

hồ sơ kỹ thuật hình sự

trumtruyen.vn

DƯ SAN SAN
Dịch: Mèo Macchiato

HỒ SƠ KỸ THUẬT HÌNH SỰ

Tác giả: Dư San San

Editor: Mèo Macchiato

Thể loại: Hiện đại, Hình sự

Nguồn: shiningjustforme.wordpress.com

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Phần đệm - Chương 1: Cả thế giới đều nhuộm đỏ màu máu

Phần đệm: Khởi Đầu Của Tất Cả Tội Ác Đây là một câu chuyện liên quan đến Đỏ và Trắng.

Trích dẫn một câu nói của Friedrich Nietzsche: “Đừng bao giờ để người anh hùng trong tâm hồn ta chết đi.”

*

Vụ tai nạn xe xảy đến rất đột ngột.

Lúc vụ việc xảy ra, chỉ nghe thấy một tiếng “rầm”, theo đó là tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, chiếc sedan màu đen bị một xe chở hàng phá vỡ vật cản đâm vào bên hông, đẩy nó vào một gốc cây bên đường.

Đến lúc ngừng lại, chiếc sedan màu đen đã bị nghiền thành “bánh nhân thịt”, khói che lấp cả mũi xe.

Xăng nhỏ từng giọt xuống mặt đường, bóng chốc đã dậy lửa.

Tài xế xe chở hàng tỉnh lại, trên người chảy đầy máu, y dùng chút sức lực cuối cùng để mở cửa xe, sau đó ngã ra đất, lê cơ thể tàn tạ ra nơi an toàn.

Rất nhanh sau đó đã nghe thấy một tiếng vang rền trời, hai chiếc xe phát nổ cùng lúc, khói lửa ngút trời.

Người đi đường vội vã báo cảnh sát nhưng lửa cháy quá lớn, không ai dám tới cứu người.

Cả chiếc xe nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt chửng, cứ một chốc lại phát ra tiếng nổ, làn khói đen dày lan ra từ trong thân xe, cả hiện trường toả ra mùi cháy khét nghẹt thở.

Không bao lâu sau, thân xe cháy rụi chỉ còn mỗi phần khuôn, để lộ hai cái xác chết cháy bên trong, da thịt bên ngoài đã cháy thành than đen xì dũ tợn, một người ngã ra ghế lái, một người ngồi ngửa phía ghế sau.

Trong số những người qua đường vây quanh, có người đã nôn tại chỗ, còn có người cầm điện thoại chụp hình.

Có người nói: “Trời ạ, thê thảm thật đấy!”

Có người hỏi: “Có thấy rõ đã xảy ra chuyện gì không?”

Lúc này, một người phụ nữ tình cờ đạp xe đi ngang qua, sau xe là một bé gái.

Người phụ nữ xuống xe, lướt nhìn xung quanh, giật thót khi thấy cái xác cháy đen, vội vàng nói với cô bé ngồi sau: “Bồng Bồng, đừng nhìn con, đáng sợ lắm, mình về nhà thôi, bố cũng sắp về rồi.”

Cô bé lại mở to hai mắt, liếc nhìn qua khe hở giữa đám đông.

Khuôn mặt cô bé lập tức trắng bệch, hai mắt ngây ra nhưng lại không che mắt lại.

Có một thi thể cháy sém ở ghế sau khung xe, đầu lệch một bên, tứ chi méo mó, như những cái cây khô nhe nanh múa vuốt nơi rừng sâu âm u trong truyện đồng thoại.

Cô bé chưa từng thấy gì đáng sợ hơn thế, mãi đến lúc người phụ nữ

đạp xe ra một đoạn xa, vẻ mặt của nó vẫn chết trân.

Vào hôm xảy ra tai nạn xe, Trương Vân Hoa, mẹ của Tiết Bồng nhận được điện thoại đi ra ngoài.

Lúc trở về, Trương Vân Hoa khóc rất lâu trong phòng, lại có điện thoại gọi tới, nói chuyện liên tục rất lâu.

Ngày hôm sau, có vài người đã tới nhà.

Tiết Bồng trốn sau lưng chị gái Tiết Dịch, mở to mắt nhìn các cô các chú ra ra vào vào nhà mình, hai đứa bé gái đều hơi không biết chuyện gì xảy ra.

Tuy vẫn còn rất nhỏ nhưng chúng cũng có thể cảm nhận được không khí u ám kỳ lạ đang lan khắp căn nhà, nghe thấy tiếng mẹ khóc, biết nhà mình đã xảy ra chuyện gì đó rất đáng sợ.

Còn nữa, cả đêm rồi bố không về, bố tăng ca sao?

Mấy ngày sau, Tiết Dịch, Tiết Bồng cùng người mẹ khóc đỏ mắt cả ngày đến tham gia lễ vĩnh biệt người bố Tiết Ích Đông.

Cũng không biết vì sao, sau khi đến nơi chưa được bao lâu, Tiết Dịch lớn hơn Tiết Bồng hai tuổi cũng bắt đầu khóc theo mẹ, có mấy cô dì đang an ủi cô bé.

Tiết Bồng bắt đầu hoảng loạn, cô bé đi tìm mẹ Trương Vân Hoa hỏi: “Bố đâu rồi? Bố đi đâu vậy ạ?”

Trương Vân Hoa ngồi xổm xuống, khàn giọng nói: “Bố đến một nơi khác rồi, hiện tại không về được.”

Mãi đến hai năm sau, Tiết Bồng dần dần hiểu chuyện, lúc này nó mới biết vào ngày ấy của hai năm trước, Tiết Ích Đông đột ngột lên cơn đau tim rồi cứ vậy mà đi.

Chớp mắt lại qua một năm, Tiết Bồng giờ đã học lớp Hai.

Có một hôm, sau khi tan học Tiết Bồng không về nhà ngay mà đến công viên nhỏ gần đó chơi cầu trượt với mấy đứa bạn cùng lớp.

Có một cái cầu trượt rất cao, mấy đứa trẻ nhỏ hơn đều không dám leo lên. Thế nhưng Tiết Bồng đã cá cược với đám bạn, đứa nào không lên đứa đó là cún. Kết quả cả đám đều lên cùng nhau.

Trong lúc lộn xộn, cũng không biết là đứa nào đã đẩy một cái làm Tiết Bồng té xuống dưới.

Chắc là do trẻ con xương còn mềm, ngã như thế không có vấn đề gì lớn, Tiết Bồng chậm chậm đứng dậy, trán có chút vết xước nhưng trông cũng không phải nghiêm trọng, chỉ là hai đầu gối đều sứt toạc máu.

Tiết Bồng khập khiễng đi về nhà, bị Trương Vân Hoa mắng cho một trận, nó cũng không dám nói mình chơi cầu trượt bị té, lại không nhìn thấy rõ là ai đẩy mình, hoặc là có lẽ vốn chẳng có ai đẩy, bên trên quá chật hẹp mà cả bọn lại chen nhau, nó đã tự không đứng vững mà té xuống cũng nên.

Kết quả là tối đó, Tiết Bồng mơ thấy ác mộng.

Hiện trường tai nạn xe đã trôi vào dĩ vãng, cái xác cháy đen ngắc đầu sau xe hơi bị thiêu rụi lại lần nữa xuất hiện trong trí nhớ của nó.

Trong giấc mơ, nó đang đi trên đường.

Lúc sắp đến cổng trường lại nhìn thấy một người đàn ông người bốc đầy khói xông ra trên đường, gã nhìn thấy người là bắt lấy, bắt được lại cắn xé, người đi đường đều sợ mất mật, chạy tán loạn.

Tiết Bồng đứng sững lại, nhìn chăm chăm vào bóng lưng người đàn

ông.

Đến lúc người đàn ông quay người qua, cô mới nhìn rõ, khuôn mặt gã cháy đen lộn xộn, hai hốc mắt trống không, khoe miệng bị thiêu cháy còn dính rất nhiều máu, tay vẫn vịn nửa cái xác của người mới bị giết chết ban nãy, đầu đã rơi ra.

Người đàn ông đi về phía Tiết Bồng, với tay định bắt nó, Tiết Bồng chỉ biết quay đầu chạy.

Người đàn ông vẫn đuổi theo phía sau, Tiết Bồng chạy thực mạng, nó sợ chết khiếp, chạy một mạch xông thẳng vào một căn nhà, được người trong nhà bảo vệ.

Nhưng người đàn ông kia lại giết hết người trong ngôi nhà đó.

Đêm hôm đó, Tiết Bồng tỉnh giấc trong tiếng thét thất thanh.

Tiết Dịch cũng giật mình thức giấc bởi tiếng thét của Tiết Bồng, cô bé xuống giường đến gần bên chân của đứa em, an ủi nó một lúc lâu rồi ngủ cùng nó.

Ngày hôm sau, Tiết Bồng lại tiếp tục mơ thấy giấc mơ đó.

Ngoài tình tiết trước đó vẫn được giữ nguyên, phía sau còn được thêm vào một đoạn, đại loại là nó lại chạy tới một nơi tiếp theo, người đàn ông đó truy đuổi tới cùng, lại giết thêm vài người...

Cứ như thế lập đi lập lại nhiều lần, đến sau đó khoảng một tháng, Trương Vân Hoa mẹ Tiết Bồng cuối cùng cũng không còn bình tĩnh được nữa, đưa Tiết Bồng đến bệnh viện khám.

Ban đầu Trương Vân Hoa còn nghĩ là do áp lực học hành khoảng thời gian đó quá lớn nên vậy, lại có lẽ là mấy năm trước nhìn thấy hiện trường vụ tai nạn đó nên con bé khiếp vía, cũng không biết sao lại nhớ ra, ngày nghĩ gì thì đêm mơ nấy.

Đến khi có được kết quả chứng thực não chấn động nhẹ.

Bác sĩ kê toa, Tiết Bồng uống thuốc một thời gian, cuối cùng cũng không còn mơ thấy ác mộng nữa.

Thế nhưng đến sau khi não khỏi chấn động, nó lại không bỏ được số thuốc ấy, chỉ cần ngừng là ác mộng sẽ quay trở lại.

Theo giải thích của bác sĩ và tâm lý học thì đây là kết quả của áp lực tâm lý lớn hoặc tâm lý tiềm thức phản chiếu ra, bác sĩ cũng không có cách nào khác tốt hơn, chỉ đành kê cho Trương Vân Hoa ít vitamin, thay thế loại thuốc trước đó, tiếp tục cho Tiết Bồng uống.

Tiết Bồng uống vitamin cũng không còn tiếp tục mơ thấy ác mộng, ngược lại còn cực kỳ tin rằng chỉ cần tiếp tục uống thuốc là sẽ có thể ngủ ngon.

Đến lúc Tiết Bồng lên cấp Ba, lời nói dối dùng vitamin dỗ trẻ con mới bị vạch trần, Tiết Bồng cũng không cần ỷ lại vào thuốc nữa.

Thật ra thì sau đó Tiết Bồng vẫn còn mơ thấy cái xác chết cháy kia, cũng sẽ giật mình thức giấc nhưng cô không còn hét toáng lên như lúc nhỏ, cũng không còn sợ tối nữa, càng không tin trên đời có sự tồn tại của oan hồn đòi mạng hay những chuyện quỷ quái nữa.

Dù là ám ảnh hay là ác mộng dường như cô cũng đã đều khắc phục được.

Chỉ là có một chuyện, chắc là chị em có linh cảm với nhau, nếu tối hôm trước Tiết Bồng mơ thấy ác mộng thì sáng hôm sau nhìn thấy Tiết Dịch chắc chắn sẽ nhìn ra được.

Tiết Bồng vẫn còn nhớ, lần cuối cùng họ nói về chuyện này là ngày 26 tháng Một năm cô mười sáu tuổi.

Thứ Sáu, một kỳ nghỉ Đông.

Hôm đó Tiết Bồng thức giấc, Trương Vân Hoa đã đi làm, Tiết Dịch cũng đang vội đến lớp học thêm ở trường, hai chị em ngồi trước bàn ăn, vừa ăn sáng vừa tán dóc.

Tiết Dịch hỏi: “Lại mơ thấy ác mộng sao?”

Tiết Bồng gật đầu.

Tiết Dịch lại hỏi: “Tối nay em muốn ngủ cùng không?”

Sau khi lên cấp Hai, hai chị em đã mỗi người một phòng, trong phòng bắt đầu có rất nhiều bí mật nhỏ của riêng mình, họ sẽ sang phòng nhau, sẽ ở lại phòng của người kia rất lâu nhưng sẽ không đào bới đời tư của người nọ.

Có lúc họ cũng sẽ ngủ cùng một tấm chăn, trò chuyện đến khuya.

Thế nhưng chắc đến chuyện ác mộng thì thường Tiết Bồng đều lắc đầu nói: “Em vẫn nên tự khắc phục thì hơn, với lại em cũng không có sợ giấc mơ đó, đến thì cứ đến thôi.”

Tiết Dịch khẽ cười.

Con người cô khá nhạt, không đen láy sâu hút như Tiết Bồng, như một cặp hồ phách trong suốt, hơn nữa tính tình cô luôn hoà nhã dịu dàng, khi mỉm cười mắt cong lên hình trăng khuyết, trông sao cũng rất gần gũi.

Không chỉ có vậy, Tiết Dịch còn là Chủ tịch Hội học sinh giỏi về cả đạo đức lẫn chuyện học hành, giáo viên hay các bạn học đều rất thích cô.

Tiết Bồng nhìn nụ cười của cô chị, lòng cực kỳ bình yên.

Lúc này Tiết Bồng tất nhiên sẽ không nghĩ tới cũng chính bắt đầu từ ngày hôm ấy, đêm tối của cô sẽ có thêm một cơn ác mộng.

Tiết Dịch đã lên lớp Mười Hai, sau khi kết thúc đợt nghỉ Đông thì sẽ là những tháng căng thẳng nhất của học sinh Mười Hai.

Nhưng với điểm số của Tiết Dịch thì chuyện tuyển thẳng không thành vấn đề, cô cũng đã chọn cả ngành học rồi, cô muốn học luật.

Sau bữa sáng, Tiết Dịch đến lớp học thêm ở trường.

Thời gian học của thứ Bảy chỉ có một buổi, đến trưa, các bạn sẽ kéo nhau về nhà, Tiết Dịch còn phải xử lý chuyện của Hội học sinh, thường thì sẽ ở lại tới hơn ba giờ chiều mới về.

Vì tối qua không ngon giấc nên Tiết Bồng không có tinh thần, vốn định ngủ bù vào ban trưa, ai ngờ lúc rẽ vào bếp rót nước lại nhận ra Tiết Dịch quên mang theo cơm hộp mất rồi.

Hộp cơm đầy ắp cơm trắng và rau xào, đều là những thứ Tiết Dịch thích ăn.

Tiết Bồng đặt hộp cơm vào lò vi sóng hâm nóng lại, bỏ vào túi đựng rồi đạp xe đến trường.

Từ nhà họ Tiết đến trường phải đạp xe quá lắm là mười lăm phút, buổi trưa không kẹt xe, cũng không có nhiều đèn đỏ, Tiết Bồng đạp rất nhanh, mười phút là đã tới.

Trong khu đậu xe của trường chỉ còn lại cỡ mười chiếc xe đạp thừa thớt, còn có hai chiếc bị ngã ra.

Tiết Bồng dừng xe, cầm hộp cơm đi về phía toà lớp học, trên đường còn đi ngang qua sân bóng.

Trên sân bóng có mấy cậu nam sinh đang chơi bóng rổ, một cậu

trong số đó có dáng người rất cao ráo, động tác ném bóng vào rổ rất thuần thục, vừa ghi điểm nhờ một màn ba bước ném bóng rất tuyệt vời.

Tiết Bồng đi rất vội, vừa đi ngang qua mấy cậu nam sinh đã nghe thấy một tiếng “bịch”, quả bóng rổ rơi khỏi tay một nam sinh trong số đó, rơi xuống đất rồi lại nảy lên, hướng về phía lưng Tiết Bồng.

Với khoảng cách ngắn ngủi như vậy, quả bóng bật vào sau đầu Tiết Bồng, cô cúi đầu về trước theo quán tính rồi lại nhanh chóng vịn lấy đầu quay người, kinh ngạc nhìn bọn nam sinh.

Nam sinh ba bước vào rổ cao ráo ở phía trước sắp bước đi tới, cậu cũng hơi kinh ngạc nhìn cô nói: “Xin lỗi.”

Lúc này Tiết Bồng mới nhìn rõ là ai, cô tỏ thái độ tại chỗ: “Ba lần rồi đấy.”

Chuyện này nói ra thì cũng trùng hợp, mà Tiết Bồng cũng xui xẻo thật, vừa lên cấp Ba đã bị bóng rổ đập trúng đầu ba lần, hơn nữa cả ba lần đều là cậu nam sinh này đi đến xin lỗi và nhặt bóng, dù bóng có phải do cậu ta ném hay không thì sau đầu Tiết Bồng cũng đâu có mắt, tất nhiên là thấy ai xin lỗi thì chắc chắn là người đó.

Nam sinh mím môi, lau mồ hôi trên trán, biết là dù có giải thích thì Tiết Bồng cũng không tin nhưng cậu vẫn nói: “Mình không cố ý đâu, xin lỗi bạn.”

Tiết Bồng trừng mắt với cậu nam sinh rồi quay đầu bỏ đi.

Cậu nam sinh lại đứng nguyên tại chỗ mất mấy giây, mãi đến lúc có bạn nam cùng lớp đi tới nói: “Cô bạn này trông quen quá...”

Cậu nam sinh cup mắt, đưa bóng cho bạn mình: “Chuyện như vậy đổi lại là ai thì cũng sẽ giận lắm. Tao đi nói một tiếng.”

Nói rồi lập tức đi theo hướng Tiết Bồng.

Cậu bạn cùng lớp gọi với theo phía sau: “Này, Lục Nghiễm, mày nói kiểu gì, đừng có đi, chỉ tổ bơi đen thêm đấy!”

Tiết Bồng đã chạy bước nhỏ tới trước toà lớp học, cũng không biết là ai đã rải một đồng bài thi từ trên lầu xuống, nhanh chóng bị gió rét thổi đi, bay phất phới như nữ thần rải hoa, có bài bị gió thổi bay mười mấy mét, có bài vương khắp quanh Tiết Bồng.

Tiết Bồng dừng chân, ngẩng đầu, vô thức đưa tay ra, bắt ngay được một tờ.

Tờ đề vẫn chưa được điền đáp án lại rất nhăn nhúm, bên trên có nếp nhăn thấy rõ, còn có vết lau màu đỏ.

Sắc đỏ đó khiến người nhìn phát hoảng, trông cứ như máu vậy, Tiết Bồng thoát nhìn thấy liền sững người.

Phía trước đột nhiên có tiếng lạo xạo.

Tiết Bồng hoàn hồn, đúng lúc nhìn thấy một quyển sách rơi cách đó mấy bước, bụi bật lên, lại bị gió thổi mở.

Trên lớp giấy bao của quyển sách cũng có vết đỏ máu y hệt, dường như còn có thể nhìn ra được nữa dấu bàn tay in rõ.

Lại là một cơn gió thổi qua, tiếng trang sách xào xạc lật đóng vào trở lại.

Lục Nghiễm đã đi đến đằng sau Tiết Bồng mấy bước, mũi chân đạp trúng một tờ đề thi nhuộm vết đỏ máu, cậu cau mày, nhặt tờ đề lên xem rồi lại đưa mắt nhìn về phía Tiết Bồng.

Chính vào lúc này, lại có vài quyển sách rơi xuống từ trên lầu.

Lục Nghiễm nhanh tay lẹ mắt kéo Tiết Bồng về sau.

Tiết Bồng loạng choạng mấy bước theo sức kéo nhưng không hề quay đầu lại xem là ai đang kéo mình, ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách rơi xuống đầu tiên.

Ngoài bao sách được viết lớn hai chữ bằng bút nước, dù cách đó mấy bước cô cũng có thể nhìn rõ.

Tiết Bồng đứng sững tại chỗ, yên lặng một lúc rồi lại vụt khỏi bàn tay đang kéo cô, chậm rãi bước từng bước tới trước.

Lục Nghiễm nhìn bóng lưng Tiết Bồng rồi lại ngẩng đầu, thận trọng nhìn chăm chăm phía tầng trên.

Vì ngược sáng nên Lục Nghiễm không khỏi phải nheo mắt lại, giơ tay chắn giữa lông mày, tìm từng tầng một theo hướng rơi của sách, theo hướng này thì cửa sổ mỗi tầng đều đang đóng, đang là mùa Đông rét, thường thì lớp học sẽ không mở cửa quá lâu.

Vài học sinh vây quanh đã bắt đầu rù rì bàn tán, có người còn thốt lên, đến mấy cậu bạn ở sân bóng rổ cũng đã chạy theo đến, xem phim rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai cô nữ sinh nhặt mớ bài thi bên cạnh lên xem, một trong số đó thốt lên: “Ôi trời! Dính cái gì thế này, mau vứt đi!”

Người còn lại vội vàng vứt bỏ, nhỏ tiếng nói: “Không phải là máu đấy chứ?”

Thế nhưng Tiết Bồng hoàn toàn không chú ý đến những xao động xung quanh, bên tai cô ong ong, cứ như đã bị tạp âm nhét đầy, không chứa nổi những thứ khác, tay chân cũng càng lúc càng lạnh, lòng lại càng lúc càng thấp thỏm.

Cô đã đi đến trước quyển sách đó, cúi đầu xuống nhìn chăm chăm

hai chữ viết lớn phía trên một hồi lâu, sau đó lại xồm xuống, siết chặt sách trong tay rồi lại dường như đột nhiên hoàn hồn đến nhặt những quyển sách bị rơi vãi khác.

Tất cả những quyển sách đều được viết cùng một cái tên, nét chữ như rồng bay phượng múa: Tiết Dịch.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu nhìn theo góc sách rơi.

Lục Nghiễm cũng đã đi đến, nhìn thấy cái tên trên những quyển sách trong tay cô.

Đến lúc cậu nhìn lên lần nữa thì cũng ngược sáng như Tiết Bồng, nhìn thấy hình như có một cái đầu ló ra từ trên sân thượng nhưng đã rất nhanh thụt vào.

Lúc cậu cúi đầu xuống lại thì Tiết Bồng đã chạy lên bậc thềm.

Lục Nghiễm cũng không biết nghĩ thế nào đã chạy vội theo.

Tiết Bồng chạy rất nhanh, cô ôm lấy những quyển sách kia, vừa vào toà lớp học đã xông về phía lối cầu thang.

Sân thượng ở phía trên tầng năm, Tiết Bồng không hề ngừng lại, gần như leo lên một mạch, đâm đầu và trúng hai ba học sinh khác, cô cũng không quan tâm nhìn xem họ là ai.

Đến khi qua khỏi lầu năm, đạp chân đến mấy bậc thang cuối cùng, Tiết Bồng nhún cả đầu gối, suýt quỵ mọp xuống.

Lục Nghiễm theo ngay phía sau cô, thuận thế đỡ lấy cô.

Tiết Bồng mượn sức lực của Lục Nghiễm, thở lấy hơi mấy cái, vượt qua những bậc còn lại.

Cửa sân thượng đang mở, gió lạnh tạt thẳng vào mặt, vào người cả

hai.

Nhìn qua cánh cửa còn có thể thấy được đồng bài thi đang cuộn tứ tung trên sân thượng, kêu xào xạc với gió.

Tiết Bồng cũng không biết mình đã bước vào cánh cửa kia như thế nào, là cô tự mình đi tới hay là ai đó kéo cô sang, cô chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, cái lạnh lan ra từ trong xương máu.

Sau đó, cô nhìn thấy một nữ sinh ngã gục trong góc, lưng tựa vào thanh chắn kim loại.

Cô nữ sinh nhắm nghiền mắt, đầu không chút sức lực lệch sang một bên, trên áo khoác bông có vết ướt sũng, vì áo sẫm màu nên không nhìn ra được màu sắc của dấu vết đó nhưng trong vết ướt lại có cảm một con dao, lưỡi dao đâm vào sâu sau áo khoác, cán dao lộ ra ngoài.

Trên tay nữ sinh cũng có dính máu, cánh tay buông thõng, bàn tay mở ngửa.

Tiết Bồng đi đến gần, đến khi tới ngay trước, cô cuối cùng cũng khụy xuống.

Vào khoảnh khắc đó, cả thế giới đều nhuộm đỏ màu máu.

Chương truyện có nhắc đến chi tiết xe phát nổ và bị thiêu cháy.

Đã có thí nghiệm chứng minh, khi không tính nguyên tố gây nổ, mất 10 giây chỉ từ khi bắt lửa đến khi xe bị thiêu đốt

Mất 40 giây xe bị lửa lấp hoàn toàn.

Xe nhỏ mất 5 phút để cháy còn khung xe, xe lớn mất từ sáu đến mười phút.

Phần da thịt bên ngoài bị carbon hoá: không liên quan đến điều kiện thiêu đốt và phát nổ ở hiện trường, thông thường vết thương do cháy bỏng cấp độ 3 đã có một phần da thịt bị carbon hoá.

Chương 2

Thành phố Giang từng xuất hiện không ít truyền thuyết, cũng có không ít chuyện nghe mà rợn cả người, nhất là trong vòng ba mươi năm nay tưởng chừng như long trời lở đất. Ví dụ như năm năm trước, công ty Địa Ốc Thừa Văn từng chiếm hơn nửa giang sơn giới địa ốc ở thành phố Giang bỗng nhiên sụp đổ trong vòng một đêm. Nơi đây không chỉ xảy ra án mạng mà còn có rất nhiều vụ án khiến người ta lạnh gáy như tham nhũng, buôn bán nội tạng, ô nhiễm hoá chất, sau đó thì Cổ Thừa Văn, chủ công ty đó còn chết không rõ nguyên nhân trong nhà máy hóa chất đã bỏ hoang ba mươi năm.

Chuyện sau đó càng rợn người hơn, từng sự việc liên quan bị moi móc ra từng chút, bá chiếm hết ba tháng tin tức tìm kiếm hàng đầu.

Năm xảy ra sự việc đó, Tiết Bồng vừa tròn hai mươi tuổi, vẫn còn đang học ở Trường Đại học Cảnh sát.

Cô không hứng thú mấy với quá trình tự hưng thịnh đến tàn lụi của đế chế mục nát này, thậm chí còn không thể coi là người dũng hống hót, chỉ là đôi lúc nghe đàn anh đàn em nhắc tới mấy câu.

Công ty như Địa Ốc Thừa Văn làm được đến mức đó không phải đơn giản chỉ nhờ vào may mắn, nền móng của nó chắc chắn phải rất vững vàng, các mối quan hệ chắc chắn rất minh mông, mà thứ gây chấn động lớn như thế cho nó chắc chắn cũng không thể chỉ là tác động bên ngoài.

Ai cũng đều nói là do Địa Ốc Thừa Văn có tay trong hợp tác với người bên ngoài, mà người này lại chính là con gái độc nhất của Cổ Thừa Văn.

Nghe nói cô con gái này đã ẩn nấp mười năm, thu thập rất tường tận các chứng cứ phạm tội có giá trị, thứ tự rõ ràng, không chỉ từng điểm đều đập trúng chỗ hiểm mà còn gửi thẳng bản cáo trạng đến Bộ Công an, rõ là muốn làm cho tới cùng, khiến cả giới tư pháp thành phố Giang đều rung động.

Tất nhiên là quá trình thu thập chứng cứ phạm tội của người thân không tránh khỏi chuyện cấu kết làm việc với người ngoài, dù sao nếu chỉ làm chuyện trắng tinh khiết thì mãi mãi cũng không che lấp được bóng tối.

Tất nhiên là con gái của Cố Thừa Văn không phải người đơn giản.

Có nhiều chuyện trùng hợp trước sau ăn khớp với nhau, mười năm nay cô đã tích lũy được nhiều mối quan hệ thâm sâu, trước khi cáo trạng đã bán công ty, tiền bán được thì quyên góp cho Viện trẻ mồ côi, Hội máu quý O Rh-, ngoài ra còn tài trợ cho vài dự án nghiên cứu chuyên khoa của các bệnh viện lớn.

Sau đó, cô tìm một tay luật sư hình sự tài năng biện hộ cho mình, không chỉ được toà phán xử khoan hồng mà còn được cân nhắc hình phạt.

Cả câu chuyện được xoay chuyển tình thế, dù Tiết Bồng không có hứng thú gì với chuyện này thì nghe tới đây cũng không khỏi lấy làm lạ.

Người làm được thế ắt không phải người bình thường, không chỉ có quyết tâm cao, cũng đủ tàn độc, giết địch một ngàn, tự hao tám trăm, người mà đến bản thân mình cũng có thể xuống tay mạnh bạo thì còn biết sợ gì nữa?

Chỉ là những chuyện này quá đổi xa vời với thế giới của cô, sau này cũng không có chạm mặt nhau, nghe rồi lại thôi vậy.

Mãi đến sau này, Tiết Bồng vô tình nghe thấy tên của người phụ nữ đó: Cố Dao.

Tiết Bồng cuối cùng cũng sống người.

Trong trí nhớ của Tiết Bồng, nghề nghiệp của Cố Dao luôn là bác sĩ tư vấn tâm lý, ít nhất thì mỗi lần họ gặp nhau đều là với thân phận của chuyên gia tư vấn và “bệnh nhân”, Tiết Bồng làm thế nào cũng không thể liên kết Cố Dao với cái công ty địa ốc giàu có nhiều kẻ thù kia.

Năm mười sáu tuổi, vì chị gái Tiết Dịch chết thảm, Tiết Bồng không chỉ bị rối loạn lớn về tinh thần mà còn mất ngủ nghiêm trọng, thậm chí còn mắc bệnh về thần kinh tam thoa, đến thuốc an thần cũng không cứu nổi cô.

Tâm bệnh phải được chữa bằng liệu thuốc tinh thần, chuyện về tinh thần thì phải được có chỉ dẫn tâm lý.

Vào ngày đầu tiên gặp Cố Dao, Tiết Bồng lại vừa trải qua một đêm mất ngủ, trời tờ mờ sáng mới chợp mắt được một chút, cả người trông rất mất tinh thần, mãi đến suốt đoạn đường người mẹ Trương Vân Hoa đưa cô đến phòng khám tâm lý, cô vẫn còn đang mơ màng trong tình táo.

Thật ra đây cũng không phải lần đầu tiên Tiết Bồng đến tư vấn tâm lý, vì trải nghiệm những lần trước đều không vui vẻ mấy nên cô bắt đầu nảy sinh tâm lý phản đối mãnh liệt với nghề nghiệp này.

Nhất là lần đầu tiên gặp người lạ đã phải xây dựng mối quan hệ tin tưởng ngay lập tức, còn phải chia sẻ tâm sự của mình với người ta, điều này đối với Tiết Bồng mà nói gần như là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Tiết Bồng bước vào cửa, chỉ liếc nhìn Cố Dao rồi ngồi xuống ghế sofa.

Rất ít khi có người nào vui vẻ thừa nhận tâm lý mình có vấn đề, nhìn thấy bác sĩ tâm lý còn nở nụ cười, tích cực chủ động, Tiết Bồng cũng lờ che giấu vẻ mặt không tình nguyện của mình, càng không giả vờ lễ phép.

Cố Dao quan sát kỹ tất cả biểu cảm của Tiết Bồng, không hề để bụng, cũng không vào chủ đề chính ngay lập tức, ngược lại, trước tiên cô rót cho Tiết Bồng một tách trà tắc, sau đó lại mỉm cười tán chuyện với cô bé.

Ban đầu Tiết Bồng còn thấy bất ngờ, thấy Cố Dao làm nhảm đầu đầu cũng không biết là có ý gì nhưng cô chỉ yên lặng một lúc lại bắt đầu trả lời.

Sau khi nửa tách trà tắc vào trong bụng thì cơ thể cũng thoải mái được hơn chút, Tiết Bồng bắt đầu quan sát phòng làm việc của Cố Dao.

Xung quanh có vài cái giá sách, bên trên xếp đầy sách và hồ sơ tài liệu, trên chiếc bàn trước mặt có đặt một cái đồng hồ cát đang ngưng đọng, cạnh bên còn có hai quyển tập san tâm lý học.

Tiết Bồng lật vài trang, lướt mắt qua mục lục, đột nhiên lại nói: “Em vốn định thi tâm lý học đấy.”

Cố Dao nhướn mày, chú ý đến cách dùng từ của cô: vốn.

Cố Dao hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

Tiết Bồng ngược mắt, rất lạnh lùng, không trả lời.

Cố Dao khẽ nheo mắt, quan sát cô bé này lần nữa.

Da dẻ Tiết Bồng trắng muốt, dáng người nhỏ nhắn, tuy hơi mệt mỏi nhưng ánh mắt lại lấp đầy vẻ chín chắn khác lạ, trong suốt, phức tạp,

nhieu cảm xúc đan xen bên trong nhưng không hỗn loạn, chỉ là thiếu mất một chút ngô ngơ thường thấy ở tuổi này, có thêm một chút thông suốt.

Cố Dao lại hỏi: “Hay là em có lựa chọn tốt hơn rồi?”

Tiết Bồng không trả lời ngay, cô đặt tách xuống, đứng dậy đi đến trước giá sách ở góc phòng, quan sát mọi loại sách tâm lý bên trên, từ tâm lý xã hội, tâm lý biến thái, tâm lý tội phạm, cuối cùng là tâm lý nhi đồng.

Khoảng một phút sau, Tiết Bồng thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Cố Dao vẫn luôn nở nụ cười ngồi trên sofa.

Tiết Bồng khẽ gật đầu, nói ngắn gọn mấy chữ: “Đại học Cảnh sát.”

Cố Dao lại lần nữa nhướng mày.

Nói là bất ngờ nhưng lại không bất ngờ mấy.

Cố Dao: “Vì chuyện của chị em nên em muốn làm bên hình sự sao?”

Tiết Bồng kéo khoé môi, chỉ nói: “Làm kỹ thuật”

Lần này, Cố Dao không tiếp lời.

Câu trả lời của Tiết Bồng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Sau khi thảm kịch ấy xảy ra, sau khi một cô bé tận mắt nhìn thấy người thân bị hại, giá trị quan rất có khả năng bị đổ nhào.

Vì hoài niệm sâu sắc với người thân, không thể thấu hiểu được bị kịch, khó lòng chấp nhận được sự việc xảy đến đột ngột, chắc chắn lòng sẽ vương rất nhiều nghi vấn, lòng ham muốn với chính nghĩa cũng sẽ sục sôi hơn.

Thường thì cân nhắc đầu tiên khi làm cảnh sát hình sự cũng là để biểu đạt cảm xúc mãnh liệt này bằng lời.

Thế nhưng Tiết Bồng lại nói cô muốn làm kỹ thuật.

Người bình thường nếu không biết về cách phân chia các nghề nghiệp trong nội bộ công an, chỉ với từ ngữ đơn giản của Tiết Bồng sẽ rất khó hiểu ý cô.

“Kỹ thuật” mà cô nói ý chỉ “kỹ thuật hình sự”, tên đầy đủ là kỹ thuật khoa học hình sự, hay còn gọi là kỹ thuật vật chứng, tương tự như pháp chứng, pháp y trong phim Hồng Kông và CSI trong phim Mỹ.

Thật ra khi Tiết Bồng đến gặp những chuyên gia tâm lý trước đó cũng có nhắc tới chuyện này, họ mờ mịt không hiểu gì, có người chỉ đại khái biết cô nói là “kỹ thuật” gì gì đó nhưng người bình thường cũng không nói rõ chi tiết.

Những lúc ấy, Tiết Bồng sẽ giải thích đơn giản mấy câu, sau đó quan sát biểu cảm của người kia.

Cái cô cần không phải sự khẳng định và cổ vũ của họ, cô chỉ muốn phán đoán qua chi tiết xem chuyên gia tâm lý trước mắt rốt cuộc có bản lĩnh hướng dẫn cho cô hay không.

Kết quả khi họ nghe cô miêu tả và lên kế hoạch xong lại để lộ chút coi thường, có người cảm thấy cô trẻ con, còn có người khuyên cô đừng quá nôn nóng ra quyết định, còn nói hết sức hiểu rằng vì chịu cú sốc bởi chuyện của chị nên cô mới bị cảm xúc điều khiển.

Tiết Bồng nhìn nụ cười công nghiệp trên gương mặt họ, nghe họ hời hợt nói “Anh/chị rất hiểu em.” trong lòng chỉ thấy buồn nôn. Các người không phải là tôi, làm sao mà hiểu được tôi. Đến tôi còn không hiểu được mình mà.

Có một lần, Tiết Bồng thậm chí còn hỏi thẳng: “Vậy anh có gợi ý nào

khác tốt hơn không?”

Tiếp đó không đợi người kia trả lời, cô lại nói: “Làm nghề của anh cũng ổn đấy, một tiếng đồng hồ mấy trăm tệ, phun đại mấy câu qua loa là được rồi.”

Nói xong, Tiết Bồng đứng dậy đi thẳng.

Trương Vân Hoa đợi ở ngoài cửa, thấy Tiết Bồng ra sớm như thế thì rất kinh ngạc.

Tiết Bồng ngược mắt, đánh giá ngắn gọn: “Nát chết đi được.”

Nghĩ cũng biết được từ sau lần đó Tiết Bồng bài xích chuyện trị liệu tâm lý như thế nào, thậm chí cô còn thấy thay vì tốn thời gian ở đây chi bằng đợi thời gian làm dịu vết thương, cô tin mình có đủ kiên cường, cũng sẽ thoát ra được, sẽ học được cách chấp nhận sự việc, lại càng không báo thù xã hội.

Nhưng Trương Vân Hoa không yên tâm được, trăm phương ngàn kế nhờ cậy người khác, không dễ gì mới tìm được Cố Dao rồi nói với Tiết Bồng, Cố Dao từng hợp tác với phân cục khu phía Bắc, còn giúp cảnh sát phá được hai vụ án nhờ vào tâm lý học, cô không giống với những chuyên gia tâm lý trước đó.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Tiết Bồng mới đồng ý với Trương Vân Hoa thử một lần cuối cùng.

Lúc này, sau khi Tiết Bồng nhắc đến “kỹ thuật”, Cố Dao im lặng rất lâu.

Vào lúc Tiết Bồng bắt đầu nghi ngờ về kinh nghiệm của Cố Dao, Cố Dao lên tiếng hỏi: “Phạm vi của kỹ thuật rất rộng, cũng nhiều đường đi, dù là tới hiện trường hay làm giám định đều là kỹ thuật. Em có ý nghĩ cụ thể hơn không?”

Tiết Bồng nói: “Hiện trường vụ án mới là khởi đầu của mọi tội ác.”

Hiện trường vụ án?

Chuyện này cũng thú vị thật.

Cố Dao chỉ ngừng lại mấy giây lại bắt đầu phân tích mạch lạc: “Theo như chị biết thì làm việc ở hiện trường vụ án rất cực khổ, điều kiện khắc nghiệt, tình huống bất ngờ gì cũng có thể xảy ra. Hơn nữa lúc không đủ người thì sau khi tới hiện trường còn phải về phòng thí nghiệm làm giám định, làm xong ca sáng còn phải tăng ca đêm, làm đến đầu tắt mắt tối. Dù có thêm phụ cấp nóng, phụ cấp ca đêm, dù có cực khổ tới mức nào thì một tháng tiền lương cũng chỉ được mấy nghìn tệ.”

“Tất nhiên là về mặt tốt thì cũng có thể tăng thêm kiến thức, tiến bộ nhanh trong nghề. Nhưng nếu thăng chức thì không chỉ không chỉ cần có thành tích năm, có thực lực mà còn phải có chút may mắn trong phá án mới có thể có cơ hội lập công. Nói cách khác thì nếu không có niềm tin kiên định và nhiệt huyết duy trì công chính, không có chút chủ nghĩa lý tưởng thì sẽ rất khó kiên trì tiếp. E là chỉ có người như thế mới có thể thực hiện giá trị của bản thân.”

Những vấn đề Cố Dao nói đều rất thiết thực, hơn nữa khách quan thì cô cũng không có ý khuyên Tiết Bồng từ bỏ từ trong câu chữ, càng không coi thường hay khăng khăng cho rằng cô bé chỉ tạm thời mạnh động, cô chỉ đặt lợi ích và tác hại lên trước để Tiết Bồng nhìn rõ.

Có người ham tiền tài, có người đeo đuổi công danh, thừa nhận những chuyện này không có gì đáng hổ thẹn.

Lần này Tiết Bồng không vội trả lời, ngược lại còn trầm ngâm suy nghĩ gợi ý của Cố Dao.

Những gì Cố Dao nói là những thứ một nữ sinh sắp mười bảy tuổi

còn ngồi trên ghế nhà trường chống chọi với sách giáo khoa và đề thi như cô hoàn toàn không nghĩ tới, cô buộc phải thừa nhận, tầm nhìn của người trưởng thành quả thật rộng và xa hơn.

Căn phòng lại lần nữa chìm trong im lặng.

Cố Dao cũng không hối thúc, chỉ cần tách nước của Tiết Bồng tiếp tục rót thêm trà tắc.

Đến lúc Cố Dao rót đầy ly, Tiết Bồng ngược mắt, nói mấy câu như thế này: “Trên đời này có chuyện gì mà không cực khổ đâu? Ít nhất thì “chứng cứ” đủ chân thật, đối xử công bằng với tất cả mọi người. So với lòng người khó lường, em thích cuộc độ sức công bằng như thế này hơn.”

Đây cũng là câu nói dài nhất của Tiết Bồng kể từ khi bước chân vào cửa.

Ánh mắt của Cố Dao hết sức chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tiết Bồng.

Có một khoảnh khắc, một trí tuệ vượt quá lứa tuổi đã lướt qua trên khuôn mặt cô bé.

Cố Dao nói: “Độ sức, hai chữ này nghe rất giống như đang ra chiến thư. Thật ra bất cứ nghề nghiệp nào cũng như nhau, người tài đều chỉ là số ít. Với cái gọi là phạm tội trí tuệ cao ngoài việc tính toán chuẩn xác, còn phải suy diễn nhiều lần lập lại, còn phải lên kế hoạch trong thời gian dài, chỉnh sửa, thậm chí là lật ngược, tất nhiên là còn cần phải có đủ nền tảng kiến thức phong phú, bố cục tỉ mỉ, tưởng tượng xa rộng, cẩn thận thu thập chứng cứ. Điều quan trọng nhất là cần phải có đủ kiên nhẫn. Chị nghĩ chỉ khi gặp phải đối thủ như thế này mới phải dùng tới hai chữ “độ sức”. Em có chắc là trong tương lai em sẽ có thực lực và nghị lực như thế không?”

Lời nói của Cố Dao sắc bén hơn ban nãy nhiều thấy rõ, thậm chí có

chút cố ý kích động Tiết Bồng.

Nhưng đó vẫn không phải coi thường mà là nói nhiều hơn với cô rằng không phải ai cũng có tư cách tham gia trò chơi “đọ sức” này, muốn có được tư cách không chỉ dựa vào sự chuyên nghiệp, dựa vào tính nhẫn nại mà còn phải mài bóng tính cách.

Chỉ là Tiết Bồng không trả lời, trong lòng cô biết rõ, dù có thực lực và nghị lực hay không đều không phải chỉ cần nói ra miệng một câu “Tôi có thể” là sẽ thật sự có thể, thời gian và thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất chứng minh chân lí, những chuyện khác nói nhiều cũng vô ích.

Thế nhưng lúc này đây, Tiết Bồng nhận ra cuộc tư vấn bắt đầu thú vị, cô cũng không còn buồn ngủ như lúc mới đến nữa.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm không chớp mắt vào mắt Cố Dao.

Cố Dao坦然 nhiên để mặc cô quan sát, đồng thời cũng đang nhìn vào nội tâm cô.

Khi một bên có ý thăm dò nội tâm của bên còn lại, cũng sẽ vô tình mở ra một cánh cửa.

Có một khoảnh khắc, Tiết Bồng dường như đã cảm nhận được một luồng “sức mạnh”, tuy là nó chỉ xuất hiện một lúc, đến bây giờ cô vẫn chưa biết đó là gì.

Một lúc sau, Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “À đúng rồi, chị họ Cố đúng không? Em không nhớ lầm chứ?”

Cố Dao gật đầu: “Chị tên Cố Dao.”

Tiết Bồng nói: “Ồ, chị Cố, em nghĩ chúng ta có thể chính thức bắt đầu. Có lẽ... chị thật sự có thể giúp được em.”

Cố Dao để đồng hồ cát trên cái bàn nhỏ trước mặt họ chảy ngược, cô nói: “Tuy nói là về cơ bản thì tư vấn đều theo hình thức hỏi đáp, chuyên viên tư vấn sẽ phân tích tính cách, trạng thái tâm lý của em qua những câu hỏi, sau đó xen vào một số gợi ý trong lúc phân tích, tiến hành dẫn dắt tâm lý sâu hơn. Nhưng mà tình trạng của em khá là đặc biệt, hay là chúng ta hãy xây dựng một vấn đề em có hứng thú rồi nói sâu hơn, trong lúc đó nếu em có bất cứ vấn đề gì muốn hỏi chị đều được cả.”

“Vâng.” Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào đồng hồ cát, hai mắt chăm chú nói: “Em mất ngủ hai tháng rồi, ngày nào cũng đau đầu, em có một thắc mắc, nghĩ đến muốn nứt cả đầu...”

Nói xong, Tiết Bồng ngược mắt, lông mày nhíu chặt: “Chị em không thể nào xảy ra xung đột với người khác, các mối quan hệ của chị ấy rất tốt, Phương Tử Oánh rất sùng bái chị ấy. Vì sao cô ta lại phải giết chị em?”

Cố Dao không trả lời mà chỉ hỏi: “Em cảm thấy động cơ của chuyện này không logic sao? Nhưng mà chị nghe mẹ em nói tất cả chứng cứ đều trùng khớp với lời khai của Phương Tử Oánh, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực.”

Tiết Bồng cười lạnh: “Vậy là Phương Tử Oánh chỉ tự dựng nổi tâm lý biến thái thôi sao?”

Rõ là cô không tin.

Cố Dao vẫn không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chị không quen Tiết Dịch, cũng chưa từng gặp Phương Tử Oánh, chỉ dựa vào vài câu miêu tả của em, chị cũng không thể cho em câu trả lời. Hơn nữa dù chị có phân tích ra được thì đáp án có thay đổi sao? Có lẽ em cần một động cơ hợp lý, chỉ là như thế là đủ rồi sao?”

Tiết Bồng lắc đầu, hồi lâu mới nói được mấy chữ: “Em cũng không biết.”

1. Sự khác nhau giữa “kỹ thuật khoa học hình sự” và phim Hồng Kông:

- Ở Hồng Kông, pháp y và pháp chứng là hai bộ phận khác nhau.
- Ở Trung Quốc, dù là nhân viên kiểm nghiệm dấu vết hay là người phụ trách giám định hậu kỳ ví dụ như xét nghiệm lý hoá, kỹ thuật âm thanh hình ảnh, vật chứng sinh vật và vật chứng điện tử, bao gồm kỹ thuật huấn luyện chó cảnh sát, kiểm nghiệm hồ sơ đều thuộc về các phân loại lớn của phạm trù “kỹ thuật khoa học hình sự”, còn gọi là kỹ thuật hình sự, khoa học hình sự, kỹ thuật, cách gọi từng người và từng bộ phận không giống nhau, không có tiêu chuẩn thống nhất.

2. Điểm khác nhau giữa trình sát hình sự, cảnh sát kỹ thuật hình sự và cảnh sát kỹ thuật.

- Cảnh sát kỹ thuật thường bị nhầm thành cảnh sát kỹ thuật hình sự, trên thực tế, cảnh sát kỹ thuật không làm việc ở hiện trường, là một sự tồn tại cực kỳ bí mật.
- Công việc của cảnh sát kỹ thuật là thu thập các chứng cứ âm thanh hình ảnh từ các thiết bị điện tử, ví dụ như việc nghe trộm. Thế nhưng cần phải chú ý, cách điều tra ở đây không giống như cách trình sát hình sự, chủ yếu là điều tra dựa vào kỹ thuật khoa học trình độ cao.
- Về các bước điều tra của cảnh sát hình sự thì gồm có kiểm tra, điều tra, thẩm tra, thường là về việc hình sự.

=> Vì thế, đây là lý do vì sao cảnh sát kỹ thuật không thể xuất hiện ở hiện trường vụ án hình sự.

Chương 3

Chín năm sau

Lúc Lục Nghiễm thức dậy đã là năm giờ chiều.

Rèm cửa kéo kín mít, ánh sáng bên ngoài không lọt vào được, trong phòng tối đen như mực.

Lục Nghiễm ngồi trên giường một lát cho tỉnh táo rồi ngồi dậy trong bóng tối một cách rất nhẹ nhàng dứt khoát, anh không mở đèn, băng qua phòng khách, rẽ vào bếp dựa vào mức độ quen thuộc với căn nhà và các góc cạnh loáng thoáng của đồ dùng trong nhà.

Trên đường đi, anh tiện tay mở hai cái đèn, một cái đèn đứng ở cạnh sofa ngoài phòng khách và một cái đèn trần nhỏ trong bếp.

Lục Nghiễm lấy từ trong tủ lạnh ra một bình nước khoáng, tu hết nửa bình rồi lại bỏ phần cơm chiên còn sót lại hôm qua vào lò vi sóng hâm nóng lại, tiếp đó bung cơm chiên ngồi trên sofa, vừa ăn vừa lướt điện thoại.

Có mấy mẫu tin nhắn Wechat chưa đọc.

Tin nhắn trên cùng là từ đội trưởng Lâm Nhạc Sơn của Chi đội chống ma túy: “Chú mày đừng có quên chuyện ngày mai đến Chi đội Hình sự báo cáo đó. Đừng có làm anh mất mặt đó biết chưa!”

Cách hai phút sau lại có thêm một tin: “Anh biết mày không muốn đi, lần này cũng chỉ điều chỉnh nhân sự tạm thời thôi, mày coi như là đi tu nghiệp đi, đợt chừng một năm anh lại kiếm đường lôi mày về.”

Tin nhắn này có giọng điệu mềm mỏng hơn hẳn cái trước đó.

Nhưng vừa quay qua quẩn lại thì là một tin khác: “Tao cảnh cáo nha, đừng có điều tra chuyện đó nữa, mệnh lệnh đó! Đừng có coi lời tao như gió thoảng bên tai!”

Lục Nghiễm không trả lời, trượt Wechat của Lâm Nhạc Sơn qua một bên rồi lại mở ô chat kế tiếp.

Ảnh đại diện trên Wechat thứ hai là một đoá hoa đỗ quỳên được vẽ tay, rõ là một cô gái.

Cô gái nói: “Ngày mai Thường Phong ra tù rồi, mình muốn đi đón cậu ấy, cậu có muốn đi cùng không?”

Tiếp theo đó là một tin nữa: “Chuyện đã qua mấy năm trời rồi, mình nghĩ chắc là cậu ấy cũng nghĩ thông suốt rồi, bọn mình họp mặt nói hết mọi chuyện với nhau đi, dù gì cũng có tình cảm từ nhỏ đến giờ...”

Ngón tay của Lục Nghiễm di chuyển đến dòng trả lời, vừa gõ một chữ “mình” thì ngừng, hai giây sau lại xoá đi, mở khung chat tiếp theo.

Cuối cùng, Lục Nghiễm xem tin nhắn hết hai phút, không trả lời lấy một tin, sau khi ăn xong muống cơm cuối cùng mới mở khung chat hàng đầu lên.

Cuộc đối thoại vào một ngày trước, người kia tên là Vương Xuyên.

Wương Xuyên: “Đội phó Lục, chuyện anh nhờ tôi đã tra rõ rồi nhưng mà không tiện nói trong điện thoại.”

Lục Nghiễm: “Vậy thì gặp mặt.”

Wương Xuyên cũng không do dự, nhanh chóng gửi một địa chỉ rồi lại

hỏi: “Vậy bảy giờ tối mai nhé?”

Lục Nghiễm: “Được.”

Lục Nghiễm bỏ bát đĩa vào bồn rửa bát, đứng tựa người cạnh bồn, sao chép địa chỉ Vương Xuyên gửi lên ứng dụng bản đồ, nhanh chóng tìm được tuyến đường thích hợp nhất.

Anh uống hết nửa bình nước còn lại rồi vào phòng ngủ thay đồ, chưa tới mười phút đã cầm điện thoại bước ra khỏi cửa. Giờ này đang vào giờ cao điểm buổi tối, người xe ủa ra đường chen chúc chật kín cả thành phố.

Lục Nghiễm không lái xe, ngồi tàu điện ngầm rồi đi bộ từ nhà anh đến chỗ hẹn nhiều lắm cũng chỉ bốn mươi phút.

Khi bước xuống tàu điện ngầm, rẽ vào hai con đường rồi lại vào thêm một đường nhỏ nữa thì xung quanh đã yên tĩnh hơn nhiều, bên ngoài là thành phố đường xe tấp nập, bên trong lại là phố quán bar kinh doanh nhỏ.

Con đường nhỏ quanh co, có rất nhiều ngõ rẽ, quán bar và những cửa hiệu khác đều được xây theo kiểu nhà trệt cũ, từng căn san sát, đan xen nhau.

Lục Nghiễm đứng trước cửa một quán bar, phía trên có giăng một dải đèn đỏ, ánh đèn hắt lên mặt anh, bóng rọi xuống mắt, rơi trên sóng mũi, khiến khuôn mặt nghiêm nghị cũng toát ra vẻ bí hiểm.

Anh đẩy cửa bước vào, tiếng chuông gió vang lên leng keng.

Quán bar vẫn chưa bắt đầu có khách, bartender đang bận bịu sao quày, nhân viên phục vụ đang dọn dẹp bàn, ngược mắt thấy Lục Nghiễm bèn chào hỏi: “Xin chào quý khách! Cho hỏi anh đi mấy người vậy ạ?”

Cả quán bar cũng nhuộm màu âm u đơn giản, chỉ có chút sáng ở quầy bar.

Lục Nghiễm nhìn xung quanh một vòng: “Tôi có hẹn với Vương Xuyên.”

Bartender đang lau ly và nhân viên phục vụ sững người nhìn nhau, người phục vụ nói: “Cho hỏi chúng tôi có thể xưng hô thế nào với anh, anh là bạn của ông chủ chúng tôi sao? Chưa từng nghe anh ấy nhắc đến chuyện này...”

Lục Nghiễm cũng không giải thích, bật mở khung trò chuyện Wechat với Vương Xuyên trong điện thoại, giơ ra trước mặt nhân viên phục vụ.

Người phục vụ vừa nhìn thì lướt ngay thấy mấy câu hẹn gặp vào hôm nay của Lục Nghiễm và Vương Xuyên.

Lục Nghiễm rất nhanh tay, chỉ chờ vài giây rồi cất điện thoại vào.

Nhân viên phục vụ ngơ ngác vài giây rồi lập tức nở nụ cười, ra sức khước từ: “Anh xem đấy, tôi cũng không có Wechat của ông chủ, tôi đâu biết cái này có phải...”

Lần này Lục Nghiễm không nói gì, nhẹ nhàng vòng qua người phục vụ, đi thẳng đến cánh cửa nhỏ ở khu nhân viên phía sau.

Người phục vụ phản ứng chậm mất một lúc, vội vã chạy theo muốn cản Lục Nghiễm lại.

Thế nhưng Lục Nghiễm có vóc người cao ráo, vai rộng lại có sức, còn cao hơn người phục vụ hơn nửa cái đầu lại còn rất linh hoạt, người phục vụ mấy lần với tay muốn tóm lấy anh nhưng đều nhanh chóng bị tuột tay.

Cho đến khi Lục Nghiễm băng qua hành lang nhỏ đi đến trước phòng

làm việc của Vương Xuyên thì bị hai tay đàn ông vạm vỡ chặn ở trước cửa. Cửa phòng làm việc không đóng kín, vẫn còn chừa một khe hở.

Lục Nghiễm ngược mắt, lướt qua hai người nọ.

Lối đi nhỏ hẹp, ánh sáng cũng mập mờ, Lục Nghiễm vốn đã có mặt mũi sắc nét, dưới bóng sáng như thế trông càng trầm lắng hơn, cơ cổ thoát ẩn thoát hiện trong cổ áo khoác.

Người phục vụ vội chen đến cạnh Lục Nghiễm: “Thưa anh, nếu anh còn không ra ngoài thì đừng trách chúng tôi không khách sáo!”

Lục Nghiễm lướt mắt cúi nhìn nhân viên phục vụ, móc điện thoại trong túi ra gọi vào số máy của Vương Xuyên rồi ấn loa ngoài trước mặt người phục vụ và mấy tay vệ sĩ.

Hai giây sao, tiếng chuông chờ vang lên.

Cùng lúc đó, trong phòng làm việc chỉ cách một lớp cửa cũng vọng ra một bài hát đập beat loạn xạ đang hot trên mạng.

Trong một chốc, không ai trong số bốn người đàn ông ngoài hành lang hé môi lấy một lời, ai cũng đang đợi Vương Xuyên nhắc máy, nhanh chóng ngừng cái tạp âm này lại. Ai ngờ bên trong bên ngoài cùng “hợp xướng” cả nửa phút đồng hồ mà Vương Xuyên vẫn chưa nghe máy.

Lúc này, cả nhân viên phục vụ và vệ sĩ đều cho rằng Vương Xuyên đã từ chối gặp khách.

Nhưng Lục Nghiễm lại dần nhú chặt mày.

Người phục vụ mượn nước đẩy thuyền: “Ồ, xin lỗi thưa anh, có vẻ ông chủ chúng tôi không muốn gặp anh, mời anh lập tức rời đi giúp cho.”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên ngừng lại, âm thanh trong phòng cũng đã ngừng lại.

Lục Nghiễm chỉ im lặng một chốc rồi lập tức lách người qua, khi nhân viên phục vụ và vệ sĩ đều nghĩ rằng anh sắp đi khỏi thì anh bỗng quay người co chân đập tung cửa.

Hai vệ sĩ lập tức bắt lấy Lục Nghiễm.

Người phục vụ vừa nấp ra phía sau vừa kêu hét om sòm muốn tỏ lòng trung thành với chủ.

Vào lúc cửa bị đập tung, Lục Nghiễm đỡ lấy sự tấn công của hai vệ sĩ, ánh mắt cũng quét qua khe hở giữa hai người nhìn vào trong phòng. Anh vừa nhìn đã nhú chặt đôi lông mày, mới rồi trong lòng đã gợn lên chút dự cảm không lành, giờ thì quả thật đã linh nghiệm.

Người phục vụ cũng quay đầu đúng lúc đó, miệng vẫn còn đang nói lớn: “Ông chủ, chúng tôi đang...”

Cho đến khi nhìn vào trong phòng, cậu ta lập tức nghẹn người.

Ngay đối diện với cửa là bàn làm việc, Vương Xuyên đang tê liệt nhũn người ra trên ghế giám đốc sau bàn, nửa thân trên xiêu vẹo, đầu ngã sang một bên không chút sức lực, hai mắt nhắm chặt, mặt trắng toát, khoé môi và phần vai áo có dấu vết nôn ói, trên cổ có vết ban đỏ lớn, còn có vết máu do bị móng tay vào trúng.

Mọi dấu vết đều cho thấy Vương Xuyên đã chết hoặc là đang bị sốc.

Người phục vụ sững sờ một hồi mới gọi: “Ông chủ!”

Hai tay vệ sĩ cũng nghẹn người, cả ba vội vã xông vào.

Lục Nghiễm nhanh hơn họ một bước, cản chân cả ba.

Nhân viên phục vụ: “Anh làm gì vậy!”

Lục Nghiễm chỉ hỏi: “Các cậu có biết cứu người thế nào không? Nếu anh ta đã chết thì sao?”

Cả ba lại đều khựng lại.

Lục Nghiễm không tiếp tục để ý tới họ, anh quay người nhìn thấy vài túi nóng trên giá cầm ô.

Anh nhanh chóng cầm lấy hai cái bọc vào dưới đế giày rồi mới quay người vòng qua giữa sàn, đi khắp căn phòng, tiến dần tới cạnh Vương Xuyên.

Lục Nghiễm kiểm tra mạch đập ở cổ Vương Xuyên, hoàn toàn không có chút phản ứng, ở khoảng cách gần thế này anh mới phát hiện vết ban đỏ trên cổ Vương Xuyên không chỉ sưng mà còn đóng vảy, đủ kích cỡ san sát nhau trông như bị dị ứng, phía trên còn thấy rõ được vết máu,, trông góc độ và vết xước để lại có lẽ là do Vương Xuyên tự cào mình.

Lục Nghiễm nhìn sang tay Vương Xuyên, trong móng tay quả thật có vết máu, hơn nữa đầu móng ngả màu đỏ tím, nhìn lên cánh tay thì thấy có chấm máu như bị kim chích, phần da quanh chấm máu đã sưng lên.

Trên bàn làm việc trước mặt Vương Xuyên có một quyển sổ ghi chép, một cái điện thoại, một ly nước và một hộp khăn giấy được đặt không ngay ngắn, Lục Nghiễm rút khăn giấy trong hộp, dùng khăn giấy bọc lấy ngón tay, vạch mí mắt của Vương Xuyên ra, đồng tử đục ngầu đã giãn lớn.

Chết mất đất rồi.

Ba người đứng ở cửa đều không biết nên làm thế nào cho phải, đến

khi Lục Nghiễm đặt miếng khăn giấy xuống, nhân viên phục vụ mới hỏi: “Sao... sao rồi?... Còn sống chứ?...”

Lục Nghiễm không tỏ thái độ, lúc quay đầu sang, ánh mắt chậm rãi quét qua biểu hiện của cả ba, muốn tìm chút manh mối đằng sau những hoảng hốt ngơ ngẩn kia. Sau đó anh móc điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Đầu dây bên kia được kết nối, Lục Nghiễm nói rất rõ ràng: “Tôi muốn báo cảnh sát. Địa chỉ là..., người chết tên Vương Xuyên, giới tính nam, nghi ngờ là tử vong do trúng độc Ketamin, phiền nhanh chóng cho người tới. Người báo án là Lục Nghiễm của Chi đội Chống ma túy.”

Ba người đứng ở cửa vừa nghe tới Chi đội Chống ma túy thì đều sững người.

Lục Nghiễm đã tắt máy, anh nói với người phục vụ: “Ra ngoài giữ cửa chính, tạm ngừng kinh doanh, bảo vệ hiện trường, cảnh sát sẽ đến ngay thôi.” Người phục vụ ngơ ngác đáp lời rồi nhanh chóng rời khỏi.

Lục Nghiễm lại không đi theo ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên dấu chân dưới sàn bên kia ghế giám đốc, dấu chân kéo dài tới cửa sổ kính đối diện, Lục Nghiễm đi đến trước cửa sổ, mở đèn pin điện thoại rọi một vòng quanh bệ cửa sổ và khung cửa.

Trên bệ cửa quả nhiên cũng có dấu chân, trên dấu chân còn có dính chút bùn vẫn chưa khô hẳn, cũng có thể nói là có người đã nhảy vào từ cửa sổ và vừa rời khỏi không lâu.

Thế nhưng khoá cửa không có dấu vết bị cạy, trong phòng cũng không có dấu vết vật lộn, có người nhảy cửa sổ vào nhưng lại không hề “kinh động” đến Vương Xuyên, tiêm cái thứ nghi là Ketamin cho Vương Xuyên, Vương Xuyên cũng không chống trả, nếu không nếu trong phòng có chút tiếng động nhỏ thì vệ sĩ ngoài cửa không thể

nào không nghe thấy.

Cũng có nghĩa là người đến chính là người quen của Vương Xuyên.

Thế nhưng dù là người quen thì Vương Xuyên cũng sẽ không để mặc người kia tiêm Ketamin cho mình, lại còn là một lượng chỉ mạng.

Lục Nghiễm đang nghĩ tới đây, bỗng có tiếng huyền não vọng tới từ bên ngoài, tuy âm thanh cách hơi xa nhưng trong tiếng ồn ào còn có lẫn tiếng hét của người phục vụ.

Lục Nghiễm bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của Vương Xuyên, tiện thể khép cửa lại, nói với hai tay vệ sĩ: “Trước khi cảnh sát tới, đừng cho bất kỳ ai vào đây.”

Đến khi Lục Nghiễm băng qua hành lang ban nãy, vừa đi đến khu hoạt động quán bar bên ngoài đã nhìn thấy bàn ghế nghiêng lệch khắp nơi trên sàn, trên khoảng trống hiếm hoi có mấy tay côn đồ đang đứng đó thị uy.

Tên đầu sỏ trong bọn cực kỳ hống hách: “Má nó, có nợ thì phải trả, cái này là quy tắc, giấy trắng mực đen rành rành ra đó! Mẹ bà bớt có lỗi, mau gọi cái thằng họ Vương kia ra đây!”

Cùng lúc đó, một tiếng chuông báo vang lên, là điện thoại của Lục Nghiễm.

Đám người lập tức nhìn sang chỉ thấy Lục Nghiễm cầm điện thoại xem rồi lại ấn tắt, nhét lại vào trong túi.

Là điện thoại Lâm Nhạc Sơn gọi tới, dám cá là vì cuộc gọi báo cảnh sát ban nãy.

Người phục vụ úp úp mở mở giải thích với đám người kia: “Ông chủ... của chúng tôi, anh ấy, anh ấy... anh ấy không còn gặp các anh

được nữa...”

Tên cầm đầu: “Thứ chó má, trừ khi nó chết!”

Người phục vụ: “Thì, thì chết rồi...”

Tên cầm đầu chịu hết nổi cái sự “cà lăm” của nhân viên phục vụ, tiến tới định tóm lấy cậu ta lại không bắt được gì.

Lục Nghiễm tóm lấy gáy cậu phục vụ xách qua một bên, sau đó đứng đối diện với tên cầm đầu.

Tên cầm đầu hỏi: “Mẹ mày là thằng nào?”

Lục Nghiễm hỏi: “Vương Xuyên nợ mấy anh bao nhiêu tiền?”

Tên cầm đầu bật cười: “Sao? Mày muốn thay mặt hả? Nghe cho rõ đây, tổng cộng ba triệu, tính cả lãi chắc cũng khoảng hơn tám triệu rồi đấy.”

“À, cho vay nặng lãi hả.” Lục Nghiễm bình thản: “Mắc nợ thì phải trả là lẽ hiển nhiên, hợp tình hợp pháp, hay là đợi cảnh sát tới rồi anh hăng nói rõ chuyện này.”

Tên cầm đầu: “Mẹ kiếp, đem cảnh sát ra hù tao hả? Ngon, vậy tui mày báo cảnh sát đi, báo đi! Tao nói cho mày biết, bố mày có người ở trong đội cảnh sát đấy!”

Không tới nửa tiếng, xe của Chi đội Hình sự và Chi đội Chống ma túy của Cục Cảnh sát thành phố đã chặn kín con hẻm nhỏ không một kẽ hở, khiến không ít người vây quanh theo dõi.

Vốn dĩ thì án mạng như thế này do Chi đội Hình sự phụ trách, nơi xảy ra vụ án là khu Nam thành phố Giang, dù phải xuất cảnh cũng phải là Chi đội khu nam, thế nhưng cuộc gọi báo cảnh sát kia cực kỳ bất thường, người báo án là Lục Nghiễm, điện thoại báo án còn nhắc

đến nghi ngờ tử vong do trúng độc Ketamin.

Vì thân phận của Lục Nghiễm, lại vì vụ việc có liên quan đến tội phạm ma túy nên cảnh sát nhận điện thoại không dám xử lý qua loa, lập tức xin chỉ thị của cấp trên.

Cấp trên nhanh chóng thông báo cho Chi đội Cục thành phố với cả Chi đội Chống ma túy.

Tin tức lan truyền rất nhanh, lực lượng của hai đội gần như cùng lúc rời khỏi cổng Cục thành phố, khí thế kinh thiên động địa, ai không biết chắc còn tưởng là gặp phải vụ trọng án nào khiến hai đội phải hợp tác.

Mà nhắc mới nhớ, đội phó tiền nhiệm của Chi đội Hình sự Cục thành phố vừa mới bị điều chỉnh công tác, đội phó mới ngày mai mới đến nhận chức, cũng đã chọn được người rồi.

Thật ra mọi người trong Chi đội Hình sự đều biết đội phó mới được điều tới từ Chi đội Chống ma túy, còn là một “nhân vật có máu mặt”, mấy năm trước từng lập không ít công lao bên Chi đội Chống ma túy, rất được đội trưởng bên ấy là Lâm Nhạc Sơn coi trọng.

Nhưng bắt đầu từ khoảng một năm trước, vị thế của quý ngài này bắt đầu tuột dốc dần đều, cũng không biết trúng cái ngải gì, đầu tiên là liên tiếp mấy lần mắc sai sót trong công việc, kế đó lại làm vài chuyện vi phạm kỷ luật, chỉ trong phút chốc từ công thần được người người tôn sùng biến thành “cục tạ của team” khiến người ta nghe tới là phát hãi.

Mà cái “cục tạ team” này không phải ai khác, chính là Lục Nghiễm.

Trên đường từ Cục Cảnh sát thành phố đến hiện trường vụ án, bốn người phụ trách trực đêm của Chi đội Hình sự còn đang bàn luận chuyện này.

Nữ cảnh sát cập nhật thông tin nhanh nhất cả bọn tên Lý Hiểu Mộng lại là người đầu tiên lên tiếng như thường lệ: “Này, em nói cho nghe, vụ này là đội phó Lục đích thân gọi điện báo án đó!”

Thành viên trong đội Trương Xuân Dương đang ngáp cạnh đó: “Trời mẹ ời... rần rần vậy, mai mới nhận chức mà nay đã chơi lớn vậy rồi. Cái này là ra đề bài tập trước nè!”

“Được rồi.” Người tiếp lời là một thành viên khác trong đội đang lái xe, Phương Húc, cậu có nước da khá trắng, mặt mũi nho nhã, trông hơi thư sinh: “Tém tém lại đi, đừng có để đội phó Lục nghe thấy mấy câu này.”

Lý Hiểu Mộng: “Xì, tất nhiên là bọn em không nói trước mặt anh ấy rồi.”

Trương Xuân Dương: “Chứ gì nữa.”

Trong số bốn người trên xe, chỉ có mình Hứa Trăn là không nói lời nào mà từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa.

Mãi đến lúc xe rẽ qua đoạn đường cuối cùng, Hứa Trăn mới nói: “Đến rồi.”

Khí thế trong còn hèm thật sự hùng hồn, đến cả đội trưởng Lâm Nhạc Sơn của Chi đội Chống ma túy cũng đích thân đến.

Lâm Nhạc Sơn cúi gầm mặt, hớn hển thấy rõ nhưng vì ngại xung quanh toàn là đồng nghiệp nên đang cố nén giận.

Lâm Nhạc Sơn là người nóng tính có tiếng, trong đội ít có ai dám cứng đầu cứng cổ với gã, gã mà mắng rồi là ai cũng khiếp đảm, không chỉ có giọng nói như sư tử hống mà còn rất dễ vạch trần người khác, lúc nào mà gã lớn tiếng mắng mỏ ở văn phòng lâu ba thì lâu một với lâu năm đều nghe hết ráo, chưa có người nào ở Chi đội Chống ma túy từng thấy Lâm Nhạc Sơn cười, mặt mày quanh năm

âm u, cấp dưới ai nấy thần hồn nát thần tính, lo sợ phạm lỗi nhỏ cũng bị gã tóm lấy.

Có điều một năm nay tất cả lửa giận của Lâm Nhạc Sơn đều bị Lục Nghiễm hút lấy, đặc biệt mấy tháng gần đây là dữ dội nhất.

Mà cũng không biết Lục Nghiễm ăn trúng cái gì, xung đột với cấp trên mấy lần, không nghe chỉ huy, nhưng cũng không biết vì sao mà dù Lục Nghiễm nghĩ quần mang tiền đồ của mình ra đùa giỡn thì Lâm Nhạc Sơn cũng đều nén nhịn cả.

Lâm Nhạc Sơn vừa đặt chân vào quán bar thì giọng đã lên tone: “Lục Nghiễm đâu? Gọi...”

Theo ngay sát gã là bốn người của Chi đội Hình sự.

Kết cuộc, Lâm Nhạc Sơn nuốt thẳng nửa câu sau xuống họng.

Mọi người nhìn thấy có vài người đang ngoan ngoãn ngồi xổm giữa sảnh quán bar lộn xộn, người nào người nấy ăn mặc diêm dúa loè loẹt nhưng lại rất trật tự, còn đều cúi đầu cả, hai tay vắt sau đầu, rõ là đã bị “dạy dỗ”.

Nghe thấy có người bước vào, chỉ có một người vội vã ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy toàn là người mặc cảnh phục lại hoảng hồn cúi xuống.

Lục Nghiễm đứng ngay bên cánh, hai tay bắt chéo trước ngực, không có biểu cảm gì, nhìn thấy cấp dưới mới bên đội Hình sự và sếp cũ bên Chống ma túy đã đến cả, bèn dùng mũi chân chọc vào cái chân đang cuộn tròn của tên cầm đầu, thản nhiên hỏi hỏi: “Nhận mặt đi kìa, người của anh đâu?”

Chương 4

Quán bar nhỏ của Vương Xuyên nhanh chóng tụ họp đầy người.

Bác sĩ pháp y và kỹ thuật viên do Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Khoa học Hình sự phái tới đã nghe theo chỉ huy của cảnh sát hình sự tại hiện trường, đến phòng làm việc của Vương Xuyên, hiện trường án mạng đầu tiên để thu thập chứng cứ và bước đầu kiểm tra thi thể.

Đám côn đồ mới đó còn hống hách trả lời hỏi đáp đơn giản mấy câu ở hiện trường rồi bị đưa lên xe cảnh sát.

Ở bên ngoài, nhân viên phục vụ, bartender và vệ sĩ đều đang được lấy lời khai.

Theo lời nhân viên phục vụ, vốn không chỉ có một mình cậu ta làm ca tối mà còn có hai người nữa, một người hay đến trễ, người còn lại thì bệnh nên xin nghỉ, nhưng mà lúc này cả quán bar đều đã bị vây kín, chắc cũng không tới được nữa.

Hai tay vệ sĩ nói khoá cửa phòng làm việc của Vương Xuyên có chút trục trặc, mấy ngày nay không khoá được, thôi thì cũng cứ giấu luôn, dù sao thường thì cũng không có ai xông vào.

Trong phòng làm việc của Vương Xuyên, Phương Húc và Hứa Trăn đang tổ chức khảo sát hiện trường.

Mạnh Nghiêu Viễn là người kiểm nghiệm dấu vết chính, pháp y là Trần Huân, người chụp ảnh và phác hoạ hiện trường đều là người quen, mọi người đều đã hợp tác quen từ việc chụp ảnh đến thu thập rồi lưu giữ, phối hợp với nhau rất ăn ý.

Trần Huân kiểm nghiệm thi thể bước đầu xong xuôi thì rời đi trước, về Phòng Thực nghiệm tiến hành khám nghiệm tử thi chi tiết, phía Mạnh Nghiêu Viễn cũng vừa tiến hành xong thu thập chứng cứ và dấu vết đợt đầu, định nghỉ ngơi mấy phút rồi kiểm tra tiếp đợt hai.

Lúc này Phương Húc lại đi tới nói: “Đúng là lạ đời, cái kiểu trực hiện trường ban đêm như thế này thì mười lần là tám lần Tiết Bồng tới rồi, sao hôm nay lại là cậu thế?”

Nhắc đến Tiết Bồng mới nhớ, cô là con mèo đi đêm có tiếng nhất ở Cục thành phố đấy, cứ như cô chưa từng ngủ vào ban đêm vậy, cứ hễ là vụ án vào buổi tối thì về cơ bản cô đều là người đến hiện trường đầu tiên, hơn nữa lần nào cũng rất có tinh thần.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Tiết Bồng hả, tuần trước phá liên tiếp hai vụ án, thầy sợ bà ấy mệt mới tính cho nó nghỉ phép. Sẵn dịp bà ấy cứ tích ngày nghỉ phép ở đó chưa dùng bao giờ nên mấy ngày nay về nghỉ rồi.”

Phương Húc: “Tiết Bồng cũng biết nghỉ phép hả? Tôi cứ tưởng cô ấy coi Phòng Thực nghiệm làm là nhà luôn rồi chứ.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cụ thể sao thì tôi cũng không biết, nghe nói là ở nhà xảy ra chút chuyện, đợi xử lý xong xuôi mai lại về.”

Cách mấy giây sau, Mạnh Nghiêu Viễn lại nói: “À, mà nói đi cũng phải nói lại, mai Tiết Bồng mà biết có cái hiện trường hôm nay thì chắc chắn hối hận đã không tới. Nhất là mấy cái có dính dáng tới chất cấm như thế này bà ấy chắc chắn cần miết không nhả...”

Bên phía Kỹ thuật Hình sự có một công việc cực kỳ quan trọng chính là kiểm nghiệm lý hoá, cứ hễ là đồ có độc hay vật chứng liên quan đến chất cấm đều phải qua bước giám định sàng lọc này.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đều làm kiểm nghiệm dấu vết, về lý

mà nói thì không dính dáng tới kiểm nghiệm lý hoá, thế nhưng bắt đầu từ một năm trước, Tiết Bồng đột nhiên “thay đổi tính nết”, không biết sao cứ bám lấy lý hoá.

Công việc không tiện để cô nhúng tay vào thì cô âm thầm nghiên cứu, còn bồi dưỡng những khóa học về khía cạnh này, thắc mắc đủ thứ vấn đề với Quý Đông Duẩn, một pháp y khá thân với cô.

Con người Tiết Bồng vốn đã không thích cười, khoảng thời gian đó càng khó gần hơn nữa, còn làm việc thâu đêm suốt sáng, thiếu điều muốn dành ra hết thời gian riêng tư của mình vào đó, nếu không phải vì sau đó lao lực quá độ ngất đi trong phòng thí nghiệm được người ta đưa tới phòng y tế thì chắc còn không biết về nhà ngủ.

Sau đó cũng có người lấy chuyện này ra đùa, bảo là không tới ba năm là Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự sẽ có một nữ Trưởng khoa. Cùng lúc đó, trong góc sảnh sát quầy bar ở quán, Lâm Nhạc Sơn đang sầm mặt quờ mắng Lục Nghiễm, thế nhưng hiện trường này khá là đặc biệt, Chi đội Hình sự còn đang ghi chép ở bên cạnh, Lâm Nhạc Sơn cũng ngại nổi đoá, chỉ đành nén giọng ghìm cơn tức ở giữa lồng ngực, nén đến sắp phát nổ tới nơi.

Lâm Nhạc Sơn: “Chú mày nói đi, bị cái giống gì vậy? Có thấy tin nhắn anh gửi không, tao bảo mày đừng có đụng vào cái vụ án đó nữa mày có nghe không! Anh hỏi mày, mày chạy tới đây làm gì? Mai là mày phải tới Chi đội Hình sự báo cáo rồi đó có biết không!”

Lục Nghiễm đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt như ngọn đuốc, rõ là anh rất tôn trọng người cấp trên này nhưng lúc trả lời lại có chút không kiêng kỵ: “Đội trưởng Lâm, Vương Xuyên là người tình báo trong đường dây của em, luôn liên lạc một chiều, hôm nay anh ta hẹn em tới nói là...”

“Cậu!” Lâm Nhạc Sơn bỗng hơi bốc khói: “Cậu ta là người tình báo trong đường dây của cậu hả? Vậy cậu ta buôn ma tuý cũng là cậu duyệt đúng không? Cậu đừng có quên cậu có trách nhiệm điều khiển

chỉ đạo cậu ta, nếu tra ra được cậu ta có tham gia buôn ma túy thì cậu cũng bị xử hình sự luôn đấy! Phải biết chừng mực chứ!”

Yên lặng được vài giây, Lục Nghiễm ngược mắt nhìn vào ánh mắt phần nộ của Lâm Nhạc Sơn: “Vương Xuyên không tham gia bất cứ hoạt động buôn bán ma túy nào, anh ta cũng sẽ không sử dụng ma túy, càng sẽ không mua Ketamin.”

Lâm Nhạc Sơn: “Bây giờ người cũng đã tiêm ma túy chết luôn rồi, cậu còn trơ mắt ra nói lung tung như vậy được, cậu bảo đảm được cho cậu ta không!”

Lục Nghiễm: “Cái chết của Vương Xuyên có khúc mắc, em nghĩ là Ketamin không phải anh ta tự nguyện tiêm vào đâu.”

Lâm Nhạc Sơn vẫn rất tức giận nhưng dù sao gã cũng là đội trưởng Chi đội Chống ma túy, từng gặp nhiều vụ án ma túy, hơn nữa còn hết sức hiểu rõ con người và tính cách của Lục Nghiễm, con người anh rất cố chấp, không linh hoạt, điều anh đã chắc thì tuyệt đối không dễ dàng bị lay động, đường dây ma túy bị anh tóm được cũng sẽ không dễ gì buông tay.

Chuyện hôm nay mà đổi thành cấp dưới khác thì đã sớm bị lừa giận của Lâm Nhạc Sơn làm cho hoảng hồn không dám lên tiếng rồi, dù mình có chính xác đến đâu thì cũng không gấp tới mức xung đột với cấp trên ngay lúc này, hoàn toàn có thể đợi mọi chuyện xuống bớt rồi hẵng từ từ mà nói.

Nhưng mà Lục Nghiễm lại là một tay “đui mù”, dù Lâm Nhạc Sơn có giận mà bốc khói nghi ngút thì anh dường như cũng hoàn toàn không cảm nhận được, ngược lại chỉ toàn chú tâm vào cái giảng giải của mình.

Vì hiểu rõ tính nết của Lục Nghiễm nên Lâm Nhạc Sơn biết có nổi điên cũng như không, ngược lại thì mọi sự quở trách đều trở nên công cốc đối với Lục Nghiễm, người đau đầu cuối cùng vẫn là mình.

Lâm Nhạc Sơn hít sâu hắt hơi mấy cái, đợi con giận dịu xuống bốt mới nhìn sang Lục Nghiễm vẫn đang không đổi sắc mặt, gã chỉ hỏi: “Bây giờ cậu cũng đã nhìn thấy rồi, nói ra thử xem khúc mắc chỗ nào.”

Lục Nghiễm ngược mắt, chậm rãi nói: “Vương Xuyên dị ứng với thành phần của Ketamin, mấy năm trước anh ta có thử một lần, liều lượng rất ít, dùng chưa được bao lâu đã nổi mề đay cấp tính, cổ họng và kết mạc đều phù lên, không chỉ hô hấp khó khăn mà còn sốc tại chỗ, suýt chút mất mạng.”

Vừa nghe thấy câu này, Lâm Nhạc Sơn lập tức nhíu mày, giữa đôi lông mày hiện ra vết hằn sâu thấy rõ.

Lâm Nhạc Sơn: “Chuyện này là do cậu ta nói với cậu sao? Nghe rồi tin luôn đó hả?”

Lục Nghiễm: “Vốn dĩ em cũng không tin, có lẽ chỉ là anh ta nói đại vậy thôi nhưng ban nãy em có kiểm tra thi thể, trên cổ Vương Xuyên quả thật có vết mề đay lớn. Hơn nữa cửa sổ kín bưng, không có dấu vết, trên bề cửa sổ và sàn nhà còn có dấu chân thấy rõ, dấu chân để lại còn chưa khô đọng hoàn toàn, chứng tỏ trước khi em vào có người nhảy vào từ cửa sổ, hơn nữa vừa rồi đi chưa bao lâu.”

“Hơn nữa rõ ràng là Vương Xuyên hẹn em bảy giờ gặp nhau, sao phải tiêm Ketamin trước khi gặp em? Dù anh ta không dị ứng thì khi sử dụng cũng sẽ lâng lâng. Không lẽ anh ta hẹn em tới là để cho em thấy anh ta chơi hàng cấm xong phê pha kiểu gì hả?”

Tất cả phân tích và suy đoán của Lục Nghiễm đều rất có logic, nếu Vương Xuyên quả thật tự chủ sử dụng ma túy thì chuyện này nói thế nào cũng không hiểu được, hơn nữa nếu Vương Xuyên đã biết mình sử dụng Ketamin xong sẽ nguy hiểm tới tính mạng thì tất nhiên sẽ không để cái này ở trong phòng làm việc, vậy thì khả năng duy nhất chính là Ketamin là do người khác đem từ ngoài vào, mục đích là để

tiêm vào người Vương Xuyên.

Rõ ràng là người này biết rõ thể chất của Vương Xuyên, cũng biết liều lượng tiêm vào sẽ lấy mạng Vương Xuyên.

Lâm Nhạc Sơn nghe một hồi lâu không trả lời, gã vẫn nhú chặt lông mày, cụp mí mắt, dường như đang ngẫm nghĩ lời Lục Nghiễm nói.

Lục Nghiễm cũng hiểu rõ tính tình người sếp này như Lâm Nhạc Sơn hiểu anh vậy.

Lâm Nhạc Sơn rất nóng vội nhưng gã cũng rất nhìn xa trông rộng, dù sao cũng không phải ai cũng có thể leo lên vị trí đội trưởng Chi đội Chống ma túy.

Lục Nghiễm thấy Lâm Nhạc Sơn đã nguôi giận, bèn tiếp tục nói ra phân tích của mình: “Em cũng có nghĩ về dấu chân trong phòng làm việc, liệu đó là do nghi phạm không đủ thời gian để xử lý hay là quá vô ý mà để sót? Em cũng có nhìn ra ngoài từ cửa sổ phòng làm việc, hôm trước có mưa, hẻm ở đây khá là hẹp, có vài nơi thường ánh mặt trời không chiếu tới, vẫn còn hơi ẩm ướt, con đường nhỏ ngoài cửa sổ của anh ta có rất nhiều đất, nước mưa thấm vào đất tạo thành bùn vẫn chưa khô, nghi phạm vào trong phòng từ sau cửa sổ, khó tránh sẽ làm dính lên chân. Cũng có thể nói là dù hẳn có nghĩ đến chuyện lau sạch dấu chân trong phòng và có đủ luôn cả thời gian thì cũng sẽ không thể nào làm con đường nhỏ bên ngoài không còn chút dấu vết, vì thế hẳn đã bỏ luôn không thèm lo lắng về dấu chân trong phòng.”

Lục Nghiễm nói đến đây thì ngừng lại.

Lâm Nhạc Sơn im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Không cần biết thế nào, bây giờ người đã chết, quan hệ tình báo của cậu ta và cậu cũng đã bị huỷ bỏ. Tôi nhắc lại lần nữa, lo mà làm tốt chức trách của cậu, giữ vững vị trí cậu nên giữ vững, chuyện không nên lo thì đừng có lo. Ngày mai là cậu phải tới Chi đội Hình sự rồi, từ giờ về sau thể hiện

cho đàn hoàng, tự mình kiểm điểm hành vi của mình cho tới nơi tới chốn, với năng lực của cậu, đợi cậu hiểu ra rồi lập công thêm vài lần là anh sẽ nhanh chóng đưa cậu về lại được, cậu...”

“Vâng, đội trưởng Lâm.”

Kết cuộc còn chưa đợi Lâm Nhạc Sơn nói dứt câu, Lục Nghiễm đã chẳng rần chẳng mềm mà đáp lời.

Lâm Nhạc Sơn ngẩn người, gã chỉ mới vừa khai triển, câu sau mới là chủ đề chính mà, hơn nữa dựa vào kinh nghiệm thì dù gã nói tới gãy lưỡi cũng chưa chắc Lục Nghiễm chịu nghe, lần này sao lại hiểu ra nhanh thế?

Lâm Nhạc Sơn nghi ngờ liếc nhìn Lục Nghiễm: “Lần này cũng chịu hợp tác đấy, sớm vậy có phải hơn không.”

Vẻ mặt của Lục Nghiễm đã không còn nghiêm túc như ban nãy, miệng còn khẽ nhếch cười: “Nhưng mà đội trưởng Lâm, bây giờ xảy ra án mạng, theo quy tắc thì chuyện này phải do Chi đội Hình sự bọn em phụ trách, vậy nên đánh một vòng thì vụ này vẫn là của em.”

Lâm Nhạc Sơn: “...”

Ờ, còn chưa chính thức đâu đó, chưa gì đã bắt đầu “của em” với chả “của anh”.

Lâm Nhạc Sơn suýt trượt rớt cả tròng mắt, khí ở đan điền đã tự được nửa chặng đường sắp xuất chiêu sư tử hồng tới nơi, cho đến khi lướt mắt nhìn thấy Lý Hiểu Mộng cách đó không xa đang tò mò nhìn sang bên này.

Lâm Nhạc Sơn lại chỉ đành giằng lừa giận xuống nói: “Vương Xuyên là người trong đường dây của cậu, dù là điều tra thì chú mày cũng phải tránh hiềm nghi. Dù là bị mưu sát, dù tìm ra được hung thủ thật sự thì vụ án này vẫn dính dáng tới đường dây ma túy, vậy thì phải

bàn giao cho Chi đội Chống ma túy. Chú mày đợi đó đi, mai anh cho người viết báo cáo ngay, mày yên phận chút cho anh!”

Lục Nghiễm khẽ hé môi, vừa định nói thì Phương Húc của Chi đội Hình sự đã men theo cánh cửa nhỏ ở hành lang bước ra ngoài.

Phương Húc tới trước mặt hai người, nhìn về mặt của Lâm Nhạc Sơn rồi nhỏ giọng nói: “Đội trưởng Lâm, có chút chuyện em cần hỏi đội phó Lục cụ thể một tí.”

Đến lúc cả tổp lực lượng kéo nhau về đến Cục thành phố thì đã gần rạng sáng.

Sau khi kiểm tra bước đầu thì vụ án này cũng không phải phức tạp, ít nhất thì dựa vào dấu vết ở hiện trường và tình trạng thi thể mà nói thì bộ phận kiểm nghiệm dấu vết và pháp y bước đầu phán đoán là do bị giết.

Còn kết quả giám định và khám nghiệm tử thi tiếp theo thì nhanh nhất cũng phải đến một ngày sau.

Thi thể của Vương Xuyên đã được đưa đến tòa nhà Phòng Thực nghiệm Khoa học Kỹ thuật Hình sự, pháp y Trần Huân phải khám nghiệm tử thi suốt đêm, bên bộ phận thí nghiệm lý hoá cũng chuẩn bị tăng ca.

Ở bên khác, Lục Nghiễm đang theo xe của Chi đội Hình sự về thẳng đội.

Thường ngày Chi đội Hình sự và Chi đội Chống ma túy không hay qua lại, đây là lần đầu tiên Lục Nghiễm đến phòng làm việc của Chi đội Hình sự.

Anh quan sát xung quanh môi trường làm việc, đón lấy ly trà nóng Lý Hiểu Mộng rót cho rồi gọi Trương Xuân Dương và Phương Húc vào phòng thẩm vấn.

Theo lý mà nói thì Lục Nghiễm là cấp trên, đáng ra anh mới phải là người giao việc, chỉ huy cấp dưới làm việc nhưng anh cũng là nhân chứng đầu tiên ở hiện trường vụ án, theo trình tự thì phải lấy ghi chép cụ thể đã.

Tuy mọi người đều làm việc trong cùng một Cục thành phố, Lục Nghiễm cũng đã từng gặp Trương Xuân Dương, Phương Húc và đồng nghiệp ở các bộ phận khác nhưng cũng ngồi lại như thế này thì vẫn là lần đầu tiên.

Người mới nhận chức chắc chắn trước tiên phải nói vài câu tạo quy tắc, để mọi người quen với tính nết của anh, không ngờ Lục Nghiễm còn chưa chính thức tiếp quản đã ra một đề khó như thế cho Chi đội Hình sự.

Con người Trương Xuân Dương thường ngày có chút tùy tiện, nói năng cũng hơi bạt mạng nhưng dù có cẩu thả cỡ nào thì y cũng biết cái công chuyện này không dễ ăn, nếu mà bất cẩn không để ý giọng điệu với cách dùng từ, hỏi sao mà làm Lục Nghiễm phật ý ghi thù thì thôi chết toi.

Bên này thì Trương Xuân Dương đang lăm bằm không biết nên bắt đầu thế nào.

Phương Húc ở bên cạnh thì đã đặt sẵn laptop, thấy Trương Xuân Dương ngáp ngừng mãi bèn liếc nhìn Lục Nghiễm ở đối diện qua laptop.

Lục Nghiễm ngồi ngay ngắn, tay chân rất thoải mái, chỉ là vẻ mặt hơi nghiêm túc, hơn nữa dù là đang ngồi thì cảm giác với khí thế hùng hục kia cũng không dễ mà coi thường.

Đợi một lúc sau, Trương Xuân Dương vẫn không mở miệng, Lục Nghiễm đành lên tiếng trước: “Bắt đầu đi, không phải dè dặt.”

Trương Xuân Dương ngẩn người, đáp lời rồi lập tức hỏi: “Vậy thì... họ tên.”

Lục Nghiễm: “Lục Nghiễm, lục trong lục địa, nghiễm trong nghiễm nhiên (trang nghiêm, nghiêm chỉnh). Giới tính nam, hai mươi bảy tuổi, địa chỉ là... đơn vị công tác ở Chi đội Hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang, chức vụ là đội phó Chi đội Cục Cảnh sát thành phố.”

Anh vừa nói xong chức vụ, Trương Xuân Dương thầm run rẩy trong lòng, trông y thường ngày hay âm thầm tung hứng cà khịa với Lý Hiểu Mông vậy thôi nhưng tục ngữ nói rất hay, chó sủa là chó không cắn, y cũng chỉ kêu hét vài tiếng mấy lúc riêng tư thôi, lúc thật sự gặp cấp trên là im bặt ngay.

Phương Húc cũng hơi ngượng, cậu đẩy đẩy cặp kính, chà xát bàn tay hơi ra mồ hôi, ánh mắt từ đầu tới cuối nhìn chăm chăm màn hình laptop.

Trương Xuân Dương ho khan mấy tiếng nói: “Thật ra thì trình tự thẩm vấn thế nào đội phó Lục cũng rõ rồi, tiếp theo phiền anh cung cấp tình hình ạ.”

Lục Nghiễm: “Tôi và người chết Vương Xuyên vốn đã hẹn bảy giờ tối gặp nhau ở quán bar của anh ta, trong Wechat có ghi chép cuộc trò chuyện của chúng tôi. Lúc tôi đến là khoảng sáu giờ bốn mươi lăm...”

Nửa buổi đầu Lục Nghiễm đã thuật lại cả quá trình vụ việc, cung cấp toàn bộ những gì anh biết, những chi tiết anh nhìn thấy, sau đó đón lấy laptop Phương Húc đưa sang, rà soát lại một lượt cực kỳ cẩn thận, còn chỉ ra mấy chỗ bị sót, bảo Phương Húc bổ sung rồi cuối cùng mới ký tên.

Đến lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, Lục Nghiễm mới phân công nhiệm vụ, vụ án này có dính dáng tới anh, anh không tiện nhúng tay vào

bền chuyển cho Trương Xuân Dương phụ trách, còn bảo y làm tổ trưởng của tổ vụ án này.

Trương Xuân Dương vốn nghĩ rằng mình chỉ có việc hỏi chuyện, cùng lắm là được tham gia điều tra thôi, không ngờ Lục Nghiễm vừa mở miệng là đã mang vụ án đè hết lên đầu mình.

Trương Xuân Dương đánh trống ngực từng hồi cũng không biết đây là đang xem trọng hay là đánh phủ đầu.

Sau khi giao xong nhiệm vụ, người trong đội có mặt ở hiện trường đều tập trung lại, đang định từng người giới thiệu bản thân với Lục Nghiễm cho có nghi thức.

Ai ngờ Lục Nghiễm lại bật cười, lấy tay chỉ vào đầu mình nói: “Tôi đã xem hết hồ sơ của mọi người rồi, đều nằm ở đây cả. Hôm nay muộn quá rồi, về nghỉ ngơi cả đi, mai rồi bắt đầu điều tra vụ án.”

Các thành viên trong đội đều lần lượt đi ra, ai nấy đều mệt mỏi, chỉ có mỗi Trương Xuân Dương đi đằng sau là lăm bắm càu nhàu.

Đến lúc ra khỏi toà nhà, Lý Hiểu Xuân mới đẩy nhẹ y hỏi: “Anh lăm bắm cái gì đấy?”

Trương Xuân Dương hận thù cay đắng: “Cô coi, sao tự nhiên lại thành ra tôi là người phụ trách vụ án rồi? Đội phó Lục đang tin tưởng tôi hay là đào hố cho tôi vậy? Nếu là tin tưởng thì cũng không thể nào, mới lần đầu gặp mặt chính thức mà, chưa nói được mấy câu, hoàn toàn không có nền móng tin tưởng...”

Lý Hiểu Mộng: “Các anh nói chuyện chưa đủ nhiều nữa hả? Làm có cái ghi chép mà tận hai tiếng đồng hồ!”

Trương Xuân Dương: “Cái đó toàn là nói chuyện chính, ý tôi là nói chuyện bình thường ấy, kiểu tìm hiểu sâu sắc giữa đồng nghiệp với nhau ấy!”

Phương Húc đi phía sau nói: “Ban nãy đội phó Lục đã nói rồi, anh ấy đã xem hồ sơ của chúng ta cả rồi, tôi nghĩ chắc anh ấy đã hiểu mình lắm rồi, chia nhiệm vụ thế nào thì cũng có lý do của anh ấy.”

Trương Xuân Dương càng mù tịt hơn: “Nếu là hồ sơ thì... hình như tôi cũng chưa phụ trách được bao nhiêu vụ, về cơ bản toàn là hỗ trợ thôi...”

Chỉ có mỗi mình Hứa Trăn là im lặng từ đầu đến cuối.

Đến lúc Lý Hiểu Mộng nhắc tới: “Anh Trăn, anh cũng phân tích chút đi.”

Hứa Trăn đã đi xuống đứng dưới bậc thang, quay người nhìn lên lầu, thấy đèn trong đội vẫn còn sáng, lúc cúi đầu xuống lại thấy Trương Xuân Dương và Lý Hiểu Xuân đang nhìn mình chăm chăm bèn hỏi: “Ý thế mà cô cậu vẫn chưa nhìn ra à?”

Lý Hiểu Xuân trợn mắt: “Ý gì?”

Trương Xuân Dương lắc đầu: “Không nhìn ra.”

Hứa Trăn thở dài, nhìn sang Phương Húc nói: “Chúng ta chỉ là đội hình sự, chỉ phụ trách lập án truy bắt hung thủ, chuyện khác thế nào thì phải xem bên đội chống ma túy.”

Trương Xuân Dương: “Ý anh là vụ án này cuối cũng sẽ chuyển giao cho bên chống ma túy sao? Cũng chưa chắc đâu, chủ yếu vẫn phải xem tính chất vụ án, trừ khi là án ma túy nghiêm trọng...”

Phương Húc ngắt lời y: “Anh đừng quên hôm nay đội trưởng Lâm cũng đến hiện trường đấy. Đội trưởng Lâm đến vì ai? Bên mình thì mai đội phó Lục mới nhận chức chính thức, vụ án ma túy có thể khiến anh ấy chạy đến gặp người trong đường dây tình báo để lấy tình báo ngay trước ngày nhận chức chắc chắn dính dáng đến rất

nhiều thứ. Không chừng bên chống ma túy đã bắt đầu viết báo cáo rồi đấy.”

Phương Húc vừa nói vừa nhìn sang tòa nhà của Chi đội Chống ma túy, tầng ba nơi Lâm Nhạc Sơn làm việc cũng đang sáng đèn.

Phương Húc lại nói với Trương Xuân Dương: “Theo tôi thấy thì có lẽ đội phó Lục chỉ bàn giao cho anh vậy thôi, chỉ cần vụ án được chuyển sang phía chống ma túy thì anh cũng hết chuyện.”

Lý Hiểu Mộng: “Ồ, lúc em ghi chép ở quán bar còn nghe thấy đội trưởng Lâm cãi nhau với đội phó Lục đấy, hình như là vì chuyện hôm nay... nhưng mà em thấy dáng vẻ của đội phó Lục cũng không giống đã đầu hàng, hình như còn đang tranh giành nữa.”

Hứa Trăn: “Có tranh hay không cũng vô ích, hình sự với chống ma túy trước giờ nước sông không phạm nước giếng, không dính dáng đến nhau, đội phó Lục bị điều qua đây là để anh ấy không nhúng tay vào nữa.”

Lý Hiểu Mộng: “Uầy, em nghe nói ở bên kia đội phó Lục không được hoan nghênh cho lắm, mấy tháng gần đây đội trưởng Lâm mắng anh ấy mấy lần, mọi người đều nói không chừng một ngày nào đó đội phó Lục sẽ bị xử lý kỷ luật đấy!”

Phương Húc: “Điều tới chỗ mình làm đội phó mà là kỷ luật hả, em thấy ai hai mươi bảy tuổi làm được tới đội phó chưa?”

Trương Xuân Dương càng nghe càng khó hiểu, đuổi theo ba người đang nói chuyện hăng say, hỏi với theo phía sau: “Rốt cuộc đó là đồng nghiệp thế nào vậy, truyền tới truyền lui chả có câu nào nói chính xác...”

Lý Hiểu Mộng trợn mắt với y: “Anh hỏi em sao em biết, anh có ngon thì hỏi đội trưởng Lâm đi!”

Trương Xuân Dương: “Hơ, cái con nhỏ này!”

Chương 5

Cửa trại giam nam thành phố Giang lạch cách mở ra, hai người từ bên trong lần lượt bước ra.

Cảm giác xa cách mấy năm cuối cùng cũng gặp lại có hơi lạ lẫm, không quen, vừa bước ra khỏi cổng, bước chân của người đàn ông trẻ tuổi khựng lại thấy rõ.

Người đàn ông đi đằng trước đã vào tuổi trung niên, tuy khuôn mặt đã nếm mùi đời nhưng đầu tóc vẫn được chải gọn gàng, sống lưng thẳng tắp, lúc đi ngang qua cảnh sát gác cổng còn rất khách sáo chào hỏi.

Bộ quần áo trên người là bộ ông mặc hôm vào đây, kiểu dáng đã hơi cũ, cũng có chút bạc màu nhưng rất sạch sẽ, phong cách lại rất phù hợp với khí chất con người, rất nho nhã lịch thiệp.

Người đàn ông trẻ tuổi theo phía sau chậm mấy bước, ra khỏi cổng lớn, vừa đón ánh mặt trời bên ngoài đã bị ánh nắng đó làm chói nheo cả mắt. Vóc dáng y khá gầy, cũng mặc lại bộ đồ lúc vào đây, áo sơ mi hoa nhỏ với quần tây, giày da đen, kiểu đồ này mặc không khéo dễ trông lưu manh, nhưng y đã bị “dạy dỗ” hai năm trong này, khí chất đã gột rửa, điềm tĩnh lại nhiều, mặc thế này trông cứ như không phải đồ của y.

Trước cổng trại giam nam là một khoảng đất trống, hai người đàn ông chênh lệch tuổi tác lần lượt đi đến khoảng đất trống, cùng đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, một người nhìn trái, một người nhìn phải, không ai bước lên trước, cũng không nói câu nào hay giao lưu ánh mắt gì với người kia, cứ như cả hai hoàn toàn không quen nhau.

Đây là một ngày đáng mừng, bước ra rồi thì là một bắt đầu mới.

Thế nhưng nói cách khác thì cũng sẽ đón lấy bế tắc mới.

Người đã có tiền án tiền sự, sau này muốn vực dậy lần nữa không phải chuyện dễ dàng.

Cả hai đều đang đợi người tới đón, cứ đứng thế này khoảng nửa phút, người đàn ông trẻ tuổi vô thức định móc hộp thuốc ra rồi mới nhớ trước lúc ra đã để lại cho đám bạn tù rồi.

Lúc này, một chiếc sedan gia đình màu xanh lam đậm vững vàng chạy tới từ bãi đậu xe.

Xe đậu vững trước mặt hai người, một cô gái có vóc dáng mảnh khảnh, mặt mũi thanh tú, ăn mặc đơn giản bước xuống. Đó chính là Tiết Bồng.

Da dẻ của Tiết Bồng trắng hơn nhiều người bình thường khác, vì yếu tố công việc nên thường không trang điểm, mái tóc ngang vai cột ra sau, cô đứng nguyên tại chỗ, ngừng lại một giây mới bước tới, kính râm trên mặt phản chiếu rõ cánh cửa trại giam phía sau hai người đàn ông và khoảng trời xanh bên trên.

Tiết Bồng tháo kính râm xuống, tận sâu trong đáy mắt không chút gợn sóng, dường như đã quen với cảnh tượng này.

Đến khi nhìn sang người đàn ông trung niên, cô mới khẽ cười nói: “Chú Thường, con đến đón chú về nhà.”

Nghe Tiết Bồng nói vậy, bờ môi hơi khô khốc của Thường Trí Bác khẽ động đậy như muốn hỏi gì.

Tiết Bồng lại nói: “Mẹ con đang đợi chú ở nhà đấy.”

Thường Trí Bác bưng tỉnh âm ừ rồi lại gật đầu, không hề chú ý đến vẻ mặt của người đàn ông trẻ tuổi đang chán ghét quay sang một bên.

Tiết Bồng mở cốp xe, Thường Trí Bác theo đến bên cạnh, đưa đồ trong tay cho cô.

Tiết Bồng đặt xong hành lý ngay ngắn nhưng lại không đóng cốp xe ngay mà ngẩng đầu nhìn sang người đàn ông trẻ tuổi đang đứng đằng xa.

Người đàn ông trẻ tuổi vẫn luôn nhìn sang phía này, vẻ mặt vẫn y như cũ.

Tiết Bồng chỉ hỏi: “Anh còn không qua đây nữa?”

Người đàn ông không động đậy, hai giây sau mới ra sức nói: “Bạn tôi sẽ đến đón tôi.”

Tiết Bồng như có khế bật cười, rõ là không tin.

Cô quay đầu nói với Thường Trí Bác: “Chú Thường, chú lên xe trước đi.”

Thường Trí Bác liếc nhìn người đàn ông, lên tiếng đồng ý rồi ngồi vào ghế phụ.

Tiết Bồng đi thẳng tới chỗ người đàn ông trẻ tuổi, lưng tựa vào cửa xe, giọng nói rất thấp, cũng rất nhẹ nhàng: “Thường Phong, cố chấp với tôi không có lợi cho anh đâu.”

Thường Phong nghẹn ngang, lập tức cau mày.

Tiết Bồng lại hỏi: “Bạn anh đâu? Hình như tới trễ rồi kìa.”

Thường Phong vừa định lên tiếng thì ngay lúc này, lại có một chiếc

taxi trờ tới. Taxi vừa ngừng cách đó không xa, một cô gái đã bước xuống từ trên xe, cô gái có mái tóc dài, nước da rất trắng, khuôn mặt ngây thơ của mối tình đầu, khí chất rất thanh khiết.

Cô gái nhìn thấy Thường Phong thì nhanh chóng nở nụ cười, lúc đi tới lại có chút chần chừ gượng gạo, cô để ý đến vị trí đứng của Tiết Bồng cùng Thường Phong và vẻ mặt không mấy thân thiện của họ.

Cô gái không hiểu chuyện gì, cũng không biết đây là tình huống thế nào, đến lúc nhìn thấy Thường Trí Bác ngồi bên ghế phụ chiếc sedan xanh lam đậm mới ngẩn người một lát, nhìn kỹ mới nhận ra là ai.

Cô gái chuyển hướng, đến trước cửa ghế phụ, thân thiết chào hỏi: “Bác Thường, lâu quá không gặp bác.”

Thường Trí Bác ấn cửa xe xuống, nheo mắt như đang nhớ ra xem cô gái là ai: “Cháu là...”

Cô gái nói: “Con là Ngải Tiểu Nguyên đây, bác còn nhớ con không ạ?”

Thường Trí Bác ngộ ra: “Ồ, Tiểu Nguyên, là con đấy à, ôi trời, bác không có nhận ra...”

Tiết Bồng nghiêng người liếc mắt sang phía này rồi lại nhìn sang Thường Phong, thấy y vẫn cứ nhìn chằm chằm sang bên ấy, mặt mắt tự nhiên, bàn tay đang nắm hành lý cũng siết chặt, không hề đi về phía Ngải Tiểu Nguyên.

Rõ là sự xuất hiện của Ngải Tiểu Nguyên đã khiến y không kịp trở tay.

Tiết Bồng hỏi: “Cô ấy là người bạn mà anh nói đấy hả?”

Thường Phong tránh mặt đi trong phút chốc, ánh mắt thoáng chút thảm hại: “Tôi không có kêu cô ấy tới.”

Tiết Bồng nhìn ra tất cả mọi cảm xúc nhỏ nhất của y, cô chỉ nói: “Không lên xe tôi thì người xấu mặt chỉ có bản thân anh mà thôi.”

Thường Phong cắn răng, xương cằm lộ ra thấy rõ, lúc này thì không nói tiếng nào nữa mà nhấc chân đi ra đuôi xe.

Y ném túi hành lý vào sau rồi đóng luôn cốp lại.

Nghe thấy tiếng động, Ngải Tiểu Nguyên ngạc nhiên quay sang nhìn, nụ cười trên khuôn mặt nhạt đi vài phần, sau đó chào Thường Trí Bác rồi đi đến chỗ Thường Phong.

Ngải Tiểu Nguyên ngượng ngịu giải thích: “Thường Phong, mình vốn định... nhưng mà mình không ngờ đã có người tới đón cậu rồi. Xin lỗi, đáng lẽ mình nên nói trước với cậu một tiếng...”

Thường Phong căng mặt: “Không sao, cậu về trước đi.”

Ngải Tiểu Nguyên gật đầu, nhìn về phía Tiết Bồng rồi lại nói với Thường Phong: “Vậy mình giữ liên lạc nhé.”

Xe taxi lái đi mất.

Tiết Bồng cũng ngồi vào ghế lái, đang chuẩn bị lái xe đi khỏi, lúc này cửa trại giam lại lạch cạch kêu lên, mở ra một lần nữa.

Người đàn ông bước ra lúc này trông không cao, tuổi tác có lẽ đã ngoài bốn mươi, nước da đen sạm, vóc người rất tráng kiện, mặt in đầy nếp nhăn, quanh người toát ra khí chất u ám.

Tiết Bồng liếc mắt nhìn sang, ánh mắt ngưng đọng lại, sau đó lại nhíu chặt mày như nhớ ra điều gì đó.

Thường Trí Bác ngồi ở ghế phụ đột nhiên đẩy mở cửa xe, đi nhanh về phía người đàn ông, bước chân thoăn thoắt không chút ngập

ngừng.

Người đàn ông có nước da đen sạm nhìn Thường Trí Bác, mặt không còn u ám nữa, bỗng chốc khách sáo hơn nhiều.

Thường Trí Bác nói với gã mấy câu, gã gật đầu đáp lời.

Thế nhưng khi Thường Trí Bác định kéo tay gã về phía xe đang đậu, người đàn ông lại từ chối.

Thường Trí Bác không gò ép mà chỉ thờ dài, vỗ vai người đàn ông rồi lập tức quay về xe.

Đến lúc xe đã chạy được một đoạn, Tiết Bồng vẫn liếc mắt nhìn về sau qua kính chiếu hậu, người đàn ông kia không đứng tại chỗ chờ người tới đón mình, gã ngẩng đầu hít sâu bầu không khí trên nền trời xanh, nhanh chóng bước ra ngoài.

Gã tên Trần Mạt Sinh, bốn mươi ba tuổi, mười năm trước ngồi tù vì tội cố ý giết người.

Thế nhưng cách đây không lâu, vụ án của Trần Mạt Sinh đã được lật lại, gã đã bị án oan.

Vì kỹ thuật mười năm trước vẫn còn chút lạc hậu mà năm đó Trần Mạt Sinh lại là người có tình nghi lớn nhất, không cách nào đưa ra được chứng cứ ngoại phạm, lại có người lên tiếng rằng từng nhìn thấy Trần Mạt Sinh ở gần hiện trường sau khi vụ án xảy ra, đồng thời còn có vài chứng cứ gián tiếp chỉ sang gã.

Dù Trần Mạt Sinh vẫn luôn nói mình bị oan nhưng lúc đó tất cả nhân chứng, vật chứng đều bất lợi cho gã.

Cứ như thế, Trần Mạt Sinh đã ngồi tù oan mười năm ròng.

Xe chạy trên đường lớn, Thường Trí Bác nhìn ra khung cảnh bên

ngoài, nhíu mày thờ dài một hơi.

Tiết Bồng nhìn sang Thường Trí Bác, không nói tiếng nào.

Mấy giây sau, Thường Trí Bác lại chủ động lên tiếng: “Nghe nói người nhà cậu ấy đều mất cả rồi.”

Hiển nhiên là ông đang nói về Trần Mạt Sinh.

Tiết Bồng lại không biết về việc này, cô chỉ nói: “Ông ấy vẫn còn một người con trai mà.”

Thường Trí Bác: “Mất rồi, tới con dâu cũng đi theo luôn rồi.”

Vẻ mặt của Thường Phong cũng không dễ chịu gì, không nhịn được bao lâu, cuối cùng cũng bật ra một câu: “Nghe nói là do kỹ thuật giám định có lỗi hổng, cảnh sát phụ trách vụ án lúc đó nôn nóng lập công mới hại ông ta ngồi tù oan, còn không gặp được người nhà lần cuối.”

Tiết Bồng nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn vào ánh mắt mắt khinh rẻ thêm chút chỉ trích của Thường Phong, điềm tĩnh đáp: “Bất cứ kỹ thuật nào cũng đều có lỗi hổng, vậy nên mới cần không ngừng cải tiến.”

Thường Phong phụt cười: “Viện có cả, đều là do con người cả thôi.”

Tiết Bồng không nói gì.

Thường Trí Bác quay đầu nói: “Thôi thôi, chuyện này có phải lỗi của con Bồng đâu.”

Thường Trí Bác lại nhìn sang Tiết Bồng hỏi: “Chú nghe nói lần này lật lại bản án của cậu Trần, con cũng có tham gia giám định vật chứng hả?”

Tiết Bồng đáp lời, ánh mắt lướt qua vẻ bất ngờ của Thường Phong

sau kính chiếu hậu, sau đó nhìn sang Thường Trí Bác cười: “Con chỉ làm theo quy định thôi, tuy vẫn chưa tìm được hung thủ thật sự nhưng cũng không có chứng cứ có thể trực tiếp chỉ ra Trần Mạt Sinh là hung thủ.”

Quãng đường sau đó, ba người rất ít khi nói chuyện với nhau.

Mãn hạn tù vốn là một chuyện rất đáng mừng nhưng người đang ngồi trên xe Tiết Bồng lại là một cặp cha con “kẻ thù”, bầu không khí đương nhiên là không vui vẻ gì.

Tục ngữ có câu không có lửa làm sao có khói, mâu thuẫn của hai cha con nhà họ Thường cũng không phải mới ngày một ngày hai, người ngoài không tiện can thiệp, người trong cuộc lại không cách nào hoà hoãn được, đến nỗi mấy năm nay bị giam cùng một trại giam mà cũng rất ít khi qua lại, gặp mặt cũng làm như không quen.

Thường Trí Bác và Thường Phong không nói thêm gì suốt đoạn đường, Tiết Bồng cũng tự hiểu rõ, cô biết mình không phải chỉ cần nói mấy câu là làm dịu được mối quan hệ của họ nên cũng để mặc, ngược lại còn có chút hưởng thụ cảm giác bên tai thanh tịnh này, ít nhất thì cả đoạn đường hai cha con đều không cãi cọ gì.

Dù gì thì chuyến này chỉ cần cô hộ tống hai người bình an về nhà thì coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng trước cổng một khu dân cư.

Thường Trí Bác nhìn ra ngoài cửa xe, cảnh vật bên đường vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

Trước cổng khu dân cư có một tiệm tạp hoá, còn có một tiệm làm tóc, một đám đàn ông đang tụ tập trên bậc thang, già có trẻ có, hai cụ già đang ngồi chính giữa chơi cờ tướng với nhau.

Đi thêm về trước là mấy cửa hiệu, có tiệm bán bánh ngọt, có tiệm

bán vật dụng hằng ngày, còn có một siêu thị mini với cả tiệm in ấn.

Hiện giờ không phải giờ tan làm cao điểm, xung quanh không đông người, xe cũng rất ít, cả con phố toả ra mùi sức sống nồng đậm.

Thường Trí Bác than thở: “Ở đây thật sự không thay đổi chút nào.”

Tiết Bồng cười, mở khoá cốp xe nói: “Chú Thường, con không tiền chú nữa nhé, mẹ con đã nấu ăn xong xuôi đợi chú ở trong nhà ấy.”

Thường Trí Bác bất ngờ nhìn Tiết Bồng rồi lại liếc sáng Thường Phong ở phía sau.

Thường Phong cũng hơi bất ngờ nhưng lại không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn Tiết Bồng chăm chăm.

Tiết Bồng nói: “Lát nữa con chở Thường Phong tới chỗ ở xong là phải về Cục làm việc nữa, con chỉ nghỉ phép được nửa ngày thôi.”

Lúc này hai cha con nhà họ Thường mới ngộ ra.

Sắp xếp như thế có hơi bất ngờ nhưng lại hợp tình hợp lý, cả hai đều chấp nhận được.

Thường Phong đã khắc khẩu với Thường Trí Bác thì sao mà ở lại chỗ của Trương Vân Hoa mẹ Tiết Bồng được?

Mấy phút trước Thường Phong vẫn còn đang cân nhắc đợi dừng xe rồi y sẽ cầm hành lý đi luôn, gọi một chiếc xe rồi tìm đại một nhà nghỉ có phục vụ thức ăn ở tạm, đợi mai rồi hằng lo chỗ ở.

Kết quả thì Tiết Bồng đều đã lo liệu cả, hơn nữa còn sắp xếp rất chu đáo.

Thường Phong không nói gì cũng không từ chối sự sắp xếp của Tiết Bồng, Thường Trí Bác đã xuống xe lấy hành lý, dặn dò Tiết Bồng vài

câu qua cửa xe.

Thường Trí Bác: “Vậy con thì sao? Sao không ăn cùng, để bụng đói làm việc không được đâu đấy.”

Tiết Bồng: “Chú Thường yên tâm, con về Cục rồi ăn.”

Thường Trí Bác: “Vậy có cần chữa đồ ăn tối cho con không, tối mấy giờ con về?”

Tiết Bồng: “Giờ con không sống ở nhà.”

Thường Trí Bác sửng người thấy rõ: “Không ở nhà, vậy con ở đâu...”

Tiết Bồng: “Phòng thí nghiệm của bố con ạ.”

Thường Trí Bác lại sửng người, ánh mắt có chút ngần ngại: “À, được, được.”

Thường Trí Bác không nói thêm nhiều, yên lặng vài giây rồi xoay người, chậm rãi bước vào khu dân cư.

Đến khi bóng lưng Thường Trí Bác dần khuất, Tiết Bồng lái xe ra khỏi con đường nhỏ, rẽ trái sang một đường khác.

Thường Phong cuối cùng cũng lên tiếng: “Cô thuê phòng cho tôi đây hả?”

Tiết Bồng không đáp cũng không có biểu cảm gì.

Thường Phong lại nói: “Tiền phòng bao nhiêu, mai mốt tôi trả cô.”

Kết quả vừa nói xong, Tiết Bồng lại dừng xe bên vệ đường, tổng cộng cũng chỉ lái được ba bốn trăm mét.

Thường Phong sửng sờ, nhìn ra ngoài cửa xe, lại thấy Tiết Bồng đã kéo phanh tay, tiếp đó vươn cánh tay, lấy trong hộp để đồ ra một túi giấy đưa cho Thường Phong.

Thường Phong cầm lấy túi giấy, có chút ngờ nghệch.

Tiết Bồng nói ngắn gọn: “Trong này có địa chỉ số nhà, thẻ vào nhà, bản sao hợp đồng thuê nhà, điện thoại với tài khoản chuyển tiền của tôi. Anh thu xếp xong rồi chuyển tiền nhà với điện thoại lại cho tôi.”

Thường Phong tiêu hóa xong mớ thông tin này, mặt khó mà tin được, mấy giây sau mới chỉ sang lối vào khu chung cư cách đó không xa bên kia đường hỏi: “Ý cô là tôi sống ở đây đấy hả?”

Tiết Bồng chỉ nhướn mày.

Thường Phong cạn khô lời, hoàn toàn không ngờ Tiết Bồng lại kiếm một nơi chỉ cách chỗ của Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa một con đường, cỡ nào mà ra vô không đụng mặt...

Chỉ là Thường Phong cũng ngại mặt dày kén cá chọn canh, y cắn răng nhả ra mấy chữ: “Cô giỏi lắm” rồi cầm túi giấy xuống xe.

Cốp xe lại được đóng vào, Thường Phong không thèm quay đầu mà rẽ thẳng vào khu chung cư.

Tiết Bồng đang chuẩn bị về Cục thành phố thì điện thoại bỗng reng lên.

Người gọi đến là Phùng Mông, Trưởng khoa Kiểm nghiệm dấu vết Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự, năm mươi mấy tuổi, kinh nghiệm hiện trường phong phú, cả thành phố Giang này, Phùng Mông mà xưng số hai thì không ai dám xưng số một, trước khi vào Cục thành phố, Tiết Bồng luôn theo ông học tập.

Thường ngày Phùng Mông rất ít khi gọi cho Tiết Bồng, nếu gọi thì

chắc chắn là trọng án.

Tiết Bồng nhanh chóng nhắc máy: “Dạ thầy.”

Phùng Mông không phải người thích vòng vo, ông nói ngay: “Chuyện trong nhà sao rồi?”

Tiết Bồng: “Xong cả rồi ạ, con đang chuẩn bị về.”

Phùng Mông: “Con đừng về Cục nữa, mọi người đang chuẩn bị đến trại giam nữ đây, con qua thẳng đó tập hợp với khoa luân. Để thầy bảo trò Mạnh mang theo hộp dụng cụ cho con.”

Trại giam nữ?

Tiết Bồng nhanh chóng đáp lời: “Vâng, lát nữa gặp thầy.”

Dứt cuộc điện thoại, Tiết Bồng thiết lập lại bản đồ.

Tuy trong điện thoại cô chưa hề hỏi gì nhưng không hề ảnh hưởng tới suy nghĩ tự động trong đầu.

Phùng Mông dẫn theo đội, địa điểm lại còn là trại giam nữ, vậy thì phần nhiều là án mạng, hơn nữa không phải án mạng thông thường, hiện trường chắc chắn có nhiều nghi vấn hoặc là chuyên môn quá hóc búa, nếu không thì cảnh sát trại giam cũng không phá lệ mời cơ quan công an đến hợp tác điều tra.

Tóm lại dù là vụ án thế nào, nếu đến cả Phùng Mông cũng phải nhúng tay vào thì ắt hẳn không tầm thường.

Chương 6

Chi đội Hình sự và Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự Cục thành phố đều đang trên đường tới trại giam nữ thành phố Giang.

Trưởng khoa Kiểm nghiệm dấu vết Phùng Mông ngồi ở hàng ghế sau, vừa lên xe đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người ngồi ở ghế phụ là Trình Phi, thực tập sinh mới tới chưa được ba tháng.

Xe chạy chưa được năm phút, Trình Phi đã hỏi Mạnh Nghiêu Viễn ngồi ở hàng sau: “Ấy, anh, anh đã đến trại giam nữ bao giờ chưa?”

Mạnh Nghiêu Viễn phì cười: “Nói gì mà trại giam nữ, trại giam nam anh mà còn chưa đi nữa. Chú mày cũng may thật đấy, giành được cơ hội mở mang tầm mắt thế này.”

Trình Phi nói: “Thật ra hồi tốt nghiệp em tính đến Khoa Cảnh sát trại giam ấy, sau đó nhà em không đồng ý, bảo là không yên tâm để em tiếp xúc với phạm nhân suốt ngày nên không cho em đi...”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp lời: “Nghĩ cũng biết từ sáng đến tối gặp phạm nhân là nhiều nhất, nặng hay nhẹ gì không biết chứ quản lý bọn họ phải căng thần kinh hai mươi bốn trên hai mươi bốn ấy, không khéo còn gặp phải mấy chuyện hiểm ác nữa.”

Trình Phi lướt nhìn Phùng Mông, thấy ông không nhúc nhích, hình như thật sự đã ngủ, vô thức giảm âm lượng xuống nhỏ hơn: “Em nghe nói ấy, cảnh sát trại giam làm việc đều có ngón nghề riêng, thường thì không hợp tác với bên ngoài đâu, cũng không để dính

dáng đến mấy bộ phận khác, bí hiểm lắm! Làm việc xuyên bộ phận như mình có hợp quy tắc không?”

“Tới Cục thành phố mình còn có khi không đủ người, hướng hồ gì là bên trại giam? Khó tuyển người, huấn luyện chuyên môn thấp, độ phổ biến không đạt chuẩn, cái nào cũng là vấn đề chí mạng, vì thế đôi lúc cũng phải mượn nhân lực của mình.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại chuyển chủ đề: “Đúng rồi, lát nữa tới đó nhớ lạnh lẽo lên tí, lần này dù gì cũng ở địa bàn người ta, mình tới với danh nghĩa “hỗ trợ” đó, quá lắm cũng chỉ giúp đỡ thôi. Tới hiện trường làm giám định xong rồi viết thêm cái báo cáo là giao việc được rồi. Còn vụ này mai mốt có phá được không, phá kiểu gì, xử lý nghi phạm thế nào thì khỏi nói tới mình, tới đội phó Lục cũng không có quyền hỏi.” Mạnh Nghiêu Viễn cũng là người của Khoa Kiểm nghiệm dấu vết, thường ngày thì Mạnh Nghiêu Viễn là người lắm mồm nhất khoa, khác một trời một vực với Tiết Bồng kiêu lời, nói năng giản lược.

Người mới đến chân ướt chân ráo, nếu muốn nhanh chóng quen thuộc với môi trường chỉ cần lặn lội một tháng với Mạnh Nghiêu Viễn, nghe gã bô lô ba la phổ cập kiến thức bảo đảm nhanh hơn tự mình tìm tòi nhiều.

Nhưng chỉ cần tới hiện trường vài lần là sẽ biết nếu thật sự muốn nhanh chóng học được cách làm việc thì vẫn là nên bám chặt Tiết Bồng thì hơn.

Nói ra cũng lạ, Mạnh Nghiêu Viễn lắm lời, có lúc đến Phùng Mông còn chê y ồn ào, Tiết Bồng lạnh lùng, không thích cười, khó gần, không ai biết được sở thích của cô, không biết nên tiếp cận cô thế nào, thế nhưng cả toà Thực nghiệm chỉ có mình Tiết Bồng có thể chịu nổi cái miệng của Mạnh Nghiêu Viễn, hơn nữa chưa bao giờ thấy cô tỏ chút thái độ thiếu kiên nhẫn nào.

Trùng hợp là cả hai đều vừa tốt nghiệp là đi theo Phùng Mông, có thể

coi là “dòng chính”, thường ngày cũng đều tôn trọng gọi Phùng Mông là “thầy”.

Phùng Mông cũng nghiêm khắc có tiếng về khía cạnh chuyên môn, yêu cầu với học sinh nam và nữ đều như nhau, chỉ nói mỗi một câu: “Cô/cậu có đi hay không?”

Trên thực tế thì tính trong cả nước cũng không có được bao nhiêu nữ cảnh sát kiểm nghiệm dấu vết.

Mạnh Nghiêu Viễn có ấn tượng ban đầu với Tiết Bồng là nhờ một lần tới hiện trường, cái tính kham khổ của “công việc nặng nhọc” này tuyệt đối không thể khái quát bằng một câu “không sợ khổ cực, không sợ mệt nhọc, có sức, có tính bền bỉ”, dù là nam hay nữ cũng vậy, không những phải chờ lệnh hai mươi bốn trên hai mươi bốn mà còn phải học tập không có giới hạn, có đủ nhiệt huyết và kiên nhẫn bền bỉ, phải dùng cả đời để tích lũy kiến thức ngoài chuyên môn.

Thế nhưng tính hết tất cả những thành viên kiểm nghiệm dấu vết và pháp y trong Phòng Thực nghiệm thì Mạnh Nghiêu Viễn cũng chưa từng thấy ai như Tiết Bồng, vừa nghe tới hiện trường là tràn đầy năng lượng, hai mắt sáng rỡ, theo Phùng Mông xông pha chiến đấu, trèo đèo lội suối.

Ban đầu Mạnh Nghiêu Viễn còn tưởng Tiết Bồng sĩ diện hảo, cũng đã tận mắt nhìn thấy lúc cô thực tập, bị gọi đi làm trợ tá cho pháp y Quý Đông Duẩn đang giải phẫu một thi thể thối rữa nghiêm trọng.

Nghe nói lúc đó cô mới chụp cho thi thể được ba bức ảnh đã không chịu nổi chạy ào ra khỏi phòng giải phẫu nôn thốc nôn tháo, rất lâu cũng chưa thấy về.

Đến lúc Quý Đông Duẩn nhờ Khoa Kiểm nghiệm đưa thêm một người khác tới, mọi người mới thấy Tiết Bồng vịn tường đi vào lại.

Mặt cô còn trắng hơn cả giấy, trắng mà xanh xao nhưng tiết nhiên

không hề hé môi, mặc lại quần áo rồi cầm máy chụp hình lên, gượng đến lúc kết thúc.

Kiểu thi thể thối rửa nghiêm trọng như thế, xương hàm vừa được mở thì dịch xanh đã chảy cả thau, khỏi cần phải nói tới cái mùi thối nồng nặc với mấy sinh vật nhỏ trong bụng.

Cái trận địa như vậy đừng nói là kiểm nghiệm dấu vết, đến pháp y lúc mới tiếp xúc đều từng nôn ói hết cả, đó là phản ứng không điều kiện của cơ thể, ai là người cũng vậy cả.

Vào trưa hôm Tiết Bồng nôn xong, Mạnh Nghiêu Viễn trông mặt cô như có thể lịm đi bất cứ lúc nào ấy, biết rằng trong vài ngày chắc chắn cô không thể nhìn nổi thịt nên tốt bụng chạy đến nhà ăn lấy cơm, còn chu đáo thêm cho cô mấy món rau.

Thật ra Tiết Bồng ăn không vô chút nào nhưng khi nhìn thấy món rau xanh bóng vẫn cười với Mạnh Nghiêu Viễn rồi ôm bát cơm trắng nuốt từng muỗng.

Cũng bởi vì chuyện này, Mạnh Nghiêu Viễn cảm thấy Tiết Bồng cũng không lạnh lùng tới vậy.

Mấy ngày sau, Phùng Mông lại gọi người tới hiện trường, còn ân cần dặn thêm một câu: “Nhớ chuẩn bị tâm lý cho kỹ đấy.”

Nghe là thấy rợn tóc gáy.

Thế nhưng Tiết Bồng lại là người giơ tay đầu tiên.

Mạnh Nghiêu Viễn ngăn người, cảm thấy cô chắc chắn là điên mất rồi, còn hỏi cô: “Trời má, bà chưa ói đủ hả!”

Tiết Bồng cười rồi chỉ nói: “Có khi ói thêm vài lần nữa là tôi quen được rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “...”

Mạnh Nghiêu Viễn hết cách cũng chỉ có thể đi theo.

Nếu đổi lại là người khác thì trốn được đã trốn rồi, thế nhưng sao mà Mạnh Nghiêu Viễn trốn cho nổi, một là y vẫn luôn trực tiếp theo Phùng Mông làm việc, còn cùng đợt với Tiết Bồng, hai là đàn ông đàn ang như y sao mà yếu thế mấy lúc này được?

Kết quả là những chuyện như thế xảy ra hết lần này tới lần khác, Tiết Bồng từ đầu tới cuối vẫn “làm không biết chán”, tự ngược tới ngiên, Mạnh Nghiêu Viễn thì như là không trâu bắt chó đi cày, khổ mà nói không được.

Cứ như thế suốt khoảng một năm, ban đầu Mạnh Nghiêu Viễn xông pha vì áp lực từ Tiết Bồng thì sau này bắt đầu quen với việc hợp tác cùng cô.

Đến bây giờ thì nếu tới hiện trường mà không có Tiết Bồng, y còn thấy không đủ thúc đẩy.

Quay lại chủ đề chính thì Mạnh Nghiêu Viễn phổ biến những chú ý quan trọng sắp tới cho Trình Phi mà cũng không quên nhắn tin Wechat trao đổi tin tức cho Tiết Bồng.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng đang trên đường đến trại giam nữ, lúc đợi đèn đỏ lướt mắt nhìn điện thoại thì thấy ngay một tin như thế này:

“Đúng rồi, bà vẫn chưa biết đúng không, bên Chi đội Hình sự có đội phó mới, cách thức chào sân cũng độc đáo lắm ấy! Hôm qua ấy, ông đội phó này đích thân gọi điện báo cảnh sát, vừa đúng lúc tôi trực nên tôi nghe luôn. Bà đoán coi sao?... Người chết là chủ quán bar, hiện trường vụ án là phòng làm việc luôn, bước đầu suy đoán nguyên nhân tử vong là trúng độc Ketamin. Lúc bên mình tới thì thể còn ấm luôn ấy!”

Sự chú ý của Tiết Bồng bị thu hút thành công, trong đầu nhanh chóng lướt qua vài thông tin mấu chốt.

“Sao đội phó mới tới lại trùng hợp xuất hiện ở hiện trường vụ án?”

“À, tôi nghe nói hình như người chết là người bên đường dây tình báo của ông đội phó này, đội phó hẹn đi lấy tình báo, không ngờ lại thành ra đi hốt xác. Hơn nữa cửa phòng làm việc ở hiện trường kín bưng, hung thủ nhảy từ ngoài cửa sổ vào, vệ sĩ ở cửa không hề hay biết, hiện trường cũng không có dấu vết đánh đấm chống trả, chứng tỏ người chết và hung thủ là người quen của nhau.”

Mạnh Nghiêu Viễn miêu tả vài nghi vấn, Tiết Bồng vừa nghe vừa suy nghĩ, ngày hôm sau là tay đội phó mới này phải đến Chi đội Hình sự báo cáo rồi, đúng lý ra thì công việc bên chống ma túy, bao gồm cả người trong đường dây tình báo cũng phải giao lại cả rồi, không có lý nào lại nhúng tay vào ma túy tiếp, sao mà ngay trước đó còn chạy đi kiếm người ta lấy tình báo được?

Người này rốt cuộc là quá nặng trách nhiệm hay là nóng lòng lập công, đứng núi này trông núi nọ?

Tiết Bồng nhân trước khi đèn xanh sáng lên, trả lời bốn chữ: “Khá thú vị đấy.”

Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu khoe khoang: “Đúng không, tôi biết ngay là bà có hứng thú mà! À, còn nữa, tuy là tôi vẫn chưa biết rõ tính nết của đội phó mới nhưng mà mấy tháng nay bên chống ma túy là “nhà” anh ta “sáng” nhất, dăm ba bữa lại nghe thấy đội trưởng Lâm nổi cáu, về cơ bản đều là vì anh ta... Thấy sao, đã gợi ý đến nước này rồi, bà cũng đoán được là ai rồi chứ gì?”

Nghe đến đây, Tiết Bồng vô thức nhíu mày, trong đầu thoáng qua một bóng người.

Chỉ là cô còn chưa kịp nói gì, ngược lên đã thấy trại giam nữ gần

ngay trước mắt.

Xe của Cục thành phố vừa đến trước, xe của Tiết Bồng cũng đã trở tới, thấy ngay Phùng Mông và những người khác vừa bước xuống xe, Mạnh Nghiêu Viễn nhét điện thoại vào túi, đang lấy dụng cụ ra từ sau cổp.

Tiết Bồng dừng xe, nhanh chóng đi tới phía Phùng Mông.

“Thầy.”

Phùng Mông cười gật đầu, đem trước một câu cho Tiết Bồng chuẩn bị tâm lý như thường lệ: “Không ngoài dự kiến thì tối nay lại là một đêm dài.”

Phùng Mông đích thân đưa đội tới, còn gọi hết mấy người được việc của Khoa Kiểm nghiệm dấu vết theo, điều này chứng tỏ “chiến trường” hôm nay sẽ rất khốc liệt.

Tiết Bồng được “tiêm phòng” xong cũng cười theo: “Tối hôm qua em không tới, hôm nay phải bù vào chứ.”

Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy tiến lại gần: “Chắc, cả Cục thành phố chắc chỉ có mình bà hào hứng tới hiện trường như vậy!”

Tiết Bồng nhìn sang, vừa định lên tiếng, ánh mắt lại lướt qua vai Mạnh Nghiêu Viễn, nhìn thấy bóng lưng đang nói chuyện với Phương Húc cách đó vài bước.

Người kia vóc người cao lớn, sừng lưng thẳng tắp, Tiết Bồng đứng ngược sáng, nheo mắt nhìn mấy giây, tiếp đó thì thấy Phương Húc chỉ về phía họ. Bóng lưng kia cũng quay người lại theo, chính là Lục Nghiễm đang chỉ huy đội.

Ánh nắng phản chiếu rõ từng đường nét, mặt mũi sắc sảo, xương vai cao, sừng mũi cao, gò má cao, hốc mắt rất sâu, khoảng cách giữa

lông mày và mắt khá gần, môi có độ dày vừa phải, lại quen mím chặt, toát ra chút nghiêm nghị.

Lục Nghiễm hơi ngược mắt, đi sang bên này, lúc đến trước khẽ nở nụ cười, có thể coi là chào hỏi chính thức Khoa Kiểm nghiệm dấu vết với thân phận đội phó.

“Chào Trưởng khoa Phùng, cháu là Lục Nghiễm.”

Phùng Mông cười híp mắt: “Đội phó Lục đúng là tuổi trẻ tài cao, tôi rất hay nghe đội trưởng Lâm nhắc đến cậu. Nào, giới thiệu với cậu, đây là Mạnh Nghiêu Viễn, Tiết Bồng.”

Lục Nghiễm quay sang nhìn Mạnh Nghiêu Viễn trước.

Mạnh Nghiêu Viễn đứng đắn lạ thường: “Đội phó Lục, hôm qua chúng ta có gặp nhau rồi.”

Lục Nghiễm gật đầu với Mạnh Nghiêu Viễn.

Anh lại quay đầu nhìn thẳng vào Tiết Bồng, người từ nãy đến giờ không có biểu cảm gì.

Lần này, Lục Nghiễm không gật đầu, Tiết Bồng cũng không chào.

Hai người nhìn nhau im lặng mấy giây.

Khoảng thời gian không lâu nhưng bầu không khí lại kỳ lạ thậm chí sắp trở nên lạnh cóng, trông cứ như hai pho tượng đứng giữa đường ấy, một pho tượng đá, một pho bằng đồng.

Cho đến khi mọi người xung quanh đều cảm nhận được sự gượng gạo kỳ quái này, Mạnh Nghiêu Viễn và Phương Húc vô thức nhìn nhau.

Phương Húc hắng giọng, nhanh chóng nhỏ tiếng nhắc nhở Lục

Nghiêm: “Đội phó Lục.”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng huých nhẹ cánh tay Tiết Bồng.

Lục Nghiêm mấp máy môi, lúc này mới đánh tan sự im lặng: “Xin chào.”

Tiết Bồng cũng nhếch miệng cười, nhưng là cười lạnh.

Tiết Bồng khựng lại một giây rồi cũng lên tiếng: “Nghe danh đã lâu.”

Chương 7: Hiện trường phạm tội 1 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 1: Vụ Án Nữ Phạm Nhân Treo Cổ Trong Tủ

Tuy hai người đều đã lên tiếng nhưng không khí cứng nhắc không những không đỡ hơn mà ngược lại còn dị kỳ hơn.

Theo lý mà nói thì thường ngày Tiết Bồng cũng chả nói năng gì nhiều, với ai cũng nhàn nhạt, thái độ của cô với Lục Nghiễm cũng có thể coi là phù hợp với hình tượng của cô, thế nhưng trông giọng điệu đó, ánh mắt đó, ở một khía cạnh chi tiết nào đó thì cứ thấy kang khác.

Khỏi nói tới Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn, cả Phương Húc còn thấy có mùi khác thường.

May là Lục Nghiễm không có ý định đứng đó giương mắt nhìn nhau suốt, nhanh chóng tránh ánh mắt, rất bình tĩnh nói với Phùng Mông: “Trưởng khoa Phùng, trước khi mọi người vài, có vài chuyện quan trọng cháu cần phải trao đổi với chú trước.”

Phùng Mông gật đầu: “Ồ, nên cả ấy mà, vậy chúng ta sang bên kia nói chuyện đi.”

Hai người nhanh chóng bước ra mười mấy bước, đến dưới một gốc cây cách đó không xa.

Lục Nghiễm đứng lại, vể mặt hờ hững, ánh mắt trời xuyên qua tán lá rọi xuống, đổ lên người anh, lúc nói chuyện anh hé miệng rất ít, cũng

không nói nhiều nhưng lại rất cẩn trọng.

“Trên đường đến cháu có gọi điện trao đổi tình hình hiện trường với bên cảnh sát trại giam, vụ án này có hơi hóc búa, e là hôm nay mọi người phải nhọc công mất rồi.”

Có vài kiểu tình huống đáng sợ nhất đối với việc kiểm tra hiện trường, một là thời gian xảy ra vụ án đã cách đó quá lâu, khó truy xét được nguồn gốc thi thể, chứng cứ cũng tổn thất nặng nề, một kiểu khác là hiện trường quá ác liệt, phức tạp, vô tình sẽ tăng nặng thêm lượng công việc thu thập chứng cứ, hơn nữa dễ thiếu sót, còn một kiểu nữa chính là hiện trường bị phá hoại nghiêm trọng bởi người.

Vụ án hôm nay xảy ra vào khoảng rạng sáng, địa điểm là ở ký túc xá của các tù nhân, không phải nơi hoang vắng, càng không gặp phải các yếu tố bất lợi như nước, lửa, bùn đất, thêm vào đó thì cảnh sát trại giam phản ứng nhanh chóng, lập tức báo cáo lên cơ quan công an, không lãng phí thời gian vàng trong việc thu thập chứng cứ và phá án, ít nhất thì hai trường hợp đầu là không thể xảy ra.

Phùng Mông hỏi ngay: “Ý đội phó Lục là hiện trường đã bị phá hoại?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Nghe ý của bên cảnh sát trại giam có lẽ là trước khi tù nhân thông báo cho giám ngục đã từng tiếp xúc với người chết, hơn nữa lúc đó còn từng xử lý hiện trường, sau đó cũng rất nhiều người ra vào, nhiều dấu vết đã bị phá hoại không phục hồi được.”

Phùng Mông nghe Lục Nghiễm nói lại, tinh thần dần nặng nề.

Tất nhiên là Phùng Mông cũng tự cảm thấy được vụ án này không được bình thường, dù trước kia Phùng Mông và Lục Nghiễm chưa có cơ hội hợp tác nhiều thì có lẽ ít nhiều gì Lục Nghiễm cũng đã từng nghe được chuyện về Phùng Mông, ông là người kiểm nghiệm dấu vết có “trực giác” chính xác nhất phía Kỹ thuật Hình sự, và lại thứ “trực giác” này đều là nhờ vào kinh nghiệm.

Lục Nghiễm nghiêng người, chọn một góc không ai nhìn thấy, ghì miệng hình miệng nói: “Cháu nghĩ có lẽ Trường khoa Phùng cũng nghĩ được một chút gì đó như cháu.”

Phùng Mông chú ý đến hành động của Lục Nghiễm, ông nói: “Chuyện cảnh sát trại giam nhờ trợ giúp bên ngoài vốn đã hiếm thấy, hơn nữa còn gấp như vậy, không giống tác phong của cảnh sát trại giam.”

Lục Nghiễm: “Hồ sơ trên giấy tờ được làm rất “sạch sẽ”, chỉ nhắc đến mỗi một người chết, không hề nhắc đến liệu có dính dáng tới các tổ chức phạm tội khác hay không. Hơn nữa lần này điều kiện hiện trường đặc biệt, khó mà tới lui lấy chứng cứ nhiều lần được.”

Lục Nghiễm có hàm ý trong lời nói, vài điều cũng không tiện nói toạc ra.

Theo lý mà nói thì nếu chỉ là có một tù nhân chết trong trại giam, phía trại giam hoàn toàn có thể giải quyết theo kinh nghiệm và cách thức xử lý trước kia, không cần thiết phải huy động lực lượng thế này.

Vì thế nên hoặc là người chết có thân phận đặc biệt, hoặc là nguyên nhân tử vong quá kỳ quặc, hoặc còn dính dáng đến gì khác không tiện nói, nếu bên trại giam đích thân xử lý sẽ gặp rắc rối nên mới tìm hỗ trợ bên ngoài.

Phùng Mông cũng là người hiểu nội tình, nhanh chóng đáp: “Tin tức của đội phó Lục rất có giá trị với chúng tôi, cậu yên tâm, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đều là học sinh chính tay tôi dạy dỗ, sớm đã tự đảm đương được phần riêng rồi, có hai đứa nó ở đây, sẽ không có gì sai sót đâu.”

Ở một bên khác, Tiết Bồng đang vô ý nhìn về phía Lục Nghiễm và Phùng Mông, chỉ ngừng một giây rồi lại quay đi không chút băn khoăn.

Hành động cón con này lại bị Mạnh Nghiêu Viễn nhạỵ bén tóm đượс.

Trùng hợp là Phương Húc vừa bị gọi đi, Mạnh Nghiêu Viễn bèn thừa cơ hỏi Tiết Bồng: “Này, tôi thấy bà hơi sai sai sao ấy? Nhìn cái gì đấy?”

Tiết Bồng vẫn như thường lệ, không trả lời cũng không phản bác.

Mạnh Nghiêu Viễn không thấy đượс gì từ biểu cảm của cô, lại hỏi tiếp: “Bà... quen đội phó Lục mới đến kia hả? Hay là có tiếp xúc rồi? Có hiềm khích hả? Hay là...”

Tiết Bồng còn không thềm chớp mắt: “Những chuyện này có ảnh hưởng gì đến chuyên môn của mình không?”

“Ờm, cái đó thì không, với tố chất chuyên nghiệp của bà...” Mạnh Nghiêu Viễn lại thấy sai sai: “Ấy, đợi đã, vậy là tôi đoán đúng rồi hả?”

Tiết Bồng không tiếp lời, lấy hộp dụng cụ hợp kim nhôm của mình ra từ sau cổp, đặt bên chân.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn theo hành động của Tiết Bồng rồi lại nhìn về phía Lục Nghiễm và Phùng Mông dưới gốc cây, lời thôi: “Nói nghe, họ nói cái gì vậy, hình như nghiêm túc lắm... tới cổng luôn rồi, cái tay đội phó Lục này không nôn nóng hả?”

Tiết Bồng đứng dậy nói: “Còn nói đượс cái gì nữa, ở đây ngoài anh ta ra thì những người khác đều đã hợp tác quen rồi, chắc là muốn trao đổi xong hết trước khi vào hiện trường, lát nữa lúc chỉ huy đỡ xấu mặt.”

Cái này thì không sai, hôm nay ở hiện trường từ nhân viên ghi chép, nhân viên kỹ thuật tới pháp y đều đã hợp tác với nhau trong nhiều nhiệm vụ, đã đủ ăn ý với nhau, ra vào hiện trường không chỉ nhanh chóng mà còn bảo đảm đượс chất lượng.

Bảo là “chân ướt chân ráo” thì cũng chỉ có mình Lục Nghiễm thôi, thế nhưng hôm nay anh không chỉ là đội phó Chi đội Hình sự mà còn là tổng chỉ huy kiểm tra hiện trường.

Điều quan trọng nhất là hôm nay Lục Nghiễm vừa mới nhận chức, còn chưa kịp tiếp xúc với đồng nghiệp các bộ phận đã nhận được hồ sơ thủ tục bên trại giam gửi sang, cũng chỉ có thể nắm bắt mấu chốt công việc trước khi bước vào.

Chuyện mà Tiết Bồng nói thật ra Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã biết, thế nhưng cô cứ lại phải dùng hai chữ “xấu mặt”.

Mạnh Nghiêu Viễn phản ứng nhanh chóng, lập tức thể hiện sự “cây liên cành”: “Hứ, mấy cái chuyện như ăn ý đồ ấy, có nói trước cũng vô ích, toàn phải nhờ kinh nghiệm ra cả thôi, chức vị có cao cũng như không.”

Tiết Bồng lại không tung hứng, cô nhìn ra đằng sau rồi chuyển chủ đề: “Đúng rồi, hôm nay là pháp y Trần hay pháp y Quý vậy, sao không thấy ai hết.”

Mạnh Nghiêu Viễn quay đầu, hất cằm: “Tới rồi kia kìa.”

Trong lúc hai người nói chuyện, một chiếc xe chạy vào cửa, ba người gồm hai nam một nữ nhanh chóng bước xuống.

Người đàn ông bước xuống đầu tiên có dáng người gầy, da dẻ khá trắng, màu môi khá nhạt, mặt có vẻ mệt mỏi, đây chính là Quý Đông Duẫn của Khoa Pháp y.

Quý Đông Duẫn hơi nheo mắt dưới ánh sáng mặt trời, quét mắt vòng quanh, lướt qua Chi đội Hình sự với hai người đàn ông dưới gốc cây, tiếp đó lại nhìn sang Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn vẫy tay ra dấu cách đó một đoạn, Tiết Bồng cũng

mỉm cười.

Lúc Quý Đông Duẫn đến gần, Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Mới đi công tác về à? Em còn tưởng pháp y Quý phải nghỉ ngơi nửa ngày nữa cơ.”

Quý Đông Duẫn cười: “Vốn định tìm thời cơ chớp mắt tí nhưng nghe nói bên trại giam rất quan trọng vụ án này, sớm đã chuyển hồ sơ sang cần trợ giúp nên tôi nghe là lấy lại tinh thần ngay.”

Nói xong, Quý Đông Duẫn lại hỏi Tiết Bồng: “Xử lý xong chuyện nhà rồi à?”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Lúc này, Lục Nghiễm và Phùng Mông đi tới.

Lục Nghiễm vốn đã cao, người lại tráng kiện, vừa đi tới trước thì cả bọn đã cảm nhận được một cảm giác đè nén vô hình, thêm vào đó cũng không biết tính nết anh ra sao nên bỗng chốc đều im lặng cả.

Lục Nghiễm đứng lại lên tiếng trước: “Chào pháp y Quý, tôi là Lục Nghiễm.”

Hai người bắt tay nhau, Quý Đông Duẫn cười nói: “Chào đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “Hôm nay vất vả cho anh rồi.”

Quý Đông Duẫn: “Chuyện nên làm cả.”

Cả bọn lại im lặng mấy giây.

Lục Nghiễm không nói nhiều thêm nữa, anh gật đầu với Phùng Mông, nhanh chóng quay về đội hình sự.

Tiết Bồng chỉ liếc mắt qua cái bóng rọi sượt qua trên đất rồi lại cụp mắt không nói tiếng nào, sau đó thì nghe thấy Phùng Mông thuật lại tình hình ban nãy.

Tóm lại là hôm nay phải vực dậy tinh thần gấp hai mươi lần, bởi vì rất có thể không có cơ hội quay lại hiện trường nữa, tuyệt đối không được sơ suất.

Lục Nghiễm đã về lại đội hình sự bên kia.

Đám Hứa Trăn, Phương Húc với Lý Hiểu Mộng đang tán dóc thì đều lập tức đứng ngay ngắn, đợi Lục Nghiễm phát hiệu lệnh.

Nói thật thì mọi người đều đã đợi tới mất hết cả kiên nhẫn, đến cửa tới nơi luôn rồi còn đứng ở ngoài ngắm cảnh, đúng là hơi làm người ta mất hứng.

Lục Nghiễm nhìn thấu hết cả biểu cảm của cả bọn, lên tiếng rất thản nhiên: “Tôi biết có lẽ kinh nghiệm kiểm tra hiện trường của mọi người đều phong phú hơn tôi, có nhiều chuyện không cần tôi nói mọi người cũng hiểu nhưng trước khi vào tôi vẫn phải nhắc lại ba nguyên tắc: “Đút tay vào túi, Mở to mắt, Giữ chặt miệng.” Nơi đây không giống những hiện trường khác, bên trong đông đúc phức tạp, hơn nữa hiện trường đã bị người khác phá hoại nghiêm trọng, độ khó của vụ án đã được tăng cao, bất cứ sai sót nào của chúng ta đều có thể khiến tình hình trở nên phức tạp hơn. Chủ yếu là chúng ta tới đây với danh nghĩa trợ giúp, nhất định phải chú ý vài giới hạn, chớ nên lạm quyền, tránh gây mâu thuẫn.”

Lục Nghiễm vừa nói xong, cả đám Phương Húc đều lập tức thẳng lưng, không dám thờ ơ.

Ở bên kia, Phùng Mông cũng vừa nói xong.

Lúc Lục Nghiễm nghiêng người nhìn Phùng Mông, không hẹn mà cũng bước tới, lực lượng hai bên cùng lúc bước vào trại giam.

Theo quy tắc thì khi vào trại giam nữ phải làm một sổ thủ tục đăng ký và giao nhận.

Cảnh sát hướng dẫn họ Lưu do trại giam phái ra đã đợi ở trong tù sớm, nhìn thấy nhóm người Lục Nghiễm lập tức tới đón, vừa dẫn đường vừa trao đổi quá trình diễn biến sự việc.

Chính vào rạng sáng hôm nay, khoảng lúc tù nhân sắp thức dậy, bỗng có tiếng kêu cứu từ phòng số bảy.

Lúc quản ngục chạy đến thì thấy toàn bộ tù nhân phòng số bảy đều vây quanh trước giường.

Bước vào thì nhìn thấy một tù nhân trong số đó tên Trần Lăng đã chết trên giường.

Vì trạng thái lúc chết của Trần Lăng rất đáng sợ, dấu vết hiện trường rải các tù nhân vây quanh bên giường khi đó đều đã có tiếp xúc với thi thể của Trần Lăng, trong số đó còn có hai nữ tù nhân thực hiện sơ cứu, không chỉ làm dính máu lên người mình mà có lẽ cũng đã để lại dấu vân tay hoặc tế bào da lên thi thể.

Điều khá đáng nghi là một người thực hiện sơ cứu trong số đó là một nữ tù nhân họ Phương, trước giờ luôn bất hoà với người chết, trước đây hai người còn nhiều lần đấu khẩu với va chạm lẫn nhau, có lần thậm chí còn đánh nhau.

Lúc đó Trần Lăng còn tát cho nữ tù nhân họ Phương kia một bạt tai khiến cô ta bị thủng màng nhĩ nhẹ.

Trong lúc nói chuyện, cả lực lượng đã tới khu ký túc xá tù nhân, lúc này các nữ tù đều đang làm việc bên ngoài, trong ký túc xá chỉ có cảnh sát quản ngục.

Cảnh sát Lưu nói tiếp, phía trại giam nhận được thông tin thì ngay

lập tức chạy đến, vì hiện trường bốc mùi tanh hôi nên quản ngục và các nữ tù nhân phòng số bảy đã dọn dẹp sơ qua, tạo thành một mức độ phá hoại hiện trường nhất định.

Nói cách khác thì về cơ bản đã làm trái nguyên tắc bảo vệ hiện trường, không thể nào phục hồi nguyên trạng được.

Lúc trao đổi tình hình tới đây, mọi người cũng đến được khu C ký túc xá, ký túc xá xảy ra án mạng ở ngay trước đó không xa.

Lục Nghiễm dừng bước, nhìn xung quanh một vòng trước rồi mới quay người nói: “Mọi người thay trang bị ở đây đi.”

Chưa tới năm phút, tất cả mọi người đều đã mặc xong quần áo bảo hộ, mũ trùm tóc, găng tay và bọc giày, Lục Nghiễm và thành viên trong đội đi đến trước cửa phòng ký túc xá số bảy trước.

Chỉ vừa nhìn lướt qua tình hình trong phòng, cả bọn đều sửng người.

Trong ký túc xá có bốn chiếc giường tầng, một trong số đó có lót nệm, ba giường còn lại, bao gồm cả tầng trên của Trần Lăng đều là giường kê trống không.

Người chết Trần Lăng mặc đồ tù nằm trên giường, quần áo có chút nhăn nhúm, thi thể có dấu vết bị tiếp xúc rõ rệt, sắc mặt người chết đã tím đỏ, hai mắt nhắm chặt, mũi có tiết dịch, trên cổ có vết thắt hình móng ngựa.

Các nhân viên kiểm tra hiện trường đã từng chứng kiến không ít hiện trường treo cổ, chỉ là hiện trường lần này có chút rất bất thường: Vùng miệng của người chết Trần Lăng đã bị khâu lại từ ngoài bằng sợi bông!

Khỏi nói tới những người ở hiện trường, dù là cảnh sát hình sự kỳ cựu có nhiều năm kinh nghiệm trình sát cũng chưa chắc đã từng

gặp.

Lục Nghiễm nén kinh hoàng, nhắm mắt lại một chốc rồi bắt đầu quan sát vết khâu trên miệng Trần Lăng.

Một số người chết do treo cổ sẽ có hiện tượng đầu lưỡi hơi thè ra ngoài miệng nhưng vì miệng và lưỡi của Trần Lăng đã bị khâu lại nên lưỡi không thể thè ra.

Khoé môi cô ta còn có vết máu đã khô lại, chỉ là màu của vết máu rất không tự nhiên, còn trộn lẫn màu cà phê.

Ánh mắt Lục Nghiễm chuyển động chậm chậm, phát hiện cạnh bên Trần Lăng, cũng chính là bên gối có một sợi dây thừng.

Trên gối gần dây thừng và drap giường có dính chút máu màu cà phê, trên sàn còn có dấu vết lau rửa xử lý rõ rệt.

Nhìn tổng thể thì căn ký túc xá tù nhân này có thể coi là gọn gàng, vật dụng của các nữ tù cũng được sắp xếp theo quy định của trại giam, nhìn sơ thì ngoài vật dụng hằng ngày đơn giản ra, không còn gì khác đáng nghi.

Chỉ là trong phòng cứ tỏa ra một mùi thối rửa, tuy đã mở một cánh cửa sổ ngoài tường đối diện, gió lùa vào đã làm bớt được chút mùi.

Lục Nghiễm bình thản quan sát khắp cả hiện trường, quay sanh cảnh sát Lưu: “Ai mở cửa sổ thế? Mở khi nào?”

Cảnh sát Lưu: “À, phạm nhân ở phòng này đã mở sau khi vụ án xảy ra đấy, vì trong phòng này cứ có mùi kỳ lạ. Thật ra bây giờ là đã đỡ mùi hơn ban đầu nhiều rồi...”

Lục Nghiễm không tiếp lời, anh quét mắt qua hiện trường lần nữa, sau khi suy nghĩ và phán đoán xong một lượt, nhanh chóng phân chia nhiệm vụ chụp ảnh, phác họa, ghi chép và thu thập chứng cứ

ngoài hiện trường.

Tiếp theo đó, Lục Nghiễm kiểm tra vị trí khóa cửa ký túc xá, không có dấu vết gì, anh đóng cửa lại rồi mở ra mấy lần, lần nào cũng có tiếng rít rõ mồn một, điều này về cơ bản đã loại bỏ được khả năng ban đêm có người đột nhập vào gây án.

Ở một bên khác, nhóm Phương Húc đã nhanh chóng hành động, bước đầu tiên là chụp ảnh, ghi chép lại điều kiện hiện trường và phương hướng trước, đợi sau khi thu thập chứng cứ và khám nghiệm tử thi xong mới có thể suy ngược về tình huống ban đầu.

Tiếp đó là đến lượt của nhân viên kỹ thuật.

Lục Nghiễm nhường lối đi vào, nói với Phùng Mông: “Trưởng khoa Phùng, đến lượt mọi người rồi.”

Người của Khoa Kiểm nghiệm dấu vết không nói không rằng đã lần lượt cầm hộp dụng cụ đi vào trong, Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn đi đằng trước, Tiết Bồng theo ngay sau, đi qua Lục Nghiễm còn không thèm liếc mắt nhìn lấy.

Ngước mắt lên nhìn thấy thi thể nữ trên giường.

Tiết Bồng vô thức nheo mắt.

Giải thích chi tiết:

Đồ bảo hộ: Nhân viên kiểm tra nhất định phải mặc khi ra vào hiện trường, vừa bảo vệ bản thân, vừa bảo vệ chứng cứ, không ai biết hiện trường sẽ xuất hiện những thứ vi-rút, vi khuẩn có hại gì. Hơn nữa dù đeo bọc giày thì cũng sẽ phá hoại dấu chân trên đất ở một mức độ nhất định, hướng hồ gì là giẫm thẳng chân lên.

Vết thất hình móng ngựa: Dấu vết thường thấy khi treo cổ, là vết siết trên cổ, nhìn tổng thể trông như một vết móc móng ngựa.

Từ “kiểm tra” thường được nhắc đến mang nghĩa kiểm tra, khảo sát hiện trường, yêu cầu người thực hiện bắt buộc có tư cách điều tra, chỉ trình sát hình sự. Nhân viên kỹ thuật và pháp y không có đủ tư cách điều tra, không thể tổ chức công tác kiểm tra khảo sát, cũng không thể ký vào văn bản kiểm tra khảo sát. Thế nhưng vì vấn đề nhân lực, cũng vì cảnh sát hình sự không có đủ kỹ thuật chuyên nghiệp, vì thế tại tình huống thực tế, cảnh sát hình sự sẽ tổ chức công tác kiểm tra khảo sát, chỉ huy người có kỹ thuật chuyên nghiệp, cũng chính là nhân viên kỹ thuật và pháp y tham gia công tác thu thập chứng cứ, khám nghiệm tử thi và giám định hiện trường. Điều này là để tránh khỏi việc “tự biên tự diễn” của các cá nhân có liên quan, nếu không thì vừa nghe có án mạng là một nhóm kỹ thuật với pháp y đã tự xách dụng cụ tới, thu thập chứng cứ xong thì về làm kiểm nghiệm, cả quá trình không có sự giám sát làm chứng của nhân viên trình sát điều tra, rất dễ tạo thành lỗ hổng tư pháp, chứng cứ cũng không hợp pháp.

Trong chương truyện có nhắc đến “Đút tay vào túi”, mang ý không được động vào bất kỳ đồ vật nào ở hiện trường, chỉ cần không tiếp xúc là sẽ không để lại dấu vết. “Mở to mắt” là luôn luôn quan sát con người, sự việc và sự vật xung quanh, phải lập tức ra phán đoán với bất cứ các tình huống có thay đổi, đáng nghi hay nguy hiểm, thu thập chứng cứ để hành động. Còn “giữ chặt miệng” không thật sự có nghĩa là yêu cầu các cảnh sát hình sự phải “im默默” mà là ngoài việc ghi chép thăm hỏi tình hình thì không được tự tiện đánh giá về bất cứ chứng cứ hay tình huống phạm tội nào ở hiện trường, nhất là thông tin có giá trị để phá án, dù sao cũng sẽ có nhiều hiện trường phạm tội được đông người vây quanh quan sát, có khi nghi phạm cũng đang lẫn trong số đó.

Chương 8

Thông thường mà nói, khi nhân viên điều tra nhận được báo án rồi đến hiện trường vụ án thì việc đầu tiên cần làm là phán đoán điều kiện tính chất, có vài vụ án sẽ dùng một vài hành vi phạm tội để che giấu một hành vi phạm tội khác, có vụ mưu sát sẽ bị ngụy tạo thành tự sát.

Cách thức tử vong giống như Trần Lăng thì đừng nói là Lục Nghiễm hay Tiết Bồng, đến cả Phùng Mông còn chưa nhìn thấy bao giờ.

Dù là tự sát hay là bị giết thì sao phải khâu miệng lại trước cơ chứ?

Trong lòng tất cả mọi người đều chứa đựng cùng một nghi vấn.

Vì trong ký túc xá trại giam xảy ra án mạng nên hoạt động của các phạm nhân đều bị hạn chế, trước khi nghỉ ngơi thì cửa ký túc xá luôn khoá, bên ngoài còn có cảnh sát quản ngục trực đêm, vì thế về cơ bản có thể loại trừ khả năng xuất hiện của hiện trường thứ hai hay là có người ngoài đột nhập gây án.

Theo lời cảnh sát Lưu của phía trại giam thì sau khi phát hiện thi thể Trần Lăng, có rất nhiều người ra vào ký túc xá, không chỉ có bốn nữ tù nhân khác sống ở phòng này mà còn có cảnh sát quản ngục, bác sĩ trại giam và nhân viên cứu hộ.

Hơn nữa cảnh sát quản ngục và tù nhân đều có thói quen tiện tay quét sàn, ngay lúc đó đã có nữ tù nhân lấy chổi quét tước vết ố trên sàn. Bên này, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viên đang dùng máy hấp thụ tĩnh điện để lấy vết chân trên sàn.

Lục Nghiễm vừa nhìn thao tác của Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn vừa nghĩ với tình trạng tử vong như thế này của Trần Lăng thì đúng ra những tù nhân lúc đó tại hiện trường nhìn thấy phải kinh hãi lắm chứ.

Lúc hoảng loạn nghĩ đến việc cấp cứu thì cũng không lạ, chuyện xảy ra xong bình tĩnh lại dọn dẹp phòng cũng không bất thường, thế nhưng tại sao lại tiện tay quét dọn sàn nhà lúc mọi người đang hoảng loạn bận bịu cứu người cơ chứ?

Nghĩ đoạn, Lục Nghiễm hỏi cảnh sát Lưu: “Người dọn sàn lúc đó là ai?”

Cảnh sát Lưu nói: “Hình như là một người trực nhật hôm nay, tên là Lý Đông Vân.”

Ở một bên khác, sau khi mọi người hoàn tất việc thu thập dấu chân, Phùng Mông nhanh chóng phân chia nhiệm vụ, ngoài việc dùng ghi chép và hình ảnh để “cố định” hiện trường, còn phải tiến hành thêm một bước thu thập vật chứng dấu vết.

Dây thừng được tháo xuống khỏi cổ Trần Lăng được đặt ngay bên gối cô ta.

Trình Phi đang chụp ảnh thì Tiết Bồng lại cầm nguồn sáng giám định chậm rãi dò tìm trên giường, thông qua các nguồn sáng có đặc trưng khác nhau để tìm ra được dấu vết mà mắt thường khó phát hiện được dưới ánh sáng thông thường.

Trong lúc Tiết Bồng đang cẩn thận thu thập chứng cứ, Lục Nghiễm cũng đã nghe cảnh sát Lưu thuật lại sơ lược vụ án.

Tổng cộng có năm nữ tù nhân sống ở phòng ký túc xá này, tờ mờ sáng vào lúc thức dậy tắm rửa, bốn người khác trong ký túc xá đều đã lần lượt thức giấc, thế nhưng Trần Lăng lại không hề động dậy.

Người nữ tù ở gần giường Trần Lăng bèn tới gọi cô ta dậy, ai ngờ vừa tới gần nhìn lại phát hiện Trần Lăng nhắm nghiền hai mắt, dây thừng mắc quanh cổ, miệng còn bị khâu bằng sợi bông.

Sau một tiếng hét, các nữ tù khác cũng lần lượt đi tới xem xét ngọn ngành.

Cảnh sát Lưu nói, lúc được phát hiện, Trần Lăng đang nằm ngửa trên giường, cổ bị buộc bằng một sợi dây thừng thô ráp, một đầu dây nối với cọc đầu giường tầng trên.

Mọi người đều chưa từng gặp tư thế treo cổ như vậy, cũng nằm ngoài kiến thức có được, hơn nữa lúc đó người cô ta vẫn còn ấm, những nữ tù khác đều nghĩ cô ta chỉ bị sốc thôi nên đã lập tức tháo dây tiến hành cấp cứu.

Lục Nghiễm cau mày hỏi: “Mối quan hệ của Trần Lăng với những nữ tù khác khi còn sống như thế nào?”

Cảnh sát Lưu nghĩ một lát rồi nói: “Vì sức khỏe Trần Lăng không tốt, thường xuyên đau dạ dày, còn phải đến gặp bác sĩ trại giam để lấy thuốc định kỳ, thế nên nhiều lúc đều chỉ ở một mình, những nữ tù khác cũng khá là nể nang cô ta. Cô ta rất ít nói, cũng chưa thấy cô ta lớn tiếng với ai bao giờ, nhưng mà mấy hôm trước cũng không biết là vì lý do gì mà cô ta lại đấu khẩu với một nữ tù trong cùng ký túc xá, còn động tay động chân nữa, làm mọi người hết cả hồn...”

Suy nhược cơ thể, có bệnh dạ dày, không thích giao tiếp, thường ở một mình, tính cách hướng nội, lầm lì.

Lục Nghiễm nhanh chóng nắm bắt những thông tin mấu chốt, trong đầu dần loé lên vài nghi vấn.

Thường xuyên gặp bác sĩ trại giam để lấy thuốc chứng tỏ bệnh dạ dày không nhẹ.

Thường thì người mắc bệnh dạ dày hay ăn không vô, lúc đau ghê gớm cả người đều mất sức, đến nỗi còn không nhấc eo lên được, cứ như thế trong thời gian dài thì thể chất cũng bị suy yếu.

Hơn nữa trông Trần Lăng rất gầy, không giống người có sức, lúc đánh nhanh chắc chắn không chiếm ưu thế.

Vậy thì rốt cuộc điều gì đã đột nhiên kích thích cô ta đánh nhau với người khác?

Còn làm mọi người hết cả hồn, điều này chứng tỏ Trần Lăng rất ít khi nổi nóng, đây là một sự kiện đột ngột.

Còn nữa, dù Trần Lăng tự sát hay là bị giết thì đều phải móc dây vào cọc giường tầng trên trong đêm tối, lại nhất định phải hết sức nhẹ nhàng, nếu không sẽ khuấy động các nữ tù khác.

Hơn nữa dù là tự sát hay bị giết, dù người khâu miệng là bản thân Trần Lăng hay hung thủ thì nếu đã chết rồi còn phải làm thêm một bước làm gì?

Làm như thế ngoài việc thêm đau đớn thể xác thì còn có ngụ ý gì?

Điều quan trọng nhất là dù treo cổ hay khâu miệng thì Trần Lăng không thể nào không chút đau đớn, dù nữ tù cả phòng đều đã ngủ thì cũng có khả năng sẽ bừng tỉnh vì động tĩnh ấy, không lẽ cả đêm cũng không ai nghe thấy sao?

Lục Nghiễm nhanh chóng nói ra nghi vấn, cảnh sát Lưu phía trại giam nhớ lại rồi nói: “Hình như không ai nghe thấy cả, họ đều nói tối qua ngủ say lắm, có một người trong số đó rất dễ thức giấc, còn nói là lâu rồi mình chưa có ngủ ngon như vậy...”

Lâu rồi chưa ngủ ngon như vậy sao?

Nếu chỉ một người như thế thì còn có thể nói là ngẫu nhiên nhưng cả

bốn người trong phòng đều ngủ mê mệt thì cực kỳ đáng ngờ.

Lục Nghiễm tìm hiểu tình hình cơ bản xong xuôi, nhanh chóng bảo Phương Húc và Lý Hiểu Mộng theo cảnh sát Lưu đến bên quản lý trại giam để lấy trước một phần hồ sơ của các nữ tù sống ở phòng này.

Cùng lúc đó, việc thu thập dấu vết bên giường Trần Lăng đã bước đầu hoàn tất, bác sĩ pháp y Quý Đông Duẩn và trợ lý pháp y bắt đầu vào hiện trường, chuẩn bị thu thập vật chứng sinh vật và khám nghiệm tử thi sơ bộ.

Đối với thi thể mà nói thì thi thể này hết sức “tươi mới”, cơ thể đã có hiện tượng co cứng, hơn nữa còn phân bố cả người nhưng vẫn chưa đạt mức cao nhất. Nhiệt độ thi thể thấp hơn mười độ so với nhiệt độ cơ thể bình thường, suy đoán theo điều kiện nhiệt độ hiện tại thì thời gian tử vong của Trần Lăng là vào khoảng từ không giờ đến một giờ khuya.

Lục Nghiễm đi đến cạnh trợ lý pháp y, nhìn thấy Quý Đông Duẩn đang kiểm tra phần mặt của Trần Lăng, lại vạch mí mắt cô ta ra nói: “Phần mặt có hiện tượng nghẹt thở, hai đồng tử giãn tròn, kết mạc mắt ứ, hơn nữa còn có chấm máu rải rác. Dưới mũi và khoé miệng có một lượng ít vệt nước bọt và vết máu. Trong vết máu có vật chất màu cà phê...”

Quý Đông Duẩn ngừng lại, đợi trợ lý pháp y lấy xong vết máu và vệt nước bọt, gãi lại dùng tay chấm lấy một chút rồi xoa xoa ngón tay, nhằm phân biệt rõ hơn.

Lúc này Lục Nghiễm đã lên tiếng: “Khi còn sống người chết thường xuyên đau dạ dày, còn đến gặp bác sĩ trại giam để lấy thuốc định kỳ.”

Quý Đông Duẩn bưng tĩnh nói: “Nếu là như vậy thì trước khi chết, rất có khả năng cô ấy đã bị loét dạ dày nặng, có điều phải đợi giám định thi thể xong mới biết được kết quả chính xác.”

Lục Nghiễm gật đầu, đưa mắt nhìn sang Tiết Bồng cách đó không xa.

Đúng lúc Tiết Bồng vừa lục ra được một lọ thuốc từ trong ngăn kéo của Trần Lăng.

Tiết Bồng nhìn chữ viết trên lọ thuốc nói: “Ngày tháng được kê trên lọ thuốc là ngày 15 tháng này, cũng tức là bảy ngày trước Trần Lăng đã tìm bác sĩ trại giam để lấy thuốc, tổng cộng có mười bốn viên, một ngày uống hai viên, liều vừa đủ cho một tuần.”

Tiết Bồng vặn mở lọ thuốc nhìn vào trong, sau đó quay đầu nhìn sang: “Trong này có ít nhất cũng mười viên, xem ra Trần Lăng đã ngưng dùng thuốc một khoảng thời gian rồi.”

Giọng điệu Tiết Bồng rất bình thản, thái độ cũng rất chuyên tâm vào công việc, chỉ là vừa nhìn phải Lục Nghiễm thì đã lập tức tránh đi ngay, lại bắt đầu kiểm tra những vật chứng khác.

Quý Đông Duẩn tiếp lời: “Nếu bị loét dạ dày nghiêm trọng thì dạ dày sẽ đau nửa tiếng sau khi ăn, còn có hiện tượng nôn ra máu, trong máu sẽ có khối máu đông biến tính màu nâu sẫm. Xem hiện trường thì trước khi chết, có lẽ người chết đã từng nôn một lần.”

Lục Nghiễm âm ừ, không nói thêm gì.

Thường thì bác sĩ trại giam đều kê thuốc theo số lần, Trần Lăng lại lấy một lúc nhiều như thế, hoặc là được chiếu cố, có “quyền lợi đặc biệt”, hoặc là bên ngoài có người gửi vào qua quan hệ, bảo người bên trong giao lại cho cô ta.

Trước đây, Lục Nghiễm cũng đã từng tiếp xúc với bệnh nhân mắc chứng loét dạ dày, triệu chứng thời kỳ đầu không rõ ràng lắm, theo thời gian càng dài, triệu chứng càng nặng thêm, cảm giác đau sẽ càng lúc càng dữ dội hơn, đồng thời cũng rất theo quy luật, không chỉ sẽ đau sau khi ăn mà có lúc còn đau đến thức giấc.

Chứng tỏ bệnh tình của Trần Lăng đã là rất nghiêm trọng, thế nhưng cô ta lại chủ động ngừng thuốc, làm như thế chỉ càng làm các triệu chứng nặng thêm.

Hành động ngừng thuốc này có phải ngụ ý rằng Trần Lăng đã sớm có ý nghĩ coi thường sự sống chẳng?

Một cảnh tượng nhanh chóng lóe lên trong đầu Lục Nghiêm.

Đó là một khoảng u ám, xung quanh rất yên tĩnh, các nữ tù khác đều đã ngủ.

Trần Lăng trở mình trên giường, nằm vật bên mép giường nôn ra máu.

Những vệt máu màu cà phê chảy xuống đất, có vết vẫn còn dính trên gò má, đồ tù, gối và nệm của cô ta, tỏa ra một mùi tanh nồng.

Trần Lăng vừa nôn xong, rất khó chịu, cô ta nằm nghỉ rất lâu rồi mới lấy kim chỉ dưới gối ra, một tay cố định vùng miệng, tay kia đâm kim xuyên qua da thịt.

Đợi đã...

Hình như có chỗ nào sai sai?

Suy đoán theo logic thì nếu Trần Lăng tự khâu miệng mình, phần trăm cao sẽ tiện tay bỏ kim chỉ về lại dưới gối, không nhất thiết phải xuống giường, cất công bỏ kim chỉ vào ngăn kéo hoặc tủ.

Ngược lại, nếu là bị giết, vậy thì rất có thể hung thủ đã mang kim chỉ đi, nhân thời cơ tiêu huỷ hoặc bỏ trong số đồ dùng của những người khác để vu oan giá hoạ, khả năng nhét lại dưới gối Trần Lăng sẽ thấp hơn.

Tất nhiên là dù tự cô ta khâu hay là người khác khâu thì phần thịt ở môi không có điểm cố định, muốn khâu thì bắt buộc phải dùng một tay để vịn lấy, vậy thì trên miệng Trần Lăng sẽ có dấu vân tay, tế bào da và mỡ.

Trừ khi đeo bao tay hành động thì lại là một chuyện khác.

Trong lúc Lục Nghiễm trầm tư suy nghĩ, Quý Đông Duẫn đã kiểm tra xong vết thắt móng ngựa trên cổ Trần Lăng, sơ bộ kiểm tra thi thể phán đoán là được tạo thành do dây thừng được phát hiện bên cạnh đầu nằm.

Lục Nghiễm ngược mắt, thấy Quý Đông Duẫn và trợ lý đã bắt đầu di chuyển thi thể, để xác nằm nghiêng, lộ ra phần lưng.

Quý Đông Duẫn ấn vào phần da sau lưng, kiểm tra vết hoen tử thi bên trên, vừa đọc vừa bảo trợ lý ghi lại.

Vì tư thế thi thể đã thay đổi, gối cũng trống một khoảng lớn, để lộ một vết lõm tròn bên trên.

Tiết Bồng đã chú ý đến, cô nhanh chóng gọi: “Trình Phi.”

Trình Phi lập tức cầm máy ảnh đi tới với Tiết Bồng.

Những vật dụng dẹt kim hoặc có chất liệu bông vải như chiếc gối này rất khó lấy được dấu vết, những thứ tròn đọng bên trên luôn là vết máu, tế bào da, dịch mồ hôi vân vân.

Quả thật vậy, Tiết Bồng dùng nguồn sáng tia tử ngoại cẩn thận xem xét bên trên gối nằm, chỉ phát hiện một vài vật chứng vi lượng.

Vào lúc Tiết Bồng đang chuẩn bị bỏ chiếc gối vào túi vật chứng, Lục Nghiễm cũng nhích tới cạnh, thấp giọng nói: “Đợi đã, xem bên dưới gối trước, cẩn thận.”

Tiết Bồng khựng lại, sau đó nhẹ nhàng, chậm rãi vén một góc gối, nhanh chóng lộ ra một bó sợi bông, bên trên còn có ghim một cây kim, mà cả kim lẫn sợi bông đều có dính máu.

Tiết Bồng và Trình Phi đều sửng ngờ.

Trình Phi nhanh chóng chụp ảnh và ghi chép, Tiết Bồng đợi trợ lý pháp y lấy mẫu máu trên đầu kim xong, cất kim chỉ rồi lại ngược mắt, vừa đúng lúc đụng phải ánh mắt của Lục Nghiễm.

Lần này, Lục Nghiễm tránh đi trước, anh quay sang nói với Quý Đông Duẩn: “Tôi từng nhìn thấy hai hiện trường vụ án tự treo cổ, nhưng mà hai người đó đều treo cổ theo kiểu đứng thường thấy. Nghe người bên trại giam nói lúc thi thể của Trần Lăng được phát hiện lại là đang trong tư thế nằm ngửa trên giường, dây thừng treo ở bên trên. Tư thế như vậy thì có thể nào là bị giết rồi ngụy trang thành tự sát không?”

Quý Đông Duẩn tiếp lời: “Thật ra tư thế nằm ngửa cũng có thể dẫn đến chết do nghẹt thở. Ngoài ra, còn có một số tư thế khá đặc biệt như đứng, ngồi, quỳ, ngồi xổm hoặc là nằm sấp, tuy là ít khi thấy được cách thức treo cổ khác thường này, lực dồn xuống của mỗi tư thế cũng khác nhau nhưng trên thực tế, chỉ cần trọng lượng đạt đến mức siết chặt được thông lộng, chèn ép được mạch máu là có thể bít tắt được.

Lục Nghiễm vô thức cau mày: “Cũng có nghĩa là không phải tư thế, mà trọng lượng mới là thứ quyết định.”

Quý Đông Duẩn: “Có thể nói là vậy. Chỉ cần hai ký là có thể ép nghẽn được tĩnh mạch cổ, động mạch cổ thì cần khoảng ba ký rưỡi, chèn tắt động mạch đốt sống và khí quản thì cần khoảng mười lăm, mười sáu kí, mà mấy cách treo không điển hình này có lực rơi thấp nhất cũng phải vượt quá mười phần trăm trọng lượng cơ thể, dù là cách nào đi nữa cũng hoàn toàn có thể đáp ứng đủ điều kiện nghẽn đường thở cơ học.”

Lục Nghiễm không tiếp lời mà lại nghĩ đến một khả năng: Có lẽ Trần Lăng đã từng tìm hiểu đến cách thức nằm ngửa treo cổ này trước đó chăng?

Trần Lăng rõ không phải là người có một sở thích đặc biệt nào đó. Một số người sẽ có được khoái cảm khác lạ trong khoảng thời gian nghẹt thở hoặc sốc ngắn ngủi, luôn dùng dây dừng thít chặt cổ mình trước khi ngủ.

Nhưng bị siết chết và treo cổ chết không giống nhau, khi treo sẽ có lực nặng buông xuống, còn siết thì phải nhờ vào ngoại lực tác động siết chặt lấy, nếu như Trần Lăng tự siết mình thì sau khi cô ta sốc rồi hôn mê thì hai tay sẽ tự động buông ra, vài phút sau sẽ khôi phục ý thức.

Nếu Trần Lăng là người như thế thì cô ta không cần thiết phải khâu miệng mình lại, hành động “khâu” dường như mang ý nghĩa không có ý định chữa lại đường lui cho mình.

Nói cách khác là có thể Trần Lăng biết được cách nằm ngửa treo cổ như thế này có thể dẫn đến cái chết do nghẹt thở cơ học, nếu không cô ta hoàn toàn có thể đổi một tư thế khác chắc chắn hơn.

Tất nhiên là những suy đoán này đều được xây dựng dựa trên giả thiết là Trần Lăng tự treo cổ.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại nhìn khắp nơi, anh nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn đang kiểm tra đồ dùng cá nhân của các nữ tù khác rồi bàn bạc với Phùng Mông, dường như đã phát hiện ra gì đó không bình thường.

Phùng Mông trông rất nghiêm túc, nhìn chăm chăm túi đồ nhỏ kia cả buổi trời.

Lục Nghiễm tới gần mấy bước, Phùng Mông đưa cái túi nhỏ cho anh:

“Cậu xem thử đi.”

Lục Nghiễm quan sát hình dạng của mấy viên thuốc trong cái túi rồi lại trút một viên ra lòng bàn tay mà xem xét, suy đoán được đại khái nhờ vào kinh nghiệm: “Có thể là Quaalude.”

Chỉ là vài chữ rất nhẹ nhàng nhưng mọi người ở hiện trường đều đã biến sắc cả.

Quaalude là một loại thuốc có thành phần an thần được kiểm soát chặt chẽ, cũng là một dạng ma túy mới thịnh hành vài năm trước.

Trong số các vụ án thất cổ, có số ít vụ mưu sát sẽ bị ngụy tạo thành tự sát, khi gây án, để đề phòng người chết chống trả kịch liệt, trước tiên hung thủ thường sẽ đều dùng thuốc an thần để khiến người chết vào giấc ngủ.

Tuy là trước mắt vẫn chưa thể khẳng định hai sự việc này có liên quan tới nhau hay không nhưng có một điểm có thể chắc chắn chính là trong căn phòng ký túc xá nữ tù này không chỉ có một vụ án.

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng bỏ cái túi nhỏ vào túi đựng vật chứng rồi làm dấu lên.

Lục Nghiễm cũng theo nét chữ mà nhìn được rõ ràng một cái tên được ghi lại: Lý Đông Vân.

Lại là Lý Đông Vân?

Sau khi phát hiện ra thi thể của Trần Lăng, người cầm chổi dọn dẹp sàn nhà cũng là cô ta.

Lục Nghiễm trầm tư một chốc rồi quay người bước ra cửa phòng số bảy.

Lúc này có lẽ Phương Húc và Lý Hiểu Mộng đã mang hồ sơ về rồi.

Thật ra chỉ cần nghiên cứu kỹ hồ sơ phạm nhân rồi kiểm tra thêm hiện trường là trong nhiều trường hợp đã có thể phán đoán được cái chết của Trần Lăng có gì đáng ngờ hay không, tiếp đó là khoanh vùng đối tượng tình nghi.

Nhưng nếu thật sự đơn giản như thế thì bên trại giam hoàn toàn có thể tự điều tra, chỉ trong vòng ngày hôm nay là có thể “kết án”, hoàn toàn không cần thiết phải xin trợ giúp.

Lục Nghiễm vừa nghĩ đến đây, Phương Húc và Lý Hiểu Mộng đã quay lại.

Phương Húc lấy hồ sơ ra từ trong túi: “Đội phó Lục, đã lấy được hồ sơ.”

Lục Nghiễm gật đầu, vừa đón lấy thì đã thấy vẻ mặt hai người hơi là lạ, cứ như muốn nói rồi lại thôi.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Hai người nhìn nhau, Lý Hiểu Mộng nói nhỏ: “Chuyện là thế này, chúng tôi đã gặp những người sống ở đây, cũng đã lấy một phần ghi chép của bên trại giam, còn bổ sung thêm vài vấn đề, vốn dĩ mọi thứ đều rất thuận lợi, cho tới khi có một phạm nhân trong số đó nghe thấy chúng tôi đến từ Cục thành phố thì đột nhiên gắng hỏi có phải là người của Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự cũng đến không, còn hỏi...”

Nói đến đây, Lý Hiểu Mộng vô thức nhìn vào trông, hắng giọng, nén giọng xuống thấp nhất có thể: “Còn hỏi có phải Tiết Bồng của Khoa Kiểm nghiệm dấu vết cũng đến hay không.”

Tiết Bồng?

Lục Nghiễm vô thức nghiêng người nhìn vào trong phòng.

Tiết Bồng vẫn đang thu thập chứng cứ, cô đang ngồi xổm trên đất, cẩn thận quan sát đồ dùng cá nhân của Trần Lăng.

Ánh mặt trời rọi vào từ ngoài cửa sổ, rơi ngay trên vai Tiết Bồng, khiến bộ quần áo bảo hộ trên người có hơi trong suốt, phủ lên một lớp ánh kim.

Cũng vừa lúc này, Tiết Bồng cảm nhận được có ánh nhìn từ bên ngoài, ngược mắt lên thì nhìn ngay vào ba người đang đứng ngoài cửa cách nửa căn phòng. Dù Tiết Bồng có chậm chạp cách mấy thì cũng cảm nhận được ánh mắt của ba người đang nhìn về đâu.

Tiết Bồng nghi hoặc chậm chạp lướt qua Phương Húc và Lý Hiểu Mộng, cuối cùng nhìn về phía Lục Nghiễm.

Cả hai bên đều đeo khẩu trang, tuy không thấy rõ toàn bộ biểu cảm của người kia nhưng vẫn có thể nhìn thoáng được chút ít.

Yên lặng vài giây, Tiết Bồng nhướn mày, hỏi vọng tới. – Anh đang nhìn gì?

Chỉ là tiếp đó Lục Nghiễm đã tránh mắt đi, quay người lại, đưa lưng chắn tầm nhìn của Tiết Bồng, cùng lúc đó, trong lòng anh cũng loé lên nghi vấn: Nữ tù nhân hỏi về Tiết Bồng có vẻ có chút hiểu biết về trình tự của cơ quan công an và trại giam, chỉ là vì sao cô ta lại biết Tiết Bồng làm việc ở Khoa Kiểm nghiệm dấu vết của Cục thành phố? Cả hai có quen biết nhau hay là...

Mỗi tội suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, Lục Nghiễm vẫn không tỏ thái độ gì ngoài mặt, vừa lật hồ sơ vừa hỏi Lý Hiểu Mộng: “Nữ tù đó tên gì?”

Đúng lúc anh lật tới một trang, Lý Hiểu Mộng nhìn thấy, chỉ vào nói: “Ấy, chính là cô ấy... Phương Tử Oánh!”

Phương Tử Oánh?

Lục Nghiễm lập tức sửng ngờ.

Giải thích chi tiết:

Máy hấp thụ tĩnh điện: Người tham gia công tác sẽ phủ một lớp màng nhựa mỏng ra đất, trên lớp màng mỏng có một lớp kim loại, sau đó bật máy hấp thụ tĩnh điện, tĩnh điện cao áp sẽ được sinh ra trên lớp màng mỏng, hấp thu hết bụi bặm trên đất, như thế thì dấu chân sẽ xuất hiện hoàn chỉnh trên lớp màng mỏng, tiếp theo sẽ đến bước chụp ảnh và ghi chép cần thiết. Đây chỉ là một trong số những cách lấy dấu chân.

Nguồn sáng giám định: Nguồn sáng có nhiều bước sóng khác nhau, loại thường thấy là tia tử ngoại, có nhiều dấu vết rất khó nhìn thấy bằng mắt thường, ví dụ như dấu chân, dùng nguồn sáng giám định chiếu vào thì sẽ dễ nhìn thấy hơn. Dù kỹ thuật kiểm tra khảo sát càng lúc càng phát triển thì loại nguồn sáng này vẫn luôn được sử dụng.

Trình tự thu thập chứng cứ trong nhà: Trước tiên là thu thập chứng cứ ở cửa, ví dụ như dấu vết trên khoá cửa, dấu chân ngoài cửa, sau đó là tới các chứng cứ trên mặt sàn và những chứng cứ hiện rõ dễ biến mất hay bị phá hoại trước tiên. Nếu không làm vậy mà vừa bước vào đã tới thẳng chỗ thi thể hay lục lọi bên trong cùng căn phòng thì các chứng cứ hiện rõ này sẽ bị những thành viên tham gia công tác di chuyển, phá hoại.

Vật chứng dấu vết do bộ phận kiểm nghiệm dấu vết quản lý: Dấu tay, dấu chân, vân môi, dấu tai, dấu răng, còn có dấu vết vũ khí, dấu vết súng đạn, vết xe cộ, sản phẩm dệt may và dấu mở khoá vân vân.

Vật chứng sinh vật do bộ phận pháp y quản lý: Các loại “dịch thể”, vết máu, vết mồ hôi, dịch bài tiết vân vân, còn có lông tóc, tế bào da, và những thứ khác có liên quan tới sinh vật,... cũng tính cả những thứ như phấn hoa, nấm, khuẩn, côn trùng.

*Trong “Bằng Chứng Thép”, bộ phận pháp chứng phụ trách thu thập luôn cả vật chứng sinh vật, pháp y đến hiện trường chỉ phụ trách khám nghiệm tử thi.

Ở Trung Quốc, công việc này được tách riêng. Tuy nhiên, đôi lúc cũng có một số trường hợp vật chứng dấu vết và vật chứng sinh vật là một, ví dụ như một chiếc khăn lông dính máu. Máu là vật chứng sinh vật, khăn lông là vật chứng dấu vết, lúc này, bên kiểm nghiệm và pháp y sẽ phải bàn bạc về trình tự thu thập chứng cứ.

Chương 9

Lục Nghiễm nhanh tay đón lấy hồ sơ trong tay Phương Húc, tìm được bản sao hồ sơ của Phương Tử Oánh, lật nhanh tới lý lịch quá khứ, tìm được mấy chữ “Trung học số mười sáu khu phía Bắc”.

Quả đúng là Phương Tử Oánh kia.

Ánh mắt Lục Nghiễm nặng nề, anh hỏi: “Ngoài việc nghe ngóng về Tiết Bồng, cô ta còn nói gì nữa không?”

Phương Húc và Lý Hiểu Mộng nhìn nhau, lần này là Phương Húc trả lời: “Đội phó Lục, bọn tôi không có tiết lộ danh sách nhân viên kỹ thuật đến hiện trường hôm nay nhưng Phương Tử Oánh bảo chúng tôi chuyển lời đến Tiết Bồng, bảo là...”

Lục Nghiễm ngược mắt nhìn chăm chăm vào Phương Húc.

Phương Húc khựng lại, lòng bỗng dưng hồi hộp nhưng rất nhanh đã đẩy gọng kính nói: “Cô ta nói cô ta biết được bí mật của chị gái Tiết Bồng, chỉ sẽ nói với một mình Tiết Bồng, nếu Tiết Bồng có tới, cô ta muốn gặp cô ấy. Đội phó Lục, anh xem chuyện này...”

Thật ra thì lúc Phương Tử Oánh nói như thế xong, Phương Húc và Lý Hiểu Mộng cũng đã xem hồ sơ của Phương Tử Oánh, bên trên viết rất rõ nguyên nhân vào tù của cô ta chính là tội cố ý giết người vào năm mười bảy tuổi.

Còn nạn nhân bị cô ta giết chết khi đó tên là Tiết Dịch.

Đúng lý mà nói, nếu Phương Tử Oánh biết được trong số những

người thu thập chứng cứ tại hiện trường lần này có Tiết Bồng thì trong lòng chắc chắn sẽ phải kiêng dè, ít nhiều gì cũng phải lo lắng Tiết Bồng sẽ vì thù giết chị mà động tay động chân vào chứng cứ, mượn cơ hội vu oan cho cô ta.

Tất nhiên là tính thực tế của suy nghĩ này không hề cao.

Dù sao cũng là bên pháp y khám nghiệm tử thi, kiểm nghiệm dấu vết và những nhân viên kỹ thuật khác đều không có tiếng nói, kiểm nghiệm dấu vết chỉ phụ trách hiện trường vụ án, phán đoán xem đây có phải hiện trường đầu tiên hay không.

Chỉ là tuy nói như thế nhưng cũng không thể ngăn được Phương Tử Oánh suy nghĩ lung tung.

Điều quan trọng nhất là sao Phương Tử Oánh lại biết Tiết Bồng đang công tác tại Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự Cục thành phố? Chẳng lẽ bao năm nay cô ta vẫn luôn theo dõi Tiết Bồng?

Phương Húc và Lý Hiểu Mộng không biết nên làm sao, chuyện này họ cũng không nên nhúng tay vào, trên đường về hai người đã bàn bạc với nhau, quyết định vẫn là nên nói cho Lục Nghiễm biết thông tin này trước rồi tính.

Lục Nghiễm lại lật xem hồ sơ một lát rồi bỏ hồ sơ của Phương Tử Oánh vào lại trong túi: “Chuyện này khoan hãy lên tiếng, tôi sẽ tìm cơ hội nói với Tiết Bồng.”

Hả?

Phương Húc và Lý Hiểu Mộng lại nhìn nhau lần nữa.

Tuy là làm vậy cũng không sao nhưng mà giọng điệu với biểu cảm của Lục Nghiễm sao hình như cứ là lạ chỗ nào ấy...

Kể từ lúc đó cho đến khi kết thúc việc thu thập chứng cứ của hiện

trường đầu tiên, Lục Nghiễm cũng không hề nhắc đến chuyện bên lề gần gũi này.

Cho đến khi mọi người trong phòng bắt đầu thu dọn dụng cụ, thì thể của Trần Lăng cũng đã được bọc lại cẩn thận, chuẩn bị đưa đến tòa thực nghiệm kỹ thuật hình sự tiến hành phức khám nghiệm tử thi tiếp theo.

Phùng Mông và Lục Nghiễm báo cáo xong công tác, Lục Nghiễm ký tên vào, lúc ngẩng đầu lên lại bình thản nói: “Các nữ tù có tiếp xúc với người chết trong lúc xảy ra vụ án đều đang ở phòng thẩm vấn của trại giam, cháu cần một nhân viên kỹ thuật và pháp y Quý đi với cháu một chuyến để thu thập chứng cứ kế tiếp.”

“Không vấn đề gì.” Phùng Mông gật đầu, quay người nhìn lướt qua mấy người của khoa: “Vậy thì...”

“Tiết Bồng.”

Kết quả Phùng Mông còn chưa nói thì Lục Nghiễm đã chỉ thẳng tên.

Phùng Mông hơi kinh ngạc nhưng lại không ý kiến gì, quay về phía Tiết Bồng nói: “Tiết Bồng, con với pháp y Quý đi sang bên quản lý trại giam với đội phó Lục một chuyến đi, đi sớm về sớm nhé.”

Tiết Bồng vừa đóng hộp dụng cụ lại, nghe thấy thì hơi ngẩng đầu: “Vâng.”Vài phút sau, Tiết Bồng vô cảm bước ra khỏi phòng số bảy với Lục Nghiễm, Quý Đông Duẫn với trợ lý pháp y đi đằng trước cách họ không mấy bước.

Chiếc hộp trong tay Tiết Bồng cũng khá nặng nhưng mấy năm nay cô cũng sớm đã quen rồi, cũng rất rõ dù là thu thập chứng cứ hay là phá án thì cũng phải bắt lấy thời điểm vàng, hiệu suất và chất lượng đều rất quan trọng, thêm vào việc trên đường còn có Lục Nghiễm đi bên cạnh cũng khiến cô vô thức bước nhanh hơn.

Thế nhưng Tiết Bồng đi nhanh hơn, Lục Nghiễm lại không gấp gáp mà ngược lại còn bước chậm lại.

Lúc họ đi qua dãy hành lang ngoài trời, Tiết Bồng lướt mắt qua cái bóng trên đất, bóng của Lục Nghiễm đã sắp biến mất khỏi tầm nhìn.

Tiết Bồng nghiêng đầu, liếc xéo ra phía sau.

Lục Nghiễm hơi ngược mắt, đứng yên tại chỗ.

Hai người im lặng mấy giây không ai nói tiếng nào, cứ như đều đang căng sức.

Ánh mắt Tiết Bồng rất lạnh lùng, chỉ im lặng nhìn Lục Nghiễm.

Cho đến khi Lục Nghiễm cất bước trước rồi đứng lại cách trước mặt cô ba bước, anh nói: “Có chuyện này trước khi sang đó anh phải nói rõ với em.”

Tiết Bồng nhướn mày, ánh mắt thoáng chút mỉa mai: “Bây giờ đội phó Lục muốn nói chuyện phiếm không liên quan đến vụ án với tôi hả? Không thích hợp đâu nhỉ?”

Lục Nghiễm nói: “Có liên quan đến vụ án.”

Tiết Bồng rõ là không tin, khẽ phụt cười qua khẩu trang.

Đến lúc Lục Nghiễm nói: “Em còn nhớ Phương Tử Oánh chứ?”

Ai cơ...

Tiết Bồng sửng người, nhìn anh rồi nói với giọng điệu thiếu thân thiện: “Anh nhắc tới cô ta làm gì?”

Lục Nghiễm: “Phương Tử Oánh cũng ở phòng số bảy, cô ta có tiếp xúc với thi thể Trần Lăng, ban nãy lúc Phương Húc và Lý Hiểu Mộng

đi lấy hồ sơ có gặp cô ta, Phương Tử Oánh còn hỏi họ về em.”

Cái gì chứ?

Tiết Bồng sững sờ, nét kinh ngạc dâng rõ trong mắt.

Lục Nghiễm thấp giọng nói: “Anh không rõ động cơ Phương Tử Oánh muốn gặp em là gì nhưng cô ta lại chọn lúc này, anh bắt buộc phải nhắc nhở em...”

Chỉ là Lục Nghiễm còn chưa dứt câu đã bị Tiết Bồng ngắt lời: “Dù động cơ của Phương Tử Oánh là gì thì cũng đều sẽ không ảnh hưởng tới phán đoán chuyên môn của tôi, nếu đội phó Lục không yên tâm có thể đổi cho Mạnh Nghiêu Viễn sang đây, tôi cũng sẽ báo cáo lại theo quy định để tránh hiềm nghi.”

Nghe thấy câu này, Lục Nghiễm khẽ cau mày nhưng giọng nói vẫn rất nhã nhặn: “Em với Phương Tử Oánh không phải người thân, cũng không có quan hệ thiết hơn trong vụ án này, càng không nhận quà tiếp khách riêng tư của cô ta, anh nói với cô chuyện này chỉ là để em chuẩn bị tâm lý trước, em không cần phải nhạy cảm như vậy.”

Tiết Bồng không tiếp lời mà lại nhìn Lục Nghiễm thêm lần nữa rồi quay người đi.

Đến lúc hai người lần lượt băng qua hành lang cuối cùng thì đã thấy Quý Đông Duẫn và trợ lý pháp y đứng ngay trước cổng, dường như đã đợi họ lâu lắm rồi.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng tiến lên trước, cả bốn người đều không nói tiếng nào, bầu không khí vô cùng kỳ lạ, cứ thế đến tận khi vào trong phòng cảnh sát quản ngục.

Trong phòng thẩm vấn, Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn đã tốn hết khoảng mười phút để lần lượt thu thập chứng cứ trên người bốn nữ tù.

Trên người bốn nữ tù ở phòng số bảy ít nhiều có dính ít máu và vết ố, hơn nữa trên áo tù còn có dấu vết chà rửa.

Sau khi xảy ra vụ án, bốn nữ tù cùng rời khỏi hiện trường, sau khi đến đây vẫn luôn chờ trong phòng thẩm vấn, trong thời gian đó ngoài toilet thì cũng không đi đến những nơi nào khác.

Những thứ như vết máu đã dính lên quần áo thì không dễ dàng rửa sạch được, các thành viên trong ban quản lý trại giam cũng nói bọn họ có đi toilet thì cũng không lâu, dấu vết trên quần áo chưa được tẩy rửa kỹ càng.

Lúc thu thập chứng cứ cho ba nữ tù đầu tiên, Tiết Bồng và Quý Đông Duẩn có bàn bạc với nhau về các vật chứng trùng lặp, nhanh chóng thống nhất được, ai làm việc nấy, bỏ vật chứng vào túi vật chứng và ghi chép lại cẩn thận.

Cho đến khi ba nữ tù đầu rời đi, đến lượt nữ tù thứ tư, Tiết Bồng cẩn thận đón lấy đồ tù người kia đã thay ra, dùng nguồn sáng giám định cẩn thận xem xét bên trên, chụp ảnh ghi chép.

Quý Đông Duẩn cũng đang kiểm tra vết máu trên cánh tay nữ tù, nhìn thấy có vết bầu và dấu vân tay bèn ra hiệu cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng đi đến quan sát dấu vân tay.

Lúc này, nữ tù lên tiếng: “Cô là... Tiết Bồng?”

Giọng nói của nữ tù rất nhẹ nhàng, cũng rất nhỏ tiếng nhưng trong phòng hết sức yên ắng, bốn chữ này lại trở nên rõ mồn một.

Không chỉ Tiết Bồng mà đến Quý Đông Duẩn bên cạnh cùng với Lục Nghiễm luôn đứng cách đó mấy bước, âm thầm quan sát biểu cảm và hành động của nữ tù đều đã nghe thấy.

Mọi người đều tập trung ánh nhìn vào người nữ tù.

Chỉ mỗi Tiết Bồng là không ngẩng đầu, cô hết sức cẩn thận tỉ mỉ làm xong việc trong tay mình, ghi chép cụ thể theo trình tự, xác định không có gì sơ suất rồi mới ngược mắt.

Đây là lần đầu tiên Tiết Bồng nhìn thẳng vào mắt người nữ tù từ khi bước vào tới giờ.

Người nữ tù kia cũng không phải ai khác mà chính là Phương Tử Oánh.

Nhưng nói thật thì nếu không phải tự xưng Phương Tử Oánh lại lên tiếng thì Tiết Bồng cũng tuyệt đối không nhận ra cô ta.

Trông bộ mặt hiện tại của Phương Tử Oánh thì có gọi là thay đổi hoàn toàn cũng không có gì là quá, mặt mũi đã méo mó hết cả, không những không có chút bóng dáng nào khi trước mà thậm chí trông còn già hơn mười mấy tuổi so với độ tuổi thực tế của cô ta.

Năm đó, khi sát hại Tiết Dịch, Phương Tử Oánh còn chưa được mười tám tuổi.

Cô ta học cùng khoá với Tiết Dịch, lớn hơn Tiết Bồng hai lớp, cũng là học sinh lớp Mười Hai sắp tốt nghiệp, thành tích trung bình, cũng không có sở trường gì đặc biệt, thường ngày tính cách ngoan ngoãn, dịu dàng, tuy không có đông bạn bè, các mối quan hệ cũng bình thường nhưng cũng chưa từng gây hấn với ai, càng rất hiếm khi lời qua tiếng lại gì đó.

Nghĩ cũng biết được vụ án của Tiết Dịch đã làm đảo lộn tầm nhìn của biết bao nhiêu người, đúng thật sự chó sủa là chó không cắn, thấy Phương Tử Oánh thường ngày khù khờ như thế, nói chuyện cũng lí nhí trong họng, đã không có chuyện thì thôi, một khi có chuyện thì lại là vụ án mạng tàn độc chấn động cả trường cấp Ba thành phố Giang.

Có ai mà ngờ được cô nữ sinh với khuôn mặt bầu bĩnh, dáng vóc nhỏ con, điểm số môn thể dục thấp nhất lớp lại có thể ra tay độc ác tới vậy cơ chứ?

Còn Phương Tử Oánh bây giờ đã hốc hác đi nhiều, khuôn mặt bầu bĩnh đã hõm sâu, thấy rõ xương xẩu bên trong, da ngả vàng, còn có chút xám xịt, trên da có chút vết nám, má phải sưng hơn má trái một chút, bên trên còn có vết bầm tím thấy rõ, trông như một dấu bàn tay.

Phương Tử Oánh đã thay bộ đồ tù mới, đồ tù khá rộng rãi, bên trong lớp đồ tù trống không càng lộ rõ hơn hai bên vai xuôi ồm yếu, cánh tay cô ta cũng rất mảnh, mười ngón tay thô ráp, móng tay được cắt rất ngắn, sau khi thu thập chứng cứ, đầu ngón tay còn dính lại chút vệt ố và vết máu.

Tiết Bồng nhìn vào hai bàn tay kia, chậm rãi lướt qua vết nhỏ chai sần bên trên.

Dù là lúc này thì cô cũng không thể nào tưởng tượng được chính bàn tay này đã cầm con dao kia, dùng sức đâm vào bụng Tiết Dịch.

Tiếng lưỡi dao kia đâm vào da thịt, cảm giác ấm nóng kia khi dòng máu bắn ra, còn có ánh mắt của Tiết Dịch trước khi chết, tất cả những cảnh tượng này không chỉ một lần xuất hiện trong giấc mơ của Tiết Bồng trong chín năm qua.

Tất cả đều là ác mộng.

Tiết Bồng lặng lẽ thở dài, ngược nhìn đôi mắt mệt mỏi của Phương Tử Oánh lần nữa.

Dưới mắt Phương Tử Oánh có hơi lờ mờ, ánh mắt cô ta vốn đã trống rỗng, lửng lơ, không xác định, còn thoáng có cả chút lo lắng. Đến bây giờ, bên trong đó lại đột nhiên xuất hiện chút gợn sóng, cứ như hoàn toàn không để ý tới nét băng lạnh trong mắt Tiết Bồng.

Phương Tử Oánh bỗng chốc đã đứng dậy từ trên ghế, tóm lấy đồ bảo hộ của Tiết Bồng.

Tiết Bồng không tránh né, rõ là không tin được Phương Tử Oánh tay không tác sát có thể làm gì được cô.

Thế nhưng hành động của Phương Tử Oánh đã làm cảnh vệ trại giam, Lục Nghiễm và Quý Đông Duẫn giật thót.

Quý Đông Duẫn vừa bước tới nhưng Lục Nghiễm đã nhanh hơn một bước, tới ngay sau Tiết Bồng.

Phương Tử Oánh nhanh chóng nhìn Lục Nghiễm rồi lại quay sang Tiết Bồng, giọng nói có chút run rẩy kìm nén: “Cô là Tiết Bồng, tôi không nhìn nhầm!”

Tiết Bồng vẫn không có biểu cảm gì, không trả lời cũng không chống trả, chỉ yên lặng nhìn cô ta, giống như đang xem một thước phim bi.

Hai tay Phương Tử Oánh lại bắt đầu run rẩy, cả rằng môi cũng kìm không được mà đánh vào nhau lập cập, cô ta siết chặt quần áo bảo hộ trong tay, đến nỗi cảnh vệ đi đến quát tháo bảo cô ta buông tay, cô ta vẫn không hề động đậy.

Cho đến khi Lục Nghiễm giơ tay ra dấu với cảnh vệ khoan hãy mạnh động.

Lúc này, Phương Tử Oánh lại lần nữa tới gần Tiết Bồng, không chỉ dán cả người vào mà còn ghé môi sát tai Tiết Bồng.

Tiết Bồng vô thức né sang bên cạnh, cho đến khi vành tai cảm nhận được nhịp thở run rẩy kích động, lần đầu tiên trong đầu lại loé lên dự cảm, sợ rằng Phương Tử Oánh sẽ hỗn loạn mà cắn lấy tai cô, dù cho Tiết Bồng luôn thấy rằng Phương Tử Oánh không có lý do để làm vậy.

Thế nhưng trong lúc Tiết Bồng đang trong tư thế phòng bị thì Lục Nghiễm cũng quay người lại, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, Phương Tử Oánh chỉ mấp máy môi, nói với giọng thấp gần như chỉ còn lại hơi gió: “Tôi không giết chị cô...”

Vào khoảnh khắc đó, mắt của Tiết Bồng bỗng trừng to, cả người căng cứng, da dẻ dưới lớp quần áo cũng nhanh chóng run rẩy.

Tiếp theo đó, Tiết Bồng siết chặt tay.

Phương Tử Oánh lại lùi ra một chút, nhìn vào mắt Tiết Bồng, nói như không ra tiếng: “Hung thủ thật sự là một người khác.”

Nói xong, Phương Tử Oánh cũng buông tay ra.

Gần như là cùng một lúc, Tiết Bồng trở tay tóm lấy cô ta, găng tay cao su ra sức siết chặt đầu Phương Tử Oánh như muốn nghiền nát cô ta.

Tất cả mọi người trong phòng đều hoảng hồn vì sự thay đổi của cảnh tượng này nhưng ngoài Tiết Bồng, không ai nghe thấy Phương Tử Oánh nói gì, giọng nói thật sự rất nhỏ nhẹ.

Giọng nói của Tiết Bồng vọng ra từ sau lớp khẩu trang, như rít ra từ kẽ răng: “Cô nói cái gì!”

Phương Tử Oánh chậm rãi nhếch miệng như đang cười khổ: “Cô đã nghe thấy rồi.”

Tiết Bồng nheo mắt, vẫn không buông tay.

Phương Tử Oánh nhìn bàn tay trên cánh tay mình rồi lại nhìn sang cô: “Cái chết của Trần Lăng không liên quan tới tôi, chỉ cần cô trả lại sự trong sạch cho tôi, tôi sẽ nói cô biết “hung thủ thật sự” là ai.”

Chương 10

Chỉ cần cô trả lại sự trong sạch cho tôi, tôi sẽ cho cô biết ai mới là hung thủ thật sự.

Tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy câu nói này nhưng chỉ có mình Tiết Bồng hiểu “hung thủ” mà Phương Tử Oánh ám chỉ không phải của vụ án Trần Lăng mà là của vụ án Tiết Dịch.

Phương Tử Oánh luôn chờ đợi câu trả lời của Tiết Bồng trong mấy giây im lặng.

Thế nhưng khi nổi chấn động ban đầu dịu xuống, Tiết Bồng đã dần nường tay, nét mặt căng cứng cũng dần giãn ra.

Tiết Bồng khẽ thở dài, phút chốc lại khôi phục được dáng vẻ không chút gợn sóng ban đầu, giọng nói rõ ràng phát ra từ trong khẩu trang: “Bất kỳ vụ án nào tôi cũng sẽ xử lý công bằng. Nếu cô thật sự trong sạch, chứng cứ sẽ chứng minh tất cả.”

Chỉ là sau khi nói ra câu này, trong lòng của Tiết Bồng cũng hiện ra nghi vấn.

Vì sao Phương Tử Oánh lại vội vàng tới vậy, thậm chí còn giống như có bệnh vái tứ phương, chẳng lẽ cô ta lại cảm thấy có người sẽ đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu mình? Nếu Phương Tử Oánh thật sự trong sạch thì hoàn toàn không cần hành động dư thừa. Vài phút sau, tất cả mọi người rời khỏi khoa quản lý trại giam, đến bên khoảng đất trống ngoài cổng trại giam nữ, những người khác đã lần lượt rời đi, còn phải về lại Cục thành phố để làm giám định.

Tiết Bồng không chào hỏi một ai, không nói không rằng đi đến trước xe mình, bỏ hộp dụng cụ vào sau cốp xe.

Ai ngờ vừa đóng cốp, quay người lại đã nhìn thấy bóng người cao lớn.

Lục Nghiễm đã theo cô tới từ lúc nào không biết, anh đứng cách cô hai bước, cầm cộc tại chỗ không nói tiếng nào.

Hiện giờ hai người đều đã tháo khẩu trang, nhìn thấy rõ biểu cảm của nhau.

Tiết Bồng thoáng kinh ngạc, tiếp đó bèn tránh mắt đi nơi khác, vô thức nhú mày.

Lục Nghiễm rất ngắn gọn: “Nói chuyện chút đi.”

Tiết Bồng khẽ nhắm mắt, dường như rất mệt: “Anh muốn hỏi là Phương Tử Oánh nói gì với tôi đúng không?”

Lục Nghiễm gật đầu.

Tiết Bồng cũng không có ý định giấu giếm với anh, cô biết Lục Nghiễm nhất định sẽ tìm cho rõ ngọn ngành, anh rất cố chấp, với ai hay với việc gì cũng vậy, dù cô không nói, anh cũng sẽ tra xét tới cùng, đến lúc đó chỉ phiền cho cô hơn thôi.

Hơn nữa chuyện này cũng chẳng có gì đáng giấu.

“Anh còn nhớ cái chết của chị tôi chứ.” Tiết Bồng nói rất hời hợt: “Phương Tử Oánh nói cô ta không giết chị tôi, hung thủ thật sự là một người khác.” Lục Nghiễm cũng phản ứng rất nhanh: “Nếu không phải cô ta thì có thể là ai, sao cô ta phải nhận tội thay cho người này?”

Tiết Bồng nhếch khóe môi, ra kết luận: “Cô ta nói là anh tin hả? Rõ là

đang nói dối.”

Lục Nghiễm lại vẫn chút giữ nguyên ý kiến: “Nếu là nói dối thì sao lại chọn lúc này, không lẽ cô ta lại cảm thấy vụ án này sẽ dính dáng đến mình, vậy nên mới dùng cách này để “giao dịch” với em?”

Tiết Bồng thở dài, phiến toái nhìn ra đằng xa.

Quý Đông Duẩn và trợ lý pháp y bên đó đã rời đi, Phương Húc và Lý Hiểu Mộng thì đứng bên xe cảnh sát chờ Lục Nghiễm, xe của Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn đã chạy xa.

Tiết Bồng đưa mắt nhìn Lục Nghiễm, nói ra câu nói dài nhất cả ngày hôm nay: “Chuyện này có hai khả năng, một là Phương Tử Oánh cảm thấy sẽ có người đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu cô ta, còn không thì Trần Lăng là do cô ta giết, dù là vế nào thì cô ta đều muốn mình vô can, vì thế mới nói dối như vậy. Tôi chỉ phụ trách giám định vật chứng, không có thời gian đâu mà phân tích hoạt động tâm lý của một nghi phạm, hơn nữa con người ta biết nói dối, chứng cứ thì không.”

Rõ là Tiết Bồng muốn đánh nhanh thắng nhanh, nói xong câu này bèn lách qua Lục Nghiễm, mở cửa ghế lái.

Lục Nghiễm lại nói với tới: “Nhưng mà anh nhớ trước kia em từng nghi ngờ động cơ giết hại Tiết Dịch của Phương Tử Oánh.”

Đúng vậy, quả thật cô đã từng nghi ngờ, cô cảm thấy Phương Tử Oánh không có đủ động cơ, cũng không thể tự hời hợt với lý do Phương Tử Oánh chỉ là tâm lý biến thái.

Lúc đó Phương Tử Oánh hết sức sùng bái Tiết Dịch, sao cô ta lại phải giết hại dã man thần tượng của mình?

Tiết Bồng ngồi vào ghế lái, trước khi đóng cửa xe, cô nói: “Anh cũng nói rồi đấy, đó là chuyện trước đây.”

Tiếp đó đã nghe thấy một tiếng “rầm”, Tiết Bồng khởi động xe, nhấn ga chạy rất nhanh.

Lục Nghiễm đứng nguyên tại chỗ, cau mày hít khói, không bao lâu sau cũng về lại đội hình sự, không nói không rằng bước lên xe.

Cả đoạn đường sau đó, không khí trên xe quái lạ hơn bao giờ hết.

Tất nhiên là Phương Húc và Lý Hiểu Mộng đều thấy gì đó không đúng, thế nhưng họ cũng không dám hỏi nhiều, càng không biết phải hỏi thế nào, chỉ đành cứ mặc cho bầu không khí cứ gượng gạo như thế.

Nếu Trương Xuân Dương gặp phải cảnh này chắc sẽ tốt hơn nhiều, Trương Xuân Dương thường ngày hơi hời hợt, cực kỳ thiếu hiểu biết về nhân tình thế thái, lúc nào cũng chỉ cần cho y một tín hiệu là y có thể hỏi ra mấy câu mà ai cũng muốn biết nhưng ngại hỏi.

Lý Hiểu Mộng móc điện thoại ra, nhanh chóng nhấn chuyển ban nãy vào nhóm Wechat.

Trương Xuân Dương hỏi: “Tiết Bồng với ai cũng vậy mà, em nhạy cảm quá rồi đúng không?”

Lý Hiểu Mộng: “Chắc chắn là không, em nói anh nghe, cái này là trực giác của phụ nữ đó!”

Hai người nói thêm một lúc, Lý Hiểu Mộng lại chuyển chủ đề, đột nhiên hỏi: “Phải rồi, vụ án hôm qua của Vương Xuyên thì sao? Bên anh theo được tới đâu rồi?”

Nhắc đến Vương Xuyên là Trương Xuân Dương lại đau đầu.

Trương Xuân Dương: “Đừng có nhắc nữa, anh mày xem camera cả buổi sáng, xem mà hoa mắt chóng mặt, khó khăn lắm mới khoanh

vùng được đối tượng tình nghi, kết cuộc lại còn chưa lộ mặt trong camera, che che chắn chắn đội nón các kiểu, bịt kín cả người, cứ như là biết được camera ở đâu ấy, lúc ra vào con hẻm quán bar còn cố ý đi đường vòng ra góc chết... tóm lại là tốn hết cả công sức. Hứa Trần cho vài người đi tìm hiểu các mối quan hệ xã hội của Vương Xuyên rồi, lúc này chắc vẫn đang hỏi thăm đấy, chắc trưa là về được rồi.”

Lúc này, xe dừng trước một cột đèn giao thông.

Phương Húc phụ trách lái xe lướt nhìn màn hình điện thoại đang hiển thị mấy chục mẫu tin nhắn, tiện tay bật khung chat nhóm Wechat, lướt nhanh xuống, phút chốc ngẩn người.

Phương Húc đằng hắng mấy tiếng, liếc nhìn thời gian đèn đỏ đếm ngược, nhanh chóng bật mở cửa sổ Wechat của Lý Hiểu Mộng, nhấn vào một câu: “Mấy người không nhận ra trong nhóm Wechat mới có thêm một người sao?”

Đèn xanh lập tức bật lên.

Phương Húc nhanh chóng lái xe qua vạch đi bộ.

Lý Hiểu Mộng ngồi ở ghế phụ cũng nhanh chóng hoá đá sau khi mở danh sách thành viên trong nhóm chat.

Lý Hiểu Mộng thất thần nhìn chăm chăm ra cửa sổ, một phút sau mới rã đông, tuy là nói với Trương Xuân Dương vào lúc này cũng đã muộn rồi nhưng Lý Hiểu Mộng vẫn không nhấn tâm, âm thầm mở khung trò chuyện Wechat với Trương Xuân Dương, gửi danh sách thành viên nhóm chat qua cho y.

Trương Xuân Dương lướt nhìn rồi hỏi: “Ế, em gửi cái này chi vậy? Sao có thêm một người nữa thế? Ai vậy?”

Lý Hiểu Mộng trả lời ba chữ: “Anh đoán xem?”

Trương Xuân Dương nhanh chóng im lặng.

Một lúc sau, Trương Xuân Dương mới bắt đầu “lên cơn”: “Đội phó Lục hả? Có lộn không vậy...”

Lý Hiểu Mộng chợt dạ nhìn sang kính chiếu hậu, bên trong phản chiếu rõ ràng Lục Nghiễm đang ngồi ở ghế sau.

Lục Nghiễm ngồi ở mé bên trái cửa xe, gác tay trên cửa, chống lên huyệt thái dương, tay kia đang lướt điện thoại, cặp mắt nhú mày nhìn chăm chăm vào màn hình, vẻ mặt lại rất bình thường, không nhìn ra được gì.

Lúc này Lý Hiểu Mộng chỉ trông Lục Nghiễm dừng xem Wechat, mong rằng bấy nhiêu mẫu tin nhắn đều đã bị lướt trôi.

Lúc này, Trương Xuân Dương hỏi cô: “Đội phó Lục có thấy Wechat không vậy? Có phải vừa lên xe đã ngủ rồi không?”

Lý Hiểu Mộng nuốt ực, vội vã gõ chữ, gần như cùng lúc đó, trong nhóm Wechat xuất hiện thêm một tin nhắn.

Mở ra xem thì chính là do Lục Nghiễm gửi: “Lát nữa gửi cho tôi cái đoạn camera khoanh vùng nghi phạm kia, gửi cho bên kỹ thuật một bản nữa.”

“...”

Lý Hiểu Mộng đã đỏ ửng cả mặt, cô quay đầu sang một bên, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, chống một tay che mắt.

Trương Xuân Dương vẫn tiếp tục gào thét gọi cô trong Wechat: “Trời má, xui á, sao giờ!”

Vừa nói xong, Lục Nghiễm lại gửi tin thứ hai: “Còn tôi với Tiết Bồng

thì trước kia có tiếp xúc, đồng nghiệp với nhau cả thôi, không có quan hệ gì đặc biệt.”

Lần này thì cả nhóm chat chính thức bùng cháy.

Lại đến trước một trụ đèn đỏ, Phương Húc vội vã vào nhóm lên tiếng, tiện thể làm dịu bầu không khí: “Xin lỗi đội phó Lục, sau này chúng tôi sẽ không nói mấy chuyện này nữa.”

Lý Hiểu Mộng cũng nói theo: “Tại em hết, xin lỗi đội phó Lục!”

Trương Xuân Dương cũng tiếp: “Đội phó Lục, tôi sai rồi, tôi đi viết báo cáo điều tra đây!”

Lục Nghiễm không nói tiếp nữa mà chỉ mở gói icon lên, chọn một icon mỉm cười gửi vào nhóm.

“...”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Cái icon này là để chửi vô mặt người ta mà?

Cho đến khi Hứa Trăn cũng xuất hiện trong nhóm: “Tôi đã về Cục thành phố rồi đội phó Lục, lát nữa sẽ báo cáo với anh.”

Lục Nghiễm nhìn ra ngoài cửa, anh trả lời: “Được, chắc chúng ta còn khoảng mười phút nữa.”

Ở phía khác, Tiết Bồng vừa về đến phòng thực nghiệm Cục thành phố, còn chưa kịp uống nước đã phải thay đồ bảo hộ rồi vào phòng giải phẫu pháp y.

Việc khám nghiệm tử thi ngoài sự tham gia của pháp y và trợ lý pháp y thì còn điều phối thêm một nhân viên kiểm nghiệm vết tích để ở cạnh chụp ảnh ghi chép, thế nên trên đường về Tiết Bồng đã đăng ký

với Phùng Mông, đợi Phùng Mông duyệt xong, Tiết Bồng không làm chậm trễ một phút nào.

Quý Đông Duẩn thấy Tiết Bồng đến, dường như không chút kinh ngạc, còn cười nói: “Hình như em còn gấp hơn tôi.”

Tiết Bồng nửa cười nửa không trả lời: “Vụ án “đặc sắc” như vậy sao lại để rơi vào tay người khác được, em nhất định phải tận mắt kiểm chứng.”

Quý Đông Duẩn: “Vậy thì bắt đầu thôi.”

Quý Đông Duẩn nhanh chóng kiểm tra biểu bì cả cái xác, ngoài vết thắt móng ngựa ở cổ thì không có vết thương chí mạng nào khác, chỉ là vết thắt bên phải cổ sâu hơn bên trái một chút.

Cánh tay và vai của thi thể có chút vết bầm tím, máu bầm dưới da đã bắt đầu tan, chắc là do va chạm vào ba bốn ngày trước. Hoen tử thi đều tập trung ở phần lưng, điều này chứng tỏ Trần Lăng quả thật chết trong tư thế nằm ngửa, thi thể chưa từng bị người khác lật đi.

Lại nói về phần miệng, nếu muốn biết phần miệng của Trần Lăng bị người khác khâu lại hay bị chính cô ta khâu lại thì có thể thu thập dấu tay và dấu vân tay trên miệng rồi đem đối chiếu với dấu tay và dấu vân tay của Trần Lăng và mấy nữ tù cùng phòng.

Tiết Bồng định dùng hơi lot để lấy dấu tay trên mặt Trần Lăng nhưng hiệu quả lần đầu không hề tốt, Tiết Bồng lại thử tới thử lui mấy lần, cuối cùng cũng lấy được chút dấu vết, tuy không đủ hoàn chỉnh nhưng về cơ bản có thể phân biệt được phương hướng và lực của dấu vân tay.

Tiếp đến, Quý Đông Duẩn bắt đầu gỡ sợi bông khâu trên miệng.

Tiết Bồng đứng cạnh chụp ảnh ghi chép cũng đã chú ý đến hướng khâu của sợi chỉ bông, đường khâu bắt đầu từ ngoài miệng, đi từ

ngoài vào trong rồi lại từ trong ra ngoài, phải trước trái sau, nếu là Trần Lăng tự làm thì thật ra cũng có thể làm được.

Sau đó, ánh mắt Tiết Bồng xéo theo động tác của Quý Đông Duẩn, nhìn thấy được bên trong khoang miệng của Trần Lăng.

Miệng của Trần Lăng đã được mở ra nhưng lại hơi khác với những thi thể khác, hình như dưới lưỡi cô ta có gì đó...

Quý Đông Duẩn ngay lập tức lấy từ trong ra được một túi nilon trong suốt hình vuông, dài khoảng bốn năm phân, trên túi nilon có dính máu và nước bọt bên trong còn có một mảnh giấy được gấp lại.

Quý Đông Duẩn và Tiết Bồng nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều ngập tràn kinh ngạc.

Chỉ là hiện giờ còn chưa thể lấy mảnh giấy ra khỏi túi nilon, phải bảo vệ nguyên hiện trạng mang đi kiểm nghiệm tài liệu trước, mà kiểm nghiệm tài liệu trước giờ luôn là thế mạnh của Mạnh Nghiêu Viễn.

Ở bên này, Quý Đông Duẩn tiếp tục bước giải phẫu kế tiếp.

Thế nhưng vào lúc này, cửa phòng giải phẫu bỗng nhiên mở ra.

Cả ba người trong phòng đều khựng lại.

Người đến lại là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đã thay đồ bảo hộ, đi đến cạnh bàn giải phẫu, nhìn vào mắt Quý Đông Duẩn.

Quý Đông Duẩn nhướn mày hỏi: “Đội phó Lục cũng đến xem giải phẫu sao?”

Vụ này đâu phải việc của đội hình sự, chỉ là hỗ trợ điều tra mà thôi, sao lại phải bám theo như thế, không biết đây có phải là cách ph

trương thanh thế của người mới nhận chức không?

Ánh đèn trên bàn giải phẩu vừa trắng vừa sáng tỏ, rọi rõ lên thi thể và bốn người có mặt, dưới ngọn sáng như thế, ánh mắt của tất cả mọi người đều hiện rõ.

Lục Nghiễm thân nhiên nói: “Có lẽ vụ án này còn dính líu tới một vụ khác, tôi cần xác nhận thêm.”

Chương 11

Quý Đông Duẩn đã bắt đầu giải phẫu thi thể của Trần Lăng, kéo dao một đường đến cuối, vạch mở lớp da, màng bụng và tổ chức dưới da, tiếp đó bắt đầu kiểm tra bên trong dạ dày, phán đoán thời gian từ vong qua mức độ tiêu hoá thức ăn.

Lục Nghiễm là một “người quan sát”, phần lớn thời gian đều chỉ đứng một bên, không xem vào cũng không cho ý kiến, chỉ nghe Quý Đông Duẩn giải thích trong quá trình giải phẫu, xem nội dung ghi chép của trợ lý pháp y, đôi lúc cũng sẽ nhìn sang Tiết Bồng đang phụ trách chụp ảnh.

Tiết Bồng từ đầu tới cuối tập trung vào công việc của mình, có vẻ coi Lục Nghiễm như người tàn hình, suốt buổi không để ý đến sự tồn tại của anh.

Quý Đông Duẩn nói: “Quan sát bên trong dạ dày có thể thấy sức ăn của Trần Lăng rất ít, chắc cũng có liên quan đến chứng loét dạ dày của cô ấy. Những khối tảng này là tổ chức loét, với số lượng này thì sau mỗi lần ăn Trần Lăng chắc đều sẽ cảm thấy đau dữ dội. Ngoài ra thì sau khi một người chết đi, cơ vòng ở bàng quang và cơ vòng ở hậu môn, trực tràng sẽ lần lượt mất đi chức năng, lúc này, cơ thể sẽ tự động bài tiết hết mọi thứ trong đường ruột. Nhưng nhìn lượng bài tiết của thi thể thì tình trạng dung nạp một lượng thức ăn ít đã kéo dài được một thời gian.”

Lục Nghiễm âm thầm lắng nghe, trong đầu vô thức phác hoạ trạng thái sinh hoạt của Trần Lăng.

Trần Lăng đã gần bốn mươi tuổi, đến tháng sau là đã mãn hạn tù

nhưng sớm đã không còn người thân ở ngoài, trong lòng không có gì để gửi gắm, sau khi ra tù thì lại nên đi đâu?

Thường ngày Trần Lăng ăn rất ít, vì mắc chứng loét dạ dày nên sẽ thường đau dạ dày sau khi ăn, lâu ngày sẽ giảm dần lượng thức ăn. Khi lượng thức ăn ít, không đủ chất dinh dưỡng đi vào cơ thể, cơ thể sẽ càng lúc càng suy nhược, người cũng sẽ càng lúc càng gầy.

Trần Lăng bị chứng loét dạ dày giày vò nhiều năm, gần đây lại càng nghiêm trọng hơn, sớm đã mệt mỏi rã rời, không có tâm trạng cũng không có hơi sức mà chống chọi với bệnh, trong lòng bắt đầu chán ghét, gần đây thì đã nghĩ đến cái chết.

Dù sao nếu cứ sống tiếp như thế này thì về lại thế giới bên ngoài chỉ càng khó khăn hơn, không chỉ phải bỏ ra số tiền lớn mà còn chưa chắc chữa được.

Còn ở trong tù, cô ta không phải mang gánh nặng kinh tế, còn có thể kiếm được một phần lương nhỏ nhờ công việc lao động trong tù.

Thêm vào đó, lần trước khi Trần Lăng được tại ngoại khám bệnh đã phát hiện ra loét dạ dày đã biến chứng thành ung thư, những tế bào ung thư này cũng đã theo máu ở dạ dày di căn đi khắp cơ thể.

Những yếu tố này gộp lại quả thật đều sẽ khiến một người bị bệnh tật giày vò suốt một thời gian dài nảy sinh tâm lí coi nhẹ sự sống, chán ghét cuộc đời.

Chỉ là vì sao một người sắp sửa rời khỏi nhân thế lại phải khâu miệng mình lại trước?

Lục Nghiễm loé lên nghi vấn này trong đầu, anh nhanh chóng hỏi: “Pháp y Quý, trong những vụ án trước kia anh đã bao giờ gặp trường hợp tương tự như vậy không, rõ đã sắp sửa tự sát mà trước khi tự sát còn phải thực hiện hành vi tự hại như vậy?”

Quý Đông Duẩn: “Ý anh là chuyện Trần Lăng khâu miệng mình lại ấy hả?”

Lục Nghiễm: “Đúng vậy.”

Quý Đông Duẩn: “Nói thật thì đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, tôi cũng không thể đưa ra giải thích hợp lý được, nhưng mà trước khi anh tới, tôi vừa phát hiện một thứ từ trong miệng Trần Lăng.”

Lục Nghiễm sửng ngời: “Đó là thứ gì?”

Quý Đông Duẩn đứng thẳng dậy, hất cằm ra hiệu cho Lục Nghiễm nhìn sang xe đẩy bên cạnh.

Trên xe có vài khay kim loại, trong khay là những tổ chức được lấy ra từ trong thi thể, lát nữa sẽ phải tiến hành lưu trữ, còn phải thu thập một vài tổ chức trong số đó đến thực hiện bước kiểm nghiệm tiếp theo.

Trong số một khay có một túi nilon rất nhỏ, trong như loại đựng thuốc viên, trong túi nilon là một mảnh giấy được gấp lại.

Lục Nghiễm dùng nhíp gấp túi nilon lên, đưa đến trước mắt soi dưới đèn, muốn xem xem bên trong viết gì.

Nhưng mảnh giấy được gấp lại rất nhỏ, không chỉ một lớp, chỉ có thể thấy loáng thoáng bên trong có chữ, khó mà xem rõ được nội dung cụ thể. Liệu có phải là di ngôn của Trần Lăng không?

Nếu là đúng vậy thì sao lại phải niêm phong bằng cách này, cô ta hoàn toàn có thể để dưới gối cùng kim chỉ, đợi đến lúc thi thể được phát hiện, di ngôn cũng sẽ được tìm thấy.

Hơn nữa Trần Lăng đã không còn người thân nữa, vẫn còn gì muốn nói với ai sao?

Rõ là việc khâu mảnh giấy vào trong miệng không chỉ là nghi điểm lớn nhất của vụ án này mà cũng là điểm quan trọng.

Kể từ lúc đó, Lục Nghiễm không còn nhắc tới bất cứ vấn đề nào nữa.

Đến khi cả cuộc khám nghiệm kết thúc, Quý Đông Duẫn nói với Lục Nghiễm, dựa vào nội dung cuộc khám nghiệm hôm nay, dù là góc độ vết thắt, dấu vết dây thừng trượt qua để lại trên da hay là các tổn thương khác ngoài cơ thể đều không giống như bị giết ngay trang thành tự sát.

Cũng có thể nói, cái chết của Trần Lăng có khả năng cao là tự sát, tạm thời có thể loại bỏ khả năng bị mưu sát nhưng kết quả cụ thể hơn còn phải đợi kiểm tra xong tổ chức nội tạng.

Thật ra chỉ nhìn hiện trường vụ án, Lục Nghiễm cũng thiên về hướng Trần Lăng tự sát hơn.

Nếu là bị giết mà không bỏ thuốc trước khi hành động, không khiến người bị hại hôn mê trước, người bị hại bị siết chặt cổ chắc chắn sẽ vùng vẫy kịch liệt.

Dù là tự sát cũng thế, vùng vẫy là phản ứng theo bản năng của cơ thể.

Trong quá trình vùng vẫy, đầu tóc, cổ và cơ thể của người bị hại đều sẽ cọ sát với nệm hoặc mặt sàn, để lại rất nhiều dấu vết.

Người bị hại còn sẽ vô thức cào vào cổ, mong muốn nới lỏng dây thừng, còn sẽ cào vào người tấn công họ, vậy thì da của hung thủ sẽ rất dễ lưu lại vết cào, cũng sẽ có cơ hội lấy được ADN của người bị hại hoặc hung thủ trong móng tay.

Tất nhiên cũng có hung thủ sẽ dùng những cách như bóp cổ, bịt mũi miệng, thậm chí là chèn ép phần ngực để khiến người bị hại tử vong trước rồi ngay trang thành hiện trường treo cổ tự sát.

Chỉ là hiện trường vụ án thành tự sát và hiện trường tự sát sẽ có khác biệt rõ rệt, thêm vào đó, cái chết của Trần Lăng bằng nghĩa với việc xảy ra trong “phòng kín”, trong cùng căn “phòng kín” còn có bốn nữ tù nhân, nếu là hiện trường vụ án tạo sẽ lại dễ bị vạch trần hơn, bên phía trại giam cũng không cần phải viết báo cáo xin trợ giúp từ bên ngoài.

Điều quan trọng nhất là nếu phía trại giam đã nhờ trợ giúp thì chứng tỏ vụ án của Trần Lăng không giống như các vụ tự sát của tù nhân khác, có lẽ phía sau cô ta còn cất giấu bí mật khác.

Hoặc có lẽ những chuyện đó có liên quan đến mảnh giấy này? Lục Nghiễm bước ra từ phòng giải phẫu, trong lúc thay quần áo ở phòng thay đồ, anh đã trầm tư suy nghĩ rất lâu, cho đến khi nhìn thấy tin nhắn Trương Xuân Dương gửi đến.

Khi Lục Nghiễm đến trước thang máy, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tiết Bồng không biết đã đợi ở đó từ bao giờ.

Trông Tiết Bồng rất hờ hợt, không có lẫn một chút cảm xúc riêng tư nhưng ánh mắt cô lại rất thẳng thắn.

Lục Nghiễm khựng lại, vừa bước tới đã nghe Tiết Bồng nói: “Tôi đã thử suy nghĩ kỹ về vụ án này, có một chuyện tôi phải nói rõ trước.”

Lục Nghiễm đứng lại tại chỗ, hai người đều không nhấn thang máy.

Lục Nghiễm: “Em nói đi.”

“Trước đó anh hỏi tôi sao Phương Tử Oánh lại chọn thời điểm này để “giao dịch” với tôi.” Tiết Bồng ngừng một lát rồi tiếp tục: “Tôi đã nghĩ về chuyện này, đúng là rất kỳ lạ. Vụ án xảy ra vào rạng sáng, sáng sớm bắt đầu thu thập chứng cứ, căn cứ theo hiện trường vụ án chỉ có thể bước đầu phán đoán là tự sát hay là bị giết. Hiện tại thì dù là người tham gia công tác có kinh nghiệm phong phú nhất cũng

không dám ra kết luận trong giai đoạn này, hơn nữa hiện giờ cũng chưa khoanh vùng được đối tượng tình nghi, sao Phương Tử Oánh lại nóng vội tìm tôi bàn điều kiện tới vậy? Thật sự quá là chưa đánh đã khai.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Điều này quả thật khó nghĩ, cứ như cô ta biết được có người sẽ đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu mình, nôn nóng “thanh lọc” như thế, ngược lại càng đáng nghi hơn.”

Tiết Bồng không tiếp lời, chỉ giơ tay nhấn nút thang máy.

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào con số bên trên.

Hai người không hện mà cùng im lặng, bầu không khí bỗng chốc lại lắng đọng.

Đến khi thang máy phát ra tiếng “ting”, cửa thang mở ra, Tiết Bồng mới nghiêng người sang, lên tiếng lần nữa: “Còn một chuyện nữa.”

Lục Nghiễm vừa định cất bước lại khựng lại.

Anh nghe thấy Tiết Bồng nói: “Bảng giám định của vụ án Vương Xuyên đang được thực hiện, tôi cũng sẽ tham gia, lát nữa sẽ có báo cáo giám định.”

Lục Nghiễm mấp máy môi: “Vất vả rồi.”

Tiết Bồng không để tâm, tiếp tục nói: “Bây giờ anh đã đến đội hình sự, có vài tình huống chắc anh còn chưa hiểu, để tránh xảy ra bất đồng không đáng có sau này, tôi cần nói trước một vài chuyện.”

Lục Nghiễm thở dài, đưa tay ấn giữ nút thang máy, quay đầu nhìn cô.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào mắt anh, giọng nói lạnh lùng: “Vụ án của đội hình sự cũng rất quan trọng, không hề kém cạnh chống ma túy. Năng lực của một người thì lại có hạn, muốn làm tốt một việc đã

là rất khó, ôm cả hai phía chỉ tốn sức chứ không tốt lành gì. Tôi không mong muốn nhìn thấy vì ai đó nóng lòng muốn lập công mà làm hỗn loạn nhịp làm việc của cả một đội ngũ, tôi cũng không muốn bị liên lụy.”

Lục Nghiễm biến sắc nhưng không tiếp lời.

Ông bà ta nói đánh người đừng có vả mặt nhưng lời nói của Tiết Bồng lại vả chan chát vào mặt Lục Nghiễm, dù bên cạnh không có người thứ ba nghe thấy thì cũng đủ khó đỡ.

Hơn nữa dù là xét về chức vụ hay là về nhân tình thế thái thì phía kiểm nghiệm dấu tích cũng nên dùng lời ngon tiếng ngọt với đội phó chi đội mới phải, dù sao thì sau này còn phải công tác dài dài, lại còn thường xuyên phải đụng độ bàn bạc tình tiết án.

Nhưng Tiết Bồng lại không chừa lấy chút mặt mũi.

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Anh sẽ nhớ lấy lời em nói.”

Giọng nói của anh lại rất hòa nhã, như là không hề giận dữ.

Tiết Bồng nhanh chóng bật cười, còn có chút mỉa mai: “Mong là như vậy, anh tự thu xếp ổn thoả nhé.”

Tiết Bồng quay người rời đi, phía sau cũng vọng tới tiếng cửa thang máy khép lại, Lục Nghiễm đã xuống lầu.

Tiết Bồng rẽ qua hành lang, đang chuẩn bị về Khoa kiểm nghiệm dấu vết tiếp tục công việc, ai ngờ vừa qua ngã rẽ lại nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn khom lưng bên tường cười dị hợm.

Tiết Bồng ngẩn người nhưng chỉ liếc nhìn y rồi lại tiếp tục đi tới trước.

Mạnh Nghiêu Viễn toác miệng cười, bật ngón cái với cô: “Đỉnh cao!”

Tiếp đó lại chạy bước nhỏ cạnh Tiết Bồng, vừa đi vừa nói: “Một thành viên còn con của khoa mà lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy với đội phó chi đội, bà ăn gan hùm mật gấu rồi hả? Còn muốn làm ăn không vậy!”

Tiết Bồng không thèm quan tâm tới Mạnh Nghiêu Viễn quái gở, đi thẳng vào phòng trà.

Nhân lúc Tiết Bồng pha cà phê, Mạnh Nghiêu Viễn lại sáp tới trước mặt cô, nhỏ tiếng hỏi: “Này, bà nói nhỏ tôi nghe thử, hai người rốt cuộc có quan hệ thế nào vậy? Kẻ thù hả? Hay là người yêu?”

Tiết Bồng không lên tiếng, đổ lưng lưng nửa ly nước nóng, khuấy đều cà phê.

Mạnh Nghiêu Viễn lại nói: “Bà đừng có quên đây là Chi đội Hình sự đấy, ai ai cũng là thần phá án, chỉ một chút dấu tích thôi cũng chẳng thoát khỏi mắt thánh của chúng ta! Tôi khuyên bà khai ra đi, nhân lúc còn sớm này, để còn được xử lý khoan hồng. Với lại chuyện trai gái thì cũng chỉ vậy thôi, trai chưa vợ gái chưa chồng, cũng có gì xấu mặt đâu. Hơn nữa mình có tình có nghĩa với nhau mà, lỡ đâu mai mốt bất cẩn bị ai biết được thì có khi tôi còn giấu cho bà được thì sao?”

Tiết Bồng vẫn không lên tiếng, đổ thêm chút nước mát vào ly.

Mạnh Nghiêu Viễn vẫn không dẹp mộng “Đúng rồi, đám Trương Xuân Dương cũng thấy chuyện này sai sai rồi, còn hỏi nhau trong nhóm Wechat đấy, bà đoán xem đội phó Lục trả lời sao?”

Tiết Bồng cuối cùng cũng ngừng lại, liếc mắt nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn cười bảo: “Nguyên văn là: Không thể coi là thân, cũng chưa từng hẹn hò. Hí hí, cho tôi phỏng vấn tí nha, anh ta nói đúng không vậy? Hai người thật sự chưa từng hẹn hò hả? Thật sự

không thân hả? Bà nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời nha, coi chừng mai mốt nghiệp quật ấy!”

Tiết Bồng nhìn Mạnh Nghiêu Viễn chăm chăm mấy giây, ánh mắt không chút thay đổi, tiếp đó lại bùng ly trước mặt y, đưa đến trước miệng uống một ngụm, cực kỳ bình tĩnh từ đầu tới cuối.

Sau đó, dưới con mắt chăm chăm không rời của Mạnh Nghiêu Viễn, Tiết Bồng hơi hột hỏi: “Ông kiểm tra mảnh giấy lấy ra từ trong miệng Trần Lăng chưa? Bên trong có gì?”

Chủ đề đột nhiên thay đổi.

Mạnh Nghiêu Viễn chửi thề một tiếng rồi nói: “Hoàn toàn chẳng cần kiểm tra, giấy trắng mực đen rõ ràng, cũng không có dấu vết cố tình ngụy tạo, làm uống công tôi hào hứng!”

Tiết Bồng: “Ồ, viết gì thế? Di thư à?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cũng không thể coi là vậy, chỉ có mỗi một dòng: “Câu chuyện của chúng tôi phải bắt đầu được kể từ ba mươi lăm năm trước.” Thú vị không? Bà nghĩ “chúng tôi” ở đâu ra, còn gồm có ai nữa? Tôi nhớ cô Trần Lăng này hình như đã gần bốn mươi rồi, dù là muốn kể chuyện của mình cũng phải kể từ bốn mươi năm trước chứ, đúng không...”

Tiết Bồng khựng lại.

Phải bắt đầu được kể từ ba mươi lăm năm trước?

Nghe có vẻ quái gỡ nhưng nghĩ kỹ thì lại hình như không có gì đặc biệt.

Hơn nữa chỉ có một câu như thế, sau phải “giấu đi” bằng cách này chứ? Trần Lăng đang muốn thu hút sự chú ý của ai hay là đang mong có người dựa vào câu nói này mà tìm hiểu câu chuyện của cô ta khi

còn sống?

Tiết Bồng vừa nghĩ vừa bùng ly cà phê ra khỏi phòng trà.

Mạnh Nghiêu Viễn ngẩn người, vội vàng đuổi theo: “Này, tôi trả lời câu hỏi của bà rồi, bà còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy!”

Nửa tiếng sau, Lục Nghiễm đã về đến phòng làm việc Chi đội Hình sự, máy tính trước mặt đang mở một đoạn camera được trích xuất, chính là đoạn camera mà Trương Xuân Dương đã xem cả buổi sáng để trích ra.

Trong đoạn video, có một người đàn ông bịt rất kín, rẽ đúng sang một con hẻm trong phố quán bar.

Cả đoạn đường gã đều bám lấy rìa, cúi đầu, từ đầu đến cuối đều không nhìn xung quanh, dường như rất quen thuộc với địa hình bên trong.

Chỉ là góc camera có điểm mù, chỉ có thể quay được người đàn ông đi vào nhưng lại không quay được hình ảnh sau khi đi vào.

Mười lăm phút sau, người đàn ông bước ra từ bên trong, vẫn che chắn rất kỹ càng nhưng bước đi nhanh hơn thấy rõ.

Người đàn ông men theo đường cũ, quay người ở con hẻm nhỏ thông ra đường lớn.

Vào lúc này, đầu hẻm lại xuất hiện một bóng người, đó chính là Lục Nghiễm vừa rẽ vào hẻm.

Hai người lướt qua nhau, còn đụng trúng vai nhau.

Lục Nghiễm quay đầu nhìn người đàn ông nói, còn nói cả “xin lỗi”.

Xem đến đây, Lục Nghiễm sửng người.

Người đàn ông từ đầu tới cuối không để lộ mặt trong video này rất có thể là nghi phạm trong vụ án Vương Xuyên, mà anh lại từng tiếp xúc với tên nghi phạm này trong con hẻm.

Lục Nghiễm nhắm mắt lại, đưa tay gõ trán, muốn tìm được chút thông tin hữu ích từ trong trí nhớ.

Phải rồi, anh nhớ ra rồi, tối qua anh quả thật đã đụng phải một người ở đầu hẻm.

Người kia đi rất nhanh, rất gấp nhưng anh không nhìn thấy mặt của y, vào lúc anh quay đầu lại, người kia đã đi được mấy bước rồi, chỉ còn để lại một cái bóng.

Lục Nghiễm căng cứng mặt, kéo camera ghi hình lại thời điểm ban đầu, xem đi xem lại mấy lần.

Lúc này, ba người là Trương Xuân Dương, Phương Húc, Lý Hiểu Mộng đang ngồi ở vị trí của mình, trong mười mấy phút này, ba người đã nhìn nhau được mấy lần, không ai nói gì, trong lòng càng hồi hộp khỏi phải bàn.

Tuy sau khi quay lại, Lục Nghiễm không hề nhắc tới cái phốt trong nhóm Wechat nhưng cả bọn dù gì cũng “có tật giật mình”, sợ cái câu “chó sủa là có không cắn” thành sự thật, lỡ đâu Lục Nghiễm là loại người ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại ghim gút, tính sổ bất cứ lúc nào thì cuộc sống sau này hẳn là đặc sắc.

Một lúc sau, Lý Hiểu Mộng lại liếc mắt với Trương Xuân Dương, ra hiệu cho y mau chóng ra chủ đề làm dịu bầu không khí.

Ai ngờ lúc này Lục Nghiễm lại gọi tên: “Trương Xuân Dương.”

Trương Xuân Dương giật thót, bật dậy từ trên ghế theo phản xạ có điều kiện: “Vâng, thưa đội phó Lục!”

Lục Nghiễm ngược mắt, chỉ vào cái bóng người đàn ông trên màn hình nói: “Ngoài hình thái đặc trưng của người này trong camera, còn có một chi tiết tôi nhớ rất rõ, trên người hắn có một mùi rất lạ.”

Mùi?

Trương Xuân Dương không dám chậm trễ, lập tức ghi chú lại rồi hỏi: “Vậy cụ thể là mùi như thế nào?”

Lục Nghiễm cup mắt như đang nhớ lại.

Trương Xuân Dương vừa quan sát sắc mặt anh vừa cho ví dụ: “Có phải là mùi của một loại xà phòng nào đó không? Hay là nước hoa? Hay là dầu gội, sữa tắm hoặc...”

“Đều không phải.” Lục Nghiễm nhip nhip ngón tay trên bàn nói: “Người thấy như một loại hương liệu thực vật nào đó nhưng tôi không hình dung được, còn có hơi hăng nữa. Đúng rồi, lúc tôi đi ngang qua có đụng phải vai hắn, có lẽ có thể phát hiện được gì từ trên quần áo tôi mặc hôm qua...”

Lục Nghiễm ngừng lại mấy giây rồi lại hỏi: “Điều tra các mối quan hệ xã hội của Vương Xuyên thế nào rồi?”

Hứa Trăn đi theo tới, chia một bản ghi chép thông tin ra cho Lục Nghiễm: “Gần đây Vương Xuyên có rất ít hoạt động xã giao, tôi đã hỏi vài người bạn của anh ta, bọn họ đều nói đã từng hẹn Vương Xuyên nhưng anh ta đều từ chối với lý do có việc, bảo là mình đang bận. Tôi đã điều tra điện thoại của anh ta, chỉ có hai số điện thoại là anh ta liên hệ nhiều nhất trong nửa tháng nay, giờ đã thành số không chủ rồi.”

Hai số điện thoại đã được khoanh tròn bằng bút đỏ, Lục Nghiễm liếc nhìn, chỉ vào một trong số đó: “Số này trước đây được một nơi phân phối ma túy dùng.”

Hứa Trăn nói tiếp: “Vương Xuyên vừa xảy ra chuyện, số này đã bị bỏ, xem ra thông tin rất nhanh nhạy.”

Lục Nghiễm: “Người này tên là Trương Lực, còn có biệt danh là Xuyên Tử, cậu tra theo manh mối này chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

Chỉ là anh nói xong, Hứa Trăn lại không trả lời, dường như còn hơi chần chừ.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Lúc này Trương Xuân Dương mới nói nhỏ: “Chuyện là thế này, đội phó Lực, bên chống ma tuý đã viết xong báo cáo, mai là phải giao vụ này sang... với lại bên đội trưởng Lâm cũng hối gắt lắm.”

Lục Nghiễm im lặng mấy giây rồi ậm ừ.

Lần này thì hoàn toàn không còn ai lên tiếng.

Trương Xuân Dương và Hứa Trăn lại đứng đó một lúc, cả hai cũng không biết nên tiếp lời thế nào, chỉ mới tiếp xúc có một ngày, cũng không hiểu tính khí của Lục Nghiễm, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, quay về chỗ ngồi của mình.

Sau đó lại thêm vài phút nữa, Lục Nghiễm vẫn tiếp tục ngồi đó duy trì tư thế ban nãy, cúi mày cụp mắt không biết đang nghiên cứu cái gì, cũng không nhìn ra được cảm xúc gì.

Cho đến khi điện thoại sáng lên, một tin nhắn được gửi đến.

Là tin nhắn đến từ Tề Vận Chi, mẹ của Lục Nghiễm: “Nghiễm à, chú Tần của con đi công tác về rồi, tối đến có về sớm chút được không, mình cùng ăn một bữa nhé?”

Lục Nghiễm dùng ngón cái ấn vài con chữ trên màn hình: “Vâng ạ.”

Giải thích từ vựng:

Đặc điểm của hiện trường vụ án giết người nguy trọng thành tự sát rất khác với đặc điểm của hiện trường tự sát, thế nên thông thường lúc thu thập chứng cứ tại hiện trường vụ án sẽ biết được đại khái là bị giết hay tự sát.

Rất nhiều cơ quan trong khoang bụng bị bao bởi màng bụng, vạch lớp màng bụng ra mới có thể nhìn thấy các cơ quan như gan, dạ dày vân vân.

Chương trước có nhắc đến người bị loét dạ dày sẽ đau dạ dày sau khi ăn, đó là bởi vì dạ dày đã bắt đầu chức năng tiêu hoá. Khối tạng trong dạ dày chính là tổ chức loét, người bị loét dạ dày thời gian dài có tỷ lệ sẽ biến chứng thành ung thư. Nếu là loét đường ruột, cơn đau sẽ đến muộn hơn một chút, phải đợi đến khi thức ăn được tiêu hóa xong rồi đi vào đường ruột.

Chương 12

Nếu vụ án của Vương Xuyên mà như lúc trước thì cả bọn Trương Xuân Dương và Hứa Trăn chắc chắn đã phải tăng ca để điều tra nhưng vì đội trưởng Lâm đã nhúng tay vào nên Lục Nghiễm không nói không rằng, cũng không kiên trì, bảo mọi người về nhà từ sớm.

Lục Nghiễm cũng không ở lại lâu, lái xe vòng gần nửa cái thành phố Giang, đi đến một khu dân cư có tiếng tại khu Bắc.

Tề Vận Chi, mẹ của Lục Nghiễm đã dặn cô giúp việc chuẩn bị bữa tối từ sớm, bày ra một mâm cơm lớn, chỉ cần đợi hai người đàn ông về nhà là ăn được rồi.

Lục Nghiễm về đến nhà đã hơn bảy giờ, nghe thấy tiếng chuông cửa, Tề Vận Chi đích thân ra mở cửa, vui cười rạng rỡ.

“Nào, để mẹ xem nào. Trời, hình như gầy đi rồi, dạo này lại không chịu ăn uống đàng hoàng phải không, tối lại thức khuya chứ gì? Không phải mẹ cảm rằm chứ đừng có mà cậy mình còn trẻ, tra án có cực nhọc cỡ nào cũng phải chú ý ngủ nghỉ điều độ, nghỉ ngơi đàng hoàng rồi mới có sức làm việc. Phải rồi, mẹ nghe nói hôm qua lại có án mạng, con lại ở lại Cục tăng ca phải không? Cái đám người thời bây giờ không biết nghĩ làm sao ấy, sống nhàn hạ không thích, cứ phải làm mấy chuyện vi phạm pháp luật, đảo lộn kỷ cương...”

Đã lâu rồi Tề Vận Chi không gặp Lục Nghiễm, vừa gặp đã nói không ngừng, Lục Nghiễm hoàn toàn không có cơ hội xen vào, cho đến khi Tề Vận Chi nhắc đến vụ án hôm qua, Lục Nghiễm mới ngắt lời Tề Vận Chi.

“Mẹ, sao mẹ biết hôm qua lại có án mạng?”

Tề Vận Chi ngẩn người, nhanh chóng chớp mắt nói: “À, mẹ xem tin tức nên biết đấy.”

Lục Nghiễm nhướn mày, hết sức bình tĩnh vạch trần Tề Vận Chi: “Chuyện này trong Cục không có thông báo ra ngoài, truyền thông cũng không biết.”

“Ồm, vậy thì mẹ...” Tề Vận Chi càng chớp mắt nhanh hơn, như đứa trẻ nói chuyện bị bắt thóp, ánh mắt cứ nhấp nháy, trông hết sức chột dạ.

Lục Nghiễm đi rửa tay trước, lúc bước ra thì thấy Tề Vận Chi vẫn còn hơi lúng túng, bèn thờ dài, ôm vai bà nói: “Mẹ, con đã bị điều công tác rồi, không nhúng tay vào chuyện bên chống ma tuý được, mẹ đừng cứ nhớ hoài, cũng không cần cứ phải hỏi thăm đội trưởng Lâm về công việc của con nữa. Hơn nữa mấy vụ như thế này, đội trưởng Lâm cũng không tiện nói quá nhiều với mẹ.”

Lúc này Tề Vận Chi mới ngượng nghịu vuốt tóc, gật đầu đồng ý.

Tề Vận Chi sống hơn nửa đời người, cuộc đời vẫn luôn rất bình lặng, chưa từng gặp khốn khó gì, cũng không có giai đoạn nào mấu chốt, tất nhiên là cũng không lanh lẹ sắc sảo, điều duy nhất làm bà trần trối chính là Lục Nghiễm.

Trước kia Lục Nghiễm ở Chi đội Chống ma tuý, thường xuyên phải đi làm nhiệm vụ, mấy ngày trời không gặp mặt, Tề Vận Chi không yên tâm, chỉ có thể ở nhà mà thấp thỏm trong lòng.

Nhưng hiện giờ Lục Nghiễm đã bị điều đến Chi đội Hình sự, Tề Vận Chi vẫn không yên lòng, mới điều qua ngày đầu tiên đã không nhận được mà gọi điện cho Lâm Nhạc Sơn.

Lục Nghiễm và Tề Vận Chi cùng ngồi ở sofa, Lục Nghiễm lấy một

quả táo, vừa chậm rãi gọt vỏ vừa nói: “An hình sự bây giờ về cơ bản đều do các đại đội hình sự trong từng khu vực phụ trách, thường thì chỉ đội chỉ phụ trách công tác chỉ đạo, trừ khi là trọng án mới phải báo lên bọn con. Còn chuyện truy bắt ma tuý thì mấy năm nay cũng đã giao lại cho bên chống ma tuý rồi, bên hình sự lo ít lắm.”

Tề Vận Chi nhìn góc nghiêng kiên nghị cùng khóe miệng nhoẻn cười của Lục Nghiễm, vẫn không thể yên tâm hơn, bà biết Lục Nghiễm nói vậy là để bà bớt lo lắng, cũng biết là dù bà có ở nhà suy nghĩ lung tung thì cũng vô ích, sống chết có số, giàu sang nhờ mệnh trời, có nhiều chuyện đều đã được sắp đặt sẵn.

Tề Vận Chi nói: “Những chuyện con nói mẹ đều hiểu cả, mẹ là người từng trải, hồi trước bố mày cũng nói thế, ông ấy nói dù là ở tuyến đầu thì tỷ lệ xảy ra chuyện cũng rất thấp, bảo mẹ đừng có tự dọa mình, rồi cuộc...”

Lục Nghiễm đã gọt xong vỏ táo, nghe thấy thì khựng lại, tiếp đó lại vẫn bình thản cắt táo thành từng miếng, đặt vào đĩa rồi đẩy đến trước mặt Tề Vận Chi.

“Con biết mẹ luôn ám ảnh vì sự ra đi của bố. Nhưng mà con nghĩ bây giờ mà bố còn sống thì nếu cho bố thêm một cơ hội lựa chọn nữa, bố vẫn sẽ làm như vậy. Hơn nữa con cũng thấy tự hào về bố.”

Tề Vận Chi ăn một miếng táo, gật đầu theo.

Lục Nghiễm mỉm cười, liếc mắt về phía tivi.

Ti vi đang phát tin tức tối ở thành phố Giang, phó thị trưởng Tần Bác Thành bận áo Tôn Trung Sơn sạch sẽ chỉnh tề, đang thăm hỏi ở một viện dưỡng lão nào đó ngoài ngoại thành.

Lục Nghiễm chuyển chủ đề hỏi: “Đúng rồi, chú Tần về chưa mẹ?”

Tề Vận Chi nói: “À, về sớm hơn con chút, vừa về là vào phòng làm

việc rồi, ông ấy phải gọi vài cuộc điện thoại, mẹ cũng không dám làm phiền. Vầy đi, con cầm ít trái cây đi xem thử, hồi nãy ông ấy còn hỏi con đấy...”

Lục Nghiễm cầm nửa đĩa táo đi vào phòng làm việc, gõ cửa vài cái rồi đẩy cửa bước vào.

Trong phòng làm việc, Tần Bác Thành vừa gác điện thoại, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng động liền mở mắt, nhìn thấy Lục Nghiễm thì nhanh chóng cười: “Về khi nào đấy?”

Tần Bác Thành có khuôn mặt chữ điền, khí chất nho nhã, khi cười trông rất vui vẻ thoải mái, không hề ra vẻ quan liêu.

Lục Nghiễm bước vào phòng làm việc rồi đóng cửa lại, đặt táo trước mặt Tần Bác Thành rồi nói: “Cũng chưa được bao lâu.”

Tần Bác Thành đứng dậy, vỗ vai Lục Nghiễm, cùng ngồi bên sofa với anh.

Tần Bác Thành: “Ngày đầu tiên chuyển công tác thấy sao, có quen không?”

Lục Nghiễm: “Cũng ổn ạ.”

Lục Nghiễm cúi mặt không nói gì, cũng không có ý định chuyển chủ đề khác.

Tần Bác Thành nhìn thấy cũng hiểu anh đang nghĩ gì, ông nói: “Đưa con đến Chi đội Hình sự chỉ là chuyện tạm thời thôi, cũng chỉ tạm giữ chức đội phó, đợi sáu tháng một năm nữa nếu con vẫn muốn về đội chống ma túy thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể. Chú biết con muốn có thêm nhiều cơ hội để thể hiện lập công nhưng chuyện năm ngoài thật sự làm mẹ con sợ chết khiếp, khoảng thời gian trước bà ấy còn nằm mơ thấy ác mộng đấy, chú nghĩ vẫn cứ để đó chờ xem. Bên Chi đội Hình sự cũng có rất nhiều cơ hội thể hiện, điều con qua đó cũng

đâu phải nhàn đâu.”

Lục Nghiễm ngược mắt mỉm cười: “Con hiểu mà chú Tần, vì chuyện của con mà chú cũng phải lo nhiều. Chú nói đúng, nếu muốn lập công thì ở đâu cũng như nhau. Dù hiện giờ con đã đến Chi đội Hình sự thì cũng vẫn có thể thể hiện.”

Tần Bác Thành cũng cười theo: “Vậy là đúng rồi còn gì, con trai ấy mà, ở đâu cũng có thể lập nên sự nghiệp, đâu đâu cũng cần nhân tài.”

Hai người nói chuyện chưa được bao lâu thì đã nhanh chóng đến giờ ăn tối.

Gia đình ba người vui vẻ ngồi bên bàn ăn, toàn nói chuyện trong nhà.

Tần Bác Thành cũng rất ít khi nhắc chuyện công việc ở nhà, việc chốn quan trường thì càng khỏi nói, lâu lâu nhắc tới công việc cũng đều là những chuyện đã lên tin tức, ví dụ như chuyện đến viện dưỡng lão thăm hỏi.

Tề Vận Chi cũng chưa từng hỏi những chuyện khác, trong lòng bà biết rõ, hỏi cũng không giúp được gì, có khi còn vô cớ rước thêm nhiều phiền phức hơn cho mình.

Sau bữa ăn, cô giúp việc tới dọn dẹp bàn ăn, Tề Vận Chi đặt trà đã pha lên bàn, nói với Lục Nghiễm: “Đúng rồi, trước đây con có nói là có thích một cô gái mà, qua biết bao lâu rồi mẹ vẫn chưa hỏi con, con với cô bé ấy sao rồi?”

Lục Nghiễm cầm ấm trà chuẩn bị rót nước, nghe thấy thì hỏi ngược lại: “Có chuyện này nữa sao? Con nói với mẹ khi nào thế?”

Tề Vận Chi: “Ôi dào, hình như là năm ngoái thì phải? Hình như lúc đó mẹ đang chuẩn bị nằm viện làm phẫu thuật, con nói với mẹ là đợi mẹ làm phẫu thuật xong sẽ đưa cô ấy về nhà ra mắt.”

“À.” Lục Nghiễm đáp lời, cầm tách trà nhấp môi.

Tề Vận Chi sửng sò: “ “À” vậy thôi là xong rồi hả? Mà đừng có làm cho có với mẹ. Trời ạ, ông Tần, ông cũng nói gì đi!”

Lúc này thì Tần Bác Thành đứng ngoài cuộc từ nãy tới giờ mới bật cười, nhìn Lục Nghiễm nói: “Mẹ con nói đúng đấy, con cũng hai mươi bảy tuổi rồi, tới lúc phải nôn nóng rồi đấy.”

Tề Vận Chi: “Đúng rồi đấy, cô bé đó tốt cuộc sao rồi?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, đặt tách trà xuống rồi mới nói: “Chuyện đã lâu vậy rồi, con không nhắc gì thì tức là toang rồi chứ gì nữa.”

Tề Vận Chi lại cũng không hề thất vọng, nhanh chóng lấy điện thoại ra, lấy vài bức ảnh bên trong ra cho Lục Nghiễm xem: “Mẹ biết ngay mà, con xem này, mấy cô gái này là do dì Vương giới thiệu đấy. Xem cô này này, trông xinh đấy, tính cách cũng ổn nữa, gia cảnh sạch sẽ, bố mẹ đều là giáo sư, ông nội trước đây còn là hiệu trưởng, gia đình tri thức điển hình đấy...”

Lục Nghiễm chỉ liếc mắt, cũng chả nhìn rõ, chỉ nghe thấy Tề Vận Chi lải nhải, không nghe lọt câu nào.

Cho đến khi Tề Vận Chi giục anh: “Con cũng nói mấy câu đi, thấy sao, có muốn gặp mặt không?”

Lục Nghiễm biết nếu anh nói không muốn gặp, Tề Vận Chi chắc chắn sẽ truy hỏi tại sao tới cùng, sau đó lại khuyên bảo hết nước hết cái, cái chủ đề đó sẽ cứ kéo dài mãi.

Lục Nghiễm chỉ đành nói: “Con không có ý kiến, mẹ sắp xếp đi.”

Lúc này Tề Vận Chi mới cười: “Vậy mẹ đi lo liệu đấy nhé, tới lúc đó con đừng có kiêu căng bảo là bận đấy!”

Lục Nghiễm: “Vâng.” Vì cái sự việc tạp nham trong nhóm Wechat ban sáng, Trương Xuân Dương và Lý Hiểu Mộng lại lập một nhóm mới, tất nhiên trong nhóm không chỉ có hai người họ, còn phải gọi cả Phương Húc với Hứa Trăn nữa.

Đội Phương Húc và Hứa Trăn vào nhóm xong, Trương Xuân Dương mới mở miệng: “Tôi thanh minh trước đấy nhé, cái nhóm trước đây chỉ để làm việc, không được tám chuyện nha!”

Lý Hiểu Mộng: “Thôi được rồi má ơi, anh nói thẳng ra đi, anh tò mò chuyện đội trưởng Lục với Tiết Bồng chứ gì, em sẽ đi mách lại!”

Lúc này Phương Húc lại nói: “Thật ra dù họ thật sự từng có gì với nhau cũng chả có gì. Tội mình làm hình sự, có bao nhiêu đối tượng để tìm hiểu đâu, yêu đương trong Cục thành phố cũng bình thường thôi mà.”

Vừa nói xong, trong nhóm lại lập tức có thêm một người.

Trương Xuân Dương sợ chết khiếp, còn tưởng là lại đưa đầu vào họng súng rồi, định hình nhìn lại lần nữa thì người vào nhóm không phải Lục Nghiễm mà là cái loa di động có tiếng của Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa vào đã gửi liền năm sáu icon trả phí, còn nói: “Chào quý vị đồng nghiệp!”

Mọi người đều biết, người thân nhất với Tiết Bồng ở Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự là Mạnh Nghiêu Viễn, có lúc hai người còn đến nhà ăn dùng bữa cùng nhau, dù Tiết Bồng không xuất hiện, Mạnh Nghiêu Viễn cũng sẽ tiện thể lấy luôn thêm một phần cơm, khả năng cao là đều để đem về cho Tiết Bồng.

Lúc thực tập sinh Trình Phi vừa mới đến đã từng hiểu lầm Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn là một cặp, sau đó mới biết, Mạnh Nghiêu Viễn

có tính cách bảo mẫu, lắm chuyện vô đối, ngoài Tiết Bồng ra thật sự không ai chịu nổi y.

Tiết Bồng thì đến việc nghỉ ngơi ăn uống đều không giống người thường, rất ít khi thể hiện cảm xúc với ai hay chuyện gì, đối xử với ai cũng hời hợt, cũng chỉ khi đứng trước mặt Phùng Mông với pháp y Quý mới cười được chút, những người khác cũng không khi không đi bồi đắp tình bạn với cô.

Thấy Mạnh Nghiêu Viễn thò đầu ra, Lý Hiểu Mộng mới hỏi: “Này, ông Mạnh, ông đến đúng lúc đấy, ban nãy bọn tôi còn đang nói về chuyện của đội phó Lục với Tiết Bồng đấy, ông cập nhật thông tin cho bọn tôi đi, để bọn tôi còn chuẩn bị tâm lý, tránh sau này đập phải bom.”

Mạnh Nghiêu Viễn hắng giọng nói: “Mấy người hỏi đúng người rồi đấy. Tôi có thể hết sức chắc chắn nói với các người, nhìn từ góc độ của chuỗi thức ăn thì Tiết Bồng nhà tôi nhất định ở kèo trên, đội phó Lục ăn chắc kèo dưới!”

“Đội đã!” Trương Xuân Dương không hài lòng: “Ông có chứng cứ cho cái kết luận đấy không vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng kể lại chuyện ban sáng ở ngoài thang máy, sau đó lại nói: “Mấy ông bà không ở đó, đội phó Lục bị Tiết Bồng khia mà cũng không giận luôn ấy!”

Lý Hiểu Mộng rõ là không tin: “Giỡn hoài! Đội phó Lục nhìn xuôi nhìn ngược gì cũng đâu giống người yếu bóng vía đâu cha!”

Phương Húc do dự: “Đội phó Lục nhường Tiết Bồng đấy.”

Hứa Trăn kiệm lời cũng tiếp: “Nếu giữa hai người không có thù hằn thì cũng khó biết ai nhường ai.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Vậy nên là chắc chắn trước đây có chuyện gì đó, hơn nữa đội phó Lục của mấy người còn rõ là chột dạ, đuối lý,

nếu không cũng không tới nỗi làm Tiết Bồng gắt gỏng vậy chứ đúng không?”

Trong lúc cả bọn Mạnh Nghiêu Viễn đang đào bới mối quan hệ của Lục Nghiễm và Tiết Bồng, Lục Nghiễm cũng đã rời khỏi nhà của Tần Bác Thành và Tề Vận Chi, lái xe về căn phòng nhỏ của mình.

Áo khoác mặc hôm trước đang được vắt trên nắp máy giặt, Lục Nghiễm cầm lấy, đưa tới mũi ngửi kỹ càng nhưng lần này lại dường như không nhận ra mùi gì kỳ lạ, sau đó anh lại rọi dưới bóng đèn soi cẩn thận cũng không tìm được gì.

Lục Nghiễm đứng nguyên tại chỗ định hình lại, nhanh chóng móc điện thoại trong túi ra, bật mở khung trò chuyện Wechat.

Anh do dự vài giây rồi vẫn hỏi một câu: “Có ở Cục không?”

Người kia không trả lời.

Lục Nghiễm mím môi, gõ thêm một dòng: “Anh có chút phát hiện về vụ án của Vương Xuyên.”

Vài giây sau, người kia trả lời: “Ở Phòng Thực nghiệm.”

Lục Nghiễm yên lặng vài giây rồi trả lời: “Vậy được, anh mang đồ đến chỗ em.”

Nói xong, anh cất lại điện thoại, bỏ quần áo vào túi nilon rồi vặn tay nắm cửa.

Chưa đến nửa tiếng sau, Lục Nghiễm đã lái xe về tới Cục thành phố.

Xe ở bãi đậu xe không còn nhiều, Lục Nghiễm chạy thẳng đến toà thực nghiệm, đi thang máy lên thẳng tầng bốn.

Ai ngờ vừa rẽ qua góc hành lang đã nhìn thấy Tiết Bồng bước ra từ

Khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Lục Nghiễm đứng yên ở đó, không lên tiếng.

Tiết Bồng liếc mắt nhìn anh, đóng cửa lại, lúc đi ngang qua anh còn không thèm nhìn lấy, hỏi không khí: “Vụ án này đã chuyển giao cho bên chống ma tuý rồi mà?”

Lục Nghiễm quay người đi theo Tiết Bồng: “Anh cũng chỉ tự dừng nhớ đến nghi điểm mới thôi, vẫn chưa khẳng định được.”

Tiết Bồng không tiếp lời, đến khi hai người băng qua hành lang, đến trước một cánh cửa, Tiết Bồng mới đặt một tay lên tay nắm cửa, quay người nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cao hơn cô gần cả cái đầu, lại còn đứng thẳng, Tiết Bồng không khỏi phải ngẩng đầu để thích nghi với chiều cao của anh: “Tôi nghe nói có người hỏi tới mối quan hệ của chúng ta, anh còn bảo là không thể coi là thân.”

Lục Nghiễm sững người, ánh mắt lóe lên kinh ngạc, không thể tránh né, lập tức trở nên ngượng ngịu.

Anh ho khẽ một tiếng, yết hầu cũng chuyển động theo, giọng nói có hơi khô khốc: “Nếu anh nói là đã quen lâu lắm rồi, bọn họ sẽ chỉ tiếp tục truy xét đầu đuôi ngọn ngành.”

Yên lặng được vài giây, ánh mắt Tiết Bồng sáng quắc: “Sao mà tôi thấy càng nói càng bậy vậy? Đã không thân thì bây giờ đội phó Lục đang lấy danh nghĩa gì mà mang vật chứng sang đây? Vụ án này đã không còn liên quan đến đội hình sự nữa rồi.”

Lục Nghiễm thở dài giải thích: “Anh nói thế chỉ vì không muốn mang rắc rối tới cho em thôi. Anh không có ý gì khác.”

Tiết Bồng không tiếp lời, liếc mắt nhìn anh rồi nhanh chóng mở cửa.

Hai người lần lượt bước vào phòng, đi đến trước một bàn thí nghiệm.

Tiết Bồng đeo găng tay cao su vào.

Lục Nghiễm cũng lấy quần áo trong túi ra đặt lên bàn.

Tiết Bồng hỏi: “Cái này là anh mới phát hiện ra hả?”

Lục Nghiễm nói: “Hôm qua anh mặc bộ này tới hiện trường vụ án, trước đó có va chạm với nghi phạm, lúc đó hình như anh có ngửi thấy mùi gì đó kỳ lạ, anh nghĩ có khi có thể tìm thấy manh mối trên chiếc áo này. Hơn nữa trước giờ mũi em rất nhạy, có lẽ...”

Lúc Lục Nghiễm nói, Tiết Bồng đã cầm chiếc áo đưa lên mũi, ngửi cẩn thận.

Cô nhanh chóng cau mày nói: “Đúng là hơi có mùi gì đó.”

Một giây sau, cô lại hỏi: “Anh nghĩ là mùi gì?”

Lục Nghiễm nói: “Một loại ma túy mới nào đó hoặc là ma túy đã được thay đổi hương liệu điều chế.”

Dù là loại ma túy nào thì cũng đều sẽ có một chút mùi, có loại mùi rất nồng, có loại không dễ phát hiện được.

Ví dụ như bản chất hồng phiến có một mùi rất nồng, cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy có kinh nghiệm ngửi là biết ngay.

Mùi của cần sa thì tương tự như mùi của cây thuốc lá, còn heroin thì nhờ vào Axetic anhydrit trong thành phần mà có mùi chua thoang thoang nhưng lúc hút sẽ có mùi hơi khét, vì thế nhiều con nghiện đều nấp trong nhà vệ sinh để sử dụng.

Dù là loại ma túy nào thì cũng đều sẽ có một chút mùi, có loại có mùi rất hắc, rất khó ngửi, những tay điều chế ma túy sẽ thêm hương liệu vào trong lúc điều chế để át đi mùi đấy.

Nhưng cảnh sát chống ma túy chỉ cần chút kinh nghiệm đều có thể dựa vào mùi và đặc điểm của ma túy để nhanh chóng khóa chặt mục tiêu, sau khi truy bắt được tội phạm ma túy sẽ tiến hành xét nghiệm máu, về cơ bản thì bách phát bách trúng.

Thật ra thì không chỉ cảnh sát chống ma túy mà Tiết Bồng ở lâu trong khoa kiểm nghiệm dấu vết cũng đã từng ngửi không ít mùi vị tương tự.

Tuy nói rằng đây là công việc xét nghiệm ma túy của pháp y nhưng một năm nay cô cực kỳ chuyên tâm với việc xét nghiệm ma túy, thường ngày cũng âm thầm nghiên cứu rất nhiều về ma túy và chất cấm, thêm vào việc khứu giác của cô vốn đã hơn hẳn người thường, có lúc gặp phải vật chứng cần phân biệt mùi, Phùng Mông đều sẽ gọi Tiết Bồng đến ngửi trước.

Chỉ là mấy năm nay bọn điều chế ma túy cũng đã tinh ranh hơn hẳn, biết cảnh sát sẽ phân biệt nghi phạm dựa vào mùi nên cũng bắt đầu thay đổi hương liệu.

Chiếc áo của Lục Nghiễm thì lại quả thật có dính một chút mùi như anh nói, chỉ là đã qua một ngày, dù áo được xếp lại để đó, có tác dụng bảo vệ mùi và cả vật chứng nhưng mùi vẫn quá nhạt, gần như bốc hơi mất.

Tiết Bồng liên tiếp ngửi một lúc, khứu giác đã bắt đầu tê liệt, cô chỉ đành đặt áo vuốt phẳng trên bàn, sau đó lấy ra nguồn sáng giám định, dùng nguồn sáng đặt biệt cẩn thận dò tìm dấu vết trên chiếc áo.

Lục Nghiễm đứng ngay bên cạnh, yên lặng đợi một lát rồi lại nói: “Hôm qua vai trái đụng phải nghi phạm, tuy chỉ va một chút nhưng có lẽ vẫn có cơ hội thu thập tế bào da.”

Hàng dệt từ bông và vải lanh như thế này nhờ có chất liệu đặc biệt mà tế bào da bám vào rất dễ găm vào khe vải, dù có giặt đi giặt lại cũng không thể nào sạch sẽ hoàn toàn.

Thế nhưng quá trình thu thập vật chứng từ những món hàng dệt như thế sẽ khá là khó khăn, vì vải có bề mặt không trơn láng, vật chứng vi lượng bên trên lại không dễ chuyển động, vì thế nếu muốn lấy tế bào da nhỏ bé ra từ một đoạn vải lớn không chỉ cần có mắt quan sát mà còn cần đủ thời gian và kiên nhẫn.

Sau đó lại mất thêm nửa tiếng nữa, Tiết Bồng ngồi ngay trên ghế trước bàn thí nghiệm, tư thế không thay đổi, cầm tấm bông tỉ mỉ lướt trên áo hết lần này đến lần khác.

Lục Nghiễm cũng giữ im lặng, ngồi bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Nói gì tới trò chuyện, đến thở còn nhẹ nhàng.

Tiết Bồng một khi đắm chìm vào công việc sẽ bước vào trạng thái như không có ai bên cạnh, hoàn toàn coi Lục Nghiễm như không khí.

Lục Nghiễm lại là một người kiên nhẫn, đôi lúc anh lại nhìn chiếc áo, vòng theo quỹ đạo của chiếc tấm bông, có lúc lại nhìn Tiết Bồng đang đeo khẩu trang chỉ lộ mỗi cặp mắt.

Đầu óc Lục Nghiễm theo đó quay về lúc còn ở Đại học Cảnh sát, lần đầu tiên anh nhìn thấy Tiết Bồng cầm đầu cắm cổ vào một bộ quần áo vải lanh trong phòng thí nghiệm, đại khái cũng giống như bây giờ vậy.

Lúc đó tất cả mọi người, bao gồm cả giáo viên trong trường đều nghĩ rằng khả năng lấy được vật chứng vi lượng từ trong đó là quá thấp, gần như là không thể nào, chỉ có mình Tiết Bồng là thử hết lần này đến lần khác.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại cup mắt, yên ắng thờ dài.

Đến khi Tiết Bồng ngồi thẳng dậy, Lục Nghiễm mới ngẩng đầu hỏi: “Sao rồi?”

Tiết Bồng nói: “Đúng là có tìm được một ít tế bào da nhưng anh phải chuẩn bị tâm lý trước, những tế bào da này có thể là của nghi phạm mà anh nói, cũng có thể là của Vương Xuyên hoặc là người khác. Mà khả năng lớn nhất chính là của anh.”

Lục Nghiễm rất rõ chuyện này, hy vọng khoanh vùng nghi phạm nhờ đó là rất mật mù, hôm qua anh đã đi tàu điện ngầm đến gặp Vương Xuyên, lúc đó lại là giờ tan tầm cao điểm, trên đường tiếp xúc với không ít người, chiếc áo này đã ma sát với rất nhiều người lạ mà anh lại chỉ va chạm một chút với nghi phạm trong hẻm, sau đó lại tiếp xúc với thi thể của Vương Xuyên, còn có bartender, vệ sĩ, đám côn đồ đến quán bar gây chuyện, thậm chí còn nói chuyện với Lâm Nhạc Sơn một lát, cuối cùng lại về Cục thành phố cho lời khai hai tiếng đồng hồ.

Nói cách khác thì dù tế bào da thu thập được trên chiếc áo này không phải là của anh thì khả năng thấp nhất trong số còn lại chính là của nghi phạm và phải vai trong hẻm.

Lục Nghiễm ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu phát hiện ra thành phần ma túy trong tế bào da, vậy thì rất có thể người này là nghi phạm anh đã đụng phải ở đầu hẻm.”

Tiết Bồng xếp chiếc áo lại: “Tôi chỉ có thể nói tôi sẽ cố gắng hết sức. Nếu thật sự kiểm tra ra thành phần ma túy thì tôi cũng sẽ làm báo cáo giám định theo trình tự rồi giao cho bên chống ma túy. Anh không có ý kiến chứ?”

Lục Nghiễm: “Ồ, không, nên vậy mà.”

Tiết Bồng không nhìn anh nữa, quay người thu dọn đồ trên bàn thí

nghiệm.

Cho đến khi Lục Nghiễm đột nhiên gọi tên cô: “Tiết Bồng.”

Tiết Bồng ngược mắt, nhìn về phía người đàn ông cao như một ngọn núi kia.

Lục Nghiễm cúi đầu cụp mắt, vẻ mặt không biết là vui hay buồn, anh chỉ nói: “Lúc sáng trước cửa trại giam, em có nói một câu thế này: Con người biết nói dối nhưng chứng cứ thì không.”

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn anh, chậm rãi nói: “Câu này không phải là tôi nói, tất cả những người có tiếp xúc với chứng cứ, bao gồm cả cảnh sát hình sự các anh, cảnh sát chống ma túy, còn có Viện Kiểm sát, Pháp Viện đều biết rằng đây là chân lý không thể thay đổi.”

“Đúng là như vậy.” Lục Nghiễm nói: “Nhưng anh cho là không có gì là tuyệt đối. Tuy chứng cứ không nói dối nhưng con người lại có thể nói dối về câu chuyện được chấp vá từ “chứng cứ”, chỉ cần không phi logic, thêm mắm dặm muối cho câu từ của mình là có thể tạo ra lời nói dối khó vạch trần.”

Tiết Bồng nhướn mày, có chút mỉa mai: “Ồ, ví dụ như cái gì?”

Lục Nghiễm lại rất nghiêm túc: “Ví dụ như bây giờ có một người vị thành niên hoặc một bệnh nhân tâm thần tự sát, thế nhưng trước khi tự sát, có người xúi giục họ, dẫn dụ họ, thậm chí ép bức họ, điều này mới dẫn đến hành động thực tế của họ. Thế nhưng trong quá trình xúi giục không có nhân chứng, cũng không có tệp ghi âm, ghi hình trực tiếp, càng không có những chứng cứ khác có thể chứng minh người chết đã bị người ta xúi giục.”

“Nói cách khác thì chứng cứ hiện có dù là vật chứng hay là thi thể đều chỉ có thể chứng minh người chết đã tự sát. Còn người xúi giục họ đã có thể chơi một trò chơi trong câu chuyện “chứng thực tự sát”, hẳn hoàn toàn có thể thừa nhận mình đã từng tiếp xúc với người

chết, thậm chí có thể nói trước khi người chết tự sát đã nhận ra người chết có suy nghĩ coi thường sự sống, còn từng khuyên can nhưng tiếc là không thể ngăn cản bị kịch xảy đến. Câu chuyện như thế này, kỹ thuật vật chứng sẽ không thể vạch trần được lời nói dối bên trong.”

Lúc đầu Tiết Bồng nghe thấy còn có hơi khinh bỉ, chỉ là càng nghe lại càng nghiêm túc, cuối cùng còn nheo mắt nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm.

Logic trong câu chuyện của Lục Nghiễm quả thật rất khó tìm ra sơ hở nhưng Tiết Bồng chỉ cảm thấy đây là một trò chơi câu chữ có logic phù hợp mà thôi.

Tiết Bồng cười lạnh: “Thứ anh nói chỉ là một ví dụ, hơn nữa không phải ai cũng có tố chất tâm lý như thế để mà biết cách luồn lách theo logic. Người này không chỉ cần phải hiểu tâm lý học hình sự mà còn phải nắm được lý thuyết kỹ thuật vật chứng cơ bản, diễn xuất cũng phải tốt nữa, logic phạm tội rõ ràng, tư duy cẩn trọng, hà... trừ khi là người trong ngành, nếu không hoàn toàn không làm được.”

Lục Nghiễm không tiếp lời, dường như lại bị Tiết Bồng làm cho ghen hòng một lần nữa.

Tiết Bồng hỏi: “Tự xưng anh nói chuyện này với tôi là để phản bác lời tôi nói ban sáng đấy hả?”

Lục Nghiễm giờ mới lên tiếng: “Lòng người khó đoán, khi một người cố tình lợi dụng chứng cứ để quanh co dối trá, chứng cứ không thể lên tiếng phản bác, nhất là khi trò chơi này được thực hiện hết sức logic, có thể nói là gần như không lỗ hổng. Anh chỉ muốn nói với em, quả thật có thể dựa vào kỹ thuật vật chứng nhưng dù là kỹ thuật hay là hình sự đều không thể hoàn toàn dựa dẫm vào nó, như thế chỉ khiến mình bị dắt mũi.”

Im lặng mấy giây, lần này Tiết Bồng đã hoàn toàn lạnh băng.

“Thì ra là anh đang muốn dạy dỗ tôi, bảo tôi đừng dùng cách thức tư duy này, đừng để chuyên môn dắt mũi mình.”

Lục Nghiễm bỗng chốc bí từ: “Anh không có ý...”

Thế nhưng anh còn chưa tìm được cách thoái thác thoả đáng, Tiết Bồng đã ngắt lời: “Vậy tôi cũng muốn được đội phó Lục chỉ bảo, vụ án bên ma túy đã hết liên quan tới anh rồi, anh còn đeo bám theo như vậy để làm chi thế? Lần này lại muốn hại ai?”

Chương 13

– Lần này lại muốn hại ai?

Lục Nghiễm ngăn người, không phản bác lại, chỉ là ánh mắt cũng không tránh né, anh cứ đứng đó nhìn vào Tiết Bồng.

Nếu một năm trước mà nghe thấy câu này, có khi sẽ còn có chút phản ứng, có lẽ sẽ giải thích hoặc tránh né, thế nhưng đã một năm qua đi, trong lòng anh có nhiều thứ sớm đã thông suốt, có vài nút thắt cũng đã đến lúc phải tháo giải.

Cuộc đời con người không thể lúc nào cũng cứ sống mà so đo với chính mình, trốn khỏi sự việc, không trốn khỏi chính mình, chỉ bằng cứ giải quyết theo cách của mình.

Im lặng vài giây sau, Lục Nghiễm nhỏ giọng: “Cái chết của Vương Xuyên khiến anh rất bất ngờ, lúc còn sống anh ta là tình báo trong đường dây của anh, anh vẫn luôn âm thầm liên lạc với anh ta, không phải vì vụ án bên chống ma túy, chỉ là anh muốn điều tra chuyện một năm trước. Mấy tháng trước anh vô tình có được chút manh mối, khiến anh nảy sinh nghi ngờ về sự việc đó, anh chỉ muốn làm rõ mọi chuyện thôi.”

Với tính cách của Tiết Bồng thì lúc này hẳn là nên đáp trả.

Thế nhưng lần này, cô lại không hề dao động cảm xúc, chỉ nói: “Làm rõ được rồi thì đã sao? Người rời đi rồi có về lại được không? Anh chỉ muốn khiến mình được an ủi hơn thôi, kết quả có thể sẽ còn liên lụy đến nhiều người hơn.”

“Không chỉ vì chính anh.” Lục Nghiễm tiếp lời rồi mím môi nói: “Cũng là vì em nữa.”

Vì cô sao?

Tiết Bồng bỗng chốc ngẩn ngơ.

Nhưng cô lại nhanh chóng tránh mắt đi: “Anh nói thì dễ nghe lắm.”

Tiết Bồng quay ngoắt ra cửa.

Lục Nghiễm đi theo mấy bước, nói với theo cô: “Anh nghe nói một năm nay em rất chú tâm vào y pháp độc chất nhưng đó là công việc của pháp y. Em là chuyên viên kiểm nghiệm dấu vết, sao lại nhúng tay vào?”

Tiết Bồng lại đứng lại, nhìn chăm chăm vào cánh cửa không nhúc nhích.

Lục Nghiễm đi đến cạnh cô, nhìn góc nghiêng của cô rồi lại nói: “Em nói đúng, có nhiều chuyện dù có làm rõ cũng chẳng thay đổi được gì. Chân lý này tuy đơn giản nhưng có mấy ai làm được? Em làm không được, anh cũng không làm được, anh cũng không biết rốt cuộc mình muốn kết quả như thế nào nhưng anh không thể kiểm được mà không tiếp tục tìm hiểu.”

Không thể kiểm được mà không tiếp tục tìm hiểu, cứ như cô của một năm nay vậy, rõ là biết dù có nghiên cứu nhuần nhuyễn được chuyên môn y pháp độc chất thì có nhiều chuyện cũng vẫn không thay đổi, biết thì biết đấy nhưng không cách nào khống chế mình không tìm hiểu.

Tiết Bồng yên lặng một lát rồi quay đầu lại.

Hai người cách nhau một bước chân, ở rất gần nhau, có thể ngửi thấy mùi trên người nhau.

Tiết Bồng nhẹ nhàng nói: “Nhưng người trong đường dây của anh đã bị hại rồi, anh còn làm thế nào được.”

Lục Nghiễm: “Manh mối này không hề bị đứt đoạn hoàn toàn, dù thật sự đã đứt đoạn, anh vẫn sẽ đi tìm những manh mối khác.”

Một lúc sau, Tiết Bồng dường như đã bật cười, khác lạ là không phải cười lạnh.

Đã một năm rồi, đây là lần đầu tiên Lục Nghiễm nhìn thấy.

Tiết Bồng mấp máy môi như định nói gì đó nhưng cô lại không nói ra, nhanh chóng kéo cửa bước đi. Tiết Bồng lơ đãng đi về văn phòng khoa, ngồi trước bàn làm việc ngơ ngẩn một hồi.

Trong đầu cô hơi hỗn loạn, bỗng chốc có rất nhiều suy nghĩ ồa tới, còn có rất nhiều hồi ức được lật lại, chúng hoà lẫn vào nhau, khiến người ta rất bức bối.

Vào thời điểm này, trong khoa kiểm nghiệm dấu vết không có ai, Mạnh Nghiêu Viễn và Phùng Mông đã đi ăn đêm, ăn xong còn phải về tăng ca.

Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự tăng ca là chuyện thường tình, ác quỷ tăng ca nổi tiếng nhất chính là Tiết Bồng, cứ như ngoài công việc và chuyên môn thì chẳng còn sở thích tiêu khiển nào khác, tới phim điện ảnh, phim truyền hình mà cũng không xem, điện thoại cũng chỉ dùng để liên lạc, tuy có đăng ký tài khoản Wechat nhưng cũng chỉ dùng để xem tin tức.

Thế nhưng người trong Khoa kiểm nghiệm dấu vết đều biết trước giờ Tiết Bồng mắc chứng mất ngủ, dù ngủ được cũng rất hay nằm mơ, rất khó chìm vào giấc ngủ sâu, lâu ngày dài tháng cũng chẳng còn khát khao với giấc ngủ nữa, trừ khi cạn sạch tinh thần với năng lượng mới ngủ được mấy tiếng.

Tiết Bồng ngần ngơ giây lát là lại đứng dậy, chuẩn bị kiểm việc làm.

Cô nghĩ ngợi một lúc, nhanh chóng tìm lại mớ vật chứng “không liên quan” được đưa tới từ phòng số bảy, kiểm tra tới lui từng món một.

Thật ra lúc chiều họ đã lọc sơ qua rồi.

Dù là vụ án thế nào thì trước khi kiểm tra giám định đều phải tiến hành sàng lọc vật chứng trước, có vài món liên quan đến vụ án sẽ được kiểm tra cụ thể hơn, những món không liên quan thì tạm thời để ở một bên, đợi có kết quả giám định rồi sẽ trả về cho người nhà.

Đương nhiên là việc sàng lọc này cũng không tuyệt đối, có lúc vật chứng họ cho là có liên quan lại bị cho là vô hiệu vì vô vàn nguyên nhân khi bước vào giai đoạn lập án khởi tố, còn có lúc vật chứng trông như không liên quan lại được phát hiện ra tác dụng trong quá trình vụ án được tái hiện lại.

Lần này họ mang về rất nhiều vật chứng từ phòng số bảy, bao gồm tất cả đồ vật của cả năm nữ tù tính luôn Trần Lăng, chỉ riêng vật chứng không liên quan đã được chia thành ba thùng lớn.

Tiết Bồng nhìn sơ qua, có vật chứng chỉ cần lướt mắt là có thể để ở một bên, ví dụ như sữa dưỡng ẩm, ít nhất thì trong giai đoạn này không có liên hệ trực tiếp đến vụ án.

Tiết Bồng chọn lọc một lúc, cuối cùng còn lại ba món khiến cô do dự, khi lần đầu tiên sàng lọc cô cũng đã muốn giữ lại những thứ này.

Ba món đồ vật lần lượt là một chai nước, một quyển sổ ghi chép vẫn còn trống không và một tờ ghi chép khám bệnh.

Thật ra nhìn vào giám định nguyên nhân tử vong thì vụ án này hết sức đơn giản, dù là hiện trường vụ án hay là buổi khám nghiệm tử thi chiều nay về cơ bản đều có thể xác định Trần Lăng đã tự thắt cổ

chết, dấu hiệu hoàn toàn không phù hợp với khả năng bị giết.

Trừ khi thử ra được chứng cứ then chốt đủ để thay đổi tình tiết án trong quá trình y pháp độc chất, hoặc là nếu tìm ra được manh mối nào khác thì vụ án này có lẽ sẽ thay đổi.

Tiết Bồng đã làm kiểm nghiệm dấu vết mấy năm, cũng từng thấy không ít hiện trường vụ án, tham gia nhiều buổi giám định án tử vong đặc biệt, càng đã từng nghe không ít câu chuyện phía sau các vụ án, vụ án như của Trần Lăng nếu là lúc trước sẽ hoàn toàn không khiến cô đặc biệt chú ý đến nhưng lần này cũng không biết vì sao.

Lý trí nói với cô vụ án này rất đơn giản, chỉ là tự sát, nhiều lắm thì cũng chỉ có người xúi giục tự sát nhưng về cảm xúc cô lại cứ thấy thiếu mất gì đó.

Có lẽ là vì trong miệng Trần Lăng có giấu một mẫu giấy, còn khâu miệng lưỡi lại với nhau.

Hoặc cũng có lẽ là vì phía trại giam đã huy động lực lượng.

Đến câu nói ban sáng của Lục Nghiễm bây giờ cũng tự dưng lơ lửng trong đầu Tiết Bồng.

Lục Nghiễm hỏi cô làm thế nào để chứng minh rằng ai đó đã bị xúi giục tự sát? Nếu người xúi giục chơi trò này một cách logic thì kỹ thuật vật chứng sẽ phải giám định như thế nào?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng thờ dài, sau đó bắt đầu kiểm tra ba món vật chứng “không liên quan”.

Đầu tiên là một chai nước, cái chai là loại chai nước suối cỡ nhỏ thông thường, bên trong đổ đầy khoảng bảy phần, có một ít tạp chất.

Lúc chiều đã kiểm tra chất nước, kiểm tra cả điện dẫn và độc chất, chứng thực được là hết sức bình thường, là nước hồ chưa từng

chưng cất, khử trùng hay lọc.

Chỉ là sao Trần Lăng lại phải lấy một chai nước hồ?

Sau đó là quyển sổ bỏ trắng.

Tiết Bồng lật quyển sổ tìm kiếm từng trang một, không hề phát hiện ra bất cứ bút tích nào, trong đó có một trang đã bị xé, để lại một chút lông giấy bên rìa.

Vào lúc sẩm tối, Mạnh Nghiêu Viễn đã đối chiếu lông giấy bên rìa cuốn sổ với mảnh giấy tìm được trong miệng Trần Lăng, đã chứng thực là được xé xuống từ cùng một quyển sổ.

Tiết Bồng lại cầm quyển sổ lên lật mấy trang, đến mấy trang cuối, cô mới chú ý tới một trang trong sổ đó dường như có dấu vết từng đặt bút, đầu bút đè lại qua trang giấy, chỉ có một câu.

Tiết Bồng cầm quyển sổ lên, chọn góc sáng định xem thử bút tích bên trên nhưng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được hai chữ hình như là “chó đói”.

Chó đói?

Ý gì chứ? Đang chỉ con chó hay là một ai đó?

Tiết Bồng nhíu mày nhìn chăm chăm lúc lâu, tiếp đó đặt quyển sổ sang một bên rồi lại cầm lên món đồ cuối cùng là một ghi chép khám bệnh.

Tờ ghi chép này có từ nửa năm trước, khi Trần Lăng được tại ngoại khám bệnh, phía trên viết rõ thông tin cơ bản của người bệnh, thời gian, tình trạng bệnh, còn có cả thuốc do bác sĩ kê toa.

Cũng chính là lần khám tại ngoại này đã xác định được chứng loét dạ dày của Trần Lăng đã biến chứng sang ung thư.

Bệnh dạ dày thường không được chú ý trong quan niệm của người Trung Quốc, vì thế đa phần bệnh nhân ung thư dạ dày khi được xác nhận bệnh thì về cơ bản đã vào thời kỳ giữa hoặc cuối, mà dạ dày lại là cơ quan tiêu hoá chủ yếu nhất của cơ thể, tất cả thức ăn, nước, thuốc đều phải tiêu hoá thông qua nó, sau khi tiêu hoá lại vận chuyển đến các cơ quan khác trong cơ thể, tế bào ung thư cũng sẽ di căn theo quá trình này.

Lúc Trần Lăng được chẩn đoán là mắc bệnh ung thư dạ dày thì đã lan rộng tới tuyến dịch lympho rồi.

Rõ là Trần Lăng hiểu rất rõ bệnh tình của mình, chẳng qua là vì còn đang ở trong tù, tạm thời vẫn chưa thể làm phẫu thuật và hoá trị, chỉ đành tiếp tục trị liệu.

Chẳng lẽ nửa năm chữa trị này không những không cải thiện bệnh tình mà ngược lại còn đau đớn hơn nên mới chọn cách tự sát sao?

Tiết Bồng vừa nghĩ đến đây thì Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn cũng vừa về.

Hai người bước vào thấy Tiết Bồng đang ngơ ngẩn trước bàn thí nghiệm, mấy món vật chứng được bày ra trước mặt, không cần phải hỏi, nhìn sơ là biết Tiết Bồng lại đang kiểm tra lần nữa.

Phùng Mông cười, ông đã quá quen với chuyện này, quay về bàn cầm ly uống một ngụm trà.

Mạnh Nghiêu Viễn xích thẳng tới cạnh Tiết Bồng chống tay bên mép bàn hỏi: “Có phát hiện mới hả?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không chắc nữa. Chỉ là thấy hơi lạ.”

Phùng Mông đặt ly xuống: “Trước giờ con luôn kỹ tính, nói thử xem

sao.”

Tiết Bồng đặt ba món đồ ra trước mặt, nói về từng món: “Chai nước này không chứa nước suối cũng không chứa nước tự mang mà là nước hồ. Trần Lăng định làm gì với cái này, tự uống sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp: “Không thể nào, còn chưa lọc nữa, uống vào chắc chắn đau bụng.”

Tiết Bồng lại hỏi tiếp: “Vậy thì chai nước này lấy từ đâu ra?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chắc là lúc bạn bè tới thăm đưa cho cô ta.”

Tiết Bồng: “Tới thăm để đưa một chai nước hồ hả?”

Mạnh Nghiêu Viễn không nói tiếp.

Dù chai nước là do ai đưa Trần Lăng thì đều rất kỳ lạ.

Trần Lăng đã không còn người thân, dù có ai tới thăm tù thì cũng chỉ có thể là bạn bè hoặc người có thù tặc được trại giam chấp nhận nhưng dù là ai đi nữa, vì sao lại phải đưa cho Trần Lăng một chai nước?

Tiết Bồng lại cầm quyển sổ lên, đưa dấu vết cô đã huệch qua cho Mạnh Nghiêu Viễn: “À, còn có cái này. Ông kiểm nghiệm văn kiện giỏi nhất, tôi phát hiện một hàng chữ, giao cho ông đó.”

Mạnh Nghiêu Viễn đón lấy xem xét rồi nói: “À cái này hả, hồi chiều tôi có kiểm tra rồi, cô ta viết là...”

Mạnh Nghiêu Viễn vừa nói vừa tìm một quyển sổ từ bên bàn làm việc của mình, lật ra cho Tiết Bồng xem.

“Kẻ tham lam nhận nghiệp như chó đói.”

Tiết Bồng nhìn chăm chăm mấy giây, vẫn chưa hiểu được: “Ý là thế nào?”

Lúc này Phùng Mông đáp lời: “Đại khái là người tham lam sẽ gặp báo ứng.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Nhưng mà hiện tại không có liên quan đến vụ án. Có khi cô ta viết câu này cho người khác, có lẽ là viết cho chính mình, hơn nữa viết xong cũng xé đi rồi.”

Tiết Bồng lại trầm ngâm nhìn bệnh án, vốn định bàn luận về bệnh án nhưng lại thôi.

Thật ra tờ bệnh án này cũng không có gì đáng nói, bệnh án là thật, việc Trần Lăng mắc bệnh cũng là thật, ghi chú khám bệnh và toa thuốc cũng không có vấn đề gì, dù so sánh thế nào nó cũng đều là một ghi chép khám bệnh thông thường, tác dụng duy nhất là để họ biết được bệnh loét dạ dày của Trần Lăng đã biến chứng thành ung thư.

Mà điều này thì sau khi khám nghiệm tử thi, các thành viên cũng đã kiểm tra cắt lớp các tổ chức nội tạng và có được chứng thực. Sau nửa năm duy trì trị liệu, bệnh tình của Trần Lăng không hề cải thiện rõ rệt, mỗi ngày đều bị cơn đau dày vò.

Tiết Bồng nhanh chóng dọn lại ba món đồ vào thùng, mày vẫn đang nhíu lại.

Phùng Mông nhìn thấy nói: “Tuy mấy món này không có quan hệ trực tiếp với vụ án nhưng vẫn có thể viết vào văn kiện đính kèm, có khi có thể giúp đỡ bên phía đội phó Lục ghép nối được câu chuyện lúc còn sống của Trần Lăng.”

Tiết Bồng ngược mắt, cuối cùng cũng mỉm cười: “Vâng.”

Một chốc sau, Tiết Bồng lại nói: “Vậy tiếp đến chỉ còn đợi kết quả bên

y pháp độc chất nữa rồi.”

Chỉ là vừa nói xong, điện thoại trên bàn làm việc của Phùng Mông lại reng lên.

Phùng Mông nhắc máy, sắc mặt nhanh chóng trở nên nặng nề.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn nhìn nhau rồi cùng nhìn Phùng Mông chăm chăm.

Cho đến khi Phùng Mông nghe điện thoại xong rồi nói: “Phía y pháp độc chất đã có kết quả, họ đang viết báo cáo, bảo là tiết lộ cho chúng ta biết trước.”

Tiết Bồng: “Thế nào rồi ạ?”

Phùng Mông: “Xét nghiệm được một lượng lớn Quaalude trong máu Trần Lăng, suy đoán thời gian dung nạp đã hơn ba tháng.”

Quaalude?

Không phải là ma túy dạng mới mà Mạnh Nghiêu Viễn tìm được trong sổ vật dụng cá nhân của nữ tù Lý Đông Vân sao?

Quaalude hay còn gọi là Methaqualone, có hiệu quả an thần, thuộc nhóm dược phẩm được quản lý nghiêm ngặt, sau khi sử dụng cơ thể sẽ bắt đầu ngứa ngáy, cơ thịt buông lỏng, mất thăng bằng chức năng vận động sinh ra cảm giác buồn ngủ và vui vẻ, cảm giác chủ quan cũng sẽ thay đổi.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Trần Lăng mắc chứng viêm dạ dày nghiêm trọng, có lúc tới nửa đêm còn đau, có lẽ cô ta đã mất hết niềm tin với bệnh tình của mình nên mới cù không sợ lờ, âm thầm sử dụng Quaalude để mỗi đêm được ngủ ngon chăng? Nếu thời hạn dung nạp đã hơn ba tháng thì đã thành nghiện rồi.”

Nhưng vấn đề là có phải là sau khi sử dụng Quaalude, Trần Lăng đã thất cổ trước khi đi vào giấc ngủ không, lợi dụng cảm giác Quaalude mang tới để giảm bớt đau đớn cho nghệt thờ sao?

Hay là sau khi Trần Lăng sử dụng Quaalude rồi chìm vào giấc ngủ, có người đã vòng dây thừng lên cổ cô ta, mượn đó ngụy trang thành tự sát?

Nếu đã sử dụng Quaalude, vậy thì cho dù mưu sát ngụy trang thành tự sát, trước khi chết Trần Lăng cũng không thể vùng vẫy quyết liệt, vậy thì cũng sẽ không có tiếp xúc cơ thể quá nhiều với hung thủ, dấu vết để lại trên người cũng sẽ khá ít.

Xem ra để chứng thực được điểm này, còn phải kiểm tra kỹ hơn dấu vết trên dây thừng, còn có cả dấu tay và dấu vân tay trên miệng lưới của Trần Lăng, qua đó xác định rốt cuộc Trần Lăng đã tự thực hiện hay là có ai đã làm.

Phùng Mông nói: “Còn có một chỗ rất thú vị, bên phía y pháp độc chất không chỉ xét nghiệm ra được Quaalude trong người Trần Lăng mà còn tìm được thành phần tương đồng trong cả máu và nước tiểu của cả bốn người trong cùng phòng ký túc xá, chỉ có cái là nồng độ rất thấp. Suy đoán là buổi tối trước khi xảy ra vụ án, bốn người đã cùng lúc dung nạp Quaalude.”

Lần này cả Tiết Bồng lẫn Mạnh Nghiêu Viễn đều im lặng.

Phùng Mông lên tiếng lần nữa: “Dù thế nào thì cái chết của Trần Lăng ngoài mặt trông có vẻ đơn giản nhưng lại dính líu đến một đường dây ma túy, có lẽ đây mới là lý do phía trại giam phải nhờ hỗ trợ.”

Đêm nay, Tiết Bồng chỉ ngủ có ba tiếng, không những còn phải viết báo cáo vụ án Trần Lăng mà còn phải kiểm nghiệm vật chứng vụ Vương Xuyên, thêm việc Lục Nghiễm lại xách thêm cái áo tới, đợi sau khi cô kiểm tra xong báo cáo vụ Trần Lăng thì đã mệt tới mở mắt

không lên, lăn ra bàn lim dim lúc nào không hay.

Tiết Bồng ngủ không yên chút nào, tuy ý thức đang say giấc nhưng não lại không chịu nghỉ ngơi, nửa giấc đầu còn đang tiêu hoá thông tin hỗn tạp, tất cả mọi thứ trải qua ban sáng lại tái hiện lại trong giấc mộng.

Nửa giấc sau, giấc mơ thay đổi, Tiết Bồng lại lần nữa nhìn thấy Tiết Dịch.

Tiết Dịch ngồi tựa bên bờ tường trên sân thượng tòa nhà dạy học của trường Trung học số mười sáu khu Bắc, trên người còn cầm con dao đó, quần áo thấm đẫm phần nhiều máu, chỉ có một lượng nhỏ chảy ra ngoài.

Khuôn mặt Tiết Dịch trắng toát, màu môi tím tái, mí mắt khẽ hé, lộ ra nửa đồng tử nhạt màu.

Tiết Bồng biết rất rõ sau khi con người chết, mọi thứ sẽ lần lượt biến mất, máu ngừng chảy, cơ bắp toàn thân sẽ bắt đầu rệu rã, sau đó lại sẽ bắt đầu co rút, đến mí mắt cũng vậy, nhất là ba tiếng sau khi chết, do cơ mắt cứng lại nên sẽ xuất hiện hiện tượng hé mắt.

Thế nhưng dù là như vậy, khi Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã mất đi màu sắc của Tiết Dịch, trong lòng vẫn sẽ thấy khó chịu, cô biết đây là hiện tượng thông thường nhưng lại nói với mình rằng có lẽ đây cũng là “chết không nhắm mắt”.

Tiết Bồng tiến về trước, đưa tay đắp lên mí mắt Tiết Dịch, muốn giúp chị mình khép mắt lại.

Nhưng Tiết Bồng vừa rời tay, chưa được bao lâu, mắt của Tiết Dịch lại mở ra.

Tiết Bồng thở dài, lại đưa tay lên lần nữa.

Vào lúc này, cơ thể Tiết Dịch lại nhòe phắt dậy, hai tay cô lạnh băng, sức tay cực lớn, dùng sức nắm lấy vai Tiết Bồng kêu rằng: “Không phải là Phương Tử Oánh giết chị! Không phải cô ta!”

Tiết Bồng chấn động, tức khắc kinh hoàng tỉnh lại từ giấc mộng.

Cô vẫn đang ườn trên bàn, bỗng chốc khiếp đảm chưa định hình được, một lớp mồ hôi mỏng xuất hiện trên cổ, tim đánh thụp liên hồi, mặt cắt không còn một giọt máu.

Tiết Bồng nhìn xung quanh, Mạnh Nghiêu Viễn đang ngủ ngon trên sofa, Phùng Mông không có ở đây, chắc là đã về ký túc xá.

Tiết Bồng ngồi dậy, tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi một lát rồi lại sờ vào mồ hôi trên cổ, nhắm mắt điều chỉnh lại nhịp thở cho đến khi bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên Tiết Bồng nhìn thấy một Tiết Dịch như thế trong giấc mơ, trước đây tuy là cũng sẽ mơ thấy Tiết Dịch nhưng đa phần đều là giọng nói nụ cười khi còn sống của cô, có lúc sẽ mơ thấy cảnh hôm cô bị hại, thậm chí còn từng mơ thấy cảnh tượng Phương Tử Oánh cầm dao dùng sức đâm vào bụng cô.

Mỗi Tiết Dịch trong những giấc mơ đó đều tồn tại với hình tượng nạn nhân dịu dàng đầm thắm.

Tiết Bồng thở dài một hơi, chống bàn đứng dậy, cô nghĩ thầm, có lẽ đây chỉ là ngày nghỉ gì đêm mơ đó, chỉ là lời nói ban sáng của Phương Tử Oánh ảnh hưởng tới giấc mơ mà thôi.

Tiết Bồng đến toilet rửa mặt trước, ngẩn ngơ cầm điện thoại và phiếu ăn đi thang máy xuống lầu, thất thểu đi vào nhà ăn.

Trong miệng cô hơi đắng đắng, không phải đói gì lắm nhưng lần trước lúc vào nhà ăn đã là chiều tối hôm qua, sau đó lại uống cà phê, đồ ăn tiêu hoá rất nhanh, sớm đã thấy đói, sáng nay lại có việc phải

làm, dù không muốn ăn cách mấy cũng phải lấp đầy bụng đã.

Lúc này nhà ăn rất vắng người, chỉ có hai đồng nghiệp mặc đồng phục ngồi ở ngay góc, chắc là cũng tăng ca đêm, mặt mũi rất mệt mỏi.

Tiết Bồng đi đến trước cửa sổ, cô lấy một phần cháo, một cái bánh mì hấp, lại gọi thêm thịt bò hầm gia vị với ít rau rồi bung mâm tìm một bàn ngồi xuống.

Lúc này, lại có thêm một người đi vào nhà ăn.

Tiết Bồng vô ý ngược mắt rồi lại sững người.

Là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhìn thấy Tiết Bồng cũng hơi ngạc nhiên, lúc đi ngang qua bàn của cô chỉ khẽ gật đầu, không có ý định làm phiền, tiếp đó bèn đi đến khung gọi món.

Tiết Bồng quay đầu nhìn theo, dáng người Lục Nghiễm cao lớn, đứng đó che mất cả nguyên khung cửa, còn loáng thoáng nghe được giọng anh.

Tiết Bồng vẫn cứ giữ tư thế đang xoay người, đợi Lục Nghiễm bung mâm quay lại cô vẫn chưa nhúc nhích, nhìn anh chằm chằm như không có gì xảy ra.

Lục Nghiễm ngập ngừng một lát rồi vẫn đi về phía cô, đứng yên trước bàn hỏi: “Có chuyện gì muốn nói với anh à?”

Tiết Bồng chậm rãi chớp mắt nói: “Anh đứng cao như vậy, tôi phải ngửa cổ lên nhìn anh.”

Lục Nghiễm há hốc, “ồ” một tiếng rồi ngồi xuống đối diện cô.

Chương 14

Tiết Bồng húp một ngụm cháo, nuốt xuống rồi mới nói: “Tôi đã làm xong báo cáo kiểm nghiệm rồi, bên y pháp độc chất cũng đã có kết quả, lát nữa anh tìm ai đó sang mà lấy. Ngoài ra còn có một số phát hiện mới, hiện tại thì vẫn chưa có liên quan trực tiếp tới vụ án nhưng tôi cũng đã viết trong văn kiện đính kèm, các anh tự quyết định đi.”

Lục Nghiễm nhoèn miệng: “Vất vả rồi.”

Tiết Bồng không lên tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Lục Nghiễm nhìn cô chăm chăm giây lát rồi lại hỏi: “Lại thức cả đêm à? Mắt trông hơi đỏ.”

Tiết Bồng ngẩng nhanh đầu: “Hơi nóng tí thôi.”

“Ừm.” Yên lặng được vài giây, Lục Nghiễm lại hỏi: “Lúc này còn mơ thấy ác mộng không?”

Tiết Bồng không trả lời, cứ như là không nghe thấy.

Cả hai đều im lặng.

Lục Nghiễm không nói nữa, hai người cứ vậy im lặng ăn sáng.

Đến lúc đồ ăn trong mâm hết dần thì cũng từ từ bắt đầu có người bước vào nhà ăn, lúc này Tiết Bồng mới đặt cái mâm trống không trên quầy thức ăn thừa rồi ra khỏi bếp.

Mặt trời đã lên, chiếu rọi xuống bãi đất trống, trông hơi chói mắt, cũng

kéo dài cả cái bóng trên đất.

Tiết Bồng khẽ cúi đầu, híp mắt lại, nhìn thấy một cái bóng dài ngoằn khác nhanh chóng bước theo bóng cô, đợi khi đến gần, cái bóng kia lại bước chậm lại, cứ như thế bước theo cô không nhanh không chậm, không cách xa cũng không tới gần.

Tiết Bồng ngừng bước, quay người ngẩng đầu nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm giải thích: “Anh đi lấy báo cáo với em.”

Tiết Bồng lại quay người, tiếp tục bước về trước.

Lục Nghiễm nhanh chóng đi ngang hàng với cô, lúc sắp vào toà thực nghiệm lại đột nhiên nói: “Phải rồi, lát nữa anh phải đến trại giam thẩm vấn lần nữa, lúc đó sẽ gặp Phương Tử Oánh.”

Tiết Bồng vô thức cau mày nhưng lại không nói gì, cảnh tượng trước đó trong mơ lại lững lờ trong đầu.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Em có gì muốn hỏi cô ta không, anh có thể chuyển lời.”

Tiết Bồng đột nhiên khựng lại, nhìn anh chăm chăm với đôi mắt hơi ửng đỏ.

Lục Nghiễm cũng ngừng lại, yên lặng nhìn cô.

Tiết Bồng thở dài nói: “VẬY anh nói với cô ta, hôm qua tôi lại mơ thấy chị tôi rồi, mắt chị ấy cứ mở mãi, không chịu nhắm mắt, còn nắm lấy tôi hỏi sao Phương Tử Oánh lại giết chị ấy.”

Lại là một khoảng lặng.

Tiết Bồng quay đầu đi, một lát sau lại nói: “Thôi bỏ đi, mấy chuyện không liên quan tới vụ án Trần Lăng thì đừng nói nữa.”

Cô lại đi tới trước mấy bước.

Lục Nghiễm nói với theo phía sau: “Anh sẽ tìm cơ hội. Đi thôi, đi lấy báo cáo với em trước.”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm đã bước nhanh qua cô.

Tiết Bồng ngược mắt, đi chậm hơn anh một chút, tuy lên tiếng rất khẽ nhưng cũng đủ để Lục Nghiễm nghe thấy.

“Cảm ơn”.

Lúc Lục Nghiễm cầm mấy bản báo cáo về Chi đội Hình sự, Hứa Trăn đã ở đó.

Lục Nghiễm bảo Hứa Trăn cùng xem, đã có đủ cả ba món báo cáo khám nghiệm thi thể, kiểm nghiệm dấu vết và y pháp độc chất, chi tiết tường tận, hơn nữa phân tích giữa cả ba không hề mâu thuẫn.

Cũng có nghĩa là dù là kiểm nghiệm giám định ở phương diện nào thì đều cho rằng khả năng Trần Lăng tự sát là cao nhất.

Dựa trên báo cáo, Trần Lăng chết vì chèn ép phần cổ dẫn đến nghẹt thở cơ học, hung khí là sợi dây thừng phát hiện được ở hiện trường vụ án.

Phần mặt cô ta ứ máu đỏ tím, sưng tấy, dấu hiệu ở mặt, miệng và lỗ tai là rõ ràng nhất, mặt và kết mạc đều có đốm xuất huyết, hoen tử thi xuất hiện từ khá sớm nhưng lại lạnh đi khá chậm, có hiện tượng bài tiết không tự chủ.

Phía trong cơ thể thì nội tạng cũng có hiện tượng tụ máu thấy rõ, lá lách co rút, nhiều nơi như ngoài khoang miệng, yết hầu, khí quản, ruột dạ dày và lá phổi cũng đều có đốm xuất huyết, ngoài ra còn dẫn phế quản.

Đa phần ở những người chết do treo cổ, điểm tập trung lực của dây thừng đều nằm ở trước cổ, từ khoảng giữa xương lưởi đến xương sụn giáp trạng, thuộc kiểu chết do treo cổ điển hình.

Trần Lăng treo cổ trong tư thế nằm ngửa không thừng gấp, rãnh treo trên cổ không giống với rãnh treo của tư thế treo cổ thông thường, hơn nữa rãnh treo ở mé trái cổ khá sâu, chứng tỏ khi treo cổ chết, đầu của Trần Lăng hơi lệch về bên trái.

Thời gian treo cổ của Trần Lăng khá dài, thời gian tử vong khoảng sau rạng sáng.

Thế nhưng theo lời khai của bốn nữ tù, lúc họ tháo dây thừng ra khỏi cổ Trần Lăng đã là thời điểm sáng sớm thức giấc, cũng có nghĩa là khoảng sáu giờ sáng.

Hơn nữa nếu hiện trường vụ án là do người khác siết chết rồi ngụy trang thành tự sát thì nạn nhân chắc chắn sẽ vũng vấy dữ dội, trong quá trình chống trả, tay chân sẽ có tiếp xúc, ma sát rất nhiều với hung thủ, sẽ để lại rất nhiều vết thương.

Nhưng hiện trường vụ án lần này cực kỳ “sạch sẽ”, “gọn gàng”, không những không có dấu vết vật lộn mà ngoài vết nôn mửa trên sàn đã bị nữ tù Lý Đông Vân dọn dẹp thì các nơi khác đều không phát hiện dấu vết chà rửa.

Và lại nếu là bị giết, hung thủ không chỉ sẽ để lại một số vật chứng đại diện như tế bào da, mồ hôi trên người người chết, cũng sẽ lấy đi một số thứ trên người người chết.

Hơn nữa khi bị siết chết, dấu vết dây thừng để lại trên cổ thi thể thường sẽ không phải rãnh treo hình móng ngựa, để đánh nhanh thắng nhanh được trong thời gian ngắn, đa phần sẽ vòng hung khí một vòng, thậm chí là hai vòng, luôn để lại dấu thắt quẩn quanh.

Dựa vào báo cáo khám nghiệm tử thi thì đã có thể loại trừ được khả năng bị giết ngay trang thành thất cổ tự sát nhưng phía y pháp độc chất lại xét nghiệm ra được vụn và hạt nhỏ Quaalude còn sót lại trong cơ thể Trần Lăng và bốn nữ tù cùng phòng, trong phích nước nóng phòng số bảy và trong ly nước của các nữ tù, việc này rất đáng để suy xét.

Nếu chỉ phân tích mỗi điểm này thì chỉ có thể có hai khả năng, một là Trần Lăng lo rằng trong quá trình tự sát sẽ ảnh hưởng đến các nữ tù đang ngủ, để bảo đảm tự sát thành công nên đã cho Quaalude vào phích nước trước.

Sau khi dung nạp Quaalude, chưa đến hai mươi phút sau sẽ có triệu chứng buồn ngủ, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu, vì thế một vài người có vấn đề về giấc ngủ sau khi thử qua Quaalude thì ít nhiều đều sẽ dựa dẫm vào loại thuốc này.

Nếu suy đoán này không sai thì cũng có thể tính ra được sai lệch thời gian.

Quaalude bắt đầu phát huy tác dụng hai mươi phút sau khi dung nạp, thời gian đi ngủ ở trại giam là mười giờ tối, thời gian bốn nữ tù trong ký túc xá sử dụng Quaalude chắc là trước mười giờ, thời gian từ vong của Trần Lăng lại là vừa qua rạng sáng, vậy thì thời gian cô ta dùng thuốc chắc chắn phải là sau mười một giờ bốn mươi.

Vấn đề là trong khoảng thời gian từ mười giờ đến mười một giờ bốn mươi Trần Lăng đã làm gì?

Chẳng lẽ chỉ nằm trên giường, yên lặng chờ các bạn tù khác chìm vào giấc ngủ sâu? Hay là biết là mình đã sắp rời xa nhân thế nên dùng hơn một tiếng đồng hồ này để làm gì khác?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nhanh chóng lật lại báo cáo kiểm nghiệm dấu vết, nhất là phần liên quan đến dây thừng, kết hợp thêm với hình dạng rãnh treo trong báo cáo khám nghiệm tử thi rồi đối chiếu với

nhau.

Với hiện trường vụ án như thế này, nhân viên kiểm nghiệm sẽ không tháo hoàn toàn nút thắt trên dây, thường sẽ cắt ở một nơi khác ngoài nút thắt, sau đó lại các sợi dây màu khác nối phần dây bị đứt lại, như thế mới có thể khiến nút thắt được duy trì nguyên trạng.

Thế nhưng trước khi các nữ tù báo cáo với cảnh sát trại giam thì đã tháo thòng lọng ra khỏi cổ Trần Lăng, phá hoại dấu vết ban đầu của thòng lọng và nút thắt.

Trong báo cáo, sau nhiều lần thử nghiệm, khoa kiểm nghiệm dấu vết đã liệt kê được các hình dáng dây treo thường dùng rồi đối chiếu với dấu vết trên dây thừng tại hiện trường.

Dây thừng được nối với cọc giường phía trên Trần Lăng, thắt nút đơn thông thường, hơn nữa để chắc hơn còn buộc thêm mấy vòng, siết rất chặt tay.

Hai đầu nút thắt đơn một bên rất ngắn, một bên giữ lại phần lớn của dây, tạo thêm một vòng thòng lọng đơn dùng để thòng vào cổ, điểm thú vị và khó nhận nhất của cả sợi dây cũng nằm ở đây.

Sợi dây thừng thuộc loại dây HDPE, dây thừng chất liệu này thường có chất nylon được làm chắc thêm, có tính kháng axit và kiềm cao, sức chịu lực và kháng ma sát cũng rất mạnh.

Lúc kiểm tra thòng lọng, khoa kiểm nghiệm vết tích đã so sánh và cho rằng có khả năng cao đó là nút số 8 kép.

Lục Nghiễm nhìn thấy mấy chữ “nút số 8 kép” thì thoát khựng lại, sau đó mới híp mắt.

Anh nhìn chăm chăm vào hàng chữ kia im lặng một lúc, đột nhiên lại hỏi: “Có dây không?”

Hứa Trăn đang xem báo cáo ngăn người một lúc, lại nhìn thấy trang báo cáo Lục Nghiễm đang lật tới, nhanh chóng hiểu ý, lập tức đứng dậy đi tìm. Lúc Hứa Trăn cầm mấy sợi dây nylon đi tới, Phương Húc, Trương Xuân Dương và Lý Hiểu Mộng cũng đã tới.

Lúc này, Lục Nghiễm đang ngồi trước bàn làm việc, cầm một sợi dây nylon trong tay, sắc mặt nặng nề, ngón tay lại rất linh hoạt, hình như đang thắt nút dây.

Hứa Trăn đứng ở bên cạnh, nhìn theo hết sức nghiêm túc.

Cả ba người đưa mắt nhìn nhau, cùng bước tới vây quanh quan sát.

Lục Nghiễm thắt rất nhanh, chưa mất bao lâu đã thắt được ba kiểu thắt cơ bản khác nhau, sau đó lại so sánh với hình ảnh dây thừng trên báo cáo.

Trương Xuân Dương lên tiếng hỏi đầu tiên: “Đội trưởng Lục, có phải những nút thắt này sai ở đâu đó không?”

Lục Nghiễm ngược mắt giải thích: “Hiện tại khả năng cao là sợi dây mà Trần Lăng thắt cổ có nút thắt số 8 kép, chính là kiểu cậu cầm trên tay ấy. Cậu nhận xét xem thế nào?”

Trương Xuân Dương dùng sức kéo mấy cái rồi nói: “Nếu mà để làm thông lọng thì vẫn rất dễ nới lỏng được nhưng cái nút này hình như siết thì dễ hơn chứ tháo ra thì khó...”

Lục Nghiễm nói: “Điểm lợi lớn nhất của loại nút thắt này chính là dễ học, khó quên, khuyết điểm lớn nhất là sau khi chịu lực kéo xuống thì khó tháo ra được. Điều quan trọng nhất là thường thì nút thắt thế này hay gặp trong lúc cứu hộ, dùng để làm điểm móc của đai an toàn, không thường thấy trong đời sống hằng ngày, ngược lại thì lại thường thấy ở đội phòng cháy chữa cháy và đội cứu hộ.”

Phương Húc ngăn người rồi tiếp: “Tôi nhớ là nữ tù tên Lê Mẫn cùng

ký túc xá với Trần Lăng trước đây đã từng được huấn luyện cứu hộ. Cái đó có phải là do Lê Mẫn dạy cho Trần Lăng không?”

Nghe đến đây, Lý Hiểu Mộng đã mang lời khai của các nữ tù tới, lật vài trang rồi nói: “Trong lời khai cũng có nói, lúc đó người tháo nút thắt là Phương Tử Oánh và Lê Mẫn, nếu nút thắt này thật sự là Lê Mẫn chỉ cho Trần Lăng thắt thì cô ta chắc cũng sẽ biết cách mở.”

Vì Trần Lăng, Lê Mẫn và Phương Tử Oánh đều có tiếp xúc với dây thừng nên trên dây thừng nilon bị thắt thông lọng cũng để lại ADN của cả ba, trong đó, dấu vết của Trần Lăng là xuất hiện nhiều nhất.

Nói cách khác thì nếu Lê Mẫn thắt thông lọng trước rồi thông vào cổ Trần Lăng đã ngủ say, mượn đó ngụy trang thành tự sát thì trên nút thắt sẽ không xuất hiện ADN của Trần Lăng.

Vì thế dựa theo tình hình hiện tại, khả năng lớn nhất là Trần Lăng đã tự mình thắt thông lọng, Lê Mẫn và Phương Tử Oánh rất có thể chỉ có tiếp xúc trong thời gian ngắn với dây thừng khi tháo dây mà thôi, suy đoán này cũng khớp với lời khai của hai người họ.

Hứa Trăn lúc này mới hỏi: “Vấn đề là sao Lê Mẫn lại chỉ cho Trần Lăng thắt cái này? Động cơ là gì?”

Trương Xuân Dương: “Ý cậu là có khả năng Lê Mẫn đã xúi giục Trần Lăng hả?”

Hứa Trăn: “Không hề phát hiện bất cứ dấu vết tự sát nào khác trên thi thể của Trần Lăng, nói cách khác thì đây là lần đầu tiên Trần Lăng tự sát. Lần đầu tự sát đã chọn cách thức nằm ngửa hiếm gặp như thế này để treo cổ, còn thắt cả nút thắt số 8 ngược khó mở, thậm chí còn bỏ Quaalude vào phích nước dùng chung trong phòng ký túc xá. Nhìn cách sắp xếp thì xem ra Trần Lăng có vẻ là người cẩn thận, bỏ rất nhiều công sức trước khi tự sát. Vậy thì trong lúc chuẩn bị những thứ này liệu có ai nhận ra ý định tự sát của cô ta rồi xúi giục thêm không?”

Câu nói vừa ra khỏi miệng, không chỉ cả bọn Trương Xuân Dương mà đến Lục Nghiễm cũng bất ngờ nhìn về phía Hứa Trăn, đây là lần đầu tiên từ lúc vào Chi đội Hình sự, Lục Nghiễm nghe thấy Hứa Trăn nói nhiều đến thế.

Ngoài Lục Nghiễm, Hứa Trăn cũng là người đến văn phòng Cục thành phố sớm nhất hôm nay, vừa đến lại còn cùng nghiên cứu tình tiết án với Lục Nghiễm, cả buổi đều rất yên lặng, không hề thừa cơ thể hiện mình hay vội lên tiếng về nút thắt mà mãi đến sau khi nghiên cứu xong vụ án rồi lại suy nghĩ cân nhắc kỹ càng mới thể hiện ý kiến lần đầu.

Nhìn tính cách thì Hứa Trăn thuộc kiểu ít nói và thiên về suy nghĩ, Trương Xuân Dương thì lại mồm nhanh hơn não, Lý Hiểu Mộng thì hay tò mò nhưng có vài chuyện rất nhạy bén, Phương Húc thì lại là keo dính trong bốn người, cũng là người trung gian kết nối hai kiểu người có tính cách khác biệt là Hứa Trăn và Trương Xuân Dương.

Thế nhưng nếu cho mỗi người một điểm ấn tượng thì người có số điểm cao nhất trong lòng Lục Nghiễm hiện giờ lại là Hứa Trăn.

Lục Nghiễm lờ mờ nhận xét về tính cách và phong cách hành động của mọi người, trong lòng đã có tính toán, ngoài mặt lại vẫn cứ bình thản, chỉ tiếp tục bàn về vụ án: “Chuyện xúi giục thì hiện tại vẫn chưa có chứng cứ nào chứng minh được.”

Phương Húc tiếp: “Vẫn còn một nghi vấn nữa chính là Quaalude trong nước rót cuộc là Trần Lăng cho vào hay là ai khác. Phích nước là vật sử dụng chung, bên trên có dấu vân tay của cả năm người, hoàn toàn không thể chứng minh được người bỏ thuốc là ai.”

Lý Hiểu Mộng tiếp tục lật hồ sơ, nhanh chóng tìm thấy đoạn có Quaalude: “Về phần vật chứng thì đã tìm được nửa túi Quaalude trong đồ dùng cá nhân của Lý Đông Vân, tuy không phát hiện ra Quaalude trong số đồ dùng của Trần Lăng nhưng lại phát hiện ra một

lọ thuốc rỗng, cũng đã xét nghiệm ra được một lượng nhỏ Quaalude còn sót lại. Nhưng trên lọ thuốc chỉ có dấu vân tay của mỗi mình Trần Lăng mà trên túi đựng Quaalude của Lý Đông Vân lại có dấu vân tay của hai người.”

Trương Xuân Dương hỏi: “Vậy còn một người nữa là ai? Trần Lăng hả?”

Lý Hiểu Mộng: “Không phải Trần Lăng, cũng không phải của ba nữ tù còn lại.”

Vừa dứt lời, cả phòng làm việc lại im lặng mấy giây.

Tiếp đó Trương Xuân Dương là người lên tiếng đầu tiên: “Vậy thì người này chắc là người đưa Quaalude cho Lý Đông Vân, sau đó Lý Đông Vân đưa phân nửa số thuốc trong túi cho Trần Lăng, Trần Lăng lại bỏ thuốc vào lọ thuốc.”

“Lý Đông Vân cung cấp Quaalude, Lê Mẫn chỉ cô ta thất thông lộng...” Phương Húc tiếp lời: “Nói như vậy thì Lý Đông Vân và Lê Mẫn là nghi phạm kết hợp gây án.”

Lục Nghiễm cup mắt, nhịp nhịp ngón tay xuống bàn.

Lúc tất cả mọi người đều đang nhìn về phía anh, Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng: “Có phải kết hợp gây án hay không còn phải chờ chứng minh nhưng có một chuyện có thể chắc chắn, mấy người này đều là người biết chuyện.”

Trương Xuân Dương: “Cụ thể là thế nào?”

Lục Nghiễm: “Sau khi xảy ra vụ án, người đầu tiên dọn dẹp sàn nhà là Lý Đông Vân. Sao cô ta lại làm như thế?”

Phương Húc bừng tỉnh ngộ: “Ý anh là vì Quaalude là của cô ta nên cô ta lo rằng phía trại giam sẽ xét nghiệm ra từ trong đồng nôn mửa

nên đã lập tức dọn dẹp sàn nhà. Hơn nữa còn mượn cơ dọn dẹp mà phá hoại hiện trường vụ án, đã có chuyện tương tự xảy ra trong trại giam. Còn nữa, nước trong phích và ly đã được uống sạch, Lý Đông Vân sẽ vô thức cho là đã hết chuyện. Nhưng cô ta không biết rằng dù nước bên trong đã khô hết cũng vẫn có thể xét nghiệm ra được.”

Lục Nghiễm gật đầu, lại nhắc đến điểm thứ hai: “Còn trong trường hợp nào khác mà ai đó sẽ chỉ cho người khác thắt nút thắt không thường dùng này? Trần Lăng muốn học thắt nút này là vì nó dễ siết chặt, thích hợp điểm nối mà lại khó tháo. Lê Mẫn đã chỉ cô ta, nhất định cũng biết được nhưng đặc điểm này phù hợp với yêu cầu của Trần Lăng. Sau khi vụ án xảy ra, tuy Phương Tử Oánh cũng thử tháo nút thắt nhưng cô ta hoàn toàn không biết cách tháo nút thắt như thế này, vì thế cuối cùng thì Lê Mẫn vẫn là người đã tháo nút thắt.”

Suy đoán này hoàn toàn khớp với logic, những người còn lại đều gật gù đồng ý.

Lục Nghiễm lại hỏi một câu hỏi khác: “Sau đó Phương Tử Oánh đã làm gì?”

Trương Xuân Dương nói: “Hồi sức tim phổi cho Trần Lăng, định cứu người.”

Trong báo cáo khám nghiệm tử thi, Quý Đông Duẫn quả thật đã tìm được vết ấn hồi sức tim phổi trên khoang ngực Trần Lăng.

Lục Nghiễm như khế cười: “Nghĩ vấn nằm ở đây: Báo cáo của khoa kiểm nghiệm vết tích đã viết rất rõ, so sánh dấu tay trên mặt Phương Tử Oánh và bàn tay của Trần Lăng là hoàn toàn trùng khớp. Nói cách khác thì Phương Tử Oánh đã ăn một cái tát của Trần Lăng. Đúng ra cô ta phải ghim gút trong lòng mới đúng, sao lại có thể là người đầu tiên nghĩ đến chuyện cấp cứu sau khi Trần Lăng chết chứ không phải là người thân với Trần Lăng hơn như Lê Mẫn và Lý Đông Vân?”

Chương 15

Sao người đầu tiên nghĩ đến chuyện cấp cứu sau khi Trần Lăng chết lại có thể là Phương Tử Oánh?

Phương Húc nói: “Tôi cảm thấy có hai khả năng. Có thể là bổng động lòng trắc ẩn, dù gì cũng là chuyện liên quan tới mạng người, xích mích cá nhân có lớn thế nào cũng phải tạm gác lại một bên. Hoặc có thể là do Phương Tử Oánh sợ rằng vì xích mích của cô ta và Trần Lăng mà khi điều tra, phía trại giam sẽ hướng tình nghi về phía cô ta, vì thế đã lập tức cấp cứu, rửa sạch tình nghi.”

Lý Hiểu Mộng: “Nếu là lý do thứ hai vậy thì là diễn tuồng rồi còn gì? Sau khi nhìn thấy trạng thái chết của Trần Lăng mà cô ta còn nghĩ được tới đó, hành động nhanh như vậy thì khả năng hình như hơi thấp?”

Trương Xuân Dương: “Hành động của Lý Đông Vân với Lê Mẫn cũng khác thường. Giả dụ như họ không tham gia vào chuyện này, vậy thì sau khi phát hiện ra thi thể của Trần Lăng, với mức độ thân thiết của họ với Trần Lăng thì cỡ nào cũng không thể là Phương Tử Oánh cứu người trước tiên mới đúng chứ? Nếu mà nói Lý Đông Vân hoảng hốt thì còn giải thích được, nhưng mà Lê Mẫn đã từng được huấn luyện cứu hộ, phản ứng có điều kiện của cô ta không giống người bình thường, sao lại phản ứng chậm hơn Phương Tử Oánh được?”

Ba người bạn Phương Húc lần lượt liệt kê nghi vấn về hành động của ba người bạn tù mà đây cũng là những điểm khiến Lục Nghiễm thấy có động cơ kỳ lạ.

Lục Nghiễm ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Khi trải qua một số chuyện đột ngột ngoài ý muốn, con người có bốn giai đoạn tâm lý: sốc, buồn bã, bình tĩnh, tiếp nhận. Thật ra thì hiện giờ đã có hai chuyện đã có thể chắc chắn được. Chuyện thứ nhất chính là dù Lý Đông Vân và Lê Mẫn có từng xúi giục Trần Lăng hay không thì họ cũng là người biết chuyện hoặc người tham gia vào chuyện này, vì thế sau khi xảy ra vụ án, điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là cứu người mà là bảo vệ chính mình. Trong lòng họ hiểu rõ, cái chết của Trần Lăng đã là sự thật, có cứu thì cũng không được gì, vì thế hành động đầu tiên của Lý Đông Vân chính là dọn dẹp sàn nhà, Lê Mẫn thì đi tháo thòng lọng. Tất nhiên là Phương Tử Oánh cũng đi tháo thòng lọng nhưng Phương Tử Oánh là thế là để đặt Trần Lăng xuống, còn mục đích của Lê Mẫn lại là phá hoại nút thắt số 8 kép, tránh để người khác liên tưởng tới cô ta.”

Lý Hiểu Mộng: “Nhưng mà... em vẫn không hiểu, vì sao Phương Tử Oánh lại cứu Trần Lăng? Nhìn hồ sơ của Phương Tử Oánh đâu có giống người sẽ buông bỏ thành kiến mà đi cứu người trước đâu...”

Tất cả đều im lặng trong mấy giây, Phương Húc và Hứa Trăn cũng đều không tiếp lời, lần lượt chìm vào yên tĩnh.

Lúc này, Trương Xuân Dương lại hỏi: “Đội phó Lục, ban nãy anh nói là có hai việc có thể chắc chắn, việc còn lại là gì?”

Lục Nghiễm ngược mắt nói: “Việc thứ hai chính là vấn đề mà Hiểu Mộng nhắc tới, Phương Tử Oánh thật sự có thể buông bỏ hiềm khích, lập tức cứu người sao? Để trả lời câu hỏi này thì trước tiên phải giải đáp một câu hỏi khác: Ngoài Lý Đông Vân và Lê Mẫn, liệu Phương Tử Oánh cũng có vô tình phát hiện ra kế hoạch tự sát của Trần Lăng hay không?”

Lý Hiểu Mộng nói: “Phản ứng đầu tiên của biết với không biết chắc chắn khác nhau.”

Lục Nghiễm: “Chúng ta đặt giả thiết là cô ta biết trước đi, vậy thì

trước khi xảy ra vụ án, chắc chắn cô ta sẽ thấy rất băn khoăn không biết là nên nói cho quản ngục để ngăn cản Trần Lãng hay là vờ như không biết. Dựa theo hiện tại có thể thấy thì Phương Tử Oánh đã lựa chọn về sau. Đến khi vụ án xảy ra, tâm lý của Phương Tử Oánh sẽ bỏ qua bước “sốc” ban đầu, cô ta với Trần Lãng không có tình cảm giao hảo, tất nhiên là cũng không buồn bã gì nhưng khi cô ta nhìn thấy một mạng người kết thúc ngay trước mặt mình thì ít nhiều gì cũng sẽ thầm thấy áy náy, cô ta muốn xoay chuyển tình thế nên đã lập tức cứu người.”

Lý Hiểu Mộng ngộ ra: “Vậy nếu lấy giả thiết Phương Tử Oánh không biết chuyện từ trước, vậy thì lúc phát hiện thi thể sẽ sốc, sẽ lúng túng không biết làm thế nào, cũng sẽ không cứu người nhanh tới vậy được.”

Điều quan trọng nhất là sáng hôm xảy ra vụ án, bên kỹ thuật hình sự vừa mới thu thập chứng cứ hiện trường xong, Phương Tử Oánh đã nghe ngóng về Tiết Bồng, thậm chí còn lấy cái chết của Tiết Dịch làm điều kiện trao đổi, bảo Tiết Bồng trả lại trong sạch cho cô ta trong vụ án Trần Lãng.

Sau khi kinh hoàng vào buổi sớm, bốn người Phương Tử Oánh lại bị hỏi chuyện và lấy ghi chép, cũng biết sẽ có người tới ký túc xá lấy chứng cứ, sau đó làm thấp thỏm chờ đợi cả buổi sáng, khó tránh sẽ phạm phùng trong lòng, nghĩ ngợi suy diễn lung tung, thậm chí sẽ nghĩ đến tình huống xấu nhất.

Lúc này, Phương Tử Oánh, Lê Mẫn và Lý Đông Vân đã chấp nhận cái chết của Trần Lãng là chuyện đã định trước, vậy thì họ cũng sẽ chỉ cân nhắc đến lợi ích của mình, hơn nữa về hoạt động tâm lý cũng sẽ nhanh hơn người thật sự không biết chuyện một bước.

Lý Đông Vân sợ chuyện Quaalude bị vạch trần, Lê Mẫn đã tháo nút thắt, sẽ vô thức an ủi mình đã xoá bỏ được tình nghi “trợ giúp tạt sát”.

Còn Phương Tử Oánh nhất định đã nghĩ đến chuyện đánh nhau với

Trần Lăng mấy hôm trước, Trần Lăng còn tát cô ta một bạt tai, chuyện này rất có thể bị coi là động cơ giết người của cô ta, như thế này thì hành vi gấp gáp yêu cầu Tiết Bồng trả lại sự trong sạch cho mình của Phương Tử Oánh đã được giải thích hợp lí.

Lục Nghiễm vừa nói xong, những người có mặt đều lần lượt trầm tư suy nghĩ.

Nếu như mấy ngày trước, họ vẫn còn tập trung chú ý tới bối cảnh của Lục Nghiễm, vì sao còn trẻ như thế đã có thể làm đội phó chi đội, thậm chí còn nghe ngóng chuyện riêng của anh ở khắp nơi, sợ rằng sắp tới sẽ đắc tội với quý ngài mang ô dù này, vậy thì hiện giờ chỉ còn lại hai chữ khuất phục mà thôi.

Lục Nghiễm có logic rõ ràng, cân nhắc chu toàn, câu chuyện phân tích ra cũng phù hợp với động cơ tâm lý tội phạm, cũng hoàn toàn trùng khớp với báo cáo kiểm nghiệm vật chứng bên phòng thực nghiệm cung cấp, việc này quả thật có hơi vượt quá dự tính.

Một lúc sau, Lý Hiểu Mộng lên tiếng than thở trước tiên: “Trần Lăng tự sát, ba người này đều đã biết từ lâu, ai nấy cũng có mưu đồ riêng, hai người muốn phủi sạch quan hệ, một người muốn cứu vãn tình hình, rốt cuộc không có ai nghĩ tới chuyện ngăn cản Trần Lăng sao?”

Trương Xuân Dương thở dài: “Có thể là vì bệnh của Trần Lăng, người bệnh nên cứ đòi người khác chiều theo mình, ở chung lâu ngày khó tránh làm người ta thấy phiền toái. Cũng có thể là vì đây là chuyện sống chết của Trần Lăng, những người khác thì thân ai nấy lo thôi.”

Lục Nghiễm đột nhiên nói: “Đừng có quên là phòng số bảy không chỉ có bốn người đó, còn một người nữa, Triệu Phong.”

Lý Hiểu Mộng ngắt người hỏi: “Đội phó Lục, anh thấy Triệu Phong cũng có vấn đề sao?”

Trương Xuân Dương: “Nhưng mà chúng ta đã xem hết cả ghi chép về Triệu Phong rồi mà, cô ta là người ít bị tình nghi nhất trong chuyện này, hơn nữa dù là Quaalude, đây thường hay kim chỉ thì dấu vết thu thập được trên những vật chứng này đều không liên quan đến cô ta.”

Lục Nghiễm lại nói: “Không có tình nghi mới là đáng tình nghi nhất. Căn ký túc xá này tương đương với một căn phòng kín, năm người ở cùng nhau, ba người khác bao gồm Phương Tử Oánh có xích mích với Trần Lăng đều đã phát hiện ra kế hoạch tự sát của cô ta, chỉ mỗi Triệu Phong là phải sạch sành sanh. Người được yêu mến nhất phòng số bảy chính là Triệu Phong, cô ta nói chuyện hợp với từng người, còn thương xuyên hỏi thăm bệnh tình của Trần Lăng. Nếu đã hợp cạ với mỗi người, lại còn đối xử ấm áp với người khác thì đúng ra cô ta phải là người đầu tiên phát hiện mới phải. Sau khi vụ án xảy ra, cả bốn người đều vây trước giường Trần Lăng, trong lúc hỗn loạn chắc chắn phải có tiếp xúc, chỉ mỗi Triệu Phong là lại không để lại chút dấu vết nào?”

Tất cả mọi người lập tức đều im lặng.

Lời nói của Lục Nghiễm như viên đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Hứa Trăn lên tiếng trước: “Trong số các nữ tù phòng số bảy, Triệu Phong vừa qua ba mươi tuổi, Phương Tử Oánh hai mươi sáu tuổi, Trần Lăng ba mươi chín tuổi, Lê Mẫn với Lý Đông Vân đều ba mươi hai tuổi, độ tuổi nhỏ nhất đến lớn nhất cách nhau gần mười bốn tuổi. Trong năm người thì Triệu Phong khá nhỏ, chỉ lớn hơn mỗi Phương Tử Oánh, mà trước khi vào tù, cả năm người đều có bối cảnh học thức, hoàn cảnh sống, tính cách, các mối quan hệ không giống nhau, chênh lệch học thức cũng rất lớn. Năm người như thế này sống cùng nhau chắc chắn sẽ có va chạm.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Trong tình huống này, năm người sẽ theo tự nhiên mà phân thành ít nhất hai nhóm, có thể là 2:3, 1:4 hoặc là 2:2, một người còn lại chỉ ở một mình. Nhưng trên thực tế, Triệu Phong lại có thể thân với tất cả mọi người.”

Lục Nghiễm phân tích, mọi người đều rất chăm chú lắng nghe.

Thật ra Lục Nghiễm cũng không nói gì cao siêu, ai ra xã hội được mấy năm cũng biết hết cả rồi, hướng hồ gì là cảnh sát hình sự có kinh nghiệm điều tra.

Nhưng chính bởi vì làm cảnh sát hình sự lâu ngày mà cách thức tư duy cũng sẽ thay đổi theo, dần dần sẽ đều bắt đầu cân nhắc nhìn vật nhìn người từ góc độ điều tra hình sự, lại bỏ sót mất vấn đề ở bề nổi đơn giản nhất.

Phương Húc nói: “Trong năm người thì Triệu Phong có học thức cao nhất, học lực cũng không thấp, tôi đã xem hồ sơ, cô ta thường đến thư viện trại giam mượn sách, rất nhiều sách đều thuộc phương diện triết học, hơn nữa trong thời gian thụ án còn lấy được một học vị. Lúc như thế còn có thể bình thản đọc sách triết học, lại còn cụ bị toàn diện về mặt các mối quan hệ, chứng tỏ cô ta cố ý “hạ thấp” mình mà “chiều ý”, “hùa theo” người khác, IQ, EQ, kiến thức của cô ta ắt có thể phủ lấp bốn người khác, hơn nữa còn rất biết không chế cảm xúc của mình.”

Hứa Trăn tiếp lời: “Vậy thì với năng lực của Triệu Phong thì càng không thể không phát giác ra Trần Lăng có ý định tự sát.”

Lý Hiểu Mộng: “Nhưng nếu nhận ra được thì theo thông thường cũng phải khuyên cái chứ? Dù không cản được thì còn có thể báo cho quản ngục trước.”

Trương Xuân Dương: “Trừ khi chuyện này chả hề hấn gì về cô ta, có khi cô ta còn mong nó xảy ra.”

Mong nó xảy ra?

Lục Nghiễm không nói gì, cầm lấy hồ sơ của Triệu Phong rồi lại lật nhanh ra xem.

Dựa vào hồ sơ thì hoàn toàn không moi ra được bất cứ vấn đề gì ở Triệu Phong, cô ta vào tù vì án kinh tế, động tay động chân vào sổ sách.

Nhưng sau khi vào tù, biểu hiện của cô ta chỉ có thể hình dung bằng cụm từ “thay đổi triệt để”, dù lao động hay học tập cũng đều rất tích cực, bạn tù và quản ngục đều nhận xét không tệ về cô ta, cô ta còn thường xuyên giúp đỡ các nữ tù không theo kịp ôn tập, cứ tưởng như là một “học sinh gương mẫu” trong trại giam nữ.

Nhưng bởi vì bản hồ sơ này quá hoàn hảo nên mới khiến Lục Nghiễm sinh nghi.

Trên đời này làm gì có ai mà hoàn hảo, chỉ có người giỏi che đậy mà thôi.

Lục Nghiễm im lặng giây lát, chớp mắt đã thấy cả bọn Hứa Trăn bắt đầu lần lượt bàn bạc, bọn họ đang nói đúng ngay chuyện dấu tay và dấu vân tay trên mặt Trần Lăng.

Theo kết quả kiểm nghiệm của khoa kiểm nghiệm dấu vết, dấu tay và dấu vân tay trên mặt Trần Lăng đều là của chính cô ta, cũng có nghĩa là tự cô ta đã khâu miệng mình lại.

Hành động khâu miệng cũng đã chứng tỏ cô ta đã tự sát, chứ không thì một người vẫn tiếp tục sống sao lại khâu miệng mình chứ?

Dựa vào hành động này, sợi nylon tìm được trong móng tay Trần Lăng và tế bào da của Trần Lăng được tìm thấy trên dây thừng, nút thắt số 8 kép chắc cũng là do cô ta tự thắt lấy, sau đó vòng vào cổ, siết chặt nút thắt.

Còn về Quaalude trong phích nước thì có thể là do Trần Lăng bỏ vào, cũng có thể là Lý Đông Vân.

Điều khác biệt duy nhất chính là giải thích về động cơ, nếu người bỏ thuốc là Trần Lăng thì có nghĩa là cô ta không mong muốn bất cứ ai làm gián đoạn hành vi tự sát của mình.

Còn nếu là Lý Đông Vân thì sẽ có tình nghi trợ giúp tự sát và lợi dụng thuốc ngủ để gỡ bỏ hành vi “trợ giúp tự sát” của mình.

Đương nhiên là không chỉ Lý Đông Vân mà còn có Lê Mẫn, Phương Tử Oánh, thậm chí là Triệu Phong.

Bốn người này đều là bạn cùng phòng của Trần Lăng, bốn trình độ giáo dục khác nhau, bốn tính cách khác nhau, bốn suy nghĩ khác nhau lại vì tư lợi và ra cùng một quyết định trong cùng một chuyện.

Bốn người đều là “tòng phạm”.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại nói: “Thật ra thì tới hiện tại, vụ án này đã lộ rõ, công tác hỗ trợ của chúng ta cũng có thể coi là đã đến nơi đến chốn nhưng cảnh sát trại giam không có quyền điều tra bên ngoài, vì thế chuyện ngoài trại giam vẫn cần chúng ta làm.”

Cả bọn Hứa Trăn vừa nghe đã vội vã im lặng, cùng nhìn về phía Lục Nghiễm.

Lúc này, Lục Nghiễm lại nói: “Hứa Trăn, hôm nay cậu theo tôi đến trại giam một chuyến, hỗ trợ cảnh sát trại giam lấy ghi chép lần nữa, bổ sung vài vấn đề.”

Hứa Trăn: “Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm lại nhìn Phương Húc nói: “Phương Húc, cậu đi điều tra thử các mối quan hệ của Triệu Phong, đặc biệt là người thân đến thăm tù.”

Phương Húc lên tiếng đồng ý.

Trương Xuân Dương lại hỏi: “Đội trưởng Lục, tôi có thể hỏi tại sao không? Không lẽ người nhà của Triệu Phong cũng dính dáng tới vụ này, vụ án xảy ra trong tù mà.”

Lục Nghiễm nói: “Dù là một người bình thường thì nguồn gốc cũng không thể nào sạch sẽ được như cô ta. Con người có năng lực mô phỏng và tâm lý số đông rất mạnh, sau khi vào tù, Triệu Phong chỉ tiếp xúc với toàn là phạm nhân nhưng cô ta chưa từng ăn cắp vặt, cũng chưa từng xích mích với ai, tất cả mọi người đều cảm thấy cô ta rất tốt, thậm chí còn không nhiễm thói xấu của các tù nhân khác, như vậy có thể sao? Nếu Triệu Phong thật sự có thể “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” thì cô ta sẽ không vì tham ít lợi riêng mà giúp người khác làm giả sổ sách. Điều này chứng tỏ cô ta không chỉ háms tài mà còn rất có tự tin vào trí thông minh của mình. Tôi không tin người như thế này có thể thay đổi triệt để trong vài năm thụ án, chỉ có thể nói là cô ta diễn giỏi, hơn nữa chắc chắn có người giúp cô ta che giấu.”

Trương Xuân Dương vừa nghe vừa gật đầu, đang chuẩn bị lên tiếng tiếp lại nghe Lục Nghiễm nói: “Nếu bên chống ma tuý tới đòi hồ sơ vụ án của Vương Xuyên thì Trương Xuân Dương nói chuyện với họ đi nhé, sau đó cậu với Hiểu Mộng đi tìm hiểu thử các mối quan hệ ngoài tù của Trần Lăng.”

Lý Hiểu Mộng: “Nhưng mà Trần Lăng đâu còn người nhà nữa.”

Lục Nghiễm bày hồ sơ của Trần Lăng ra trước, chỉ vào một mục nói: “Trên danh sách thăm nuôi của Trần Lăng có một cô gái tên là Chung Ngọc, nửa năm nay tháng nào cũng sẽ tới một lần. Nếu trước khi chết Trần Lăng còn có tâm nguyện hay hối tiếc gì đó, khả năng cao cô Chung Ngọc này sẽ biết được, có thể còn có liên quan đến mảnh giấy trong miệng Trần Lăng. Còn nữa, tìm hiểu luôn cả bác sĩ mà Trần Lăng đến khám lúc tại ngoại, xem xem Trần Lăng có nói gì với người đó không.”

Trương Xuân Dương: “Vâng, đội phó Lục!”

Lục Nghiễm phân chia xong nhiệm vụ rồi nhanh chóng rời khỏi Chi đội Hình sự cùng Hứa Trấn.

Phương Húc cũng không dám chần chừ, dọn dẹp đồ trên bàn rồi chuẩn bị đi điều tra manh mối về Triệu Phong.

Lúc này lại nghe Trương Xuân Dương cảm râm: “Tôi thấy vụ án đơn giản như vậy mà sao đội phó Lục cứ làm ầm ĩ lên làm gì? Nghe nói lúc trước ở bên chống ma tuý anh ta cũng như vậy, mấy vụ đội trưởng Lâm không cho đụng vào, anh ta cứ đụng cho bằng được, nếu không làm gì dính dáng tới vụ của Vương Xuyên?”

Phương Húc ngừng bước hỏi: “Vậy ý là ông không muốn đi ấy hả?”

Trương Xuân Dương vội vã lắc đầu: “Cũng không phải, tôi có sao nói vậy thôi, thật ra vụ này tra tới giờ cũng ổn rồi, cứ tra tiếp là không phải “hỗ trợ” nữa rồi, hình như hơi vượt quá phận sự ấy. Lỡ tìm ra được mấy thứ bên trại giam không muốn mình biết rồi sao? Mấy người nghĩ đi, vụ này rõ ràng là Trần Lăng tự sát, bốn người còn lại có thấy chết không cứu, biết mà không nói hay là đồng lõa thì bên trại giam bộ không biết hay gì? Không chừng là muốn mượn tay mình xử lý luôn bốn người kia ấy.”

Nghe Trương Xuân Dương nói thế, Phương Húc nhanh chóng im lặng, đứng đó nghĩ ngợi một lúc lâu.

Lúc này Lý Hiểu Mộng mới bước tới nói: “Thôi ông đừng có chơi thuyết âm mưu nữa, giao lại án lệ đi rồi đi làm nhiệm vụ nữa này.”

Trương Xuân Dương: “Hơ, cái con...”

Chỉ là Trương Xuân Dương còn chưa nói xong đã bị Lý Hiểu Mộng ngắt lời: “Còn cái chuyện ban nãy anh hỏi là đội phó Lục ở bên chống ma tuý lâu quá rồi hay gì, sao cứ muốn đào bới tới cùng thì em trả lời được ấy. Hồi sáng đi ăn ở nhà ăn em mới nghe một bé làm văn

phòng bên chống ma túy nói.”

Lúc này, Phương Húc và Trương Xuân Dương đều khựng lại, hai cặp mắt cùng nhìn về phía Lý Hiểu Mộng.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng cười cười rồi hắng giọng nói: “Nghe cho rõ này, thật ra đội phó Lục của mình không chỉ có ô dù mà xuất thân còn hiểm lắm!”

Trương Xuân Dương hứ hé: “Nói thừa, ông nào có ô dù mà xuất thân không hiểm?”

Lý Hiểu Mộng không để ý tới ý, tiếp tục nói: “Nhưng mà người ta cũng không phải chỉ được có cái mã thôi đâu. Thật ra lúc ở bên chống ma túy anh ấy đã tham gia hai nhiệm vụ nằm vùng, hơn nữa cả hai lần đều lập công hạng ba. Chỉ là nhiệm vụ khá bí mật, phía chống ma túy cũng chỉ tuyên dương trong nội bộ thôi, chắc chắn không thể nào làm ồn ầm ỹ.”

Phương Húc nghếch người: “Nếu vậy thì điều đội phó Lục qua làm đội phó bên mình cũng đâu phải hữu danh vô thực đâu.”

Trương Xuân Dương hỏi tiếp: “Nhưng mà cái này cũng có liên quan tới xuất thân đâu?”

“Anh nghe em nói cho xong đã!” Lý Hiểu Mộng trợn mắt với y rồi nói tiếp: “Nghe nói năm ngoái lúc đội phó Lục chấp hành nhiệm vụ còn khá là nguy hiểm, phần trăm cao là phải hy sinh ấy. Kết cuộc bên trên có người phát lệnh xuống, bảo là bắt buộc phải cứu đội phó Lục về! Lúc đó cho điều động nhiều người lắm, may là không có sao, cuối cùng cũng đưa người về được.”

Nghe đến đây thì không chỉ Phương Húc mà cả Trương Xuân Dương ngờ nghếch cũng thấy được gì không đúng: “Có người bên trên hả? Người làm được tới mức này chắc chắn là cao hơn đội trưởng Lâm cũng nhiều ấy...”

Lý Hiểu Mộng: “Còn nữa, vì đội phó Lục vi phạm kỷ luật mà đội trưởng Lâm cứ giận anh ấy miết, nhớ không? Nhưng mà giận thì giận chứ có lần nào đội trưởng Lâm phạt đội phó Lục thật chưa? Hơn nữa tối đó vừa nghe người gọi điện báo án là đội phó Lục là đội trưởng Lâm lập tức tới hiện trường ngay, còn tới suýt soát cùng lúc với mình nữa. Máy anh xem, anh ấy lo cho đội phó Lục hơi lỗ rồi còn gì?” Trong lúc Lý Hiểu Mộng đang cập nhật thông tin nhỏ đầu tiên, Lục Nghiễm và Hứa Trăn cũng đã lên xe chạy thẳng đến trại giam nữ.

Hứa Trăn lái xe, Lục Nghiễm ngồi ngay ghế phụ.

Nửa đoạn đường đầu, hai người gần như không nói gì với nhau mấy, Lục Nghiễm xem hồ sơ một lúc rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, cứ như luôn đang trăn trở về tình tiết vụ án.

Hứa Trăn nhân lúc chờ đèn đỏ liếc nhìn Lục Nghiễm vài lần nhưng cũng không cắt ngang suy nghĩ của anh, tiện thể lướt nhóm Wechat, nhìn ngay thấy ba người bạn Lý Hiểu Mộng đang bàn tán.

Ba người đã lần lượt xuất phát làm nhiệm vụ nhưng trên đường đi, chủ đề cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục dựa trên mẩu tin tức trước đó, tuy Hứa Trăn chưa nghe thấy nửa đoạn trước nhưng cũng có thể lờ mờ đoán được nội dung từ đoạn sau.

Sếp mới từng lập công hạng ba hai lần, có thân thế, bị điều đến Chi đội Hình sự, có ô dù, hữu danh vô thực, đặc cách đề bạt cũng là vì phía chống ma túy không muốn anh tiếp tục nhúng tay vào điều tra bất cứ vụ án ma túy nào nữa.

Nếu ghép hết những thông tin này lại với nhau thì việc đội phó Lục bị chuyển công tác có lẽ liên quan đến việc suýt hy sinh một năm trước.

Bên trên có người mong anh bình an, anh là người cực kỳ cố chấp, một khi đã quyết định là sẽ truy cứu tới cùng, cứ như vụ án của Trần Lăng vậy, trên danh nghĩa là trợ giúp nhưng thực tế lại là “người chủ

chính”.

Công việc của bên trợ giúp và bên chủ chốt khác nhau rất nhiều, Chi đội Hình sự lại không phải bộ phận nhàn rỗi, còn một đồng việc đang chờ, công việc đè xuống với danh nghĩa “trợ giúp” như thế này hoàn toàn có thể nói là đổ thêm dầu vào lửa với cả nhân lực và lượng công việc, khoan nói đến việc giữ chừng mực giữa bên trợ giúp và bên chủ chốt, lỡ đâu sơ suất gây mâu thuẫn với bên trại giam thì người ta lại thấy mình lo chuyện bao đồng.

Đám bà tám trong nhóm Wechat bàn tán sục sôi, nhân vật chính Lục Nghiễm thì lúc này lại mừng tượng ra cảnh tượng diễn biến vụ án trong đầu.

Trong cảnh tượng, trời đã khuya.

Trần Lăng ngồi ở đầu giường, trông rất bình tĩnh.

Đến lúc tắt đèn, bốn người bạn cùng phòng khác đã nằm xuống, lâu lâu lại có vài tiếng tán chuyện, Trần Lăng không tham gia cùng, chỉ nghe họ nhỏ tiếng hàn huyên.

Cho đến khi cả tiếng nói chuyện nho nhỏ kia cũng biến mất, trở thành tiếng hít thở yên tĩnh.

Trần Lăng ngồi yên lặng rất lâu trong bóng tối, có lúc nhìn ra ngoài cửa sổ, có lúc lại nghĩ tới quá khứ, tiếp đó, cô ta nhẹ nhàng đi xuống giường, tìm sổ ghi chép, viết lên đó một hàng chữ.

Sau đó, cô ta gấp mảnh giấy lại nhiều lớp, bỏ vào một túi nilon nhỏ rồi lại đi tìm kim chỉ.

Lúc Trần Lăng trở lại giường, cô ta dùng một sợi dây cột vào cọc giường phía trên mình, thắt gút, rũ thông lọng xuống, làm một nút thắt số 8 kép theo cách thức Lê Mẫn đã chỉ.

Lúc xong xuôi, Trần Lăng đã thấy hơi mệt, trên người có chút mồ hôi, sắc mặt rất tệ.

Cô ta về lại trên giường, cuộn người nằm xuống, muốn cơ thể mình bình tĩnh lại nhưng dạ dày đã bắt đầu có phản ứng, trước tiên là đau âm ỉ, sau đó là càng lúc càng dữ dội.

Trần Lăng đã ngưng thuốc được vài ngày, cơn đau mà chứng loét dạ dày mang tới lại càng nặng thêm, thế nhưng so với sự đặt dấu chấm hết sắp đến thì bao đây cũng chẳng là gì.

Trần Lăng nằm nghiêng, một tay ấn bụng, nôn một lần bên giường, nôn xong mất một thời gian để dịu lại rồi lại liếc nhìn thời gian, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cơn đau này.

Sau đó, cô cầm lấy cái ly đặt bên giường, uống sạch nước bên trong rồi lại cầm lấy kim chỉ, bắt đầu khâu miệng lưỡi.

Dù gì cũng là máu thịt của chính mình, dù đã sử dụng Quaalude, dù thường phải chịu cơn đau dạ dày nhưng lúc mũi kim đầu tiên xuyên qua thịt vẫn cảm thấy đau đến xé lòng.

Thế nhưng Trần Lăng đều nén nhịn, cô ta đau đến chảy nước mắt, nước mắt rơi trên bộ đồ tù, trên tay, trên môi miệng và chỉ sợi bông, cô ta cũng không hề dừng lại.

Đến lúc khâu xong xuôi, cô ta đặt kim chỉ dưới gối rồi nằm ngửa lên.

Trần Lăng dùng thông lọng tròn vào cổ mình, mò mẫm tới nút thắt, siết từng chú một, sợi dây nhanh chóng siết vào trong thịt.

Hơn nữa vì độ dài của dây thừng có hạn, đầu của Trần Lăng đã hẫng khỏi gối, tất cả trọng lượng đều đè lên dây thừng, như thế này là đã có thể dùng trọng lượng để đè siết hoàn toàn tĩnh mạch, động mạch cổ, nhanh chóng gây sốc rồi nghẹt thở, cuối cùng là tử vong.

Người muốn tự sát đều sẽ nghĩ đến cùng một vấn đề chính là cách thức tự sát nào sẽ đỡ khó chịu hơn.

Thế nhưng trên thực tế thì hoàn toàn không có cách thức chết thoải mái, tương đối đỡ hơn một chút thì là dùng thuốc an thần trước khi tự sát, sau khi thuốc an thần phát huy tác dụng sẽ là tê liệt một phần giác quan của cơ thể, giảm thiểu nỗi khiếp sợ cái chết, nhất là thuốc kiểu như Quaalude có thể khiến ý thức của Trần Lăng dần mờ mèm nửa tiếng sau khi uống, sự mờ mèm đó cũng làm dịu cảm giác ngột thở bởi dây thừng.

Sau khi chết, cơ thịt của người dần giãn ra, miệng hơi hé mở nhưng miệng lưỡi của Trần Lăng đã bị khô lại, vì thế từ đầu đến cuối cô ta cũng khép chặt miệng.

Vào khoảnh khắc cái chết ập đến, trước mắt Trần Lăng nhanh chóng xuất hiện một luồng sáng trắng, nguồn sáng kia rất sáng, cứ như có thể chiếu xuyên qua mí mắt cô ta.

Cô ta cứ nghĩ mình đang mở mắt nhưng lại không thấy gì cả.

Trước mắt nhanh chóng chỉ còn một khoảng đen kịt, đến cả cảm giác mờ mèm kia cũng biến mất.

Lục Nghiễm nghĩ đến đây, chậm chậm mở mắt, lông mày cũng không nhú lại nữa, một vài chi tiết dường như đã có đáp án.

Hứa Trăn chú ý tới cử động của Lục Nghiễm: “Đội phó Lục, sắp đến trại giam rồi.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Lục Nghiễm nhìn ra cảnh phố ngoài cửa xe, sắp xếp lại tinh tiết vụ án vừa mới nghĩ, tận vài phút sau, Hứa Trăn lại lần nữa đánh tan sự im lặng.

Hứa Trăn: “Đội trưởng Lục, có chuyện này tôi muốn hỏi anh.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Câu nói đi.”

Hứa Trăn: “Sao tự dưng anh lại bắt đầu nghi ngờ Triệu Phong, vì cô ta phải sạch sành sanh mọi nghi vấn sao?”

Cách nghĩ của Lục Nghiễm khá là khác thường, hơn nữa còn trái ngược hoàn toàn với tư duy điều tra hình sự.

Thường thì khi một người mắc phải tình nghi mới sẽ tạm thời bị cho là đối tượng tình nghi mà điều tra sâu hơn, điều tra hoàn tất sẽ xác thực thêm rồi thì đối tượng tình nghi này mới trở thành nghi phạm, quá trình này phải được lần lượt tiến hành.

Triệu Phong đã loại bỏ được tình nghi ngay giai đoạn đầu tiên, thường thì sẽ không ai lãng phí thời gian điều tra dành cho cô ta nữa nhưng Lục Nghiễm lại hoàn toàn ngược lại, càng sạch sẽ thì anh lại càng muốn điều tra tới cùng.

Hứa Trăn cũng không biết nói sao, không biết chuyện này có liên quan đến việc Lục Nghiễm từng đi nằm vùng hay không nhưng trong lần sắp xếp phân tích này, logic của Lục Nghiễm thật sự hợp lý, sau khi suy nghĩ kỹ càng thì tự Hứa Trăn cũng thấy chuyện “không chút tình nghi” của Triệu Phong hơi khả nghi.

Lục Nghiễm nửa cười nửa không nói: “Trong trại giam mỗi tuần đều có tổ chức cho các phạm nhân học chính trị, chủ yếu là một chút luật pháp và tin tức thời sự. Thường này nếu phạm nhân mượn sách trong thư viện thì đa phần ngoài một số tiểu thuyết sẽ là các loại sách liên quan tới luật pháp, chuyện này cũng có liên quan đến tiền sử phạm tội của họ. Người bình thường sẽ ít khi nào mua sách luật pháp hay sách tham khảo gì đó để nghiên cứu, trừ khi là người có chuyên môn hoặc cần thiết cho công việc hay là vài vấn đề gặp phải trong cuộc sống, cần tìm đáp án trong sách vở, phạm nhân thì lại thuộc nhóm người muốn tìm đáp án. Tất nhiên là cũng có nhiều động

cơ khác nhau, có người muốn sau này không tái phạm nữa, có người lại là để sau này thực hiện hành vi phạm tội cao tay hơn.”

Hứa Trăn khựng lại, bỗng chốc hiểu ra: “Với học thức của Triệu Phong, xét về cách thức hành động và trí tuệ thì dù cô ta không xem loại sách này cũng biết thế nào là phạm pháp. Thế nhưng cô ta lại mượn loại sách này để xem, có lẽ đã sớm tìm hiểu được rằng “thấy chết không cứu” cũng có thể chịu trách nhiệm hình sự ở một vài yếu tố đặc biệt, vì thế mới dè dặt cẩn thận né tránh với việc tử vong của Trần Lăng.

Lục Nghiễm: “Nói cách khác, nếu Trần Phong thật sự không hề biết chút gì về chuyện này thì cô ta cũng sẽ không cố ý phủ sạch liên can. Nếu không cố ý phủ sạch liên can thì trong lúc hoảng loạn khó tránh sẽ để lại một chút dấu vết ở hiện trường. Hơn nữa kiểu vụ án thể này thông thường đều sẽ điều tra người thân quen của người chết trước, với mối quan hệ của Triệu Phong và Trần Lăng khi còn sống, cô ta là người tiếp xúc với Trần Lăng nhiều nhất, dấu vết để lại đáng lẽ cũng phải nhiều nhất.”

Hứa Trăn: “Dù có để lại dấu vết thì sau khi điều tra, những dấu vết này cũng sẽ chứng minh cho cô ta. Thế nhưng bây giờ cô ta lại trở thành người “sạch sẽ” nhất trong bốn người, điều này chứng tỏ sau khi xảy ra vụ án, cô ta vẫn luôn không tiếp xúc với thi thể của Trần Lăng. Quả thật là không hợp lẽ thường tình.”

Một cái xác mà cả ba người còn lại đều đã có tiếp xúc, chỉ mỗi mình người thân với người chết nhất lại chưa từng động vào.

Một người thật sự vô tội có để ý tới những chuyện này không?

Lục Nghiễm không nói gì, anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu cũng xuất hiện một khả năng mới.

Anh luôn thắc mắc với việc phía trại giam xin hỗ trợ từ phía bên ngoài.

Thoạt đầu anh cứ nghĩ là do có liên quan đến việc phía sau Trần Lăng, sau đó tìm ra Quaalude, anh lại thấy vụ việc có liên quan đến đường dây ma túy nào đó, chỉ là nghĩ lại thì lại thấy quá đơn giản, dù gì thì việc lục soát đồ dùng cá nhân của Lý Đông Vân đối với phía trại giam mà nói là hết sức dễ dàng, hơn nữa cũng không cần phải xách động lực lượng để đối phó với một Lý Đông Vân bất cần đến đồ còn giấu không xong như thế.

Tất nhiên là Phương Tử Oánh “lạy ông tôi ở bụi này” với Tiết Bồng cùng với Lê Mẫn đường đột tháo nút thắt để lộ sơ hở cũng không thể nào là mục tiêu của cảnh sát trại giam.

Vậy thì phòng số bảy chỉ còn lại mỗi một người, cũng là người trông có vẻ không chút sơ hở nhất: Triệu Phong.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lục Nghiễm đã có kết luận.

Ngước mắt lên lần nữa, cổng trại giam nữ đã ở ngay phía trước.

Chương 16

Vào lúc Lục Nghiễm đang trên đường tới trại giam nữ, Tiết Bồng cũng đang vừa sắp xếp di vật của Trần Lăng trong phòng thực nghiệm vừa suy nghĩ tình tiết vụ án.

Có vụ án trông có vẻ tàn bạo nhưng bắt tay vào phá án mới thấy lại khá là “đơn giản”, bởi vì trong nhiều tình huống thì việc kích động gây án luôn sẽ thiếu sót trong suy nghĩ, nhiều yếu tố do manh động đột thì luôn sẽ để lại manh mối trong lúc hung thủ hoảng loạn, sau đó có muốn cứu vãn thì chỉ có nước là tiêu huỷ xác xoá dấu vết, xử lý gọn ghẽ luôn cả hiện trường vụ án.

Thế nhưng nếu muốn hoàn toàn xử lý được sạch sẽ thì gần như là không thể nào, dù có bày biện sửa sang lại phòng ốc thì cũng đều chưa chắc có thể tiêu huỷ chứng cứ được một trăm phần trăm.

Có vụ án trông có vẻ “nhẹ nhàng” nhưng sau khi điều tra lại phát hiện được khó khăn mịt mù quanh co bên trong, hơn nữa cứ như bóng sẽ ngược ấy, khó khăn lắm mới tìm được manh mối, muốn được thể tìm hiểu tận gốc rễ nhưng quá trình thực hiện lại càng lúc càng gian nan, dính dáng tới hết lớp ẩn tình này đến lớp ẩn tình khác.

Vụ án này rõ là không giống với những vụ án tự sát hay giết người ngụy trang thành tự sát khác, tự sát thường đều rất đơn giản trực tiếp, không nhất thiết phải bố trí quá nhiều bước, trừ khi là mưu sát ngụy trang thành tự sát mới thêm thắt không cần thiết làm phức tạp hoá một câu chuyện đơn giản khắc nghiệt.

Tiết Bồng dọn dẹp được một nửa lại nhìn thấy chai nước hồ kia.

Cô khựng tay lại, giơ chai nước khoáng lên cao, rọi đèn quan sát vi sinh vật trôi bên trong.

Chai nước này rõ là đã để được một thời gian, cộng với nước hồ vốn chưa được xử lý nên thành chai bây giờ đã bám một lớp vi khuẩn lam mỏng.

Nếu đặt dưới ánh mặt trời, dưới tác dụng của quang hợp, mớ vi khuẩn lam này sẽ còn mọc dày thêm nhanh chóng.

Tiết Bồng quan sát rất chăm chú, cho đến khi có một người bước vào phòng thực nghiệm với bước đi rất nhẹ nhàng mà chậm rãi, thoát đầu cô còn ngỡ đó là Phùng Mông.

Đến lúc người nọ bước tới thấp giọng cười, Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn sang mới nhận ra đó là Quý Đông Duẩn.

Quý Đông Duẩn đến trước bàn thí nghiệm, mắt cong cong nói: “Hình như em rất quan tâm đặc biệt tới vụ án của Trần Lăng.”

Tiết Bồng đặt chai nước xuống, cô cũng không có ý định giấu giếm: “Không lẽ anh không thấy lạ sao? Một người tự sát nếu mong người khác hiểu câu chuyện của mình thì thường là sẽ để lại di thư, trong di thư phần lớn là nguyên nhân tự sát. Nhưng Trần Lăng chỉ viết có một câu, chẳng lẽ cô ấy nghĩ cảnh sát giống mấy tay săn tin hóng hớt mà đi đào cả cuộc đời cô ta lên sao?”

Dù là cảnh sát hình sự hay kỹ thuật hình sự thì cũng chỉ điều tra tất cả những gì có liên quan đến vụ án, điều tra nguyên nhân tử vong, điều tra hiện trường vụ án, điều tra động cơ phạm tội và tâm lý phạm tội, trong quá trình này sẽ dính dáng đến vài câu chuyện nhưng tuyệt đối không phải là tiểu sử nhân vật.

Quý Đông Duẩn chống hai tay bên mép bàn, nụ cười nhạt đi đôi chút: “Lúc giải phẫu thi thể anh cũng có cảm giác như thế, cứ như có một câu hỏi cứ theo suốt trong đầu, mỗi khi anh giải đáp được một câu lại

xuất hiện một câu khác.”

Tiết Bồng than thở: “Thế đấy, có một chuyện em cứ không hiểu nổi, vì sao cô ta lại phải giấu một chai nước hồ?”

Quý Đông Duẩn cầm chai nước quan sát rồi nói: “Có thể là lấy từ gần nơi cô ta sinh ra hoặc là nơi từng sinh sống. Có lẽ là có ý nghĩa đặc biệt với cô ta.”

Tiết Bồng cau mày, nhìn chăm chăm vào gợn nước lăn tăn trong chai.

Quý Đông Duẩn nhìn lướt qua rồi lại cười.

Da dẻ Tiết Bồng trắng hơn những cô gái khác, ngoài nguyên do bẩm sinh ra thì có thể còn có liên quan đến cái thói thức khuya của cô.

Hiện trường vụ án thường sẽ bị người khác phát hiện vào rạng sáng hoặc đêm tối, rất ít khi xuất hiện vào ban ngày ban mặt, hơn nữa đa phần địa điểm sẽ khá khuất hoặc là trong nhà.

Khi đến hiện trường, tất cả nhân viên kỹ thuật và pháp y đều cụ bị cẩn thận, cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc trực tiếp gì với ánh nắng, từ hiện trường đi về thì lại đắm đầu vào phòng thí nghiệm.

Tiết Bồng có da dẻ sáng trắng, mặt mũi xinh xắn mà tỷ lệ phân bố rất cân đối, vóc dáng trông khá gầy nhưng lại mang một đôi mắt sắc bén đen hun hút, thường ngày lại ít nói, cũng chưa từng có ai nhìn thấy cô mừng vui hết cỡ hay âu sầu tột độ, chỉ là cứ hễ gặp phải khúc mắc là cứ như không sống nổi vậy.

Quý Đông Duẩn nói: “Cái tính hay suy xét tới ngọn ngành của em thật sự rất hợp với ngành này. Nếu em thật sự không yên tâm về chai nước này thì tìm cơ hội tới gần nơi Trần Lăng từng sống, thu thập một ít mẫu nước hồ mang về rồi đối chiếu với nước trong chai là sẽ có đáp án thôi mà. Chứ em cứ nhìn nó chăm chăm như bây giờ

cũng có làm được gì đâu?”

Tiết Bồng ngẩn người không nói gì.

Thật ra cô cũng đã thầm nghĩ đến điều này, chỉ là trước khi vụ án được phá, cô còn có vài chuyện cần phải làm, tạm thời không đi được, cũng không thể lãng phí quá nhiều thời gian đi điều tra một thứ không có liên quan trực tiếp với vụ án này.

Quý Đông Duẫn lại nói: “Tất nhiên đây là công việc bên lề, dù kết quả điều tra của em có phát hiện động trời, dù có thể tìm ra manh mối chấp vá ra được cuộc đời của Trần Lăng nhờ vào chai nước này thì vụ án cũng sẽ không xoay chuyển.”

Tiết Bồng cười, đặt chai nước sang một bên nói: “Đợi phá án xong rồi tính vậy, có khi một ngày nào đó em rảnh rồi lại tới thu thập mẫu nước hồ đó cũng không chừng.”

Quý Đông Duẫn không trả lời, nhìn Tiết Bồng lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, vài giây sau lại hỏi: “Phải rồi, tôi nghe bên chống ma túy nói ban sáng em lại gửi vật chứng mới qua hả?”

Thứ Quý Đông Duẫn muốn nói đến là chiếc áo vải bông của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng “ồ” trong miệng: “Tối hôm qua bên hình sự đưa đến, em thu thập được vài vật chứng vi lượng, lo có sơ suất nên gửi mẫu và áo sang bên đó.”

Quý Đông Duẫn hỏi nửa thật nửa chơi: “Một năm nay em cứ để tâm đến y pháp độc chất, có muốn sang giúp một tay không? Lúc ở Trường Cảnh sát, thành tích mảng thí nghiệm lý hoá của em luôn rất ổn.”

Tiết Bồng cười khế: “Em mà xin chuyển công tác thật là thầy sẽ truy sát em đấy.”

Quý Đông Duẩn cũng cười: “Không tới nỗi chuyển công tác, người có tài làm được nhiều nghề thôi, chỉ cần em đảm đương nổi thì làm cả hai bên, y pháp độc chất cũng vừa đang thiếu người. Tôi nghe nói bên y pháp độc chất đã nói với Trưởng khoa Phùng chuyện này rồi.”

Tiết Bồng sững người: “Nhưng mà em nghe nói là sắp điều nhân viên kỹ thuật lí hoá tới rồi mà.”

Quý Đông Duẩn: “Tôi biết, lúc phỏng vấn cũng có tôi ở đó, nhưng mà theo tôi thấy thì chuyên môn và tính cách của cô ấy đều chưa được mài luyện, ít nhất phải một, hai năm nữa.”

Vậy à...

Tiết Bồng không tiếp lời, cô cúi đầu tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Đến lúc này cô mới hiểu được lý do vì sao Quý Đông Duẩn tới đây.

Quý Đông Duẩn nói: “Em xem thử đi, nếu sức lực có hạn thì cũng không cần cố.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi giây lát rồi ngẩng đầu nhìn y bảo: “Lát nữa em nói với thầy trước, để xem ý thầy sao.”

Quý Đông Duẩn lại cười: “Không vấn đề gì.”

Quý Đông Duẩn đi khỏi rồi, Tiết Bồng lại ở đó một mình trong chốc lát.

Thật ra cô cũng rung rinh trước đề nghị của Quý Đông Duẩn, nếu không có hứng thú thì một năm nay cô đã không cứ đâm đầu vào y pháp độc chất rồi.

Tất cả các cảnh sát kỹ thuật hình sự đều sẽ dần dần tìm tòi ra cái mình giỏi nhất, hứng thú nhất trong quá trình phát triển sự nghiệp, ví

dụ như kiểm nghiệm vết tích, kiểm nghiệm lí hoá, kiểm nghiệm văn bản, còn có kiểm nghiệm hình ảnh vân vân.

Chuyên môn chính của Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đều là kiểm nghiệm dấu vết nhưng Mạnh Nghiêu Viễn lại khá nhạy cảm với chữ viết, mấy năm trước còn từng học Văn tự học, giáo viên dạy kiểm nghiệm chữ viết cũng rất thích y, mỗi lần gãi sang đó giúp đều sẽ được học một vài kinh nghiệm riêng.

Trong số các phân ngành này, y pháp độc chất trong kiểm nghiệm lí hoá lại là thứ thu hút Tiết Bồng nhất, y pháp độc chất lại bao gồm kiểm nghiệm chất độc và ma tuý, ngoài ra, kiểm nghiệm lí hoá còn nghiên cứu về tảo silic, côn trùng, những sinh vật nhỏ cũng có tác dụng cực kỳ quan trọng trong việc giải đáp các vụ án mạng.

Với những vụ án trước, Tiết Bồng cũng sẽ đến phụ giúp phòng thí nghiệm lí hoá nhưng đó đều là đồng nghiệp nhờ vả nhau mà thôi, bây giờ Quý Đông Duẫn lại chính miệng nói ra, bên y pháp độc chất cũng đã nói với Phùng Mông, thế này thì lại khá là chính thức, nếu mà đồng ý thì sau này cô lại phải dành ra nhiều thời gian hơn để học tập và nghiên cứu kiểm nghiệm lí hoá.

Tục ngữ nói nhiều nghề không thiệt, kỹ thuật hình sự cũng vậy, các chuyên viên kiểm nghiệm có kinh nghiệm phong phú cũng có thể là chuyên gia giám định của các phòng khoa khác, dù sao thì ngành này lúc nào cũng thiếu người, đặc biệt là cực hiếm nhân tài.

Nhân tài ở đây không chỉ cần phải có kiến thức thường thức đời sống phong phú mà còn phải kiên nhẫn chịu được cô đơn mà nghiên cứu trăm nghề, thậm chí là vạn vật. Muốn được như thế cần phải dâng hiến phần lớn thời gian cuộc đời, không để tâm đến đồng lương ít ỏi.

Nói cách khác thì nếu là người nhàn hạ sống vô lo nghĩ, không thật sự có hứng thú với nó, không cưỡng nổi sức hút của tiền tài thì thật sự không làm được.

Lấy ví dụ như là pháp y đấy, hai năm trước ở thành phố Giang từng có một vụ án pháp y ăn hối lộ.

Bởi vì pháp y truyền thống không chỉ phải khám nghiệm tử thi mà ngày thường còn phải làm giám định thương tật cho nạn nhân hoặc người tàn tật, cấp bậc phân loại giám định này rất khắt khe, cấp bậc khác nhau sẽ có liên quan trực tiếp đến sự khác nhau của tiền trợ cấp và đền bù.

Có nhiều tay pháp y đã quen cắt xén, thậm chí còn sẽ tỏ ý thẳng thừng, chỉ cần trích ra một phần tiền bồi thường cho họ là họ sẽ tăng thêm một cấp trong kết quả giám định thương tật.

May là Tiết Bồng không có vướng mắc gì về mặt này, tuy bố Tiết Ích Đông mất sớm nhưng khi còn sống không chỉ là giáo sư của Sở Nghiên cứu Vật lí Địa chất thành phố Giang mà còn để lại vài nghiên cứu độc quyền, sau khi qua đời, nhà nước cũng có trích tiền trợ cấp cho, thêm vào đó thì Trương Vân Hoa mẹ Tiết Bồng là chuyên viên nghiên cứu về thủy lợi, vì thế gia cảnh nhà họ Tiết luôn duy trì được ở mức khá giả.

Lớn lên trong gia cảnh như thế, Tiết Bồng từ nhỏ cũng thường được nghe nên chịu ảnh hưởng từ đó, thích tìm tòi nghiên cứu, thường ngày phần lớn thời gian đều ở lì trong toà kỹ thuật hình sự, sớm đã quen với việc mặc đồng phục hơn ba trăm ngày một năm, cũng không hứng thú với thế giới phức tạp bên ngoài, cứ hễ có thời gian cá nhân là sẽ đi học tập, xem các loại sách vở.

Mạnh Nghiêu Viễn từng nói rằng Tiết Bồng là máy kiểm nghiệm của phòng thực nghiệm, không cần cảm điện mà vẫn tự động dùng được.

Đến Phùng Mông còn than rằng với cái tính cách “một mình một cõi” như Tiết Bồng thì chưa tới năm năm là giữa cô và các chuyên viên kỹ thuật đồng trang lứa đã có thể vạch ra giới hạn triệt để về chức vụ

mất rồi.

Vì thế nên nghĩ cũng biết là bên y pháp độc chất đột nhiên ngỏ ý như thế quan trọng biết bao với Tiết Bồng.

Lúc Phùng Mông vào đã thấy Tiết Bồng đứng bên bàn thí nghiệm thất thần.

Trước mặt cô là hộp di vật của Trần Lăng vừa sắp xếp xong, chỉ có mỗi chai nước kia là được lấy ra đặt bên tay.

Phùng Mông tiến tới trước, đằng hắng mấy tiếng.

Tiết Bồng lập tức như tỉnh khỏi giấc mộng: “Thầy.”

Phùng Mông liếc nhìn chai nước cười nói: “Vẫn chưa chịu đi nghỉ à?”

Tiết Bồng “dạ” một tiếng: “Con vừa đang định nhờ thầy duyệt cái này ạ, đợi từ từ án phá xong, con muốn lấy chút nước này nghiên cứu một mình. Con bảo đảm nhất định sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc.”

Phùng Mông cũng như Quý Đông Duẫn ấy, đều biết tính Tiết Bồng cả, biết là một khi có bất cứ nghi vấn nào thì cô cũng bám chặt không buông, không tìm ra kết quả chắc chắn sẽ không chịu thôi.

Phùng Mông cũng thoải mái: “Duyệt đấy.”

Tiết Bồng khẽ ngơ ngác rồi lại lập tức mỉm cười.

Tiếp đến, cô lại nghe thấy Phùng Mông nói: “Nhưng mà nếu nghiên cứu ra được gì, nhớ là phải báo cáo cho thầy đấy.”

Tiết Bồng: “Dạ vâng, con biết rồi ạ.”

Dù là vụ án nào thì sau khi hoàn tất hết trình tự tư pháp, vật chứng

đều sẽ phải được phân loại, có cái sẽ trả về cho người nhà, Trần Lăng đã không còn người nhà, những món này sẽ được gửi về trại giam.

Những vật chứng có liên quan đến vụ án, đặc biệt là các mẫu tổ chức nội tạng sẽ được phía phòng thực nghiệm giữ lại một phần, một là để lưu trữ để sau này nghiên cứu đối chiếu, hai cũng là phòng lỡ đâu vụ án có sai sót, cần phải lật lại vụ án thì cũng còn dấu vết.

Thật ra dù Tiết Bồng có không nói trước với Phùng Mông thì nước trong bình cũng sẽ được trích một ít làm mẫu vật, cũng không khắt khe gì nhưng nói trước một tiếng thì mai mối có kết quả mới có người có thể chứng minh được nguồn gốc.

Tiết Bồng chia nước từ chai ra một chai nước nhỏ, làm dấu và đăng ký hân hoi, đưa Phùng mông ký tên rồi cất chai nước vào.

Lúc này Phùng Mông lại nói: “Thầy thấy con rất dễ tâm vào vụ án này, rốt cuộc nó thu hút con ở chỗ nào vậy?”

Tiết Bồng khựng lại, ban nãy Quý Đông Duẩn cũng đã hỏi cô một câu y hệt.

Tiết Bồng ngừng lại mấy giây, ánh mắt lướt qua mớ di vật của Trần Lăng nói: “Trần Lăng chết do tự sát nhưng vụ án lại trở nên phức tạp vì những người biết chuyện khác. Trong một căn phòng kín, có một người tự sát, những người còn lại đều làm ra vẻ như không biết gì nhưng dù họ có làm thế nào thì mỗi dấu vết họ để lại đều là “chứng cứ không thanh âm”. Với cả chứng cứ thì sẽ không nói dối.”

Ai cũng đều nói, pháp y là “người lên tiếng cho người chết” còn kiểm nghiệm dấu vết lại đại diện cho “chứng cứ không thanh âm”, cả hai đều giúp hiện trường vụ án lên tiếng, một người nói thay người chết, một người nói thay chứng cứ.

Tiết Bồng làm nghề này thì tất nhiên là tin tưởng hoàn toàn vào điều

này nhưng trong một vài vụ án, họ cũng có lúc lực bất tòng tâm.

Phùng Mông cười híp mắt, nếp nhăn trên mặt hiện rõ tuổi tác, cũng tượng trưng cho một cuộc đời đầy trải nghiệm và trí tuệ, ông nhanh chóng nghe ra được Tiết Bồng có hơi ngập ngừng mà hỏi: “Câu này con nói cho thầy nghe hay là cho chính mình nghe? Con nhấn mạnh như vậy là do không hiểu chuyện gì hay là thấy bế tắc?”

Tiết Bồng sửng sò giây lát, biết là không giấu được Phùng Mông bèn nói: “Tất cả vật chứng tìm thấy được lúc này đều như những mảnh ghép của bức tranh xếp hình, chỉ cần tìm ra được hết rồi ghép lại theo logic là sẽ tái hiện được hoàn cảnh hiện trường vụ án. Cho đến hiện tại thì chúng ta chắc đã tìm ra đầy đủ các mảnh ghép, bức tranh cũng đã hoàn thiện được khá khá nhưng...”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại ngập ngừng.

Cho đến khi Phùng Mông giúp cô nói hết câu: “Nhưng con cảm thấy bức tranh này còn thiếu vài mảnh ghép.”

Tiết Bồng vừa nói vừa cầm báo cáo đưa cho Phùng Mông xem: “Dấu vết tìm ra được ở hiện tại chỉ có thể chứng minh ba người Lý Đông Vân, Lê Mẫn và Phương Tử Oánh đều có tiếp xúc với thi thể của Trần Lăng, chỉ có mỗi Triệu Phong là không có dấu tích gì. Sau đó con có kiểm tra lại, chúng ta đã tra xét rất kỹ càng ở khu vực của mỗi người, không thể nào thiếu sót gì được, thế nhưng đến dấu vân tay của Triệu Phong cũng tìm không ra. Vì sao cô ta lại là ngoại lệ, điều này quá bất thường.”

Một vụ án xảy ra trong phòng kín, có người chết, bốn người còn lại thì ba trong số đó đều có tiếp xúc với thi thể, vì nhiều tâm thái khác nhau, có người cấp cứu, thu dọn hiện trường, chỉ có mỗi một người là không hề tiếp xúc với thi thể lấy một chút, “sạch sẽ” đến khó tin, trong khi người này lại là người thân nhất với người chết trong số bốn người.

Vậy thì sau khi phát hiện ra xác của Trần Lăng, Triệu Phong đã làm gì?

Không lẽ cô ta chỉ ở ngoài cạnh, đứng không không nhìn ba người loay hoay quanh thi thể?

Trần Lăng tự sát rồi, không lẽ Triệu Phong không thấy kinh ngạc sao? Hay là cô ta đã sớm biết Trần Lăng sẽ tự sát, thậm chí đã chuẩn bị rằng mình nên làm thế nào, vì thế mới có thể giữ được bình tĩnh khi xảy ra chuyện.

Chuyện này giống như ví dụ của Lục Nghiễm, khi một người xúi giục một người khác tự sát, chỉ cần người xúi giục tuân thủ nguyên tắc trò chơi, vẽ chuyện theo logic thì kỹ thuật vật chứng sẽ không bắt thóp được.

Vừa nghĩ đến đây, Tiết Bồng lập tức không cam lòng, tưởng như lóe lên ý nghĩ luôn bám riết tới cùng.

Cho đến khi Phùng Mông nói: “Đừng có xoáy mãi vào chỗ bế tắc. Nếu con thật sự thấy Triệu Phong có vấn đề thì chuyện đầu tiên cần làm là ra khỏi ngõ cụt trước rồi về lại nơi ban đầu, kiểm tra lại một lượt từng bước chúng ta đã làm, xem xem có bỏ sót gì không. Thật ra kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể có hai khả năng, một là chúng ta đã bỏ sót gì đó then chốt, còn khả năng khác là chúng ta đã bị bế tắc bởi chính quán tính của mình, có lẽ có những “vết tích” lại tồn đọng trên những vật trông có vẻ không hề liên quan.”

Tiết Bồng sửng sò nhưng cô nhanh chóng hiểu ý Phùng Mông.

Đúng vật, hiện trường vụ án là ký túc xá trại giam, trong ký túc xá có rất nhiều vật dụng cá nhân nhưng phần lớn đều không liên quan tới vụ án của Trần Lăng, nếu đã không liên quan thì tất nhiên cũng sẽ không ai muốn lãng phí nhân lực để làm kiểm nghiệm.

Thế nhưng trong một vài vụ án đặc biệt, có nhiều dấu vết luôn sẽ

được tìm thấy trong những món đồ trông có vẻ không liên quan.

Tiết Bồng bỗng im lặng không nói.

Phùng Mông cười nói: “Người tài giỏi cũng có lúc sơ suất, dù Triệu Phong thông minh cỡ nào đều không thể không chút kể hờ được. Có lẽ vẫn còn một vài “lời làm chứng” có liên quan tới cô ta sót lại ở một nơi chúng ta đã bỏ lỡ. Bốn năm người sống cùng với nhau, nhất định là có không ít dấu vết sinh hoạt, thầy không tin là cô ta có thể lau sạch tất cả mọi chi tiết.”

Tiết Bồng đột nhiên nói: “Thầy, sáng nay bên hình sự phải đến trại giam nữ bổ sung ghi chép, con cũng muốn đi thêm lần nữa ạ.”

Phùng Mông thở dài, cười nói: “Nếu thầy không cho con đi, con chắc chắn không chịu thôi đâu. Vây đi, thầy nói với đội phó Lục một tiếng trước coi ý cậu ấy thế nào, nếu cậu ấy thấy cần thì con gọi thằng Mạnh đi cùng. Đến lúc sang bên đó nhất định phải nghe lời đội phó Lục, đừng có tự ý hành động.”

Tiết Bồng cuối cùng cũng cười: “Tất nhiên rồi, thầy yên tâm đi ạ.”

Chương 17

Phùng Mông nhanh chóng thương lượng tình hình với Lục Nghiễm, cuộc điện thoại còn chưa được nửa phút.

Đến lúc Phùng Mông gác máy, Tiết Bồng mới dò hỏi: “Sao rồi ạ?”

Phùng Mông: “Duyệt rồi. Với lại bây giờ họ đang tìm hiểu tình hình với bên cảnh sát trại giam ấy, quả đúng là có phát hiện ra vài thứ, đang cần kỹ thuật qua đó thu thập chứng cứ. Con với thằng Mạnh đi nhanh đi, à đúng rồi, pháp y Quý cũng sẽ đi đấy.”

Tiết Bồng mỉm cười vừa định nói, Phùng Mông lại dặn dò: “Nhớ là nhất định phải nắm bắt cơ hội học tập, trao đổi thật nhiều với đội phó Lục và pháp y Quý, sắp tới làm kiêm luôn bên y pháp độc chất đấy, bây giờ ráng mà rèn kinh nghiệm thực chiến với độ ăn ý, mai mốt nhất định hữu dụng.”

Tiết Bồng hơi bất ngờ: “Thầy, thầy đồng ý rồi ạ?”

Phùng Mông huơ tay: “Được rồi, thầy chỉ có một yêu cầu thôi, không được làm trì trệ công tác kiểm nghiệm dấu vết, nếu mà hai bên đụng nhau thì kiểm nghiệm dấu vết vẫn là chính.”

Tiết Bồng lập tức nói: “Vâng ạ.” Lúc Tiết Bồng tìm thấy Mạnh Nghiêu Viễn, Mạnh Nghiêu Viễn vừa giám định xong một vật chứng, khó khăn lắm mới có chút thời gian ngồi xuống nghiên cứu mấy kiểm nghiệm chữ viết mới, ai ngờ ngồi còn chưa bồng mông đã bị Tiết Bồng gọi đi.

Hai người đến bãi đậu xe, Quý Đông Duẩn và trợ lý pháp y đã đứng

đó được một lúc.

Quý Đông Duẩn: “Vừa đủ người, đi thôi.”

Sau khi xe chạy được một đoạn, Mạnh Nghiêu Viễn mới thấy bức bối hỏi Tiết Bồng: “Này, tôi bảo này, sao bà tích cực hứng khởi với vụ này vậy? Có thưởng hả hay gì?”

Tiết Bồng liếc nhìn y, không tiếp lời.

Quý Đông Duẩn ngồi ở ghế phụ nói: “Thật ra là do đội phó Lục có phát hiện mới, cần kiểm nghiệm dấu vết và pháp y cùng trở lại hiện trường.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ồ.”

Một lúc sau, Mạnh Nghiêu Viễn lại bị hấp dẫn bởi cuộc bàn tán sôi nổi trong nhóm Wechat.

Cả buổi sáng nay, Mạnh Nghiêu Viễn cứ bận suốt, cũng không có thời gian rảnh, bây giờ xem tin nhắn trong nhóm lần nữa thì đã hơn ngàn tin.

Mạnh Nghiêu Viễn vốn rất cẩn thận, làm việc rất nguyên tắc trong lúc thu thập chứng cứ, lướt lên trên hết mười phút, đọc xong tin nhắn rồi tốn thêm nửa phút để tiêu hoá nữa mới quái lạ nhìn Tiết Bồng.

Nửa phần trước tin nhắn trong nhóm là nói về xuất thân của Lục Nghiễm và những gì anh trải qua ở đội chống ma túy, nửa phần còn lại thì lại vòng tới Tiết Bồng.

Cả bọn Trương Xuân Dương đều đang suy đoán, nếu Lục Nghiễm và Tiết Bồng đã quen biết từ trước kia, lại còn học cùng một trường cấp Ba thì mối quan hệ lúc ở Trường Đại học Cảnh sát chắc sẽ không xa lạ gì.

Hôm đó ở ngoài thang máy, Tiết Bồng mĩa mai Lục Nghiễm như thế, Lục Nghiễm cũng không đáp trả, vậy thì phần trăm cao là Tiết Bồng cũng biết về xuất thân và câu chuyện của Lục Nghiễm.

Mạnh Nghiêu Viễn xem hết tất cả ghi chép trò chuyện, nhanh chóng nắm bắt được manh mối “một năm trước” một cách vừa tinh tế vừa chuẩn xác, vội vã bật khung chat với Tiết Bồng lên hỏi: “Một năm nay bà quan tâm đến y chất độc pháp tới vậy, có liên quan gì đến chuyện một năm trước đội phó Lục làm nhiệm vụ suýt nữa hy sinh không?”

Hỏi xong, Mạnh Nghiêu Viễn bèn liếc xéo sang Tiết Bồng, nhìn thấy Tiết Bồng cầm điện thoại, mở ra xem, không có biểu hiện gì là kinh ngạc lắm, chỉ khẽ nhướn mày rồi nhanh chóng bấm vài chữ.

Mạnh Nghiêu Viễn cúi đầu nhìn, tin nhắn chỉ mỗi ba chữ: “Không liên quan.”

Mạnh Nghiêu Viễn còn lâu mới tin, y lại hỏi: “VẬY về phần thời gian cũng trùng hợp quá nhỉ? Vậy bà có biết một năm trước tại sao đội phó Lục lại suýt hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ không?”

Tiết Bồng liếc mắt: “Cái đó ông đi hỏi anh ta đi.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Hơ, bà giấu luôn cả tôi cơ đấy, đợi đó, tốt nhất là đừng có để bị tôi bắt được!”

Lần này Tiết Bồng còn lười trả lời lại, vừa định cất điện thoại vào thì nhìn thấy tin nhắn mẹ Trương Vân Hoa gửi đến.

Trương Vân Hoa nói: “Chú Thường hỏi mẹ tận mấy lần, hỏi khi nào con về nhà, cả nhà mình cùng ăn cơm, nếu mà con bận thì mình đặt phòng riêng ở nhà hàng gần Cục thành phố, khi nào con nghỉ trưa thì cả nhà sang đó, không làm trễ nãi công việc của con đâu.”

Tiết Bồng liếc nhìn ngày tháng mới nhận ra mình lại quá hồ đồ.

Từ lúc đón hai cha con Thường Trí Bác và Thường Phong ra tù, mấy ngày nay cô chẳng xuất hiện, cũng không nhắn nhủ gì về nhà, cứ tăng ca ở trong Cục thành phố miết.

Tiết Bồng trả lời: “Nhưng mà phải đợi mấy ngày nữa chứ dạo này con thật sự bận lắm ạ.”

Trương Vân Hoa: “Vậ thế này đi, mẹ với chú chọn chỗ trước, sắp xếp xong rồi lại nói với con nhé. Chứ không là con chắc chắn lại quên nữa.”

Tiết Bồng: “Dạ vâng, con sao cũng được ạ.”

Bên kia, Trương Vân Hoa đặt điện thoại xuống, đứng dậy đi đến trước phòng Thường Trí Bác.

Sau khi ra tù, Thường Trí Bác luôn ở đây nhưng vì ông vẫn chưa có quan hệ về luật pháp với Trương Vân Hoa nên Thường Trí Bác kiên quyết chia phòng.

Trương Vân Hoa gõ cửa mấy cái.

Không mất bao lâu, Thường Trí Bác đã ra mở cửa.

Trương Vân Hoa cười nói: “Em nhắn với Bồng Bồng rồi, mấy ngày nữa coi giờ giấc sao rồi mình qua đó ăn với nó một bữa.”

Thường Trí Bác khựng lại: “Được.”

Sau đó không khí yên tĩnh mất vài giây, hai người bỗng đều hơi gượng gạo.

Sau khi Tiết Ích Đông qua đời, đồng nghiệp, bạn bè lúc trước của Tiết Ích Đông đều chiếu cố mẹ con Trương Vân Hoa rất nhiều, trong số đó tất nhiên là có cả Thường Trí Bác.

Khi còn trẻ, Thường Trí Bác cũng từng theo đuổi Trương Vân Hoa, sau đó trời xui đất khiến, Trương Vân Hoa lại yêu Tiết Ích Đông, Thường Trí Bác cũng kết hôn với mẹ của Thường Phong.

Thật ra trước năm Tiết Bồng mười sáu tuổi, Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa vẫn còn chỉ là bạn bè, cũng không qua lại gì nhiều.

Cho đến năm ấy Tiết Dịch đột nhiên bị hại, Trương Vân Hoa phải chịu cú sốc lớn, Thường Trí Bác cũng phải chịu nỗi đau mất vợ ở tuổi trung niên, hai người cùng cảnh ngộ xót thương cho nhau, quan tâm hỏi han, giúp đỡ lẫn nhau rồi mới dần đi xa hơn.

Mấy năm sau, Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa bắt đầu cân nhắc về việc tái hôn, ai ngờ công việc của Thường Trí Bác lại xuất hiện thêm rất nhiều rắc rối, chưa được bao lâu thì Thường Trí Bác phải ngồi tù, chuyện của ông và Trương Vân Hoa cũng đành bỏ ngỏ.

Trong thời gian Thường Trí Bác ngồi tù, Trương Vân Hoa cũng sẽ nhân lúc rảnh rỗi đến thăm ông, tình cảm của hai người cũng được duy trì tốt. Đến bây giờ Thường Trí Bác đã ra tù, cũng đã đến lúc đăng ký kết hôn rồi.

Nhưng mấy ngày nay Thường Trí Bác sống ở đây hình như có xa cách hơn với Trương Vân Hoa, còn xa lạ hơn lúc Trương Vân Hoa vào thăm tù, nói năng hành động đều khách sáo, cứ như khách tới ở trọ ấy.

Trương Vân Hoa cười, định xóa bỏ lớp màng gượng gạo, đang chuẩn bị đổi chủ đề thì nghe thấy Thường Trí Bác nói: “Vân Hoa, có chuyện này tôi đã suy nghĩ mấy ngày nay rồi, muốn nói với em một tiếng.”

Trương Vân Hoa sửng người, nhìn thấy tâm trạng Thường Trí Bác có hơi khác thường, thật ra trong lòng cũng đã có dự cảm.

“Anh không muốn... sống ở đây nữa phải không?”

Thường Trí Bác cúi đầu, không nhìn vào mắt Trương Vân Hoa, chỉ nhỏ giọng: “Tôi nghĩ kỹ lắm rồi, tuy bây giờ tôi đã ra tù nhưng vẫn có tiền án. Bé Bồng làm việc rất chăm chỉ, cũng rất chuyên tâm, sau này thẩm tra chính trị để thăng chức, bị phát hiện có một người cha kẻ từng phạm pháp sẽ không tốt cho nó. Tôi không muốn vì lỗi lầm của mình mà ảnh hưởng tới tương lai của con bé.”

Trương Vân Hoa há hốc, vốn định nói gì đó nhưng lại nuốt vào trong.

Nếu đổi lại là những lí do khác, Trương Vân Hoa còn có thể thuyết phục Thường Trí Bác nhưng hễ nhắc tới Tiết Bồng thì quả đúng là vướng mắc khó lấp đầy.

Hơn nữa Tiết Bồng chưa từng phản đối chuyện hai người họ, Thường Trí Bác ra tù, Tiết Bồng còn chủ động đi đón ông về, so ra thì người lớn như họ cũng không dám quá ích kỷ.

Trương Vân Hoa khẽ thở dài, cuối cùng lại nói: “Nếu anh đã nghĩ kỹ cả rồi thì cũng phải tìm nơi để sống cái đã...”

Thường Trí Bác nói: “Tôi đã tìm được chỗ rồi, cách chỗ em không xa, nếu như có gì cần giúp đỡ cứ gọi tôi.”

Trương Vân Hoa nghẹn lại, không ngờ Thường Trí Bác đã sắp xếp ổn thoả cả, bà cũng không nói gì thêm mà chỉ hỏi: “Vậy anh còn đi ăn với Bồng Bồng không?”

Thường Trí Bác vội vàng nói: “Đi chứ, tất nhiên là đi rồi, sẵn dịp ăn cùng nói với nó luôn, chuyện này cũng phải cho nó biết một tiếng. Tới đó mình còn phải cố mà khuyên nó đừng có gắng quá, con bé còn trẻ, còn nhiều thời gian cho sự nghiệp...”

Trương Vân Hoa cụp mắt: “Ừm.”

Lục Nghiễm và Hứa Trăn đến văn phòng của cảnh sát trại giam, giao

hết tất cả hồ sơ báo cáo hỗ trợ điều tra cho tổ phó Trần Sở.

Trần Sở nghe Lục Nghiễm phân tích xong cũng chìm trong im ắng.

Tổ trại giam không được như bên ngoài, thường ngày đều chỉ quản lý, nghiên cứu về phạm nhân, môi trường làm việc áp lực, cũng ít khi nở được nụ cười, Trần Sở đã làm ở bộ phận này nửa đời người, tâm cũng đã sinh tướng, vừa nhìn là thấy như hung thần ác quỷ.

Tuy Lục Nghiễm còn trẻ nhưng cũng không non nớt, thường ngày cũng toàn tiếp xúc với nhiều người cấp cao, ví dụ như Phó Thị trưởng Tần Bác Thành, đội trưởng Chi đội Chống ma túy Lâm Nhạc Sơn vân vân, lâu dần cũng biết đối đáp theo mặt.

Lúc này thấy Trần Sở muốn nói mà lại thôi, trong lòng Lục Nghiễm cũng hiểu.

Một vụ án tự sát đơn giản, tổ trại giam lại huy động lực lượng xin trợ giúp, nói không chừng là đang lấy vụ án tự sát làm cái cớ, âm thầm thừa dịp điều tra chuyện khác.

Trần Sở cầm lấy báo cáo kỹ thuật hình sự, lại ngồi đối diện với Lục Nghiễm như thế này, khuôn mặt gã lộ ra chút chần chừ, như chứng thực luôn cho suy đoán của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm không muốn làm lỡ thời điểm vàng để điều tra vụ án, bèn lên tiếng trước, đệm lời mở đường trước cho Trần Sở.

“Tổ phó Trần, đúng ra chúng tôi chỉ hỗ trợ điều tra, không nên nhúng tay quá nhiều vào chuyện này nhưng với vụ án này, tôi cảm thấy không chỉ đơn giản có mỗi chuyện Trần Lăng tự sát. Nếu anh không tiện tiết lộ, chúng tôi cũng có thể hiểu được, nếu vậy thì công tác hỗ trợ của chúng tôi cũng coi như đến hồi kết, nếu sắp tới đồng nghiệp của tôi có được kết quả điều tra sâu hơn, tôi cũng sẽ thành thật nói hết với anh. Thế nhưng nếu anh còn gì khác cần chúng tôi hỗ trợ thêm, chúng tôi cũng rất sẵn lòng giúp đỡ.”

Nghe đến đây, Trần Sở khựng lại, sau đó lại hơi kinh ngạc nhìn Lục Nghiễm.

Nếu như trước đây Trần Sở vẫn còn chưa rõ, cảm thấy Lục Nghiễm còn trẻ như vậy đã ngồi được vào vị trí này, phần trăm cao là kiếm cơm nhờ vào xuất thân, không chắc là hàng thật giá thật thì bây giờ gã cũng đã hơi có góc nhìn khác.

Tay Lục Nghiễm này cũng cẩn thận tiểu tiết đấy.

Trần Sở hơi mất tự nhiên cười gượng nói: “Thật ra đúng là chúng tôi có hơi dẫn đo về vụ án này, trước đó thì mọi sự điều tra đều được tiến hành bí mật, sợ bứt dây động rừng. Hơn nữa, chúng tôi với phía bên đội phó Lục cũng mới làm việc với nhau lần đầu, thế nên có nhiều chuyện chúng tôi bắt buộc phải giữ kín. Nhưng mà ban nãy tôi nghe đội phó Lục phân tích thì đúng là hỗ trợ rất nhiều cho công tác điều tra của chúng tôi, chúng tôi cũng rất mong có thể hợp tác chặt chẽ hơn.”

Sau đó thì hai người cứ mỗi người một câu, lên giọng quan cách mấy phút, thăm dò thực hư một hồi Trần Sở cuối cùng mới lấy ra một hồ sơ chi tiết đưa cho Lục Nghiễm xem.

Thật ra, việc Trần Sở giữ kín chuyện và làm khó làm dễ đã nằm trong dự tính của Lục Nghiễm, dù là Viện Cảnh sát Nhân dân, Cơ quan Công án hay là Tổ Trại giam thì mỗi bộ phận đều có quy tắc làm việc và nội tình không thể tiết lộ.

Họ đến địa bàn của Tổ Trại giam thì tất nhiên là phải nghe theo quy tắc trò chơi của Tổ Trại giam, vả lại tuy nói là hỗ trợ nhưng dù gì cũng là người từ ngoài tới, Trần Sở có mối lo của riêng mình, có giữ chi tiết về vụ án thì họ cũng có thể thông cảm.

Lục Nghiễm đón lấy hồ sơ, bình thản lật vài trang xem rồi nghe Trần Sở thuật lại “nội tình”.

“Thật ra, lúc còn sống Trần Lăng là người trong đường dây tình báo của chúng tôi, Phương Tử Oánh cũng vậy. Lúc trước đội phó Lục có làm việc trong đội chống ma túy, chắc cậu không còn lạ với yêu cầu tình báo nữa. Bọn họ không biết thân phận của nhau, dùng thân phận “người tình báo” để hỗ trợ chúng tôi âm thầm điều tra những vụ án khác nhau.”

Trần Lăng và Phương Tử Oánh đều là tình báo của Tổ trại giam sao?

Lục Nghiễm khựng lại, điều này đã vượt ngoài suy nghĩ của anh.

Chính bản thân những người như phạm nhân hay nhân viên giáo dục lao động đã mang tính che chắn rất lớn, cũng khá là dễ khống chế, tiếp xúc với các phạm nhân khác lâu ngày, không dễ bị nghi ngờ, luôn sẽ là ưu tiên lựa chọn cho đường dây tình báo.

Thật ra Trần Lăng luôn mắc bệnh loét dạ dày, cần thăm khám lấy thuốc định kỳ, có lúc còn được tại ngoại chữa trị, cô ta có thể lợi dụng cơ hội này đều báo cáo tình hình với Tổ Trại giam.

Tất nhiên là đào tạo tình báo cần phải được chuyên gia dẫn dắt, liên hệ một chiều, những người tình báo cũng không thể biết được thân phận của nhau.

Đường dây đào tạo tình báo trong Tổ Trại giam cũng có vài tiêu chuẩn ví dụ như phạm nhân có mong muốn lập công, mong được giảm hình phạt, sớm được phóng thích.

Trần Sở: “Chúng tôi đào tạo Trần Lăng thành người trong đường dây tình báo chủ yếu là vì cô ta có quan hệ mật thiết với manh mối về Quaalude, lúc sau này cô ta cũng nói thật với chúng tôi, bảo là trước giờ đều lấy thuốc qua Lý Đông Vân là vì tối đến không thể thiếu loại thuốc này. Nghe Trần Lăng nói, thuốc của Lý Đông Vân đều lấy được từ chỗ một phạm nhân tên Lưu Hiểu Lộ, Lưu Hiểu Lộ sẽ phân phát hàng định kỳ cho Lý Đông Vân. Nhưng Lưu Hiểu Lộ lấy hàng ở đâu

thì chúng tôi vẫn đang điều tra. Hiện giờ ngoài Lý Đông Vân và Lưu Hiểu Lộ, thật ra chúng tôi còn đang nghi ngờ vài người, trong đó người bị tình nghi lớn nhất chính là Triệu Phong.”

Lục Nghiễm cau mày hỏi: “Triệu Phong mà anh nói là Triệu Phong ở kế giường Trần Lăng sao?”

Hứa Trăn cũng kinh ngạc ra mặt.

Trước đó họ chỉ đoán là Triệu Phong giỏi đóng kịch, chắc chắn đang cố gắng che giấu hành vi phạm tội, chỉ là không ngờ lại có liên quan đến Quaalude.

Lục Nghiễm: “Cả mấy người đều ở phòng số bảy nhưng bây giờ chỉ tìm ra Quaalude của mỗi Lý Đông Vân, nếu Triệu Phong cũng nằm trong đường dây này thì cô ta quả rất thông minh.”

Quan trọng nhất là Triệu Phong đã giấu Quaalude ở đâu?

Trần Sở lấy ra một tấm thẻ sách, đưa cho Lục Nghiễm: “Không chỉ thông minh mà còn có năng lực chống đối điều tra nữa.”

Lục Nghiễm đón lấy liếc nhìn, sau đó đưa cho Hứa Trăn.

Trên thẻ mượn sách có phần lớn là sách triết học và luật pháp, còn nhỏ còn lại là tiểu thuyết.

Trần Sở: “Phương Tử Oánh bảo là mỗi lần mượn sách từ thư viện về, Triệu Phong đều tự xem mấy quyển triết học và pháp luật, mấy cuốn tiểu thuyết thì đa phần sẽ cho Trần Lăng và những phạm nhân khác trong ký túc xá mượn.”

Hứa Trăn: “Nếu vậy xem ra... Triệu Phong với Trần Lăng cũng khá thân.”

Lục Nghiễm cup mắt trầm tư hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến một khả

năng: “Không chỉ có vậy. Nếu tôi là Triệu Phong, có vài chuyện tôi muốn nói với người khác nhưng lại không muốn những người còn lại biết được, tôi có thể dùng cách mượn sách để truyền tin.”

Trần Sở: “Không sai. Ban đầu Trần Lăng thể hiện rất tốt, trước khi điều tra Lý Đông Vân, Trần Lăng có lập công một lần, chúng tôi cũng đã giảm hình phạt cho cô ta, đúng ra tháng sau là mãn hạn phóng thích rồi. Việc này cũng có phần là do cân nhắc tới bệnh tình của cô ta, mong cô ta có thể ra tù sớm, có cơ hội chữa trị tốt hơn. Trong thời gian này, bạn bè ở ngoài của cô ta có đến bác sĩ xin thuốc trị loét dạ dày tốt hơn của chúng tôi, theo quy định thì không thể mang sổ thuốc này vào nhưng chúng tôi đặc cách cho cô ấy, mục đích là mong trước khi ra tù, Trần Lăng có thể tiếp xúc thêm với đường dây của Lý Đông Vân.”

Chuyện này ban đầu tiến triển khá thuận lợi nhưng từ nửa năm trước, Trần Lăng tại ngoại chữa bệnh phát hiện bị loét dạ dày, từ sau đó bắt đầu khá tiêu cực.

Vốn dĩ Tổ Trại giam đã bắt đầu nghi ngờ Triệu Phong qua manh mối này, thế nhưng Trần Lăng lại không hợp tác điều tra nữa, việc điều tra vì vậy mà bị trì trệ.

Từ sau đó, Tổ Trại giam lại bắt đầu suy xét đến việc đào tạo người tình báo khác.

Kết quả trong thời gian bàn luận nội bộ, Phương Tử Oánh mượn dịp người nhà đến thăm báo tin tiết lộ cho quản ngục trước.

Quản ngục đưa tin tới Tổ Trại giam, Tổ Trại giam và Phương Tử Oánh làm việc với nhau rồi nhanh chóng biết được một số manh mối có giá trị qua lời nói của cô ta, quyết định đào tạo Phương Tử Oánh thành người tình báo thứ hai của phòng số bảy.

Nội dung Phương Tử Oánh tiết lộ chính là mối quan hệ của Trần Lăng và Triệu Phong.

Phương Tử Oánh không chỉ tận mắt nhìn thấy Lý Đông Vân đưa thuốc cho Trần Lăng mà hai người còn nhỏ giọng trả giá qua lại.

Sau đó, Phương Tử Oánh còn nhìn thấy Triệu Phong đưa tiểu thuyết mượn về được cho Trần Lăng xem, nhưng Trần Lăng chỉ lật vài trang rồi để ở một xó, hình như cũng không ham thích gì.

Cho đến một lần, Phương Tử Oánh về phòng số bảy trước, tiện tay lật lướt cuốn tiểu thuyết Triệu Phong mượn về, nhận ra bên trong có một mảnh giấy, phía trên có viết: “Nghe nói Dương chết thảm lắm, trước khi chết cũng khổ sở nhiều, đáng thương quá.”

Nhưng Phương Tử Oánh không mang mảnh giấy đi, vì Triệu Phong và Trần Lăng cũng đã nhanh chóng về lại ký túc xá, Phương Tử Oánh lo bị nghi ngờ, hơn nữa lúc đó, một câu đơn giản như vậy cũng không đáng để Phương Tử Oánh mạo hiểm.

Nghe tới đây, Lục Nghiễm hỏi: “Câu này có nghĩa là gì?”

Trần Sở nói: “Dương là phạm nhân ở phòng số mười ba, mắc phải ung thư như Trần Lăng, cũng phát hiện ra vào thời gian sắp mãn hạn tù. Hai tháng trước, cô ta chọn treo cổ tự sát trong toilet nhưng vì chúng tôi phát hiện kịp thời, chưa đến mười phút là đã cứu xuống được. Thế nhưng đáng tiếc là dù đưa tới bệnh viện tiếp tục cấp cứu, Dương cũng chỉ gắng gượng được năm ngày. Theo kết quả điều tra nguyên nhân tử vong thì vì sau khi treo cổ, tế bào não thiếu oxy nghiêm trọng, dẫn đến hôn mê sâu, thêm vào đó thì sức chống chọi giảm mạnh, cuối cùng chết vì viêm phổi.”

Từ sau khi xảy ra chuyện này, các nữ tù thường nói chuyện với nhau về chủ đề ấy nhưng mọi người cũng không rõ, chỉ biết là Dương ở phòng bệnh năm ngày mới chết.

Trong số những lời bàn tán này thì khó tránh có người suy diễn trước khi chết Dương phải chịu giày vò, đau đớn tột cùng.

Sau khi nghe được chuyện này, Lục Nghiễm đã xâu chuỗi được đại khái mạch câu chuyện: “Đều là người bệnh như nhau, thường phải chịu đau đớn giày vò như nhau, Trần Lăng nhất định rất hiểu cho tâm trạng mong muốn được chết của Dương, cũng quan tâm đặc biệt tới chuyện này, Triệu Phong thì chắc chắn cũng nhìn thấy được điều này.”

Trần Sở: “Theo lời Phương Tử Oánh thì có một lần mấy người bọn họ nói về chuyện này trong ký túc xá, Triệu Phong còn nói từng đọc trong một cuốn sách rằng có người treo cổ tự sát được cứu, mười sáu ngày sau mới chết, trước khi chết còn phải chịu đựng phù phổi, tổn hại tim mạch, suy yếu chức năng thận.”

Lục Nghiễm híp mắt, cười lạnh: “Xem ra Triệu Phong không chỉ có được năng lực chống đối điều tra mà còn cực kỳ biết cách thao túng suy nghĩ người khác.”

Trần Lăng và Dương đồng cảnh ngộ, cùng có ý nghĩ tự sát mãnh liệt, tất nhiên không mong sau khi bị đau đớn giày vò còn phải j các khó khăn khác, đến chết còn không chết dứt khoát được.

Trần Sở: “Sau đó, Phương Tử Oánh thường xuyên nghe thấy Triệu Phong nhắc đến chuyện này với Trần Lăng nhưng lúc này, Phương Tử Oánh còn không biết Trần Lăng muốn tự sát, vì thế cũng không để tâm. Và lại dù có chứng cứ xác thực thì chúng tôi cũng rất khó tiến hành truy cứu hành vi xúi giục tự sát của Trần Lăng.”

Lục Nghiễm vừa nghe Trần Sở thuật lại chi tiết về các mối quan hệ và quá khứ của từng người vừa lật hồ sơ trong tay.

Đúng như Trần Sở nói, vụ án này không khó, khó là khó ở chỗ phải tiến hành truy cứu những người này như thế nào.

Từ mặt luật pháp, Trần Lăng là một người trưởng thành hoàn toàn có năng lực nhận thức về hành vi tự sát của mình, không mắc bệnh

về thần kinh cũng không phải người vị thành niên, cô ta có suy nghĩ tự sát, tước đoạt mạng sống của chính mình, cũng biết làm như thế sẽ có hậu quả gì, vì vậy dù Triệu Phong đã xúi giục cô ta tự sát thì về mặt luật pháp cũng không đủ cấu thành phạm tội.

Còn Lý Đông Vân và Lê Mẫn, một người cung cấp Quaalude cho Trần Lăng, một người dạy Trần Lăng cách buộc dây, hai người đều có tình nghi giúp đỡ tự sát nhưng cái họ cung cấp chỉ là công cụ và cách thức trợ giúp Trần Lăng cần trong quá trình tự sát, hoàn toàn không trực tiếp tham gia hành vi thực hiện tự sát.

Trừ khi có thể nắm được chứng cứ thực xác chứng minh Lý Đông Vân và Lê Mẫn biết được Trần Lăng muốn tự sát trước khi vụ án xảy ra rồi cung cấp “sự trợ giúp”, như thế mới có thể định tội.

Thế nhưng muốn chứng thực điều này là không thể nào, trước hết cần phải có chuỗi chứng cứ có logic chặt chẽ, chỉ dựa vào một cá nhân ví dụ như lời khai của Phương Tử Oánh là không thể thành lập, vì thế dù dù có suy luận được vụ án, tất cả tình tiết án đều được tái hiện thì đến giai đoạn khởi tố vẫn không đủ chứng cứ.

Cũng có nghĩa là muốn định tội Lý Đông Vân và Triệu Phong thì phải bắt đầu ra tay từ đường dây ma túy.

Về phía Phương Tử Oánh thì cô ta không phải cảnh sát, cũng không phải người thân có dòng máu trực hệ, càng không bỏ mặc không hỏi han gì lúc Trần Lăng phát bệnh, vì thế dù cô ta biết Trần Lăng có ý định tự sát thì việc “thấy chết không cứu” này cũng không cấu thành tội.

Lục Nghiễm vừa nghĩ đến đây, Hứa Trăn cũng đúng lúc nhắc đến chuyện Phương Tử Oánh và Trần Lăng xảy ra xung đột mấy ngày trước.

Trần Sở giải thích: “Thật ra trước khi xảy ra chuyện này, chúng tôi đã thảo luận nội bộ, chuẩn bị giảm án cho Phương Tử Oánh nhưng

chuyện này xảy ra quá đột ngột, Phương Tử Oánh lo chuyện Trần Lăng đánh cô ta sẽ gây sai hướng điều tra của chúng tôi, ảnh hưởng đến việc giảm án. Ngay hôm qua, Phương Tử Oánh còn phản ánh với chúng tôi rằng nhìn thấy ba người Triệu Phong tụ lại thì thâm to nhỏ, nghi ngờ bọn họ âm thầm thông cung, muốn đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu cô ta.”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, đưa tay xoa ấn đường.

Thủ đoạn của Phương Tử Oánh đúng là kém xa Triệu Phong, mỗi lần cô ta báo cáo đều là cô ta nghe được gì đó, thấy được gì đó, lúc nào cũng là lời nói từ một phía, không có chứng cứ xác thực.

Rõ là về mặt kiến thức về luật pháp thì Triệu Phong luôn ăn đứt Phương Tử Oánh, Triệu Phong sớm biết hành vi xúi giục tự sát của mình sẽ không phải chịu chế tài của pháp luật, Phương Tử Oánh vẫn còn đang xoắn xuýt vì chuyện thông cung.

Trước đây ở đội chống ma túy, Lục Nghiễm cũng có trải nghiệm tương tự, cũng có thể hiểu được cái khó của Tổ Trại giam.

Tuy Phương Tử Oánh là người trong đường dây tình báo nhưng cô ta hành động không cẩn trọng, còn hơi manh động, suy xét cũng không chu toàn như đối tượng mà cô ta điều tra.

Vả lại sau vụ án Trần Lăng, cô ta hết lần này đến lần khác hành động sai lầm, đã bị ba người Triệu Phong cô lập, vậy thì sau này dù Phương Tử Oánh có muốn tiếp cận Triệu Phong, Lý Đông Vân để lấy tin tức thì họ cũng sẽ phòng hờ cô ta.

Đối với Tổ Trại giam, cái chết của Trần Lăng chỉ là một vụ tự sát nhưng phía sau Trần Lăng lại còn dính líu tới cả một đường dây ma túy, Tổ Trại giam không thể lấy danh nghĩa điều tra ma túy mà bứt dây động rừng, chỉ có thể mượn cớ ra binh trong vụ tự sát của Trần Lăng, vậy nên đã xin trợ giúp của bên Cơ quan Công an, gọi cảnh sát hình sự, kỹ thuật hình sự đến hiện trường thu thập chứng cứ, xem

xem kiểu “đánh úp” như thế này có giúp tìm ra được chuỗi chứng cứ hay không. Nhưng trong lúc thẩm vấn và lấy ghi chép, tất cả đều bắt đầu với cả bốn người bằng vụ án của Trần Lăng, mượn cớ dò hỏi.

Theo lời của Trần Sở thì họ nghi ngờ Lý Đông Vân và một phạm nhân khác là Lưu Hiểu Lộ đều chỉ là bên phân chia hàng, Triệu Phong cũng nằm trong đường dây này, có thể là đàn chị hoặc là đồng phạm của họ, chỉ là không có chứng cứ.

Quan trọng nhất chính là còn phải nương theo manh mối này mà điều tra nguồn gốc của ma túy.

Rốt cuộc là ai, đã dùng cách nào để đưa ma túy vào trại giam? Nếu Triệu Phong thật sự là một trong số đó thì phía trên cô ta lại là ai?

Lục Nghiễm sắp xếp lại toàn bộ suy nghĩ, trong đầu cũng đã ghép được cả câu chuyện, chỉ là bên trong dường như vẫn còn vài nghi điểm, có vài chỗ cũng không giải thích được.

Anh đang định tiếp tục hỏi vài câu thì điện thoại reng lên.

Người gọi tới chính là Phùng Mông.

Lục Nghiễm ra dấu với Trần Sở, ra cửa nghe máy, không bao lâu lại trở vào, chưa ngồi xuống đã nói: “Tổ phó Trần, lát nữa bên kỹ thuật hình sự sẽ cử kỹ thuật và pháp y tới, chúng tôi muốn đến hiện trường vụ án lần nữa, có lẽ còn có thể có phát hiện mới về đường dây ma túy.”

Trần Sở nhanh chóng đồng ý: “Được, không vấn đề gì! Dù cuối cùng kết quả ra sao thì cũng rất cảm ơn các anh về chuyện lần này.”

Lục Nghiễm thản nhiên nói: “Anh khách sáo quá.”

Đến khi nhóm Tiết Bồng đến trại giam nữ, Lục Nghiễm và Hứa Trăn đang xem lại camera mấy ngày trước ở Tổ Trại giam, nhất là hình

ảnh sinh hoạt của những người ở phòng số bảy.

Lục Nghiễm chống đầu, sắc mặt nặng nề, một chân dài vắt chéo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình từ đầu tới cuối.

Cho đến khi có người đẩy cửa phòng giám sát, bên ngoài có người gọi: “Đội phó Lục.”

Lục Nghiễm khựng lại, lúc này mới đứng dậy, quay đầu nhìn qua.

Người gọi anh là Mạnh Nghiêu Viễn, sau lưng y còn có vài người nữa, chỉ nhìn thấy nửa người của Tiết Bồng, cô đang nghiêng đầu, dường như đang nhìn đi nơi khác.

Lục Nghiễm dặn dò Hứa Trăn vài câu rồi nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi phòng giám sát.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi nhỏ: “Nghe nói đội phó Lục có phát hiện mới?”

Lục Nghiễm vẫn đang cau mày, yên lặng mấy giây rồi mới nói: “Đúng là có vài phát hiện nhưng không hề giúp ích được trong vụ án Trần Lăng. Lần này thu thập chứng cứ, vụ án Trần Lăng chỉ là cái mồi, mục tiêu của chúng ta vẫn là manh mối về Quaalude.”

Tiết Bồng đang cụp mắt, nghe thấy câu này thì hơi ngạc nhiên ngược mắt lên, chạm trúng ánh mắt của Lục Nghiễm.

Ánh mắt của hai người đều chỉ dừng lại vài giây rồi tránh đi cùng lúc.

Mạnh Nghiêu Viễn lại nhắc đến vấn đề mới, Lục Nghiễm đang trả lời, anh đứng thẳng người, lúc nói chuyện không hề miệt mài, vì đang nghiêng đầu nhìn Mạnh Nghiêu Viễn nên cơ cổ một bên căng siết, lộ ra đường nét kiên nghị.

Tiết Bồng lại nhanh chóng nhìn sang, nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm từ đầu tới cuối, dường như đang chú tâm nghe họ nói

chuyện.

Đến lúc cô lại tránh mắt đi thì lại trùng hợp đụng phải Quý Đông Duẫn.

Quý Đông Duẫn từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, chỉ đứng cạnh quan sát, đến lúc này lại nhướn mày, ánh mắt mang nụ cười như nhìn thấu tất cả.

Chương 18

Lúc Lục Nghiễm, Tiết Bồng và mọi người quay lại hiện trường thu thập chứng cứ, các phạm nhân đều đang ở bên ngoài làm việc, trong ký túc xá chỉ có mỗi cảnh sát quản giáo.

Hứa Trần và Mạnh Nghiêu Viễn đi ở đầu, tiếp đến là Quý Đông Duẩn và trợ lý pháp y.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng theo ở sau cuối nhưng Tiết Bồng đang cố ý đi chậm lại để ở phía sau, lại còn cứ cúi gằm mặt.

Lục Nghiễm đã nhận thấy từ sớm, anh bèn bước chậm lại, đợi đám Quý Đông Duẩn và Mạnh Nghiêu Viễn đã đi xa, anh mới nhỏ giọng hỏi: “Có gì muốn hỏi anh sao?”

Hai người đã quen biết nhau nhiều năm, trước giờ Tiết Bồng đều đi rất nhanh, Lục Nghiễm nhìn là biết ngay hiện giờ cô đang cố tình đi chậm lại.

Tiết Bồng liếc mắt về trước rồi nói: “Tôi chỉ muốn biết hôm nay anh bảo là tới đây để lấy ghi chép lần hai, lại còn đồng ý cho chúng tôi tới thu thập chứng cứ, rốt cuộc anh đã phát hiện ra được gì?”

Lục Nghiễm: “Thay vì nói là phát hiện thì đúng hơn là có một người khiến anh thấy đáng nghi.”

Tiết Bồng hỏi: “Người nào?”

Lục Nghiễm: “Triệu Phong.”

Tiết Bồng khựng lại.

Lục Nghiễm hỏi: “Còn em thì sao? Nghe Trưởng khoa Phùng nói thì là em chủ động muốn tới, vậy em lại phát hiện ra được gì?”

Tiết Bồng im lặng vài giây mới nói: “Cũng là vì Triệu Phong.”

“Ồ.” Lục Nghiễm lên tiếng, cong khoé môi, không nói thêm gì nữa.

Đi thêm mấy bước nữa, Tiết Bồng mới hỏi: “Ban nãy anh nói là lần này thu thập chứng cứ chỉ lấy mác là vụ án Trần Lăng, mục tiêu chính lần này là Quaalude ý là thế nào?”

Lục Nghiễm nhanh chóng thuật lại vấn đề anh vừa bàn với Trần Sở, cách vài giây sau lại hỏi: “Nếu một người muốn tự sát, một người khác dạy cô ta mài dao, lại có một người khác mua thuốc an thần cho cô ta, làm thế nào để phán đoán được người này có đang nhờ trợ giúp tự sát một cách chủ quan hay không?”

Tiết Bồng nói: “Nếu liều lượng thuốc an thần quá nhiều thì có thể khởi tố nhưng rất khó để định tội. Trừ khi còn có chứng cứ khác có hiệu lực hơn ví dụ như file ghi âm, ghi hình, nếu chỉ là lời khai đơn phương thì quá là khiên cưỡng.”

Lục Nghiễm: “Tình hình hiện giờ không cách nào khởi tố được Lý Đông Vân và Lê Mẫn. Còn Triệu Phong thì đã gỡ bỏ sạch sẽ mọi hiềm nghi trong vụ án này, rõ là đã có chuẩn bị từ lâu, nhưng mà dù có moi móc ra được hết tất cả chi tiết thì hành vi xúi giục Trần Lăng tự sát của cô ta cũng không thể bị truy cứu trách nhiệm luật pháp.”

Tiết Bồng bỗng im lặng.

Cho đến khi Lục Nghiễm nói: “Thật ra Tổ Trại giam đã sớm bàn bạc nội bộ, ý họ vốn cũng không phải muốn chỉ tập trung mỗi vụ Trần Lăng, chỉ là mượn đó đi sâu hơn, điều tra về đường dây của Triệu Phong và những người khác.”

Tiết Bồng: “Vậy nên lần này vụ của Trần Lăng không cần phải điều tra nữa sao?”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Tiết Bồng im lặng, vẻ mặt cũng không thay đổi nhưng trong lòng lại phập phồng.

Góc độ nhìn nhận sự việc của cô và Lục Nghiễm với Tổ Trại gian đều không giống nhau, vì thế khi vụ án này có thêm tiến triển, tâm trạng của họ cũng khác nhau.

Lục Nghiễm là cảnh sát hình sự, anh nhìn nhận sự việc, con người và vụ án từ góc độ điều tra, tất nhiên là điều tra thì phải dựa vào nền tảng của kỹ thuật vật chứng.

Tiết Bồng lại là chuyên viên kiểm nghiệm dấu vết, cô tiếp xúc trực tiếp với di vật của Trần Lăng, thu thập chứng cứ trên từng đồ vật, hiểu được cuộc sống trước kia của Trần Lăng qua những thứ này, cô có tiếp xúc càng trực tiếp, càng chặt chẽ thì lại càng dễ dàng bị tác động bởi những dấu tích này.

Thật ra trong lòng Tiết Bồng cũng hiểu, kiểu xúi giục tự sát như thế này không có cách nào truy cứu được, trợ giúp tự sát lại càng khó phán quyết hơn, trừ khi nào hai người cùng hện nhau tự sát mà một người hết một người lại không, người chưa chết có khả năng cao sẽ bị truy cứu tội cố ý giết người.

Về mặt pháp luật mà nói, Trần Lăng là một người trưởng thành có trí tuệ phát triển bình thường, cô ta hoàn toàn biết rõ thế nào là tự sát, làm như thế sẽ có kết quả gì, đến cả hành vi tự sát của cô ta cũng không thể nào bị cho là phạm tội theo pháp luật, huống hồ gì là người xúi giục cô ta tự sát?

Thế nhưng lý trí là một việc, tình cảm lại là chuyện khác, dù Tiết Bồng

hiểu hết những chuyện này nhưng trong quá trình nhập tâm vào vụ án này, đứng nhìn ở góc độ nhân tính, cô cảm thấy tất cả đều rất vô lý.

Tiết Bồng từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, cho đến khi sắp đến phòng số bảy, Lục Nghiễm lại nói thêm một câu: “Đừng có nản lòng, có khi lát nữa có thể tìm được thứ gì khác. Những người có tâm địa không ngay thẳng có thể sẽ thoát được ở một số chuyện nhưng anh không tin là cô ta có thể phủi sạch sẽ tất cả mọi chuyện.”

Tiết Bồng đứng sững lại, quay đầu nhìn anh.

Lục Nghiễm cũng ngừng bước.

Anh nhìn thấy Tiết Bồng nhướn mày nói: “Ai bảo là tôi nản lòng chứ.”

Nói xong, Tiết Bồng bèn đi về phía Mạnh Nghiêu Viễn.

Lục Nghiễm khựng lại rồi lại nở nụ cười.

Lúc này Mạnh Nghiêu Viễn mới xích tới chỗ Tiết Bồng, nhỏ giọng hỏi: “Bà nói gì với đội phó Lục thế, nói cả đoạn đường. Vì hai người mà bọn tôi phải cố ý đi chậm lại đội đấy!”

Tiết Bồng vừa mặc đồ bảo hộ vừa quét mắt nhìn Mạnh Nghiêu Viễn: “Nói chuyện vụ này này.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chỉ nói về vụ án thôi... vậy sao anh ta lại cười trộm?”

Cười trộm?

Tiết Bồng vô thức quay người nhìn về phía Lục Nghiễm và Hứa Trăn, Lục Nghiễm vẫn mặt mày nghiêm túc, cử động cũng dứt khoát, hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Tiết Bồng lại chuyển chủ đề: “Ông đi thay kính được rồi đấy.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ờ không, tôi thấy thật mà!”

Cả nhóm nhanh chóng thay xong đồ bảo hộ, bước vào thu thập chứng cứ.

Lần này, Tiết Bồng không ngáp ngừng mà đi thẳng đến chỗ vật tư cá nhân của Triệu Phong.

Cô và Mạnh Nghiêu Viễn sàng lọc, quan sát cẩn thận từng món theo trình tự thu thập chứng cứ, sợ rằng có sai sót, dù là một cọng tóc cũng không bỏ qua.

Quý Đông Duẩn và trợ lý cùng tìm vật chứng sinh vật đáng nghi.

Từ lúc bước vào phòng là Lục Nghiễm liền bắt đầu cẩn thận quan sát cách sắp xếp, bày trí trong phòng, sau đó anh đưa mắt nhìn tới giường của Trần Lăng, đi đến rồi đứng lại, cau mày một lúc lâu không động đậy.

Tuy là nói rằng vụ án của Trần Lăng đã không còn ý nghĩa để tiếp tục điều tra nhưng đã đến hiện trường vụ án thì Lục Nghiễm vẫn cứ vô thức tìm kiếm điểm đáng ngờ.

Hứa Trăn tới hỏi: “Đội phó Lục, anh nghĩ ra gì sao?”

Lục Nghiễm quay người nói: “Trần Lăng và Triệu Phong ở sát giường nhau, đúng lý ra thì mỗi ngày vừa thức dậy là đã nhìn thấy nhau ngay lập tức. Lúc đó người đầu tiên phát hiện ra Trần Lăng tự sát cũng là Triệu Phong. Chỉ chẳng qua là Triệu Phong khai rằng cô ta đã thức dậy bắt đầu dọn dẹp gối mền, một lúc sau thấy Trần Lăng không động đậy mới tới gọi cô ta, lúc này mới phát hiện ra cô ta đã chết.”

Hứa Trăn khựng lại, nhanh chóng nhận ra: “Cổ của Trần Lăng bị thông lấy bởi một sợi dây thừng, đáng ra là vừa nhìn đã phải thấy rồi, Triệu Phong thức dậy đã lâu vậy mà cũng không nhận ra sao?”

Lục Nghiễm nói: “Tất nhiên thì Triệu Phong cũng có thể giải thích là vì đã uống nước có Quaalude, sáng sớm mới tỉnh dậy còn mơ màng, chưa mở mắt hẳn đã đứng dậy, đến lúc thấy là lạ mới đến xem Trần Lăng.

Tiết Bồng vừa thu thập chứng cứ vừa lắng nghe cuộc trò chuyện của Lục Nghiễm và Hứa Trăn, dần dần thao tác chậm lại, cho đến khi cô nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Tại sao Triệu Phong lại phải xúi giục Trần Lăng, nếu Triệu Phong thật sự có liên quan đến đường dây Quaalude thì Trần Lăng chính là một trong số những người mua của cô ta, mắc cớ gì cô ta lại tự đi cắt đường tài lộc của mình?”

Hứa Trăn tiếp lời: “Đúng đấy, tổ trưởng Trần cũng đã nói là Triệu Phong thường hay mượn sách cho Trần Lăng xem mà?”

Mượn sách...

Trong phút chốc, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều khựng lại.

Trước đó Trần Sở vừa giao lại hồ sơ của những người này, thông tin vừa nhiều vừa phức tạp, Lục Nghiễm còn chưa chú ý đến điều này.

Lục Nghiễm nhanh chóng hỏi: “Triệu Phong thường xuyên mượn sách trong phòng đọc sách lắm à?”

Hứa Trăn trả lời: “Sách luật pháp và sách triết học, thường thì đa phần sách trong phòng đọc sách trại giam hay có nhiều nhất cũng là hai loại này. À, còn có một ít tiểu thuyết, nhưng mà tiểu thuyết cô ta mượn phần lớn đều để cho Trần Lăng xem, Phương Tử Oánh còn tìm thấy một mảnh giấy.”

Lục Nghiễm: “Vậy sao Trần Lăng không tự đến phòng đọc sách mà

mượn? Trần Lăng từng lập công với thân phận tình báo, đúng lý ra cảnh sát quân giáo sẽ không cấm cô ta đến phòng đọc sách.”

Hứa Trần sửng ngờ.

Trong lúc hai người đang bàn chuyện qua lại, Tiết Bồng cũng bắt đầu lật tìm trên giá sách của Triệu Phong, không những giá được nhét đầy sách mà dưới giường và bên gối cô ta cũng đều có vài quyển tạp chí, trong thùng đồ cá nhân cũng có tập san.

Tiết Bồng híp mắt, nhanh chóng lật sơ qua từng quyển rồi đứng thẳng người dậy nói: “Vì sách mà Triệu Phong cho Trần Lăng mượn hoàn toàn không phải sách mượn từ thư viện.”

Cô vừa nói xong, Lục Nghiễm đã nhanh chóng bước tới, ngồi xổm xuống bên Tiết Bồng.

Tiết Bồng chìa sách và tập san ra trước mặt anh: “Những tập truyện với tạp chí này đều có thể mượn sách nhưng những loại tiểu thuyết tình cảm, tiểu thuyết huyền huyễn, tiểu thuyết khoa học giả tưởng này đều không có thể mượn sách, chắc là sách riêng của Triệu Phong.”

“Loại sách mà hòng đọc sách của trại giam cung cấp nhiều nhất là sách luật pháp và triết học, còn có loại sách đời sống, nhiều lắm chỉ thêm vài loại tạp chí tuần san lưu động.” Lục Nghiễm cau mày, vừa lật xem vừa nói, sau đó lại lật sơ một quyển trong số đó: “Chắc là Triệu Phong đã nhờ người nhà gửi vào hoặc là mua ở chợ sách lưu động.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Chợ sách lưu động là gì?”

Lục Nghiễm: “Vì không phải phạm nhân nào cũng được vào phòng đọc sách, hơn nữa trình độ văn hoá của đa số phạm nhân đều rất thấp, đến cũng không có gì để xem, vì thế sẽ âm thầm cho thuê sách ảnh gì đó trong tù, còn không thì chờ chợ sách lưu động, như kiểu

hiệu sách Tân Hoa ấy, mang một loạt sách vào theo định kỳ, làm thành chợ sách mô hình nhỏ, tất nhiên là cũng nhiều thể loại hơn trong trại giam, nội dung cũng mới mẻ, vì khó có cơ hội nên thường thì các phạm nhân đều sẽ mua vài quyển rồi âm thầm trao đổi với nhau.”

“Ồ, cũng cất công ghê, để khiến các phạm nhân tích cực hơn mà còn đặc biệt mở chợ sách.” Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Quý Đông Duẩn đứng cách đó mấy bước bèn tiếp: “Thật ra trại giam luôn khuyến khích đọc sách, đây cũng là một trong số những mục đích cải tạo chính. Người ở bên ngoài có điện thoại máy tính, nguồn tin tức duy nhất trong tù chỉ có sách. Nhưng mà chính bởi vì khuyến khích đọc sách nên có một số phạm nhân nhen nhóm tư tưởng không hay từ đó, tất nhiên cũng có một số khác thật sự có tiến bộ, nhiều người còn lấy được bằng cấp chuyên môn trong thời gian phục pháp.”

Mạnh Nghiêu Viễn gật đầu rồi lại hỏi: “VẬY KIỂU CHỢ SÁCH LƯU ĐỘNG NHƯ THỂ NÀY CÓ GÌ KHÁC VỚI VIỆC NHỜ NGƯỜI NHÀ GỬI SÁCH TỪ BÊN NGOÀI VÀO?”

Lục Nghiễm: “Người nhà gửi sách vào thì sẽ bị kiểm tra khắt khe hơn, không giống như chợ sách lưu động, vì số lượng khá nhiều nên cũng tương đối thả lỏng hơn...”

Trong đầu Lục Nghiễm đột nhiên xuất hiện một khả năng, anh quay sang Hứa Trăn: “CẬU CÓ NHỚ TỔ PHÓ TRẦN NÓI SAO KHÔNG, ANH TA NÓI PHƯƠNG TỬ OÁNH TẬN MẮT NHÌN THẤY TRIỆU PHONG THƯỜNG MƯỢN CHO TRẦN LĂNG XEM NHƯNG TRẦN LĂNG CHỈ LẬT VÀI TRANG RỒI XẾP SANG MỘT BÊN, CHỨNG TỎ TRẦN LĂNG KHÔNG CÓ HỨNG THÚ MẤY VỚI VIỆC XEM SÁCH. VẬY SAO TRIỆU PHONG LẠI CÒN MƯỢN SÁCH CHO CÔ TA NHIỀU LẦN NHƯ VẬY LÀM GÌ?”

Hứa Trăn ngẩn người, vừa định mở miệng, Tiết Bồng lại lên tiếng trước: “CÓ LẼ TRONG SÁCH CÓ CẮT GIẤU BÍ MẬT MÀ CHỈ CÓ HỌ MỚI BIẾT

chăng?”

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng mở toang một cuốn sách trong sổ đó.

Lục Nghiễm bỗng chốc nhìn sững sờ.

Tiết Bồng đang cẩn thận bút hai bên trang sách, lộ ra khe hở đóng sách ở giữa, trong khe hở lại còn sót lại vài hạt bột kết tinh nhuyễn như, có hạt màu nâu, có hạt màu vàng, chỉ là số hạt bột này quá nhuyễn nên nếu không xem kỹ thì khó mà phát hiện được, hơn nữa còn có thể tưởng nhầm là vụn thức ăn còn sót hoặc là bụi bặm.

Tất cả mọi người đều vô thức nín thở trong phút chốc.

Tiết Bồng lấy tấm bông ra thu thập một ít mẫu bột kết tinh bỏ vào ống thử.

Lúc này, đến Quý Đông Duẫn luôn bận tìm chứng cứ sinh vật ở bên này mà cũng đi theo sang bên cạnh.

Tiết Bồng vẫn không nói tiếng nào, nhanh chóng lấy giấy thử Methaqualone từ trong hộp dụng cụ rồi nói: “Tôi cần ít nước nóng.”

Hứa Trăn lập tức lên tiếng: “Tôi đi lấy ngay.”

Chưa tới một phút, Hứa Trăn đã lấy về một cốc nước nóng từ bên Tổ Trại giam.

Tiết Bồng đổ nước nóng ra một cái bát nhỏ, đồng thời cho vào đó tinh thể bột rồi nói: “Nếu là Quaalude thì sau khi gặp nhiệt sẽ dễ dàng thủy phân, chỉ cần cắm thẳng giấy thử vào trong nước, chỉ ba đến năm phút là sẽ có kết quả, xem thử xem là âm tính, dương tính hay là không có phản ứng.”

Còn chưa được bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn đã xuýt xoa: “Quào, đúng là nhân tài, biết buôn hàng cấm bằng sách luôn.”

Lục Nghiễm nói: “Cô ta quá lắm cũng chỉ là noi gương thôi, nhét hàng cấm trong sách trước giờ luôn là thủ đoạn mà bọn tội phạm ma túy biên giới hay dùng, chúng sẽ móc lỗ trong sách rồi giấu heroin, ma túy đá với ma túy tổng hợp vào. Nhưng mà mùi như thế này quá hăng, chó cảnh sát sẽ rất dễ phát hiện ra. Hơn nữa cảnh sát phòng chống ma túy ở biên giới có kinh nghiệm phong phú, có lúc chỉ cần nhìn người là đã có suy tính.”

“Đội phó Lục không hổ là từng tham gia phòng chống ma túy.” Quý Đông Duẫn cười: “Có lẽ là vì điều này mà Triệu Phong mới chọn Quaalude không mùi vị, lại còn làm thành dạng bột như thế này để tiện di chuyển, không dễ bị phát hiện.”

Mạnh Nghiêu Viễn cùng cập nhật kiến thức: “Ồi dào, tôi nghe nói ở trại giam nước ngoài, có chỗ còn dùng máy bay không người lái với bồ câu đưa thư để thả xuống tường cao, trại giam ở Anh còn từng lục soát ra được một cuốn tiểu thuyết Harry Potter từng được ngâm trong ma túy cơ đấy. Có cái là cả quyển sách đã bị ngâm tới nhũn, còn thiếu mất tận hơn bốn trăm trang mới làm người ta sinh nghi. Nghe nói một trang đó có thể bán được năm mươi bảng Anh, chỉ cần đốt lên là hút được.”

Ngâm sách trong ma túy... vậy thì giấy chắc chắn là sẽ bị nhũn, khiến cảnh sát quản ngục sinh nghi, hơn nữa về cơ bản đều là dùng những lúc lên cơn nghiện nên giá khá cao.

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào mẫu giấy thử từ đầu đến cuối, miệng lầm bầm: “Quaalude nồng độ cao đều là dạng viên hoặc tinh thể trắng, chỉ có loại tổng hợp mới có màu như thế này, nồng độ đã giảm, nghiền viên thành hạt nhuyễn đồng nghĩa với việc giảm thiểu rủi ro, lợi nhuận cũng có thể tăng cao gấp mấy lần, đúng là thông minh...”

Lục Nghiễm nói xong, giấy thử cũng đã có thay đổi.

Tiết Bồng lấy mẫu giấy thử ra từ trong nước, chỉ nói hai chữ: “Dương tính.”

Trên giấy thử chỉ có một vạch.

Tiết Bồng nói: “Loại giấy thử dạng vàng keo này có tính chính xác rất cao, nếu sợ sai sót có thể về phòng thí nghiệm kiểm tra lại lần nữa.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Tìm những cuốn khác thử, tôi tin là nhất định vẫn còn.”

Một khi đã xác định được trong sách có giấu tinh thể ma túy thì chuyện kế tiếp khá là đơn giản.

Chỉ cần thu thập dấu vân tay trên những quyển sách này rồi đối chiếu với những người khác trong trại giam, xem xem ngoài Triệu Phong và Trần Lăng thì còn những ai từng tiếp xúc với sổ sách này, những người này rất có khả năng đã bỏ Quaalude vào rồi đưa cho người của Triệu Phong.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng bắt đầu lật tìm những cuốn sách khác, Hứa Trăn cũng đang phụ giúp một tay.

Lục Nghiễm đứng dậy, đi đến trước giường của Trần Lăng một lần nữa.

Anh đứng yên cup mắt trước giường, nhìn những dấu vết còn sót lại trên đệm, có vết máu, cũng có vật nôn và bài tiết đã khô lại, tất cả đều là những thứ cuối cùng mà Trần Lăng để lại trong căn phòng này.

Lúc này Quý Đông Duẫn mới đến cạnh Lục Nghiễm mà hỏi: “Còn đang suy nghĩ động cơ Triệu Phong xúi giục Trần Lăng tự sát à?”

Lục Nghiễm khựng lại, quay đầu nhìn Quý Đông Duẫn: “Đúng vậy, tuy là bây giờ đã không còn quan trọng nữa.”

Quý Đông Duẩn cong cong đôi mắt: “Tôi thì lại có phát hiện đấy.”

Lục Nghiễm sững lại: “Phát hiện thế nào vậy?”

Quý Đông Duẩn ngồi bên giường, sau đó nằm lên giường nói: “Một bên giường đụng phải vách tường, phạm nhân chỉ có thể xuống giường ở bên còn lại. Vì Trần Lăng có triệu chứng nôn nữa, cơ thể lại suy nhược nên nếu muốn nôn, sẽ có lúc hoàn toàn không kịp đến nhà vệ sinh mà sẽ nôn ra giường, ra đất giống như hôm xảy ra vụ án đấy.”

Quý Đông Duẩn vừa nói vừa nghiêng người, chìa đầu ra bên giường.

“Người mắc bệnh dạ dày thường thì cả hơi thở cũng có mùi, bệnh nhân loét dạ dày sẽ bị hôi miệng.”

“Lần trước tới thu thập chứng cứ, trong phòng này đã có một mùi tanh hôi, có mở cửa sổ cũng ngửi thấy được.”

“Ồ, mũi tôi từng bị thương, còn bị viêm mũi nữa, thường sẽ không có cảm giác gì, trừ khi nào là mùi hăng như thi thể thối rữa nặng.”

Lục Nghiễm cười: “Thì ra là vậy, hèn gì tôi nghe người ta nói cứ hễ là thi thể thối rữa nặng thì phần trăm cao là để anh đi.”

Quý Đông Duẩn cũng cười theo: “Tuy tôi không ngửi thấy nhưng Triệu Phong ngửi được mà. Triệu Phong nằm kế giường Trần Lăng, tất nhiên là lúc Trần Lăng nôn thì dù là về mùi vị hay về thị giác, Triệu Phong đều là người sốc nhất. Có nhiều trường hợp dù là cha mẹ bệnh nặng thì có khi con cái còn thấy phiền, huống hồ gì là bạn cùng phòng.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm cau mày, quay người nhìn đồ vật cá nhân của Triệu Phong lần nữa, tuy Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đã lật tung nãy giờ, trông có hơi lộn xộn nhưng lại không khó nhận thấy

Triệu Phong là một người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ trong việc sắp xếp bày trí, hơn nữa còn cực kỳ quan trọng việc sạch sẽ ngăn nắp.

Thật ra thì không chỉ mỗi Triệu Phong mà với những phạm nhân thụ án lâu năm mà nói, dù là người có cầu thả tới mấy cũng sẽ được rèn giũa, ngủ nghỉ theo giờ giấc, ăn uống khỏe mạnh, chần gối trên giường phải xếp vuông vức như trong quân đội, đồ dùng cá nhân càng không thể vứt lung tung.

Lục Nghiễm vừa nhớ lại vừa nói: “Sách luật pháp và triết học mà Triệu Phong đọc luôn sẽ có kẹp dấu trang sách ở bên trên, không bao giờ gấp góc sách, có ghi chép cũng sẽ dùng bút chì, hơn nữa ngoài bì không có dấu bị chèn đè rõ rệt, bên ngoài còn được bao bì, bảo quản tổng thể rất sạch sẽ, xem ra cô ta không hề thích cho người khác mượn sách của mình.”

Sách là thứ dễ dính bẩn nhất, đặc biệt là sách mượn tới mượn lui, có người còn thích đọc sách trong toilet, trên sách cũng sẽ bị dính rất nhiều vi khuẩn, dù ngoài mặt không nhìn thấy nhưng người có tâm lý ám ảnh sạch sẽ cũng sẽ rất ghê tởm.

Lục Nghiễm: “Vậy thì khi Triệu Phong năm lần bảy lượt nhìn thấy Trần Lăng nôn ói, ngửi thấy mùi hôi tanh kia, chắc chắn cô ta sẽ thậm thấy phiền phức chết được.”

Nhìn hồ sơ của Triệu Phong thì cũng không khó nhận thấy được cô ta có chút nhân cách diễn xuất, trước mặt người khác sẽ thể hiện mặt hoàn hảo của mình nhưng thường thì càng là người như thế này, trong tâm lại càng trái ngược rõ rệt.

Có nhiều người tính tình nóng vội, dễ dàng nổi giận, trông tâm thái có hơi thiếu ổn định nhưng người như thế này luôn đến nhanh đi cũng nhanh, xả giận xong xuôi là ổn ngay.

Đáng sợ nhất là kiểu người như Triệu Phong, thường ngày luôn đề

nén cảm xúc tiêu cực, tích lại càng lúc càng nhiều, trông có vẻ hoà nhã với tất cả mọi người nhưng một khi đã ác lên thì chém nhát nào cũng chí mạng.

Nếu không thì đâu ai nó chó sủa là chó không cắn.

Quý Đông Duẩn đứng dậy: “Bây giờ đã tìm được chứng cứ phạm tội của Triệu Phong, cô ta có thể thoát được tội xúi giục tự sát nhưng không thoát khỏi trách nhiệm pháp luật về tội buôn bán ma tuý.”

Lục Nghiễm ngược mắt, khế cười: “Trước khi được điều tới đây là tôi đã nghe không ít lời khen về pháp y Quý, lần này hợp tác cũng chứng minh là danh bất hư truyền. Dù thế nào thì tôi vẫn phải cảm ơn anh một tiếng.”

Quý Đông Duẩn hơi ngạc nhiên: “Đội phó Lục quá lời rồi, đều nhờ anh chỉ đạo tốt cả, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác, tôi tin nhất định sẽ phối hợp càng lúc càng tốt.”

Lục Nghiễm: “Chắc chắn là vậy.”

Cùng lúc đó, Mạnh Nghiêu Viên đang bận bịu thu thập một đồng chứng cứ, cũng nhích được chút thời gian rảnh rỗi giữa trăm công nghìn việc, nhỏ giọng lầm bầm: “Hầy, tự dừng lại tăng bốc nhau lên thế!”

Hứa Trăn ho khế, không dám tiếp lời.

Tiết Bồng thì lại liếc xéo ra phía hai người đàn ông đang ca ngợi nhau không ngớt lời cách sau mấy bước rồi lại quay đầu, nhàn nhạt nói: “Đâu có gì có ích bằng nịnh hót đâu.”

Mạnh Nghiêu Viên: “Phụt!”

Lục Nghiễm: “...”

Quý Đông Duẩn: “...”

Chương 19

Sau khi thu thập xong chứng cứ ở phòng số bảy thì cũng nhanh chóng đến lượt lấy lời khai lần thứ hai.

Hứa Trần được phái đến thẩm vấn nữ tù Lê Mẫn cùng một đồng nghiệp ở Tổ Trại giam, Lý Đông Vân và Triệu Phong do Lục Nghiễm phụ trách, Phương Tử Oánh xếp ở sau cùng.

Lục Nghiễm ngồi cạnh cảnh sát Lưu của Tổ Trại giam, nhóm của Tiết Bồng và tổ phó Trần Sở ở ngay kế bên, quan sát tình hình qua tấm kính một chiều.

Người tiếp nhận phỏng vấn đầu tiên là Lý Đông Vân, Lục Nghiễm ngồi xuống ghế, tự giới thiệu đơn giản về mình, đồng thời tỏ rõ mục đích là để điều tra vụ án của Trần Lăng, hiện giờ lại có phát hiện mới, có vài vấn đề cần bổ sung.

Vừa nghe thấy “có phát hiện mới”, vẻ mặt Lý Đông Vân đã cứng đờ, nhanh chóng nói: “Thật ra tôi với Trần Lăng cũng không thân gì mấy đâu, chuyện này tôi thật sự không biết gì hết...”

Lục Nghiễm: “Thông qua điều tra thu thập chứng cứ, chúng tôi đã xét nghiệm ra được Quaalude trong cơ thể Trần Lăng và bốn người các cô. Đồng thời chúng tôi cũng tìm ra được Quaalude trong ly uống nước của Trần Lăng, phích nước phòng số bảy và trong đồ dùng cá nhân của cô. Cô giải thích thế nào về chuyện này?”

Tuy hiện giờ hoàn toàn không có chứng cứ chứng minh Quaalude trong phích nước là do Lý Đông Vân cho vào nhưng Lục Nghiễm lại cố ý nhắc đến chuyện này, bất cứ ai suy nghĩ theo tư duy thông

thường đều sẽ tự động kết nối hai chuyện lại với nhau.

Lý Đông Vân hơi hoảng loạn, vội vã phủ nhận: “Tôi có Quaalude thật nhưng mà chuyện cái phích nước không liên quan tới tôi, tôi cũng không có đưa cho Trần Lăng bao giờ!”

Lục Nghiễm để ý tới cách dùng từ của Lý Đông Vân: Tôi cũng không có đưa cho Trần Lăng “bao giờ”.

Nói cách khác là không những lần này Lý Đông Vân không đưa mà trước đó cũng vậy?

Lục Nghiễm thản nhiên: “Nồng độ Quaalude trong cơ thể Trần Lăng đã chứng thực được cô ta đã dung nạp hơn ba tháng, mà trong cả ký túc xá, chúng tôi chỉ tìm thấy Quaalude trong đồ dùng cá nhân của cô và Trần Lăng, không phải cô đưa thì là ai?”

Lý Đông Vân sửng sờ, chốc lát lại không nói gì.

Lục Nghiễm chú ý tới biểu hiện của cô ta, anh nói: “Lý Đông Vân, tôi tin chắc có một điều hẳn cô sẽ rất rõ, dù cô có nói là không liên quan tới cô, cô không biết hay như thế nào đó thì cuối cùng chúng tôi đều có thể đem chứng cứ ra để đối chứng.”

Lý Đông Vân: “Nhưng mà tôi thật sự không biết... tôi vô tội, tôi thật sự chưa đưa cho Trần Lăng bao giờ!”

Lục Nghiễm: “Vậy cô định đưa Quaalude cho ai, không lẽ là để lại tự mình sử dụng à? Nồng độ Quaalude trong người cô không cao chút nào, chắc hẳn cô không có thói quen dùng Quaalude.”

Cái chính là dáng người Lý Đông Vân khá tròn trịa, sắc mặt cũng khỏe khoắn, không giống người hay hút chích ma túy.

Hơn nữa, kiểu buôn bán ma túy trong trại giam như thế này nhất định có cửa ngõ liên lạc, còn phải có đường đi lấy ma túy, ma túy không

thể nào tự đứng xuất hiện được.

Đường liên lạc chủ yếu là giấu mang theo điện thoại, cũng có phạm nhân thừa cơ hội gọi điện cho người thân để liên lạc buôn bán ma túy, có trường hợp cá biệt còn liên lạc trong lúc thăm nuôi.

Trong số đồ dùng cá nhân của Lý Đông Vân không có điện thoại, trên cơ bản thì có thể loại bỏ trường hợp này, hơn nữa với số lượng Quaalude mà cô ta giấu thì cô ta chắc không phải đường dây trên, chỉ là lính bên dưới mà thôi.

Thêm vào đó, muốn buôn bán ma túy trong trại giam thì chắc chắn phải có đường để lấy ma túy, có vài con đường ma túy là do phạm nhân tạo nên trước khi vào tù, có vài đường khác lại là do phạm nhân có đường dây mang tới sau khi vào tù.

Trước khi vào tù, Lý Đông Vân chưa từng tiếp xúc với ma túy, sao có thể có được đường dây sau khi vào tù cơ chứ? Khả năng cao cô ta là lính dưới được các phạm nhân khác đào tạo sau khi vào tù.

Sau khi tạo được đường dây ma túy, lại chia thành hai trường hợp, một là phạm nhân thụ án trong trại giam thao túng hoạt động buôn bán ma túy ở bên ngoài, trường hợp khác chính là mang ma túy vào tù để bán, muốn thực hiện việc này thường phải mua chuộc cảnh sát, nhân viên hoặc các công chức làm việc trong trại giam, sau khi đưa vào trại giam lại phân chia nhỏ ra cho các tù nhân.

Nói cách khác thì chắc chắn phải có người bên ngoài tiếp tay.

Lý Đông Vân ấp úng một hồi lâu không nói gì, mặt cô ta càng lúc càng trắng bệch, chắc là cũng đã nghĩ ra được hậu quả.

Kể từ lúc bắt đầu vụ án Trần Lăng, trạng thái tinh thần của Lý Đông Vân càng lúc càng bất ổn, tạm thời không về phòng số bảy được, trước cửa giảng dạy cảnh giới, lại có cảnh sát hình sự, kỹ thuật hình sự đến thu thập chứng cứ, Lý Đông Vân hoàn toàn không kịp giấu

Quaalude, rất dễ dàng bị tìm ra.

Thật ra đây cũng là chuyện khiến Lục Nghiễm thấy rất kỳ lạ.

Theo chuỗi chứng cứ ban đầu, anh suy đoán Lý Đông Vân cung cấp Quaalude cho Trần Lăng nhưng điều tra thêm lần nữa, Trần Sở lại cung cấp thêm tài liệu mới, thêm vào đó cũng đã phát hiện ra Quaalude trong sổ đồ dùng của Triệu Phong, mà Triệu Phong lại luôn là người cung cấp ma túy cho Trần Lăng qua cách cho mượn sách.

Suy đoán ban đầu của Lục Nghiễm lại thay đổi vào lúc này.

Lục Nghiễm hí mắt, quan sát biểu hiện của Lý Đông Vân, vài giây sau tự dừng mới nói: “Tôi đã xem hồ sơ của cô, trước đây cô vào tù hoàn toàn không phải là vì buôn bán ma túy, tôi tin là sau khi cô vào đây đã bị một số phạm nhân không sửa được thói xấu lừa đảo, làm lệch lạc tư tưởng trong chốc lát mới nhúng tay vào chuyện này.”

Lý Đông Vân tuy hoảng loạn nhưng vẫn nghe thấy Lục Nghiễm nói, cô ta hít thở sâu một lúc, nhỏ tiếng nói: “Ban đầu tôi không định vậy đâu...”

Lục Nghiễm chờ một lúc sau, biết rằng việc khiến cô ta khai hết toàn bộ sự tình là rất khó, bèn tiếp tục dẫn đường: “Hiện giờ có hai việc cô phải nghe cho rõ, việc này ảnh hưởng rất lớn đến thời hạn thụ án của cô.”

Vừa nghe đến “thời hạn thụ án”, Lý Đông Vân ngẩng đầu theo bản năng, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm. [Đọc Full Tại Truyenfull.vn](#)

Lục Nghiễm ngừng lại một lúc mới nói: “Việc đầu tiên, theo giải thích trên tư pháp, số lượng ma túy được chia thành ba mức là “số lượng nhỏ”, “số lượng khá lớn” và “số lượng lớn”, với các mức khác nhau, tiêu chuẩn phán quyết hình sự cũng khác nhau. Theo thời hạn thụ án ban đầu của cô, chắc năm sau là cô đã có thể ra tù rồi. Tuy Quaalude

thuộc nhóm ma túy dạng mới, tạm thời chưa áp dụng tử hình cho việc vận chuyển, buôn bán nhưng cô đã tham gia vào hoạt động buôn bán ma túy, thời hạn thụ án chắc chắn sẽ bị kéo dài. Còn về việc kéo dài bao lâu thì phải xem số lượng ma túy và biểu hiện của cô.”

Quaalude thuộc nhóm ma túy mới, thành phần chính của nó chính là Methaqualone, khi khép tội, Tòa án sẽ tiến hành so sánh chuyển đổi nó với ma túy truyền thống, một gram Methaqualone tương đương với không phải bảy gram cần sa, 1500 gram Methaqualone tương đương với 1 gram heroin. Tất nhiên là còn phải xem hàm lượng nồng độ Methaqualone bên trong.

Đúng ra thì với số lượng mà Lý Đông Vân tàng trữ thì dù cô ta có cung cấp Quaalude cho Trần Lăng trong một khoảng thời gian thì đây cũng chỉ thuộc mức “số lượng nhỏ”.

Thế nhưng Lục Nghiễm không hề đề cập gì đến chuyện này mà còn cố ý nhắc tới hai chữ “tử hình” để ngụ ý cho Lý Đông Vân biết tuy không đến nỗi tử hình nhưng cũng có thể nhận phán quyết nặng nề.

Lý Đông Vân không phải phần tử phạm tội có kinh nghiệm phong phú, nhìn trạng thái hoảng loạn của cô ta là biết được ít nhiều, vì thế vừa nghe thấy phải kéo dài thời gian thụ án vì tham gia buôn ma túy, cô ta lại còn không biết mức độ là nhiều hay ít, tâm trạng bỗng chốc hốt hoảng.

Lý Đông Vân cảm thấy đen sầm trước mắt, một lúc sau mới dịu xuống bớt, run rẩy lên tiếng hỏi: “Vậy tôi phải thể hiện như thế nào...”

Lục Nghiễm thông thả: “Đây là việc thứ hai mà cô cần phải nắm rõ. Nếu cô hợp tác điều tra, thành thật cung cấp các manh mối khác cho chúng tôi thì chỉ sẽ có lợi với thời hạn thụ án của cô. Nhưng nếu như ngược lại, cô không chịu hợp tác, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện công minh nghiêm túc, và lại bây giờ cô không chỉ dính líu tới buôn bán ma túy mà còn có cả tính mạng của Trần Lăng nữa.”

Lý Đông Vân sửng người thốt lên: “Tôi... tôi chỉ giúp phân phát hàng thôi, nhưng mà tôi chưa đưa cho Trần Lăng bao giờ, phải rồi... có khi là người trong phòng khác đấy...”

Lục Nghiễm: “Vậy thì Trần Lăng lấy Quaalude ở đâu ra?”

Lý Đông Vân bắt đầu né tránh ánh mắt: “Tôi... tôi không biết...”

Lục Nghiễm tóm lấy điểm then chốt, anh nói: “Cô có biết cách nói này có ý nghĩa gì trước toà không?”

Lý Đông Vân: “Tôi...”

Lục Nghiễm: “Hoặc lại nếu cô có đối tượng tình nghi nào khác hợp lí, chúng tôi cũng sẽ tiếp tục điều tra, sẽ không đổ chuyện cô không làm lên đầu cô. Nhưng hiện tại xem ra cô là đối tượng tình nghi lớn nhất của vụ án này.”

Lý Đông Vân: “Nhưng... nhưng mà Trần Lăng tự sát mà không phải sao? Sao tôi lại bị tình nghi...”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày, ngồi tựa lưng ra ghế, hai tay khoanh trước ngực, giọng điệu vẫn rất thản nhiên: “Trần Lăng mắc chứng loét dạ dày nghiêm trọng, loại ma túy tổng hợp như Quaalude có tác dụng phụ rất lớn đối với người bình thường chứ huống chi là Trần Lăng. Quaalude sẽ gây tổn thương nhất định đối với gan thận và cả tinh thần của cô ta, hiện tại sau khi khám nghiệm tử thi, chúng tôi tuyệt đối có lý do để nghi ngờ có người đã nhân lúc Trần Lăng dùng thuốc để quấy rối tinh thần, xúi giục, dẫn đường khiến cho cô ta tự sát.”

Lý Đông Vân đã nhệch cả người ra: “Cái gì... sao có thể...”

Lục Nghiễm cắt ngang lời lẩm bẩm của cô ta: “Cũng có nghĩa là trước khi tự sát, Trần Lăng đã mất đi năng lực nhận biết đối với hành

vi của mình, cô ta không biết mình đang làm gì, cô lại phạm phải tội cố ý giết người, thêm vào đó còn buôn bán ma túy, nhiều tội gộp lại với nhau, chắc chắn sẽ bị xử lý rất nặng.”

Lý Đông Vân thốt lên: “Tôi không có, thuốc đó không phải là tôi đưa cho cô ta, tôi cũng không có xúi giục cô ta, tối đó tôi ngủ từ rất sớm, hơn nữa tôi còn thấy rất chóng mặt, đợi hôm sau tỉnh dậy Trần Lăng đã chết rồi!”

Lục Nghiễm nhếch môi, không tiếp lời, dáng vẻ không cho là vậy.

Lý Đông Vân nhìn thấy càng sốt ruột hơn: “Có phải... chỉ cần tôi chỉ ra những đối tượng tình nghi khác, các anh sẽ điều tra, trả lại sự trong sạch cho tôi không?”

Lục Nghiễm chậm rãi chớp mắt: “Cô phải nghĩ cho kỹ đấy, vu oan giá họa, lãng phí nguồn lực cảnh sát chỉ làm tội nặng thêm.”

Lý Đông Vân vội nói: “Tôi không vu oan giá họa, tôi có chứng cứ!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trong phòng quan sát kế bên, Tiết Bồng xem đến đây, ánh mắt cũng không khỏi loé lên chút cảm xúc nho nhỏ, tâm trạng lên xuống theo thay đổi trong phòng thẩm vấn.

Thật ra Lý Đông Vân hoàn toàn không phải một phạm nhân khó thẩm vấn, cô ta không gan gì mấy, tố chất tâm lý cũng bình thường nhưng cô ta cũng sẽ vô thức che giấu hành vi phạm tội như tất cả những phạm nhân khác, buột miệng phủ nhận chỉ là giả vờ chưa được cao tay mà thôi.

Trốn tránh hành vi phạm tội, trốn tránh trách nhiệm, đây là tính chất chung của tất cả mọi người, muốn lật tẩy lời nói dối như thế này cần một đòn tấn công theo chiến thuật tâm lý.

Buổi thẩm vấn hôm nay vẫn có thể hoàn thành nếu đổi lại là người khác, nhưng Tiết Bồng để ý được Lục Nghiễm không chỉ không tốn chút sức lực nào đã khiến Lý Đông Vân tự khai ra cả, mà từ đầu tới cuối anh còn không nhắc đến một cái tên nào khác ngoài Trần Lăng.

Cho đến khi Lý Đông Vân tự nói ra, thật ra cô vẫn luôn nghi ngờ Triệu Phong cũng có Quaalude, hơn nữa Triệu Phong và Trần Lăng trước giờ thân nhau, cũng là người có cơ hội cuối cùng để đưa Quaalude cho Trần Lăng.

Lý Đông Vân còn khai rằng thoát đầu Trần Lăng cũng có hỏi qua cô ta nhưng cô ta không dám bán cho Trần Lăng, thấy Trần Lăng sức khoẻ yếu kém, sợ sau khi dung nạp Quaalude lại khiến bệnh tình nặng thêm, làm chết người rồi lại phiền phức.

Nghe tới đây, Mạnh Nghiêu Viễn xích lại gần Tiết Bồng thêm một bước, nhỏ giọng hỏi: “Bà thấy Lý Đông Vân nói có đáng tin không?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi cũng nhỏ giọng trả lời: “Trông cô ta không giống đang nói dối.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Có khi đang diễn đó.”

Tiết Bồng cau mày nói: “Ông không thấy lạ hả?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cái gì lạ?”

Tiết Bồng: “Lần trước mình đi thu thập chứng cứ, chưa gì đã tìm ra được Quaalude mà Lý Đông Vân giấu, chứng tỏ là cô ta hoàn toàn không giấu kíp, cũng không ngờ là sẽ tự đứng bị kiểm tra.”

Mạnh Nghiêu Viễn chột ngộ ra: “À, nếu cô ta biết Trần Lăng muốn tự sát, cũng đưa Quaalude cho Trần Lăng thì sao cũng phải chuẩn bị xong hết mọi việc rồi chứ.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà cô ta chẳng chuẩn bị gì cả.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Vậy là cô ta không biết gì hết rồi...”

Tiết Bồng không trả lời, vẫn nhìn về kính một chiều.

Yên lặng vài giây, Mạnh Nghiêu Viễn nghiêng đầu quan sát về chú tâm trên mặt Tiết Bồng, lại nhích tới không có ý tốt: “Vậy bà đoán là đội phó Lục đã biết những chi tiết này từ sớm rồi hay chưa?”

Tiết Bồng liếc xéo Mạnh Nghiêu Viễn: “Sao mà tôi biết được.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Theo tôi thấy thì chắc chắn là anh ta biết lâu rồi, bà nhìn đi, lúc thẩm vấn anh ta nắm đằng cán ấy, còn biết cách che mắt lắm, đúng là tuổi trẻ tài cao...”

Giọng Tiết Bồng vẫn vậy, chỉ là ánh mắt có hơi khinh bỉ: “Sao ông nói chuyện như ông già vậy.”

Mạnh Nghiêu Viễn hít hà, vừa định phản bác thì lại nhìn thấy Quý Đông Dẫn đứng làm nền từ nãy tới giờ cách đó mấy bước đang cười khẽ ra tiếng.

Mạnh Nghiêu Viễn vội nói: “Pháp y Quý, em đâu có nói sai đúng chứ, đội phó Lục của mình tuổi trẻ tài cao đúng không?”

Đội phó Lục của mình?

Tiết Bồng cau mày, bới móc cách dùng từ tởm lợm của Mạnh Nghiêu Viễn.

Cho đến khi Quý Đông Viễn đứng ở bên kia cũng nói theo: “Đúng là như vậy, với lại còn biết cách sử dụng chiến thuật tâm lý nữa.”

Tiết Bồng lại liếc xéo Quý Đông Dẫn nhưng lại không tiếp lời.

Vào lúc này, Hứa Trăn đã thẩm vấn xong Lê Mẫn, đẩy cửa bước vào:

“Thế nào rồi?”

Gần như cùng lúc, cuộc thẩm vấn đối diện kính một chiều cũng đã kết thúc.

Hai cảnh sát của Tổ Trại giam nhanh chóng bước vào đưa Lý Đông Vân đi.

Chưa được bao lâu, Triệu Phong lại được đưa vào.

Phía bên kia kính một chiều, tất cả mọi người đều im phăng phắc, nhìn cả về bên này.

Cuối cùng cũng đến lượt Triệu Phong, người thông minh nhất cả vụ án, cũng là người biết che giấu nhất.

So ra thì Lý Đông Vân quá lắm cũng chỉ là món khai vị.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Triệu Phong vừa ngồi xuống thì biểu hiện, tư thế, đến cả ánh mắt cũng đã khác hoàn toàn so với Lý Đông Vân.

Lý Đông Vân chợt dạ thấy rõ, Triệu Phong lại điềm tĩnh hơn nhiều, và lại còn không giống là đang giả vờ điềm tĩnh.

Tóc tai Triệu Phong được chải suôn thẳng, cùng là đồ tù nhưng cô ta rất để ý đến việc giữ ngăn nắp sạch sẽ, áo tù thẳng thớm, lúc ngồi xuống cô ta còn đỡ lấy vạt áo.

Những chi tiết kia hoàn toàn được Lục Nghiễm thu vào tầm mắt, anh biết, muốn tấn công tuyến phòng vệ tâm lý của Triệu Phong cần phải có bước tiến hơn, hơn nữa nhất định không được nóng vội.

Cảnh sát Lưu của Tổ Trại giam nhanh chóng đưa hình ảnh vật chứng lần thu thập thứ hai cho Triệu Phong xem rồi hỏi: “Chúng tôi

tìm được loại ma túy mới có tên Quaalude trong số các vật dụng cá nhân của cô, cô giải thích thế nào?”

Triệu Phong cẩn thận xem bức ảnh rồi ngược mắt lên nói: “Những quyển sách này là của tôi, thuốc giấu bên trong cũng là của tôi nhưng tôi không biết đây là ma túy, tôi chỉ mua thuốc giúp Trần Lăng.”

Lục Nghiễm híp mắt không nói gì, tiếp tục nghe cảnh sát Lưu và Triệu Phong người hỏi người trả lời.

Cảnh sát Lưu: “Cô không biết à? Đây chỉ là lời từ một phía của cô, ai có thể làm chứng được?”

Triệu Phong khẽ thở dài, hơi tỏ ra oan ức: “Cảnh sát Lưu, tôi thật sự chỉ giúp Trần Lăng thôi, cô ấy năn nỉ tôi tìm thuốc giúp mình. Mỗi tối Trần Lăng đều không ngủ được, cô ấy nói chỉ có thứ thuốc này mới giúp cô ấy ngủ ngon được, với lại cô ấy bệnh rất nặng, cũng không còn được bao nhiêu thời gian nữa, tôi thấy cô ấy đáng thương như thế, khó chịu như thế, tôi cũng chỉ có ý tốt trong lúc đó thôi. Tôi hoàn toàn không biết đây là ma túy, tôi mà biết thì chắc chắn không mạo hiểm như vậy đâu, hơn nữa tôi nhất định còn sẽ báo cáo với quản giáo...”

Cảnh sát Lưu ngắt lời cô ta: “Cô nói cô chỉ có ý tốt, vậy cô lấy thứ này ở đâu?”

Triệu Phong: “Mua ở chỗ Lưu Hiểu Lộ đấy. Lưu Hiểu Lộ nói sức khỏe Trần Lăng yếu kém, dùng không được bao nhiêu thuốc nên chỉ đưa cho tôi vài viên nhỏ là đủ. Mỗi lần tôi đi tìm cô ta đều sẽ mang theo một quyển sách bảo cô ta bỏ viên thuốc vào rồi đưa về cho Trần Lăng.”

Cảnh sát Lưu: “Vệ tình trạng này đã kéo dài bao lâu?”

Triệu Phong: “Khoảng nửa năm gì đó, sau khi Trần Lăng biết chứng loét dạ dày của mình đã biến chứng thành ung thư ấy. Thật ra tôi đã

khuyên cô ấy mấy lần là bớt uống mấy thứ thuốc này lại, tác dụng phụ nhiều lắm. Nhất là mỗi lần nhìn thấy cô ấy vừa chóng mặt vừa nôn ói, người cũng quay mòng mòng, có lúc còn không được tỉnh táo cho lắm, sắc mặt cũng càng lúc càng tệ đi, tôi còn sợ là một ngày nào đó cô ấy... nhưng mà Trần Lăng cứ nói là không sao đâu, cô ấy tự biết có chừng mực, còn nói tôi đừng suy nghĩ nhiều.”

Triệu Phong nói năng tình cảm, tổng thể câu chuyện nghe có vẻ không tìm được sơ hở, trong lúc trả lời còn đề cập trước về vấn đề mà cảnh sát Lưu đã chuẩn bị sẵn, ví dụ như Triệu Phong cung cấp Quaalude cho Trần Lăng trong bao lâu, Quaalude lấy ở đâu ra vân vân.

Hơn nữa tất cả những gì Triệu Phong nói đều được xây dựng trên một nền tảng: cô ta chỉ có ý tốt, hoàn toàn không biết Quaalude là ma túy, Trần Lăng lại tự cô lập mình từ đầu tới cuối.

Như thế này là lại thành như cô ta có sở thích giúp đỡ người khác ấy.

Cảnh sát Lưu vừa hỏi vừa cau mày, trong lòng cũng rất rõ Triệu Phong đang đóng kịch nhưng trong khoảng thời gian ngắn không tìm được điểm đột phá mà đang rầu rĩ.

Cho đến khi Lục Nghiễm ở bên cạnh từ đầu tới cuối im lặng bỗng đứng nhích người về phía trước, đặt hai tay lên mặt bàn, nhìn Triệu Phong với ánh mắt sắc bén.

Loạt động tác này rất nhẹ nhàng nhưng đã làm Triệu Phong và cảnh sát Lưu mất tập trung.

Triệu Phong nhìn Lục Nghiễm, hai người im lặng nhìn nhau ba giây, không ai nói gì, cảnh sát Lưu cũng không hỏi nữa.

Trong phòng thẩm vấn, bầu không khí quái lạ bỗng bao trùm, sức ép đột nhiên giảm xuống.

Đây là lần thứ hai Triệu Phong chạm mặt Lục Nghiễm.

Lần trước Lục Nghiễm đeo khẩu trang, mặc đồ bảo hộ, có che chắn, cũng không coi cô ta là đối tượng bị tình nghi, và lại còn tới đây với danh nghĩa Cơ quan Công an trợ giúp Tổ Trại giam, tất nhiên là sẽ không gây sức ép gì với cô ta.

Nhưng lần này, Lục Nghiễm không chỉ không đeo khẩu trang, đến cả khí chất khắp người cũng đã thay đổi, không ai có thể kiên trì nhìn quá mười giây dưới ánh mắt này.

Triệu Phong thì đến năm giây cũng không kiên trì nổi, nhanh chóng tránh mắt đi, lúc nhìn sang cảnh sát Lưu lại diễn tiếp vở kịch mới diễn được phân nửa: “Cảnh sát Lưu, tôi đã nói hết những gì cần phải khai rồi, tôi thật sự không có tội, tôi có thể tìm Lưu Hiểu Lộ mua thuốc lần nữa, như thế là có thể bắt quả tang tại chỗ là các anh sẽ tin tôi được rồi! Với lại trước giờ Lưu Hiểu Lộ chưa từng nói với tôi những thứ đó là ma túy, chỉ nói là được phẩm được kiểm soát chặt chẽ giúp hỗ trợ giấc ngủ và tinh thần các loại thôi...”

Một thái độ quá là ung dung thẳng thắn, thậm chí còn chủ động có ý làm người cung cấp thông tin, vạch tội lập công.

Nhưng lần này người lên tiếng không phải cảnh sát Lưu mà là Lục Nghiễm: “Cô vừa nói là cô không biết Quaalude là ma túy.”

Triệu Phong quay đầu về phía Lục Nghiễm nhưng không nhìn thẳng vào anh: “Đúng vậy, tôi không biết.”

Lục Nghiễm thản nhiên hỏi: “Làm sao để chứng minh?”

Triệu Phong chứng lại, không ngờ vấn đề lại bị vòng trở về bên nói: “Chỉ chứng minh được là có, sao chứng minh được là không? Tôi không có cách nào chứng minh được là mình không biết chuyện này.”

Lục Nghiễm: “Tất cả lời khai của cô đều chỉ là từ một phía. Cô từng phạm pháp, từng chịu tiếp nhận điều tra, cũng từng ra tòa, chắc cô biết là lời khai phải được kiểm tra lại thì mới có thể trở thành chứng cứ. Chúng tôi quan trọng kết quả điều tra nghiên cứu chứ không phải lời nói từ một phía của cô.”

Triệu Phong ngăn người, cuối cùng cũng nhìn Lục Nghiễm: “Chẳng lẽ các anh muốn kiện tôi sao? Nhưng mà tôi có biết gì đâu, tôi chỉ đang giúp đỡ người khác thôi, giúp đỡ người khác cũng có tội sao?”

Đúng là câu hỏi chí mạng.

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày nói: “Giúp đỡ người khác không có tội nhưng rốt cuộc là giúp đỡ người khác hay là lấy cái mác giúp đỡ người khác để che giấu hành vi buôn bán ma túy thì còn phải xem lại cả chuỗi chứng cứ. Trước kia cô vào tù cũng bảo là mình làm giả sổ sách rửa tiền để giúp đỡ người khác, cũng là “giúp” đấy, nhưng mà cái “giúp” cô nói có tội không nhỉ?”

Triệu Phong nghẹn cứng họng, không trả lời được.

Phía bên kia tấm kính một chiều, Mạnh Nghiêu Viễn nhỏ giọng nói: “Trời má, đội phó Lục đỉnh cao quá!”

Tiết Bồng liếc xéo gã.

Mạnh Nghiêu Viễn hết sức ngây thơ vô tội: “Anh buột miệng tấm tắc có tí thôi mà.”

Tiết Bồng không để ý tới gã, đang định tiếp tục quan sát thì lúc này lại để ý tới Trần Sở đang đứng ở bên kia Mạnh Nghiêu Viễn đang cúi đầu xem điện thoại, hình như có ai đó đã gửi tin nhắn cho gã.

Trần Sở xem tin nhắn, vẻ mặt lập tức nghiêm túc hẳn lên, lúc gã nhìn sang căn phòng kế bên lần nữa thì biểu hiện hoàn toàn khác thường.

Tiết Bồng bỗng thấy khó hiểu nhưng lại có linh tính, tin nhắn mà Trần Sở nhận được e là có liên quan đến Triệu Phong.

Lúc này, ở bên đối diện tấm kính, Triệu Phong đang cật lực biện hộ cho mình: “Lúc đó tôi chỉ là bị trúng bùa mê thuốc lú trong phút chốc mà thôi, tôi biết là mình đã làm sai, tôi cũng đang chịu trách nhiệm vì hành vi của mình, mấy năm nay thụ án tôi đều rất tuân thủ quy tắc, chưa bao giờ vi phạm kỷ luật gì, dù người khác có gây chuyện tôi cũng không tham gia, sao tôi lại tham gia buôn bán ma túy được cơ chứ!”

Lục Nghiễm rất kiên nhẫn ngồi nghe, tiếp đó lại đổi chủ đề nói: “Năm 2015 có một vụ án ma túy, có một người họ La dính dáng tới vụ án, sau khi bị truy bắt cũng luôn miệng bảo rằng không biết mình dính vào ma túy, luật sư của anh ta cũng nói tay họ La này chỉ biết mình điều chế thuốc trái quy định, hoàn toàn không biết mình đang điều chế ma túy, càng không biết mình đang phạm pháp. Kết quả là những lời này không lừa được quan tòa do hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là trong quá trình điều chế ma túy, người họ La kia biết chuyện này rất nguy hiểm, hơn nữa bị nghi ngờ là dính tới ma túy, nguyên nhân thứ hai là trong quá trình vận chuyển nguyên liệu, họ La cẩn thận che chắn, luôn dùng lý do là xáo trộn nguyên liệu để trà trộn với các vật dụng khác hòng lừa đảo qua ải. Mọi hành vi của anh ta đều mâu thuẫn với lời nói một mặt của anh ta.”

Lục Nghiễm nói rất chậm, cứ nói mấy chữ là sẽ ngừng lại một lúc, quan sát phản ứng của Triệu Phong.

Triệu Phong ngồi nghe rất nghiêm túc, mắt chớp nhanh, điều này là vì não cô ta đang suy nghĩ nhanh chóng.

Lục Nghiễm tiếp tục nói: “Thật ra vụ án của cô cũng giống vậy đấy, bây giờ cô có thể kiên quyết rằng mình không hề hay biết gì, tới lúc ra tòa cũng có thể tiếp tục ngụy biện nhưng tòa án có chấp nhận hay không, lời khai của riêng mình cô có khớp với chuỗi chứng cứ hay

không mới là tiêu chuẩn phán quyết cuối cùng. Nếu cô nói thật thì chúng tôi nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cô, ngược lại, nếu cô cho rằng mình thông minh, cho rằng thoái thác như vậy có thể đánh lừa đánh đảo thoát được thì cô sẽ đánh mất cơ hội thành thật để được khoan hồng tốt nhất, cuối cùng chỉ có tự cô thiệt mà thôi.”

Câu nói vừa dứt, cả phòng thẩm vấn trở nên yên lặng.

Triệu Phong cúi đầu suy nghĩ rất lâu, dường như đã nghĩ rõ cả hai cái kết, lúc này mới ngẩng đầu nói: “Có phải là nếu tôi khai rồi thì sẽ được phán tội nhẹ hơn không?”

Lục Nghiễm: “Vậy thì phải xem cô khai gì đã.”

Triệu Phong nuốt ực vài cái, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Thật ra... là Trần Lăng bảo tôi làm thế.”

Nghe đến đây, cảnh sát Lưu ngẩng người.

Lục Nghiễm cũng hí mắt, nhếch môi lạnh lùng.

Cho dù đến tận lúc này thì Triệu Phong cũng không chút hoảng loạn, cô ta rất bình tĩnh suy xét hai mặt lợi hại từ đầu tới cuối, giở trò bằng trí thông minh và diễn xuất của mình, còn việc “khai” mà cô ta nói chính là đẩy trách nhiệm lên đầu người chết.

Triệu Phong: “Trần Lăng nói lượng thuốc mà cô ấy cần rất ít, vả lại là thuốc được tổng hợp, cơ thể của cô ấy cũng không chịu được liều lớn, mỗi lần chỉ dùng một chút. Dù cuối cùng bị phát hiện, cô ấy cũng sẽ tự gánh chịu, sẽ không làm liên lụy đến tôi. Cô ấy cũng bằng lòng làm chứng cho tôi, nói rằng tôi hoàn toàn không biết chuyện này.”

Lục Nghiễm bình thản: “Tiếp tục đi.”

Triệu Phong: “Lúc đó tôi chỉ biết số thuốc kia là dược phẩm được quản lý khắt khe, hoàn toàn không biết tên thuốc là gì. Sau đó có một

lần Trần Lăng nôn rất dữ dội, ngày hôm sau vẫn xây xẩm đờ đẫn, trông tinh thần rất mơ màng, tôi mới hỏi cô ấy nếu là thuốc an thần sao lại có tác dụng lớn tới vậy, rốt cuộc những thứ đó là gì? Lúc này Trần Lăng mới nói với tôi đó là ma túy tổng hợp tên là Quaalude, thành phần chủ yếu bên trong là Methaqualone.”

Lục Nghiễm: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Triệu Phong: “Khoảng một tuần trước. Lúc đó tôi cũng hết cả hồn, bảo là mai mốt không giúp cô ấy nữa! Thế nhưng Trần Lăng lại nói vì đây là ma túy dạng mới, đã là Quaalude loại thứ ba rồi, nồng độ Methaqualone hoàn toàn không cao nên lúc xét xử tội cũng khá nhẹ, cô ấy bảo tôi đừng lo quá. Tôi nghe thấy thì giận lắm, chất vấn cô ấy có còn coi tôi là bạn không! Trần Lăng lại cười rồi nói với tôi...”

“Cộc cộc cộc!”

Triệu Phong còn chưa nói xong thì đã bị ba tiếng gõ cắt ngang.

Triệu Phong chứng lại, ngược mắt nhìn lên thì thấy Lục Nghiễm đang cong một ngón tay, đốt ngón tay đặt cách mặt bàn một khoảng.

Lục Nghiễm lên tiếng mà cứ như đang nói chuyện phiếm: “Có một lỗ hổng rất lớn trong câu chuyện của cô: Vì sao Trần Lăng lại bảo cô mua Quaalude mà không tự đi tìm Lưu Hiểu Lộ, không lẽ cô ta đã bệnh nặng đến mức còn không tự mua thuốc được sao?”

Triệu Phong giải thích: “Thật ra ban đầu tôi cũng tự hỏi như thế nhưng Trần Lăng lại nói cô ấy sợ mình đi thì Lưu Hiểu Lộ sẽ cố ý nâng giá, vì Lưu Hiểu Lộ biết cô ấy ngủ không được, rất cần thuốc an thần, còn tôi với Lưu Hiểu Lộ thì còn có thể coi là nói chuyện hợp.”

Lục Nghiễm gật gù hỏi: “Vậy giá Lưu Hiểu Lộ ra cho cô rẻ hơn những người khác bao nhiêu?”

Triệu Phong sửng lại một lúc rồi nói: “Thật ra cũng không rẻ, chỉ là tôi

cứ nghĩ là đã rẻ rồi, sau đó tôi mới biết Lưu Hiểu Lộ bán cho tôi với giá như những người khác.”

Lục Nghiễm: “Vậy lúc cô biết giá đều như nhau, sao không bảo Trần Lăng tự đi mua?”

Triệu Phong: “Tôi...”

Lục Nghiễm chưa đợi cô ta trả lời đã nói tiếp: “Còn nữa, cô bảo là cô vừa biết đó là ma túy vào một tuần trước, vậy thì một tuần nay sao cô còn cung cấp thuốc cho Trần Lăng, hơn nữa số hạt tinh thể tìm được trong sách của cô gộp lại còn đủ để Trần Lăng dùng trong nửa tháng nữa, sao cô không tiêu huỷ đi?”

Triệu Phong: “Là vì... Trần Lăng còn chưa đưa hết tiền cho tôi, cô ấy nói nếu tôi xử lý hết số thuốc đó thì sẽ không trả lại tiền tôi bỏ ra cho Lưu Hiểu Lộ.”

Lục Nghiễm dường như có cười khế: “Lọ thuốc mà Trần Lăng đựng Quaalude đã trống không mà cô ta lại tiếp tục để Quaalude ở chỗ cô, cô thấy có hợp lý không?”

Triệu Phong: “Chuyện này...”

Triệu Phong cup mắt, cố gắng tìm cách thoái thác.

Thế nhưng Lục Nghiễm đã cắt ngang nhịp suy nghĩ của cô ta lần nữa: “Đến hiện tại thì câu chuyện của cô vẫn là chứng cứ một chiều, có mâu thuẫn với chuỗi chứng cứ mà chúng tôi tìm được, cô chỉ đang phí thời gian mà thôi. Cô nói rằng cô nghĩ là những thứ đó chỉ là thuốc, cô chỉ đang giúp đỡ người khác, vậy sao cô phải giấu giếm kẹp vào trong sách. Giúp đỡ người khác là chuyện tốt mà.”

Hơi thở của Triệu Phong có chút rối loạn nhưng cô ta vẫn cố gắng hồi phục lại.

Lần này cô ta im lặng rất lâu mới nói: “Anh cảnh sát, câu chuyện ban nãy anh nói cũng chỉ có một khả năng là vậy, có khi cái người họ La kia không biết thật thì sao? Có khi anh ta cũng giống tôi, chuyện vỡ lẽ rồi mới biết đó là ma túy, ban đầu quả đúng là đã bị lừa gạt. Thật ra mấy ngày nay tôi cũng lén lút hỏi Lưu Hiểu Lộ mới biết được thì ra Quaalude là một loại ma túy mới, hơn nữa lại còn là tổng hợp, tuy là nó có thành phần Methaqualone nhưng cũng có trộn lẫn những chất khác, hàm lượng làm ra khác với viên Methaqualone màu trắng, tôi cũng như người họ La kia vậy, chỉ phân biệt bằng mắt thường, hoàn toàn không hiểu gì về hoá học, vì thế chúng tôi không biết Quaalude chính là Methaqualone, chuyện này cũng bình thường mà!”

Câu nói vừa dứt, căn phòng lại trở nên yên lặng.

Vài giây sau, Triệu Phong khoác vè oan ức kèm theo van nài nhìn vào Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm từ đầu tới cuối vẫn không chút biểu cảm.

Đến một lát sau, Lục Nghiễm cuối cùng cũng khẽ nhếch môi, vạch trần cô ta không chút nể nang: “Tôi nói thứ ma túy mà người họ La điều chế là Quaalude từ bao giờ?”

Triệu Phong sửng ngờ, lần này thì đến sắc mặt cũng thay đổi theo.

Cô ta ra sức nhớ lại, ánh mắt lại chớp nhanh lần nữa.

Lục Nghiễm vẫn không cho cô ta thời gian sắp xếp suy nghĩ: “Xem ra cô có biết câu chuyện này, chuẩn bị cũng đã đầy đủ rồi. Nếu như thật sự như cô nói là cô nghĩ rằng số thuốc đó chỉ là thuốc an thần, vậy thì tại sao là cất công đi tìm hiểu những vụ việc này? Tôi nghe nói cô thường xuyên xem sách về thể loại pháp luật, vậy thì chắc cô cũng biết là lần này mình sẽ bị xử mấy năm.”

Triệu Phong không nói gì nữa mà chỉ cúi đầu, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Lục Nghiễm: “Còn nữa, ban nãy cô đã khai ra Lưu Hiểu Lộ rồi, vậy cô đoán xem Lưu Hiểu Lộ có làm chứng cho cái “không biết” của cô không, hay là sẽ quay lưng cắn lại cô, thành khẩn khai báo trước cô? Triệu Phong, ban nãy tôi đã nói rồi, cô không hợp tác điều tra thì chỉ có cô thiệt mà thôi.”

Sức ép trong phòng thẩm vấn càng lúc càng cao.

Một lúc sau, Triệu Phong mới nghẹn giọng lên tiếng: “Tôi khai ra sẽ được khoan hồng thật sự đúng không?”

Lục Nghiễm bình thản: “Bây giờ cô còn có đường để đòi điều kiện sao?”

Triệu Phong hít sâu một hơi, nhắm hờ mắt nói: “Thật ra lúc mới bắt đầu tiếp xúc với đường dây này thì thật sự là vì Trần Lăng, chuyện này tôi không hề nói dối.”

Triệu Phong nhanh chóng thuật lại đầu đuôi sự việc.

Bắt đầu từ khoảng nửa năm trước, chứng loét dạ dày của Trần Lăng bắt đầu có thay đổi, sau khi khám tại ngoại đã kiểm tra ra là biến chứng thành ung thư.

Sau khi về từ bệnh viện, Trần Lăng rất tiêu cực, cô ta sớm đã không còn người thân ở bên ngoài, mỗi tháng chỉ có một người bạn đến thăm nom, cô ta vốn là được giảm án, còn đang mong ra tù sống cho thật tốt, trị khỏi bệnh dạ dày của mình nhưng hiện giờ tất cả đều mất đi hy vọng.

Trần Lăng biết bệnh ung thư dạ dày của mình đã vào thời kỳ gần cuối, sau khi ra tù phải bỏ ra số tiền lớn để phẫu thuật và trị liệu mà vẫn chưa chắc trị khỏi, hơn nữa tế bào ung thư của cô ta đã di căn, tốn tiền mà vẫn chịu đau khổ, ra tù rồi không biết dựa dẫm vào đâu thì mong đợi được gì?

Trần Lăng sa sút tinh thần lâu ngày, con người cũng bắt đầu thay đổi, trước kia không bao giờ qua lại với bọn Lưu Hiểu Lộ mà bây giờ cũng đã bắt đầu tiếp xúc.

Trần Lăng nhờ Triệu Phong giúp mình liên lạc với Lưu Hiểu Lộ vì Trần Lăng và Lưu Hiểu Lộ không thân thiết gì, không nói chuyện được mấy, tự dưng tìm đến sợ Lưu Hiểu Lộ sinh nghi, không bán cho mình.

Ban đầu Triệu Phong cũng đã nói trước với Trần Lăng là chỉ giúp hỏi thôi chứ không nhúng tay vào.

Nào ngờ sau đó, Lưu Hiểu Lộ và Trần Lăng mỗi người một bên kẹp Triệu Phong ở giữa, vì Lưu Hiểu Lộ không muốn tiếp xúc với Trần Lăng bệnh tật lại bị hôi miệng nên đồng ý để Triệu Phong ăn khoản chênh lệch.

Triệu Phong thấy có thể trục lợi qua trung gian, thậm chí nếu cô ta đồng ý, Lưu Hiểu Lộ còn có thể giúp cô ta kiếm được phần lời trong nhiều chuyện khác, ví dụ như cho người mang những hàng cấm khác từ bên ngoài vào, chỉ cần mục tiêu đừng lớn, thu vào không được rồi đừng bán đứng cô ta là được.

Triệu Phong nói thật ra trong tay Lý Đông Vân cũng có Quaalude, cũng là do Lưu Hiểu Lộ chia hàng nhưng Lý Đông Vân làm việc vụn vặt, Lưu Hiểu Lộ thấy rất bức bối.

So ra thì Triệu Phong khá là cẩn trọng, lại còn gan hơn Lý Đông Vân nhiều, còn dám ngang nhiên nhét viên Quaalude vào trong một lọ thuốc.

Chỉ là từ sau khi Trần Lăng bắt đầu sử dụng Quaalude, giấc ngủ có cải thiện, bắt đầu cúi không sợ lờ.

Trần Lăng cũng biết cô ta không tiếp tục hợp tác tình báo điều tra với

Tổ Trại giam thì họ sẽ đào tạo người mới trong đường dây.

Trần Lăng hiểu cách làm việc của Tổ Trại giam, nhanh chóng nhận biết được người này có thể là Phương Tử Oánh.

Nhưng Phương Tử Oánh thật sự quá ngu ngốc, cô ta tiếp cận Lý Đông Vân không thành lại sang tiếp xúc với Triệu Phong. Trần Lăng nói cho Triệu Phong nghe nghi ngờ của mình, bảo Triệu Phong đừng mắc bẫy.

Phương Tử Oánh không hay biết về chuyện này, thử tận mấy lần đều không thành công, có một lần nghe thấy Triệu Phong và Trần Lăng thì thầm to nhỏ thì tưởng là Trần Lăng đang nói xấu mình.

Thế là mấy ngày trước, Phương Tử Oánh đột nhiên chạy tới khích tướng Trần Lăng, Trần Lăng nổi giận mới tát cho Phương Tử Oánh một bạt tai.

Chắc là vì từ lần đó nên Trần Lăng bắt đầu nghĩ quẩn, mấy ngày sau bèn tự sát.

Triệu Phong kể xong câu chuyện, lấy lại nhịp thở rồi nói: “Tôi đã nói hết những gì nên nói rồi, nếu các anh vẫn không tin thì tôi cũng hết cách.”

Lần này Lục Nghiễm đã im lặng.

Anh cụp mắt, hai khuỷu tay chống trên bàn, bàn tay đỡ lấy trán, một lúc sau mới ngước mắt lên, một nếp gấp sâu hằn lên mí mắt.

“Theo như cô nói thì cô không hề biết nguồn gốc ma túy của Lưu Hiểu Lộ?”

Triệu Phong lắc đầu: “Sao cô ta nói cho tôi biết được?”

Lục Nghiễm: “Vì thế nên cô chỉ tiếp tục thay một câu chuyện khác,

tiếp tục ngủ yên.”

Triệu Phong ghen cứng, cuối cùng cũng bắt đầu mất kiên nhẫn: “Tôi chỉ biết bấy nhiêu thôi! Các anh không tin tôi cũng hết cách!”

Thật ra chính bản thân Triệu Phong cũng biết rõ, với số lượng Quaalude cô ta giấu trong sách, cộng thêm số lượng cô ta cung cấp cho Trần Lăng gộp lại cũng chỉ là ma túy số lượng nhỏ, và lại còn là ma túy dạng mới, về phán quyết không nghiêm trọng như ma túy truyền thống, vì thế chỉ cần cô ta kiên quyết với câu chuyện của mình, khai ra Lưu Hiểu Lộ thì với những chứng cứ như thế, cô ta cũng sẽ bị xử lý không quá nặng.

Chỉ có duy nhất một điều, rốt cuộc là Trần Lăng chủ động dung nạp ma túy hay là đã bị Triệu Phong xúi giục, hai trường hợp này khác nhau rõ rệt.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm thẳng người dậy, tựa lưng vào lưng ghế nói: “Vì bị loét dạ dày nên Trần Lăng thường xuyên đau đớn mà thức dậy vào nửa đêm, cả đêm đều ngủ không yên. Để Trần Lăng có thể ngủ, không làm phiền tới cô nên cô đã để cô ta sử dụng Quaalude.”

Triệu Phong: “Tôi không có, tự cô ta muốn uống!”

Lục Nghiễm: “Cô không ngờ tác dụng phụ sau khi sử dụng Quaalude lại ghê gớm tới vậy, triệu chứng nôn ói của Trần Lăng lại còn nặng thêm, hơn nữa những lúc khó chịu, cô ta hoàn toàn không có sức đi vào nhà vệ sinh, chỉ có thể nôn ra đất, cô ở ngay cạnh giường cô ta, chắc là thấy phiền lắm?”

Triệu Phong biến sắc, quay mặt đi, mấy giây sau mới nói: “Không chỉ mình tôi mà ai ở cùng phòng mà chẳng thấy phiền, ngày nào cũng phải ngửi cái mùi đấy!”

Lục Nghiễm: “Chỉ cần Trần Lăng chết đi là cô không cần phải bức bối nữa. Vì thế nên cô tẩy não cô ta từng chút một, còn kể chuyện những

phạm nhân bị ung thư khác cho cô ta nghe, cùng giúp cô ta nghiên cứu xem chết thể nào mới có thể nhẹ nhàng nhất, bảo cô ta hỏi Lê Mẫn cách thắt nút, nói với cô ta trước khi tự sát cần bảo đảm không có ai đột nhiên thức dậy ngăn cản.

Yên lặng vài giây, Triệu Phong đột nhiên cười: “Trần Lăng là người trưởng thành, thần kinh cũng bình thường, luật phát không thể truy cứu tội trạng về hành vi tự sát của cô ta thì làm sao mà truy cứu người khác tội xúi giục tự sát được.”

Lục Nghiễm: “Nhưng mà xúi giục hút chích ma túy thì phạm pháp đấy.”

Triệu Phong sững sờ ngay lập tức.

Triệu Phong biết luật, tất nhiên là biết hành vi “xúi giục tự sát” không khiến mình bị khép tội, thế nhưng “xúi giục hút chích ma túy” sau khi được xác thực, người có tình tiết nghiêm trọng có thể bị xử trên ba năm dưới bảy năm.

Triệu Phong lập tức bật lại: “Các anh tưởng như thế này là có thể đổ tội cho tôi sao? Các anh một mực khẳng định rằng cần phải có chứng cứ, vậy các anh có không? Lấy ra đây đi!”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ nheo mắt quan sát đường nét đánh ác do giận dữ trên mặt Triệu Phong.

Triệu Phong vốn đang nhào người về trước, người dán sát mép bàn, lúc cô ta nổi đóa xong lại đập bàn, tựa về lại ghế, nhắm hờ mắt, để cảm xúc giận dữ lắng xuống, lúc mở mắt ra lại bật cười thành tiếng: “Hầy, có phải là các anh thấy Trần Lăng đã bệnh, rồi lại tự sát nên cô ta đáng thương lắm, đáng đồng cảm lắm đúng không? Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, các anh nghĩ Trần Lăng ngu ngốc à? Cô ta sẽ bị tôi tẩy não dễ dàng như vậy sao? Thật ra trong lòng cô ta biết cả, cô ta muốn tự sát thì đã sớm quyết định luôn rồi, chả ai kéo lại được cả! Và lại cô ta sớm đã nhìn thấy được tôi cố ý làm hao mòn ý

chí của cô ta, muốn cô ta chết, cô ta cũng đã vạch trần tôi từ sớm rồi! Xíu đó mánh khóe của tôi chẳng bõ bèn gì trước mặt cô ta.”

Lục Nghiễm vẫn không lên tiếng, cũng không thể hiện gì, chỉ hơi bất ngờ trong lòng.

Trần Lăng biết Triệu Phong đang làm gì, hơn nữa còn vạch trần Triệu Phong sao?

Triệu Phong tiếp tục: “Trần Lăng không đơn giản chút nào, tâm địa cô ta sâu xa lắm, giấu nhiều bí mật lắm, chỉ vì cô ta bệnh nên trông mới như dễ gạt vậy thôi. Thật ra mới ban đầu cũng là chính Trần Lăng nói với tôi dù là lẫn lộn ở đây hay sau này ra ngoài thì việc đầu tiên cần làm chính là hiểu luật, chỉ cần hiểu biết thì mới qua ả trò này được, những cuốn sách tôi xem còn là do cô ta giới thiệu cho đấy, còn nói là cô ta xem hết cả rồi, nếu tôi xem thấy chỗ nào không rõ cứ hỏi cô ta. Những thứ tôi biết đều là do cô ta dạy, một người sáng suốt như cô ta sao có thể bị tôi xúi giục sử dụng ma túy cơ chứ?”

Lục Nghiễm nheo mắt, lần này anh không cắt lời Triệu Phong, tuy là anh cũng hoàn toàn không tin hết lời cô ta nói.

Thế nhưng Lục Nghiễm lại không thể không thừa nhận những gì mà Triệu Phong khai sau khi bị kích tướng quả thực phù hợp với logic hơn câu chuyện trước đó.

Trần Lăng là một người có suy nghĩ thận trọng, hơn nữa còn giấu rất nhiều bí mật, những điều này không hề sai, một người như thế này quả thật không giống người sẽ đi hút ma túy vì vài lời tẩy não của Triệu Phong.

Dù có dùng ma túy thì phần nhiều cũng là do Trần Lăng tự quyết định, cô ta rất rõ mình đang làm gì.

Chỉ có một chuyện anh không ngờ tới, thì ra Triệu Phong là do Trần Lăng dạy nên?

Vào lúc này, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị đẩy ra, Trần Sở bước vào.

Trần Sở: “Làm phiền một chút, đội phó Lục, chúng ta nói chuyện vài câu nhé.”

Lục Nghiễm khựng lại, tuy có hơi bất ngờ vì Trần Sở đột nhiên cắt ngang cuộc thẩm vấn nhưng vẫn đứng dậy đi ra cửa.

Gần trước lúc ra cửa, Lục Nghiễm lại liếc nhìn Triệu Phong, Triệu Phong ườn ra bàn, vẫn đang chăm chăm lấy lại nhịp thở.

Trong hành lang, Lục Nghiễm đi theo Trần Sở vài bước.

Lúc Trần Sở quay người nhìn vào mắt Lục Nghiễm, trong lòng Lục Nghiễm cũng bỗng lóe lên một linh tính: Vụ án này e là phải kết thúc rồi.

Lục Nghiễm vừa nghĩ đến đây thì nghe Trần Sở nói: “Thẩm vấn đến đây là có thể kết thúc rồi, chuyện tiếp theo vẫn cứ để Tổ Trại giam chúng tôi xử lý đi.”

Quả là vậy...

Lục Nghiễm vẫn bình thản cụp mắt, chẳng lại một giây, không để mình lộ ra bất cứ biểu cảm nào, anh chỉ nói: “Cũng được, dù gì chúng tôi cũng chỉ tới hỗ trợ các anh thôi, tất nhiên là không dám tự ý giành quyền. lát nữa chúng tôi sẽ gửi báo cáo sang, tổ phó Trần ký tên là công việc hỗ trợ lần này đã hoàn thành.”

Trần Sở cười: “Tất nhiên rồi, lần này thật may là có Chi đội Hình sự các anh, đợt sau này chúng tôi chắc chắn sẽ cho báo cáo lại với cấp trên, cảm ơn sự hỗ trợ nhiệt tình của các anh!”

Lục Nghiễm: “Đâu nào, anh khách sáo quá.”

Trần Sở chủ động chìa tay, Lục Nghiễm và Trần Sở bắt tay thoáng qua rồi nhanh chóng buông ra.

Trần Sở lại nói thêm vài câu khách sáo, ca ngợi khả năng điều tra thẩm vấn của Lục Nghiễm, một lúc sau, nhóm của Tiết Bồng cũng bước ra từ phòng bên cạnh.

Trần Sở đi rồi, cảnh sát bên Tổ Trại giam bèn đến tiễn nhóm Lục Nghiễm đi, hình như là gấp lắm.

Cả đoạn đường Lục Nghiễm không thể hiện gì, cũng không thấy có gì bất thường, mãi đến tận khi ra khỏi trại giam nữ, cánh cửa lớn phía sau lưng phát ra âm thanh lạch cạch nặng nề.

Cả nhóm đi về phía xe cảnh sát đậu trên bãi đất trống, Mạnh Nghiêu Viễn và Hứa Trăn đi ở đầu, Mạnh Nghiêu Viễn vừa đi vừa lầm bầm: “Cái quỷ gì vậy, không đầu không đuôi gì hết, không cho được miếng nước nữa đã đuổi người ta ra ngoài rồi là sao?”

Hứa Trăn cứ chốc lại quay đầu, cũng không hiểu gì: “Đúng là hơi lạ, hình như không muốn mình điều tra tiếp.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Mẹ bà sao mà qua cầu rút ván quá vậy!”

Quý Đông Duẫn không nói tiếng nào, về xe với trợ lý pháp y trước.

Mạnh Nghiêu Viễn còn ở đằng sau hỏi: “Này, thiệt tình là thôi luôn hả? Vậy mà chúng cứ hôm nay mình thu thập được rồi có làm giám định không, báo cáo viết kiểu gì?”

Tiết Bồng đi ở sau chót cau mày từ nãy tới giờ, cô liếc nhìn Mạnh Nghiêu Viễn ở đằng trước rồi quay sang hỏi Lục Nghiễm: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Giải thích giùm cái được không.”

Lục Nghiễm dừng bước, không trả lời ngay, chỉ giơ tay với Hứa

Trần.

Hứa Trần lại bước nhanh trở về: “Đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “Chúng tôi có chuyện cần nói, mọi người về đội trước, chờ cho chúng tôi một chiếc xe.”

Hứa Trần ngẩn người, tuy là hơi khó tin nhưng cũng không hỏi gì nhiều, trước khi đi chỉ liếc nhìn lại Tiết Bồng cũng đang ngạc nhiên không kém.

Không bao lâu sau, Hứa Trần bước nhanh ra xe, lại kéo luôn Mạnh Nghiêu Viễn lên xe, lái xe đi khỏi cùng với Quý Đông Duẩn và trợ lý pháp y, Tiết Bồng mời khó tin nhìn Lục Nghiễm lần nữa.

Cô gơ tay chắn lấy ánh nắng chói mắt nói: “Thành viên đội anh, còn có cả Mạnh Nghiêu Viễn nữa, bọn họ đã hiểu lầm chúng ta sẵn rồi, anh còn...”

Lục Nghiễm đứng ngược nắng, để ý thấy Tiết Bồng có hơi giận dữ, động tác có chút khó chịu với ánh nắng, nhanh chóng di chuyển vị trí, vừa vịn che mắt ánh sáng.

Anh chỉ khẽ nhú mào, tỏ vẻ khó xử: “Cây ngay không sợ chết đứng, có gì để họ hiểu lầm đâu.”

Sau đó lại hỏi: “Em hỏi anh rốt cuộc có chuyện gì còn gì?”

Tiết Bồng nói: “Tôi có hỏi anh nhưng mà tôi không có khiến anh sắp xếp như vậy nha.”

Lục Nghiễm thở dài, cứ như đã hết sức bắt lực: “Chuyện này nói một chốc không hết được, không lẽ em muốn đứng đây nói? Em không thích bị chói nắng mà.”

“...” Tiết Bồng ngêch người, hoàn toàn cạn lời.

Lục Nghiễm cũng mím môi, nghiêng người bước đi rồi nói: “Lên xe cái đã, vừa đi vừa nói.”

Chương 20

Tiết Bồng ngồi ở ghế phụ, tháo tấm chắn nắng luôn, nhìn miết ra bên ngoài cửa sổ.

Đến khi xe chạy ra khỏi trại giam, lên đến đường lớn, Lục Nghiễm nhín chút thì giờ nhìn sang Tiết Bồng, đột nhiên lên tiếng: “Hôm nay không kịp thăm vấn Phương Tử Oánh, đúng ra người cuối cùng là cô ta.”

Lục Nghiễm nói ra, Tiết Bồng mới nhớ lại chuyện này.

Theo sắp xếp thì sau Triệu Phong là đến lượt Phương Tử Oánh chịu thăm vấn nhưng không ngờ Triệu Phong còn chưa thăm xong thì họ đã bị Tổ Trại giam mời ra.

Lục Nghiễm: “Anh còn định là tìm cơ hội hỏi Phương Tử Oánh giúp em.”

Tiết Bồng quay đầu nhìn Lục Nghiễm: “Không sao đâu, bỏ đi, thật ra bây giờ nghĩ kỹ lại, Phương Tử Oánh khác thường lắm cũng là vì gấp gáp loại bỏ hiềm nghi mà thôi, sau này tôi lại tìm cơ hội hỏi cô ta sau.”

Lục Nghiễm gật gù đáp lời.

Vài giây sau, Lục Nghiễm lại nói: “Anh cũng có nghĩ vì sao cô ta lại nôn nóng loại bỏ hiềm nghi tới vậy.”

Tiết Bồng khựng lại: “Ồ, nói ra xem thử?”
Độc Full Tại Truyenfull.vn

Đây là lần đầu tiên mà bầu không khí giữa hai người hoà hợp tới vậy kể từ vụ án của Trần Lăng, tuy không phải là vui vẻ hứng khởi gì nhưng cũng không sắc mùi thuốc súng.

Lục Nghiễm nhoẻn miệng cười nói: “Đa phần những người sau khi vào tù đều thay đổi tính tình rất nhiều, tâm trạng cũng sẽ cảm thấy bị đè nén, dù là người có tính cách hoạt bát tươi sáng cách mấy, dù không phải ngồi tù mà là làm cảnh sát quản giáo gì đó thì với hoàn cảnh công việc như thế, lâu ngày dài tháng tâm trạng cũng sẽ trở nên u ám, tính tình cũng sẽ cáu gắt.”

Tiết Bồng: “Vì thế nên giảm hình phạt là rất quan trọng đối với phạm nhân.”

Lục Nghiễm hỏi: “Em có biết ngoài việc lập công tình báo thì họ còn có tiêu chuẩn giảm án gì không?”

Tiết Bồng lắc đầu.

“Ở trong đó, tất cả phạm nhân đều được chia thành nhóm nhỏ để quản lý, có cả cơ chế tích điểm, cách tính mỗi nơi mỗi khác. Trước kia, khi mà còn chưa thay đổi tu chính án của luật hình sự ấy thì thang điểm là mười hai, về cơ bản đều rất khó đạt điểm tối đa, muốn giảm án một năm cần phải đạt một trăm hai mươi điểm, mỗi bốn năm mới được giảm một năm, dù điểm có cao hơn cũng chỉ giảm được bao đó thôi. Nhưng bây giờ luật thay đổi rồi, đều theo thang điểm một trăm cả, một lần giảm nhiều nhất chín tháng, sáu trăm điểm mới được một lần. Tất nhiên là còn phải xét thời hạn thụ án nữa, thời hạn ba đến năm năm, năm đến mười năm, trên mười năm, mỗi thời hạn khác nhau đều có cách giảm khác nhau, còn phải xem tính chất phạm tội ban đầu nữa, có người dù tích đủ điểm cũng chưa chắc được cho giảm.”

Chế độ thang điểm như vậy nghe có vẻ hà khắc, cứ như một màn game cực khó vậy nhưng cũng có thể hiểu được, dù gì cũng là trong trại giam, nếu giảm hình phạt quá dễ dàng thì như trò chơi con nít ấy,

vậy thì sẽ giảm mất độ trừng phạt mất.

Tiết Bồng chăm chú lắng nghe, cũng không lên tiếng cắt lời Lục Nghiễm, chỉ nghe anh giải thích tường tận quy tắc ở trong ấy.

Trại giam cũng giống các nơi khác trong xã hội, ma cũ bắt nạt ma mới là lẽ thường tình, bên trong toàn là người từng phạm tội, ngoài cực ít người ngồi tù oan thì có thể mỗi người lúc bước vào đều rất xấu xa, hơn nữa tất cả mọi người đều từng là tội phạm mới, từng bị bắt nạt, gặp được người tới sau làm gì có chuyện chịu nường tay.

Trong môi trường bức bối như thế, tâm lý trả thù và nổi dậy sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Người mới vào không chỉ bị bắt nạt, việc ăn mặc cũng sẽ bị hạn chế, thể hiện không tốt sẽ còn phải bị lấy cái ăn uống ra mà phạt, không làm xong công việc càng chết người hơn, một người làm không xong còn sẽ liên lụy đến cả nhóm.

Thoạt đầu mới bắt đầu tiếp xúc với công việc ví dụ như may mặc, nhóm trưởng quá lăm chỉ cho một vài nguyên lý cơ bản, sau đó là bắt tay vào làm, hơn nữa còn có yêu cầu về số lượng sản phẩm, số lượng lại rất lớn, người mới trừ khi đã biết may sẵn, nếu không chắc chắn không theo kịp, vào là sẽ làm nhóm bị chậm tiến độ.

Ngoài công việc cực khổ, cường độ làm việc cao, cái khiến người ta mệt mỏi nhất là chuyện ăn mặc. Nhà nào có điều kiện sẽ gửi tiền vào, nhờ phía trại giam giúp cải thiện ăn uống, nhà có điều kiện kinh tế bình thường chỉ có thể theo số đông, tự bỏ ra chút tiền mua đồ ăn vặt ở mấy hàng nhỏ trong trại giam, giá như ở bên ngoài, tuy là bây giờ mỗi tuần đều có mấy lần cải thiện ăn uống, sẽ có thịt kho tàu, gà hầm các loại nhưng cũng không so được với ở nhà.

Và lại kiểu thay đổi thức ăn này cũng chỉ bắt đầu mấy năm gần đây.

Tiết Bồng vừa nghe Lục Nghiễm nói, vừa suy tưởng ra viễn cảnh

sinh hoạt của Phương Tử Oánh trong trại giam.

Phương Tử Oánh ngồi tù gần mười năm, chắc chắn cô ta từng chịu đựng bữa ăn trước khi được cải thiện và chế độ tích điểm trước khi sửa luật, tất nhiên là cũng chịu những ngày tháng ma cũ bắt nạt ma mới.

Nếu lần này Phương Tử Oánh thành công được Tổ Trại giam đồng ý cho giảm án thì thời gian mãn hạn sẽ trong năm nay.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng hỏi: “Vì Trần Lăng đột nhiên tự sát, Phương Tử Oánh lo lần này sẽ không giảm án nổi nên mới có bệnh vái tứ phương sao?”

Lục Nghiễm: “Không chỉ có vậy. Em có để ý tới vóc dáng và cân nặng của cô ta không?”

Tiết Bồng khựng lại, nhớ lại khuôn mặt Phương Tử Oánh trong lần gặp trước, cô nói: “Cô ta rất gầy, cũng rất tiều tụy, dường như có da có thịt hơn Trần Lăng một chút, so với Triệu Phong, Lý Đông Vân, Lê Mẫn thì trông cô ta gầy hơn nhiều.”

Lục Nghiễm: “Thật ra phạm nhân trong trại giam đa phần vào tù xong sẽ lên cân.”

Tiết Bồng sửng ngờ: “Trong đó ăn không ngon ngủ không yên, sao lại lên cân được?”

Lục Nghiễm cười nói: “Lúc mới đầu vào vì không thích nghi, tâm trạng không tốt nên đều có một thời gian cực kỳ gầy gó. Sau đó thì ngày ăn ba bữa, ngủ nghỉ có quy luật, mỗi ngày đều dậy sớm, cường độ làm việc lại cao, thấy bữa ăn đã được cải thiện chắc chắn là sẽ ăn được nhiều hơn, chỉ cần tâm trạng thoải mái, sau khi thích nghi đều sẽ lên mấy kí. Tất nhiên là cũng có người vừa vào là lên ngay mười mấy kí, thường thì kiểu này toàn là hút ma túy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng cau mày không nói gì.

Lục Nghiễm lại tiếp: “Trong đó chỉ có ba loại người gầy, một là người hút chích ma túy, hai là người có bệnh trong người, còn một loại nữa là người có tinh thần căng thẳng cực độ, áp lực tâm lý nặng nề.”

Tất nhiên là Phương Tử Oánh không thuộc hai loại trước.

Bây giờ Tiết Bồng mới hiểu Lục Nghiễm muốn nói gì: “Ý anh là Phương Tử Oánh đã vào tù mười năm rồi, dù có bị bắt nạt, tâm trạng không tốt thì giờ đứng ra cũng phải quen rồi, dù gì cũng đã ở đó lâu năm, đáng lẽ không tới nỗi áp lực tới vậy. Thế nhưng trông cô ta hình như rất tiều tụy, giống như đã kéo dài một thời gian lâu lắm.”

Xe chạy tới trước một trụ đèn giao thông.

Lục Nghiễm đạp phanh thật vững, nghiêng đầu nhìn Tiết Bồng.

Ánh nắng rọi vào từ ngoài cửa xe, rơi trên người cả hai, ánh lên tóc thành màu nâu nhạt.

Màu mắt Tiết Bồng đã sậm màu sẵn, lúc này trông lại nhạt hơn chút, ánh mắt cô chăm chú nhìn thẳng vào anh, trong mắt ánh lên một cái bóng rõ rệt.

Lục Nghiễm mím môi nói: “Anh có đọc hồ sơ của cô ta, tuy viết khá là chung chung nhưng có thể nhận thấy cuộc sống của cô ta ở phòng số bảy không hề suôn sẻ. Trước đây Trần Lăng là nhóm trưởng của Phương Tử Oánh, trong mấy năm đó, điểm số Phương Tử Oánh vẫn luôn rất thấp. Tích được ít điểm đồng nghĩa với việc bị phạt nhiều nhất, trong trại giam thì kiểu “trừng phạt” nào cũng có, cảnh sát quản giáo thường làm việc theo quy tắc, điều đáng sợ thật sự là sự si nhục giữa các phạm nhân với nhau. Chèn ép công khai chắc chắn sẽ bị ngăn cấm, vì thế đa phần đều âm thầm chơi bẩn. Với môi trường

sống thế này thì trạng thái tinh thần sẽ cứ căng siết, tính cách cũng méo mó.”

Tiết Bồng: “Thế nên thật ra xích mích của họ đã bắt đầu từ khi đó rồi sao?”

Lục Nghiễm: “Trại giam là nơi rất thực tế, Trần Lăng bị loét dạ dày, năng suất làm việc chắc chắn sẽ khiến nhóm bị thụt lùi, số lượng công việc mà cô ta không hoàn thành xong thì người khác sẽ phải hoàn thành thay. Nhưng mà em xem đấy, điểm của Trần Lăng chưa thấp bao giờ, điều này chứng tỏ những người xung quanh dù có ghét cay ghét đắng cô ta ở trong lòng, cảm thấy cô ta phiền phức nhưng ngoài mặt lại khá là chiều cố cô ta, không hề tẩy chay vì cô ta bị bệnh, còn Phương Tử Oánh lại luôn là người bị hy sinh.”

Tiết Bồng chưa xem qua hồ sơ của Trần Lăng, chỉ có thể dựa vào suy đoán để tìm manh mối, nghe đến đây bèn hỏi: “Trần Lăng có thân thế?”

Lục Nghiễm: “Thường thì người có thể làm tổ trưởng hoặc nhân viên quản giáo, người nhà đều sẽ có quen biết. Còn nữa, nửa năm trước Trần Lăng tại ngoại khám bệnh, thường chỉ có người bệnh sắp chết hoặc có quen biết mới được duyệt, nửa năm trước Trần Lăng không giống như đang bệnh sắp chết chút nào.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà Trần Lăng đâu còn người thân nào nữa?”

Lục Nghiễm: “Vấn đề là ở đây, cô ta không thân không thích thì lấy đâu ra mà “quen biết” ai? Mọi người xung quanh khách sáo với cô ta như thế nhất định là cô ta có gì đó khiến người khác phải kiêng dè. Nhưng mà bây giờ có nghĩ những thứ này cũng đã vô ích.”

Điều chẳng cần phải bàn cãi là phía sau vụ tự sát của Trần Lăng chắc chắn còn ẩn chứa bí mật, ví dụ như mảnh giấy được nhét trong miệng ấy, còn có cả dấu chữ viết sót lại trên quyển sổ trắng trơn của cô ta.

Ngoài hai chuyện này, Trần Lăng không còn để lại bất cứ di ngôn nào trên cuộc đời này nữa.

Cột đèn giao thông nhấp nháy đổi màu, xe lại bắt đầu lái đi trên đường lớn.

Tiết Bồng nhìn ra đường, yên lặng một lúc rồi nói: “Nếu thật sự giống như anh nói, Trần Lăng dù mang bệnh vẫn luôn chèn ép được Phương Tử Oánh, vậy thì cuộc sống của Phương Tử Oánh quả thật không được yên ổn. Còn có Triệu Phong, Lê Mẫn, Lý Đông Vân, người nào người nấy đều không phải tay vừa, so với bọn họ thì Phương Tử Oánh thật sự khá non tay.”

Phương Tử Oánh vào tù lúc chưa đầy mười tám tuổi, còn chưa biết mùi đời là gì, so với đám người từng lăn lộn trong xã hội như Trần Lăng, Triệu Phong thì đúng là non nớt.

Vả lại, tình trạng ma cũ bắt nạt ma mới trong trại giam nghiêm trọng đến vậy thì ắt cũng có người coi theo mặt, kéo bè kết cánh, tìm chỗ dựa chống lưng.

Phương Tử Oánh không lấy được thiện cảm của Trần Lăng mà lại cứ cùng nhóm với Trần Lăng, một bên là Trần Lăng, một bên là Phương Tử Oánh thân cô thế cô non nớt, những người còn lại, ai thông minh cũng đều biết nên đứng về bên nào.

Lục Nghiễm nói: “Lúc Phương Tử Oánh tóm lấy em, chắc em chỉ toàn chú ý đến cô ta, hẳn là không để ý tới phản ứng của những người khác.”

Những người khác?

Tiết Bồng khựng lại: “Hừm, mấy người nhóm Triệu Phong à?”

Lục Nghiễm: “Anh cũng không biết tả sao, tóm lại là từng ánh mắt,

biểu cảm đều rất có ngụ ý sâu xa. Tuy Triệu Phong không thành thật lại hay chế chuyện ra nói nhưng anh nghĩ có một chuyện cô ta nói không sai.”

Tiết Bồng ngẫm hiểu: “Ý anh là Trần Lăng đã sớm nhận thấy được Phương Tử Oánh là tình báo, còn nhắc nhở đám Triệu Phong cẩn thận cô ta? Nếu như vậy thì thái độ của họ với Phương Tử Oánh sẽ càng tồi tệ hơn, không chỉ phòng hờ mà còn giờ trò cả trong tối lẫn ngoài sáng.”

Lục Nghiễm: “Ở trong cái môi trường trại giam như vậy, lại phải chịu đựng áp lực như thế, tâm trạng của Phương Tử Oánh chắc là rất tệ, không thiết ăn uống chỉ là thể hiện ra một mặt thôi, cái chính là cô ta lúc nào cũng canh cánh chuyện giảm án, hơi có chút trắc trở là sẽ lo lắng ngay.”

Vậy nên hôm đó Phương Tử Oánh mới mạnh động như vậy sao?

Tiết Bồng đột nhiên phì cười.

Lục Nghiễm nhìn cô hỏi: “Cười gì thế?”

Tiết Bồng: “Cười Phương Tử Oánh đấy. Thật ra ban đầu tôi còn nghĩ coi hay là tìm cơ hội đi thăm tù, hỏi hết những gì cần hỏi. Nhưng bây giờ nhìn lại thì chắc cũng không cần thiết nữa đâu. Cô ta chỉ hoảng loạn một lúc đó thôi, tới chuyện của chị tôi mà cũng dám lấy ra viết về lung tung, làm mà không nghĩ tới hậu quả, không lẽ không sợ tôi vạch trần lời nói dối của cô ta sao.”

Lục Nghiễm không tiếp.

Cách mấy giây sau, Tiết Bồng chuyển chủ đề: “À phải rồi, có chuyện tôi cần nói cho anh biết.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Chuyện gì?”

Tiết Bồng: “Lúc anh thẩm vấn Triệu Phong, tôi nhìn thấy Trần Sở nhận được tin nhắn, chắc không phải tin gì vui đâu, anh ta xem xong biến sắc ngay, vớ lại mới xem hết đã vội đi cắt ngang cuộc thẩm vấn của anh. Tôi cứ thấy cái tin nhắn đó chắc là có liên quan gì đó đến Triệu Phong và vụ án này.”

Lục Nghiễm lặng thinh giây lát, cau mày rồi lại như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc sau, anh mới nói: “Mang ma túy từ bên ngoài vào trại giam thì chắc chắn phải qua cửa kiểm tra, một là mua chuộc cảnh sát, không thì là mua chuộc nhân viên. Trại giam là khu vực do Trần Sở quản lý, chúng ta vẫn chưa biết được ai là người có khả năng này nhất nhưng trong lòng anh ta chắc chắn đã khoanh vùng được, có khi trước vụ của Trần Lăng anh ta đã xác định sơ vài người rồi. Sau khi Trần Lăng xảy ra chuyện, ngoài mặt thì chúng ta đang điều tra vụ án Trần Lăng, bên trong thì Trần Sở chắc chắn cũng đang có chuyện để làm.”

Tiết Bồng: “Vậy là vào lúc đó Trần Sở đã điều tra được kết quả rồi sao?”

“Đã có kết quả rồi thì phải tiễn khách thôi. Ai lại vạch áo cho người xem lưng, chuyện xảy ra ở trại giam, chắc chắn là anh ta phải đóng cửa rồi mới xử lý việc nhà, dù có phải báo cáo lên trên để xử lý thì cấp trên của anh ta cũng là bên trại giam, không thể nào để chúng ta nhúng tay vào. Nhưng mà nhìn phản ứng của Trần Sở thì ít nhất có một chuyện có thể chắc chắn.”

Tiết Bồng hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Nghiễm cười: “Đường dây này được mở rộng mà Trần Sở không hề hay biết, chắc chắn là người dưới trướng anh ta làm.”

“Tất nhiên là phải giấu anh ta rồi, anh ta là tổ phó trại giam, không lẽ làm chuyện mờ ám còn đi hỏi coi anh ta có muốn tham gia chung

không hả?”

Nụ cười của Lục Nghiễm dần lạnh đi: “Trước kia cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện mua chuộc từ trên xuống dưới.”

Tiết Bồng ngăn người không nói gì nhưng cô lại biết Lục Nghiễm đang ám chỉ gì.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sáu, bảy năm trước, ở một trại giam nam nọ đã từng xảy ra một chuyện mang tiếng xấu tương tự, hơn nữa tình tiết còn khá là nghiêm trọng, trong trại giam có phạm nhân thụ án nhậu nhẹt không nề nang gì, sử dụng điện thoại, còn có thể uống trà nói chuyện trong văn phòng lãnh đạo trại giam, trong tù còn tàng trữ một lượng lớn hiện kim để ăn hối lộ, còn giảm án tù vô thời hạn xuống còn trong vòng hai mươi năm.

Tất nhiên là lúc đó cũng dính dáng tới một số hoạt động buôn bán ma túy, lấy trại giam làm đường dây ma túy, dùng điện thoại để liên lạc với bên ngoài, điều khiển chỉ huy chia nhỏ phân tán ma túy ngoài xã hội.

Nghĩ cũng biết là chuyện như thế này thì giấy không gói được lửa, sau khi bị triệt phá đã gây chấn động cả nước, tất cả những người có liên quan tới vụ án, dù là có một số đã chạy trốn nhưng cuối cùng đều bị bắt về quy án, tuyệt đối không nhân nhượng.

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Tôi thật sự không hiểu nổi cái kiểu đến chết cũng không chừa này. Không lẽ vì đam mê kích thích, ma sai quỷ khiến hay là thật sự cùi không sợ lở?”

Yên lặng vài giây, Lục Nghiễm mới nói: “Không phải người trong cuộc thì hoàn toàn không thể hiểu nổi. Giống như anh hồi trước làm bên chống ma túy ấy, nhìn thấy rất nhiều người cai nghiện rồi nghiện lại, anh cũng không hiểu tại sao. Mà nói gì tới anh, tới đội trưởng

Lâm còn nói anh ấy chống ma túy cả nửa đời, cũng nghe nhiều thấy nhiều, chả thấy ai cai nghiện thành công thật sự. Dù những chuyên gia họ có phân tích kỹ càng tới mấy thì không tự trải qua hoàn toàn không cảm nhận được.”

Lục Nghiễm nói thế, Tiết Bồng mới nhớ tới từng có một nghệ sĩ cai nghiện được ca ngợi, cai cũng hai mươi năm mà đến năm thứ hai mươi mốt lại tái nghiện.

Cai nghiện ma túy khó là bởi một khi ngừng sử dụng ma túy, cơ thể sẽ cực kỳ khó chịu, thậm chí là đau đến không muốn sống.

Thế nhưng đã cai hai mươi năm rồi, đúng ra đã không còn đau đớn như vậy từ lâu rồi, đã quên mất rồi, sao lại còn tái nghiện cơ chứ?

Tiết Bồng từng nhìn thấy một người hút ma túy bị bắt, bị đưa lên xe rồi mà còn nói: “Cô thật sự nên thử cho biết đi, cô thử rồi là hiểu tôi ngay, cảm giác đấy cả đời khó quên!”

Cai nghiện phải chịu nỗi đau về thể xác, cái đau này rồi cũng có lúc hết nhưng nó sẽ chôn trong tim một con quỷ, một khi đã ở đó thì sẽ mãi mãi không thoát ra. Có khi những người thụ án kia ra tù không được bao lâu lại tiếp tục phạm tội cũng là chung tâm lý như thế.

Xe lại chạy qua vài con đường, hai người vẫn cứ lặng thinh.

Nhìn thấy không bao lâu nữa sẽ tới Cục thành phố, Lục Nghiễm mới đột nhiên nói: “Đợi vụ này xong, chắc cuộc sống của Phương Tử Oánh sẽ ổn hơn một tí.”

Tiết Bồng chẳng lại hỏi: “Không lẽ nhóm Triệu Phong không trả thù cô ta sao?”

Lục Nghiễm: “Sợ là Triệu Phong, Lý Đông Vân còn khó lo thân nữa. Trần Sở cũng không bao che đâu, nếu không đã điều tra nội bộ để giúp che giấu từ lâu rồi, ai lại đi nhờ người ngoài hỗ trợ. Vả lại...”

Lục Nghiễm nói tới đây thì ngừng lại, Tiết Bồng hỏi anh: “Vả lại sao?”

Lục Nghiễm cười rồi đáp nhanh: “Vả lại hôm nay anh sẽ bắt đầu viết báo cáo, liệt kê rõ từng chi tiết, đợi đội trưởng Phan đi công tác về rồi đưa cho anh ấy. Mà cho dù không vậy thì nếu mà Tổ Trại giam có muốn làm “chuyện lớn hoá nhỏ” thì đội trưởng Phan về xem báo cáo chắc chắn sẽ đánh tiếng với đội trưởng Lâm. Tuy phía công an chỉ hỗ trợ nhưng nếu đội hình sự và chống ma tuý đã tham gia vào thì Tổ Trại giam chắc chắn phải làm đúng luật. Lúc đó thì đội chống ma tuý sẽ hợp tác với Tổ Trại giam, một bên ở trong lõi ra cả một đường dây ma tuý, một bên ở ngoài truy lùng tung tích nguồn gốc ma tuý. Đây là cơ hội tốt để lập công đấy.”

Đội trưởng Phan chính là Phan Chấn Sinh, đội trưởng Chi đội Hình sự, cấp trên trực tiếp của Lục Nghiễm, mấy ngày trước đang đi công tác ở tỉnh khác, trưa nay mới về Cục thành phố.

Tuy là chuyện này đã không còn liên quan gì tới Lục Nghiễm, Trần Sở cũng đã vội vã đuổi cả bọn ra ngoài nhưng Lục Nghiễm lại có thể mang chức quyền của mình ra để làm lớn chuyện.

Trên dưới toàn Cục thành phố có biết bao nhiêu mối quan hệ phức tạp, Lục Nghiễm chỉ cần sắp xếp ở trong đầu là nối được logic như điều tra một vụ án, mà anh cũng là một mối ở trong vòng logic này, tất nhiên là biết rõ vị trí của mình, cũng hiểu rõ tính cách và phong thái của những người ở cái mối khác, ví dụ như Phan Chấn Sinh hay là Lâm Nhạc Sơn.

Đến cả Trần Sở chỉ mới vừa tiếp xúc một chút mà Lục Nghiễm đã có thể rõ được vai trò và hướng lựa chọn của Trần Sở trong chuyện này qua mối quan hệ logic của câu chuyện trong một thời gian ngắn.

Trần Sở chắc chắn lo “vạch áo cho người xem lưng”, làm gì có ai có chức có quyền mà không sợ gánh trách nhiệm chứ? Nhưng mà ai ai cũng muốn lập công, đây là nguyên tắc nghề nghiệp, cũng là chuyện

để giành thể diện. Một sự việc có hai mặt, một mặt xấu, một mặt tốt, ai cũng biết phải chọn thể nào rồi đấy.

Ban đầu Tiết Bồng nghe thấy có hơi sững sờ nhưng sau đó nghĩ lại thì chuyện này quả đúng với tính cách của Lục Nghiễm, chỉ là họ đã quen biết quá nhiều năm, thường ngày anh lại trông hết sức điềm tĩnh vì thế cô mới dần lơ là.

Lúc này, điện thoại của Lục Nghiễm reng lên, anh đeo bluetooth vào, nhanh tay kết nối, là Trương Xuân Dương ban sáng được anh phái đi làm nhiệm vụ gọi tới.

Trương Xuân Dương vừa vào đã nói: “Đội phó Lục, chúng tôi tìm được vài thứ.”

Lục Nghiễm khựng lại, vừa định nói “không cần nữa, hỗ trợ điều tra đã kết thúc” nhưng tính nói rồi lại thôi, thầm nghĩ ngại rồi lại nói: “Nói đi.”

Trương Xuân Dương: “Người nhà của Triệu Phong quả thật hơi có vấn đề, từ mấy năm trước đã bị nghi là có dính dáng tới ma túy nhưng mà vì không đủ chứng cứ nên chưa làm gì được.”

Lục Nghiễm nheo mắt, nhanh chóng nhớ lại quá trình thẩm vấn trong trại giam ban náy.

Triệu Phong nằng nằng quyết một rằng cô ta bị người khác lợi dụng, cô ta toàn lấy hàng ở chỗ Lưu Hiểu Lộ, hiện giờ xem ra chỉ có hai khả năng, một là người nhà Triệu Phong và Lưu Hiểu Lộ đều có vấn đề, hai bên đã thương lượng với nhau ở ngoài, đưa hàng vào trong trại giam, vậy thì Triệu Phong đã lợi dụng Lưu Hiểu Lộ để che đậy cho mình.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Vậy Trần Lăng thì sao, đã điều tra được người bạn tên Chung Ngọc mỗi tháng đều đến thăm cô ta chưa?”

Trương Xuân Dương: “À, tìm ra rồi. Nhưng mà hiện giờ không có gì đặc biệt, thấy như người bình thường ấy, cô ta đã kết hôn, hai vợ chồng đều là người thành phố Giang, cả gia đình đều không có tiền án. Theo lời Chung Ngọc thì lần cuối cùng đi thăm Trần Lăng là vào tháng trước đi gửi ít đồ giúp Trần Lăng, sau đó Trần Lăng không cho cô ta đến nữa, cô ta cũng tới tận hôm nay mới biết Trần Lăng đã tự sát.”

Lục Nghiễm: “Vậy cậu có hỏi thăm Chung Ngọc về thân thế của Trần Lăng không?”

Trương Xuân Dương: “Tôi có hỏi nhưng mà Chung Ngọc nói cũng đại loại như trong hồ sơ ấy, bố mẹ của cô ta và Trần Lăng vốn đều làm ở một nhà máy hoá chất, sau đó nhà máy bị điều tra rồi nhanh chóng đóng cửa. À, trước khi nhà máy đóng cửa thì bố mẹ Trần Lăng đã mất rồi, sau đó cô ta luôn giữ liên lạc với gia đình Chung Ngọc nhưng mà nhà chồng của Chung Ngọc không thích cô ta mỗi tháng đều đến thăm Trần Lăng cho lắm, lần nào Chung Ngọc cũng phải lên đi.”

Nhà máy bị điều tra rồi nhanh chóng đóng cửa sao?

Lục Nghiễm cau mày, hồi tưởng trong đầu về tên nhà máy và chức vụ của bố mẹ Trần Lăng nhưng những thứ đó chỉ được viết sơ sài trong hồ sơ, không hề được mô tả chi tiết.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy lần cuối Chung Ngọc đến thăm đã mang gì cho Trần Lăng?”

Trương Xuân Dương: “Chuyện này nói ra lại kỳ lạ, ngoài một số đồ dùng hằng ngày, một ít tiền mặt, Trần Lăng còn nhắc đi nhắc lại Chung Ngọc phải mang theo một chai nước, còn là nước hồ nữa. Cái hồ đó cũng không có tên, Chung Ngọc chỉ biết vị trí đại khái là ở khu phía Nam thành phố Giang, chỗ gần ngoại ô ấy. Chung Ngọc nói Trần Lăng được sinh ra ở đó, còn nói tự xưng rất nhớ nước ở đó

nên nhờ cô ta múc một chai.”

Một chai nước hồ nơi sinh ra?

Lục Nghiễm trầm ngâm giây lát, nghe Trương Xuân Dương trao đổi thêm một vài chi tiết chưa được biết đến, đến lúc cuộc gọi kết thúc, Lục Nghiễm im lặng suốt dọc đường, cau siết mày cả buổi trời.

Tiết Bồng nhìn anh mấy lượt, cuối cùng cũng hết chịu nổi bèn hỏi: “Vụ án Trần Lăng còn gì nữa hả?”

Lục Nghiễm thờ người, lúc này mới hoàn hồn nói: “À, cũng không phải, chỉ là nhóm Trương Xuân Dương đi tìm hiểu được chút manh mối về các quan hệ xã hội của Trần Lăng và Triệu Phong.”

Lục Nghiễm nói đơn giản mà súc tích, nhanh chóng thuật lại nội dung cuộc điện thoại.

Tiết Bồng nghe thấy có hơi kinh ngạc nói: “Ồ... vậy là Quý Đông Duẩn đoán đúng thật.”

“Đoán đúng cái gì?”

“Thật ra tôi vẫn cứ thấy chai nước của Trần Lăng có gì kỳ lạ nhưng Quý Đông Duẩn nói cái đó có thể là do Trần Lăng nhớ quê nên múc một chai nước ở nơi sinh ra để tưởng nhớ, dù gì cô ta cũng không còn sống được bao lâu nữa. Bây giờ coi bộ đúng là tôi nghĩ xa quá.”

Lục Nghiễm lướt nhìn Tiết Bồng, thấy khóe môi cô nhoẻn cười, phút chốc cũng không đáp lời.

Im lặng một lúc rồi Lục Nghiễm mới nói: “Dù sao thì vụ án này cũng đã đến hồi kết, tiếp đến thì phải xem bên phía trại giam xử lý sao.”

Tiết Bồng ậm ừ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật ra trong lòng họ đều đang rất phức tạp, khua chiêng gõ trống xong lại về tay không, cả vụ án đầu voi đuôi chuột làm người ta hoang mang.

Xe chạy đến gần Cục thành phố, ngừng lại ở trụ đèn đỏ cuối cùng.

Tiết Bồng nhìn cảnh đường phố nói: “Hôm nay uống công đi chuyến này rồi.”

Lục Nghiễm nhìn cô: “Về chuyện vụ án thì mọi người đều uống công nhưng cá nhân anh thì vẫn được chút.”

Tiết Bồng nhìn vào mắt anh: “Được gì?”

Lục Nghiễm cười: “Anh còn tưởng là mối quan hệ của chúng ta cứ gượng gạo vậy mãi. Không ngờ xong chuyến này lại dịu bớt đi. Vậy tính là được rồi ấy nhỉ?”

Tiết Bồng ngẩn người một chốc, khẽ cười tự giễu rồi nhìn ra phía đường nói: “Chuyện đó... thật ra tôi chỉ thấy bất công, hơi tức giận một lúc đó thôi. Đến một thời gian sau tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Tôi biết anh chắc chắn thấy khó chịu hơn bất cứ ai, tôi dựa vào đâu mà trách anh được nữa chứ? Chỉ là thời gian dài sau đó tôi cũng không biết nên nói sao, dần dần cũng xa cách...”

Nghe Tiết Bồng nói thế, Lục Nghiễm cực kỳ bất ngờ.

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng đúng với cái tính không chịu thua cũng không chịu ngọt của cô, từ năm cấp Ba quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy cô “chịu hạ mình”.

Thật ra trong lòng Lục Nghiễm cũng rõ, Tiết Bồng chỉ trông có vẻ khá là lạnh lùng, với ai cũng làm mặt ngầu, không thích cười nhưng trên thực tế thì cô chỉ không giỏi xử lý những mối quan hệ xa cách, sẽ còn ngượng nghịu, lúc nào cũng xụ mặt theo thói quen, như thế là đỡ phiền nhất.

Hơn nữa trong quan niệm của cô, thay vì dành thời gian cho các mối quan hệ thì chỉ bằng đọc thêm sách, nghiên cứu thêm vài kỹ năng. Vì thế một khi có hiểu lầm, tranh chấp dẫn đến có khoảng cách với người khác thì dù sau đó có suy nghĩ thông suốt, cũng không biết nên “khôi phục” như thế nào, đa phần sẽ xử lý lạnh lùng như trước kia, chỉ cần không lượn lờ quanh nhau là sẽ không tự đem rắc rối tới cho mình.

Lục Nghiễm khẽ thở phào, dù thế nào thì hòn đá đè nặng trong tim cùng đã dời đi được.

Lục Nghiễm hắng giọng: “Vậy mình lại là bạn chứ?”

Tiết Bồng vẫn không nhìn anh, chỉ “Ừm” một tiếng.

Bầu không khí trong xe lại bỗng chốc gượng gạo, hai người đều không biết hâm nóng không khí, và lại xa cách một năm một quan hệ mới dịu lại, khó tránh cảm thấy lạ lẫm.

Chẳng được bao lâu, xe phía sau đã ấn còi.

Hai người trong xe giật bắn người, lúc này mới nhìn thấy đã là đèn xanh.

Lục Nghiễm nhanh chóng khởi động xe chạy về Cục thành phố, nụ cười trên khoé miệng bất giác cong lên.

Chương 21: Hiện trường phạm tội 2 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 2: Vụ Thảm Án Nhà Họ CaoLục Nghiễm lái xe vào bãi đậu xe Cự thành phố, vừa phanh chắc đã nhận được một tin nhắn.

Người gửi chính là Ngải Tiểu Nguyên: “Mình có nói chuyện với Thường Phong mấy lần, muốn tẩy trần cho cậu ấy, ba người chúng ta cũng tìm dịp gặp nhau đi, nói cho rõ hết hiểu lầm năm đó. Nhưng mà Thường Phong cứ thoái thác mãi, mình nghĩ cậu chủ động tìm đến, chắc cậu ấy sẽ đồng ý.”

Lục Nghiễm đọc xong tin nhắn, còn chưa đóng cửa xe đã đứng bên cửa, cánh tay gác trên thân xe một hồi lâu không nhúc nhích.

Tiết Bồng đóng cửa xe bên kia, quay đầu nhìn thì thấy Lục Nghiễm đang cúi gằm mặt mũi, nhìn chăm chăm vào điện thoại, vừa định lên tiếng nói thì điện thoại cô cũng có tin nhắn tới.

Là tin nhắn của đồng nghiệp bên y pháp đọc chất: “Bồng, cái áo hôm đó cô đưa tới có kết quả kiểm nghiệm rồi. Ngoài ADN của đội phó Lục ra thì tạm thời chúng tôi chưa tìm ra gì của ai khác, cũng không tìm ra thành phần ma túy.”

Tiết Bồng thờ dài.

Theo tỷ lệ thì cũng đúng là sẽ như vậy, nếu Lục Nghiễm và nghi phạm giết giết Vương Xuyên chỉ “lướt qua nhau” như thế đã có thể để lại dấu vết của người kia thì cũng thật sự là kỳ tích. Trừ khi nào cả

hai đều mặc đồ len như áo lông thỏ, lông dê gì đó thì còn hơi có thể.

Tiết Bồng trả lời: “Được rồi, cảm ơn nhé.”

Vài giây sau, Tiết Bồng lại nhớ tới một chuyện bèn hỏi: “Vậy đã có kết quả kiểm nghiệm độc chất của Vương Xuyên chưa?”

“À, ngoài Ketamin ra thì còn tìm được chút thành phần Methaqualone trong mẫu thử của Vương Xuyên, chắc là có ai đó cho anh ta uống Methaqualone trước để ngủ say rồi mới tiêm Ketamin vào. Nếu không thì một người trưởng thành sống sờ sờ ra đó cũng không thể nào để người ta tiêm chích cho mình mà không có chút phản ứng nào như vậy được.”

Lại là Methaqualone?

Tiết Bồng thoáng chốc ngẩn người.

Trên thị trường có nhiều loại thuốc an thần như thế mà từ vụ Vương Xuyên đến vụ Trần Lăng đều dính tới Methaqualone, không lẽ hai vụ có dính dáng gì tới nhau?

Nhưng nghĩ lại thì Tiết Bồng thấy chắc có lẽ chỉ là trùng hợp, Methaqualone cũng không phải thuốc quý hiếm gì, độ phổ biến trong thị trường ma túy cũng cao, hơn nữa đây không phải thuốc thuộc loại tinh thần, tính đến năm 2014 đã có hơn mười bốn triệu người sử dụng Methaqualone, huống hồ gì là bây giờ.

Ở bên kia xe, Lục Nghiễm nhanh chóng trả lời tin nhắn của Ngải Tiểu Nguyên: “Để mình dành thời gian thử liên lạc với cậu ấy. Nhưng mà có muốn gặp mình hay không còn phải xem ý của cậu ấy nữa.”

Ngải Tiểu Nguyên nói: “Mình hiểu, cậu ấy có khúc mắc trong lòng... ấy, vậy cậu liên lạc xong nhắn mình một tiếng, mình biết cậu bận lắm, không làm phiền nữa nhé.”

Lục Nghiễm không trả lời, anh dứt điện thoại vào túi, ngược mắt đã thấy Tiết Bồng đứng thất thần bên xe.

Lục Nghiễm đi vòng qua đầu xe hỏi: “Sao thế?”

Tiết Bồng ngược mắt nói: “À, có kết quả bên y pháp độc chất rồi, trước khi tiêm Ketamin, chắc Vương Xuyên đã sử dụng Methaqualone nhưng vẫn chưa biết nồng độ cụ thể.”

Lục Nghiễm ngừng bước, ánh mắt hơi chút kinh ngạc.

Anh là người đầu tiên vào hiện trường, lúc đó anh cũng đã xem xét rất kỹ lưỡng, hoàn toàn không có bất cứ lọ thuốc nào ở hiện trường, càng không nhìn thấy ly nước hay gì đó.

Hơn nữa Methaqualone phát huy tác dụng sau hai mươi phút, nghi phạm ra vào hẻm chỉ trong mười phút, không thể nào đến khi vào đến phòng làm việc của Vương Xuyên thì hẳn mới cho anh ta dùng Methaqualone được, theo tình huống thông thường thì Vương Xuyên nhìn thấy có người chìa tới một viên thuốc thì cũng sẽ không ngoan ngoãn nuốt vào miệng.

Vì thế khả năng cao chính là trước khi nghi phạm tới hiện trường thì đã có người cho Vương Xuyên uống Methaqualone trong lúc anh ta không hề hay biết, sau đó mở cửa sổ để tiện cho nghi phạm bước vào.

Tất cả nhân viên ở quán bar tối đó lại đều có khả năng làm được việc này, bao gồm cả bartender, nhân viên phục vụ với cả vệ sĩ.

Vụ án của Trần Lăng lại cũng có liên quan đến Methaqualone, vậy đường dây ma túy trong trại giam có liên quan đến vụ án của Vương Xuyên không?

Lục Nghiễm trong tích tắc nghĩ rất nhập tâm, mặt mũi cũng trở nên nghiêm túc.

Tiết Bồng thấy vậy bèn nói: “Tôi biết anh nghĩ sao. Chúng ta vừa tiếp xúc với vụ của Trần Lăng, sẽ nhạy cảm khác thường với Methaqualone. Nhưng mà điều này không có nghĩa vụ án Vương Xuyên và Trần Lăng có liên quan với nhau.”

Lục Nghiễm cười: “Dù có liên quan cũng đâu có chỗ nhúng tay vào được nữa.”

Tiết Bồng sửng ngờ, định nói gì đó nhưng lời ra đến miệng lại không biết nói sao.

Vương Xuyên là người trong đường dây tình báo của Lục Nghiễm, bị người ta giết một cách không rõ ràng như thế, bây giờ vụ án được bên phía Chi đội Chống ma túy quản lý, Lục Nghiễm không được hỏi nhiều, cảm giác này như cảm giác của cô với vụ án Trần Lăng vậy.

Vì tiếp xúc nhiều nhất với di vật của Trần Lăng nên cô là người có khả năng hiểu rõ trạng thái sống trước khi chết của Trần Lăng nhất, cũng là người hiểu rõ nghi điểm của vụ án này nhất, bây giờ án phá được một nửa lại bị bắt ngừng lại, cảm giác này giống như xem được một bộ phim điện ảnh rất đặc sắc, rồi khi tất cả mọi người đều đang đợi hung thủ được tiết lộ, rạp chiếu phim lại tự động mất điện.

Vụ án Trần Lăng đầu voi đuôi chuột, sấm to mưa nhỏ, huy động lực lượng rầm rộ thế mà lại về tay không, đổi lại là ai mà cam lòng cho được?

Rốt cuộc phía sau Trần Lăng còn có bí mật gì liên quan đến việc cô ta tự sát, còn cả mảnh giấy và bút tích trên quyển sổ với cả chai nước hồ kia nữa, những thứ này đều là một mối mơ hồ mà họ chỉ mới chạm được phía ngoài của nó.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cụp mắt, khẽ thở dài.

Hai người đứng yên lặng như vậy vài giây cho đến khi Lục Nghiễm

ngiêng người qua trước, dường như đang muốn về tòa văn phòng đội hình sự.

Trước khi đi, Lục Nghiễm mím môi, nhìn Tiết Bồng chăm chăm vào giày với đôi mắt đen hun hút rồi mới ngáp ngừng nói: “Ừm... anh về đội trước đây, anh...”

Tiết Bồng khựng lại, còn không ngước mắt đã vội nói: “Ừm, tôi cũng đi đây.”

Kết quả là chữ “anh” sau cùng của Lục Nghiễm còn chưa nói hết đã bị tiếng “ừm” của Tiết Bồng chặn ngang.

Tiết Bồng đã quay người đi trước, Lục Nghiễm còn đứng nguyên tại chỗ.

Anh định nói là “Sau này chúng ta còn nhiều vụ án hơn nữa, đừng nhụt chí”, ai ngờ Tiết Bồng hoàn toàn không hề để ý.

Lục Nghiễm cụp mắt, lắc đầu cười rồi cũng nhanh bước đi.

Tiết Bồng cúi gằm mặt cả đoạn đường, băng qua bãi đậu xe, đi về phía tòa thực nghiệm.

Vừa bước đến cổng tòa nhà, ngước mắt lên đã thấy Quý Đông Duẫn và hai trợ lý pháp y vội vội vàng vàng đi ra ngoài, trong tay ba người đều cầm hộp dụng cụ dùng ở hiện trường, trông hình như đang rất vội.

Hai bên chạm mặt nhau, Tiết Bồng hỏi: “Mọi người đi đâu thế?”

Quý Đông Duẫn nói: “Có vụ án gấp phải đến thành phố Lịch công tác một chuyến.”

Mấy năm nay, cái danh “con dao khám nghiệm tử thi sắc bén” của Quý Đông Duẫn càng lúc càng vang xa, không chỉ nhanh gọn dứt

khoát mà còn đưa ra được phán đoán chuẩn xác, rất nhiều lần giúp đội hình sự tranh thủ được thời gian phá án quý giá.

Giới pháp y rộng bao la, hàng loạt các pháp y nổi tiếng trong nước đều lẫn lộn từ những vụ trọng án, chỉ cần vụ án chấn động toàn tỉnh thậm chí toàn quốc thì pháp y chính, kiểm nghiệm dấu vết chính, còn có cả đội hình sự phá được án đều sẽ nổi như cồn.

Thế nhưng các kỹ thuật viên kiểm nghiệm dấu vết về cơ bản đều là những anh hùng thầm lặng, đội hình sự đều được khen thưởng tập thể, trong tương lai ngoài những vụ trọng án chấn động toàn tỉnh lẫn nữa thì trên cơ bản đều chỉ phụ trách vụ án trong phạm vi khu vực của mình. Còn về pháp y thì vì phải tiếp xúc với thi thể, vì thế tiếng tăm có được sau khi phá án tất nhiên là càng lầy lùnh hơn.

Theo lý mà nói, pháp y cũng rất ít khi làm việc ở khu vực khác nhưng có lúc gặp phải vụ án hóc búa thì địa phương cũng sẽ phải mời pháp y ở nơi khác đến hỗ trợ giám định.

Thành phố Lịch với thành phố Xuân ngay sát thành phố Giang cũng thường xuyên sang mượn nhân lực, cứ hễ là vụ án khó nhằn đều sẽ hỏi thăm lịch trình của Quý Đông Duẩn trước.

Cũng có trường hợp khác là người nhà nạn nhân nghi ngờ về nguyên nhân tử vong của người chết, cho rằng khả năng cao là bị giết, không chấp nhận phán đoán nguyên nhân tử vong là “tai nạn” hay “tự sát”, sau khi nghe danh Quý Đông Duẩn vẫn sẽ chỉ mặt đặt tên mong Quý Đông Duẩn tới khám nghiệm tử thi.

Tiết Bồng hiểu ra, đáp lời: “Ồ, vậy đi đường thuận lợi nhé.”

Quý Đông Duẩn cười, nhanh chóng băng qua bậc thang dưới chân Tiết Bồng, ai ngờ đi được mấy bước lại dừng lại.

Quý Đông Duẩn đột nhiên gọi: “Tiết Bồng.”

Tiết Bồng quay người: “Vâng?”

Quý Đông Duẩn chỉ nói ba chữ: “Đừng nản lòng.”

Tiết Bồng còn chưa kịp nói gì, Quý Đông Duẩn đã cười rồi quay người, bước nhanh về phía bãi đậu xe cùng hai trợ lý pháp y.

Tiết Bồng lại đứng yên ở đó một lúc, cô cụp mắt, lúc này mới đi về toà thực nghiệm.

Tuy Quý Đông Duẩn nói không đầu không đuôi, Tiết Bồng lại có thể hiểu được ý của gã.

Trên đường về, Lục Nghiễm vẫn luôn nói cho cô nghe phân tích của anh, ghép được cả câu chuyện lại từ đầu tới cuối, logic mạch lạc, chỗ trống cũng được lấp lại hợp lý, trông cứ như anh đã xử lý vụ án tương tự thế rồi ấy, tâm trạng cũng rất điềm tĩnh.

Tiết Bồng có tự hỏi nhưng cũng không để lộ cảm xúc quá rõ nhưng Lục Nghiễm lại nhận ra được, còn dành thời gian cả đoạn đường để giải đáp từng chi tiết nhỏ nhất cho cô.

Không ngờ là lúc này đến Quý Đông Duẩn còn nói ra ba chữ như thế.

Xem ra đúng là cô đã để ý quá, chắc là cũng đã thể hiện ra mặt, chỉ là cô nghĩ rằng mình che giấu giỏi mà thôi.

Cả buổi chiều hôm đó, Tiết Bồng được dịp rảnh rang, công việc giám định cần phải làm không nhiều, chưa đến giờ tan làm đã xong xuôi.

Phùng Mông lên tiếng bảo cô hôm nay đừng mượn có tăng ca, về sớm nghỉ ngơi, ngủ một giấc cho đã đời.

Tiết Bồng cũng không nài nỉ, cầm túi xách với điện thoại lái xe về nhà.

Được nửa đường thì Mạnh Nghiêu Viễn gửi tin nhắn thoại tới.

Tiết Bồng định lờ đi luôn nhưng xe kẹt giữa đường, cô nhìn ra xe cô tắt nập ngoài cửa xe thấy cũng chán bèn ấn mở khoá.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa vào đã hào hứng: “Bà đoán xem chuyện gì xảy ra, tôi vừa nghe đám Trương Xuân Dương nói là đội trưởng Phan của họ vừa đi công tác về.”

Phan Chấn Sinh vừa đi công tác mấy ngày trước, trước khi đi chỉ dặn dò Lục Nghiễm vội vội vàng vàng mấy lời rồi một người chạy ngay sang tỉnh khác, một người thì hỗ trợ Tổ Trại giam điều tra.

Tiết Bồng một tay chống đầu, lười nhác hỏi: “Vậy liên quan gì tới tôi?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Không liên quan tới bà nhưng mà liên quan tới đội phó Lục nhà bà mà!”

Tiết Bồng nhú mày: “Cái gì mà nhà tôi.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Rồi rồi, tôi còn chả biết bà quá, hồi chiều hai người về chung, còn trễ hơn tụi tôi hơn nửa tiếng đồng hồ, kẹt xe hay cố ý lái chậm lại vậy? Tới rồi hai người còn đứng ở bãi đậu xe nói chuyện cả buổi, ban ngày ban mặt, bao nhiêu cặp mắt nhìn vào, chắc, người trong chi đội đều thấy cả rồi! Ba cái trò vặt vãnh mà đòi giấu được tôi, hết giấu được rồi ha?”

Tiết Bồng chậm chậm trợn mắt, hừm lạnh rồi không nói gì.

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã quen với cái kiểu im lặng này lâu rồi, gã tiếp tục tự biên tự diễn: “Nghe nói ông Phan vừa về là đã hết lời khen ngợi đội phó Lục trước mặt đám Trương Xuân Dương, u chu cha mẹ ời, khen quá trời quá đất, Trương Xuân Dương hoảng hồn luôn ấy, bảo là vào Cục thành phố bao nhiêu năm chưa bao giờ thấy ông Phan khen ai, kinh dị dữ lắm!”

Phan Chấn Sinh thường không hay khen người khác, dù sao cũng là đội trưởng Chi đội Hình sự mà, phải có uy chứ, tính tình cũng phải khó khăn chút, làm việc cả đời trong “nha môn” rồi, đứng đó cái thôi, chưa làm mặt nghiêm là người ta đã sợ rồi.

Tiết Bồng vẫn không nói gì, trong lòng thầm nghĩ đó là tại vì mấy người không biết thân thế của Lục Nghiễm, nếu mà biết quan hệ của anh với Tần Bác Thành cũng sẽ không lạ lòng gì đâu.

Ai ngờ cô vừa nghĩ đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn đã hỏi: “Này, bà mau tiết lộ xúu tin tức hóng hớt cho tôi đi, đội phó Lục rốt cuộc có lai lịch ra sao vậy, sao mà ông Phan còn không thêm làm người nữa luôn vậy?”

Tiết Bồng khẽ cười thành tiếng: “Mai mốt gặp đội trưởng Phan, tôi sẽ nói anh ấy nghe câu này của ông.”

“Má, tôi chia sẻ tình báo với bà mà bà chơi tôi vậy đó! Bà mau nói coi rốt cuộc đội trưởng Lục...”

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng gào thét, chỉ là chưa nói hết câu thì xe phía trước Tiết Bồng đã di chuyển.

Tiết Bồng đang định chạy lên trước, không ngờ xe phía sau lại mất lái trượt về trước, “ầm” một tiếng, đuôi xe lần lượt phát ra tiếng vang.

Tiết Bồng nhìn ra sau qua kính chiếu hậu, một chiếc Bentley đã tông trúng đuôi xe cô.

Tiết Bồng thở dài, không chút ngập ngừng, kéo phanh tay ngay tại chỗ, nhấn tắt tin nhắn thoại của Mạnh Nghiêu Viễn rồi cầm điện thoại bước xuống xe.

Cô bước ra sau xe, nhìn thấy chỗ va chạm giữa đuôi xe cô với chiếc Bentley.

Tài xế xe Bentley cũng bước xuống nhưng rõ là không phải chủ xe, tuy đang mặc vest nhưng hai tay lại đeo găng tay trắng, nhìn thì biết ngay là người lái xe cho người khác.

“Cô gì đó ơì, thật sự xin lỗi, tôi...”

Tiết Bồng nhìn sang tài xế không nói gì, mở camera điện thoại chụp nhanh vài tấm hiện trường vụ va chạm, bao gồm cả vị trí va chạm, mặt đường, tình hình trên đường, hình tổng thể cả hai chiếc xe cùng với bảng số xe.

Sau đó, Tiết Bồng mới nói với tài xế: “Tôi đã chụp ảnh lại, tai nạn lỗi hoàn toàn do anh. Nếu anh có ý kiến gì khác, tôi sẽ liên hệ với đội giao thông để phân chia trách nhiệm. Chúng ta trao đổi cách thức liên lạc, tiền sửa xe thì bảo hiểm lo.”

Tài xế ngơ ngác đang định nói gì đó, lúc này, một người đàn ông khác bước xuống từ ghế sau xe Bentley.

Người đàn ông mặc áo sơ mi với quần tây màu kem, cắt may rất đứng form, cực hợp với vóc dáng, từng đường kim mũi chỉ đều rất tỉ mỉ, nhìn đã biết ngay là hàng đặt may, trên mặt còn đeo một cặp kính gọng vàng, đôi mắt dài và hẹp hết sức kinh ngạc ngay khi nhìn thấy Tiết Bồng.

“Bồng?”

Tiết Bồng quay đầu nhìn rồi cũng ngẩn người.

Nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường hỏi: “Xe anh đây à?”

Người đàn ông lắc đầu: “À, xe của khách hàng, đang đón anh sang đó.”

Tiết Bồng khẽ nhướn miệng, gật đầu với người đàn ông, có thể coi là một lời chào hỏi, sau đó lại nhìn sang tài xế nói: “Tôi họ Tiết, tôi đưa

số tôi cho anh.”

Tài xế vừa thấy Tiết Bồng có quen biết với người đàn ông bèn không dám chần chừ, lập tức trao đổi số điện thoại với Tiết Bồng.

Nhưng lúc Tiết Bồng chuẩn bị về lại xe thì tài xế lại đuổi theo mấy bước, nói nhỏ: “Cô Tiết, có lỗi quá, chuyện này chúng ta giải quyết riêng có được không, đây là xe của chủ tôi, tôi thật sự không gánh nổi trách nhiệm...”

Giải quyết riêng à? Vậy ý là vẫn chưa xong chuyện, đang trả giá, cù cưa cù nhằng.

Tiết Bồng không đồng ý mà chỉ hỏi: “Xe của chủ anh đã mua bảo hiểm chưa?”

Tài xế: “Mua thì có mua rồi...”

Tiết Bồng: “Mua rồi thì được rồi, để bảo hiểm lo, mọi người đều khỏe.”

Nói xong Tiết Bồng lại lên xe rồi nhanh chóng chạy đi.

Tài xế mặt trắng bệch nhìn đuôi xe Tiết Bồng, đứng yên đó vài giây rồi mới quay người nói với người đàn ông: “Anh Hàn, mời anh lên xe đã.”

Người đàn ông gật đầu rồi ngồi lại vào ghế sau, cầm lấy Ipad và hồ sơ để ở chỗ ngồi, tiếp tục rà soát hợp đồng.

Đến khi chiếc Bentley chạy được một đoạn, người đàn ông bỏ hồ sơ xuống, tháo kính ra, ngước mắt lên lần nữa, nhìn thấy sắc mặt tái mét của tài xế qua kính chiếu hậu.

Người đàn ông nói: “Anh Trương, đừng lo, lát nữa tôi sẽ nói chuyện này với giám đốc Hoắc của các anh, anh ấy sẽ không trách anh đâu.”

Tài xế họ Trương sửng người, thở phào nhẹ nhõm rồi mới cảm kích: “Anh Hàn, anh tốt thật, giám đốc Hoắc... anh cũng biết đấy. Tóm lại là rất cảm ơn anh, công việc của tôi không dễ gì giữ được, ở nhà còn có vợ với ba đứa con...”

Tài xế Trương lắng nghe mấy câu mới nhận thấy mình nói hơi quá, nhanh chóng nín lặng: “Xin lỗi anh Hàn, tôi không nên nói những chuyện này với anh.”

Người đàn ông nói: “Không có gì đâu.”

Đây là lần đầu tiên trong tuần, Tiết Bồng về chỗ ở của mình.

Căn nhà nhỏ có hai tầng được bố của Tiết Bồng là Tiết Ích Đông để lại, không ở trong khu vực thành phố mà cách đường Phồn Hoa một khoảng, căn nhà khá giản đơn, bốn bề đều là các kiến trúc cũ.

Vì Tiết Ích Đông là giáo sư của Sở Nghiên cứu Địa chất Vật lí, thường ngày nghiên cứu ở Sở không chưa đủ, về nhà vẫn tiếp tục làm việc, để tiện hơn nên đã mua căn nhà này từ lâu, sửa thành phòng thí nghiệm riêng.

Tầng trệt của căn nhà về cơ bản là chỗ sinh hoạt, vòng quanh là bếp và phòng khách, chính giữa có mấy giá sách đứng sát sàn, trên giá toàn là sách liên quan đến địa chất, thủy lợi, vi sinh vật cùng sách nghiên cứu sinh vật, trên lầu được chia làm hai, căn phòng lớn hơn chút dùng làm phòng thí nghiệm, căn nhỏ hơn là phòng ngủ.

Sau khi dọn vào, Tiết Bồng đã sửa sang căn nhà lại đôi chút, lại bỏ hết tất cả tiền tích góp của mình mua một mớ đủ loại máy móc thiết bị thí nghiệm, cứ hễ bận bịu xong chuyện ở Cục thành phố là nhất định sẽ vui đầu vào đây.

Hồi Tiết Bồng mười mấy tuổi, còn chưa hiểu vì sao khi còn sống, Tiết Ích Đông lại mê mẩn các thí nghiệm và nghiên cứu vi sinh vật đến

thế, lúc đó căn nhà hai tầng này vẫn còn bỏ không, mẹ Trương Vân Hoa tuy cũng là chuyên viên nghiên cứu khoa học về thủy lợi nhưng một mình thân đàn bà con gái phải lo cho hai đứa con, lại còn phải đi làm, sao mà có thời gian dọn dẹp chỗ này.

Tiết Dịch đam mê theo đuổi pháp luật, còn quyết chí trở thành luật sư giỏi nhất thành phố Giang trong tương lai.

So với Tiết Dịch thì Tiết Bồng chín chắn muộn hơn, không có chí hướng cũng không có sở thích đam mê, đến ngày nghỉ cũng lười ra ngoài đi chơi, thú tiêu khiển duy nhất chính là đến thư viện thành phố Giang để giết thời gian nhưng chỉ toàn xem sách bên lề.

Đến khi Tiết Dịch mất, Tiết Bồng chịu cú sốc nặng nề, Trương Vân Hoa cứ xoay vòng vòng quay Tiết Bồng, muốn giúp cô thoát khỏi ám ảnh tâm lý, Tiết Bồng cũng tìm được mục tiêu đời mình do cái chết của Tiết Dịch.

Bốn năm ở Trường Cảnh sát, đa phần thời gian Tiết Bồng đều học về kỹ thuật hình sự chuyên sâu, chuyên khoa kỹ thuật hình sự không phân ngành chi tiết, phải học tất cả những thứ như điều tra hiện trường phạm tội, kiểm nghiệm dấu vết, kiểm nghiệm lí hoá, pháp y học, kỹ thuật vật chứng sinh vật, khoảng thời gian đó, Tiết Bồng gần như quên mất cái tầng hai này.

Cho đến sau khi tốt nghiệp, Tiết Bồng theo đội ra hiện trường, tận mắt nhìn thấy một cái xác đuối nước.

So với tất cả các cách chết như chết cháy, chết treo cổ, xương trắng cộng lại cả với nhau đều không khiếp đảm bằng một thi thể từng bị ngâm trong nước, nhìn rồi là cả đời không quên.

Sau đợt đó, Tiết Bồng mơ thấy ác mộng liên tiếp hai ngày, tới lúc mở họp bàn luận với pháp y và kiểm nghiệm lí hoá, nghe bọn họ mỗi người một câu tham gia cung cấp thông tin là tìm được khuẩn gì đó, chất độc gì đó, tảo bẹ gì gì đó trong cơ thể người chết, dựa vào

những vi sinh vật nhỏ bé đó tìm ra được thì thể trôi từ nơi nào ở thượng nguồn xuống hạ nguồn, thu nhỏ phạm vi vớt xác lại trong vòng hai cây số.

Lúc đó Tiết Bồng nghe chỉ hiểu được phân nửa, trong lòng lại thầm thấy thần kỳ.

Sau đó cô về nhà, lải nhải với Trương Vân Hoa chuyện này.

Trương Vân Hoa trả lời vài vấn đề chuyên môn rồi nói: “Nếu bố con mà còn sống, ông ấy có thể dạy cho con nhiều thứ hơn. Bố con mới là chuyên gia địa chất và thuỷ lợi, đi cả thành phố Giang cũng không tìm ra được người giỏi hơn ông ấy. Không chỉ thành phố Giang, đến thành phố Lịch, thành phố Xuân bên cạnh, thậm chí đến nguồn đất với nước ở tỉnh khác có vấn đề gì đặc biệt, ông ấy cũng rõ như lòng bàn tay. Có một lần chỉ cần nghe đến thành phần và hàm lượng là có thể nói ra được phạm vi đại khái.”

Cũng chính bởi vì vậy mà mấy năm sau Tiết Bồng lại lần nữa tìm đến căn nhà hai tầng mà Tiết Ích Đông để lại.

Căn nhà nhỏ vì lâu ngày không có người ở nên đã sớm giăng đầy bụi bặm, Tiết Bồng lại rất kiên nhẫn, không nhờ người ngoài đến dọn dẹp mà dùng ngày nghỉ với hai tiếng mỗi ngày sau khi tan làm để quét dọn, thấy chỗ nào hỏng hóc thì ghi lại rồi tìm thợ đến sửa.

Trong vòng mấy năm nay, Tiết Bồng còn tham gia tu nghiệp hai khoá vi sinh vật, cứ như thế từ không biết gì, đến bây giờ đã thành thạo mười mấy cách thức thí nghiệm, hiểu được cơ bản các chất đất, nước, vi sinh vật thường thấy, thêm vào đó, mỗi lần ở Cục thành phố thấy có cơ hội đều sẽ đến tìm Trường khoa Hứa bên kiểm nghiệm lý hoá để xin chỉ bảo vài điều.

Trường khoa Hứa không ít khi khen Tiết Bồng riêng với Phùng Mông, bảo rằng cô thông minh, ham học, lại chịu khó mài mò, sau này dù không tới hiện trường cũng có thể có được thành công về mặt kiểm

nghiệm lí hoá.

Hơn bảy giờ tối, Tiết Bồng về nhà, khóa cửa lớn lại theo thói quen trước, thay quần áo vệ sinh, cầm máy hút bụi dọn dẹp cả căn nhà rồi mới vào toilet tắm tấp.

Sau khi bước ra, Tiết Bồng nấu đại một chút mỳ nóng, tìm một bộ phim điện ảnh tâm lý tội phạm máu me trên Ipad mà ngồi xem.

Xem được nửa phim, mì cũng đã ăn xong, Tiết Bồng đi rửa bát rồi chuẩn bị lên lầu nhưng đi được nửa đường lại nhớ ra một chuyện, nhanh chóng quay trở xuống góc đọc sách dưới tầng trệt, lấy một chai nước trong suốt ra từ trong túi.

Nước trong chai hơi bị biến chất, màu đã ngả đục, đã sinh ra vi khuẩn lam có thể thấy được bằng mắt thường, đây là chai nước Tiết Bồng chiết ra từ trong cái chai Trần Lăng để lại.

Tiết Bồng cầm chai nước bước vào phòng thí nghiệm, cẩn thận lau chùi thiết bị thí nghiệm đã một tuần chưa sử dụng rồi ngồi xuống bàn thí nghiệm, nhìn chăm chăm cả buổi trời nước trong chai.

Phải làm gì với chai nước này đây?

Có nhiều cách nghiên cứu chất nước, cách nào cũng có điểm lợi và khó khăn riêng, hơn nữa tính chất của từng loại vi khuẩn, nấm, vi rút, tảo đều khác nhau, có loại rất “mạnh mẽ” có loại rất “yếu ớt”, nếu dùng cách quá thô bạo thì có thể sẽ làm hư hại hoặc thậm chí là tiêu diệt hết một tập đoàn một số vi sinh vật yếu ớt bên trong, vậy thì sẽ mất đi cơ hội tìm thấy chúng nhưng nếu dùng cách quá nhẹ nhàng lại rất khó xử lý được các vết ố, vết bẩn, khiến khó có thể phát hiện ra các vi sinh vật nấp trong đó.

Tiết Bồng ngồi đó suy nghĩ một lúc rồi lại đi đến cái kệ phía sau lật tìm mớ ghi chép và tập tranh tư liệu mà Tiết Ích Đông để lại.

Lúc còn sống, Tiết Ích Đông đã vẽ lại hết tất cả toàn bộ vi sinh vật mà ông đã quan sát và nghiên cứu, bên cạnh còn được chú thích rất tường tận, đánh dấu lại đặc tính của chúng, cách thức làm thí nghiệm nuôi và tiêu diệt, thậm chí còn viết cả thứ đó được phát hiện ở vùng nước nào, khoảng đất nào của thành phố Giang, hàm lượng là bao nhiêu vân vân.

Tiết Bồng chưa từng xem hồ sơ của Trần Lăng, chỉ nhớ đại khái nội dung Lục Nghiễm nói trên xe hôm nay, Trần Lăng sinh ra và lớn lên ở khu phía Nam, gần ngoại ô, xung quanh có vài thôn xóm.

Vậy thì chai nước mà Trần Lăng giữ lại chắc là nước của một ao hồ nào đó ở khu phía Nam, chỉ là lúc lấy nước, Chung Ngọc không biết cái hồ đó tên gì, cũng không biết hồ có thông ra đâu hay không.

Tiết Bồng nhanh chóng tìm được mấy ghi chép về khu phía Nam thành phố Giang trên kệ tài liệu, cô lật xem chăm chú từng trang một, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian đang trôi.

Đến lúc Tiết Bồng tìm thấy thứ mình cần, quyết định lấy một ít mẫu nước để thử trước thì đã là một tiếng sau.

Điện thoại Tiết Bồng để dưới lầu, cô cũng không để ý, cứ mãi chăm chú với công việc đang làm.

Vì chủng loại và đặc điểm của vi sinh vật không giống nhau nên cũng có nhiều cách thức xử lý nước bẩn, Tiết Bồng xử lý xong, cuối cùng cũng nhìn thấy rõ một mớ khuẩn chi chít dày đặc dưới kính hiển vi, cô sửng sốt rồi lại tiếp tục quan sát hồi lâu.

Sau đó, cô lại cầm ghi chép của Tiết Ích Đông so sánh tới lui nhiều lần, cuối cùng bước đầu xác định được mẫu nước này không chỉ có một lượng lớn vi khuẩn lam mà còn có rất nhiều mầm bệnh, thậm chí mấy loại kim loại còn có hàm lượng vượt mức nghiêm trọng, cao gấp mấy chục lần so với mẫu nước hồ thông thường trong phạm vi.

Có được kết quả bước đầu như thế, Tiết Bồng thất thần hồi lâu.

Màn hình điện thoại cô bỏ dưới lầu lúc này cũng sáng lên.

Người gọi đến: Hàn Cố.

Chương 22

Tiết Bồng xuống lầu rót nước uống lúc đã canh khuya rạng sáng, lúc này cô mới nhận ra mình đã bỏ quên điện thoại dưới tầng.

Cầm điện thoại lên xem thì thấy Hàn Cố đã gọi cho cô hai cuộc, còn nhắn cả tin nhắn Wechat.

Hàn Cố: “Lâu rồi không gặp, tìm dịp ôn lại chuyện cũ nhé?”

Lần trước họ liên lạc với nhau qua Wechat đã là ba năm trước.

Tiết Bồng gõ một câu “Gần đây Cục thành phố bận lắm” nhưng nghĩ ngợi rồi lại không gửi mà xóa đi luôn.

Tiết Bồng uống nước, nhanh chóng về phòng ngủ trên lầu, còn chưa bật đèn đã nằm xuống giường đắp chăn đi ngủ.

Lúc thức dậy lần nữa đã là sáng sớm hôm sau.

Tiết Bồng dậy sớm hơn cả chuông báo thức ba phút, cô nheo mắt nhìn ra trời tờ mờ sáng bên ngoài cửa sổ rồi ngồi dậy, tựa vào đầu giường thờ người một lúc.

Tối qua lại là một đêm đầy ác mộng.

Tiết Bồng đã thức giấc ba lần nhưng đều không phải thức do kinh hoàng, vì làm bạn với ác mộng lâu ngày, đã quen thuộc với nó, dù đã nhập tâm vào tình tiết câu chuyện “ác mộng” thì trong lòng Tiết Bồng vẫn có một âm thanh tỉnh táo nhắc nhở cô đây là mơ, không cần phải sợ, cô hoàn toàn có thể điều khiển nó.

Trên thực tế thì có rất nhiều lần Tiết Bồng đã thật sự điều khiển giấc mơ, thậm chí là “khống chế” hướng đi của giấc chiêm bao, từ nỗi sợ hãi trốn thoát, bị truy đuổi ban đầu trở thành như hiện giờ, có thể tìm được vũ khí trong giấc mơ, thậm chí biến ra được một món vũ khí, chiến đấu với “ác quỷ”, “ác ma” trong mơ.

Tiết Bồng nhớ rất rõ ban đầu lúc cô được Cố Dao hướng dẫn tâm lý, Cố Dao đã từng nói với cô, “cơ quan” tàng trữ lớn nhất của người chính là tiềm thức, có nhiều chuyện đến bản thân chúng ta còn không ý thức được nhưng lại hoàn toàn được ghi vào tiềm thức, sau đó tiềm thức cũng sẽ chuyển tải lại cho ta bằng cách sử dụng những “phân đoạn” trong giấc mơ.

Tiết Bồng từng bị giấc mơ làm phiền rất nhiều năm, không muốn mỗi ngày đều phải tỉnh dậy trong sợ hãi, cô thậm chí còn sợ phải đi ngủ, không biết phải làm thế nào mới có thể ngừng mơ được.

Cố Dao nói với cô rằng không ai có thể khống chế mình mơ thấy mộng đẹp hay ác mộng, giấc mơ đến ngẫu nhiên, nó lục tìm không theo bất cứ quy tắc nào trong tiềm thức rồi ghép thành tình tiết.

Những tình tiết này lại bị ảnh hưởng bởi trạng thái tinh thần, ví dụ như Tiết Bồng thường xuyên mơ thấy bị ác quỷ đuổi giết, về lý giải giấc mơ thì có nghĩa là cô đang chịu áp lực tâm lý quá lớn.

Thế nhưng trong tình tiết ngẫu nhiên này có một thứ có thể chọn lựa chính là lúc tình tiết xuất hiện, ta có thể tham gia một cách bị động, cũng có thể phản kháng, thậm chí can thiệp vào và thiết kế lại.

Sau đó, Cố Dao chỉ cho Tiết Bồng một số cách thức tự ám thị bản thân, cô nói đây chính là cách thức “trò chuyện” với tiềm thức, người càng nhạy cảm càng dễ thực hiện nhưng dù là người thiếu nhạy bén vẫn có thể luyện tập được. [Đọc Full Tại Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)

Sau đó một thời gian dài, Tiết Bồng đều cố gắng thử, tất nhiên là số

lần thất bại vượt xa số lần thành công, cứ hễ thành công “điều khiển” được giấc mơ một hai lần là cô đều vui cứ như trúng số vậy.

Đến khoảng hai năm gần đây, Tiết Bồng mới bắt đầu không sợ hãi việc ngủ và nằm mơ nữa, chỉ là mơ thấy ác mộng trong một thời gian quá dài khiến cả hoạt động tâm lý lẫn sinh lý của cô đều hình thành phản xạ có điều kiện, dần dần cũng ngủ rất ít, thức khuya là chuyện thường tình.

Thêm vào đó, cứ hễ trong lòng có vấn đề gì chưa giải quyết là đầu óc sẽ tự động liên tục suy nghĩ về nó, tự so đo với mình, dù tinh thần đã rất mệt, nằm xuống để vào giấc ngủ vẫn sẽ mơ thấy vấn đề nghĩ tới ban sáng, tiếp tục trong giấc mơ.

Vì sáng nay dậy sớm, trước khi ra ngoài, Tiết Bồng có dư dả thời gian, cô dành ra mười lăm phút để tóm tắt tổng kết đơn giản lại nghiên cứu thí nghiệm tối hôm trước, lưu lại kết quả trong USB rồi cho luôn vào túi.

Tiết Bồng ăn xong bữa sáng, lái xe đến Cục thành phố, đi được nửa đường thì nhận được điện thoại của Trương Vân Hoa.

Trương Vân Hoa nói: “Bồng Bồng à, mẹ với chú Thường đặt bàn rồi đấy, ở gần ngay Cục thành phố của con thôi, nghỉ trưa con ra bước mấy bước là tới rồi, không tốn nhiều thời gian đâu, mình ăn một bữa đơn giản vậy thôi.”

Tiết Bồng vừa nhìn đường vừa trả lời: “Dạ vâng, không vấn đề gì mẹ ạ.”

“Vậy thế nhé, con mau đi làm đi, không quấy rầy con nữa nhé.”

Trương Vân Hoa vừa định cúp máy, ai ngờ Tiết Bồng tự dừng lại hỏi: “Phải rồi, mẹ này, con có chuyện muốn hỏi mẹ.”

Trương Vân Hoa: “Chuyện gì thế?”

Tiết Bồng: “Hôm qua con có kiểm tra đo lường đơn giản một mẫu nước, cũng có kết quả ban đầu nhưng thật ra cũng không chắc lắm. Con phát hiện trong mẫu nước này có hàm lượng vi khuẩn lam rất cao, hơn nữa hàm lượng kim loại cũng vượt quá chuẩn, hơn nước hồ thông thường ít nhất năm mươi lần. À phải rồi, con còn phát hiện ra vài mầm bệnh nữa. Nhưng mà bây giờ con đều không chắc chắn lắm về những thứ này, những nghiên cứu và máy móc bố để lại con dùng không quen tay lắm, có thể sẽ có sai sót.”

Nghe Tiết Bồng thuật lại, Trương Vân Hoa trước tiên hơi chững lại một lúc rồi do dự: “Trước khi nước hồ được khử trùng khử khuẩn đều sẽ có những thứ như mầm bệnh, bệnh khuẩn. Nếu là vi khuẩn lam thì ba phần tư đều tập trung ở hồ nước ngọt, phải xem xem hàm lượng có cao quá hay không, có làm “nước nở hoa” hay không. Nếu thời tiết ẩm áp, mặt trời chiếu sáng bình thường, dòng chảy chậm rãi cộng thêm hàm lượng vật chất dinh dưỡng khá cao thì sẽ đủ điều kiện để vi khuẩn lam sinh sôi nảy nở. Còn hàm lượng kim loại vượt chuẩn mà con nói thì cũng có thể lắm, nếu gần cái hồ này từng hoặc đang có một nhà máy hóa chất, xử lý nước thải không đến nơi đến chốn, nước thải sẽ chảy ra hồ, sẽ trực tiếp làm thay đổi chất nước của hồ. Tất nhiên là còn phải xem tính dòng chảy của hồ nước này có chảy ra đâu hay không.”

Trương Vân Hoa nói tới đây bỗng chuyển chủ đề hỏi: “Ấy, lạ thật, sao tự dưng con lại có hứng thú với kiểm tra chất nước thế, con lấy mẫu ở hồ nào vậy, mẫu gần đây hay sao?”

Tiết Bồng cười nói: “Một mẫu vật chứng của một vụ án ạ, còn chưa biết là hồ nào, chỉ biết đại khái là ở khu phía Nam, đợi con xác định được bước tiếp theo, tìm cơ hội đi thu thập mẫu về so sánh là biết được thôi. Phải rồi, mẹ này, nghe nói gần hồ này trước đây đúng là có một nhà máy hóa chất, nhưng mà đóng cửa lâu rồi, chỉ là không biết năm nào.”

Trương Vân Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Mẹ nhớ nhà máy hóa chất khu

phía Nam có một thời gian tập trung rất đông, gần mười năm mà có tận bảy, tám cái, dần dần cũng dời đi cả rồi, bây giờ chắc vẫn còn hai, ba cái. Hai mươi mấy năm trước có cả mớ ấy, lúc đó không khí thành phố Giang tẻ lăm, con còn nhớ chứ? Nhưng mà cái sớm nhất chắc phải là từ ba mươi mấy năm trước, lúc đó nhà máy hoá chất vừa lên ngôi, ai cũng bảo công nghiệp phát triển, tung hô đòi chấn hưng nền công nghiệp thành phố Giang, còn dựa vào đó để phát triển kinh tế...”

Tiết Bồng sững người.

Ba mươi mấy năm trước?

Cô vội hỏi: “Vậy mẹ còn nhớ cụ thể là ba mươi mấy năm không? Ba mươi mốt, ba mươi lăm, ba mươi tám hay ba mươi chín?”

Trương Vân Hoa: “Mẹ không nhớ cụ thể nữa, chắc không lâu đến nỗi ba mươi tám, ba mươi chín năm, chắc là ba mươi lăm, ba mươi sáu năm trước.”

Ba mươi lăm, ba mươi sáu năm trước.

Tiết Bồng nheo mắt, trong đầu xuất hiện mảnh giấy Trần Lăng để lại.

“Chuyện của chúng tôi phải bắt đầu kể từ ba mươi lăm năm trước.”

Không lẽ chai nước và mảnh giấy Trần Lăng để lại là chỉ một nhà máy hoá chất nào đó ở ba mươi lăm năm trước?

Hình như Lục Nghiễm cũng từng nói, bố mẹ Trần Lăng đã mất từ lâu, khi còn sống đã làm việc ở một nhà máy hoá chất nào đó, là đồng nghiệp của bố mẹ Chung Ngọc, người mà tháng nào cũng đến thăm cô ta.

Nhưng mà vì sao Trần Lăng phải để lại thông tin này, lại còn vòng vo chỉ sang một nhà máy xa vời tới vậy? Rốt cuộc cô ta muốn nói lên

điều gì?

Dù có chơi đồ chữ cũng đâu cần hiểm vậy. Cảnh sát có phải phóng viên hóng hớt đâu, sau khi kết án đâu ai rảnh hơi dư sức mà đi điều tra chuyện cũ không có liên quan tới vụ án chứ.

Hơn nữa Trần Lăng thông minh như thế, không thể không biết điều này, nếu đã biết rồi vì sao còn cất công như vậy?

Tiết Bồng suy nghĩ rất nhập tâm, cho đến khi Trương Vân Hoa gọi mấy tiếng bên kia đầu dây, cô mới hoàn hồn, vội nói: “À, mẹ, con không có gì đâu, chỉ là tự dừng nghĩ đến một chuyện. Vậy trưa nay gặp mình nói chuyện nhé, con phải về Cục thành phố rồi.”

Trương Vân Hoa cũng không gặng hỏi, cười cười dặn dò vài câu rồi cúp máy

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trên đường Tiết Bồng lái xe về Cục thành phố, Lục Nghiễm đang dọn dẹp lại ký túc xá một người.

Lục Nghiễm nấu một ít bột yến mạch, vừa xem tin tức sáng vừa ăn, ăn xong yến mạch lại uống thêm một cốc cà phê, nhân lúc nhâm nhi cà phê ngồi bên quầy bếp gửi tin nhắn.

Lục Nghiễm mở một khung chat, gõ một hàng chữ: “Nghe nói cậu đã ra rồi, mình đi kiểm dịp cho bọn mình gặp nhau, uống mấy ly, không biết có tiện cho cậu không.”

Chỉ là anh vừa nhấn “gửi đi” thì khung chat lại hiển thị “Tin nhắn đã được gửi đi nhưng người nhận từ chối nhận.”

Lục Nghiễm chưng hửng, nhận ra mình đã bị chặn.

Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi lại lục tìm số của Thường Phong trong

danh bạ điện thoại, nhanh chóng gọi đi.

Điện thoại cũng rất nhanh truyền tới một giọng nói: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi hiện đang bận.”

Lục Nghiễm cúp máy, lại đứng yên đó yên lặng mấy giây rồi nốc sạch số cà phê còn lại, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Ngải Tiểu Nguyên.

“Mình thử liên lạc với Thường Phong rồi nhưng không được.”

Mấy phút sau, Ngải Tiểu Nguyên trả lời lại: “VẬY à, vậy để mình liên lạc thêm xem thử.”

Lục Nghiễm không trả lời, dứt thẳng điện thoại vào trong túi rồi bước ra cửa.

Ký túc xá một người mà Lục Nghiễm ở cách Cục thành phố không xa, đi bộ cũng chỉ mười phút, thường thì anh sẽ không lái xe, xe đậu ở bãi đậu xe Cục thành phố, anh thì đi bộ tới.

Trên đường Lục Nghiễm đến Cục thành phố, có hai cuộc điện thoại gọi đến, một là điện thoại do Vương Siêu phụ trách huấn luyện chó cảnh sát của đội chống ma túy gọi tới, bảo rằng tháng này chó cảnh sát Barno chính thức giải ngũ, hỏi khi nào Lục Nghiễm tới làm thủ tục nhận nuôi.

Từ lúc biết mình sắp rời khỏi đội chống ma túy, Lục Nghiễm đã nói trước với Vương Siêu chuyện này, Lục Nghiễm là người có thân thể, lại theo Barno từ nhỏ đến lớn, muốn nhận nuôi cũng không khó gì.

Không có nhiều Cục Cảnh sát chịu chấp nhận cho cá nhân nuôi chó cảnh sát, và lại cũng sàng lọc rất gắt gao, ít nhất phải có nền tảng về chăm sóc và huấn luyện các giống chó, nhà phải có chỗ thích hợp để nuôi chó, điều kiện kinh tế cũng phải đầy đủ, quan trọng nhất là bắt buộc có người bảo lãnh trong nội bộ công an, không được buôn bán trục lợi.

Vương Siêu nhắc đến, Lục Nghiễm mới nhớ ra chuyện này: “Mấy ngày nay đang có vụ án, bận ngập đầu, vầy đi, mai tôi đến làm thủ tục nhé.”

Vương Siêu: “Cũng không cần gấp vầy đâu, nhưng mà nếu mai anh rảnh thì tới làm luôn đỡ mất công quên tới quên lui.”

Lục Nghiễm cười nói vài câu, cúp máy rồi lại cất điện thoại vào, không ngờ lại nhận được tin nhắn Wechat của mẹ Tề Vận Chi.

Ban đầu Lục Nghiễm còn tưởng là dặn dò hằng ngày, thế nhưng lướt nhìn thì ai ngờ lại chết đứng tại chỗ.

Anh đứng yên tại chỗ, còn tưởng đâu là mình hoa mắt cho đến khi nhìn thấy rõ lời nhắn của Tề Vận Chi.

“Mẹ sắp xếp ổn thỏa với cô bé đi xem mắt rồi, trưa nay hai đứa gặp nhau cái đi, thời gian địa điểm mẹ cũng đặt trước cả rồi, không làm gián đoạn công việc của con đâu, địa chỉ ở quán cơm ngay cạnh Cục thành phố ấy, mẹ gửi hết thông tin gồm tên với thời gian hẹn của cô bé đó cho con rồi, con nhớ tới đấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiếp đó, Tề Vận Chi lại gửi tới địa chỉ và tên quán cơm, sau đó lại gửi một tấm ảnh của cô gái kia, còn kèm theo thông tin cơ bản.

Nhưng Lục Nghiễm hoàn toàn không quan tâm mà gọi thẳng cho Tề Vận Chi.

Bên kia đầu dây vừa nhắc máy, Lục Nghiễm đã nói: “Mẹ, sao đột ngột vầy?”

Tề Vận Chi cười: “Đột ngột đâu, lần trước mẹ hỏi con, con bảo mẹ sắp xếp đi mà, mẹ sắp xếp ổn thỏa cả rồi, con đâu cần lo lắng gì đâu,

đỡ quá trời.”

Lục Nghiễm im lặng một chốc, đứng yên bên đường thở dài: “Lỡ hôm nay con bận rồi sao, lỡ có vụ án là con phải đi điều tra má, mẹ phải nói với con trước một tiếng chứ.”

Tề Vận Chi nói: “À, chuyện đó hả, hôm qua mẹ gọi điện hỏi đội trưởng Phan cả rồi, cho mày khỏi có giả mù sa mưa với mẹ. Đội trưởng Phan nói với mẹ cả rồi, mày vừa với kết thúc xong một vụ, bây giờ đang nhàn rồi ra đó, sáng nay sẽ họp viết báo cáo, trưa là ra được rồi.”

“...”

Lục Nghiễm thật sự không nói nổi tiếng nào, uống công anh đấu trí đấu dũng với biết bao nhiêu phần tử phạm tội bên ngoài, về đến nhà gặp mẹ cũng phải hết cách.

Tuy cuộc đời Tề Vận Chi chưa từng gặp phong ba sóng gió gì nặng nề nhưng bà cũng từng lấy cảnh sát hình sự, con trai cũng là cảnh sát hình sự, chồng bây giờ còn là Phó Thị trưởng, cả nửa cuộc đời đều toàn chung sống với người trong “nha môn”, tất nhiên là kinh nghiệm cũng phong phú.

Hơn nữa Lục Nghiễm là do Tề Vận Chi tự tay nuôi lớn, tính tình anh thế nào bà đều hiểu rõ, vì vậy đã nghĩ được nên làm gì, làm thế nào từ lâu, tuyệt đối không để Lục Nghiễm có cơ hội phản bác hay viện cớ.

Đặt hẹn ở quán cơm gần Cục thành phố, chọn sẵn phòng riêng, còn hỏi rõ thời gian lịch trình của Lục Nghiễm trước để chặn đường lui của anh.

Lục Nghiễm nghe xong lập tức hết đường chạy, chỉ đành nói: “Dù trưa nay con có thời gian nhưng cũng không tung tăng bên đó lâu quá được, còn vừa tới Chi đội Hình sự, còn phải làm quen lại rất

nhiều việc.”

Tề Vận Chi cười nói: “Mẹ biết, mẹ biết cả, mẹ cũng có bắt con ở đó cả buổi chiều đâu, con có việc thì cứ đi làm, đừng để gián đoạn chuyện chính. Với lại hai đứa đều làm việc ở Cục thành phố, mai mốt đầy cơ hội gặp mặt, từ từ gắn kết tình cảm cũng được.”

Đều làm việc ở Cục thành phố?

Lục Nghiễm thờ người hỏi: “Mẹ nói “hai đứa” là chỉ ai với ai vậy?”

Tề Vận Chi nói: “Con xem thông tin mẹ gửi là biết ấy mà. Thôi được rồi, mẹ không nói nhiều với mày nữa, đi làm nhanh đi, thời tiết oi bức, nhớ uống nhiều nước đấy!”

Tề Vận Chi cúp máy rồi Lục Nghiễm mới lật lại tin nhắn Wechat.

Cô gái trong ảnh có một khuôn mặt trái xoan đúng chuẩn, mắt to mày ngài, mặt mũi cân đối, nếu chỉ tính ngoại hình thì mắt thẩm mỹ của Tề Vận Chi tương đối ổn.

Nhưng Lục Nghiễm chỉ nhìn lướt qua rồi nhớ nhanh khuôn mặt của cô gái này như nhớ ảnh đối tượng phạm tội vậy, sau đó lại nhìn xuống dưới.

“Diêu Tố Vấn, hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp cử nhân Đại học Công nghiệp Hóa chất, thạc sĩ Đại học Cảnh sát, hiện làm việc ở toà kỹ thuật khoa học hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang, công tác ở phòng thực nghiệm lý hoá.”

Xem đến đây, Lục Nghiễm chết đứng.

Cũng là chuyên viên kỹ thuật của Cục thành phố sao? Nhưng sao anh chưa nghe thấy cái tên này bao giờ?

Chỉ là Lục Nghiễm vừa mới thấy hoài nghi thì Tề Vận Chi lại gửi tin

nhấn tới nói: “Lúc trước con cứ nói với mẹ là phải tìm bạn gái có thể đồng cảm được, có thể hiểu cho nhau được. Tìm người ngoài ngành thì con nói người ta không hiểu công việc của con, mai mốt chắc chắn sẽ than trách, tìm người cùng ngành thì lại nói bận việc không có thời gian. Năm ngoái khó khăn lắm mới nói với mẹ là có thích một cô gái, kết cuộc lại không đâu vào đâu. Bây giờ mẹ lóe sẵn ổ cho mày luôn rồi đó, cô bé này cũng là người trong ngành, làm việc chung một nơi với mày, sau này làm việc, hai đứa không thiếu cơ hội tiếp xúc với nhau, vậy thì cũng có được luôn tiếng nói chung rồi. Cái chính là có thể vào được thể chế công an thì chắc chắn cũng không phải bàn về gia cảnh nữa, nhà cô bé này ba đời đều là thành phần trí thức, con cái chắc chắn là cũng ngoan ngoãn lắm.”

Lục Nghiễm không biết nói gì hơn, nhìn đường thờ dài, nhanh chóng gõ một hàng chữ: “Cô gái lần trước mà con nói với mẹ ấy, thật ra mối quan hệ của con với cô ấy cũng dạn...”

Ai ngờ còn chưa gõ xong đã nghe thấy hai tiếng “tin tin” cách đó rất gần.

Tiếp đến là có người gọi anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm run tay, suýt làm rớt luôn điện thoại xuống đất.

Anh giật mình quay đầu nhìn sang bên đường, nhìn ngay thấy một chiếc sedan màu đỏ đô, cửa xe được kéo xuống một nửa, Tiết Bồng ngồi ngay trên ghế lái nhìn anh.

“Sao anh đứng đây, có muốn quá giang một đoạn không?”

Lục Nghiễm âm ừ rồi choàng tỉnh, não còn chưa phát mệnh lệnh thì hai chân đã tự quyết định bước về phía trước xe, kéo cửa ngồi lên.

Anh cất điện thoại, quên mất luôn chuyện Wechat.

Tiết Bồng cũng không nghi ngờ gì anh, tiếp tục lái xe đi, qua hai lối rẽ

nữa là đã tới Cục thành phố.

Lục Nghiễm nhìn đường rồi lại nhìn vào trong xe, buột miệng hỏi: “Xe này mua bao lâu rồi?”

Tiết Bồng: “Chắc chưa được ba tháng nữa, nhưng mà là đồ second-hand, bây giờ tôi chưa có tiền mua xe mới.”

Lục Nghiễm hỏi: “Để tiền mua nhà à?”

Tiết Bồng nói: “Lấy đi mua thiết bị thí nghiệm hết rồi. Máy móc bây giờ đắt quá, mấy cái mấy triệu cũng có nữa. Tất nhiên là tôi mua không nổi rồi, quá lắm đổi được mỗi cái kính hiển vi.”

Lục Nghiễm không tiếp, anh biết Tiết Ích Đông bố Tiết Bồng có để lại một phòng thí nghiệm riêng, cũng biết là khi còn sống, Tiết Ích Đông đã thu thập được mấy món thiết bị tối tân nhất lúc bấy giờ, chỉ là bây giờ thời đại phát triển, mấy món đó đều đã lỗi thời, may là chất lượng tốt, vẫn chưa hư hỏng gì, Tiết Bồng không có tiền thay cái mới thì dùng tạm đồ cũ vẫn được.

Xe nhanh chóng chạy tới Cục thành phố, hai người bước xuống xe, lúc này Lục Nghiễm mới nhìn thấy một vết lõm ở đuôi xe.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn nói: “Hôm qua bị một chiếc Bentley tông phải, phía bên kia chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

Lục Nghiễm nhìn lướt sang, vô thức nhét một tay vào túi quần, ngập ngừng một lúc rồi cũng móc trong túi ra một cái chìa khoá, đưa sang cho cô: “Chắc sửa xe cũng phải một hai ngày, em đi lại bất tiện, lấy xe anh đi tạm đi.”

Tiết Bồng hết sức bất ngờ: “Tôi lái xe anh á? Vậy anh đi bằng gì?”

Lục Nghiễm: “Anh ở ký túc xá ấy, em cũng thấy đấy, anh toàn đi bộ đi làm. Nếu mà em qua đường thấy anh thì cho anh quá giang tí là

được.”

Tiết Bồng cầm lấy chiếc chìa khoá vẫn còn nóng bởi nhiệt độ của anh, cô vẫn hơi do dự nhưng không biết nên nói thế nào, dù sao thì nếu cô muốn về nhà mà không có phương tiện đi lại sẽ rất phiền phức, trạm xe buýt và tàu điện ngầm bên đó đều rất xa, chỉ có nước là bắt xe đi.

“Vây...”

Tiết Bồng chỉ vừa mới ấp úng được một chữ thì Lục Nghiễm đã cắt ngang: “Bảo vẫn là bạn mà, từ khi nào em trở nên lằng nhằng thế.”

Tiết Bồng ngẩn người, đang hết sức ngượng nghịu bỗng dừng lại tiêu tan hết, trợn mắt nhìn anh: “Ai lằng nhằng cơ?”

Lục Nghiễm nhướn mày.

Tiết Bồng lại liếc nhìn anh: “Tan làm đợi tôi, tôi đưa anh về nhà.”

Giải thích kiến thức:

Trong nước máy chúng ta dùng hằng ngày cũng có vi khuẩn lam và một số mầm bệnh, vì thế việc uống nước đun sôi để nguội là cực kỳ khoa học. Người có sức đề kháng yếu uống nước máy vào sẽ bị đau bụng tiêu chảy, đây là do có liên quan đến các mầm bệnh nguồn bệnh.

Nước máy đã được xử lý khử trùng, hàm lượng vi khuẩn lam bên trong còn rất rất ít nhưng chúng thích ánh sáng mặt trời, nếu đổ nước máy vào trong một chai nước, để phơi dưới nắng vài ngày thì sẽ nhìn thấy dưới đáy và quanh thành chai có ít dấu vết màu xanh lục, đó là vi khuẩn lam bắt đầu sinh sôi nảy nở dưới tác dụng của quang hợp.

Vi khuẩn lam có lịch sử từ mấy tỉ năm trước, phân thành mấy ngàn

chúng loại, nếu sinh sôi nảy nở quá nhiều sẽ hình thành hiện tượng “nước nở hoa” hay còn gọi là “tảo nở hoa”, miêu tả hiện việc vi sinh vật xuất hiện với số lượng lớn, trôi bèo bọt trên một số ao hồ, thoát nhìn sẽ thấy từng mảnh bọt màu xanh.

Chương 23

Buổi chiều khi Tiết Bồng vừa xong chuyện ở khoa kiểm nghiệm dấu vết, còn chưa được mười phút thì Mạnh Nghiêu Viễn mày mò nghiên cứu kiểm nghiệm nét chữ xong cũng tới tám chuyện.

Mạnh Nghiêu Viễn nghiêng người xoay hông rồi đi tới ngồi bên mép bàn làm việc của Tiết Bồng nói: “Nói nghe nè đồng chí Tiết Bồng, hai đứa mình cần phải nói chuyện với nhau.”

Tiết Bồng còn không thèm ngước mắt, vẫn chăm chú nhìn màn hình máy tính, tay gõ bàn phím.

Mạnh Nghiêu Viễn hít hà rồi nói: “Lúc này bà hơi lạnh nhạt với tôi ấy nha, trong lòng tôi lúc nào cũng coi bà như chiến hữu, đồng nghiệp tốt nhất của mình, cứ hễ có biến to biến nhỏ gì là tôi cũng chia sẻ với bà không chút chần chừ, còn bà kia, biết rõ mồn một mà giả mù sa mưa, cứ thế coi tôi như người ngoài.”

Tiết Bồng liếc xéo gã rồi lại nhìn màn hình, lẩm bẩm: “Ông không phải người ngoài chứ là gì.”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Tất nhiên là người phe ta rồi!”

Trong lúc nói, ra cúi người, giọng nói cũng thấp hơn, người cũng nhích tới gần Tiết Bồng: “Bà nói tôi nghe chút xíu về đội phó Lục đi. Có gì tôi còn dễ nói chuyện với đám Trương Xuân Dương, mất công mấy người đó cứ nghi ngờ tình bạn của mình, còn nói tôi là...”

Người ngoài nhìn cảnh tượng này khó tránh hiểu lầm.

Trùng hợp là có hai người ngoài đang đứng ở trước của khoa kiểm nghiệm dấu vết, một người là Trưởng khoa Hứa của phòng thí nghiệm lý hoá, người còn lại là một cô gái lạ mặt đang mặc đồng phục, mặt cứng đờ như khúc gỗ.

“E hèm!” Trưởng khoa Hứa hắng giọng, làm Tiết Bồng với Mạnh Nghiêu Viễn giật thót.

Mạnh Nghiêu Viễn còn chưa ngồi vững, suýt ngã vào người Tiết Bồng, may là Tiết Bồng tránh kịp, Mạnh Nghiêu Viễn vội vã vịn lưng ghế của Tiết Bồng, đến lúc định thần lại quay đầu nhìn thì chết đứng ngay lập tức.

Tiết Bồng đã đứng dậy, khẽ mỉm cười: “Trưởng khoa Hứa.”

Ánh mắt của cô cũng vô thức nhìn sang cô gái đứng cạnh Trưởng khoa Hứa, cô nàng cũng đang nhìn Tiết Bồng.

Hai người nhìn nhau, Tiết Bồng lập tức biết được người tới là ai, cô gái cứ xụ mặt trông có vẻ không được vui này khả năng cao chính là chuyên viên kỹ thuật mới của phòng thí nghiệm lý hoá.

Trưởng khoa Hứa mỉm cười rồi cũng chính thức giới thiệu: “Phòng khoa chúng tôi có chuyên viên kỹ thuật mới đến, đưa đến cho mọi người làm quen, mai mốt sẽ phải hợp tác dài dài đấy. Đây là Diêu Tố Vấn, năm nay hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp thạc sĩ Đại học Cảnh sát, chuyên khoa đại học là Hoá học.”

Tiết Bồng gật đầu: “Chào bạn.”

Diêu Tố Vấn cũng gật đầu nhưng không lên tiếng.

Cho đến lúc Trưởng khoa Hứa nói: “Được rồi, vậy chúng tôi đi trước đây, mọi người nói chuyện tiếp đi nhé.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi khoa kiểm nghiệm dấu vết, lúc này

Tiết Bồng mới quay người nhìn sang Mạnh Nghiêu Viễn đã đứng cứng đờ tại chỗ như cái cột gỗ, cô ngồi xuống nói: “Tĩnh giùm cái đi, coi cái liêm sỉ của ông kia.”

Mạnh Nghiêu Viễn ngẩn người, hơi hoang mang hỏi: “Ban nãy ông ấy bảo là cái cô mới đến kia tên gì vậy?”

Tiết Bồng lại nhìn màn hình: “Diêu Tố Vấn. Nếu mà tôi đoán không lầm thì là lấy từ quyển “Hoàng Đế nội kinh phần Tố Vấn”, chắc là ở nhà có người học y. Tên kêu phết.”

“Ồ.” Mạnh Nghiêu Viễn chỉ đáp thế, không nói gì thêm, nhanh chóng ngoan ngoãn ngồi về chỗ của mình.

Mạnh Nghiêu Viễn yên lặng khác thường, lại còn cứ im lặng như vậy cho đến tận trưa, điều này quả thật quái lạ, chỉ là Tiết Bồng cứ lo bận việc mãi, không có thời gian hỏi han gì.

Đến trưa, Tiết Bồng đi uống ngụm nước rồi xem thời gian, thấy sắp đến giờ hẹn với Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác, bèn cầm điện thoại đứng dậy.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy Tiết Bồng đứng lên bèn vội vàng đi tới: “Trưa nay ăn gì? Đi nhà ăn hay đặt giao tới, hay bà muốn đi ăn quán nhỏ thì sát dân tình?”

Tiết Bồng nói: “Tôi hẹn mẹ tôi đi ăn chung rồi, ông tự ăn đi.”

Vừa nói xong, Tiết Bồng bèn đi ngay, hoàn toàn không nghe thấy tiếng lầm bầm của Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn vô cùng buồn chán, lại không muốn đến nhà ăn sớm quá, sợ phải chen chúc với thiên hạ bèn ngồi bên bàn làm việc gửi tin nhắn, đúng lúc nhìn thấy Lý Hiểu Mộng nói một câu trong nhóm: “Này, tôi nghe phòng ban khác nói là hồi sáng có người nhìn thấy Tiết Bồng với đội phó Lục tới cùng nhau đó, đội phó Lục còn

ngồi xe Tiết Bồng nữa!”

Trương Xuân Dương không biết nhảy từ đâu ra theo: “Trời đất mẹ ời, thiệt không vậy, có ảnh không?”

Lý Hiếu Mộng: “Ảnh thì không có. Ờ có khi nào tôi hôm qua hai người họ...”

Trương Xuân Dương lập tức gắn thẻ Mạnh Nghiêu Viễn: “Nói nghe nè Mạnh Tử, rốt cuộc là ông có nghe ngóng được gì không vậy?”

Cái gì vậy trời, sáng nay hai người họ tới chung với nhau hả?

Mạnh Nghiêu Viễn giã nảy: “Hồi sáng có hỏi được đâu, để chiều nay tôi hỏi tiếp, tôi không tin là không hỏi cho ra lẽ được!”

Trương Xuân Dương: “Này, hiệu suất làm việc vậy là không được đâu nha, còn nói mình với tình nghĩa của mình với Tiết Bồng như keo sơn nữa chứ, coi đó, thời khắc quan trọng mới thấy...”

Lý Hiếu Mộng: “Bởi vậy.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Mẹ bà, coi thường tôi chứ gì, mấy người chờ đó cho tôi!” Tiết Bồng đi bộ tới quán ăn gần Cục thành phố, nói số phòng rồi nhanh chóng được nhân viên phục vụ đưa vào hành lang.

Cửa phòng vip được mở ra, Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác đã tới trước.

Tiết Bồng vừa vào đã mỉm cười: “Mẹ, chú Thường.”

Thường Trí Bác lập tức đứng dậy, hỏi han Tiết Bồng: “Nào, Bồng, ngồi đây này con.”

Tiết Bồng ngồi xuống rồi, Thường Trí Bác mở thực đơn ra hỏi: “Con xem xem thích ăn món nào?”

Tiết Bồng: “Con ăn gì cũng được ạ.”

Ba người trò chuyện một chốc, thức ăn cũng bắt đầu được dọn lên.

Cả nhà ăn bữa cơm trong vòng hơn nửa tiếng đồng hồ, Tiết Bồng không kiệm lời như thường ngày, thức ăn thì chẳng nuốt được bao nhiêu.

Trong lòng Tiết Bồng vẫn cứ nghĩ đến chai nước của Trần Lăng, trùng hợp là Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác đều là chuyên gia về khía cạnh này, không dễ gì mới có dịp xin ý kiến cho câu hỏi cứ thắc mắc mãi.

Thường Trí Bác rất kiên nhẫn, giải thích hết sức tường tận rồi hỏi Tiết Bồng: “Sao tự dưng con lại có hứng thú với vấn đề này thế?”

Tiết Bồng nói: “Cũng tình cờ thôi ạ, bắt đầu từ mấy năm nay. Ban đầu nghĩ là không cần cho công việc, trong cuộc sống cũng không cần đến nhưng bây giờ không chỉ tự con thấy hứng thú mà cũng hơi có dấn dáp tí tới công việc, chắc con phải dành ra chút thời gian sang bên phòng thí nghiệm lý hoá giúp một tay, con muốn hiểu thêm một ít.”

Thường Trí Bác khựng lại: “Vậy sau này lại càng bận hơn nữa rồi.”

“Cũng không tới nỗi ạ, nhân lúc còn trẻ chịu khó học nhiều chút.”

... Vui lòng chỉ đọc truyện ở forum.kites.vn và shiningjustforme.wordpress.com...

Ở phía bên kia, Lục Nghiễm tới phòng vip của quán ăn trước.

Không lâu sau, Diêu Tố Vấn cũng tới.

Lục Nghiễm lịch sự đứng dậy, khẽ gật đầu với cô gái trẻ đứng ở cửa.

Diêu Tố Vấn nhìn đáp trả rồi đi vào trong phòng.

Diêu Tố Vấn ngồi xuống nói: “Xin lỗi, tôi tới trễ.”

Lục Nghiễm đáp: “Vừa đúng giờ thôi.”

Sau đó là ba giây trao đổi ánh nhìn.

Hai người lại lên tiếng cùng lúc.

“Tôi...”

“Cô...”

Cả hai khựng lại rồi cùng bật cười.

Lục Nghiễm: “Cô nói trước đi.”

Diêu Tố Vấn: “Tôi bị người nhà ép tới đây, tôi không định xem mắt đâu. Cổ hủ quá.”

Lục Nghiễm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngoài mặt vẫn bình thản: “Tuy là tôi không bị ép tới nhưng cũng hơi không tình nguyện.”

Diêu Tố Vấn tiếp: “Thật ra tôi có người mình thích rồi.”

Lục Nghiễm sửng người, hơi khó mà lường được, mới gặp chưa được ba phút mà Diêu Tố Vấn đã thành khẩn khai báo rồi. Nhưng nghĩ lại thì thế này cũng tốt, đỡ phải làm mất thời gian của nhau.

Lục Nghiễm: “Vây ăn xong rồi mạnh ai nấy về Cục nhé.”

Diêu Tố Vấn: “Được, tôi đồng ý.”

Thoáng sau đó, Diêu Tố Vấn lại hỏi: “Tới lúc người nhà hỏi anh biết

nói thế nào chứ?”

Lục Nghiễm ngẫm nghĩ: “Cứ nói là bắt đầu từ đồng nghiệp trước, những chuyện khác về sau hẵng tính.”

Diêu Tố Vấn: “Ừm, kể hoãn binh như thế cũng khá ổn.”

... Vui lòng chỉ đọc truyện ở forum.kites.vn và shiningjustforme.wordpress.com...

Phía đằng này, Tiết Bồng lại hỏi thêm mấy câu, Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện khác.

Đến tận khi ăn xong, Trương Vân Hoa gọi phục vụ tới thanh toán rồi quay sang Tiết Bồng: “Mẹ thấy cũng đã trễ rồi, con về Cục thành phố mau đi, mẹ với chú cũng đi đây.”

Tiết Bồng lên tiếng dạ rồi đứng dậy đi vào toilet trước.

Đến khi nhân viên phục vụ thanh toán xong rồi đi, căn phòng cũng yên ắng đi.

Một hồi sau, Trương Vân Hoa cầm túi lên nói: “Hay là em xem dịp nào nói riêng với cái Bồng nhé. Nhưng mà nói cho cùng thì Bồng cũng sẽ không để tâm mấy chuyện này đâu, trước giờ nó không quan trọng mấy chuyện này.”

Thường Trí Bác thở dài nói: “Nghe mấy câu ban nãy cái Bồng hỏi, tôi cứ thấy không biết có phải khoa kiểm nghiệm dấu vết của con bé không biết trọng dụng nhân tài rồi hay không, phong thái thật sự cứ như ông Tiết hồi xưa vậy.”

Trương Vân Hoa khựng lại: “Đều bị ảnh hưởng bởi cái Dịch cả. Mấy năm đầu mới xảy ra chuyện, cái Bồng cứ lẩm bẩm trong miệng mãi, nó thấy chuyện không đơn giản tới vậy, còn bảo là Phương Tử Oánh không có lý do phải giết cái Dịch, nói chuyện này chắc chắn có vấn

đề... Tuy là mấy năm sau đó dần dần nó cũng không nhắc nữa nhưng em cứ thấy ngoài miệng nó không nói chứ trong lòng cứ không buông xuống được. Tính tình của Bồng y như ông Tiết hồi còn trẻ vậy, đã chắc mẫm rồi là gặp phải vấn đề cứ phải có được đáp án cho bằng được.”

Tiết Bồng bước ra từ toilet nữa, đang đứng trước bồn rửa mặt để rửa tay.

Rất nhanh sau đó, một người khác bước vào từ ngoài nhà vệ sinh.

Hai người nhìn nhau qua tấm gương rồi lại đều ngẩn người.

Người bước vào chính là Diêu Tố Vấn.

Tiết Bồng nhoẻn miệng khẽ gật đầu, có thể coi là một lời chào hỏi.

Diêu Tố Vấn cũng gật đáp trả, không ai lên tiếng.

Diêu Tố Vấn vào toilet rồi, Tiết Bồng cũng đi ra ngoài, chưa được mấy bước đã tới hành lang, đúng lúc phòng vip trước mặt có một người đàn ông nói vọng ra: “Phục vụ, thanh toán.”

Nhân viên phục vụ ở cửa lập tức lên tiếng trả lời.

Tiết Bồng đứng lại, ngạc nhiên nhìn về phía Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cảm nhận được có ánh nhìn, vô thức quay đầu về phía này rồi cũng ngẩn người.

Tiết Bồng lên tiếng hỏi trước: “Tới ăn cơm à?”

Lục Nghiễm gật đầu nhưng hơi mất tự nhiên: “Em cũng vậy à?”

Tiết Bồng: “Ừm, hẹn với mẹ. Vậy tôi về phòng trước đây.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Thế nhưng Tiết Bồng vừa bước qua Lục Nghiễm chưa được mấy bước đã nhanh chóng nghe được một giọng nói sau lưng: “Vậy tôi về Cục thành phố trước đây, chuyện của chúng ta tôi sẽ về nói với người nhà.”

Tiết Bồng vừa đi qua đúng ngay ngã rẽ, nhìn lại đằng sau thì thấy Lục Nghiễm và Diêu Tố Vấn đang đứng cạnh nhau.

Lục Nghiễm cao hơn Diêu Tố Vấn cả khúc, nghe thấy Diêu Tố Vấn nói vậy bèn nở nụ cười, gật đầu trả lời mấy câu.

Diêu Tố Vấn cũng cười.

Bầu không khí bỗng chốc hết sức hoà hợp.

Tiết Bồng đứng ở góc, nhìn cảnh tượng này như sương mù.

Đến lúc Diêu Tố Vấn đi khỏi từ bên kia hành lang, Tiết Bồng vẫn đứng nguyên tại chỗ cho đến khi Lục Nghiễm phát hiện ra cô.

Tiết Bồng nhìn anh nở nụ cười, tuy nhạt nhưng rất có hàm ý.

Lục Nghiễm quay bước đi nhanh tới.

Tiết Bồng lại là người lên tiếng trước: “Tôi biết cô ấy, chuyên viên kỹ thuật mới của phòng thí nghiệm lý hoá, tên Diêu Tố Vấn, tốt nghiệp thạc sĩ Đại học Cảnh sát, đại học chuyên ngành Hoá học, gia cảnh khá đấy.”

Nói thế ý là cô hiểu cả rồi.

Lục Nghiễm thoáng chút ngượng ngùng nói: “Anh biết, ở nhà sắp xếp cả, thật ra anh cũng không có ý gì.”

Tiết Bồng: “Đẹp vậy mà cũng không có ý gì à?”

Lục Nghiễm: “Anh...”

Chỉ là Lục Nghiễm vừa lên tiếng thì có tiếng cãi cọ từ cách đó không xa, âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

Tiếp theo đó, họ nhìn thấy một ông bác trông khoảng sáu mươi mấy tuổi tóm chặt lấy một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, hai người vừa giằng co vừa cãi vã tới tận đây.

Nhân viên phục vụ đứng vây xung quanh muốn tách hai người ra.

Tự dừng lại nghe thấy ông bác thở lấy hơi lên, khàn giọng nói: “Đi, Cục Cảnh sát ở đằng trước đấy, tao đi nói lý với mày!”

Người đàn ông trung niên cũng thốt lên: “Ông đừng có mà cậy mình lớn tuổi, tôi nói cho ông biết, tôi chẳng sợ ông đâu, ông già rồi mà sao còn không nên nết vậy!”

Trông sắc mặt ông bác rất tệ, trán ướt mồ hôi, tuy đang đưa tay nắm lấy áo người đàn ông trung niên nhưng vẫn cứ đang run rẩy, hoàn toàn không có sức.

Người đàn ông trung niên dễ dàng vụt khỏi tay ông bác nhưng lại không dám dùng sức quá mạnh, sợ ông bác ăn vạ tại chỗ bảo là gã đẩy mình.

Nhân viên phục vụ cũng vừa khuyên vừa đỡ ông bác, giúp ông ta dịu bớt.

Người vây quanh mỗi lúc một đông.

Được một lúc, người đàn ông trung niên vẫn còn hơi tức tối, nói để đỡ mất mặt: “Ông tự coi đi, già vậy rồi mà còn nóng tính thế, chuyện có đáng gì không, cái này là tự ăn thua đủ với mình mà...”

Lục Nghiễm cao kêu, sớm đã nhìn thấy hết tình hình từ trong đám người, cũng nhận thấy ông bác đang không ổn.

Lục Nghiễm đi đến trước nói với nhân viên phục vụ: “Đừng có vây xung quanh nữa, để thoáng khí cho bác đi.”

Nhân viên phục vụ tách ra một chút, ai ngờ lúc này ông bác lại thở càng lúc càng mạnh, cứ như không lấy hơi nổi vậy, tay chân cũng bắt đầu run rẩy càng lúc càng dữ dội.

Lục Nghiễm đang đi tới vừa định đỡ lấy vai ông bác, ai ngờ mới vừa đụng tay vào, ông bác đã ngã gục về phía anh.

Lục Nghiễm nhanh tay vội vàng đỡ lấy, cúi đầu nhìn xuống thì thấy ông bác đã co giật trong tay mình, miệng há mở, cũng không biết là đang thở hay đang ho.

Người đàn ông trung niên lập tức thốt lên: “Đấy đấy nhìn xem, ăn vạ ra đấy rồi đấy!”

Lục Nghiễm không để ý tới gã, vội vã để ông bác nằm thẳng, mở nút trên cổ áo ra cho ông ta.

Tiết Bồng cũng đi theo tới, lấy tay gạt những người đang chen chúc hóng hớt ở phía trước ra: “Làm ơn nhường đường với!”

Ông bác nằm dưới đất run rẩy một lúc rồi bắt đầu không khống chế được bài tiết, cơ thể dần bất động.

Tiết Bồng vội vã lấy điện thoại gọi cấp cứu.

Sắc mặt Lục Nghiễm nghiêm trọng, lập tức hồi sức tim phổi cho ông ta.

Vài phút sau, xe cấp cứu tới, ông bác được đưa lên xe, cần có người

theo cùng.

Lục Nghiễm đã lấy ra được một mảnh giấy từ trong túi ông bác, phía trên có viết: “Tôi tên là Cao Thế Dương, đây là địa chỉ liên lạc và số điện thoại của người nhà tôi.”

Lục Nghiễm đưa mảnh giấy cho Tiết Bồng, chưa nói tiếng nào đã theo lên xe.

Tiết Bồng nhìn theo xe cấp cứu đi xa, còn nghe thấy tiếng càm ràm của người đàn ông trung niên phía sau: “Chuyện này không liên quan tới tôi đâu đấy...”

Tiết Bồng gọi điện đến số trên mảnh giấy, nhanh chóng nghe thấy giọng một người phụ nữ: “Alô?”

Tiết Bồng nói: “Chào chị, tôi tìm thấy mảnh giấy này trên người một bác tên Cao Thế Dương, cho hỏi chị là người nhà của bác ạ?”

Người phụ nữ sững sốt, vội vàng nói: “Chắc là bố chồng của tôi rồi, ông ấy làm sao thế?”

“Ban nãy ông ấy tự đứng ngã ra đất, đã được đưa đến bệnh viện rồi. Một đồng nghiệp của tôi đang đi theo trên xe cấp cứu, để tôi đưa số điện thoại anh ấy cho chị, chị đến nơi thì liên lạc với anh ấy.”

Người phụ nữ: “Vâng, vâng... cảm ơn cô, tôi đi ngay bây giờ...”

Tiết Bồng về lại Cục thành phố, việc đầu tiên định làm là đến Chi đội Hình sự xin phép giúp Lục Nghiễm, ai ngờ còn chưa đi đến tòa hình sự đã nhận được điện thoại của Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn nói ngay: “Bà đâu rồi? Về lẹ đi, có nhiệm vụ!”

Tiết Bồng khựng lại, sắp đến cửa chi đội tới nơi rồi, lại quay đầu đi về phòng thực nghiệm: “Về ngay, đang ở Cục thành phố rồi.”

Chưa tới mười phút, khoa kiểm nghiệm dấu vết và khoa pháp y đều xuất phát cùng một lúc.

Trưa nay Mạnh Nghiêu Viễn ở phòng làm việc một mình, người nhận được điện thoại từ chi đội cũng chính là y, y hiểu nhiệm vụ tường tận nhất, vừa lên xe đã nhanh chóng truyền đạt lại: “Đại đội khu phía Đông phát hiện thấy án mạng, cần chúng ta giúp cung cấp kỹ thuật.”

Cục thành phố gần khu phía Đông nhất, đại đội khu phía Đông cũng đã có chuyên viên kỹ thuật riêng nhưng không đủ người, kinh nghiệm cũng thiếu, vả lại vừa phái hai chuyên viên kỹ thuật đi chấp hành nhiệm vụ thì lập tức có điện thoại báo án nói rằng phát hiện án mạng.

Lúc cảnh sát hình sự phân cực phía Đông đến thì chỉ nhìn thấy một thi thể người già trong nhà, rõ là đã ngã xuống tử vong nhiều giờ, cơ thể đã bắt đầu thối rữa, còn tỏa ra mùi tử thi.

Đại đội khu phía Đông không dám để chuyên viên kỹ thuật không đủ kinh nghiệm trực tiếp tới hiện trường, lập tức báo lên Chi đội nhờ chi viện.

Trương Xuân Dương của Chi đội nhận được điện thoại, lập tức thông báo với Lục Nghiễm, khi đó Lục Nghiễm đang ở trên xe cấp cứu, về không kịp đành giao lại cho Trương Xuân Dương, bảo y báo cho kỹ thuật với pháp y tới hiện trường hỗ trợ kỹ thuật trước.

Tiết Bồng nghe tới đây thì không nói gì, chỉ cầm điện thoại, chụp lấy mảnh giấy lấy được từ trên người ông bác gửi cho Lục Nghiễm rồi nói: “Đã liên lạc với con dâu của ông bác rồi, chị ấy đang trên đường đến bệnh viện. Ông bác sao rồi?”

Lục Nghiễm trả lời: “Không còn mạch đập hơi thở gì nữa, đang cấp cứu.”

Chương 24

Chỉ trong chớp mắt, cả nhóm Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đã tới hiện trường vụ án, pháp y đi cùng là Trần Huân.

Hiện trường vụ án nằm ở một căn chung cư rất bình thường, vì người phát hiện ra án mạng không hề bước vào hiện trường, sau khi nhận được báo án, đại đội hình sự của phân cục khu phía Đông lại lập tức đến bảo vệ hiện trường nên về cơ bản không có khả năng hiện trường bị phá hoại.

Ai nấy đều cật lực tránh né, sau khi phát hiện toà nhà mình ở xảy ra án mạng, lại có xe cảnh sát ngừng bên dưới, rất nhiều chuyên viên khám nghiệm hiện trường mặc quần áo bảo hộ đi vào căn chung cư, dân chúng xung quanh đều sợ hãi nấp trong nhà, dù có tò mò cũng không dám ra hóng hớt.

Tới nỗi lúc chuyên viên khám nghiệm hiện trường tới tìm hàng xóm hỏi thăm, điều tra thông tin sơ bộ, mọi người đều mở cửa một cách dè dặt, nhất là những hộ sống ở cùng tầng.

Trước khi vào hiện trường, nhóm Tiết Bồng đã nghe Tề Thăng, cảnh sát hình sự phân cục khu phía Đông thuật lại sơ lược tình hình.

Thời điểm sớm nhất phát hiện ra thi thể người già trong nhà là lúc hộ gia đình ở lầu dưới vừa đi du lịch ở nơi khác về, phát hiện trần nhà phòng tắm nhà mình bị đột một mảng lớn, hơn nữa trông như đã ngâm lâu lắm, tường đều ướt đẫm, bắt đầu nứt toác cả ra, trông thế này thì bắt buộc phải thoát nước ngay lập tức.

Hàng xóm lầu dưới tức tối chạy lên trên gõ cửa.

Gõ cửa hồi lâu không có ai trả lời, còn ngửi thấy một mùi thối kỳ lạ bên trong, thêm vào đó trong nhà từ đầu tới cuối không một ai lên tiếng, hàng xóm lầu dưới cũng không có cách thức liên lạc với người trong nhà này bèn gọi điện cho ban quản lý tòa nhà.

Ban quản lý gọi vào số di động mà người già trong nhà cung cấp, cũng không có ai trả lời.

Hàng xóm lầu dưới chịu không nổi nữa bèn nói ban quản lý tới xem sao.

Sau khi ban quản lý tới, lại lên trên tầng cùng hàng xóm lầu dưới, thử đứng ngoài cửa gọi điện lại lần nữa, sau đó nghe được tiếng chuông vọng ra từ sau cửa.

Mùi thối lạ kỳ lại dần lan ra ngoài, khiến hàng xóm tầng dưới và phía quản lý chỉ cách đó một cánh cửa bắt đầu có dự cảm xấu.

Quản lý nói người sống ở đây là một cụ già sống một mình, cứ dăm ba bữa lại có con trai, con dâu đến thăm.

Hàng xóm tầng dưới bắt đầu suy diễn không biết có khi nào mấy ngày nay không ai đến thăm, cụ già đã chết trong nhà cũng không ai biết?

Nhưng mà nghĩ là một chuyện, phía quản lý lại không dám cạy cửa nhà người ta, chỉ có thể báo cảnh sát xử lý trước.

Người tới đầu tiên là hai cảnh sát khu vực nhưng không phải cảnh sát đội hình sự, vì một trong hai người có hai mươi năm kinh nghiệm làm việc, dù không thường tới lui hiện trường vụ án nhưng cũng đã từng trải qua việc tương tự, nhất là những vụ án người già ở nhà một mình như thế này, cần phải cực kỳ cảnh giác.

Cảnh sát khu vực vừa tới hiện trường đã ngửi thấy mùi hôi thối,

trùng hợp là trước đây anh ta đã từng ngửi thấy, mùi này quả thật rất khó hình dung, ngửi một lần là cả đời sẽ không quên được, phải gọi là hắc đến cay mắt theo đúng nghĩa đen, có thể khiến cả người dính phải mùi.

Cảnh sát khu vực nhận thấy tình hình nghiêm trọng, lập tức báo ban quản lí liên lạc với người nhà cụ già nhưng phía quản lí cũng không có ghi chép gì, chỉ có mỗi số di động của người già.

Đến lúc cảnh sát gọi về Cục Cảnh sát mới tìm ra được số điện thoại của người nhà chủ hộ nhưng gọi mãi không gọi được cho người con trai, cuối cùng chỉ gọi được cho mỗi cô con dâu.

Người con dâu nhắc máy, bảo rằng đang trên đường đến bệnh viện xem xem bố chồng mình thế nào, bảo rằng bố chồng chị ta đang gặp nguy hiểm tính mạng, đang được cấp cứu, bây giờ chị ta không thể nào tới đó mở cửa được.

Cảnh sát lập tức xin phép người con dâu đồng ý cho họ cạy cửa vào nhà xem xét.

Đến lúc cửa được mở ra, mùi hôi thối xộc tới thì lúc ấy hai cảnh sát kia mới nhìn thấy cảnh tượng mà Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đứng ở cửa đang cùng nhìn thấy ngay lúc này.

Một thi thể đang nằm trên sàn nhà trong phòng khách, trông vóc dáng và cách ăn mặc thì chắc là một bà cụ, dưới thi thể có một mảnh dịch bài tiết đã khô màu đỏ có pha chút màu cà phê.

Hơn nữa như là Tề Thăng của phân cục khu phía Đông đã nói, thi thể đã thối rữa nhưng vẫn chưa thối rữa nghiêm trọng, phần lớn da thịt đều được phủ bởi quần áo, những phần lộ ra bên ngoài đã bị ruồi nhặng bay khắp nơi trong căn nhà bu lấy.

Theo lý mà nói thì nếu đã thối rữa đến mức này, đáng ra phần lộ ra của thi thể đã phải có mùi nhưng trên thi thể không hề nhìn thấy,

chứng tỏ ban đầu trong nhà không hề có ruồi, căn nhà này khá là kín đáo, không có kẽ hở cho ruồi bay vào từ bên ngoài.

Những con ruồi trong nhà bây giờ đều nghe mùi bay đến sau khi mở cửa, đang cố gắng dốc thêm sức lực sinh sôi nảy nở.

Lại nói thêm về thứ mùi này, dù đã mở cửa nhưng hiện trường vụ án như thế này thường đều không thể mở cửa sổ, có lúc còn phải phân biệt mùi để tìm “chứng cứ”, vì vậy thứ mùi ấy đã xộc thẳng ra cửa.

Vì cơ cấu ăn uống giữa người và các động vật khác không giống nhau nên mùi toả ra sau khi chết cũng sẽ khác hơn thi thể thối rữa của bất cứ động vật nào, vì trong thứ mùi này có chứa hơn bốn trăm thứ hợp chất hữu cơ mà ruồi nhặng rất thích.

Nhóm Tiết Bồng mặc quần áo bảo hộ vào, còn đeo cả khẩu trang 3M nhưng mùi tử thi vẫn cực kỳ nồng nặc, theo như Mạnh Nghiêu Viễn nói thì có đeo mặt nạ chống độc cũng không đỡ được.

Thêm vào đó, thứ mùi này bám rất dai, nó sẽ bám vào mũi, vào miệng, vào từng món quần áo, tất vớ thậm chí là trong đồ lót, đến lúc xong nhiệm vụ về nhà, cởi đồ ra vẫn nghe thấy thứ mùi này.

Cả bọn Tiết Bồng với Mạnh Nghiêu Viễn, Trình Phỉ chào hỏi Tề Thăng phụ trách dẫn dắt đội rồi bắt đầu bước vào hiện trường tìm kiếm những dấu vết dễ biến mất nhất cần phải thu thập ngay lập tức, ví dụ như dấu chân ở cửa.

Lúc Trình Phỉ thu thập chứng cứ ở ngoài cửa, chuyên viên khám nghiệm ở đội Tề Thăng cũng đã hoàn thành cơ bản việc chụp ảnh, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn tới trước thi thể, phía sau còn có vài chuyên viên phụ trách ghi chép chụp ảnh.

Hai người quan sát tổng thể cái xác và vật chứng dấu vết xung quanh, Mạnh Nghiêu Viễn liếc nhìn sang Tiết Bồng, lòng không khỏi thấy nặng trĩu.

Đúng ra thì với cái hiện trường như thế này, Tiết Bồng phải là người đầu tiên thấy khó chịu mới đúng, cô là người có khứu giác nhạy cảm nhất cả toà thực nghiệm kỹ thuật hình sự, có khi tới hiện trường, Tiết Bồng còn phát hiện được một số dấu vết khó thấy nhờ vào chút mũi thoáng toả ra, lần theo mũi tìm được dấu vết.

Mũi như Tiết Bồng còn thính hơn cả mũi điện tử, cô chắc phải là người suy sụp nhất ở đây, thiếu điều muốn ngất luôn tại chỗ, ai ngờ cô lại cứ như người không có chuyện gì ấy, đứng ở đó chăm chú cẩn thận tìm dấu vết.

Hai người nhanh chóng bắt đầu thu thập dấu vết xung quanh thi thể, ngoài ra, dấu chân đi lại từ cửa tới trong nhà không có nhiều, có một nhóm là của chiếc giày mà bà cụ đang mang trên chân, cũng là nhóm dấu chân đi lại nhiều nhất, ngoài ra chỉ còn lại một nhóm dấu chân, nhìn đế giày thì chắc là cỡ giày số bốn mươi hai của nam, hoa văn dưới đế trông giống như giày bata hoặc giày thể thao.

Dấu chân đôi giày số bốn mươi hai này đi đến tận kệ giày, cũng chính là khoảng cách một mét rưỡi sau khi vào cửa, sau đó thì dấu chân biến mất, nhanh chóng xuất hiện một nhóm dấu dép lê số lớn khác kéo dài từ kệ giày.

Cũng có nghĩa là người đàn ông mang đôi giày số bốn mươi hai này chắc có lẽ là con trai của bà cụ, như lời Tề Thăng truyền đạt lại lời của cảnh sát khu vực, cứ dăm ba bữa sẽ có con trai, con dâu đến thăm bà bác.

Thế nhưng khoảng gần đây đều chẳng thấy con dâu tới, mấy ngày trước chỉ có một mình người con trai.

Nhìn từ dấu vết hiện trường thì trước khi chết, người chết đã có một ít dấu hiệu vùng vẫy, nơi ngã xuống là dưới sofa, trên đệm sofa có vết nhăn do bị kéo xuống, trên sofa còn có một cái gối, trên gối có vết lõm, giống như là ban đầu bà cụ nằm trên sofa chợp mắt, đột nhiên

cảm thấy khó chịu vì lý do nào đó, định ngồi dậy khỏi sofa nhưng lại giãy giụa rồi rơi xuống đất cho đến khi ngẹt thở.

Điện thoại của bà cụ được đặt trên bàn trà, bàn trà cách sofa khoảng nửa mét, xung quanh thi thể chỉ có mỗi dấu chân của bà cụ, hoàn toàn không có dấu dẫm lên số lớn, điều này chứng tỏ lúc bà cụ qua đời, bên cạnh không có người nào khác, sự việc xảy ra đột ngột, bà còn không kịp với tay lấy điện thoại.

Nhân lúc Mạnh Nghiêu Viễn thu thập dấu chân ở xung quanh thi thể, Tiết Bồng cầm lấy chiếc điện thoại, thu thập dấu vân tay và tế bào da bên trên, sau đó lại mở lịch sử liên lạc.

Lần sau cùng thực hiện cuộc gọi là hơn mười giờ sáng hai ngày trước, tên đối tượng liên lạc trong danh bạ là “Con dâu”, mấy cuộc gọi tới sau đó đều không nhắc máy.

Tiết Bồng vốn định bỏ điện thoại vào túi vật chứng nhưng lại cố tình nhìn ngay dòng ghi chép cuộc gọi của “Con dâu” rồi nhanh chóng đắm chìm vào thế giới chi tiết.

Tiết Bồng nheo mắt một lúc, đang định nhấn vào thì bỗng nhìn chăm chăm không rời mắt.

Sao dãy số này lại quen thế nhỉ?

Bốn số trong đó trùng hợp lại là 1818 mà hình như cô đã thấy thoáng qua ở đâu đó?

Tiết Bồng nghi hoặc cau mày rồi ngược mắt lên, nhìn thấy trên cái kệ ngang ở góc có mấy tấm ảnh, một trong số đó là ảnh chụp cả gia đình.

Tiết Bồng đi đến gần nhìn, lập tức chết trân.

Tám ảnh gia đình chụp bốn người, ngồi phía trước là hai vợ chồng

già, phía sau là một đôi nam nữ trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi, bốn người đều cười rất tươi, nhìn thoáng qua thì là một bức ảnh gia đình rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Chỉ là ông lão ngồi kế bà cụ sao lại trông cứ giống như ông bác bị lên cơn bệnh trong quán ăn, được Lục Nghiễm đưa tới bệnh viện hôm nay?

Tiết Bồng nhớ rất rõ cầm ông cụ đó có hơi nhô ra ngoài, hơi vuông vức một chút, giữa cầm có vết lõm, hay gọi là cầm chẻ, ông cụ trong ảnh cũng vậy.

Tiết Bồng đứng trước bức ảnh một lúc lâu, Tề Thăng đi đến hỏi: “Sao thế, có phát hiện gì sao?”

Tiết Bồng quay người hỏi Tề Thăng: “Đội trưởng Tề, ban nãy các anh có liên lạc với người nhà bà cụ, người đó là con dâu bà ấy đúng không?”

Tề Thăng gật đầu.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy đã tìm ra chồng bà ấy họ gì chưa, có phải họ Cao, tên là Cao Thế Dương không?”

Tề Thăng chứng lại: “Đúng rồi, tên là Cao Thế Dương, sao cô lại biết?”

Tiết Bồng nhú chặt mày, nhìn sang thi thể rồi nói với Tề Thăng: “Chồng của bà lão đang được cấp cứu ở bệnh viện, lúc ông ấy phát bệnh tôi cũng trùng hợp có mặt ở đó, còn có gọi điện cho người con dâu này nữa. Phải rồi, người đưa ông bác đến bệnh viện chính là đội phó Lục Nghiễm của Chi đội Hình sự.”

Tiết Bồng nói xong, khoan nói tới Tề Thăng, đến cả Mạnh Nghiêu Viễn đang thu thập chứng cứ bên cạnh cũng sững sờ theo, vô thức liếc nhìn sang bên này.

Chỉ là rất nhanh sau đó, Tề Thăng lại nhanh chóng bước ra cửa gọi điện thoại, xác nhận trường hợp Tiết Bồng nhắc đến.

Quả thật vậy, chồng của bà cụ là Cao Thế Dương vẫn đang được cấp cứu, hiện tại đã được đưa vào ICU qua sự cho phép của người nhà.

Ở bên này, Tiết Bồng đã bước vào phòng ngủ của bà cụ để thu thập chứng cứ.

Bà bác không để lại quá nhiều đồ dùng, đa phần đều được đặt ở mấy chỗ dễ lấy dễ cất ở phía ngoài, thứ nào không thường dùng đến thì cất trên kệ cao.

Bà bác tên Lý Lan Tú, cũng có thói quen cất giữ đồ cũ như tất cả những người già khác, đồ cũ không vỡ vứt đi, dù hết dùng được cũng sẽ đem cất.

Những thứ thường dùng hay có giá trị như sổ tiết kiệm, bệnh án, thẻ bảo hiểm đều được bà để trong một cái hộp ở đầu giường.

Bên trên còn có bệnh án, nhìn ngày tháng thì gần đây bà cụ từng đi khám gan thận ở phòng khám trung y.

Còn một điểm nữa mà Lý Lan Tú cũng giống như những người già khác chính là bỏ thuốc thường dùng vào một cái hộp nhỏ, bao gồm cả thực phẩm chức năng, tất cả đều được xếp gọn gàng ngăn nắp, lúc cần uống chỉ cần mở ra rồi lấy ngay theo liều lượng, bỏ vào một cái bát nhựa nhỏ có đường kính chỉ bốn cm, loại thuốc mà bệnh viện thường kê cho bệnh nhân.

Trên cái bát nhỏ có dịch nước bọt của Lý Lan Tú, điều này chứng tỏ bà ấy đã uống thẳng thuốc từ trong chén rồi mới uống nước.

Trên chiếc giường đôi mà Lý Lan Tú thường hay ngủ, chỉ có một bên

phía ngoài là có dấu vết rõ rệt, nửa bên trong được đặt thêm một tấm chăn được xếp thẳng thớm, gối cũng chỉ được đặt ở bên ngoài.

Xem ra hai vợ chồng già Lý Lan Tú và Cao Thế Dương không hề sống cùng nhau, hơn nữa lại còn không liên lạc gì mấy, đây cũng là lý do vì sao thi thể Lý Lan Tú đã thối rửa mà Cao Thế Dương lại không hề hay biết, trưa trời trưa trệt còn gây gổ với người ta ở trong quán ăn.

Lúc Tiết Bồng vào phòng ngủ thu thập chứng cứ, Mạnh Nghiêu Viễn cũng phát hiện ra vài thứ ở nhà bếp, ví dụ như bã thuốc Bắc Lý Lan Tú đổ trong thùng rác.

Hơn nữa hình như Lý Lan Tú không hề thích ăn thịt thà, đồ đông lạnh trong tủ lạnh không hề thấy có thịt mà rau củ quả lại khá nhiều.

Trong nhà vệ sinh, nắp bồn cầu và nắp lỗ cống đều được đẩy lại, vòi nước vẫn đang chảy, nước chảy rất nhỏ, dưới bồn rửa tay còn đang ngâm một chiếc giẻ lau, nước không thể chảy được xuống cống nên tràn ra khắp sàn phòng tắm.

Vì giữa phòng tắm với bên ngoài có một bậc thềm ngăn lại, nước chảy cũng không lớn nên số nước này đã men theo kẽ hở của cống, đọng ở vách ngăn giữa hai tầng lầu.

Trong phòng khách, pháp y Trần Huân đang khám nghiệm tử thi.

Qua bước đầu phán đoán, phòng khách nơi Lý Lan Tú ngã xuống là hiện trường đầu tiên, từ các chứng cứ hiện tại có thể thấy, có lẽ Lý Lan Tú đã chết do té ngã, hiện tượng trên thi thể đã đến thời kỳ cuối, những hiện tượng ban đầu đều đã biến mất.

Sau khi chết, thi thể chưa từng bị ai khác động tới, đã xuất hiện hiện tượng trương phình thối rửa phần bụng nhưng lại không thối rửa hệ thống mạch máu, kết hợp thêm suy đoán từ các đặc tính khác, thời gian tử vong của Lý Lan Tú được xác định trong khoảng hai ngày.

Lúc Tiết Bồng thu thập xong chứng cứ trong phòng ngủ rồi bước ra ngoài, thi thể Lý Lan Tú đã được cho vào túi khiêng ra khỏi cửa.

Trần Huân đang báo cáo tình hình với Tề Thăng, không phát hiện thương tổn ở phía ngoài thi thể, bước đầu phán đoán không phải chết do bất kỳ vũ khí sắc nhọn nào mà giống như là chết do phát bệnh đột ngột, vì có dấu hiệu nghẹt thở thông thường nên suy đoán sơ bộ là bệnh về hệ thống hô hấp dẫn đến chết do té ngã.

Cũng có nghĩa là tạm thời có thể loại trừ nguyên nhân tử vong vì các chứng bệnh khác hoặc chết do bạo lực.

Tiết Bồng đang định tiếp tục làm việc của mình, nghe đến bốn chữ “hệ thống hô hấp” bèn sững người.

Cô vô thức nhìn về phía Trần Huân và Tề Thăng, Tề Thăng lại trông như nhớ ra được gì đó, nhìn về phía Tiết Bồng.

Còn chưa đợi Tề Thăng lên tiếng, Tiết Bồng đã đi tới nói: “Đội trưởng Tề, pháp y Trần, hôm nay khi chồng của bà bác này là Cao Thế Dương phát bệnh, cũng xuất hiện vấn đề về hệ thống hô hấp như là sốt, khó thở, co giật, còn có hiện tượng nôn ói và tiểu tiện, đại tiện mất kiểm soát. Thời gian phát bệnh rất ngắn, đưa lên xe cấp cứu còn chưa đến bệnh viện thì đã mất hết hơi thở và mạch đập rồi, hiện giờ vẫn đang cấp cứu.”

Trần Huân sững sờ: “Trùng hợp vậy sao?”

Ba người im lặng vài giây, không ai nói gì, trong lòng mỗi người đều xuất hiện cùng một cảm giác: Vụ án này không hề chỉ “đơn giản” là ngã chết vì vấn đề hệ thống hô hấp.

Lúc này, điện thoại của Tề Thăng reng lên, người gọi đến là Lục Nghiễm.

Tề Thăng đi sang một bên, nhấc điện thoại nghe máy, nhanh chóng thuật lại tình trạng hiện trường rồi đưa điện thoại cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng chứng lại rồi đón lấy, nghe thấy giọng nói của Lục Nghiễm bên kia đầu dây: “Em đã xem xem thường ngày Lý Lan Tú hay uống thuốc gì chưa, còn cả bệnh án của bà ấy nữa.”

Lục Nghiễm đi thẳng vào vấn đề không vòng vo.

Tiết Bồng nhớ lại một lúc rồi nói: “Đã xem rồi, ngoài một số thuốc trị bệnh về đường hô hấp thì gần đây Lý Lan Tú còn có đi khám trung y, chủ yếu là thuốc chữa bệnh gan thận.”

Gan, thận.

Lục Nghiễm im lặng vài giây rồi nói: “Ban nãy cũng vừa phát hiện ra Cao Thế Dương bị suy thận.”

Tiết Bồng khựng lại.

Nếu như ban nãy mọi người chỉ còn đang nghi ngờ thì lúc này về cơ bản đã khẳng định được.

Hiện tại hai vợ chồng không chỉ có vấn đề về đường hô hấp mà còn xuất hiện vấn đề về gan, thận, thêm đó còn có cả hiện tượng nôn ói và co giật, thậm chí trong dịch bài tiết của Lý Lan Tú còn có máu, đây không chỉ đơn giản là có vấn đề về đường hô hấp.

Cái quan trọng nhất là thời gian phát bệnh của cả hai đều cách nhau rất gần.

Tiết Bồng thở dài, đưa điện thoại cho Tề Thăng.

Trong lúc Tề Thăng và Lục Nghiễm nói chuyện, Trần Huân cũng tới hỏi Tiết Bồng: “Có chuyện gì thế?”

Tiết Bồng: “Chồng của Lý Lan Tú không những có vấn đề về đường hô hấp mà còn phát hiện ra suy thận.”

Lúc này, Trần Huân cũng biến sắc.

Tề Thăng cúp điện thoại, nói với Trần Huân: “Pháp y Trần, lát nữa chắc phải phiền các anh giải phẫu kiểm tra thêm, đội phó Lục đang làm việc với người nhà, đợi anh ấy gửi tin tới thì anh có thể đi bất cứ lúc nào. Sau đó còn phải tiếp tục xét nghiệm chất độc.”

Trần Huân: “Không vấn đề gì.”

Lúc này, các thành viên trong đội của Tề Thăng và Trương Xuân Dương đều đang điều tra dân cư ở gần đó, hiện tại vẫn chưa có thông tin gì mới.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn lại kiểm tra kỹ càng “dấu vết” chất độc trong phòng như những lọ thuốc đáng nghi, chỉ là không thu hoạch được gì.

Xem xét ở hiện trường thì dấu chân duy nhất từng ra vào cửa lớn chỉ có mỗi đôi giày thể thao nam số bốn mươi hai, sau đó thì bà Lý Lan Tú còn chưa ra khỏi cửa.

Cũng có nghĩa là nếu thật sự có liên quan tới chất độc thì hiện tại người có khả năng ra tay nhất chính là người đàn ông mang giày số bốn mươi hai, rất có thể là người con trai vẫn chưa thể liên lạc được.

Giải thích từ vựng:

Giới trên tử thi: Là trứng của ruồi nhặng, nếu trong một không gian kín, không có ruồi nhặng thì tất nhiên cũng sẽ không có trứng. Tất nhiên là cũng có khi nơi được cho là không gian kín chưa chắc đã là không gian kín, trước tiên phải xác định xem có kẽ hở cửa sổ hay cửa ra vào hay không. Nếu trong nhà có thiết bị điện tử như là máy

lạnh, máy hút khói được lắp đặt không kỹ có xuất hiện kẽ hở thì lại là chuyện khác.

Tuy trong nhà không có ruồi nhặng nhưng nếu có mua thịt sống hay cá sống về đặt ở nơi có nhiệt độ bình thường (từ khoảng mười lăm đến hai mươi lăm độ), mấy ngày sau cũng có thể sinh ra sinh vật nhỏ này. Đó là bởi vì ruồi nhặng có thể đã đẻ trứng trước khi bạn mua về. Khi mua thịt heo ở chợ sẽ thấy được sạp thịt và sạp hải sản có rất nhiều ruồi nhặng, việc này cũng đã thể hiện tầm quan trọng và tính khoa học của việc nấu thịt chín kỹ trước khi ăn.

Mùi tử thi: Đã được nhắc đến sơ lược trong chương, vì cơ cấu ăn uống của con người không giống các động vật khác, rất giàu protein, vì thế mùi tử thi cũng sẽ không giống những động vật khác.

Chương 25

Sau khi thu thập chứng cứ từ hiện trường, Tề Thăng đưa đội mình về phân cục khu phía Đông, trước khi đi còn trao đổi mấy câu với Tiết Bồng, Mạnh Nghiêu Viễn, phương hướng điều tra tiếp theo sẽ đợi kết quả báo cáo của kiểm nghiệm dấu vết và y pháp độc chất.

Nói cách khác thì nếu xét nghiệm ra được chất độc trong máu của Lý Lan Tú thì vụ án này tuyệt đối không phải chết tự nhiên.

Nhóm của Tiết Bồng cũng nhanh chóng lên xe về Cục thành phố, trên đường về, Trình Phỉ và Mạnh Nghiêu Viễn vẫn còn đang bàn về vụ án.

Thật ra trông vụ án có vẻ không phức tạp, nhìn vào hiện trường vụ án là thấy rõ, trong nhà không có dấu vết xâm nhập, khi còn sống, Lý Lan Tú cũng không phải chịu bất cứ tấn công bạo lực nào.

Hơn nữa theo quan sát cách bày trí và vật dụng cá nhân trong nhà thì Lý Lan Tú đã ở một mình được một thời gian, hiện tượng tử vong của bà ngoài việc tự giãy giụa cũng không có xảy ra dấu vết chống cự, va chạm xô đẩy nào khác.

Cũng có nghĩa là chỉ nhìn hiện trường vụ án thì có thể loại bỏ trường hợp bị giết.

Nhưng lại trùng hợp là chồng của Lý Lan Tú là Cao Thế Dương lại phát bệnh ngã ra đất trước sự chứng kiến của rất nhiều người vào trưa nay, triệu chứng khi phát bệnh tương tự với Lý Lan Tú.

Hai người phát bệnh cách nhau hai ngày nhưng đến hôm nay mới

phát hiện ra thi thể của Lý Lan Tú, cũng vì sự “trùng hợp” về thời gian này mới khiến các chuyên viên điều tra nảy sinh nghi ngờ.

Trình Phi nói với Mạnh Nghiêu Viễn về câu chuyện thời còn học đại học: “Ông nội em mất rồi, bà nội luôn ở một mình. Trước kia bà cứ nói tim mình không khoẻ, không thở nổi, thế nhưng mỗi lần đi bệnh viện kiểm tra đều ra kết quả là không có vấn đề gì. Rốt cuộc sau đó, tự dưng bà em lại mất trong lúc đang xem ti vi. Đến lúc nhà em phát hiện ra thì đã là sau đó mấy tiếng, nhân viên cứu thương kiểm tra sơ ở hiện trường, bảo là bệnh tim tái phát, sau đó khiêng di thể của bà em lên xe cấp cứu, đưa đến thẳng nhà xác bệnh viện.

Nói đến đây, Trình Phi thở dài: “Hôm nay em nhìn thấy Lý Lan Tú, trong lòng thấy khó chịu lắm. Anh nghĩ xem, nếu mà không nhờ hàng xóm báo cảnh sát, nếu cảnh sát khu vực tới hiện trường không phát giác ra mà thông báo với đội hình sự khu phía Đông, nếu đội hình sự không nhờ chúng ta đến chi viện để bảo đảm, nếu chồng bà ấy cũng không xuất hiện triệu chứng tương tự trong hôm nay, trùng hợp khiến chúng ta hoài nghi... trong số những chi tiết trên nếu có một sự việc bị phớt lờ, cho là người già ở nhà một mình đột tử chết rồi cứ gọi xe cấp cứu đưa đi, ai mà mà ngờ được đến chuyện chất độc chứ?”

Có trường hợp có thể xác định được loại chất độc thông qua khám nghiệm tử thi nhưng có khi kết quả cũng chưa chắc chắn được một trăm phần trăm, trong trường hợp đó, nguyên nhân tử vong sẽ được xác định là ngưng tim.

Hơn nữa biểu hiện sau khi trúng độc của mỗi loại độc cũng đều khác nhau, mãn tính hay cấp tính cũng khác nhau, Lý Lan Tú không có triệu chứng điển hình, hơn nữa thi thể đã được để hai ngày, không ai có thể dùng mắt thường nhận biết được bà ấy có trúng độc hay không.

Tất nhiên là theo lý thuyết thì đều sẽ xét nghiệm ra được chất độc nhưng đó cũng là việc sau khi khám nghiệm tử thi.

Lúc này, Trương Xuân Dương đang lái xe mới nói: “Chứ không thì người ta đâu có nói là lười trời lồng lộng? Nếu thật sự như cậu nói, nhiều cái “nếu” như thế kết hợp lại với nhau, vậy thì có khi chuyện này cũng bị cho qua luôn rồi. Nhưng mà bây giờ xem ra chuyện này cũng khá là khó khăn, đội phó Lục chắc chắn là sẽ khó xử lý...”

Trình Phi hỏi: “Sao lại thế?”

Trương Xuân Dương nói: Nghe nói mấy năm trước đã từng xảy ra chuyện tương tự ở phân cục bên dưới. Có một vụ án cực kỳ quái lạ, hiện trường thì nhìn cỡ nào cũng không giống như là chết tự nhiên, người nhà lại không đưa ra được lý do chính đáng để từ chối khám nghiệm tử thi, đội trưởng phân cục đó chắc chắn là phải khám nghiệm thôi. Bác sĩ pháp y lúc đó là pháp y Quý, mọi người đoán xem kết quả thế nào...”

Trình Phi ngẫm nghĩ: “Ấy, không lẽ lại thật sự là chết tự nhiên...”

Lúc này xe đi qua một ngã rẽ, Trương Xuân Dương tập trung lái không nói chuyện được.

Mạnh Nghiêu Viễn bèn nói tiếp: “Đúng rồi, kết quả báo cáo là nguyên nhân cái chết không đáng nghi, chỉ là mọi sự trùng hợp ở hiện trường kết hợp lại với nhau khiến đại đội phân cục nghi ngờ. Đến khi có được kết quả khám nghiệm tử thi, người nhà của người chết nổi điên ngay tại chỗ, tóm lấy pháp y Quý và cảnh sát hình sự lúc đó tại hiện trường miết không buông, cứ nằng nặc đòi giải quyết công bằng... nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện này mà đổi lại là ai khác cũng sẽ khó chấp nhận được.”

Trình Phi: “Cũng đúng, nếu em là người nhà, chắc chắn em cũng không chịu nổi. Người phương Đông mình vẫn chú trọng việc giữ cho thi thể nguyên vẹn.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Tất nhiên là cũng có trường hợp trái ngược

hoàn toàn. Người nhà nạn nhân cảm thấy cái chết nhất định không bình thường, nằng nặc yêu cầu khám nghiệm tử thi, đòi tìm ra “hung thủ”, kết cuộc khám nghiệm tử thi lại ra là chết tự nhiên nhưng người nhà cứ không tin, còn đòi khám nghiệm lại lần hai thậm chí là nhiều lần nữa.”

Trong lúc ba người trên xe đang huyền thuyên không ngừng thì Tiết Bồng ngồi ở ghế sau vẫn cứ nhìn ra đường từ nãy tới giờ, suy nghĩ đến thất thần.

Thật ra chỉ nhìn tình hình hiện tại thì không thể hoàn toàn chắc chắn được hai vợ chồng Lý Lan Tú và Cao Thế Dương đều trúng độc, ít nhất nếu chỉ nhìn triệu chứng thì có hơi độc đoán, nếu không liên kết hai sự việc xảy ra lần lượt lại với nhau thì e là sẽ không nghĩ theo hướng này ngay lập tức.

Rõ ràng là hai vợ chồng không ở cùng nhau nhưng lại đều có vấn đề về đường hô hấp, triệu chứng lúc phát bệnh cũng rất giống nhau, hơn nữa hai sự việc xảy ra chỉ trong vòng ba ngày, sự trùng hợp này thật sự quá hiếm thấy.

Tiết Bồng nhanh chóng sắp xếp lại trong đầu về các loại độc có thể dẫn đến trường hợp này, lúc này lại nghe thấy Trình Phi nói nhỏ: “Nếu thật sự liên quan tới chất độc vậy thì chắc chắn là người nhà làm rồi, người ngoài làm gì có cơ hội này, còn phải tiếp cận động thời hai ông bà bác, vả lại cũng không có động cơ nữa... nhưng mà nếu thật sự là người nhà thì mất nhân tính quá.”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Mỗi năm đều xảy ra vụ án người nhà bỏ độc, nhưng mà đa phần đều không nắm được liều lượng, không có kiến thức hóa học và y học, rất dễ bị phát hiện. Số ít thì biết chơi hiểm, làm loăng rồi mới bỏ vào, dẫn đến trúng độc mãn tính, loại người này mới là xấu xa thật sự.”

Trình Phi: “Em không hiểu luôn ấy, họ muốn cái gì vậy?”

Trương Xuân Dương cười phụt: “Còn cái gì nữa, thứ người táng tận lương tâm như vậy chỉ có là nhắm vào tiền bạc hay là nhà cửa gì đó. Nếu hai vợ chồng thật sự trúng độc thì con trai họ là người bị tình nghi lớn nhất, cậu xem, liên lạc mãi có được đâu.”

Trình Phỉ thờ dài: “Người ta còn nói là nuôi con để già được nhờ cơ...”

Mạnh Nghiêu Viễn không đáp, quay đầu nhìn Tiết Bồng: “Nói nghe nè đồng chí Tiết Bồng, bà tham gia bàn bạc chung cái đi, đừng có tàng hình nữa được không?”

“Bàn về đối tượng tình nghi với động cơ lúc này hơi sớm rồi thì phải?” Tiết Bồng quay sang nói: “Nhưng mà có thể chắc chắn được một điều là con trai của hai ông bà bác không phải là con ruột.”

Mạnh Nghiêu Viễn khựng lại, Trình Phỉ ngồi ở ghế phụ quay đầu nhìn xuống, đến cả Trương Xuân Dương cũng liếc nhìn Tiết Bồng qua kính chiếu hậu.

Tiết Bồng nói: “Tôi thấy trong ảnh gia đình thì Cao Thế Dương có cằm chẻ nhưng con trai bác ấy lại không có. Nếu như là con ruột thì phần trăm cao sẽ di truyền kiểu gen trội này. Cho là anh con trai thuộc số ít còn lại đi nhưng mà cằm của anh ta cũng đâu giống Lý Lan Tú, những nét đặc trưng khác trên khuôn mặt cũng không giống với hai vợ chồng này.”

Cả nhóm bỗng chốc đều im lặng.

Một lúc sau, Trình Phỉ mới xoa xoa cánh tay rắn chắc của mình: “Trời má ơi, em nổi hết da gà da vịt rồi đây này, vậy là con nuôi giết người cướp của?”

Tiết Bồng nhàn nhạt nói: “Trước khi có kết quả y pháp độc chất, đừng đưa ra kết luận dễ dàng.”

Trình Phi nhún vai: “Vâng.”

Trình Phi khá là ngây thơ, chưa trải qua sóng to gió lớn trong xã hội, cũng chưa tiếp xúc nhiều với án mạng, thấy Tiết Bồng ngần nấp thứ tự như thế thì tất nhiên cũng không biết nên giao tiếp thế nào.

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn thì không giống vậy, y đã quen giỡn hớt với Tiết Bồng, hai người lại còn vào Cục thành phố trong một khoảng thời gian gần nhau, lúc trêu đùa cũng không kiêng kỵ gì: “Phải rồi, chuyện này còn một nghi vấn nữa cực kỳ quan trọng, tôi chắc là mấy người cũng không để ý tới đâu.”

Câu nói này đã thu hút mọi sự chú ý của Trình Phi.

Trương Xuân Dương hỏi: “Nghi vấn gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn cười, thấy Tiết Bồng cũng nhìn sang mình bèn nhích tới cạnh cô, nháy mắt nói: “Xin hỏi đồng chí Tiết Bồng, sao bà lại trùng hợp thấy được cảnh đội phó Lục đưa ông bác Cao Thế Dương đi bệnh viện được hay vậy?”

“...” Tiết Bồng khựng lại một lát, hoàn toàn không ngờ là Mạnh Nghiêu Viễn lại cưa gắp qua chuyện này, bèn nói: “Tôi vô tình thấy được thôi.”

Trương Xuân Dương và Trình Phi đều vểnh tai lên nghe, thái độ đều hơi khác lạ.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Chuyện xảy ra trong quán ăn, bà với đội phó Lục lại đều ở trong quán ăn, bà còn nói là vô tình thấy được, đâu ra mà trùng hợp vậy? Mặc gì đội phó Lục chạy đến quán ngồi ăn một mình, đồ ăn trong nhà ăn Cục thành phố mình không ngon hả? Còn nữa, tôi nhớ là hồi trưa bà nói bà phải đi ăn với mẹ, úi trời, vậy là chỉ có hai trường hợp thôi.”

Tiết Bồng không thêm để ý tới Mạnh Nghiêu Viễn, tiếp tục quay đầu

ra ngoài cửa.

Trương Xuân Dương lại nén cười hỏi: “Hai trường hợp sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn lại vẫn cứ nói với Tiết Bồng: “Một là bà không có đi ăn với mẹ, mà hai người muốn tránh tai tiếng nên không muốn ăn trong nhà ăn Cục thành phố trước bàn dân thiên hạ, trường hợp thứ hai là bà đi ăn với mẹ nhưng mà có thêm một người nữa đến.”

“...” Tiết Bồng lại quay đầu sang liếc nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Trong xe hết sức yên lặng, cả ba đều đợi câu trả lời của Tiết Bồng.

Mấy giây sau, Tiết Bồng lại phát ngôn gây sốc: “Ông hôi hám quá, né xa tôi ra.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại chửi thề một tiếng: “Làm như bà với Trình Phi không bị dính mùi vậy á? Nguyên đám có mình Trương Xuân Dương là chưa vào hiện trường thôi.”

Vừa nghe nhắc tới mùi, Trình Phi cũng than thở chung: “Mấy anh mấy chị đừng nói nữa, người em bốc mùi từ đầu tới chân đây này, về nhà thế nào bố mẹ cũng lải nhải, em mà nói với họ là em đi tới hiện trường vụ án là họ lại lo cho mà xem. Với lại cứ thấy như có gì đó trong mũi em ấy, hình như bị bắm cái mùi đó luôn rồi, không hết được, giờ sao đây, chừng nào mới hết mùi vậy, mọi người có ai có nước hoa không?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Hơ, anh Bồng nhà mình là có kinh nghiệm giải quyết mùi xác chết nhất đấy. Sao hả anh Bồng, chia sẻ cho đàn em ít kinh nghiệm đi?”

Lần này Tiết Bồng không xụ mặt nữa: “Ra khỏi Cục thành phố quẹo trái hai còn đường là có một cái toilet công cộng ấy nhớ không?”

Trình Phi nói: “Em có nhớ.”

Tiết Bồng: “Lát nữa đi vào đó ở nửa tiếng một tiếng gì đó là đỡ hơn nhiều đấy.”

Trình Phi: “...”

Mạnh Nghiêu Viễn phụt cười ha hả: “Không hiểu chứ gì, cái này là lấy độc trị độc đó. Để anh nói cho nghe, cách tốt nhất để chống lại mùi xác chết là dùng những mùi hôi thối khác làm nó nhạt đi. Ca hôm nay mình gặp là còn đỡ ấy, nếu mà thi thể thối rửa nghiêm trọng thì cái mùi thối khỏi phải nói, phải tới cái mùi bệ xí chồm hồm mới át nổi!”

Tiết Bồng lại nói: “Nhớ kỹ là đừng bao giờ xịt nước hoa, không chỉ làm ô nhiễm vật chứng mà còn ảnh hưởng đến phán đoán, với lại mùi nước hoa với xác chết mà trộn lẫn thì sẽ bám trong mũi cậu tận mấy ngày đấy, chỉ đổ thêm dầu vào lửa thôi.”

Trình Phi: “...”

Ở bên kia, tại bệnh viện trung tâm.

Thật ra lúc đưa ông bác Cao Thế Dương đến bệnh viện là Lục Nghiễm đã để ý thấy có gì sai sai.

Cao Thế Dương phát bệnh rất nhanh, lại còn rất vật vã, Lục Nghiễm ngồi bên cạnh chứng kiến hết tất cả, chỉ là lúc này vẫn còn chưa nghĩ đến những trường hợp khác.

Nhân viên cứu thương cũng đã hỏi Lục Nghiễm trước khi phát bệnh ông bác đã uống thuốc gì, có phải đã dị ứng một loại thuốc về đường hô hấp nào đó không.

Nhưng Lục Nghiễm hoàn toàn không biết gì, thuật lại tổng thể tình hình lúc mình phát hiện Cao Thế Dương phát bệnh, sau đó thì nhìn thấy ảnh mảnh giấy Tiết Bồng gửi tới, cũng chính là mảnh giấy tìm

thấy được trên người Cao Thế Dương.

Lục Nghiễm gọi điện tới số đó, nhanh chóng nghe được giọng một người phụ nữ, anh đưa điện thoại cho nhân viên cấp cứu, ngồi bên cạnh nghe họ trao đổi tình hình, biết được đại khái là khoảng thời gian này Cao Thế Dương không hề gặp con dâu nhưng ông ấy quả thật có một số tiền sử bệnh như hội chứng Guillain – Barre.

Nhưng mà Cao Thế Dương đã sớm phát hiện ra bệnh và chữa trị trong nhiều năm, tình trạng vẫn luôn rất ổn định, không biết tại sao năm nay lại tự dưng có dấu hiệu tái phát.

Cô con dâu cũng không biết gần đây Cao Thế Dương đã sử dụng những loại thuốc cảm gì, dạo gần đây toàn là do con trai chăm sóc.

Cúp điện thoại rồi, Lục Nghiễm bèn hỏi nhân viên cấp cứu hội chứng Guillain – Barre là gì.

Nhân viên cấp cứu giải thích đây là một chứng viêm cấp tính, xảy ra bởi chính hệ miễn dịch của người bệnh, đa phần những lúc phát bệnh đều là cấp tính, lúc phát bệnh còn có thể xảy ra suy hô hấp, các bệnh về tim và mạch máu.

Xem ra loại bệnh này có vẻ trùng khớp với những triệu chứng phát bệnh của Cao Thế Dương.

Lục Nghiễm chỉ mới nghe đại khái thì đã tới bệnh viện.

Những chuyện sau đó đều xảy ra rất nhanh.

Con dâu của Cao Thế Dương cũng ở cách bệnh viện không xa mấy, gần như tới ngay sau nhân viên cứu hộ, nhanh chóng ký vào đơn đồng ý cấp cứu.

Cao Thế Dương được đưa đi cấp cứu nhưng tình trạng nguy cấp, cấp cứu thông thường không thể cứu được, cần được đưa đến đơn

vị điều trị tích cực nhưng điều này cần chữ ký đồng ý của người nhà, lại còn phải bỏ ra một số tiền lớn.

Có rất nhiều người đã chùn chân ở bước này, ngoài vấn đề tiền bạc ra thì việc này còn có nghĩa là người bệnh còn phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn.

Con dâu nhà họ Cao trong phút chốc không biết nên thế nào, ngập ngừng một lúc vẫn không biết chọn sao, bèn hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, phiền bác sĩ nói thẳng với tôi, có phải là nếu không đưa vào ICU thì bố chồng tôi sẽ chết không...”

Bác sĩ nhẹ nhàng giải thích mấy câu với con dâu nhà họ Cao, cô ta nghe xong rơi nước mắt ngay tại chỗ nhưng có đau buồn cách mấy cũng phải đưa ra quyết định.

Cao Thế Dương được đưa vào đơn vị điều trị tích cực, con dâu nhà họ Cao bị chặn lại ngoài cửa, cô ta vịn vào tường, đến ngồi xuống cái ghế bên cạnh, trông rất tiều tụy.

Lục Nghiễm đứng ở một góc từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng bước tới mấy bước.

Con dâu nhà họ Cao để ý thấy có người tới gần bèn gạt nước mắt ngẩng đầu nhìn, ngẩn người vài giây rồi mới nhớ ra Lục Nghiễm là ai.

Ban nãy tình hình quá nguy cấp, con dâu nhà họ Cao cứ loay hoay mãi, vừa phải canh bố chồng, vừa phải đi nộp viện phí, chỉ mới nhìn sơ qua Lục Nghiễm lúc mới vừa bước vào, biết được là anh đã đưa Cao Thế Dương vào bệnh viện, chỉ kịp nói “cảm ơn” một tiếng rồi không có thời gian để ý tới nữa.

Lúc này đã yên tĩnh, con dâu nhà họ Cao mới với tay vịn lấy ghế, định đứng lên cảm ơn lần nữa.

Nhưng Lục Nghiễm đã giơ tay lên trước: “Chị ngồi đi, đừng đứng dậy.”

Lục Nghiễm ngồi xuống cạnh cô ta nói: “Lúc bác phát bệnh, tôi cũng có ở đó, khi này tôi cũng đã hiểu sơ tình hình lúc ở trên xe cấp cứu rồi, tôi sẽ nói lại với chị những gì tôi biết, chiều nay tôi còn phải đi làm, lát nữa là phải về rồi.”

Con dâu nhà họ Cao nghe thấy thì gật đầu lia lịa: “Thật cảm ơn cậu quá, cậu nói đi, tôi nghe đây...”

Lục Nghiễm nhanh chóng nói hết chi tiết ngọn ngành với con dâu nhà họ Cao, anh nói năng chậm rãi, không nói thừa chỗ nào, cả quá trình còn chưa được ba phút.

Con dâu nhà họ Cao nắm hết thông tin rồi lại nói cảm ơn thêm vài lần, lúc này Lục Nghiễm mới đứng dậy nói: “Vậy tôi đi trước đây.”

Chỉ là vừa đi được mấy bước, điện thoại Lục Nghiễm lại reng lên.

Người gọi đến là Tề Thăng của đại đội khu phía Đông.

Vừa nhắc máy đã nghe Tề Thăng nói: “Đội phó Lục, có chuyện này tôi muốn xác nhận lại với anh. Nghe nói anh đã đưa một bác tên là Cao Thế Dương đến bệnh viện trung tâm à?”

Lục Nghiễm chứng lại rồi nói: “Đúng vậy, vừa đưa vào ICU, người nhà đã đến rồi. Phía bên anh sao rồi?”

Lục Nghiễm: “Nói ra lại trùng hợp, ở đây chúng tôi phát hiện ra thi thể của một người già sống một mình, bà bác tên là Lý Lan Tú, chồng của bà ấy chính là ông Cao Thế Dương mà anh vừa đưa vào bệnh viện ấy.”

Cái gì...

Lục Nghiễm dừng bước, đứng yên tại chỗ vài giây không nhúc nhích, trong đầu nhanh chóng lóe lên một thứ, cũng không rõ là trực giác hay là gì, nó đến quá nhanh, hoàn toàn không nắm bắt được.

Một lúc sau, Lục Nghiễm chậm chậm quay người nhìn về phía cô con dâu nhà họ Cao vẫn đang ngồi trên băng ghế cuối hành lang.

Lúc này, con dâu nhà họ Cao đang cầm khăn giấy lau nước mắt rồi lại lấy trong túi ra một hộp phấn phủ, mở ra rồi dùng chiếc gương trong hộp soi khuôn mặt, vừa soi vừa hít mũi, tiếp đó lại lấy bông phấn cẩn thận dặm lên vùng quanh mắt, dặm xong lại soi gương thêm một lát.

Lục Nghiễm lập tức nheo mắt, quay người, đi trở lại trong yên ắng, cùng lúc đó cũng hỏi Tề Thăng: “Kết quả khám nghiệm bề mặt của thi thể Lý Lan Tú như thế nào?”

Tề Thăng nói: “Vẫn chưa có kết quả, chúng tôi vừa tới chưa được bao lâu, pháp y Trần đang kiểm tra, chắc sắp có rồi.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Tôi nhớ là trước đó các anh có liên lạc với người nhà nạn nhân, người con trai vẫn chưa bắt máy, con dâu đồng ý để các anh cạy cửa vào đúng không?”

Tề Thăng: “Đúng rồi, lúc chúng tôi liên lạc với Chung Ngọc, cô ta đang trên đường đến bệnh viện trung tâm. Sau đó xác nhận được là Lý Lan Tú đã chết, chúng tôi cũng lập tức nói cho Chung Ngọc biết, được cho phép rồi mới đi vào nhà...”

Lục Nghiễm khựng bước, nhúu chặt mày.

Ai cơ? Chung Ngọc?

Lục Nghiễm: “Anh vừa nói là... Chung Ngọc? Đây là tên của con dâu bà bác à?”

Tề Thăng: “Đúng rồi, Chung Ngọc, chung trong “chung biểu” (đồng hồ), ngọc có thêm bộ “kim” bên cạnh, ngọc trong ngọc quý ấy.”

Lục Nghiễm lập tức lặng thinh, con người đen láy nhìn chăm chăm về phía người phụ nữ vừa cất xong hộp phần rồi cũng đang ngoảnh đầu nhìn sang ở cách đó bảy tám bước: Chung Ngọc.

Lục Nghiễm và Chung Ngọc nhìn nhau, Chung Ngọc cũng không rõ Lục Nghiễm đang nhìn gì, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Lục Nghiễm nói với Tề Thăng: “Đợi lát nữa tôi lại liên lạc với anh.”

Tiếp đó anh bèn cúp máy, bước về phía Chung Ngọc.

Giải thích từ vựng:

Cái tên Diêu Tố Vấn đã được nhắc đến trong truyện có nguồn gốc từ quyển “Tố Vấn” lần đầu tiên tác giả biết đến quyển sách này là vì trong tác phẩm Tuyết Sơn Phi Hồ của Kim Dung có một nhân vật tên là Trình Linh Tố, chữ Linh trong “Hoàng Đế nội kinh – quyển Linh Khu”, chữ Tố lấy trong “Hoàng Đế nội kinh – quyển Tố Vấn”, đây cũng là tên của nhân vật nữ mà tác giả cảm thấy là hay nhất dưới ngòi bút của Kim Dung.

Chương 26

Nhìn thấy Lục Nghiễm quay trở lại, Chung Ngọc hơi kinh ngạc: “Cậu còn việc gì nữa sao?”

Lục Nghiễm ngồi xuống ghế đối diện Chung Ngọc nói: “Tôi vẫn không yên tâm, đợi ở đây một lúc vẫn hơn, dù gì người đưa bác đến cũng là tôi.”

Chung Ngọc sửng sốt, lúc này không chỉ kinh ngạc mà còn hơi gượng gạo: “Vậy có làm trễ nải công việc của cậu không?”

Lục Nghiễm ngược mắt lên rồi lại nhìn xuống không chút gợn sóng, anh lấy điện thoại ra vừa xem vừa nói: “Không gấp đâu, công việc của tôi linh hoạt lắm, tôi mới xin phép rồi.”

“...”

Từ sau đó, cả hai đều im lặng rất lâu.

Bầu không khí trầm hẳn xuống mà lại còn gượng gạo, Lục Nghiễm lại cứ như không có gì xảy ra, quyết tâm ở lì ở đấy không đi, nơi đây lại không phải chỗ riêng tư của Chung Ngọc, cô ta cũng không đuổi khách được.

Lục Nghiễm tranh thủ khoảng thời gian này để nhắn tin Wechat cho Trương Xuân Dương hỏi địa chỉ cùng quan hệ gia đình của người bạn “Chung Ngọc” mỗi tháng đều đến thăm Trần Lăng trong tù.

Trương Xuân Dương nhanh chóng tìm ra được, gửi sang cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm xác nhận lại, quả thật như vậy, “Chung Ngọc” đến thăm Trần Lăng và Chung Ngọc trước mắt anh là cùng một người.

Vài phút sau, bác sĩ bước ra từ ICU.

Chung Ngọc lập tức đứng dậy, hỏi han tình hình của Cao Thế Dương.

Bác sĩ cho biết sau khi cấp cứu cho bệnh nhân, tình hình đã ổn định trở lại, chỉ là bệnh nhân đã mắc chứng suy thận nghiêm trọng, hơn nữa trạng thái tinh thần vẫn chưa ổn định, lúc tỉnh lúc mê, còn nói năng lộn xộn.

Bác sĩ hỏi Chung Ngọc xem người bệnh có mắc bệnh về thận hay không, tinh thần có luôn như thế hay không, xem mình liệu có bỏ sót gì không.

Chung Ngọc thờ người một lúc, sắc mặt cũng bất ổn hơn: “Tôi chỉ biết bố chồng tôi mắc hội chứng Guillain-Barre, phát hiện ra từ khi còn trẻ, mấy năm sau này đều theo dõi rất kỹ, vì có bệnh như thế nên trước giờ đều không dám tiêm vắc xin phòng ngừa gì đó. Đúng ra là mấy năm trước tình hình đã ổn định, không biết sao năm nay lại cứ tái đi tái lại, thường xuyên sốt, cảm, khó thở...”

Nói đến đây, Chung Ngọc lại ngừng một lúc rồi lại nhớ ra: “Thận thì không nghe ông ấy nhắc đến, chuyện tiểu tiện đại tiện ông ấy cũng chưa từng nói với tôi, dù có gì thì cũng sẽ nói với chồng tôi nhưng chồng tôi cũng không có nhắc tới. Về mặt tinh thần thì tôi nghe chồng nói hình như dạo gần đây ông ấy hơi hủ lẩn, thường hay nói năng lộn xộn, còn nói là định đưa ông ấy đi xem có phải chứng mất trí ở người già không...”

Lục Nghiễm đứng ở bên cạnh, yên lặng nghe Chung Ngọc nói, đồng thời cũng quan sát biểu cảm của Chung Ngọc, đặc biệt là ánh mắt nhưng nhìn thế này thì ngoài vẻ lo lắng sợ sệt ra, Chung Ngọc cũng

không có vẻ gì bất thường.

Vào lúc này, một y tá chạy ra từ trong ICU, vội vàng gọi bác sĩ đang đứng trao đổi với Chung Ngọc, bảo rằng tình hình bệnh nhân nguy cấp.

Bác sĩ quay người đi vào.

Mọi chuyện đều xảy ra quá đột ngột, Chung Ngọc cứ đứng nhìn trân trối vào cửa phòng điều trị tích cực như thế cả một lúc không nhúc nhích.

Lục Nghiễm nhìn lướt qua Chung Ngọc, nhanh chóng đi vào trong góc, lấy điện thoại ra gọi ngay cho Tề Thăng.

Tề Thăng vừa nghe máy đã nói: “Tôi đang định gọi cho anh đây, chúng tôi có kết quả khám nghiệm tử thi sơ bộ ở đây rồi...”

Tề Thăng nhanh chóng thuật lại tình trạng bề mặt thi thể của Lý Lan Tú, nguyên nhân tử vong của Lý Lan Tú là bệnh về đường hô hấp, trong dịch bài tiết của bà ấy còn có máu, còn những kết quả chi tiết khác thì còn phải chờ khám nghiệm tử thi chính thức, chỉ là xem tình hình hiện tại thì cần phải trưng cầu sự đồng ý của người nhà.

Ngoài mặt đều là bệnh về đường hô hấp, một người phát bệnh ở ngoài quán cơm, một người lại ở trong nhà, chỉ là Cao Thế Dương còn mắc thêm bệnh suy thận, dịch bài tiết của Lý Lan Tú còn có hiện tượng ra máu, thêm vào đó thời gian phát bệnh của cả hai không hề cùng lúc mà cách nhau hai ngày.

Lục Nghiễm cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi nói: “Nói pháp y Trần lấy mẫu máu và dịch bài tiết của Lý Lan Tú, mau chóng đưa đến bên lí hoá kiểm tra độc chất,”

Tề Thăng: “Được.”

Lục Nghiễm lại nói: “Đưa điện thoại cho Tiết Bồng giúp tôi, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy.”

Chưa được bao lâu, đầu dây bên kia đã có giọng của Tiết Bồng: “À lô.”

Lục Nghiễm lập tức hỏi ngay chuyện Lý Lan Tú đã uống thuốc gì trước khi chết, Tiết Bồng cũng trả lời tường tận, ngoài thuốc trị bệnh về đường hô hấp thì về cơ bản toàn là thuốc trị gan thận, gần đây nhất còn có uống thuốc Bắc.

Cũng có nghĩa là gan thận của Lý Lan Tú vẫn không ổn. Chỉ là không biết tình hình này bắt đầu từ khi nào. Hơn nữa có nhiều nguyên nhân dẫn đến các bệnh mãn tính về gan thận, có thể là bệnh mãn tính, cũng có thể là do trúng phải một loại độc nào đó.

Còn tình trạng bài tiết ra máu thì...

Lục Nghiễm lại hỏi: “Lý Lan Tú có tiền sử loét đường ruột không?”

Tiết Bồng khẳng định: “Trên bệnh án không có ghi, cũng không tìm thấy thuốc trị loét đường ruột.”

Lục Nghiễm thở dài: ““Ban nãy cũng vừa phát hiện ra Cao Thế Dương bị suy thận, lại còn rất nghiêm trọng.”

Tiết Bồng không trả lời, chắc là cũng chấn động.

Hai vợ chồng già, một người đã chết, người kia cũng đang hấp hối, hơn nữa triệu chứng trước khi chết đều như nhau, nếu là ai nhìn vào cũng sẽ không cho là chỉ là trùng hợp.

Tiết Bồng đưa điện thoại lại cho Tề Thăng, Lục Nghiễm nói: “Chuẩn bị khám nghiệm tử thi trước đã, bên này tôi sẽ làm việc với người nhà. Nói với Trần Huân hỏi bên y pháp độc chất tranh thủ tìm ra kết quả, chỉ cần xét nghiệm ra được chất độc là có thể lập tức sắp xếp

khám nghiệm tử thi.”

Tề Thăng: “Được, tôi biết rồi.”

Lục Nghiễm cúp máy, đứng yên tại chỗ vài giây cho đến khi cảm thấy như có ai đó đang bước đến từ đằng sau.

Lục Nghiễm quay đầu, nhìn thấy Chung Ngọc đứng cách đó bốn năm bước.

Không biết Chung Ngọc đã đi tới từ khi nào, trong tay còn đang cầm hai ly giấy dùng một lần, bên trong chứa đầy nước.

Thấy Lục Nghiễm quay người, Chung Ngọc ngại ngùng nói: “Cậu gì đó ơ, tôi chỉ muốn hỏi cậu có cần uống chút nước không...”

Lục Nghiễm nhướn mày, đón lấy một ly nước nhưng không uống mà chỉ nói: “Tôi nghe thấy hết những gì bác sĩ nói ban nãy rồi, tiếp đến chị tính thế nào?”

Chung Ngọc lại bỗng thất thần: “Tôi cũng không biết, tôi vẫn chưa liên lạc được với chồng... bác sĩ nói vẫn cần phải hội chẩn với vài phòng khoa khác rồi mới chọn ra phương án chữa trị.”

“Qua đó ngồi trước đã.” Lục Nghiễm vừa nói vừa đưa Chung Ngọc về lại băng ghế.

Đợi Chung Ngọc ngồi xuống, uống nửa ly nước rồi trấn tĩnh lại, Lục Nghiễm mới ngồi xuống đối diện, hai chân chống trên đất, hai khuỷu tay gác trên đầu gối, tay cầm ly nước, rướn người về trước, trưng ra tư thế chuẩn bị bắt lấy con mồi.

“Tôi biết là người của phân cục phía Đông đã báo cho chị biết rồi, Lý Lan Tú mẹ chồng chị được xác nhận là đã chết hai ngày trước ở trong chính căn nhà của bà ấy.”

Chung Ngọc đang đưa ly nước lên đến miệng, nghe thấy bỗng khựng lại, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt trấn tĩnh của Lục Nghiễm.

Chung Ngọc hỏi: “Sao cậu lại biết?”

Tiếp theo đó, Chung Ngọc lại nói: “Đúng vậy... đúng là có chuyện như thế nhưng bây giờ tôi cũng đâu biết phải làm sao, tôi không gọi được cho chồng tôi, bố chồng còn đang nằm ở trong, mẹ chồng tôi lại...”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ mượn cơ hội này quan sát gần hơn, nhìn từ góc này là thấy được rõ nhất, dù Chung Ngọc có cúi đầu, quay đầu, né tránh ánh mắt thì anh đều phán đoán được trực quan.

Thông thường thì khi một người có trạng thái tinh thần bình thường cộng thêm có một kinh nghiệm xã hội ở mức độ nhất định đối mặt với một sự việc xảy ra đột ngột, dù có sốc đến mấy, đau buồn đến mấy cũng chỉ hoảng loạn trong một thời gian ngắn, sẽ nhanh chóng khôi phục được một phần khả năng suy nghĩ, khi đối đáp với người khác, theo phản xạ có điều kiện và bản năng thì đều sẽ chọn cách “mạnh mẽ” trước, giải quyết vấn đề trước mắt trước.

Ngược lại nếu là diễn tuồng thì quá trình này sẽ kéo dài rất lâu hoặc là sẽ chìm đắm trong cảm xúc của bản thân, không để ý tới người khác, hoặc là sẽ suy sụp, thậm chí có biểu hiện rất cường điệu.

Nhưng Chung Ngọc không hề có bất cứ biểu hiện cường điệu hoặc quá khích nào, chưa được bao lâu cô ta đã dần lấy lại được “lý trí”, khôi phục khả năng suy nghĩ bình thường, sau đó lại nghĩ đến điểm kỳ lạ của chuyện này rồi hỏi Lục Nghiễm: “Cho hỏi cậu là...”

Lục Nghiễm nói: “Tôi là đội phó của Chi đội Hình sự, tôi họ Lục. Chị Chung, sau đây tôi phải nói với chị một chuyện hết sức quan trọng.”

“Thì ra...” Chung Ngọc sững sốt: “À, vậy cậu muốn nói gì với tôi?”

“Hiện tại có xuất hiện nghi vấn về cái chết của mẹ chồng chị, chúng tôi mong có thể tiến hành khám nghiệm tử thi, điều tra rõ nguyên nhân tử vong, cần người nhà ký vào đơn đồng ý.”

“Các cậu cần phải khám nghiệm tử thi sao?” Chung Ngọc thốt lên.

Lục Nghiễm: “Tôi biết chuyện rất đột ngột, nếu không phải do cái chết của bà Lý Lan Tú còn có nghi điểm, chúng tôi cũng sẽ không tự dưng yêu cầu như vậy. Qua bước đầu phán đoán của pháp y bên chúng tôi, bà Lý Lan Tú chết do bệnh về đường hô hấp, triệu chứng giống hệt như lúc ông Cao Thế Dương bố chồng chị phát bệnh. Chúng tôi đề nghị khám nghiệm tử thi cũng là để làm rõ nguyên nhân cái chết, trả lại chân tướng cho gia đình chị.”

“Chân tướng? Chân tướng gì cơ?” Chung Ngọc nghe mà sửng sốt, cứ như bị lời nói của Lục Nghiễm làm cho kinh hoàng: “Cảnh sát Lục, ý cậu là mẹ chồng tôi bị người ta giết sao?”

“Hiện giờ chúng tôi cũng chỉ bước đầu nghi ngờ, muốn xác định thêm chỉ có thể khám nghiệm tử thi.”

Chung Ngọc đứng phắt dậy: “Được rồi, cậu không cần nói nữa, tôi không đồng ý. Bây giờ bố chồng tôi đang được cấp cứu ở bên trong, chưa biết sống chết ra sao, cậu lại còn chạy tới trước mặt tôi đòi giải phẫu mẹ chồng tôi sao? Cậu đừng có nghĩ làm cảnh sát là hay, nhìn thấy cái gì cũng nghi ngờ được, muốn giải phẫu ai là giải phẫu người đó! Tôi hỏi cậu, bây giờ cậu có bằng chứng không, nếu khám nghiệm tử thi xong lại chứng thực là nguyên nhân cái chết không có gì đáng ngờ thì các cậu tính như thế nào với gia đình tôi, có thể phục hồi lại thi thể của mẹ chồng tôi không? Đúng là vô lý hết sức!”

Lục Nghiễm vẫn bình tĩnh, đặt ly nước sang bên cạnh rồi cũng đứng dậy: “Chị Chung, tôi có thể hiểu được tâm trạng của chị, hiện tại một người thân chưa rõ sống chết thế nào, một người thân khác lại bị yêu cầu giải phẫu, nếu là ai cũng không chịu nổi. Nhưng tôi vẫn

mong chị bình tĩnh lại rồi suy nghĩ thật kỹ chuyện này.”

Chung Ngọc không quan tâm tới Lục Nghiễm, bước nhanh đi nơi khác, đứng trước cửa phòng ICU nhìn chăm chăm vào đấy, không nói không rằng.

Lục Nghiễm cũng không nói thêm câu nào, chỉ nhân chút thời gian ngắn ngủi sắp xếp suy nghĩ.

Qua quan sát khi nãy có thể thấy được thái độ của Chung Ngọc đều ở trong mức bình thường, không hề cố ý tỏ ra kinh ngạc, đau đớn hay buồn bã giả tạo, hình như cô ta thật sự thấy rất bất ngờ.

Chuyện làm Lục Nghiễm thấy kỳ lạ nhất chính là ban đầu khi anh định rời đi lại nhìn thấy cảnh Chung Ngọc lấy hộp phấn ra dặm lại lớp trang điểm.

Đã đến lúc này rồi thì rốt cuộc là người như thế nào, tính cách như thế nào mà lại còn lo xem mình có khóc trôi trang điểm hay không?

Rõ ràng là Chung Ngọc chẳng yêu thương bố mẹ chồng gì mấy, vì thế nên mới quan trọng ngoại hình của mình hơn, và lại cô ta vốn đã là một người rất dễ tâm đến chuyện đẹp xấu, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng vô thức bảo vệ hình tượng.

Điều này có thể thấy rõ qua cách ăn mặc sửa soạn của Chung Ngọc, tuy là màu sắc khá đơn giản nhưng nhìn là biết quần áo được lựa chọn kỹ càng, trang điểm không đậm nhưng lại rất tinh tế.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại không khỏi bắt đầu nghi ngờ, “trực giác” ban đầu của anh liệu có sai sót gì không. Nếu Chung Ngọc là một người hết sức yêu cái đẹp, vậy thì hành vi ban nãy của cô ta cũng có thể giải thích được.

Một lát sau, cửa phòng ICU lại mở ra lần nữa, bác sĩ vội vã cầm một tấm phim bước ra, nói với Chung Ngọc: “Phiền người nhà xem một

lát, đây là phim chụp phổi của bệnh nhân.”

Trên tấm phim chụp phổi của Cao Thế Dương có rất nhiều bóng chấm lốm đốm, đi thành hình như nhánh cây, phân bố men theo mạch máu.

Chung Ngọc nhìn một lúc, cảm thấy không biết thế nào: “Bác sĩ, tôi không hiểu, đây là ý gì, những chấm nhỏ này là gì?”

Bác sĩ không trả lời chỉ hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, trước kia bệnh nhân có tiếp xúc với hóa chất gì không, hay là có làm việc ở nhà máy hoá chất không?”

Nhà máy hóa chất?

Lục Nghiễm ngược mắt nhưng lại chỉ nhìn thấy mỗi bóng lưng của Chung Ngọc.

Anh đi tới trước mấy bước, vòng qua bên hông bác sĩ và Chung Ngọc, đúng lúc bắt gặp vẻ mặt kinh hoàng của Chung Ngọc, cô ta nói với bác sĩ: “Đúng vậy, trước kia bố chồng tôi từng làm việc ở nhà máy hóa chất nhưng mà đã về hưu rồi.”

Bác sĩ lại ngó ra, dường như cuối cùng cũng đã tìm được nguyên nhân bệnh.

Chung Ngọc dò hỏi: “Bác sĩ, bác sĩ nói thế là sao ạ, rốt cuộc bố chồng tôi bị bệnh gì thế?”

Bác sĩ nói: “Mới rồi ICU, khoa thận, khoa hô hấp và khoa tiêu hoá của chúng tôi đã tiến hành hội chẩn, ông Cao Thế Dương không chỉ mắc bệnh về đường hô hấp, mà gan, thận và phổi đều có hiện tượng suy kiệt, theo kết quả chẩn đoán hiện tại, đây rất giống như trúng độc mãn tính vì một loại hợp chất hoá học nào đó. Trường hợp này chúng tôi sẽ cấp cứu tích cực nhưng cô cũng cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Đến khi bác sĩ đi rồi, Chung Ngọc lại đứng yên rất lâu tại chỗ, hai mắt cô ta thừ ra, không hề nhúc nhích, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Tận mấy phút sau, sau khi nắm hết thông tin, Chung Ngọc mới chậm chậm quay người nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Chung Ngọc nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi đồng ý khám nghiệm tử thi mẹ chồng tôi...”

Lần này lại đến lượt Lục Nghiễm sửng sờ.

Nhưng Lục Nghiễm còn chưa lên tiếng, Chung Ngọc đã thở dài rồi nói: “Trước kia bố mẹ chồng tôi đều từng làm việc ở một nhà máy hóa chất, mấy năm nay về hưu rồi cứ thấy không khỏe trong người, thật ra tôi với chồng tôi cũng có nghi ngờ liệu có phải họ bị bệnh gì liên quan tới nghề nghiệp không, cũng có khuyên họ đi khám tổng quát, nếu phát hiện ra vấn đề gì thì đến nhà máy hóa chất đòi đền bù. Hai ông bà cứ nói là không tới mức đó, còn nói mình bảo hộ cụ bị rất kỹ càng, những đồng nghiệp già khác đều chẳng bị sao. Nhưng mà bây giờ tự dưng mẹ chồng tôi lại mất, bố chồng tôi lại... nếu thật sự là vì trúng độc từ hợp chất thì tôi cũng rất muốn làm rõ xem là vấn đề từ đâu mà ra.”

Lục Nghiễm lại nheo mắt, không nói tiếng nào mà nhìn Chung Ngọc.

Không thể không nói, Chung Ngọc thay đổi nhanh đến chóng mặt, nhanh đến bất thường nhưng lại tự nhiên và hợp lí, làm người ta không tìm được gì khác lạ.

Lúc Chung Ngọc ngược mắt lên, mắt đã đỏ hoe lần nữa: “Cảnh sát Lục, tôi xin lỗi cậu vì thái độ ban nãy của mình, cậu nói đúng, khám nghiệm tử thi là để trả lại chân tướng cho chúng tôi. Một người đang sống sờ sờ không thể nào lại chết không rõ ràng như vậy được, chuyện này khó chấp nhận lắm.”

Nói hết câu, Chung Ngọc cúi đầu, chậm chậm đi về phía băng ghế.

Giọng nói của Lục Nghiễm vang lên phía sau cô ta: “Nếu đã vậy thì chúng tôi sẽ chuẩn bị thủ tục khám nghiệm tử thi, xin nén đau buồn.”

Chung Ngọc không trả lời, ngồi xuống bắt đầu nức nở. Lục Nghiễm nhanh chóng thông báo với phân cục khu phía Đông, bảo Tề Thăng phái hai người tới lấy ghi chép trước, tốt nhất nên là nữ cảnh sát.

Trước lúc có người tới, Lục Nghiễm hỏi Chung Ngọc trước vài câu đơn giản, đến khi người được cử đến đã có mặt mới rời khỏi bệnh viện.

Trên đường về Cục thành phố, Lục Nghiễm gọi điện hỏi Tề Thăng: “Ai báo cho Chung Ngọc biết tin Lý Lan Tú đã tử vong hai ngày rồi vậy?”

Tề Thăng nói: “À, là Vương Chí Thân đấy. Anh có gì cần hỏi sao?”

“Vâng,”

Tề Thăng lập tức gọi: “À này, cậu Vương, tới đây cái!”

Tề Thăng gọi Vương Chí Thân đến trước mặt, Lục Nghiễm hỏi nhanh về tình hình lúc đó: “Cậu Vương, sau khi cậu nói cho Chung Ngọc biết về chuyện của mẹ chồng cô ta, Chung Ngọc phản ứng thế nào?”

Cảnh sát Vương nói: “Ban đầu chị ta rất kinh ngạc, hơi không tin lắm, lại hỏi em đã điều tra rõ ràng chưa, sau đó thút thít mấy tiếng, hỏi chúng ta định làm gì tiếp theo, có thể giúp sắp xếp thi thể của Lý Lan Tú trước được hay không, còn nói là vẫn cứ gọi không được cho chồng, bố chồng chị ta đang cấp cứu trong bệnh viện, hiện tại không rời khỏi được...”

Lục Nghiễm vừa nghe vừa nhớ lại tình hình lúc trong bệnh viện, anh

vẫn luôn ở bệnh viện đợi Chung Ngọc, sau khi Chung Ngọc tới, anh cũng luôn cứ ở đó, không có ấn tượng gì chuyện nhìn thấy Chung Ngọc nghe cuộc gọi này, chắc là gọi lúc Chung Ngọc đi đóng viện phí, lúc đó cô ta đi mất mười mấy phút, thời gian có hơi lâu, lúc về vẫn còn hơi thất thần.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy thì kể từ lúc đó các cậu có nhận được điện thoại gọi lại của Chung Ngọc không?”

Cảnh sát Vương khựng lại: “Cái đó thì không.”

“Cậu chắc chứ?”

“Em chắc mà. Em gọi cho Chung Ngọc tổng cộng hai lần, một lần là để thông báo với chị ta là cần cạy cửa, một lần là thông báo chuyện bà bác mất, hơn nữa dù là vào nhà xử lý thi thể hay là thu thập chứng cứ thì đều phải cần sự đồng ý của người nhà, em còn nói với chị ta là lát nữa bên mình còn phải làm thêm thủ tục nữa, hỏi chị ta có ý kiến gì không. Chung Ngọc đã đồng ý qua điện thoại, em cũng đã ghi âm lại rồi nhưng mà sau đó chị ta không có gọi lại.”

Về đến Cục thành phố, Lục Nghiễm không về đội hình sự ngay mà đi thẳng đến tòa thực nghiệm.

Lúc này, người bên Tề Thăng đã bắt đầu lấy ghi chép của Chung Ngọc, trong đầu Lục Nghiễm cũng hỗn loạn bởi những câu trả lời của Chung Ngọc.

Mãi cho đến khi bước vào thang máy của tòa thực nghiệm vẫn đắm chìm trong thế giới của mình.

Lúc đi đóng viện phí, Chung Ngọc đã nhận được điện thoại của cảnh sát Vương, biết được mẹ chồng đã chết được hai ngày, sau đó thì bệnh viện cấp cứu cho Cao Thế Dương, từ cấp cứu thông thường chuyển vào ICU, trong cả quá trình này, Chung Ngọc luôn túc trực ở bệnh viện không hề rời đi, tất cả mọi cảm xúc thái độ của cô ta đều

bình thường.

Ở đây có một điểm kỳ lạ duy nhất.

Sau khi trải qua một loạt các cú sốc, tinh thần của con người sẽ cực kỳ căng thẳng, sinh ra mệt mỏi, sẽ có phản ứng mất nước, Chung Ngọc cũng vậy, lúc cô ta ngồi ở ngoài cửa ICU, quả thật trông đã rất mệt.

Thế nhưng sau khi có được thời gian ngắn để nghỉ ngơi, cô ta dần dần trấn tĩnh lại, việc đầu tiên nghĩ đến không phải là gọi điện cho Vương Chí Thân hỏi về nguyên nhân cái chết của mẹ chồng Lý Lan Tú mà là dậm phần lại trước?

Nếu Chung Ngọc là một người cực kỳ yêu cái đẹp thì có thể giải thích được hành động dậm phần này, nếu trong thời gian ngắn, Chung Ngọc chưa kịp nghĩ tới việc gọi điện hỏi về tình hình của Lý Lan Tú thì cũng có thể giải thích được, dù sao sức lực con người có giới hạn, thêm vào là hết cú sốc này đến cú sốc khác, đầu óc chỉ có thể suy nghĩ được một chuyện, chỉ có thể gác lại chuyện khác sang một bên.

Nhưng mà khi đặt hai chi tiết ở cạnh nhau thì tâm lí của Chung Ngọc lại trở nên hết sức kỳ lạ, rõ ràng là cô ta không hề quan tâm Lý Lan Tú chết như thế nào, ít nhất thì việc này còn không quan trọng bằng việc dậm lại phần.

Đến cả bác sĩ còn nói là nghi ngờ trúng độc hóa chất mãn tính, vợ chồng Chung Ngọc lại còn từng nghi ngờ công việc của hai ông bà bác ở nhà máy hoá chất làm ảnh hưởng tới sức khoẻ, vậy thì theo thông thường mà nói cũng sẽ không kiểm chế được mà trách móc mấy câu chứ?

Và lại cảnh sát hình sự còn đứng ngay bên cạnh, nếu vợ chồng Chung Ngọc có ý muốn đòi bồi thường, truy cứu trách nhiệm, vậy thì lúc này thường thì người ta sẽ hỏi cảnh sát về mức xử phạt nhà máy

hóa chất làm hại sức khỏe người khác, nhà mình có thể đạt được khoản bồi thường bao nhiêu, cũng đều hợp lí cả.

Nhưng mà Chung Ngọc chẳng nói gì cả.

Tất nhiên thì đây đều chỉ là suy đoán và phân tích tâm lí đơn giản qua hành động và lời nói của Chung Ngọc mà thôi, quả thật sẽ khiến Chung Ngọc trở nên hơi đáng ngờ nhưng những suy đoán này hoàn toàn không thể giải thích cả vụ án, cũng không thể vì đó mà coi cô ta như nghi phạm, ít nhất thì cũng phải có được chút bằng chứng đã.

Còn nữa, vẫn chưa liên lạc được với chồng của Chung Ngọc.

Theo lời của Chung Ngọc thì hiện giờ chồng cô ta không đi làm, đã nghỉ việc từ ba tháng trước, mấy tháng nay luôn làm việc theo hướng công việc tự do, có lúc sẽ tắt chuông điện thoại, gọi cả ngày cũng không được.

Vậy là hôm nay chồng của Chung Ngọc lại tắt chuông lần nữa hay là có chuyện gì khác?

Lục Nghiễm cứ nghĩ như vậy đến mức thất thần, phút chốc quên mất luôn là mình đang ở đâu, chỉ dùng hết tất cả tâm trí dần vẽ nên sơ đồ mối quan hệ giữa các nhân vật ở trong đầu.

Cũng không biết đã qua mất bao lâu, cho đến khi nghe thấy tiếng “ting” bên tai.

Lục Nghiễm giật thót, vô thức ngẩng đầu.

Cửa thang máy mở ra, ánh mắt anh cũng trùng hợp đụng phải Diêu Tố Vấn đang bước vào thang máy.

Diêu Tố Vấn cũng hơi bất ngờ: “Anh mới xuống hay đang định đi lên vậy?”

Lục Nghiễm hoàn hồn: “À, tôi quên nhấn thang máy.”

“Vụ án gì mà khiến đội phó Lục mất hồn như vậy thế?” Diêu Tố Vấn buồn cười nhìn anh.

Nhắc đến vụ án, Lục Nghiễm mới nhớ ra: “À phải rồi, lúc chiều có phải các cô đã nhận được một mẫu máu và dịch bài tiết để làm kiểm tra độc chất đúng không, đã có kết quả chưa?”

Diêu Tố Vấn hỏi: “Ý anh là mẫu của bác tên Lý Lan Tú đấy hả?”

“Đúng rồi.”

“Tôi mới tới hôm nay, còn đang tìm hiểu công việc, người khác kiểm tra, nhưng mà đã có kết quả sơ bộ rồi, đúng là có phản ứng với độc chất nhưng cụ thể là loại độc nào thì vẫn đang tìm. Bây giờ tốt nhất là khám nghiệm tử thi trước rồi kiểm tra phần cắt...”

Diêu Tố Vấn còn chưa nói xong, thang máy đã tới tầng bốn.

Cửa vừa mở ra, Diêu Tố Vấn cũng im bật.

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác mà là Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn.

Chỉ trong phút chốc, cả bốn người trong và ngoài cửa đều lặng thinh nhưng chỉ một giây sau, biểu cảm của cả bốn cũng đều lần lượt thay đổi, mỗi người một vẻ mặt, có người nhướn mày, có người bất ngờ, có người lạnh mặt, còn có người đang cười.

Im ắng được vài giây, Mạnh Nghiêu Viễn là người đầu tiên lên tiếng: “Đội phó Lục, anh đang định đi đâu đấy?”

“Đến phòng xét nghiệm lí hoá hỏi kết quả độc chất.” Lục Nghiễm cười khế, liếc nhìn Tiết Bồng đang có vẻ như nửa cười nửa không mà hỏi: “Hai người thì sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn nhường đường để Lục Nghiễm và Diêu Tố Vấn bước ra trước: “Hồi trưa tôi chưa ăn cơm, giờ đói rồi, đến nhà ăn coi còn đồ ăn dư không.”

Trong lúc nói chuyện, cả bốn cũng đã hoán đổi vị trí.

“Ồ.”

“Ồ...”

Lúc lách người qua, Lục Nghiễm và Diêu Tố Vấn cùng đồng thanh nói cùng một chữ, chỉ là một người rất bình tĩnh còn một người lại cao giọng lên.

Tiết Bồng chẳng thấy có vấn đề gì với giọng của Lục Nghiễm, giống như trả lời bằng quơ một tiếng vậy thôi.

Cái giọng lên cao của Diêu Tố Vấn lại hơi kỳ lạ, dường như chỉ có với người quen thân mới vậy thôi, trông Diêu Tố Vấn cũng trông đâu giống người giỏi kết thân.

Tiết Bồng thản nhiên nhìn lướt qua, chỉ nhìn thấy Diêu Tố Vấn cứ nhìn chăm chăm vào Mạnh Nghiêu Viễn.

Chỉ là Tiết Bồng còn chưa kịp xác định thêm nhiều hơn đã nghe Lục Nghiễm hỏi: “Còn em thì sao?”

Tiết Bồng lại quay sang nhìn Lục Nghiễm.

Tiết Bồng khẽ cười, liếc nhìn ánh mắt của Diêu Tố Vấn, cố ý nói: “À, tôi đi chung với cậu ấy, sẵn tiện vận động một chút.”

Lục Nghiễm mấp máy môi vừa định nói thì Diêu Tố Vấn lại bất thành linh chen vào trước: “Anh đi ăn cũng cần người khác đi chung nữa hả? Vậy để em đi với anh cho, sẵn tiện nói chuyện với anh, hiểu thêm

về môi trường làm việc luôn.”

Mạnh Nghiêu Viễn nghếch người: “Hả? Cái này...”

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn còn chưa kịp phản ứng, Diêu Tố Vấn đã quay ngược lại vào thang máy, đứng cạnh Mạnh Nghiêu Viễn, còn nói với qua Tiết Bồng: “Chắc chị không để bụng đâu nhỉ.”

Một chiêu quá sức khó lường.

Tiết Bồng cup mắt cười không ra tiếng, nhanh chóng bước ra khỏi thang máy, còn nói với Mạnh Nghiêu Viễn đang đứng bên trong: “Từ từ mà ăn nhé, ăn nhiều vào.”

Đến khi cửa thang máy khép lại, khép luôn cả cái nét kinh ngạc của Mạnh Nghiêu Viễn vào, lúc này Tiết Bồng mới quay sang nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cũng đang cúi đầu nhìn cô.

Tiết Bồng im lặng một lát rồi nói: “Coi bộ đối tượng xem mắt của anh đã có người trong lòng rồi. Sao trong anh cũng chẳng có vẻ gì hồi hộp vậy.”

“Hả?” Lục Nghiễm ngơ thấy rõ, nghếch ra một lúc mới biết cô đang có ý gì: “Ý em là... Diêu Tố Vấn để ý Mạnh Nghiêu Viễn hả? Sao em biết vậy?”

Tiết Bồng bất lực lắc đầu, lách qua người anh đi thẳng.

Lục Nghiễm bước theo, vừa đi vừa nói: “Thật ra hồi trưa anh đã định nói rồi, làm cho có hình thức thôi, tại hai bên gia đình sắp xếp, không phải anh muốn đi xem mắt đâu.”

“Ờ.” Tiết Bồng chỉ qua loa một tiếng, dường như không hề hứng thú với đầu đuôi ngọn ngành chuyện này.

Đến lúc hai người đến cửa phòng thí nghiệm của khoa kiểm nghiệm dấu vết, Tiết Bồng đang định bước vào, thấy Lục Nghiễm cũng ngừng lại theo bèn lấy làm lạ hỏi: “Anh muốn đến khu lí hoá mà, đằng trước kia.”

Lục Nghiễm lại nói: “Ban nãy Diêu Tố Vấn nói rồi, vẫn chưa có kết quả cụ thể, anh nghĩ là vẫn nên xem những vật chứng khác cái đã.”

Chương 27

Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng bước vào phòng thí nghiệm.

Vật chứng lấy về từ nhà Lý Lan Tú được đặt trên bàn, được đựng cả trong túi, có đánh dấu ký hiệu.

Tiết Bồng đang chuẩn bị đeo găng tay vào, lúc này, điện thoại đặt trong túi bỗng rung lên.

Cô lấy ra xem, người gọi đến là Hàn Cố.

“Anh xem trước đi, tôi nghe điện thoại cái.” Tiết Bồng nói đoạn, bước đi mấy bước, nhắc điện thoại lên: “Alô”.

Đầu dây bên kia nhanh chóng có tiếng của Hàn Cố: “Cuối cùng em cũng chịu nghe máy rồi.”

Tiết Bồng: “Tìm tôi có gì không?”

“Chuyện là thế này, hôm qua chiếc Bentley tông trúng đuôi xe em ấy mà, bây giờ tài xế Vương lái xe nhờ anh giúp giải quyết riêng vấn đề này với em.”

Vậy thì lạ thật.

Thường thì những người không muốn theo bảo hiểm và đòi giải quyết riêng đều là muốn tiết kiệm tiền. Nếu không thiếu tiền thì ai rảnh đâu mà trả giá?

Nhưng mà tay tài xế này lại đi tìm luật sư tới để giải quyết riêng, rất

cuộc là đang tiết kiệm tiền hay lãng phí tiền vậy?

Tiết Bồng nghĩ rồi hỏi lại: “Anh nhận việc không công từ bao giờ thế?”

Hàn Cố khựng lại rồi lại cười: “Giúp vì tình nghĩa tí thôi mà, không dính dáng tới công việc, tiền sửa xe thì công ty bảo hiểm của em ra giá bao nhiêu là đúng bao nhiêu đó, bên anh tuyệt đối không trả giá.”

Tiết Bồng yên lặng mấy giây, nhớ lại vấn đề chưa giải quyết được hôm đó, nhanh chóng có được câu trả lời rồi đáp: “Được, tôi đồng ý.”

Lần này lại đến lượt Hàn Cố ngạc nhiên: “Anh còn nghĩ là anh còn phải thuyết phục em thêm mấy câu nữa chứ.”

“Tôi đoán là tính tình chủ chiếc Bentley chắc chắn là chả ra làm sao, lại còn khó dỗ ngọt, nếu tôi cứ nằng nằng quyết một thì người tài xế đó mất việc chắc rồi chứ gì?”

“Ừm, đúng là như vậy.” Hàn Cố thở dài: “Em vẫn thông minh như trước vậy.”

Tiết Bồng lại từ chối nhận câu nói này, cô chỉ nói: “Được rồi, cứ vậy mà làm đi, tôi còn phải làm việc.”

“Ừm, vậy anh không làm phiền nữa, nói chuyện sau.”

Lúc Tiết Bồng cúp máy quay đầu lại, vừa ngước mắt lên đã thấy Lục Nghiễm đang tựa bên bàn, khoanh hai tay trước ngực nhìn cô.

Tiết Bồng nhướn mày hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Lục Nghiễm cũng hỏi: “Ai gọi đấy?”

“Ờm, hôm qua xe tôi bị tông trúng đuôi đấy, cái xe đó là của chủ người tài xế, anh ta sợ ảnh hưởng tới công việc nên nhờ một luật sư

có mặt ở hiện trường lúc đó giải quyết riêng với tôi.”

“Luật sư?” Lục Nghiễm cũng nhướn mày: “Nhưng mà thấy em nói chuyện có vẻ thân lắm. Bạn hả?”

Tiết Bồng đeo găng tay vào nói: “Từng rất thân nhưng không phải bạn.”

Sau đó cô lại liếc nhìn Lục Nghiễm, giọng điệu nhàn nhạt: “Cảnh sát Lục, cho hỏi là anh hỏi xong chưa vậy, có muốn xem vật chứng không đây?”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Xin lỗi, bệnh nghề nghiệp.”

Tiết Bồng không để ý đến anh, nhanh chóng đứng trước bàn thí nghiệm, bày hết ảnh chụp vật chứng ra.

Vì hiện tại vẫn chưa làm xong hình ảnh tổng thể hiện trường vụ án, Tiết Bồng chỉ có thể thuật lại hiện trường bằng lời nói, thông qua ghi chép về vật chứng, ảnh chụp hiện trường và trí nhớ của mình.

Hiện trường lần này khá là đơn giản, không như vụ án Trần Lăng lần trước, trong phòng có dấu vết sinh hoạt của tận năm người, vì thế cả quá trình thuật lại cũng chỉ mất vài phút.

Tiết Bồng dùng bàn thí nghiệm làm hình mặt phẳng cho căn nhà của Lý Lan Tú, dùng tay vạch ra mấy khu vực đơn giản, vừa nói vừa đặt vật chứng vào những vị trí tương ứng.

Lần này không mang về quá nhiều vật chứng, một là vì phân cục phía Đông còn phải bổ sung thủ tục, hai là cũng vì trước khi xác định được tính chất của vụ án, phải biết giữ chừng mực.

Tiết Bồng nhanh chóng nói tới thuốc chữa gan thận mà Lý Lan Tú thường hay uống nhưng chủ yếu đều là thuốc tây, nhìn loại thuốc và bệnh án thì nửa tháng nay mới bắt đầu dùng thuốc bắc, điều này

chứng tỏ trước kia uống thuốc tây mà cơ thể vẫn chẳng khá lên, ngược lại còn có dấu hiệu nặng thêm.

Chỉ tìm thấy rau củ quả trong tủ lạnh của Lý Lan Tú, không hề tìm ra thực phẩm thịt.

Tiết Bồng nói: “Thật ra người mắc bệnh thận vẫn có thể dung nạp các thực phẩm giàu protein như thịt và các loại đậu nhưng gan của Lý Lan Tú cũng không tốt, hơn nữa đường hô hấp và đường ruột của bà ấy cũng có vấn đề, trong khoang miệng còn có vết loét. Thêm vào đó, mẫu thử của bà ấy có phản ứng độc chất, vậy thì khi còn sống, chắc bà ấy thường xuyên thấy đắng miệng, ăn không vô, đặc biệt là không muốn ăn thịt, quá lắm chỉ ăn chút rau củ quả, cũng sẽ ăn thêm mộc nhĩ và các loại nấm. Nhưng nếu bỏ qua chuyện chất độc thì người bình thường mà ăn như thế một thời gian, cơ thể cũng sẽ trở nên yếu ớt, hệ miễn dịch cũng giảm, huống hồ gì là một người mắc nhiều bệnh mãn tính như Lý Lan Tú.”

Cuộc sống của Lý Lan Tú có vẻ cũng khá là giản dị, bà ấy không phải người hướng ngoại, không có thói quen đi múa quảng trường hay dạo quanh hẻm, cũng không thích hoạt động, dành khá nhiều thời gian ở trong nhà, thú tiêu khiển duy nhất chính là ngồi trên sofa xem tivi.

Đúng ra thì Lý Lan Tú ít vận động, tuổi đã cao, trao đổi chất chậm, đáng lẽ phải nặng cân hơn người cùng tuổi nhưng vì cơ thể bà ấy suy nhược, lại còn ăn uống đạm bạc nên ngược lại còn hơi gầy.

Tiết Bồng chuyển chủ đề nói: “Nhưng mà chắc là mấy năm nay Lý Lan Tú mới xuống cân đột ngột.”

Tiết Bồng đặt vài tấm ảnh quần áo của Lý Lan Tú và ảnh thi thể của bà ấy ra trước mặt Lục Nghiễm.

“Anh xem, cỡ quần áo của bà ấy khá rộng, vừa vai nhưng mặc lên lại hơi lợm thợm. Anh để ý tiêu chuẩn giặt bên trên đi, ở đây ghi là

165/90C, số phía trước đại diện cho chiều cao và vòng ngực, chữ C phía sau là chỉ “mập”.

Tiết Bồng nhanh chóng đưa quyển sổ bên cạnh cho Lục Nghiễm, chỉ cho anh thấy: “Tôi đã tìm được thời gian sản xuất bộ quần áo trên người Lý Lan Tú, bà ấy đã mua từ hai năm trước, ảnh gia đình cũng được chụp vào hai năm trước. Dù là quần áo hay là ảnh thì đều chứng tỏ là khi đó Lý Lan Tú thuộc dạng người mập.”

Lục Nghiễm từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, lúc này cuối cùng cũng nhúc nhích, anh cầm lấy vài tấm ảnh tiêu chuẩn giặt và quần áo để xem rồi lại nhìn lướt qua sổ ghi chép nói: “Đắt đấy, lại toàn là hàng loại B.”

Trên tiêu chuẩn giặt quần áo đều ghi rõ “loại kỹ thuật an toàn”, loại A đa phần đều là để cho con nít mặc, loại B là sợi vải có thể tiếp xúc với da, loại C là vải không thể tiếp xúc với da, vì thế giá của ba loại đều khác nhau.

Lục Nghiễm lại lật mấy tấm ảnh một lúc, vừa xem vừa nói: “Cao Thế Dương và Lý Lan Tú đều từng làm việc ở nhà máy hoá chất, vậy thì chắc họ chắc chắn đều có một chút kiến thức về hoá học. Quần áo của Lý Lan Tú cơ bản đều toàn là màu sáng, quần áo của Cao Thế Dương cũng vậy. Lúc nhà máy gia công hàng may mặc sẽ chọn ra các sản phẩm nhuộm màu sáng bị hư thêm thành màu tối, trong quá trình này, các độc chất có hại trong chất nhuộm sẽ càng tăng thêm nhiều hơn.”

Từng làm việc ở nhà máy hóa chất sao?

Tiết Bồng chú ý đến câu nói này, cô ngừng lại một lúc rồi tiếp: “Còn nữa, tiêu chuẩn giặt đạt chuẩn đa phần đều có ghi “hàng chất lượng cao” hoặc là “hàng loại một”.

“Cả hai bác đều đã sáu mươi lăm tuổi, tuổi này đúng ra đều đã trải qua vài thời kỳ đặc biệt, thường sẽ đều khá là cần kiệm, thói quen ăn

sâu trong máu thể này không dễ dàng thay đổi được.”

“Nhưng rõ ràng là hai ông bà bác khá là quan trọng việc chưng diện hơn là những người cùng tuổi khác, đến quần áo cũng chọn lựa kỹ càng. Việc này chắc có liên quan đến nghề nghiệp của họ.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại chỉ vào tấm ảnh “khu vực phòng khách rồi nói: “Vật dụng trong nhà cũng khá là bảo vệ môi trường, gỗ đáng cũ khá là nhiều, thêm nữa thì trong phòng khách với phòng ngủ đều có đặt máy lọc không khí.”

Lục Nghiễm: “Tình trạng không khí ở thành phố Giang trước khi rất xấu, làm việc ở nhà máy hóa chất thì đặc biệt phải ngăn ngừa các bệnh về đường hô hấp với phổi các thứ, dù đã rời khỏi nhà máy cũng sẽ vô thức quan trọng vấn đề không khí, phản xạ có điều kiện do nghề này mang đến sẽ vô thức lộ ra.”

Nói đến đây, cả hai đều lần lượt im lặng.

Đến khi nhớ đến chi tiết mới nãy, Tiết Bồng mới nói: “À, ban nãy anh nói họ từng làm việc ở nhà máy hoá chất sao? Lần đầu tiên chúng tôi thu thập chứng cứ khá là vội, với lại người nhà cũng không ở đó, chúng tôi không dám lục lọi quá nhiều, không tìm ra gì chứng minh công việc các kiểu. Đợt đợt trường Tề bổ sung thủ tục xong, chúng ta lại quay lại hiện trường, có khi sẽ còn phát hiện ra nhiều thứ khác.”

Lục Nghiễm đặt tấm ảnh xuống: “Anh cũng hỏi con dâu hai ông bà mới biết được thôi. Phải rồi, em cũng từng nghe tới người này đấy.”

“Tôi cũng từng nghe tới? Ai vậy.”

“Chung Ngọc, nghe quen không?”

Chung Ngọc?

Tiết Bồng nhú mày nhớ lại vài giây, sau đó mới hơi bán tín bán nghi:

“Bạn của Trần Lăng sao?”

Lục Nghiễm cười: “Chính là cô ta.”

Tiết Bồng buột miệng nói: “Sao trùng hợp quá vậy.”

“Rất trùng hợp, lúc đó anh cũng phản ứng như em.”

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn Lục Nghiễm vài giây, đột nhiên hiểu ra: “Tôi nghĩ đây không đơn giản là trùng hợp, có lẽ còn có mối liên kết nào đó chăng?”

Lục Nghiễm: “Trước khi mất, bố mẹ của Trần Lăng cũng từng làm việc ở một nhà máy hoá chất, bố mẹ của Trần Lăng và Chung Ngọc là đồng nghiệp, bố mẹ chồng của Chung Ngọc cũng làm công việc tương tự, mẫu thử của Lý Lan Tú mẹ chồng cô ta lại xuất hiện thành phần độc chất.”

“Anh nghi ngờ Chung Ngọc sao?” Tiết Bồng nhanh chóng thắc mắc: “Nhưng mà lần này chúng ta không hề tìm thấy chất độc ở nhà Lý Lan Tú. Với lại nếu trúng độc mãn tính do công việc thì cũng đâu liên quan đến Chung Ngọc, phải là vấn đề của khâu bảo hộ bên nhà máy hóa chất chứ. Anh dựa vào đâu mà nghi ngờ như vậy?”

Lục Nghiễm ngừng lại mấy giây, bật ra hai chữ: “Trực giác.”

“...”

Tiết Bồng âm thầm trợn mắt rồi bắt đầu sắp xếp mớ ảnh trên bàn.

Lục Nghiễm cau mày, khoanh hai tay trước ngực: “Em không tin à?”

“Tôi biết là trực giác của anh trước giờ luôn rất nhạy bén. Có cái tôi cứ nghĩ là anh sẽ nói ra gì đó kinh khủng lắm cơ, làm hết hồn...”

Lục Nghiễm cúi đầu cười, tiếp đến, trong đầu đã xuất hiện dáng vẻ

của Chung Ngọc.

Anh ngẫm nghĩ, đột nhiên lại hỏi: “Con gái tụi em nếu mà trang điểm rồi thì lúc nào cũng sẽ mang theo hộp phấn để dặm lại à?”

Câu hỏi không đầu không đuôi làm Tiết Bồng ngơ ngác.

“Tôi có trang điểm gì mấy đâu, lâu lâu cần trang điểm thì cũng sẽ dành thời gian xem lại xem có xuống tone, có trôi phấn gì không.”

“Vậy cứ bao lâu thì lại xem một lần? Dù trong bất cứ tình huống nào mà chỉ cần nghĩ tới lớp trang điểm của mình đã bị trôi thì đều lấy hộp phấn ra dặm lại ngay tức khắc sao?”

Tiết Bồng cạn lời một lúc, chỉ nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cũng đang nhìn cô chăm chăm.

Tiết Bồng thở dài: “Rốt cuộc là anh muốn hỏi cái gì, hỏi thẳng đi.”

Lục Nghiễm âm ừ rồi mới kể lại chuyện Chung Ngọc dặm phấn ở ngoài cửa phòng ICU.

Tiết Bồng nghe xong im lặng hồi lâu, sắc mặt cũng dần nghiêm lại, nhanh chóng chìm trong suy nghĩ.

Nhân lúc Tiết Bồng đang ngơ ngẩn, Lục Nghiễm lại đưa mắt kiểm tra sơ vật chứng trong hộp, cho đến khi Tiết Bồng hoàn hồn lại, lẩm bẩm nói: “Tôi nghĩ là trực giác của anh cũng hợp lý.”

Lục Nghiễm nhìn sang: “Em cũng thấy khó giải thích được à?”

“Ừm.” Tiết Bồng trả lời nhưng lại nhanh chóng chuyển hướng: “Nhưng mà điều này cũng chỉ chứng tỏ Chung Ngọc không quan tâm đến Lý Lan Tú, không quan tâm bác ấy sống chết ra sao, hoặc là chị ta chỉ thấy người cũng đã chết rồi còn xét nét làm gì? Có thể là sự

quan tâm với Cao Thế Dương mà chị ta thể hiện cũng là đang diễn. Nhưng dù là như vậy cũng không thể chứng minh được gì.”

Lục Nghiễm: “Vì thế nên bây giờ vẫn cần thêm chứng cứ thuyết phục hơn để chứng thực nghi vấn của anh.”

Tiết Bồng cười, liệt kê từng thứ: “Ít nhất cũng phải đợi có kết quả kiểm tra độc chất, khám nghiệm tử thi và thu thập xong chứng cứ lần thứ hai, dù phân cục khu phía Đông có nhanh tay đến cỡ nào thì nhiều việc như thế cũng phải hai ba ngày mới xong. Với lại đây cũng đâu phải vụ án của Chi đội đâu, anh quan tâm dữ vậy?”

“Có khi là án trong án hoặc là án liên hoàn thì sao.” Lục Nghiễm thản nhiên nói một câu như thế.

Anh chỉ nói đại như thế, Tiết Bồng cũng chỉ nghe cho có, cả hai đều không quá coi là thật, ít nhất là ở giai đoạn hiện tại, tất cả suy đoán và nghi ngờ đều chỉ là một phần suy nghĩ nào đó, vẫn chưa trở thành sự thật. Buổi chiều, thành phố Lịch.

Bầu trời bắt đầu có sấm chớp đánh “ầm” một tiếng, mây đen giăng kín phía trên thành phố, khiến người ta cảm thấy ngột thở.

Hàn Cố đáp máy bay, bắt một chiếc xe, chạy thẳng đến khu vực thành phố.

Đến khách sạn, Hàn Cố lại không làm thủ tục lưu trú mà chỉ đứng trước quầy lễ tân gật đầu với quản lý, quản lý trực ca bèn chìa thẻ phòng ra, Hàn Cố rõ là khách quen ở đây, quản lý đã quen hẵn từ lâu.

Hàn Cố đi thẳng lên tầng mười lăm, dừng lại ở căn phòng ở cuối dãy hành lang, gạt thẻ vào trong, thao tác rất nhẹ nhàng.

Sau khi vào cửa, Hàn Cố nhanh chóng kiểm tra một loạt xung quanh theo kinh nghiệm xem có gì như kiểu lỗ camera hay không.

Vài phút sau, Hàn Cố lại ra gian ngoài ngòai, chưa được bao lâu bên ngoài đã có người gõ cửa lên tiếng nói: “Phục vụ phòng ạ.”

Hàn Cố đứng dậy mở cửa phòng, bên ngoài là nữ lao công vệ sinh phòng trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt có hơi tiều tụy, vóc dáng cũng hơi khác lạ.

Người phụ nữ hết sức lịch sự: “Cậu có cần dọn dẹp phòng không ạ?”

Hàn Cố nhường đường, không nói tiếng nào, đợi người phụ nữ bước vào.

Người phụ nữ: “Xin lỗi, làm phiền một chút.”

Ngay lúc cửa đóng lại, người phụ nữ lập tức thay đổi: “Luật sư Hàn, cuối cùng cậu cũng đã tới!”

Hàn Cố không lên tiếng, đi thẳng vào phòng ngủ của mình, người phụ nữ vội vã đi theo.

Hàn Cố lấy từ trong cặp ra một tấm thẻ tiết kiệm, lại rút một tờ khăn giấy, lau sạch dấu vân tay bên trên rồi mới đặt lên bàn nói: “Đây là lần thanh toán cuối cùng, chị biết phải làm gì sau đó rồi đúng chứ?”

Người phụ nữ thở phào, lập tức bỏ thẻ tiết kiệm vào túi, biết ơn nói: “Cậu yên tâm, chúng tôi lấy tiền rồi, chắc chắn không rước phiền phức cho cậu đâu!”

Hàn Cố bắt chéo hai chân, tay đặt trên đầu gối, rõ là không hề tin tưởng lời nói không không của người phụ nữ, dù sao thì đứng trước tiền tài, bất cứ ai cũng đều sẽ đồng ý rất dễ dàng.

Nhưng mà một khi không đủ tiền xài nữa thì sao? Một số người lại lựa chọn trở thành mối phiền phức.

Hàn Cố cup mắt, chỉ nói: “Chị nhớ lấy, một khi bên chị mà phản cung thì sẽ nhận lấy cái giá còn đắt hơn bây giờ nhiều. Trước đó thì tốt nhất nên tính toán thử xem tính mạng cả gia đình mình có đáng cái giá đó không.”

Người phụ nữ đã biến sắc, đột nhiên lại thấy tấm thẻ này có hơi bỏng tay.

Nhưng Hàn Cố không cho chị ta cơ hội chần chừ, hần nhanh chóng đứng dậy nói: “Tôi sẽ công tác ở đây hai ngày, trong thời gian đó đừng làm phiền tôi nữa. Hôm nay bước ra khỏi cánh cửa này, chị và tôi sẽ là hai người xa lạ. Cuối tháng này chị cũng đổi việc đi, sẽ có người giới thiệu chị đến khách sạn khác.”

Người phụ nữ gật đầu, cúi càng lúc càng thấp: “Vâng vâng, tôi nhớ cả rồi, cảm ơn luật sư Hàn...”

Sau khi người phụ nữ thấp thỏm bước ra cửa, mở cửa ra rồi lại đóng vào, lúc này Hàn Cố mới đi đến khoá cửa từ bên trong, sau đó về lại trong phòng gọi điện thoại.

“Giám đốc Hoắc, thoả thuận xong cả rồi.”

Mưa rơi đột ngột đến tận hơn chín giờ tối mới dứt.

Quý Đông Duẩn vừa hoàn tất một buổi giải phẫu, đi ra khỏi toà thực nghiệm, đứng trên bậc thềm nhìn những giọt mưa tí tách rơi bên ngoài, thở dài một hơi rồi châm một điếu thuốc, lấy điện thoại ra lướt mấy ván Sudoku.

Lúc này, điện thoại có một tin nhắn đến, người gửi đến được lưu là “Người Qua Đường”.

Người Qua Đường: “Mưa rồi, có cần đổi khi khác không?”

Quý Đông Duẩn trả lời: “Sắp tạnh rồi. Có chuyện gì khác à?”

Người Qua Đường: “Không, đang cho cậu cơ hội để do dự thôi.”

Quý Đông Duẫn yên lặng vài giây, không trả lời ngay mà nhìn ra bãi đất trống trước mặt, lại hút thêm một hơi thuốc, cứ vậy khoảng nửa phút.

Người Qua Đường cũng không hối thúc y.

Quý Đông Duẫn ngậm điếu thuốc trong miệng, gõ chữ trả lời: “Do dự rồi, không thay đổi.”

Người Qua Đường gửi sang một cái mặt cười, cái icon hai chấm đóng ngoặc mà người ta hay dùng chửi nhau trên mạng ấy.

Quý Đông Duẫn nhìn thấy chỉ khẽ cười, nhả lại một cái tương tự.

Cho đến khi cậu Thần trợ lý pháp y bước ra nói: “Pháp y Quý, thì ra anh ở đây, đội trưởng Trần đang tìm anh đấy, nói là muốn mở cuộc họp ngắn gì đó, không mất nhiều thời gian đâu.”

Quý Đông Duẫn ậm ừ: “VẬY VỀ CÁI ĐÃ.”

Hai người bước vào trong mấy bước.

Quý Đông Duẫn lại hỏi: “Phải rồi, lát tối cậu tự về khách sạn nhé, tôi phải ra ngoài gặp bạn một chuyến.”

Trợ lý Thần ngạc nhiên: “Ờ, pháp y Quý có bạn ở đây à, sao em chưa nghe anh nói bao giờ?”

Quý Đông Duẫn: “Cái thằng này, nhìn tôi giống người không có bạn lắm hả?”

Trợ lý Thần vội vã giải thích: “Không không, em không có ý đó...”

“Được rồi, báo cậu một tiếng vậy thôi. Sáng mai chúng ta vẫn về đúng giờ.”

Chương 28

Ngay tối đó, một mẫu tin tức tìm kiếm nóng lan đầy trên Weibo với tiêu đề: “Người mẫu nổi tiếng tử vong tại nhà riêng, không rõ nguyên nhân cái chết?”

Trong mẫu tiêu đề còn có đính kèm hai tấm ảnh mờ mờ chất lượng thấp được chụp từ ngày hôm trước, chỉ có thể nhìn loáng thoáng thấy có xe cảnh sát đậu ngoài cổng của một khu chung cư, còn có chuyên viên khám nghiệm hiện trường mặc đồ bảo hộ ra vào.

Cư dân mạng xôn xao đồn đoán xem người mẫu nổi tiếng này là ai.

Nhà của cô người mẫu ở thành phố Lịch, vậy thì hiện giờ có những người mẫu nào sống ở thành phố Lịch nhỉ, rất nhanh sau đó, cư dân mạng đã có được một danh sách liệt kê, những người hâm mộ cũng đổ xô nhau để lại lời nhắn trên Weibo người mẫu mà mình thích, mong là không phải thần tượng của mình.

Những người mẫu ở thành phố Lịch cũng lần lượt xuất hiện trên Weibo.

“Tôi vẫn bình an, cảm ơn mọi người đã quan tâm!”

“Hiện giờ tôi đang làm việc ở thành phố Giang.”

“Mong mọi người đều bình an, hy vọng chỉ là tin đồn thất thiệt.”

Sau một phen hú vía, đám người hóng chuyện cũng hết hơi, bắt đầu có người mắng mỏ người lan truyền tin đồn, cũng có không ít người đăng đàn bảo: “Không tin bịa đặt, không lan truyền bịa đặt.”

Chính vào lúc này, lại có một tài khoản phụ xuất hiện lên tiếng: “Thật sự đã có người xảy ra chuyện rồi, hôm qua tôi tận mắt nhìn thấy rất nhiều cảnh sát khiêng thi thể đi, tôi cũng sống ở khu chung cư này, căn nhà xảy ra chuyện đúng là nhà của một người mẫu, chỉ không biết người xảy ra chuyện có phải là cô ấy hay không thôi.”

Tài khoản phụ này cũng đã đăng tải một bức ảnh chụp rất rõ nét, chụp được cả cổng căn biệt thự có chuyện, trong ảnh quả thật cũng có người khiêng túi thi thể ra ngoài.

Lúc này, tin tức mới vừa tạm lắng xuống lại lập tức dậy sóng.

Rất nhiều người đều bấm vào hỏi đây rốt cuộc là nhà ai?

Bên dưới nhanh chóng có người chỉ ra: “Trong số những người mẫu vừa báo tin bình an ban nãy đấy.”

Đám đông lập tức xôn xao, không ít người bắt đầu truy tìm tung tích, đối chiếu từng manh mối, cuối cùng cũng không biết biết là ai đã hỏi được thông tin từ phía Cục Cảnh sát thành phố Lịch rằng người xảy ra chuyện chính là cô người mẫu đó, người báo tin bình an trên Weibo chắc là ai đó khác, khuyên mọi người vẫn nên đợi công bố.

Tuy là giới người mẫu không thuộc nhóm đông người hâm mộ trong giới giải trí nhưng cô người mẫu này cũng thường được không ít người quan tâm đến, lượt theo dõi trên Weibo cũng có tận mấy triệu, có lúc còn xuất hiện trong chương trình giải trí, khoảng thời gian trước còn thường hay qua lại với một cậu ấm nhà giàu.

Còn có phóng viên chụp được hình ảnh cậu ấm đó thường xuyên đến thành phố Lịch để gặp cô ta, có lần còn đồn về tin vui của hai người.

Chuyện này cứ tiếp tục nóng hổi cho đến tận sáng hôm sau, cộng đồng mạng hóng hót vẫn chưa thỏa mãn được lòng hiếu kỳ, những

người hâm mộ cũng đã phải trăn trở cả đêm. Tuy chuyện cô người mẫu xảy ra ở thành phố Lịch nhưng vì là nhân vật của công chúng nên Cục Cảnh sát thành phố Giang xa xôi cũng đang quan tâm chuyện này, chỉ có mỗi hai người là cả đêm không có thời gian lên Weibo, hoàn toàn ngăn cách mình với thế giới bên ngoài.

Hai người họ không phải ai khác, chính là Tiết Bồng và Lục Nghiễm.

Tối đến Tiết Bồng vừa về tới nhà đã lên ngay tầng trên, còn chưa nghiên cứu mẫu thử trong chai nước hồ của Trần Lăng thì đã tìm tài liệu độc chất trên kệ sách của Tiết Ích Đông.

Những thứ như chất độc, hợp chất hoá học, ma túy sẽ làm hư hại cơ thể khi nó tiếp xúc với cơ thể, tiếp xúc với nước hồ và đất cũng sẽ di chuyển thẩm thấu vào trong, trực tiếp làm thay đổi tính chất của chúng, gây hại đến thực vật và động vật ở xung quanh.

May là trong sổ sách của Tiết Ích Đông lại có ghi chép về từng đường dây sản xuất và địa chỉ nhà máy của các nhà máy hoá học ở thành phố Giang, xung quanh nhà máy có ruộng gì, hồ gì, trong ruộng có trồng gì, trong hồ có nuôi thủy sản hay không, còn ghi lại toàn bộ cả cách xử lý nước thải của nhà máy nào không đạt chuẩn, khiến cây trồng và động vật xung quanh bị ô nhiễm như thế nào.

Tiết Bồng rà soát từng trang một, xem rất chăm chú, chỉ là lâu lâu chợt tỉnh lại không khỏi cười tự giễu mình, thấy mình như đang mò kim đáy bể, không xác định được mục tiêu.

Nhưng quay đi lại chìm đắm vào trong những ghi chép này, chìm đắm vào thế giới đầy hứng thú mà bí ẩn này, dần dần cũng quên mất mục đích tìm kiếm ban đầu của mình.

Lúc Tiết Ích Đông qua đời, Tiết Bồng vừa chuẩn bị lên tiểu học, đến giờ đã qua hai mươi năm, đến khi Tiết Bồng tìm thấy được ghi chép cuối cùng của Tiết Ích Đông trước khi chết, nhận ra ngày tháng chính là vào nửa tháng trước khi ông mất, trang cuối cùng chỉ viết được

một nửa, dường như chỉ mới bắt đầu thuật lại một chuyện thì đã đột nhiên ngừng bút, chỗ ngừng bút lại còn không có lấy một dấu câu.

Chỉ là Tiết Bồng xem xong nửa hiểu nửa không, trăn trở hồi lâu cũng không rõ là vì sao bèn gọi điện thoại cho Trương Vân Hoa.

Bên kia đầu dây nhanh chóng nhắc máy, Tiết Bồng nhanh chóng nói: “Mẹ, mẹ có còn nhớ những ghi chép bố để lại khi còn sống không?”

Trương Vân Hoa khựng lại rồi lập tức trả lời: “Mẹ nhớ, sao thế, lại phát hiện ra gì mới à?”

“Vâng, chuyện là thế này, con vừa xem ghi chép cuối cùng bố để lại, trùng hợp có nhắc đến ô nhiễm đất và nước, còn có một số mẫu kiểm nghiệm sau khi xử lý nữa. Theo như những ghi chép này thì có vẻ khu phía Nam thành phố Giang đã xảy ra sự cố ô nhiễm môi trường đột ngột vài lần. Nhưng mà sao con không biết gì hết vậy.”

Trương Vân Hoa: “Chuyện lâu cả rồi, lúc đó con còn nhỏ, dù con có thấy cũng sẽ không để tâm. Nhưng mà những gì bố con ghi lại quả thật đều từng xảy ra, lúc đó vì lộ ra chuyện liên quan đến vấn đề xử lý ô nhiễm nước, có nhà máy đã vi phạm nguyên tắc, bị cấm từ lâu rồi, có chỗ bị cưỡng chế sửa chữa phục hồi, có chỗ còn chuyển khỏi thành phố Giang. Nhưng mà những nhà máy này đều để lại vấn đề về ô nhiễm nước hồ, đất và rất nhiều thực vật, không dễ dàng giải quyết được, ít nhất cũng phải mấy chục năm mới phục hồi được, hơn nữa dù sửa chữa phục hồi tốt cỡ nào thì cũng không trở lại được nguyên trạng ban đầu.”

Chuyên môn của Trương Vân Hoa là nghiên cứu thủy lợi, Tiết Bồng lại cũng có hứng thú về mặt này, hỏi hết câu này đến câu khác, hai mẹ con nói chuyện đến quên mất thời gian.

Đến lúc nhớ ra lại thì đã là nửa đêm, Tiết Bồng vẫn còn chưa muốn ngưng, dù sao cũng đã lâu chưa nói chuyện với Trương Vân Hoa lâu như thế.

Tiết Bồng nhìn thời gian rồi nói: “Sắp rạng sáng rồi, hôm khác con hỏi mẹ tiếp nhé, con sắp xếp lại vấn đề đang cần biết trước đã, hôm nay mẹ ngủ sớm đi nhé.”

“Được, con cũng đi nghỉ sớm đi.” Trương Vân Hoa trả lời rồi lại chuyển chủ đề: “À phải rồi, có chuyện này hôm qua đi ăn quên nói với con.”

“Chuyện gì thế mẹ?”

“Chú Thường định dọn đi, chuyện mẹ với chú tới đây thôi.”

Tiết Bồng sửng sò, buột miệng hỏi: “Tại sao thế?”

Trương Vân Hoa không đề cập tới việc Thường Trí Bác nghĩ cho đường thẳng tiến sau này của Tiết Bồng, sợ tiền án của mình sẽ liên lụy đến cô, bà chỉ nói: “Ồi chào, tính không hợp nhau thôi, còn tại sao nữa, chú Thường ở trong đó mấy năm, tính tình khác trước rồi, mẹ cũng vậy, độc thân một mình lâu quá, thay đổi suy nghĩ nhiều rồi, cả hai đều thấy hơi gượng gạo mới ngồi xuống nói chuyện với nhau, chia tay trong hoà bình vẫn hơn. Dù sao hai nhà chúng ta sau này vẫn là bạn.”

Tiết Bồng âm ừ, vốn định nói gì đó nhưng rồi lại thấy đây đều là chuyện của người lớn, con cháu như cô không tiện hỏi, càng không thể làm mai miễn cưỡng.

Hơn nữa Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác cũng đã có tuổi rồi, hai người đều rất lý trí, luôn cân nhắc vấn đề rất chu toàn, ắt hẳn là đều suy nghĩ kỹ càng mọi chuyện hết rồi mới quyết định.

Còn về việc vì sao lại chia tay thì chắc có thể như Trương Vân Hoa nói là không hợp, cũng có thể là những nguyên nhân khác không tiện nói với người khác nhưng đó đều là chuyện giữa hai người.

Tiết Bồng yên lặng mấy giây rồi nói: “Nếu mẹ với chú Thường đã quyết định rồi thì con cũng ủng hộ, vậy mẹ ngủ sớm nhé, mẹ ngủ ngon.”

Trương Vân Hoa: “Ừm, con ngủ ngon.”

Cùng đêm đó, Lục Nghiễm cũng từ Cục thành phố về ký túc xá đơn từ sớm nhưng anh lại không chìm đắm trong suy nghĩ về vụ án, vừa về đến là lại thay một bộ đồ ở nhà mặc đã lâu, xắn tay áo lên, dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ căn phòng.

Ký túc xá một người có hai phòng với một khu sinh hoạt nhưng diện tích hai căn phòng chênh lệch hơi lớn, gian lớn hơn được Lục Nghiễm lấy làm phòng ngủ và góc làm việc, gian nhỏ thì để chất đồ lặt vặt.

Trước giờ anh không để nhiều đồ trong phòng khách, ngoài sofa, tivi và bàn trà và một cây đèn đứng thì chỉ đặt thêm một cái kệ dưới tivi.

Lục Nghiễm dọn dẹp sạch sẽ căn phòng để đồ linh tinh, bỏ hết những vật dụng lâu ngày không dùng đến vào túi rác cỡ lớn, chất từng cái trước cửa.

Trong phòng để đồ còn có rất nhiều hộp hàng chưa khai, anh cầm kéo và dao rọc giấy tháo từng hộp một rồi lại dùng khăn giấy có cồn lau sạch từng món đồ, đặt từng món một vào trong căn phòng nhỏ.

Đến tận chín giờ tối, cuối cùng Lục Nghiễm cũng sắp xếp xong cả căn phòng, căn phòng nhỏ được bày đầy bát ăn hằng ngày cho chó, đệm nằm và thức ăn cho chó, còn có nhiều thứ đồ chơi linh tinh khác cũng không biết là có dùng đến hay không.

Lục Nghiễm lại mang rác trước cửa đem bỏ vào thùng rác dưới lầu, quay về cởi sạch quần áo dơ trên người rồi đi tắm rửa.

Tắm rửa thay đồ xong xuôi, trên người vẫn còn ít mồ hôi, bèn đến

bến tủ lạnh lấy ra một chai nước.

Vừa vặn nắp chai thì điện thoại lại reng lên.

Người gọi đến là Ngải Tiểu Nguyên.

Lục Nghiễm vừa lau tóc vừa nhấc máy: “Alô.”

Ngải Tiểu Nguyên: “Làm phiền quá, muộn vậy rồi còn tìm cậu.”

Giờ đã là mười giờ tối.

Lục Nghiễm trả lời: “Không sao đâu, sao thế?”

Ngải Tiểu Nguyên: “À, mình muốn nói với cậu, cuối cùng mình cũng liên lạc được với Thường Phong rồi, cũng biết hiện giờ cậu ấy đang sống ở đâu. Hôm nay tan làm mình đã từ bệnh viện đến tìm cậu ấy, nói chuyện với cậu ấy rất lâu, cậu ấy cùng đồng ý hôm nào ba đứa mình gặp nhau nói chuyện.”

Lục Nghiễm đang uống nước thì khựng lại, anh thở dài nói: “Cũng tốt, vậy hai cậu chọn thời gian địa điểm rồi nói mình biết, nếu mình bận vụ án không đi được thì bọn mình lại dời sau.”

“Vậy thì tạm thời hẹn vào cuối tuần đi, tớ cũng thường phải thay ca đêm, chưa chắc có thời gian, thật ra người có thời gian nhất chỉ có Thường Phong thôi. Mình có hỏi cậu ấy, cậu ấy vẫn chưa tìm được việc, đang định góp chút tiền kinh doanh.”

Lục Nghiễm không nói gì, cầm ly nước đi vào phòng ngủ, nhìn cảnh đêm bên ngoài ô cửa sổ.

Lúc này, Ngải Tiểu Nguyên lại nói: “Mình biết cậu đang nghĩ gì, nhưng mà mình nghĩ Thường Phong ngồi tù mấy năm chắc là đã ngoan hơn nhiều, cũng biết là cái gì nên làm, cái gì không nên. Lúc đó cậu ấy mới dẫn thân vào thương trường, chưa biết gì cả, lại cũng

khá mạo hiểm, nếu không bị công ty lừa gạt, không cưỡng lại được sức cám dỗ của tiền tài thì cũng sẽ không ăn hối lộ, càng không tham gia vào chuyện rửa tiền...”

“Cậu thấy sai, đưa cậu ấy đi tự thú cũng là vì tốt cho cậu ấy, nếu không cậu ấy sẽ càng lún càng sâu, sau này chỉ càng bị xử nặng hơn. Chuyện này đúng sai thế nào thì mình nghĩ chắc là trong lòng Thường Phong hiểu rõ, cậu ấy thông minh như thế sao mà không hiểu được. Đợi cuối tuần ba đưa gặp mặt, để mình làm trung gian, tại mình nói rõ hết mọi chuyện với nhau đi, dù sao cũng chơi chung từ nhỏ đến lớn...”

Lục Nghiễm nghe Ngải Tiểu Nguyên giải bày trong điện thoại, từ đầu tới cuối vẫn im lặng, trong đầu cũng nhớ lại mọi chuyện vào ba năm trước, nhớ đến khi đó Thường Phong bị anh tận tay “áp giải” đến Cục Cảnh sát, nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ, còn nhớ cả câu nói Thường Phong nói với anh sau khi nhận phán quyết: “Nếu cậu không nóng vội như thế thì tôi cũng sẽ tự dừng lại, hoàn toàn không cần phải ngồi tù.”

Lục Nghiễm thẳng thừng hỏi y: “Cậu lên thuyền của giặc rồi, cậu nói dừng là dừng sao, giặc trên thuyền có đồng ý không?”

Thường Phong tức tối: “Vì thế nên cậu mới dùng cách này để khiến tôi thậm chí còn không có cách tự bước xuống thuyền!”

Lúc đó Lục Nghiễm còn nghĩ là Thường Phong chỉ tức giận không bỏ qua được một lúc đó thôi, dù sao từ nhỏ y đã thông minh, học hành lại giỏi giang, còn trẻ như thế đã quản lý tận mấy dự án trong công ty, đang là lúc được đà phát lên, ai có thể ngờ được lại rơi từ trên cao xuống ngay lúc đó, lại còn bị chính tay bạn thân từ nhỏ đến lớn của mình đưa đến Cục Cảnh sát tự thú, vừa mất mặt vừa tự ái không thể chấp nhận được.

Rồi mọi hành động sau đó của Thường Phong đều cứ như thật sự muốn cắt đứt mối quan hệ.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Mình cũng mong là Thường Phong đã hiểu ra tất cả, hai năm đầu mình có đến thăm nhưng cậu ấy từ chối gặp, sau đó mình cũng không tới nữa.”

Ngải Tiểu Nguyên ngẩn người rồi lại nói: “Đó đã là chuyện mấy năm trước rồi, lần này cậu ấy đã đồng ý gặp mặt thì đã thay đổi rồi.”

“Ừm.” Lục Nghiễm ậm ừ rồi cũng không nói thêm nhiều: “Muộn lắm rồi, cuối tuần gặp rồi nói.”

“Ừm, vậy cậu ngủ sớm đi nhé, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Lục Nghiễm cúp máy, nốc hết ly nước rồi cầm điện thoại tựa bên đầu giường.

Trong máy không có nhiều hình, có hình gia đình, cũng có hình bạn bè, anh lướt nhanh mấy tấm cho đến khi lướt đến chùm ảnh chụp chung từ nhỏ đến lớn của anh, Thường Phong và Ngải Tiểu Nguyên thì chậm tay lại.

Hình ảnh vốn đều được rửa ra từ cuộn phim, sau để tiện xem nên chép từng tấm vào điện thoại, có tấm khá cũ, đã ngả màu nhưng ba người trong ảnh lúc nào cũng cười tươi.

Hình ảnh liên tục nối tiếp đến khoảng thời gian cấp Ba thì dần dần ít đi.

Ba người thi vào ba người cấp Ba khác nhau, ai cũng đều bạn, mỗi người lại còn có các mối quan hệ mới, chỉ lâu lâu rủ nhau chụp chung một bức hình, lần nào cũng toàn là Ngải Tiểu Nguyên bày đầu, cô ấy là người thích chụp ảnh nhất.

Lục Nghiễm lại lướt tiếp mấy tấm sau đó, tấm ảnh chụp chung cuối

cùng là từ lúc tốt nghiệp Đại học Cảnh sát, Thường Phong học chuyên ngành tài chính, Ngải Tiểu Nguyên học chuyên ngành hộ lý ở Đại học Y khoa, cả ba tốt nghiệp cùng một năm, bước vào xã hội cùng một năm.

Từ sau đó, thời gian họ gặp nhau càng lúc càng ít đi, dù đôi lúc có hẹn nhau cũng thường sẽ thiếu một người, hoặc là một người trong số đó có việc đột xuất, đến vội rồi đi cũng vội, từ đầu đến cuối không có tấm ảnh chụp chung nào.

Có lẽ mối duyên giữa người với người chính là như thế, một phút trước còn vui vẻ hoà hợp, một giây sau lại mỗi người một hướng, không ai biết được sự rời đi khi ấy có phải là lần gặp mặt cuối cùng trong đời hay không.

Xem đến đây, Lục Nghiễm khẽ thở dài, lại trượt ngón tay, nhìn thấy tấm ảnh sau đó.

Anh vừa ngược mắt đã thừa người, nhìn chăm chăm vào đó.

Tấm ảnh này vẫn là hình chụp chung ba người, hai nam một nữ, một người trong số đó vẫn là Lục Nghiễm nhưng hai người còn lại không phải là Thường Phong và Ngải Tiểu Nguyên nữa.

Cô gái đã trở thành Tiết Bồng, cô ngồi bên bàn, một tay chống cằm, khẽ mỉm cười với ống kính, ánh mắt cô sáng long lanh, lại còn đen lay láy, tóc trượt qua gò má, kéo xuống cằm rồi chấm ngang vai.

Lục Nghiễm ngồi ở bên trái Tiết Bồng, bên phải cô là một cậu trai khác, cao ngang Lục Nghiễm, vóc dáng cũng rất khoẻ khoắn, vai rộng eo nhỏ, da ngăm hơn Lục Nghiễm, đôi mắt rất to nhưng lại là mắt một mí, lông mày xéch lên, sóng mũi còn gồ lên một khúc, nhovn miệng cười để lộ hàm răng trắng.

Lục Nghiễm nhìn tấm ảnh đó chăm chăm hồi lâu, ánh nhìn di từ Tiết Bồng đến khuôn mặt của cậu trai rồi lại cụp mắt, tắt màn hình điện

thoại, đặt trên tủ đầu giường.

Lục Nghiễm nằm thẳng trên giường, tắt đèn nhưng vẫn chưa nhắm mắt.

Ánh đèn phía xa xa ngoài cửa sổ rọi vào cửa sổ, chiếu lên đất, lên giường.

Một lúc rất lâu sau, một tiếng thở dài vang lên trong bóng đêm.

Lục Nghiễm trở mình, quay lưng về phía cửa sổ, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Lục Nghiễm không phải người hay nằm mơ, từ nhỏ anh đã ngủ rất say, rất sâu, không giống như Tiết Bồng trong lòng lúc nào cũng đầy tâm sự, buổi sáng suy nghĩ quá nhiều, đến trong mơ còn không tha cho mình.

Nhưng kể từ sự việc đột ngột một năm trước, cả năm nay Lục Nghiễm cũng nằm mơ không ít lần, cảnh tượng trong mơ đều tương tự nhau, có rất nhiều người, rất nhiều giọng nói, cảnh tượng rất hỗn loạn.

Điều duy nhất không thay đổi chính là anh ở trong mơ luôn bắt lặc trước mọi thứ diễn ra.

Đêm nay, anh lại mơ thấy cùng một giấc mơ.

Chuyện xảy ra ở một nhà máy cũ, hai bên đang trao đổi, bầu không khí rất căng thẳng, ai cũng đều lấy hết tinh thần.

Nói qua nói lại chưa được mấy câu đã sặc mùi thuốc súng, sau đó cũng không biết là ai khơi dậy cuộc chiến trước, hai bên đột nhiên xảy ra tranh chấp.

Đến khi phát súng đầu tiên nổ ra, cục diện hoàn toàn sụp đổ.

Mỗi người đều liều mình trong cơn mưa đạn, muốn kéo đối phương bên kia cùng vào chỗ chết.

Nhưng dù gì chỗ này cũng là nhà máy, tuy đã bỏ hoang nhưng vẫn còn chất rất nhiều thứ dễ phát nổ, cũng không biết là viên đạn nào đã đột nhiên xuyên qua hộp kim loại đựng đầy hóa chất.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, hộp kim loại nổ tan nát, lửa cuộn cuộn nuốt trọn mọi thứ xung quanh, vài người đứng cạnh cái hộp lập tức bị nổ bay.

Trong lúc hoảng loạn, có người hét lên: “Chạy mau đi, trong khí có độc!”

Khắp nơi đều đầy rẫy một màu khói trắng, trong màn khói vẫn có đạn vụt qua.

Nơi Lục Nghiễm nấp khá gần với chỗ bị nổ, tiếng nổ vang lên, hai tai anh đều ù đi, đến cả tiếng súng đạn gần sát bên cũng đều như bị chinh nhỏ lại, khiến anh bỗng chốc cảm thấy như đang sai lệch không gian.

Lục Nghiễm vén áo thun đang mặc bịt lấy mũi miệng, sau đó một tay cầm súng tiến về trước trong màn khói trắng lập lòe, tìm kiếm bóng dáng của một người nào đó.

Rất nhiều người đã ngã xuống, còn có một số người đã tháo chạy ra phía cửa sau.

Giọng nói của Lục Nghiễm vang lên loáng thoáng đằng sau chiếc áo thun, anh gọi lớn: “Chung Lệ! Chung Lệ!”

Nhưng lại không có ai trả lời anh.

Cho đến khi một tiếng nổ khác lại vang lên, lớn và dữ dội hơn cả ban

nãy.

Mọi thứ xung quanh đều đồng loạt bốc cháy, trong tích tắc trở thành biển lửa, nếu còn không chạy ra ngoài sẽ phải kẹt lại trong này.

Nhưng Lục Nghiễm đã hít phải một ít khí, sức lực đã dần hao mòn, anh chống tay xuống đất đứng dậy, bỗng dưng cảm nhận được gì đó xuyên qua vai mình.

Thứ đó rất nhỏ, lạnh băng, có sức mạnh rất lớn.

Vai của anh bị nó xuyên trúng, lập tức mất thăng bằng ngã ra đất, đến nỗi không còn sức lực che kín mũi miệng.

Chính vào lúc này, có ai đó đã dùng sức mở cửa nhà máy, phát ra âm thanh chói tay nặng nề.

Một nhóm người xông vào, có người đi dập lửa, có người bắt đầu tìm kiếm dưới đất.

Đến khi có người phát hiện ra Lục Nghiễm, rọi ánh sáng vào để xem kỹ mặt anh rồi nói vào bộ đàm: “Báo cáo, chúng tôi đã tìm thấy Lục Nghiễm, vẫn chưa tìm ra Chung Lệ.”

Giọng của Lâm Nhạc Sơn truyền tới từ bộ đàm: “Cứu Lục Nghiễm trước!”

“Vâng!”

Thế nhưng lúc Lục Nghiễm được khiêng ra ngoài nhà máy, bên trong lại lần nữa phát ra tiếng nổ.

Lục Nghiễm lim dim mắt, chỉ nhìn thấy làn khói lan ra trong nhà máy và một ngọn lửa nổ tung, cảnh tượng đó, mùi vị đó đã in sâu trong đầu anh từ giây phút đó.

Trước khi hôn mê, Lục Nghiễm nhìn thấy Lâm Nhạc Sơn gọi điện thoại, chỉ nói một câu: “Tìm được rồi, vẫn còn sống.”

Sau đó là một màn đêm vô tận.

Truyện gồm ba mạch, một mạch chính và hai mạch phụ, không tăng nội dung cho mạch phụ, ba mạch gồm mạch truyện chính, mạch truyện về ma túy, mạch truyện về người chị, cuối cùng cả ba mạch truyện sẽ liên kết lại với nhau.

Chương 29

Sáng sớm Tiết Bồng vừa đến Cục thành phố đã xin Phùng Mông cho nghỉ phép một tiếng, vừa rời khỏi phòng thí nghiệm đã đi về phía đội chống ma túy.

Phía sau đội chống ma túy có một khoảng đất trống, còn có vài căn phòng.

Trên bãi đất trống, chuyên viên huấn luyện chó cảnh sát Vương Siêu vừa chia thức ăn vào trong bát, cách đó không xa có vài chú chó cảnh sát đang ngồi dưới đất, há miệng, lưng rất thẳng.

Nhưng Vương Siêu chia xong thức ăn vẫn chần chừ không ra lệnh, đám chó cảnh sát cũng không dám nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm về đằng này.

Vương Siêu bưng một bát mì nóng hổi từ trên ghế xuống, gấp một đĩa lớn.

Đến lúc mơ màng ăn hết cả bát, Vương Siêu lại ợ một cái, thấy đám chó cảnh sát đã chảy đầy nước dãi nhưng vẫn chưa nhúc nhích, lúc này Vương Siêu mới bảo: “Được rồi, ăn đi.”

Mấy chú chó cảnh sát nhào tới ngay tức khắc, cắm đầu vào bát ăn nhồm nhoàm.

Tiết Bồng đứng cách đó không xa, chứng kiến toàn bộ hành vi “mất nhân tính” của Vương Siêu, cho đến khi Vương Siêu quay người đụng phải ánh mắt của Tiết Bồng.

Vương Siêu vui vẻ cười, Tiết Bồng đi tới, nghe thấy gã hỏi: “Lại đến thăm Barno à?”

“Ừm.”

“Đợi một lát nhé, tôi đi gọi nó đến cho.”

Vương Siêu nhanh chóng đi mất, một lúc sau đã dắt tới một con chó thuộc giống chó chăn cừu Đức, nó chính là Barno.

Barno nhìn thấy Tiết Bồng liền vẫy đuôi mừng rỡ.

Vương Siêu thả lỏng tay, Barno bèn chạy về phía Tiết Bồng, Tiết Bồng cũng cười rồi ngồi xổm xuống, vuốt gáy Barno.

Vương Siêu đi tới, Tiết Bồng vẫn chưa buông Barno ra, cô chỉ hỏi: “Phải rồi, năm nay là Barno giải ngũ rồi đúng không, làm thủ tục nhận nuôi như thế nào vậy?”

Vương Siêu khựng lại: “Ừầy, tôi đang định nói cho cô biết đây, hôm nay ở chơi với nó lâu chút, qua hôm nay là Barno không ở đây nữa rồi.”

Tiết Bồng sững sốt: “Sao thế, các anh mở rộng nhận nuôi ra ngoài xã hội rồi à? Không phải bảo là có thể cân nhắc ưu tiên người trong ngành sao?”

Vương Siêu vừa định nói đã nhìn thấy bóng người đang bước vào sân, gã cười nói: “Ấy, chính chủ tới rồi kìa.”

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm vừa bước vào cửa cũng gọi một tiếng: “Barno!”

Barno kêu vài tiếng rồi chạy như điên tới, nhảy phốc lên, rướn người, đặt móng lên đùi Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cũng cười cười khom lưng, một tay đỡ lấy sau gáy Barno, một tay vuốt theo lưng nó, cứ như thế, Barno nhanh chóng thoải mái nằm nghiêng ra đất, để Lục Nghiễm vuốt lưng và bụng nó.

Tiết Bồng đi tới: “Thì ra là anh.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Cái gì là anh?”

Lúc này Vương Siêu mới cười nói: “Ban nãy Tiết Bồng còn hỏi chuyện nhận nuôi đấy, bị anh giành trước mất rồi.”

Lục Nghiễm hiểu ra: “Em cũng muốn nhận nuôi Barno à?”

Tiết Bồng liếc nhìn phản ứng của Barno rồi lại nhìn sang Lục Nghiễm nói: “Anh vẫn chưa làm thủ tục mà, đấu một trận không?”

Sau đó còn chưa đợi Lục Nghiễm trả lời, cô đã nói với Vương Xuyên: “Điều kiện của tôi cũng phù hợp, anh cân nhắc lại ưu tiên người tốt hơn đi.”

Nghe thấy vậy, Lục Nghiễm khựng lại, nhanh chóng đứng dậy, Barno cũng đứng dậy theo, ngồi bên chân Lục Nghiễm ngẩng đầu nhìn ba người.

Vương Siêu im lặng một chốc rồi cười gượng: “Vậy hai người muốn đấu sao?”

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm nói: “Tôi nhớ là anh sống một mình ở ký túc xá đơn hẹp tẻo, sáng anh không có ở nhà rồi nhốt Barno trong cái nhà nhỏ xíu đó hả?”

Ban đầu Lục Nghiễm còn không coi là thật lắm, nghĩ là Tiết Bồng chỉ nói vậy thôi, nghe tới đây anh mới hiểu đích thị là đã hạ chiến thư.

Lục Nghiễm im lặng mấy giây, khoanh hai tay trước ngực đáp trả công kích: “Hôm qua anh đã sắp xếp riêng một căn phòng cho Barno

rồi, thường ngày anh dậy sớm lắm, ngủ cũng trễ, sớm tối gì cũng dắt nó đi dạo được hết. Với lại hình như em cũng ở một mình mà. Có lúc bạn tăng ca em còn ngủ luôn ở phòng thực nghiệm Cục thành phố nữa, rồi Barno làm sao?”

Gì chứ chuyện moi móc điểm yếu của “địch” để công kích là sở trường của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng chưng hửng rồi lại nhanh chóng nói: “Đợi có Barno rồi thì chắc chắn ngày nào tôi cũng về nhà, với lại nhà tôi rộng rãi, có chỗ cho nó chơi.”

“Ờm.” Lục Nghiễm nhàn nhạt gật gù: “Rộng thiệt, còn có một đồng chai lọ thiết bị thủy tinh các thứ nữa, em không sợ Barno làm hư mấy móc thí nghiệm của em à?”

Ánh mắt Tiết Bồng dần sắc bén: “Barno đã được huấn luyện rồi, không có phá nhà đâu.”

“Nói nghe cũng hay đó nhưng mà dù là chó lông ngắn thì nó cũng có lông, làm tốt nghiệp thì tốt nhất là cần môi trường không có vi khuẩn, không thích hợp nuôi chó mèo.”

“Anh...” Tiết Bồng lạnh mặt, mới vừa nói được một chữ.

Lục Nghiễm lại nhanh chóng cắt lời cô: “Chỗ anh ở rất gần Cục thành phố, nếu mà nuôi ở chỗ anh thì em muốn thăm nó, lúc nào anh cũng dắt tới cho em được, nhưng mà chỗ em ở thì đã ra ngoại thành rồi, anh muốn gặp Barno sẽ rất bất tiện. Lỡ mai mất Barno nhớ anh rồi làm sao.”

Tiết Bồng: “...”

Hiếm khi thấy Lục Nghiễm trở tài đấu võ mồm, nhất là cái câu sau cùng, làm Tiết Bồng không cách nào phản bác được.

Tiết Bồng cúp mắt nhìn Barno.

Ánh mắt Barno ngây thơ trong sáng, nó nhìn chăm chăm vào ba người, dường như thoáng cảm nhận được, biết được sắp sửa xảy ra chuyện gì đó. Trong cả đội huấn luyện chó cảnh sát, ngoài chuyên viên huấn luyện ra thì Barno thân với Lục Nghiễm và Chung Lệ nhất, đội chống ma túy thường xuyên phải chấp hành nhiệm vụ truy bắt tội phạm ma túy, hai người hợp tác với Barno nhiều nhất, thường ngày không có việc cũng sẽ tới cho nó ăn, chải lông tắm rửa cho nó.

Cho đến một năm trước, Lục Nghiễm và Chung Lệ cùng đi làm nhiệm vụ, hai người đi nhưng chỉ có một người về.

Sau khi Chung Lệ xảy ra chuyện, Barno cũng từng được phái tới hiện trường truy tìm mùi của Chung Lệ.

Thế nhưng vì hiện trường đã xảy ra vụ nổ hóa chất, mùi của người đã bị che lấp, người của hai đội tìm một ngày một đêm cũng không tìm thấy chút bóng dáng.

Mãi đến sau đó, Barno không bỏ cuộc ngửi thấy được chút mùi, cuối cùng cũng phát hiện một khúc chân nam giới bị một vật nặng đè lên ngay góc.

Sau đó qua khám nghiệm chứng thực được khúc chân đúng là của Chung Lệ, nó đã bị người khác chặt đứt, hơn nữa lúc bị chặt có lẽ Chung Lệ vẫn còn sống.

Còn về việc ai đã chặt đứt chân của Chung Lệ thì sau đó đội hình sự cũng đã phân tích được sau khi thu thập chứng cứ tại hiện trường, khi ấy rõ ràng là chân của Chung Lệ đã bị một vật nặng đè lên, hiện trường lại quá là nguy hiểm, để sống sót được chỉ có thể chặt đứt chân.

Nếu như người ra tay là chính y thì chắc y đã lê ra ngoài rồi, thế nhưng không thể tìm thấy dấu vết máu kéo dài nào ở hiện trường,

ngược lại thì có tìm được một vài dấu máu nhỏ xuống, điều này chứng tỏ Chung Lệ không tự rời khỏi mà là được người chặt đứt chân mình đưa đi.

Vậy thì liệu có phải những tay buôn ma túy đã phát hiện ra thân phận nằm vùng của Chung Lệ không?

Nếu muốn giết người diệt khẩu thì một phát súng là quá đủ, đưa một người trưởng thành đi ngờ ngờ trên đường như thế này là để moi móc tin tức, tiện cho việc chống đối điều tra sau này hay là muốn trả thù nặng nề hơn?

Ngược lại, nếu bọn buôn ma túy không biết thân phận của Chung Lệ, chặt đứt chân của Chung Lệ chỉ để tiện cứu đi, vậy thì sau khi xong chuyện, sao Chung Lệ lại vẫn chưa xuất hiện?

Qua thời gian, cuối cùng cũng dần có “câu trả lời” về sống chết của Chung Lệ.

Một tháng sau khi xảy ra chuyện, Lục Nghiễm và Tiết Bồng vẫn còn ôm hy vọng, có lẽ cậu chỉ bị thương nặng chưa hồi phục, chưa tìm được đường quay về.

Hai tháng sau khi xảy ra chuyện, hy vọng này dần giảm đi một nửa.

Tiếp theo sau đó ba tháng, bốn tháng,... nửa năm, một năm, cho đến tận bây giờ.

Về cơ bản có thể xác định được, Chung Lệ đã hy sinh.

Nội bộ đội chống ma túy không thể làm ầm lên về nhiệm vụ với bên ngoài, bèn làm một buổi lễ nhỏ trong đội để tưởng niệm Chung Lệ, truy phong công lao của Chung Lệ và trao cho Lục Nghiễm cái huân chương chiến công hạng ba thứ hai.

Trong thời gian Lục Nghiễm dưỡng thương, mẹ Tề Vận Chi và bố

dưỡng Tần Bác Thành cũng tới thăm anh.

Trong lòng Lục Nghiễm vẫn luôn chất chứa một chuyện mà mãi không hỏi được.

Cho đến một hôm Tề Vận Chi lại đến, Lục Nghiễm không nhịn được, cuối cùng cũng hỏi: “Mẹ, trước khi đội trưởng Lâm phát lệnh cứu người, mẹ có nói gì với chú Tần không?”

Tề Vận Chi sừng sốt, né tránh ánh mắt, rõ là đang giấu giếm gì đó.

Nhưng Lục Nghiễm vẫn muốn nghe chính miệng bà nói ra, anh lại hỏi: “Những câu ví dụ như nhất định phải cứu con ra, nhất định phải giữ được mạng sống của con.”

Sau đó, Lục Nghiễm và Tề Vận Chi lại nói chuyện với nhau rất lâu, bầu không khí rất tồi tệ, rất bức bối.

Cho đến khi Tề Vận Chi thở dài bước ra mới nhìn thấy một túi thuốc bỏ treo trên tay nắm cửa, đó là do Tiết Bồng mang tới.

Rõ là Tiết Bồng cũng đã nghe thấy cuộc nói chuyện trong phòng.

Từ đó về sau, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đã trở nên xa cách, trong lòng Lục Nghiễm cũng biết rõ là vì sao, tự biết không có mặt mũi nào biện hộ cho mình, mối quan hệ của hai người cũng dần lạnh nhạt.

Trên thực tế thì cái chết của Chung Lệ không chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến Tiết Bồng và Lục Nghiễm, mà còn có cả Barno.

Phần chân của Chung Lệ là do Barno tìm được, Vương Siêu nói vì chuyện này mà Barno chịu cú sốc rất lớn, cả một tháng trời không chút tinh thần, còn có dấu hiệu tuyệt thực.

Đến lúc Lục Nghiễm dưỡng thương xong quay trở lại, Barno mới lấy lại tinh thần.

Vương Siêu nói đã một tháng nay chưa thấy Barno vui như thế, rõ ràng là chẳng ăn uống gì được bao nhiêu mà vừa ngửi thấy mùi của Lục Nghiễm, nghe thấy giọng của anh liền bật dậy ngay lập tức, tiếng sủa đầy khí thế, đến chuyên viên huấn luyện cũng suýt không giữ nổi nó.

Mấy tháng sau khi Chung Lệ xảy ra chuyện Tiết Bồng mới nghe nói tới việc này, lúc đó cô và Lục Nghiễm đã bắt đầu “chiến tranh lạnh.”

Bây giờ nghe thấy Lục Nghiễm nói “mai mốt Barno nhớ anh rồi làm sao”, Tiết Bồng lại mềm lòng, quay sang nhìn vào mắt Barno, yên lặng một lúc lâu rồi mới hạ quyết tâm: “Tôi biết là anh sẽ chăm sóc tốt cho Barno. Có phải sau này tôi muốn thăm nó thì có thể tới bất cứ lúc nào không.”

Lục Nghiễm chứng lại, có hơi ngạc nhiên nhưng cũng thoải mái hơn: “Tất nhiên rồi.”

Tiết Bồng khẽ cười, lướt nhìn anh, vừa định nói thì điện thoại nhận được tin nhắn, Tiết Bồng lấy ra xem thì thấy là tin nhắn do một người bạn học thời cấp Ba tên Trương Tiêu gửi tới.

“Bạn cũ, có bận gì không? Có tiện nói chuyện không, tớ muốn hỏi thăm chuyện này.”

Tiết Bồng chưng hửng, nhanh chóng hiểu ý Trương Tiêu.

Sau khi tốt nghiệp, Trương Tiêu làm phóng viên, vẫn luôn theo mảng tin tức xã hội, mấy năm nay thường hay bất thành linh nhảy ra Wechat của Tiết Bồng, lần nào cũng là vì án mạng.

Nhưng Tiết Bồng rất biết giữ đạo đức nghề nghiệp, chưa từng tiết lộ gì cho Trương Tiêu, thế mà Trương Tiêu cứ bám riết không buông, dù Tiết Bồng không nói tiếng nào nhưng lần nào cũng lại hỏi cô.

Tiết Bồng buột miệng thở dài.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế, ai nhấn đấy?”

Tiết Bồng: “Anh còn nhớ Trương Tiêu không? Cái bạn hồi cấp Ba ấy.”

Lục Nghiễm nhớ lại một lát rồi lắc đầu: “Không nhớ.”

“Bạn nữ phụ trách trạm phát thanh mỗi trưa ấy.” Tiết Bồng gợi ý.

Lúc này Lục Nghiễm mới ngộ ra: “À, cái bà tám hay lan tin lặt vặt trong lúc phát thanh đó hả.”

“Đó, chính là cậu ta, bây giờ cậu ta còn bà tám hơn lúc đó...” Tiết Bồng vừa nói vừa liếc mắt nhìn điện thoại, lúc này Trương Tiêu đã gửi tận mấy tin.

Tiết Bồng vừa xem đã chết đứng, nửa câu sau nghẹn lại trong miệng.

Trương Tiêu: “Hề hề, coi có trùng hợp chưa nè? Hôm qua có thi thể của một bà bác được khiêng ra từ chung cư bố mẹ tớ sống phải không? Mẹ tớ nói trùng hợp là bà ấy quen bà bác đó, đứng trên lầu nhìn xuống còn nhìn thấy cậu đấy. Tối đến tớ vừa về đến nhà là mẹ cứ lải nhải chuyện bà bác với tớ. Tớ mới định xác nhận với cậu xem thử, rốt cuộc có phải bà bác bị con trai với con dâu thuốc chết rồi không?”

Tiết Bồng dần nhúu chặt mày lại, sau đó đưa điện thoại cho Lục Nghiễm.

Mới đầu Lục Nghiễm cũng chẳng nghĩ là gì quan trọng, đến khi nhìn thấy cũng giật thót.

Thuốc chết?

Sao mẹ Trương Tiêu lại biết?

Lục Nghiễm: “Hỏi cô ấy xem có nghe người nhà nói gì rồi không.”

Tiết Bồng gật đầu, nhanh chóng gõ một hàng chữ.

Chưa bao lâu Trương Tiêu đã trả lời: “Thì mẹ tớ nghe bà bác đó nói là con trai bà ấy muốn bà ấy chết, chắc chắn là đã bỏ thuốc bà ấy... Ủa, bộ thiệt hả? Trời đất mẹ ơi, vậy thì cái này là tin sốc đấy!”

Tiết Bồng cạn khô lời, vội đáp: “Tớ đã nói gì đâu, chuyện còn chưa được chứng thực, cậu đừng có đi ra mà viết linh tinh, phát tán tin tức bịa đặt là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đấy.”

Nhưng Trương Tiêu lại chẳng trả lời.

Mấy phút sau, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đi về phía khu vực làm việc.

Trên đường về, Lục Nghiễm đã gọi điện cho Tề Thăng ở phân cục khu phía Đông, biết được Tề Thăng đã xong hết thủ tục bên ấy và cũng đã cho Chung Ngọc ký vào giấy đồng ý giải phẫu.

Pháp y Trần Huân và kiểm nghiệm dấu vết Mạnh Nghiêu Viễn đều đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức khám nghiệm tử thi, một khi khám nghiệm tử thi và kiểm tra xong phần cắt, xác định được tính chất của vụ án thì bước tiếp theo sẽ đến nhà Lý Lan Tú thu thập chứng cứ lần hai.

Đồng nghiệp phân cục khu phía Đông trực ở bệnh viện với Chung Ngọc cũng thông báo rằng tình hình của Cao Thế Dương rất tệ, bây giờ không chỉ thận mà các cơ quan khác cũng lần lượt xuất hiện hiện tượng suy kiệt.

Vấn đề nhất là phần não bây giờ đã đã trúng độc.

Vào chiều hôm qua, cảnh sát hình sự trong đội của Tề Thăng đã kiểm tra sơ về nhà máy hoá chất mà trước kia Cao Thế Dương và Lý

Lan Tú từng làm việc, xác nhận hai người từng đối việc hai lần, đều là công việc liên quan đến hóa chất.

Nhà máy đầu tiên mà họ làm việc khiến họ có khả năng đã tiếp xúc trực tiếp với hoá chất nhưng đã hai mươi năm gần đây đã không còn tiếp xúc trực tiếp nữa.

Sau đó, Cao Thế Dương được thăng chức lên làm tổ phó của nhà máy, càng ít tiếp xúc hơn, Lý Lan Tú lại làm việc ở công ty kiểm tra chất lượng hóa chất cho bên thứ ba. Quy tắc bảo hộ của công ty kiểm tra chất lượng thường đều khá là đúng tiêu chuẩn, ít nhất thì an toàn hơn doanh nghiệp hóa chất nhiều.

Công việc này được duy trì đến năm năm trước, hai người bèn lần lượt nghỉ hưu.

Cũng có nghĩa là nếu hai người trúng độc trong thời gian tiếp xúc với hóa chất thì dù độc tính có chậm mấy cũng không tới nỗi tận bây giờ mới phát tác, hơn nữa thời gian phát tác lại còn trùng hợp như thế.

Vậy thì việc Cao Thế Dương và Lý Lan Tú trúng độc mãn tính rất có khả năng là có liên quan đến người nhà.

Có được thêm thông tin, Tề Thăng nhanh chóng liên lạc với cảnh sát hình sự ở bệnh viện, bảo cậu ra âm thầm trao đổi với bác sĩ mau chóng xét nghiệm thủy ngân trong nước tiểu kết hợp với phim chụp phổi và triệu chứng bệnh của Cao Thế Dương, xác định được là trúng độc thủy ngân mãn tính.

Tề Thăng thuật lại hết mọi chi tiết cho Lục Nghiễm, còn nói là mới rồi đã cho người đưa Chung Ngọc về phân cục khu phía Đông để tiếp nhận thẩm vấn, chính thức lập án điều tra.

Lục Nghiễm cúp máy, sắc mặt nặng nề, anh dừng bước, ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tiết Bồng.

Tiết Bồng vẫn ở gần đó từ nãy tới giờ, nghe được loáng thoáng họ nói chuyện, còn chưa đợi Lục Nghiễm lên tiếng, cô đã hỏi: “Rốt cuộc là độc gì thế?”

Lục Nghiễm nói: “Nhiễm độc thủy ngân mãn tính.”

Nhiễm độc thủy ngân?

Tiết Bồng chết đứng.

Nhiễm độc thủy ngân được chia thành hai loại mãn tính và cấp tính, một khi nhiễm độc thì dù cứu được thì cũng không thể nào lọc sạch hết được thứ kim loại như thế, sẽ có một phần sót lại vĩnh viễn trong cơ thể người bệnh.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, vừa đi vừa nói: “Nếu là nhiễm độc chì thì đúng là rất khớp với triệu chứng của Cao Thế Dương. Mục tiêu cấp tính chủ yếu là thận, sau đó mới tới não và hệ tiêu hoá, nhưng mà nếu là mãn tính thì chủ yếu sẽ làm tổn thương não, sau đó mới tới thận và hệ tiêu hoá. Tôi nhớ hôm qua lúc Cao Thế Dương còn ở trong quán ăn đã khi không gây gổ với một người đàn ông trung niên, nói năng cũng không rõ ràng...”

Lục Nghiễm tiếp: “Sau đó anh theo đến bệnh viện, thấy được phim chụp phổi của Cao Thế Dương, bên trên có rất nhiều chấm trắng, chắc là thủy ngân tích tụ.”

Tiết Bồng nhanh chóng gửi tin nhắn thông báo tình hình cho Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng trả lời: “Biết rồi, chúng tôi đang sắp sửa bắt đầu đây.”

Tiết Bồng nói với Lục Nghiễm: “Nếu Cao Thế Dương nhiễm độc thủy ngân, vậy thì Lý Lan Tú có thể cũng vậy. Bây giờ họ đang bắt đầu khám nghiệm tử thi, đến trưa là sẽ có kết quả, đợi tin tức thôi.”

Lục Nghiễm: “Chiều nay quay lại hiện trường thu thập chứng cứ, tìm kiếm theo manh mối độc thủy ngân đi.”

Nói đến đây, Tiết Bồng đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, con trai của hai ông bà bác đầu, đến giờ vẫn còn chưa nghe tin gì về anh ta.”

“Vẫn cứ không liên lạc được.”

Tiết Bồng lập tức im lặng.

Thật ra mọi người đều ngầm hiểu chuyện này, chỉ có thể là đang lẫn trốn, còn không thì là đã bị hại.

Tiết Bồng cúi đầu khẽ thờ dài, cô nhìn chăm chăm vào cái bóng dưới đất, lẩm bẩm: “Dù là con trai hay con dâu thì cũng táng tận lương tâm quá.”

“Và lại...” Lục Nghiễm cũng đứng lại, nhìn thẳng vào tòa hình sự trước mặt: “Còn cực kỳ kiên nhẫn, cực kỳ ngoan cố, biết bỏ thuốc từng chút một.”

Cùng lúc đó, người của chi đội vừa bận xong việc, nhân lúc nghỉ ngơi uống nước, bàn chuyện về tin tức cái chết tại nhà riêng của cô người mẫu tối hôm trước trên Weibo.

Sau đó Trương Xuân Dương tự dừng chuyển chủ đề, nhắc đến chuyện hôm qua trên đường, Mạnh Nghiêu Viễn trêu là Tiết Bồng và Lục Nghiễm đã bắt đầu ra mắt bố mẹ.

Đúng ra thì tin tức hóng hót nội bộ như thế này phải khiến Lý Hiểu Mộng là người ngạc nhiên nhất mới đúng nhưng cô nàng nghe thấy lại rất bình thản, lại còn nói: “Dù có tới bước đó thật cũng chẳng lạ lùng gì.”

Trương Xuân Dương lập tức hứng chí: “U chu cha, không lẽ em có

tin gì mới hả?”

“Chứ gì nữa, trợ lý pháp y Thần nói với em đấy.”

Nhưng cô nàng còn chưa nói thì Trương Xuân Dương đã cắt ngang: “Ủa khoan, trợ lý Thần đi công tác với pháp y Quý rồi mà?”

“Đang trên đường về rồi, với lại trên đường đi công tác cậu ta cũng nói em biết được vậy!”

Vừa dứt câu, đến Phương Húc và Hứa Trăn cũng bị thu hút sự chú ý.

Lý Hiểu Mộng hắng giọng: “Chuyện này ấy hả, phải bắt đầu kể từ chín năm trước cơ... phải rồi, mọi người đều biết chuyện của chị gái Tiết Bồng rồi đúng không.”

Tiết Dịch, chị gái của Tiết Bồng, vào chín năm trước đã bị bạn học nữ là Phương XX đâm chết trên sân thượng trường Trung học số mười sáu khu phía Bắc, chết ngay tại chỗ, chuyện này không chỉ dậy sóng một thời ở các trường trung học thành phố Giang, mà sau đó còn trở thành vụ án thanh thiếu niên phạm tội điển hình, từng xuất hiện trong bài giảng ở trường Đại học Cảnh sát.

Chỉ là khi vụ án này trở thành vụ án điển hình, không ai có thể ngờ tới em gái của nạn nhân trong vụ án lại xuất hiện bên cạnh mình, còn là đồng nghiệp của mình.

Cho đến khi Tiết Bồng vào làm việc ở Cục thành phố, thân thế của cô cũng bắt đầu âm thầm được lan truyền khắp nơi trong cơ quan, làm dấy lên một cơn sốt lạng lẽ nhưng thời gian lâu sau cũng dần dịu xuống, mấy năm nay mọi người cũng không nhắc đến nữa.

Lý Hiểu Mộng nói: “Ban đầu lúc em với Phương Húc đến Tổ Trại giam lấy hồ sơ trong vụ án Trần Lăng ấy, lúc đó vẫn còn chưa tiếp xúc với Phương Tử Oánh. Phương Tử Oánh vừa nghe bọn em là

người của Cục thành phố thì lập tức dò hỏi tụi em có phải Tiết Bồng cũng đến không. Bọn em xem hồ sơ mới nhận ra thì ra cô Phương Tử Oánh này chính là Phương XX, hung thủ của vụ án Tiết Dịch năm đó.”

Trương Xuân Dương nghe mà giật mình: “Còn có chuyện như vậy nữa hả? Vậy Tiết Bồng có tỏ thái độ gì không? Phải rồi, Hứa Trăn, lúc sau cậu đi với đội phó Lục tới ấy, có nhận ra không?”

Hứa Trăn nói: “Không, lần thứ hai đến trại giam thì Tiết Bồng với Phương Tử Oánh không hề gặp nhau.”

Lý Hiểu Mộng tiếp: “Lần thứ hai không gặp nhưng lần đầu tiên thì có đấy. Mọi người còn nhớ không, đội phó Lục từng bảo Tiết Bồng và pháp y Quý đến lấy chứng cứ của các phạm nhân đấy? Lần đó trợ lý Thần tận mắt nhìn thấy Phương Tử Oánh tự đứng tóm lấy Tiết Bồng, còn nói vào tai cô ấy vài câu, Tiết Bồng biến sắc ngay tại chỗ!”

“Trời má!” Trương Xuân Dương phản ứng lố nhất, y vội vàng dò hỏi: “Rồi sau đó thì sao? Phương Tử Oánh nói cái gì vậy!”

Đến cả Phương Húc và Hứa Trăn mà cũng đều thấy thắc mắc.

Lý Hiểu Mộng: “Cái đó thì trợ lý Thần không nghe thấy nhưng cậu ấy nói chắc chắn là đội phó Lục đã nghe thấy, vì lúc đó đội phó Lục đứng gần đó lắm, ngay sau lưng Tiết Bồng ấy. Với lại tư thế của đội phó Lục lúc đó giống như là đang bảo vệ Tiết Bồng, chắc là sợ Phương Tử Oánh làm cô ấy bị thương.”

Trương Xuân Dương: “Cái này thì cũng bình thường thôi mà, Phương Tử Oánh còn giết cả chị của Tiết Bồng kia, với lại thế thì cũng không chứng tỏ được họ đã âm thầm tiến triển đến đâu. Còn gì chấn động hơn không?”

Lý Hiểu Mộng tiếp tục nói: “Bây giờ tới chuyện chấn động hơn này! Hai ngày trước, trợ lý Thần nói chuyện phiếm với cảnh sát phân cục

khu phía Bắc, người đó nói một câu thế này này: “Oi dào, ai mà ngờ được một trong số nhân chứng của vụ án Tiết Dịch năm đó, sau này lại trở thành đội phó của Chi đội mình cơ chứ!””

Lần này thì cả bọn câm nín hoàn toàn.

Một lúc lâu sau mới bắt đầu phản ứng.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Trời má!”

Trương Xuân Dương: “Đội phó Lục là nhân chứng hả?”

Phương Húc: “Không thể tin được...”

Hứa Trăn: “...”

Lý Hiểu Mộng tổng kết lại: “Tóm lại từ những gì vừa nói thì đội phó Lục đã chứng kiến toàn bộ khoảng thời gian đau khổ nhất của Tiết Bồng, hơn nữa còn luôn bên cạnh không xa rời cho đến bây giờ, vậy nên có đến mức gặp phụ huynh thì cũng bình thường thôi mà! Nói không chừng đã không phải lần đầu tiên gặp nữa rồi ấy chứ, có khi sắp có tin vui rồi không chừng!”

Nhưng Lý Hiểu Mộng vừa nói đến đây, Lục Nghiễm đã bước vào, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, vừa vào cửa đã nói: “Đừng nói chuyện nữa, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ.”

Cả bọn lập tức đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đứng yên nói: “Phân cục khu phía Đông không đủ người, cần hỗ trợ, chiều nay chia thành hai nhóm đến nơi ở của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú thu thập chứng cứ, còn phải chia người ra đi tìm tung tích Cao Lực Minh con trai hai người họ. Phải điều tra hết toàn bộ các mối quan hệ xã hội của cả bốn người nhà họ Cao, bao gồm cả hàng xóm. Hiện giờ đã nhận được thông tin là trước khi chết, Lý Lan Tú có nói với hàng xóm rằng nghi ngờ con trai bỏ thuốc mình.

Còn con dâu Chung Ngọc thì hiện giờ đã chịu tiếp nhận thẩm vấn ở phân cục khu phía Đông. Vì thế mục tiêu điều tra tiếp theo của chúng ta, ngoài việc bỏ độc thì còn phải xác định nghi phạm, người bỏ độc rốt cuộc là con dâu hay con trai, hay là hai người hợp tác gây án.”

Chương 30: C10

Buổi trưa, Trần Huân cho ra được kết quả khám nghiệm tử thi lần đầu tiên, chỉ là khác hẳn so với kết quả xét nghiệm nước tiểu mà phía bệnh viện cung cấp, ít nhất thì Lý Lan Tú không nhiễm độc thủy ngân.

Mạnh Nghiêu Viễn quay trở lại phòng thí nghiệm của khoa kiểm nghiệm dấu vết, ăn không vô một chút nào, vừa uống nước để điều chỉnh trạng thái, vừa miêu tả nỗi đau trong lòng mà y phải gánh chịu cho Tiết Bồng đang kiểm tra vật chứng nghe.

Tiết Bồng nghe Mạnh Nghiêu Viễn nói mấy câu, không nói không rằng nhấn tin cho Lục Nghiễm, bảo anh đến toà thực nghiệm một chuyến.

Chắc Lục Nghiễm là cái tên lừa ấy, chưa tới hai phút đã tới, lúc vào lại còn rất bình tĩnh, không có chút mất sức: “Đúng lúc anh cũng định sang hỏi kết quả, đi đến dưới lầu thì nhận được tin nhắn.”

Mạnh Nghiêu Viên ngỡ ngàng, tin nhắn gì cơ chứ?

Sau đó y lại quay đầu nhìn Tiết Bồng, chỉ thấy cô hết sức thản nhiên nói: “Đủ người rồi, tiếp tục đi.”

“Ờm.” Mạnh Nghiêu Viễn chớp chớp mắt rồi hỏi: “Tôi mới nói tới đâu rồi?”

Tiết Bồng nói: “Ông nói đến mùi thi thể. Thật ra hôm qua tới hiện trường là tôi đã thấy cái mùi này sai sai rồi, hình như không chỉ có mùi tử thi mà bên trong còn có một số mùi khác, hình như là còn thối

hơn thi thể thối rửa gấp mấy lần.”

“Oẹ!” Mạnh Nghiêu Viễn lập tức phản ứng.

Đợi đến lúc dịu bớt, Mạnh Nghiêu Viễn lại bắt đầu thuật lại cả quá trình khám nghiệm tử thi và một số dấu hiệu kỳ lạ xảy ra trong lúc đó.

Ví dụ như sau khi mở lá phổi của Lý Lan Tú ra thì không có dấu hiệu tương tự như phổi của Cao Thế Dương, càng không có kết tủa thủy ngân, phần phổi bị xơ hoá rất nghiêm trọng, tổ chức xơ cũng rất thưa, lớp giữa động mạch phổi dày hơn, xuất hiện trong khoang phế nang vân vân.

Sau đó là đến đường ruột của bà ấy, có hiện tượng xuất huyết, tuyến trên thận và ống thận có hiện tượng hoại tử, quả thận trắng bột sừng tấy, kết quả cụ thể hơn thì còn phải đợi kiểm tra các cơ quan nội tạng xong mới biết được.

Thuật lại xong tình hình sơ lược, Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Nghe ý của pháp y Trần thì có vẻ như hiện giờ ngoài việc phải kiểm tra độc chất thì còn phải xác định thêm xem có phải là viêm phổi không điển hình hay không.”

Lục Nghiễm yên lặng vài giây, quay sang hỏi Tiết Bồng: “Đúng rồi, ban nãy em nói là thấy mùi tử thi lần này khác với trước đây, có nghi ngờ gì đúng không?”

Tiết Bồng ngập ngừng: “Tạm thời thì không chắc nhưng tôi cảm thấy đó giống như là mùi hôi của một loại độc nào vậy.”

“Nếu trúng độc mãn tính xảy ra trong sinh hoạt hằng ngày thì thường đều sẽ có “lối vào”, vậy thì khoang miệng, yết hầu, thực quản, dạ dày chắc chắn đều sẽ có thay đổi.” Lúc này, bỗng dưng có một giọng nói vọng tới từ ngoài cửa, trả lời tiếp câu nói của Tiết Bồng.

Cả bọn quay đầu nhìn, Quý Đông Duẩn mỉm cười bước vào.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Pháp y Quý, đi công tác về rồi đấy à? Sao rồi, có thu hoạch được gì không?”

Nhưng Quý Đông Duẩn còn chưa kịp trả lời Mạnh Nghiêu Viễn, Lục Nghiễm đã chen ngang: “Pháp y Quý, ban nãy anh nói những bộ phận như thực quản, dạ dày chắc chắn đều sẽ có thay đổi là như thế nào?”

Quý Đông Duẩn nói: “Ví dụ như bong tróc hay loét lớp ngoài, có rất nhiều ca bệnh trúng độc cấp tính đều là như thế, uống thuốc trừ sâu vào thì lưỡi sẽ sưng tấy, lớp ngoài khoang miệng sẽ bong tróc.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng nhú chặt mày.

Lục Nghiễm nhìn thấy bèn hỏi: “Em liên tưởng tới gì rồi đúng không?”

Tiết Bồng nói: “Nhắc đến thuốc trừ sâu thì hình như tôi nhớ ra rồi, cái mùi hôi kỳ lạ đó hơi giống như là đã uống Paraquat, sau khi chết thì thể tỏa ra thứ mùi đó. Hai năm trước tôi đã từng ngửi thấy, cực kỳ có ấn tượng.”

Paraquat?

Lục Nghiễm ngừng lại, anh chỉ biết đây là một loại thuốc diệt cỏ, làm việc trong lĩnh vực nông nghiệp và trồng trọt sẽ thường xuyên tiếp xúc với nó, tác dụng diệt cỏ cực kỳ nhanh chóng, lại vô hại với đất, được sử dụng rộng rãi và nhiều nhất trên phạm vi toàn thế giới.

Thế nhưng nó có độc tính cực mạnh đối với con người và động vật, ở nông thôn có không ít người đã uống phải Paraquat hoặc cố ý uống Paraquat để tự sát, phần trăm chết là rất cao, vì thế, vào năm 2014, trong nước đã huỷ bỏ giấy phép đăng ký và sản xuất Paraquat.

Quý Đông Duẩn: “Nếu uống phải Paraquat thì sẽ gặp phải những hiện tượng ban nãy tôi vừa nói, ví dụ như là “lưỡi Paraquat”, “phổi

Paraquat”. Với độc tính của Paraquat thì dù đã làm loãng nhưng nếu sử dụng lâu ngày thì khoang miệng đều sẽ xuất hiện triệu chứng. Sau khi đi vào cơ thể, cơ quan mục tiêu của nó là thận và phổi, kèm theo đó là tức ngực, khó thở, phổi dần bị xơ hoá, khi chẩn đoán lâm sàng rất dễ bị hiểu nhầm là viêm phổi không điển hình. Sau đó thận và gan cũng sẽ bắt đầu có vấn đề ví dụ như rối loạn chức năng gan, Uremia, nhưng mà cuối cùng về cơ bản thì đều sẽ chết vì suy hô hấp do phù phổi nghiêm trọng.”

Nghe Quý Đông Duẩn phổ biến xong, Mạnh Nghiêu Viễn nói ra thắc mắc: “Nếu nói là phổi Paraquat thì cũng khớp với Lý Lan Tú nhưng khoang miệng của bà ấy không hề có triệu chứng rõ rệt nào...”

Quý Đông Duẩn: “Bên Trường khoa Hứa đã kiểm tra độc chất rồi, chắc chiều là có kết quả đấy.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại hỏi thêm mấy câu, Quý Đông Duẩn đều cười trả lời, hai người nói qua nói lại, nói đến lạc đề, Tiết Bồng với Lục Nghiễm thì lại lặng thinh từ đầu tới cuối.

Tiết Bồng hơi cúi đầu, cô nheo mắt, cố gắng nhớ lại thứ mùi trong nhà Lý Lan Tú.

Lục Nghiễm thì lại nghiên cứu kiến thức Quý Đông Duẩn vừa cung cấp, trong đầu cũng dần xuất hiện một trường hợp nào đó.

Nếu như nói “bệnh vào từ đường miệng” thì nếu trong miệng có độc, tất nhiên là cả khoang miệng cũng sẽ có phản ứng nhưng nếu độc đi vào người mà không phải qua miệng thì sao?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Pháp y Quý, nếu người bỏ độc trong cho độc vào trong thức ăn mà là thông qua tiếp xúc da, vậy thì triệu chứng sẽ có gì khác không?”

Tiết Bồng bồng chốc ngắc đầu nhìn Lục Nghiễm.

Quý Đông Duẩn nói: “Nếu là loại độc có tính ăn mòn thì khi tiếp xúc với da sẽ khiến da toét nứt, dị ứng, bỏng, tương tự như ăn mòn có tính kiềm vậy, nếu là mắt thì sẽ dẫn đến viêm giác mạc, nếu là hít thở vậy thì mũi, cổ họng, cả hệ thống hô hấp đều sẽ xuất hiện dấu hiệu hoạt hóa tương tự.”

Tiết Bồng bồng hỏi: “Da của Lý Lan Tú có bỏng hay lở loét không?”

Mạnh Nghiêu Viễn ngập ngừng: “Có.”

Tiết Bồng: “Ở đâu?”

“Khoảng ở ngực và bụng, vùng hông, phía sau lưng, à, vùng hông cũng có, còn có lòng bàn chân với mu bàn chân nữa.”

Phân bố như thế này thì...

Tiết Bồng nheo mắt, đột nhiên nhớ ra gì đó, nhanh chóng đi tới bàn làm việc của mình, cầm bút vẽ vài nét trên giấy.

Lục Nghiễm cũng nhìn đồng hồ rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi sang cho phòng thí nghiệm lý hoá hỏi: “Trưởng khoa Hứa, kiểm tra phần cắt của Lý Lan Tú như thế nào rồi...”

Trưởng khoa Hứa nói vài tiếng trong điện thoại, tiếp đó Lục Nghiễm nhấn bàn phím, để tất cả mọi người trong phòng cùng nghe.

Trưởng khoa Hứa nhanh chóng cho biết tế bào phế nang của Lý Lan Tú đã hoại tử, tế bào xơ phình to, chất xơ thấm ra, hình thành u xơ hoá, tế bào thượng bì ở phế nang tăng thêm rõ rệt, so với các cơ quan khác thì tình trạng phổi là nghiêm trọng nhất, hiện tại vẫn phải kiểm tra độc chất thêm.

Quý Đông Duẩn đi đến cạnh Lục Nghiễm nói: “Trưởng khoa Hứa, kiểm tra chất độc trước xem xem phổi với thận có phản ứng Paraquat không.”

Trưởng khoa Hứa nói: “Thật ra chúng tôi cũng đang nghi ngờ là Paraquat, cô Diêu đã làm kiểm tra rồi.”

Lục Nghiễm: “Vâng, chúng tôi tiếp tục đợi.”

Vừa dứt lời, phía Trưởng khoa Hứa đã có câu trả lời: “Có kết quả rồi, tất cả các cơ quan đều dương tính, đặc biệt nồng độ ở thận và phổi là cao nhất.”

Quả đúng là vậy...

Lục Nghiễm: “Vâng, cảm ơn Trưởng khoa Hứa.”

Điện thoại kết thúc, ở bên này, Tiết Bồng cũng đưa cho mọi người xem tờ giấy mình vừa viết vẽ.

Trên giấy có vẽ đơn giản cơ thể con người, chú thích vài bộ phận, còn có đánh dấu những vị trí da bị bỏng loét mà Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Tiết Bồng nói: “Lý Lan Tú là phụ nữ, nếu có người muốn thuốc bà ấy mà lại không phải qua thực phẩm thì chỉ có thể là ra tay từ trên quần áo, và lại còn là quần áo ôm sát người ví dụ như là quần áo lót hay vớ. Những vùng da gặp vấn đề của Lý Lan Tú cũng đúng vào những vị trí này.”

Mạnh Nghiêu Viễn cảm thán đầu tiên: “Má ơi...”

Quý Đông Duẩn: “Nếu bỏ độc vào thức ăn, thức ăn sẽ có vị đắng chát. Hơn nữa trong Paraquat có thêm vào chất có mùi khó chịu, mùi rất hắc, mở nắp ra lại ngửi được ngay, mục đích là để thử mùi hăng mũi này cảnh báo mọi người, tránh cho vào miệng.”

“Vì thế nên người bỏ độc mới chọn cách pha loãng Paraquat, trộn lẫn với nước giặt, viên giặt cho thấm vào quần áo ôm sát, như thế vừa

có thể đạt được mục đích vừa không bị lộ bởi mùi khó chịu.” Lục Nghiễm nói tiếp, lại nhìn chăm chăm mấy giầy vào tờ giấy trên tay Tiết Bồng, sau đó lại dờ mắt nhìn sang mấy túi vật chứng trên bàn thí nghiệm.

“Muốn chứng thực xem có phải chính xác là bỏ độc vào quần áo hay không thật ra chỉ cần kiểm tra quần áo của Lý Lan Tú là biết ngay.”

Tiết Bồng nhanh chóng cầm một túi quần áo được lấy từ trên thi thể Lý Lan Tú, nhìn Lục Nghiễm nói: “Tôi đưa đi kiểm tra độc chất ngay đây.”

Lục Nghiễm gật đầu, lại nhìn đồng hồ điện thoại: “Anh về đội trước đây, nửa tiếng sau gặp nhau ở bãi đậu xe, chuẩn bị đi thu thập chứng cứ lần hai.”

Hai người nói rồi lập tức lần lượt bước ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Quý Đông Duẫn và Mạnh Nghiêu Viễn. Mạnh Nghiêu Viễn nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ngơ ngác mấy giây rồi mới nói: “Ừa vậy là xong rồi á hả? Sao kết thúc đột ngột vậy.”

Quý Đông Duẫn hơi buồn cười nhìn sang: “Về cơ bản là đã có được kết quả rồi, cậu còn muốn bàn bạc gì nữa?”

“Em còn hơi chưa dứt được.” Mạnh Nghiêu Viễn thở dài, sắp xếp lại vật chứng trên bàn rồi lại nhìn sang Quý Đông Duẫn, lúc này mới nhớ tới một chuyện.

“À phải rồi, anh Đông Duẫn.”

Quý Đông Duẫn nhướn mày: “Cậu lại muốn hỏi gì nữa?”

Mạnh Nghiêu Viễn hí hửng: “Anh thấy cái mẫu tin trên bảng tìm kiếm về cô người mẫu không? Lần này anh đến thành phố Lịch là vì chuyện này đúng không?”

Y nói dứt câu, trong phòng im ắng một lúc lâu, Mạnh Nghiêu Viễn nhìn chăm chăm vào Quý Đông Duẫn từ đầu tới cuối, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào.

Quý Đông Duẫn không vờ vịt nổi, khẽ thở dài một tiếng rồi chỉ có thể thừa nhận: “Cậu cũng nhảy bén đấy.”

“Trời má ơi, em đoán đúng thật hả?” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Không phải em nhảy bén gì đâu, cái chính là hai chuyện xảy ra trùng hợp quá, cô người mẫu đó vừa gặp chuyện thì anh đã bị gọi đến thành phố Lịch khám nghiệm tử thi, ngoài vụ này ra thì em thật sự không còn nghĩ ra việc gì khác khiến anh phải cất công chạy một chuyến như thế nữa.”

Quý Đông Duẫn khẽ cười, không tiếp lời, chỉ quay người bước ra cửa.

Mạnh Nghiêu Viễn nói với theo phía sau: “Ấy, anh cũng không tiết lộ chút được sao, rốt cuộc là tự sát hay bị giết vậy?”

Quý Đông Duẫn lại còn không thèm quay đầu, giờ ngón trở lên mà lắc lắc.

Mạnh Nghiêu Viễn thở dài: “Mình biết ngay mà...”

Phía bên này, Quý Đông Duẫn vừa bước chân ra cửa, nụ cười trên khuôn mặt biến mất ngay tức khắc, đôi mắt cong cong lúc cười cụp xuống lạnh như băng.

Rẽ qua một hành lang, phía trước là khoa pháp y.

Quý Đông Duẫn bước vào, suýt nữa đụng trúng trợ lý Thần đang đi ra ngoài.

“Ấy, pháp y Quý, em còn tưởng anh về nghỉ rồi.”

Quý Đông Duẫn ngược mắt nói: “Ừm, dọn dẹp cái rồi đi ngay.”

Hai người lướt qua vai nhau, Quý Đông Duẫn đi mấy bước rồi lại đứng lại, quay người gọi cậu: “Thần.”

Trợ lý Thần đã ra khỏi cửa lại quay trở vào: “Sao thế pháp y Quý?”

Quý Đông Duẫn đứng trong phòng, hay tay dứt trong túi, vẻ mặt rất hời hợt: “Không có gì, nhắc nhở cậu một chút thôi, trước khi vụ án ở thành phố Lịch được sáng tỏ thì dù đồng nghiệp có thân đến cỡ nào hỏi, cậu cũng không được nói lung tung.”

Trợ lý Thần ngơ ngác nói: “À, vâng, em biết rồi, em bảo đảm sẽ không nói lung tung đâu!”

Lúc này Quý Đông Duẫn mới cười nói: “Đi làm việc đi, làm xong thì về sớm nghỉ ngơi nhé.”

Ở bên khác, Lục Nghiễm cũng đã về Chi đội Hình sự, nhân lúc trước khi xuất phát làm nhiệm vụ, thông báo mục đích với mọi người.

Cả đội nghe xong đều sững sờ, tất cả im lặng một lúc rồi đưa mắt nhìn nhau, có người cúi đầu lặng thinh không nói.

Cho đến khi Lục Nghiễm lên tiếng: “Có vấn đề gì thì bàn bây giờ luôn đi, vẫn còn mấy phút.”

Trương Xuân Dương nói trước: “Có một điều khá là kỳ lạ, nếu như người nhà bỏ độc thì tại sao không dùng cùng một thứ độc, một người dùng thủy ngân, một người lại dùng Paraquat, hình như là hơi rắc rối thì phải?”

Lý Hiểu Mộng cũng tiếp: “Có khi là cố ý làm mờ tầm nhìn, lỡ đâu bị phát hiện thì cũng có thể gây nghi ngờ, dòi sự tập trung chẳng?”

Phương Húc: “Dù có dòi sự tập trung sao thì cũng đều là trúng độc,

dù mấy loại độc thì cách thức này đều cần thời gian dài tiếp xúc với quần áo ôm sát của người chết, ngoài trừ con trai với con dâu người chết thì trên cơ bản không còn ai khác có thể nữa.”

Mấy giây sau, Hứa Trăn mới lên tiếng: “Lý Lan Tú trúng độc qua tiếp xúc da, vậy còn Cao Thế Dương thì sao?”

Cả đội bỗng chốc yên ắng.

Lục Nghiễm ngồi xéo trên bàn làm việc, nhịp nhịp ngón tay xuống bàn, anh nói: “Hiện giờ có vài điểm cần phải xác nhận. Thứ nhất, người đầu độc Lý Lan Tú là ai. Thứ hai, Cao Thế Dương bị nhiễm độc thuỷ ngân mãn tính thông qua đường nào, là gốc bệnh từ khi còn làm việc ở nhà máy hóa chất hay là bị người nhà đầu độc. Giai đoạn hiện giờ, chúng ta vẫn chưa thể hoàn toàn dồn hết tình nghi vào Cao Lực Minh và Chung Ngọc, đừng quên, Lý Lan Tú và Cao Thế Dương cũng là vợ chồng, dù hiện giờ không còn ở cùng nữa, dù Lý Lan Tú từng nói với người ngoài rằng nghi ngờ con trai Cao Lực Minh đầu độc mình, vậy còn Cao Thế Dương thì sao?”

Nghe đến đây, Phương Húc là người lên tiếng đầu tiên: “Đội phó Lục, ý anh là Cao Thế Dương nhiễm độc thuỷ ngân cũng có thể có liên quan đến Lý Lan Tú?”

Lục Nghiễm: “Lý Lan Tú và Cao Thế Dương bắt đầu ở riêng từ lúc nào, vì sao lại ở riêng? Mọi người đừng quên Lý Lan Tú cũng từng làm trong nhà máy hoá chất, hơn nữa sau đó còn làm việc ở công ty bên thứ ba kiểm tra chất lượng một thời gian dài. Cao Thế Dương và Lý Lan Tú đều có kiến thức nhất định về hoá chất, nếu như nói đến hiểu biết về tính kín đáo của việc đầu độc mãn tính và với các loại độc thì hai người họ đều thông thạo hơn người bình thường rất nhiều. Thêm vào đó, nếu muốn ra tay ngay trước mắt hai người này cũng cần phải có một lượng kiến thức hoá học nhất định, còn phải hết sức cẩn thận. Mọi người nhất định phải mở thông suy nghĩ, không được bỏ qua bất cứ khả năng nào, phải điều tra mọi sự có thể.”

Phương Húc đáp: “Còn phải tìm ra vật có độc, làm rõ nguồn gốc chất độc... thật ra nói theo lý thuyết thì Cao Thế Dương và Lý Lan Tú có cơ hội lấy được dễ hơn.”

Trương Xuân Dương: “Nhưng mà hai người đã về hưu mấy năm rồi, nếu đột nhiên hỏi thăm đồng nghiệp cũ để lấy thứ này thì sẽ gây nghi ngờ chứ nhỉ?”

Lý Hiểu Mộng: “Ôi dào, bọn họ làm nghề này lâu năm vậy rồi, chắc chắn là có đường.”

Lục Nghiễm nghe cả đội bàn luận nhưng không nói gì, trong lòng nhanh chóng nảy ra nghi vấn, có một điểm anh luôn thấy kỳ lạ từ lúc về tới giờ, cũng là vấn đề đầu tiên mà vừa nãy Trương Xuân Dương nhắc tới: Tại sao lại không phải là cùng một loại độc?

Nhiễm độc thủy ngân không có gì kỳ lạ, trúng độc Paraquat cũng không hề bất thường nhưng vì sao lại xuất hiện hai thứ độc.

Nếu như có hai người đầu độc thì chuyện xuất hiện hai thứ độc lại khá là dễ lí giải, có thể hai người này không biết gì về chuyện của nhau.

Nếu là cùng một người thì sao?

Người này đã chọn Paraquat, lại còn chọn kim loại nặng, nếu chọn loại độc đầu tiên là để dễ tìm đường, vậy vì sao lại đổi sang loại độc thứ hai, hay là việc này có hàm ý gì đặc biệt?

Có lẽ là chỉ cần giải đáp được vấn đề này, vụ án này sẽ lộ ra chân tướng.

Chương 31

Hai giờ chiều, xe của chi đội đã đến địa phận khu phía Đông, Lục Nghiễm và Tề Thăng trao đổi công việc một lát, cho hai bên chia nhau ra hành động.

Tề Thăng điều Vương Chí Thân của đội mình tới cho Lục Nghiễm để báo cáo với chi đội sơ lược về kết quả điều tra của phân cục khu phía Đông trong giai đoạn hiện tại, Lục Nghiễm sắp xếp nhân lực, bảo Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương sang giúp Tề Thăng.

Đội kỹ thuật cũng chia thành hai nhóm, một nhóm do Phùng Mông dẫn dắt Trình Phi đến nhà Cao Thế Dương tìm kiếm thu thập chứng cứ, nhóm khác là Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đến nhà Lý Lan Tú thu thập chứng cứ lần hai, đánh nhanh thắng nhanh, lát nữa còn phải đến nhà Cao Lực Minh và Chung Ngọc.

Phân chia nhiệm vụ xong, hai tổp nhanh chóng chia nhau ra hành động, trên đường đến nhà Lý Lan Tú, Lục Nghiễm nhận được điện thoại do Trưởng khoa Hứa của phòng thực nghiệm gọi tới.

“Đội trưởng Lục, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra độc chất trên quần áo mà khoa kiểm nghiệm dấu vết mang tới, hiện đã có kết quả, trên quần áo trong quả thật có độc tính của Paraquat, hơn nữa có cả độc tính mới lẫn cũ, độc tính cũ đã xâm nhập vào lớp sợi, chắc là đã có người ngâm nhúng quần áo vào trong dung dịch Paraquat nhiều lần.”

Cũng có nghĩa là người đầu độc Lý Lan Tú bằng Paraquat quả thật đã thực hiện bước giặt tẩy quần áo.

Vậy thì đây phải là người thường xuyên ra vào nhà của Lý Lan Tú

mới được, hơn nữa cần phải có một khoảng thời gian để giặt giũ, mỗi lần đến thì chắc người này phải ở lại hơn một tiếng đồng hồ.

Sau đó, Vương Chí Thân bắt đầu báo cáo với Lục Nghiễm về tình hình điều tra ở phân cục khu phía Đông, Lục Nghiễm lấy điện thoại mở cuộc gọi nhóm ba bên, để cho Tiết Bồng, Mạnh Nghiêu Viễn và Phương Húc, Hứa Trăn ngồi ở hai xe kia cùng nghe.

Phân cục khu phía Đông đã lập tức trích xuất camera khu chung cư, chú ý tới hai ngày trước khi Lý Lan Tú mất, có một người đàn ông đã đến thăm nhà.

Camera ghi lại rất rõ nét, người đàn ông này chính là Cao Lực Minh.

Gã mặc mang một đôi giày thể thao, trong tay còn cầm một túi trái cây, sau đó ở lại nhà Lý Lan Tú chưa tới nửa tiếng đã bắt xe đi mất.

Camera ở cổng khu chung cư còn ghi lại được hình ảnh bảng số xe taxi mà Cao Lực Minh gọi, lần theo lịch sử đặt xe, phát hiện được sai khi lên xe, Cao Lực Minh đã đi thẳng về nhà mình.

Cũng có nghĩa là đây là lần cuối cùng Lý Lan Tú gặp Cao Lực Minh.

Còn chuyện sau khi về nhà Cao Lực Minh có ra khỏi nhà hay không, đã đi đâu thì cần phải điều tra tiếp camera của khu chung cư mà Cao Lực Minh và Chung Ngọc ở.

Sau đó, Vương Chí Thân bắt đầu nói về công việc trước khi về hưu của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, đồng nghiệp ở phân cục khu phía Đông từng đến nhà máy họ từng làm việc để hỏi thăm, cả nhà máy hoá chất lẫn công ty kiểm tra chất lượng đều chưa từng xuất hiện vụ việc trúng độc hoá chất nào trong suốt mười mấy năm nay.

Thế nhưng theo lời của một công nhân làm việc lâu năm trong nhà máy, trước khi Cao Thế Dương nghỉ hưu đã từng nhắc đến một chuyện, bảo rằng khoảng ba mươi lăm năm trước, ở một nơi gần

thôn xóm tại ngoại ô khu phía Nam thành phố Giang, có một nhà máy từng xảy ra sự kiện rò rỉ khí độc, nghe nói là rất âm ỉ, dính dáng đến nhiều cá nhân và doanh nghiệp khác, không chỉ có công nhân tử vong trong nhà máy mà còn liên lụy đến một trường tiểu học gần đó.

Vương Chí Thân thuật lại: “Sau đó chúng tôi cũng đã đến cái thôn ở khu phía Nam đó hỏi thăm người trong thôn, họ cũng chỉ nghe người lớn nhắc tới, nói rằng khi đó có một trường tiểu học ở gần cái nhà máy đó nhất, thời điểm đó có rất nhiều trẻ con trong thôn theo học ở đấy. Khí độc bị rò rỉ không lâu sau, mọi người bắt đầu cảm thấy trong người không ổn, ồ ạt đến bệnh viện khám. May là ở cách nhà máy hóa chất một đoạn, không trúng độc nặng, sau khi thở oxy với truyền nước biển thì nhanh chóng đỡ hơn.”

Người trong thôn còn nhớ lại rằng nguyên nhân của sự cố khi đó hình như là do nổ thùng thiết, nguyên liệu bên trong bắn ra ngoài mà thành, nguyên nhân cụ thể hơn thì họ cũng không biết, những chuyện này cũng đều là do người lớn trong thôn nhắc lại.

Sau khi chuyện này xảy ra, rất nhiều người khi đó học tại ngôi trường tiểu học kia về sau đều xuất hiện vấn đề về đường hô hấp, kéo dài nhiều năm, mọi người cũng vẫn luôn nghi là có liên quan đến sự việc rò rỉ năm đó.

Chỉ là kỹ thuật y học khi đó còn có hạn, suy đoán này cũng không có được căn cứ, hơn nữa sau khi khí độc bị rò rỉ, chính phủ cũng bắt tay vào điều tra, nhà máy nhanh chóng bị đóng cửa, họ muốn truy cứu trách nhiệm cũng không biết tìm ai.

Đây đã là chuyện từ ba mươi lăm năm trước rồi, có thể điều tra được tới đây trong một thời gian ngắn đã là không dễ dàng gì rồi, vả lại nhà máy đã đóng cửa lâu năm, đã không còn tìm ra những ghi chép nào từ khi đó nữa.

Chỉ có một chuyện rất kỳ lạ...

Lục Nghiễm đột nhiên hỏi: “Chuyện đã lâu quá rồi, hơn nữa lại còn là tiếng xấu của nơi làm việc mà Cao Thế Dương làm trước kia, thường người ta đều sẽ kiêng kỵ những chuyện như thế này, sao Cao Thế Dương lại còn nhắc với đồng nghiệp của công ty mới chứ?”

Vương Chí Thân nói: “Vì Cao Thế Dương là công thần của sự cố rò rỉ khí độc năm đó. Năm đó Cao Thế Dương đã dắt theo đội đi khắc phục hậu quả, vì xử lý thỏa đáng kịp thời nên đã giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất trong thời gian ngắn, còn vì thế mà lên báo nữa. Theo lời đồng nghiệp trước khi nghỉ hưu của Cao Thế Dương thì nhờ chuyện này mà ông ấy mới được công ty sau trọng dụng, vừa vào đã ngồi lên ghế tổ trưởng.”

Tuy là công thần nhưng suy cho cùng thì sự cố rò rỉ khí độc lần đó cũng không phải chuyện về vang gì, dù thật sự có người “nhận được lợi ích” nhờ lập công thì cũng không nên khoe khoang trên nỗi buồn của người khác, hơn nữa chuyện đã qua lâu như thế mà còn nhắc tới chuyện “vinh quang” thời trẻ với đồng nghiệp sau này, chứng tỏ Cao Thế Dương quan trọng thành tích cá nhân mình hơn là mấy mạng người nhiều.

Lục Nghiễm vừa ngồi nghe Vương Chí Thân thuật lại tình hình, vừa lật bản sao điều tra của phân cục khu phía Đông, nhanh chóng tìm thấy trang của Lý Lan Tú, anh nói: “Lý Lan Tú cũng từng làm trong nhà máy đó, vậy chắc là bà ấy và Cao Thế Dương đã quen biết nhau vào thời điểm này.”

Vương Chí Thân nói: “Đúng vậy, năm thứ hai sau vụ việc rò rỉ khí độc, hai người họ kết hôn, sau đó Lý Lan Tú đến làm việc ở nhà máy mới cùng Cao Thế Dương cho đến hai mươi năm trước, Cao Thế Dương lại đổi sang làm ở một nhà máy khác, Lý Lan Tú cũng đến làm ở công ty bên thứ ba kiểm tra chất lượng.”

Lúc này, Tiết Bồng ở bên kia đầu dây chưa hề lên tiếng từ đầu tới cuối đột nhiên lại hỏi: “Vậy Cao Lục Minh con trai của họ thì sao, anh ta có phải con nuôi không?”

Vương Chí Thân thoát đầu hơi ngỡ ngàng rồi lại nói: “Đúng là con nuôi thật. Chúng tôi đã tìm hiểu, Cao Thế Dương và Lý Lan Tú vẫn luôn không có con, khoảng ba mươi năm trước mới nhận nuôi một bé trai là Cao Lực Minh, lúc đó anh ta chỉ mới năm tuổi.”

“Tiết Bồng.” Lục Nghiễm nói: “Em còn nhớ mảnh giấy tìm được trong vụ án Trần Lăng không?”

“Tất nhiên là nhớ rồi, tôi còn nhớ trên đó viết gì: Chuyện của chúng tôi phải bắt đầu kể từ ba mươi lăm năm trước.”

Mà ba mươi lăm năm trước lại chính là cũng một thời gian xảy ra sự kiện rò rỉ khí độc ở nhà máy nơi Cao Thế Dương và Lý Lan Tú làm việc.

Mạnh Nghiêu Viễn hít hà nói: “Sao trùng hợp vậy, đều là ba mươi lăm năm trước.”

Ở một bên khác, Phương Húc tiếp: “Hơn nữa lúc trước điều tra vụ Trần Lăng, Chung Ngọc từng nói bố mẹ cô ta và bố mẹ Trần Lăng đều từng làm ở nhà máy hóa chất, vì bố mẹ quen biết nhau nên hai người mới duy trì tình bạn. Nhưng mà bố mẹ chồng Chung Ngọc, cũng chính là Cao Thế Dương và Lý Lan Tú ấy, vẫn luôn không đồng ý cho cô ta đi thăm Trần Lăng.”

Hứa Trăn đột nhiên hỏi: “Vậy có khi nào bố mẹ Chung Ngọc, bố mẹ Trần Lăng là đồng nghiệp cũ của Cao Thế Dương, Lý Lan Tú không?”

Tiết Bồng: “Rất có thể là vậy. Trên hồ sơ của Trần Lăng cũng có nhắc đến bố mẹ cô ta đã chết trước khi nhà máy đóng cửa nhưng nguyên nhân là gì, liệu có liên quan gì đến vụ rò rỉ khí độc không? Nếu thật sự là như vậy thì gần như đã có thể liên kết hai vụ án lại với nhau.”

Cô vừa nói xong, cả ba xe đều im lặng một lúc.

Cho đến khi Vương Chí Thân lên tiếng hỏi: “Đợi đã, tôi hơi hoang mang, Trần Lăng là ai?”

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng cập nhật đại khái cho Vương Chí Thân.

Lục Nghiễm nghe hai người nói chuyện, suy nghĩ sớm đã trôi ra ngoài cửa sổ.

Sau một ngày điều tra của phân cục khu phía Đông, dường như lại tìm thấy được vài mảnh ghép của bức tranh trong vụ án này, hình như có một manh mối trong tất cả những thứ lộn xộn này, có thể liên kết những thông tin này lại với nhau.

Chung Ngọc và Trần Lăng là bạn bè, hơn nữa ngoài Chung Ngọc ra, chưa từng có ai đến trại giam thăm Trần Lăng, có thể thấy được tình bạn của cả hai rất gắn kết.

Dựa vào mọi dấu vết trong vụ án Trần Lăng, có thể thấy được Trần Lăng rất lạnh lợi sắc sảo, lại còn không dễ dàng chia sẻ với người khác, người có thể làm bạn với cô ta cũng không thể nào là người đơn giản, càng không phải là mối quan hệ được xây dựng nên trong một sớm một chiều.

Chung Ngọc và Trần Lăng quen biết nhau từ nhỏ, giữ tình bạn liên tục suốt hơn ba mươi năm không hề đứt đoạn, điều này thật sự không dễ dàng nhưng có thể là bị cả hai đều không có nhiều bạn, vì thế mới coi trọng thứ tình cảm này hơn hết, hoặc không thì có thể là cùng trải qua những việc gì tương đồng nhau, mới có thể trói buộc chặt chẽ như vậy?

Cao Thế Dương và Lý Lan Tú không đồng ý việc Chung Ngọc mỗi tháng đều đến thăm Trần Lăng nhưng Chung Ngọc không nghe, nghĩ có thể thấy được chắc chắn là Chung Ngọc đã nói chuyện với bố mẹ chồng về chuyện này rất nhiều lần, có thể còn cự cãi nhau.

Vậy thì trong một mối quan hệ thế này, Cao Lực Minh lại đóng vai trò gì? Đồng tình hay phản đối?

Bên cạnh đó, nếu “ba mươi lăm năm trước” mà Trần Lăng viết mang nghĩa chỉ chuyện rò rỉ khí độc ở nhà máy hóa chất, vậy thì rất có thể cái chết của bố mẹ Trần Lăng có liên quan đến việc này, vậy thì bố mẹ Chung Ngọc làm việc chung trong nhà máy hoá chất liệu có biết đầu đuôi sự tình không?

Lục Nghiễm đang nghĩ tới đây, thì lại nghe thấy Tiết Bồng hỏi bên kia đầu dây: “Cậu Vương, bên các cậu đã điều tra thân thế Chung Ngọc chưa?”

Wương Chí Thân nói: “À, điều tra rồi, Chung Ngọc là người thành phố Giang, nhưng mà trước kia có một khoảng thời gian dài theo bố mẹ đến sống ở thành phố Lịch, khoảng hai mươi mấy năm trước thì bố mẹ chị ta mất, chị ta mới tự về lại đây.”

Theo bố mẹ đến sống ở thành phố Lịch nhiều năm, sau khi bố mẹ mất lại tự quay về lại thành phố Giang sao? Vậy trong những năm Chung Ngọc đến thành phố Lịch, cô ta vẫn luôn liên lạc từ xa với Trần Lăng ở thành phố Giang sao?

Lục Nghiễm từ từ nhú chặt mày.

Dường như mối quan hệ giữa Trần Lăng và Chung Ngọc mới là đầu mối then chốt để liên kết cả vụ án...

Ở bên kia, Tiết Bồng cũng không hỏi nữa.

Mạnh Nghiêu Viễn và Phương Húc, Vương Chí Thân vẫn đang bàn luận dựa trên các manh mối hiện có, Tiết Bồng lại cũng nhìn ra cửa sổ như Lục Nghiễm, ra sức hồi tưởng lại từng chi tiết trong vụ án Trần Lăng.

Phần rõ ràng nhất trong vụ án Trần Lăng là tự sát và thuộc an thần, hai điều này là không có gì để lật lại nhưng vụ án này vẫn còn vài nghi điểm.

Ví dụ như câu nói “ba mươi lăm năm trước”, ví dụ như chai nước kia, còn có trang giấy trong quyển sổ mà Trần Lăng đã viết vào rồi xé mất, sau đó Mạnh Nghiêu Viễn phân tích chữ viết mới làm câu nói kia lộ ra.

“Kẻ tham lam nhận nghiệp như chó đói.”

Câu này không giống như đang chỉ có vậy, liệu có còn vế nào khác không?

Tiết Bồng cầm điện thoại, đăng nhập vào trình duyệt web, nhanh chóng xuất hiện một loạt kết quả tìm kiếm.

Thì ra Trần Lăng chỉ viết có nửa câu, nửa câu sau của nó là: “Kẻ đầu độc nhận nghiệp như sói cọp.”

Vài phút sau, cả nhóm người đến được khu chung cư nơi Lý Lan Tú sống.

Nơi xe cảnh sát đậu lại có rào bằng cảnh giới của cảnh sát ở phía ngoài nhưng gần đó lại có không ít người dân tò mò tới vây quanh xem, hoàn toàn trái ngược với tình hình hôm thi thể Lý Lan Tú được khiêng ra ngoài.

Hôm đó, tất cả mọi người đều biết đã có người chết, còn có cả thi thể, không ai dám ra ngoài nhưng hôm nay thì khác, người hoảng sợ nhất có khi cũng đã đỡ nhiều rồi, những thứ còn lại nhiều hơn cả nỗi sợ là tâm lý tò mò hóng hớt, ai nấy lại cũng đều cầm lấy điện thoại, có người đang chụp ảnh, có người đang quay video.

Lục Nghiễm nhanh chóng phân chia nhiệm vụ, giữ lại vài người phụ trách bảo vệ trình tự khám nghiệm của hiện trường vụ án, những

người khác tiếp tục hỏi thăm điều tra, ngoài hàng xóm ra thì còn phải hỏi hết các hàng quán lân cận và cả uỷ ban khu phố.

Thêm vào đó, thời gian điều tra phải được mở rộng hai mươi năm, tất cả những tin tức biết được hoặc nghe Lý Lan Tú nhắc tới về chuyện thời trẻ ở nhà máy đều có thể có liên quan tới vụ án.

Sắp xếp xong xuôi, Lục Nghiễm bảo Vương Chí Thân gọi điện cho Tề Thăng, thông báo cho Tề Thăng biết về những tiến triển mới lúc bàn bạc trên xe, bảo họ kết hợp cả chuyện cũ ở nhà máy hoá chất lại rồi điều tra luôn một thể.

Lúc này, Tiết Bồng đã thay xong xuôi đồ bảo hộ, cô đi tới, đưa điện thoại cho Lục Nghiễm: “Ban nãy tôi vừa tra được cái này.”

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn mà sửng sốt.

Tiết Bồng nói khẽ: “Trần Lăng chỉ viết nửa vế trước của câu này, viết xong lại còn xé đi. Nửa câu sau lại nhắc đến chính xác cụm từ “người đầu độc”, không biết chuyện này có liên quan gì tới vụ án không.”

“Thật ra anh cũng đang nghĩ tới mối liên hệ giữa hai vụ án.” Lục Nghiễm ngược mắt, sau đó lại chuyển hướng: “Nhưng mà anh có linh cảm lần này thu thập chứng cứ sẽ khiến cả vụ án tiến về trước một bước nữa.”

Tiết Bồng cười: “Mong là vậy.”

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viên nhanh chóng bắt đầu thu thập chứng cứ lần hai.

Lần này không giống với lần trước, lần trước chỉ là lần mò, chưa rõ tường tận tình tiết toàn bộ vụ án, đến nguyên nhân tử vong chính xác của Lý Lan Tú là gì còn không biết, chỉ thu thập chứng cứ sơ sơ bên ngoài nhưng lần này đã có mục tiêu mới.

Tiết Bồng bước vào phòng ngủ của Lý Lan Tú lần thứ hai, thử độc cấp tốc trên những món đồ lót cùng với Mạnh Nghiêu Viễn rồi lại chia đồ lót ra từng mớ riêng, bỏ vào túi đựng vật chứng.

Sau đó, hai người lại bắt đầu đi xung quanh máy giặt thu thập chứng cứ.

Mạnh Nghiêu Viễn đang chiết nước giặt ra chai, Tiết Bồng mở một hộp viên giặt ra, cầm lên một viên rồi bóp nhẹ, phát hiện bên trên có dấu kim tiên rất nhỏ.

Tiết Bồng lại cầm cái khác lên bóp thử, cũng có dấu kim y hệt.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã nhìn thấy, quay đầu gọi: “Đội phó Lục!”

Lục Nghiễm đi tới, Tiết Bồng nói: “Trên mỗi viên giặt đều có lỗ kim tiên. Còn nữa, số nước giặt này cũng không ổn, hình như là hơi loãng. Chắc là người bỏ độc đã làm loãng Paraquat trước rồi mới tiêm vào những vật dụng giặt giũ này, bản thân người này không cần phải có mặt ở hiện trường, chỉ cần Lý Lan Tú giặt quần áo là sẽ tiếp xúc với Paraquat.”

Lục Nghiễm yên lặng vài giây, đảo mắt vòng quanh rồi nói: “Lý Lan Tú có hai cái máy giặt, một cái lớn, một cái nhỏ.”

“Cái nhỏ để giặt quần áo lót, cái lớn thì giặt những cái khác...” Tiết Bồng nói tiếp nhưng chỉ được nửa câu đã khựng lại.

Cô nhanh chóng tìm được hai hộp viên giặt từ trong góc, cầm lên bóp nắn rồi lại lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy...”

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Tiết Bồng nói: “Người này chỉ động tay động chân vào nước giặt và viên giặt chuyên dụng cho quần áo lót, vì đồ lót sẽ tiếp xúc trực tiếp

với da. Anh xem, loại để giặt đồ khác thì bình thường.”

Mạnh Nghiêu Viễn vội vã mở nắp máy giặt nhỏ, chấm được một ít vết bẩn ra từ những cái lỗ nhỏ trong lồng giặt, đặt vào ống thử rồi nói: “Nếu có độc thì sẽ xét nghiệm ra được từ những vết bẩn này.”

Lục Nghiễm: “Còn một chuyện nữa rất kỳ lạ.”

“Chuyện gì?” Tiết Bồng hỏi.

“Lý Lan Tú giặt riêng đồ lót với đồ thường mà viên giặt đồ thường lại không có độc, vậy phản ứng bong tróc da trên chân bà ấy ở đâu ra? Không lẽ bà ấy giặt vớ chung với đồ lót?”

Tiết Bồng sửng sò.

Đúng ra thì nếu Lý Lan Tú quan trọng việc vệ sinh quần áo đến thế thì sẽ không phạm phải sai lầm này, đáng lẽ phải giặt vớ chung với đồ thường mới đúng. Thế nhưng thế này thì vớ sẽ không dính phải Paraquat, vậy thì chuyện gì đã xảy ra với chân của Lý Lan Tú...

Bỗng chốc, cả ba đều im lặng.

Một lúc sau, Lục Nghiễm ánh mắt lại chuyển hướng, anh nhìn thấy một cái bồn rửa chân tự động được đặt trong góc, cạnh bồn rửa chân còn có một túi nilon, trong túi có rất nhiều gói thuốc bắc ngâm chân.

Lục Nghiễm khựng lại nói: “Xem cái bồn ngâm chân đó xe, cả gói thuốc bên cạnh nữa.”

Mạnh Nghiêu Viễn lập tức đi tới, mở nắp bồn rửa chân, mùi thuốc bắc nồng nặc xộc ra, trong bồn còn sót lại vết ố bã thuốc.

Mạnh Nghiêu Viễn gạt lấy một ít bên trong rồi lại mở gói thuốc bắc ra.

Đến khi quay lại phòng khác, Lục Nghiễm đã sắp xếp được rõ ràng suy nghĩ trong đầu.

Thật ra thì muốn biết được ai là người đầu độc Lý Lan Tú thì phải bắt tay vào tìm hiểu nguồn gốc của vật có độc, xem xem ai trong nhà này đã mua Paraquat qua đường dây phi pháp.

Tuy mấy năm trước nhà nước đã nêu rõ lệnh cấm sử dụng và bán ra Paraquat, thế nhưng đến tận năm nay vẫn có một số cửa hiệu và doanh nghiệp tiếp tục lén lút sản xuất, buôn bán Paraquat, lại còn đổi thành tên khác.

Có người nói Paraquat là thứ nước chết chóc, tỷ lệ tử vong đạt đến chín mươi phần trăm, rất nhiều người thiếu hiểu biết, không có chút kiến thức về uy lực và độc tính của nó, gì giận dỗi người nhà hay người yêu mà uống Paraquat dọa tự sát.

Trong khoảng thời gian vài tiếng hoặc nửa ngày sau khi uống đều sẽ không xuất hiện triệu chứng gì, vẫn nháy nhót tung tăng, cười đùa vui vẻ, ăn uống đầy đủ, trong vòng hai mươi bốn giờ kế tiếp, khoang miệng mới bắt đầu lở loét, mở miệng là có thể ngửi được mùi hôi thối.

Trước khi việc đó xảy đến, rất nhiều người hoàn toàn chẳng nề hà gì, không cứu chữa kịp thời, bỏ lỡ thời điểm vàng để cấp cứu.

Sau đó, không chỉ là khoang họng mà miệng và mặt cũng bắt đầu lở loét rồi lan ra các cơ quan khác trong cơ thể.

Từ khi bắt đầu xuất hiện triệu chứng cho đến khi tử vong là một quá trình “dài đằng đẳng”.

Có người trúng độc vì người nhà không đủ tiền chi trả cho tiền cấp cứu đắt đỏ mà có thể đến một hai tháng sau mới chết nhưng xơ hoá ở phổi đã không thể đảo ngược tình hình, Paraquat cũng không có thuốc giải, vì thế dù dùng thuốc như thế nào thì cũng chỉ là để giảm

bớt đau đớn cho đến khi suy hô hấp mà chết.

Mà điểm đáng sợ nhất của nó chính là người bị trúng độc vẫn luôn tỉnh táo từ đầu đến cuối, biết được mình đang trải qua đau đớn như thế nào nhưng lại không thể nói được vì suy hô hấp.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm quay đầu lại nhìn vào tấm ảnh gia đình được đặt trên kệ ngang ở phòng khách.

Trong bức ảnh gia đình, cả bốn người trong nhà đều cười tươi rộ, rất chân thật, nếu không phải Lý Lan Tú chết bởi trúng độc thì ai có thể ngờ rằng đằng sau những nụ cười này ẩn giấu động cơ giết người cơ chứ?

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào bức ảnh gia đình hồi lâu không nhúc nhích.

Cho đến khi Tiết Bồng đi tới hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

Lục Nghiễm khựng lại, hoàn hồn nói: “À, anh đang nghĩ chắc có lẽ anh đã biết vì sao người đầu độc này lại chọn Paraquat rồi.”

Lục Nghiễm quay người nhìn vào mắt Tiết Bồng: “Người này muốn Lý Lan Tú tỉnh táo đến tận lúc chết, nhìn cơ thể của mình suy kiệt từng chút. Hơn nữa trong trường hợp độc tính đã bị pha loãng, sau khi trúng độc, tất cả các triệu chứng của Lý Lan Tú đều sẽ trở nên rất chậm, rất giống bệnh mãn tính. Lý Lan Tú có hiểu biết về hoá chất đi chăng nữa thì đều không nghĩ tới được rằng mình đã trúng phải Paraquat. Dù bà ấy có nhận thức được điều này thì cũng sẽ khó tránh tự lừa mình dối người, tự an ủi bản thân. Đợi đến lúc xác nhận chính xác là đã trúng độc thì muộn rồi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng kinh hãi trong lòng, một lúc lâu cũng không nói gì, không có bất cứ lời nói nào có thể hình dung được cảm giác lúc này.

Cô nhìn tấm ảnh gia đình, một lúc lâu sau, giọng nói mới phát ra từ sau lớp khẩu trang: “Thù sâu oán nặng đến thế nào mà có thể khiến cả gia đình tàn sát lẫn nhau, nhất định phải dùng cách thức thế này để chấm dứt. Tôi nghĩ chắc cả đời này tôi cũng không hiểu được...”

Vào lúc này, điện thoại của Lục Nghiễm reng lên.

Lục Nghiễm nhắc máy, đáp lại mấy tiếng rồi nhú chặt mày, ánh mắt cũng nặng nề hơn.

Cuộc điện thoại rất ngắn gọn, chưa tới mười phút, Lục Nghiễm cúp máy rồi, Tiết Bồng bèn hỏi: “Nhìn mặt anh như thế, không phải là bên phía đội trưởng Tề có tin tức rồi ấy chứ?”

“Ừm.” Lục Nghiễm nói: “Trường khoa Phùng phát hiện ra thủy ngân trong thuốc lá mà Cao Thế Dương hút.”

Thuốc lá?

Tiết Bồng bỗng không nói được tiếng nào.

Lục Nghiễm cười lạnh: “Đúng là độc đáo thật.”

Lời người dịch:

Ở cuối nhiều chương, tác giả thường hay chia sẻ kiến thức và những trường hợp xảy ra ở Trung Quốc. Mình sẽ chỉ dịch những kiến thức chung, còn với các trường hợp thì mọi người nên tìm hiểu theo góc nhìn ở Việt Nam. Ví dụ như Paraquat được nhắc tới trong truyện, các bạn có thể dễ dàng tìm được rất nhiều bài viết về nó trên các trang mạng, các bài viết đều sẽ có đầy đủ các chú thích, thực trạng ở nước mình, còn có cả chia sẻ của nhiều bác sĩ khi chứng kiến bệnh nhân của mình chết dần trong tình tảo mà không làm được gì. Mình học tiếng Trung, thấy được cái hay trong văn hoá Trung

Quốc, thế nhưng mình mong rằng chúng ta vẫn sẽ hiểu biết nhiều hơn về chính đất nước của mình, các bạn nhé!~~

Chương 32

Phương Húc và Hứa Trăn đi hỏi thăm xung quanh khu vực gần nhà Lý Lan Tú, nhanh chóng hỏi được manh mối mới.

Phương Húc tìm đến nhà mẹ của phóng viên Trương Tiêu để hỏi thăm, nghe mẹ Trương Tiêu thuật lại rất nhiều về mối quan hệ của Lý Lan Tú và con trai Cao Lực Minh.

Nghe nói tình cảm gia đình mấy năm gần đây càng lúc càng tệ đi, hai mẹ con cứ gặp nhau lại cãi cọ, mỗi lần cãi nhau xong, Lý Lan Tú đều nhân lúc đi dạo quanh mà móc mĩa, than trời trách đất, nói mình thấy không khỏe trong người, nghi là con trai đầu độc mình, còn nói rằng không dám ăn cả đồ anh ta mua tới.

Hứa Trăn lại tìm đến căn hộ dưới lầu của Lý Lan Tú.

Gia đình này mới đi du lịch mấy ngày trước, vừa mới về nhưng ngay chiều hôm khởi hành còn nghe thấy trên lầu có tiếng cãi nhau, còn nói là đêm ba bữa lại nghe thấy một lần, lần nào cũng là do con trai của Lý Lan Tú tới thăm bà ấy, cũng không biết tại sao hai mẹ con này gặp mặt là gây gỗ, có lúc gây nhau lớn tiếng quá nên còn nghe được loáng thoáng nội dung cuộc cãi vã, hình như có liên quan tới tiền bạc.

Đến khi đội rút về, trên đường chuẩn bị đến nhà Cao Lực Minh và Chung Ngọc thu thập chứng cứ, phân cục khu phía Đông mới thông báo về điều tra ban đầu về Cao Lực Minh.

Như Chung Ngọc nói, Cao Lực Minh đã nghỉ việc từ ba tháng trước, sau khi nghỉ việc vẫn đang làm việc tự do, thế nhưng hiện tại lại không đứng tên trong bất cứ cửa hàng hay công ty nào, mấy năm

nay vẫn cứ đầu tư vào vàng và quỹ đầu tư, hơn nữa lại không có duyên đầu tư, mức thua lỗ vượt xa số thu vào.

Ngoài ra, Cao Lực Minh còn có rất nhiều khoản vay ngân hàng, tổng cộng là mấy trăm nghìn.

Căn nhà hiện tại Cao Lực Minh và Chung Ngọc đang ở là nhà thuê.

Ban đầu thì hai vợ chồng sống với bố mẹ trong căn nhà mà Cao Thế Dương ở, nhưng một năm trước, hai vợ chồng Cao Lực Minh, Chung Ngọc và Lý Lan Tú lại lần lượt dọn ra.

Cao Thế Dương và Lý Lan Tú cũng có tích góp, mấy năm trước vẫn chuyển tiền cho Cao Lực Minh, giúp anh ta trả nợ ngân hàng nhưng nửa năm nay đã ngừng chuyển khoản, điều này chứng tỏ hai ông bà đã ngừng giúp Cao Lực Minh trả nợ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Từ chỗ ở của Lý Lan Tú đến nơi ở của Cao Lực Minh và Chung Ngọc chỉ mất mười lăm phút ngồi xe, sau khi phân chia nhiệm vụ thì bắt đầu tiến hành thu thập chứng cứ.

Nhưng lần này, Lục Nghiễm lại im lặng khác thường, đến nhà Chung Ngọc rồi cũng rất ít đi tới lui.

Cho đến khi Vương Chí Thân xem xong hình ảnh cuối cùng của Cao Lực Minh xuất hiện trong camera rồi gọi điện cho Lục Nghiễm, thuật lại sự việc qua điện thoại, Cao Lực Minh đi rất vội, trong tay còn cầm một cái túi, chỉ sau nửa tiếng từ khi về lại từ nhà Lý Lan Tú.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy Chung Ngọc thì sao?”

Vương Chí Thân nói: “Cao Lực Minh chỉ đi có một mình, hôm đó Chung Ngọc về nhà đúng giờ tan làm, trời nhá nhem tối mới vào khu chung cư.”

Lục Nghiễm lặng thinh vài giây rồi nói: “Mau chóng điều tra bằng số xe, xem rốt cuộc Cao Lực Minh đã bắt xe đi đâu.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Sau khi cúp máy, Lục Nghiễm lại mở xem ghi chép điều tra của phân cục khu phía Đông, biết được hai ngày trước khi thi thể của Lý Lan Tú được phát hiện, điện thoại của bà ấy từng có hai cuộc gọi tới.

Tất nhiên là lúc đó Lý Lan Tú đã chết, không ai nghe điện thoại.

Phân cục khu phía Đông đã tìm hiểu được số điện thoại gọi cho Lý Lan Tú là số điện thoại công cộng, cũng đã lần theo số điện thoại định vị ra được một buồng điện thoại nhưng gần đó lại không có camera.

Lục Nghiễm nhắm mắt, hơi cúi đầu, ngón trỏ chậm chậm nhịp trên trán, dần ghép nối những manh mối lại với nhau.

Thi thể của Lý Lan Tú được phát hiện hai ngày sau khi bà ấy chết, lần cuối cùng Cao Lực Minh đến thăm Lý Lan Tú cũng là hai ngày trước.

Cao Lực Minh không phải đi làm, đứng ra thì khi đến thăm Lý Lan Tú không đến nỗi chỉ ở lại được nửa tiếng, hơn nữa Cao Lực Minh còn phải tiếp tục thuyết phục Lý Lan Tú cho mình mượn tiền trả nợ, phải tốn công một lúc lâu mới đúng.

Trừ khi trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì đột ngột ví dụ như có việc gấp phải đi, hoặc là hai mẹ con mâu thuẫn với nhau, không nói chuyện được nữa, thậm chí có thể là khi Lý Lan Tú phát bệnh, Cao Lực Minh đã ở ngay hiện trường...

Trong đầu Lục Nghiễm nhanh chóng xuất hiện một khung cảnh.

Lý Lan Tú và Cao Lực Minh cãi nhau về vấn đề tiền bạc, Cao Lực Minh hết sức tức giận, nói rất nhiều lời khó nghe.

Lý Lan Tú đã khó chịu sẵn trong người, thấy Cao Lực Minh tới thì biết là anh ta lại tới mượn tiền nên tức ngực, hụt hơi, sao đó lại bị Cao Lực Minh chọc tức, ngã xuống sofa ngay tại chỗ.

Rất nhanh sau đó, Lý Lan Tú bắt đầu thở dốc, cơ thể cũng bắt đầu co giật.

Nếu trong tình huống bình thường thì dù mẹ con có không vui vẻ với nhau thì lúc này Cao Lực Minh cũng sẽ quên hết mọi thứ, đến kiểm tra tình hình của mẹ trước, sau đó sẽ gọi điện cấp cứu.

Nhưng Cao Lực Minh không hề bước tới, bởi vì anh ta biết “nguyên nhân bệnh” của Lý Lan Tú, vì thế anh ta cứ đứng ở cửa nhìn Lý Lan Tú vật vã ngã xuống đất.

Vì không lấy hơi nổi nên Lý Lan Tú cũng không kêu lên được, càng không thể nào kêu cứu.

Hành động đầu tiên của Cao Lực Minh lại là quay người ra cửa gọi xe về nhà.

Về đến nhà, việc làm đầu tiên là thu dọn đồ đạc, vào nhà chưa tới một tiếng đồng hồ là lại bắt xe đi.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm mở bừng mắt, lật báo cáo điều tra lại lần nữa, phát hiện từ lúc Cao Lực Minh về từ nhà Lý Lan Tú đến lúc rời đi lần nữa, từng gọi cho Chung Ngọc một cuộc điện thoại.

Một ngày sau khi rời khỏi, Cao Lực Minh lại nói chuyện điện thoại với Chung Ngọc hai lần, cả hai lần đều là Chung Ngọc gọi tới, hai người còn nói chuyện rất lâu, từ sau đó, những cuộc gọi Chung Ngọc đến máy của Cao Lực Minh đều không có ai nghe máy.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Tề Thăng.

“Bên các anh sao rồi?”

Tề Thăng: “Đang chuẩn bị rút đây. Hiện tại ngoài việc tìm thấy thủy ngân trong thuốc lá thì không còn phát hiện gì khác. Hơn nữa thuốc là này là thuốc tự quấn, chắc là có người cuốn sẵn rồi mang đến cho Cao Thế Dương theo định kỳ.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Chung Ngọc còn ở phân cục đúng không?”

“Đúng vậy, chắc đã lấy ghi chép xong rồi, tôi nói với cấp dưới rồi, tạm thời không cho cô ta đi.”

“Vậy thì tốt, nói người bên đội anh đưa cô ta sang đây, bây giờ chúng tôi đang ở nhà cô ta, có vài chuyện phải hỏi tại đây.”

Việc thu thập chứng cứ tại nhà Chung Ngọc thuận lợi khác thường, không chỉ tìm được chai chức Paraquat mà còn tìm được số thuốc lá thủy ngân đã làm được một nửa.

Thế nhưng lại không thể tìm thấy dấu vân tay bên ngoài chai Paraquat hay là thuốc lá thủy ngân, tất cả đều đã được lau chùi sạch sẽ.

Cũng có nghĩa là hiện tại vẫn chưa thể chứng minh người đầu độc là một trong hai người Cao Lực Minh và Chung Ngọc hay là cả hai cùng tham gia.

Tiết Bồng thông báo cho Lục Nghiễm về kết quả thu thập chứng cứ rồi tiếp: “Chúng tôi vẫn đang tìm những vật chứng khác, vẫn cần một chút thời gian.”

Lục Nghiễm liếc mắt nhìn điện thoại: “Mọi người cứ thông thả mà tìm, bắt buộc phải cẩn thận, lát nữa Chung Ngọc sẽ đến đây, vì thế tạm

thời vẫn chưa gấp quay về. Hơn nữa bây giờ đã tìm được vật có độc rồi, phân cục khu phía Đông sẽ tạm giam giữ hình sự Chung Ngọc.”

Tiết Bồng hơi kinh ngạc: “Tại sao lại đưa Chung Ngọc tới đây?”

Lục Nghiễm: “Đây là nhà cô ta, cô ta về đến nơi thân thuộc an toàn nhất của mình thì một là sẽ vô thức thả lỏng, mặt khác thì nhìn thấy nhiều người đến thu thập chứng cứ, trong lòng sẽ sinh cảnh giác, trong trạng thái vừa thả lỏng vừa căng thẳng như thế là dễ lộ miệng và để lộ sơ hở nhất.”

Tiết Bồng nhướn mày như định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm hỏi: “Gì thế?”

Lúc này Tiết Bồng mới nửa cười nửa không nói: “Thật ra anh cũng khá là hợp làm cảnh sát hình sự đấy.”

Sau đó chưa đợi Lục Nghiễm đáp lại đã nhanh chóng đi khỏi.

Lục Nghiễm đứng yên tại chỗ lặng thinh một chốc rồi cúi đầu cười.

Tiếp đến anh lại nói với Vương Chí Thân: “Cậu Vương, chuẩn bị ghi âm, ghi hình cả đi, lát nữa bổ sung ghi chép cho Chung Ngọc ngay tại đây.”

Trên đường người của phân cục khu phía Đông đưa Chung Ngọc tới, trên Weibo xuất hiện một mẫu tìm kiếm hàng đầu với tiêu đề “Con trai giết mẹ, tội lỗi khó tha”.

Trong phần tìm kiếm hàng đầu còn có xuất hiện rất nhiều hình ảnh và clip ngắn khi các cảnh sát hình sự, kỹ thuật hình sự ra vào dưới nhà Lý Lan Tú, tuy là cách xa một khoảng nhưng lại có thể nhìn rõ xung quanh.

Có không ít cư dân mạng để lại bình luận bảo rằng nơi này hình như trông rất quen, còn có cư dân mạng nhận ra đây là khu chung cư mình ở.

Mấy phút sau, một trang mạng nào đó đăng tải một tin tức, nội dung tin tức còn nhắc đến xích mích giữa nạn nhân Lý XX và con trai Cao XX, trước khi Lý XX bị hại cũng từng nhiều lần nói với hàng xóm rằng nghi ngờ con trai đã đầu độc mình.

Không cần phải hỏi, phần trăm cao thì người tung ra tin tức này chính là Trương Tiêu.

Sự việc nhanh chóng gây xôn xao cộng đồng mạng, chưa tới nửa tiếng đã lên hạng ba mục tìm kiếm hàng đầu.

Lục Nghiễm lướt xem tin một lúc cho đến khi Vương Chí Thần bước vào từ ngoài cửa: “Đội phó Lục, đã đưa người đến rồi.”

Lục Nghiễm cất điện thoại, ngược mắt lên đã thấy Chung Ngọc đang từ cửa bước vào.

Sau lưng cô ta còn có hai đồng nghiệp ở phân cục khu phía Đông.

Bầu không khí trong nhà bỗng nhiên đổi khác.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đang thu thập chứng cứ cũng vô thức ngừng tay lại, nhìn về phía Chung Ngọc.

Chung Ngọc không chút hốt hoảng mà lại rất bình tĩnh, lúc bước vào, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, không nói tiếng nào, dường như không chút bất ngờ về sự xuất hiện của ngàn ấy chuyên viên khám nghiệm hiện trường trong căn nhà này.

Lục Nghiễm chỉ vào sofa trong phòng khách: “Chúng tôi muốn hỏi chị vài vấn đề, chị ngồi xuống nói chuyện đi.”

Chung Ngọc ngồi xuống, Lục Nghiễm lấy một ly nước nóng từ máy lọc nước, đưa đến trước mặt Chung Ngọc.

Chung Ngọc ngớ ngàng đón lấy ly nước, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Lục Nghiễm đứng trước mặt Chung Ngọc, hai tay khoanh trước ngực, đưa mắt nhìn xuống cô ta, đến khi cô ta uống xong một ngụm nước mới nói: “Chúng ta từng gặp nhau một lần, ở bệnh viện ấy.”

Chung Ngọc ngước mắt, nhìn vào đôi mắt phía trên khẩu trang của người đối diện: “Thì ra là cậu, cảnh sát Lục.”

Lục Nghiễm chuyển chủ đề: “Bệnh viện đã xác nhận bố chồng chị là ông Cao Thế Dương đã nhiễm độc thủy ngân mãn tính, kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy mẹ chồng chị là Lý Lan Tú cũng chết vì trúng độc mãn tính tương tự, chỉ có cái nguồn gốc của độc là một loại thuốc diệt cỏ tên Paraquat. Chị có biết gì về hai thứ này không?”

Chung Ngọc cup mắt, vài giây sau mới nói: “Tôi chỉ Paraquat là một loại thuốc diệt cỏ, cả hai thứ đều có độc.”

Lục Nghiễm nói: “Thì ra từ đầu chị đã biết là họ đã trúng độc, cũng biết là trúng độc gì. Nếu thật sự không hay biết gì thì phản ứng đầu tiên sau khi chị bước vào đây phải là chất vấn chúng tôi đang tìm gì, có lệnh lục soát không, sau đó chị mới kinh hoàng vì chuyện bố mẹ chồng chị trúng độc.”

“Đúng là tôi có biết...” Chung Ngọc thở dài: “Tôi còn biết chồng tôi là người đầu độc, ngay hôm mẹ chồng tôi xảy ra chuyện, anh ta đã chạy mất rồi.”

Chung Ngọc thẳng thắn thừa nhận, cũng không diễn tuồng vờ vịt như hôm ở bệnh viện, còn không thèm ra sức chống đối.

Lục Nghiễm nheo mắt nhìn vẻ mặt trắng bệch của cô ta, vất óc suy

nghĩ động cơ tâm lí của cô ta.

Có thể thấy rõ người phụ nữ này hết sức thận trọng, cũng biết lúc nào nên làm gì, sau một buổi chiều lấy ghi chép, lại nhìn thấy quá nhiều chuyên viên điều tra đến nhà mình, trong lòng cô ta ắt hẳn rõ hơn ai hết, cảnh sát chắc chắn đã nắm trong tay chứng cứ xác thực, khoanh vùng đối tượng tình nghi là cô ta và Cao Lực Minh nên mới xin được lệnh vào nhà thu thập chứng cứ.

Cũng có nghĩa là đến nước này rồi thì dù cô ta có biện hộ thế nào cũng vô ích, hơn nữa còn sẽ bị ghi lại, sau này ra toà chỉ có mình cô ta bất lợi, huống hồ gì bây giờ Vương Chí Thân còn đang ghi ghi hình lại.

Lục Nghiễm tiếp: “Vậy thì phiền chị thuật lại chi tiết sự việc.”

Chung Ngọc vẫn cụp mắt, giọng rất nhỏ: “Hôm đó, tôi đang đi làm, đột nhiên nhận được điện thoại của chồng tôi. Anh ấy nói anh ấy vừa tới nhà mẹ chồng tôi, họ gây gỗ một trận to, mẹ chồng tôi rất khó chịu trong người, phát bệnh ngay trước mặt anh ấy, sau đó thì ngã ra đất tắt thở. Chồng tôi rất sợ hãi nên vội vã bắt xe rời đi...”

Nói đến đây, Chung Ngọc uống một ngụm nước, tiếp tục nói: “Tôi mới hỏi anh ấy sao không đưa mẹ chồng tới bệnh viện. Anh ấy nói sợ là đưa đến bệnh viện sẽ bị nghi ngờ có liên quan tới anh ấy, vì thế anh ấy không dám gọi xe cấp cứu lúc này, bảo là cứ để mẹ chồng chết hẳn, qua nửa buổi một ngày sau rồi hẵng kêu. Bây giờ anh ấy cũng không biết phải làm gì, chỉ có thể về nhà trước. Sau đó, anh ấy thu dọn đồ đạc, bảo là đi trốn vài ngày, nói với tôi ngày hôm sau nhớ gọi xe cấp cứu.”

“Nếu Cao Lực Minh đã bảo chị qua hôm sau gọi cấp cứu, sao chị lại không gọi?” Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng cắt lời Chung Ngọc.

Chung Ngọc: “Quan hệ giữa tôi và mẹ chồng không tốt lắm, tôi đã lâu lắm rồi chưa đến thăm bà ấy. Nếu như tôi đến thấy thi thể của bà ấy

rồi gọi xe cấp cứu, tôi sợ tôi sẽ bị nghi ngờ trong chuyện này, tôi không ngốc như thế. Hơn nữa người đầu độc là chồng tôi, kẻ giết người cũng là anh ta, sao tôi phải gánh hoạ giúp anh ta.”

“Cô một hai khẳng định Cao Lực Minh đầu độc Lý Lan Tú, vậy tại sao Cao Lực Minh phải làm vậy?”

“Anh ta nợ rất nhiều tiền, còn mượn nợ ngân hàng mấy trăm nghìn không tự trả nổi, cứ mượn tiền bố mẹ chồng tôi suốt. Mấy năm đầu bố mẹ chồng tôi còn bằng lòng cho anh ấy mượn nhưng xong được hai trăm mấy chục ngàn rồi, anh ta lại cứ nợ trả không hết, lại không biết kiêng hem cái thói tiêu xài phung phí, vừa trả được một ít là đi ăn xài ngay, khiến bố mẹ chồng tôi càng lúc càng bức bối. Đến năm nay thì họ đã không cho anh ấy mượn tiền nữa, anh ta không trả nợ nổi thì lấy bên này đắp bên kia, tôi lấy hết tất cả của tích góp của mình ra cũng không đủ cho anh ta dùng, thế là anh ta bèn nghĩ ra chuyện đầu độc. Chỉ cần bố mẹ chồng tôi chết, anh có có thể thừa kế được hai căn nhà.”

Lời nói của Chung Ngọc về cơ bản thì ăn khớp với chứng cứ ngoài mặt, Cao Lực Minh đã đầu độc bố mẹ nuôi vì ham muốn tài sản, hơn nữa lại còn xóa sạch mọi dấu vết của mình trong cả vụ án.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy chị biết Cao Lực Minh đầu độc từ khi nào?”

Chung Ngọc ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng mấy tháng rồi.”

“Mấy tháng nay chị cũng chưa từng nghĩ tới việc báo cảnh sát hay ngăn anh ta lại sao?”

“Lúc tôi mới phát hiện ra thì đã từng ngăn cản anh ấy một thời gian...” Chung Ngọc cúi đầu càng lúc càng thấp hơn, giọng nghèn nghẹn: “Nhưng anh ta từng quay một số hình ảnh và clip của tôi, nói là để tăng thêm thú vui tình cảm của vợ chồng. Tôi nghĩ đã là vợ chồng rồi nên cũng chẳng để tâm, ai ngờ sau đó anh ta lại lấy số hình ảnh này ra để đe dọa tôi, còn nói nếu tôi báo cảnh sát hoặc nói với bố

mẹ chồng thì sẽ đăng hình ảnh với clip của tôi lên mạng.”

Lục Nghiễm: “Dù là có những hình ảnh và video clip này thì cũng không thể chứng minh Cao Lực Minh là người đầu độc và chị chỉ là người biết được sự việc.”

“Tôi còn có chứng cứ khác nữa!” Chung Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Lục Nghiễm: “ Ở trong ngăn kéo cuối cùng của bàn làm việc trong phòng ngủ ấy, có một chiếc USB được dán bằng băng dính, bên trong là clip Cao Lực Minh đầu độc.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nghe đến đây, Lục Nghiễm thoát chững lại rồi quay người nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng quay vào phòng ngủ ngay lập tức, kéo hết cả ngăn kéo của cùng ra ngoài, quả đã tìm được một chiếc USB ở bên dưới, sau đó cô mang USB ra ngoài phòng khách, kết nối với laptop.

Tất cả mọi người cùng lúc xem được nội dung trong clip, góc quay từ trên xuống, ắt hẳn là đã lắp camera ở nơi cao, quay được rất rõ hình ảnh của Cao Lực Minh.

Cao Lực Minh mở cửa sổ ra, sau đó đi đến ngồi xuống bàn trà, đeo mặt nạ chống độc và găng tay cao su, tiếp đến bắt đầu quần thuốc lá thật kỹ càng, trong lúc làm còn bỏ một lượng nhỏ thủy ngân vào trong.

Hình ảnh được chuyển tiếp, mọi người lại nhìn thấy Cao Lực Minh cho kim tiêm chai Paraquat rút lên một ít rồi tiêm vào nước giặt, còn trộn đều rồi đây nấp nước giặt lại.

Lúc này, Chung Ngọc nói: “Vì ảnh hưởng bởi bố mẹ mà thành tích hoá học của chồng tôi cũng rất tốt, anh ta nắm rõ hết nồng độ liều lượng độc bao nhiêu là vừa.”

Hết clip, Tiết Bồng mang cất USB, hỏi với giọng lạnh nhạt: “Chị nói là chị không tham gia đầu độc, vậy chị đã động vào những dụng cụ đầu độc, bao gồm cả găng tay, mặt nạ chống độc này chưa?”

Chung Ngọc: “Tất nhiên là không, thậm chí tôi còn không biết anh ta cất những thứ này ở đâu.”

Ồ, vậy sao.

Tiết Bồng lại nói: “Trong clip chỉ có hai đoạn như thế này. Nếu lắp camera ở nhà thì phải quay được nhiều hơn mới đúng.”

“Đúng vậy, ban đầu quay được nhiều lắm.” Chung Ngọc tiếp: “Nhưng mà sau đó Cao Lực Minh phát hiện ra tôi lắp camera, còn bắt tôi đưa ra hết tất cả các clip, anh ta xoá hết cả rồi. Hai đoạn này là do tôi lo xa nên cắt ra trước rồi phục chế lại.”

Tiết Bồng khẽ cười: “Nếu đã có thời gian cắt ghép thì sao không cắt nhiều thêm một chút?”

Chung Ngọc không nói gì, lại cúi đầu lần nữa.

Tiết Bồng nheo mắt, quan sát Chung Ngọc.

Đây là lần đầu tiên cô gặp Chung Ngọc, từ khi cô ta bước vào cửa, cô đã quan sát đến tận bây giờ.

Chung Ngọc khiến cô có cảm giác rất kỳ lạ, rất khó hình dung được ngay nhưng không thể không nói người phụ nữ này không chỉ bình tĩnh mà còn thông minh, biết được nói gì để mình có lợi, cũng biết là nói nhiều sai nhiều nên không tranh cãi nhiều với những câu hỏi như thế này, chỉ trả lời những câu hỏi có thể chứng minh mình trong sạch.

Hiện tại xem ra Chung Ngọc đã đưa ra được bằng chứng chứng

minh Cao Lực Minh đầu độc, còn cô ta thì là người biết câu chuyện, nhiều lắm cũng chỉ là bao che, thế nhưng cô ta cũng đã nhắc đến việc Cao Lực Minh quay lại hình ảnh và clip riêng tư của mình, mượn đó chứng minh là Cao Lực Minh đe dọa cô ta.

Theo nguyên tắc suy đoán vô tội, thêm vào chứng cứ hiện tại, tội đầu độc phần nhiều đã bị đổ lên đầu Cao Lực Minh, tuy Chung Ngọc cũng sẽ chịu trách nhiệm hình sự nhưng ở mức độ này thì nhẹ hơn tội cố ý giết người nhiều.

Tất nhiên là những lời nói của Chung Ngọc không có độ đáng tin cao nhưng khi điều tra án, bất cứ việc gì đều phải được dựa trên chứng cứ, Chung Ngọc lại còn đưa ra được bằng chứng.

Một lúc sau, Chung Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Nếu các anh chị vẫn không tin thì tôi có thể tích cực hợp tác điều tra, nói cho anh chị biết vị trí ẩn nấp của Cao Lực Minh. Trước khi đi anh ta có nói cho tôi biết là sẽ trốn trong cái thôn ở ngoại ô vài ngày. Các anh tìm ra anh ta rồi là sẽ tin lời tôi nói, những clip anh ta quay tôi đều ở trong tay anh ta...”

Nhưng Chung Ngọc chưa nói xong thì đã bị cắt lời lần nữa.

Lục Nghiễm: “Hai ngày trước khi phát hiện ra thi thể Lý Lan Tú, chị có dùng điện thoại công cộng gọi vào máy bà ấy không?”

Chung Ngọc sững sờ, ánh mắt lóe lên một thứ gì đó nhưng cô ta lại vội vã né tránh ánh nhìn, còn đưa tay vén tóc nói: “Tôi muốn tìm luật sư.”

Khi nhóm Vương Chí Thân đưa Chung Ngọc về lại phân cục khu phía Đông, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn cũng kết thúc việc thu thập chứng cứ.

Mạnh Nghiêu Viễn và Phương Húc, Hứa Trăn đi xuống dưới trước.

Lục Nghiễm vẫn đi qua đi lại trong phòng khách.

Tiết Bồng vừa thu xếp xong hộp dụng cụ, câu đầu tiên hỏi sau khi đứng dậy lại là: “Anh có tin những gì chị ta nói không?”

Lục Nghiễm sững lại, quay người nói: “Lời nói dối cao siêu lúc nào cũng chỉ thật được ba mươi phần trăm. Chỉ nghe qua thôi thì những lời Chung Ngọc nói cực kỳ có lợi cho cô ta. Nhưng theo phân tích tâm lý thì anh không tin được chữ nào.”

Tiết Bồng: “Tuy là cô ta đưa ra được clip Cao Lực Minh bỏ độc nhưng cũng có thể là do cô ta xúi giục hoặc là cô ta cũng có tham gia, chỉ là clip chỉ cắt những phần có lợi cho cô ta.”

Lục Nghiễm hỏi: “Phải rồi, em có tìm được camera hay thiết bị ghi hình nào không?”

“Không có, chỉ tìm được một cái laptop, chắc là Chung Ngọc đã cắt clip bằng cái laptop này, nhưng mà kết quả cụ thể thì phải đợi đưa về tổ vật chứng điện tử để kiểm tra rồi mới biết được.”

Nói đến đây, Tiết Bồng đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô hỏi: “Sao khi này tự dưng anh lại nhắc chuyện điện thoại công cộng?”

Hơn nữa khi nhắc đến đây, Chung Ngọc lại chuyển chủ đề bảo rằng muốn tìm luật sư.

“Anh đặt giả thiết trước khi Cao Lực Minh rời khỏi nhà Lý Lan Tú, Lý Lan Tú đã ngã ra đất nhưng vẫn chưa tắt thở. Sau đó Cao Lực Minh dọn dẹp đồ đạc rời đi. Vậy thì nếu anh là Chung Ngọc, anh muốn biết Lý Lan Tú đã chết hay chưa thì phải làm thế nào?”

“Gọi điện cho Lý Lan Tú xem có ai nghe máy không.” Tiết Bồng nói: “Nhưng mà tốt nhất là không dùng điện thoại của chính mình, cũng không thể khi không tới nhà, vì thế chỉ có thể dùng điện thoại công cộng.”

Lục Nghiễm nói: “Hơn nữa còn phải tìm một buồng điện thoại không có camera xung quanh. Sau khi xác nhận hai lần thì dùng số này gọi cho Cao Lực Minh.”

“Nhưng mà thế này cũng chỉ có thể chứng minh là Chung Ngọc biết chuyện nhưng không khai báo, còn bao che cho Cao Lực Minh, cũng không thể chứng minh chuyện đầu độc có liên quan đến cô ta.”

“Đúng là không thể nào trực tiếp chứng minh được nhưng theo logic cả sự việc thì Chung Ngọc rõ ràng là bình tĩnh hơn Cao Lực Minh nhiều, thay vì nói cô ta bị Cao Lực Minh đe dọa thì cô ta lại trông giống một kẻ thao túng hơn.”

Quả vậy, Chung Ngọc không chỉ bình tĩnh, thản nhiên mà hơn nữa từng bước đi của cô ta đều được tính toán cẩn thận, giống như đã cân nhắc lượng trước từ lâu, gặp phải tình hình thế nào đều biết được phải làm thế nào.

Tiết Bồng: “Tôi hiểu ý anh. Hành động của Cao Lực Minh thật sự là rất kỳ lạ, cũng rất quá khích. Vừa phát hiện ra Lý Lan Tú phát bệnh là đã nghĩ đến chuyện chạy trốn trước, hành động lo bò trắng răng như vậy giống như đang không đánh mà khai vậy, hoàn toàn không giống với kẻ đầu độc cẩn thận từng chút trong vụ án này.”

Lục Nghiễm: “Có lẽ từ đầu Cao Lực Minh không hề muốn chơi trò “mất tích” mà là bị ai đó xúi giục chăng?”

Tiết Bồng sửng sốt: “Ý anh là sau khi xảy ra chuyện, Cao Lực Minh đã gọi điện cho Chung Ngọc, Chung Ngọc thì lại cố ý kích động anh ta, khiến anh ta hoảng loạn, còn chủ động gợi ý bảo anh ra rời đi vài ngày, bảo rằng cô ta sẽ lo hết chuyện ở đây sao?”

Lục Nghiễm: “Thậm chí là Chung Ngọc còn có thể lừa Cao Lực Minh là cô ta sẽ gọi xe cấp cứu tới cứu người, người chết không có dấu hiệu trúng độc rõ ràng ở bề ngoài như thế này thì nhân viên cứu hộ

chỉ làm cho có thủ tục, chứng thực là chết do suy hô hấp, trường hợp như thế đa phần là sẽ được đưa đến nhà xác rồi sắp xếp những thủ tục kế tiếp.”

“Thế nhưng Chung Ngọc lại hoàn toàn không làm vậy. Đợi thi thể để qua một thời gian dài sẽ thối rữa, toả ra mùi tử thi, sớm muộn gì những hàng xóm ở quanh đó cũng sẽ phát hiện rồi báo cảnh sát, làm cho to chuyện.”

“Sau đó cảnh sát sẽ tiến hành điều tra, loại trừ nguyên nhân tử vong, Chung Ngọc lại mượn nước đẩy thuyền, đưa bằng chứng ra, đổ tất cả mọi chuyện lên đầu Cao Lực Minh.”

“Nếu thật sự là như vậy...” Tiết Bồng cau mày: “Sau khi tìm ra Cao Lực Minh, Cao Lực Minh sẽ vạch trần cô ta.”

Lục Nghiễm: “Vậy thì phải xem bằng chứng của ai ăn khớp với toàn bộ chuỗi chứng cứ, xem bằng chứng có lợi với ai hơn.”

“Hiện tại xem ra thì Chung Ngọc quả thật chiếm thế thượng phong.”

Lục Nghiễm lại cười lạnh: “Nhưng anh tin là dù một người có cao tay đến mấy, có sắp xếp trước sự việc chu toàn đến mấy thì cũng có lúc sơ suất. Cái anh muốn tìm chính là cái sơ suất này.”

Tiết Bồng không tiếp lời ngay, cô chỉ nghiêng đầu, nhìn Lục Nghiễm với ánh mắt quái lạ.

Cho đến khi Lục Nghiễm hỏi: “Em nhìn cái gì thế?”

“Lạ thật, hình như anh “nhắm” kỹ vào Chung Ngọc lắm, hình như sau khi đưa Cao Thế Dương đến bệnh viện anh đã chắc chắn là cô ta rồi. Ngoại trừ chuyện cô ta lấy hộp phấn ra dặm lại thì còn nguyên nhân nào nữa không?”

Lục Nghiễm quay người, theo Tiết Bồng bước ra cửa, anh nói: “Cao

Thế Dương và Lý Lan Tú tiếp xúc với công việc tuyển đầu ở nhà máy hóa chất đã là chuyện từ hai mươi năm trước, nhưng mà hôm đó ở bệnh viện, lúc bác sĩ nói là nghi ngờ Cao Thế Dương trúng độc mẫn tính, Chung Ngọc lại không hề do dự mà nhắc luôn đến chuyện họ từng làm ở nhà máy hóa chất.”

Tiết Bồng: “Ồ, đó có lẽ là để bệnh viện nghi ngờ Cao Thế Dương trúng độc là do công việc chứ không phải người nhà đầu độc, dùng để loại trừ nghi ngờ từ phía bệnh viện với mình.”

“Cũng còn một khả năng khác.” Lục Nghiễm nói.

“Khả năng gì?”

“Cô ta muốn nói cho anh nghe, để cảnh sát đi điều tra manh mối nhà máy hóa chất này.”

Dù gì khi đó ngoài bác sĩ ra thì anh cũng có mặt ở đó, lúc ấy Chung Ngọc đã biết anh là cảnh sát hình sự, hơn nữa anh mới vừa nhắc đến chuyện khám nghiệm tử thi cho Lý Lan Tú với Chung Ngọc xong.

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Đúng là có thể có khả năng này nhưng mục đích là gì? Tại sao phải lật lại chuyện từ ba mươi lăm năm trước, đã qua lâu vậy rồi, dù lật lại cũng có làm được gì đâu, cô ta muốn kết quả như thế nào? Quá lắm cũng chỉ lên tin tức rồi thôi, được mấy người quan tâm chứ.”

Tiết Bồng hỏi như thế, Lục Nghiễm cũng im lặng.

Đúng vậy, dù sự kiện rò rỉ khí độc năm đó còn có ẩn tình gì thì cũng đã quá lâu rồi, bây giờ lật lại để làm được gì?

Có lên hàng đầu tìm kiếm thì thứ cộng đồng mạng bàn luận nhiều lắm cũng chỉ là chuyện vây quanh chuyện con nuôi giết bố mẹ mà thôi, bàn luận một chút về hành vi của Cao Lực Minh, chỉ vậy mà thôi.

Hơn nữa con người có một cái tật chung, ai cũng chỉ quan tâm chuyện rất gần mình hoặc chuyện sắp xảy ra hay chuyện được kỳ vọng sẽ xảy ra mà thôi, dù cái chuyện ấy có tốt đẹp hay tồi tệ đến cỡ nào.

Không ai sẽ quan tâm đến một chuyện đã qua rất nhiều năm lại còn không liên quan gì đến mình.

Trần Lăng và Chung Ngọc đều là người biết suy tính kỹ càng, bọn họ “chơi” lớn như thế, nếu chỉ là để khai ra chuyện cũ năm đó mà lại dốc nhiều sức lực, bỏ hết công sức ra như thế, không hề giống việc mà hai người thông minh sẽ làm.

Hoặc có thể mọi thứ chỉ là do anh nghĩ quá xa mà thôi?

Chương 33

Về đến Chi đội Hình sự là Lục Nghiễm cầm đầu nghiên cứu tình tiết vụ án, Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương ở bên ngoài đang nhỏ tiếng bàn tán trước bàn làm việc, đầu tiên là thương tiếc cho thảm kịch của hai người nhà họ Cao, sau đó lại nhắc đến Vương Chí Thân ở phân cục khu phía Đông.

Trương Xuân Dương: “Ban nãy cậu Vương còn cãi nhai với tôi là chưa thấy ai phá án “gấp gáp” như vậy, còn hỏi tôi có phải đội phó Lục là tên cuồng công việc không, quan mới lấy le hơi điên cuồng rồi ấy!”

Lý Hiểu Mộng đưa một tay đỡ lấy đầu rồi tiếp: “Ý cậu ấy là vụ này dù mình có tham gia nhiều nữa thì cũng chỉ là danh nghĩa chỉ đạo thôi, công lao phá án cuối cùng cũng rơi vào tay phân cục khu phía Đông.”

Phương Húc và Hứa Trăn đều không nói, chỉ đưa mắt nhìn nhau.

Trương Xuân Dương: “À phải rồi, cậu Vương cũng thấy hình như Tiết Bồng với đội phó Lục ăn ý lắm, nhất là lúc ở nhà Chung Ngọc ấy.”

Lý Hiểu Mộng: “Dư thừa, người ta dắt nhau đi gặp ba má luôn rồi.”

Phương Húc đột nhiên lên tiếng: “Tôi thấy là đã tự vẽ ra chuyện này rồi, mai mốt đừng bàn tán nữa.”

“Ấy?” Lý Hiểu Mộng hỏi: “Sao lại nói là đã tự vẽ ra?”

Phương Húc: “Nếu mà hai người họ thật sự là một đôi như mấy

người nói thì đã quen nhau lâu vậy rồi, sao cả hai vẫn cứ nói là mình độc thân? Chuyện này có nhất thiết phải giấu không, tìm đối tượng hẹn hò trong Cục nào giờ luôn được khuyến khích mà.”

“Cũng đúng.” Trương Xuân Dương nói: “Đội phó Lục phá án như cuồng phong bão táp, lúc nào cũng dẫn trước, thiếu điều muốn phá luôn án trong vòng một ngày, cái tính như vậy mà hẹn hò thật là ngày thứ nhất hẹn hò ngày thứ ba đi đăng ký kết hôn luôn rồi ấy chứ? Sao cũng đâu tới nổi lễ mễ như vậy...”

Câu nói không to không nhỏ, vừa đủ để kéo dòng suy nghĩ của Lục Nghiễm ra khỏi vụ án.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cửa phòng làm việc được che mờ, hơn nữa cửa còn bằng kính, không đủ để cách âm, trong phòng lại yên tĩnh, tiếng nói chuyện bên ngoài lọt vào tai anh không nhiều cũng ít.

Có cái nghe thì nghe vậy thôi chứ Lục Nghiễm không tỏ vẻ gì, cầm điện thoại lướt đọc tin tức mới.

Trong số đó có một bình luận: “Mẹ tôi quen bà bác bị hại này, bảo là đồng nghiệp hồi trước, nghe nói bà bác mãi không sinh được con, người con trai là con nuôi đấy.”

Nhanh chóng có người bàn tán xôn xao dưới bình luận này, có người nói con nuôi dù sao cũng là người ngoài, muốn giết là giết ngay, còn có người nói chuyện này không quan trọng con nuôi hay con đẻ mà có liên quan đến đạo đức và giáo dục, cũng có rất nhiều vụ án con ruột giết chết bố mẹ.

Vào lúc này, Hứa Trăn gõ cửa phòng làm việc.

Lục Nghiễm ngược mắt nói: “Mời vào.”

Hứa Trăn bước vào rồi đóng cửa lại, đi đến trước bàn làm việc nói: “Đội phó Lục, mười phút nữa là tan làm rồi, tôi muốn hỏi anh có còn gì cần chúng tôi làm không.”

“À, không có gì đâu, hôm nay mọi người về sớm nghỉ ngơi đi.” Lục Nghiễm nói: “Phải rồi, mọi người để ý chặt chẽ mấy bình luận trên Weibo, có thể sẽ có người biết được gì đó có ích cho vụ án.”

“Vâng.”

Hứa Trăn đi rồi, Lục Nghiễm lại ngồi lại rất lâu trong phòng làm việc, cứ thất thần nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, trong đầu cũng lần nữa xuất hiện câu nói khi nãy của Trương Xuân Dương.

Trương Xuân Dương khá là lạnh lùng lạnh miệng nhưng y cũng là người nhạy bén nhất đội, như câu hỏi ban nãy của y đấy, một người làm việc như bão táp cuồng phong, sao lại lè mề trong chuyện tình cảm như thế?

Đúng vậy mà, theo lý mà nói thì đâu nên như vậy.

Lục Nghiễm nắn sống mũi, không khỏi tự kiểm điểm lại mình, anh thật sự lè mề lắm sao?

Lục Nghiễm vừa suy nghĩ về lời đánh giá của Trương Xuân Dương, vừa cầm điện thoại tìm Wechat của Tiết Bồng, nhanh chóng mở khung chat gõ một câu như để chứng minh mình không phải người như thế.

“Tan làm chưa?”

Ngặt nổi ngón tay Lục Nghiễm di tới nút gửi nhưng còn chưa bấm vào thì trong khung trò chuyện đã xuất hiện một câu y hệt.

Tiết Bồng: “Tan làm chưa?”

Lục Nghiễm nghếch người trả lời: “Vẫn chưa, còn em?”

Tiết Bồng nói: “Tôi biết ngay là anh còn chưa đi, đến toà thực nghiệm một chuyến đi, gặp nhau dưới sảnh.”

“Ừm, được.” Lục Nghiễm đồng ý, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Sao tự dưng Tiết Bồng lại gọi anh đến toà thực nghiệm?

À, chắc là vụ án có tiến triển gì mới, dù gì hôm nay cũng đã tìm ra rất nhiều vật chứng mới ở nhà Chung Ngọc.

Lục Nghiễm vừa đi vừa nghĩ, dọc đường có hơi mất tập trung, đi vào toà thực nghiệm từ lúc nào không hay, đi thẳng một mạch đến khoa kiểm nghiệm dấu vết trên tầng bốn, hoàn toàn quên mất chuyện “gặp dưới sảnh”.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Tiết Bồng đang thu dọn đồ đạc trên bàn, hoàn toàn không giống như sắp bàn về tình tiết án.

“Sao thế, giờ đang chuẩn bị đi đấy à?” Lục Nghiễm hỏi.

Tiết Bồng một tay cầm điện thoại, một tay cầm túi, liếc xéo sang anh nói: “VẬY là tôi đoán đúng thật rồi. Quả nhiên là anh vẫn còn đắm chìm trong tình tiết vụ án, quên hết tất cả những chuyện khác rồi.”

Lục Nghiễm ngơ ngác: “Chuyện khác? Em nói chuyện gì cơ?”

Tiết Bồng đảo mắt chán nản nhắc: “Xe tôi mang đi sửa rồi, cần sửa hai ngày mới xong, hai ngày này tôi lái xe anh, đưa anh về nhà.”

“À, anh nhớ chuyện này.” Lục Nghiễm dứt hai tay vào túi, băng qua hành lang cùng Tiết Bồng, đi đến thang máy.

Tiết Bồng nói: “Còn nữa, sáng nay ai đó còn tranh luận với tôi giành quyền nuôi Barno, mới được nửa ngày đã quên mất đất chuyện phải

đưa nó về nhà rồi, tôi thật sự nghi ngờ anh rốt cuộc có khả năng nuôi Barno không thể. Nếu anh chưa chuẩn bị tốt thì nhường cho tôi cho rồi.”

Lục Nghiễm: “...”

Lục Nghiễm im lặng vài giây, cụp mắt rồi khẽ nói: “Đúng là anh có quên thật...”

“Thấy chưa, lẫn lộn đầu đuôi.” Tiết Bồng không chút khách sáo.

“Ừm” Lục Nghiễm nói: “Do anh sơ suất, vậy mình đi đón Barno trước đi.”

Tiết Bồng tiếp: “Đón Barno rồi ghé siêu thị cái, đi mua đồ ăn với đồ hộp cho nó rồi tôi đưa anh về.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trong lúc nói chuyện, hai người đã ra khỏi toà thực nghiệm, đi về phía bãi đậu xe.

Lục Nghiễm: “Đồ ăn với đồ hộp anh mua hết rồi.”

“Cái đó là anh mua, đâu phải tôi mua, hôm nay là ngày đầu tiên Barno giải ngũ, tôi cũng phải tặng ít quà cho nó chứ.”

Tiết Bồng đi đến ghế lái, kéo cửa ngò lên, điều chỉnh lại vị trí ngò.

Lục Nghiễm cũng ngò lên nói: “Vậy để anh mời em ăn tối, em đừng khách sáo.”

Tiết Bồng chỉnh lại gương chiếu hậu, quay đầu cười: “Tôi đâu có định khách sáo với anh, còn đang tính xiên anh một nhát cho hả tức đây này.”

Nói xong, Tiết Bồng khởi động xe, lái xe ra cổng Cục thành phố, vòng ra trước cổng sắt của đội chó cảnh sát ở phía sau.

Đúng lúc Vương Siêu đang dắt Barno ra, lúc đi tới còn nói: “Cuối cùng hai người cũng tới, Barno đợi lâu quá trời, suýt nữa nghĩ là bị bỏ rơi rồi.”

Lục Nghiễm nhoẻn miệng cười, xuống xe mở cửa sau cho Barno lên xe.

Barno hào hứng thấy rõ, vừa lên xe là chen đầu vào khe hở ở hàng ghế trước, thè lưỡi cười vui vẻ.

Lục Nghiễm ngồi trở lại nói: “Barno, ngồi chắc nào.”

Barno lại ngoan ngoãn nằm trên ghế sau không nhúc nhích.

Chưa tới mười phút, Tiết Bồng đã lái xe đến ngoài cổng siêu thị nhưng không tắt máy mà cầm điện thoại lên gọi.

Ngay lập tức đã có nhân viên siêu thị cầm hai túi đồ lớn bước ra, ngó nghiêng rồi nhìn thấy xe của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm xuống xe đón lấy túi đồ, đặt vào sau cốp, bên trong toàn là đồ ăn và đồ hộp cho chó.

Lục Nghiễm nói với nhân viên siêu thị mấy câu rồi quay về xe hỏi: “Em mua sẵn mấy thứ này từ trước rồi hả?”

Tiết Bồng lại khởi động xe, chạy ra đường lớn: “Đúng rồi, đặt chưa tới nửa tiếng nữa, tôi cũng nói với nhân viên sẵn là sắp đến cửa rồi, bảo bên ấy đợi một lát. Đồ hộp trong siêu thị này đầy đủ lắm, lát nữa tôi đưa liên kết cho anh, mai mốt lên mạng đặt hàng, đặt giao lúc nào cũng được.”

Lục Nghiễm: “Đúng là em vẫn chu đáo hơn.”

“Không phải tôi chu đáo, là do anh vốn chả để ý mấy thứ này.”

Ký túc xá Lục Nghiễm ở rất gần siêu thị, chưa tới năm phút đã đến.

Tiết Bồng tắt máy xe, dắt Barno xuống, Lục Nghiễm xách mớ hạt với đồ hộp, hai người lần lượt bước lên bậc thềm.

Tầng lầu Lục Nghiễm ở không cần phải đi thang máy, đi qua cửa ngăn rồi quẹo sang là tới.

Vừa vào nhà, Tiết Bồng đã hỏi: “Phòng Barno ở đâu?”

Lục Nghiễm bỏ đồ xuống nói: “Căn bên trái ấy.”

Tiết Bồng thay dép lê, dắt Barno vào tham quan, giọng nói lúc nào cũng vui vẻ cười đùa, truyền ra đứt quãng từ trong phòng.

“Barno, xem này, đây là nhà mới đấy... dọn dẹp sạch sẽ lắm, em xem này, còn có cả đồ chơi với đệm ngủ mới nữa, có thích không?”

Lục Nghiễm đứng trong phòng khách vênh tai lên nghe một lúc rồi rẽ vào bếp rửa tay, lau tay rồi nấu một bình nước nóng, miệng mỉm cười từ đầu tới cuối.

Đến khi Tiết Bồng bước ra nói: “Không ngờ anh dọn phòng cho Barno cũng ra gì phết.”

Nụ cười của Lục Nghiễm nhanh chóng thu lại một ít, anh bình thản ngược mắt hỏi: “Em chưa rửa tay đúng không?”

Tiết Bồng “Ờm” một tiếng rồi cũng rẽ qua bếp rửa tay.

Đến lúc lấy khăn lau tay mới thấy chỗ móc khăn hơi cao.

Tiết Bồng nhón chân vừa định lấy, Lục Nghiễm lại bước tới lấy khăn

xuống cho cô trước.

“Cảm ơn.”

Lục Nghiễm lấy đồ hộp trong túi ra trộn cùng với hạt, bung bát đi vào phòng.

Không bao lâu, trong phòng đã vọng ra tiếng “chộp chộp.”

Đến khi Lục Nghiễm bước ra, Tiết Bồng đã rót sẵn hai cốc nước nóng, cô đứng trước quầy bếp, hơi thất thần nhìn phòng khách trống trải nói: “Ở đây cũng chẳng thay đổi gì.”

“Ừm” Lục Nghiễm nói: “Anh ở có một mình, không cần bày trí thêm vật dụng gì, vẫn cứ như trước.”

Tiết Bồng cười, chỉ ra giữa nhà: “Tôi còn nhớ trước kia ba người chúng ta ăn lẩu là để một cái bàn ở giữa đó, ăn xong cả phòng đều đầy mùi.”

Lục Nghiễm cũng cười nhưng không nói.

Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “À, tối nay ăn gì vậy, tôi đói rồi.”

Lục Nghiễm nghĩ ngợi: “Hay là ăn ở nhà đi, để anh làm, không đủ thì đặt thêm đồ ăn ở ngoài.”

“Anh làm hả? Có đáng tin không vậy?” Tiết Bồng hơi chút nghi ngờ.

Lục Nghiễm chết ghen: “Không yên tâm thì đặt nhiều nhiều chút, anh làm gọi thôi...”

“...” Tiết Bồng nhìn anh chăm chăm vài giây, đột nhiên bật cười.

Lục Nghiễm không biết cô cười gì, chỉ nhìn đăm đăm vào nụ cười trên khuôn mặt cô, không hề rời mắt.

Mặt mũi Tiết Bồng rất xinh xắn, không phải kiểu mắt to mày rậm cực kỳ sắc sảo, những lúc không cười thường nhúu mày theo thói quen, trông như tình tính rất nóng nảy, thế nhưng một khi đã cười thì như trắng sáng sau áng mây ấy, tươi sáng lạ thường.

Bầu không khí bỗng chốc như quay về một năm trước.

Lục Nghiễm bình tĩnh tránh mắt, bưng cốc nước lên uống một ngụm.

Tiết Bồng cuối cùng cũng không làm khó anh nữa, cô nói: “Thôi đừng đưa món nghề anh ra nữa, cứ đặt đồ ăn đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cũng vào tối đó, ở bệnh viện tư nhân Từ Tâm.

Ngải Tiểu Nguyên vừa kiểm tra nước tiểu của bệnh nhân, phân chia thuốc xong, về lại quầy y tá, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, sau đó lên app tìm vài bình luận hàng đầu về các quán ăn nổi tiếng, nhanh chóng chọn được một quán.

Sau đó, Ngải Tiểu Nguyên nhắn tin cho Lục Nghiễm và Thường Phong nói: “Mình đã tìm được nhà hàng rồi, cũng đã đặt chỗ luôn rồi, thời gian hẹn là mười hai giờ trưa, đến lúc đó mình sẽ tới trước, cậu cố đừng đi trễ nhé, thứ bảy gặp.”

Một lúc sau, Thường Phong trả lời: “Thứ bảy mình phải đi gặp một người khách, chắc sẽ tới trễ một chút.”

Ngải Tiểu Nguyên: “Được thôi, nhưng cũng đừng trễ quá.”

Thường Phong: “Ừm.”

Lục Nghiễm thì vẫn chưa trả lời.

Ngải Tiểu Nguyên cũng không để ý, nghĩ là chắc anh đang bận điều tra vụ án, đang định lên Weibo xem tin tức tìm kiếm hàng đầu mấy ngày nay thì nghe thấy một giọng nói từ cuối hành lang.

“Giám đốc Hoắc, mời đi bên này.”

Theo sau đó là một nhóm người, dẫn đường là viện phó bệnh viện và hai bác sĩ trưởng, theo sau cùng còn có hai vệ sĩ mặc vest, trông rất cao to.

Ngải Tiểu Nguyên nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên thì sửng sốt, vội vã đứng cúi đầu.

Lúc này y tá trưởng vừa về đến quầy y tá cũng vội vã đi theo.

Trong vài giây nhóm người kia lướt qua quầy y tá, Ngải Tiểu Nguyên vô thức ngược mắt lên, nhìn đúng ngay một người đàn ông mặc quần áo sẫm màu, đi giữa đám người.

Người đàn ông còn rất trẻ, rất gầy, xương gò má rất cao, đuôi mắt xếch lên trên, môi đỏ hơn người bình thường một chút, bước đi rất ung dung, như đã sớm quen với việc bị người khác vây xung quanh như thế.

Người đàn ông đi qua quầy y tá cũng đúng lúc nghiêng đầu, quét mắt nhìn Ngải Tiểu Nguyên ở đằng sau.

Lần này thì bốn mắt nhìn nhau.

Ngải Tiểu Nguyên lại vội vã cúi đầu.

Đến khi nhóm người đi mất, lại một lúc lâu sau, Ngải Tiểu Nguyên mới lấy hơi lại được, nhận ra sống lưng mình đã lạnh căm.

Ánh mắt của người đàn ông ban nãy khiến cô nghĩ đến dã thú mai phục trong bóng tối chờ cơ hội tấn công trong đêm đen ở thảo

nguyên, không hề có chút tình người.

Y tá trưởng đi đến tận mười mấy phút mới về, tinh thần căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng được, ngồi phịch xuống ghế.

Ngài Tiểu Nguyên châm một ly nước nóng cho y tá trưởng, buột miệng hỏi: “Người mới đi qua ban nãy là ai thế ạ?”

Bệnh viện tư nhân Từ Tâm là bệnh viện tư tốt nhất cả thành phố Giang, người có thể nhập viện ở đây không có tiền thì cũng có quyền, chỉ là đây là lần đầu tiên Ngài Tiểu Nguyên nhìn thấy người đàn ông khi nãy.

Y tá trưởng uống ngụm nước rồi mới nói: “Em mới đến có hai tháng, chưa gặp cậu ta bao giờ cũng không có gì là lạ. Chị hỏi em này, có biết những người ở lâu năm là những người như thế nào không?”

Ngài Tiểu Nguyên gật đầu: “Vip hàng đầu.”

“Vậy người ở phòng 505 thì sao?”

Ngài Tiểu Nguyên hơi bán tín bán nghi: “Cũng có nghe nói sơ sơ...”

Cả bệnh viện đều biết người nằm ở phòng 505 họ Hoắc, đã nằm trên giường bệnh một năm trời, trông cũng không khác mấy với người thực vật.

Nhưng trên thực tế thì sau khi kiểm tra một loạt lại phát hiện được anh Hoắc này đôi lúc sẽ có ý thức, nói chuyện với anh ta, nào anh ta sẽ sinh phản ứng chỉ là chưa tỉnh lại được.

Y tá trưởng nói: “Người ban nãy chính là cậu nhỏ nhà họ Hoắc mà đầu tư cho bệnh viện chúng ta ấy, người nằm ở phòng 505 là anh của cậu ấy, một năm trước bị tai nạn xe hơi. Lúc mới được đưa tới bệnh viện đã sắp không xong rồi, không ngờ cấp cứu được ba hôm thì tình hình lại dần ổn định. Chỉ là từ sau đó thì thành ra thế này, chỉ

có thể duy trì sự sống nhờ máy móc, tiếc thật, đẹp trai vậy, tuổi trẻ tài cao, biết làm ăn, còn có lòng thương người nữa, mới có hai mươi bảy tuổi...”

Ngài Tiểu Nguyên nghe đến đây thì thoáng giật mình, cô không thể nào ngờ được người đàn ông ban nãy đi ngang qua quầy y tá lại là cậu Hoắc Ung của nhà họ Hoắc.

Dù cô không cập nhật tin tức tài chính mấy thì trước kia cũng từng nghe tới vài chuyện của Hoắc Ung, thật ra trước khi vào tù, Thường Phong làm bên ngân hàng đầu tư, cái tên này cũng hay được giới đầu tư của họ nhắc đến.

Lúc đó Thường Phong có nhắc đến chuyện nếu như may mắn được hợp tác với hai cậu nhà họ Hoắc, dù là người nào, có được bao nhiêu tiền thì y cũng đã đủ có tiếng nói trong giới này rồi.

Thường Phong còn nói, công ty bên y có một người mới, nhờ may mắn được vào làm trong đường dây của nhà họ Hoắc mà bỗng chốc trở thành quý nhân trong mắt sếp, không chỉ thăng liền ba cấp mà còn được vào thẳng tổ nghiệp vụ có nhiều kèo thơm nhất.

Đang nghĩ đến đây, điện thoại Ngài Tiểu Nguyên đột nhiên rung lên.

Cô cúi đầu xem, thì ra là tin nhắn Lục Nghiễm gửi tới: “Thứ bảy mình sẽ cố gắng tới, bây giờ đang có vụ án, sợ là sẽ có tình huống đột xuất.”

Ngài Tiểu Nguyên nói: “Vụ án có quan trọng tới mấy thì cũng phải ăn cơm chứ. Thường Phong đã đồng ý tới rồi, nếu bỏ qua cơ hội lần này, mai mốt sẽ khó hẹn đấy.”

Một lúc sau, Lục Nghiễm trả lời: “Được, mình nhất định sẽ tới.”

Ở bên này, Lục Nghiễm bỏ điện thoại xuống, khẽ thở dài.

Tiết Bồng đang chải lông cho Barno, lông rơi đầy trên sàn với trên người cô, nhìn thấy Lục Nghiễm mặt mày căng thẳng bèn hỏi: “Sao thế, ai nhấn mà khiến mặt mày anh như thế đấy?”

Lục Nghiễm đi tới, cầm lấy lược chải lông trong tay Tiết Bồng nói: “Để anh làm cho, em lo phủi lông trên người em đi kìa.”

Tiết Bồng cũng chẳng thèm giành, ngồi cách ra một khoảng, gỡ lông trên người mình, bỗng lại nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Anh có nói với em là anh từng có hai người bạn thân chơi từ nhỏ bao giờ chưa.”

“Tất nhiên rồi, tôi vẫn còn nhớ vì một trong hai người phạm pháp, bị chính tay anh đưa đến Cục Cảnh sát tự thú, từ sau đó anh ta không nói năng gì với anh nữa.”

“Đúng rồi, thật ra thì người còn lại luôn mong bọn anh có thể khôi phục mối quan hệ lại như trước, vậy nên hẹn bọn anh cuối tuần gặp mặt.”

Tiết Bồng hỏi: “Đã vậy thì sao anh làm cái mặt đó, hình như anh không tình nguyện lắm.”

“Cái chính là đi rồi cũng không biết nên nói gì. Chuyện này anh hoàn toàn không thấy mình làm sai, chỉ sợ tới lúc đó...” Lục Nghiễm nói được một nửa rồi ngừng lại.

Tiết Bồng hiểu ý: “Tôi hiểu, anh thấy là anh đang cứu anh ta, vì thế anh sẽ không hạ mình nhận sai. Nhưng mà nếu anh không hạ mình trước, lại sợ gặp mặt sẽ khiến mối quan hệ càng gượng gạo hơn. Thay vì như thế thì khỏi gặp còn hơn.”

“Ừm.”

“Vậy thì phải xem anh trân trọng tình bạn giữa các anh như thế nào kìa.” Tiết Bồng nói: “Nếu anh vẫn xử lý chuyện như cách anh xử lý vấn đề với tôi thì e là anh phải mất cậu bạn chơi chung từ nhỏ này

rồi.”

Lục Nghiễm nghe thấy thì thoáng ngỡ ngàng rồi hỏi: “Thế nào là như cách anh xử lý vấn đề với em?”

“Thì xử lý qua loa đấy.” Tiết Bồng nói.

Lục Nghiễm phủ nhận một cách rất nghiêm túc: “Anh không có xử lý qua loa, anh chỉ không biết nên cứu vãn thế nào thôi.”

Trong lúc nói chuyện, Lục Nghiễm vẫn không ngừng tay, chỉ là cứ chải mãi một chỗ, đến nỗi Barno đang hưởng thụ được chải lông mà cũng không nhin được quay đầu nhìn anh, ánh mắt rất vô tội, rất muốn nhắc anh làm ơn đổi chỗ giùm.

Tiết Bồng thấy vậy thì bật cười, xích tới nắm lấy khuỷu tay anh, giúp anh đổi sang chỗ khác rồi nói: “Như thế là xử lý qua loa rồi còn gì? Tất nhiên là người hiểu anh thì sẽ hiểu là chỉ tại anh ngốc nghếch, không biết bày tỏ thế nào thôi. Nhưng người không hiểu anh thì sao, người ta sẽ nghĩ là anh cố tình làm ra vẻ. Hơn nữa bình thường anh cũng có hay vui vẻ gì đâu, trông khó gần chết được, gặp chuyện gì khó là cứ nhăn nhó mặt mày ấy.”

Lục Nghiễm càng nghe càng nhúu chặt mày, chỉ thấy Tiết Bồng đang nói một ai đó khác chứ không liên quan tới mình.

“Anh như vậy thật hả?”

“Anh vậy đấy.” Tiết Bồng nhìn anh, hết sức khẳng định.

Cả hai nhìn vào mắt nhau một thoáng.

Lục Nghiễm chớp mắt nói: “Vậy theo em thì anh nên làm gì?”

“Thì anh cứ nói với anh ta, anh vẫn luôn coi anh ta là bạn, lúc đó làm thế anh cũng thấy buồn lắm.”

“Từ đầu anh đã nói vậy rồi.”

“Vậy thì anh thử lại lần nữa đi. Lúc đó chưa chắc anh ta đã nghe lọt tai, bây giờ ra tù rồi, có thể cũng đã hiểu được một số chuyện rồi, anh thử lại lần nữa, có khi lại khác không chừng.”

“Ừm, vậy anh...” Lục Nghiễm lên tiếng, mấp má môi như muốn nói gì đó.

Lúc này, chuông cửa vang lên, người giao thức ăn đã tới.

Tiết Bồng vội vàng đứng dậy, cầm đồ ăn đi vào phòng, rửa tay rồi bày từng món lên quầy bếp.

“Ăn thôi!”

“Ừ, tới ngay.”

Lục Nghiễm nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ lông trên sàn và trên người mình.

Lúc bước ra, Tiết Bồng đã lấy sẵn hết bát đĩa.

Trong lúc Lục Nghiễm vào bếp rửa tay, điện thoại của Tiết Bồng cũng có tin nhắn đến.

Tiết Bồng mở ra xem, là tin nhắn do Hàn Cố gửi.

Tin nhắn đầu tiên là một khoản tiền.

Tin thức hai chỉ nói một câu: “Đây là tiền sửa xe tài xế Vương nhờ anh gửi cho em.”

Số tiền cao hơn một chút so với yêu cầu của Tiết Bồng.

Tiết Bồng không nhận mà chỉ trả lời: “Anh là luật sư, sao lại phạm phải sai lầm thế này? Chuyển tiền qua Wechat cho người làm công chức như vậy xem có được không. Xe do tài xế Vương lái thì anh ta cũng có số điện thoại của tôi, bảo anh ta tự gửi cho tôi đi.”

Hàn Cố gửi nhanh một cái mặt cười, bảo rằng: “Xin lỗi, tự dưng anh quên mất, anh còn tưởng mối quan hệ của mình vẫn còn như trước.”

Nói xong chưa được bao lâu, Tiết Bồng lại nhận được một lời mời kết bạn, phần xác nhận có ghi “tài xế Vương”.

Tiết Bồng đồng ý lời kết bạn.

Tài xế Vương vội nói vài câu chào hỏi khách sáo rồi gửi tiền sửa xe sang.

Tiết Bồng tiền xong, đặt điện thoại lên bàn.

Ngước mắt lên lại thấy Lục Nghiễm đang nhướng mày nhìn cô, Barno đang ngồi cạnh anh còn mở to hai mắt tò mò.

“Ban nãy em còn nói anh, cái này là tin nhắn của ai nữa đấy, sao em lại làm cái mặt đó?” Lục Nghiễm cười hỏi.

Tiết Bồng: “Vẫn là tay luật sư lần trước, nhắn chuyện sửa xe nhưng mà giải quyết xong rồi.”

“Ồ, vậy ăn thôi.”

Ai ngờ, Lục Nghiễm vừa cầm đĩa lên, cơm còn chưa bỏ được vào miệng thì điện thoại anh lại reng lên.

Là Tề Thăng gọi đến.

Lục Nghiễm bỏ bát đĩa xuống bắt máy, chỉ nghe một hai câu, mày lại nhúu chặt, sắc mặt cũng dần nghiêm trọng.

Tiết Bồng nhìn thấy cũng nhận thức được đây không phải chuyện bình thường, bèn bỏ đĩa xuống, chớp mắt nhìn anh chăm chăm.

Đến khi Lục Nghiễm cúp máy cô mới hỏi: “Chuyện vụ án à, có gì nữa sao?”

“Ừm” Lục Nghiễm cầm đĩa lên, gấp một miếng thịt cho vào bát của Tiết Bồng, cúp mắt nói: “Đội của Tề Thăng đến ngoại ô truy bắt Cao Lực Minh theo manh mối do Chung Ngọc cung cấp. Nhưng mà trong lúc truy bắt, Cao Lực Minh xông ra đường bị xe tông trúng, bây giờ đang được cấp cứu trong bệnh viện.”

Cái gì...

Tiết Bồng sửng ngờ.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhàn nhạt nói: “Còn nữa, luật sư của Chung Ngọc cũng đã đến phân cục khu phía Đông rồi, mà tay luật sư này lại còn rất có tiếng, không ngờ Chung Ngọc lại mời được anh ta.”

Rất có tiếng?

Tiết Bồng hỏi: “Ai đấy?”

Luật sư hình sự giỏi nhất cả thành phố Giang chẳng còn ai khác ngoài hai người họ Từ với Hàn.

Từ chính là Từ Thước, Hàn chính là Hàn Cố.

Tất nhiên là nói về kinh nghiệm phong phú thì Từ Thước nhỉnh hơn hẳn, án hình sự là chuyên môn chính của hắn, thế nhưng trước giờ hắn chỉ giúp người nghèo hoặc người yếu thế.

Hàn Cố lại hoàn toàn trái ngược, người nhờ đến hắn không có tiền thì cũng có quyền, những vụ như của Chung Ngọc vẫn còn chưa đủ

nhét kẽ răng hăn.

Nếu theo vụ án này thì có lẽ là Từ Thước.

Chỉ là Tiết Bồng vừa nghĩ tới đây thì lại nghe Lục Nghiễm nói: “Là Hàn Cố.”

Chương 34

Cả bữa cơm, Lục Nghiễm hoàn toàn không tập trung ăn được.

Tiết Bồng nhìn anh tận mấy lần, cơm trong bát anh hoàn toàn không rơi chút nào, chưa bao lâu đã bảo no rồi.

Tiết Bồng biết trong lòng anh có tâm sự, lại còn không giấu được.

Thế là nhân lúc dọn dẹp bàn ăn, Tiết Bồng buột miệng hỏi: “Lát nữa có làm gì không?”

Lục Nghiễm khựng lại nói: “Không có, định đi ngủ sớm.”

Ngủ được mới lạ.

“Nhưng mà tôi thấy anh tỉnh lắm, ngủ được không, hay đi coi phim đi?”

“Bây giờ hả?”

“Ừ, coi suốt nửa đêm ấy, coi nguyên đêm luôn.”

Lục Nghiễm cuối cùng cũng ngược mắt, ngạc nhiên nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng tựa vào quầy bếp, nửa cười nửa không chờ anh trả lời.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, Lục Nghiễm cuối cùng cũng đầu hàng:

“Được rồi, anh thừa nhận, anh định đến phân cục khu phía Đông một chuyến. Chung Ngọc yêu cầu lúc lấy ghi chép phải có luật sư có mặt, anh muốn đến xem xem có gì mới không.”

“Biết ngay mà.” Tiết Bồng nói: “Chuyến này anh không đi là tối nay cỡ nào cũng mất ngủ. Thế này đi, tôi lái xe đưa anh đi.”

Lục Nghiễm có vẻ không tán thành: “Lấy ghi chép xong là muộn lắm, chắc phải thức đêm đấy.”

“Tôi là chuyên gia thức khuya mà. Được rồi, quyết định vậy đi.”

Dọn dẹp xong, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng vào phòng tạm biệt Barno rồi ra khỏi cửa.

Sau khi lên xe, Lục Nghiễm nói: “Ngày đầu tiên đón Barno về, chưa ở được bao lâu đã ra ngoài rồi, hơi có lỗi với nó.”

“Nó sẽ hiểu mà, biết anh đang kiếm tiền mua hạt cho nó, còn cứ nằm ở cửa đợi anh về, cửa có bất cứ tiếng động nào là nó cũng lập tức tỉnh ngay.” Tiết Bồng lái xe ra đường lớn.

Trong xe rất tối, con phố đã lên đèn từ lâu.

Lục Nghiễm nhìn sang Tiết Bồng rồi lại khẽ than thở: “Em nói vậy là để anh áy náy phải không.”

Tiết Bồng cười, chuyển chủ đề nói: “Ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu kiểm nghiệm số vật chứng tìm được ở nhà Chung Ngọc, bao gồm cả đồ lấy về từ nhà Cao Thế Dương và Lý Lan Tú nữa, đồ nhiều lắm nhưng bây giờ chứng cứ đã rõ ràng, tôi nghĩ sẽ không bao lâu nữa là có kết quả rồi.”

Lục Nghiễm: “Anh biết, anh cũng không tin dù Chung Ngọc có thông minh cỡ nào thì cô ta cũng chỉ có một mình, cô ta nhất định có chỗ sơ hở, chúng ta đông người tới vậy, nhất định có thể tìm ra sơ hở này.”

Tiết Bồng không tiếp, vừa lái xe vừa nghĩ đến chuyện chiều nay ở nhà Chung Ngọc, Lục Nghiễm cũng đã nói câu tương tự, anh chắc

chẳng có bày binh bố trận tinh vi tới cỡ nào thì cũng có chỗ sơ suất, thứ anh muốn tìm chính là chỗ sơ suất này.

Lúc đó cô còn thấy lạ là vì sao từ khi bắt đầu, Lục Nghiễm đã cứ luôn thấy Chung Ngọc có vấn đề.

Nếu nhắc đến biểu hiện ung dung, bình tĩnh lạ thường của Chung Ngọc chiều hôm nay thì thật sự khiến người ta phải nghi ngờ.

Nhưng từ trước khi tính chất của vụ án được xác định thì Lục Nghiễm đã bắt đầu nghi ngờ rồi, hơn nữa những việc anh nghi ngờ cũng có thể coi là anh quá nhạy cảm, khuếch đại sự việc.

Chỉ là bây giờ xem ra, nghi ngờ của Lục Nghiễm dường như đã chính xác từ lúc bắt đầu.

Tiết Bồng im lặng rất lâu, xe đã chạy đến khu vực phía Đông khi nào không hay.

Lục Nghiễm vẫn đang xem từ khoá “con trai đầu độc mẹ” trên Weibo, phía trên đột nhiên xuất hiện một vài “người biết ngọn ngành”, lữ lượt vào nhận là mình biết về “câu chuyện” này.

Có người nói, con trai Cao Lực Minh nhà này từ nhỏ đã tiền xài quá độ, theo đuổi chủ nghĩa hưởng thụ điển hình, không chỉ hám tài mà còn rất bất hiếu, vì tiền mà chuyện gì cũng làm được.

Có người nói, ông bác nhà họ Cao cũng đang nằm trong bệnh viện, hình như cũng hấp hối tới nơi rồi, nghe nói cũng là trúng độc.

Có người lại nói đúng thật là vậy, ông bác cũng đã xảy ra chuyện rồi, nếu chỉ ra tay với một mình bà bác thì dù bà bác chết rồi, Cao Lực Minh cũng không thừa kế được căn nhà.

Còn có người nói, hai ông bà bác làm bên công nghiệp hoá học, rất có hiểu biết về hoá chất, nghe nói con trai cũng có thành tích hoá học

rất tốt, muốn đầu độc hai ông bà chắc phải cẩn thận dữ lắm, cảm thấy lần này là tội phạm trí tuệ cao đấy!

Xem đến đây, Lục Nghiễm không khỏi hừ lạnh.

Tiết Bồng đưa mắt nhìn anh hỏi: “Anh hừ cái gì?”

“À, anh đang xem tin tức tìm kiếm hàng đầu...” Lục Nghiễm đưa nội dung xem được cho Tiết Bồng nói: “Hình như trong vòng một đêm mà tất cả mọi người đều quen hết cả ba người nhà họ Cao vậy.”

Tiết Bồng nghe hồi lâu không nói, một lúc sau mới bảo: “Đáng lý ra thì phụ nữ mới có trực giác chính xác hơn mới phải chứ, có lúc tôi cũng sẽ tự dừng chắc mẫm một chuyện gì đó, bỗng dưng khi không sẽ nảy sinh nghi ngờ về một việc nào đó nhưng lý trí mách bảo tôi là nên tin vào chứng cứ, hơn nữa trước khi có đủ chứng cứ xác thực, tất cả trực giác đều là tự tìm phiền phức.”

Lục Nghiễm vô thức nghiêng đầu qua, để lộ đường cơ cổ.

Hốc mắt của anh rất sâu, con ngươi đen láy, dưới bóng đèn đan xen trông đường nét càng sắc sảo hơn.

Xe ngừng lại trước một trụ đèn giao thông, Tiết Bồng cũng quay đầu nhìn anh, tiếp tục nói: “Tuy là tôi đã nói câu này rồi, nhưng tôi vẫn muốn nói lại với anh lần nữa, trực giác của anh thật sự rất chuẩn xác, từ ban đầu anh đã nhắm chắc Chung Ngọc, thật sự quá chính xác.”

Lục Nghiễm hỏi: “Em nghĩ ra gì rồi đúng không?”

“Sức lực của một người thật sự có giới hạn, Chung Ngọc vừa phải tiếp nhận thẩm vấn của cảnh sát, vừa phải theo dõi tình trạng bệnh của Cao Thế Dương, chồng cô ta lại ở bên ngoài, không trông mong gì được, nếu chuyện đầu độc không có liên quan đến cô ta, vậy thì cô ta chắc chắn sẽ buồn bã, áy náy vì những gì bố mẹ chồng gặp phải, còn sẽ lo lắng không biết liệu cảnh sát có hoài nghi mình không, rất

cuộc người như thế nào mới chống đỡ nổi cảm xúc trái chiều như thế?”

Nói đến đây, trong đầu Tiết Bồng cũng xuất hiện rất nhiều cảnh tượng trước kia.

Năm đó Tiết Ích Đông đột nhiên phát bệnh qua đời, Trương Vân Hoa suy tởm suy sụp tinh thần, lúc đầu khi xảy ra chuyện, bà hoàn toàn không biết nên làm thế nào, may là có rất nhiều đồng nghiệp trong cơ quan tới giúp đỡ.

Mấy năm sau, Tiết Dịch lại bất ngờ bị hại, chết thảm trên sân thượng, chuyện này không chỉ gây ra cú sốc lớn cho Tiết Bồng mà cũng là với Trương Vân Hoa.

Sự giỏi giang và cái chết yếu của Tiết Dịch đã mãi mãi trở thành tiếc nuối trong lòng Trương Vân Hoa.

Tiết Bồng rất rõ, dù mình có cố gắng đến cỡ nào, có theo sát ra sao đều không thể so được với Tiết Dịch, nếu bây giờ Tiết Dịch vẫn còn sống, chắc chắn đã trở thành luật sư nổi tiếng của thành phố Giang, tương lai chắc chắn sẽ gặt hái được thành tựu lớn.

Lúc này, đèn xanh bật mở.

Tiết Bồng nhìn chằm chằm con đường trước mặt, khẽ thở dài, nổ máy nói: “Ngần ấy chuyện gom vào một chỗ, còn phải để ý chu toàn cho mọi khía cạnh, người bình thường chắc chắn sẽ mệt mỏi không thôi, khó mà không có sơ suất. Thế nhưng Chung Ngọc không những không có sơ suất mà sắc mặt còn khá là ổn. Anh xem cô ta có giống như người mới vừa mất người thân, chính mình còn bị cảnh sát nghi ngờ không?”

“Không chỉ có vậy, cô ta còn có thời gian mời luật sư.” Lục Nghiễm nói: “Hơn nữa luật sư chắc chắn là được mời sau khi Cao Lực Minh “chạy trốn”. Cũng có nghĩa từ khi đó cô ta đã lường trước rằng sẽ có

nhu cầu này.”

Tiết Bồng không khỏi cười lạnh: “Đúng là nhìn xa trông rộng.”

Cái chính là từ khi Lý Lan Tú chết đến khi phát hiện được thi thể thì nhiều lắm là hai ngày, dù là trong hai ngày này Chung Ngọc đi tìm Hàn Cố thì không lẽ Hàn Cố cũng có thời gian lo vụ này sao?

Đúng ra mà nói thì cái lúc như thế, chuyện này vẫn chưa trở thành án hình sự, quá lắm cũng chỉ là xin tư vấn luật sư, lo trước tính sau mà thôi.

Nhưng mà bây giờ xem ra giống như Chung Ngọc đã chuẩn bị tất cả mọi thứ từ sớm, bụng dạ rất khó lường, Cao Lực Minh hoàn toàn không cùng một tần số với cô ta.

Một người phụ nữ như vậy mà lại bị loại đàn ông “thỏ đế” như Cao Lực Minh đe dọa bằng hình ảnh và clip riêng tư sao?

Hà, vậy rồi ai tin!

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đến được phân cục khu phía Đông, vừa xuống xe đã thấy hai người bước ra từ cổng phân cục, đồ tây giày da trắng thơm, nhìn là biết thành phần ưu tú.

Chỉ là người đàn ông đi phía trước trông bình tĩnh hơn, ra vào Cục Cảnh sát mà trông cứ như ra vô phòng làm việc của mình vậy.

Hai bên càng lúc càng đến gần nhau, Hàn Cố ngược mắt, nhìn thấy Tiết Bồng và Lục Nghiễm bèn dừng bước rồi nói vài tiếng với trợ lí bên cạnh.

Trợ lí gật đầu, nhanh chóng lướt qua Tiết Bồng, đi về phía cổng trước.

Lục Nghiễm nhìn thấy thì hơi kinh ngạc, đến lúc Hàn Cố đi đến gần,

lại thấy Hàn Cố cứ nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng.

Một tay Hàn Cố miết lên khuy áo vest, đứng lại cách Tiết Bồng một bước chân hỏi: “Sao em cũng tới đây?”

Tiết Bồng hết sức hời hợt: “Hiện giờ anh đang hỏi tôi với tư cách gì, luật sư đại diện cho Chung Ngọc à? Xin lỗi, lập trường hai bên không cùng một phía, mong anh chú ý tránh hiềm nghi.”

Hàn Cố nhướn mày, không quan tâm lắm mà cười, tiếp đó lại dời mắt nhìn sang Lục Nghiễm vẫn đang không tỏ thái độ gì.

Lục Nghiễm đứng ngay cạnh Tiết Bồng, cao hơn cô hơn nửa cái đầu, vai rộng chân dài, đứng thù lù ở đó nhìn như muốn nuốt gọn Hàn Cố.

Trong lúc hai người đàn ông quan sát nhau, Hàn Cố lên tiếng trước: “Chắc anh đây là đội phó Lục của Chi đội Hình sự nhỉ, nghe nói anh được điều thẳng tới, đúng là tuổi trẻ tài cao. Tôi nhớ anh còn là bạn học cấp Ba của Bồng.”

Lục Nghiễm khẽ nhú mày, chú ý đến cách dùng từ của Hàn Cố, bình tĩnh trả lời: “Luật sư Hàn cũng danh tiếng lẫy lừng, nổi khắp cả thành phố Giang, hôm nay được gặp quả đúng là có phong thái riêng.”

Vừa nói xong, cả ba cùng im lặng.

Bỗng chốc chỉ còn nghe tiếng gió.

Cho đến khi Hàn Cố bật cười: “Tôi còn có việc, không làm phiền hai người nữa, tôi đi trước đây, hẹn ngày gặp lại.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều không lên tiếng.

Đợi Tiết Bồng đi rồi, Tiết Bồng nghiêng người sang nhìn, nhận thấy gần đó không có ai mới bật cười: “Cái gì mà có phong thái riêng, cái gì mà nổi khắp thành phố Giang, anh nói ngược với lòng mà suôn

miệng ghê.”

Lục Nghiễm âm ừ, cong khoé môi: “Ai bảo anh ta nói móc anh có ô dù, còn nói tuổi trẻ tài cao nữa, nhìn anh ta cũng hơn anh chắc hai, ba tuổi.”

“Cũng cỡ cỡ đó.” Tiết Bồng lại cười, quay người đi về phía Cục Cảnh sát.

Lục Nghiễm lại nói: “Đợi cái đã.”

Tiết Bồng dừng bước: “Sao thế?”

“Em quen Hàn Cố à?”

“Đúng rồi.”

Lục Nghiễm ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Sao ban nãy anh ta lại nói anh ta “nhớ” là em với anh là bạn học cấp Ba, làm như anh ta quen anh ấy... hơn nữa anh cũng thấy hình như gặp anh ta ở đâu rồi nhưng anh trước giờ có quan tâm cái giới của anh ta đâu.”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Hai người đúng là có gặp nhau rồi đấy, nhưng mà lúc đó đứa nào cũng còn đi học.”

Còn đi học?

Vậy thì ít nhất cũng đã là chuyện từ tám, chín năm trước, thậm chí là còn sớm hơn nữa.

Lục Nghiễm nheo mắt, nhanh chóng lục tìm trong đầu, không chỉ nhanh mà còn quả quyết.

Anh chắc chắn trăm phần trăm là chưa từng qua lại gì với Hàn Cố lúc học Đại học Cảnh sát, hơn nữa hình như Hàn Cố với Tiết Bồng thân lắm, giống như là quen lâu lắm rồi, trước mặt Tiết Bồng, Hàn Cố

trông còn có vẻ như là đang “hoài niệm”, nếu chỉ là bạn bè cùng vai phải lứa thì chắc sẽ không như thế.

Lục Nghiễm lật tìm từng giai đoạn, cho đến khi quay đến ký ức thời cấp Ba, một số cảnh tượng cũng bắt đầu xuất hiện.

Hôm đó cũng là ở Cục Cảnh sát, chỉ là lúc đó anh và Tiết Bồng đều còn là học sinh cấp Ba.

Tiết Dịch bị hại, họ đều là nhân chứng, bị đưa tới Cục Cảnh sát để lấy lời khai.

Tiết Bồng rất đau lòng, lúc bước ra khỏi phòng thẩm vấn mắt vẫn còn đỏ, người cũng rất ngẩn ngơ, lúc bước đi còn hơi xiêu vẹo.

Lục Nghiễm đi ngay sau lưng cô, nhìn thấy cô loạng choạng thì đưa tay đỡ lấy cô theo bản năng.

Cùng lúc đó, một nam sinh từ phía trước đi tới, cậu ta cũng đưa tay ra đỡ vai cô.

“Cẩn thận.”

“Không sao chứ?”

Hai người cùng lên tiếng.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhìn vào mắt cậu nam sinh đứng trước mặt Tiết Bồng.

Cậu nam sinh có khuôn mặt sáng lạng, da khá trắng, môi rất mỏng, trên sống mũi có một cặp kính gọng đen, trông đầy mùi văn vở, cậu ta cau mày, sắc mặt rất tệ.

Điều khiến Lục Nghiễm để ý nhất là hốc mắt nam sinh kia cũng hơi ửng đỏ.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cũng như tỉnh khỏi cơn mơ, trong mắt lóe lên một số thứ.

Anh vội nhìn Tiết Bồng nói: “Anh nhớ ra rồi, lúc xảy ra vụ án của chị em, Hàn Cố cũng đến Cục cảnh sát lấy lời khai... nếu anh nhớ không lầm thì lúc đó anh ta đã là sinh viên đại học rồi.”

“Anh nhớ không sai.” Tiết Bồng nói: “Tuy là lúc đó chị tôi còn chưa tốt nghiệp nhưng đã thường đến học dự thính ngành luật ở đại học thành phố Giang, họ quen nhau ở đó.”

Từ sau đó, Lục Nghiễm không hỏi gì nữa, có nhiều chuyện hoàn toàn không cần truy xét ngọn nguồn hay vạch trần thẳng thừng.

Trước khi tốt nghiệp, Tiết Dịch luôn là nhân vật có tiếng trong trường, lại là chủ tịch hội học sinh, từng cử chỉ hành động của cô đều được săn đón.

Lúc đó trong trường đã có lời đồn rằng Tiết Dịch quen biết một nam sinh đại học ở bên ngoài, là sinh viên ưu tú ngành luật, nhưng cũng có người nói bạn trai thật sự của Tiết Dịch là học sinh trong trường, là cậu ấm nhà họ Hoắc học cùng khối.

Tất nhiên là sau đó, mọi lời đồn đều tan thành mây khói theo cái chết của Tiết Dịch.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đến sau vách ngăn phòng thẩm vấn, nhìn qua bên kia từ kính một chiều, quá trình thẩm vấn của Chung Ngọc vừa vào chủ đề chính.

Người phụ trách thẩm vấn là Tề Thăng, bên cạnh còn có cảnh sát hình sự phụ trách ghi chép.

Phía bên này, Vương Chí Thân đứng cạnh Lục Nghiễm, báo cáo kết quả điều tra tiếp theo của phân cục khu phía Đông.

Phân cục khu phía Đông đã điều tra nguồn gốc của thủy ngân và Paraquat, toàn bộ đều thu được từ phía Cao Lực Minh, không có chứng cứ gì chứng minh Chung Ngọc có nhúng tay vào.

Lần này trước khi truy bắt Cao Lực Minh, Chung Ngọc cũng không có cơ hội đánh tiếng với Cao Lực Minh, đúng ngay lúc cảnh sát tìm tới, Cao Lực Minh cũng vừa bước ra khỏi thôn đang nấp để hóng gió rồi bị bắt gặp.

Trong lúc hoảng loạn, Cao Lực Minh đã quay đầu bỏ chạy, không ngờ lúc xông ra đường lớn lại bị một chiếc xe dầu diesel tông phải.

Tốc độ của xe dầu diesel không nhanh nhưng Cao Lực Minh vừa chạy vừa ngó nghiêng lung tung, bị xe tông phải, lăn mấy vòng trên đường rồi rơi vào một vũng bùn bên cạnh.

Đã bị tông còn cộng thêm bị ngã, bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ, đến lúc đưa vào bệnh viện cấp cứu thì phải loại bỏ lá lách ngay lập tức, trong đầu còn phát hiện có khối máu bầm, lúc này còn đang hôn mê không tỉnh.

Theo lời bệnh viện thì bốn mươi tám tiếng này là thời kỳ nguy hiểm, nếu không tỉnh lại thì phiền phức to.

Sau đó, phân cục phía Đông còn điều tra cả điện thoại của Cao Lực Minh, phát hiện bên trong có hình ảnh và video riêng tư mà Chung Ngọc nói. Một đoạn clip trong số đó còn được quay cực kỳ rõ nét, Cao Lực Minh đã cầm điện thoại đuổi miết theo Chung Ngọc để quay, Chung Ngọc lại có chút ghét bỏ và kháng cự.

Cũng có nghĩa là mớ ảnh và clip này cũng khớp với lời khai của Chung Ngọc.

Cho đến hiện tại, vẫn còn chưa phát hiện ra Chung Ngọc nói dối câu nào.

Giọng của Vương Chí Thân không to cũng không nhỏ, vừa đủ để Tiết Bồng đứng cạnh Lục Nghiễm nghe thấy.

Tiết Bồng vừa nghe Vương Chí Thân thuật lại vừa nhìn sang vẻ mặt bình tĩnh của Chung Ngọc ở bên kia kính một chiều.

Chung Ngọc từ đầu đến cuối không nói gì nhiều, không có gì là dư thừa, hơn nữa trong cả quá trình, câu trả lời của cô ta đều giống hệt nhau, dù cảnh sát có lập đi lập lại vấn đề như thế nào, có bới móc sơ suất như thế nào, cô ta đều không sửa lấy một chữ, thậm chí đến lỗi trong ngôn ngữ còn không có.

Trong quá trình đó, đôi lúc Chung Ngọc còn ngước mắt lên nhìn sang bên kia kính một chiều, rồi lại cụp mắt xuống như không có chuyện gì.

Tiết Bồng nhìn vào mắt cô ta, cô nheo mắt, đột nhiên quay đầu hỏi Vương Chí Thân: “Phải rồi, Chung Ngọc biết tình hình của Cao Lực Minh không?”

Vương Chí Thân chững lại nói: “Đã nói với cô ta rồi.”

Lục Nghiễm hỏi: “Em muốn nói gì?”

Tiết Bồng nói: “Một người phụ nữ biết được tin chồng cô ta được đưa vào bệnh viện, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa lại còn đang trong thời kỳ nguy hiểm mà còn có thể bình tĩnh như thế, không lạ sao?”

“Rõ là Chung Ngọc không hề quan tâm Cao Lực Minh sống chết ra sao, hoặc là tình cảm của họ chỉ bình thường thôi.”

“Hơn nữa dáng vẻ của cô ta bây giờ trông còn điềm tĩnh hơn lúc ở nhà cô ta nữa.”

“Vì Hàn Cố đã tới rồi, điều này có nghĩa là đã cho cô ta được liệu

thuốc tĩnh tâm rồi. Vả lại cho tới hiện tại thì bằng chứng nào chắc chắn hơn chứng minh cô ta có tham gia đầu độc, Cao Lực Minh thì lại đầy đủ chứng cứ.”

“Tôi nghĩ vẫn còn lý do thứ hai.” Tiết Bồng tiếp.

Vương Chí Thân hỏi: “Là gì vậy?”

“Nếu tôi là Chung Ngọc, khi tôi biết nghi phạm đã nằm trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, trong lòng tôi sẽ nghĩ tới bốn chữ trước tiên: Trời cũng giúp ta.”

Tiết Bồng nói xong, Lục Nghiễm lập tức nhú mày, Vương Chí Thân cũng sững sờ.

Vương Chí Thân lẩm bẩm: “Đúng thế, bây giờ chỉ còn có mình cô ta là mở miệng nói chuyện được thôi, hơn nữa lời khai của cô ta khớp với chứng cứ hiện có, còn là lời khai duy nhất hiện tại...”

Lúc này Lục Nghiễm lại hỏi: “Ban nãy Hàn Cố tới đã nói những gì?”

Vương Chí Thân: “Thì cũng cái trò cũ thôi, yêu cầu được nói chuyện riêng với Chung Ngọc vài phút. Sau đó nói với chúng tôi là Chung Ngọc có mong muốn chủ động hợp tác điều tra mãnh liệt. Nhưng mà dù thế nào thì sáng mai chúng ta cũng sẽ đưa Chung Ngọc đến trại tạm giam, nếu không có chứng cứ mới thì sẽ khởi tố cô ta với tội bao che. Nhưng mà cái tên Hàn Cố kia chắc chắn sẽ giúp cô ta lấy được quyền tại ngoại trong thời gian xét xử.”

Thông thường thì luật sư hình sự tới Cục Cảnh sát gặp thân chủ vào lúc này là để tiến hành phân tích tội danh bị lên án, thông báo trước một số mức độ phán quyết, còn không thì là phân tích và dự đoán phương hướng phán quyết,

Thế nhưng giới hạn của vé sau khá là nhạy cảm, cũng cần có mức độ kỹ thuật nhất, chỉ hơi bất cẩn là sẽ bị tình nghi cản trở điều tra và

hướng dẫn ngục tào chứng cứ.

Tất nhiên là Hàn Cố đã quá mức quen thuộc với việc này, sẽ không bị người khác bắt thóp.

Lục Nghiễm nhếch môi: “Bước kế tiếp cứ làm theo trình tự đi, không cần làm khó cô ta.”

Vương Chí Thân ngớ ngàng.

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt trấn tĩnh nhìn Chung Ngọc ở đối diện, đột nhiên cảm thấy sự bình tĩnh khác thường ở cô ta cứ như đang hạ chiến thư, thậm chí là đang khiêu khích.

Một hồi sau, Lục Nghiễm nói: “Được thôi, nếu cô ta đã bình thản như vậy, cho rằng mình nhất định có thể vượt ải thì mình cứ “hợp tác” đi. Bước kế tiếp cần phải điều tra thế nào thì cứ điều tra thế ấy, không cần bứt dây động rừng. Một khi tìm được chứng cứ có hiệu lực hơn, trực tiếp bắt về quy án.”

Lời của tác giả:

Vụ án thứ hai đã vào hồi kết, những nhân vật quan trọng về cơ bản đều đã xuất hiện, các mối quan hệ của nhân vật cũng đã bắt đầu tập hợp, nếu vẫn có bạn đến giờ vẫn chưa rõ là ai có quan hệ như thế nào với ai, thì chắc chắn bạn đã cưỡi ngựa xem hoa rồi đấy, vì mỗi mối quan hệ đều đã được chắc đến không chỉ một lần, đã đẽo tạc mấy lần, lập đi lập lại thì sẽ dài dòng.

Chương 35

Mới sáng sớm, Mạnh Nghiêu Viễn và mấy đồng nghiệp ở khoa kiểm nghiệm dấu vết đã đến ngoại ô thu thập chứng cứ.

Căn nhà mà Cao Lực Minh ẩn nấp cũng khá là sạch sẽ, chủ nhà là dân trong thôn, thường hay cho người trong thành phố đến trải nghiệm cuộc sống nhà nông thuê.

Hai năm trước, hai vợ chồng Cao Lực Minh và Chung Ngọc từng nghỉ mát ở đây một lần, lúc đó họ đang trong giai đoạn vợ chồng son, tình cảm rất khăng khít, hơn nữa cứ mỗi chập tối, Chung Ngọc đều sẽ khoác tay Cao Lực Minh đi dạo quanh thôn.

Lần này Cao Lực Minh tới, chủ nhà vẫn còn có ấn tượng với gã, cũng không hỏi thêm là sao lại đi một mình, cứ tưởng là tới nghỉ mát.

Chỉ là mấy ngày sau, chủ nhà cũng thấy Cao Lực Minh hơi là lạ, dường như trạng thái tinh thần lúc nào cũng căng thẳng, cũng không nói năng gì nhiều, không du sơn ngoạn thủy hay trải nghiệm thú vui nhà nông, cứ chết dí ở trong nhà.

Đôi lúc ra ngoài vận động, Cao Lực Minh cũng nhìn trước ngó sau như chim sợ cành cong, vừa có chút gì động đây là giật thót.

Có thể thấy được, tuy đã đầu độc bố mẹ nuôi nhưng tố chất tâm lý của Cao Lực Minh thật sự yếu ớt.

Dân trong thôn sống gần đó và những khác thuê nhà khác cũng nói lần nào cũng chỉ thấy Cao Lực Minh có một mình, hơn nữa lúc nào cũng đợi ráng chiều sắp chập tối rồi mới ra ngoài đi dạo một vòng,

vừa đi vừa dáo dác nhìn khắp nơi, lâu lâu còn ngó điện thoại.

Cũng lúc đó, Tiết Bồng vẫn đang nghiên cứu vật chứng trong phòng thí nghiệm.

Phòng thí nghiệm lý hoá đã cho ra kết quả kiểm nghiệm sơ bộ, chứng thực được bên trong nước giặt, viên giặt đồ lót và bã thuốc bắc còn sót trong bồn ngâm chân thu được từ nhà Lý Lan Tú đều có thành phần Paraquat.

Tiết Bồng kiểm tra lại gói ngâm chân thêm một lượt, phát hiện mỗi gói ngâm chân đều có một vết cắt nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không dễ dàng phát hiện, miệng cắt cũng không lớn, không nhét được cả đầu ngón út.

Tiết Bồng vạch gói ngâm chân ra, xem xét thành phần thuốc bắc bên trong, đa số thành phần cô đều biết, còn lại một phần nhỏ không chắc lắm nhưng cũng có thể tổng kết đại khái.

Chỉ có duy nhất một ít bột nhuyễn màu trắng là khó mà phân biệt được bằng mắt thường.

Tiết Bồng lấy một ít bột trắng, làm một cuộc kiểm chứng đơn giản, xác nhận được đây chính là hạt thể rắn của Paraquat.

Loại hạt thể rắn này không được thêm vào chất có mùi khó chịu và chất gây nôn, vì thế không giống với Paraquat dạng lỏng màu xanh hiện tại, hơn nữa sau khi tan trong nước còn không mùi không vị.

Bột trắng trong mỗi túi ngâm chân đều không có nhiều, sau khi cho vào nước sẽ được làm loãng, làm giảm thiểu nồng độ và độc tính.

Tiết Bồng cắm điện vào bồn ngâm chân của Lý Lan Tú, điều chỉnh nhiệt độ nước đang ở mức bốn mươi hai độ, thời gian ngâm chân mặc định là ba mươi phút, ngâm chân với nhiệt độ nước và thời gian như thế này chắc chắn sẽ ra mồ hôi, vậy thì những hạt Paraquat này

sẽ đi vào trong cơ thể theo tuyến mồ hôi.

Nếu Lý Lan Tú dùng thứ này để ngâm chân thì sẽ không hề xuất hiện hiện tượng lở loét sưng đỏ như khi da trực tiếp tiếp xúc với dung dịch Paraquat, thậm chí trong một khoảng thời gian lại còn không xuất hiện triệu chứng rõ rệt.

Nhưng nếu sử dụng trong một thời gian dài thì sao? Độc tính đó sẽ từ từ, âm thầm xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Đến lúc da bắt đầu có phản ứng sưng tấy thì thông thường theo bản năng đều sẽ cho là dị ứng, sẽ mua một số thuốc bôi phục hồi da để sử dụng, trong hộp thuốc của Lý Lan Tú thì cũng có các loại thuốc bôi thông dụng như Bactroban, Erythromycin, Vaseline.

Những thứ thuốc bôi này sẽ làm dịu và phục hồi vấn đề của da, sẽ che giấu triệu chứng trúng độc nhưng lại không cách nào ngăn được độc tính xâm nhập vào cơ thể qua da và tuyến mồ hôi.

Sau đó, Tiết Bồng bắt đầu nghiên cứu tới nước giặt, viên giặt và cách chia liều lượng trong thuốc lá thủy ngân.

Thật ra cách thức đơn giản nhất chính là làm theo phương pháp thông thường, tuy tốn công tốn thời gian, cách thức có hơi ngu ngốc nhưng cô đã nhanh chóng đeo mặt nạ chống độc lên, bắt đầu mô phỏng quá trình đầu độc của Cao Lực Minh.

Tiết Bồng rất chăm chú, nghiêm túc từ đầu tới cuối, chỉ chìm đắm trong thế giới của riêng mình, tới nỗi cửa phòng đang đóng hờ được mở ra, có người bước vào mà cũng không hề hay biết.

Quý Đông Duẫn âm thầm đi đến bên bàn, đứng ngay sau cạnh Tiết Bồng, không làm phiền, chỉ đút hai tay vào túi, yên lặng quan sát.

Tiết Bồng một tay cầm viên giặt, tay kia cầm kim tiêm, rút ra một ít dung dịch từ trong chai Paraquat trước rồi ghim kim tiêm vào viên

giặt mà bơm vào.

Sau khi hoàn tất hành động này, Tiết Bồng lại ấn máy đếm giờ ở cạnh bên rồi lại mở clip Cao Lực Minh đầu độc trong laptop, ghi lại thời gian của gã.

Vào lúc này, người ở sau lưng Tiết Bồng ho khế một tiếng.

Tiết Bồng quay đầu lại, nhìn thấy Quý Đông Duẩn đang đứng đó mỉm cười, cũng không biết y đã đứng đó bao lâu, đôi mắt cong cong như đang thưởng thức một chuyện thú vị.

Quý Đông Duẩn: “Coi cái tướng em kìa, ai không biết còn tưởng em đang chế vũ khí sinh học gì đấy.”

Tiết Bồng tháo mặt nạ phòng độc xuống, đổi thành khẩu trang rồi giải thích: “Em đang tái hiện quá trình Cao Lực Minh đầu độc.”

“Anh thấy rồi, nhưng mà tại sao còn cần tính giờ?”

“Vì em muốn biết, trong clip đó rốt cuộc là Cao Lực Minh mới bắt đầu đầu độc hay là đã đầu độc nhiều lần lắm rồi. Nếu tay non thì sẽ không thông thạo mấy, thời gian sẽ lâu hơn một chút.”

“Em còn nghĩ tới điều này cơ à.” Quý Đông Duẩn nhướn mày: “Vậy đã có kết luận chưa?”

“Chắc anh ta là tay non, thậm chí là mới lần đầu, bởi vì thời gian tương đương như em, em còn nhanh hơn anh ta một tí.”

Tiết Bồng ấn tình giờ lại lần nữa, lại lấy kim tiêm và viên giặt ra, vừa nói vừa làm cho Quý Đông Duẩn xem: “Thật ra cách đầu độc này không dễ dàng chút nào, nếu đâm trúng phần căng bóng lồi lên của viên giặt thì sẽ để lại dấu kim tiêm thấy rõ, hơn nữa nước giặt bên trong lại còn sẽ tiết ra ngoài, vì thế phải đâm kim tiêm từ chỗ khá sát bên mép, giống như thế này này...”

Nói xong, Tiết Bồng lại ấn ngừng đếm giờ, ra hiệu cho Quý Đông Duẫn xem thời gian hiển thị bên trên.

“Anh xem đây, từ lúc em cầm viên giặt, tiêm vào, cho đến lúc bỏ xuống, tổng cộng mất hết mười lăm giây. Nếu như bất cẩn dùng sức quá mạnh, viên giặt bị tiêm vào sẽ sót lại sơ hở, phải làm lại từ đầu. Em đã xem xét mớ viên giặt trong nhà Lý Lan Tú, hoàn toàn không nhìn ra được có người động tay động chân vào. Hơn nữa trong nhà bà ấy có ba hộp có độc, tổng cộng ba mươi sáu viên, tính như thế thì ít nhất cũng phải cần chín đến mười phút, đó là còn chưa tính thời gian có thể vô ý làm bể mất vài viên.”

Nghe đến đây, nụ cười của Quý Đông Duẫn dần biến mất, y đeo khẩu trang lên, làm thử lại một lần theo cách Tiết Bồng nói, quả đúng là không đơn giản.

Quý Đông Duẫn đặt kim tiêm xuống nói: “Trong quá trình này còn cần phải tập trung chú ý cao độ, phải chắc tay, phải tỉ mỉ.”

“Đây còn chỉ mới là bước đầu, em cũng đã thử cuốn thuốc lá thủy ngân, còn trộn chung Paraquat và nước giặt, toàn bộ quá trình này cần ít nhất một tiếng đồng hồ. Vì độc tính sẽ bốc hơi nên phải luôn để cho cửa mở, giữa khoảng thời gian đó cũng không thể rời đi làm bất cứ việc gì, từng chi tiết đều phải cẩn trọng, còn phải coi chừng dính lên quần áo.”

Nói đến đây, Tiết Bồng vô thức cau mày, cô không thể nào tin được Cao Lực Minh lại là người kiên nhẫn và tỉ mỉ đến vậy.

Quý Đông Duẫn nói: “Hoặc còn có thể có một người nữa cùng giúp Cao Lực Minh thực hiện.”

“Em cũng nghĩ như vậy, nhưng tiếc là không có chứng cứ chứng minh. Dấu vết bên trên chai Paraquat, kim tiêm, còn có cả đồ chứa thủy ngân đều đã bị lau sạch.”

“Vậy thì người này rất là thông minh đấy.”

Tiết Bồng không nói không rằng, chỉ bỏ đồ trong tay xuống rồi bồng chuyển chủ đề: “Nghe nói vụ án ở thành phố Lịch lần này rất hóc búa.”

Quý Đông Duẩn thoáng ngần người rồi lại thở dài: “Cậu Thần lại nói lung tung khắp nơi rồi à?”

“Không phải đâu.” Tiết Bồng lắc đầu: “Tin tức đến từ bên phía thành phố Lịch đấy, nội bộ đều nhận được chút thông tin cơ bản, hơn nữa người gặp nạn còn là người nổi tiếng, mọi người không ít thì nhiều đều sẽ có chút tâm lý hiếu kỳ.”

“Tâm lý hiếu kỳ á? Em cũng có lúc hóng hớt à.”

“Em chỉ đơn giản là tò mò về quá trình khám nghiệm tử thi thôi. Cục Cảnh sát thành phố Lịch cất công gọi anh tới, có thể thấy được vụ án này không chỉ hóc búa mà còn cực kỳ khó giải đáp. Cô người mẫu đó gặp chuyện trong chính nhà riêng của mình, nghe nói khu chung cư được bảo vệ canh giữ rất nghiêm ngặt, khả năng cao là người quen gây án, vậy thì điều tra theo các mối quan hệ xã hội của nạn nhân là được rồi. Em không hiểu vụ án như thế vì sao phải cất công gọi anh sang, nghĩ kỹ lại thì chắc là trên thi thể có xuất hiện một số thức vượt quá ranh giới, khiến người ta không thể giải đáp.”

“Đúng là ghê gớm thật.” Quý Đông Duẩn bất lực lắc đầu: “Không hổ là học trò trường khoa Phùng, chỉ cần một chút manh nha mà suy ra được nhiều như thế. Nhưng mà em biết đó, anh có nghĩa vụ phải bảo mật, không nói nhiều được.”

Tiết Bồng có chút đắc ý: “Em biết, em cũng chỉ muốn xem phản ứng của anh để kiểm tra thử suy đoán của mình có đúng không thôi ấy mà.”

Quý Bồng “O” một tiếng, lại đút hai tay vào túi: “Anh không có phản ứng gì đâu đấy nhá.”

Gượng lại một giây, hai người cùng bật cười thành tiếng.

Vào lúc này, ngoài cửa có giọng nói: “E hèm!”

Hai người trong phòng quay đầu sang cùng lúc, người vào cửa lúc này là Mạnh Nghiêu Viễn, sau lưng gã chính là Lục Nghiễm.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa vào đã lạ lùng quái gở: “Tôi ở ngoài đường gió quạt nắng tấp, mấy người thì hay rồi, cười cười nói nói ở trong này.”

Tiết Bồng liếc mắt nhìn gã, lờ đi ý, lại quay sang nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cũng vừa lúc nhìn sang bên này, chị một thoáng rồi lại âm thầm tránh đi, sau đó hỏi Quý Đông Duẩn: “Nghe hai người nói chuyện hình như là đang nói đến vụ bên thành phố Lịch hả?”

Quý Đông Duẩn chỉ cười không đáp.

Tiết Bồng hỏi: “Lần này các anh điều tra được gì rồi?”

Lục Nghiễm mấp má môi vừa định nói, Quý Đông Duẩn đã nói trước: “Vụ án này không liên quan tới tôi, tôi đi làm trước đây, mọi người nói chuyện đi.”

Đến khi Quý Đông Duẩn biến mất sau cánh cửa, Mạnh Nghiêu Viễn mới tới đóng cửa lại rồi vòng vào nói: “Này, pháp y Quý giận rồi hả, hình như không được vui, tôi giỡn chơi có một câu thôi mà?”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều không để ý đến y, chỉ nhìn nhau im lặng một lát rồi lên tiếng cùng lúc.

“Em/Anh...”

Cả hai lại khựng lại, Lục Nghiễm nói: “Em nói trước đi.”

Tiết Bồng: “Ồ, tôi muốn nói với anh là tôi có phát hiện mới.”

“Trùng hợp đấy, bọn anh cũng có.” Lục Nghiễm cười nhàn nhạt, ánh mắt quét qua vật chứng trên bàn: “Nói cái của em trước đi.”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại chuỗi logic vừa phát hiện được ban nãy cho Lục Nghiễm biết.

Mạnh Nghiêu Viễn ban đầu đang đứng cách đó mấy bước, nghe một lúc cũng đi tới, cái nét tấu hài trên mặt cũng dần biến mất.

Lục Nghiễm lại càng nghiêm nghị hơn, anh cúi đầu đắm chiêu suy nghĩ, đến lúc Tiết Bồng nói hết xong xuôi bèn cầm lên một viên giạt đã bị động tới, vừa cẩn thận tìm lỗ kim vừa bóp nhẹ.

Tiết Bồng: “Thật ra có làm ẩu hơn chút thì cũng chưa chắc Lý Lan Tú đã phát hiện ra, dù gì bà ấy cũng lớn tuổi rồi, mắt cũng bị lão, và lại lúc giạt đồ đều chỉ tiện tay cầm đại một viên cho vào máy giạt, ai mà đi cầm trên tay tìm lỗ kim trước đâu?”

Lục Nghiễm đặt viên giạt xuống, nheo mắt, trong đầu lại xuất hiện hành động và lời nói của Chung Ngọc lần nữa.

“Khoan nói người đầu độc là Cao Lực Minh hay Chung Ngọc, nói về quá trình đầu độc đã, tính cách người này chắc chắn là có hơi bướng bỉnh, còn có chút đeo đuổi sự hoàn hảo, hành động hơi xét nét, có chút rối loạn ám ảnh cưỡng chế, một khi đã quyết định mục tiêu thì sẽ không buông bỏ, trình tự có rắc rối đến mấy cũng phải dốc hết sức làm tốt nhất có thể.”

Tiếp đến, Tiết Bồng lại mở clip của Cao Lực Minh.

Khi clip chạy đến đoạn giữa, Tiết Bồng nhấn nút tạm ngừng, chỉ tay

vào màn hình: “Nhìn thấy chưa, Cao Lực Minh đã đeo khẩu trang rồi nhưng khi dung dịch Paraquat và viên giạt bám lên tay, anh ta vẫn vô thức lau lên người. Thường thì người hành động như thế này đều không quá chú trọng tiểu tiết. Nhìn thế nào thì cũng không thấy Cao Lực Minh giống với người có khả năng một mình hoàn tất cả quá trình đầu độc, còn có thể làm “hoàn hảo” tới vậy.”

Mạnh Nghiêu Viễn đột nhiên hỏi: “Ý bà là Chung Ngọc vẫn luôn giúp anh ta, hơn nữa còn hoàn thành phần lớn công việc sao?”

“Có khả năng đó.”

“Nhưng mà bây giờ chỉ chứng minh được Cao Lực Minh hấp tấp cầu thả, đâu chứng minh được có người giúp anh ta. Có khi chỉ có mình Cao Lực Minh hoàn tất thì sao?”

Tiết Bồng mím môi im lặng vài giây, trông như muốn nói nhưng lại thôi.

Lục Nghiễm thấy thế bèn nói: “Em muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Tiết Bồng thở dài nói: “Thật ra theo phân tích hành vi và hoạt động tâm lý, tôi cho rằng tính cách của Cao Lực Minh không thể nào hoàn tất cả quá trình đầu độc, huống hồ gì lại còn làm được tỉ mỉ như thế. Nhưng mà phân tích tâm lý cũng không thể coi là bằng chứng.”

Lục Nghiễm: “Em nói ra xem đã, dù không làm bằng chứng được thì cũng có thể giúp phân tích mối xe động cơ hành động của nghi phạm.”

Tiết Bồng cup mắt, một tay cầm viên giạt lên, tay kia cầm ống kim tiêm, vừa tìm một điểm đâm vào sao cho “hoàn hảo” nhất vừa nói: “Con người ta có tình cảm có suy nghĩ, trong quá trình đầu độc một tiếng đồng hồ như thế này, dù tôi có làm việc chú tâm đến cách mấy thì đầu óc đều không thể nào trống rỗng không có gì hết được.”

Lục Nghiễm: “Trong quá trình này, Cao Lực Minh nhất định sẽ suy nghĩ, cũng nảy sinh rất nhiều ý nghĩ.”

Tiết Bồng bỏ viên giật và ống kim xuống bảo: “Tuy tôi biết là tôi đang làm thí nghiệm, sẽ không có ai sử dụng những viên giật này, thế nhưng cứ hể nghĩ đến nguyên nhân tử vong của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, trong đầu tôi sẽ xuất hiện tấm ảnh cả gia đình kia. Tôi chỉ là người ngoài mà còn không tránh được ngậm ngùi, vậy còn Cao Lực Minh thì sao...”

Lục Nghiễm: “Cao Lực Minh biết rất rõ là mình đang đầu độc bố mẹ nuôi của mình, cũng biết sau khi hoàn tất mọi chuyện sẽ có được kết quả như thế nào. Vậy thì trong quá trình đó, anh ta chắc chắn sẽ nghĩ tới những lúc ở bên bố mẹ nuôi, cũng sẽ thấy áy náy, hoài nghi, do dự, thậm chí là hối hận.”

“Đúng, tôi nghĩ như thế đấy.”

“Nếu nói như vậy thì cũng khá có lý...” Mạnh Nghiêu Viên tiếp: “Giống như lúc con người ta nảy ra ý định tự sát, sẽ xuất hiện một chu kỳ mười ba giây. Chỉ cần qua mười ba giây này, suy nghĩ tự sát sẽ biến mất. Tuy con số này không tuyệt đối nhưng lý thuyết này vẫn có thể áp dụng đối với người đầu độc. Nếu Cao Lực Minh bỏ ra một tiếng đồng hồ mà cũng không có suy nghĩ bỏ cuộc, điều này chứng tỏ anh ta đã suy nghĩ cực kỳ kỹ càng rồi, hơn nữa còn rất kiên quyết muốn cho họ vào chỗ chết.”

Lục Nghiễm im lặng một lúc lâu, chỉ tựa bên bàn thí nghiệm dăm chiêu suy nghĩ.

Đến khi Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn cùng nhìn sang anh, anh mới ngược mắt lên nói: “Người đầu độc không chỉ muốn họ đi đến chỗ chết, người này muốn thực hiện một tội ác “hoàn hảo”, còn muốn nạn nhân chết trong đau đớn tận cùng.

Lục Nghiễm ngừng một lát rồi tiếp: “Như ban nãy đã nói, dù là tự

uống thuốc đầu hay là đầu độc người khác thì chu kỳ nảy sinh ý nghĩ thật ra rất ngắn. Vì thế đa phần các vụ án đầu độc đều là do bị kích động tạm thời, hoàn toàn không suy nghĩ kỹ càng nên hậu quả, cũng không cẩn thận cân nhắc đến việc làm loãng thuốc độc hay sao đó. Phản ứng của nạn nhân sau khi bị đầu độc thì lại rất kịch liệt, dễ bị phát hiện.”

Tiết Bồng: “Nhưng quá trình đầu độc trong vụ án này đều được tính toán cân nhắc chu toàn từng bước. Với tính cách của Cao Lực Minh, rất có thể đã bỏ cuộc ngay từ giai đoạn đầu tiên, hoặc là sẽ hết sức cầu thả để nguyên “độc mạnh”.”

Cô vừa nói xong, cả ba lại im lặng.

Họ đều biết, dù có phân tích có lý có tình đến mấy, dù tất cả mọi người đều biết kẻ đầu độc không chỉ có mình Cao Lực Minh, thậm chí cả kế hoạch đầu độc đều là Chung Ngọc tạo ra, cô ta còn xúi giục, thao túng Cao Lực Minh, “giúp” Cao Lực Minh thực hiện một quá trình phạm tội “hoàn hảo”.

Thế nhưng cho đến hiện tại vẫn đang thiếu chứng cứ có hiệu lực để chứng minh chuyện này.

Một lúc sau, Lục Nghiễm lên tiếng phá tan sự im lặng: “Dù thế nào thì vẫn đã có chút đột phá. Cho đến hôm qua, chúng ta chỉ nghi ngờ Chung Ngọc có tham gia, thậm chí là xúi giục Cao Lực Minh đầu độc. Những thí nghiệm hôm nay đã lại biến phần trăm của những khả năng này trở nên cao hơn.”

Tiết Bồng cười: “Đúng đấy. Tiếp đến tôi sẽ tiếp tục kiểm tra vật chứng theo mục tiêu này, không chừng lại tìm được cái sơ hở đó thì sao?”

“Sơ? Sơ cái gì?” Mạnh Nghiêu Viễn hỏi.

Lục Nghiễm lại không lên tiếng, chỉ nhìn Tiết Bồng, cong môi cười.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy thế, đảo mắt chán nản, miệng còn lải nhải: “Trời ạ, chịu hết nổi, chịu hết nổi rồi”, vội vã quay người, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nhường chỗ này cho hai bác đấy, tôi đi chỗ khác!”

Mạnh Nghiêu Viễn đi rồi, Tiết Bồng bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc: “Hôm nay bận sắp mặt rồi, còn hai hộp chứng cứ phải kiểm tra nữa, nếu tìm được dấu vết còn phải đưa đến phòng thí nghiệm lý hoá làm giám định. Nhưng mà kết quả báo cáo cuối cùng thì chắc anh còn phải đợi cái đã.”

“Vất vả rồi.” Lục Nghiễm nói.

Tiết Bồng nhìn anh hỏi: “À mà, khi nãy lúc về anh có nói bên anh cũng có phát hiện mới mà, là gì vậy?”

Lục Nghiễm nhanh chóng kể lại chuyến thu hoạch lần này.

Lúc Mạnh Nghiêu Viễn thu thập chứng cứ trong căn nhà Cao Lực Minh thuê, Lục Nghiễm cũng đã đi một vòng trong thôn, hơn nữa dọc đường còn hỏi thăm không ít người dân trong thôn và du khách từng gặp Cao Lực Minh.

Nghe chủ nhà, khách thuê gần đó và người dân thuật lại rằng lúc nào sau khi ra khỏi nhà, Cao Lực Minh cũng đều rẽ trái, dạo nửa thôn rồi đi về men theo đường cũ.

Lục Nghiễm bèn đi theo con đường của Cao Lực Minh xem thử, nhận ra mỗi ngày Cao Lực Minh đều đến một đài quan sát, sau khi bước lên có thể ngắm được cảnh ruộng vườn của cả thôn, hơn nữa chập tối nào gã cũng sẽ lên đó nửa tiếng đồng hồ.

Lục Nghiễm: “Anh có lên đó xem thử, phong cảnh rất đẹp nhưng cũng không đến nỗi ngày nào cũng phải lên nửa tiếng đồng hồ. Tất nhiên là nếu anh ta lên hóng gió hoặc là đợi ai đó thì lại là chuyện khác.”

Tiết Bồng: “Ý anh là anh ta lên đó đợi Chung Ngọc?”

“Hai năm trước, Chung Ngọc và Cao Lực Minh đã đến đó nghỉ mát, cũng từng đến đài quan sát. Lần này Cao Lực Minh đến một mình, nghe người dân trong thôn nói lần nào lên đó anh ta cũng đều nhìn về hướng Đông. Hướng Đông là đường lớn, xe cộ muốn vào trong thôn nhất định phải đi qua đó.”

“Vì thế, Cao Lực Minh có thể là đang đợi người tới đón mình? Cũng chính vì anh ta cứ đứng trên đài quan sát nên mới lập tức phát hiện ra xe cảnh sát sao?”

“Sau khi Cao Lực Minh nấp ở đây, Chung Ngọc dùng số điện thoại của mình gọi điện cho anh ta, anh ta luôn tắt máy hoặc là không bắt máy, đó là vì họ đã giao kèo trước, Chung Ngọc sẽ gọi cho anh ta bằng số điện thoại công cộng. Anh nghĩ trong cuộc gọi cuối cùng, nhất định họ đã cho nhau biết tin, Chung Ngọc nói tiến triển ở đẳng này cho anh ta biết, còn hẹn trước thời gian với anh ta, đợi sau khi giải quyết xong mọi chuyện sẽ tới tìm anh ta.”

Nhưng sau khi thi thể của Lý Lan Tú bị phát hiện, còn chưa tới hai ngày thì Chung Ngọc đã bị đưa đến Cục Cảnh sát hỏi chuyện, không thể nào lại tới buồng điện thoại công cộng gọi điện cho Cao Lực Minh được, càng không thể nào đến ngoại ô vào chụp tối.

Đa phần thời gian, điện thoại của Cao Lực Minh đều khoá máy, lúc anh ta bắt xe đến ngoại ô, giữa đường còn đổi hai lần xe biển số giả, không có ghi chép đặt xe trên mạng.

Phân cục khu phía Đông cũng chỉ tìm được lộ trình của chuyến xe đầu tiên đặt trên mạng, nắm được đại khái tuyến được chạy thoát của Cao Lực Minh, nếu Chung Ngọc không cung cấp vị trí ẩn nấp thì e là Cao Lực Minh còn sẽ ở yên trong thôn được thêm vài ngày nữa.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, mỗi lần Cao Lực Minh tạm thời mở

máy đều sẽ nhìn thấy điện thoại xuất hiện một dãy số lạ, tất nhiên cũng có số di động của Chung Ngọc nhưng họ đã hẹn trước, ngoại trừ số ở buồng điện thoại công cộng thì không được nghe bất cứ cuộc điện thoại nào khác.

Thế nhưng cuộc gọi mỗi lúc một nhiều, trong lòng Cao Lực Minh rất thấp thòm, hơn nữa đi trốn một mình vốn đã dễ suy nghĩ lung tung sẵn rồi.

Đến khi Cao Lực Minh nhìn thấy tin tức tìm kiếm hàng đầu, nhìn thấy những bình luận trên mạng đánh giá về tin tức gã đầu độc mẹ nuôi, trong lòng càng thêm hoảng loạn, chắc chắn cũng sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Thậm chí gã còn từng nghĩ tới nếu như không nghĩ ra cách nào khác thì tiếp đến sẽ nhìn thấy hình truy nã của mình trên một kênh truyền thông nào đó mất.

Vào lúc này, điều Cao Lực Minh cần nhất chính là sự xuất hiện của người gã tin tưởng nhất, vỗ về cảm xúc của gã, nói gã biết nên làm thế nào.

Trong lúc men theo con đường đi lại mỗi ngày của Cao Lực Minh, Lục Nghiễm đã thử đổi vị trí để suy nghĩ, tái hiện lại những hoạt động tâm lý như thế này của Cao Lực Minh.

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề nói: “Thật ra điều ngu ngốc nhất Cao Lực Minh là chính là tin tưởng lời Chung Ngọc, ngoan ngoãn đi lánh nạn. Chỉ cần anh ta chịu khó suy nghĩ một tí, đánh đòn phủ đầu trước thì cũng không tới nước như bây giờ...”

Tiết Bồng đột nhiên cười nói: “Nghe anh hình dung, thấy họ như một cặp Alpha với Beta vậy.”

Đúng là một câu nói làm người ta choàng tỉnh.

Anh mắt Lục Nghiễm loé lên, tất cả những phân tích và manh mối dường như đều được xâu chuỗi lại vào thời khắc này, cũng đều giải thích được hợp lý.

“Em nói không sai, đúng là nữ Alpha và nam Beta.”

Alpha và Beta là hai kiểu tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, Chung Ngọc chính là kiểu Alpha kia, là “nhân vật lãnh đạo” điển hình, nghe nói Steve Jobs cũng là người mang tính cách

Alpha.

Cao Lực Minh thì lại là Beta, là kiểu nhân vật “nhỏ bé đáng thương” không có chính kiến mà hay ỷ lại.

Không chỉ có vậy, Chung Ngọc còn có chút tính cách thích diễn xuất, lại đeo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, dù cô ta luôn cố gắng che đậy điều này nhưng cứ vô tình sơ suất để lộ một vài thói quen theo bản năng, ví dụ như cô ta hết sức quan tâm đến vẻ ngoài và lớp trang điểm của mình, vì thế dù là ngay trước cửa ICU thì cô ta cũng nhân cơ hội dặm lại phấn để tiếp nối đến thời khắc lên sân và tự biên tự diễn sau đó.

Tiết Bồng: “Nếu Cao Lực Minh thật sự là nam Beta, vậy anh ta sẽ không động não đâu, càng không đánh đòn phủ đầu trước với Chung Ngọc. Chung Ngọc chính là “cái não” của anh ta, anh ta chỉ là một con rối thực hiện mệnh lệnh, không có khả năng lên kế hoạch độc lập, tính tình lại hấp tấp, còn không cưỡng lại nổi sức hấp dẫn của vật chất, rất dễ bị người ta đặt đâu ngồi đó.”

Con rối thực hiện mệnh lệnh, không có khả năng lên kế hoạch độc lập?

Lục Nghiễm suy xét kỹ càng một lúc rồi lấy điện thoại ra gọi cho Tề Thăng, vừa bắt máy đã nói: “Tề Thăng, tiếp tục điều tra từ nguồn gốc thuốc độc. Tuy người mua thuốc độc là Cao Lực Minh nhưng làm sao anh ta biết được là ai bán? Tuy Cao Lực Minh đã nợ nần chồng

chất, còn thường xuyên vung tay quá trán, vậy anh ta đã dùng số tiền này để mua những thứ gì, cũng phải biết được là đi vào đâu chứ. Còn nữa, Cao Lực Minh mượn nợ theo đường nào, là bạn bè giới thiệu hay là tự tìm đến?”

Tề Thăng vội vàng đồng ý, báo cáo thêm một vài tiến triển ở thời điểm hiện tại, tuy đã có chứng cứ xác đáng chứng minh Cao Lực Minh đã đầu độc bố mẹ nuôi nhưng lại gặp nút thắt ở phía Chung Ngọc.

Lục Nghiễm: “Nếu quá trình điều tra gặp phải nút thắt vậy thì hãy xoay ngược lại mốc thời gian. Phải tìm ra rõ ngọn ngành, vụ án này rất có thể có liên quan đến việc rò rỉ khí độc ba mươi lăm năm trước, vậy thì hãy tìm ra nguyên nhân từ gốc, điều tra mối thù hận giữa Chung Ngọc và nhà họ Cao. Còn nữa, ba mươi mấy năm nay Chung Ngọc làm gì, có một khoảng thời gian cô ta không ở thành phố Giang, hai mươi mấy tuổi mới về lại, cô ta liên lạc được với nhà họ Cao bằng cách nào? Nếu thật sự đã tính toán bằng mọi cách thì trong đó chắc chắn có người biết được chuyện, tôi không tin là cô ta làm được đến mức thần không biết quỷ không hay.”

Tề Thăng: “Vâng, tôi hiểu. Chúng tôi đã bắt tay vào điều tra rồi nhưng đó dù gì cũng là chuyện từ ba mươi lăm năm trước, chúng tôi vẫn cần ít thời gian.”

“Vất vả cho mọi người quá. Tôi biết chuyện này không thể quá gấp gáp, phải lục lọi quá khứ xa xôi đến thế, có thể sẽ mất mấy ngày, cũng có thể là mấy tháng, mọi người nhớ chú ý nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn đội phó Lục, anh cứ yên tâm.”

Cuộc gọi kết thúc, Lục Nghiễm bỏ điện thoại xuống, quay đầu nhìn, thấy Tiết Bồng cứ cau mày mãi, đứng yên trước bàn thí nghiệm thờ người.

“Sao thế?”

Tiết Bồng choàng tỉnh: “À không có gì, mới nãy nghe anh nói chuyện điện thoại hình như tôi đã tìm được chút linh cảm. Có khi tôi có thể giải đáp những điều bạn nãy anh vừa nói với Tề Thăng cũng không chừng.”

Lục Nghiễm thoáng kinh ngạc: “Ý em là quá khứ của Chung Ngọc sao?”

“Cái đó thì sao mà được, tôi có quen chị ta đâu. Hơn nữa bây giờ tôi cũng không chắc, chỉ hơi có linh cảm thôi, không giúp được gì thì anh đừng có trách tôi đấy.”

“Sao mà trách em chứ.” Lục Nghiễm cười nhưng ánh mắt lại không hề thả lỏng, nhìn chăm chăm vào cô, dường như đang muốn biết câu trả lời ngay lập tức.

Tiết Bồng nói: “Tan làm xong về nhà với tôi một chuyến.”

Lục Nghiễm nghếch người: “Về nhà với em á? Làm cái gì?”

Tiết Bồng nhìn thẳng vào đôi mắt đang thoáng ngạc nhiên của anh, cười hơi gian xảo: “Về nhà chơi trò tìm báu vật với tôi. Anh tưởng là làm cái gì?”

Giải thích kiến thức trong chương:

Nguyên tắc mười ba giây được nhắc đến trong chương là để chỉ những người tự sát do chịu kích động, chỉ cần chống đỡ nổi mười ba giây này, đa phần đều sẽ từ bỏ việc tự sát. Việc này có tỷ lệ phần trăm, không phải tất cả mọi người đều vậy.

Trong chương có nhắc tới các tính cách A B O chỉ phân hoá tính cách con người. Các truyện đồng nhân với chủ đề giới tính ABO trên

mạng được phát triển biến hoá từ đây nhưng hai cái không phải chỉ cùng một chuyện.

Theo lý luận tính cách thì Steve Jobs chính là nam Alpha điển hình, nếu là nữ sẽ gọi là nữ Alpha. Tất nhiên là cũng có nhiều người đồng thời mang hai tính cách vừa A vừa B.

Beta thì lại trái ngược hoàn toàn với Alpha, ví dụ như những người thường hay nói “vâng, dạ, đồng ý”, không biết cách từ chối.

Omega lại là kiểu người không đeo đuổi thành công cũng không dịu dàng ầm áp, tính cách khá là lùng và đặc biệt, sống trong thế giới của riêng mình.

Lời của người dịch: Mình còn thấy có chỗ còn thêm vào cả tính cách Gamma nữa cơ. ~~

Chương 36

Chớp mắt đã đến chập tối.

Lục Nghiễm âm thầm trao đổi tin tức với đồng nghiệp cũ ở đội chống ma túy, biết được tiến triển mới nhất của vụ án Vương Xuyên qua lời kể của đồng nghiệp.

Vì trước khi bị tiêm Ketamin, Vương Xuyên đã được cho uống Quaalude, nhanh chóng hôn mê, điều này mới khiến người mở cửa leo vào tiêm Ketamin được cho anh ta mà không hề tổn chút công sức.

Vào nửa tiếng trước khi xảy ra sự việc, bartender trong quầy bar đã pha cho Vương Xuyên một ly nước ép trái cây, bảo nhân viên phục vụ đưa vào, cũng có nghĩa là cả bartender và người phục vụ đều có hiềm nghi.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm tiếp tục nêu thắc mắc: “Tôi là người đầu tiên đến hiện trường vụ án ngoài hung thủ, tôi không hề thấy cái ly nào.”

Đồng nghiệp nói: “Ở hiện trường quả thật không có ly, sau đó Trưởng khoa Phẫu của khoa kiểm nghiệm dấu vết đã lục tìm được trong thùng rác ở sau hẻm, nghi là lúc hung thủ rời đi cũng đã mang theo, còn xoá sạch cả vân tay ở bên trên. Phía y pháp độc chất nói cũng đã tìm được Quaalude tương tự và ADN của Vương Xuyên trên cái ly, ngoài ra thì tạm thời chưa thu hoạch được gì khác.”

Lục Nghiễm im lặng không nói gì một lúc, nhanh chóng hồi tưởng lại hành vi và lời nói của bartender và nhân viên phục vụ, muốn tìm ra

điều kỳ lạ ở hai người này.

Tiếp đó, Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy đã điều tra bartender và nhân viên phục vụ chưa?”

“Điều tra rồi, người phục vụ chết rồi, bartender thì đã mất tích.”

Lục Nghiễm chết đứng tại chỗ.

Tiếp theo sau đó thì phía chống ma túy vẫn đang truy tìm, vì đội trưởng Lâm không đồng ý cho Lục Nghiễm tiếp xúc với vụ này nên không báo sang Chi đội Hình sự.

Hơn nữa nhân viên phục vụ chết tại nhà riêng, nhà cậu ta nằm ở khu phía Bắc, hiện giờ chỉ có thể chứng thực là bị giết, không thể liên kết vụ án mạng này với đường dây ma túy, cũng không thể khua chiêng gõ trống, tránh bút dây động rừng, vì thế đã giao cho phân cục khu phía Bắc điều tra như vụ án mạng độc lập.

Về mặt Lục Nghiễm rất nặng nề, anh bước về phòng làm việc ở chi đội, ngồi bên bàn lúc lâu không động đậy, trong đầu cứ suy nghĩ về điểm đáng ngờ của cả vụ án.

Hiện tại có một điều không còn gì bàn cãi chính là cái chết của Vương Xuyên có liên quan đến đường dây ma túy, rất có thể là do Vương Xuyên đã biết được một số chuyện không nên biết mới bị người khác diệt khẩu.

Trước khi Vương Xuyên bị hại, anh ta và Lục Nghiễm đã hẹn sẵn thời điểm gặp mặt, chỉ là liệu hung thủ đằng sau ra tay diệt khẩu Vương Xuyên có biết anh ta đã hẹn với Lục Nghiễm hay không chỉ vẫn chưa thể chứng thực được.

Còn về bartender và người phục vụ thì phần trăm bartender là đồng lõa cao hơn nhiều, nhân viên phục vụ cũng từng tiếp xúc với ly nước ép đó, là người có khả năng cung cấp manh mối cho cảnh sát, vì thế

cũng bị diệt khẩu.

Lục Nghiễm quá đắm chìm trong suy nghĩ về tình tiết vụ án, đến lúc nhớ ra mới biết đã đến giờ tan làm.

Anh bước ra cửa, đồng nghiệp trong chi đội đã về gần hết, chỉ còn Lý Hiếu Mộng đang vừa dọn dẹp bàn vừa nói chuyện điện thoại.

“Hả? Cô ấy hẹn cậu đến nhà cô ấy, còn bắt cậu nấu ăn hả? Ôi trời, vậy là có phim coi rồi đó ba! Cậu nghĩ đi, nếu là bạn bè bình thường, mắc gì cô ấy kêu cậu tới nhà? Cô ấy độc thân, cậu cũng vậy, trai đơn gái chiếc ở chung một căn nhà, u chu choa ơ không phải có ý đồ với cậu đấy chứ? Cái gì, tiếp theo phải làm gì á? Còn phải nói nữa hả, tò tình trước đi ba, hoặc là cậu thử ý cô ấy trước coi sao, chuyện còn con ai cũng thấy rõ vậy mà cũng...”

Ban đầu Lục Nghiễm chỉ đi ngang qua thôi, hoàn toàn không cố tình nghe lén, ai ngờ tự dưng khi không lại nghe thấy cuộc điện thoại này.

Lại còn trùng hợp là Lý Hiếu Mộng cảm nhận được sau lưng mình có người, vừa quay lại thì nửa câu kia đã nghẹn lại trong miệng, nuốt cũng không trôi.

Bầu không khí bỗng gượng gạo hơn bao giờ hết.

Lục Nghiễm ho khế nói: “Về nhà sớm đi.”

Lý Hiếu Mộng vội vã đáp: “Vây mai gặp ạ, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm sựng lại: “Mai là cuối tuần.”

“...” Lý Hiếu Mộng đứng hình mất ba giây, vội vã sửa lại: “Đội phó Lục, cuối tuần vui vẻ!”

“Cuối tuần vui vẻ.”

Lục Nghiễm bước ra khỏi tòa nhà Cục Cảnh sát, trong đầu vẫn nghĩ về câu nói khi nãy của Lý Hiểu Mộng.

Anh băng qua hơn nửa cái bãi đậu xe khi nào không biết, bước tiếp về trước chính là toà thực nghiệm.

Cho đến khi liếc thấy một bóng người nhỏ nhắn đứng bên xe, anh vô thức quay đầu nhìn lại, đụng trúng phải ánh mắt nửa cười nửa không của Tiết Bồng.

Lục Nghiễm ngơ ngác, vừa định hỏi “sao em lại ở đây”, Tiết Bồng đã nói trước: “Tôi còn tưởng anh không nhìn thấy tôi chứ.”

Lục Nghiễm chầm chậm cong môi: “Đang đợi anh hả?”

“Ừm, ba phút rồi. Anh nghĩ gì mà mất hồn vậy, vừa đi vừa cúi gầm mặt, còn cau mày nữa, thù hằn gì dữ vậy...” Tiết Bồng hời hợt đánh giá, cũng chẳng để ý gì mà lên xe ngay sau đó.

Thù hằn gì dữ vậy? Ủa anh có vậy hả?

Lục Nghiễm bước lên xe nói: “Anh phải về ký túc xá trước cái đã, đổ thêm hạt cho Barno, còn phải đưa nó ra ngoài dạo một vòng nữa.”

Tiết Bồng lái xe ra khỏi Cục thành phố, cô cười: “Có tiến bộ, tôi còn tưởng anh lại quên mất nó nữa rồi chứ.”

“Sao mà vậy được.”

Yên lặng một chốc Tiết Bồng gợi ý: “Hay là thế này đi, đến nhà anh đón Barno trước rồi đưa nó về chỗ tôi luôn. Dù sao thì mai xe tôi cũng sửa xong rồi, hôm nay anh có thể lái xe về.”

Lục Nghiễm: “Vậy em có nhiều thiết bị thí nghiệm lắm không, không sợ Barno phá hả?”

“Nó không phá đâu. Vớ lại phòng thí nghiệm ở tầng trên, để Barno ở dưới lầu cũng được, không dính dáng gì tới.”

“Ừm, cũng được.”

Hai người nói với nhau vài câu rồi quyết định thế, không bao lâu sau, xe đã chạy tới khu chung cư của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm xuống xe, chưa được mấy phút đã dắt Barno xuống dưới, chó vớ người cùng lên xe, xe nhanh chóng chạy ra đường lớn.

Mấy phút trước, hai người đều không nói chuyện, một người yên lặng lái xe, một người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng lại trước một trụ đèn giao thông, Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn Lục Nghiễm, thấy anh đang thờ thẩn nhìn chăm chăm ra cửa sổ, một tay gác bên cửa xe.

Tiết Bồng hỏi: “Còn đang nghĩ về vụ án nhà họ Cao à?”

Lục Nghiễm chững lại, quay người sang nói: “À không, vụ của Vương Xuyên có tiến triển rồi.”

Tiết Bồng nhướn mày: “Đội trưởng Lâm đã nói anh đừng nhúng tay vào rồi mà, anh còn đang theo dõi hả?”

“Ừm.” Lục Nghiễm nói: “Anh cứ có cảm giác chuyện Vương Xuyên bị giết có thể có liên quan đến tin tức nội bộ trong đường dây mà anh ta muốn tiết lộ với anh. Nếu không phải tại anh cứ chăm chăm vào manh mối này, có khi anh ấy sẽ không chết.”

Tiết Bồng hé miệng, không biết nên nói thế nào trong lúc này.

Đường nét trên mặt Lục Nghiễm rất sắc, lông mày rậm, hốc mắt cũng sâu, lúc cau mày trong cực kỳ nghiêm nghị.

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Anh cũng không nên đổ hết tội lên người mình. Tôi biết tính anh, dù thế nào thì anh cũng sẽ cứ chăm chăm vào manh mối này, dù bây giờ đội trưởng Lâm không cho anh động tới, sau này anh về lại đội chống ma túy cũng vẫn sẽ tiếp tục theo sát.”

“Anh còn nghĩ là em sẽ khuyên anh dừng lại.”

“Manh mối này có liên quan tới Chung Lệ, anh không điều tra tới cùng sẽ không ngừng lại...”

Vừa nhắc tới Chung Lệ, hai người đều im lặng.

Một lúc sau, Lục Nghiễm cup mặt, giọng nói cực kỳ thấp: “Anh không biết có phải là do anh bị ảo giác hay không nhưng thật ra trước khi anh và Chung Lệ chấp hành nhiệm vụ lần sau cùng, anh đã cảm thấy có gì không đúng...”

Đèn xanh bật sáng.

Tiết Bồng khởi động lại xe rồi hỏi: “Ý anh là thế nào?”

“Thật ra mối quan hệ giữa các tay buôn ma túy với nhau cũng rất là phức tạp, vừa dính líu tới lợi ích vừa dính líu tới rủi ro, hơi sơ suất là sẽ mất cả mạng sống, vì thế chúng cũng sẽ đấu đá lẫn nhau. Mỗi trước khi giao dịch ma túy đều sẽ qua một lần trả giá mặc cả hoặc là một vài cuộc bạo lực máu me, có lúc giao dịch không thành sẽ lập tức nổ súng lên đạn. Thế nhưng trong nhiệm vụ lần đó, tất cả những chuyện này đều không xảy ra, mọi cuộc đàm phán đều rất từ tốn, chỉ duy nhất mỗi hôm đó giao dịch chính thức, hai bên lại đột nhiên xảy ra xung đột, không có một chút dấu hiệu gì từ trước, cứ như cố ý tìm cớ để khai chiến vậy.”

Tiết Bồng hiểu ý: “Anh nghi là cả hai bên buôn ma túy có thể đều đang chơi Vô Gian Đạo, chúng hoàn toàn không muốn giao dịch, từ lúc bắt đầu đã muốn thôn tính phía bên kia?”

“Có thể là như vậy nhưng bây giờ người thì chết, người thì chạy trốn, suy đoán của anh cũng không thể chứng thực được. Điều quan trọng nhất là rốt cuộc ai đã mang Chung Lệ đi, thi thể của cậu ấy ở đâu...”

Đã bị người ta vớt đại ở một con sông nào đó hay là ném giữa khe núi cho chó hoang ăn.

Hoặc là có thể, thân phận nằm vùng của Chung Lệ đã bị phát hiện, bọn buôn ma túy muốn trả thù rửa hận nên dùng thủ đoạn tàn ác nhất giày vò anh đến chết.

Trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện cảnh sát chống ma túy bị ngược đãi thâm, tan xương nát thịt, hơn nữa trong suốt quá trình còn bị tiêm Amphetamin, giữ được tỉnh táo từ đầu đến cuối, từ vết thương đầu tiên đến vết thương chí mạng đã mất tận mấy chục tiếng đồng hồ.

Chỉ cần nghĩ tới việc Chung Lệ có thể cũng phải chịu cảnh tương tự, chết thảm ở một nơi xa lạ nào đó, trong lòng Lục Nghiễm lại đau không chịu được.

Cả xe bỗng chốc im lặng.

Một lúc sau, Tiết Bồng khẽ dài một hơi, vô tình nhìn thấy Barno đang ngồi thẳng người phía sau qua kính chiếu hậu.

Đôi mắt Barno rất to, cứ nhìn chăm chăm vào hai người, tai vểnh lên cứ như hiểu được họ đang nói gì.

Lục Nghiễm quay đầu lại, mỉm cười xoa xoa cổ Barno nói: “Được rồi, không nói nữa.”

Tiết Bồng cũng cười, rẽ vào một lối nói: “Đến rồi.”

Hai người cùng một chú chó bước xuống xe, Lục Nghiễm dắt Barno

dạo một vòng xung quanh trước.

Tiết Bồng bước vào nhà, đặt hạt thức ăn ở phòng khách tầng trệt rồi vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Tiết Bồng rất ít khi nấu ăn, dù có nấu cũng chỉ chọn toàn món đơn giản, tiết kiệm thời gian công sức.

Trong tủ lạnh chỉ có mì đông lạnh, một chút rau củ, trứng gà, vừa đủ để làm được một nồi mì sợi.

Trong vòng mười mấy phút, mì đã được nấu xong.

Tiết Bồng đang định nhắn tin cho Lục Nghiễm thì nghe thấy tiếng sủa rồi có tiếng chuông cửa.

Tiết Bồng mở cửa, Barno vừa vào là chạy ngay tới đồng hạt.

Lục Nghiễm bước vào hỏi: “Có cần thay dép không?”

Tiết Bồng nói: “Ngoài tủ giày trước cửa có mấy đôi mới đấy, anh tự lựa đi.”

Lục Nghiễm thay dép, đi vào bếp rửa tay.

Tiết Bồng múc mì ra hai cái tô rồi nói: “Ăn tạm đi, nếu mà không đủ thì nhà tôi còn đồ ăn vặt.”

Hai người gần như chả nói gì mấy suốt cả bữa ăn.

Lục Nghiễm rất biết tận hưởng, ăn hết sạch tô mì cả nước lẫn cái.

Ăn xong, Lục Nghiễm chủ động đòi đi rửa bát, Tiết Bồng nhường căn bếp lại cho anh, quay ra vuốt ve Barno đang nằm trên sàn.

Lúc Lục Nghiễm bước ra thì nhìn thấy Tiết Bồng đang ngồi nghiêng

trên sàn, đầu của Barno đang gối lên đầu gối cô.

Lục Nghiễm mỉm cười đứng nhìn một lúc nhưng không ngồi xuống, nhìn sang phía góc đọc sách bên cạnh, bên trên chất đầy sách, phòng đọc sách được thiết kế chung với phòng khách, ở giữa không có vách ngăn, chỉ để giá sách ngăn ra.

Lục Nghiễm lấy bừa một quyển rồi lật ra xem, nhận ra đều là sách cũ lâu đời, trang sách đã ngả vàng, năm xuất bản đã lâu, hơn nữa rất nhiều trang sách đều có bút tích viết tay.

Một lúc sau, Tiết Bồng cũng đứng dậy, thấy Lục Nghiễm đang đứng trước kệ sách, nhìn hàng ảnh bên trên.

Tám ngay giữa là ảnh gia đình, Tiết Ích Đông trong ảnh có ánh mắt điềm tĩnh, khí chất nho nhã, ngồi cạnh ông là Trương Vân Hoa đang mỉm cười tươi tắn, bà đang ôm một bé gái mũm mĩm chỉ cỡ ba, bốn tuổi trong lòng, đứng cạnh Tiết Ích Đông là một cô bé khác trông nhỉnh hơn chút.

Hai bên tám ảnh gia đình là một vài tấm ảnh đời thường, có ảnh chụp chung của Tiết Ích Đông và Trương Vân Hoa, có ảnh chụp chung của Tiết Bồng và Tiết Dịch, cũng có ảnh chụp một người.

Trương Vân Hoa và Tiết Ích Đông trong ảnh không thay đổi nhiều, ảnh của Tiết Dịch và Tiết Bồng thì ngược lại, dáng vẻ hai cô gái cứ thay đổi dần theo độ tuổi, từ khi còn bé đến ngày thanh xuân.

Tiết Bồng đi đến cạnh Lục Nghiễm nói: “Hàng bên trái này là bố tôi để lúc còn sống. Hàng bên phải là tôi mới thêm vào lúc chuyển đến.”

Lục Nghiễm nhìn Tiết Bồng đang cười mỉm trong ảnh và Tiết Dịch với khí chất trong có vẻ chín chắn hơn, cũng điềm tĩnh hơn: “Anh còn nhớ cái thời này. Anh còn nhớ lúc đó em mới lên lớp Mười, mới học kỳ đầu đã bị bóng rổ đập trúng đầu ba lần.”

Tiết Bồng trợn mắt: “Anh cố ý chứ còn gì nữa.”

“Anh đâu có đâu, vớ lại cũng không phải anh làm, tại anh xui thôi, lúc đi nhặt bóng bị em nhìn thấy.” Lục Nghiễm vội vã giải thích.

Tiết Bồng: “Vậy được thôi, tôi hỏi anh, ngoài tôi ra còn ai khác bất hạnh bị bóng của anh đập trúng nữa không?”

“Cái đó thì không...” Lục Nghiễm khựng hẳn rồi lại sửa lời: “Ấy không, bóng của anh chưa có đập trúng ai bao giờ.”

Tiết Bồng lại không thèm để ý.

Lục Nghiễm đúng là có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích được.

Một lúc sau, hai người không hẹn mà cùng quay đầu, cùng lúc nhìn vào Tiết Dịch trong ảnh, cuộc tranh cãi vừa nãy lại bị mờ đi.

Vào chính hôm đó, họ cùng nhau lên sân thượng, cùng chứng kiến đáng vẻ khi chết của Tiết Dịch.

Khi đó gió thổi rất lạnh, người Tiết Dịch vẫn còn ấm, cô nhắm mắt, tựa vào đó, khẽ cúi đầu, khuôn mặt vẫn còn chút hồng hào như vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói khẽ: “Tôi từng có một lúc luôn cho rằng Phương Tử Oánh không phải hung thủ thật sự.”

Lục Nghiễm chững lại, cúi đầu nhìn cô nhưng không nói.

Tiết Bồng tiếp tục: “Tôi không nghĩ ra lý do để Phương Tử Oánh giết chị ấy. Chị tôi tốt bụng đến thế, tất cả mọi người từ người thân, bạn bè, thầy cô đến học sinh trong trường có quen biết đều thích chị ấy, Phương Tử Oánh còn coi chị ấy như thần tượng... Tôi không hiểu, tại sao một người hâm mộ lại tự dưng giết chết thần tượng của mình chứ? Chị tôi cũng đâu phải con trai, Phương Tử Oánh cũng không

phải đâm người hâm mộ nữ với ảo tượng về tình yêu bị huỷ diệt, không hâm mộ nữa rồi phải bôi xấu tới cùng, cô ta hoàn toàn không có động cơ để giết chị tôi.”

“Anh nghĩ không phải là em từng cho rằng Phương Tử Oánh không phải hung thủ thật sự.” Lục Nghiễm bỗng đứng lên tiếng nhưng không trả lời điều Tiết Bồng thắc mắc mà chỉ nói: “Đến tận bây giờ em vẫn không nghĩ vậy.”

Tiết Bồng không đáp.

Lục Nghiễm: “Hay là xem xem hôm nào đó tới gặp Phương Tử Oánh đi, gặp mặt hỏi cho rõ ràng.”

“Tôi hỏi thì cô ta sẽ thành thật nói hết sao? Anh có tin lời của tội phạm không? Đa số tội phạm giết người đều nói mình vô tội, không ai thừa nhận mình giết người.”

“Giống như ban nãy em nói với anh trong xe vậy, không đi thì trong lòng em sẽ không buông được. Thắc mắc này sẽ cứ quẩn lấy em. Em đi rồi thì có khi sẽ tìm được đáp án, cũng có khi sẽ biết được thật ra hung thủ chính là cô ta.”

Tiết Bồng yên lặng một lát, bỗng cúi đầu bật cười.

Lục Nghiễm hỏi: “Em cười gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Cười tôi với anh đấy, đều có nút thắt trong lòng, đều chỉ biết nói người khác, không chữa khỏi cho mình.

Lục Nghiễm cũng cười.

Tiết đó, Tiết Bồng quay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Được rồi, nói cả buổi trời rồi, làm chuyện chính thôi. Đi lên lầu với tôi, cho anh xem cái này.”

Lục Nghiễm thoáng ngêch người rồi lại hoàn hồn đi theo Tiết Bồng lên tầng.

Bước chân của anh rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm phiền đến ai, trong lòng cũng hơi ngẩn ngơ, còn hơi hồi hộp, rõ là biết ý Tiết Bồng không phải vậy nhưng theo sau nhau đi lên lầu thế này lại hình như có chút gì đó.

Câu nói của Lý Hiểu Mộng cũng hiện lên trong đầu ngay bây giờ: “Hay là cậu thử dò ý cô ấy trước xem thế nào, chuyện ai nhìn vào là cũng biết ấy mà...”

Lục Nghiễm bước lên bậc thang cuối cùng, ho khế một tiếng, cuối cùng cũng gói ghém tâm tư lại, gạt Lý Hiểu Mộng ra khỏi đầu.

Tiết Bồng đẩy cánh cửa bên phải, bên trong là bàn thí nghiệm và thiết bị thí nghiệm.

Lục Nghiễm theo cô bước vào phòng thí nghiệm, mắt nhìn quanh một vòng, thấy Tiết Bồng lấy ra vài quyển sổ từ sâu bên trong kệ tài liệu, đặt lên trên bàn.

Lục Nghiễm lại nhìn xung quanh lần nữa, lúc này lại nghe thấy Tiết Bồng nói: “Chắc bố tối sẽ có ghi chép lại tường tận về vụ rò rỉ khí độc ba mươi lăm năm trước.”

Lục Nghiễm sửng sốt, nhanh chóng liếc nhìn mấy quyển sổ, lúc này mới nhận ra bên trên có đánh dấu phân chia thời gian.

Tiết Bồng nói: “Anh nhìn xem, khoảng cỡ một hai năm là được ghi vào một quyển, và lại còn phân chia khu vực nữa, nếu là ở khu phía Nam ba mươi lăm năm trước thì chắc là nằm trong hai cuốn này. Bây giờ thì anh tìm với tôi đi.”

Trong lúc nói chuyện, Lục Nghiễm đã mở một quyển trong số đó, thời gian bỗng chốc bị kéo về ba mươi lăm năm trước.

Tiết Ích Đông ghi chú rất chi tiết, ông còn làm cả mục lục, từ trang mấy đến trang mấy nói về nhà máy gì, xảy ra chuyện gì, làm thay đổi nước, đất và môi trường xung quanh như thế nào, tất cả đều được ghi lại cực kỳ chi tiết.

Lục Nghiễm xem rất nhanh, lướt mắt là tìm thấy được mục “rò rỉ khí độc.”

Dưới mục này tổng cộng có ba mốc đánh dấu, cũng có nghĩa là trong vòng một, hai năm đã xảy ra ba sự kiện tương tự.

“Chắc là ở đây.”Lục Nghiễm nói.

Tiết Bồng vừa nghe liền lập tức bỏ quyển sổ trong tay xuống cùng xem.

Lục Nghiễm giở nhanh đến số trang tương ứng trên mục lục, cùng xem với Tiết Bồng.

“Chín giờ sáng ngày 13 tháng Ba, năm XXXX, nhà máy hóa chất Hội Tân xảy ra vụ việc rò rỉ nguyên liệu, theo bước đầu điều tra, trưởng xưởng cho biết vì bị ngắt điện đột ngột, lò phản ứng bể khuấy bị ngưng thao tác, nhiệt độ tăng cao khác thường. Các công nhân lập tức cho vật hữu cơ vào trong thùng nhưng thùng hóa chất bỗngưng toét nổ, nguyên liệu bị bắn ra, dẫn đến nhiều người thương vong...”

“Sau khi xảy ra sự việc, lãnh đạo địa phương đã lập tức có mặt để điều động hiện trường, phân chia các bộ phận toàn lực xử lý tốt khí thể bị rò rỉ, bảo đảm an toàn của dân cư xung quanh. Tổ trưởng Cao XX cũng lập tức thành lập tổ xử lý nguy cơ, xử lý cấp bách hiện trường. Vì xử lý kịp thời và thích đáng, đã giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất. Thế nhưng rất không may, trong số những công nhân trong xưởng bị trúng độc tại chỗ, có ba người tử vong sau khi đưa vào bệnh viện cấp cứu.”

Chương 37

Xem đến đây, Lục Nghiễm nói: “Anh không rõ nguyên lí làm việc của lò phản ứng, ngoài nguyên nhân mất điện thì liệu còn có liên quan đến chất lượng thiết bị không?”

Tiết Bồng lại xem lại thật kỹ bút tích của Tiết Ích Đông, cô giải thích: “Ở đây không nhắc đến chuyện chất lượng thiết bị có vấn đề, thế nhưng cũng không loại trừ khả năng này. Thật ra lò phản ứng xảy ra vấn đề không phải là trường hợp hiếm, tôi nói khó nghe chút thì là sự cố lần này chỉ thùng thiếc bị nứt dẫn đến rò rỉ khí độc thôi, vậy đã là đỡ rồi. Thường thì với sự cố lò phản ứng như thế này, chuyện đáng sợ nhất chính là phát nổ, con số tử vong lúc đó thì không chỉ là ba người nữa đâu.”

Tiết Bồng nhanh chóng giải thích đơn giản về nguyên lí với Lục Nghiễm.

Khi lò phản ứng được vận hành, nó sẽ không ngừng chuyển động trộn khuấy chất hữu cơ bên trong, những chất hữu cơ này thường là những vật liệu nguy hiểm rất dễ cháy và xệt điện, một khi rò rỉ, tiếp xúc với không khí sẽ hình thành hợp chất phát nổ.

Trong khi đó, có nhiều chất hữu cơ thuộc nhóm vật phẩm độc hại, sẽ lập tức khiến nhân viên trúng độc ngạt thở.

Bản thân lò phản ứng có chức năng bốc hơi và làm nguội, nếu nhà máy đột ngột mất điện, lại không có chuẩn bị nguồn điện dự phòng hay nguồn điện dự phòng không được nối kịp, lò phản ứng ngừng hoạt động đột, nhiệt độ bên trong lại vẫn tiếp tục tăng cao, không thoát ra được, những lúc thế này rất có khả năng xảy ra hiện tượng

nổ lò phản ứng.

Vật chứa chất hữu cơ đều là thùng thiếc chứ không phải thùng nhựa, bởi vì khi chất hữu cơ dao động trong thùng sẽ sinh ra điện tích, thùng nhựa là vật cách điện, điện tích không truyền xuống được sẽ tích lại nhiều hơn, sẽ sinh ra tia lửa rồi phát nổ, thùng thiếc thì lại có thể dẫn điện tích ra ngoài.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm nói: “Nhưng ở đây có một vấn đề rất lớn.”

Tiết Bồng nhướng mày.

“Lò phản ứng hoàn toàn kín, nhiệt độ cao không toả ra được, vật liệu dễ phát nổ, vậy thùng thiếc cũng rất kín, bỏ vật liệu nhiệt độ cao vào thùng thiếc thì thành bom thùng thiếc rồi còn gì?”

“Đúng rồi, vấn đề là ở nhiệt độ cao.” Tiết Bồng lại lật ra trang sau nói: “Anh xem đi, bố tôi đã bổ sung thêm quá trình xử lý và phương án khẩn cấp khi mất điện chính xác ở đây.”

Lục Nghiễm nhìn theo chỗ Tiết Bồng chỉ vào, cả một đoạn dài bên dưới không có một dòng chỉ dẫn nào nói là phải chuyển chất hữu cơ ở nhiệt độ cao vào thùng thiếc, ở đây chỉ toàn viết làm thế nào để loại bỏ phế liệu qua đường ống và làm thế nào để làm nguội nhiệt độ, tránh dẫn đến phát nổ.

Lục Nghiễm nheo mắt, xem ra cả câu chuyện đều đã trở nên rõ ràng.

Tiết Bồng nói: “Có thể thấy rõ đây là một thao tác không thoả đáng dẫn đến việc rò rỉ khí độc. Nhưng mà có chỗ này rất kỳ lạ, phía trước viết Cao XX là tổ trưởng, vậy thì đúng ra nếu gặp phải trường hợp đột ngột này, trưởng xưởng hoặc tổ trưởng phải tiến hành theo kế hoạch khẩn cấp đã được chỉ định mới đúng, nhưng mà rõ ràng là họ không làm theo.”

Lục Nghiễm tiếp: “Chuyện xảy ra vào ba mươi lăm năm trước, công

nghiệp thành phố Giang vừa vực dậy, công nhân không đủ kinh nghiệm, cũng chưa gặp phải trường hợp tương tự, vì thế không lập ra kế hoạch khẩn cấp, sau khi xảy ra chuyện, do không có kinh nghiệm, bọn họ đã đổ vật liệu vào thùng thiếc để tránh lãng phí.”

“Nếu đã như vậy, vậy thì vì sao sau đó Cao XX vẫn trở thành công thần?” Tiết Bồng hỏi.

Lục Nghiễm lại lật về trang ban nãy nói: “Em xem, ở đây có viết này, vụ việc rò rỉ khí độc xảy ra trước, sau đó trường xưởng Cao XX mới thành lập đội xử lý nguy cơ. Cũng có nghĩa là Cao XX này đã giải quyết tốt hậu quả mới lập được công.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm chứng lại, suy nghĩ vài giây rồi lại nói: “Nhưng mà cũng có thể có khả năng khác...”

“Ý anh muốn nói là người ra lệnh xử lý chất hữu cơ khi đó có thể là Cao XX, vì thế hại chết ba nhân công, sau đó Cao XX giải quyết hậu quả thật ra là để bù đắp cho sơ suất của mình?”

“Ừm. Bố mẹ của Trần Lăng và Chung Ngọc đều từng làm trong nhà máy hoá chất, hơn nữa trước khi nhà máy đóng cửa thì bố mẹ Trần Lăng đã chết rồi. Theo lý thì với độ tuổi khi ấy của bố mẹ cô ta thì chắc khó có thể là phát bệnh đột ngột, vậy thì rất có khả năng là vì một tai nạn nào đó.”

Lục Nghiễm ngược mắt, ánh nhìn sâu hút, nói đến đây lại ngừng vài giây, nhanh chóng xâu chuỗi các manh mối lại với nhau trong đầu.

“Bây giờ anh đặt giả thiết, Cao XX chính là Cao Thế Dương, bố mẹ của Trần Lăng và Chung Ngọc đều là đồng nghiệp của Cao Thế Dương, hơn nữa trong sự kiện rò rỉ khí độc này, có người đã thiệt mạng, vậy thì cũng có thể giải thích được vì sao Chung Ngọc lại không tha thứ được cho vợ chồng Cao Thế Dương, còn dùng cách thức đầu độc mãn tính để giày vò họ.”

Tiết Bồng nghĩ một lát rồi nhanh chóng đưa ra nghi vấn: “Nhưng mà sau khi nhà máy đóng cửa, bố mẹ Chung Ngọc đã đưa cô ta đến thành phố Lịch, chứng tỏ bố mẹ cô ta không bị liên lụy tới. Hơn nữa, cho dù bố mẹ của Trần Lăng có liên quan đến vụ việc rò rỉ khí độc thì người tìm Cao Thế Dương để trả thù phải là Trần Lăng mới đúng, liên quan gì tới Chung Ngọc. Quan hệ của họ có tốt đến mấy thì Chung Ngọc cũng đâu đến mức phải giết người vì Trần Lăng chứ.”

Lục Nghiễm đăm chiêu suy nghĩ một lát rồi bảo: “Vì thế vấn đề bây giờ nằm ở chỗ bố mẹ Chung Ngọc...”

Tiết Bồng hỏi: “Có phải anh thấy là thân thế của Chung Ngọc cũng có vấn đề không?”

Lục Nghiễm âm ừ, cầm điện thoại tìm số Tề Thăng, đang định gọi đi thì đột nhiên lại khựng lại, tiếp đó cười tự giễu rồi bỏ điện thoại xuống.

Tiết Bồng hỏi: “Sao không gọi?”

“Trễ vậy rồi, còn là thứ sáu nữa, khoan đi đã.”

“Chuyện này đâu giống tính anh.”

“Nếu tự anh tra thì tất nhiên là chẳng hề hấn gì với anh rồi nhưng mà phân cục khu phía Đông còn bận chuyện khác, anh đâu cứ nhìn chăm chăm xem họ điều tra vụ nhà họ Cao hai bốn trên hai bốn được. Với lại muốn tìm hiểu về bố mẹ Chung Ngọc cũng không gấp gì hai ngày cuối tuần.”

Tiết Bồng không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm, trong mắt ánh lên nụ cười.

Lục Nghiễm nhìn vào mắt cô hỏi: “Em nhìn cái gì?”

“Anh thay đổi rồi, trước đây anh không quan tâm mấy chuyện này.”

Lục Nghiễm: “Trước đây anh toàn phải phục tùng mệnh lệnh, nhiệm vụ được giao xuống, anh phải hợp tác hết sức với đồng đội để tấn công kẻ địch. Lúc đó đâu có thấy khổ sở gì. Nhưng mà bây giờ thay đổi môi trường mới, còn cần một thời gian làm quen với đồng nghiệp mới, nếu anh vẫn làm việc theo cường độ của công việc trước đây thì không được mấy người theo kịp.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm sững lại: “Không chỉ mình anh đâu, em cũng thay đổi nhiều lắm.”

“Tôi có thay đổi hả?” Tiết Bồng chớp chớp mắt.

“Có đấy.”

Hai chữ vừa dứt, bầu không khí lại trở nên yên lặng.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm, đợi anh nói tiếp, Lục Nghiễm thì lại hình như tới giờ mới nhìn ra: “À... Nhưng mà cụ thể thì anh không nói ra được.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm im được một lúc, dời mắt đi lại nhìn thấy một quyển sách trên góc bàn, sách mang tựa “Tính cách MBTI”, nói về lý thuyết của mười sáu loại tính cách.

Lục Nghiễm cầm sách lên lật vài trang rồi hỏi: “Em xem đến đâu rồi?”

Tiết Bồng: “Cũng sắp xong rồi, anh thích hả?”

“Nếu có thể kết hợp cách phân chia tính cách mới này với tâm lý học điều tra thì chắc sẽ có ích trong việc phá án.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, phân tích thói quen, động cơ, tâm thế của một người thông qua vật chứng, kết hợp thêm phân chia tính cách, ít nhất

có thể phác hoạ được nghi phạm một cách chuẩn xác hơn.” Tiết Bồng đáp lời: “À, ở đây có bài trắc nghiệm, anh xem xong rồi để tôi đoán xem tính cách của anh thuộc nhóm nào, xem tôi đoán có đúng không.”

Lục Nghiễm cầm sách lên: “Được thôi.”

Tiếp đến lại là một khoảng không im ắng.

Cho đến khi Lục Nghiễm ho khẽ một tiếng trước, mong muốn tìm được chủ đề mới.

Nhưng Tiết Bồng lại cầm điện thoại lên trước, nhìn đồng hồ rồi bảo: “Muộn quá rồi, anh đưa Barno về sớm đi, cuối cùng cũng nghỉ ngơi được cuối tuần, chơi với Barno nhiều vào.”

Lục Nghiễm sững lại: “Ờ, vậy anh đi đây.”

“Ừm.”

Hai người lần lượt xuống dưới, Barno ở bên dưới nghe thấy tiếng bước chân, nhanh chóng ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào cả hai với đôi mắt tròn xoe.

Tiết Bồng ngồi xổm xuống ôm lấy Barno nói: “Barno à, tuần sau lại tới thăm em nhé.”

Barno thè lưỡi như đang cười.

Lục Nghiễm dắt Barno ra cửa, Barno lên xe rồi, Tiết Bồng lại gọi anh, sau đó xách hai túi hạt và đồ hộp lớn đưa cho anh.

“Mớ này đều là tôi mua cho Barno hết đấy, anh mang về luôn đi.”

Barno ngồi ở ghế sau sủa “gâu” một tiếng như tỏ ý cảm ơn.

Lục Nghiễm bỏ đồ vào cốc nói: “Coi bộ chắc mai mốt sớm nào cũng phải dắt nó đi chạy bộ rồi, không thôi ngày nào cũng nằm nhà ăn hạt chắc ú nu ra mất.”

Tiết Bồng cười bảo: “Vậy anh nói được phải làm được đấy nhé, nhớ chơi với nó mỗi ngày đấy.”

“Ừm, anh biết mà.”

Lục Nghiễm lên xe nổ máy, kéo cửa sổ xuống bảo: “Bọn anh đi đây.”

“Đi đường khuya cẩn thận.”

Xe chạy đi rồi, ánh đèn dần biến mất trong màn đêm, Tiết Bồng cũng quay người vào nhà, vừa đóng cửa lại thì bỗng nhớ đến một việc, giơ tay gõ cốc vào đầu.

Cô định đưa kết quả kiểm nghiệm ban đầu của chai nước của Trần Lăng cho Lục Nghiễm xem, ai ngờ nói một hồi lại quên.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hiện tại xem ra thì chai nước hồ đó hình như cũng không liên quan trực tiếp đến vụ án Chung Ngọc.

Tiết Bồng vội quay về tầng trên, cầm quyển sổ ghi chép trên bàn thí nghiệm lên tiếp tục mài mò.

Thời gian trôi qua lúc nào không biết, lúc Tiết Bồng đứng dậy lần nữa là đã gần rạng sáng.

Tiết Bồng thu xếp sổ sách, vào toilet tắm rửa, sấy cho khô tóc rồi lấy Melatonin trên đầu giường ra uống vào rồi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lục Nghiễm thức dậy từ sớm, dắt Barno đi dạo.

Chủ và chó cùng nô đùa vui vẻ, đến hơn mười giờ mới về nhà, Barno

ăn một bát hạt lớn, Lục Nghiễm cũng ăn sáng rồi nhìn lại thời gian, lúc này đã là gần trưa.

Lục Nghiễm bước ra khỏi nhà, vốn định lái xe đến nhà hàng mà Ngải Tiểu Nguyên đã đặt trước, trước khi lên xe, tìm kiếm thử bãi đậu xe gần đó, nhận thấy nơi đấy rất khó đậu xe nên đổi ý bắt xe đi.

Đường có hơi kẹt, lúc đến nhà hàng đã qua mười hai giờ trưa.

Dáng người Lục Nghiễm cao ráo, bước vài bước qua khỏi bậc thềm trước cửa nhà hàng, vừa vào cửa đã nhìn thấy một cô gái vẫy tay ra hiệu ở bên trong, đó chính là Ngải Tiểu Nguyên.

Lục Nghiễm bước đến, nghe thấy Ngải Tiểu Nguyên nói: “Cuối cùng cậu cũng tới, đi thôi, Thường Phong đã ở trong phòng rồi. Ban đầu cậu ấy cũng nói là có thể sẽ tới muộn một chút, phải gặp khách hàng, không ngờ bên đó kết thúc sớm hơn dự tính nên sang luôn.”

Đến lúc rẽ sang hành lang, Ngải Tiểu Nguyên đột nhiên ngừng lại nhắc: “Lát nữa... Mình sẽ cố giảng hoà, cậu cũng ráng nói ngọt mấy câu nhé, Thường Phong thích sĩ diện, mình cứ chiều cậu ấy tí, để cậu ấy không tự ái, vậy là chắc không sao nữa đâu.”

Lục Nghiễm: “Ừm, mình biết rồi.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến cửa phòng vip, Lục Nghiễm đẩy cửa vào, vừa ngược mắt lên đã nhìn thấy Thường Phong đang ngồi trước bàn uống trà.

Mấy năm nay Thường Phong thay đổi rất nhiều, trông có vẻ khỏe mạnh hơn trước khi vào tù, da dẻ cũng khỏe khoắn hơn trước nhưng trông tổng thể vẫn khá gầy.

Tuy mới hai mươi bảy tuổi, khuôn mặt Thường Phong đã hiện lên vài nếp nhăn mờ mờ, mất đi chút thần thái thời niên thiếu, cũng không sắc bén chấn áp người khác như trước khi ở tù nữa, dường như đều

đã bót gai góc hơn, hoặc có thể là y đã giấu đi.

Lục Nghiễm đứng ở cửa, khựng bước lại, ánh mắt lúc đi vào rất nhẹ nhàng: “Lâu quá không gặp.”

Thường Phong cũng đứng dậy cười: “Phải đấy, lâu quá không gặp, hơn hai năm rồi còn gì.”

Ngải Tiểu Nguyên vội vàng nói: “Này, mau ngồi đi, mình đói rồi, tụi mình mau gọi món, gọi thêm cả mấy chai rượu nữa.”

Hai người đàn ông ngồi xuống, không nói năng gì một lúc lâu, ánh mắt cũng rất ít khi gặp nhau, toàn là Ngải Tiểu Nguyên nói từ đầu đến cuối, bầu không khí càng lúc càng gượng gạo.

Đến lúc gọi món xong, Ngải Tiểu Nguyên đứng dậy đi vào toilet, trong phòng chỉ còn lại Lục Nghiễm và Thường Phong.

Trong lòng họ đều rõ, đây là vài phút Ngải Tiểu Nguyên cố tình dành riêng cho họ nói chuyện với nhau, có nhiều chuyện, hai người đàn ông tự nói với nhau thì thích hợp hơn.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhìn thẳng vào Thường Phong: “Ở trong đó thế nào vậy, có thích nghi được không?”

Thường Phong nói: “Cũng được, nhờ ơn cậu. Mình biết cậu có đánh tiếng với cảnh sát trại giam, họ khá là chiều cố mình.”

Lục Nghiễm mím môi không đáp.

Im lặng vài giây, Lục Nghiễm mới lại lên tiếng: “Thật ra chuyện đó...”

Thường Phong lại nhanh chóng cắt ngang: “Đó là vấn đề của mình. Làm sai thì phải tự nhận lấy hậu quả, điều này rất công bằng. Cậu không làm sai, cậu là cảnh sát, đó là chuyện cậu nên làm.”

Lục Nghiễm thở dài không nói.

Ngay tại khoảnh khắc này, anh nhìn thấy được những thứ khác trong mắt Thường Phong, lòng cũng hiểu rõ.

Lần này, người lên tiếng trước lại là Thường Phong: “Ở lập trường của cậu, mình rất hiểu tại sao cậu lại làm như vậy. Thế nhưng ở góc độ của mình, mình không thể nào xem cậu là anh em được nữa. Sau này cứ làm cho có trước mặt Tiểu Nguyên thôi, mình sẽ không tới những buổi tụ họp thế này nữa đâu.”

“Mình hiểu.” Lục Nghiễm đáp.

Không níu kéo cũng không giải thích, có lẽ có nhiều chuyện, có nhiều người là như thế đấy, xung đột với nhau vì nguyên tắc của mỗi người, vì trong lòng có khúc mắc, dù đã từng thân thiết tới mấy, bây giờ cũng chỉ có thể như người xa lạ.

Đúng là có tiếc thật, nhưng không hề hối hận.

Như Khổng Tử đã nói đấy thôi: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”(*)

(*)Không cùng chí hướng thì không thể cùng mưu sự nghiệp được.

Lục Nghiễm khui ly rượu trên bàn, rót ra hai ly, đưa một ly cho Thường Phong, đứng dậy nói: “Uống xong ly này rồi chia tay trong vui vẻ, chúc cuộc đời sau này của cậu luôn thuận buồm xuôi gió.”

Thường Phong khẽ cười nhưng không chút chân thành, y cũng đứng dậy, bưng ly rượu lên, chạm cốc với Lục Nghiễm.

Sau tiếng ly rượu chạm “cách” vào nhau, cả hai không hẹn mà cùng uống sạch.

Thường Phong đặt ly xuống, lau khóe miệng, lên tiếng trước: “Có chuyện này mình hiểu lắm cậu. Trước khi ăn bữa chia tay này, mình

phải nói rõ với cậu.”

Lục Nghiễm: “Cậu nói đi.”

“Mình cứ nghĩ là năm đó cậu đưa mình tới Cục Cảnh sát là vì cậu cũng theo đuổi Tiểu Nguyên.”

Lục Nghiễm ngớ ngàng, lần này anh thật sự rất kinh ngạc.

Thường Phong: “Mình cứ nghĩ cậu biết là không có cơ hội thắng mình nên mới dùng cách này để trừ khử tình địch là mình. Nhưng mà ba năm qua rồi, mình thấy hai người cũng không có tiến triển gì, xem ra lúc đầu mình nhỏ nhen quá.”

Lục Nghiễm cuối cùng cũng lên tiếng: “Mình chỉ coi Tiểu Nguyên như bạn bè, bạn từ thuở nhỏ.”

“Ừm, giờ thì mình biết rồi.” Thường Phong cười nói: “Vì thế nếu sau này có một ngày mình có thể theo đuổi được Tiểu Ngải, mong cậu chuẩn bị tâm lý trước.”

Lục Nghiễm cau mày, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Từ sau đó, Thường Phong cũng không nói gì thêm nữa.

Vài phút sau, Ngải Tiểu Nguyên đã quay về, thấy họ đã khai rượu thì trách móc là sao không đợi mình, tiếp đó cũng tự rót lấy một ly.

Thường Phong cản cô lại: “Cậu quên rồi à, cậu dị ứng với cồn đấy.”

Ngải Tiểu Nguyên cười: “Vậy nên mình mới uống thuốc chống dị ứng trước rồi, yên tâm đi, uống một ly thôi, không sao đâu, chứ không thì uống thuốc công cốc rồi.”

Thường Phong thờ dãi, cầm lấy chai rượu, hết sức “keo kiệt” rót cho Ngải Tiểu Nguyên non nửa ly, không cho trả giá.

Lục Nghiễm nhìn thấy cảnh này, không nhúc nhích cũng không nói gì, vẻ mặt vẫn bình thản từ đầu tới cuối, ánh mắt không chút gợn sóng, cứ như chỉ là người ngoài cuộc.”

Bữa ăn nhanh chóng trôi qua trong sự gượng gạo, từ đầu tới cuối chỉ có mình Ngải Tiểu Nguyên lo liệu, hai người đàn ông đều biết cô rất mệt mỏi, cũng rất miễn cưỡng, nhiều lần cạn cả chủ đề, nói càng lúc càng đi đâu đâu.

Hơn nữa ba người là bạn từ tấm bé, từ nhỏ đã thân nhau, vì thế dù Ngải Tiểu Nguyên có che giấu giỏi đến mấy cũng sẽ vô ý lộ ra chút bối rối, điều này vẫn không thể qua mắt được họ.

Đến lúc Lục Nghiễm đứng dậy trước, lấy cớ còn có việc ở Cục, chuẩn bị rời đi.

Ngải Tiểu Nguyên sững sờ, nhanh chóng bước theo Lục Nghiễm ra cửa, đến đi đến hành lang mới hỏi: “Cậu bạn thật hả? Không ở lại một lát nữa sao?”

Lục Nghiễm cười hờ hững: “Mình bận thật mà, các cậu ăn tiếp đi.”

Ngải Tiểu Nguyên cau mày, có chút phiền não: “Nhưng mà như thế là hai cậu đã làm lành rồi chưa vậy, mình cứ thấy...”

Có lẽ Ngải Tiểu Nguyên vẫn còn như thời thiếu nữ ngây ngô, nghĩ là có thể giải quyết xích mích, hiềm khích bằng một bữa ăn.

Lục Nghiễm không đáp, chỉ cụp mắt, vài giây sau mới vô vai Ngải Tiểu Nguyên nói: “Về đi, mình đi đây.”

Lục Nghiễm nói rồi quay đầu rời đi.

Ngải Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm phía cuối hành lang một lúc lâu rồi mới cúi đầu quay về phòng ăn.

Mặt khác, sau khi ra khỏi quán ăn, Lục Nghiễm cầm điện thoại bắt xe.

Ai ngờ xe còn chưa tới, Tề Thăng đã gọi điện đến.

Lục Nghiễm bắt máy nghe ngay thấy Tề Thăng nói: “Đội phó Lục, sáng nay Cao Thế Dương cấp cứu thất bại, mất rồi.”

Lục Nghiễm sững lại, yên lặng vài giây, trong đầu xuất hiện hình ảnh ông bác gây gỗ với người khác ở quán ăn hôm đó.

Lục Nghiễm hỏi: “Báo cho Chung Ngọc biết chưa. Cô ta phản ứng thế nào?”

“Nghe được tin xong cứ cúi gằm mặt không nói gì.”

Tề Thăng lại tiếp: “Ngoài ra thì Cao Lực Minh cũng sắp không xong rồi, bệnh viện đã thông báo cho chúng ta, bảo rằng tình hình rất không lạc quan.”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

Tề Thăng nhanh chóng báo cáo tiến độ điều tra mới: “Chúng tôi đã đến trại giam để điều tra về cô Trần Lăng mà anh nói, cũng đã đi hỏi thăm hết các nơi trước kia mà Trần Lăng sống, chứng thực được rằng trước kia bố mẹ cô ta từng làm việc trong cùng một nhà máy hóa chất với Cao Thế Dương, Lý Lan Tú. Bố của Trần Lăng tên là Trần Thực Xuyên, là công nhân thiệt mạng trong vụ rò rỉ khí độc ba mươi lăm năm trước.”

Nói vậy thì về cơ bản, những suy đoán tối qua đều đúng cả...

Lục Nghiễm dò hỏi: “Vậy mẹ của Trần Lăng thì sao?”

Tề Thăng: “Điều này có sai lệch với lời khai của Chung Ngọc. Mẹ của Trần Lăng lại không phải công nhân nhà máy hóa chất nhưng bà ấy

dạy học ở trường tiểu học gần nhà máy, trong vụ rò rỉ khí độc, mẹ cô ta cũng là nạn nhân, lúc đó sau khi bị trúng độc đã được đưa vào bệnh viện cùng với học sinh, không bị nguy hiểm tính mạng nhưng lúc đó bà ấy đang mang thai lần hai, vì trúng độc nên không may sảy thai. Trong cùng một ngày, mẹ Trần Lăng mất cả chồng lẫn con, sau đó trầm cảm, chưa được bao lâu thì tự sát.”

Ánh mắt Lục Nghiễm dần nặng nề hơn.

Mạch câu chuyện dần trở nên rõ ràng, thì ra cả gia đình Trần Lăng lại có thù hận sâu sắc như thế với cả nhà Cao Thế Dương, thế nhưng trong cả câu chuyện vẫn còn thiếu chi tiết của Chung Ngọc, dường như nhân vật này vẫn cứ lơ lửng bên ngoài.

Tề Thăng nói: “Đến hiện tại thì tất cả điều tra đều không chứng thực được Chung Ngọc có động cơ đầu độc hai vợ chồng Cao Thế Dương...”

Lục Nghiễm quả quyết: “Điểm phá bỏ khó khăn chắc vẫn nằm ở Trần Lăng. Còn nữa, phải tìm được người biết được sự tình năm đó, trong vụ việc rò rỉ khí độc lần ấy, mất điện chỉ là cái cớ, nguyên nhân thật sự dẫn đến sự việc là do thao tác sau đó mới xảy ra bi kịch như vậy. Chuyện này nhất định có liên quan tới Cao Thế Dương, người thân của Chung Ngọc chắc chắn cũng bị liên lụy. Cứ điều tra theo hướng này, chắc chắn sẽ có kết quả.”

Tề Thăng sửng lại, thoáng kinh ngạc với lời nói của Lục Nghiễm, vội nói: “Nhưng mà đội phó Lục, dù cuối cùng chúng ta có thể chứng thực được người thân của Chung Ngọc cũng có dính dáng trong đó thì vẫn thiếu chứng cứ trực tiếp chứng minh cô ta đầu độc vợ chồng Cao Thế Dương.”

Đúng vậy, bây giờ vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp, tất cả mọi dấu vết đều bị Chung Ngọc xóa mất, nhân chứng duy nhất là Cao Lực Minh cũng đang ở bên kia bờ vực của sự sống.

“Tôi sẽ bàn với Chi đội Hình sự về chứng cứ, hoặc là trở lại hiện trường điều tra lần nữa.” Lục Nghiễm nói: “Còn chân tướng sự việc năm đó thì tôi nhớ là chính phủ từng tham gia điều tra. Vậy thì chính phủ thành phố chắc cũng còn lưu lại hồ sơ, tôi sẽ tìm đường hỏi, những chuyện khác đành phải giao lại cho mọi người vậy.”

Tề Thăng sừng sốt thấy rõ: “Vâng, tôi hiểu rồi.”

Trao đổi qua điện thoại xong, xe Lục Nghiễm bắt cũng đã tới trước mặt.

Lục Nghiễm lên xe, vừa ngồi xuống đã gọi điện cho Tần Bác Thành.

Nhưng điện thoại vừa reng lên anh đã nhanh chóng ngắt máy, đổi sang Wechat.

Vài giây sau, Tần Bác Thành lại gọi đến hỏi: “Nghiễm, con kiểm chú hả? Sao vừa reng đã cúp máy rồi.”

Lục Nghiễm: “Dạ, chú Tần, con tính hỏi chú ít chuyện, vừa gọi tới thì nghĩ chắc chú đang bận nên thôi.”

Tần Bác Thành cười: “Giờ chú không bận, có chuyện gì về nhà nói đi, đúng lúc mẹ con vừa nấu súp nấm tuyết này, con mau tới đây, cả nhà mình cùng gặp mặt.”

“Thì ra chú ở nhà ạ, dạ vâng, vậy giờ con tới nói luôn.”

Giải thích từ ngữ:

Lò phản ứng: Nói trắng ra thì là thùng khuấy chân không, rất nhiều hoạt động sản xuất của các ngành nghề như hoá chất, y dược, dầu mỏ, nông dược, lương thực đều không thể thiếu nó. Thiết bị bao gồm các chức năng làm nóng, làm bốc hơi, làm nguội và khuấy trộn, vì thể

ngihthì thòicũng biếtt, mặtkhĩ mấttiệnn sẽ rấtdễ xảy rasiự cồ. Thườngrầđều sẽ cồ nguồnn điệnn dự phòngr, dù khồngr cồ thĩ cũngr phải chưởnbị trướchướng dẫnpườngr ảncấpbách dự phòngr an toànn, khĩ xảy ravấndề phải lậptứclàmtừ hướng dẫnan toànn.

Lý thuyếttừ mườisáulọaitính cáchtừ MBTI, nềntàngr đượcthiếtlậpdựatrênpânhốatám lọaitính cáchtừ Carl Jung, sảu đốrlạicồ chuyềngiatiểmlý họcmổ xẻ tám tính cáchtừ mặtlầnnữa, trở thànhmườisáukiểu. Rấtnhiềunhà tướndựng củacácdồanhnghĩệplớndều rấttừ trọng về bảitắcnghĩệnpânhốatính cáchtừ này đễ đễ quảnlý sảu này. Quândộicủamộtsố quốcgiasảu lọaitừ tướnchồnmộtsố tính cáchtừ.

Nếumộingườithấyhứngrừthứ thĩ cồ thể lậnmặng làmmộtsố tắcnghĩệnthử xem nhế~~~

Chương 38

Trên đường Lục Nghiễm ngồi xe về nhà, Tiết Bồng cũng vừa lấy xong xe đã sửa.

Vừa loay hoay một lúc đã nghe thấy điện thoại từ Cục gọi tới, biết được tin tức qua đời của Cao Thế Dương, di thể đang được chuyển từ nhà xác bệnh viện tới, chuẩn bị chiều nay sẽ bắt đầu khám nghiệm tử thi, bác sĩ pháp y thực hiện là Quý Đông Duẩn.

Tiết Bồng vừa nghe đã lập tức xin phép Phùng Mông cho tới chụp ảnh.

Phùng Mông chỉ cười: “Con mà không gọi là thầy còn thấy lạ đấy. Được rồi, chữa sẵn chỗ cho con rồi. Thầy chỉ nhắc một chuyện thôi, Cao Thế Dương chết do nhiễm độc thủy ngân, mọi người phải bảo hộ thật tốt đấy.”

Tiết Bồng: “Thầy yên tâm đi ạ.”

Chuyện được quyết định như thế, Tiết Bồng bèn nhắn tin cho Lục Nghiễm.

“Chiều nay khám nghiệm tử thi Cao Thế Dương, chắc anh đã biết tin rồi đúng chứ? Thầy đã duyệt cho tôi đến chụp ảnh rồi.”

Lục Nghiễm nhìn thấy tin nhắn, thoáng sửng người: “Tin tức của em cũng nhạy bén ghê. Cũng được, khám nghiệm tử thi xong có phát hiện ra được gì nhớ nói sớm với anh.”

“Tất nhiên rồi, tôi không nói thì anh cũng hỏi cho bằng được thôi.”

Lục Nghiễm bật cười, đang định nói thêm gì đó để kết thúc cuộc trò chuyện nhưng nghĩ lại thì hình như có nói gì cũng dư thừa, cuối cùng chỉ gửi một cái mặt cười.

Cách một lúc sau, Tiết Bồng mới hỏi: “Anh không biết cái mặt cười này trên mạng có ý là gì đâu hả?”

Lục Nghiễm ngơ ngác lại: “Ý gì?”

“Dùng để chửi đấy.”

“...”

“Sau này anh sẽ dùng cẩn thận.”

“Ờ.”

(*) Cái mặt cười anh Nghiễm dùng là cái này đây mọi người ạ:) , nhìn cứ như đang nói mày nhìn xem tao có vui không ấy.:))))))))))))))

Chưa được bao lâu, Lục Nghiễm đã tới nhà.

Tề Vận Chi đã biết trước là Lục Nghiễm sắp về, múc canh nấm tuyệt vừa nấu xong ra ngay lập tức, lại vào bếp gọt một đĩa trái cây to.

Lục Nghiễm vừa vào đến cửa, Tề Vận Chi đã ra đón, trong lúc anh đang hay dép và rửa tay thì bà cứ gắng hỏi về tình hình dạo này, còn cả chuyện sau lần xem mắt hôm trước với Diêu Tố Vấn nữa.

Lục Nghiễm không trả lời mà hỏi lại: “Diêu Tố Vấn nói thế nào ạ?”

“Còn nói thế nào nữa, nói là thấy con cũng tốt bụng, hơi nghiêm tí, bảo là làm đồng nghiệp trước xem thế nào.”

“Ồ, vậy con với cô ấy nghĩ như nhau đấy.”

Tề Vận Chi nghe là biết Lục Nghiễm đang qua loa cho có với mình:
“Ôi trời, coi bộ mày chả thích con bé đó rồi.”

Lục Nghiễm cười: “Mẹ, con nói chuyện với chú Tần cái này đã.”

“Mẹ biết rồi, chú Tần nói với mẹ rồi, ông ấy ở trong phòng làm việc đấy, con đi đi.”

“Dạ.”

Cửa phòng làm việc khép hờ, Tần Bác Thành đang rèn chữ trên bàn làm việc bên trong.

Tần Bác Thành cũng ít có thú tiêu khiển, không hút thuốc cũng không uống rượu, chỉ lâu lâu hút vài điếu đối phó trên bàn nhậu, sở thích duy nhất thường ngày là rèn chữ thư pháp, đôi lúc cũng có vẽ tranh thủy mặc.

Lúc Lục Nghiễm gõ cửa bước vào, Tần Bác Thành vừa xong nét cuối cùng, đang ấn con dấu lên bên trên.

Nghe thấy tiếng động, Tần Bác Thành buông bút đứng dậy cười:
“Nghiễm, nào, xem chữ chú viết thế nào?”

Lục Nghiễm đóng cửa lại, đi đến bên bàn xem, trên giấy là bốn chữ “lập địa thành phật” viết với thể Hành Thảo thư.

“Đến người trong làng thư pháp nhìn thấy chữ của chú Tần cũng phải tự thẹn kém xa nữa mà, con chỉ là đứa không biết gì thôi.”

Tuy nói thế nhưng ánh mắt của Lục Nghiễm vẫn cứ nhìn chăm chăm vào nét chữ rồng bay phượng múa ấy, yên lặng một lúc, anh mới ngược mắt, nhìn vào mắt Tần Bác Thành mà nói: “Tuy con không rành nhưng bốn chữ này lại mang đến cảm giác khá là rộng mở thông suốt.”

Tần Bác Thành vỗ vai Lục Nghiễm, cùng anh ngồi sang sofa, ngồi xuống rồi lại bảo: “Con có cảm giác này chứng tỏ không uống công chú viết mấy chữ đó.”

Lục Nghiễm hiểu ý: “Chú định tặng ai sao ạ?”

“Tặng một người bạn cũ. Ông ấy thích thư pháp của chú lắm, thích từ nào tới giờ, chú cũng nghĩ mãi, muốn tặng ông ấy một bức viết chữ nhưng mấy năm nay viết đi viết lại, mà cứ thấy nếu tặng ông ấy thì vẫn còn thiếu gì đó.”

Lục Nghiễm đột nhiên nhớ ra: “Nhắc đến chuyện này, con cũng có nhớ tới một câu.”

“Ồ, con nói đi.”

“Câu đó là “Kẻ tham lam nhận nghiệp như chó đói, người đầu độc nhận nghiệp như cọp sói.” Con chỉ biết đây là một câu trong đạo Phật, chú Tần kiến thức xa rộng, chắc có thể giải đáp giúp con.”

Tần Bác Thành tỏ vẻ ngạc nhiên: “Lạ thật, sao tự dưng con lại hứng thú với Phật học thế?”

Lục Nghiễm: “Không phải con có hứng thú mà là vừa mới có một vụ án, trước khi chết, người chết từng viết nửa vế trước của câu này, con thấy rất thú vị nên tìm luôn nửa câu sau.”

“Thì ra là vậy à.” Tần Bác Thành cười: “ “Kẻ tham lam” ở đây chỉ người bủn xỉn lại còn có lòng tham không đáy. Câu này mang ý nghĩa là những người tham lam, những người đầu độc người khác đều sẽ nhận phải báo ứng. Còn “chó đói” ở đây thì chú nghĩ chắc là đang chỉ cõng ngựa quý, một trong sáu cõng luân hồi đấy.”

Lục Nghiễm rất nghiêm túc lắng nghe, vừa lí giải về lời giải thích của Tần Bác Thành, vừa liên hệ với vụ án của Trần Lăng và Chung Ngọc.

Phật giáo rất quan trọng thuyết pháp nhân quả luân hồi, người phương Đông cũng luôn tin rằng làm ác thì đến cuối cùng cũng sẽ phải nhận hậu quả, rõ là Trần Lăng và Chung Ngọc cũng thế, họ tin chắc rằng người làm việc ác sẽ nhận quả báo, chỉ là quả báo của Cao Thế Dương không phải tự nhiên, mà là do người làm ra.

“Người đầu độc” ở đây không khó giải thích, nếu vụ việc rò rỉ khí độc thật sự có liên quan đến Cao Thế Dương, vậy thì trong lòng Trần Lăng và Chung Ngọc, ông ấy chắc chắn là “người đầu độc”, thế nhưng “kẻ tham lam” thì sao? Cụm từ này đang ám chỉ sự kiện nào?

Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ giây lát mới choàng tỉnh, nhìn thấy Tần Bác Thành đang mỉm cười nhìn mình, vội nói: “À đúng rồi, chú Tần, con muốn tìm hiểu một chuyện, có thể phải lật lại hồ sơ tòa thị chính.”

“Vậy sao, con muốn tìm hiểu chuyện gì?” Tần Bác Thành ngạc nhiên.

Lục Nghiễm nhanh chóng thuật lại vụ việc rò rỉ khí độc ba mươi lăm năm trước, tiếp đó bèn hỏi: “Chú còn nhớ gì về chuyện này không?”

“Rò rỉ khí độc...” Tần Bác Thành nghĩ một lúc rồi nói: “Theo như chú nhớ thì nhà máy khu phía Nam không chỉ xảy ra có mỗi chuyện này, nhất là khoảng ba mươi mấy năm trước, liên tiếp xuất hiện rất nhiều sự cố, tất nhiên là đều không phải xảy ra ở cùng một nhà máy. Một khi xảy ra sự cố kiểu như thế này, chính phủ sẽ ra lệnh đóng cửa chỉnh đốn, có mở cửa lại được nữa không cũng không biết được. Thế này đi, để chú hỏi giúp con, con đợi một lát.”

Tần Bác Thành nhanh chóng đứng dậy, cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc ấn số gọi: “Thư ký Lý, chỗ tôi có chút chuyện, cậu mau chóng cho phòng tài liệu tìm xem...”

Tần Bác Thành dặn dò xong thì cúp máy, lại cười bảo: “Yên tâm đi, chú đã bảo thư ký Lý đi hỏi rồi, muộn nhất thì mai cũng sẽ có tin tức.”

Lục Nghiễm cũng cười: “Con tới tìm chú quả là đúng đắn, cảm ơn chú Tần.”

“Con đấy, đừng có chỉ khi có chuyện mới về nhà, mẹ con cứ nhắc con suốt, có thời gian thì nhớ về ăn cơm, nói chuyện cùng mẹ với chú.” Tần Bác Thành chắc là suốt ngày phải nghe Tề Vận Chi cảm râm, ông lại hỏi: “Phải rồi, mấy ngày nay công việc thế nào, thích nghỉ hơn thời gian đầu rồi phải không?”

Lục Nghiễm: “Càng lúc càng quen tay hơn, đồng nghiệp cũng hợp tác với con rất tốt, điều tra vụ án hình sự cũng có sức hấp dẫn riêng.”

Tần Bác Thành nghe thấy vậy, cuối cùng cũng yên tâm.

Ai ngờ Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề nói: “Nhưng mà chú Tần đừng quên đấy, nếu con có biểu hiện xuất sắc ở Chi đội Hình sự thì một năm sau vẫn mong chú điều con về lại đội chống ma túy như đã nói.”

Tần Bác Thành chứng lại: “Sao thế, chuyện trước kia con vẫn còn đang điều tra à?”

“Cũng phải có kết thúc đảng hoàng chứ chú, dù Chung Lệ mất rồi thì cũng phải giải thích được, đâu thể chết không thấy xác. Con sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Anh nói xong, cả căn phòng lại trở nên im ắng.

Tần Bác Thành thở dài, nhìn ra cửa phòng trước rồi mới nhỏ giọng nói: “Nếu con thật sự không chịu buông bỏ, một năm sau chú sẽ điều con về lại nhưng đừng nhắc chuyện này trước mặt mẹ con, mất công bà ấy lại lo.”

Lục Nghiễm: “Con biết rồi ạ.”

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng đã về đến Cục thành phố, trang bị đồ

bảo hộ, đeo mặt nạ phòng độc rồi bước vào phòng giải phẫu.

Quý Đông Duẩn và trợ lý đã chuẩn bị xong xuôi, thấy Tiết Bồng đến đều rất bất ngờ.

Tiết Bồng đi đến đứng trước thi thể của Cao Thế Dương cùng Quý Đông Duẩn và trợ lý Thần, cúi đầu với người chết.

Tiếp đến, Quý Đông Duẩn nói: “Bắt đầu thôi.”

Tiết Bồng cầm máy chụp ảnh lên, trợ lý Thần cũng bắt đầu ghi chép.

Đầu tiên là kiểm tra bề ngoài thi thể, chỉ là lần này trước khi khám nghiệm tử thi thì đã biết Cao Thế Dương chết do nhiễm độc thủy ngân mãn tính rồi.

Cao Thế Dương cũng giống như những người chết vì trúng độc thủy ngân thường thấy khác, vì tiếp xúc với thủy ngân trong thời gian dài hoặc hít vào khí thể thủy ngân nên niêm mạc trong khoang miệng, dấu răng, vết hầu và thực quản đều xuất hiện hiện tượng bị ăn mòn không mở các mức độ khác nhau, còn hình thành cả nấm trắng do hoại tử, màng nhầy ruột kết ứ nước tụ máu, thận sưng to, da sưng tấy trắng bệch.

Cái quan trọng nhất chính là phổi, vừa mở ra, hạt thủy ngân đã rơi lách tách xuống bàn mổ, trên lá phổi toàn là thủy ngân, thủy ngân làm tắc nghẽn mạch máu, ngột thở mà chết.

Trợ lý Thần vừa ghi chép vừa nói: “Theo pháp y Quý lâu vậy rồi mà đây là lần đầu tiên tôi thấy một lá phổi tắc đầy thủy ngân như thế đấy.”

Tiết Bồng không đáp, vẫn đang chăm chú chụp ảnh.

Quý Đông Duẩn nói: “Nhiễm độc thủy ngân nghe có vẻ rất xa rời với cuộc sống nhưng thật ra lại rất gần chúng ta, chỉ hơi sơ suất bất cẩn

là sẽ để lại mầm tai hại”

Quý Đông Duẩn nói với giọng đều đều, vừa lấy cơ quan nội tạng của Cao Thế Dương ra, chuẩn bị lát nữa đi kiểm tra phần cắt, vừa tiện thể thuật lại một vài trường hợp trúng độc thủy ngân mãn tính.

“Nếu là dung dịch thủy ngân thì sẽ không tan trong nước, cũng không tan trong axit dạ dày và dịch ruột non, vì thế sau khi đi vào cơ thể người cũng sẽ được bài tiết thành phân và nước tiểu, về cơ bản không có rủi ro nhiễm độc. Nhưng kiểu thủy ngân thể khí này thì lại rất khó nói. Một số nơi vẫn còn đang sử dụng phương thức hun khói cổ truyền có chứa thủy ngân để trị bệnh, nếu chỉ một hai lần, lượng hấp thụ của khí thủy ngân đi vào ruột và dạ dày khá ít, cũng sẽ bị loại bỏ trong cơ thể, thế nhưng Cao Thế Dương hít phải khí thủy ngân trong một thời gian dài, đã xâm nhập vào phổi từ lâu rồi.”

Trợ lý Thần tiếp: “Phải đấy, lúc còn đi học có nghe giáo viên nói ở nước ngoài có bệnh nhân phải phẫu thuật ở vùng bụng, cần phải cắm ống giảm áp vào đường ruột, kết quả thủy ngân trong ống giảm áp bể ra trong lúc đưa đến xét nghiệm, bệnh nhân hít vào trực tiếp, nhiều năm sau dần xuất hiện triệu chứng tổn thương phổi, hai mươi mấy năm sau mới chết vì suy hô hấp.”

Tiết Bồng vẫn không nói gì từ đầu đến cuối, chỉ yên lặng nghe họ thuật lại.

Quý Đông Duẩn lấy ra hết những thứ cần kiểm tra, bắt đầu khâu thi thể lại, lúc này mới chuyển chủ đề sang Tiết Bồng: “Hôm nay em hơi khác nhỉ.”

Tiết Bồng khựng lại, hiểu ý hỏi: “Vì em không hỏi gì sao?”

“Thường thì lúc phân tích vụ án hoặc là lúc khám nghiệm tử thi, em sẽ nói thêm vào vài câu, hôm nay sao im re vậy?”

Tiết Bồng khẽ thở dài, mấy giây sau mới nói: “Em chỉ không biết phải

nói gì, thấy có gì đó rất kỳ lạ. Em nghĩ người đầu độc chắc phải có một số kiến thức y học, cũng chắc chắn đã chuẩn bị bài bản, tỉ mỉ chọn lựa cách thức giết người, cuối cùng mới chọn cách thức giết người vô hình này.”

“Từ một góc độ nào đó thì có thể nói là vậy.” Quý Đông Duẩn nói: “Dấu hiệu nhiễm độc thủy ngân mãn tính khá kín đáo, hơn nữa lại còn đa dạng, dù là tổn hại não, gặp vấn đề về tinh thần thì dấu hiệu bên ngoài cũng chỉ là bực dọc, âu lo, mất ngủ, kém tập trung, đôi lúc còn mất kiểm soát cảm xúc, thật ra rất nhiều người lớn tuổi đều mắc phải những triệu chứng trên. Ngón tay, môi, mí mắt còn sẽ co giật nhẹ, răng lung lay, chảy máu nướu. Dù có đi khám bệnh cũng rất dễ sơ suất, chẩn đoán nhầm, người bình thường đâu có ai nghĩ tới việc mình bị nhiễm độc thủy ngân đâu.”

“Nhưng mà lưới trời lồng lộng, chuyện vẫn bị phơi bày rồi. Chẳng qua là người đầu độc rất cao tay, ít nhất thì tới hiện giờ, chứng cứ chúng ta tìm được cũng chỉ có thể chứng minh người làm thuốc lá thủy ngân là Cao Lực Minh.”

Quý Đông Duẩn đã khâu xong, đặt kim chỉ xuống, quay đầu nhìn Tiết Bồng: “Có vẻ em đã chắc chắn lắm là Chung Ngọc rồi.”

Tiết Bồng cũng nhìn sang y, dù hai người đều đang đeo mặt nạ chống độc, không nhìn rõ mặt.

“Em nhớ thầy có nói trước kia kỹ thuật chưa tân tiến, lòng người khó lường, nguồn lực cảnh sát có hạn, khi còn trẻ, thầy ấy đã từng thấy rất nhiều vụ án, sau khi thông qua mọi loại phân tích và loại trừ, đủ để khẳng định nghi phạm chính là “người đó” nhưng vì không đủ chứng cứ, không thể nào phá được án, vậy mới trở thành vụ án chưa có lời giải. Vì thế khi hiện giờ kỹ thuật đã tiến bộ, việc đầu tiên mà kỹ thuật hình sự ở các nơi cần phải làm đó là sàng lọc lại lần nữa những vụ án chưa được giải quyết trước kia, những vụ án mười mấy hai mươi năm vẫn không bắt được hung thủ thật sự, đến cuối cùng vẫn phải lọt lưới.”

Thi thể của Cao Thế Dương đã được bọc kỹ, Tiết Bồng vừa nói vừa rời khỏi phòng giải phẫu cùng Quý Đông Duẫn.

Ra đến bên ngoài, Tiết Bồng tháo mặt nạ phòng độc xuống cho thoáng khí, cô lại tiếp: “Vì vậy em tin là chỉ cần là việc Chung Ngọc đã làm, với kỹ thuật hiện tại chắc chắn có thể tìm ra.”

Quý Đông Duẫn cũng tháo mặt nạ phòng độc xuống, khẽ cười: “Vậy em nghĩ là vấn đề bây giờ nằm ở đâu?”

“Có khi là chúng ta kiểm tra vẫn chưa đủ kỹ càng.”

“Đúng rồi, kỹ thuật có tối tân đến đâu cũng là thao tác do người làm, nếu bỏ sót thứ gì đó từ gốc thì dù kỹ thuật có tiến bộ đến mấy cũng vô ích.”

Có lẽ Quý Đông Duẫn cũng chỉ nói bừa thế thôi nhưng người nói vô tình người nghe lại có ý, lời nói này đối với Tiết Bồng cứ như một ngọn nến sáng giữa màn đêm tối tăm.

Tiết Bồng ngơ ngẩn nhìn Quý Đông Duẫn không động đậy.

Quý Đông Duẫn nhướn mày hỏi: “Sao thế?”

“À.” Tiết Bồng lại chớp mắt, choàng tỉnh cụp mắt, lướt nhìn mặt nạ phòng độc trên tay, trong đầu lóe lên một linh cảm, cô không nói không rằng, quay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Trợ lý Thần bước ra đã không thấy Tiết Bồng đâu.

Trợ lý Thần hỏi: “Ấy, sao Tiết Bồng đi lẹ vậy?”

Quý Đông Duẫn quay người nói: “Tôi đoán là chắc cô ấy nắm thóp được ai đó rồi.”

Tiết Bồng vội vã cởi đồ bảo hộ, chỉnh trang lại một chút rồi nhanh chóng quay về khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Mạnh Nghiêu Viễn đang ở bên bàn thí nghiệm, kiểm tra lại mớ vật chứng mang về lần thứ hai, thấy Tiết Bồng bước vào thì bắt chuyện: “Ấy, bà lệ quá vậy...”

Tiết Bồng đến bên bàn, đeo khẩu trang, kính bảo hộ và găng tay, tiếp đó hít sâu một hơi, lấy mặt nạ phòng độc từ trong túi vật chứng ra, tiếp đó lấy nguồn sáng hình sự và kính lúp ra, dùng ánh sáng từ nguồn sáng bới lông tìm vết.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Bà kiểm tra mặt nạ phòng độc rồi mà?”

Tiết Bồng không nói gì một lúc lâu, đến khi đã tìm kiếm xong từng kẽ hở mới nói: “Kiểm tra rồi mới thấy lạ, ông không thấy cái mặt nạ này sạch sẽ quá sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Ý bà là dấu vân tay bên trên đều bị lau cả rồi, trên miếng thay thế cũng chỉ tìm thấy một lượng nhỏ ADN của một mình Cao Lực Minh.”

Tiết Bồng: “Mặt nạ phòng độc là thứ chúng ta đều dùng tới, mỗi lần làm nhiệm vụ là bên trên sẽ dính lại một ít tế bào da, trên miếng thay thế cũng sẽ đọng lại nhiều giọt bắn. Thế nhưng với cái mặt nạ của Cao Lực Minh thì chỉ tìm thấy được một lượng rất ít tế bào da sót lại trong kẽ hở, trên miếng thay thế cũng chỉ có một lượng nhỏ nước bọt. Nếu người đầu độc thật sự là anh ta, quá trình đầu độc mất ít nhất một tiếng đồng hồ, hơn nữa thuốc là là vật tiêu hao, chắc chắn đã phải làm rất nhiều lần, sao lại có thể chỉ sót lại chút dấu vết này được?”

Cũng có nghĩa là cái mặt nạ phòng độc này đã được mua mới hoàn toàn chỉ để chứng minh là Cao Lực Minh có tham gia đầu độc, hoặc là Chung Ngọc lừa Cao Lực Minh đeo vào thử một lần, thế nên mới chỉ sót lại một lượng ít dấu vết.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Có thể Chung Ngọc đã xử lý mất mặt nạ chống độc ban đầu rồi.”

Đúng vậy, nếu đã xử lý rồi thì về cơ bản là mò kim đáy bể mất rồi, không lẽ thật sự phải đến sở rác ngoại ô, lật tìm từng túi rác một sao?

Dù tìm được rồi thì vật chứng cũng đã qua nhiều lần di dời, đã bị ô nhiễm, không thể làm chứng cứ được nữa.

Tiết Bồng im lặng hồi lâu không nói, chỉ cụp mắt nhìn chăm chăm vào mặt nạ phòng độc, dường như đang nghĩ ngợi gì đó.

Cô nhớ trước đó đã phân tích cùng với Lục Nghiễm, Chung Ngọc cứ có chút tính cách hơi giả tạo, hơn nữa còn rất tự kiêu, cô ta muốn thực hiện một tội ác hoàn hảo, còn muốn khiến vợ chồng Cao Thế Dương đau đớn không thiết sống, không chết yên được, vì thế mới chọn cách đầu độc như thế này.

Vậy thì...

Tiết Bồng đột nhiên lên tiếng: “Nghiêu Viễn, nếu ông là Chung Ngọc, ông làm nhiều việc vậy rồi, nếu mà thật sự thần không biết quỷ không hay thì ông có khó chịu lắm không?”

Mạnh Nghiêu Viễn sửng người rồi nói: “Mẹ ơi, vậy thì bức bối chết tôi! Dù sao tôi cũng không làm chuyện ác được, hơi có chút thành tích là phải khoe khoang với gia đình hay bạn bè gì chứ.”

“Vậy theo ông thì trên đời này có ai mà không nói năng gì với ai hết, chỉ tự mình hưởng thụ thôi không?”

Mạnh Nghiêu Viễn nghĩ một lúc, bỗng dừng lại cười.

“Ông cười cái gì?”

“Nếu mà có người như thế thật thì cũng phải để lại ít đồ mới hưởng thụ được chứ. Lấy bà làm ví dụ đi, bà ít nói đó, thường ngày có gì cũng tự giữ lấy, trừ khi nào phân tích tình tiết án hay là manh mối bà mới nói nhiều được chút. Bà coi đi, đến người ngọt ngạt như bà còn cần trao đổi với người khác, sao mà Chung Ngọc có thể nhẫn nhịn còn hơn cả bà nữa chứ? Con người là động vật quần cư, đều cần có “cộng sự” cả.”

Con người đều cần có cộng sự...

Cộng sự của Chung Ngọc chỉ có mình Trần Lăng.

Tiết Bồng bỗng chốc đóng cộc tại chỗ, đồng tử hơi co lại, trong đầu chợt lóe lên một linh cảm, đến bản thân cô cũng giật cả mình.

Lúc này, điện thoại bỗng reng lên.

Tiết Bồng mở điện thoại ra nhìn, là Lục Nghiễm gọi đến.

Cô bắt máy, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Anh đã tìm đường hỏi toà thị chính về thân thể của Chung Ngọc rồi. Khám nghiệm tử thi thế nào rồi.”

“Cao Thế Dương đích thị là bị nhiễm độc thủy ngân mãn tính. Laptop và âm thanh hình ảnh trước đó mang về đang được phòng kỹ thuật kiểm tra. Chúng tôi cũng đã bắt đầu kiểm tra lại vật chứng...”

Tiết Bồng nói đến đây thì hơi ngập ngừng.

Lục Nghiễm cũng nhận thấy: “Sao thế?”

Tiết Bồng cầm điện thoại đi sang một bên, thuật lại nội dung vừa thảo luận với Mạnh Nghiêu Viễn rồi thêm: “Cùng một chuyện như vậy, dù Chung Ngọc tự thưởng thức một mình hay là chia sẻ thành quả với người mà chị ta tin tưởng nhất thì chị ta đều sẽ phải chứa lại một số thứ mới đúng.”

“Dù có chừa lại một số thứ cũng sẽ không để ở nhà mình.” Lục Nghiễm lẩm bẩm: “Người mà cô ta tin tưởng nhất, lại còn có liên quan tới vụ án này chỉ có mình Trần Lăng.”

Tiết Bồng thở dài, nhỏ giọng hơn: “Trần Lăng đã chết rồi. Nhưng dù đã chết cũng sẽ để lại một số dấu vết ví dụ như tro cốt. Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như người lo liệu “hậu sự” của Trần Lăng là Chung Ngọc đúng không?”

Bên kia đầu dây, Lục Nghiễm khựng hẳn vài giây thấy rõ, lúc lên tiếng còn hơi kinh ngạc: “Ý em là... hũ đựng tro cốt?”

“Ừm.”

Trần Lăng mất, đúng ra thì tro cốt của cô ta sẽ được trả về cho người thân, nếu không có người thân đứng ra nhận sẽ đặt trong nhà tang lễ, nghe nói có nhiều hũ tro cốt tới gần bốn mươi năm cũng không có ai nhận, vẫn được để nguyên bên trong.

Nhiều tro cốt được để trong thời gian quá lâu, đã “quá hạn”, nhà tang lễ sẽ xử lý bằng cách an táng tự nhiên hoặc an táng trên biển theo quy định.

Nhưng tình hình của Trần Lăng không giống những người khác, cô ta không phải thi thể vô danh, tuy bố mẹ đều đã mất sớm, lại không có người thân nào khác nhưng Chung Ngọc lại là bạn của cô ta, cũng là người duy nhất đến trại giam thăm Trần Lăng khi cô ta còn sống.

Với mối quan hệ của hai người bạn họ, Chung Ngọc sẽ không bỏ mặc tro cốt của Trần Lăng “không ai đến nhận”, dù tạm thời không tiện làm thủ tục thì cũng sẽ làm thủ tục ký gửi trước.

Lục Nghiễm suy nghĩ đến đây rồi nói: “Anh nói với phân cục khu phía Đông điều tra ngay, chờ tin của anh.”

Một tiếng đồng hồ từ sau đó, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đều tập trung kiểm tra lại vật chứng, phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh đã đưa tin tới rằng nhanh nhất sẽ có được kết quả trước khi tan làm.

Một lát sau, Lục Nghiễm lại gọi đến lần nữa, Tiết Bồng nhanh chóng bắt máy.

Lục Nghiễm nói: “Chung Ngọc từng đi nhận tro cốt của Trần Lăng, cũng đã nộp phí ký gửi, còn từng lấy hũ tro cốt ra cúng một lần, cúng xong lại gửi trở lại. Phân cục đã đến làm thủ tục nhận tro rồi, thủ tục xong xuôi sẽ đến nhà tang lễ thu thập chứng cứ, lúc đó chuyên viên kỹ thuật của phân cục cũng sẽ tới, bên em cứ kiểm tra vật chứng tiếp đi, không cần tới.”

“Được, tôi biết rồi.”

Tiết Bồng bỏ điện thoại xuống, ngón tay siết lấy điện thoại khế run, sóng lưng cũng tê rần.

Ngay vừa nãy, bỗng dưng cô lại có một linh cảm, dường như liên kết mọi thứ với “tín hiệu” của Chung Ngọc, cứ có gì đó như là đang “tận mắt” nhìn thấy Chung Ngọc mở hộp tro cốt ra, đặt thứ gì đó vào.

Vào khoảnh khắc đó, Chung Ngọc có lẽ còn nói với tro cốt của Trần Lăng rằng: “Xem này, em đã làm được rồi.”

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nhắm mắt, hít sâu vài hơi, cũng không biết vì sao, lần này còn chưa có được kết quả, trong lòng đã hết sức chắc chắn.

Cả buổi chiều hôm đó, dường như dài đến lạ.

Tái kiểm tra chứng cứ vẫn không thể tìm được chứng cứ trực tiếp chỉ ra Chung Ngọc, tất nhiên kết quả này cũng đã nằm trong dự tính.

Tiết Bồng hơi thất vọng, lâu lâu lại nhìn đồng hồ, đợi điện thoại của Lục Nghiễm.

Thời gian càng gần chập tối, trong lòng cô lại càng thấp thòm không yên, trong đầu có hai giọng nói, một nói với cô rằng người nào cũng có điểm yếu, huống hồ gì Chung Ngọc lại là người phụ nữ có âm ảnh quá điên cuồng mà còn vô cùng kiêu ngạo.

Một giọng nói khác thì lại nói với cô rằng lẽ đâu, lẽ đâu Chung Ngọc thật sự có thể kiềm chế được mình, vậy thì đó chính là một tội ác hoàn hảo.

Hai giọng nói đan xen, trộn lẫn trong đầu cô, tinh thần như muốn tách rời.

Cho đến giây phút điện thoại reng lên, tất cả cảm xúc trong đầu Tiết Bồng lập tức trống không, cô nhanh chóng vớ lấy điện thoại, chỉ nói một tiếng “Alô”.

Tiếp đó đã nghe Lục Nghiễm nói: “Tìm được rồi.”

Ba chữ đó rất nhẹ nhàng, rất hờ hững nhưng trong giọng nói của Lục Nghiễm lại thoáng chút mừng rỡ mỏng manh, rõ là anh đã nhẹ nhõm hơn trước.

Đến lúc này, tất cả mọi chuyện đều có được cái kết.

Tiết Bồng nhắm mắt, siết chặt điện thoại, cũng nhẹ nhàng hỏi ba chữ: “Là gì vậy?”

“Một liều thuốc với một gói bột trắng, được bỏ trong hũ tro cốt. Ngoài ra còn có một bức ảnh cũ. Phân cục khu phía Đông đang trên đường quay về, lát nữa sẽ đưa vật chứng đến kiểm nghiệm.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, đến phút này, tế bào trên cả cơ thể mới được sống lại.

“Được, tôi đợi.”

Chất lỏng thuỷ ngân có thể bài tiết ra ngoài khi nó có số lượng nhỏ. Dù gì thì thuỷ ngân cũng là kim loại, dù không tan trong nước hay axit dạ dày, dịch đường ruột thì nó cũng có mật độ lớn, nếu là lượng lớn sẽ làm thủng dạ dày và sót lại thuỷ ngân.

Còn có vụ án giết người bằng cách tiêm thuỷ ngân trực tiếp vào tĩnh mạch.

Chương 39

Trong lúc phân cục khu phía Đông lấy vật chứng ra khỏi hũ tro cốt, Lục Nghiễm cũng nhận được điện thoại từ thư ký của Tần Bác Thành báo anh đến toà thị chính một chuyến.

Thư ký Lý đã trao đổi với phòng tài liệu, lật lại được tất cả hồ sơ ghi chép các sự kiện lớn ở thành phố Giang vào ba mươi lăm năm trước, chất đầy hai thùng.

Thời đó chính phủ vẫn chưa bắt đầu dùng máy tính để ghi chép, tất cả hồ sơ đều được viết tay.

Lục Nghiễm bước vào phòng tài liệu, chưa bao lâu sau đã tìm được từ trong thùng giấy một hồ sơ có viết “Báo cáo điều tra sự kiện rò rỉ khí độc ở nhà máy hóa chất Hội Tân”.

Nói đúng thì bản báo cáo này không được viết cụ thể cho lắm nhưng đều có các mục lớn, bao gồm cả nguyên nhân sự cố đến cả diễn biến, nguyên nhân dẫn đến rò rỉ khí độc, sau đó được xử lý thỏa đáng như thế nào và cả danh sách ba nhân công thiệt mạng trong vụ việc, tất cả đều được ghi lại.

Trưởng xưởng giải quyết cải thiện sự cố quả thật là Cao Thế Dương, ba nạn nhân lần lượt gồm có Trần Thực Xuyên, cũng chính là bố của Trần Lăng, còn có Lý Kiến Hoành và Thịnh Nguyệt.

Nhưng lại không có ai họ Chung.

Lục Nghiễm nhú mày, suy nghĩ bỗng nhiên bị đứt đoạn.

Đến khi anh lại lật sang trang sau, nhìn thấy lời khai của vài nhân công nhà máy hóa chất cung cấp khi điều tra vụ việc, ánh mắt đột nhiên lướt qua một cái tên trong sổ đó: Chung Cường.

Lục Nghiễm sững sờ giây lát, lấy điện thoại ra gọi điện cho Tề Thăng.

Tề Thăng nhanh chóng bắt máy, lên tiếng trước: “Đội phó Lục, tôi đang định tìm anh đây.”

Lục Nghiễm: “Có chuyện gì thế, anh nói trước đi.”

“Chuyện là thế này, chúng tôi đã liên hệ với bên phía thành phố Lịch, tìm được tài liệu về bố mẹ Chung Ngọc, ba mươi lăm năm trước, quả thật là bố mẹ cô ta từng làm việc ở nhà máy hoá chất, sau đó nhà máy đóng cửa, họ mới chuyển tới thành phố Lịch, lát nữa tôi sẽ gửi tư liệu cho anh... Ngoài ra thì chúng tôi cũng đã so sánh hình ảnh trong tư liệu, trông có hơi khác với ngoại hình bây giờ của Chung Ngọc, chúng tôi nghi ngờ cô ta đã từng vi phẫu tạo hình.”

Vi phẫu tạo hình?

Trong lòng Lục Nghiễm lại thoáng hoài nghi, Chung Ngọc làm vi phẫu tạo hình chỉ vì yêu cái đẹp hay là muốn che giấu cái gì?

Lục Nghiễm lại hỏi: “À đúng rồi, bố của Chung Ngọc có phải tên Chung Cường không?”

“Đúng rồi. Thì ra là anh biết rồi à?” Tề Thăng ngạc nhiên đáp.

“Tôi cũng vừa biết thôi, tôi cũng mới tìm được báo cáo sự cố ba mươi lăm năm trước, lát nữa tôi sẽ đưa bản sao cho anh. Trong sự cố lần ấy, ngoài bố của Trần Lăng là Trần Thực Xuyên thì còn hai nạn nhân khác nữa, các anh tìm tài liệu hộ tịch xem, một người tên Lý Kiến Hoàn, một người tên Thịnh Nguyệt.”

Tề Thăng chưa hỏi Lục Nghiễm tìm đâu ra báo cáo thì đã vội vã đồng

ý, cúp máy rồi lập tức bảo cấp dưới đến Sở Hộ tịch nhanh chóng tìm kiếm hồ sơ.

Nhưng Tề Thăng cũng đã loáng thoáng liên kết được thân thế của Lục Nghiễm với một số lời đồn bên ngoài.

Lục Nghiễm được lên chức thăng, thậm chí còn nhỏ hơn Tề Thăng mấy tuổi đã làm đến đội phó Chi đội, còn là cấp trên của Tề Thăng, thật ra các đồng nghiệp của những phân cục đã suy đoán từ lâu, điều duy nhất khẳng định được chính là bố ruột của Lục Nghiễm từng là cảnh sát chống ma túy, còn từng lập công lớn, sau đó lại hy sinh vì nhiệm vụ.

Thế nhưng thân thế như vậy đã đủ để con cái thăng cấp thăng đến đội phó Chi đội, huống hồ gì bố Lục Nghiễm đã hy sinh từ hơn mười năm trước.

Mặt khác, Lục Nghiễm cũng đã copy lại các hồ sơ cần thiết, cùng lúc đó cũng đã nhận được tư liệu của ba người nhà Chung Ngọc do Tề Thăng gửi tới.

Lục Nghiễm trao đổi với thư ký Lý mấy câu, nhanh chóng đến bãi đậu xe để lấy xe.

Lục Nghiễm ngồi vào xe, bật đèn trên nóc xe, mở xem tư liệu của Chung Ngọc dưới ánh đèn mờ ảo.

Như Tề Thăng đã nói, hình ảnh trong căn cước trước kia của Chung Ngọc khác xa so với hiện tại, tất nhiên là đã bỏ đi yếu tố đường nét thay đổi theo tuổi tác.

Nhất là đôi mắt của Chung Ngọc, trước kia mắt cô ta có hơi tam giác, một mí, hiện giờ lại là hai mí, hình dáng mắt cũng đã được chỉnh sửa, còn mở cả góc mắt.

Lông mày trước kia của Chung Ngọc trong ảnh chỉ có một nửa, còn

bây giờ lại là lông mày lá liễu.

Thế nhưng kỹ thuật trang điểm bây giờ rất ghê gớm, có khi còn hơn cả phẫu thuật thẩm mỹ, mấy lần trước gặp Chung Ngọc, cô ta đều đã trang điểm, vì thế Lục Nghiễm cũng không nhìn rõ lông mày của cô ta là xăm hay vẽ.

Lục Nghiễm lại mở xem tư liệu của hai vợ chồng Chung Cường, bố mẹ của Chung Ngọc, khoan nói về lý lịch của họ, chỉ nhìn ảnh là đã thấy khác biệt rõ rệt.

Hai vợ chồng Chung Cường đều có mắt hai mí, trong số hai người cũng không có ai mắt tam giác, hơn nữa sơn căn khá cao, cằm có góc cạnh, không hề giống với đường nét trên mặt Chung Ngọc.

Không lẽ Chung Ngọc không phải con ruột của vợ chồng Chung Cường?

Trong lúc Lục Nghiễm chạy xe rời khỏi toà thị chính về lại Cục thành phố, phân cục khu phía Đông cũng đã đưa vật chứng mới nhất đến toà thực nghiệm.

Tiết Bồng nhận được vật chứng, lập tức thu thập dấu vân tay trên tấm ảnh cũ, thuốc lá và gói đựng thứ bột kia, tiếp đó Mạnh Nghiêu Viễn đã mang bức ảnh cụ đến phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh.

Tiết Bồng tiến hành đối chiếu điều thuốc tìm được trong hũ tro cốt với điều thuốc thuỷ ngân trong nhà Chung Ngọc, trong điều thuốc quả thật có thuỷ ngân, hơn nữa hình thái sợi thuốc, mùi vị rồi cả chất và hoa văn giấy gói thuốc đều giống hệt nhau.

Tất nhiên là để kết quả chắc chắn hơn, vẫn cần phải kiểm tra tiếp bước kỹ thuật tiếp theo.

Lúc Tiết Bồng cầm điều thuốc và gói bột trắng tới kiểm tra độc chất, trong phòng thí nghiệm lý hoá chỉ có mình Diêu Tố Vấn, cô đang xét

nghiệm vật chứng cho một vụ án khác.

Tiết Bồng đi đến trước, Diêu Tố Vấn còn không thèm ngẩng đầu, chỉ tập trung nhìn kính hiển vi.

Tiết Bồng thuật lại tình hình rồi nói: “Đây là vật chứng mới nhất của vụ án nhà họ Cao, phân cục khu phía Đông cần rất gấp.”

“Tôi biết rồi, chị để đó trước đi, đợi tôi làm xong chỗ này đã.” Diêu Tố Vấn ngược mắt, nhàn nhạt nói thêm một câu: “Có gấp cũng phải làm từng cái một chứ.”

Tiết Bồng chững lại, không nói gì thêm cũng không hỏi Diêu Tố Vấn kiểm tra vụ của nhà họ Cao trước, cô cầm vật chứng đi đến bàn thí nghiệm bên cạnh.

Công việc cần làm trước mắt ngoài kiểm tra xem thứ trong thuốc lá có phải thủy ngân hay không và bột trắng có phải Paraquat hay không thì còn phải so sánh đối chiếu hai thứ này với vật có độc tìm được trong nhà Chung Ngọc, bao gồm thành phần sợi thuốc, nồng độ, chất giấy gói thuốc có phải là một hay không vân vân.

Lát nữa đến khoa kiểm nghiệm dấu vết còn phải đối chiếu dấu vân tay.

Tiết Bồng sắp xếp lại các bước trong đầu, dần bình tâm lại, nhanh chóng bắt tay vào kiểm nghiệm.

Thời gian qua đi từng giây từng phút, đến nửa tiếng sau, Lục Nghiễm đã về đến khoa kiểm nghiệm dấu vết, không thấy Tiết Bồng mà lại nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn vừa cầm kết quả giám định về.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Đội phó Lục, anh đến vừa đúng lúc, tôi đang chuẩn bị thông báo cho anh, đã có kết quả so sánh ảnh rồi. Cái này là tôi phải “hối lộ” đồng nghiệp bên phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh một châu ăn trưa mới thuyết phục được họ xử lý nhanh giúp được

đấy!”

Lục Nghiễm thoáng ngạc nhiên rồi lại cười: “Cảm ơn nhé, để tôi mời chiều ăn trưa đó cho.”

“Ấy, vậy đâu có được, anh mà mời thì chắc họ không dám đến hết quá. Anh nhớ kỹ tấm lòng của tôi là được rồi.”

Lục Nghiễm không tiếp, đến khi cùng Mạnh Nghiêu Viễn bước vào phòng, đón lấy kết quả giám định, nụ cười trên khuôn mặt anh mới dần thu lại.

Bức ảnh là một tấm ảnh gia đình kiểu cũ, vì thời gian đã quá lâu nên đã ố vàng, lại còn có hơi mờ mờ không nhìn rõ, thông qua kỹ thuật phục chế hình ảnh hiện tại đã làm rõ được mặt mũi của những người trong ảnh.

Trong bức ảnh, một người đàn ông trẻ tuổi và người vợ đang mang thai cùng ngồi trên ghế, trên đầu gối người đàn ông còn có một cô bé trông chỉ khoảng ba, bốn tuổi.

Sau khi so sánh phân tích khuôn mặt, xác thực được người đàn ông này là Trần Thực Xuyên, cô bé ba, bốn tuổi ngồi trên đầu gối anh ta thừa hưởng từng đặc trưng nét mặt của hai vợ chồng, chỉ là thừa hưởng từ Trần Thực Xuyên nhiều hơn thấy rõ.

Lại suy tính dựa vào đường nét khuôn mặt của đứa bé kia, hình ảnh trưởng thành của cô bé giống với Trần Lăng bảy mươi, tám mươi phần trăm.

Thật ra thì dù không làm phép thử này thì trên cơ bản cũng có thể đoán được cả gia đình ba người này là ai, Chung Ngọc sẽ không đặt ảnh gia đình của người lạ vào hũ tro cốt của Trần Lăng.

Nhưng điều thật sự thu hút Lục Nghiễm không phải là đứa bé gái kia, mà là hai vợ chồng Trần Thực Xuyên.

So với vợ thì Trần Thực Xuyên rõ là tuấn tú hơn nhiều, mắt to hai mí, sống mũi hơi gồ, nét duy nhất không đẹp là môi trề, vợ của Trần Thực Xuyên lại có mắt một mí tam giác, khuôn mặt tròn trịa, sống mũi thấp, ngoại hình không có gì bắt mắt.

Thế nhưng dáng vẻ vợ Trần Thực Xuyên lại có nét giống với ảnh căn cước cũ của Chung Ngọc...

Lục Nghiễm vội vã lấy ảnh căn cước cũ của Chung Ngọc trong điện thoại ra đặt cạnh bức ảnh ba người nhà Trần Lăng xem một hồi lâu, ngẩn ngơ như người mất hồn.

Cho đến khi Mạnh Nghiêu Viễn đi tới hỏi: “Đội phó Lục, tỉnh lại đi, làm sao thế...”

Lục Nghiễm định thần lại, anh lên tiếng: “Có vẻ đồng nghiệp phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh bắt buộc phải ăn bữa trưa tôi mời rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn:???

Vài phút sau, đồng nghiệp phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh đang chuẩn bị tan làm lại bị lôi về trước máy tính, lần này không chỉ có Mạnh Nghiêu Viễn tới mà còn thêm cả Lục Nghiễm.

Nếu Mạnh Nghiêu Viễn tới thôi, phòng kỹ thuật còn có thể than thở mấy câu, vừa nhìn thấy Lục Nghiễm thì đã lập tức khách sáo, không nói nhiều liền cầm lấy bức ảnh từ trong tay Lục Nghiễm, tiến hành đối chiếu khuôn mặt.

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, đứng yên ở đó không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, xem hình căn cước cũ của Chung Ngọc được quét vào máy tính, so sánh với ba người trong gia đình Trần Lăng.

Máy tính nhanh chóng cho ra kết quả, lùi ảnh căn cước của Chung

Ngọc về lại mười năm, tính luôn cả ảnh hưởng của tuổi tác và hoàn cảnh đối với khuôn mặt, rồi lại lấy khuôn mặt đó đối chiếu với ba người gia đình Trần Lăng, cuối cùng chứng thực được Chung Ngọc chưa phẫu thuật thẩm mỹ có nét mặt giống với vợ Trần Thực Xuyên đến sáu mươi lăm phần trăm.

Còn những chỗ như trán, môi và xương gò má lại giống hệt Trần Thực Xuyên.

Lục Nghiễm nheo mắt, trong đầu xuất hiện một tấm sơ đồ quan hệ hoàn chỉnh, tất cả nghi vấn cũng có được lời giải thích vào lúc này.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng chứng thực được thứ bột trắng chính là Paraquat thông qua kỹ thuật sắc ký lỏng hiệu năng cao.

Hơn nữa sau khi đối chiếu với gói ngâm chân tìm thấy được trong nhà Lý Lan Tú lại còn hoàn toàn trùng khớp từ thành phần, nồng độ đến độ chính xác.

Vào lúc Tiết Bồng có được đáp án, Diêu Tố Vấn vừa hoàn thành xong công việc trước đó, cuối cùng cũng nhìn thấy cô.

“Chị, sao chị còn ở đây?”

Tiết Bồng sửng ngờ, vừa ngẩng đầu lên, Diêu Tố Vấn đã đến bên bàn.

“Không phải chị tự xét nghiệm rồi đấy chứ?” Diêu Tố Vấn hết sức kinh ngạc: “Tối nay tôi tăng ca, kết quả vừa có là sáng mai tôi sẽ báo cáo ngay với phân cục khu phía Đông. Nhưng bây giờ chị như thế, tôi rất khó xử đấy. Chị làm kiểm nghiệm thì báo cáo lát nữa tôi không dám ký tên đâu, tôi gánh không nổi.”

Tiết Bồng đợi Diêu Tố Vấn nói xong mới đứng dậy, vừa dọn dẹp vừa hờ hững nói: “Tất nhiên rồi, tôi đã làm rồi thì tôi cũng sẽ ký luôn. Vì thế nếu sắp tới có vấn đề gì, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nhưng mà...”

Tiết Bồng: “Có chuyện này chắc Trưởng khoa Hứa chưa nói với cô, vì bên lí hoá không đủ người, vì thế có lúc sẽ mượn tôi tới giúp. Ban nãy tôi thấy cô bận như thế nên cũng ngại nói, sợ làm phiền cô. Chuyện sau này tôi sẽ đích thân nói với Trưởng khoa Hứa. Hơn nữa lần này là trường hợp đặc biệt, phân cục phía Đông và Chi đội đều đang đợi kết quả, cần rất gấp.”

Nghe đến đây, Diêu Tố Vấn cười: “Tôi đã nói rồi, có gấp cũng phải làm từng thứ.”

Tiết Bồng nhìn lướt qua Diêu Tố Vấn, không nói gì, chỉ âm thầm dọn dẹp đồ trên bàn.

Diêu Tố Vấn thấy thế, trong lòng bắt đầu bốc khói nghi ngút, cũng không nói được nguyên do, chỉ là nhìn Tiết Bồng như thế thì thấy rất ảm ức.

Diêu Tố Vấn nhìn Tiết Bồng chăm chăm mấy giây, cuối cùng cũng không nhìn được hỏi: “Chị đang thái độ gì vậy?”

Giọng của cô rất nhẹ nhưng lại như dao vừa phóng qua.

Tiết Bồng khựng lại, nhìn vào mắt Diêu Tố Vấn lần nữa.

Cả hai cô gái đều đeo khẩu trang nhưng ánh mắt đều rất rõ ràng, một người lạnh lùng, một người hờ hững.

Cả hai nhìn nhau một lúc, Tiết Bồng trả lời: “Chuyên ngành của cô là từ Đại học Công nghiệp Hóa chất, tu nghiệp thạc sĩ ở Đại học Cảnh sát, chuyên ngành của tôi thì ở Đại học Cảnh sát, chưa từng học thạc sĩ, vì thế nói đúng ra cô không phải đàn em của tôi, không cần gọi tôi như gọi đàn chị.”

“Cô...”

Diêu Tố Vấn có gia thế khủng, bố mẹ đều là giáo sư, bản thân cô cũng không chịu thua kém, học lực luôn xuất sắc từ nhỏ đến lớn, chưa từng chịu uất ức gì, dù có xảy ra mâu thuẫn với người khác thì đều là bị người ta ghen tị hoặc là nói xấu sau lưng, cô thì lại kiêu ngạo thành quen từ nào tới giờ, ít có đối thủ nào ngang tầm, chưa từng xấu hổ như thế này.

Hướng hồ gì giọng điệu của Tiết Bồng còn rất hờ hững, ánh mắt thờ ơ, cứ như hoàn toàn không coi cô ra gì, lại còn làm giọng khách át giọng chủ làm luôn việc của cô, sao mà Diêu Tố Vấn không tức cho được.

“Chị có chắc là báo cáo kiểm nghiệm của chị không có vấn đề gì không, hay là tôi làm lại lần nữa, tôi về trễ chút cũng không sao, dù sao cũng phải tăng ca.”

“Không cần đâu, cô làm việc của cô tiếp đi.” Tiết Bồng nói rồi cầm đồ chuẩn bị đi.

Diêu Tố Vấn lại bước sang trái chắn ngang cản cô lại.

Tiết Bồng khẽ cau mày, nhìn chăm chăm vào Diêu Tố Vấn không nói gì nhưng cũng không định nhường nhịn.

Vào lúc này, có tiếng ho khẽ từ ngoài cửa.

“E hèm.”

Hai cô gái nhìn ra ngoài cùng lúc, nhìn thấy hai người đàn ông đang đứng ở cửa, Mạnh Nghiêu Viễn đã bước vào, nét mặt thoáng hoảng hốt, Lục Nghiễm thì lại tựa bên khung cửa, khẽ nhướn mày nhìn vào trong phòng.

Mạnh Nghiêu Viễn ráng nặn ra nụ cười: “Ờm, Tiết Bồng, đội phó Lục

có chuyện tìm bà kia, mau đi...”

“Ờ.”

Tiết Bồng vòng thẳng qua Diêu Tố Vấn, bước ra cửa.

Vừa bước ra đã nghe thấy giọng Mạnh Nghiêu Viễn: “Đồng nghiệp với nhau cả mà, đừng có vì chút hiểu lầm nhỏ nhỏ mà...”

Nhưng y còn chưa nói xong đã bị Diêu Tố Vấn cắt ngang: “Anh, em còn phải tăng ca, không có thời gian nói chuyện phiếm với anh.”

Ngoài hành lang, Tiết Bồng đang vô cảm đi thẳng trước, vào đến khoa kiểm nghiệm dấu vết, Lục Nghiễm bèn đóng cửa lại.

Tiết Bồng đến trước bàn thí nghiệm hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Nghiễm chống hai tay lên bàn, khẽ cười nói: “Không giống em chút nào, sao lại xung đột với đồng nghiệp mới vậy.”

Tiết Bồng thản nhiên ngược mắt: “Có phải tôi gây hấn đâu, tôi vẫn cố tránh xung đột đấy chứ, anh không thấy sao?”

Lục Nghiễm tìm cách giải thích: “Ờm, cô ấy mới đến còn lạ nước lạ cái, nhiều chuyện còn chưa hiểu, anh nghĩ chắc cô ấy cũng không cố ý đâu.”

Thật ra Tiết Bồng vốn cũng không để bụng chuyện này, một lát là quên ngay, ai ngờ Lục Nghiễm lại nói câu này lại khiến cô thấy khó chịu.

“Ai ban đầu cũng là người mới mà, “chưa hiểu”, “không cố ý” không phải là lý do gây chuyện.” Tiết Bồng nhếch mép cười lạnh: “Anh cũng nói đỡ cho cô ta đỡ lắm, thấy gái quên bạn hả?”

“...” Lục Nghiễm im lặng một lúc rồi nói: “Anh có gì nói đó thôi, không

có ý gì khác.”

Tiết Bồng liếc xéo anh, nhanh chóng vô cảm chuyển chủ đề: “Tôi đã kiểm nghiệm bột trắng rồi, cùng một loại với thứ bột tìm được trong gói ngâm chân ở nhà Lý Lan Tú, vẫn chưa kịp làm những kiểm nghiệm khác. Đợi tôi đối chiếu dấu vân tay xong rồi sẽ sang bên thí nghiệm lý hoá tổng kết, sáng mai là anh có thể nhìn thấy kết quả.”

“Vất vả rồi, tối nay em nên tranh thủ ngủ thêm nhiều chút.” Nhắc tới vụ án, Lục Nghiễm lập tức lật lại vụ việc vừa rồi: “À phải rồi, anh cũng có phát hiện.”

Tiết Bồng: “Cái gì thế?”

Lục Nghiễm đưa cho Tiết Bồng xem ảnh của Chung Ngọc trước: “Em xem này, đây là ảnh căn cước cũ của Chung Ngọc, đây là ảnh bây giờ của Chung Ngọc.”

Tiết Bồng lập tức nhận ra: “Cô ta phẫu thuật thẩm mỹ rồi sao?”

Lục Nghiễm lại lấy ra hai tấm nói: “Nếu Chung Ngọc chưa vi phẫu tạo hình thì chắc bây giờ sẽ trông như thế này, tấm ảnh này lại là ảnh cũ của mẹ Trần Lăng.”

Tiết Bồng nhìn thấy thì thoáng sửng sốt, vài giây sau mới nói được: “Nếu nói không có quan hệ huyết thống thì tôi thật sự không tin...”

Lục Nghiễm: “Suy đoán theo độ tuổi thì chắc họ là mẹ con. Lúc xảy ra vụ việc rò rỉ khí độc, mẹ Trần Lăng đang dạy học ở trường học gần đó, hơn nữa lại còn mang thai tám tháng. Theo tư liệu chúng ta có được thì sau khi được đưa vào bệnh viện, bà ấy đã sảy thai nhưng dù gì đó cũng là chuyện ba mươi lăm năm trước, bây giờ cái gì cũng được ghi chép qua mạng, rất khó động tay động chân nhưng lúc đó muốn thay xà đổi cột thì chỉ cần có quan hệ với bệnh viện là được.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng chỉ thấy da đầu tê rần, đầu óc lập tức mù tịt.

“Ý anh là Chung Ngọc là em gái của Trần Lăng?”

“Hiện giờ chỉ cần đối chiếu ADN của Trần Lăng và Chung Ngọc là có thể có được kết quả. Anh đã thông báo với phòng giám định ADN rồi, mai là sẽ có kết quả.”

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Nếu là như vậy thì vụ rò rỉ khí độc thật sự có liên quan đến Cao Thế Dương, Chung Ngọc và Trần Lăng thì lại trăm phương ngàn kế muốn trả thù cho bố mẹ. Nhưng mà... họ nhắm vào một mình Cao Thế Dương là được rồi, tại sao còn đầu độc cả Lý Lan Tú?”

Lục Nghiễm nhanh chóng cắt ngang suy nghĩ của Tiết Bồng: “Được rồi, đợi kết quả ngày mai rồi tính. Nếu kết quả chứng thực suy đoán của anh là sai thì phân tích bây giờ chỉ tổ tốn đầu óc.”

Tiết Bồng định thần lại, nhìn sang Lục Nghiễm nói: “Vậy không có gì khác thì tôi làm việc tiếp đây.”

Lục Nghiễm khựng lại, nhìn thời gian trong điện thoại, bất ngờ lại nói: “Đến nhà ăn ăn tối cái đã không, em không định để bụng đói tăng ca đấy chứ?”

“Anh ăn một mình đi.”

Tiết Bồng cười hờ hững, vừa đeo bao tay vừa bình thản nói: “Còn không thì mời Diêu Tố Vấn đi cùng ấy, cho cô ấy mau bớt giận tí. Tôi không tiễn nhé, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “...Hờ?”

Chương 40

Sau một đêm chờ đợi, đến sáng Chủ Nhật, tất cả báo cáo kiểm nghiệm đều đã ra lò, nghi vấn lớn nhất vụ án nhà họ Cao cũng đã được giải đáp.

Thuốc lá thủy ngân và bột trắng tìm được trong hũ tro cốt đều đã được chứng thực là y hệt với thứ tìm được trong nhà Chung Ngọc, hơn nữa trên vật chứng trong hũ tro cốt còn có dấu vân tay của Chung Ngọc.

Đồng nghiệp phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh tăng ca cũng tìm được một đoạn clip bị xóa sau nhiều lần khôi phục laptop của Chung Ngọc.

Tập tin video mới nhất vừa khôi phục thành công trong laptop chính là đoạn clip Cao Lực Minh thực hiện đầu độc ở nhà hoàn chỉnh, hơn nữa trong đoạn clip, Chung Ngọc cũng đã xuất hiện, cũng đeo mặt nạ chống độc và bao tay, ngồi ngay bên cạnh nhìn Cao Lực Minh.

Tiếp ngay sau đó, phòng giám định ADN cũng đưa ra kết quả kiểm nghiệm, chứng thực Trần Lăng và Chung Ngọc là chị em ruột cùng cha cùng mẹ.

Cũng vào sớm cùng ngày, mạng sống của Cao Lực Minh cũng đến hồi chấm dứt, bác sĩ dự đoán chắc cũng chỉ còn vài tiếng nữa.

Lục Nghiễm và phân cục khu phía Đông lần lượt lấy được báo cáo, phân cục khu phía Đông lập tức đưa Chung Ngọc đang được tại ngoại trong thời gian chờ xét xử về lại phòng thẩm vấn Cục Cảnh sát, Lục Nghiễm cũng nhanh chóng đến đó.

Phía bên kia, Tiết Bồng vốn đã xong việc, có thể về nhà ngủ bù, vừa nghe thấy phân cục khu phía Đông sắp sửa bắt đầu thẩm vấn lại tức khắc lấy lại tinh thần.

Tiết Bồng đến phân cục khu phía Đông, trao đổi với đồng nghiệp đội hình sự, nộp đơn xin phép, được cho phép vào xem thẩm vấn ở phòng kế bên.

Tiết Bồng đi vào, nhìn thấy Chung Ngọc đang cúi gằm mặt từ đầu tới cuối ở bên kia kính một chiều, người phụ trách công tác thẩm vấn lúc này chính là Lục Nghiễm và Tề Thăng.

Thế nhưng phòng thẩm vấn lại hết sức im ắng, dù là bên thẩm vấn hay là bên bị thẩm vấn đều không ai nói gì.

Tiết Bồng đợi một lúc rồi hỏi Vương Chí Thân bên cạnh: “Chuyện gì vậy?”

“Đơ luôn rồi.” Vương Chí Thân nhỏ tiếng nói: “Sau khi vào rồi Chung Ngọc không nói tiếng nào, chắc cô ta nghĩ là cứ im luôn không nhận tội là sẽ không bị xử lý. Ôi trời, đúng là ngây thơ ghê, chứng cứ rành rành ra đó, không có lời khai cũng khép tội được!”

“Không.” Tiết Bồng vô thức nói.

Vương Chí Thân: “Cái gì?”

Tiết Bồng thở dài, giọng nói nhẹ nhàng: “Chị ta không chỉ có đầy đủ kiến thức y học mà còn biết luật pháp. Không phải chị ta không nhận tội mà là...”

Mà là gì? Không lẽ Chung Ngọc nghĩ là mình có cơ hội thay đổi tình thế?

Vương Chí Thân: “À đúng rồi, Chung Ngọc đã thông báo với luật sư

rồi, chắc là muốn đợi luật sư đến, nhưng mà dù như vậy cũng chẳng ích gì, luật sư không được có mặt trong lúc thẩm vấn.”

Tiết Bồng không đáp nhưng trong lòng lại bỗng dâng lên cảnh giác.

Luật sư của Chung Ngọc là Hàn Cố, Hàn Cố quả thật không thể có mặt nhưng Chung Ngọc tuyệt đối có quyền nói chuyện riêng với luật sư trong mấy phút, mà trong mấy phút này, Hàn Cố cũng tuyệt đối có khả năng vạch rõ điểm quan trọng cho Chung Ngọc.

Tiết Bồng vừa nghĩ đến đây đã có người gõ cửa phòng thẩm vấn ở đối diện, tiếp đó Tề Thăng bèn đứng dậy đi ra, chưa bao lâu lại quay vào, nói nhỏ bên tai Lục Nghiễm.

Đứng ở góc của Tiết Bồng chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rộng thẳng tắp của Lục Nghiễm.

Lúc nghe Tề Thăng nói, anh hơi nghiêng đầu, để lộ sống mũi cao và cơ cổ căng siết, anh cụp mắt, cau siết mày lúc Tề Thăng nói câu cuối cùng nhưng lại nhanh chóng bình thản trở lại.

Tiếp đến, Lục Nghiễm đứng dậy, khiến căn phòng thẩm vấn vốn đã nhỏ trong càng ngột ngạt hơn.

Chung Ngọc cũng vì vậy mà hơi ngược mắt, chỉ là cổ vẫn không nhúc nhích rõ, vẫn giữ độ cong như thế, ngẩng đầu lên như thế, mắt hướng lên trên càng nhìn thấy nhiều tròng trắng hơn.

Người trong phòng thẩm vấn đều đi hết cả, Tiết Bồng vẫn nhìn chăm chăm vào đối diện.

Lúc này cửa phòng được đẩy ra, Lục Nghiễm bước vào.

Vương Chí Thân gọi một tiếng “đội phó Lục” rồi bước ra ngoài.

Căn phòng trở nên yên lặng, Lục Nghiễm đi tới: “Anh nghe nói em tới

rồi.”

Tiết Bồng hoàn hồn quay sang nhìn anh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Lục Nghiễm cúi đầu, ánh mắt nặng nề, trong hai khoảng đen láy có phản chiếu hình bóng của cô.

Tiết Bồng khẽ mấp máy môi: “Lúc nhỏ tôi từng nghe bố nói, nhiều người có hình thái rất giống động vật.”

Lục Nghiễm khựng lại nhưng đã nhanh chóng nhận ra.

“Em đang nói Chung Ngọc sao?”

Tiết Bồng nói: “Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không. Tôi gặp Chung Ngọc ba lần, ba lần chị ta đều cúi đầu, rất ít khi nhìn thẳng vào người khác, đôi lúc ngược mắt nhìn người khác, cổ cũng không động đậy. Tất nhiên cũng có thể là vì đối mặt với cảnh sát, nghi phạm thường đều hay cúi đầu.”

Lục Nghiễm nói: “Em quan sát rất đúng, Chung Ngọc đúng là đang chất chứa suy nghĩ, hình như lúc nào cũng cúi đầu suy nghĩ.”

“Đúng rồi, suy nghĩ xem hại người như thế nào.” Tiết Bồng khẽ đáp rồi lại chuyển chủ đề: “Nhưng mà luật sư của cô ta là Hàn Cố, anh phải chuẩn bị tâm lý sẵn, anh ta có thể giao thiệp giữa gần ấy chủ doanh nghiệp, tất nhiên là không phải tay vừa.”

Lục Nghiễm nhếch mép nhưng rất nhanh không còn cười nữa: “Anh mà sợ anh ta sao?”

“Lòng người hiểm ác, thủ đoạn khó lường.”

Vừa nói xong, cả căn phòng lại yên ắng vài giây.

Cho đến khi Lục Nghiễm lại nói: “Vụ này đã có chứng cứ chính xác,

nếu lúc này mà Hàn Cố còn có thể dạy Chung Ngọc ra trò thì anh phải nể anh ta thêm chút đấy.”

Cả buổi sáng, Hàn Cố đều gập thân chủ ở trại giam nữ thành phố Giang, đến lúc rời khỏi trại giam bước lên xe, trợ lý ngồi ở ghế phụ đã nhận được điện thoại.

Trợ lý: “Vâng thưa giám đốc Lưu, tôi sẽ chuyển lời đến luật sư Hàn, bây giờ anh ấy đang đi công tác ở tỉnh khác, không tiện nghe điện thoại. Vâng, anh yên tâm...”

Một lúc sau, trợ lý cúp máy, nghiêng đầu nhìn Hàn Cố đang ngồi phía sau.

Hàn Cố đang nheo mắt, một tay nắn sống mũi, trông rất mệt mỏi, cũng rất bức dọc.

Trên kính xe có dán miếng dán đen, Hàn Cố ngồi ở phía hàng sau không đủ ánh nắng, hơi ngược mắt, nghe trợ lý thấp giọng thông báo: “Giám đốc Lưu của Thiếu Dương gọi đến. Anh ta mong anh có thể nhận vụ của anh ta.”

Hàn Cố cười nhẹ: “Anh ta phá sản rồi mà.”

Trợ lý: “Đúng ạ, nếu thật sự giúp anh ta thắng được, xong chuyện sợ là còn phải đi đòi phí luật sư. Nhưng ý anh ta thì nói là trước đây đã giới thiệu cho anh không ít việc, mong anh có thể nể tình giúp đỡ lần này.”

Hàn Cố: “Ý là bảo tôi miễn phí chứ gì.”

Trợ lý ngập ngừng rồi nói: “Nói theo góc nhìn khác thì chuyện này có ích với danh tiếng của anh, đến lúc đó chúng ta sẽ lan tin đi, lấy có đó cho mấy công ty truyền thông thuê dẹt thêm tí.”

Hàn Cố im lặng một lúc, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt bình

thản từ đầu tới cuối, không biết đang vui buồn hay giận dữ.

Trợ lý cũng không dám nói nữa.

Một lúc sau, Hàn Cố mới thấp giọng nói: “Cái kiểu coi tiền như rác, chỉ hứng thú với vụ án này thì lại thích hợp với ai kia lắm.”

Trợ lý sửng ngờ: “Ý anh là...”

Hàn Cố quay đầu, nửa cười nửa không: “Đưa danh thiếp của Từ Thước cho giám đốc Lưu đi.”

“Vâng...”

Nửa tiếng sau, Hàn Cố đến được phân cục khu phía Đông, làm thủ tục xong xuôi rồi đi theo cảnh sát tới phòng gặp mặt.

Trong phòng gặp mặt trống không, âm u vắng lặng, không có ai khác, trợ lý đang chờ ngoài cửa.

Hàn Cố mở ứng dụng trong điện thoại quét một vòng quanh phòng, không phát hiện bất cứ thiết bị nghe lén nào.

Cửa lại được mở ra, Chung Ngọc bước vào.

Hàn Cố quay người, ánh mắt lạnh lùng lướt qua cô ta, đi đến bên bàn ngồi xuống nói: “Chúng ta chỉ có năm phút, nói ngắn gọn thôi.”

Chung Ngọc không nói gì, ngồi xuống rồi tựa lưng vào ghế, ngược mắt nhìn hắn.

Hàn Cố hoàn toàn nói theo đúng kiểu công việc: “Có hai chuyện, một là Cao Lực Minh sắp không ổn rồi, một chuyện nữa là tôi đã đánh tiếng với bên trại giam và trại tạm giam rồi, cô vào đó rồi, chỉ cần đừng đòi hỏi đặc quyền gì là cuộc sống cũng không khó khăn lắm đâu.”

“Vậy sao, vậy cảm ơn anh nhiều.” Chung Ngọc nhếch cười nhẹ: “Ngoài chuyện này ra tôi còn phải cảm ơn anh đã luôn quan tâm chị tôi.”

Hàn Cố không trả lời mà chỉ nói: “Coi bộ cô không quan tâm đến tình hình của Cao Lực Minh chút nào.”

“Anh cũng nói rồi còn gì, anh ta sắp không xong rồi, tôi có phải bác sĩ đâu, tôi quan tâm thì anh ta sống lại được à?”

Hàn Cố nhếch môi không tỏ thái độ mà lại tiếp: “Lần này chắc cảnh sát đã nắm được chứng cứ xác thực rồi mới thẩm vấn. Tôi đề nghị là cô nên ra sức hợp tác điều tra, chỉ thành thật mới có thể được khoan hồng, lần lấy lời khai này rất quan trọng với cô. Đợi đến lúc ra toà, tôi cũng sẽ cố biện hộ cho cô.”

Chung Ngọc lại cười rồi nói: “Cảm ơn anh đã tận tâm tận lực như thế, đợi kết án rồi, dù có phải là tử hình hay không thì tôi cũng sẽ làm như lời đã nói, sẽ đưa cho anh thứ anh muốn.”

“Nhất định là vậy.”

Chỉ chớp mắt đã hết năm phút, Chung Ngọc lại được đưa đến phòng thẩm vấn.

Hàn Cố cũng rời khỏi phòng gấp mắt, vừa ra khỏi cửa, chỉnh lại áo vest thì đã nhìn thấy Tiết Bồng đang đi từ nhà vệ sinh ra.

Tiết Bồng nhìn thấy Hàn Cố vẫn không chút kinh ngạc, Hàn Cố thì lại nhướn mày, lên tiếng hỏi trước: “Em chuyển qua làm ở phân cục từ khi nào vậy?”

Tiết Bồng vô cảm hỏi: “Hàn luật sư, anh lại quên tránh hiềm nghi rồi.”

“Ồ.” Hàn Cố khẽ cười, dường như còn đang định nói gì đó, liếc mắt

thấy cảnh sát hình sự bên cạnh nên lại thôi.

Tiết Bồng đã lách qua hẳn, về thẳng phòng bên thẩm vấn.

Vương Chí Thân đã ở đó, Chung Ngọc cũng đã ngồi lại trước cái bàn nhỏ đối diện kính một chiều.

Lúc này, Lục Nghiễm ngồi đối diện bàn bên kia lên tiếng: “Chị đã gặp luật sư rồi, hiện giờ chúng ta nói về vụ án đi. Tôi mong chị có thể thành thật khai báo, đừng lãng phí thời gian. Hơn nữa đây rất có thể là lần lấy lời khai cuối cùng của chị, rất quan trọng với quán quyết định tội chị, nên trả lời thế nào thì chị cũng tự rõ rồi đấy.”

Chung Ngọc hít sâu một hơi rồi lại thở ra, tiếp đó lại thẳng lưng dậy, nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Một người sắc bén sâu hút, một người bình tĩnh lạ thường.

Chung Ngọc nói: “Các anh hỏi đi, tôi khai hết cả, tôi bằng lòng hợp tác với các anh để điều tra.”

Trong lòng Lục Nghiễm thầm dấy lên nghi ngờ, ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì, anh nói: “Theo chứng cứ chúng tôi điều tra được, hiện đã chứng thực được chị và Trần Lăng là chị em ruột cùng cha cùng mẹ, chúng tôi cũng đã điều tra sự kiện rò rỉ khí độc ở nhà máy hóa chất Hội Tân ở khu phía Nam thành phố Giang ba mươi lăm năm trước, biết được cha của hai người là ông Trần Thực Xuyên đã thiệt mạng trong sự cố năm đó. Chúng tôi đã khôi phục được tập tin video trong laptop của chị, trong clip có bằng chứng trực tiếp chỉ ra việc chị đã tham gia vào quá trình đầu độc hai vợ chồng Cao Thế Dương. Thêm vào đó, chúng tôi cũng đã tìm được thuốc lá thủy ngân và Paraquat chị để lại trong hũ tro cốt của Trần Lăng. Chị có gì để nói về những thứ bên trên không?”

Khuôn mặt của Chung Ngọc không hề lộ ra chút kinh ngạc, cứ như những thứ kia không hề liên quan gì đến mình vậy, cô ta chỉ nói: “Tôi

nhận tội. Trần Lăng đúng là chị tôi. Bố tôi tên Trần Thực Xuyên, chết trong vụ rò rỉ khí độc ba mươi lăm năm trước, chuyện này có liên quan trực tiếp đến Cao Thế Dương, vì thế tôi trở về để trả thù.”

“Chị đã nhận tội như vậy, chúng tôi cũng bằng lòng cho chị cơ hội để kể hết rõ ràng sự việc.”

Nghe đến đây, Chung Ngọc bỗng dừng bật cười rồi hỏi: “Cảnh sát Lục, cậu bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào vậy?”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ nheo mắt.

Chung Ngọc lại hỏi: “Hình như là từ lần ở bệnh viện phải không. Nhưng tôi nhớ đó là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, rốt cuộc tôi đã làm gì mới khiến cậu nghi ngờ vậy?”

Lục Nghiễm đan hai tay lại đặt trên bàn, thờ ơ nói: “Bố chồng chị đang cấp cứu ở trong ICU, chưa biết sống chết thể nào, mẹ chồng chị đã chết ở nhà được hai ngày, không ai dọn xác, chị ngồi ngoài ICU khóc lóc rất buồn bã, vở kịch đó diễn khá là tốt, tiếc là còn chưa hạ màn thì chị đã dậm phẩn ngay trước mặt khán giả rồi.”

Chung Ngọc khựng lại, cúi mặt bắt đầu hồi tưởng.

Lục Nghiễm: “Tôi vẫn cứ không biết hành động của chị như thế là thế nào, ban đầu tôi nghĩ là chị chỉ yêu cái đẹp quá mức, sau đó tôi lại nghĩ chắc việc này có liên quan đến tính cách hay biểu diễn của chị, cho đến khi tôi tìm được ảnh cũ của chị, tôi mới biết hành động này là để che giấu vết sẹo do phẫu thuật thẩm mỹ để lại.”

Thật ra Chung Ngọc phẫu thuật thẩm mỹ rất thành công, sẹo cũng rất nhạt, không quan sát kỹ ở khoảng cách gần sẽ hoàn toàn không nhìn ra, thế nhưng Chung Ngọc quá để ý tiểu tiết, còn theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo, ngày nào cô ta cũng soi gương tự ngắm mình, bót lông tìm vết, không muốn một hạt cát còn sót lại trong mắt, dù là vết sẹo bằng hạt vừng cũng không thể nào chấp nhận được.

Chung Ngọc nói: “Tôi không hiểu, dù tôi có quan tâm đến sắc đẹp hơn cả sống chết của Cao Thế Dương thì có thể chứng minh được gì? Clip đầu độc tôi đưa cho các anh đã chứng minh được người đầu độc là Cao Lực Minh, quá lắm tôi cũng chỉ là người biết được sự tình thôi, sao cậu lại cứ nắm miết lấy tôi không buông vậy?”

Tề Thăng vẫn im lặng từ đầu tới cuối đột nhiên lên tiếng: “Bây giờ là lúc chúng tôi hỏi cô, không phải giải đáp thắc mắc cho cô.”

Chung Ngọc nhìn Tề Thăng: “Cảnh sát Tề, tôi chỉ muốn chết một cách rõ ràng thôi mà, nếu không trong đầu tôi cứ nghĩ mãi chuyện này mất, vậy thì tôi không thể nào có tinh thần tập trung vào câu hỏi của các anh được.”

Lục Nghiễm bèn nói: “Tôi có thể trả lời cho chị biết.”

Chung Ngọc lại nhìn qua.

Lục Nghiễm: “Rất đơn giản, Cao Lực Minh mà chúng tôi điều tra được hoàn toàn không kẻ đầu độc có bụng dạ nham hiểm như Cao Lực Minh mà chị nói. Cao Lực Minh có tính cách nông nổi, làm việc không bền bỉ, tuy anh ta được hai vợ chồng Cao Thế Dương nhận nuôi nhưng Lý Lan Tú vẫn luôn rất nuông chiều anh ta. Cao Lực Minh ỷ lại vào bố mẹ đã quen, bắt anh ta làm việc một cách độc lập thì anh ta không thể nào làm được, lăn lộn vào đời hơn mười mấy năm vẫn luôn thất bại. Người như thế này có thể sẽ than trời trách đất, sẽ nghĩ đến chuyện trả thù xã hội nhưng anh ta hoàn toàn không có khả năng lên kế hoạch đầu độc. Trùng hợp là Cao Lực Minh lại có được một người vợ có đủ tất cả mọi điều kiện đầu độc như chị.”

Nghe đến đây, Chung Ngọc cười tự giễu, cúi đầu lần nữa: “Xem ra là tôi nghĩ xa xôi quá, lên kế hoạch hoàn hảo quá mới tự lật tẩy mình.”

Gần như cùng lúc đó, Tiết Bồng thấp giọng lên tiếng ở bên kia kính một chiều: “Khôn lắm đại nhiều.”

Người lỗ mãng chỉ nghĩ được cách thức lỗ mãng, chỉ có người thông minh lại còn kiêu ngạo muốn chơi người thông minh một ván mới dùng cách quanh co như thế.

Trong căn phòng đối diện, lúc này Tề Thăng lại dùng ngòi bút gõ vài nhịp xuống bàn, hối thúc: “Được rồi, đội phó Lục đã trả lời xong hết câu hỏi của cô rồi, giờ thì đến lượt cô.”

Chung Ngọc dần không cười nữa, cặp mắt nhìn dưới sàn, ngẩn ngơ mất hồn.

Vào lúc Tề Thăng đang định nhắc nhở cô ta lần nữa, Chung Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Chuyện của chúng tôi phải bắt đầu kể từ ba mươi lăm năm trước.”

Cô ta nói ra câu này rất nhẹ nhàng, vào giây phút kết thúc câu nói, Lục Nghiễm và Tiết Bồng không hện mà cùng nín thở.

Chuyện của chúng tôi phải bắt đầu kể từ ba mươi lăm năm trước.

Đây là câu nói cuối cùng Trần Lăng để lại trên cuộc đời này.

Chung Ngọc: “Bố tôi là Trần Thực Xuyên, khi ấy là nhân công ở nhà máy hóa chất Hội Tân, ông ấy có biểu hiện rất xuất sắc trong công việc, hiểu biết tường tận về thiết bị, rất thích đi sâu nghiên cứu, trường xưởng có ấn tượng rất tốt về ông ấy, sớm đã muốn đề bạt ông ấy lên làm tổ trưởng. Lúc đó Cao Thế Dương đã là tổ trưởng rồi, ông ta kiêu ngạo hống hách, hay ganh ghét đố kỵ, lúc nào cũng không ưa bố tôi. Những chuyện này đều là do bố nuôi Chung Cường kể lại cho tôi sau đó.

“Từ rất lâu trước khi sự cố đó xảy ra, bố tôi đã đề xuất việc làm tốt phương án dự phòng cấp bách, lỡ đâu xảy ra sự cố thì làm theo chỉ dẫn dựa trên đó. Thế nhưng Cao Thế Dương lại nói sao mà dễ xảy ra chuyện như vậy được, còn nói bố tôi là bần tiếng đe dọa. Thật ra

Cao Thế Dương năm lần bảy lượt ngăn cản là vì sợ lộ ra khuyết điểm của mình, ông ta không thạo nghề, sau khi vào xưởng, được đào tạo xong cũng chỉ là tay ngang, cực kỳ ghét những cuộc họp bàn luận, còn cứ thấy người khác đang nói xấu sau lưng mình là vô học.”

Vào hôm xảy ra sự cố, Cao Thế Dương là tổ trưởng mà lại ra lệnh sai lầm cho thành viên trong tổ.

Vào thời khắc xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều ngơ ngác, đầu óc đều trống không, vì chưa từng có ai gặp phải chuyện này, ai cũng đều hơi hoảng loạn.

Trần Thực Xuyên là người định thần lại đầu tiên, ông lập tức kêu gọi mọi người nhanh chóng mở van đáy lò phản ứng, đổ phế liệu ra ngoài cho chảy xuống cống ngầm, đồng thời còn phải mở nước chữa cháy để giảm nhiệt độ cho cống, sau đó nhanh chóng tản ra.

Thế nhưng Cao Thế Dương lại khống chế Trần Thực Xuyên, lúc này rồi còn làm ra vẻ, bảo là ông ta mới là tổ trưởng, phải nghe ông ta chỉ huy, còn chất vấn Trần Thực Xuyên ngay tại đó rằng nếu nghe theo lời ông mà xảy ra sự cố thì ai chịu trách nhiệm?

Tiếp đến, Cao Thế Dương lại hỏi những người khác có muốn gánh hậu quả cùng Trần Thực Xuyên không.

Trần Thực Xuyên là người hiền lành, bị Cao Thế Dương hạch sách như thế thì không nói nữa, những người khác cũng im lặng theo.

Vào giây phút ấy, hoàn toàn không có ai nghĩ đến tiếp theo đó sẽ xảy ra một chuyện đáng sợ như thế.

Cao Thế Dương nhanh chóng ra lệnh bỏ vật liệu hữu cơ vào trong thùng thiếc trước, không được lãng phí, giảm thiểu tối đa tổn thất.

Vài người làm theo, cùng lúc đó cũng nghe theo lời Trần Thực Xuyên, dùng khăn lông bịt lấy mũi miệng.

Thế nhưng lúc bỏ vật liệu vào vẫn cứ không có phản ứng, tiếp tục nóng lên, thùng thiếc đã không chịu nổi nhiệt độ cao, nổ tét tại chỗ.

Thùng thiếc bị nổ tét đã làm bị thương trực tiếp một công nhân tên Lý Kiến Hoàn, Lý Kiến Hoàn hôn mê ngất xỉu ngay tại chỗ.

Một công nhân khác tên Thịnh Nguyệt muốn nhanh chóng kéo anh ta ra khỏi khoang nhưng vì vướng một tay đang bịt mũi nên không bao lâu sau cũng ngất xỉu vì khí độc.

Lúc này, Cao Thế Dương đã đến bên cửa sổ, chuẩn bị nhảy ra ngoài.

Trần Thực Xuyên theo ngay phía sau, quay đầu lại nhìn thấy hai người đang bất tỉnh, lập tức bỏ ngay ý định leo tường, quay trở vào định cứu cả hai.

Cũng chính vào lúc này, thùng thiếc thứ hai và thứ ba lần lượt nổ...

Nghe đến đây, Lục Nghiêm lập tức hỏi: “Những chuyện này đều xảy ra trong khoang nhà máy, làm sao bố nuôi Chung Cường của cô biết được?”

Chung Ngọc trả lời: “Lúc đó Chung Cường ở ngay ngoài cửa sổ. Cao Thế Dương chỉ chống một tay leo cửa ra, không tiện di chuyển, Chung Cường đỡ cho ông ta. Chung Cường nói ông ấy vốn định vào cứu người nhưng Cao Thế Dương đã lập tức cản lại, còn hỏi ông ấy ‘Cậu không muốn sống nữa rồi phải không?’, sau đó thì kéo ông ấy đi.”

Vật liệu hữu cơ bị rò rỉ trong không khí, nhanh chóng hình thành khí độc, lan ra khắp nhà máy, ảnh hưởng trực tiếp đến một trường tiểu học gần đó.

Vợ của Trần Thực Xuyên lúc đó đang là giáo viên tiểu học, mang thai tám tháng, sắp đến kỳ nghỉ thai sản nhưng lại hít phải khí độc vào

hôm đó, được đưa đến bệnh viện cùng học sinh.

Sau khi chuyện này xảy ra, Chung Cường đã bắt đầu động tay động chân vào.

Thật ra sau khi vào bệnh viện, vợ của Trần Thực Xuyên vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, vì đang mang thai nên cơ thể yếu ớt, thêm vào việc bị trúng độc, vào bệnh viện chưa được bao lâu đã sinh non.

Đứa trẻ ra đời cũng rất yếu ớt, được nuôi trong lòng kín cả một tháng trời.

Trong một tháng này, vợ của Trần Thực Xuyên cuối cùng cũng tỉnh lại, biết được chồng mình đã mất, đau buồn không nguôi.

Đúng ra thì nhà máy nên bồi thường cho sự cố này nhưng sau khi điều tra, người duy nhất thoát nạn trở về là Cao Thế Dương và Chung Cường đã leo cửa sổ ra ngoài đều khẳng khẳng bảo là Trần Thực Xuyên có thao tác sai mới dẫn đến việc thùng thiếc bị nổ toét.

Lúc này, phụ huynh của tất cả những học sinh trúng độc, còn có cả người nhà của Thịnh Nguyệt, Lý Kiến Hoàn đều bắt nhà máy và vợ của Trần Thực Xuyên phải giải quyết thỏa đáng.

Trần Thực Xuyên mất, ngoài hai đứa con gái ra thì không còn để lại gì.

Vợ của Trần Thực Xuyên phải chịu đựng cú sốc lớn về cả cơ thể lẫn tinh thần, nằm viện một tháng, nôn ra máu nhiều lần, sau đó nghe bác sĩ nói vì sinh nở và trúng độc khí độc, lại còn bị cú sốc tinh thần nên một số cơ quan trong cơ thể bà ấy đã xuất hiện hiện tượng suy kiệt, với tình trạng sức khỏe của bà ấy khi đó, dù có chữa trị cũng chỉ kéo dài được một thời gian, hoàn toàn không thể nuôi nấng con cái.

Lương của Trần Thực Xuyên lúc còn sống không nhiều, lúc mất rồi, bên nhà máy cũng chỉ tỏ ý cho có, cho ít tiền trợ cấp, vợ Trần Thực

Xuyên chịu không thấu bèn nghĩ tới cái chết.

Trước khi chết, vợ Trần Thực Xuyên còn liên lạc với Chung Cường, muốn hỏi cho ra lẽ.

Chung Cường cũng suy sụp tinh thần mấy ngày liên tiếp, đêm nào cũng mất ngủ, biết được vợ của Trần Thực Xuyên đã không thiết sống, lại còn nhìn thấy bà ấy ho ra một ngụm máu lớn ngay trước mặt mình, vào giây phút đó, lương tâm bỗng chốc trỗi dậy, biết rằng đây là cơ hội sám hối cuối cùng mà cũng là duy nhất của mình, quỳ gối trước vợ của Trần Thực Xuyên ngay tại chỗ.

Nói đến đây, Chung Ngọc cười khanh khách thành tiếng, giọng cười vừa lạnh lẽo vừa âm u: “Chung Cường đúng là không có tố chất làm kẻ ác, nhìn Cao Thế Dương xem, người ta có thể “thoải mái yên lòng”, ăn ngon ngủ yên, sau đó đổi công việc, đem chuyện mình “lập công” đi khoe khoang khắp nơi.”

Chung Ngọc không cười nữa, lại tiếp: “Chung Cường không biết là lúc đó mẹ tôi đã ghi âm lại. Cả cuộn băng đó lẫn di thư đều được đưa lại cho chị tôi là Trần Lăng trước khi tự sát. Mẹ tôi thật sự rất thông minh, cũng rất kiên cường, dù đến giây phút cuối cùng, trong lòng vẫn mưu tính cho tương lai của hai chị em tôi.”

“Bà ấy nhìn thấy Chung Cường quỳ xuống đất sám hối, khóc rất thật, biết được người đàn ông này dễ mềm lòng, tính cách lại yếu đuối, vào giây phút ấy, bà ấy bèn giao tôi cho Chung Cường.”

Lục Nghiễm nheo mắt nhíu mày, vào lúc này, trong đầu anh xuất hiện dáng vẻ của vợ Trần Thực Xuyên cứ như thể trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh.

Trông bà ấy có vẻ đã sắp không ổn nữa rồi, dường như có thể ra đi bất cứ lúc nào, thế nhưng mà ấy lại dùng hết sức lực, nắm lấy tay Chung Cường, cứ như đang bóp lấy lương tâm của ông ta.

Bà ấy rất yếu ớt, sắc mặt trắng bệch, thế nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lùng, mang đầy nỗi hận.

Tuy đã sắp rời khỏi thế gian nhưng bà ấy đã để lại hai hạt giống cho cuộc đời này.

Có lẽ hai hạt giống này có thể tiếp diễn nỗi hận của bà ấy, cuối cùng sẽ có một ngày có thể đòi lại công bằng cho hai vợ chồng bà ấy.

Hai chị em Trần Lăng và Chung Ngọc đã bị chia cách như thế.

Trần Lăng nhanh chóng được đưa đến cô nhi viện Lập Tâm, Chung Ngọc lại được hai vợ chồng Chung Cường nhận nuôi, bọn họ mua chuộc viện trưởng bệnh viện, đưa đứa bé đi.

Thế nhưng vợ chồng Chung Cường biết nhân viên cũ ở nhà máy hóa chất Hội Tân đều biết hai vợ ông ta không có thai, không thể nào đột nhiên từ đâu xuất hiện một đứa con gái được, nhà máy cũng đang bị tiếp nhận điều tra, không có hy vọng được mở cửa lại, họ bèn nhân cơ hội cắt đứt tất cả mọi mối quan hệ, chuyển đến thành phố Lịch sống nhờ gia đình.

Sau đó là đến câu chuyện của Trần Lăng và Chung Ngọc.

Cuộc sống của Trần Lăng ở cô nhi viện Lập Tâm rất tồi tệ, cứ như một con mèo nhà, bỗng dưng bị vứt ra ngoài, sống hay chết phải hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình.

Cô nhi viện cũng giống như một xã hội thu nhỏ vậy, cũng có ma mới bắt nạt ma cũ, nhất là khi tâm lý của đám trẻ mồ côi này đều không khỏe mạnh, có đứa tính tình gàn dở, có đứa lại bạo lực, còn có đứa ranh ma nhiều trò, thường xuyên mách vặt với người lớn.

Trần Lăng bị ép phải trưởng thành “đốt cháy giai đoạn”, ban đầu sống rất khổ cực, đến ăn no mặc ấm cũng là vấn đề.

Nhưng may là Trần Lăng lúc đó còn có ấn tượng rất sâu sắc về mẹ, so với bố Trần Thực Xuyên, người mẹ lại hiểu rõ quy tắc trò chơi của thế giới này hơn, tuy Trần Lăng còn chưa được năm tuổi nhưng đã học theo được một ít.

Thêm vào cuộn băng ghi âm và bức di thư được để lại lúc đó, tuy Trần Lăng không hiểu lắm nhưng cũng có thể hiểu rõ một điều quan trọng chính là bố Trần Thực Xuyên đã bị người ta hại chết.

Nhiều năm chớp mắt trôi qua, Trần Lăng vẫn không được ai nhận nuôi, cứ lớn lên trong cô nhi viện Lập Tâm, từ một đứa trẻ mới tới thường bị bắt nạt, dần dần trở thành đứa cầm đầu của một “băng nhóm”, chèn ép những đứa trẻ mới tới khác, đến sau khi trưởng thành và rời đi, cô ta đã trở thành kẻ mạnh của cái xã hội thu nhỏ này.

Năm chữ “cá lớn nuốt cá bé” đối với Trần Lăng mà nói không phải chỉ là nói khơi khơi trên lý thuyết mà là cách thức và nguyên tắc sinh tồn đúc kết được sâu sắc sau mười mấy năm sống ở cô nhi viện Lập Tâm.

Tất nhiên là Trần Lăng cũng đã nghe đi nghe lại cuộn băng, đọc đi đọc lại bức di thư mà mẹ mình để lại, sớm đã bị tiêm nhiễm.

Sau khi rời khỏi cô nhi viện, việc đầu tiên mà Trần Lăng làm chính là đi tìm kẻ thù Cao Thế Dương và em gái thất lạc nhiều năm, thế nhưng đây thật sự là một việc không dễ dàng gì đối với một cô gái không thân thích, không quyền thế.

Trong vòng mười mấy năm này, Chung Ngọc luôn sống ở thành phố Lịch, bình yên trưởng thành trong sự săn sóc của vợ chồng Chung Cường.

Chỉ là từ nhỏ Chung Ngọc đã hay nghĩ nhiều, nhạy cảm, đầu óc cũng lanh lợi, điều này cực kỳ giống với vợ của Trần Thực Xuyên, vì thế lúc mười mấy tuổi, Chung Ngọc đã loáng thoáng cảm nhận được sự

kỳ lạ của gia đình này.

Chung Ngọc cứ cảm thấy mình trông không giống bố mẹ lắm, bạn học và hàng xóm cũng đều nói như thế.

Có một lần, Chung Ngọc đi thăm bà nội với bố Chung Cường và mẹ, còn đứng ngoài bếp nghe được mẹ và bà nội nhỏ tiếng thì thầm ở bên trong.

Bà nội hỏi mẹ định khi nào sinh con của chính mình.

Mẹ rất khó xử, bảo là mãi vẫn không có thai, nghi ngờ không biết liệu có phải lúc trước Chung Cường làm việc ở nhà máy rồi tổn hại đến cơ thể không.

Bà nội lại hỏi vậy có phải định coi Chung Ngọc như con ruột mãi không, con nuôi thân thiết được như con ruột sao, không sợ nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà sao?

Từ sau đó, Chung Ngọc bắt đầu nhận thức được về thân thể của mình, trong lòng rất khó chịu nhưng lại không biết làm thế nào.

Sau đó lại nghĩ tới sự kỳ lạ nhiều lúc của bố mẹ, thậm chí bố còn xa cách với cô ta, lúc nào cũng tránh xa cô ta, tất cả đều đã có thể giải đáp được.

Mấy năm sau đó, Chung Ngọc tiếp tục lớn lên trong trạng thái bất an và nghi ngờ như thế, càng ngày càng càng thiếu thân thiết với bố mẹ, thậm chí còn thường xuyên lo rằng nếu có một ngày mẹ mang thai thì mình phải làm thế nào, có bị họ vứt bỏ hay không.

Thêm vào lúc đó Chung Ngọc đang trong tuổi dậy thì, tính cách ngày càng hướng nội, thường ngày không thích nói chuyện, đứng ngồi gì cũng luôn cúi đầu dăm chiêu suy nghĩ, cũng trở nên nhạy cảm với tất cả mọi thứ xung quanh, rất giỏi phân tích.

Một hành động hay một câu nói vô tình của người khác đều có thể nhanh chóng bị Chung Ngọc nhìn thấu, hiểu được động cơ đằng sau của người này.

Cũng chính vì như thế, Chung Ngọc mới tiếp xúc được với nội tâm của người khác nhanh chóng hơn nhiều so với người cùng tuổi thậm chí là người trưởng thành, thậm chí Chung Ngọc còn có thể lập tức nắm bắt được từng hành động nhỏ, từng ánh mắt mà đôi lúc hai vợ chồng Chung Cường thể hiện ra, dù là phòng bị hay xa lánh cô ta.

Những điều này cũng từng chọt nhỏ vào lòng cô ta, dần làm mòn mất “tình thân” vốn đã không nhiều của cô ta đối với bố mẹ nuôi.

Tình trạng này tiếp diễn đến khi Chung Ngọc lên đại học rồi sống ở trường, một cô gái vừa xa lạ vừa gần gũi đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô ta, đây chính là Trần Lăng.

Sau nhiều lần nghe ngóng, lại còn bỏ thêm rất nhiều tiền nhờ người tìm kiếm, cuối cùng Trần Lăng cũng đã tìm thấy tung tích của Chung Ngọc.

Vì tính cách cá nhân cộng với nguyên nhân từ phía vợ chồng Chung Cường, Chung Ngọc không thể tìm thấy tình thương từ cha mẹ ở nhà Chung Cường, vì thế nghĩ cũng có thể biết được, khi Trần Lăng bao dung vô bờ, cho đi không tiếc, chăm sóc không chút tư lợi, hết mực yêu thương cô ta, tất cả đều đã đánh trúng tâm lý.

Tất nhiên là nếu đổi lại là người khác, Chung Ngọc cũng chưa chắc có thể chấp nhận tình yêu thương ấm áp này, có lẽ điều này cũng có liên quan đến mối quan hệ huyết thống giữa chị em ruột với nhau, từ lần đầu tiên gặp Trần Lăng, Chung Ngọc đã cảm thấy rất thân thiết, cứ như có thứ gì đó đang thu hút cô ta.

Sau một thời gian chung sống, Chung Ngọc và Trần Lăng nhanh chóng trở thành tri kỷ, Trần Lăng cũng dần dần tiết lộ cho Chung Ngọc biết câu chuyện của mình.

Chung Ngọc nghe thấy thì hết sức căm phẫn, thậm chí còn đồng cảm với Trần Lăng.

Đối với Chung Ngọc, cô ta đều là trẻ mồ côi không cha không mẹ như Trần Lăng, trên đời này không có người thân thật sự đối xử chân thành với họ, chỉ có hai người họ mới có thể là “người thân” nương tựa lẫn nhau.

Nhiều lần thậm chí Chung Ngọc còn từng ảo tưởng, nếu Trần Lăng là chị mình, nếu cô ta là đứa trẻ bị người ta mang đi đó thì tốt biết bao.

Cho đến một ngày nọ, “ảo tưởng” của Chung Ngọc đã trở thành hiện thực.

Trần Lăng cho là thời cơ đã chín muồi bèn nói ra hết tất cả.

Chung Ngọc cảm thấy hoảng hốt, thoát đầu còn hoài nghi, không dám tin, sau đó bình tĩnh lại yêu cầu được xem bằng chứng, trong lòng còn thoáng chút mừng rỡ.

Trần Lăng và Chung Ngọc nhanh chóng đi làm giám định ADN, chứng thực cả hai là chị em ruột.

Sau khi có được kết quả, Chung Ngọc như trút được gánh nặng, lưu lạc hai mươi năm trời, đột nhiên tìm được người thân duy nhất, bao nhiêu năm nay, cô ta chưa từng cảm nhận được cảm giác vui mừng và thoải mái đó.

Nhưng sau đó, cô ta là căm tức không thể chịu đựng được.

Kể đến đây, Chung Ngọc lại nói: “Cứ như thế, tôi và chị đã nhận lại nhau, chúng tôi cũng bắt đầu đi tìm kẻ thù, lên kế hoạch phục thù.”

Mà lúc này, ở phía bên kia kính một chiều, Tiết Bồng cũng kinh

hoàng vì câu chuyện và sự hưng phấn trong giọng nói của Chung Ngọc.

Vương Chi Thân đứng bên cạnh làm nhảm: “Ôi trời, cũng chả trách sao cả hai chị em họ đều biến thái thế.”

Nhưng trong đầu Tiết Bồng lại chỉ toàn dáng vẻ của chị Tiết Dịch.

Tiết Bồng không khỏi tự hỏi, khi đứng ở góc độ người quan sát, nhìn thấy một cặp chị em như thế này, chứng kiến cách thức đầu độc tàn ác của họ dày vò hai vợ chồng Cao Thế Dương đến chết, cô liệu có nghĩ lại mà đồng tình với thân thể của hai chị em này được không?

Câu trả lời chắc chắn là không.

Bất kỳ vụ án nào cũng có nguyên nhân phát sinh, người gây án cũng có động cơ riêng của họ, họ tự cảm thấy rằng mình vô tội, tự cảm thấy mình là nạn nhân của thế giới này, dù là phục thù hay là trả thù xã hội.

Mà khi những động cơ và nguyên nhân này được đặt trước vụ án thì lại trở thành “cái có” của nghi phạm.

Người phương Đông rất hay tin theo luật nhân quả, trong vụ án của nhà họ Cao, e rằng Trần Lăng và Chung Ngọc cũng đã nghĩ như thế, rằng nếu Cao Thế Dương không mưu hại Trần Thực Xuyên cha của họ rồi lại đẩy trách nhiệm lên người ông ấy, còn gián tiếp hại chết mẹ họ, họ cũng sẽ không trăm phương ngàn kế tìm đến nhà họ Cao để trả thù.

Thế nhưng Tiết Bồng lại nghĩ ở hướng khác, nếu bỏ qua những phân tích lý trí này, nếu đổi Trần Lăng, Chung Ngọc thành Tiết Dịch và cô thì cô liệu có còn khách quan như vậy được không?

E rằng câu trả lời vẫn là không...

Có lẽ cô cũng sẽ theo chị để báo thù, theo người thân duy nhất hiểu cô, yêu thương bảo vệ cô trên đời này, cùng nương tựa lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng khẽ chớp chớp mắt, hít thở sâu rồi cũng chôn vùi đi dáng vẻ của Tiết Dịch trước khi chết.

Cô tiếp tục tập trung tinh thần lắng nghe câu chuyện của Chung Ngọc.

Sau khi Trần Lăng và Chung Ngọc nhận lại nhau, mọi chuyện diễn ra rất nhanh chóng.

Ban đầu họ tìm kiếm không hề thuận lợi, thành phố Giang quá rộng lớn, để tìm được một nhân viên nhà máy hóa chất họ Cao là không dễ dàng gì.

Cách đơn giản nhất cũng là cách ngu ngốc nhất đó là tự vào làm trong nhà máy hóa chất, dần dần nghe ngóng tình hình thông qua các mối quan hệ trong ngành này.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, lần tìm kiếm này lại mất tận mười năm, thậm chí có lúc họ còn từng nghĩ là Cao Thế Dương đã rời khỏi thành phố Giang hay đã chết rồi.

Cho đến một lần tình cờ, họ mới lần theo manh mối tìm tới được chỗ của một người công nhân cũ ở nhà máy Hội Tân năm đó, biết được tung tích của Cao Thế Dương.

Hoá ra trong mấy năm nay, Cao Thế Dương từng tìm người xem bói một lần, còn đổi tên vì đó, mười mấy năm đó đều lấy tên Cao Bản Thuận, sau đó mới đổi về tên cũ.

Trong lúc họ tìm thấy Cao Thế Dương, Chung Cường ở tít thành phố Lịch cũng đã mất vì suy thận.

Chung Ngọc về thành phố Lịch gặp mặt Chung Cường lần cuối, còn

đưa đoạn ghi âm năm đó cho ông ấy nghe.

Chung Cường nằm trên giường bệnh, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng nói với Chung Ngọc suy nghĩ trong lòng lần đầu tiên.

Thật ra lúc bé Chung Ngọc rất đáng yêu, chỉ là sau khi lớn lên thì càng lúc lại càng giống vợ Trần Thực Xuyên, nhất là ánh mắt đó, giống y như đúc với ánh mắt bà ấy nhìn người khác.

Mỗi lần nhìn thấy Chung Ngọc, Chung Cường đều sẽ ở đến hôm đó trong phòng bệnh, nhớ đến đôi mắt đầy rẫy hận thù, trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh, ánh mắt đó cứ như một tảng đá đè nặng trong lòng ông ấy, đè nén suốt nửa đời.

Chung Cường sám hối lần sau cùng trong cuộc đời với Chung Ngọc đang đứng trước giường bệnh cúi nhìn ông, giống như ba mươi năm trước quỳ trước giường bệnh của vợ Trần Thực Xuyên vậy.

Ông ấy nói với Chung Ngọc, năm đó không dám nói ra sự thật, một là vì bị Cao Thế Dương đe dọa, hai là vì gia đình còn đang mắc nợ một số tiền lớn, cần phải trả hết, Cao Thế Dương lại có thể giúp ông ấy trả hết.

Nhưng Chung Ngọc nghe đến đây, ánh mắt lại dâng trào hận thù như vợ của Trần Thực Xuyên khi ấy vậy.

Trước lúc Chung Cường tắt thở, Chung Ngọc cúi đầu nói bên tai ông ta: “Ông có thể đi chết được rồi.”

Sau đó, Chung Ngọc về lại thành phố Giang, bắt đầu kế hoạch báo thù của cô ta với Trần Lăng.

Chung Ngọc nói: “Sau đó thế nào chắc các anh cũng đã biết cả rồi, tôi đã cố ý tiếp cận Cao Thế Dương và Lý Lan Tú. Chúng tôi có tìm hiểu, biết được Cao Lực Minh được họ nhận nuôi từ cô nhi viện,

trùng hợp cũng lại là Lập Tâm. Chị tôi lại cũng còn có chút ấn tượng với anh ta, chuyện này thật sự là đến trời cũng giúp ta.”

Sau đó, Chung Ngọc đã phẫu thuật thẩm mỹ, quay sang tiếp cận Cao Lực Minh, còn thường xin đi làm công tác xã hội, thường xuyên tham gia hoạt động trên phố, nhanh chóng quen được với Lý Lan Tú.

Cả hai việc cứ cùng được thực hiện như thế, Trần Lăng làm quân sư đứng sau, Chung Ngọc thì thực hiện, vừa được Cao Lực Minh theo đuổi, vừa để lại hình tượng nhiệt tình và lương thiện trước mặt Lý Lan Tú.

Lý Lan Tú thấy Chung Ngọc tốt bụng lại còn xinh đẹp, bèn giới thiệu với con trai mình, ai ngờ vừa giới thiệu lại phát hiện thì ra Cao Lực Minh vẫn luôn rất thích Chung Ngọc.

Chung Ngọc bèn bắt đầu “tình trong như đã mặt ngoài còn e” với Cao Lực Minh như thế, một năm sau thì kết hôn, bắt đầu tạo niềm khích giữa ba người nhà họ Cao.

“Thật ra Cao Lực Minh là một thằng bám váy mẹ.” Chung Ngọc nói: “Các anh có biết con trai bám váy mẹ sau khi lớn lên sẽ như thế nào không? Các anh có biết thể loại được mẹ nuông chiều từ nhỏ đến lớn như anh ta bước vào xã hội khó khăn đến thế nào không? Lý Lan Tú cực kỳ thiếu kiến thức, bà ta cảm thấy thương con chính là nó muốn gì mình cho đó, chín quá hoá nẫu. Vì thế Cao Lực Minh bị bà ta chiều đến tính cách vừa thối tha vừa ương bướng, ích kỷ chỉ biết nghĩ cho mình, lại còn không biết một thứ gì.”

“Cao Lực Minh vốn đã không có bạn bè gì, những người con gái anh ta thích từ nhỏ đến lớn cũng chẳng có một ai thích được anh ta, tất cả mọi người đều thấy anh ta phiền phức, ai cũng ghét bỏ anh ta, xa lánh anh ta, anh ta luôn là thằng đáng ghét trong mắt người khác. Thế nhưng Cao Lực Minh đã quen cái tính thế rồi, anh ta không hề biết kiểm điểm lại mình chút nào đâu, lúc nào anh ta cũng thấy người khác mới là sai, thấy cuộc đời đối đầu với mình, anh ta còn ghét từng

người chống đối anh ta.”

Lúc này, Lục Nghiễm đã im lặng rất lâu mới lên tiếng: “Cũng bao gồm cả bố mẹ anh ta.”

“Tất nhiên rồi.” Chung Ngọc cười: “Đây chính là kết cục của việc nông chiều. Lúc trước đối xử hết lòng với anh ta, anh ta coi như lẽ hiển nhiên, cho là đáng phải vậy, vì thế cứ hễ chịu chút quả trách là lại thấy bị cản trở, không hiểu cũng không thể chấp nhận được, còn trách móc ôm hận ngược lại. Cuộc đời Cao Lực Minh chưa từng làm được chuyện gì, chỉ có mỗi chuyện đầu độc bố mẹ nuôi là “thành tựu” duy nhất của anh ta, đến bản thân anh ta còn thấy khó tinh, còn hơi tự hào nữa đấy.”

Tề Thăng đập bàn: “Còn không phải do cô xúi giục sao.”

Chung Ngọc bật cười khanh khách.

Một lát sau, Lục Nghiễm nói: “Nói về Lý Lan Tú đi, các cô đầu độc Cao Thế Dương vì bố mẹ, vậy còn Lý Lan Tú thì sao, bà ấy chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các cô.”

Chung Ngọc lại không cười nữa, ánh mắt lóe lên chút đanh ác: “Vì bà ta còn khiến người ta bức bối hơn cả Cao Thế Dương. Sau khi tôi và Cao Lực Minh quen nhau, Lý Lan Tú cứ suốt ngày kéo tay tôi, kể lại với tôi về ngày trước, còn bảo là không có tôi không được, bảo tôi ngày nào cũng tới thăm bà ta. Tôi nói là tôi phải đi làm, nếu tôi không đi làm thì không sống được. Lý Lan Tú lại nói vậy thì xin nghỉ phép ở với bà ta, hoặc là nghỉ việc luôn đi.”

“Có lần thang máy bị hỏng, họ sống ở tầng mười sáu, Lý Lan Tú hoàn toàn không để tâm đến hôm đó ngoài trời đang ba mươi bảy độ, còn bảo tôi đi siêu thị mua hai túi đồ to rồi lại trèo lên mười sáu tầng thăm bà ta. Đến lúc tôi lên tới nơi, còn chưa kịp thở, Lý Lan Tú lại bắt đầu lải nhải chuyện hồi xưa hồi xưa với tôi, nói đi nói lại không chịu thôi. Cũng chính vào hôm đó, Lý Lan Tú nhắc với tôi rằng lúc trẻ

Cao Thế Dương từng lập công, bà ta còn giữ lại một tờ báo cũ thời đó đưa cho tôi xem, còn nói lần đó may là nhờ có Cao Thế Dương, nếu không thì công nhân cả nhà máy, còn có cả học sinh trường tiểu học bên cạnh đều thiệt mạng mất.”

Lục Nghiễm: “Cô càng nghe càng căm tức, từ đó mới nảy ý muốn giết người sao?”

“Cái đó thì không.” Chung Ngọc nói: “Lúc đó tôi tức lắm nhưng tôi vẫn chưa tức đến mức muốn giết bà ta. Tôi nghĩ là bà ta chỉ bị câu chuyện của Cao Thế Dương lừa gạt, chỉ là một người vợ không biết gì mà thôi. Cho đến sau khi tôi và Cao Lực Minh kết hôn, có một lần tôi nghe Cao Lực Minh và Lý Lan Tú cãi nhau, từ đó mới biết thì ra Lý Lan Tú trước giờ đều biết Cao Thế Dương mới chính là hung thủ của sự cố nhưng lúc đó bà ta và Cao Thế Dương đang qua lại với nhau, lại còn ham hư vinh, bèn không chút áy náy lựa chọn giấu giếm sự thật.”

“Sau sự cố, Lý Lan Tú trở thành người đại diện của Cao Thế Minh, đi đến đâu cũng không quên quảng bá “công trạng” này. Sau khi Lý Lan Tú chuyển đến làm ở công ty bên thứ ba kiểm nghiệm, còn giúp dẫn đường cho Cao Thế Dương, động tay động chân vào báo cáo kiểm nghiệm của vài nhà máy hoá chất, lấy được không ít lợi ích. Hai người họ hoàn toàn là một ổ rắn rết.”

Sau đó, Chung Ngọc dành thời gian một năm để chia rẽ mối quan hệ của ba người nhà họ Cao.

Cô ta khiến cho Cao Thế Dương nghĩ là Lý Lan Tú có ý định phôi bày mọi sự việc năm đó, làm ông ta mất hết danh dự khi đã về già, hai người họ cãi nhau ầm ĩ, Lý Lan Tú bèn dọn ra ở riêng.

Lúc đó, Cao Lực Minh lại đổi việc lần nữa, chi tiêu mỗi tháng của anh ta cao gấp ba lần lương anh ta, cực kỳ ham thích hưởng thụ thú vui vật chất, toàn phải nhờ người nhà trả thanh toán phí nợ thẻ.

Vì Lý Lan Tú lúc nào cũng cứng chiều Cao Lực Minh, vì thế dù mỗi tháng Cao Lực Minh đều phải mượn ít nhất mười nghìn, hai mươi nghìn thì Lý Lan Tú quá lắm cũng chỉ cảm rằm vài câu, vẫn cứ cho tiền, lại còn luôn tin là Cao Lực Minh đều dùng tiền để đầu tư và xã giao, sớm muộn gì cũng có thể kiếm lại được gấp mười gấp trăm lần.

Tuy Cao Lực Minh là con nuôi nhưng anh ta không hề biết chuyện này.

Vì vụ việc rò rỉ khí độc, cơ thể của Cao Thế Dương cũng chịu tổn hại, dẫn đến không thể sinh sản, ông ta và Lý Lan Tú bèn lựa chọn nhận nuôi Cao Lực Minh, hai người cũng coi Cao Lực Minh như con ruột của mình, còn quyết định với nhau là cả đời cũng không nói anh ta nghe chuyện này.

Cho đến khi Cao Lực Minh lại tiếp tục về nhà mượn ba trăm nghìn, Cao Thế Dương tức điên, quyết định không cho anh ta mượn tiền nữa, bảo Lý Lan Tú cũng không được cho mượn, còn đòi ra công chứng lập di chúc, sau này chết sẽ quyền góp hết tài sản.

Nghĩ là biết Cao Lực Minh đã quen ngửa tay xin tiền phải sốc đến độ nào.

Chung Ngọc: “Ngay lúc đó, tôi tiết lộ với Cao Lực Minh có thể anh ta là con nuôi. Sau khi biết được, anh ta vừa sốc vừa hoảng sợ, thậm chí bắt đầu tin lời Cao Thế Dương, cũng nghĩ chuyện Cao Thế Dương đột nhiên trở mặt cũng là vì mình không phải con ruột. Sau đó, tôi đi làm giám định người thân với anh ta. Ngày có kết quả, Cao Lực Minh không nói gì rất lâu, anh ta sụp đổ hoàn toàn, không biết nên làm gì.”

Lục Nghiễm: “Thế là cô bắt đầu tẩy não anh ta, làm anh ta tin rằng chỉ có việc nhanh chóng lấy được tài sản thừa kế thì mới có thể giữ lại được tất cả mọi thứ hiện tại.”

“Tôi không tẩy não anh ta, đây là do anh ta tự nghĩ đến. Đến lúc phát

hiện ra lịch sử tìm kiếm trong máy tính anh ta thì tôi mới biết, thì ra anh ta từng hỏi ý kiến của luật sư trên mạng, cũng đã tham khảo ý kiến các cộng đồng mạng trên diễn đàn rằng làm thế nào để giết chết một người mà thần không biết quỷ không hay...”

Nói đến đây, Chung Ngọc lại bật cười.

Lục Nghiễm gõ nhẹ xuống bàn hỏi: “Tại sao Lý Lan Tú lại nói với hàng xóm là bà ấy cảm thấy con trai muốn đầu độc mình? Lý Lan Tú đã biết rồi sao?”

Chung Ngọc nói: “Cao Lực Minh lạy ông tôi ở bụi này đó còn gì. Có một lần anh ta lại đến tìm Lý Lan Tú đòi tiền, họ lại cãi nhau một trận, trong lúc nóng giận, Cao Lực Minh lại nói năng tàn nhẫn là: Bà già rồi, sau này phải nhờ vào tôi, nuôi con mới dưỡng già được, bà mà đối xử tệ với tôi thì tôi sẽ ghim gút chuyện này, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ đầu độc bà, tiền của bà sẽ thành của tôi hết, tôi có còn cần phải nặng hờn mối cổ với bà thế này không?”

“Ôi dào, hôm đó Cao Lực Minh thật sự đã làm Lý Lan Tú tức điên lên. Về nhà anh ta lại nói chuyện này với tôi, lại còn đặc ý hết sức!”

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề hỏi: “Vậy Trần Lăng, chị cô thì sao, nửa sau câu chuyện cô kể gần như không hề nhắc tới cô ta. Những kế hoạch này là cô ta nghĩ ra giúp cô hay cô tự nghĩ ra?”

“Tôi tự nghĩ ra.” Chung Ngọc nói: “Chưa đến ba mươi, chị ấy đã mắc bệnh dạ dày, sau đó biến chứng thành loét dạ dày, sức khỏe luôn yếu ớt, không thể tốn sức suy nghĩ, cũng không thể tức giận, chỉ có thể giữ gìn nghỉ ngơi. Chuyện lúc sau này tôi không làm phiền chị ấy, sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của chị ấy. Và lại sau đó chị ấy lại ngồi tù, mỗi tháng tôi chỉ có thể đến thăm một lần, còn phải lấy danh nghĩa là bạn bè, mỗi lần gặp đều không được lâu, thường tôi chỉ nói tin vui, không nói chuyện buồn.”

Lục Nghiễm nheo mắt, quan sát vẻ mặt của Chung Ngọc.

Anh không tin một chữ nào trong lời nói vừa rồi của cô ta.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Lúc còn sống, Trần Lăng từng viết nửa câu “kẻ tham lam nhận nghiệp như chó đói” vào sổ ghi chép, cô có biết không?”

“Tôi biết, có vài năm chị ấy rất hứng thú với Phật học, thường đến chùa nghe thuyết pháp. Tôi còn nhớ chị ấy còn có nhắc tới nửa câu sau với tôi, đó là “người đầu độc nhận nghiệp như cọp sói”. Chị ấy nói tất cả từ Cao Thế Dương, Lý Lan Tú, Cao Lực Minh đến Chung Cường đều là “kẻ tham lam”, ích kỷ, ham muốn lợi ích, coi thường tính mạng của người khác, hạng người này phải nhận nghiệp báo. Trong số này, người xấu xa nhất chính là Cao Thế Dương, ông ta không chỉ tham lam mà còn hại chết bố mẹ chúng tôi, vì thế ông ta cũng là “kẻ đầu độc”.”

“Vậy cô và Cao Lực Minh thì sao?” Lục Nghiễm nói: “Hai người cũng đã đầu độc Cao Thế Dương và Lý Lan Tú. Về bản chất thì cũng không có gì khác biệt.”

Nghe đến đây, ánh mắt Chung Ngọc đột nhiên thay đổi, vừa hung hãn vừa sắc nhọn: “Tôi không giống họ, có nhân mới có quả, nếu Cao Thế Dương chịu làm người hiền lành, khi đó chịu nghe bố tôi khuyên thì bố mẹ tôi và hai người công nhân kia đã không phải chết, tôi và chị đều sẽ có cuộc đời tốt hơn!”

“Hơn nữa, vì tham tiền nên Cao Lực Minh mới đầu độc họ, Cao Thế Dương và Lý Lan Tú có công nuôi dưỡng anh ta, anh ta không biết báo đáp còn cắn ngược lại, kẻ ác độc nhất chính là anh ta! Cao Lực Minh mà biết báo đáp công ơn thì tôi đâu có làm được chuyện như hôm nay!”

Chung Ngọc càng kích động hơn, Lục Nghiễm lại thờ ơ ngắt lời cô ta: “Dù điều cô nói là sự thật nhưng Cao Lực Minh không có khả năng hoàn thành được việc đầu độc, càng không có kiên nhẫn đầu độc

từng chút, là cô đứng đằng sau xúi giục anh ta sử dụng cách thức đầu độc mẫn tính này, thực hiện một tội ác “hoàn hảo”. Tiếc là có kỹ càng thế nào cũng vẫn để lại sơ hở. Chỉ cần cô làm thì chắc chắn sẽ bị biết được.”

Chung Ngọc thờ dài một hơi rồi nói: “Trên thực tế thì đây quả là một tội ác hoàn hảo, nếu không phải do tôi muốn cho chị mình một câu trả lời, để lại một phần “vật chứng” trong lúc cúng chị ấy, các anh cũng không có cách nào chứng minh được tôi đã tham gia đầu độc.”

Tề Thăng đáp: “Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát, dù cô có giấu chứng cứ kỹ đến mấy, chúng tôi cũng sẽ đều tìm được.”

“Anh sai rồi.” Chung Ngọc nói: “Không phải tôi giấu chứng cứ, tôi hoàn toàn không cần giấu, chỉ tôi không bỏ bất cứ gì vào hũ tro cốt là được. Vì rốt cuộc cũng là chính tôi chỉ ra chứng cứ của mình, trên đời này thật sự có tội ác hoàn hảo. Tôi thua là thua ở chỗ quá yêu chị mình, tôi bắt buộc phải cho chị ấy câu trả lời.”

Nói đến đây, hốc mắt Chung Ngọc dần ửng đỏ, đây là lần đầu tiên cô ta lộ ra nét đau buồn, chân thành hơn lúc diễn kịch ngoài ICU nhiều.

Có lẽ cái chết của Trần Lăng cũng đã lấy mất một phần linh hồn của Chung Ngọc, tinh thần cô ta đã không còn vững vàng nữa, mục tiêu kiên trì suốt mười mấy năm đã đạt được, dù không ngồi tù thì e rằng cuộc đời sau này cũng không biết phải đi đâu về đâu.

Chung Ngọc cúi đầu, thờ dài.

Cô ta đã nói hết những gì cần nói.

Thế nhưng vào lúc này, Lục Nghiễm lại lên tiếng: “Là con người thì sẽ có điểm yếu, chỉ cần có điểm yếu thì sẽ không thể nào có tội ác hoàn hảo. Điểm yếu của cô chính là Trần Lăng, nếu cô không quan tâm đến cô ta thì cũng sẽ không để tâm đến tình thân, sẽ không có điểm yếu này, cô cũng sẽ không bỏ vật chứng vào tro cốt của cô ta.

Nhưng đồng thời, nếu cô không thật sự để tâm, cô cũng sẽ không trả thù Cao Thế Dương nữa, vậy thì hôm nay cô cũng sẽ không ngồi đây.”

Chung Ngọc khẽ run, không ngẩng đầu, cũng không nhìn Lục Nghiễm, hai tay đặt trên bàn dần nắm chặt lại, bờ vai không thể kiểm soát bắt đầu run rẩy.

Tiếp đến, cô ta như đang rít ra từ kẽ răng: “Các người hoàn toàn không hiểu gì hết.”

Rất lâu sau đó, cuộc thẩm vấn Chung Ngọc cuối cùng cũng kết thúc, cô ta bị đưa ra khỏi phòng thẩm vấn, chuẩn bị được đưa đến trại tạm giam.

Lục Nghiễm cũng thở phào một hơi, vươn dài hai chân.

Tề Thăng đứng dậy, chủ động chìa tay ra nói: “Đội phó Lục, lần này thật sự cảm ơn anh rất nhiều! Thật ra trước đây tôi đã từng nghe thấy đội phó Lục đã lập công lớn hai lần ở Chi đội Chống ma túy, lúc đó tôi còn từng nghi ngờ, bây giờ cuối cùng tôi cũng tin rồi.”

Lục Nghiễm cũng cười đứng dậy, chìa tay ra bắt: “Anh khách sáo quá, phân cục khu phía Đông có thể phá được án trong thời gian ngắn như thế, đây là công lao của mọi người, lát nữa tôi sẽ đưa báo cáo cho đội trưởng Phan, nhất định sẽ khen thưởng xứng đáng.”

Hai người nói chuyện vài câu, Tề Thăng vui vẻ ra ngoài.

Lục Nghiễm đi chậm hơn, lúc ra khỏi cửa thì nhìn thấy Tiết Bồng đang khoanh tay trước ngực, đứng trước cửa phòng quan sát bên cạnh.

Tiết Bồng đang nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt sâu xa như đang quan sát đánh giá gì đó.

Lục Nghiễm hơi ngờ nghệch: “Sao lại nhìn anh như thế?”

Tiết Bồng nói: “Màn thẩm vấn rất đặc sắc, câu chuyện phạm tội rất đặc sắc.”

Lục Nghiễm cười, vừa định đáp thì Tiết Bồng lại nói: “Nhưng mà có hai chuyện tôi thấy rất kỳ lạ.”

“Chuyện gì?”

“Lần đầu tiên anh nghi ngờ Chung Ngọc thật sự là do cô ta dậm lại phần sao?”

“À, cũng không hẳn là vậy.” Lục Nghiễm nói: “Thật ra thì với người yêu cái đẹp quá đáng như Chung Ngọc, có thói quen hể chút lại chỉnh trang bề ngoài, việc cô ta dậm lại phần thì cũng rất dễ hiểu. Thế nhưng khoảnh khắc khiến anh nhìn ra được chính là lúc anh nói chuyện điện thoại với Tề Thăng, Tề Thăng nhắc đến cái tên “Chung Ngọc”, mà “Chung Ngọc” lại là người bạn duy nhất đến thăm Trần Lăng.”

“Sau đó Tề Thăng mới nói với anh là Lý Lan Tú đã chết trong nhà hai ngày, càng làm anh nghi ngờ Chung Ngọc hơn sao?”

“Ừm.” Lục Nghiễm gật đầu rồi hỏi: “Thắc mắc còn lại của em là gì?”

Tiết Bồng nói: “Lúc Chung Ngọc được vợ chồng Chung Cường nhận nuôi vẫn còn đang ẵm ngửa, cô ta không có chút ký ức về cha mẹ ruột, cũng không có tình thân gì, đúng ra sẽ không hận thù tới vậy.”

“Anh cũng từng nghĩ tới chuyện này.”

“Ồ, kết luận thế nào?”

“Điều khiển giết người.”

Tiết Bồng sững sờ: “Y anh là Trần Lăng điều khiển Chung Ngọc?”

Lục Nghiễm nói: “Em có để ý tới không, bắt đầu từ lúc cô ta nói đến việc chính thức báo thù thì không nhắc tới Trần Lăng nữa. Điều này chỉ có hai khả năng, một là Trần Lăng không quan trọng mấy với cô ta, quá lắm cũng chỉ là người nói cho Chung Ngọc biết thân thế của mình, hoàn toàn không cần tham gia kế hoạch sau đó.”

“Không thể nào.” Tiết Bồng phủ định: “Con người sống trên đời đều cần có một chỗ dựa, dù là tình thân, tình yêu hay là thứ gì khác, Trần Lăng chính là chỗ dựa của Chung Ngọc. Nếu Trần Lăng còn không tham gia, Chung Ngọc lấy đâu ra động lực để tiếp tục.”

“Vậy thì là khả năng thứ hai, thay vì nói là Chung Ngọc báo thù cho bố mẹ, chi bằng nói là báo thù cho Trần Lăng. Điều này cũng phù hợp với con người của Trần Lăng.”

Lục Nghiễm lại nói: “Em có phát hiện ra “nét điển” của Chung Ngọc rất giống như là bắt chước Trần Lăng không, xem ra cô ta thật sự rất sùng bái người chị này.”

Tuy cả hai đều chưa từng gặp Trần Lăng nhưng khi điều tra vụ án Trần Lăng, thông qua chứng cứ xung quanh và biểu hiện của vài người bạn tù cùng cả lời thuật lại của Tổ Trại giam và hồ sơ của Trần Lăng vân vân, cũng có thể phác họa được đại khái tính cách của Trần Lăng.

Hơn nữa trong vụ án Trần Lăng, khi Lục Nghiễm thẩm vấn Triệu Phong đã nhắc tới cụm từ “xúi giục hút ma túy”.

Triệu Phong đã lập tức bật lại, còn kêu la: “Thật ra trong lòng cô ta rõ hết cả, cô ta mà muốn tự sát thì đã làm lâu rồi, không ai cản được! Hơn nữa cô ta cũng đã nhìn ra được là tôi có ý muốn làm hao mòn ý chí của cô ta, muốn cô ta chết, cô ta cũng đã vạch trần tôi từ lâu rồi! Chút mách khoé này của tôi chả là gì trước mặt cô ta.”

Triệu Phong thậm chí còn nói rằng bản lĩnh bây giờ của cô ta đều là do Trần Lăng dạy, vậy thì người rõ hết mọi thứ sao lại có thể bị người khác xúi giục hút ma túy.

Tiết Bồng: “Nếu là Trần Lăng thì quả thật cô ta có khả năng lên kế hoạch đến tận bước này, Chung Ngọc và Triệu Phong đều là người theo sau cô ta...”

Lục Nghiễm: “Nếu Trần Lăng không bị bệnh tật giày vò, không còn sống được bao lâu nữa thì chắc cũng không nghĩ đến chuyện tự sát. Cô ta nhân lần gặp cuối cùng với Chung Ngọc, dạy cho Chung Ngọc biết cách làm thế nào để đổ tội lên đầu Cao Lực Minh.”

“Cô ta còn cố tình để lại một mảnh giấy trong miệng, gây chú ý bằng cách thức độc đáo này. Mục đích là để làm đệm cho chuyện này để lỡ đâu Chung Ngọc bị lật tẩy, cũng có thể lấy cớ được cho Chung Ngọc. Nếu lỡ cảnh sát còn hoài nghi động cơ của Chung Ngọc, cho rằng cô ta không có quá nhiều thù hận để thực hiện việc báo thù thì Chung Ngọc cũng có thể mượn nước đẩy thuyền, nói rằng bị Trần Lăng xúi giục, tẩy não.”

Với câu chuyện mà Chung Ngọc thuật lại và sự thông minh của cô ta, cô ta hoàn toàn có thể có cơ hội đổ hết cho Trần Lăng. Nhưng Chung Ngọc không hề làm thế mà lại còn cố ý gạt bỏ Trần Lăng ra khỏi nửa sau câu chuyện.

“Thế nhưng dù cô ta có lên kế hoạch tỉ mỉ đến đâu thì chắc cũng không ngờ là cái chết của hai vợ chồng Cao Thế Dương lại âm ỉ tới vậy.” Lục Nghiễm nói: “Trần Lăng cũng nhấn tâm thật đấy, em ruột cũng không tha.”

Tiết Bồng thở dài: “Thật ra Trần Lăng đã làm hết sức có thể rồi. Nếu không phải Chung Ngọc quá nhớ như Trần Lăng, chừa lại một phần vật chứng trong hũ tro cốt thì vật chứng có ích nhất trong việc khởi tố Chung Ngọc nhất chính là đoạn clip kia. Trong đoạn clip, Chung Ngọc hoàn toàn không động vào thuốc độc, chỉ ngồi bên cạnh

Cao Lực Minh. Chung Ngọc vẫn có thể biện hộ là Cao Lực Minh dùng clip và hình ảnh riêng tư để đe dọa mình.”

Hơn nữa tất cả những gì gọi là thù hận đời trước đều chỉ là suy đoán trước khi Chung Ngọc tự khai nhận, hoàn toàn không có chứng cứ xác thực Cao Thế Dương đã hại chết vợ chồng Trần Thục Xuyên, vì thế “giả thiết” trả thù cũng không thể thành lập.

Nói đến đây, Tiết Bồng cup mắt, trong đầu xuất hiện dáng vẻ của Trần Lăng và Chung Ngọc, tiếp đến lại nghĩ tới Tiết Dịch.

Cô cũng đã từng trải nghiệm mối quan hệ bịn rịn quyến luyến giữa chị với em, đến tận bây giờ, tình cảm đó vẫn đang chảy trong tinh thần, trong xương tủy của cô, đó cũng là chỗ dựa của cô.

Tuy bố Tiết Ích Đông và mẹ Trương Vân Hoa đều cũng là những người cực kỳ giỏi giang nhưng Tiết Ích Đông mất sớm, ký ức sâu sắc nhất mà ông để lại cho cô đều nằm trong những tập ghi chép, cô gần như phải dựa vào việc đọc những ghi chép đó mới có thể phác họa rõ nét hình tượng của bố mình.

Còn tình cảm của mẹ cho cô, đa phần lại là tình thân, là yêu thương và bảo vệ.

Trên thực tế, tấm gương, thần tượng thật sự đã là chỗ dựa của cô những năm nay luôn là Tiết Dịch.

Cho đến bây giờ đã chín năm qua đi, Tiết Bồng vẫn không khỏi thường hoang tưởng nếu Tiết Dịch vẫn còn sống sẽ trở thành một luật sư hình sự giỏi giang đến nhường nào, có lẽ sẽ được tung hô là nhân vật đại diện cho thanh niên kiệt xuất của thành phố Giang.

Giống như bản thân Tiết Dịch đã nói vậy, rằng cô sẽ chiến đấu cho lẽ phải, chiến đấu cho những vụ án oan khuất bị sai sót.

Hơn nữa, cô tuyệt đối sẽ không trở thành loại người như Hàn Cố.

Tiết Bồng suy nghĩ rất nhập tâm, cho đến khi một bàn tay vừa to vừa rắn chắc chìa đến trước mặt cô lắc qua lắc lại.

Tiết Bồng choàng tỉnh, ngược mắt nghe thấy Lục Nghiễm hỏi: “Sau đang nói lại thất thần rồi, nghĩ gì thế?”

Tiết Bồng khó chịu đảo mắt, đổi giọng nói: “Tôi không thể không nói là anh thẩm vấn rất cừ, có thể nhìn thấy được mọi dấu vết nhỏ, còn có thể nhìn rõ lòng người, phân tích tình tiết án cũng rất có logic, tôi nể anh ghê á.”

Lục Nghiễm: “...”

Cũng không biết vì sao nghe lời khen có vẻ rất chân thành mà lại hình như không được chân thành cho lắm.

Lục Nghiễm ho khẽ, vừa định lên tiếng.

Ai ngờ Tiết Bồng lại đặt ra một câu hỏi nữa: “Nhưng sao trong đời sống anh lại như thế này vậy?”

Lục Nghiễm: “Hử?”

Như thế này?

Như thế nào?

Lục Nghiễm ngơ ngác: “Ý là thế nào?”

Tiết Bồng nửa cười nửa không liếc mắt nhìn anh: “Nói sao thì là vậy đấy, anh biết điều tra án lắm mà, tự nhận xét đi.”

Nói xong, cô quay người đi mất.

Lục Nghiễm đứng đó ngơ ngác một thoáng rồi lại bước theo.

Anh có vóc dáng cao ráo, đi chưa được mấy bước đã đến ngang hàng với Tiết Bồng, bước chậm lại nói: “Anh không nhận xét được nhưng anh nghe ra em đang móc mĩa anh. Tự nhiên khi không sao em quái gở vậy?”

“Lúc nào tôi chả vậy, nghe không quen thì anh nhắm tai lại đi.”

Lục Nghiễm: “...”

Đến khi hai người băng qua hành hàng, đến sảnh nhỏ bên ngoài, Vương Chí Thân lúc này mới từ trong chạy ra nói: “Đội phó Lục, Cao Lục Minh mất rồi, vừa mới nãy.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều sửng ngờ.

Vương Chí Thân: “Đã thông báo với Chung Ngọc rồi, cô ta không có phản ứng gì.”

Tiết Bồng cup mắt, thờ ơ nói: “Chuyện trong dự tính mà.”

Tiếp đến bèn quay gót ra ngoài.

Lục Nghiễm cũng đi theo.

“Tai không có nhắm được, mắt mới nhắm được.”

“Sao anh phiền vậy.”

Chương 41: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 3: Vụ Án Vị Thành Niên Liên Hoàn

Vụ án thăm sát nhà họ Cao đã được tuyên bố phá xong, chuyện này nhanh chóng được những người biết được sự tình đưa nhau lan truyền trên mạng, lại lên tin tức tìm kiếm hàng đầu một lần nữa.

Ban đầu, khi câu chuyện hai vợ chồng Cao Lực Minh, Chung Ngọc đầu độc Cao Thế Dương và Lý Lan Tú còn chưa được tiết lộ, cộng đồng mạng đều chỉ trích họ vô ơn, có người còn nói người chồng là ác độc nhất, cũng có người nói lòng dạ đàn bà hiểm ác.

Cũng chính vào cùng ngày, khác từ khóa tìm kiếm liên quan tới “đầu độc giết người mãn tính”, “nhiễm độc thủy ngân”, “Paraquat” và “làm thế nào để giết người mà không bị phát hiện” đã đạt lượt tìm kiếm cao nhất từ trước đến giờ.

Vụ án người mẫu nào đó chết tại nhà riêng ở thành phố Lịch cũng dần dần xuống khỏi tin tức tìm kiếm hàng đầu, chỉ còn những người hâm mộ trung thành của cô người mẫu đó là vẫn còn đang quan tâm, những người khác đều đang bàn tán xôn xao về chuyện người nhà họ Cao.

Chuyên gia ở các nơi cũng lần lượt đưa ra phân tích, các thánh phán cũng có ở khắp các nơi, đưa nhau phân tích Cao Lực Minh có tâm lý biến thái, lại phân tích Chung Ngọc ra tay tàn độc, còn có người phân tích tầm quan trọng của việc giáo dục và làm thế nào mới có thể giáo dục được chính xác.

Cộng đồng mạng cũng rất thần thông quảng đại, nhanh chóng dùng công cụ tìm kiếm người, moi được hình ảnh của cả nhà họ Cao ra, còn có không ít các thầy coi tướng nháy ra phân tích.

Cho đến ba ngày sau, vụ án thảm sát nhà họ Cao cũng dần biến mất khỏi tìm kiếm hàng đầu.

Ai ngờ lúc này, trên Weibo lại xuất hiện một đoạn trạng thái thuật lại hết nguyên nhân vụ việc nhà họ Cao, lại lần nữa đẩy vụ án cả nhà họ Cao lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc tin tức đến tai Tiết Bồng, ban đầu cô không hề để tâm, cứ làm việc từ thứ Hai đến thứ Tư, thành phố Giang lại xuất hiện một vụ án xâm hại tình dục người già liên hoàn, trong vòng ba ngày, Tiết Bồng phải chạy đến tận mấy nhà của người già đơn thân để thu thập chứng cứ.

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn vẫn luôn theo dõi câu chuyện trên Weibo, lần cuối cùng lấy lời khai của Chung Ngọc, Mạnh Nghiêu Viễn không có ở đó, xong chuyện Tiết Bồng cũng không nói rõ với gã, tất cả những tin tức gã biết được đều là nhờ xem trên Weibo.

Mạnh Nghiêu Viễn lải nhải mấy câu với Tiết Bồng, cuối cùng cũng khiến Tiết Bồng chú ý tới, ngạc nhiên nhìn gã hỏi: “Sao ông biết nhiều chi tiết vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Xem trên Weibo đó, tôi cũng kêu bà coi đi rồi đó còn gì?”

Weibo?

Lúc này Tiết Bồng mới lướt điện thoại, mở liên kết Mạnh Nghiêu Viễn chia sẻ.

Tiết Bồng vừa xem đã sửng người.

Chủ nhân của Weibo này chính là người bạn cấp Ba của Lục Nghiễm và Tiết Bồng, cô phóng viên tên Trương Tiêu.

Mấy ngày trước, Trương Tiêu còn đang nghe ngóng nội tình vụ án thảm sát nhà họ Cao, sao chưa được bao nhiêu ngày mà Trương Tiêu đã biết hết mọi chuyện rồi?

Khả năng đầu tiên Tiết Bồng nghĩ đến chính là có người ở phân cục khu phía Đông làm lộ nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng lắm, dù có làm lộ cũng không thể tường tận đến mức này, hơn nữa muốn tiết lộ cả câu chuyện hoàn chỉnh thì phải được duyệt cái đã.

Tiết Bồng nhanh chóng lướt xem nội dung câu chuyện, càng xem càng kinh ngạc, có nhiều chi tiết đến cô còn không biết, hôm đó Chung Ngọc cũng không nhắc đến.

Ví dụ như một số thói quen, sở thích hằng ngày của Trần Lăng và Chung Ngọc, dị ứng với thứ gì vân vân.

Tất nhiên là đây cũng có thể là do Trương Tiêu thêm thắt vào trong lúc biên tập lại câu chuyện chẳng?

Tiết Bồng bật mở khung chat với Trương Tiêu, cô hỏi: “Ai kể cậu nghe chuyện nhà họ Cao vậy?”

Trương Tiêu không trả lời.

Tiết Bồng cũng không đợi mãi, loay hoay tới lui rồi lại bận việc của mình.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn mất tới hơn một tiếng đồng hồ để đối chiếu dấu vân tay của các đối tượng hình nghi.

Dấu vân tay được thu thập ở những hiện trường như thế này không rõ ràng được như dấu vân tay trên căn cước, đa số các trường hợp

đều không thể lấy được dấu vân tay hoàn chỉnh một cách dễ dàng, dù lấy được thì cũng sẽ bị biến dạng, chồng lên nhau, lúc này sẽ cần phải kết hợp cả vật chứng, tái hiện lại đặc điểm của những đồ vật mà nghi phạm tiếp xúc, phân tích nguyên nhân dấu vân tay ở hiện trường bị biến dạng, dốc hết sức để phục hồi nguyên trạng.

Tiết Bồng so sánh cả tiếng đồng hồ, cay xót cả mắt.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng xoay cổ, lẩm bẩm nói: “Bà coi coi cái thằng cha này có phải biến thái không vậy, sao mà lại ra tay với người già cơ chứ, từ sáu mươi mấy tuổi tới chín mươi mấy tuổi, bị điên đúng không!”

Theo điều tra của Chi đội Hình sự, đối tượng tình nghi này đã phạm tội nhiều lần, hơn nữa lần nào cũng đột nhập vào nhà vào nửa đêm, lúc người già đều đã ngủ say, không có chút phòng bị nào, cũng không nhìn rõ dáng vẻ của tên đàn ông đó, chỉ có thể qua tiếp xúc cảm thấy được đây là một người trung niên.

Lần nào tên đàn ông cũng đều đánh ngất người già trước, đến lúc họ tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, không còn thấy bóng dáng hắn đâu.

Sau đó qua điều tra lại biết được không phải chỉ có một cụ già này là gặp cảnh như thế mà còn tận mấy cụ già mắc chứng Alzheimer khác lần lượt bị hại.

Sự việc nhanh chóng được báo lên chi đội, theo phân tích của chi đội, người đàn ông chuyên ra tay với người cao tuổi này không phải là người có sức lực mạnh mẽ.

Tất nhiên là tâm lí của tên này cũng biến thái ở một mức nhất định, cũng rất thông minh, biết nếu ra tay với phụ nữ trẻ tuổi thì một là sẽ bị phản kháng dữ dội, hai là tiếng la hét của phụ nữ trẻ tuổi cũng rất lớn, trí nhớ lại tốt, hơn nữa còn rất nhanh chóng bị cảnh sát để ý tới.

Ngược lại, người già mắc chứng Alzheimer gần như không có khả

năng chống trả, thậm chí sau khi bị xâm hại cũng sẽ quên đi chuyện này ngay lập tức.

Ba ngày nay, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn không chỉ chạy khắp thành phố Giang mà còn thu thập chứng cứ rất khó khăn, bởi vì hiện tại đã là nhiều ngày từ sau khi xảy ra vụ án, rất nhiều dấu vết đã bị huỷ hoại.

Mạnh Nghiêu Viễn làm nhảm mấy câu với Tiết Bồng rồi lại quay sang tiếp tục đối chiếu dấu vân tay.

Phía bên này, Trương Tiêu cũng đã trả lời tin nhắn: “À, hung thủ Chung Ngọc của vụ án này đã gửi mail cho tớ đấy. Tớ nghĩ là cô ta đã cài đặt sẵn thời gian gửi từ trước rồi, vì lúc tớ nhận được mail, cô ta đã bị bắt rồi.”

Chung Ngọc gửi sao?

Tiết Bồng không trả lời, cô thật sự càng lúc càng không hiểu được suy nghĩ của Chung Ngọc, không lẽ còn chưa thỏa mãn ham muốn diễn xuất sao, kể hết chuyện trước mặt cảnh sát xong lại mượn tay truyền thông rêu rao lần nữa à?

Chỉ là loay hoay một hồi, Tiết Bồng cũng lại quên mất chuyện này.

Dù sao Chung Ngọc còn muốn giãy giụa thế nào nữa câu chuyện này cũng chỉ dậy sóng được quá lắm một tuần, tuần sau sẽ lại có tin tức hóng hớt khác, cộng đồng mạng sẽ lại nhanh chóng bị thu hút bởi sự kiện khác.

Chớp mắt đã tới thứ Sáu.

Thành phố Xuân xảy ra vụ án lớn, Cục Cảnh sát bên đó nhanh chóng mượn nhân lực từ thành phố Giang.

Trợ lý Thần vừa mới hí ha hí hửng bảo với Mạnh Nghiêu Viễn rằng

cuối tuần đã hẹn với bạn gái, ngay sau đó đã lập tức xách hộp dụng cụ đến thành phố Xuân công tác cùng Quý Đông Duẩn.

Mạnh Nghiêu Viễn chế giễu trợ lý Thần xong, quay về nói với Tiết Bồng: “Ề, nói nghe, bữa nay xu cà na ghê, ba thành phố Giang, Lịch, Xuân của mình lâu lắm rồi chưa có lần nào nhiều án lớn liên tiếp vậy đâu. Vụ cô người mẫu ở thành phố Lịch còn chưa xong, bên thành phố Xuân lại có chuyện rồi...”

Tiết Bồng đang xem tư liệu, không quan tâm tới Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn ngồi phịch xuống bàn làm việc của cô, thô lỗ nói: “Nói nghe nè đồng chí Bồng, cuối tuần này có bận gì không, ra đường mở mang tầm mắt với tôi không?”

“Tầm mắt kiểu gì? Xác trôi trên biển, xác bị vớt ở đầm lầy hay là mảnh thi thể dưới cống ngầm?” Tiết Bồng còn không thèm ngước mắt, hờ hững đưa ra ba đề tài.

Mạnh Nghiêu Viễn lên cơn tại chỗ, bịt lấy miệng nôn khan: “Tôi nói thật với bà đấy, cái gì không nhắc đi nhắc cái đó.”

Con người ta ai cũng có một nỗi khiếp đảm. Trước khi vào khoa kiểm nghiệm dấu vết, Mạnh Nghiêu Viễn cứ ngớ thừ kinh khủng nhất chính là thi thể bị cắt khúc.

Ai ngờ sau khi vào khoa khám nghiệm dấu vết, nhất là sau khi quen biết được cô Tiết Bồng lúc nào cũng xung phong đi đầu, định nghĩa “ngỡ” kia của gã đã nhanh chóng bị phá vỡ.

Cái mùi thối của xác chết sau khi được vớt lên từ dưới biển khiến Mạnh Nghiêu Viễn cả đời cũng không dám quên, thế nhưng điều gây sốc nhất cho thị giác của gã vẫn phải nói đến thi thể được phát hiện dưới cống ngầm.

Thi thể đó đã lên nấm mốc luôn rồi, đúng là nhìn một cái là sẽ mơ

thấy ác mộng.

Mạnh Nghiêu Viễn nôn xong lại nói: “Cái con phố quán bar ấy, mới mở thêm quán mới, nghe nói còn khá nổi, nhiều người nổi tiếng trên mạng đều tới check-in, phục vụ cũng ổn, hai đứa mình đi thử không?”

Tiết Bồng vẫn không ngẩng đầu, ánh mắt đang xem tư liệu chỉ hơi khựng lại, trong lòng dấy lên nghi vấn, miệng cũng hết sức thẳng thắn mà hỏi: “Ông muốn theo đuổi tôi đó hả?”

“Khụ!” Mạnh Nghiêu Viễn suýt tụt sắc nước bọt: “Hoàn toàn không dám nghĩ tới!”

Cuối cùng Tiết Bồng cũng ngước mắt, tựa lưng ra ghế, nhìn gã một cách vừa lạnh lùng vừa thờ ơ: “Vậy thì là có ý đồ khác, nói đi, rốt cuộc là muốn cái gì.”

“Ấy?” Mạnh Nghiêu Viễn cười khà khà: “Coi bộ bà không biết thật hả?”

“Biết cái gì?”

“Đội phó Lục ấy, hôm qua anh ấy đến đó rồi, còn ở đó tới muộn lắm. Trùng hợp là tối qua Lý Hiểu Mộng với bạn trai cũng ở đó, còn chụp được mấy tấm nữa, bà coi đi.”

Mạnh Nghiêu Viễn vừa nói vừa đưa ảnh trong điện thoại cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như thế này, vừa liếc sang đã nhìn thấy Lục Nghiễm đang ngồi bên một cái bàn nhỏ trong ảnh.

Bàn ở quán bar khá cao, Lục Nghiễm ngồi trên ghế cao, chân để thoải mái, một chân đạp lên thanh gác ghế, một chân để trên đất, đầu gối hơi cong.

Trong tay anh còn đang cầm một ly cocktail, chất rượu sóng sánh đủ màu trong ly vẫn còn khá đầy, tay kia cầm điện thoại nhưng không nhìn vào mà lại trông ra phía đám đông ngoài sàn nhảy, trên mặt không có cảm xúc gì.

Vì tấm ảnh này được chụp lén nên chỉ chụp được góc nghiêng, lại còn hơi mờ.

Tiết Bồng liếc nhìn: “Cái này chứng tỏ điều gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn cười, tay lại lướt qua trái, một tấm ảnh khác lại nhanh chóng xuất hiện.

Trong bức ảnh, Lục Nghiễm vẫn giữ nguyên tư thế đó nhưng ánh mắt đã nhìn sang bên trái, mà bên trái anh lúc này lại là một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm dày phẩn.

Cô gái cười thân mật lại xinh xắn, một tay đang vén tóc, nghiêng đầu như đang nói gì với Lục Nghiễm.

Lần này, Tiết Bồng còn không thèm nói gì, liếc nhìn tấm ảnh rồi nhướn mày nhìn Mạnh Nghiêu Viễn ngụ ý.

Rồi sao?

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Sau đó thì Lý Hiểu Mộng với bạn trai đi mất rồi, cũng không biết kết cục sao. Hay là bà đi dò la đội phó Lục đi?”

Tiết Bồng yên lặng vài giây mới hỏi: “Sao ông hứng thú với vụ này vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn chớp mắt hỏi: “Không lẽ bà không muốn biết hả? Tôi còn tưởng hai ông bà có biến nữa chứ!”

Tiết Bồng cười rồi lạnh nhanh chóng lạnh mặt: “Tôi thì lại thấy ông để

ý anh ta lắm ấy. Làm việc với ông lâu vậy rồi cũng không biết ông thích kiểu vậy đấy. Cần tôi dắt mối không?”

“...” Mạnh Nghiêu Viễn khò lờ một lúc lâu, thế nhưng nhìn dáng vẻ hời hợt của Tiết Bồng hình như thật sự không quan tâm chuyện Lục Nghiễm đi quấy bar, gã bèn hỏi: “Ồ, bà không quan tâm rồi thì tôi cũng không có gì để nói nữa hết trơn á.”

Mạnh Nghiêu Viễn lập tức lấy chán nản rồi bỏ đi.

Tiết Bồng lại ngồi yên đó một lúc, cầm tài liệu lên định xem thêm một chút nhưng lại mất tập trung ngay lúc đó.

Lục Nghiễm đi quấy bar một mình?

Anh đến đó chắc chắn không phải vì nghe danh quán bar đó nổi tiếng, anh không có rảnh tới vậy, lại cũng không hề hứng thú với những thứ này, thậm chí dù có nhiều người đề xuất thì cũng vô ích.

Vậy thì là có ai đó đã hẹn anh đến.

Người đó là ai được cơ chứ?

Phụ nữ? Đàn ông?

Hẹn hò? Hay là điều tra án?

Chỉ trong vòng một giây, Tiết Bồng đã có được đáp án: Đàn ông, điều tra án.

Ừm, phần trăm cao là vì vụ án xâm hại tình dục người già.

Nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ vừa mới nhen nhóm đã lại lắng xuống.

Đến lúc Tiết Bồng cầm tư liệu lên xem được vài dòng thì điện thoại báo tin nhắn tới.

Lục Nghiễm: Mai thứ Bảy giúp anh trông chừng Barno một tí được không, anh có chuyện phải đi, có thể sẽ về muộn. Cũng không cần ở đó cả ngày, chiều sang dắt nó đi một vòng là được.”

Tiết Bồng trả lời: “Được, không vấn đề gì.”

Tiếp đó lại gõ thêm bốn chữ hỏi: “Anh định đi đâu?”

Nhưng nghĩ một lúc rồi lại xóa đi.

Mới được một lúc, Mạnh Nghiêu Viễn lại nói vọng tới từ phía sau: “Phải rồi, đồng chí Tiết Bồng, rốt cuộc cuối tuần này bà có định làm gì không vậy?”

Lần này gã không nhắc đến việc đi mở mang tầm mắt, chỉ hỏi chơi vậy thôi.

Tiết Bồng không trả lời nhưng cũng không xem như gió thoảng bên tai, chỉ trả lời: “Đi thăm tù.”

Mấy ngày trước, Tiết Bồng đã gửi giấy xin phép bên trại giam nữ, yêu cầu được gặp Phương Tử Oánh, phía trại giam đã duyệt, Phương Tử Oánh cũng đồng ý, thời gian được hẹn vào thứ Bảy.

Thứ Sáu Tiết Bồng không phải trực, tan làm là lái xe về nhà, trên đường về nhà đi ngang qua một siêu thị, tiện thể mua ít thức ăn, về đến nhà lại làm qua loa một bữa tối, vừa lướt phim Mỹ trong Ipad vừa ăn.

Chưa xem hết phim đã ăn xong bữa.

Tiết Bồng đi rửa bát, rẽ vào góc đọc sách, lấy một cái thùng giấy xuống từ trên giá sách.

Trong thùng giấy toàn là di vật của Tiết Dịch, bao gồm sách vở với

bài thi hồi cấp Ba, đồ dùng cá nhân ở nhà, còn có mấy quyển sách luật pháp.

Trên phần đề của một quyển luật hình sự trong số đó còn có ghi hai hàng chữ nhỏ:

“Tặng Tiết Dịch

Bạn: Hàn Cố”

Ngoài những thứ này ra, Tiết Dịch còn để lại một chiếc laptop, một chiếc điện thoại nhưng đã qua quá lâu, laptop không thể mở lên được nữa, số điện thoại cũng đã ngừng tính phí.

Tiết Bồng đã từng xem những thứ trong laptop, điện thoại và cả lịch sử liên lạc, hoàn toàn không có gì đặc biệt, ngoài vài bộ phim dài tập và phim điện ảnh mà Tiết Dịch thích, còn lại đều là tài liệu học tập.

Khi ấy, cảnh sát cũng đã từng điều tra những thứ này, kết quả lại hoàn toàn không tìm thấy được động cơ khiến Phương Tử Oánh giết chết Tiết Dịch, tuy hai người có nhắn tin qua lại với nhau nhưng nội dung đều rất bình thường, đa phần chỉ là Tiết Dịch giúp Phương Tử Oánh làm bài tập, Phương Tử Oánh cảm ơn lại các thứ.

Ngoài ra, Phương Tử Oánh còn từng gửi cho Tiết Dịch hai bức ảnh, là kiểu thiệp chúc mừng rất thịnh hành vào chín năm trước.

Một tấm có viết: “Cảm ơn sự dìu dắt và chỉ dạy của chị, em sẽ tiếp tục cố gắng!”

Một tấm khác lại viết: “Chị, chị mãi mãi là tấm gương học tập của em, em sẽ tiếp tục nỗ lực, cố lên!”

Nhìn thấy những bút tích này, Tiết Bồng rất khó liên hệ được người này với Phương Tử Oánh đang ở trong trại giam, đây cũng là một trong số những nguyên nhân khiến cô không rõ vì sao Phương Tử

Oánh lại giết Tiết Dịch.

Tiết Bồng khẽ thở dài, sắp xếp vài món có liên quan tới Phương Tử Oánh, tiếp đó lại lật đến một tấm ảnh của Tiết Dịch.

Bức ảnh chụp góc nghiêng của cô trong hội thể thao của trường, mặt Tiết Dịch ửng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, một tay chống hông, một tay đang quạt mát, trông có vẻ như vừa thi xong một môn, đang nghỉ ngơi.

Chắc là bạn cùng lớp đã chụp lại rồi gửi cho cô.

Tiết Bồng bỏ bức ảnh và mấy món đồ vào trong túi, tiếp đó cầm điện thoại đi lên lầu, tiếp tục mài mò nghiên cứu ghi chép do Tiết Ích Đông để lại.

Đêm ấy, Tiết Bồng cứ trằn trọc mãi, cứ lúc ngủ lúc thức, dù đã uống Melatonin nhưng đầu óc vẫn không chịu nghỉ ngơi, dường như đang “chạy tung tăng” trong nhiều cảnh tượng.

Lúc tỉnh dậy, Tiết Bồng hơi thấy đau nửa đầu, ngồi tựa vào đầu giường thờ người một lúc lâu, một tay xoa huyệt thái dương, nhớ lại những giấc mơ lộn xộn đêm qua.

Tuy không mơ thấy ác mộng, không có cảnh tượng máu me đầm đìa nhưng nhiều chi tiết thật sự không khớp với quy luật khách quan.

Lúc Tiết Bồng rời giường đi tắm là vừa qua tám giờ.

Cô đi xuống tầng ăn sáng rồi cầm túi và điện thoại đi ra ngoài.

Tiết Bồng lái xe thẳng đến trại giam nữ, lúc này còn chưa đến mười giờ.

Tiết Bồng làm thủ tục xong xuôi, theo cảnh sát trại giam đến phòng gặp mặt, kiểm tra an toàn rồi vào phòng thăm có vách ngăn.

Giữa phòng gặp có một tấm kính cường lực cản ngang, bên cạnh có một chiếc điện thoại.

Một lúc sau, cửa sắt đối diện kính cường lực mở ra, Phương Tử Oánh được cảnh sát trại giam đưa vào, Tiết Bồng ngược mắt, hai cô gái nhìn nhau qua tấm kính.

Trông sắc mặt Phương Tử Oánh có vẻ khác ổn, trông cũng tròn hơn lần gặp trước một chút, rõ là sau khi Trần Lăng mất, cuộc sống của cô ta đã dễ thở hơn.

Phương Tử Oánh ngồi xuống, hai người cùng nhắc điện thoại.

Tiết Bồng vào thẳng vấn đề: “Tôi sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của cô, tôi đến tìm cô chỉ để hỏi một chuyện.”

Phương Tử Oánh chớp nhanh mắt, dường như có hơi bất an: “Tôi biết, cô muốn hỏi tôi rốt cuộc có giết Tiết Dịch chị cô không.”

Tiết Bồng vẫn rất lạnh nhạt, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng tay cầm điện thoại đã từ từ siết lại.

“Câu trả lời của cô là...”

Phương Tử Oánh thờ dãi, cặp mắt nhìn chăm chăm dưới bàn, thấp giọng nói: “Thật ra chín năm nay tôi luôn rất hối hận. Nếu như cho tôi một cơ hội nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đâm nhát dao đó.”

Tiết Bồng vô thức nín thở, trong đầu cũng trống không.

Cô nhìn chăm chăm vào Phương Tử Oánh, bỗng cảm thấy huyết thái dương đau nhói từng cơn, bỗng cảm thấy tay chân lạnh ngắt, thở không ra hơi.

Cứ nghĩ chuyện đã qua lâu thế rồi, cô có thể hết sức bình tĩnh lắng

nghe câu trả lời nhưng đến giây phút này, cảm giác cuộn trào mãnh liệt từ tận đáy lòng vẫn sôi lên cuồn cuộn.

Dù là chín năm trước, Tiết Bồng cũng chỉ bắt được một cơ hội, gắng hỏi Phương Tử Oánh tại sao lại làm như vậy trên hành lang tại Cục Cảnh sát.

Lúc đó còn có cảnh sát hình sự đứng giữa họ, cô không làm gì được Phương Tử Oánh, cũng không nhìn được vẻ mặt của Phương Tử Oánh.

Còn bây giờ, ngăn giữa họ là một tấm kính cường lực, cô vẫn không thể làm gì được Phương Tử Oánh, khác biệt duy nhất chính là cô có thể nhìn rõ mồn một từng nét cảm xúc thay đổi trên khuôn mặt Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh vẫn luôn né tránh ánh mắt của cô, Tiết Bồng không biết điều này là vì áy náy hay là có nguyên nhân gì khác.

Tiết Bồng chỉ hít sâu một hơi, tìm lại giọng nói của mình, hỏi hai chữ: “Tại sao?”

“Tôi ganh tị với chị ấy, chị ấy quá giỏi giang, lúc đó áp lực của tôi rất lớn, suy nghĩ lộn xộn trong phút chốc, cũng không biết sao lại bốc đồng muốn huỷ diệt tất cả...” Phương Tử Oánh nói.

Điều này giống hệt với lời chứng năm đó.

Tiết Bồng vẫn nhìn cô ta chăm chăm: “Tôi muốn nghe câu trả lời thật sự.”

Phương Tử Oánh chững lại: “Đây chính là câu trả lời thật sự.”

Tiết Bồng bật cười lạnh, nhanh chóng chìa ra hai bức thiệp mừng trong túi, dán lên kính cường lực.

“Đây là những gì cô viết cho chị ấy, chắc cô cũng biết đấy.”

Phương Tử Oánh ngẩng đầu lên theo bản năng, vừa nhìn thấy tấm thiệp đã sửng ngờ.

Tiết Bồng nói: “Cô còn từng gửi cho chị tôi rất nhiều tin nhắn, có cần tôi đọc cho cô nghe từng tin không?”

Nhưng dường như Phương Tử Oánh đã không còn nghe thấy Tiết Bồng nói gì nữa, cô ta cứ nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên bức thiệp, hốc mắt cũng dần ửng đỏ, nước mắt lưng tròng.

Tiết Bồng nhìn thấy cảnh này nhưng không có chút đồng cảm, cô chỉ nói: “Trả lời tôi đi, tại sao?”

Phương Tử Oánh lại nhanh chóng tránh mặt đi rồi nói: “Tôi đã nói hết rồi.”

Tiết Bồng hỏi tiếp: “Nếu đã như thế sao hôm đó cô còn nắm lấy tôi bảo là hung thủ thật sự vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?”

Phương Tử Oánh lau mặt: “Tôi sợ những người khác sẽ đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu tôi, tôi chỉ muốn tự bảo vệ mình thôi.”

“Vậy những năm nay cô luôn theo dõi động thái của tôi cũng là để tự bảo vệ mình sao?” Tiết Bồng không cho cô ta cơ hội lấy hơi, lại tiếp tục vấn đề tiếp theo: “Sao cô lại biết tôi làm việc ở khoa kiểm nghiệm dấu vết Cục thành phố?”

Phương Tử Oánh yên lặng vài giây, đưa ra câu trả lời mà Tiết Bồng không thể nào ngờ tới được: “Trần Lăng nói cho tôi biết.”

Tiết Bồng sửng ngờ.

Sao Trần Lăng lại biết chuyện của cô?

“Sao Trần Lăng lại biết tôi?” Tiết Bồng nói: “Cô nói dối như vậy để làm gì?”

“Tôi nói thật, tôi không hề nói dối!” Giọng của Phương Tử Oánh hơi cao lên, nhìn vào Tiết Bồng lần đầu tiên.

Cũng vào lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, Tiết Bồng đột nhiên tin lời cô ta.

Phương Tử Oánh giải thích: “Tôi cũng không biết hai người có quen nhau hay không, tôi cũng có hỏi Trần Lăng, cô ta không trả lời, cô ta chỉ sẽ lâu lâu lại nhắc tới, muốn giày vò tinh thần tôi, khiến tôi luôn phải nhớ đến... chuyện tôi đã làm.”

Tiết Bồng nghe thấy bỗng cau mày: “Cô có thù hằn gì với Trần Lăng sao?”

“Tôi cũng không biết tôi đã làm gì phật lòng cô ta.” Phương Tử Oánh nói: “Cô ta vào chưa được bao lâu đã cứ nhắm vào tôi, cuộc sống của tôi vốn đã không dễ dàng gì, sau khi cô ta tới, mấy năm nay luôn coi tôi là cái gai trong mắt.”

Tiết Bồng bỗng chốc yên lặng.

Cô biết Trần Lăng cứ nhắm vào Phương Tử Oánh, điều này cũng đã được chứng thực trong cuộc điều tra trước đó, chỉ là không biết động cơ khiến Trần Lăng làm thế là gì.

Nếu như nói Trần Lăng có thù hằn với Phương Tử Oánh thì với tính cách của Trần Lăng, cô ta tuyệt đối sẽ không giày vò Phương Tử Oánh về mặt tinh thần, nhìn kết cục của nhà học Cao mà xem, Phương Tử Oánh còn sống được đến giờ đúng là kỳ tích.

Nhưng nếu như không thù hằn gì mà Trần Lăng lại đi tìm hiểu về tình hình hiện tại của người nhà Tiết Dịch chỉ để kích động Phương Tử Oánh, còn đôi lúc nhắc nhở Phương Tử Oánh để tăng thêm cảm

giác tội lỗi cho Phương Tử Oánh.

Trần Lăng khiến Tiết Bồng cảm thấy cô ta có lòng dạ rất thâm sâu, lại còn nhìn xa trông rộng, thế nhưng hiện giờ Phương Tử Oánh nói thế lại có vẻ dửng dưng như Trần Lăng làm việc này không có chút logic gì vậy, có hơi không sao nói được.

Thế nhưng nhìn lại biểu hiện của Phương Tử Oánh thì lại không giống đang bịa chuyện.

Phương Tử Oánh đột nhiên nói: “Có khi... Trần Lăng có quen Tiết Dịch đấy.”

Tiết Bồng nhìn thời gian: “Không thể nào, bọn họ chênh lệch tuổi nhiều rất nhiều, cũng không có cơ hội quen biết.”

“Cũng không thành vấn đề nữa...” Phương Tử Oánh cụp mắt nói khẽ: “Dù sao Trần Lăng cũng chết rồi, sau này cũng không có ai giày vò tôi nữa...”

Tiết Bồng nheo mắt, bỗng nhiên cảm thấy rất tức giận.

Thế nhưng cô không nổi giận, chỉ lạnh lùng hỏi: “Nghe nói cô sắp ra tù rồi à?”

Phương Tử Oánh khựng lại, gật đầu: “Tháng sau.”

Vậy cũng không còn bao nhiêu ngày nữa.

Không ngờ thời gian Phương Tử Oánh “chuộc tội” lại ngắn ngủi đến thế.

“Có phải cô nghĩ ra tù rồi là cô cũng đã chuộc tội xong rồi đúng không?” Tiết Bồng hỏi khẽ.

Phương Tử Oánh không trả lời.

Ánh mắt Tiết Bồng lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào cô ta, vào giây phút đó, trong đầu cô bỗng xuất hiện hình bóng của Tiết Dịch.

Tiết Dịch đang mỉm cười, còn nói với cô rằng thế giới này rất tốt đẹp, thế giới này cũng rất xấu xa, nó sẽ không trở nên tốt hơn nữa đâu nhưng cũng sẽ không xấu đi nữa, thế nhưng chúng ta vẫn phải dốc hết sức lập lại trật tự, đấu tranh cho lí tưởng trong tim.

Tiết Bồng nhắm hờ mắt nói: “Tôi chỉ mong cô không ngồi tù mười năm vô ích, sau khi ra tù có thể làm người đảng hoàng, dùng thời gian cả đời để ghi nhớ những chuyện cô đã làm. Ít nhất thì cô vẫn còn cơ hội làm lại từng đầu, còn chị tôi thì mãi mãi không thể về lại được nữa rồi.”

Đến giây phút này, dù trong lòng có thù oán bao nhiêu thì cũng không thể nói ra được.

Mà dù có nói được, Phương Tử Oánh cũng chắc gì đã lắng nghe, có nói nhiều cũng vô ích.

Tiết Bồng nói xong bèn gác điện thoại, nhìn sang Phương Tử Oánh đang cúi đầu không nói gì, quay người rời đi.

Tiết Bồng đi ra khỏi phòng gặp mặt, cô nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi.

Thật sự không nên đi chuyến này.

Cô không biết Phương Tử Oánh sẽ dùng bao nhiêu thời gian để buông bỏ được quá khứ, quên đi cái chết của Tiết Dịch, bắt đầu cuộc sống mới.

Cô chỉ biết, dù dùng hết cả cuộc đời này, cô cũng không thể nào tha thứ được.

Lời người dịch: Mình cảm thấy tuổi tác của các nhân vật trong truyện hơi lộn xộn, cũng không biết là do cách tính tuổi bên Trung hay thế nào, ở phần đầu, tác giả có nhắc là Phương Tử Oánh và Tiết Dịch học bằng khoá nhau, thế nhưng ở chương này thì Phương Tử Oánh lại gọi Tiết Dịch là 学姐 (đàn chị lớp trên), tạm thời thì mình vẫn chưa giải đáp được tại sao nhưng vẫn quyết định giữ nguyên nguyên văn.

Chương 42

Buổi trưa, Tiết Bồng về lại căn nhà từng sống trước đây, còn ăn trưa với Trương Vân Hoa.

Sau khi ăn xong, Trương Vân Hoa nhận được điện thoại công việc, Tiết Bồng bèn về phòng mình.

Lúc nhỏ, Tiết Bồng ở chung một phòng với Tiết Dịch, tới năm Tiết Dịch mười bốn tuổi, hai người mới chia phòng riêng.

Tiết Dịch mất đã nhiều năm, phòng của cô vẫn luôn để vậy, cứ lâu lâu Trương Vân Hoa sẽ lại vào dọn dẹp.

Tiết Bồng cũng vậy, thường sẽ vào ngắm nhá.

Thật ra hai mẹ con đều biết, muốn nhớ về một người thân thì để trong lòng cũng vậy, nhưng thứ bên ngoài này đều không có sự sống, nếu cứ giữ mãi căn phòng này, có lẽ họ sẽ mãi mãi không cách nào thoát ra khỏi nhưng bi thương trong quá khứ.

Nhưng việc chính thức thay đổi chuyện này lại là vì khoảng thời gian trước, Thường Trí Bác sắp ra tù.

Tiết Bồng và Trương Vân Hoa bàn bạc với nhau, quyết định sửa lại phòng của Tiết Dịch, đưa di vật của cô tới phòng của Tiết Bồng, dành ra một căn dành cho Thường Trí Bác.

Chỉ là không ngờ, Thường Trí Bác chỉ ở vài hôm rồi lại chuyển ra.

Tiết Bồng ngồi trên giường, nhìn một vòng quanh căn phòng.

Trong căn phòng giờ đây, khắp nơi đều là di vật của Tiết Dịch, cứ như hai chị em họ vẫn đang ở cùng nhau.

Tiết Bồng ngồi tựa bên giường một lúc, ôm lấy gối thiếp đi lúc nào không hay.

Đến lúc chuông báo trong điện thoại vang lên, Tiết Bồng mới mở mắt ra, thời gian đã là ba giờ chiều.

Lần này cô ngủ ngon còn hơn cả tối qua.

Tiết Bồng ngồi dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt, ra ngoài chào Trương Vân Hoa rồi đi ra ngoài.

Tiết Bồng lái xe đến thẳng chung cư ký túc xá của Lục Nghiễm, vừa xuống xe, đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn nhắn tin hỏi Lục Nghiễm: “Anh chưa đưa chìa khoá nhà cho tôi, giờ sao vô được?”

Đến lúc Tiết Bồng lên trên tầng rồi đứng trước cửa, Lục Nghiễm vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Tiết Bồng mắc bệnh nghề nghiệp, quét mắt nhìn xung quanh cửa, không nhìn thấy chìa khoá được giấu vào đâu, chỉ đành không ôm hy vọng mấy mà gõ cửa thử, rồi lại nhắn tin hỏi Lục Nghiễm lần nữa.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra từ bên trong.

Tiết Bồng nghe thấy tiếng động thì thoáng giật mình, đang định nói với “Lục Nghiễm” ra mở cửa: “Thì ra anh ở nhà à.” Ai ngờ lại nhìn thấy một khoảng trống không, nhìn xuống dưới thì hoá ra lại là Barno mở cửa.

Barno há miệng thè lưỡi, cứ như đang cười với Tiết Bồng.

Tiết Bồng cũng cười lại với nó, khom lưng vượt sau gáy Barno rồi

theo nó vào nhà, đóng cửa lại hỏi: “Lục Nghiễm đâu?”

Barno sửa một tiếng, đặt móng lên tay nắm cửa tủ giày.

Cửa mở ra, bên trong là dép lê trong nhà.

Tiết Bồng thay dép, vào nhà nhận ra Lục Nghiễm không có ở nhà.

Tiết Bồng ngồi lên Sofa, đợi Barno cũng nhảy lên cùng, cô vừa vuốt lông nó vừa nói: “Có vẻ mấy ngày nay Lục Nghiễm dạy em nhiều thứ nhỉ, em biết giữ nhà luôn rồi, còn biết tiếp khách nữa, nghe được mùi quen đúng không? Mai mốt người lạ mà gõ cửa thì không được mở ra đâu đấy, biết chưa?”

Barno lại sửa “gâu” một tiếng.

Chưa được ba phút, Barno đã cuộn thành tấm đệm, hết sức ngoan ngoãn nằm trên sofa, để Tiết Bồng gối đầu lên bụng nó, nằm nghiêng trên sofa xem tivi.

Tiết Bồng tìm được kênh thể giới động vật nhưng không tập trung xem mấy, Barno thì ngược lại, nó cứ nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, dường như là say mê lắm.

Tiết Bồng nói: “Chắc là phải nói với Lục Nghiễm em thích xem tivi lắm mới được, mai mốt anh ta không có ở nhà cứ mở ti vi cho em xem, chứ không em ở nhà ngọt ngọt cả ngày, buồn chết được.”

Barno ư ử một tiếng trong họng.

Xem xong hết một tập, Tiết Bồng dắt Barno xuống nhà đi dạo rất lâu, lúc về đến nhà lại lấy bữa tối cho Barno theo mảnh giấy Lục Nghiễm để lại trong phòng Barno.

Barno ăn ngon lành lại nhanh chóng, Tiết Bồng nhìn thấy mà cũng đói bụng theo.

Tiết Bồng bèn đến nhà bếp lấy một bát mì gói, nhìn thấy một mảnh giấy trên cửa tủ lạnh có viết: “Anh có mua trứng gà, thịt hộp với rau.”

Tiết Bồng cắt ít rau làm một ít salad, đập vào thêm cái trứng, cắt vài lát thịt hộp rồi ăn đơn giản, ăn xong đã là chập tối.

Lục Nghiễm cuối cùng cũng trả lời: “Anh để điện thoại rung, giờ mới thấy tin nhắn, Barno đã mở cửa cho em chưa?”

Tiết Bồng: “Mở rồi, ăn uống xong xuôi hết rồi, chừng nào anh về vậy?”

“Đang điều tra, chắc sẽ về muộn lắm, khoan nói đã.”

Thấy Lục Nghiễm đang bận, Tiết Bồng cũng không trả lời tin nhắn, rửa bát xong bèn ngồi trên sofa cùng Barno.

Người với chó tiếp tục xem thế giới động vật.

Cách một lát sau, Mạnh Nghiêu Viễn bỗng từ đâu nhảy ra từ Weibo: “Tôi với đám Hứa Trăn đang đi ăn xiên que, bà tới không?”

Tiết Bồng nhanh chóng trả lời: “Không đâu.”

Thế nhưng vừa gửi xong, cô lại nghịch người, hỏi tiếp: “Ông với đám Hứa Trăn? Còn ai nữa?”

“Lý Hiểu Mộng với bạn trai, Xuân Dương, Phương Húc, Trình Phi cũng đi nè!”

Cũng có nghĩa là cả nhóm Chi đội Hình sự đều đi ăn xiên que hết rồi?

Vậy Lục Nghiễm đang điều tra vụ án một mình sao?

Tra án gì? Không phải vụ xâm hại tình dục người già sao?

Tiết Bồng thất thần một lúc, tiếp đó lẩm bẩm với Barno: “Em có biết Lục Nghiễm đi đâu rồi không? Điều tra vụ án gì vậy?”

Vụ án có thể khiến Lục Nghiễm hành động một mình, muộn thế rồi vẫn chưa về... không lẽ là vụ của Vương Xuyên?

Tiết Bồng vừa nghĩ đến đây thì lại nghe thấy Barno sửa mấy tiếng, dường như nó đã nhớ ra gì đó, nhanh chóng ngậm một quyển sổ ghi chép, kéo ra từ dưới bàn trà.

Tiết Bồng cầm lấy quyển sổ, thoát đầu không hiểu nó có ý gì, lật ra xem thì thấy bên trong có một chiếc kẹp tóc, là chiếc kẹp mà trước kia cô tới ăn lẩu để quên lại, trong quyển sổ còn có một bức thư nhưng ngoài bì không có viết gì.

Tiết Bồng do dự giây lát rồi cũng mở phong thư ra, nhìn thấy một bức ảnh và một mảnh giấy bên trong.

Vừa cầm ra xem, cô lập tức ngơ ngẩn cả người.

Bức ảnh được chụp ở một căn phòng làm việc, chính giữa có một người đàn ông ngồi trên ghế làm việc, nghiêng đầu nhìn sang một bên, trên cổ còn có nhiều mảng sưng đỏ, trên môi và quần áo đều có dấu nôn, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt.

Đây là lần đầu tiên Tiết Bồng nhìn thấy bức ảnh này nhưng cô đã từng gặp người trong ảnh: đây chính là Vương Xuyên.

Tấm ảnh rõ là hiện trường hôm Vương Xuyên bị giết, hôm đó Mạnh Nghiêu Viễn phụ trách thu thập chứng cứ, Tiết Bồng cũng đã giúp kiểm nghiệm vật chứng được đưa về, tất nhiên cũng đã từng xem một loạt tập ảnh chụp lại hiện trường nhưng cô chắc chắn trong số đó tuyệt đối không có tấm ảnh này.

Chẳng lẽ tấm này là do Lục Nghiễm chụp được? Dù gì anh mới là người đầu tiên đến hiện trường vụ án.

Thế nhưng suy nghĩ này đã hoàn toàn bị lật ngược khi Tiết Bồng mở mảnh giấy kèm theo ra.

Mảnh giấy được gấp chõng lại, bên trên còn có dính chút bột, bên trong chỉ có một hàng chữ viết tay: “Quán bar Nắng Gắt, bảy giờ.”

Tiết Bồng không còn lạ gì với thứ bột trên giấy, đây là bột lưu vân tay dùng để thu thập dấu vân tay, trước kia cô lại từng chỉ cho Lục Nghiễm cách lấy dấu vân tay, còn cho anh một bộ dụng cụ.

Tiết Bồng không động đậy một lúc lâu, nhanh chóng sắp xếp toàn bộ mạch suy nghĩ trong đầu.

Chắc là ai đó đã gửi phong thư này cho Lục Nghiễm, bên trong kèm theo một tấm ảnh sau khi Vương Xuyên chết cùng một địa điểm và một mốc thời gian, ý muốn rất rõ ràng, người này đang nói với Lục Nghiễm, nếu muốn tiếp tục truy tìm nguyên nhân tử vong của Vương Xuyên thì đến quán bar này gặp mặt.

Tấm ảnh này lại chắc có lẽ là được chụp trước khi Lục Nghiễm đến, vì sau khi Lục Nghiễm phát hiện ra hiện trường thì đã lập tức báo cảnh sát.

Sau khi đến, cảnh sát đã thực hiện một loạt các thao tác như thu thập chứng cứ tại hiện trường và khám nghiệm tử thi bước đầu, sau đó thi thể Vương Xuyên đã được đưa đi.

Trước khi Lục Nghiễm tới quán bar, Vương Xuyên lại mới vừa tắt thở chưa được bao lâu, hung thủ ra tay rất nhanh chóng, cũng rất dứt khoát, tiêm Ketamin cho Vương Xuyên rồi lập tức nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Cũng có nghĩa là người có cơ hội chụp tấm ảnh này, phần trăm cao

chính là hung thủ.

Vậy thì tại sao hung thủ lại gửi ảnh cho Lục Nghiễm?

Rõ là hung thủ luôn biết Lục Nghiễm trước giờ vẫn đang điều tra cái chết của Vương Xuyên, còn hơn cả thế, như Lục Nghiễm đã suy đoán, hung thủ sát hại Vương Xuyên là bởi vì hắn biết Vương Xuyên định tiết lộ gì đó cho Lục Nghiễm nên mới giết người diệt khẩu?

Trường hợp tồi tệ nhất chính là hung thủ nhận thức được Lục Nghiễm còn đang điều tra vụ án này, nắm mãi không buông manh mối này, vì thế mới muốn dụ cho Lục Nghiễm tới rồi kết liễu luôn cả anh!

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lập tức giật thót, cô lấy điện thoại ra lần nữa, gọi thẳng đến số Lục Nghiễm.

Điện thoại nhanh chóng truyền tín hiệu sang, ống nghe liên tiếp có tiếng chuông chờ.

Thế nhưng một phút sau, vẫn không có ai bắt máy, điện thoại cũng tự động tắt.

Một tiếng trước khi Tiết Bồng phát hiện ra bức thư, trong quán net ở một con hẻm gần quán bar, một đám học sinh đang chơi game client.

Đa phần trong quán bar toàn là nam sinh, chỉ có mỗi hai nữ sinh, một người đang ngậm kẹo mút trong miệng, ăn mặc hở hang, một người để mặt mộc, mặc đồng phục, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Nữ sinh trông có vẻ ngoan ngoãn lúc này đang lạnh mặt, ngón tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím, chỉ hai ba bước là đánh gục được đối thủ.

Màn hình máy tính hiện lên hai chữ “Chiến thắng”.

Nữ sinh bật cười, tiếp đó, một khung trò chuyện bỗng xuất hiện trong trò chơi.

Cô nữ sinh mở lên xem, nhìn thấy một câu như thế này: “Giao hàng đi, ngay bây giờ.”

Nữ sinh nhanh chóng gõ phím: “Ở đâu?”

“Quán bar Năng Gắt.”

“Tới ngay.”

Nữ sinh tắt trò chơi, đang chuẩn bị đi, lúc này điện thoại trong túi rung lên.

Một tin nhắn Wechat được ai đó gửi tới: “Có mối, làm không?”

Nữ sinh lập tức gõ một hàng chữ hỏi: “Tuổi, cân nặng, có tật gì quái đản không?”

Người bên kia gửi tới một bức ảnh.

Người đàn ông trong ảnh có vóc dáng cao ráo, vai rộng chân dài, đang ngồi trong quán bar, tuy chỉ nhìn thấy nửa mặt nhưng có thể nhìn thấy được khuôn mặt người đàn ông rất sắc nét, sóng mũi cao, xương cung mày cao, gò má cao, hốc mắt rất sâu.

Nữ sinh nhướn mày, không ngờ lại là một anh đẹp trai.

“Má, có tật gì cũng không sao hết, đi ngay.”

Phía bên kia trả lời: “Chỉ bảo cô chuyển lời cho hắn thôi.”

Nữ sinh: “Không làm “nghiep vụ” gì khác à?”

“Không.”

“Ồ, vậy nếu tôi tự chủ động khai quật được thì là của tôi đấy nhé?”

“Cô mà có cái bản lĩnh đó thì tôi cũng không cần.”

“Xí! Nhưng mà nói trước là tôi có chuyện gấp phải đến quán bar Năng Gắt một chuyến, anh đẹp trai này có đợi được không vậy?”

Phía bên kia trả lời: “Không được xung đột.”

Sau đó bèn gửi tới địa điểm, thời gian và nội dung cần chuyển lời.

“Thời gian địa điểm: Quán bar Năng Gắt, bảy giờ. Nội dung: Gặp ở công trường trấn nhỏ Đà Xuyên”

Tiếp đó, bên kia gửi tới một khoản tiền.

Ô hay, lại còn cùng một địa điểm nữa à.

Nữ sinh cười khanh khách nhận tiền, thấy cũng sắp tới giờ bèn đi ra ngoài.

Quán bar Năng Gắt cách đó không xa, nó chỉ cần đi bộ mấy bước là tới, lúc tới cửa vừa đúng bảy giờ kém mười.

Lúc này, khách trong quán bar đã ngồi hết một nửa số chỗ, có người tới ăn tối, có người tới ngồi trước, đợi mười mấy phút nữa chắc chắn sẽ quấy banh chành.

Quán bar Năng Gắt mới mở cửa không bao lâu nhưng lại rất có tiếng, dường như chỉ trong một đêm, các khách VVIP và những nhân vật của công chúng đều tới để lăng xê, quảng bá đủ mọi kiểu.

Nữ sinh bước tới cửa quán bar nhưng chưa vào mà lại đi tới trước.

Cách đó năm mươi mét là một nhà vệ sinh công cộng.

Nữ sinh bước vào thay đồng phục ra, chưa tới ba phút đã thay xong áo ba lỗ, áo khoác jean bên ngoài và một cái quần short có khoét lỗ, tiếp đó lại móc ra một bộ tóc giả từ trong túi, đội lên một cách thành thực.

Nó lại tiếp tục lấy ra phấn nền và bảng mắt, nhìn tấm kính lấm lem trong toilet mà tô tô trét trét.

Đến lúc bước ra khỏi toilet, nữ sinh đã hoàn toàn thay đổi, lớp trang điểm đậm che đi nét tươi trẻ trên mặt, cũng đã che đi tuổi tác thật sự, đến dáng đi cũng yêu kiều hơn hẳn.

Cô nữ sinh đến trước cửa quán bar, bên ngoài đã có người đang xếp hàng, khách bên trong đông như kiến, hoàn toàn không đủ chỗ ngồi.

Vệ sĩ ngoài cửa vừa cao vừa đô con, bên cạnh còn có quản lý phụ trách lấy sổ đón khách.

Nữ sinh đi thẳng đến trước mặt quản lý, vừa cười vừa vén tóc, để quản lý nhìn thấy bông tai của nó, chiếc bông tai có dạng hình tròn đẹp màu ánh kim, bên trên có khắc một con số “17”.

Dưới đôi bông tai đó, trên một bên cổ của nữ sinh còn có một hình xăm.

Hình xăm trông rất xinh xắn, trừu tượng, giống như một tấm bùa tô tem, chỉ to khoảng móng tay.

Quản lý nhìn thấy bông tai bèn cười rồi bắt tay với nữ sinh, đóng dấu trên mu bàn tay nó, nói với vệ sĩ: “Để khách vào.”

Vệ sĩ nhường đường, cô nữ sinh bèn nghênh ngang bước vào.

Có khách bên ngoài bắt đầu cảm râm: “Cái gì vậy, sao mà chen hàng vậy?”

Lập tức có người đứng cạnh nói: “Cái này mà anh cũng không biết à, không phải chen hàng đâu, đi bắt khách đấy.”

Nữ sinh đi vào quán bar, thong dong đi men theo một bên, không hề hấp tấp, vừa đi vừa quan sát khách ở những bàn nhỏ xung quanh.

Không thể đi không chuyển này được, dù không câu được con cá béo trong ảnh thì cũng phải tìm được của sơ cua cái đã.

Cô nữ sinh đi vòng quanh tường, để ý thấy một cái bàn nhỏ trong số đó chỉ có một người khách nam đang ngồi, không có bạn nữ bên cạnh, hơn nữa còn mặc toàn đồ hiệu, rõ là tới kiếm tình một đêm, còn không thì là tuyển gái mại dâm, hoặc là cũng tới kiếm tiền như nó.

Lúc này, một cậu trai trẻ tuổi đi đến cạnh cô nữ sinh.

Nữ sinh chỉ liếc nhìn y, không nói gì, cũng không đuổi y đi.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cậu trai trẻ trông rất tinh tế, đẹp quá mức, vừa mở miệng là lại hỏi: “Hàng đâu?”

Ánh mắt của nữ sinh vẫn đang nhìn chăm chăm vào người khách ngồi đằng trước, một tay mở khoá kéo ba lô, hờ ra một lỗ nhỏ.

Cậu trai lấy ra vài tờ một trăm tệ nhét vào cái lỗ, lúc lấy tay ra thì tiền đã biến thành một gói hàng khác.

Cậu trai trẻ quay lưng lại với đám đông, mở cái gói nhỏ ra, lấy mớ nhãn dán đủ màu sắc sỡ từ bên trong ra, nhét bừa vào túi rồi lại quan sát vóc dáng của nữ sinh, nhỏ tiếng nói: “Nói nghe cái này này, tối nay anh không có mục tiêu, có muốn...”

Ai ngờ còn chưa dứt lời, ban đầu nữ sinh đang bình thản nhìn vào đám đông, bỗng nhiên lại lập tức mở to mắt, hai mắt đột nhiên sáng

rực.

Trong đám đông khách tới quán, có một người đàn ông mặc áo đen, quần đen, đang ngồi một mình trước bàn nhỏ, vai rộng chân dài, góc nghiêng rất cao, vẻ mặt nghiêm túc, phong thái hoàn toàn khác một trời một vực so với đám người trong môi trường này.

Bên cạnh đã có tận mấy cô đang lăm le anh.

Nữ sinh lập tức đi tới.

Cậu trai trẻ tuổi bị bất ngờ, nén giọng gọi: “Này, Cần, Cần!”

Cô nữ sinh tên Cần nhanh chóng vòng qua mấy cái bàn nhỏ ở giữa, đến gần mục tiêu tối nay của nó.

Lúc này đã là bảy giờ rưỡi.

Nó đến trễ nửa tiếng nhưng hình như người đàn ông này rất kiên nhẫn, sống lưng thẳng tắp, chân dài để hờ dưới đất, tay cầm một ly rượu nhưng không uống, cũng không nhìn ngó xung quanh.

Cần đi tới đứng yên đằng sau người đàn ông, lúc này bỗng nhìn thấy một cô gái khác đã đi tới cạnh người đàn ông, cười khúc khích hỏi: “Anh gì ơi, đi một mình sao?”

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô gái, cơ cổ căng siết, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Tôi đang đợi người khác.”

Cần đợi cô gái kia đi rồi mới đi tới trước, ngồi phịch xuống ghế cao còn lại.

Nhìn với khoảng cách gần như thế này, Cần mới ngẩn người.

Ở khoảng cách gần, trông mặt mũi của người đàn ông rất sắc nét, chân mày anh khẽ nhíu lại, có hơi nghiêm túc, nhìn Cần với ánh mắt

hơi lạnh nhạt, sâu bên trong còn ẩn giấu chút sắc bén.

Cần thốt lên: “Mẹ ời, anh đẹp trai thế!”

Lục Nghiễm đã đợi ở quán bar Nắng Gắt được một lúc, anh chọn một vị trí có thể quan sát được bao quát nhất, ở gần lối ra vào, mỗi người khách vừa bước vào là anh đều nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng người này cũng vẫn như hai ngày trước, mãi không thấy xuất hiện.

Bức thư đó được gửi tới thùng thư của anh vào thứ Tư.

Hiện giờ đa phần người ta đều gửi thư điện tử, email tới lui, rất ít người viết thư tay với thiệp nữa, vì thế tối hôm thứ Tư đó, Lục Nghiễm đi ngang qua hòm thư tầng một, nhìn thấy ngăn của mình có thêm một bức thư thì đã lập tức lấy ra ngay.

Một bì thư trống không, không được niêm phong.

Mở ra xem, bên trong là một bức ảnh và một tờ giấy trắng được gấp lại.

Mà người chết trong bức ảnh ấy lại là Vương Xuyên.

Chuyện sau đó nghĩ cũng có thể biết là Lục Nghiễm đã lập tức chạy về nhà, lục tìm mấy món kiểm nghiệm đơn giản như nguồn sáng hình sự, bột lưu vân tay rồi làm theo cách Tiết Bồng từng chỉ để làm dấu vân tay xuất hiện, muốn tìm dấu vân tay trên bì thư và bức thư rồi thu thập lấy.

Thế nhưng loay hoay một lúc lại không lấy được gì, người này không để lại bất kỳ dấu vân tay nào.

Lục Nghiễm suy xét một hồi, biết được mình đang đối mặt với hai lựa chọn, một là giao manh mối này cho đội chống ma túy, hai là tự mình

dẫn thân vào.

Đưa cho đội chống ma túy thì phải làm theo quy tắc, đồng thời cũng có nghĩa là nếu anh đến cuộc hẹn, người của đội chống ma túy sẽ mai phục giăng lưới khắp nơi, đợi mục tiêu xuất hiện là sẽ tóm gọn.

Thế nhưng người này đã dám hẹn anh thì chắc chắn cũng đã chuẩn bị hết sức kỹ càng, rất có thể hắn sẽ không tự mình tới mà là tìm người thế mạng để dò đường.

Hắn cố ý lựa chọn nơi kín đáo như quán bar là để dễ dàng ẩn nấp, lỡ có xảy ra xung đột cũng dễ thoát thân.

Đội chống ma túy mà bắt người ngay tại đó thì chắc chắn sẽ gây náo loạn, nếu bắt sai người thì sẽ đứt dây động rừng ngay.

Lục Nghiễm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định đi dò thám một mình.

Chỉ là liên tục hai ngày nay đến quán bar Năng Gắt, đến người đưa tin cũng không xuất hiện.

Lục Nghiễm nghĩ chắc là như dự tính, có khi tên đó đã tới rồi, đang đứng ở một góc nào đó quan sát, không xuất hiện, hoặc cũng có thể đã tìm người quan sát thay để xem xem anh có gài người mai phục xung quanh không.

Cho đến thứ Bảy, Lục Nghiễm chuẩn bị tới quán bar Năng Gắt, trước khi đi đã dặn dò Barno, “Tiết Bồng” sẽ tới đây, ôn tập lại “quy tắc tiếp khách” đã dạy Barno trước đó, lấy kẹp tóc của Tiết Bồng từ trong hộp ra, cho Barno xác nhận được mùi của Tiết Bồng.

Sau đó Lục Nghiễm lại nghĩ thêm một trường hợp, bèn bỏ cả bức thư và kẹp tóc trong quyển sổ, để lỡ đâu có chuyện gì xảy ra đột ngột không về kịp, Tiết Bồng cũng có thể lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, quán bar đã chật kín người, trở nên khuấy động từ lâu, có không ít chàng trai cô gái dắt nhau ra giữa khiêu vũ nhảy múa.

Lục Nghiễm lại vẫn cứ ngồi yên tại đó, quan sát khách ra vào quán, lâu lâu lại nhìn vào mấy góc khá âm u trong quán bar.

Cho đến khi Cần đi tới rồi ngồi phịch xuống.

Lục Nghiễm mấp máy môi đang định nói, Cần đã lên tiếng trước: “Em biết anh đang đợi người khác, đợi em đấy chứ còn ai!”

Lục Nghiễm nhướn mày nói: “Không phải.”

“Nhưng mà em thấy là phải đấy.” Cần nghiêng đầu cười, tiếp đó gác hai tay lên bàn, nhỏ giọng nói: “Quán bar Nắng Gắt, bảy giờ.”

Y hệt như mảnh giấy có ghi?

Đây là trùng hợp, hay là...

Lục Nghiễm thoáng nheo mắt, nhanh chóng liếc sang quan sát Cần, không nói tiếng nào.

Cần đã nghiêng người, được nước lấn tới tựa vào: “Có người nhờ em chuyển lời tới anh đấy.”

Lục Nghiễm không tránh né, vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, chỉ cụp mắt, liếc nhìn Cần đang mỉm cười nhích tới gần, ngửi được cả mùi đồ trang điểm và nước hoa giá rẻ trên người nó.

Đến lúc hai người sắp dán sát nhau, Cần nhìn vào khoé môi của Lục Nghiễm, hỏi khẽ: “Nếu mà tối nay anh đưa em về nhà với anh, em sẽ nói anh nghe.”

Lục Nghiễm lướt mắt nhìn qua lớp trang điểm cộm phẩn trên mặt cô

ta, nhìn lướt qua khuôn mặt trông có vẻ quyến rũ nhưng lại non búng ra sữa, thầm suy đoán tuổi thật của cô ta.

Tiếp đó, ánh mắt lại trượt sang bên tai cô ta, quét qua chiếc bông tai đó rồi nhìn thấy hình xăm nhỏ ở vị trí gần động mạch phía bên cổ kia.

Cũng vào giây phút đó, đồng tử của Lục Nghiễm khẽ co lại, trong đầu như có gì đó loé lên.

Anh giật thót nhưng vẫn bình thản đưa tay ra vén tóc nó, nghiêng đầu nhìn rõ hơn hình xăm đó.

Gần như y hệt hình xăm trong trí nhớ của anh.

“Hình xăm này thú vị đấy.” Lục Nghiễm nhếch môi cười.

Phong thái nghiêm nghị khác một trời một vực với nơi này thoáng chốc tan biến mất vì nụ cười này, chỉ chớp mắt đã tăng thêm chút thờ ơ hút hồn người.

Cần bồng chốc dỉnh phải thính, gáy lập tức run lên, một tay gác trên vai anh, tay kia mò mẫm trong ba lô.

“Không phải hình xăm, dán đấy. Anh thích thì em dán cho một cái, em có nhiều hình lắm...”

Ngón tay Cần rất linh động, luồn vào ba lô, vạch ngăn nhỏ ra, lấy từ bên trong ra một miếng dán hình xăm, kẹp giữa ngón tay.

Lục Nghiễm nhướng mắt nhìn, ậm ừ hỏi: “Dán ở đâu?”

“Hay là cũng dán lên cổ đi?”

Cần vừa nói vừa nhúng miếng dán hình xăm vào ly rượu của anh rồi định đưa tới cổ anh.

Thế nhưng lúc miếng dán sắp rụng tới da Lục Nghiễm, cổ tay của Cầ lại bị anh tóm lấy, ngón tay ấn trên mạch đập của nó, tay kia kéo lấy cổ nó, ngón cái nhanh chóng lần được tới huyết chết, ấn nhẹ chứ không hề dùng sức.

Người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ là hai người đang cuồng nhiệt âu yếm nhau.

Chỉ có mỗi Cầ biết được, người đàn ông trước mắt đã trở mặt.

Cầ giật thót tim, một ý nghĩ lập tức loé lên: Mẹ nó, đập trúng huyệt sủng rồi!

Nhưng Cầ đã bị khống chế, không dám vùng vẫy cũng không vùng vẫy được, chỉ có thể chớp mắt, tiếp đó lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp: “Ma tuý loại mới à? Làm ăn mà kiếm ngay tôi, gan ghê.”

Chương 43

— Mò tới tận chỗ tôi để chào hàng, gan thật đấy.

Cần tức khắc ngó người, trong đầu lóe lên hai khả năng: Cảnh sát? Đồng nghiệp?

Cần chớp chớp mắt, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lục Nghiễm, cùng lúc lại nhạy cảm ngửi thấy “mùi” của anh, lập tức đưa ra phán đoán.

Ừm... không đứng đắn cho lắm, cũng không có khí nặng như cảnh sát.

Nghĩ thế, Cần nhanh chóng thở phào, tuy chột dạ nhưng vẫn cười nói: “Anh ơi, ông chủ ơi, em có biết anh là người trong nghề đâu, em cũng có mắt mà như không trông vậy!”

“Vậy hả?” Lục Nghiễm nói lỏng khoảng cách một chút nhưng vẫn không bỏ tay ra, chỉ hơi hột hỏi: “Cô muốn chuyển lời gì?”

Cần nuốt nước bọt nói: “Công trường trấn nhỏ Đàm Xuyên.”

Lục Nghiễm có ấn tượng với công trường này, cách quán bar cũng không xa, đi vài trăm mét là tới.

Xem ra người hẹn anh đã quan sát hai ngày, xác định được anh không báo với đội chống ma túy, vì thế bảo một cô nhóc tới làm mồi như lần thứ hai.

Lục Nghiễm bỏ tay ra khỏi cổ của Cần rồi lại hỏi: “Mấy giờ.”

Cần: “Không nói thời gian, chỉ nói địa điểm vậy thôi.”

Lục Nghiễm không đáp, chỉ dùng một tay nắm lấy cổ tay nó, tay kia lấy ba lô của nó đi, đứng dậy khỏi ghế, kéo nó ra ngoài.

Ba lô đã bị anh lấy đi, cả đoạn đường Cần cũng không dám phản kháng, chỉ sợ động đậy lại khiến những tay giao hàng ở xung quanh chú ý tới rồi làm lớn chuyện này là nó xong đời.

Cần thấp hơn Lục Nghiễm một cái đầu, Lục Nghiễm vòng tay đang nắm lấy nó ra sau lưng, nhìn thoáng qua cứ như là anh đang ôm nó vậy.

Hai người đi ra khỏi quán bar, vệ sĩ và quản lí đứng ở quán đều vô thức lướt nhìn sang, chỉ nhìn thấy bóng lưng hai người đang “ôm ấp” nhau.

Lục Nghiễm chân dài đi cũng nhanh, Cần đi theo rất khổ sở, cả dọc đường đều nhỏ giọng nói: “Anh ơi, anh tha em lần này đi, em đúng là có mắt như mù, em cũng bị ép mới phải làm vậy, anh cũng biết là nếu không giao hết hàng trong thời gian quy định là em ăn hết luôn á!”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm đã đưa Cần vào một con hẻm tối, xung quanh âm u, tiếng người từ đằng xa cũng không lọt tới được, bỗng chốc yên lặng khó tả.

Giọng của Cần càng rõ ràng hơn vào lúc này: “Quá lắm thì tối nay em không lấy tiền, anh muốn làm gì cứ làm đi được không? Trời má, anh định làm ở trong này hả...”

Cô nhóc này làm cho Lục Nghiễm thấy như bị chọc cười, anh buông tay đẩy nó về trước, lưng của Cần va phải vách tường, phát ra tiếng “hự”, tiếng chửi thề chuẩn bị ra khỏi miệng cũng kẹt lại trong cổ họng.

Lục Nghiễm lại còn không thèm nhìn lấy, lùi về sau một bước, mượn

ánh sáng mập mờ trong hẻm để lục tìm trong ba lô, nhanh chóng tìm thấy gói đựng ma túy “miếng dán” loại mới.

Thứ này được gọi là ma túy “tem giấy” loại mới, hay còn gọi là LSD, thuộc nhóm ma túy đời thứ ba, có điểm khác biệt rõ rệt so với ma túy đời thứ nhất và đời thứ hai, không màu không mùi, nhỏ hơn cả móng tay, sau khi làm thành dạng miếng dán sẽ có tính ẩn mật cao, không dễ bị phát hiện.

Hơn nữa người phân tán hàng chủ yếu thuộc thế hệ 10x, địa điểm phân tán là ở các nơi như quán bar, quán karaoke, mượn ánh sáng mờ để trà trộn vào với những người cùng tuổi.

Cả đám đều chỉ mới là những đứa trẻ mười mấy tuổi, tính cảnh giác thấp, cực có tính tò mò, rất dễ dính bẫy, hơn nữa chỉ cần tiếp xúc với da là sẽ dính lên, sinh ra ảo giác, sau đó rồi mới biết là mình đã nghiện ma túy, sẽ lại còn đi mua nữa.

Thật ra từ năm 2016, cảnh sát đã phá được vụ án “tem giấy” đầu tiên, đến giờ đã gần năm năm, LSD được làm thành đủ mọi hình dạng đầy màu sắc, Lục Nghiễm cũng từng nhìn thấy không ít thứ, nếu hôm nay không nhìn thấy cái thứ đồ chơi mới làm thành hình xăm này thì chắc thật sự còn không nghĩ tới đám buôn ma túy này lại đã đổi luật chơi.

Lục Nghiễm lấy một túi khăn giấy từ trong cặp ra, rút ra một tờ, gói túi “tem giấy” lại, nhét vào túi mình, định xong chuyện sẽ cầm về Cục Cảnh sát làm giám định.

Lục Nghiễm lại nhìn sang Cần, lòng lại thầm ước lượng tuổi tác của nó.

Ban nãy chỉ đơn giản là cảm thấy nó còn rất trẻ, nhất là qua tiếp xúc da, cử chỉ có hơi non nớt, quá lắm chắc cũng chỉ hai mươi.

Lúc này nhìn lại, hình như lại phải giảm thêm mấy tuổi nữa.

Cần tựa vào tường xoa xoa vai, lúc này định thần lại, nhìn thấy bị thu trọn cả gói “tem giấy” mới lập tức sửng sốt: “Này, anh lấy hết luôn đó hả? Sao mà tham vậy!”

Vào lúc này, Lục Nghiễm lấy ra được váy áo đồng phục từ trong ba lô của nó, liếc nhìn sang với ánh mắt đầy ngụ ý sâu xa.

Cần vội nói: “Cái đó là để cosplay! Bây giờ khách nào cũng thích!”

Lục Nghiễm lại rõ là không tin, vứt đồng phục lên người nó rồi lại lấy ra một cái ví đựng thẻ mini từ trong ba lô, bên trong là một tấm thẻ học sinh và một tấm căn cước.

Tôn Cần, lớp 11A3 trường Trung học số 16 khu phía Bắc.

Lục Nghiễm nhướn mày, cực kỳ kinh ngạc.

Xem ra không chỉ là bạn cùng trường mà còn chỉ mới mười sáu tuổi.

Lục Nghiễm lấy hết cả thẻ học sinh và thẻ căn cước của Cần rồi ném ba lô cho nó.

Tôn Cần đón lấy hỏi: “Anh lấy giấy tờ của em làm gì! Cái ví đựng thẻ đó đắt lắm đấy, của Dior phiên bản ong giới hạn đấy, mua giúp cũng phải hơn hai nghìn đấy!”

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, không trả lời mà chỉ nói: “Mới có mười sáu tuổi mà không lo học hành cho đảng hoàng, dù là vị thành niên thì phân tán ma túy cũng bị xử lý hình sự đấy.”

Tôn Cần không biết lý lẽ: “Xử nặng bao nhiêu được, em giúp phân tán hàng thôi, có điều chế ma túy đâu, bị bắt rồi thì em có thể nói là em không biết gì hết, tưởng cái này là giấy dán bình thường thôi!”

“Với cái tuổi tác, thái độ, tính nết này của cô thì vào trại tạm giam rồi

sẽ trở thành bậc thấp nhất trong chuỗi thức ăn, tới lúc đó khóc không kịp.”

“Chú hù tôi đó hả? Trong đó cũng có bạn tôi đấy, nếu mà vào thật thì còn bảo kê cho tôi được kia!” Tôn Cần không thèm để tâm, lại nói: “Mà nói nghe nè, ông chú, chú nghĩ chú là ai vậy? Ba tôi hả? Tới lượt chú dạy tôi chưa!”

Nói xong, Tôn Cần lại đi tới một bước, chìa tay ra: “Trả giấy tờ lại cho tôi, trường sẽ kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Lục Nghiễm chỉ đưa tay rút điện thoại, lướt tay nhắm thẳng vào mặt Tôn Cần.

Tôn Cần né tránh theo bản năng, ai ngờ vừa nhìn thì thấy đó lại là điện thoại của mình, còn bị anh mở được cả khoá.

“Má, ông lấy đi hồi nào vậy!”

Lục Nghiễm không trả lời, nhanh chóng lưu vào một số điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho Tôn Cần nói: “Cần dùng giấy tờ thì gọi vào số này, tự mà tới lấy.”

Tôn Cần bất ngờ đón lấy, lập tức nghiêng đầu cười: “Ày, số này của anh hả? Thì ra anh đâu có muốn dạy đời em, anh muốn “chơi” em đúng không? Đã nói rồi, bữa nay miễn phí cho, còn giữ giấy tờ em làm chi nữa?”

Lục Nghiễm cũng cười, vừa lạnh lùng vừa thờ ơ, bước dài tới trước một bước.

Ánh sáng mập mờ từ ngoài hẻm rọi vào trong, lướt lên người và mặt anh, khuôn mặt vốn đã sắc nét có một nửa chưa chìm trong bóng tối, nửa sáng bên kia lại thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn.

Tôn Cần mở to mắt, nhìn chăm chăm vào anh không chớp mắt, cho

đến khi Lục Nghiễm giơ tay, đặt xuống trên tóc nó.

Tim của Tôn Cần đánh thùm thụp liên hồi, cứ ngỡ đã sắp sửa bị anh ép sát tường hay là kéo vào lòng hôn cuồng nhiệt, ai ngờ tiếp đó, da đầu lại cảm nhận được một lực cào mạnh, dùng sức kéo lên trên.

Chỉ chớp mắt, bộ tóc giả lòn loẹt đã nằm trong tay Lục Nghiễm.

Anh tiện tay vứt ra đằng sau nói: “Mặc đồng phục vào đi về nhà ngay bây giờ, đừng có để tôi thấy cô về lại quán bar nữa đấy.”

Tôn Cần che lấy da đầu, đau muốn ứa nước mắt, tức muốn lộn ruột: “Đồ cái thứ khốn khiếp!”

Mấy phút sau, Tôn Cần đi ra khỏi con hẻm tối, Lục Nghiễm đút hai tay vào túi đi theo phía sau.

Tôn Cần nhìn thấy hai cái bóng kéo dài trên đất, lâu lâu lại quay đầu nhìn, cũng không dám manh động mà đi đường vòng về lại quán bar, giờ có về được cũng không làm gì được, “tem giấy” đã bị tịch thu, tóc giả cũng bị ném mất, thật là nhớ tới lại tức, tức đến khóc cả đường, khóc nhòe hết cả mặt mày, ban nãy bước ra còn bị Lục Nghiễm canh thay đồng phục.

Tôn Cần vừa đi vừa oán thầm, mắng nhiếc cái tên khốn ở đằng sau.

Cô nhóc đã thấy nhiều người trẻ tuổi đẹp trai, trai đẹp trên đường bây giờ toàn là cái kiểu mỹ nam dịu dàng, kiểu nam tính cứng rắn như Lục Nghiễm rất khó kiếm, nó vừa nhìn là đã thấy đẹp trai chết đi được, ai ngờ rốt cuộc lại là thằng biến thái!

Tôn Cần lại lau nước mắt, trừng mắt lại phía sau.

Ai ngờ lần này lại không thấy Lục Nghiễm đâu nữa.

Ấy, đi hồi nào vậy?

Sao có có tiếng tằm gì hết vậy?

Tôn Cần nghĩ ngợi, móc điện thoại ra, gọi vào số máy ban nãy đã lưu.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Tôn Cần khịt mũi uất ức: “Chú ơi, chú trả giấy tờ cho tôi đi, thứ Hai đi học trường kiểm tra đó! Giáo viên mà biết tôi không mang thẻ học sinh là tôi xong đời đó!”

Lục Nghiễm hời hợt: “Bữa nay bận rồi, mai rồi gọi.”

Nói xong lập tức tắt máy.

Tôn Cần: “Má...”

Lục Nghiễm cúp điện thoại của Tôn Cần, lướt điện thoại, nhìn thấy điện thoại nhớ Tiết Bồng gọi đến mấy phút trước.

Ngước mắt lên nhìn thấy công trường đã gần ở đó, anh không trả lời, lại dứt điện thoại vào túi.

Mấy phút trước, Tiết Bồng đã đưa Barno lên xe, lái thẳng đến quán bar Năng Gắt.

Đi được nửa đường, Tiết Bồng còn gọi cho Mạnh Nghiêu Viễn, vừa vào đã nói ngay: “Nghiêu Viễn, tôi có chuyện muốn nhờ ông, ông đừng la lớn, đi sang nơi khác nghe điện thoại cái đã.”

Mạnh Nghiêu Viễn khựng lại nói: “Bà đợi một chút.”

Mạnh Nghiêu Viễn thường ngày nói chuyện rất hay giỡn hớt nhưng một khi có chuyện nghiêm chỉnh là sẽ lập tức thay đổi thành người khác.

Mạnh Nghiêu Viễn đi ra khỏi quán xiên que, đến dưới gốc cây bên

đường.

“Nói đi, có chuyện gì.”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại đơn giản chuyện Lục Nghiễm đi điều tra vụ án Vương Xuyên một mình, không nhắc đến chi tiết, tiếp đó lại nói: “Ông khoan nói cho bên chi đội biết, lỡ đâu cuối cùng lòi ra là tôi nghĩ sâu xa quá, lọt tới tai bên chống ma tuý lại gây sóng gió mất.”

“Hiểu rồi, bà cần tôi làm gì?” Mạnh Nghiêu Viễn hỏi.

“Ông gọi Hứa Trăn theo, cậu ta kín miệng, đánh đấm cũng tốt, hai người tới quán bar Nắng Gắt gặp tôi.”

“Được, lát nữa gặp, nhớ giữ liên lạc đấy.”

“Nhớ giữ liên lạc.”

Quán bar Nắng Gắt nằm ở trong hẻm, lái xe còn không nhanh bằng đi bộ vào.

Tiết Bồng dừng xe gần đó, cách quán bar cũng tầm một trăm mét.

Cô xuống xe rồi ngập ngừng giây lát, rốt cuộc có nên dắt Barno theo không, chắc chắn là quán bar không cho mang chó vào nhưng nếu không đưa Barno theo thì làm sao lần theo mùi của Lục Nghiễm được?

Tiết Bồng dăm chiêu giây lát, nhìn vào cặp mắt to tròn long lanh của Barno, cuối cùng vẫn đưa nó xuống xe.

Tiết Bồng một tay dắt Barno, một tay cầm bản đồ, rẽ được hai con hẻm thì đã thấy sắp đến nơi.

Ai ngờ lúc này Barno lại dừng lại.

Tiết Bồng khựng lại, quay đầu nhìn nó, Barno lại nhìn sang một bên khác, còn hướng sang bên đó sửa mấy tiếng: “Gâu! Gâu gâu!”

Tiết Bồng vừa định xỏm xuống hỏi nó có phải đã phát hiện ra gì không, Barno đã nhanh chóng bổ tới trước.

Tiết Bồng lập tức chạy theo, chạy chưa được bao lâu đã nhìn thấy Barno đi tới chiếc xe sedan màu đen trước mắt, ngồi xuống đó không nhúc nhích, lâu lâu lại sửa mấy tiếng.

Xung quanh rất vắng lặng, con hẻm này nằm ngang với quán bar Nắng Gắt nhưng gần đó dường như đều là từng ngôi nhà riêng lẻ, tiếng sửa của Barno ở đây nghe rất vang.

Tiết Bồng vội đi tới trước, an ủi vỗ vào gáy nó, nhẹ giọng nói: “Barno, tội mình phải đi tìm Lục Nghiễm.”

Nhưng Barno lại không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chăm bên trong xe.

Tiết Bồng cũng thấy có gì không đúng, vô thức quay đầu nhìn sang chiếc sedan màu đen.

Xe không khởi động, dường như chỉ dừng bên đường, Tiết Bồng tạm thời có chút khó xử, đứng dậy nhìn quay khắp nơi nhưng không thấy ai.

Đến khi một ngôi nhà sáng đèn cửa ở bên cạnh đột nhiên có người mở cửa, có hai người từ trong bước ra, một nam một nữ, ăn mặc rất tinh tế.

Người đàn ông bước ra cửa, nhìn thấy Tiết Bồng đứng trước đó mấy bước, nhanh chóng nhận ra cô.

“Bồng?”

Tiết Bồng quay người, thoáng chốc sững sờ.

Căn nhà được sửa sang kiểu Trung Quốc, thoang thoang hương hoa, đồ dùng trong nhà đều là gỗ thật, giá rất đắt đỏ, đến cả bức bích họa trên tường đều được nạm ngọc đá quý, vài món đồ cổ được đặt trên giá, đan xen tinh tế.

Bên bàn, người phục vụ rót trà đã được pha sẵn ra tách, cẩn thận đặt một ly xuống trước mặt người phụ nữ đang cúi đầu lướt điện thoại ở bên cạnh.

Người phụ nữ mặc một bộ quần áo được đặt may cao cấp, phối thêm cao gót mũi nhọn, tóc uốn lọn lớn thả trên vai.

Cô ta bật Wechat, nhìn thấy một tin nhắn: “Tôi dự nó tới công trường, tới đó giải quyết.”

Người phụ nữ khẽ cười, gõ một hàng chữ: “Đừng có mạnh tay quá, đừng làm hại tới tính mạng.”

Lúc này, ngoài cửa phòng ăn riêng có tiếng gõ cửa, người phục vụ lập tức ra mở cửa.

Người phụ nữ đặt điện thoại xuống, ngược mắt lên nhìn, trợ lý vừa đón một người đàn ông trẻ tuổi vào, hắn mặc đồ vest với giày da, mặt mày nhã nhặn, cử chỉ rất ung dung.

Người phụ nữ mỉm cười đứng dậy, chìa tay ra trước: “Luật sư Hàn, lâu quá không gặp.”

Hàn Cố khựng lại, bắt nhẹ bàn tay mảnh khảnh trắng muốt của người phụ nữ, chỉ một chốc rồi buông ra: “Chào giám đốc Khang.”

Người phụ nữ: “Mời ngồi.”

Hai người ngồi xuống, người phụ nữ ngược mắt, nhân viên phục vụ

và quản lý đều lập tức đóng cửa rời khỏi.

Trong phòng yên ắng hoàn toàn, người phụ nữ lấy từ trong chiếc túi Hermès cạnh bên ra một tệp tài liệu, chìa tới trước mặt Hàn Cố.

“Những thứ anh muốn đều ở đây. Ngoài hồ sơ của Triệu Phong với Lưu Hiểu Lộ, còn có bản điều tra về thân thể những người khác trong vụ án này, xem xem có sót gì không.”

Hàn Cố mở tệp ra xem, chăm chú đọc hết một lượt, tiếp đó lại bỏ hồ sơ vào lại trong tệp giấy nói: “Số hồ sơ này còn chi tiết hơn tôi nghĩ, phiền giám đốc Khang quá.”

“Nào có phiền đâu, vất vả cho anh mới đúng.” Người phụ nữ khẽ cười đưa tách trà tới trước mặt Hàn Cố: “Mời dùng.”

Hàn Cố bùng tách trà lên nhấp môi.

Người phụ nữ lại nói: “Là do tôi nhờ anh nhận vụ kiện ma túy cho Lưu Hiểu Lộ và Triệu Phong, những thứ tôi có thể đưa thì chắc chắn không phải chuyện riêng tư ẩn mật. Nhưng tôi cũng mong vụ kiện này có được cái kết trọn vẹn một chút.”

Hàn Cố khựng lại: “Đã nói tới đây thì tôi cũng không ngại nói thật nữa. Mấy hôm trước tôi có đến trại giam thăm họ, Lưu Hiểu Lộ và Triệu Phong đều nôn nóng phui sạch hiềm nghi ở mình, nhả ra không ít chuyện của người kia trước mặt tôi, hơn nữa cũng đều hỏi tôi cùng một câu hỏi...”

Lúc nghe thấy “nhả ra không ít chuyện của người kia”, người phụ nữ hơi thay đổi sắc mặt nhưng chỉ phút chốc lại về bình thường.

“Ồ, vấn đề gì thế?”

“Hỏi là có thể để người kia nhận phần nhiều trách nhiệm còn mình thì nhẹ tội hơn được không.”

Người phụ nữ không đáp, cô ta cụp mắt, đầu ngón tay trắng muốt nhip nhẹ trên thanh gác tay của ghế, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Không đoàn kết là sẽ hỏng chuyện mất. Nếu cứ bám miết chuyện của nhau thì khó tránh sẽ khiến Tổ Trại giam tìm được nhiều manh mối hơn, cũng sẽ liên lụy tới những người khác mất.” Hàn Cố nhếch môi nói: “Nếu như vậy thì e là khó mà đạt được kết quả trọn vẹn mà giám đốc Khang muốn.”

Người phụ nữ hỏi: “Vậy theo ý luật sư Hàn thì phải làm thế nào?”

“Vậy thì phải xem giám đốc Khang muốn giữ ai.”

Người phụ nữ dăm chiêu giây lát, một lúc sau lại nhẹ giọng: “Triệu Phong... tôi giữ lại còn có ích.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Cố bỏ tệp hồ sơ vào cặp rồi đứng dậy nói: “Vậy tôi không làm phiền nữa, tạm biệt.”

Người phụ nữ cũng cười đứng dậy: “Vất vả cho luật sư Hàn rồi, tôi tiễn anh.”

Hai người lần lượt ra khỏi phòng riêng.

Ra đến trước sân thì nghe thấy tiếng chó sủa nhưng cả hai đều không chú ý.

Đến lúc mở cửa ra lại nhìn thấy một cô gái dắt theo con chó Berger đứng trước cửa, lại còn đang nhìn vào chiếc sedan đen như đang ngăn người vì thứ gì đó.

Hàn Cố nhìn lại bóng lưng cô gái, thoáng ngạc nhiên rồi lại vô thức gọi: “Bồng?”

Tiết Bồng quay người, nhìn thấy Hàn Cố và một người phụ nữ lạ mặt thì cói hơi bất ngờ, cũng hơi gượng gạo, chỉ là cô không lộ ra mặt, chỉ gật nhẹ đầu.

“Trùng hợp thật.”

Tiết Bồng vừa nói vừa kéo Barno nhưng Barno lại không nhúc nhích, lại nhìn vào chiếc sedan đen mà kêu lên.

“Gâu!”

Người phụ nữ bước ra cửa cùng Hàn Cố, đi đến trước mặt Tiết Bồng và Barno.

Người phụ nữ hỏi: “Sao thế, xe tôi có vấn đề gì sao?”

Tiết Bồng ngăn người: “Đây là xe của chị sao? Xin lỗi, chó của tôi tự dưng xông tới đây rồi lại không chịu đi, chắc là nó ngửi được mùi gì đặc biệt, vì thế... à đúng rồi, nó là chó nghiệp vụ mới giải ngũ.”

“Chó của cô đáng yêu thật.” Người phụ nữ đột nhiên bật cười rồi lại quay sang nói với Hàn Cố: “Cô ấy là bạn của anh à?”

Tiết Bồng cau mày.

Hàn Cố nói: “Là em gái một người bạn của tôi.”

Người phụ nữ không đáp, quay sang nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng.

Bầu không khí bỗng nhiên trầm hẳn xuống một cách lạ kỳ.

Cho đến khi người phụ nữ hỏi: “Cô gì đó ời, trông cô quen quá, chúng ta gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?”

Tiết Bồng nhìn sang người phụ nữ, nghiêm túc nhớ lại rồi lắc đầu: “Chắc là không đâu ạ. Xin lỗi, tôi đưa nó đi ngay.”

Tiết Bồng nói rồi lại kéo Barno đi, Barno lại cứ mở hai mắt nhìn cô, kêu ư ử trong miệng.

Người phụ nữ lại cười, đưa chìa khoá xe nói: “Để tôi mở cửa xe ra cho nó nhìn thì hơn.”

“Không cần phiền vậy đâu ạ.” Tiết Bồng nói.

“Không phiền đâu.”

Người phụ nữ ấn mở khoá, đèn xe nhanh chóng sáng lên, cô ta tới trước mở cửa xe rồi lại mở cốp, cả hai nơi đều trống không.

Barno rướn đầu, với cả móng lên xe, cúi đầu gắng sức ngửi.

Tiết Bồng nhìn thấy, lập tức kéo nó xuống, vỗ đầu nó bảo: “Em xem đi, đâu có gì đâu, mình đi thôi, còn phải tìm Lục Nghiễm nữa.”

Tiết Bồng nói rất khẽ, cũng rất thấp, thế nhưng người phụ nữ và Hàn Cố đều đang tập trung vào cô, loáng thoáng nghe thấy giọng nói không được rõ cho lắm.

Người phụ nữ biến sắc nhưng lại nhanh chóng gạt đi.

Barno cúi đầu, ư ử một tiếng, cuối cùng cũng bước đi.

Tiết Bồng thở phào nói với người phụ nữ: “Cảm ơn ạ.”

Sau đó cô quay người, dắt Barno đi.

Hàn Cố đang định bước theo, giọng người phụ nữ đã vọng tới từ phía sau: “Cô ấy là em gái của bạn anh à? Thì ra là đang nói đến Tiết Dịch.”

Hàn Cố nghiêng đầu nhưng không nói, chỉ khẽ gật đầu rồi đi.

Hàn Cố nhanh chóng bắt kịp Tiết Bồng và Barno, đi bên cạnh Tiết Bồng nói: “Để anh lái xe đưa em đi.”

Tiết Bồng nhìn về phía trước, cứ như đang nói với không khí: “Không cần đâu, chỗ tôi phải đi ở ngay trước rồi.”

Đến ngõ rẽ, Tiết Bồng lại dắt Barno đi sang phải, không để tâm đến Hàn Cố.

Hàn Cố đứng ở ngã quẹo một lúc, nhìn con đường sáng đèn các quán bar phía trước, cho đến khi Tiết Bồng và Barno đi khuất mới khẽ thở dài, quay người đi vào hẻm.

Tiết Bồng chưa đi được bao lâu đã nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn đang chờ trước cửa.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa móc điện thoại ra đang định gọi cho Tiết Bồng, quay đầu đã nhìn thấy cô dắt theo một con Berger.

“Trời má, bà trộm tới chó nghiệp vụ ra luôn hả...”

“Trộm cái gì mà trộm, đây là Barno, mới giải ngũ chưa được bao lâu, Lục Nghiễm nhận nuôi đấy.” Tiết Bồng nói xong lại nhìn khắp nơi rồi hỏi: “Hứa Trăn đâu?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “À, cậu ta vào trong tìm đội phó Lục trước rồi, bảo tôi đứng đây đợi bà.”

Đang nói tới đó thì Hứa Trăn bước ra, nhìn thấy hai người, lắc đầu nói: “Có hỏi vệ sĩ, bảo là đã đi cách đây rất lâu rồi, chắc hơn nửa tiếng, lúc đi còn ôm theo một cô gái.”

“Hả?” Mạnh Nghiêu Viễn ngó người.

Tiết Bồng lại cau mày hỏi Hứa Trăn: “Anh thấy sao?”

Hứa Trăn: “Đây không phải kiểu của đội phó Lục, với lại anh ấy tới đây điều tra án mà... hơi khác thường.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bây giờ làm sao?”

Cả ba người cùng im lặng.

Cách vài giây sau, Tiết Bồng nói: “Gọi điện cho anh ấy tiếp đi, dù gì thì cũng tìm ra người cái đã.”

Tiếp đó, Tiết Bồng lại ngồi thụp xuống, lấy sổ ghi chép của Lục Nghiễm từ trong túi ra, đưa đến mũi Barno cho nó ngửi: “Barno, giờ tụi mình phải đi tìm Lục Nghiễm, em dẫn đường đi.”

Barno nhanh chóng ngửi ngửi dưới đất rồi đi về trước.

Cả ba người Tiết Bồng lập tức đi theo.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Được không vậy, lỡ anh ấy đi xe thì phải tìm đến chừng nào? Phải rồi, đội phó Lục có bật định vị không?”

“Đội phó Lục không bật định vị.” Hứa Trăn tiếp: “Nhưng mà tôi nghĩ chắc không xa lắm đâu, anh ấy kéo theo một cô gái, khả năng cao chắc không đi xe, vả lại nếu muốn hẹn anh ấy tới địa điểm tiếp theo thì chắc cũng phải gần đây.”

Ba người vừa nói vừa đi ra khỏi con hẻm quán bar, tốc độ của Barno cũng càng lúc càng nhanh, Tiết Bồng phải vừa dắt nó vừa chạy bước nhỏ.

Barno rẽ sang một hướng, nhìn về phía công trường bỏ hoang cách đó không xa.

Thật ra lúc đến công trường, Lục Nghiễm đã cảnh giác được người hẹn anh tới không có ý tốt, lại còn hẹn anh tới một nơi hoang phế hẻo

lánh thế này, ý đồ đã rõ mồn một.

Trước kia, ở thành phố Giang từng có một công ty địa ốc tiếng tăm lẫy lừng mang tên “Địa Ốc Thừa Văn”, có khoảng nửa doanh nghiệp kiến trúc ở thành phố Giang đều có thể có liên quan đến công ty này.

Công trình mang tên “trần nhỏ Đàm Xuyên” này vốn là một trong số những dự án chuẩn bị khởi công của Địa Ốc Thừa Văn, vì công ty này đã nhanh chóng sụp đổ, trần nhỏ Đàm Xuyên đã trở thành một công trình chưa hoàn thành.

Thường ngày chỉ có những người vô gia cư, còn có không ít những người nhặt ve chai là tụ tập ở đây đông nhất, thế nhưng những người này đều chỉ tập trung ở những nơi có ánh đèn chiếu tới.

Lục Nghiễm đi vòng quanh phía trước nửa vòng rồi đi ra phía sau, càng đi, xung quanh càng yên ắng, ánh đèn cũng càng mờ hơn.

Đao ngoài sáng thì dễ né, tên trong tối thì khó tránh.

Lục Nghiễm khựng bước, móc điện thoại ra, mở đèn pin điện thoại.

Anh lại đi thêm mấy bước, tới một khu đất trống, Lục Nghiễm lên tiếng: “Tôi tới rồi đây!”

Xung quanh cũng vọng lại tiếng anh.

Tiếp đó là từng đợt gió thổi qua.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, ngoài ánh sáng điện thoại, xung quanh đều tối mù.

Lục Nghiễm nín thở, tất cả các giác quan trên người đều phóng đại cực hạn ngay vào lúc này, cho đến khi anh đột nhiên cảm nhận được, một luồng gió cực nhanh lướt qua tai, cơ thể của anh cũng lập tức phản ứng lại.

Kẻ thủ ác ẩn mình trong bóng tối đã tấn công lên từ lúc nào không biết, hắc phi cước rồi sượt dao qua trước ngực Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm né về sau nhưng vẫn trúng một nhát, cùng lúc đó, anh cũng ra nắm đấm, đánh trúng cằm của tên kia.

Điện thoại rơi “bịch” xuống đất, ánh sáng chiếu hắt lên.

Trong lúc ánh sáng với bóng người đan xen nhau, hai cái bóng to lớn không bắt đầu run lên, đòn nào cũng mạnh mẽ, không ai nương tay, tiếng dao chém rách quần áo cứ lâu lâu lại vang lên trong không khí cùng tiếng nắm đấm đâm vào xương.

Kẻ thủ ác ra toàn đòn hiểm, rõ là sát thủ đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, không chỉ linh hoạt mà cánh tay còn rất có lực, chiều cao cũng không kém cạnh Lục Nghiễm, cơ bắp cuồn cuộn, mỗi cú đều như muốn lấy mạng anh.

Hơn nữa trong tay hắn còn có vũ khí, nếu đánh cận chiến chắc chắn sẽ bị đâm trúng nhưng nếu cứ né tránh thì rất khó phản công được đối thủ thế này.

Lục Nghiễm dứt khoát kéo ngắn khoảng cách, hứng thêm mấy nhát dao, chỉ nghe thấy tiếng dao sượt qua quần áo và da thịt, thần kinh căng siết không cảm thấy đau, chỉ thừa cơ hội này để đá bay dao của kẻ kia.

Kẻ thủ ác lại chuyển sang nắm đấm, tấn công mạnh vài chiêu.

Lục Nghiễm đấm bằng một tay, vươn dài chân đạp thẳng vào mặt kẻ kia.

Tên hung ác đưa tay ra đỡ nhưng không chống được sức của Lục Nghiễm, bị ép về sau mấy bước, ủng trượt dài một đường trên đất.

Lục Nghiễm đã đứng lại trên đất, như con sói đang chuẩn bị tấn công con mồi, anh nheo mắt, hơi khuỵu gối lấy đà, đợi lúc kẻ kia xông tới sẽ cho một đòn chí mạng.

Thế nhưng lúc này, đầu lại đột nhiên hết sức chóng mặt, cực kỳ chóng mặt như bị kéo ngã.

Thuốc mê sao?!

Lục Nghiễm loạng choạng, vội chống tay xuống đất, trước mắt đã bắt đầu hiện lên một màu tối đen.

Anh ra sức vẫy đầu, đang định đứng lên thì đã bị kẻ kia đá lăn ra đất, lăn tận mất vòng, không nhúc nhích được.

Trong lúc mơ màng, Lục Nghiễm ra sức mở to mắt, nhờ ánh sáng điện thoại mà thấy được một cái bóng vừa cao vừa đen đi tới trước mặt mình.

Kẻ thủ ác mang một đôi bốt chiến đấu, đi đến trước, ngồi xổm xuống, để lộ một khuôn mặt nanh ác.

Lục Nghiễm gắng sức mở mắt, nhớ nhanh khuôn mặt của hắn rồi nhìn thấy kẻ kia đi đến nhặt con dao bên cạnh, giơ lên cao, hướng mũi dao xuống.

Vào lúc dao cắm xuống, Lục Nghiễm lại không cảm nhận được cảm giác đau dữ dội.

Nhưng anh biết, con dao đã đâm vào cánh tay anh.

Lục Nghiễm gắng hết sức lực trở mình, một tay tóm lấy cổ kẻ kia, ngón tay cào lấy da hắn, cùng lúc đó cũng giữ chặt lấy con dao cắm trên cánh tay.

Con dao bị giữ lấy, kẻ kia đang định đẩy Lục Nghiễm ra thì điện thoại

trong túi lúc này lại run lên, mở ra xem thì thấy hai chữ: “Rút mau.”

Tiếp đó, có tiếng chó sủa ở cách đó không xa.

Có người đang thốt lên: “Ờ bên đó!”

Kẻ tấn công khựng lại, quay đầu chạy đi.

Hình tượng và tên của Barno (phiên âm Hán Việt là Ba Nặc) được lấy từ một chú chó nghiệp vụ tên Ba Vạn. Nguồn gốc của Ba Vạn rất tấu hài, nó đã tự mình chuồn vào đội huấn luyện chó nghiệp vụ để “ăn chực uống chực”, đưa đi rồi lại chạy vào tiếp, lập đi lập lại như vậy mấy lần mới được giữ lại huấn luyện thành chó nghiệp vụ.

Có cái, Ba Vạn là Chó chăn cừu Malinois, tác giả cũng rất thích giống chó này, Chó chăn cừu Malinois với chó chăn cừu Đức đều là loại chó nghiệp vụ ưu tú, sau đó, tác giả mới kết hợp cả hai giống với nhau mới có chó chăn cừu Đức Barno.

Lời người dịch: Lục Nghiễm chương này ngẫu ghê, phải với Tiết Bồng cũng ngẫu vậy là đỡ rồi

Chương 44

Barno chạy đến đầu tiên, kẻ thủ ác đã chạy được một đoạn.

Barno vừa định đuổi theo đã nghe thấy Tiết Bồng gọi lại ngoài sau: “Barno, về đây!”

Barno lại quay trở về bên cạnh Lục Nghiễm, sốt ruột đi vòng quanh, sửa gâu gâu mấy tiếng.

Hứa Trần đã đi đến, quỳ xuống đất, kéo người Lục Nghiễm dậy: “Đội phó Lục, đội phó Lục!”

Mạnh Nghiêu Viễn và Tiết Bồng cũng lần lượt đi tới.

Hứa Trần đang thăm dò mạch đập và hơi thở của Lục Nghiễm, Mạnh Nghiêu Viễn lập tức cầm điện thoại báo cảnh sát.

Tiết Bồng cũng quỳ trên đất, kiểm tra vết dao trên người Lục Nghiễm, tim cô đập cực nhanh, nhanh đến nỗi như sắp không cảm nhận được nữa.

Cho đến khi Hứa Trần nói: “Chắc không có gì nguy hiểm đâu.”

Cùng lúc ấy, tay của Lục Nghiễm đột nhiên chạm nhẹ vào Tiết Bồng.

Tiết Bồng ngẩn người, vô thức nín thở nắm lấy tay anh: “Lục Nghiễm!”

Lục Nghiễm hé mắt, mấp máy môi như muốn nói gì.

Thật ra thì lúc này trước mắt Lục Nghiễm rất mơ hồ, không nhìn rõ bóng người, không nghe được giọng nói, càng không biết bên cạnh đang có những ai.

Trong lúc hốt hoảng, anh chỉ cảm nhận được có người đang nắm lấy tay mình, dường như có hơi lạnh lẽo nhưng lại siết rất chặt.

Anh vô thức muốn nắm lấy nhưng hoàn toàn không đủ sức, bỗng chốc trước mắt là một quầng sáng, rất rất sáng.

Anh cứ ngỡ mình đang mở mắt, dường như còn nhìn thấy Tiết Bồng và Chung Lệ.

Đó là một ngày Đông, tuyết rơi phấp phới ngoài cửa sổ, trời rất sáng nhưng cũng rất tối.

Cửa sổ trong nhà động thêm một lớp hơi nước.

Lục Nghiễm bưng một một cái nồi điện từ nghi ngút khói ra từ trong bếp, đặt lên cái bàn trong phòng khách rồi cắm điện.

Nồi điện từ nhanh chóng kêu lên, nước bên trong sôi ùng ục.

Chung Lệ bày ra tận mấy món chuẩn bị nhúng lẩu, lại nhìn về phía nhà vệ sinh, nói nhỏ với Lục Nghiễm: “Tớ đã nghĩ kỹ rồi.”

Lục Nghiễm ngược mắt: “Nghĩ cái gì?”

“Đợi ăn xong, trên đường đưa Bồng về nhà, tớ sẽ tỏ tình với cô ấy.”

Lục Nghiễm đang sắp đĩa, nghe thấy bỗng khựng lại.

Chung Lệ: “Tớ cảm thấy hình như cô ấy cũng có thiện cảm với tớ. Mấy ngày nữa là tụi mình sắp đi làm nhiệm vụ rồi, tớ muốn đặt trước bạn gái, chứ không tớ lúc tớ về, cô ấy lại bị người ta theo đuổi mất rồi sao?”

Lục Nghiễm vẫn không lên tiếng, chỉ cụp mắt.

Chung Lệ nhìn thấy thì thấp giọng nói: “Tớ biết, tớ với cậu đã bàn nhau là cạnh tranh công bằng rồi. Vì vậy nếu mà tớ bị từ chối thì cậu có hy vọng nhiều hơn rồi.”

Lúc này, Tiết Bồng bước ra từ toilet: “Thơm vậy, lâu gì thế?”

Chung Lệ: “Vị mới đấy, nghe nói hiệu này ngon lắm nên anh mua thử.”

Hai người cười nói, lần lượt đi vào bếp.

Tiết Bồng đứng rửa tay ở trước bồn rửa, Chung Lệ tựa vào cạnh nói chuyện với cô, đến lúc cô rửa tay xong, còn lấy khăn lau xuống cho cô.

Lục Nghiễm đứng cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng dần nặng nề.

“Lục Nghiễm! Lục Nghiễm! Anh muốn nói gì? Lục Nghiễm!”

Tiết Bồng gọi Lục Nghiễm tận mấy tiếng, tiếp đó cô khom người, tựa sát miệng anh, cảm giác được môi anh đang mấp máy.

Nhưng một lúc lâu sau, cô chỉ nghe được hai chữ, lại còn là giọng gió, rất lẫn lộn.

Tiếp đó tay Lục Nghiễm buông thõng, hoàn toàn chìm vào màn đêm.

Tiết Bồng ngơ ngác mấy giây, cố gắng đoán ra hai chữ đó là gì, dựa vào hiểu biết của cô với Lục Nghiễm, cuối cùng cô cũng có được một đáp án, cũng vì thế mà tinh thần căng siết cũng giãn ra bớt.

Mạnh Nghiêu Viễn đứng bên cạnh đã gọi xong điện thoại, đi tới nói: “Chi đội và xe cấp cứu sẽ tới ngay, bệnh viện trung tâm cách đây

không xa, khoan hẵng di chuyển anh ấy.”

“Được.” Tiết Bồng cố thở, nói với Hứa Trăn: “Để anh ấy nằm thẳng xuống đã, đừng rút dao ra, cũng đừng động vào vết thương.”

Hứa Trăn cẩn thận đặt Lục Nghiễm xuống đất hỏi: “Phải rồi, đội phó Lục nói gì vậy?”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Lấy chứng.”

Hứa Trăn: “...”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bà mẹ ời, giờ là lúc nào rồi, đúng là tận cmn tâm!”

“Nói gì thì nói cũng bảo vệ hiện trường đã, để ý an toàn xung quanh, cẩn thận hung thủ quay lại.” Tiết Bồng vừa nói vừa nhìn sang Barno đang tiều tụy bất an, cô gọi: “Barno, tới đây!”

Barno lập tức chạy tới.

Tiết Bồng vuốt lông nó nói: “Trông chừng Lục Nghiễm, đừng đi đâu hết, anh ấy sẽ không sao đâu.”

Barno sủa gâu một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh, đặt móng trên vai Lục Nghiễm.

Tiết Bồng nhanh chóng kiểm tra vết thương của Lục Nghiễm và bòn đất dính trên tay, vội vàng gọi điện cho Quý Đông Duẫn: “Pháp y Quý, hôm nay anh trực đúng không ạ?”

Quý Đông Duẫn: “Đúng rồi, nghe nói đội phó Lục bị thương, bọn anh đang trên xe đến hiện trường đây.”

“Lát nữa phiền anh kiểm nghiệm thu thập chứng cứ trên người Lục Nghiễm, anh ấy đã tiếp xúc với phần tử phạm tội, trên người có vài

vết dao đâm, trên vết thương và trong móng tay đều có thể có dấu vết do phần tử phạm tội để lại.”

“Anh biết rồi, bọn anh tới ngay đây.”

Chưa tới mười phút, xe của chi đội và xe cứu thương lần lượt đến nơi.

Chi đội nhanh chóng phong tỏa hiện trường, lập tức bắt đầu thu thập chứng cứ.

Nhân viên cứu hộ kiểm tra vết thương của Lục Nghiễm trước, xác định không nguy hiểm tới tính mạng, chuẩn bị rút dao ra khỏi cánh tay anh.

Tiết Bồng lại nói: “Phiền đợi một lát đã.”

Sau đó lại quay người nhìn về phía Quý Đông Duẫn.

Quý Đông Duẫn đi tới, không nói tiếng nào, thu thập hết những tổ chức trong vết thương và móng tay của Lục Nghiễm rồi mới để nhân viên cứu hộ rút dao ra trước rồi bỏ vào túi đựng vật chứng.

Đến lúc thu thập xong chứng cứ, Lục Nghiễm được xe cấp cứu đưa đi.

Mạnh Nghiêu Viễn và Hứa Trăn ở lại hiện trường mô tả tình hình, Tiết Bồng tạm thời giao Barno cho Hứa Trăn rồi đi theo lên xe.

Nhân viên cứu hộ xét nghiệm đơn giản, chứng thực được các vết dao chỉ là vết thương ngoài da, không hề nghiêm trọng, chắc sẽ không làm hại tới xương, anh hôn mê lại là vì trúng phải thuốc mê.

Cũng có nghĩa là tên này hẹn Lục Nghiễm tới đây, thật ra không hề muốn lấy mạng anh, ít nhất thì là không phải hôm nay, nếu không thứ được bôi trên dao chắc chắn đã không phải thuốc mê mà sẽ là thuốc

độc.

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm đang hôn mê bất tỉnh, suốt dọc đường đều nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Vấn đề đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là tại sao hung thủ lại hẹn Lục Nghiễm tới đây? Để dạy dỗ anh hay là làm ngất rồi đưa đi?

Còn nữa, người này có thể làm Lục Nghiễm bị thương, chắc chắn cũng là tay luyện võ chuyên nghiệp, hẳn biết là sẽ đối mặt với Lục Nghiễm nhưng lại dám đến một mình, chứng tỏ hẳn rất tự tin về ngón võ của mình, ra chiêu cũng rất nhanh.

Cả đội chống ma tuý cũng chưa được bao nhiêu người có thể dễ dàng đụng tới được Lục Nghiễm, nếu như người này chỉ cần ra chiêu chậm một nhịp là đều có thể bị Lục Nghiễm tấn công từ phòng thủ, nếu con dao kia không sượt qua người khiến anh ngất xỉu tại chỗ thì đã thành ra gậy ông đập lưng ông rồi.

Còn nữa, tên hung thủ này rốt cuộc là ai?

Trường hợp có khả năng cao nhất hiện giờ là có ai đã cho người làm Lục Nghiễm bị thương, người đứng đằng sau này cũng lại cũng chính là cùng một người đã tìm người giết Vương Xuyên.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm.

Anh nhắm chặt mắt, ngủ rất say nhưng mày vẫn nhíu lại, dù đang hôn mê nhưng cũng không thả lỏng được, cứ như đang phải vùng vẫy trong bóng tối.

Tiết Bồng thở dài, nhắm mắt lại, thần kinh dần giãn ra nhưng lúc này nghĩ đến mới bắt đầu thấy sợ.

Nếu hôm nay cô không nhìn thấy quyển sổ ở nhà Lục Nghiễm, nếu Lục Nghiễm xem thư xong rồi lại cất đi luôn, cũng không nhờ cô trông

Barno giúp, vậy thì bây giờ tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Lục Nghiễm sẽ nằm dưới đất một mình, đến tờ mờ sáng hôm sau, được những người vô gia cư phát hiện ra, hoặc là bị bọn đứng sau đưa đi luôn, cứ như thế bốc hơi khỏi thế gian.

Xe cấp cứu nhanh chóng đến được bệnh viện trung tâm.

Những chuyện sau đó diễn ra rất nhanh chóng, Lục Nghiễm được đưa đi xử lý vết thương trước, sau khi giám định thêm và xác nhận không có thương tổn khác bên trong, bác sĩ nói đợi sau mấy tiếng nữa, thuốc mê hết công hiệu thì sẽ tỉnh lại.

Lúc Tiết Bồng đi thanh toán xong quay lại thì Lục Nghiễm đã được đưa tới phòng bệnh.

Mạnh Nghiêu Viễn gửi tin nhắn tới nói: “Chúng tôi đã thu thập xong chứng cứ rồi, tôi đưa Barno về Cục Cảnh sát trước, nhờ đội huấn luyện chó nghiệp vụ coi chừng nó một đêm.”

Tiết Bồng trả lời: “Được.”

“Đội phó Lục sao rồi?”

“Không có gì đáng lo ngại, chắc chưa tới hai tiếng nữa là tỉnh rồi, chắc mai là về lấy lời khai được. Nhưng mà lát nữa ông cứ qua một chuyến đi, anh ấy có đấm đá với tên hung thủ, chắc trên quần áo có để lại không ít dấu vết.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Chưa tới một tiếng rưỡi, Lục Nghiễm đã tỉnh, chỉ là đầu vẫn còn hơi nặng, tạm thời vẫn chưa di chuyển được nhiều.

Tiết Bồng ngồi bên giường bảo Lục Nghiễm nằm yên, nhanh chóng thuật lại hết chuyện sau khi anh hôn mê.

Đợi anh nắm hết thông tin, Tiết Bồng lại rót nước, bỏ ống hút vào để anh không cần cử động, tựa trên đầu giường cũng uống được.

Nhân lúc Lục Nghiễm uống nước, Tiết Bồng lại ngồi xuống, hai tay khoang trước ngực, lưng tựa vào ghế, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi biết anh đã suy tính thế nào, anh không muốn bứt dây động rừng nên không nói với ai. Nhưng mà sao anh cũng không nghĩ coi người hện anh tới đã dám giết Vương Xuyên, mạng người trong tay hắn chả là cái thá gì cả. Cách hắn giết Vương Xuyên không chỉ nhanh mà còn điêu luyện, nhìn là biết có tập luyện chuyên nghiệp người như thế hện anh mà anh còn dám đi một mình, cái này là nộp mạng tận nơi rồi còn gì.”

Lục Nghiễm ho một tiếng, đang định lên tiếng.

“Tôi còn chưa nói xong.” Tiết Bồng hất cằm nói tiếp: “Anh biết phân tích tâm lí tội phạm lắm mà, vậy hôm nay trước khi đi anh đã phân tích suy nghĩ của tên này chưa? Người ta hện anh để tâm sự hay gì, không lẽ đi chủ động nói với anh là hắn giết Vương Xuyên, tới tìm anh tự thú hả? Rõ ràng là muốn lấy mạng anh, anh còn hợp tác.”

Tiết Bồng nói xong một hơi, ánh mắt vừa lạnh vừa nặng nề, cứ ngồi ở đó nhìn Lục Nghiễm hồi lâu, Lục Nghiễm cũng không lên tiếng.

Mãi một lúc sau, Tiết Bồng mới thở dài bảo: “Được rồi, tôi nói xong rồi, tới anh đấy.”

Lúc này Lục Nghiễm mới nhích người, đặt ly lên tủ đầu giường nói: “Những chuyện em nói, trước khi đi anh đã đều nghĩ tới, thế nhưng có nhiều chuyện, rõ ràng biết trước mặt là núi đao biển lửa nhưng vẫn phải đi.”

“...” Tiết Bồng cau mày, rõ là không đồng tình.

Sắc mặt của Lục Nghiễm còn hơi trắng bệch, môi cũng hơi khô nứt nhưng lòng quyết tâm trong ánh mắt được hiện lên rất rõ ràng.

“Nếu như hôm nay anh thông báo với Chi đội Chống ma túy hoặc là Chi đội Hình sự, bố trí mai phục ở quán bar, vậy thì kết quả là kẻ tấn công sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không hẹn anh đến nơi thứ hai. Đợi lần tới hẳn lại xuất hiện thì anh càng khó phòng bị hơn. Và lại manh mối của Vương Xuyên là thứ duy nhất có thể dẫn ra tung tích của Chung Lệ, anh không mong nó cứ gián đoạn như thế.”

“Vì như thế mà anh có biết rõ là sẽ đến nộp mạng nhưng cũng vẫn đi đấy hả. Có đáng không?”

Lục Nghiễm chột khựng, anh hỏi ngược lại: “Nếu hôm nay có người gửi cho em ảnh của Tiết Dịch, hẹn em ra ngoài gặp mặt, em sẽ làm thế nào?”

Tiết Bồng lập tức ngẩn người, im lặng hồi lâu không nói.

Trong lòng cô loé lên câu trả lời không chút do dự, còn hoàn toàn chẳng có lấy lựa chọn thứ hai.

Cũng vào lúc này, cô đã hiểu được quyết định của Lục Nghiễm.

Đúng thế, rõ biết trước mặt là núi đao biển lửa nhưng cứ vẫn phải đi, không có vì sao cả, cũng không đắn đo nhiều đến thế.

Còn việc có đáng hay không, đổi mạng tất nhiên là không đáng nhưng với Lục Nghiễm mà nói, chuyến này đáng phải mạo hiểm.

Tiết Bồng cụp mắt, khe khẽ thở dài.

Tiếp đến, cô lại nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Thật ra anh cũng đã phân tích tới động cơ của người này.”

Tiết Bồng lại ngược mắt nhìn anh.

Lục Nghiễm căng khoe môi nói: “Phần trăm cao thì anh nghĩ là hẳn hện anh tới không phải để lấy mạng anh.”

Tiết Bồng hỏi: “Không lẽ không phải vì anh cứ bám miết lấy vụ án của Vương Xuyên nên mới kẻ đứng đằng sau bật lại sao?”

“Kẻ đứng sau này chắc chỉ muốn dạy cho anh một bài học, nhưng mà anh nghĩ chưa chắc chỉ là vì anh điều tra vụ án của Vương Xuyên.”

“Cụ thể thế nào?”

“Vương Xuyên là người trong đường dây của anh, sau khi anh điều tra mọi người, đã xác nhận được anh ta cũng là nhân chứng then chốt có khả năng tiếp cận nhiều nhất với đường dây ma túy một năm trước. Anh luôn âm thầm điều tra đường dây này, đã được chắc khoảng nửa năm rồi, nếu muốn giết anh diệt khẩu vì chuyện này thì chúng sẽ không đợi đến bây giờ mới ra tay. Anh nghĩ, một là vì nể kỵ thân thể của anh, hai là cũng để xác nhận xem anh đã có được chứng cứ thật sự hay chưa, vì thế lựa chọn giết chết Vương Xuyên đã đủ cắt đứt manh mối điều tra của anh rồi. Vậy thì nếu chúng đã cắt đứt manh mối từ Vương Xuyên thì hà cớ gì lại xuất hiện trước mặt anh lần nữa, không lẽ chúng không sợ anh phát hiện ra những manh mối khác sao?”

Nói đến đây, Lục Nghiễm ho khẽ mấy tiếng, anh lại cầm ly nước uống cho dịu cổ họng rồi tiếp: “Còn nữa, sau khi Vương Xuyên bị giết, anh đã đến làm việc ở Chi đội Hình sự, anh chỉ hỏi mấy câu về kết quả kiểm nghiệm của Vương Xuyên, ngoài ra không làm bất cứ gì khác. Hơn nữa các vụ án của Chi đội Hình sự cứ nối tiếp nhau, khoảng thời gian này anh bận không kịp thở, hoàn toàn không thể lần theo đường dây ma túy. Điều này với hung thủ đứng sau giết chết Vương Xuyên thì hẳn phải cảm thấy thờ phào mới đúng. Thế nhưng chúng lại cứ chọn đúng thời cơ này để tìm sát thủ tấn công anh, thêm

đó lại bôi thuốc mê trên dao chứ không phải thuốc độc. Gộp hết những dấu vết này lại thì chứng tỏ chúng hoàn toàn không có ý định lấy mạng anh.”

Lục Nghiễm phân tích cũng không phải là không có lý, chuyện Vương Xuyên bị giết đã qua hơn nửa tháng, hiện giờ đã được giao lại cho phân cục khu phía Bắc để điều tra như vụ án giết người thông thường, đến cả đội chống ma túy cũng chẳng can thiệp gì nhiều ngoài mặt, Lục Nghiễm lại càng không âm thầm đi tìm người thứ hai trong đường dây, tất cả những gì bên ngoài đều rất yên ắng.

Thế nhưng tay đứng đằng sau lại ra tay lúc Lục Nghiễm và cả đội chống ma túy đều đã “ngừng tay”, thế này chẳng phải là cố ý khiêu khích sao? Cứ như sợ là người ta sẽ quên mất vụ án của Vương Xuyên vậy, còn cất công thuê sát thủ tới để “nhắc nhở”...

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cũng thấy khó hiểu, cô buột miệng: “Không lẽ sát thủ tấn công anh chỉ đơn giản là vì nhìn anh thấy khó ưa thôi hả?”

“...” Lục Nghiễm ho một tiếng, suýt sặc nước, anh đặt ly nước xuống rồi nói: “Em nói vậy cũng hơi có lý.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm nói: “Lần đầu khi anh đi nằm vùng, đã từng anh anh em em rất thân mật với một vài người, mượn đó thấy được lòng tin. Tuy nhiệm vụ đã kết thúc nhưng khi đó có vài con cá đã lọt lưới, vì vậy mà anh gây thù chuốc oán thêm không ít, trong số đó nhất định có người muốn trả thù.”

Tiết Bồng khựng lại: “Ý anh là kẻ đứng sau lần này là tội phạm buôn ma túy anh quen biết lúc nằm vùng sao?”

“Khả năng cao là vậy. Hơn nữa chúng biết anh rất quan tâm đến cái chết của Chung Lệ, quan tâm manh mối của Vương Xuyên, vì thế

nên gửi cho anh ảnh của Vương Xuyên, chắc chắn có thể dụ được anh cắn câu.”

Tiết Bồng không khỏi cười lạnh: “Vậy chắc người này cũng thù anh lắm đấy, huy động lực lượng tìm sát thủ tới nhưng mà không cho giết anh, chỉ đánh nhau với anh một trận, dùng thuốc mê làm anh ngất đi. Tôi nghĩ nếu ban nãy chúng tôi không tới kịp, trong lúc anh hôn mê chắc còn phải ăn thêm một trận no nê.”

Lục Nghiễm: “... Ừm, chắc phải đánh anh gãy mất mấy khúc xương mới thôi.”

Tiết Bồng: “...”

Lại là một khoảng im lặng, cả hai cặp mắt lại nhìn nhau chằm chằm một lúc, lúc này Tiết Bồng mới dờ mắt, mở điện thoại ra xem, tiếp đó đứng dậy nói: “Mạnh Nghiêu Viễn tới rồi, anh thay đồ ra đi, để cậu ấy đưa về.”

Nói xong, Tiết Bồng bèn quay đầu đi một mạch ra khỏi phòng bệnh.

Tiết Bồng ngồi ngoài phòng bệnh đợi chưa đến hai phút, Mạnh Nghiêu Viễn đã xách hộp dụng cụ đi tới.

Tiết Bồng tựa vào tường, quay đầu về phía cửa nói: “Bên trong ấy.”

“Ồ.” Mạnh Nghiêu Viễn đẩy cửa bước vào.

Mấy phút sau, Mạnh Nghiêu Viễn kéo cửa, nhìn Tiết Bồng đang đứng ở ngoài: “Xong rồi.”

Tiết Bồng vô cảm đi vào phòng.

Lục Nghiễm đã thay quần áo người bệnh, bộ đồ cũ được cời ra đựng vào túi vật chứng.

Tiết Bồng nói: “Theo ý bác sĩ thì tối nay ở lại quan sát, mai là xuất viện được rồi, Barno ở lại đội cảnh sát, mai anh nhớ đi đón nó.”

“Ừm, may là hôm nay em dắt Barno theo.” Lục Nghiễm nói.

Mạnh Nghiêu Viễn đóng hộp dụng cụ, nhìn sang Tiết Bồng rồi lại ngó sang Lục Nghiễm, cứ muốn nói gì đó, mặt mày cứ ấp úng, rõ là có gì muốn nói.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Ông muốn nói cái gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn hắng giọng nói: “À ờm đội phó Lục, tôi có thể đề xuất một chuyện không, có lẽ anh sẽ thấy mạo muội nhưng mà không nói ra tôi khó chịu lắm.”

Nếu lúc này mà đổi lại là Tiết Bồng thì chắc chắn sẽ bác lại gã: “Vậy ông cứ khó chịu vậy đi.”

Lục Nghiễm nghe thấy thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười: “Cậu nói đi.”

Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu đứng giữa hai người, giơ ngón tay lên tính: “Anh xem đây, lần đầu tiên chúng ta hợp tác, anh đã báo cảnh sát bảo là phát hiện án mạng, người chết hôm đó là Vương Xuyên, địa điểm xảy ra vụ án là quán bar, anh là người đầu tiên phát hiện hiện trường. Đúng chứ?”

Lục Nghiễm: “Đúng vậy.”

“Bình thường ở Cục Cảnh sát anh đều đa phần ăn ở nhà ăn đúng không?”

“Đúng.”

“Chỉ có duy nhất một lần, anh không ăn ở nhà ăn mà tới quán ăn gần Cục Cảnh sát, hôm đó Tiết Bồng cũng có ở đó, hai người còn tận mắt

nhìn thấy ông bác Cao Thế Dương lên cơn ngã ra đất, anh là người đích thân đưa ông ấy đến bệnh viện đúng không?”

“Ừm, đúng vậy.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng đã hiểu ý Mạnh Nghiêu Viễn, lập tức trợn mắt nhưng không nói gì, chỉ tựa vào tượng, nhìn hai người như đang hóng phốt.

Mạnh Nghiêu Viễn liệt kê từng chi tiết, Lục Nghiễm nghiêm túc lắng nghe.

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp tục: “Lần thứ ba, chính là lần này, anh đến quán bar Nắng Gắt, sau đó bị côn đồ dụ ra công trường, cuối cùng còn bị đánh vào bệnh viện, chuyện này cũng không sai đúng chứ?”

“...” Lục Nghiễm mấp má môi, hết sức lịch sử sửa lưng: “Tôi không có bị đánh vào bệnh viện.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “À, đúng vậy, tôi biết, phải là chúng tôi đưa anh vào bệnh viện mới đúng, cái này không quan trọng. Quan trọng là đội phó Lục à... tôi nói này, thật ra đồ ăn ở Cục Cảnh sát mình thơm ngon lắm, đồ ăn giao tận nơi bây giờ cũng phát triển rồi, hoàn toàn có thể ngồi yên trong nhà là đồ ăn ngon sẽ từ trên trời rơi xuống. Ờm thì, mai mốt anh có thể nào hạn chế bớt đi ra ngoài kiếm ăn lại được không? Anh có thấy là anh có căn hơi giống mấy chế tạo hung án không?”

Lục Nghiễm: “...”

Lục Nghiễm dần đen mặt, cũng không biết nói gì ngay lúc đó.

Tiết Bồng thì lại cười khế, xem bốc phốt cực kỳ vui vẻ.

Vài phút sau, Mạnh Nghiêu Viễn xách hộp dụng cụ về lại Cục Cảnh sát, Tiết Bồng đóng cửa phòng bệnh, quay trở vào.

Lục Nghiễm đã tựa về giường bệnh.

Tiết Bồng ngồi xuống chiếc ghế bên giường nói: “Tuy là Mạnh Nghiêu Viễn nói năng lung tung nhưng cũng có lý lắm đấy.”

Lục Nghiễm chững lại, không lên tiếng.

Tiết Bồng lại tiếp tục dặn dò vài câu, quay sang nói: “Anh không có nguy hiểm gì thì tôi về nhà đây. Mai tôi sẽ tới Cục Cảnh sát lấy lời khai, đến thứ Hai tôi với Mạnh Nghiêu Viễn sẽ bắt đầu kiểm nghiệm vật chứng.”

“Vất vả cho mọi người.” Lục Nghiễm nói: “Mai anh sẽ làm thủ tục xuất viện, cũng sẽ đến Cục Cảnh sát luôn, nhân lúc anh vẫn còn ấn tượng, phác hoạ lại chân dung hung thủ trước.”

“Được, vậy mai gặp.”

Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng: “Đợi đã.”

Tiết Bồng khẽ nhướn mày nhìn Lục Nghiễm.

Vào lúc đó, trong mắt Lục Nghiễm dường như dâng lên chút cảm xúc gì đó nhưng lại nhanh chóng chùng xuống, dần bình lặng trở lại.

Lục Nghiễm cũng cup mắt, nói qua loa: “Không có gì đâu, mai mốt rồi tính.”

Tiết Bồng cảm thấy anh rất kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn anh thêm lần nữa rồi nhanh chóng quay người đi.

Chương 45

Cũng vào đêm đó, tại Toà Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang.

Trợ lý pháp y Thần theo Quý Đông Duẫn bốn ba cả một ngày, cuối cùng cũng dành ra được ít thời gian đến nhà ăn ngồi nghỉ một lát, mua một tô mì gói ở tiệm tạp hoá.

Chưa được bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn cũng tới.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa ở bệnh viện về, đang định đi tìm chút gì ăn lót dạ rồi về khoa kiểm nghiệm dấu vết sắp xếp vật chứng.

Nhìn thấy trợ lý Thần, Mạnh Nghiêu Viễn cũng gọi một tô mì gói, bụng tới ngồi xuống nói: “Tôi còn tưởng cậu với pháp y Quý còn đang đi công tác ở thành phố Xuân chứ, không ngờ lại về nhanh thế.”

Trợ lý Thần húp một ngụm nước súp, xì xụp nói: “Biết trước tôi nay có nhiệm vụ đột xuất là tôi đã không muốn về nhanh vậy rồi. Pháp y Quý muốn về sớm tí, về nhà nghỉ ngơi cho sớm, ai ngờ đâu lại chơi một cú quá mạng... Trời ạ, tôi lại cho bạn gái tôi leo cây rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cậu cũng biết rồi đấy còn gì, chuyện tâm linh không đùa được đâu, chỉ cần cậu cảm thấy hết chuyện, có thể nghỉ ngơi được rồi là bảo đảm lại lập tức có chuyện!”

“A trộm vía đi!” Trợ lý Thần thốt lên.

Mạnh Nghiêu Viễn vui vẻ, chuyển chủ đề hỏi: “À mà lần này hai người đi thành phố Xuân lại có vụ án gì nữa vậy, spoil mấy câu đi.”

Trợ lý Thần trợn mắt với Mạnh Nghiêu Viễn, đưa tay làm động tác kéo dây khóa ở miệng: “Pháp y Quý đã cảnh cáo tôi rồi, trước khi vụ án sáng tỏ, bất kỳ đồng nghiệp nào hỏi cũng không được nói.”

“Xí!” Mạnh Nghiêu Viễn gác một tay lên lưng ghế, vắt chéo chân: “Vậy thì thế này đi, tôi đoán, cậu đừng trả lời, chớp mắt là được. Nếu tôi đoán đúng thì cậu chớp hai cái, đoán sai thì một cái. Cậu cho tôi ba cơ hội, nếu mà ba lần tôi đều không đoán trúng, tôi bao cậu đi nhà ăn một tuần!”

Thoạt đầu trợ lý Thần không quan tâm đến y, sau đó nghe thấy ván cược này cũng ổn, cậu chỉ chớp mắt thôi mà, thế là lại cười nói: “Tôi chả tin cậu đoán trúng đâu!”

Mạnh Nghiêu Viễn hứ hé mấy tiếng, nheo mắt, khát khao chiến thắng lại dâng lên.

Thần cũng để hai tay gác lên bàn, dáng vẻ hết sức hóm bài bác.

Hai tên lăm mồm hiếm khi yên lặng được thế này, bỗng chốc không ai lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt với khí thế để giao tiếp.

Đến lúc bầu không khí đã lên vừa đủ, Mạnh Nghiêu Viễn khế đập bàn bảo: “Tử vong tự nhiên trông rất giống với bị giết.”

Thần cười lạnh, chớp mắt một cái, ánh mắt có vẻ khinh thường.

Mạnh Nghiêu Viễn dần thu lại nụ cười.

Đúng ra thì những vụ án phải mời Quý Đông Duẫn đến khám nghiệm toàn là trọng án, không thì cũng là án có điều đáng ngờ hoặc là khó điều tra, mà trong đó thường chỉ có hai kiểu, một là hung thủ cố ý làm đảo lộn hiện trường, còn một kiểu khác là trông như bị giết nhưng thực tế lại là chết tự nhiên.

Mạnh Nghiêu Viễn loại trừ một trong hai khả năng rồi lại nói: “Hiện trường vụ án rất kỳ quái, thi thể cũng đã bị hung thủ động tay động chân vào, cố ý làm đảo lộn, để lại “gợi ý”, muốn làm rối loạn tầm nhìn của cảnh sát điều tra.”

Thần hừ khế, lập tức tỏ vẻ khinh thường: “Cậu coi tiểu thuyết trinh thám hơi nhiều rồi ấy.”

Quào, loại trừ luôn cả hai khả năng à?

Vậy thì là trọng án, thậm chí còn có thể là án liên hoàn?

Phạm vi này thì khá là rộng rồi đấy, có thể là án giết cả gia đình, án phân xác, án cưỡng hiếp giết người liên hoàn cũng có thể lắm...

Đợi đã!

Mạnh Nghiêu Viễn lóe lên suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới vụ án người mẫu mới xảy ra ở thành phố Lịch, lại ngược mắt nhìn Thần, trong lòng đột nhiên nảy ra linh cảm.

Tuy Thần không nói chữ nào với y nhưng vụ án người mẫu đã gây chấn động thành phố Lịch, trong nội bộ ít nhiều cũng sẽ có người nói tới nói lui, nghe nói trước khi chết, cô người mẫu kia đã từng thực hiện hành vi lệch lạc tình dục với người khác, mà thi thể của vụ án này cũng là do Quý Đông Duẩn phụ trách khám nghiệm.

Không lẽ...

Nghĩ đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn bỏ tay ra khỏi ghế, gác hai tay lên mặt bàn, rướn người về trước, nhìn chăm chăm vào Thần mà nói: “Chẳng lẽ là án cưỡng hiếp giết người liên hoàn, còn có liên quan đến cô người mẫu ở thành phố Lịch?”

Thần nghe thấy thì ngẩn người, tròn tròn hai mắt.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng vô thức nín thở, cho đến khi Thần nói: “Má, tâm linh thiệt.”

Tuy Thần không chớp mắt nhưng Mạnh Nghiêu Viễn dám chắc mình đã đoán đúng, da gà da vịt cũng nổi lên: “Trời má, đúng thật hả... tội phạm giết người biến thái gây án xuyên thành phố xuất hiện rồi sao?!”

Thần biến sắc: “Cậu đừng có mà nói ra ngoài tùm lum đó, cũng đừng có nói là tôi nói à nha!”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ồi dào, yên tâm, vụ lớn thế này, trong nội bộ chắc chắn sẽ nhanh lan tin thôi, nếu mà thật sự xác định được cả vụ ở thành phố Lịch và thành phố Xuân đều là do cùng một người gây án thì hai thành phố chắc chắn phải cũng thành lập tổ chuyên án rồi, tới lúc đó là chắc chắn ai cũng biết!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trong lúc Mạnh Nghiêu Viễn và Thần đang bàn luận vụ án ở thành phố Xuân, Quý Đông Duẩn cũng đã về tới ký túc xá.

Gã vào nhà vệ sinh tắm táp trước, lúc bước ra vẫn chưa có ý định đi ngủ mà lại pha một ly cà phê.

Đến lúc Quý Đông Duẩn về lại phòng ngủ thay đồ thì điện thoại cạnh ly cà phê đã reng lên, hai mẫu tin nhắn vừa được gửi tới.

Quý Đông Duẩn đưa tay vuốt tóc, mở Wechat lên.

“Chắc tôi sẽ đến muộn một tí, khoảng mười một giờ.”

“Cậu có ý kiến gì không, có muốn dời ngày không?”

Quý Đông Duẩn trả lời: “Không cần đâu, mười một giờ gặp.”

Quý Đông Duẩn đặt điện thoại xuống, thông thả uống hết ly cà phê rồi cầm điện thoại ra ngoài.

Tóc Quý Đông Duẩn vẫn còn hơi ướt, chỉ mặc thêm lớp áo khoác dù bên ngoài, chụp mũ áo lên đầu, đeo khẩu trang đen, bộ quần áo trên người có màu sẫm, nhanh chóng khuất bóng trong màn đêm.

Nơi gã muốn đến cách ký túc xá không xa lắm, đi bộ chỉ khoảng mười lăm phút, trên đường chỉ cần băng qua một công viên nhỏ là tới.

Cửa sau công viên nhỏ thông ra một con đường, bên đường có một chiếc xe riêng đang ngừng.

Quý Đông Duẩn đến bên xe, kéo cửa xe ngồi lên ghế phụ, cũng chẳng thèm nhìn thẳng vào người ngồi trên ghế lái.

Hàn Cố ngồi trên ghế lái cũng không thèm ngó đến Quý Đông Duẩn, chỉ nhìn chăm chăm vào con đường thênh thang trước mặt.

Tiếp đó, Hàn Cố chìa hồ sơ trong tay mình ra cho Quý Đông Duẩn rồi bảo: “Không đưa hồ sơ đi được đâu, ngồi đây xem đi.”

Quý Đông Duẩn mở đèn pin điện thoại, chiếu vào nét chữ trên tập hồ sơ, cau mày lật nhanh.

Trong tập hồ sơ là một số tư liệu lý lịch của cô người mẫu bị hại ở thành phố Lịch, Quý Đông Duẩn xem rất chăm chú.

Từ đầu đến cuối, Hàn Cố đều không xen ngang hay cản trở y, hắn chỉ mở radio, một tay chống đầu, hờ hững ngồi nghe.

Chương trình radio đang nói về vụ án thảm sát nhà họ Cao, còn mời một chuyên gia tâm lý tới để phân tích tâm lí của con trai Cao Lực Minh và cô con dâu Chung Ngọc, nói rằng họ đều có tính cách cực đoan, nhất là Cao Lực Minh, rất không biết đồng cảm, hay có thể nói

là không thể, vì thế người khác tốt với anh ta, anh ta không cảm nhận được, tốt với anh ta, anh ta lại còn ôm hận.

Hàn Cố vừa nghe vừa cười, đến khi Quý Đông Duẩn đóng tập tài liệu lại, nghiêng đầu nhìn sang, bắt gặp nụ cười kia, chìa tay đưa hẳn tập tài liệu.

Hàn Cố cũng nhìn sang, đón lấy tập tài liệu hỏi: “Sao, có đúc kết được gì không?”

Quý Đông Duẩn âm ừ rồi nói: “Nghe nói cậu nhận vụ của Chung Ngọc.”

“Đúng rồi, cho xin ý kiến đi.” Hàn Cố nói.

Quý Đông Duẩn: “Đứng ở lập trường của tôi thì không thể tiết lộ cho cậu biết được, với lại cậu cũng sẽ thấy kết quả khám nghiệm tử thi thôi.”

Hàn Cố cười: “Tôi biết, vụ này khả năng cao không thắng được, hoãn tử hình hay chung thân là được coi là “thắng” rồi.”

Quý Đông Duẩn không trả lời.

Im lặng một lúc lâu, Quý Đông Duẩn bèn đẩy cửa xe nói: “Tôi đi đây.”

Hàn Cố ung dung nói với tới: “Cần thì cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào đấy.”

Quý Đông Duẩn khựng bước, hơi nghiêng đầu sang.

Hàn Cố lại nói: “Nhưng mà cậu cũng biết đấy, con người tôi lúc nào cũng phải có qua có lại, cậu nợ tôi một lần đấy, nhớ trả.”

Quý Đông Duẩn không nói tiếng nào, bước nhanh xuống xe, men theo lối đi bộ rẽ vào công viên nhỏ.

Gần như cùng lúc đó, Khang Vũ Hình từ phòng họp riêng về lại biệt thự.

Cô ta dừng xe, cô giúp việc trong nhà cũng vừa ra đón, cầm túi xách giúp Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình vừa đi vào trong vừa hỏi: “Anh ấy đâu?”

Cô giúp việc: “Đã về rồi ạ, đang nghỉ ngơi trên lầu.”

Khang Vũ Hình cười, thay dép rồi đi lên tầng.

Cô ta đẩy cửa phòng ngủ nhưng không thấy ai, bèn quay gót, đi vào trong phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc ở nhiên đang khép hờ, bước vào nhìn thì thấy một người đàn ông gầy gò, đang ngồi trên sofa bên bàn trà, tuy mặt mũi không thuộc dạng đẹp tuấn tú nhưng góc cạnh rõ ràng sắc bén, trông hết sức nam tính.

Người đàn ông ngẩng đầu tựa trên sofa, tay cầm ly rượu đã vơi nửa, dưới đáy ly vẫn còn một viên thuốc vẫn chưa tan hẳn, thành phần thuốc dần tan vào chất lỏng, tỏa ra màu xanh nhạt.

Khang Vũ Hình nhìn sang lọ thuốc Rohypnol đang mở, đi đến ngồi cạnh người đàn ông, cuộn hai chân lên sofa, dựa sát vào y, hỏi khẽ: “Lại lo lắng nữa à?”

Người đàn ông nuốt ực, dường như vừa ậm ừ trong họng.

Khang Vũ Hình cầm ly rượu của y ra nơi khác, đổ số còn lại vào chậu hoa, quay lại nói: “Chỉ cần nửa viên là đủ để anh ngủ đến sáng hôm sau rồi, thuốc này có độc tính rất hại cho gan thận, mai mốt uống ít thôi.”

Thứ thuốc Rohypnol này có tên khoa học là Flunitrazepam, thuộc loại thuốc an thần loại hai trong nước.

Ở các nơi như quán bar, quán karaoke, các phần tử tội phạm thường dùng nó trộn lẫn vào trong rượu để lừa người khác uống vào, thuốc không màu không mùi, không dễ phát hiện ra, rất nhiều người nghiện thứ thuốc này ban đầu đều là vì một ly nước màu xanh nhạt như thế này.

Hơn nữa tác dụng độc chất của Rohypnol là gấp 7.5 lần Morphin, dẫn đến các rủi ro về rối loạn thần kinh, ngê đờ não, sốc, là 1000x ma túy đời đầu, người bình thường nếu dung nạp vào sẽ không ngủ say như chết nhưng nếu chống chịu được hai tiếng đồng hồ buồn ngủ ban đầu, tiếp đến, cơ thể sẽ xuất hiện trải nghiệm ảo giác hơn bao giờ hết, tan trong rượu sẽ lại càng mơ màng, hưng phấn hơn, cứ như người say rượu.

Người đàn ông không trả lời Khang Vũ Hình một hồi lâu, thuốc đã dần ngấm, lồng ngực phập phồng, mặt bắt đầu ửng đỏ, khóe miệng còn nhoẻn cười hờ hững.

Khang Vũ Hình tựa tới, nói khẽ bên tai y: “Hôm nay có chuyện này thú vị lắm, anh có muốn biết không?”

“Nói đi.” Người đàn ông vẫn nhắm mắt.

“Hôm nay em hẹn luật sư ra nói chuyện, lúc bước ra, nhìn thấy một cô gái đang dắt theo một con chó chăn cừu Đức, đứng ngay trước xe em. À, con chó đó là chó nghiệp vụ, cứ nhìn vào xe em mà sủa miết, không chịu đi.”

Chó nghiệp vụ?

Người đàn ông chậm chậm nheo mắt, nhìn người phụ nữ: “Em giấu hàng trên xe à?”

“Sao mà vậy được, em chưa giấu hàng trên xe mình bao giờ, anh biết mà.” Khang Vũ Hình khẽ cười, ánh mắt mụ mị: “Điều thú vị là luật sư em mời còn quen cô gái đó, em cũng trùng hợp có chút ấn tượng với cô ta, cô ta họ Tiết, là em gái một người bạn cũ của em, hình như hiện giờ cũng đang làm việc trong thể chế nội bộ công an. Anh xem, mối duyên này thú vị nhỉ?”

Họ Tiết...

Người đàn ông thoáng khựng lại, ánh mắt cũng bỗng chốc hơi thay đổi nhưng lại nhanh chóng trở lại bình thường.

Y nhắm lại mắt, ngẩng đầu trên sofa, để mặc ảo giác đang dần lấp đầy, nói với Khang Vũ Hình: “Là công an vậy thì mai mốt bớt tiếp xúc lại đi.”

Khang Vũ Hình: “Em biết rồi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Không bao lâu sau, người đàn ông lại chìm vào bóng tối, ngủ rất say.

Trong giấc mơ, y dường như lại quay về cái đêm sau mưa ấy, mùi nước mưa và hương thoang thoang của cỏ thơm lan trong không khí, hơi ẩm ướt, cũng hơi man mát.

Y và Tiết Bồng cùng nhau đi trên con phố, nghe thấy tiếng xe cộ lái nhanh qua, bánh xe sượt qua mặt đường nhựa ẩm ướt, gần đó còn có tiếng nhạc quảng trường.

Lúc qua một ngõ hẹp, Tiết Bồng dừng bước nói với y: “Em đi bên này, mai gặp nhé.”

Y thờ dãi, gọi cô: “Cho anh hai phút được không, anh có chuyện muốn nói.”

Tiết Bồng bất ngờ quay lại, vừa ngược mắt nhìn y, đang định hỏi: “Anh muốn nói gì?” thì dường như đã đột nhiên hiểu ra.

Cô hơi sững người, hình như hoàn toàn chưa từng nghĩ đến giây phút này nhưng trong bóng đêm, dưới ánh đèn đường, ánh mắt của cô lại long lanh sáng tỏ lạ thường.

Cả hai đã đứng yên, giọng nói trở nên hết sức rõ ràng trong màn đêm: “Tiết Bồng, anh rất thích em, mong em có thể làm bạn gái anh!”

Người đàn ông bỗng chốc choàng tỉnh từ trong giấc mộng, cả người toát mồ hôi.

Y vẫn đang ở trong phòng làm việc nhưng đã nằm trên sofa, trên người còn có đắp một lớp chăn mỏng.

Xung quanh tối đen, người đàn ông giơ tay bắt lấy, mò mẫm được điện thoại trên bàn trà, y bật mở, giờ đã là nửa đêm.

Người đàn ông lấy lại tinh thần, cả người đều rất mệt mỏi, vẫn còn rất buồn ngủ, như sắp ngã ra tới nơi.

Một tay y nắm lấy lưng ghế sofa, gắng gượng ngồi dậy từ sofa, một bên chân dài hơi co lại, phần dưới đầu gối chân bên kia thiếu mất một khúc.

Nửa bên khúc chân giả kia bây giờ đang nằm trên bàn trà.

Người đàn ông không cầm lấy chân giả, chỉ tựa ra sofa, khẽ nheo mắt, định thần lại trong bóng đêm.

Cho đến giờ phút này, y mới dần ghép lại từng lời nói của Khang Vũ Hinh.

Chó chăn cừu Đức, cô gái họ Tiết.

Trong đầu y cũng xuất hiện dáng vẻ lúc nhỏ của Barno, vừa lạnh lợi vừa hiếu động nhưng tính cách rất êm dịu, rất thích đến gần y.

Tiết Bồng cũng luôn rất thích Barno, còn thường hay nói đợi đến lúc Barno giải ngũ, cô sẽ mang nó về nhà nuôi như con trai.

Tính ra thì chắc là năm nay đấy.

Lục Nghiễm thức dậy thì trời đã sáng.

Bác sĩ tới kiểm tra phòng bệnh buổi sáng, cũng đã kiểm tra tình trạng của anh, xác nhận không có gì to tát, có thể xuất viện về nhà dưỡng thương, dặn dò thêm mấy câu tránh để vết thương nhiễm trùng và sinh hoạt cẩn thận.

Lục Nghiễm dạ vâng từng lời, cũng không thông báo cho người nhà biết chuyện, chỉ gửi tin nhắn cho Hứa Trăn, bảo anh ta mang tới mấy bộ đồ.

Cả đêm nay, Lục Nghiễm ngủ không yên giấc được, trong đầu hỗn loạn trộn lẫn rất nhiều thông tin phức tạp, ví dụ như sát thủ tấn công anh tối hôm trước, ví dụ như hung thủ đứng sau sai khiến, lại ví dụ như những lời anh suýt nói với Tiết Bồng lúc tối qua trong phòng bệnh...

Tuy là cuối cùng anh chẳng nói gì cả nhưng trong giấc mơ, cảnh tượng ấy cứ lặp đi lặp lại vô số lần.

“Anh” trong giấc mơ nói với Tiết Bồng rằng mong cô có thể đón anh ra viện, sau đó cùng anh về Cục thành phố lấy lời khai rồi cùng đón Barno về nhà.

Tiếp đó, họ cùng về nơi anh ở, anh thấy thời cơ đã đến, bèn nói với Tiết Bồng: “Anh thích em.”

Thế nhưng trong giấc mơ, Chung Lệ lại đột nhiên xuất hiện.

Chung Lệ hào hứng nói với anh: “Bồng đồng ý với tớ rồi!”

“Người anh em, xin lỗi nhé...”

“Xin lỗi, tớ hơi đắc ý quên mất giữ kiềm chế nhưng mà tớ thật sự vui lắm!”

Lạc lõng, lạc lõng hơn bao giờ hết.

Dù là trong giấc mơ, Lục Nghiễm cũng vẫn cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngày Chung Lệ tỏ tình thành công là ngày y vui vẻ nhất, cũng là ngày Lục Nghiễm thấy tồi tệ nhất trong chín năm qua.

Anh chưa bao giờ thất bại, bất lực tới vậy, không ngừng tự nhủ với lòng, nếu anh nói với Tiết Bồng trước thì tình hình có thay đổi không?

Thế nhưng dù anh có đặt ra bao nhiêu giả thiết, anh đều không cách nào lừa dối được mình.

Trong mắt của Tiết Bồng, Chung Lệ mạnh hơn anh rất nhiều, tính cách cũng tươi vui, nói chuyện lúc nào cũng chọc cô cười được.

Anh thì ngược lại, ăn nói hơi vụng về, thường xuyên nói chuyện khiến Tiết Bồng phải trợn mắt, sau đó lại đáp trả lại.

Đã chín năm trôi qua, không có chút tiến triển nào, anh thật sự rất thất bại.

Lục Nghiễm đang rất chú tâm suy nghĩ, cho đến khi cửa phòng bệnh được đẩy ra, khiến anh giật mình.

Ngước mắt nhìn lên thì người đến không phải Hứa Trăn mà là Tiết Bồng.

Lục Nghiễm ngỡ ngàng, vô thức hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Tiết Bồng nói: “Hứa Trăn tặng ca trong Cục thành phố, lúc tôi tới lấy lời khai thì gặp phải anh ấy, tôi mới tới thay luôn. Sẵn hôm qua tôi có lấy chìa khoá dự phòng của anh, tới nhà anh lấy bộ đồ trước, chứ không sao anh xuất viện?”

Tiết Bồng vừa nói vừa chìa túi đồ sang.

Lục Nghiễm đón lấy, hơi chút ngượng nghịu: “À, cảm ơn.”

Tiết Bồng liếc mắt nhìn anh: “Anh thay đồ ra trước đi, tôi đi làm thủ tục xuất viện cho anh.”

“Ừ.”

Đến lúc Tiết Bồng rời đi, Lục Nghiễm nhanh chóng thay quần áo rồi lại dọn dẹp sơ lại phòng bệnh.

Điện thoại đang đặt trên tủ đầu giường, anh vừa mới cầm lấy định bỏ vào túi thì đột nhiên có điện thoại gọi tới.

Lục Nghiễm nhắc máy: “Alô.”

Một giọng nữ trong trẻo êm tai truyền tới qua điện thoại: “Chú ơi, giấy tờ của tôi đâu, chú trả tôi được chưa, mai là thứ Hai rồi, giáo viên kiểm tra đấy!”

Chú? Giấy tờ?

Lúc này Lục Nghiễm mới nhớ tới hôm qua mình đã giữ giấy căn cước và thẻ học sinh của một cô bé tên Tôn Cần, sau đó lúc Mạnh Nghiêu Viễn tới phòng bệnh lấy quần áo của anh, anh đã đưa chung

luôn, còn nhắc nhớ là phải kiểm tra thông tin vân tay trên mớ giấy tờ và gói “tem giấy” đó trước.

Lúc này chắc chắn đồ vẫn còn ở trong khoa kiểm nghiệm dấu vết của Cục thành phố.

Lục Nghiễm cân nhắc một lát rồi nói: “Bây giờ tôi đang ở trong bệnh viện, thế này đi, cô tới đây trước, tôi đưa cô đi lấy giấy tờ.”

“Ấy? Sao chú vào bệnh viện vậy?”

“Đợi cô tới rồi nói.”

“Ờ.”

Điện thoại cúp chưa được bao lâu, Tiết Bồng đã về lại, còn cầm theo thuốc trong tay.

Thấy Lục Nghiễm đã sắp xếp xong xuôi, Tiết Bồng hỏi: “Vết thương sao rồi?”

Lục Nghiễm khựng lại, không trả lời ngay, con người đen hun hút nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, giấc mơ đêm qua lại hiện ra lần nữa.

Cũng không biết vì sao mà những hòn đá ngáng đường như nổi do dự trước kia hay mối ngập ngừng sau này đã bị một thứ mang tên “thôi thúc” nuốt lấy vào giờ phút này.

Cứ như ác quỷ đang nhen nhóm trong lòng, hối thúc anh nhanh chóng, dứt khoát phá đi giới hạn.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm bỗng loạn nhịp, vành tai cũng hơi nóng lên.

Tiết Bồng lại không hiểu chuyện gì xảy ra: “Đang hỏi anh đấy.”

Lục Nghiễm âm ừ, nói nhanh: “Vết thương không bị viêm hay nhiễm trùng, chỉ cần uống thuốc bôi thuốc theo lời bác sĩ là sẽ khỏi nhanh thôi.”

Tiết Bồng lại nhìn anh đầy lạ lẫm, gật đầu: “Vậy thì đi thôi, tôi lái xe tới đây.”

Chỉ là lúc Tiết Bồng vừa quay người, khuỷu tay đột nhiên bị tóm mạnh lấy.

Cùng lúc đó, giọng nói trầm ấm của Lục Nghiễm cũng phát ra từ phía sau: “Đợi chút đã, cho anh mấy phút được không, anh có chuyện này muốn nói rõ với em.”

Tiết Bồng chững lại, bất ngờ quay đầu, trong đầu xuất hiện cảnh tượng tương tự, cũng vì thế mà phản ứng chậm đi mấy giây.

Cả hai cùng im lặng.

Tiết Bồng mấp máy môi nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lục Nghiễm, cô nhìn vào đôi mắt chân thành nghiêm chỉnh kia, tim không khỏi đập nhanh hơn, bỗng chốc hiểu ra tất cả.

Cũng vì hiểu vậy nên suy nghĩ của Tiết Bồng càng rối loạn hơn, quên cả rút tay ra, cứ bị Lục Nghiễm nắm lấy như thế.

Lục Nghiễm không nắm mạnh nhưng lòng bàn tay rất ấm, xuyên qua lớp vải mỏng ở cổ tay áo, nhanh chóng lan tới da cô.

Giọng nói của Lục Nghiễm cũng rất thấp, nói chuyện chậm rãi, vừa nói vừa quan sát phản ứng của cô.

“Thật ra anh đã muốn nói với em những lời này lâu rồi nhưng lần nào cũng đều bị chuyện khác làm gián đoạn... Lần trước đáng lẽ là vào một năm trước, anh rất muốn nói với em, anh muốn nói là anh luôn thích em, không phải kiểu thích giữa đồng nghiệp hay bạn bè mà là

với tư cách một người con trai thích một người con gái.”

Sau đó, đầu óc Tiết Bồng trống không, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Lục Nghiễm.

Cô có hơi hoảng loạn, cũng có chút bất ngờ nhưng giữa nhiều chuyện liên tiếp ập tới, cô lại cảm thấy dường như không có gì đáng phải ngạc nhiên lắm, mọi cảm giác hoà lẫn vào nhau, bỗng chốc dây dưa không rõ ràng, không gỡ ra được.

“Hồi cấp Ba, anh cực kỳ có cảm tình với em nhưng anh không biết cảm giác đó gọi là gì, đến lúc lên đại học anh mới biết đó là cảm giác khi anh muốn tạo dựng nên một mối quan hệ với em, cả đời không đứt đoạn. Thế nhưng anh biết em vẫn luôn đặt hết tinh thần vào vụ án của chị em, em ra sức học tập, không có thời gian suy nghĩ tới chuyện của mình, những nam sinh khác trong trường theo đuổi em cũng đều bị em từ chối cả.”

Nghe đến đây, suy nghĩ của Tiết Bồng bị Lục Nghiễm kéo vòng về thời đại học.

Đúng vậy, lúc đó trong mắt cô chỉ có sách giáo khoa và bài giảng, nói làm gì mà bạn khác giới, đến bạn cùng giới cũng không có thời gian để làm quen, gắn kết.

Cô đã quen tới lui một mình, chỉ lo vùi đầu vào kiến thức chuyên môn, lại cũng rất ương bướng, thế nhưng vì tính cách như thế này lại càng khiến nhiều đàn anh, đàn chị có ấn tượng rất tốt về cô, thường cùng thảo luận nhóm nhỏ về chuyên môn với cô.

Còn với những nam sinh cùng khoá, dù là người bày tỏ thiện cảm với cô hay là người tỏ tình với cô, cô đều trả lời cùng một câu: “Bây giờ tôi chưa muốn hẹn hò, cũng không có thời gian làm quen với những chuyện đấy.”

Có mấy lần Lục Nghiễm còn bắt gặp tại trận.

Lục Nghiễm còn hỏi cô: “Em thật sự nghĩ vậy hay là chỉ không thích mình cậu ta?”

Tiết Bồng nói: “Tôi nghĩ vậy thật mà, với ai cũng vậy thôi.”

Lục Nghiễm: “Ồ.”

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng chốc choàng tỉnh khỏi “quá khứ”, nhanh chóng ngắt lời Lục Nghiễm: “Lúc đó quả thật là tôi không có nghĩ đến chuyện của mình.”

Giọng cô có hơi sượng.

Lục Nghiễm nói: “Anh hiểu, vì thế lúc đó anh không thể hiện ra gì cả, lúc nào cũng cứ đợi... nhưng mà sau đó, Chung Lệ đã xuất hiện.”

Chung Lệ...

Nghe thấy cái tên này, Tiết Bồng vô thức tránh mặt đi.

Lục Nghiễm nhìn thấy hết tất cả biểu cảm của cô, bàn tay đang nắm lấy Tiết Bồng vô thức siết chặt hơn, trong lòng loé lên linh cảm không tốt, thế nhưng anh không chùn bước.

“Trước lần cuối cùng bọn anh đi làm nhiệm vụ, tối hôm đó ở nhà anh, Chung Lệ nói với anh là cậu ấy muốn tỏ tình với em. Hôm đó tâm trạng anh rất rối ren, cả đêm cũng không ngủ được, cứ mãi đợi tin tức của Chung Lệ. Anh nghĩ nếu cậu ấy thất bại thì anh sẽ lập tức đi tìm em, thế nhưng...”

Tiết Bồng nhắm mắt, thờ dãi, nói thay Lục Nghiễm: “Thế nhưng tôi đồng ý với Chung Lệ rồi.”

Trong lúc nói, cô cũng nhìn sang Lục Nghiễm.

“Anh biết điều đó. Đó cũng là lý do một năm nay anh không biết đối mặt với em thế nào.” Lục Nghiễm cup mắt, giọng nói càng lúc càng thấp: “Chung Lệ đến giờ vẫn không rõ tung tích, anh đã đồng ý cạnh tranh công bằng, vậy mà vẫn thọc gậy bánh xe sau lưng...”

Nói đến đây, cả căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Cho đến khi Tiết Bồng lên tiếng: “Anh cũng không cần phải nói mình như thế. Đây là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, Chung Lệ là Chung Lệ, anh là anh.”

“Anh biết, chỉ là anh cứ vướng mắc trong lòng.” Lục Nghiễm cười tự giễu: “Nhưng mà sau chuyện tối qua, anh chỉ sợ nếu lần này còn không nói, sau này không biết chừng nào mới có thể nói được nữa... Anh không biết đoán tâm lý phụ nữ, cũng không biết em đang nghĩ gì, anh chỉ biết tấm lòng anh những năm nay chưa bao giờ thay đổi, anh thật sự rất thích em, từ trước đến giờ.”

Đến nước này rồi, nếu bảo không có chút động lòng, không có chút rung động nào thì chắc chắn là không thể.

Hơi thở của Tiết Bồng dần loạn nhịp, tim cũng đập nhanh hơn, cô nhìn vào mắt Lục Nghiễm, một góc lòng được lấp đầy, rất cảm động, mũi cũng cay cay theo.

Cô từng nghĩ rằng ngoài người nhà ra, trên đời này sẽ không có ai thật sự yêu cô, quan tâm cô.

Tính cách cô lạnh lùng lại hời hợt, không dễ mở lòng với người khác, càng không phải người giỏi xử lý các mối quan hệ.

Thế nhưng Lục Nghiễm lại nói rằng trước giờ anh luôn rất thích cô.

Anh đứng thẳng lưng, ánh mắt chân thành mà cháy bỏng, đối phó với kẻ thù dũng mãnh vô địch, đối mặt với vụ án thì cẩn thận kỹ càng, thế nhưng trước mặt cô, anh lại thường “mắc sai lầm”, nói năng lỡ

lời, hành động lóng ngóng, tay chân vụng về, lại còn thiếu suy nghĩ.

E rằng sẽ chẳng có cô gái nào lại từ chối một chàng trai như thế, cũng không nhẫn tâm từ chối.

Hơn nữa vào tối qua, khi Tiết Bồng về nhà, nằm trên giường trần trọc trở mình, đôi lúc trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng Lục Nghiễm nằm trên đất.

Lúc ấy cô thật sự rất lo, thật sự sợ rằng anh cứ thế mà đi.

Đến lúc Hứa Trăn bảo rằng “Chắc không có gì đáng lo đâu”, cô mới dần nhẹ nhõm được một chút.

Trong giấc mơ đêm qua, cô còn mơ thấy cảnh tượng tương tự, mơ thấy Lục Nghiễm bị tai nạn, nằm trên vũng máu, không còn mạch đập với cả nhịp tim, cả người lạnh như băng...

Cô lập tức choàng tỉnh, tim đập “thình thịch” rất nhanh.

Giống như sau khi Chung Lệ gặp chuyện, cô cũng từng mơ thấy cảnh y bị người khác hại chết.

Bây giờ, chuyện tương tự lại xảy ra.

Cô không khỏi tự hỏi mình, nỗi lo lắng này, nỗi sợ hãi này, cảm giác nóng hết ruột gan này có phải có nghĩa là trong lòng cô có người này hay không, có phải cô đã thích người đàn ông này từ khi nào không biết không?

Thế nhưng sau khi rửa mặt xong rồi quay lại giường, ngồi yên lặng tựa bên đầu giường trong màn đêm, nhịp tim của cô lại dần trở lại bình thường, hơi thở cũng đã ổn định, suy nghĩ trong đầu cũng rõ ràng hơn.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng thở dài, đột nhiên hỏi: “Lục Nghiễm, anh có

còn nhớ lúc đi học, mình đã từng học về “Hiệu ứng lẫn lộn kích thích” không?”

Lục Nghiễm sửng ngời, mặt mày môi, muốn nói nhưng không sao nói được.

Tất nhiên là anh nhớ, thế nhưng có nhớ hay không không quan trọng, quan trọng là nội dung của hiệu ứng đó...

Lòng anh bỗng chốc nguội đi một nửa, bàn tay đang nắm lấy Tiết Bồng cũng dần chùng xuống.

Tiết Bồng nói: “Nếu một người đi qua cây cầu treo, ngẩng mặt lên nhìn thấy một người khác giới, anh ta sẽ có một cảm giác nơm nớp lo sợ, phản ứng tim đập nhanh ấy thành rung động. Đó là lý do vì sao dù là anh hùng cứu mỹ nhân hay là người đẹp cứu anh hùng thì sau đó cũng đều dễ nảy sinh tình cảm. Thế nhưng trên thực tế, đó đều chỉ là nhận thức sai.”

“Tối qua anh gặp chuyện, tôi rất lo, tâm trạng cũng hồi hộp, có một khoảng tôi còn nghĩ đó là một tình cảm đặc biệt nào đó giữa anh và tôi nhưng sau đó tôi đã nghĩ lại kỹ càng, đó chỉ là hiệu ứng lẫn lộn kích thích thôi... thứ tâm lý tạm thời này sớm muộn cũng sẽ biến mất.”

Đối với Tiết Bồng, việc nói ra những lời này là vô cùng khó khăn, thế nhưng cô biết bây giờ không nói, sau này chỉ e dẫn đến hiểu lầm to lớn hơn.

Chính bởi vì quan tâm nên mới sợ làm tổn thương người kia, mà cách giảm thiểu tổn thương xuống mức thấp nhất chính là nói rõ vấn đề.

“Tôi với anh rất ăn ý với nhau, dù là trong công việc hay cuộc sống. Chúng ta đã quen biết rất nhiều năm, hiểu rõ sở thích, điều kiêng kỵ của nhau, nếu ở bên nhau chắc sẽ không xung đột gì nhiều, sẽ rất ổn

định. Hơn nữa tôi biết là chuyện gì anh cũng sẽ nhường tôi. Nhưng mà Lục Nghiễm, tôi nghĩ có không phải là tình cảm giữa nam với nữ đâu.”

“Anh có từng nghĩ tới nếu chúng ta thật sự quen nhau thì cuộc sống sẽ như thế nào chưa? Anh và tôi quá giống nhau ở nhiều điểm, lý trí như nhau, cuồng công việc như nhau, đều không có sở thích riêng gì, có hơi nhàm chán. Nếu chỉ là bạn, tất cả mọi thứ đều sẽ rất chan hoà, sẽ không gây gổ cãi vã. Thế nhưng nếu là người yêu, chỉ sợ cuộc sống sẽ như một vùng nước chết, đến lúc đó cả hai ta sẽ đều sượng sùng... Đến lúc chia tay, có còn làm bạn nữa được không?”

“Tôi thật sự, thật sự rất trân trọng người bạn như anh, tôi không muốn mất anh, hơn nữa tôi rất chắc chắn rằng dù có ai dùng bất cứ thứ gì để đổi lại sự ăn ý và tình cảm giữa tôi và anh, tôi sẽ đều không đồng ý.”

Lời nói của Tiết Bồng vừa là lời khẳng định cho anh, cũng là lời phủ định với anh.

Lúc nóng lúc lạnh.

Từ đầu tới cuối, Lục Nghiễm không hề cắt lời Tiết Bồng, anh chỉ đứng thẳng người ở đó, trông sang dáng vẻ của Tiết Bồng, nhìn ngắm từng biểu cảm trên mặt cô, nhìn hết nơi sâu tận đáy mắt cô.

Đến khi ánh sáng trong mắt anh từ từ bị dập tắt, hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Từng chữ đều như đang kết án, Lục Nghiễm hoàn toàn không nghe thấy những gì Tiết Bồng nói sau đó, đầu óc anh trống rỗng, lòng không chỉ ngọt ngào mà còn rất đau, đau như bị rạch từng nhát, mà lại còn bất lực.

Một năm trước có Chung Lệ, họ cạnh tranh công bằng, anh cạnh tranh không lại, thua mất rồi.

Một năm sau không có Chung Lệ, giữa anh và Tiết Bồng chẳng có trở ngại gì, ngược lại còn rất ăn ý, thế nhưng anh vẫn thất bại...

Có lẽ vấn đề thật sự ở anh.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cup mắt, hoàn toàn không nghĩ gì được nữa.

Chương 46

Phòng bệnh lại lần nữa trở nên im lặng, lần này bầu không khí không chỉ gượng gạo mà còn ngột ngạt.

Lục Nghiễm cúi đầu cụp mắt đứng đó, cũng không biết đang nghĩ gì.

Tiết Bồng cũng không lên tiếng, cô cũng đứng yên tại chỗ nhìn anh.

Thật ra trong lòng cô cũng hơi khó chịu, thậm chí còn có chút bức bối, cứ như đã vô tình làm tổn thương anh vậy.

Thế nhưng dù có chọn lựa thế nào thì chuyện này cũng chắc chắn sẽ gây tổn thương.

Ngay lúc này, thậm chí cô còn nghĩ là Lục Nghiễm sẽ hỏi cô vì sao lại đồng ý với Chung Lệ, vì sao không thể nhận lời anh, nếu cô đã thoát khỏi ám ảnh chuyện của Chung Lệ rồi, sao lại không thể cho nhau một cơ hội?

Nhưng Lục Nghiễm không hỏi.

Có lẽ Lục Nghiễm cũng hiểu, cuộc sống của cô như một đầm nước chết, bị quá khứ níu giữ, đã lên kế hoạch tha vãn hết cho từng chuyện trong tương lai, sớm đã xếp chuyện tình cảm “lãng phí thời gian” vào cuối danh sách.

Cô vẫn luôn rất thờ ơ với chuyện này, cũng như câu ngạn ngữ người ta hay nói, thứ gì đến thì sẽ đến, thứ gì không đến được thì không nên gượng ép.

Mà ông trời cũng rất thích trêu đùa con người, thứ ta càng gượng ép muốn có thì lại càng không có được.

Nếu tính cách của Chung Lệ không thường xuyên làm cô vui vẻ, đổi lại là người khác e là cô cũng sẽ không thân thiết hơn.

Ngược lại thì Lục Nghiễm rất ngọt ngào, nếu không phải vì cái chết của Tiết Dịch, họ hoàn toàn không thể thành bạn bè, lại còn làm bạn với nhau chín năm, đây thật sự là kỳ tích.

Cứ như thế một lúc lâu, hai người cứ như hai cây cột, không ai nhúc nhích gì.

Cho đến khi Lục Nghiễm đã dường như hiểu ra, lên tiếng phá tan sự im lặng trước: “Anh hiểu ý em, anh không gượng ép, chúng ta làm bạn thôi cũng rất tốt, như trước kia vậy.”

Tiết Bồng sững sờ, bất ngờ nhìn vào mắt anh.

Bỗng chốc trong lòng đan xen đủ cảm xúc, cũng không rõ là cảm xúc nào nhiều hơn.

Tiếp đó, cô lại nhìn thấy Lục Nghiễm nhoèn miệng cười nhẹ: “Nhưng mà con người anh khá là cố chấp, em cũng biết đấy, tính anh không như thế thì anh cũng không đi được tới ngày hôm nay, anh điều tra án phải lần tận gốc rễ, không rõ hết đầu đuôi ngọn nguồn là sẽ không thôi, trong cuộc sống cũng vậy. Anh nghĩ chắc là trong thời gian ngắn cũng không dẹp mòng được đâu, dù sao cũng đã như thế chín năm rồi. Nhưng mà anh bày tỏ những chuyện này không phải là để tạo áp lực cho em, anh mà nói anh bỏ cuộc thì chắc em cũng không tin.”

Tiết Bồng khẽ thở dài rồi lại cười khổ, không biết nên nói gì.

Lục Nghiễm lại nói: “Vậy về Cục Cảnh sát trước đã.”

Tiết Bồng: “Ừ.”

Hai người không hẹn mà cùng quay người, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

Thế nhưng vào lúc này, ngoài phòng bệnh có tiếng gõ cửa không chút khách sao, sau đó cửa phòng lại bị đẩy ra.

“Chú ơi? Chú có đó không vậy?”

Là giọng của một cô bé.

Tiết Bồng sửng lại, cứ nghĩ là tìm nhầm người rồi.

Lục Nghiễm cũng hơi bất ngờ, lúc này mới vô thức nhớ lại là anh đã bảo Tôn Cần tới.

Tôn Cần đã bước vào trong phòng, nhìn thấy Lục Nghiễm thì nhoẻn miệng cười trước, cũng không để ý còn có người khác ở đây, đi thẳng về phía Lục Nghiễm.

Tôn Cần vừa bước tới đã tỏ ra thân thiết, kéo cánh tay Lục Nghiễm: “Chú ơi, tôi tới rồi này! Chú nhập viện thật hả? Chú sao vậy? Hôm qua còn yên ổn mà... Ấy, sao mặt chú bị thương vậy, lợt xuống mương hả? Nhưng mà còn đẹp trai chán...”

“...” Lục Nghiễm lập tức đổi mặt, nhăn nhó rút cánh tay ra, liếc mắt nhìn Tôn Cần mặt mày mồm miệng nói: “Bữa nay coi còn ra gì được chút.”

Tôn Cần cười hi hi: “Tôi không trang điểm đẹp lắm đúng không, ngây thơ lắm chứ gì?”

Chỉ là vừa nói xong, Tôn Cần lại nhìn sang Tiết Bồng với mặt như đang xem kịch ở bên cạnh.

Tôn Cần chớp mắt, nhìn Tiết Bồng hết sức bất lịch sự: “Chị gái này là ai vậy?”

Tiết Bồng khẽ nhượng mảy, liếc xéo Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm ho khẽ nói: “Hôm qua gặp trong quán bar Năng Gắt ấy, anh bắt tận tay con bé đang phân phát hàng, với lại nó chuyển lời cho anh, bảo anh đến công trường trấn nhò Đàm Xuyên.”

Ồ?

Nghe thấy thế, Tiết Bồng lại nhìn sang Tôn Cần lần nữa, ánh mắt hơi thay đổi.

“Cô bé bao nhiêu tuổi thế?” Tiết Bồng hỏi.

Tôn Cần trả lời không được vui cho lắm: “Tóm lại là lớn lắm.”

Lục Nghiễm: “Mười sáu.”

“Ồ.” Tiết Bồng nói: “Tuy vẫn là vị thành niên nhưng tuổi này dù phân phát hàng cũng đủ chịu trách nhiệm hình sự rồi. Nhưng mà vẫn còn cơ hội sửa chữa.

“Xí, chị là ai vậy, chưa gì đã dạy đời người khác!”

Tôn Cần trừng mắt với Tiết Bồng, quay sang Lục Nghiễm: “Chú gọi tôi tới đây là để tôi nghe mấy chuyện này đấy hả? Giấy tờ tôi đâu?”

Năm phút sau, ba người đi từ phòng bệnh ra bãi đậu xe.

Dọc đường, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều không nói với nhau tiếng nào, Tiết Bồng đi phía trước dẫn đường, Lục Nghiễm bị Tôn Cần bám lấy đằng sau.

Lục Nghiễm cũng không cản Tôn Cần, rất mực “thuận theo”, lúc đi

đến trước xe Tiết Bồng, anh mở ghế băng sau, ra hiệu cho Tôn Cần ngồi vào.

Tôn Cần cũng không hỏi nhiều mà ngồi vào, nhìn tới nhìn lui rồi còn hỏi: “Chúng ta đi đâu đây? Tôi đói rồi, tối qua chú vứt mất tóc giả của tôi, bây giờ phải mời tôi ăn để đền bù đúng không?”

Lục Nghiễm cũng ngồi vào ghế sau, thờ ơ nói: “Cũng được, tôi biết có chỗ này cũng nhiều đồ ngon lắm.”

Tiết Bồng từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, chỉ nửa cười nửa không ngồi vào ghế lái, thản nhiên khoá cửa xe lại, lái xe ra khỏi bệnh viện, chạy ra đường lớn.

Tôn Cần hí ha hí hửng suốt dọc đường, luyện thuyên không ngớt mồm.

Lục Nghiễm chả quan tâm gì mấy, chỉ trả lời đối phó kiểu “Ừm”, “Ừa”, “Vậy sao?”

Tiết Bồng nhìn qua kính chiếu hậu mấy lần, quan sát dáng vẻ và cách ăn mặc của Tôn Cần.

Tôn Cần hôm nay ăn mặc soạn sửa rất bình thường, giống với những cô gái mười mấy tuổi khác, tươi tắn ngời ngời, hết sức sáng sủa.

Tuy là cố nói chuyện cho ra vẻ người lớn nhưng biểu cảm và ánh mắt đều rất non nớt, không thể nào giấu được, càng giấu thì lại càng lộ rõ.

Mới có mười sáu tuổi, thật là một độ tuổi đẹp đẽ.

Tiết Bồng lại đụng phải ánh nhìn của Lục Nghiễm qua kính chiếu hậu, không cần phải nói gì nhiều, cả hai đều hiểu ý của nhau.

Rõ ràng là cô bé này còn không biết là sắp bị đưa đi đâu, nó thậm chí còn không biết Lục Nghiễm là ai.

Khà, thú vị đây.

Tiết Bồng bình thản nhìn đi nơi khác, quan sát đường đi, cho đến lúc dừng lại trước một cột đèn giao thông.

Tôn Cần đột nhiên hỏi: “Đúng rồi chú này, tôi còn chưa biết chú tên gì đấy?”

Lục Nghiễm nói: “Tôi họ Lục, lục trong đại lục.”

“Ồ, chú Lục. Vậy chị thì sao?” Tôn Cần lại quay sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng không quay đầu lại: “Tôi họ Tiết.”

Tôn Cần: “Tiết trong Tiết Bảo Thoa hả?”

“Ừm.”

“Vậy hai người là gì của nhau?”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng im lặng vài giây rồi lại không hện mà đồng thanh.

“Bạn bè.”

“Đồng nghiệp.”

Tôn Cần ngơ ngác trước rồi lại cười: “Ấy, hai người định nghĩa về nhau không khớp kìa, rốt cuộc là đồng nghiệp hay là bạn bè?”

Lục Nghiễm: “Cả hai.”

“Lạ thật, không khí giữa hai người dị hợm lắm, vừa bước vào phòng

bệnh tôi đã cảm thấy vậy rồi.” Tôn Cần bắt đầu tự biên tự diễn: “Hai người không phải là gì đó cay độc của nhau như là người yêu cũ chứ?”

“Không phải.”

“Không phải.”

Lần này lại cùng đồng thanh, đáp án cũng y hệt.

Tôn Cần cười híp mắt: “Hí hí, vậy tôi yên tâm rồi!”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm: “... ...”

Lại là một không gian yên tĩnh đến sượng sùng.

Người lên tiếng trước lần này lại là Tiết Bồng: “Em tên là gì?”

“Tôi ấy hả? Tôn Cần, cần trong rau cần ấy.”

“Em mới mười sáu tuổi, đang học cấp Ba à? Trường nào thế?”

“Trung học số mười sáu khu phía Bắc.”

Tiết Bồng bất ngờ nghiêng đầu: “Trùng hợp thế, bọn chị cũng tốt nghiệp Trung học số mười sáu khu phía Bắc đấy.”

Tôn Cần: “Hả? Không phải chứ? Thật không vậy? Vậy hai người là đàn anh, đàn chị của em rồi?”

Tiết Bồng nhếch miệng cười, thấy đèn xanh đã bật thì lại khởi động xe rồi hỏi: “Nói chuyện lâu vậy rồi, em có biết chú Lục đây làm nghề gì không?”

Tòa nhà Cục thành phố đã ở cách đó không xa, Tiết Bồng đạp ga, tăng tốc tiến về trước.

Tôn Cần nói ngay không phải nghĩ ngợi: “Cùng nghề với em chứ gì, nếu không sao mà hôm qua vừa nhìn đã biết được hàng của em, còn tịch thu nguyên cả gói nữa chứ!”

Ồ, còn cả vậy nữa hả?

Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm qua kính chiếu hậu lần nữa.

Lục Nghiễm thản nhiên ngồi đó, khoé môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu lắng, dáng vẻ bí hiểm này cũng chỉ xuất hiện khi anh đối phó với phần tử phạm tội mà thôi.

Chỉ là anh dịu dàng hơn với Tôn Cần nhiều, thậm chí lại còn cười nữa.

Nghe thấy thiết lập của Tôn Cần dành cho mình, Lục Nghiễm nghiêng đầu hỏi: “Chỉ vì tôi biết được hàng của cô nên tôi là người cùng nghề hả?”

Tôn Cần: “Tất nhiên rồi, người bình thường đâu có nhìn ghê được vậy, với lại anh ra tay rất nhanh, con nhà nghề hả?”

Lục Nghiễm lại cup mắt cười: “Vậy cô có từng nghĩ là nếu không phải cùng nghề mà là đối thủ thì cũng có thể làm được vậy không?”

Tiết Bồng đã lái xe vào cổng tòa nhà Cục thành phố, nhanh chóng đến bãi đậu xe.

Tôn Cần nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Thật ra tôi cũng có nghĩ có khi nào chú là cảnh sát không. Nhưng mà tôi biết ngay là chú không phải.”

“Ồ, tại sao vậy, nói nghe xem?” Tiết Bồng vừa đậu xe vào chỗ vừa

hỏi.

Tôn Cần hết sức nghiêm túc “khoe khoang” trí thông minh: “Đầu tiên, nếu chú là cảnh sát thì hôm qua chú đã đưa em về Cục Cảnh sát rồi, mẹ em chắc chắn sẽ chạy tới mừng cho em một chập! Mấy người còn sẽ không cho tôi ngủ, thậm chí tôi xuyên đêm!”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Mấy thứ này là cô xem trên phim đấy hả?”

“Phim cũng có nói sai đâu!” Tôn Cần nói: “Tôi có bạn bị bắt vào đây rồi, nó nói đại khái là vậy đấy, thậm chí trong một mội, giày vò nó kinh khủng lắm!”

Tiết Bồng cũng cười, kéo phanh tay, tháo đai an toàn, quay người nhìn ra sau hỏi: “Còn gì nữa?”

Tôn Cần nhìn khuôn mặt mỉm cười của cô nói: “Còn nữa là... khí chất của chú Lục không giống.”

Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm: “Sao lại không giống?”

Lục Nghiễm cũng bất ngờ nhìn Tôn Cần.

Tôn Cần nói: “Chị, chị không biết đâu, tối qua chú Lục bảnh xiu luôn á! Chính xác là hoá thân của tổng tài bá đạo! Chú ấy tóm lấy em thế này này, một tay đặt trên cổ em, một tay bóp cổ tay em, em suýt ngã vào lòng chú tới nơi luôn rồi, chú còn nói bên tai em là: – Mò tới tận chỗ tôi để chào hàng, gan thật đấy, hửm?”

Tiết Bồng cuối cùng cũng nhin hết nổi, khẽ cười thành tiếng.

Lục Nghiễm thoáng ngượng ngùng, hắng giọng mấy tiếng, hết sức nghiêm túc sửa lưng Tôn Cần: “Câu trước là tôi nói nhưng mà không có cái tiếng “hửm” đó.”

Tôn Cần lại cứ tiếp như là không nghe thấy: “Còn nữa á, lúc sau chú ấy đưa em ra khỏi quán bar, ôm em cả dọc đường, còn thế này...”

Tôn Cần vừa nói vừa giơ hai tay: “Đẩy phắt em vào tường, ép em sát tường đấy! Xong rồi lại lục ba lô em, kiểm tra căn cước của em, đồng phục của em, còn vớt mất tóc giả của em, sau đó còn đi theo em cả đoạn đường, bảo đảm em về hướng nhà rồi mới quay lại quán bar...”

Tiết Bồng lại liếc xéo sang Lục Nghiễm, trong nỗi kinh ngạc còn có chút nhìn bằng con mắt khác, trong nỗi phức tạp còn đan xen chút khó mà tin được.

Lục Nghiễm: “... ..”

Cho đến lúc Tiết Bồng xuống xe, kéo cửa xe phía bên Tôn Cần nói: “Được rồi, xuống đi.”

Tôn Cần hí hửng bước xuống, vừa bước khỏi xe nhìn xung quanh, nụ cười trên mặt dần cứng lại, biến sắc thấy rõ.

Xung quanh toàn là xe cảnh sát, còn có cả cảnh sát mặc cảnh phục đi ngang qua.

Mấy chữ “Cục Cảnh sát thành phố Giang” được dựng cách đó không xa.

Tôn Cần thấp thỏm trong lòng, đầu óc lập tức trống không.

Lục Nghiễm đã bước tới, tóm lấy cánh tay cô ta, vừa đi về hướng toà Chi đội Hình sự vừa nói: “Đi thôi, đưa cô đi lấy giấy tờ.”

Mấy phút sau, Lục Nghiễm đưa Tôn Cần đến Chi đội Hình sự.

Hứa Trăn trong Chi đội biết rõ nhất tình hình tối qua, Lục Nghiễm thuật lại từ đầu tới cuối chuyện mình gặp Tôn Cần trong quán bar

như thế nào, phát hiện ra ma túy trên người cô ta như thế nào cùng với việc Tôn Cần chuyển lời cho anh rồi để Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng lấy lời khai cho cô ta.

Trong suốt một tiếng đó, Tôn Cần ban đầu không thể tin được, nghệt mặt ra, sau đó dần bình tĩnh lại rồi bắt đầu khóc lóc năn nỉ các anh, chị cảnh sát tha cho mình một lần, diễn đủ thứ tuồng, Lý Hiểu Mộng xem mà tấm tắc kinh ngạc.

Đến lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Hiểu Mộng mới nói: “Con nít bây giờ, đúng là quá trời quá đất!”

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng đến phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự để phác họa chân dung, thuật lại năm sáu mươi phần trăm dáng vẻ của sát thủ trong trí nhớ.

Thật ra khuôn mặt tên sát thủ trông khá phổ biến, thuộc kiểu nếu nhìn sơ qua trong đám đông sẽ không có chút ấn tượng nào, và lại một lúc là sẽ quên, chỉ có mỗi vết sẹo cho dao chém đi từ trán đến huyệt thái dương là khiến người ta khó mà quên được.

Đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh cũng đã đối chiếu với kho chân dung của cảnh sát, nhanh chóng tìm được nhân vật mục tiêu với mặt mũi có nét tương đồng cao, hơn nữa người này còn nằm trong danh sách đen, tên Lý Thành Kiệt, là tội phạm truy nã đã lẩn trốn ba năm, trước đây đã từng giết người.

Thế nhưng ba năm nay, ở các địa điểm như sân bay, ga xe lửa thành phố Giang đều không có ghi chép di chuyển của Lý Thành Kiệt, cũng có nghĩa là Lý Thành Kiệt vẫn luôn lẩn trốn ở thành phố Giang, hoặc là dùng những phương tiện giao thông khác.

Lục Nghiễm phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh, vừa nhớ lại chi tiết tối qua vừa đi về phía khoa kiểm nghiệm dấu vết, suy nghĩ rất nhập tâm.

Lúc đi đến cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết thì nghe thấy Mạnh Nghiêu

Viễn và Tiết Bồng đang tám chuyện với nhau.

Tiết Bồng vốn định về Cục thành phố làm mấy việc lặt vặt, đợi đến thứ Hai mới bắt đầu kiểm nghiệm số vật chứng tối qua Mạnh Nghiêu Viễn mang về nhưng bên Chi đội Hình sự lại gọi điện tới, bảo đang cần gấp giấy tờ của Tôn Cần, mong có thể thu thập chứng cứ kiểm nghiệm nhanh chóng, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu thu thập dấu vân tay trên giấy tờ.

Vì giấy tờ là mặt phẳng, cầm lên hoặc đặt xuống đều rất dễ để lại dấu vân tay tương đối hoàn chỉnh, hơn nữa dấu vân tay không dễ bị biến dạng.

Tất nhiên thì ngoài dấu vân tay ra, họ còn tìm được các dấu vết khác trên giấy tờ, ví dụ như bột LSD “tem giấy”, một số thành phần hoá học của mỹ phẩm, bao gồm cả dầu và cồn vân vân.

Đến lúc xử lý xong, Mạnh Nghiêu Viễn mới lải nhải: “Trung học số mười sáu khu phía Bắc hả? Trường bà mà đúng không?”

“Ừm.” Tiết Bồng lên tiếng, bỏ giấy tờ vào một túi nilon đặt ở một bên: “Nhưng mà không biết bây giờ thành ra thế nào rồi, tôi nhớ lúc tôi còn đi học, chưa nghe tới mấy chuyện học sinh nào như thế bao giờ, vừa bán dâm vừa phân phát ma túy.”

“Đâu có nói vậy được, có khi lúc bà đi học cũng có mà bà không biết ấy thôi.”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp: “Với tính cách của bà ấy, chắc là các mối quan hệ ở trường của bà khá là hẹp, bà lại không thích giao tiếp với người ta, quen tới lui một mình rồi, dù có chuyện tương tự xảy ra bà cũng không chú ý tới, với lại người ta cũng sẽ không nói với bà.”

Tiết Bồng nói: “Đúng rồi, đúng là không phải chuyện trong cuộc sống của tôi, tôi cũng không hiểu được, làm ra mấy chuyện thế này mà không cân nhắc tới hậu quả, muốn cái gì cơ chứ? Ban nãy trên

đường tới đây, tôi còn nói chuyện với con bé mấy câu, cũng không có thấy nó có vẻ gì là có nỗi khổ tâm riêng, hình như là tự nguyện, còn đem chuyện phân phát ma túy ra khoe khoang khoác lác nữa chứ.”

“Hời, để mua đồ hiệu chứ gì!” Mạnh Nghiêu Viễn chỉ vào cái ví đựng thẻ bảo: “Cái mẫu ví đựng thẻ này là của Dior đấy, cỡ nào cũng phải mấy nghìn tệ quá? Cái này còn mới chỉ là một cái ví đựng thẻ, chắc chắn cô ta còn mua nhiều thứ khác nữa.”

Tiết Bồng không nói tiếp, chỉ khẽ thờ dài, nhớ lại cuộc sống thời cấp Ba của mình, so với Tôn Cần, môi trường học tập của cô thời đó quả thật rất đơn giản.

Thật ra bất cứ trường nào cũng có những góc khuất, cũng sẽ có những chuyện bạo lực, dù điểm thi vào trường ban đầu của mọi người đều ngang ngang nhau thì sau một thời gian, khoảng cách giữa nhau cũng sẽ dần cách biệt, tính cách cũng sẽ thay đổi vào tuổi dậy thì, tạo nên mọi loại nhóm nhỏ.

Nhưng mà đúng như Mạnh Nghiêu Viễn nói, tính cách của cô khá là “độc”, cũng khá là “không quan tâm tới ai”, ngoài trường học, nhà, thư viện, cô rất ít khi đến những nơi khác.

Trong mắt các bạn, cô có tính cách lầm lì, khó gần, cũng không hay cười, có tiệc tùng gì sôi động cũng không ai gọi cô đi, vì thế cô càng không thể nào biết đến những chuyện như Tôn Cần có thể tiếp xúc với những thứ như thế này.

Nhưng mà cô cũng rất may mắn, vì những bạn có tính cách hướng nội kiểu như cô dù là nam hay nữ đều rất dễ bị các bạn khác tẩy chay và bắt nạt, cô không những chưa từng gặp tình cảnh đó bao giờ mà còn ngược lại hoàn toàn, dường như các bạn đều hơi sợ cô, cũng không biết tại sao, mà cô cũng không từng tìm hiểu.

Tiết Bồng thờ người một lúc, đến khi Mạnh Nghiêu Viễn lại bắt đầu

chủ đề mới.

“À đúng rồi, tôi có hai cái phốt, nghe không?”

Tiết Bồng còn không thèm ngước mắt lên, chỉ nói: “Không có hứng.”

Mạnh Nghiêu Viễn hí hửng: “Bà còn chưa nghe mà, sao biết không hứng? Có liên quan tới vụ án đấy.”

Tiết Bồng đã dọn dẹp đồ trên bàn, chuẩn bị về nhà sớm, vừa nghe thấy lại quay người sang, bán tín bán nghi nhìn y: “Vụ nào?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Một cái là phần sau của vụ nhà họ Cao, một cái là tình tiết bên trong của vụ người mẫu, nghe cái nào trước?”

Tiết Bồng hơi ngạc nhiên, ban đầu còn tưởng Mạnh Nghiêu Viễn lại sắp nói xàm nói đế, không ngờ lại nói đến công việc.

“Ồ, nói vụ người mẫu trước đi, tình tiết gì bên trong?”

Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu khoe khoang, tựa xéo vào mặt bàn nói: “Ba từ khoá: Cưỡng hiếp giết người liên hoàn, hành vi lệch lạc tình dục, thành phố Xuân.”

Tiết Bồng ngẩn người một lúc, nhanh chóng xâu chuỗi lại ba từ khoá, tức khắc nhận thấy điểm khác thường bên trong.

Cũng có nghĩa là người mẫu chết tại nhà riêng hoàn toàn không phải chuyện ngẫu nhiên mà còn có liên quan tới vụ án xảy ra ở thành phố Xuân, có thể là vụ án liên hoàn.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Sao, hoảng hồn chưa?”

Tiết Bồng gật gù rồi lại nhìn y: “Vụ vụ thăm sát nhà họ Cao thì sao?”

“À, bà đợi chút.” Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng lấy điện thoại ra,

lướt mấy tấm ảnh chia cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng đón lấy xem, nhận ra mấy bức ảnh đều được lưu trong một trang web của Mỹ.

Trang web này vừa có thể đăng bài, cũng có diễn đàn để mọi người cùng thảo luận, tất nhiên đa phần đều là tiếng Anh nhưng nội dung trong mấy bức ảnh này đều là tiếng Trung, hơn nữa Tiết Bồng cũng không lạ gì, nội dung nói về nhiều chi tiết trong vụ thảm sát nhà họ Cao, hết như bài đăng mấy hôm trước của Trương Tiêu.

Tiết Bồng dờ mắt, nhìn lên tên tác giả, “Silly talk” (Chuyện ngớ ngẩn).

Tiết Bồng yên lặng vài giây, trả điện thoại cho Mạnh Nghiêu Viễn: “Cái này thì chứng minh được gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Bà có biết trang mạng này hot cỡ nào không, bà có biết bao nhiêu người theo dõi bài này không, Hoa kiều bên đó đều xem cả, lan truyền khắp nơi hết rồi!”

“Vì nó thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của con người thôi, trên Weibo trong nước nó cũng nổi lắm mà.”

“Nhưng mà cái tên Silly talk này là ai? Sao người này lại phải lan truyền khắp nơi chuyện này?”

“Chắc là chia sẻ từ Weibo trong nước.”

“Không không không, bà xem ngày tháng đăng bài đi.”

Tiết Bồng nhìn theo hướng tay Mạnh Nghiêu Viễn chỉ, lập tức sửng sờ.

Thời gian đăng còn sớm hơn Trương Tiêu một tuần.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Theo tôi thấy thì má Chung Ngọc cũng rảnh ghê, lúc đăng bài này chắc tâm lý cô ta dần vật lắm, cảnh sát mình đã sắp tìm cô ta hỏi chuyện đến nơi rồi, cô ta lại còn rảnh rang làm mấy chuyện này? Dù cô ta có lan truyền thân thể thê thảm của mình với Trần Lăng ra khắp thế giới thì có thể thay đổi được gì, giết người là giết người, cũng sẽ bị pháp luật chế tài thôi.”

Đúng vậy, điều này đúng là bất hợp lý.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, cô cũng không nghĩ được động cơ để Chung Ngọc làm chuyện này, thấy cứ như rảnh quá không có chuyện gì làm ấy.

Cho đến lúc một giọng nói bỗng nhiên cất lên: “Tôi lại không nghĩ là do Chung Ngọc đăng đâu.”

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn vô thức nhìn ra cửa, Lục Nghiễm đang bước vào.

Lục Nghiễm trùng hợp vừa nghe được cái phốt này, lập tức đưa ra kết luận.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Ấy, đội phó Lục, vết thương trên người anh thế nào rồi?”

Lục Nghiễm nói: “Đỡ nhiều rồi, hôm qua may là có mọi người.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Đâu có, việc nhỏ thôi mà, anh không biết ấy chứ, hôm qua lúc anh nằm trên đất, bọn tôi nhìn mà sợ muốn chết...”

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã cắt lời: “Ban nãy anh nói anh nghĩ không phải Chung Ngọc đăng là do đâu?”

Lục Nghiễm nói: “Vụ án nhà họ Cao đã kết thúc thẩm tra, Viện Kiểm sát cũng đã xét duyệt vụ án, quyết định khởi tố, vì thế tiếp đến Chung Ngọc sẽ bị toà án thẩm vấn. Bây giờ cô ta lại đăng một bài thể này

lên mạng xã hội, gây nên sức ảnh hưởng, việc này hoàn toàn không ích lợi gì cho cô ta, ấn tượng của quan tòa với cô ta sẽ chỉ càng tệ hơn, tại sao cô ta lại phải làm như vậy? Hơn nữa luật sư của cô ta cũng sẽ không đồng ý để cô ta làm chuyện này, trừ khi cô ta muốn nhanh chóng bị xử tử hình.”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Cũng có lý.”

Lục Nghiễm nhoẻn miệng, chuyển chủ đề: “Phải rồi, tôi đến lấy giấy tờ của Tôn Cần, bên đó đã lấy lời khai xong rồi, giờ tôi chuẩn bị về.”

“À, được.” Mạnh Nghiêu Viễn đứng dậy đưa giấy tờ cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đón lấy, bước đi ra ngoài.

Giọng của Tiết Bồng thoáng qua: “Đừng quên đón Barno đấy.”

Lục Nghiễm nghiêng người gật đầu: “Anh nhớ mà.”

Sau đó thì rẽ ra khỏi cửa.

Trong phòng yên lặng được vài giây, Mạnh Nghiêu Viễn mới nhìn lại Tiết Bồng với ánh mắt quái gở.

Tiết Bồng không để ý đến y, cô dọn dẹp đồ trên bàn, chuẩn bị rời đi.

Mạnh Nghiêu Viễn lại chặn đường cô, đột nhiên lên tiếng: “Hai người hơi lạ à nha...”

Tiết Bồng liếc nhìn y: “Ông đi khám mắt đi được rồi đó.”

Mạnh Nghiêu Viễn kỳ quái xuýt xoa: “Bà có ngửi được một cái mùi hết sức kỳ lạ không? Cái mùi bay giữa bà với đội phó Lục ấy, vừa sượng sùng vừa mập mờ, lại cứ loáng thoáng như là... À, đúng rồi, gian tình! Chính xác, phải gọi là gian tình, mùi vị gian tình! Nói đi, hai người xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiết Bồng không tiếp, cũng không để lộ bất cứ manh mối nào, cô chỉ nhướn mày, lạnh nhạt nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Thế nhưng trong lòng cô lại không khỏi thấy thần kỳ, khứu giác của Mạnh Nghiêu Viễn thật sự còn thính hơn cả mũi của Barno.

Vừa nãy hình như cô với Lục Nghiễm cũng không có tương tác gì đặc biệt, cứ như ngày thường vậy thôi, gió thổi không chút dấu vết, nhạt như nước, Mạnh Nghiêu Viễn thấy có vấn đề ở câu nào, chữ nào vậy chứ?

Tiết Bồng lại cup mắt rồi ngược mắt nhìn y, đột nhiên lại cười hết sức giả tạo: “Vậy ông thấy cái mùi gian tình loáng thoáng này có giống ông với Diêu Tố Vấn không?”

“...” Mạnh Nghiêu Viễn bỗng chốc như gặp phải chuyện tâm linh: “Trời má, nhắc chi vậy, làm ông đây hết hồn!”

Tiết Bồng liếc xéo y, lách qua y đi thẳng về cửa: “Bảo trọng nha.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Trời cha mẹ ời, tôi với Diêu Tố Vấn không có gì thiệt nha, bà đừng có nghĩ lung tung, cũng đừng có nghĩ lung tung! Đừng có làm tôi bị phá giá!”

Câu nói đi theo Tiết Bồng ra tới tận cửa.

Tiết Bồng vừa bước qua cửa, mới xoay bước, hơi ngược mắt lên đã gặp phải... Diêu Tố Vấn đang vừa bước qua cửa.

Tiết Bồng khựng lại, kinh ngạc thực sự.

Mạnh Nghiêu Viễn đứng bên trong còn không biết trời trăng gì, vẫn đang cảm râm, tiếng nào tiếng nấy đều vọng hết ra đây.

Vào lúc này, Tiết Bồng nhìn thấy rất rõ vẻ bối rối và khó chịu không

kip che giấu trên mặt Diêu Tố Vấn nhưng Diêu Tố Vấn cũng ráng gượng lại, không muốn mất mặt trước mặt Tiết Bồng.

Tiết Bồng không giỏi xử lý tình huống như thế này, nếu bây giờ đi vào phòng bảo Mạnh Nghiêu Viễn cảm mồm lại thì lại càng lộ liễu hơn, mối quan hệ của họ thì vẫn chưa tới nước phải đứng đây an ủi Diêu Tố Vấn mấy câu, hơn nữa còn sẽ bị Diêu Tố Vấn coi như là cô đang giả vờ tốt bụng, đứng hóng hót.

Lúc này, điều Diêu Tố Vấn không mong muốn nhất là có người thứ ba chứng kiến.

Thế là Tiết Bồng chỉ gật đầu với Diêu Tố Vấn rồi bước đi.

Chương 47

Lúc Lục Nghiễm về đến Chi đội Hình sự, Tôn Cần đang ăn cơm Phương Húc đặt ở nhà ăn tối, nó khóc đỏ ngầu hai mắt, vừa ăn vừa khịt mũi, nhìn thấy Lục Nghiễm thì trừng mắt nhìn anh trước rồi lại nhét miếng thịt vào mồm, ra sức nhai ngấu nghiến.

Lục Nghiễm ngồi xuống đối diện Tôn Cần, nhìn thấy nó rớt vài giọt nước mắt vào hộp cơm, vừa gõ nhẹ mặt bàn vừa nói: “Vừa tức vừa ăn không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tôn Cần bỏ muỗng xuống, lau mặt hỏi: “Tôi có bị để lại tiền án không?”

Lý Hiểu Mộng bưng ly nước nóng tới, Lục Nghiễm đón lấy, đưa đến trước mặt Tôn Cần nói: “Chỉ cần chịu trách nhiệm hình sự là sẽ có tiền án. Nhưng mà với độ tuổi như em thì chúng tôi chủ yếu sẽ phê bình giáo dục, xử phạt chỉ là phụ thôi, cũng sẽ phạt cảnh cáo người giám hộ của em.”

Vừa nghe đến ba chữ “người giám hộ”, Tôn Cần hoảng hốt ngẩn đầu: “Vậy là mẹ tôi đánh tôi chết đó!”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm nhướn mày nói: “Coi bộ cô sợ mẹ cô hơn là có tiền án.”

Tôn Cần bĩu môi không nói.

Lục Nghiễm: “Cô đã biết sợ gánh chịu cái hậu quả này thì lúc tham gia phạm tội sao không suy nghĩ cho kỹ? Tôi cũng muốn tha cho cô lắm nhưng nếu lần này không cho cô một bài học, chỉ sợ đến lúc cô

đến tuổi thành niên sẽ lại có hành vi phạm tội nghiêm trọng hơn.”

Tôn Cần trừng mắt nhìn Lục Nghiễm: “Đừng có nói như là chú đang giúp tôi vậy, chú là đồ lừa đảo!”

Lục Nghiễm bắt lặc: “Tôi chưa bao giờ nói tôi cùng nghề với cô.”

Tôn Cần không để ý tới anh, bưng ly nước lên uống hết một nửa rồi lại cầm muỗng ăn cơm.

Lục Nghiễm lại nhìn nó rồi quay người đi về phía Hứa Trăn.

Hứa Trăn đã lấy xong lời khai của Tôn Cần, Lục Nghiễm cầm lấy nhìn sơ qua.

Những điều quan trọng cần hỏi đều được viết rất tường tận, cũng đã tìm thấy lịch sử trò chuyện bảo Tôn Cần đi chuyển lời trong điện thoại của nó, thế nhưng Hứa Trăn đã điều tra, Wechat của người kia không có ràng buộc số điện thoại, kiểm tra thêm số điện thoại thì lại chưa được đăng ký, cần một thời gian mới tiếp tục lần theo nguồn gốc số điện thoại và lịch sử cuộc gọi được.

Tôn Cần luôn lấy hàng và phân phát hàng qua cách liên lạc với đường dây trong game, những tài khoản trong game cũng sẽ không được đăng ký bằng tên thật.

Hứa Trăn đã ghi lại tài khoản game mà Tôn Cần cung cấp, đồng thời thông báo với phòng vật chứng điện tử, nhờ họ phân tích, truy lùng dấu vết địa chỉ IP.

Tôn Cần còn khai ra một số tên và địa điểm xuất hiện của vài đường dây bên dưới, ví dụ như cậu trai ở quán bar Nắng Gắt tối qua.

Tôn Cần nói, cậu chàng cũng là học sinh còn vị thành niên, thường thì cậu ta là người liên lạc trực tiếp với khách, sau đó lấy hàng từ chỗ nó, nó rất ít khi tiếp xúc trực tiếp với khách, quá lắm cũng chỉ là trung

gian ăn chênh lệch thôi.

Tôn Cần còn nói, lần đầu tiên nó tiếp xúc với mấy thứ này cũng là do đi karaoke với bạn, bạn bè giới thiệu từng người một, cũng không biết là bạn nào đã kéo người tới, chỉ cho họ đường kiếm tiền mới mà còn không cần phải gánh trách nhiệm.

Tôn Cần và đám bạn đều không biết gì về luật pháp, chỉ nghe nói đến kiếm tiền nhanh, hơn nữa cũng không phải là bán mấy thứ nghiêm trọng như là heroin hay ma túy đá, quá lắm cũng chỉ có mấy miếng dán “tem giấy”, số lượng lại ít, dù có bị bắt thì vì là vị thành niên nên cũng sẽ không bị xử lý hình sự.

Thêm vào đó lại toàn là những cậu chàng với những cô nàng mới mười sáu, mười bảy tuổi, tính cách có chút bông bột, cảm thấy chuyện này vừa kích thích vừa ngẫu nên mới đổ ngọt nhau, bạo gan, còn có người bảo rằng “đừng có ai sợ gì”, vậy là thành cả tổ như tổ ong.

Theo lời khai của Tôn Cần, chỉ tính riêng số lượng người tham gia tổ chức phân phát hàng trong lớp nó thì ít nhất cũng phải đến năm người.

Xem xong ghi chép, Lục Nghiễm cup mắt thờ dài, bỗng chốc chỉ thấy đau đầu.

Hứa Trăn nói: “Chúng ta sắp xếp xong hồ sơ rồi thì có cần giao vụ này cho bên chống ma túy không?”

Lục Nghiễm chững lại nói: “Làm theo quy tắc đi, nhưng mà chuyện sát thủ tấn công tôi thì để lại mình tự điều tra, giao cho cậu đấy, cần người thì cứ nói.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Hứa Trăn nói: “Ngoài ra thì...”

“Chuyện gì?”

“Theo quy tắc thì chúng ta cần liên lạc với người giám hộ của Tôn Cần, cô bé cũng đã đưa số điện thoại cho chúng tôi, nhưng mà gọi tới chúng tôi mới biết là số điện thoại của một luật sư.”

Luật sư?

Mới bây giờ đã biết kiếm luật sư rồi, lại còn phản ứng cũng nhanh đấy, thoáng cái là có số liền, coi bộ không phải lần đầu liên lạc, không lẽ tập đoàn ma túy này còn cấp cho đám tép riu này “luật sư cố vấn” nữa?

Lục Nghiễm vô thức quay đầu, nhìn về phía Tôn Cần.

Tôn Cần đã hết khóc, cũng đã ăn cơm xong, đang ngồi không trên ghế.

Vào lúc này, nhân viên văn phòng của Chi đội vào đến cửa, gõ vào cửa nói: “Đội phó Lục, mẹ và luật sư của Tôn Cần đến rồi.”

Mấy phút sau, Lục Nghiễm đích thân đưa Tôn Cần ra gặp người thân.

Mẹ Tôn vừa nhìn thấy Tôn Cần là đã tức nhẹn không được, đi tới mấy bước, dùng sức đánh vào cánh tay Tôn Cần, mắng nhiếc xối xả.

Hai cảnh sát kể bên phải khuyên ngăn mãi, Lục Nghiễm lại không có thời gian đứng hóng, đưa mắt sang luật sư của Tôn Cần.

Luật sư của Tôn Cần cũng đang nhìn anh, nghe thấy cảnh sát kể bên giới thiệu bèn mỉm cười, đi tới trước chìa tay ra nói: “Chào đội phó Lục, tôi là luật sư của Tôn Cần, tôi họ Từ, đây là danh thiếp của tôi.”

Lục Nghiễm cầm lấy danh thiếp, không khỏi sửng sốt.

— Từ Thước.

Luật sư hình sự tiếng tăm lẫy lừng ở thành phố Giang, vài năm trước đã nổi khắp thành phố Giang vì giúp Cố Dao, người thừa kế duy nhất của Địa Ốc Thừa Văn trong vụ kiện.

Cố Dao cũng là cô con gái nhà giàu có xuất thân doanh nghiệp tập đoàn duy nhất trong tất cả những thân chủ của Từ Thước, sau vụ đó, đa phần những vụ kiện hắn nhận đều là người nghèo hoặc người dân bình thường.

Hơn nữa trường của Từ Thước cũng là trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, chẳng trách lại là luật sư của Tôn Cần.

Từ Thước mặc một bộ quần áo bình thường, tóc vẫn còn hơi ướt, cả người trông gọn gàng sạch sẽ nhưng rõ là hắn không định làm việc vào cuối tuần, trước khi nhận được điện thoại cảnh sát gọi đến chắc đang tắm ở nhà.

Lục Nghiễm nhoẻn miệng: “Luật sư Từ, nghe danh đã lâu. Không ngờ anh lại là luật sư của Tôn Cần.”

“Ồ? Đội phó Lục biết tôi sao? Vậy thì vinh hạnh cho tôi quá.”

Từ Thước cười: “Thật ra tôi cũng đã nghe tới danh đội phó Lục rồi, anh vừa mới nhận chức không lâu, phân cục khu phía Đông đã giải quyết được vụ án thẩm sát nhà họ Cao dưới sự chỉ đạo của anh, người bên ngoài chắc chỉ biết cảnh sát hình sự thành phố Giang làm việc như vũ bão, tốc chiến tốc thắng nhưng giới chúng tôi đều nghe nói đến Chi đội vừa mới có một vị đội phó tuổi trẻ tài cao.”

Từ Thước nói nghe có vẻ nịnh hót nhưng lúc cười, đôi mắt không chỉ sáng tỏ mà còn rất chân thành, khiến người ta cảm thấy câu nào câu nấy đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Lục Nghiễm cũng không nhăn nhó nữa mà trả lời: “Tôi biết bố anh là ông Từ Hải Chấn cũng là cảnh sát hình sự thành phố Giang, anh

dũng can trường, lấy mình làm gương, hồi đi học tôi đã nghe đến chuyện của ông ấy, thật sự rất khiến người ta phải nể phục.”

Nghe đến đây, Từ Thước thoáng ngạc nhiên rồi lại cười: “Ban nãy tôi còn tưởng đội phó Lục bảo “nghe danh đã lâu” là nói đại thể thôi, không ngờ anh thật sự biết tường tận.”

“Vì tôi vẫn luôn theo dõi vụ án của Trần Mạt Sinh.” Lục Nghiễm đột nhiên nói.

Từ Thước nhướng mày, hơi bất ngờ vì Lục Nghiễm đã nhắc đến vụ này.

Mười năm trước, Trần Mạt Sinh bị xử tù chung thân vì tội cố ý giết người nhưng mười năm nay, Trần Mạt Sinh vẫn luôn kiên trì rằng mình vô tội, chỉ là hoàn toàn không có ai hiểu.

Cách đây không lâu, vụ án Trần Mạt Sinh được lật lại, sau khi tái thẩm, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Trần Mạt Sinh là hung thủ thật sự.

Tất nhiên đây là một quá trình dai dẳng và rắc rối, ngoài Từ Thước ra, không có luật sư nào khác đồng ý nhận vụ này, vừa không kiếm được tiền mà lại còn không có tiếng, thời gian Trần Mạt Sinh ngồi tù oan cũng không có tính gây chấn động như những người ngồi tù oan hai mươi mấy năm, truyền thông cũng không đưa tin, người dân cũng không biết ông ta là ai, cũng chỉ có mỗi nội bộ Cục Cảnh sát là quan tâm đến vụ án này.

Từ Thước cười: “Nói ra cũng khá là kịch tính. Hai năm trước, Phó Cục trưởng tiền nhiệm của Cục Cảnh sát thành phố Giang vào tù vì tham ô hối lộ, trùng hợp là ông ấy là bạn tù với Trần Mạt Sinh. Lúc đó Trần Mạt Sinh đang khiếu nại, ông ta đưa đơn khiếu nại mình viết cho Phó Cục trưởng xem, anh đoán xem ngài Phó Cục trưởng đã nói gì?”

Nghe nửa đoạn trước, Lục Nghiễm hơi bất ngờ, anh chỉ biết Phó Cục trưởng tiền nhiệm chịu tội vào tù, hoàn toàn không biết còn có chuyện như thế xảy ra giữa ông ta và Trần Mạt Sinh trong trại giam.

Lục Nghiễm cup mắt nghĩ ngợi, có thể làm được lên tới chức Phó Cục trưởng thì chắc chắn phải có hiểu biết sâu rộng, vụ án nào cũng đã từng thấy, từng nghe tới, phần trăm cao đã luyện được hỏa nhãn kim tinh, kinh nghiệm lại còn phong phú.

Lục Nghiễm cười, ngược mắt: “Ông ấy vừa nhìn thì biết ngay là án oan.”

“Đúng vậy!” Từ Thước nói: “Trần Mạt Sinh vừa nghe thấy vậy, càng kiên quyết muốn khiếu nại đến cùng, còn hỏi Phó Cục trưởng tiền nhiệm sao vừa nhìn đã biết được, còn khẳng khẳng không phải là do ông ấy làm?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài rồi tiếp: “Tôi đoán ông ấy sẽ nói vụ án là do cấp dưới xử lý, ông ấy chỉ ký tên.”

“Xem ra đội phó Lục rất hiểu quy tắc của trò chơi này.” Từ Thước lại cười tươi hơn: “Nhưng mà tôi tin là nếu năm đó người ở vị trí đó là anh, số phận của Trần Mạt Sinh chắc sẽ khác.”

Lục Nghiễm khựng lại nói: “Luật sư Từ quá lời rồi, tôi sẽ xử lý án theo đúng quy tắc, cả vụ Tôn Cần có dính dáng đến ma túy cũng vậy.”

Nói xong, cả hai đều im lặng.

Hai người đàn ông nhìn nhau vài giây, một người nửa cười nửa không, một người bình chân như vại.

Cho đến khi Từ Thước lên tiếng trước: “Bị anh nhìn thấu mất rồi. Đúng là tôi đang định xin châm chước cho Tôn Cần, con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, không giống mấy đứa trẻ chỉ bảo nhiều lần mà

không sửa chữa, nó có quyết tâm tiến bộ lắm, chỉ là bị người khác dẫn sai lối trong phút chốc thôi. Tôi chỉ sợ con bé vào trại giáo dưỡng vì chuyện này, nó sẽ càng có cơ hội tiếp xúc với bọn buôn ma túy ở trong đó, gần mực thì đen, chỉ sợ sau này khó mà kéo lại được.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm vô thức nhìn về phía Tôn Cần đang đứng khóc lóc trước mặt mẹ Tôn, nó đã khóc tới nấc lên, trông có vẻ thật sự đã hối hận.

Lục Nghiễm lại quay sang Từ Thước nói: “Chúng tôi sẽ giao vụ án này cho bên chống ma túy, luật sư Từ tìm nhằm người rồi. Nhưng mà tôi là người đưa Tôn Cần vào, tôi cũng đã tiếp xúc với cô bé, cảm thấy cô bé không phải một đứa trẻ hư, vì vậy tôi sẽ trao đổi với bên chống ma túy. Còn sắp tới truy cứu trách nhiệm hình sự như thế nào thì còn phải xem ý họ.”

“Được, vậy cảm ơn anh trước.”

Sau chập tối, thành phố Giang đổ mưa lớn, nước nghẹt trên mặt đường không thông được.

Tiết Bồng về nhà sớm rồi cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm không nghe ngóng gì chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ chăm chú làm việc.

Từ khi phá xong vụ thảm sát nhà họ Cao, Tiết Bồng không có thời gian để ý tới chai nước hồ mà Trần Lăng để lại nữa, cứ hết vụ này đến vụ khác cần xử lý, từ thứ Hai đến thứ Sáu, gần như ngày nào cô và Mạnh Nghiêu Viễn cũng phải đến hiện trường vụ án để thu thập chứng cứ rồi lại về phòng thực nghiệm để giám định, bận không ngóc đầu lên nổi.

Mãi đến hôm nay, Tiết Bồng cuối cùng mới có thời dành chút thời gian vào phòng thí nghiệm, tiếp tục nghiên cứu chai nước hồ kia.

Mấy lần trước kiểm tra, cô đã phát hiện một số kim loại nặng bên trong, vi khuẩn lam cũng đã vượt chuẩn nghiêm trọng, còn có một số

mầm bệnh, lúc sau đó cô cũng đã có hỏi Trương Vân Hoa, nghi ngờ rằng gần cái hồ từng có một nhà máy hóa chất.

Tối nay, Tiết Bồng lại kiểm tra lại kết quả có được lần nữa, vẫn giống hệt nhau, dù là hàm lượng vi khuẩn lam hay là hàm lượng kim loại nặng thì cũng đều vượt mức nghiêm trọng.

Tiết Bồng lấy ra một sổ ghi chép Tiết Ích Đông để lại, nhất là phần ở khu phía Nam thành phố Giang, cô đánh dấu các ao hồ gần nhà máy hóa chất Hội Tân xảy ra sự cố năm đó trên bản đồ thành phố Giang.

Nhưng tìm cả buổi trời thì vi khuẩn lam ở những cái hồ này đều không được ghi lại là vượt quá tiêu chuẩn, chỉ có chú thích kim loại nặng được thải ra vượt tiêu chuẩn.

Tiết Bồng dăm chiêu suy nghĩ giây lát, cứ thấy sai ở đâu đó, sau đó cô lại mở phạm vi nhà máy hoá chất Hội Tân, tìm kiếm hết cả khu phía Nam thành phố Giang, nhanh chóng tìm được ba hồ nước từng bị lượng lớn vi khuẩn lam tích tụ, khiến nước trở nên ô nhiễm nghiêm trọng.

Chai nước hồ này là Chung Ngọc đã đưa cho Trần Lăng trong lần cuối đến thăm, vì thế nó không phải là nước của ba mươi lăm năm trước mà là nước hơn một tháng trước.

Thế là cái hồ này chắc đã trong trạng thái có vi khuẩn lam và kim loại nặng vượt mức từ hơn một tháng trước.

Nghe đến đây, Tiết Bồng nhanh chóng tìm kiếm tin tức về ba cái hồ.

Cô lập tức tìm thấy một cái hồ trong sổ đó, có tên hồ Phần Thuỷ.

Tin tức có nhắc đến hồ Phần Thuỷ xuất hiện một lượng lớn vi khuẩn lam tích tụ, trong quá trình phân huỷ kỵ khí sẽ sản sinh là lượng lớn các chất có mùi lạ như Mercaptan, Sunfua, Hydro Sunfua, điều này mới làm các cư dân sống quanh đó chú ý tới, hơn nữa không hề phát

hiện kim loại nặng vượt mức ở hồ Phần Thủy.

Vậy là không phải hồ Phần Thủy sao?

Tiếp đó, Tiết Bồng lại tiếp tục tìm kiếm tin tức về hai cái hồ khác nhưng cũng không thu được gì.

Tiết Bồng suy xét hồi lâu, có lẽ cô đã bỏ sót thứ gì, không lẽ địa điểm là ở những nơi khác Trần Lăng từng ở sao?

Ngẫm nghĩ lại thì không khỏi buồn cười, dù là Trần Lăng hay Chung Ngọc thì vụ án của họ đều đã kết thúc rồi, cô còn cứ soi mói chai nước này mãi làm gì?

Tiết Bồng bỏ ghi chép lên lại trên giá sách, nhìn thời gian đã là mười giờ tối bèn rời khỏi phòng thí nghiệm.

Tiết Bồng tắm tấp xong, sấy tóc cho khô rồi leo lên giường, lướt sơ Weibo, chưa tới khuya đã ngủ mất.

Chớp mắt đã tới nửa đêm, lại là một đêm đầy ác mộng.

Chỉ là hôm nay Tiết Bồng không mơ thấy Tiết Dịch, cũng không phải Tiết Ích Đông, ban đầu chỉ là vài thứ lung tung trộn lẫn, tình tiết trong thơ ca truyền thuyết, cho đến khi sau đó, Lục Nghiễm đã xuất hiện.

Lục Nghiễm nắm lấy tay cô, nói với cô: “Tiết Bồng, chín năm nay trong lòng anh vẫn luôn có em, mỗi lần anh muốn nói với em đều có chuyện khác xảy ra làm gián đoạn, lần này anh không muốn bỏ lỡ nữa...”

Ánh mắt anh sâu lắng mà chân thành, giọng nói trầm ấm, dù đang trong giấc mơ nhưng cũng cảm nhận được sự quyến rũ của người đàn ông.

Nhưng Tiết Bồng lại rút tay lại, đang định từ chối anh.

Ai ngờ cảnh tượng lại thay đổi, người đàn ông trước mặt biến từ Lục Nghiễm thành Chung Lệ.

Tiết Bồng sửng sò, nghe thấy Chung Lệ nói: “Em đừng quên, một năm trước em đã đồng ý với anh, đợt lần này anh chấp hành xong nhiệm vụ quay lại, em sẽ làm bạn gái anh. Anh không về, ước hẹn này vẫn luôn có hiệu lực.”

Một lúc sau Tiết Bồng mới nói: “Em cứ nghĩ là anh đã hy sinh rồi.”

Chung Lệ thay đổi nét mặt: “Đúng rồi, anh chết rồi mà, em xem này...”

Tiếp đến y nghiêng người, ra dấu cho Tiết Bồng nhìn về trước.

Tiết Bồng nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ nhìn thấy một vật nặng rớt xuống từ trên cao, một tiếng rầm cực lớn vang lên, đập trúng một người đàn ông.

Tiết Bồng đến gần nhìn mới nhận ra người đàn ông bị đập trúng là Chung Lệ.

Chung Lệ chịu đựng đau đớn, nằm lăn ra đất, sắp sửa hôn mê, còn định rút chân của mình ra.

Tiết Bồng lập tức tới đẩy vật nặng ra, mong có thể cứu được Chung Lệ.

Cùng lúc đó, cô còn sử dụng cách làm thế nào để “khống chế” giấc mơ mà Cố Dao từng chỉ cho mình, mong muốn xoay chuyển tình hình.

Không ngờ kỳ tích thật sự xuất hiện, cô đã di chuyển được vật nặng!

Vật nặng lăn sang một bên, Tiết Bồng vội vã đến kiểm tra thương tích

của Chung Lệ nhưng cái chân kia vẫn còn nguyên vẹn, hoàn toàn không bị thương.

Tiết Bồng hết sức ngạc nhiên, vô thức quay đầu lại, lúc này mới nhận ra người ngã xuống không phải Chung Lệ mà là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhắm chặt hai mắt, mặt mày trắng bệch, trên người dính bùn đất, còn có vài vết thương do dao chém, anh đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào, trước ngực còn cắm một con dao.

Tiết Bồng gọi: “Lục Nghiễm, Lục Nghiễm, anh tỉnh lại đi!”

Đến lúc kiểm tra lại, cô phát hiện mạch và nhịp tim của Lục Nghiễm đều đã ngừng đập.

Tiết Bồng chấn động, bỗng chốc mất đi suy nghĩ.

Vào lúc này, từ xa có tiếng bước chân đi tới, tiếp đến có một bóng đen đi qua, Tiết Bồng muốn nhìn rõ dáng vẻ của bóng đen nhưng không được.

Bóng đen đến bên Lục Nghiễm, giơ chân đạp mạnh lên cán dao, để con dao cắm vào sâu hơn.

Lục Nghiễm nhú chặt mày, nôn ngay một ngụm máu.

Cũng vào lúc này, Tiết Bồng choàng tỉnh.

Tiết Bồng nằm trên giường, điều chỉnh lại hơi thở.

Tim cô đập rất nhanh, lại còn hơi khiếp đảm không thở được, cô đứng dậy khỏi giường, cầm điện thoại lên xem giờ, mới chỉ là năm giờ sáng.

Cô tự làm dịu mình một lúc lâu, đến lúc hơi thở dần ổn định lại thì đã không còn buồn ngủ nữa, bèn xuống giường thay quần áo rồi xuống

lầu làm bữa sáng đơn giản.

Ăn xong bữa sáng, Tiết Bồng lại xem sách trước kệ một lúc, vừa qua bảy giờ thì ra khỏi cửa.

Hôm nay là thứ Hai, sáng sớm sẽ kẹt xe nhưng Tiết Bồng ra khỏi nhà từ sớm, đến Cục thành phố còn nhanh hơn mọi ngày một chút.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết trống không, Tiết Bồng không có gì làm bèn lấy vật chứng Mạnh Nghiêu Viễn đưa về ra làm kiểm nghiệm sớm.

Đến tám giờ, Mạnh Nghiêu Viễn và các đồng nghiệp khác lần lượt vào.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy Tiết Bồng đã ngồi ở đó, ngạc nhiên hỏi: “Trời má, bà tới hồi nào vậy?”

“Bảy giờ hơn.”

Lúc này, Phùng Mông cũng đi tới: “Có phát hiện ra gì không?”

Tiết Bồng nói: “Thầy xem đi ạ, con tìm được một số ít chất kim loại trên con dao tấn công Lục Nghiễm. Ngoài các hạt nguyên tố sắt, crom thường thấy thì còn có ít mạt sắt, thạch anh, sa thạch, canxi cacbonat. Cũng có nghĩa là trước khi được đưa tới hiện trường vụ án thì con dao này đã được mài trước. Hơn nữa sát thủ mài dao mà lại không lau chùi mới để lại các chất trên đá mài, xem ra sát thủ rất vội.”

Phùng Mông nhìn sơ qua, nếp nhăn trên mặt hiện rõ nét thông thái và mưu trí.

“Kiểm tra rất kỹ lưỡng nhưng đây chỉ có thể chứng minh được là sát thủ từng mài dao. Trừ khi nào hấn dùng loại đá mài rất đặc biệt, rất đắt đỏ, khó mua được thì mới còn có thể điều tra theo manh mối này.

Nếu chỉ là đá mài thông thường thì hơi khó đấy.”

Tiết Bồng không tiếp, chỉ khẽ thờ dài.

Thật ra trong lòng cô cũng biết rõ, có quá nhiều loại đá mài dao, sản lượng không giống nhau, nếu muốn tìm kiếm tung tích dựa vào góc độ này thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn thấy bèn nói: “Nhưng mà đội phó Lục đã phác hoạ chân dung rồi thì tôi nghĩ sẽ rất nhanh...”

Chỉ là còn chưa nói xong, điện thoại của khoa đã reng lên.

Tiết Bồng cũng nhướn mày nhìn về hướng điện thoại bàn cùng lúc với Mạnh Nghiêu Viễn.

Phùng Mông bước nhanh tới, nhắc điện thoại lên, vẻ mặt cũng thay đổi, ậm ừ mấy tiếng rồi quay sang nói với Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn: “Chuẩn bị đồ đi, có nhiệm vụ rồi.”

Tiết Bồng không nói nhiều, lập tức dọn dẹp vật chứng trên bàn, thay đồng phục của phòng thực nghiệm, kiểm tra hộp dụng cụ rồi không nói tiếng nào đã đi cùng Phùng Mông, Mạnh Nghiêu Viễn và các đồng nghiệp khác xuống lầu.

Lúc đến bãi đậu xe, Lục Nghiễm đang trao đổi với Hứa Trăn, Phương Húc, ánh mắt rất nghiêm túc, dường như là vụ án rất hóc búa.

Ở một bên khác, Quý Đông Duẩn và trợ lý Thần cũng đã đến.

Lục Nghiễm nghe thấy có tiếng nói sau lưng bèn quay người, im lặng nhìn mọi người rồi nói: “Hiện trường vụ án lần này là công viên rừng ở ngoại ô khu phía Bắc, vẫn còn giữ một phần môi trường hoang dã. Mùa này đang là lúc chim di trú đi di cư, trong rừng không chỉ có nhiều rắn rết côn trùng mà còn có thú hoang xuất hiện, hiện trường khá là ác liệt, vì thế mong mọi người nhất định phải chuẩn bị bảo hộ

thật tốt, tập trung hành động, tránh đi riêng lẻ. Nhớ rõ, an toàn là trên hết. Mọi người có còn vấn đề gì không?”

Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng trước: “Không có.”

Nhưng người khác cũng lần lượt lắc đầu.

Lục Nghiễm nhìn quanh một vòng, lướt sang Tiết Bồng rồi lại lặng lẽ nhìn đi nơi khác.

“Được, xuất phát.”

Trong giám định kỹ thuật hình sự, thành phần của dao cũng được nghiên cứu ra cả một chuỗi tài liệu. Hiện giờ đa phần dao đều thuộc nhóm dụng cụ sắt và crom, bên trong sẽ có rất nhiều thành phần kim loại ví dụ như sắt, mangan, thép vân vân, tất nhiên là với các công nghệ sản xuất và kỹ thuật thành phần khác nhau thì cách pha trộn thành phần kim loại trong dao cũng không giống nhau.

Trong lúc sử dụng, dao sẽ làm rơi ra một ít hạt bụi kim loại, mắt thường không thể nhìn thấy được, nếu sau khi mài dao mà không lau chùi hoặc lau chùi không cẩn thận thì cũng sẽ để lại một số thành phần trong đá mài dao.

Sau khi dao ma sát với cơ thể lại sẽ di chuyển những chất này.

Chương 48

Hiện trường vụ án lần này không chỉ có môi trường đặc biệt mà đến “người chết” cũng hết sức đặc biệt.

Khỏi nói tới Tiết Bồng, đến cả Lục Nghiễm, người đã trải qua cơn mưa súng đạn và Phùng Mông với kinh nghiệm giám định dấu vết phong phú cũng mới thấy lần đầu.

Thi thể, khắp nơi đều là thi thể.

Ngoài xác của người, còn có xác của rất nhiều loài chim.

Những cái xác này rơi rớt khắp hiện trường vụ án, đâu đâu cũng thấy, những cái chết kinh hãi, hơn nữa trên những thi thể này còn có đủ loại ve, bọ cánh cứng ăn xác chết, kiến ba khoang, ruồi đông như ong vỡ tổ, những thứ này với chúng có thể nói là một bữa tiệc thịnh soạn.

Lục Nghiễm căng thẳng nhìn xung quanh hiện trường, sau đó bảo nhóm của Hứa Trăn đi trao đổi với bên quản lý rừng và các hộ dân gần đó vạch ra ranh giới xung quanh hiện trường, giăng hết băng cảnh giới.

Trước khi các nhân viên điều tra vào hiện trường thì đều phải tập trung lại trước, nghe ban quản lý rừng phổ biến về môi trường xung quanh và những lưu ý kèm theo, chuẩn bị chống côn trùng kỹ càng rồi mới vào bên trong thu thập chứng cứ.

Đến lúc mọi người đều thay đồ bảo hộ xong, Lục Nghiễm đón lấy bản đồ do phía quản lý rừng đưa tới, chia ra vài khu theo chú thích vị trí

bên trên, bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

Tất cả nhân viên điều tra nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Vì nơi này là khu bảo tồn thiên nhiên nên trời khá nhanh tối, thêm vào đó là vì đã vào trong rừng, khắp nơi đều là cây cao lớn, sẽ tạo nên màn chắn tự nhiên, chắn mất một phần ánh sáng, vì thế cần phải thu thập tất cả chứng cứ một cách nhanh chóng.

Tối hôm trước, thành phố Giang vừa đổ mưa lớn, khu rừng bây giờ toàn là bùn lầy, giẫm vào là lún xuống, lại còn rất dễ hợt chân hay thậm chí là trượt ngã.

Trận mưa này chắc chắn cũng đã rửa trôi đi rất nhiều vật chứng.

Băng cảnh giới được giảng xong, khoa kiểm nghiệm dấu vết bèn theo Phùng Mông vào hiện trường, một tay cầm hộp dụng cụ, tay kia phải chống gậy leo núi.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi phụ trách vòng ngoài, chủ yếu kiểm tra môi trường xung quanh thi thể, bao gồm cả thực vật, côn trùng và xác chim.

Tiết Bồng lại đi theo Phùng Mông, phụ trách thu thập chứng cứ trên thi thể và khu vực gần đó.

Hai người chưa vội bắt đầu, Phùng Mông không động đậy, Tiết Bồng cũng không, trước tiên là quan sát rồi mới quyết định bắt đầu từ đâu.

Phùng Mông hỏi: “Nói xem ý con thế nào?”

Ánh mắt Tiết Bồng quét sang từ trên thi thể đã bị cắn nát, không nhận dạng được mặt mũi nói: “Suy đoán theo chiều cao, quần áo và kiểu tóc thì thi thể chắc là nam giới, không phát hiện ra hung khí ở hiện trường, có thể không liên quan đến bị thương do công cụ, cũng có thể là hung khí đã bị lấy đi. Hôm qua có mưa, sau mưa, các động vật

cần bổ sung nhiệt lượng, sẽ đi ra kiếm ăn, hiện giờ trên bùn có xuất hiện dấu vết kéo lê và vết móng vuốt mới, thi thể còn có bộ phận bị thiếu mất, chắc là đã bị động vật ăn thịt tha đi.”

Phùng Mông gật gù, quay đầu nhìn sang Lục Nghiễm đang đứng trao đổi với ban quản lý ở bên ngoài, Lục Nghiễm cũng nhìn sang rồi đi vào băng cảnh giới.

Phùng Mông nói cho Lục Nghiễm biết phân tích của Tiết Bồng, chỉ cho anh xem dấu vết dưới đất.

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng rời khỏi, tiến hành trao đổi với ban quản lý và dân trong thôn quen thuộc với địa hình, sau đó gọi Phương Húc và hai cảnh sát nữa, bảo họ theo người dân tìm kiếm ở gần đó nhưng đừng vào quá sâu trong rừng.

Trong băng cảnh giới, Tiết Bồng đã bắt đầu thu thập chứng cứ.

Tới hiện tại thì xem ra bên ngoài thi thể đã bắt đầu xuất hiện giòi tử thi, quần áo trên thi thể cũng có dấu vết bị kéo xé, có nhiều bộ phận đã rách rời nhưng vẫn có thể nhìn rõ được là quần áo thường ngày màu sẫm, phần da lộ ra bên ngoài lớp quần áo toàn là dấu vết bị gặm nhấm và thối rữa, khó nhìn rõ được khuôn mặt, sau khi bị mưa xối sạch thì gần như không nhìn thấy màu máu, trên những vết thương này còn có đủ loại côn trùng ăn xác.

Bên cạnh thi thể còn có một cái ba lô và một chai nước đã uống sạch.

Tiết Bồng lục tìm trong ba lô, tìm thấy được giấy tờ bên trong, nạn nhân là nam giới, người thành phố Giang, tên Trình Lập Huy, chỉ mới hai mươi lăm tuổi, mỗi tội phần đầu thi thể đã hoàn toàn biến dạng, vì thế hiện tại chưa thể so sánh người chết có phải Trình Lập Huy hay không.

Ngoài ra, lúc thi thể ngã xuống đã tạo ra dấu vết đè nén cho thực vật

xung quanh nhưng lại không có dấu vết lôi kéo, từ bên ngoài vào tới đây cũng hình thành một lối thực vật bị giẫm đạp, rất có khả năng là người chết đã tự đi tới, hoặc là sau khi chết bị người ta vác tới ném ở đây.

Vì mưa đã gột rửa nên phần lớn dấu chân đã nhạt đi, thậm chí là biến mất, Mạnh Nghiêu Viễn đang đối chiếu dấu chân.

Sau khi thu thập chứng cứ bên ngoài thi thể, Tiết Bồng nhanh chóng bắt đầu thu thập các mẫu thực vật, xác chim và bùn đất ở gần đó, với kiểu xác chết được phát hiện trong môi trường thiên nhiên thể này, bất kỳ động thực vật và loại đất nào có tiếp xúc với thi thể đều là vật chứng đáng quý.

Thế nhưng Tiết Bồng vừa thu thập chứng cứ, vừa quan sát xác chết của đám chim này, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái.

Trời đã dần mát, giờ là lúc chim di trú bay đi di chuyển đi, đúng ra lúc này bọn chúng phải rời khỏi thành phố Giang rồi mới đúng, sau lại chết một lượng lớn ở đây trước khi bay đi cơ chứ?

Cho đến khi Tiết Bồng phát hiện một vật kim loại rất nhỏ ở bên cạnh xác một con chim, rọi kính lúp vào thì giống như là đạn chì.

Tiết Bồng nhú mày, vô thức ngẩng đầu lên tìm bóng dáng của Lục Nghiễm.

Vào lúc này, một giọng nói vang lên phía sau: “Phát hiện ra gì vậy?”

Đó chính là Lục Nghiễm.

Tiết Bồng sửng lại, đợi Lục Nghiễm khụy xuống, cô đặt viên đạn chì vào lòng bàn tay anh hỏi: “Anh xem đây là cái gì.”

Lục Nghiễm: “Đạn chì?”

Tiết Bồng nói: “Tối qua mưa rất lớn, chắc đã có một phần bị rửa trôi hết rồi, có một số có thể bị chôn trong đất, lát nữa chúng tôi sẽ dùng máy dò kim loại cố gắng thu thập hết đạn chì ở hiện trường. Nhưng nhìn số xác chim hiện tại ở đây thì chắc tối qua mới vừa có một cuộc tàn sát.”

Lục Nghiễm im lặng hồi lâu không nói, chỉ cẩn thận quan sát viên đạn chì trong lòng bàn tay.

Tiết Bồng nhìn thấy, đưa kính lúp và thước kẹp để anh xem rõ hơn.

Một lát sau, Lục Nghiễm nói: “Nếu là đạn súng hơi thông thường thì có hai loại thường thấy là 4.5mm và 5.5mm, đạn súng hơi thì hầu như chỉ có 4.5mm nhưng lại này lại đến tận 7.62mm.”

Tiết Bồng lại nhanh chóng tìm được vài viên gần đó, cầm về đưa cho Lục Nghiễm xem.

Lục Nghiễm nhìn thấy thì thoáng sửng sốt.

Thân đạn chì vừa tìm thấy ban nãy có hình bầu dục, phần đầu tròn tròn, nhìn tổng thể giống như ngoại hình của đạn thông thường, hơn nữa bên ngoài còn có bọc một vòng kim loại mềm.

Còn những viên đạn chì Tiết Bồng tìm được lại thuộc loại đạn súng hơi đầu phẳng, là loại “hình Diabolo” hai đầu to, chính giữa mảnh.

Lục Nghiễm bỗng chốc nheo mắt lại, cũng dần nhíu chặt mày.

Tiết Bồng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Lục Nghiễm ậm ừ, vừa quan sát khác nhau về cấu tạo và chất liệu hai viên đạn chì qua kính lúp vừa nói: “Kiểu thiết kế đạn chì hình Diabolo như thế này là để bảo đảm tính ổn định của đạn bay, giảm thiểu tổn thất sức bắn. Nhưng mà hàm lượng chì của nó khá cao, chi phí cũng cao, gần như hoàn toàn từ chì, hơn nữa độc chì sẽ tạo

thành ảnh hưởng lớn với môi trường, đã cấm sản xuất từ lâu rồi. Sau này về cơ bản đều chuyển thành kiểu đạn súng hơi bảo vệ môi trường dạng đầu tròn như thế này, ngoài chì ra còn trộn lẫn một số các kim loại mềm khác như kẽm, thiếc, nhôm, giá thành rẻ hơn loại trước đó. Nhưng dù là loại nào thì với đường kính và chất lượng thế này thì đừng nói là bắn chim đang bay mà còn giết được cả người nữa. Hơn nữa số lượng đạn chì còn nhiều như thế, đủ cấu thành tội hình sự rồi.”

Tiết Bồng cũng không khỏi sửng sốt.

Cô không có nghiên cứu về đạn chì, mấy năm trước cũng chưa từng gặp phải vụ án có liên quan nhưng chiêm ngưỡng cặp mắt thần của Lục Nghiễm, nghe anh miêu tả như thế, cũng có thể tưởng tượng được đại khái phía sau hiện trường này sẽ kéo ra được một tổ chức dính líu đến súng đạn như thế nào.

Vào lúc này, cảnh sát được phát đi và người dân cũng đã quay lại, trên tay cảnh sát hình sự có cầm một túi vật chứng, trong túi có đựng một khúc thịt đã bị cắn lòi cả xương trắng, chắc là bộ phận thi thể bị kéo xé.

Phương Húc nói may là nơi mảnh thi thể bị đưa đi không xa lắm, vì có đông người nên tạm thời không có động vật mò tới, nếu đi vào sâu thêm có thể sẽ gặp các nguy hiểm khác.

Lục Nghiễm kiểm tra xong, trao đổi nhanh với Phương Húc vài câu.

Phương Húc và vài cảnh sát khác cùng nhận lệnh triệu tập hết nhân viên quản lý và người dân đến để lấy nhanh lời khai.

Vài phút sau, mọi người đã thu thập xong dấu vết ở gần thi thể, Quý Đông Dẫn và trợ lý Thần bắt đầu vào hiện trường.

Lục Nghiễm vẫn đứng cách đó vài bước chưa đi, nghe Quý Đông Dẫn phân tích sơ bộ ban đầu.

“Vết thương bên ngoài thi thể khá nhiều, đa phần là vết thương hình thành do bị động vật cắn xé, kéo lôi, đến hiện tại vẫn chưa phát hiện ra vết thương do công cụ nhưng cũng không loại trừ trường hợp từng chịu tổn thương do vật sắc nhọn hoặc vật cùn, sau đó bị vết cắn xé của động vật che mất. Suy đoán theo hình dáng xương thi thể, người chết là nam giới, cao khoảng một mét bảy mươi lăm...”

Trợ lý Thần đứng bên cạnh chăm chú ghi chép, đến lúc Quý Đông Duẫn cởi lớp quần áo bên ngoài thi thể ra, các loại ruồi nhặng ấu trùng ẩn nấp bên trong đều hoảng sợ mà lộ ra bên ngoài.

Quý Đông Duẫn rất bình tĩnh, Lục Nghiễm cũng đi tới trước mấy bước để nhìn rõ hơn, Thần rất ít khi có trải nghiệm như thế, lập tức hoảng hồn hoảng vía.

Một lúc sau, Tiết Bồng cũng đi tới, cả nhóm ngồi khuyụ gối trước thi thể.

Quý Đông Duẫn nói: “Thi thể không xuất hiện bất cứ hiện tượng hoá sáp nào, hiện tại có thể thấy được người này khá gầy, khá ít chất béo, tổ chức cơ và thịt nhiều hơn. Vì có quần áo bao ở ngoài nên quá trình thối rữa sẽ tương đối nhanh hơn nhưng thi thể không có quần áo bao quanh, quần áo có thể bảo vệ côn trùng và ấu trùng không chịu tổn hại từ môi trường bên ngoài, cũng sẽ khiến sức sống của chúng mạnh hơn.”

Tiết Bồng tiếp: “Cậu ta mang ủng leo núi chuyên dụng, áo dù và quần thể thao cũng đều là hàng hiệu, so với thời tiết bây giờ thì cậu ta ăn mặc khá ấm áp nhưng ở đây là khu bảo tồn thiên nhiên, nếu đến dựng trại thì mặc dày một chút cũng bình thường.”

Quý Đông Duẫn quay sang nói với Lục Nghiễm: “Bây giờ tôi vẫn chưa thể xác nhận nguyên nhân tử vong, nếu loại trừ trường hợp bị thương do công cụ, vậy thì người chết có thể đã chết do té ngã, cũng có thể do trúng độc, kết quả cụ thể cần phải khám nghiệm tử thi.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Tôi hiểu, vất vả cho anh, pháp y Quý.”

Quý Đông Duẫn: “Nào có đâu, chuyện nên làm mà.”

Thi thể nhanh chóng được đặt vào túi đưa đi.

Lục Nghiễm và Quý Đông Duẫn vẫn đang trao đổi, lúc này Tiết Bồng cũng ngẩng đầu nhưng lại không nhìn về phía họ mà là đám ruồi nhặng đang bầu quanh thi thể, sau đó lại rời mắt khỏi đám ruồi nhặng, nhìn lại thi thể.

Lục Nghiễm chú ý đến trước, anh hỏi: “Đám ruồi nhặng này có gì sai hả?”

Tiết Bồng nói: “Nếu tôi đoán không sai thì ngoài nhặng xanh ra còn có ruồi trâu. Tôi có nhìn thấy trong ghi chép của bố tôi...”

Tiết Bồng ngừng một lúc rồi lại quay đầu sang, thấy Lục Nghiễm và Quý Đông Duẫn đều đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt rất kỳ lạ, bèn nói tiếp: “Thật ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một loại nhặng ký sinh, nó sẽ đẻ trứng lên phân của ngựa, lừa, la, sẽ ký sinh trên người động vật, có lúc cũng sẽ ký sinh trên cơ thể người. À đúng rồi, vừa nãy tôi có tìm thấy một ít lông động vật ở lớp trong quần áo của người chết, có thể là lông ngựa, nhưng mà vẫn cần phải xét nghiệm thêm mới xác định được.”

Lông ngựa?

Muốn tiếp xúc với lông ngựa thì ngoài trường đua ngựa ra chỉ còn thôn xóm gần đây.

Lông ngựa, đạn chì, trang bị leo núi chuyên dụng, người chết là nam giới và xác chim rơi đầy.

Nghĩ thế thì những “mảnh ghép” này có vẻ như là những thứ chả liên

quan gì tới nhau.

Người chết đã chết nhiều ngày còn đám chim di trú này mới bị người ta bắn rơi xuống từ trên cao vào tối hôm trước, có một bầy rơi trúng ngay cạnh thi thể, lúc ban quản lý rừng cùng người dân trong thôn vào rừng dọn dẹp thì mới phát hiện ra được.

Cũng có nghĩa là từ khi người đàn ông chết cho đến tận lúc số lượng lớn chim di trú bị giết vào trước hôm qua, ban quản lý rừng và người dân trong thôn chưa từng đi tới khu vực này, nếu không đã phát hiện ra thi thể từ lâu rồi. Đến lúc thu thập xong chứng cứ, mọi người rời khỏi khu vực này, băng cảnh giới vẫn còn được giăng ở đó.

Lục Nghiễm trao đổi với phía quản lý, họ còn có thể sẽ trở lại hiện trường lần hai, vì thế không được để ai vào hiện trường vụ án.

Người quản lý gật gù đồng ý nhưng Lục Nghiễm có ấn tượng cực kỳ xấu với người này.

Từ trước khi vào trong rừng, Lục Nghiễm đã để ý tới tướng tá và mặt mũi của người này, cặp mắt nhỏ cứ dáo dác xung quanh, không hề nhìn thẳng vào người khác, xương gò má cao ngất, hai bên quai hàm lõm vào, khoé môi trễ xuống, lại còn khom lưng, nhìn thấy nhiều cảnh sát tới thể này thì sắc mặt rất tệ, dáng vẻ như có tật giật mình.

Đúng ra thì người đầu tiên phát hiện ra hiện trường vụ án phải là người quản lý mới phải.

Người chết đã tử vong nhiều ngày, hiện trường vụ án lại không phải nơi kín đáo hết sức khó phát hiện, thi thể hoàn toàn lộ ra ngoài, không bị bất cứ gì che lấp, càng không bị chôn vùi, thế nhưng người quản lý này lại cho biết là chưa từng để ý tới.

Lúc lấy lời khai, gã cũng đã bị Phương Húc nhắc nhở nhiều lần mới ấp úng lên tiếng rằng hình như mấy ngày trước có một người đi vào rừng nhưng lại không nhớ người đó trông như thế nào.

Nếu hôm nay quản lý và nhiều người trong thôn không vào rừng nhặt xác chim thì xác của người đàn ông này không biết còn phải nằm ở đây bao lâu.

Hoàn toàn không cần thẩm vấn, Lục Nghiễm cũng đã khẳng định phần nhiều là người quản lý này chắc chắn biết được gì đó.

Thế nhưng hiện giờ vụ án còn chưa sáng tỏ, không tiện bút dây động rừng, chỉ nói trợ lý pháp y lấy mẫu nước bọt của quản lý để về đối chiếu với vật chứng, tạm thời vẫn chưa thể liệt người quản lý vào danh sách đối tượng tình nghi.

Mọi người lần lượt rời khỏi khu bảo tồn thiên nhiên, giờ đã có thể thấy được đường lớn cách đó không xa, căn nhà nhỏ của quản lý sống cũng nằm gần đường.

Tiết Bồng đi phía sau, hơi ngược mắt là đã thấy được bóng lưng của người quản lý đi đằng trước.

Người quản lý kia vẫn cứ cúi gằm mặt mà đi, tuy khom lưng nhưng bước đi rất nhanh nhẹn, chỉ là càng ra ngoài, gã lại càng rụt cổ lại, còn ké cổ áo lên, dùng mũ trên áo che đi phần đầu.

Tiết Bồng đang khó hiểu thì lúc này bỗng có tiếng quạ kêu quạc quạc trên đỉnh đầu, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn.

Không chỉ Tiết Bồng mà những người khác cũng đều nghe thấy, vô thức nhìn theo tiếng kêu, thấy được những con quạ đang bay xuống, mục tiêu chính là người quản lý, chúng không ngừng kêu xung quanh gã, còn vây quanh tấn công gã.

Người quản lý thành thạo lấy từ trong túi ra một bình xịt, xịt tán loạn lên đỉnh đầu, đám quạ nhanh chóng tản đi.

Tiết Bồng nhìn thấy cảnh này, vô thức cau mày, đi tới trước hỏi: “Cho

hỏi anh vừa xịt gì vậy ạ?”

Người quản lý sững người nói: “À, mấy thứ xịt đuổi chim ấy mà, màu xanh lá không gây hại, mùi này có thể đuổi bọn nó đi, chúng tôi làm quản lý đều cần chuẩn bị.”

Tiết Bồng cười nói: “Ồ, tôi cứ tưởng thuốc đuổi chim chỉ dùng trong những nơi cần phải tránh chim chóc bay tới như khu canh tác nông nghiệp, sân bay, công trình điện lực thôi chứ, thì ra nhân viên quản lý rừng cũng cần sao?”

Người quản lý tránh mặt đi nơi khác: “Cần chứ cần chứ, cô xem đám quạ này đi, cứ dăm ba bữa lại tới tấn công người khác, thật sự ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi lắm.”

Tiết Bồng nhoen miệng không nói gì, xoay bước tiếp tục đi về trước.

Chỉ là trong lúc cô quay người, nét mặt cũng thay đổi theo, ánh mắt còn hơi lạnh toát. Trên đường về lại Cục thành phố, sắp xếp chỗ ngồi trong xe có chút thay đổi.

Tiết Bồng bị gọi đến cùng xe với Lục Nghiễm, Quý Đông Duẫn.

Tiết Bồng cũng không để ý, đến lúc yên vị trên xe rồi mới nghe Lục Nghiễm hỏi: “Ban nãy anh nghe em nói đến thuốc đuổi chim, phát hiện ra gì phải không?”

Tiết Bồng ngẩng người, lúc này cô mới biết được ý đồ của việc sắp xếp chỗ ngồi.

“Vì chuyện này mà anh mới gọi tôi sang đây hả?”

Quý Đông Duẫn cười nói: “Đúng rồi, nói nghe với, tôi cũng tò mò lắm.”

Tiết Bồng thở dài nói: “Quạ rất thông minh, trí nhớ cũng rất tốt, không

chỉ nhớ ơn mà còn ghi hận. Chúng sẽ nhớ được dáng vẻ của những loài chim khác, cũng sẽ nhớ được con người, nhất là những người đe dọa hoặc làm hại đến chúng, dù qua mấy năm, dù người này đã ngụy trang, thay đổi quần áo, đeo tóc giả và kính râm thì quạ vẫn có thể nhanh chóng nhận ra được.”

Lục Nghiễm chứng lại, im lặng không nói.

Nếu thật sự là như vậy, thế thì người quản lý này từng làm hại tới đám quạ kia sao?

Điều này lại thật sự bất hợp lí, đã là nhân viên quản lý rừng thì nguyên tắc nghề nghiệp đầu tiên là phải dốc hết sức bảo vệ môi trường sinh thái của khoảng rừng khi bảo đảm được an toàn cho mình chứ.

Thế nhưng trong khoảng rừng này không chỉ có một lượng lớn xác chim bị tàn sát mà quạ nghỉ lại ở đây cũng vừa nhìn thấy nhân viên quản lý là lại tấn công.

Hơn nữa rõ ràng đây không phải chuyện ngẫu nhiên, nếu không thì quản lý cũng không đem theo thuốc đuổi chim bên người.

Tất nhiên là dù quản lý có đáng nghi đến cỡ nào thì điều đầu tiên Chi đội Hình sự phải làm hiện giờ vẫn là phải điều tra án mạng.

Người chết rốt cuộc là ai, có phải là Trình Lập Huy không?

Vì sao người chết lại vào rừng, lại vì sao mà chết, vào rừng mấy hôm mà lại không ra ngoài, tại sao người quản lý vẫn không chịu báo án?

Tất cả những điều này đều là nghi điểm.

Lục Nghiễm suy nghĩ rất chăm chú, một tay gác lên cửa sổ xé, cau mày nhìn ra ngoài, ánh mắt xa xăm, vẻ mặt nghiêm túc.

Cho đến khi Quý Đông Duẩn gọi anh: “Đội phó Lục.”

Lục Nghiễm mới hoàn hồn nghiêng đầu qua: “Vâng?”

Quý Đông Duẩn: “Không có gì, chỉ là tôi thấy hình như anh đã có chút phán đoán, muốn hỏi ý anh thử.”

Lục Nghiễm chần chừ vài giây mới nói: “Mỗi lần chim di trú bay đi đều sẽ gặp đủ mọi nguy hiểm trên đường, có vài thứ là từ tự nhiên, có vài thứ là do con người làm. Rõ ràng là đám chim di trú này đã gặp phải hành động săn chim vào tối qua. Những người này đã dùng đạn chì tự chế phi pháp, đường kính vượt quá quy cách tiêu chuẩn, hơn nữa có một số còn là chì nguyên chất, giá thành cao hơn đạn chì được pha với hợp kim nhiều, tốn không ít tiền vào mớ hàng này đâu.”

“Mua nhiều đạn chì để săn chim như thế, lại còn là vào đêm tối, sau khi săn chim lại không đi nhặt xác, ngoài để “giải trí” ra thì tôi không nghĩ ra lý do nào khác được. Hơn nữa tôi nhắm chừng là hoạt động này có không ít hơn mười người tham gia. Nếu chỉ có hai, ba người thì không thể nào tạo thành sát thương trong phạm vi lớn như thế được, chim nghe thấy tiếng súng, hoảng sợ là sẽ bay tán loạn, bay ra xa khỏi khu vực này. Vì thế nếu giết chết ngàn đó chim trong một thời gian ngắn, không chỉ đông người mà còn toàn là lão luyện.”

“Nhưng mà...” Lúc này Tiết Bồng mới nói: “Mấy năm nay hình như đâu có nghe thấy thành phố Giang có hoạt động săn bắn chim gì.”

Quý Đông Duẩn nói: “Dám tới khu bảo tồn thiên nhiên làm chuyện càn rỡ như vậy, lại còn quy mô lớn thế nữa, chuyện này chắc chắn đã mua chuộc quản lý với dân gần đó hết rồi, những người gần đó đều lựa chọn giả câm giả điếc, không ai lan truyền ra ngoài thì sao mà truyền thông biết được?”

Lục Nghiễm cười khẩy: “Dám hành động xằng bậy như vậy, chắc là đều có chút thân thế, chắc là chúng tự cho mình là luật pháp, là trời.”

Tiết Bồng không nói gì, cứ nhìn chăm chăm ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi nhìn thấy xác của nhiều con chim như thế, cảnh tượng như thế ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tâm trạng cô.

Nạn nhân nam chết tự nhiên hay là bị giết, để biết được việc này còn phải kiểm chứng thêm nữa, nhưng cái chết của những con chim ở hiện trường thì ai nhìn thấy cũng không thể nói là chuyện tự nhiên.

Lại nhìn thấy thêm mớ đạn chì đó, đủ để tưởng tượng tối qua có một đám người không bằng cầm thú từng ngược đãi, tàn sát đám động vật yếu ớt trong khu bảo tồn tự nhiên này làm thú vui.

Hoá ra trong thành phố này vẫn còn rất nhiều hành vi mờ ám không ai biết được.

Hôm nay cô cũng đã sáng mắt ra.

Từ ngữ trong chương:

Không phải ai cũng có sấp tử thi, người càng mập càng dễ hình thành sấp tử thi vì hàm lượng chất béo trong người cao.

Đạn chì trong chương là một loại chứa hàm lượng chì cao, đã cấm sản xuất từ lâu. Dù là đạn chì trong mức tiêu chuẩn nhưng nếu tàng trữ, sở hữu số lượng quá mức cho phép vẫn sẽ dính đến tội hình sự.

Thuốc đuổi chim thường không ô nhiễm môi trường, hiện tại được dùng ở các nơi như sân bay, cáp điện, khu nông nghiệp,...

Chương 49

Ngày thứ Hai này đã được định sẵn là khác với lệ thường.

Lúc người trong chi đội về lại Cục thành phố đã là buổi chiều.

Tổ điều tra vừa nghỉ ngơi được một lúc đã lục đục đi vào phòng họp, bắt đầu bàn luận về mấy vụ án đang giải quyết hiện tại.

Lục Nghiễm đứng trước màn hình máy chiếu, nhanh chóng trích ra hồ sơ vụ án xâm hại người già.

Theo lời Phương Húc, sau khi phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự thu thập chứng cứ, đã tìm được dấu vân tay của cùng một người trong nhà những người già bị hại, cũng đã tiến hành đối chiếu trong kho vân tay của cảnh sát nhưng lại không tìm được ghi chép ăn khớp.

Cũng có nghĩa là người này chưa từng có ghi chép phạm tội, trước kia cũng chưa từng dính vào những vụ án khác, bị cảnh sát triệu tập, càng chưa làm hộ chiếu để nhập dấu vân tay vào.

Phương Húc nói: “Hiện giờ chúng ta đã thu hẹp phạm vi điều tra, tất cả cửa nhà của những người già đều không có dấu vết bị cạy, chứng tỏ người này tự có chìa khoá vào nhà. Bên cạnh đó, người có được chìa khoá của những người già đơn thân này chỉ có nhân viên xã hội phụ trách tới chăm sóc họ hằng ngày. Chúng tôi đã lấy dấu vân tay của nhân viên xã hội hiện tại, tiếc là cũng không khớp.”

Cũng không khớp sao?

Lục Nghiễm khoanh tay trước ngực, cau mày nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nhân viên xã hội hiện tại vẫn luôn chăm sóc những người già này sao?”

Phương Húc nói: “Chắc được nửa năm rồi.”

“Vậy trước anh ta là nhân viên xã hội nào phụ trách?”

Phương Húc khựng lại rồi mới bắt kịp: “Đội phó Lục, ý anh là có thể là do nhân viên xã hội trước gây ra?”

“Không loại trừ khả năng này.”

“Nhưng mà nhân viên xã hội trước đó đã nghỉ việc hơn nửa năm rồi, vụ án mới xảy ra gần đây thôi.”

Lục Nghiễm nói: “Những cụ già này đều mắc chứng Alzheimer, khái niệm của họ về thời gian và không gian không giống với người bình thường, có lẽ nửa năm trước là đã xảy ra chuyện tương tự nhưng vì chứng bệnh này mà có người có thể sẽ nhầm là mới xảy ra gần đây. Nếu hiện tại chưa có manh mối gì khác thì điều tra theo hướng này trước đi.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm uống ngụm nước, lại mở sang slide của vụ án thứ hai nói: “Vụ tiếp theo.”

Chính là vụ sát thủ tấn công, người phụ trách là Hứa Trăn.

Hứa Trăn nói nhanh: “Vì đội phó Lục đã phác họa chân dung nên hiện giờ đã biết được sát thủ là Lý Thành Kiệt, tiếp đến sẽ liên hệ với công ty viễn thông để điều tra vị trí tín hiệu của số điện thoại liên lạc với Tôn Cần. Vật chứng mang về từ hiện trường vẫn đang được phòng thực nghiệm kiểm tra.”

Lục Nghiễm gật đầu nói: “Đặc biệt là phải chú ý đến dấu chân Lý Thành Kiệt để lại tại hiện trường, tôi nhớ rất rõ là hấn mang ủng tác chiến loại 19. Đế của kiểu ủng tác chiến này có rất nhiều hoa văn, chúng có tác dụng chống trơn trượt nhưng cũng dễ để lại vết bùn đất. Lúc đó tôi và hấn có ẩu đả, trong quá trình này hấn chắc chắn sẽ để lại bùn đất ở nơi từng đi qua ở hiện trường, thậm chí là trên quần áo của tôi.

Hứa Trăn chăm chú lắng nghe, còn ghi lại từng mục nhưng lúc ghi xong lại trông có vẻ ngập ngừng.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Hứa Trăn nói: “Đội trưởng Lâm bên chống ma tuý cử người sang đòi tư liệu của tên sát thủ tấn công anh, họ cho là vụ này có liên quan mật thiết đến Vương Xuyên và đường dây ma tuý đội phó Lục vẫn luôn điều tra, thế nên...”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày rồi im lặng.

Những người ngồi đó đều không lên tiếng, ai nấy cũng chăm chú nhìn anh.

Cho đến khi Trương Xuân Dương nhỏ tiếng e ngại: “Hình như bên chống ma tuý không mong chúng ta can thiệp sâu quá.”

Phương Húc nhìn sang Trương Xuân Dương đáp: “Chắc là sợ bút dây động rừng.”

Lục Nghiễm mỉm môi nói: “Không sao, Hứa Trăn, cậu cứ điều tra tiếp, có gì thì hỏi thêm bên phòng thực nghiệm, có hồ sơ thì lập tức sang đó. Còn bên chống ma tuý thì...”

Lục Nghiễm ngừng lại vài giây rồi lại nói: “Họ cần tư liệu gì thì chúng ta cứ hợp tác hết mình nhưng điều tra án thì cứ điều tra án, hai chuyện không liên quan tới nhau. Đường dây ma tuý không phải

chuyện bên mình nhưng tung tích của Lý Thành Kiệt thì bắt buộc phải đào cho ra.”

Hứa Trăn: “Vâng, tôi hiểu.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào, chìa cho Lục Nghiễm một cái USB: “Đội phó Lục, xong rồi.”

Lục Nghiễm cười: “Vất vả rồi, ngồi đi.”

Chờ lúc Lý Hiểu Mộng ngồi xuống rồi, Lục Nghiễm cắm USB vào laptop, hồ sơ của vụ án thi thể trong khu bảo tồn thiên nhiên nhanh chóng xuất hiện, màn hình hiển thị mọi kiểu ảnh hiện trường vụ án.

Lục Nghiễm không nói gì nhiều mà chỉ nhìn sang phía mọi người, nhìn thấy ai cũng nhìn chăm chăm vào màn hình, ai nấy cũng mặt mày nghiêm túc, có điều muốn nói.

Lục Nghiễm bèn nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ thảo luận về vụ án hôm nay. Mọi người nghĩ thế nào cứ việc nói.”

Lý Hiểu Mộng giơ tay đầu tiên nói: “Thật ra cho tới hiện tại thì vẫn chưa thể chứng minh được đây là vụ mưu sát, báo cáo khám nghiệm tử thi vẫn chưa có, hiện giờ vẫn chưa biết được nguyên nhân tử vong. Theo lời nhân viên quản lý rừng thì người chết vào rừng từ hai hôm trước, hơn nữa lúc đến chỉ có một mình, bảo là đến khu dựng trại thám hiểm hoang dã, nhưng mà nơi phát hiện ra thi thể đã vào khu vực sâu hơn bên trong rồi. Theo như quản lý thì nơi đó đôi lúc sẽ có thú hoang xuất hiện, từ trước đến giờ đều cấm ra vào.”

“Kỹ thuật hình sự tìm được giấy tờ trong ba lô người chết mang tên Trình Lập Huy, trong ghi chép chúng ta tìm được bên phía quản lý cũng có ghi là Trình Lập Huy đi vào đó ngày thứ Bảy. Thế nhưng có điều này rất kỳ lạ... thường thì du khách đến thám hiểm trong khu bảo tồn thiên nhiên là để chụp ảnh, không thì là để dựng trại, hơn nữa sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn vặt và nước. Thế nhưng Trình Lập

Huy không mang theo máy chụp ảnh, đến điện thoại còn không có, trong ba lô không có đồ ăn vặt, chỉ tìm được một chai nước rỗng ở hiện trường.”

Trong lúc Lý Hiểu Mộng phát biểu, Lục Nghiễm cũng nhanh chóng vẽ sơ đồ liên hệ trên bảng trắng bên cạnh.

Đến khi Lý Hiểu Mộng nói xong, Lục Nghiễm cũng quay người, chỉ vào ba chữ “Trình Lập Huy” trên bảng trắng nói: “Đúng là như vậy, hiện tại vẫn chưa thể xác định tính chất vụ án. Nhưng mà có một điều, rốt cuộc người chết có phải Trình Lập Huy hay không thì vẫn phải chờ kết quả bên phía phòng thực nghiệm mới có thể xác định được.”

Lúc này, Trương Xuân Dương giơ tay lên.

Lục Nghiễm: “Xuân Dương, cậu nói đi.”

Trương Xuân Dương: “Tôi nghĩ là mọi người cũng đều thấy như tôi, tay quản lý này thật sự rất có vấn đề. Người chết vào khu bảo tồn đã hai ngày mà anh ta vẫn không lên tiếng, cũng không thông báo cho đội cứu hộ. Nếu như hôm nay không đi nhặt xác chim cùng với người trong thôn thì có khi không biết người này đã chết rồi. Với lại mỗi lần hỏi anh ta cái gì, anh ta đều ấp úng, nói năng né tránh, hơi kiểu như lạy ông tôi ở bụi này ấy.”

Phương Húc hỏi: “Ý cậu là có thể cái chết của nạn nhân có liên quan đến người quản lý?”

“Đúng là có khả năng này, dù sao thì chỉ có mình anh ta từng nhìn thấy người chết, quá lắm còn có một hàng ghi chép trên quyển đăng ký, anh ta muốn nói gì mà chẳng được.”

Lục Nghiễm nhanh chóng viết ra vấn đề mà Trương Xuân Dương nhắc đến lên bảng: Người chết vào rừng hai ngày, vì sao người quản lý biết mà không báo?

Tiếp đó, Lục Nghiễm quay sang nói: “Người quản lý này quả thật rất kỳ lạ, rõ ràng là đang giấu giếm gì đó. Nhưng với chứng cứ ở hiện trường thì chỗ khiến anh ta chột dạ chưa chắc đã là người chết, hoặc có thể nói là chưa chắc chỉ vì mỗi người chết. Tìm được một số lượng lớn đạn chì và xác chim ở hiện trường như thế, cỡ nào thì người quản lý cũng không thể nào giải thích rõ ràng được.”

Vừa nói xong, Lục Nghiễm lại nhìn Hứa Trăn hỏi: “Lời khai của dân trong thôn như thế nào?”

Hứa Trăn: “Chúng tôi đã hỏi thăm người trong thôn gần đó, cũng đã hỏi người phát hiện ra thi thể sớm nhất, họ đều bảo là mỗi năm vào thời điểm này, họ đều sẽ vào rừng để xử lý và chôn xác chim mấy ngày, cũng biết là tối đến sẽ có người tới bắn giết.”

Lý Hiểu Mộng thất kinh: “Mỗi năm vào thời điểm này á? Vậy xem ra không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này rồi, sao bọn họ không báo?”

Hứa Trăn: “Tôi có thống kê lại vài vấn đề như thế này.”

Hứa Trăn nhanh chóng thuật lại, có một số người dân biết rõ là có người bắn giết chim, trong số đó còn có một số loài chim quý hiếm cấp bảo vệ quốc gia nhưng họ không dám nói gì nhiều, chủ yếu là do sợ phiền phức, bởi vì nghe nói những tay săn giết này có gia thế rất khủng, không ai dám rước họa vào thân vì mấy con chim cả.

Ngoài ra, còn có một số dân trong thôn cho biết là họ không nghĩ rằng là như thế thì có vấn đề gì, thật ra hành động “tổn hại đến chim chóc” này đã tiếp diễn được mười năm rồi.

Vì ruộng vườn của họ cách khu bảo tồn thiên nhiên khá gần, những con chim này ngoài vào rừng kiếm ăn thì còn thường tới gây hại cho ruộng đồng trong thôn, phá hoại nông sản, lúa mì và hoa cải dầu là bị tổn hại nặng nề nhất, các loại đậu càng không thu hoạch được, có

nhiều loại bẫy, đậu phộng trồng đi trồng lại nhiều lần vẫn không sinh trưởng được.

Nhất là đến mùa này, chim di trú sắp bay đi, sẽ bổ sung năng lượng trước khi bay đi, sẽ kéo cả đàn tới.

Người dân trong thôn cấm bù nhìn, giăng ruy băng, gõ chiêng, đốt pháo, dùng mọi cách nhưng lũ chim đã sớm thấy bình thường rồi, không biết sợ nữa, mà thuốc đuổi chim lại cao giá quá, dùng lâu dài thì không mua nổi.

Có nhiều người thật sự bất lực, cả đêm không ngủ được phải thức canh ruộng, canh một lần là cả tháng trời nhưng mà dù thế này cũng không được, ruộng vườn bị tổn hại, lại không có ai đền bù tổn thất.

Mấy năm ban đầu thì họ giăng lưới bắt chim ở gần vườn cây ăn quả và ruộng đồng, họ sẽ cắm hai cây cọc xuống ruộng, ở giữa có giăng một cái lưới chằng chịt, vì màu nhạt, mắt thường không dễ nhìn ra được nên chim đâm vào là sẽ dính luôn trong lưới không vùng vẫy được, thậm chí là sẽ chết.

Nhưng cái lưới chim này lại bị kiểm lâm phát hiện, bảo là phạm pháp.

Nói tới đây, Hứa Trăn khựng lại, thở dài nói: “Chỉ tính riêng năm nay thì kiểm lâm đã xử lý hết mười mấy lưới bắt chim. Lúc tháo lưới xuống thì thấy trên lưới còn mắc lại rất nhiều xác chim, chỉ có một con còn sống.

Nghe đến đây, cả phòng họp đều im lặng.

Mọi người đều sinh sống ở thành phố, nói gì tới thôn làng, đến cả ngoại ô cũng chưa tới bao giờ, hoàn toàn không biết gì về tranh đấu giữa người với động vật trong giới tự nhiên.

Lý Hiểu Mộng nói: “Nghĩ tới thì thấy mấy con chim kia tội nghiệp thật sự, tội nó vốn đâu có hiểu con người trồng trọt cực khổ, kiếm ăn là

bản tính trời sinh rồi. Nhưng mà nhìn từ góc độ của những người dân trong thôn, làm việc đồng áng cực khổ biết bao nhiêu, cây vừa nhú đã bị chim ăn hết, cũng đúng là thiệt thòi thật...”

Trương Xuân Dương tiếp: “Thế nhưng nhắm mắt làm ngơ với hành động tàn sát chim chóc với quy mô lớn thế này chỉ vì không thiệt hại tới lợi ích của mình thì có các gì là đồng loã đâu?”

Lục Nghiễm cũng khẽ thờ dài, nhìn Hứa Trăn: “Tiếp tục đi.”

Hứa Trăn nói tiếp ngay lập tức: “Ngoài ra còn có người dân nói nhỏ với chúng tôi rằng họ biết sau buổi săn giết chim tối hôm trước, ngày hôm sau sẽ luôn có một nhóm đông vào rừng để xử lý, tránh bị du khách phát hiện, lan đến tai kiểm lâm, nhân viên quản lý sẽ lại còn vạch ra hết những khu cần xử lý...”

Phương Húc: “Xem ra người quản lý thật sự biết được ẩn tình.”

Hứa Trăn: “Không chỉ có vậy, còn có người trong thôn cho biết, sau khi xong hoạt động, họ đều sẽ nhận được một món tiền với danh nghĩa là phí lao động cực khổ, thật ra là tiền để giữ mồm giữ miệng. Còn có vài người giả điên với tôi, nói là tưởng đâu chính phủ biết chim tàn phá mùa màng nên mới cho người tới bắn giết định kỳ.”

Trương Xuân Dương: “Nói vậy mà nghe được, đúng là nhảm nhí!”

Lý Hiểu Mộng: “Lấy vải thừa mà đòi che mắt thánh.”

Lục Nghiễm lại đi tới bảng trắng lần nữa, vạch ra một đường ở giữa, chia bảng làm hai phần, một bên dùng nam châm cố định hình ảnh của người chết, bên kia là ảnh của xác chim và đạn chì.

Lục Nghiễm nói: “Bây giờ xem ra đây là hai vụ án. Hoạt động săn bắn chim xảy ra vào tối hôm qua, còn về thời gian tử vong của người chết thì theo suy đoán bước đầu của pháp y Quý chắc là sẽ vào khoảng hôm trước, cũng chính là thứ Bảy, chỉ là lại trùng hợp gặp trúng một

lần cả hai vụ án.”

“Thi thể phát hiện được trong rừng cần phải khám nghiệm tử thi cụ thể. Thế nhưng vụ án săn bắn chim rõ ràng là đã dính líu tới cả hai tội trạng, một là vi phạm luật săn bắn, hai là vi phạm luật mua bán đạn dược, đó là còn chưa tính cả tội tàng trữ súng đạn hơi trái phép, phía sau đó có thể còn liên quan tới cả một tập đoàn tội phạm sản xuất đạn chì và súng. Vì thế trước khi có được kết quả khám nghiệm, hiện tại chúng ta cần tập trung điều tra vụ án săn bắn chim trước...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm khựng lại, nhìn xuống những người trong đội lần nữa.

Tổ trinh sát 1 có năng lực làm việc hơn hẳn tổ 2, thế nhưng hai thành viên cốt cán trong tổ hiện giờ là Phương Húc và Hứa Trăn đều đã có vụ án phụ trách chính, người khá nhàn bây giờ là Trương Xuân Dương.

Lục Nghiễm cup mắt nói: “Vụ án này dính líu tới nhiều phía, hơn nữa còn có thể đụng chạm đến một số cá nhân và tập thể “nhạy cảm”. Xuân Dương, nếu tôi bảo cậu tới phụ trách điều tra cùng tôi, cậu có lòng tin không?”

Trương Xuân Dương hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ bị chỉ tên tới, bởi sao thì dù là đối với cấp trên ngày trước hay là Lục Nghiễm hiện giờ thì y đều không phải là người được đánh giá cao, vì thế nghĩ cũng biết khi Lục Nghiễm đưa ra đề nghị thế này, y đã sốc tới cỡ nào.

“Đội... đội phó Lục, anh tin tôi sao?” Trương Xuân Dương hiếm khi có được những lúc lắp bắp như thế này.

Lục Nghiễm cười: “Cậu phải hỏi là cậu có tin cậu không.”

“Tin, tất nhiên là tôi tin rồi!” Trương Xuân Dương nhanh chóng nói: “Tôi bảo đảm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức, dù tiếp theo phải đối mặt với những tội phạm như thế nào, tôi cũng sẽ quyết không chùn

bước!”

“Được. Thế thì quyết định vậy đi, mọi người cứ tiếp tục điều tra dựa theo những gì đã thảo luận, có vấn đề gì có thể trao đổi bất cứ lúc nào, tan họp.”

Lục Nghiễm hình như rất vội vàng, nhìn thời gian trên điện thoại rồi quay bước đi ra ngoài.

Trương Xuân Dương: “Đội phó Lục phải đi luôn rồi đấy sao?”

“Đi xem khám nghiệm tử thi.” Lục Nghiễm chỉ trả lời có thế.

Vừa nói xong thì người cũng biến mất sau cánh cửa.

Trương Xuân Dương vẫn còn hơi mù tịt: “Lại đi xem khám nghiệm tử thi à? Đội phó Lục nghiệm rồi hả?”

Lý Hiểu Mộng liếc xéo y: “Người ta nghiêm túc có trách nhiệm, làm gương cho lính, anh học theo đi!”

“Hơ, sao mà mày không học đi!”

Lúc Lục Nghiễm đến phòng khám nghiệm tử thi, Quý Đông Duẩn đã sắp chuẩn bị hoàn tất công tác khám nghiệm, sắp sửa kết thúc công việc.

Không ngoài dự tính, người hợp tác khám nghiệm lần này vẫn là Tiết Bồng.

Lục Nghiễm bước vào cửa, đứng bên cạnh quan sát, không nói năng gì.

Quý Đông Duẩn nhìn thấy Lục Nghiễm bèn cười nói: “Tôi cứ nghĩ hôm nay đội phó Lục không tới chứ.”

“Mới hợp nên đến trễ.” Lục Nghiễm lại hỏi: “Sao thế, đã có kết quả chưa?”

Quý Đông Duẩn: “Đúng là có thật. Anh xem, bề mặt vết thương bị cắn xé và biểu hiện ở hai đầu này, trông đều thô ráp không ngay ngắn, bị xé toạc, màu đậm nhạt không đều là đặc điểm của mạch máu và cơ bắp phân tách khỏi nhau, xung quanh vết thương còn có vết răng và vết móng, còn tìm được một số lông động vật trên thi thể ở hiện trường, đây là mảnh thi thể được hình thành do bị động vật phá hoại điển hình. Tôi nhớ lúc này còn có một số mảnh thi thể được tìm thấy ở những nơi khác, tôi cũng đã tiến hành so sánh, sau khi liên tiếp đối chiếu từ mức độ thối rữa, mức độ tách rời, đặc trưng của da thì giám định bước đầu là thuộc về thi thể này. Tất nhiên là để xác định được hoàn toàn thì còn phải làm thêm kiểm nghiệm sinh vật.”

“Ngoài ra thì tuy là thi thể này đã bị cắn gặm, kéo xé, tách thành mấy khúc nhưng vì có quần áo bao xung quanh, cũng phát hiện ra thi thể khá kịp thời nên tôi phát hiện ra được một số món dưới một số phần da tương đối hoàn chỉnh dưới lớp quần áo, anh xem...”

Quý Đông Duẩn vừa nói vừa nhắc cánh tay của thi thể lên, dù đã có hiện tượng thối rữa, thi thể cũng đã ngả xám nhưng sau khi Quý Đông Duẩn dùng ngón tay vuốt bằng lại, xem kỹ thì vẫn có thể nhìn thấy được một lỗ nhỏ.

Lục Nghiễm thoáng sửng sờ rồi nheo mắt lại, lập tức liên tưởng tới hai từ khóa: — tiêm thẳng vào tĩnh mạch dưới da, ma túy.

Quý Đông Duẩn nói: “Lát nữa tôi sẽ đưa mẫu kiểm nghiệm tới phòng thí nghiệm lý hoá, chỉ cần trước khi chết, người này đã từng tiêm chích gì đó thì nhất định có thể kiểm tra ra được.”

Lục Nghiễm gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy thời gian tử vong thì sao, đã có kết luận chưa?”

Quý Đông Duẩn nhặt lấy một “sinh vật nhỏ” bỏ vào hộp dụng cụ nói:

“Khoảng một tiếng đồng hồ sau khi chết, ruồi nhặng sẽ đẻ trứng lên cơ thể người, mười tiếng thì giò bọ sẽ xuất hiện, sinh trưởng với tốc độ 0.2 tới 0.3 cm mỗi ngày, anh xem, ví dụ như con này, nhìn độ dài của nó xem, lại kết hợp thêm thay đổi thời tiết mấy ngày nay, thời gian tử vong chắc vào khoảng bốn mươi tiếng.”

Cũng có nghĩa là không tới hai ngày...

Lục Nghiễm không trả lời, ước tính suy đoán tới lui theo thời gian tử vong mà Quý Đông Duẩn nói.

Bây giờ là ba giờ chiều ngày thứ Hai, vậy thì tính ngược lại bốn mươi tiếng trước chắc sẽ vào tối thứ Bảy, lúc khoảng gần khuya cỡ mười một giờ.

Thế thì lạ lùng thật.

Ban đầu Lục Nghiễm còn đang tính là có thể sau khi vào trong rừng, người đàn ông này đã tử vong vì phát bệnh đột ngột gì đó hoặc là một sự cố nào, xung quanh lại không có người nào khác, không ai có thể sơ cứu cho người đàn ông, vì thế đến tận hai ngày sau mới phát hiện ra thi thể.

Thế nhưng bây giờ xem ra có vẻ chiều tối hôm đó người đàn ông vẫn còn sống, vậy thì tại sao anh ta không rời khỏi khu rừng bảo tồn? Đã muộn như thế còn ở lại trong đó làm gì?

“Còn nữa.” Quý Đông Duẩn tiếp tục: “Tuy thi thể đã bị phá hoại khá nhiều nhưng tôi vẫn tìm được một ít thức ăn đã tiêu hoá còn sót lại trong dạ dày người chết, có vẻ là thức ăn từ bột mì và một ít rau củ. Suy đoán theo quá trình tiêu hoá thì chắc là chết trong khoảng bốn tiếng sau khi ăn.”

Lục Nghiễm không đáp, nhanh chóng nghĩ đến nếu là chết sau khi ăn bốn tiếng, vậy thì người chết đã ăn lúc khoảng bảy giờ.

Thế nhưng có một việc rất kỳ lạ, trên người người chết chỉ có một cái ba lô, lúc phát hiện ra thi thể, gần đó không có bất cứ dụng cụ ăn uống ở trại nào, trong ba lô cũng không có thức ăn còn lại, nếu đặt giả thiết anh ta vào rừng lúc sáng, vậy thì anh ta đã ăn bữa tối vừa có bột mì vừa có rau củ này ở đâu?

Không lẽ đã gặp những du khách cắm trại khác trong rừng rồi cùng ăn?

Hay là khu rừng này hoàn toàn không phải hiện trường đầu tiên?

Vụ án này cũng thật thú vị.

Lục Nghiễm trầm tư giây lát, cho đến khi bị Quý Đông Duẫn làm gián đoạn: “Phải rồi, Tiết Bồng cũng có phát hiện đấy.”

Lục Nghiễm bật tỉnh, vô thức nhìn sang Tiết Bồng vẫn cứ im lặng chưa nói gì từ nãy tới giờ.

Vừa nãy có một khoảng thời gian, Tiết Bồng hoàn thành xong công tác chụp ảnh rồi cứ đứng cạnh bàn làm việc, cầm nửa bàn tay của người chết để thu thập dấu vân tay.

Thi thể đã thối rữa, cổ tay đứt lìa, biểu bì da của ngón tay đã bong tróc hoàn toàn, không có cách nào lấy được dấu vân tay bên trên nhưng may là lớp nhú da của vài ngón tay vẫn chưa bị phá hoại, vẫn có thể lấy được một phần mẫu dấu tay.

Tiết Bồng dùng phương pháp chiết rót cố định tổ chức, đã thành công lấy được dấu vân tay của ba ngón tay và vân nửa bàn tay, trong số đó có cả ngón trỏ tay phải.

Nghe Quý Đông Duẫn nhắc mình, Tiết Bồng đặt bàn tay của người chết về lại nói: “Cũng còn khá là may, thu thập được dấu vân tay ngón trỏ, nếu người chết thật sự là Trình Lập Huy thì chỉ cần đối chiếu với dấu vân tay trên tấm chip căn cước đó là có thể chứng

thực được.”

Cuối cùng cũng có được chút tiến triển đột phá.

Lục Nghiễm thở phào nói: “Vất vả rồi.”

“Khách sáo gì chứ.” Tiết Bồng nói: “Lát nữa tôi phải về khoa kiểm nghiệm dấu vết, còn một đồng vật chứng đang chờ được xử lý đó, còn nhiều sinh vật nhỏ đáng yêu nữa. Lúc đem tụi nó về là tôi đã nóng lòng muốn thử rồi.”

Sinh vật nhỏ đáng yêu?

Lục Nghiễm lập tức biết ngay là Tiết Bồng đang nói đến cái gì: “Em đang nói tới đám nhặng xanh, ruồi trâu với bọ ăn xác chết đó hả?”

“Đúng rồi, không dễ bắt được tụi nó đâu, còn phải bắt sống nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, Tiết Bồng lại nói: “Tất nhiên là còn phải so sánh đối chiếu mớ đạn chì kia nữa. Đây là lần đầu tiên tôi động tới khía cạnh này, còn nhiều thứ cần học lắm, nhưng mà tôi thấy rất hứng thú, anh là chuyên gia, lát nữa có gì còn phải hỏi anh nữa đấy.”

Lục Nghiễm cười: “Không vấn đề gì.”

Hai người khử độc xong, cởi quần áo bảo hộ ra, Tiết Bồng lại đột nhiên nhớ tới một chuyện: “À, suýt nữa thì quên mất...”

“Chuyện gì?” Lục Nghiễm hỏi.

“Tôi biết Chung Ngọc đã được giao cho trại tạm giam rồi, vậy phân cục khu phía Đông có còn làm ghi chép bổ sung được không?”

Lục Nghiễm: “Cái này phải hỏi coi Tề Thăng sắp xếp sao, có bổ sung

thì chắc cũng mấy chuyện lật vật thôi.”

“Vậy có thể giúp tôi chuyển lời tới Tề Thăng, hỏi Chung Ngọc xem vị trí cụ thể của cái chai nước hồ chị ta gửi vào trại giam cho Trần Lăng là ở đâu được không?” Tiết Bồng ngừng lại rồi tiếp tục: “Tôi biết chai nước đó không liên quan tới vụ án nhà họ Cao, nếu không bổ sung ghi chép thì cũng không cần cất công tới hỏi đâu, tôi tò mò vậy thôi...”

Lục Nghiễm: “Anh nhớ là Chung Ngọc từng nói cô ta cũng không biết cái hồ đó tên gì, vị trí đại khái là nằm ở gần ngoại ô khu phía Nam. Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Tiết Bồng cau mày, hơi bối rối: “Nói ra thì có thể anh sẽ nghĩ là tôi đang nghiêm trọng hóa vấn đề, rõ ràng là đã kết án rồi mà tôi vẫn cứ bám lấy một chai nước làm gì. Nhưng mà có chút chuyện hơi kỳ lạ, tôi đã lật lại ghi chép của bố tôi lúc còn sống, cũng đã lên mạng tìm hiểu, hoàn toàn không tìm được ao hồ nào ở gần nhà máy hóa chất Hội Tân có chất nước khớp với nước trong chai này.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm im lặng.

Tiết Bồng lại bổ sung thêm: “Tôi cũng có nghĩ tới không biết có phải là Chung Ngọc chỉ tìm đại một cái hồ, múc nước rồi đưa cho Trần Lăng không. Nhưng mà nghĩ kỹ thì không hợp lý cho lắm, Chung Ngọc yêu thương chị mình tới vậy mà...”

Lục Nghiễm chậm chậm gật gù, hồi lâu mới lên tiếng: “Để anh kiểm xem có dịp nào nói Tề Thăng đi hỏi thử.”

“Ừm.”

“Nhưng mà sao tự nhiên em lại hỏi tới chuyện này, phát hiện ra gì sao?”

“Hiện tại cũng chưa nói rõ được nhưng đúng là có phát hiện ra vài

thứ, đợi xác định lại rồi nói với anh sau.”

Lục Nghiễm cười: “Được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã về đến cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Tiết Bồng dừng lại, đưa tay đẩy cửa nói: “VẬY TÔI LÀM VIỆC TRƯỚC ĐÂY.”

Lục Nghiễm mấp máy môi, ánh mắt sâu lắng, giọng nói hết sức dịu dàng: “Chú ý sức khỏe, đừng thức khuya.”

Tiết Bồng khẽ cười: “Tôi sẽ cố.”

Từ ngữ trong chương:

Trong chương có nhắc đến việc quạ ghi hận: Quạ có trí nhớ rất tốt, IQ cũng cao, lại còn sống thành bầy, nếu bạn làm méch lòng chúng, dù là bất cứ lúc nào thì chúng cũng sẽ phản công, lại còn tấn công theo bầy nữa đấy. Thật ra ngoài quạ thì có rất nhiều loài chim cũng có trí nhớ rất tốt, nếu không thì mỗi năm di trú làm sao có thể bay xa thế mà không bị lạc được. Tác giả đã từng đọc một bài báo nói về một loài chim (đã quên mất là loài nào) mỗi năm đi di trú về cũng đều sẽ tìm tới chỗ người già từng cứu nó, chim và người cùng làm bạn với nhau, đến mùa di trú lại bay đi, năm sau lại bay trở về.

Thuốc đuổi chim: Đa phần thuốc đuổi chim đều không gây hại, sau khi sử dụng sẽ chậm chậm tiết ra một thứ mùi đặc biệt có ảnh hưởng tới hệ thống thần kinh, đường hô hấp của chim chóc gia cầm, chim sẽ nghĩ thấy sẽ bay đi ngay lập tức, trong thời kỳ còn duy trì trí nhớ sẽ không quay trở lại (Theo Baiken)

Lấy dấu vân tay qua lớp da trong: Với một số thi thể thối rữa, biểu bì da đã bong tróc, không thể lấy được dấu vân tay, vẫn còn cơ hội thu

thập được qua lớp da trong nhưng rất khó khăn.

Người chết trong vụ án này có phần lớn biểu bì bị bong tróc, các hiện tượng xuất hiện trên thi thể vào thời kỳ đầu như hồ tử thi, co cứng tử thi đã mất đi tác dụng, không thể dùng để suy đoán thời gian tử vong, vì thế phải mượn tốc độ sinh trưởng của các bé ấu trùng ruồi nhặng để suy đoán.

Chương 50

Sau khi vụ án thi thể rừng sâu xảy ra, liên tiếp hai ngày sau đó, Tiết Bồng gần như chưa từng rời khỏi Tòa Thực nghiệm, ăn cùng Mạnh Nghiêu Viễn một ngày hai bữa, còn không về được nhà.

Còn đang còn vật chứng của mấy vụ án khác phải kiểm nghiệm, thời gian gấp rút, bản thân Tiết Bồng cũng dâng trào cảm xúc, chỉ cảm thấy hứng thú, nghiện ngập trong quá trình phân tích sự việc, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian đang trôi đi.

Ở bên kia, Chi đội Hình sự cũng đang bận tối mảy tối mặt, tuy Lục Nghiễm không ra lệnh cho mọi người bắt buộc phải thức đêm tăng ca nhưng bản thân anh ngoài việc về nhà ngủ với cho Barno ăn thì những khoảng thời gian khác gần như đều điều tra án.

Trong lúc đó, Lục Nghiễm còn nhận được Wechat của Tiết Bồng, bảo anh lúc không ở nhà thì cứ mở tivi, bật vài chương trình hay hay như thế giới động vật hay Tom and Jerry.

Lục Nghiễm làm theo, Barno ở nhà xem mê mệt.

Mấy ngày nay, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng gần như chỉ trao đổi qua tin nhắn, rất ít khi gặp mặt, dù có gặp nhau trong nhà ăn thì quá lải cål cũng chỉ trò chuyện vài câu.

Tất nhiên là với cường độ làm việc khắt khe, cao độ như thế này thì chắc chắn thu được kết quả.

Đầu tiên là vụ án xâm hại tình dục người già, Phương Húc dựa theo chỉ dẫn hôm trước của Lục Nghiễm, theo dõi điều tra nhân viên xã

hội chăm sóc các cụ già trước kia, bất ngờ phát hiện ra chỉ tay của nhân viên xã hội này lại có độ khớp cao với dấu vân tay thu thập được trong nhà các cụ già.

Nhân viên xã hội cũ được đưa tới Cục Cảnh sát làm việc, không bao lâu thì đã khai ra.

Tiếp đến là vụ án sát thủ phục kích.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết phát hiện được một số mẫu bùn đất tại hiện trường vụ án và trên quần áo của Lục Nghiễm, sau khi kiểm nghiệm đã phát hiện được số bùn đất này không giống với loại thường thấy trong thành phố, ngoài các hạt cát, bùn lầy, đất sét, còn kiểm nghiệm ra được một chút phân ngựa và các chất phụ gia tạo thành sợi, dây thun.

Cũng có nghĩa là sát thủ Lý Thành Kiệt phục kích Lục Nghiễm đã từng đi tới trường đua ngựa trong một thời gian ngắn.

Trường đua ngựa đúng là một địa điểm ẩn nấp không tệ, thường sẽ không ai nghĩ tới được.

Trong vụ án này, có một tên bên trên đã giữ liên lạc lâu dài với Tôn Cần, công ty viễn thông cũng đã lần theo dấu vết tìm được vị trí mà số điện thoại này thường xuất hiện, đa số là ở khu phía Bắc thành phố Giang.

Hứa Trăn đã đánh dấu trên bản đồ theo ghi chú mà công ty viễn thông cung cấp, tiếp đó đưa sang cho Lục Nghiễm, trong số đó có một nơi có mức độ xuất hiện rất cao, đó chính là câu lạc bộ cưỡi ngựa ở ngoại ô khu phía Bắc.

Nói cách khác thì chủ nhân số điện thoại liên lạc bảo Tôn Cần chuyển lời và sát thủ Lý Thành Kiệt đều thường xuyên xuất hiện tại câu lạc bộ cưỡi ngựa này.

Tiếp đến chính là vụ án thi thể trong rừng.

Vụ án này có thể coi là quanh co khúc khuỷu, biến đổi bất ngờ đối trong kiểm nghiệm.

Tuy Tiết Bồng đã thu thập được dấu vân tay trên ba ngón của người chết nhưng trong quá trình đối chiếu với căn cước lại nhanh chóng phát hiện ra căn cước này là giả.

Sau khi nhập thông tin căn cước vào trong hệ thống công an thành phố Giang lại tìm được hơn ba mươi người tên Trình Lập Huy nhưng không có ai là hai mươi lăm tuổi, số căn cước tất nhiên cũng không đúng.

Dấu vân tay của người chết cũng không tìm được mẫu trùng khớp trong kho vân tay của cảnh sát.

Cũng có nghĩa là việc đầu tiên phải làm để phá được vụ án này là phải xác định được nguồn gốc thi thể.

Đến sáng thứ Tư, Lục Nghiễm nhận được điện thoại ở phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự, thông báo rằng đã có phát hiện mang tính đột phá.

Lúc Lục Nghiễm đến, Tiết Bồng, Phùng Mông, Quý Đông Duẫn, Mạnh Nghiêu Viễn đều đang ở trong phòng thí nghiệm, bọn họ đang họp, sắc mặt ai cũng nặng nề.

Thấy Lục Nghiễm tới, Phùng Mông đứng dậy đầu tiên: “Đội phó Lục, cậu đến vừa đúng lúc.”

“Sao thế ạ?”

Lục Nghiễm nhanh chóng đi đến trước bàn thí nghiệm, nhìn thấy phía trước có đặt vài khúc xương người đã được xử lý sạch sẽ phần thịt thối rữa bên ngoài.

Tuy anh không rõ lắm việc làm thế nào để tính toán độ tuổi, giám định ADN thông qua xương người nhưng lúc học ở Đại học Cảnh sát cũng đã có học qua kiến thức có liên quan, biết được trên cơ thể người có rất nhiều đoạn xương có thể dùng để suy đoán được độ tuổi ví dụ như xương sọ, xương đòn, xương sườn, xương ức, phần khó xác định hơn một chút chính là vòm xương mu.

Xương mu nằm ngay dưới xương hông, vị trí của nó sẽ ít xảy ra biến đổi do ảnh hưởng của tác động bên ngoài hơn các vùng xương khác, nhất là với những thi thể được phát hiện ở vùng hoang dã như thế này, rất nhiều phần xương đều đã bị những tổn thương ở nhiều mức độ khác nhau nhưng xương mu vẫn được bảo vệ hoàn hảo.

Hiện giờ xương mu của người chết đang được đặt trên bàn thí nghiệm, kết cấu vòm giữa hai bên xương mu này không chỉ cao mà còn sắc nhọn, thông thường chỉ có xương mu của người trẻ mới trông như thế, bởi vì tuổi tác càng lớn, xương sẽ càng xốp, vòm xương sẽ càng bằng phẳng hơn.

Lục Nghiễm hỏi: “Mọi người đang dùng vòm xương mu để tính tuổi sao?”

Quý Đông Duẫn đáp: “Đúng vậy, nhưng mà cách tính toán này tương đối chủ quan, chúng tôi đã đối chiếu so sánh, suy đoán lại nhiều lần, dốc sức rút ngắn độ tuổi chênh lệch lại từ một tới hai tuổi.”

Thật ra trước đó, Lục Nghiễm cũng có nghe tới việc tính toán dựa vào vòm xương mu, về cơ bản có thể chênh lệch trong khoảng hai năm nhưng vì yếu tố chủ quan quá nhiều, cũng có yêu cầu cao về kinh nghiệm, vì thế cũng có vụ án sau khi có được kết quả suy đoán lại có độ chênh lệch lên tới mười năm, cuối cùng còn ảnh hưởng đến kết quả điều tra phá án.

Phùng Mông nhanh chóng giải thích với Lục Nghiễm, họ đã so sánh vòm xương mu của người chết với mẫu thu thập được trong phòng

thí nghiệm, dù là kết quả do họ suy đoán chủ quan hay là kết quả sau khi so sánh đều khoanh vùng độ tuổi của người chết trong khoảng mười bảy tới mười chín tuổi, hơn nữa cũng đã kiểm chứng lại nhiều lần, xác định không có sai sót.

Vừa nghe đến khung độ tuổi, Lục Nghiễm đã giật mình.

Anh yên lặng vài giây rồi mới nhìn lại những người trong phòng: “Cũng có nghĩa là người chết có thể là người vị thành niên hoặc là qua tuổi thành niên chưa bao lâu.”

Quý Đông Duẩn nói: “Để xác định được kỹ càng hơn, chúng tôi cũng đã so sánh quy luật mòn răng của người chết, răng chỉ mòn ở cấp độ một, cũng có nghĩa là người chết còn chưa tới hai mươi tuổi.”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp: “Còn nữa, răng của người chết không giống với những người bình thường. Thông thường mà nói, chúng ta đều có từ hai mươi tám tới ba mươi hai chiếc răng nhưng người chết chỉ có hai mươi sáu chiếc.

Nói cách khác thì người chết không chỉ có số lượng răng đặc biệt thuộc nhóm thiếu số mà lại còn rất trẻ, cậu ta cách từ sáu đến tám tuổi so với độ tuổi được viết trên tờ căn cước kia.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy nhân chủng thì sao, hiện tại đã có kết luận sơ bộ chưa?”

Quý Đông Duẩn: “Đã thực hiện tái cấu trúc chân dung, chắc sẽ hoàn thành xong trong hôm nay. Có điều dựa vào xương cốt hiện giờ, có thể biết được đại khái người chết thuộc giống người Mông Cổ, phần mặt cao rộng, khá bằng, dáng hộp sọ khá thấp, hốc mắt cao, tất cả những đặc điểm này đều khớp.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn cười rồi quay sang Tiết Bồng từ đầu đến cuối chẳng nói tiếng nào: “À đúng rồi, phát hiện thú vị nhất là do Tiết Bồng để ý tới đầu tiên đấy.”

Lục Nghiễm nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ việc nghiên cứu đám sinh vật nhỏ kia cũng có tiến triển đột phá rồi sao?”

Lúc này Tiết Bồng mới ngược mắt: “Đúng rồi, tôi nuôi bọn chúng hai ngày, thật sự đã phát hiện ra một số thứ.”

Tiết Bồng vừa nói vừa chỉ vào cái hộp trong suốt đặt đủ thứ giò tử thi và ấu trùng, cùng với thùng giữ nhiệt đựng bố mẹ chúng giờ đã thành côn trùng trưởng thành.

Bên trong hộp kính và thùng giữ nhiệt đều có đặt thịt thối rửa, bên cạnh còn có nhiệt kế.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa thấy đã nôn khan: “Tôi nể quá trời quá đất, hai ngày nay Tiết Bồng cứ lo chụp hình cho mấy cái thứ nhỏ xíu này, cứ mỗi tiếng là lại quan sát với ghi chép một lần, lần nào nhìn thấy tôi cũng nổi hết cả da gà da vịt lên, bà còn nói là thấy hay ho lắm nữa chứ...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm cũng thấy hơi không thoải mái, phản ứng sinh lý là theo bản năng, không thể chống lại được, ở đây chắc chỉ có mình pháp y lâu năm với giám định dấu vết lâu năm kiến thức rộng lớn mới quen nhìn thấy đám giò tử thi này và không chế được thôi.

Nhưng dù là như thế, Lục Nghiễm vẫn cười sượng hỏi: “Hay ho sao thế, nói thử xem.”

Tiết Bồng nói: “Có hai điều tôi muốn nói, điều thứ nhất, chúng tôi đã giám định được trên người những sinh vật nhỏ này và người chết đều có hai loại thành phần hoá học, một là Thuốc gây ảo giác LSD, cũng thường được gọi là ma túy loại mới LSD, còn một loại nữa chính là Phenobarbital. LSD sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, trong lúc bị ảo giác sẽ xuất hiện các hành vi mang tính bạo lực như tấn công, tự sát hay tự hại, không có tác dụng chữa bệnh, còn Phenobarbital lại là một dạng thuốc an thần.”

Lục Nghiễm sừng sốt: “Nói cách khác thì khi còn sống, người chết từng sử dụng cùng lúc cả hai loại chất ma túy này?”

Quý Đông Duẩn nói tiếp: “Đúng là như vậy. Chúng tôi cũng đã kiểm nghiệm cái chai rỗng chúng ta tìm được ở hiện trường, xét nghiệm ra được ADN của người chết trên miệng chai và chất lỏng còn sót lại nhưng bên trong không hề có thành phần ma túy. Thế nhưng chúng tôi lại xét nghiệm ra được cồn bên trong đó. Nếu sau khi tiêm hai loại chất ma túy này mà còn uống rượu thì cồn sẽ làm tăng nhịp hấp thụ ma túy, cản trở việc trao đổi chất của gan, rất dễ dẫn đến trúng độc nặng, thậm chí là tử vong.”

Ai lại đi tiêm ma túy trong khu bảo tồn thiên nhiên cơ chứ? Điều này hoàn toàn đi ngược lại hành vi đặc trưng của những con nghiện.

Nếu tiêm ma túy trước mới đi vào khu bảo tồn thiên nhiên, còn mang cả chai rượu theo, cùng với thời gian phát huy tác dụng của hai chất ma túy đều không đủ cho người chết đi tới một nơi xa tới vậy, huống hồ gì còn là đi đường núi.

Lục Nghiễm nói: “Nói vậy thì có thể khu bảo tồn thiên nhiên không phải hiện trường đầu tiên. Hoặc là có người đã mang ma túy vào trong khu bảo tồn rồi tiêm cho người chết, sau đó cho cậu ấy uống rượu, sau đó hung thủ lại mang kim tiêm ra khỏi hiện trường...”

Tiết Bồng trả lời: “Việc này lại được liên hệ đến điều thứ hai tôi muốn nói.”

Lục Nghiễm ngược mắt, tỏ vẻ thắc mắc.

“Đầu tiên là ừng leo núi của người chết. Tuy là sau khi chết, xác người chết từng bị một trận mưa lớn rửa trôi, xối đi mất một ít bùn đất bám trên quần áo và ừng, thế nhưng tôi vẫn tìm được một ít mẫu bùn đất dính trên mép viền của ừng. Kết quả là tôi phát hiện ra thành phần của số mẫu này hoàn toàn không giống với bùn đất ở khu bảo

tồn thiên nhiên, ngược lại mấy ngày nay tôi đã thấy nó trong một vụ án khác.”

Mấy ngày nay đã thấy mẫu đất này trong một vụ án khác?

Lục Nghiễm thoáng khựng lại, bỗng chốc cảm thấy sống lưng run rẩy, cùng lúc đó, anh buột miệng: “Câu lạc bộ cưỡi ngựa?”

“Đúng vậy, trùng hợp lắm đúng không? Không chỉ có vậy, lông động vật chúng tôi tìm được trên người của người chết quả đúng là lông ngựa, lại còn là giống ngựa nổi tiếng, rất thuần huyết.”

Lục Nghiễm: “Giống ngựa nổi tiếng thì chắc chắn không thể xuất hiện ở các nơi hoang dã hoặc là thôn xóm được.”

Trước khi phục kích anh, sát thủ Lý Thành Kiệt đã từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, thậm chí còn rất có khả năng đã ẩn náu ở đó, còn người chết được phát hiện trong khu bảo tồn thiên nhiên cũng từng đến cùng một nơi...

Lục Nghiễm: “Nói cách khác thì cả hai đều từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, có thể còn quen biết nhau. Thế nhưng cũng có khả năng là chỉ tình cờ cùng đến đó, không hề có tiếp xúc gì với nhau. Hoặc là cũng có thể rất lâu trước kia người chết đã từng tới đó, bùn đất ở đó dính lên giày nhưng không được vệ sinh nên mới để lại.”

Tiết Bồng quả quyết: “Không có khả năng lắm.”

“Chúng chính là “nhân chứng”.” Tiết Bồng hất cằm chỉ về phía những sinh vật nhỏ trong hộp: “Mọi người có còn nhớ lúc ở hiện trường, tôi đã bị thu hút bởi một con ruồi trâu trong số đó không?”

Lục Nghiễm gật đầu, nhìn qua theo, nhìn ngay phải một con ruồi trâu trong số đó có kích thước lớn hơn những con ruồi nhặng bình thường khác, lớp ngoài của cơ thể có lông mảnh, nhìn thoáng qua trông như một con ong. Thêm vào đó, giống ruồi này sẽ đốt những

động vật có vú, sống nhờ hút máu.

Lục Nghiễm nói: “Anh có nhớ. Nhưng mà sau đó anh có tìm hiểu thông tin, ngoài việc ký sinh trên người của ngựa, lừa, la và con người thì ruồi trâu cũng sẽ xuất hiện ở nơi hoang dã.”

Tiết Bồng cười: “Đúng vậy, có một loại ruồi trâu sẽ ký sinh trên cơ thể người. Trong lúc khám nghiệm tử thi, chúng tôi đã lấy mẫu giòi tử thi và ấu trùng trên người của người chết, sau đó trải qua mấy ngày kiểm nghiệm và quan sát, tôi phát hiện có ấu trùng ruồi trâu không giống với những ấu trùng khác đang nằm ở giai đoạn một và giai đoạn hai, một nhóm ấu trùng ruồi trâu trong số đó đã đạt đến giai đoạn ba.”

“Hơn nữa còn tìm thấy được hai tổ chức mụn mủ trên người của người chết, xét nghiệm ra được một số thành phần Vaseline ở trong đó, chắc là khi còn sống, người chết đã bị ruồi trâu cắn, ruồi trâu đẻ trứng ký sinh ở tổ chức dưới da của người chết, người chết lại bôi Vaseline lên vết thương. Cũng có nghĩa là đám ấu trùng ruồi trâu này là do người chết mang tới khu bảo tồn thiên nhiên. Vậy thì kết hợp thêm với yếu tố câu lạc bộ cưỡi ngựa thì khi còn sống, ắt hẳn người chết đã bị nhiễm phải ruồi trâu ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, hơn nữa là vào vài ngày gần đây, không thể nào là rất lâu trước đó.”

Nghe đến đây, những “mảnh ghép” phân tán khắp nơi ban đầu dường như đã bắt đầu được ghép lại với nhau.

Hai yếu tố trông có vẻ không hề liên quan tới nhau lại có cùng một điểm chung: Câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Người chết ở khu bảo tồn thiên nhiên từng ăn thức ăn có chứa bột mì và rau củ bốn tiếng trước khi chết, còn từng tiêm Phenobarbital và LSD, không chỉ liều lượng cao mà còn sử dụng chung cả hai thứ một lúc.

Vậy thì chắc chắn là người chết đã ăn trước rồi mới tiêm ma túy.

Bên cạnh đó, sau khi nạn nhân tử vong, thành phố Giang đã có một trận mưa lớn rửa trôi hết phần lớn bùn đất trên người và giày của cậu ta, thế nhưng dù mưa lớn đến thế nào thì cũng sẽ sót lại một lượng ít bùn đất.

Thế nhưng chỉ có thể tìm được mẫu đất ở trường đua ngựa trên ủng của người chết, hoàn toàn không có mẫu đất ở khu bảo tồn thiên nhiên, cũng có nghĩa là người chết không hề tự đi vào đây.

Vì thế phiên bản thật sự phải là người chết bị người ta tiêm ma túy ở nơi khác, ví dụ như câu lạc bộ cưỡi ngựa, còn uống rượu vào, sau đó, bị đưa xác tới khu bảo tồn thiên nhiên, sắp đặt hiện trường, nguy trang thành hiện trường giả uống rượu hôn mê trong rừng, sau đó bị thú hoang tấn công mà chết.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Nói thế thì người quản lý rừng đang nói dối, anh ta hoàn toàn không hề nhìn thấy người chết đi vào rừng. Người chết đã bị khiêng vào đó.”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Vậy đấy, đúng ra đã phải chứng thực được chuyện này lúc thu thập chứng cứ rồi nhưng hôm trước vừa có mưa, trùng hợp lại giúp cho hung thủ. Mưa không chỉ xối trôi phần lớn dấu chân mà còn làm trôi luôn rất nhiều vật chứng vi lượng. Đúng là chúng tôi có phát hiện một số dấu chân ở hiện trường nhưng về cơ bản đều không hoàn chỉnh, đến cả hoa văn dưới đế giày cũng trôi đi hết, hoàn toàn không cách nào chứng thực được là vết giày của hung thủ hay là của người chết.”

Lục Nghiễm nói tiếp: “Hơn nữa hung thủ hiểu rất rõ tình hình bên trong, cố ý vứt thi thể vào nơi sâu, chỗ đó đôi lúc sẽ có thú hoang mò tới, hơn nữa răn rết côn trùng cũng nhiều, hung thủ muốn dùng những sinh vật này làm đồng lõa của mình để phá hoại chứng cứ trên thi thể.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà tôi vẫn chỉ có một câu duy nhất, con người

biết nói dối, chứng cứ thì không. Ví dụ như chuyện hung thủ tiêm Phenobarbital cho người chết: Nếu thi thể này bị phát hiện muộn hơn chút nữa, LSD mà cậu ta tiêm vào lúc còn sống rất có thể sẽ bốc hơi hết sạch nhưng Phenobarbital thì không dễ phân giải và biến mất, chỉ cần từng tiêm vào là sẽ để lại dấu vết. Trước kia từng có vụ án xét nghiệm ra được Phenobarbital trong xương cốt đã mai táng hai mươi lăm năm. Vì thế nên là lười trời lồng lộng, thừa mà khó thoát.”

Lục Nghiễm ngẩn người rồi khẽ cười thành tiếng: “Đúng là như vậy.”

Tiết Bồng có chút đắc ý, không nhịn được cười theo.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc lại hoà hợp dễ chịu.

Cho tới khi một tiếng ho khẽ hết sức không biết điều vang lên từ phía bên kia bàn thí nghiệm: “E hèm!”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm khựng lại cũng lúc rồi lại cùng quay đầu đi, nhìn sang Quý Đông Duẫn, Mạnh Nghiêu Viễn và Phùng Mông đã đứng lên không biết từ khi nào.

Còn tiếng ho khẽ kia phát ra từ chính miệng Mạnh Nghiêu Viễn.

Phùng Mông dù gì cũng là người lớn trên trước, con người hay giữ kẽ, thường ngày cũng đã quen nghiêm túc, dù có vui vẻ mừng rỡ cỡ nào cũng sẽ không thể hiện ra quá, lúc này cũng chỉ đang trông rất dịu dàng, giống như một người cha hiền từ.

Mạnh Nghiêu Viễn thì vẫn nháy mắt tặc lười như thường lệ.

Quý Đông Duẫn thì cứ như vừa xem được thứ gì đó hay ho lắm lắm, lúc này còn không quên nhắc nhở: “Hai anh chị ơi, bọn tôi còn ở đây này.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm: “...”

Cả căn phòng lại lặng thinh.

Lục Nghiễm hắng giọng, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, bình thản không chút sượng sùng, lại còn nói: “Hiện giờ đã xác định được tính chất vụ án rồi thì chúng tôi sẽ chuẩn bị đi bắt người quản lý, mong là có thể tìm được nhiều manh mối hơn qua lời khai của anh ta.”

“Đợi đã,” Tiết Bồng đột nhiên ngược mắt lên nói: “Tôi vừa mới nghĩ tới có thể là trong căn nhà nhỏ để nghỉ ngơi của nhân viên quản lý sẽ phát hiện ra được một số thứ. Hay là để bên kiểm nghiệm dấu vết đi cũng?”

Lúc nói, Tiết Bồng cũng quay đầu có mục đích về phía Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn ngó người, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Lục Nghiễm đã nói với Phùng Mông: “Cũng có lý. Trưởng khoa Phùng, cháu muốn Mạnh Nghiêu Viễn đi cùng bọn cháu, chú thấy có được không ạ?”

Phùng Mông cười: “Tất nhiên rồi, trò Mạnh, trò đi chung đi.”

Lục Nghiễm kiểm tra thời gian rồi đi ra ngoài: “Vậy được, mười phút sau gặp ở bãi đậu xe.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “...”

Tác phong như vũ bão của Lục Nghiễm đã làm Mạnh Nghiêu Viễn phải khiếp đảm, y còn không có cơ hội hé miệng đã cảm thấy một cơn gió quật qua trước mắt, quay đầu nhìn lại thì Lục Nghiễm đã biến mất sau cánh cửa.

Tất nhiên là Mạnh Nghiêu Viễn không dám chần chừ, chạy trốn về khoa kiểm nghiệm dấu vết kiểm tra hộp dụng cụ ngay lập tức.

Phùng Mông lắc đầu rồi cũng đi ngay.

Trong phòng chỉ còn lại Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn.

Tiết Bồng không nói gì, vô cảm thu dọn đồ đạc trên bàn thí nghiệm.

Sau khi im lặng mấy giây, Tiết Bồng mới ngược mắt, bắt lực nhìn vào mắt Quý Đông Duẫn đang đứng đó nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt nửa cười nửa không, cô hỏi: “Làm sao?”

Quý Đông Duẫn nhún vai: “Tôi không có nói gì hết nha.”

“Nhưng mà ánh mắt anh nói thay anh rồi.”

Quý Đông Duẫn lại cười: “À, tôi chỉ muốn ca ngợi tí thôi ấy mà, dưới sự lãnh đạo anh minh của đội phó Lục, chi đội lại nhanh chóng sắp lập được công nữa rồi.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm lập tức về lại chi đội, thuật lại nhanh kết quả vừa thảo luận ở phòng thực nghiệm cho nhóm Hứa Trăn nghe.

Mọi người nghe xong đều chấn động, Lý Hiểu Mộng thậm chí còn vô thức: “Em nổi hết da gà lên rồi đây này...”

Lục Nghiễm ngồi xéo bên mép bàn, sắp xếp nhiệm vụ một cách rõ ràng, logic: “Phương Húc, Hứa Trăn, hai người đến câu lạc bộ cưỡi ngựa thăm dò trước xem, đừng để lộ nghề nghiệp. Nếu thi thể vô danh ở khu bảo tồn thiên nhiên và Lý Thành Kiệt đều từng đến đó, vậy thì chắc nhân viên sẽ biết được một chút tình hình, nói bóng nói gió thăm dò thử xem.”

“Xuân Dương, cậu đưa thêm vài người theo tôi đến khu bảo tồn thiên nhiên, mục tiêu lần này là để bắt người quản lý, hoàn thành công tác

thu thập chứng cứ trong ngôi nhà nhỏ.”

“Hiếu Mộng, cô ở lại tổ, liên lạc với các phân cục xin thông tin báo án có người mất tích mất ngày gần đây. Xem xem có ai có tuổi tác và chiều cao tương tự với người chết không.”

Cả đội: “Vâng, đội phó Lục!”

Chưa tới mười phút, cả đội của Lục Nghiễm đã rời khỏi chi đội.

Những chuyện sau đó diễn ra rất nhanh.

Đến trưa đã hoàn thành xong công tác tái cấu trúc hồ sơ của người chết, khuôn mặt lúc còn sống của người chết đã được hoàn nguyên lại tám mươi phần trăm.

Suy đoán kết hợp thêm tuổi tác và chiều cao đã được xác định của người chết, Lý Hiếu Mộng nhanh chóng liên lạc với các phân cục, tìm được thông tin người mất tích tương tự, hơn nữa thời gian báo án là vào thứ Hai, cũng chính là hai ngày sau khi người chết mất tích.

Sau khi kiểm tra lại thông tin báo án, tên thật của người chết chính xác là Trình Lập Huy nhưng chỉ có mười bảy tuổi, đến tháng sau mới đủ tuổi thành niên.

Lý Hiếu Mộng nhanh chóng thông báo tin tức cho Lục Nghiễm và phòng thực nghiệm, Lục Nghiễm bèn nói Lý Hiếu Mộng lập tức liên lạc với người báo án đến Cục Cảnh sát lấy lời khai.

Ở bên khác, đến hai giờ chiều, Tiết Bồng mới hoàn thành công việc, cô đứng dậy vận động một lúc rồi xin phép Phùng Mông xuống lầu mua đồ ăn vặt.

Tiết Bồng ra khỏi phòng thực nghiệm, cô đi rất chậm, cúi gằm mặt suốt dọc đường, vừa đến tạp hoá đã nhìn thấy Lý Hiếu Mộng vừa mua nước xong.

Lý Hiểu Mộng nhìn thấy Tiết Bồng thì vội nói: “Ấy, Tiết Bồng, may quá cô ở đây, tôi đang định đi tìm cô đây...”

Tiết Bồng: “Có chuyện gì thế?”

“Chuyện là thế này, người báo án vụ của Trình Lập Huy đến rồi, tôi đang vội về để lấy thông tin, nói cho cô biết trước. Tôi mới lấy được báo cáo kiểm nghiệm đây, chưa kịp đọc hết thông tin, nếu lát nữa người báo án hỏi tôi một vài vấn đề về mặt này thì có thể cần cô tới giải thích.”

“À, không vấn đề gì, tôi mua ít bánh quy rồi sang ngay.”

“Được, thế cảm ơn cô nhiều nhé!” Lý Hiểu Mộng cười nói, quay người đi mấy bước, chưa được bao lâu lại quay trở lại, hình như vừa nhớ ra được gì đó.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Còn gì nữa sao?”

“Ừm, có chuyện này tôi cũng không chắc, nhưng mà nghĩ lại thì vẫn phải nhắc cô, chuyện là thân thế và gia cảnh của người báo án có hơi đặc biệt, lúc tôi vừa nghe tới tư liệu của chị ấy cũng có chút bất ngờ...”

Tiết Bồng vừa quét mã QR vừa hỏi: “Đặc biệt cỡ nào cơ?”

Đợi Tiết Bồng lấy bánh quy xong, Lý Hiểu Mộng kéo cô ra mấy bước, lúc này mới nhỏ giọng lầm bầm: “Người báo án này trước đây là chuyên gia tư vấn tâm lý, rất rõ về tâm lý tội phạm, lúc trước từng bị xử lý hình sự nhưng sau khi bị xử lý xong lại từng giúp hai phân cục phía dưới phá vài vụ án nhờ vào tâm lý tội phạm, khi đó nổi tiếng lắm! Nay, nói tới đây tôi hơi ngại chết được ấy, lát nữa nói chuyện phải cẩn thận...”

Ban đầu Tiết Bồng không chú ý mấy, dù người kia có thân thế hiểm

hóc cớ nào cô cũng sẽ làm theo quy tắc, nhưng lúc này nghe Lý Hiểu Mộng nói thế, trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện một dáng vẻ, lập tức sống người.

Bị xử lý hình sự, giới tâm lý tội phạm, giúp phân cực phá án...

Khắp thành phố Giang ngoài người đó ra, cô không thể nghĩ ra được ai khác.

Tiết Bồng thở dài, cố giữ vẻ trấn tĩnh, bình thản hỏi: “Người mà cô nói, có phải họ Cố không?”

Lý Hiểu Mộng: “Ấy, cô đoán được nhanh thế!”

Từ ngữ trong chương:

Vụ án tìm được Phenobarbital trong xương được chôn vào hai mươi lăm năm trước được nhắc tới trong chương là có thật, có vụ tìm được trong xương có thời gian tử vong là bảy năm, mười mấy năm và hai mươi lăm năm.

Vẻ ngoài của ruồi trâu rất giống ong, thoát nhìn hoàn toàn không giống ruồi, cũng không có biện pháp bảo hộ tốt ở nơi hoang dã, chỉ có thể mặc áo dài tay.

Ấu trùng cấp 1, 2, 3 là cách phân hoá tuổi trước khi trưởng thành, vì với các loài côn trùng khác nhau, thời gian cũng sẽ có chênh lệch, với các giống ruồi bình thường là một tới hai ngày, trong điều kiện nhiệt độ thích hợp sẽ là khoảng một ngày, ở nơi hoang dã khá lạnh, thời gian sẽ dài hơn một chút.

Chương 51

Trên đường đến Chi đội Hình sự cùng Lý Hiểu Mộng, trong đầu Tiết Bồng cứ không ngừng lục tìm lại.

Cô đang nghĩ không biết bây giờ Cố Dao đã thay đổi như thế nào, đã mập lên hay gầy đi, có thông minh, sắc bén, quan sát chi tiết như trước kia không?

Thật ra Tiết Bồng đã không còn nhớ lắm về vẻ ngoài của Cố Dao, lần cuối cùng họ gặp nhau, cô vừa tròn mười bảy, Cố Dao cũng chỉ hai mươi bốn tuổi.

Tính ra thì bây giờ Cố Dao đã ba mươi ba rồi.

Thành phố này rất dễ khiến người ta quên đi nhiều chuyện, dù hiện tại có rất nhiều nơi ở của người dân vẫn là nhà đất do Địa Ốc Thừa Văn khởi công, sáu năm trước, khi tập đoàn công ty giàu có và nhiều kẻ thù này đột nhiên sụp đổ, người dân cũng đều hóng hớt hết sức nhiệt tình.

Thế nhưng tin tức có nóng sốt đến mấy cũng chỉ là một cơn gió, rít tới rồi lại rít đi, dù là bóng đen liên hoàn có chấn động một thời đến độ nào thì hiện giờ cũng đã ít còn ai nhắc tới.

Người lớn thì chớp mắt đã bỏ lại sau lưng, người trẻ thì không hề hay biết gì.

Tiết Bồng nhớ rất rõ, lúc chuyện đó xảy ra cô đang học đại học, thường xuyên nghe các đàn anh xung quanh nhắc tới các vụ án đăng sau Địa Ốc Thừa Văn ví dụ như buôn bán nội tạng, nhà máy

điều chế ma túy nguy trang thành công ty điều chế dược phẩm, thuê sát thủ giết người, tập đoàn bán dâm cao cấp vân vân.

Thế nhưng lúc đó cô chẳng hề hứng thú bao nhiêu với việc này, nghe có vẻ cũng quá xa vời với cuộc sống của mình, có hơi thiếu thực tế.

Cho đến khi cô nghe thấy một cái tên: Cố Dao.

Cố Dao, con gái duy nhất của Cố Thừa Văn, chủ tập đoàn Địa Ốc Thừa Văn, một thiên kim tiểu thư có thể nói là nhân vật làm mưa làm gió nhất thành phố Giang lúc bấy giờ, chỉ cần cô bằng lòng, doanh nghiệp của nửa thành phố Giang đều nguyện đổ gục trước mặt cô.

Thế nhưng Cố Dao không muốn đi một con đường bình thường mà lại còn hết sức có cá tính, cứ muốn chứng minh bằng thực lực của mình, cô là người có khả năng làm “khuyh quốc khuyh thành”.

Cô chính là người đã chính tay đập đổ cả vương quốc do Cố Thừa Văn tạo dựng nên, cũng đã lôi ra được vụ án liên hoàn ẩn náu nhiều năm ở thành phố Giang.

Trong vụ trọng án liên hoàn đó dính líu tới toàn là người thân và bạn bè của Cố Dao, tất cả mọi người đều cảm thấy cô điên mất rồi, vì trong quá trình huỷ hoại tất cả mọi thứ đó, bản thân cô cũng không khỏi lún sâu vào, cùng đồng mưu với kẻ thù.

Đúng vậy, Cố Dao đã phạm tội hình sự nhưng tòa án và chính phủ đều nể tình công lao cô trợ giúp phá án, thu thập tội chứng, lại còn quân pháp bất vị thân, cũng không hề thừa cơ che giấu và tẩy trắng tội trạng của mình, còn lựa chọn tự thú, vì thế cuối cùng đã xử nhẹ tội.

Từ Thước, luật sư của cô cũng là luật sư hình sự có quyền thế mạnh nhất khi ấy đã phải vất hết óc vào vụ án này.

Khi ấy nhiều người đều bảo Từ Thước giúp Cố Dao trong vụ kiện này là để thành danh sau một trận.

Cũng có người nói thật ra hai người đã hẹn hò lâu rồi, chỉ là không công khai.

Lúc đó trên mạng còn có đăng tải một vài hình ảnh chụp bên ngoài Cục Cảnh sát, một đám phóng viên chụp ảnh điên cuồng, còn trong vòng vây đó, Từ Thước ôm chặt lấy vai Cố Dao suốt dọc đường, bảo vệ cô thật kín đáo.

Nhưng dù có thế nào thì cuối cùng Cố Dao vẫn trở thành người duy nhất “toàn vẹn rút lui” trong cả vụ án liên hoàn.

Có người nói cô thắng thật ghê gớm, dùng sức lực một mình để hy sinh tất cả mọi người, bản thân mình thì phải “sạch sành sanh”.

Cũng có người nói cô đã điên loạn hoàn toàn, lật đổ cả một đế chế chỉ để đổi lại một thân một mình.

Những phân đoạn hồi ức kia tuôn chảy vào đầu óc Tiết Bồng, cho đến khi đi tới được tòa hình sự với Lý Hiểu Mộng, đến bên ngoài phòng thẩm vấn của Chi đội Hình sự, được Lý Hiểu Mộng nhắc nhở, cô mới bừng tỉnh.

“Xin lỗi, tôi hơi mất tập trung, vừa nãy cô đã nói gì cơ?” Tiết Bồng hỏi.

Lý Hiểu Mộng nói: “Tôi chỉ nhắc cô là đã tới rồi thôi, bây giờ tôi chuẩn bị đi vào lấy thông tin, cô đi với tôi hay là đợi lúc tôi cần thì gọi cô?”

Lý Hiểu Mộng biết con người Tiết Bồng trước giờ khá lạnh nhạt, không có hứng thú với mấy chuyện lấy lời khai như thế này, sợ cô ngồi một lúc lại chán nên đưa ra hai lựa chọn.

Ai ngờ Tiết Bồng chỉ hơi sững lại rồi nhanh chóng quả quyết: “Tôi vào với cô.”

Lý Hiểu Mộng: “Cô chắc chứ?”

“Ừm, yên tâm đi, tôi sẽ không làm phiền mọi người làm việc đâu, tôi chỉ nhìn thôi.”

“Ừ, vậy cùng vào thôi.”

Thật ra vào giây phút Tiết Bồng bước vào phòng thẩm vấn, cô không hề nhìn vào Cố Dao đã đợi bên trong từ lâu, cô chỉ cụp mắt, ngồi xuống ở một góc phía sau Lý Hiểu Mộng và một cảnh sát phụ trách lấy thông tin khác, cứ như làm nèn.

Đến lúc Lý Hiểu Mộng và Cố Dao tự giới thiệu xong, chính thức bắt đầu trình tự lấy lời khai, Tiết Bồng mới khẽ hít vào một hơi, chậm chậm ngước mắt, muốn dùng vẻ mặt điềm tĩnh nhất để tiếp đãi người phụ nữ có khi đã nhận ra mình từ nãy tới giờ.

Cũng chính ánh mắt này đã khiến Tiết Bồng thấy chấn động trong lòng, có chút kinh ngạc, có chút thân quen nhưng nhiều hơn hết là xa lạ.

Cố Dao bây giờ hoàn toàn khác trước, mái tóc chấm vai trước kia giờ đã biến thành tóc ngắn, hơn nữa trông cô còn gầy hơn trước kia, thậm chí là có chút trơ xương, may là dáng xương của cô đẹp bẩm sinh, đủ để bù lại được, tuy gầy nhưng không hốc hác.

Da của Cố Dao rất trắng trẻo, ánh mắt bình thản như trước kia, không có chút biểu cảm, dường như tất cả mọi thứ đều đã trầm xuống, không có gì đáng để cô vui mừng hay buồn bã nữa.

Cô nói chuyện rất mạch lạc, cũng rất để ý tới cách dùng từ, thậm chí còn có chút bệnh nghề nghiệp tư vấn tâm lý.

Cố Dao vẫn chưa nhìn sang phía Tiết Bồng, dường như chưa để ý tới trong phòng còn có một người, hoặc có thể nói là cô không hề để

ý, từ đầu tới cuối cô chỉ toàn tập trung vào câu hỏi của Tiết Bồng.

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng lấy ảnh chân dung bên phòng thực nghiệm cung cấp cho Cố Dao xác nhận, đây là ảnh phác hoạ dựa theo tái cấu trúc xương mặt của người chết.

Khi Cố Dao nhìn thấy bức ảnh mô phỏng, khuôn mặt cô cuối cùng cũng xuất hiện chút biểu cảm nhỏ, có chút kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Đúng là rất giống Trình Lập Huy, chắc là thằng bé.”

Lý Hiểu Mộng lại đưa cho Cố Dao xem các tư liệu khác của Trình Lập Huy như chiều cao, cân nặng khi còn sống được suy đoán, quần áo tóc tai vân vân, tất cả các thông tin đều trùng khớp.

Cố Dao nhắm mắt thờ dài, tiếp đến mới nhìn Lý Hiểu Mộng mà hỏi: “Cảnh sát Lý làm ơn cho hỏi, tôi có thể nhìn hình ảnh lúc phát hiện ra thằng bé được không?”

Lý Hiểu Mộng hơi khó xử: “Chúng tôi phát hiện ra thi thể của Trình Lập Huy ở nơi hoang dã, hơn nữa còn qua mất hai ngày, vì thế nên thi thể bị phá hoại rất nghiêm trọng, hoàn toàn không nhận dạng được là ai. Hơn nữa chúng tôi lo người nhà nhìn thấy sẽ sốc, vì thế thường sẽ không đưa ra...”

Cố Dao: “Thực ra thì lúc nãy nhìn thấy bức ảnh mô phỏng đó tôi đã tưởng tượng được rồi. Hơn nữa lúc báo án, tôi đã chuẩn bị tâm lý. Cho hỏi, thằng bé chết như thế vào vậy?”

Lý Hiểu Mộng thờ dài: “Hiện giờ về cơ bản chúng tôi có thể xác định được Trình Lập Huy tử vong do tiêm ma túy, sau đó bị đưa xác tới khu bảo tồn thiên nhiên. Chúng tôi đang dốc hết sức tìm ra hung thủ.”

Cố Dao không nói gì, chỉ cúi gằm mặt, khó giấu được thốn thức.

Im lặng vài giây sau, Lý Hiểu Mộng lại nói: “Tiếp theo tôi muốn xin chị thuật lại một số hoạt động trước khi chết của Trình Lập Huy cũng

như quan hệ giữa hai người, bố mẹ cậu ấy thì sao, vì sao người báo án lại là chị, chúng tôi mong chị có thể cung cấp chi tiết và nhiều thông tin một chút, nhất là các mối quan hệ của Trình Lập Huy, những thông tin này sẽ có ít cho việc phá án của tôi.”

Cố Dao chậm chậm gật đầu nói: “Trình Lập Huy không có bố mẹ, nó từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện Lập Tâm. Trước kia tôi có một người bạn, khi còn sống anh ấy cũng là trẻ mồ côi ở Lập Tâm, khi lớn lên, anh ấy đã thành lập quỹ từ thiện cho cô nhi viện này, sau đó anh ấy mất, quỹ này được giao cho tôi quản lý. Mỗi năm nay ngoài việc quản lý quỹ, mỗi tuần tôi đều dành ba, bốn ngày sống ở Lập Tâm. Lúc tôi biết Trình Lập Huy, nó còn chưa tới mười lăm tuổi nhưng tôi nhận ra thằng bé có vấn đề tâm lý nghiêm trọng, rất nổi loạn, tất cả những việc này đều có liên quan đến thời thơ ấu của nó.”

Cố Dao nói năng chậm rãi lại mạch lạc, góc độ mô tả của cô cũng bắt đầu theo quá trình từ nhỏ đến lớn của Trình Lập Huy, tuy từ ngữ không trau chuốt nhưng đủ để người nghe hình dung được trong đầu tổng thể về cuộc sống của Trình Lập Huy sau khi nghe xong.

Theo lời Cố Dao, tính cách của Trình Lập Huy rất hiếu thắng, luôn mong muốn sống độc lập, muốn nhanh chóng trưởng thành, bước ra ngoài xã hội, thực hiện cái tôi của mình, những suy nghĩ nóng lòng này đều là nguyên nhân thúc đẩy tính cách nổi loạn của cậu.

Quy tắc giáo dục khép kín của cô nhi viện Lập Tâm hết sức nghiêm khắc, bởi ở đây có nhiều đứa trẻ với nhiều tính cách khác nhau, khó mà thống nhất quản lý được, vì thế các thầy cô giáo trong đó đã sử dụng cùng một tiêu chuẩn quản lý với bọn trẻ chính là “nghe lời”.

Khi còn bé, những đứa trẻ vẫn còn chưa hiểu lắm về mọi chuyện, tất nhiên sẽ nghe lời người lớn, khi chúng dần lớn lên, bắt đầu có suy nghĩ của riêng mình, khi dần xuất hiện yếu tố kháng cự, chúng sẽ thầm thắc mắc trong lòng.

Những thắc mắc này lại bị người lớn đàn áp một cách “cường

quyền”, khiến trẻ bắt đầu không nể phục.

Thế nhưng con trẻ vẫn biết nhìn sắc mặt của người lớn, thấy nắm đấm của mình không mạnh như người lớn được, khi kháng cự cũng không có hiệu quả, dần dần sẽ trở thành phục tùng ngoài mặt, chống đối trong lòng.

Tâm lý tương phản dữ dội thế này cuối cùng sẽ trở thành nổi loạn.

Chúng càng lúc càng tích tụ nhiều hơn, đợi đến khi cuối cùng cũng không nén được nữa, hoặc đến cuối cùng chúng đã có được khả năng phản kháng, thứ nổi loạn này sẽ không thể nào xử lý nổi được nữa.

Cố Dao nói: “Trước kia, việc quản lý Lập Tâm đều sẽ được giao cho các thầy cô phía viện trưởng, cho đến hai năm trước, tôi nhận ra được vấn đề này càng lúc càng nghiêm trọng nên mới tự mình làm lấy. Trình Lập Huy là đứa có vấn đề nghiêm trọng nhất trong số đám trẻ lớn từ mười tuổi trở lên. Thật ra thằng bé rất muốn tự lực cánh sinh, mỗi cuối tuần đều sẽ làm thêm, có lúc còn ngủ ngoài đường. Nhưng nó rất có trách nhiệm, đêm nào không về Lập Tâm là nó đều nhắn tin cho tôi. Bên cạnh đó, thằng bé cũng giúp chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn ở Lập Tâm, thấy nó không nghe lời, cứng đầu thế thôi nhưng nó lúc nào cũng khuyên ngăn mấy đứa trẻ nhỏ hơn, còn khích lệ bọn trẻ nhất định phải học đại học.”

“Thằng bé Trình Lập Huy trưởng thành rất sớm, cũng có rất nhiều mưu toan nhưng nó cứ đi làm thêm ở ngoài miết, tôi thường hay khuyên răn nó là có nhiều thứ nhất định không được động vào, nó cũng bảo đảm với tôi hết lần này đến lần khác, tuyệt đối sẽ không dính vào mại dâm, ma túy với bài bạc. Vì thế ban nãy nhìn thấy số tư liệu đó, tôi rất hết hoảng, tôi không tin thằng bé sẽ hút ma túy.”

Nghe đến đây, Lý Hiểu Mộng hỏi: “Vậy chị Cố cho tôi hỏi, chị có biết chuyện Trình Lập Huy từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa không, cậu ấy đến đó làm gì?”

“Nó làm thêm ở đó, tôi cũng mới biết tháng này.” Cố Dao nói: “Tôi từng tiếp xúc với một vài hội viên ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi biết môi trường trông đó quá ư là phức tạp, người xử lý tình huống trơn tru cũng chưa chắc ứng phó được, huống hồ gì là Trình Lập Huy, nó va chạm với xã hội chưa nhiều, lại còn nhỏ, không đủ kiên định, tiếp xúc với đám người giàu ấy không có lợi cho nó.”

“Lúc vừa mới biết thằng bé làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi cũng rất bất ngờ. Tôi có nhờ người hỏi thăm thử, biết được lúc phỏng vấn, Trình Lập Huy nói là mình đã hai mươi lăm tuổi, lúc này tôi mới biết nó đã dùng căn cước giả. Sau khi biết được, tôi có nói chuyện với nó, mong nó có thể đổi việc, tôi cũng sẽ tích cực tìm việc giúp nó, bảo đảm công việc này cũng có thể giúp nó mở mang tầm mắt. Thằng bé đồng ý rồi nhưng nó bảo đã làm phải làm cho trót, ít nhất phải làm xong tháng này. Nhưng mà tôi không ngờ còn chưa tới một tháng mà nó đã mất tích rồi.”

Nói đến đây, Cố Dao khẽ thở dài, cô hơi cau mày: “Thật ra trước khi báo án, tôi từng hỏi thăm người ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, họ bảo lần cuối nhìn thấy Trình Lập Huy là vào thứ Bảy, thế nhưng tôi đợi mãi đến tận thứ Hai cũng chẳng thấy Trình Lập Huy liên lạc với tôi, gọi điện nó cũng không nghe. Lúc đó tôi đã biết nó đã gặp phải chuyện gì rồi.”

Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Vậy chị đã từng bao giờ nghe Trình Lập Huy nhắc tới cậu ấy có quen bạn bè gì hay là cãi cọ với ai ở câu lạc bộ cưỡi ngựa không?”

Cố Dao hồi tưởng lại rồi nói: “Cãi cọ thì chưa nghe tới nhưng mà mấy tháng trước có lần nó rất mừng rỡ kể với tôi, nó có giúp một người khách ở chỗ làm, người đó thấy nó rất có năng lực, còn định giới thiệu những công việc khác cho nó nữa. Tôi mới buột miệng hỏi nó là khách thế nào. Tự xưng nó là làng tránh, nói với tôi là chỉ là khách bình thường mà thôi, không có gì đặc biệt. Lúc đó tôi không để ý mấy nhưng bây giờ nghĩ lại, người khách kia chắc có lẽ là hội viên

cao cấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, còn có thể nổi trội trong đám khách nhà giàu, chắc chắn là thân thể không đơn giản. Nhưng mà vấn đề cũng nằm ở đây, tôi nghĩ...”

Nói đến đây, Cố Dao bỗng ngừng lại rồi lại bảo: “Xin lỗi, tôi không nên thêm vào phân tích cá nhân của mình, những điều này đều quá chủ quan.”

Lý Hiểu Mộng nói: “Không sao, chị cứ tiếp tục, cứ việc nói ra, chúng tôi sẽ cân nhắc việc có tham khảo hay không.”

Lúc này Cố Dao mới tiếp: “Vì công việc trước kia của tôi có tiếp xúc với không ít những người trong giới này, tôi hiểu tâm lý và trạng thái của họ. Nếu đổi lại là bất cứ hội viên cao cấp nào khác, khi được nhân viên cung cấp dịch vụ và giúp đỡ, họ đều sẽ thấy là việc hiển nhiên, lại còn quá quen với việc này. Bởi vì trong thế giới của họ, biểu hiện ra sức thể hiện này là biểu hiện của nhân vật nhỏ bé muốn dựa vào đó mà giành lấy cơ hội, khắp nơi đều là vậy. Thế nhưng khi Trình Lập Huy nói về người khách này, tôi có thể thấy người này không chỉ nhìn thẳng bé bằng con mắt khác mà còn chủ động bảo sẽ cung cấp cơ hội việc làm cho nó. Tôi sẽ vô thức mà cho rằng đây tuyệt đối không phải là một công việc tốt lành gì.”

“Mặt khác, nếu đây là công việc tốt, Trình Lập Huy cũng sẽ không cố tình tránh né khi tôi hỏi nó. Nhưng mà lúc đó tôi không hề biết nó làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi nghĩ là những việc đại loại như thu ngân trong siêu thị, vì thế khi đó tôi cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế.”

Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Vậy tại sao chị lại đoán đó là hội viên cao cấp, cũng có thể là hội viên phổ thông chứ.”

Cố Dao nói: “Thông thường thì với những người khách tự cho là mình có tiền, sau khi vào đây họ sẽ nhận ra hoá ra còn rất nhiều người giàu có hơn mình. Cũng có rất nhiều người vào đây để móc nối quan hệ. Trong môi trường như thế, dù là khách hay là nhân viên thì tâm trạng của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng, cảm giác nổi trội sẽ sụp

đổ, áp lực sẽ nặng hơn, sẽ vô thức đi sâu si, có nhiều nhân viên còn sẽ so đo với nhau những chuyện lặt vặt như hôm nay mình dắt ngựa cho ai, phú hộ nào giao ngựa cho mình sẵn sóc.”

“Ban nầy tôi có nói, Trình Lập Huy là đứa trẻ rất hiếu thắng, vì thế người có thể khiến nó vui vẻ hứng khởi không chỉ là hội viên cao cấp mà có thể còn là nhân vật khá có tiếng tăm hiện tại.”

Lý Hiểu Mộng lật sơ tư liệu, có tận mấy trang báo cáo kiểm nghiệm do phòng thực nghiệm đưa tới, báo cáo của mỗi khoa cũng đều có đủ, cô vừa tìm vừa nói: “Chúng tôi cũng có một số kết quả kiểm nghiệm liên quan đến câu lạc bộ cưỡi ngựa...”

Cố Dao cũng nhìn theo trên báo cáo.

Cho đến khi Tiết Bồng ngồi ở một góc đột nhiên đứng dậy, đi đến cạnh Lý Hiểu Mộng rồi nói khẽ: “Để tôi làm cho.”

Lý Hiểu Mộng khựng lại, thấy Tiết Bồng lật sơ mấy trang, chìa ra một tờ báo cáo trong số đó.

“Cô đây là...” Vào lúc này, Cố Dao đột nhiên hỏi.

Lý Hiểu Mộng và Tiết Bồng đều khựng lại, Tiết Bồng không ngược mắt, chỉ cầm một cây bút chì, đánh dấu vài hàng quan trọng trên báo cáo.

Lý Hiểu Mộng giới thiệu đơn giản: “Đây là chuyên viên kỹ thuật của chúng tôi, không chỉ tham gia điều tra hiện trường vụ án của Trình Lập Huy mà còn tiến hành toàn bộ quá trình kiểm nghiệm sau đó.”

Nói đến đây, Lý Hiểu Mộng cup mắt, nhìn theo những chỗ Tiết Bồng đánh dấu rồi nói: “À, theo kết quả giám định thì chúng tôi đã kiểm nghiệm một số vật chứng vi lượng trên người Trình Lập Huy ví dụ như lông của giống ngựa nổi tiếng, mẫu đất ở trường đua ngựa, thêm nữa thì quần áo trên người cậu ấy đều là đồ hiệu, mang ủng leo

núi, tổng cộng giá của số đồ này cũng phải hơn sáu nghìn nhân dân tệ. Thế nhưng theo chúng tôi được biết, nhân viên làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa không hề có mức lương như thế này.”

Cố Dao nghe thấy thì hơi kinh ngạc: “Là những món trên ảnh đây sao? Tôi chưa thấy thằng bé mặc bao giờ.”

Lý Hiểu Mộng: “Có thể là chị nói đúng, trong môi trường như thế, con người sẽ vô thức đi so bì với nhau. Khoan nói đến chuyện người hội viên kia giới thiệu cho Trình Lập Huy công việc gì, ít nhất thì công việc này quả là đã khiến Trình Lập Huy kiếm được nhiều tiền hơn trong thời gian ngắn.”

Cố Dao không nói gì, chỉ nhắm mắt hít sâu một hơi, dường như cô đang cắn răng, cơ ở hai bên hàm cũng trượt theo.

Cả quá trình lấy thông tin kéo dài suốt một tiếng, Tiết Bồng và Cố Dao chẳng nói với nhau câu nào, cũng không nhìn thẳng vào mắt nhau.

Trên thực tế, Tiết Bồng có âm thầm chú ý tới Cố Dao mấy lần, nhận ra dường như Cố Dao chẳng có chút phản ứng nào khi nhìn thấy mình, cứ như nhìn thấy một nhân viên công chức xa lạ vậy, cảm xúc và biểu cảm thi thoảng thể hiện ra cũng đều là vì nhắc đến Trình Lập Huy.

Tiết Bồng lại bình thản cup mắt, đến lúc lấy xong thông tin, cô cùng Lý Hiểu Mộng và Cố Dao ra ngoài, luôn đi ở phía sau.

Cô nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh, mái tóc ngắn chín chắn của Cố Dao, trong lòng bỗng rối bời.

Dù không biết Cố Dao có phải đã hoàn toàn quên hết tất cả ký ức về cô hay không, cô đều đã từng chia sẻ với người này bí mật tận sâu đáy lòng của mình, còn có cả những thứ giấu kín trong tiềm thức mà đến bản thân cô cũng không nhận biết được.

Trong khoảng nửa năm dài từ sau khi Tiết Dịch mất, cô dường như không có gì là không nói với Cố Dao.

Chỉ là bây giờ lại hình như nhìn nhau không quen biết nữa.

Tiết Bồng mãi nghĩ ngợi những điều này, không khỏi thất thần.

Cho đến khi trước lúc rời đi, Cố Dao bỗng quay người nói với Lý Hiểu Mộng: “Cảnh sát Lý, tôi có thể nói vài lời với cô đồng nghiệp của cô không?”

Lý Hiểu Mộng sửng người, Tiết Bồng đang cụp mắt cũng nghe thấy mà hốt hoảng, vô thức ngước mắt, đụng phải ánh mắt của Cố Dao.

Người Cố Dao nói chính là cô.

Lý Hiểu Mộng hỏi: “Đã lấy xong ghi chép rồi, hai người...”

Cố Dao khẽ cười, đây là nụ cười đầu tiên của cô kể từ lúc bước vào Cục Cảnh sát: “Chúng tôi có quen nhau, cô ấy tên Tiết Bồng đúng chứ?”

Trong lúc nói, Cố Dao cũng đã quay người về phía Tiết Bồng.

Tiết Bồng sửng sờ, bỗng chốc không biết vì sao lòng có chút ngẩn ngơ, mắt cũng hơi cay cay.

Chỉ nghe thấy Cố Dao nói rằng: “Lâu quá không gặp em, Bồng.”

Tiết Bồng mấp má môi, tuy chậm mất nửa nhịp nhưng cũng mỉm cười, giọng có hơi khàn: “Lâu quá không gặp... chị khỏe chứ, chị Cố.”

Phần dành cho những bạn chưa xem “Lời nói dối ký sinh”:

Bổ sung cho các bạn chưa có ấn tượng với Cố Dao, cô ấy từng xuất hiện ở chương 2, là chuyên gia tư vấn tâm lý của Tiết Bồng.

Chương trên đã thuật lại sơ qua thân thế của cô ấy.

Phần dành cho những bạn đã xem “Lời nói dối ký sinh”:

Tình hình của Cố Dao khá là phức tạp, không thể nào không bị truy cứu trách nhiệm hình sự nhưng truy cứu quá nặng cũng không hợp lý, dù sao cô ấy đều không tham gia những chuyện như buôn bán nội tạng, chất cấm, vì thế sẽ không nói rõ đã xử lý thế nào, dù sao cũng đã hết chuyện rồi, quay lại với cuộc sống thôi.

Còn về mốc thời gian thì “Hồ sơ kỹ thuật hình sự” là câu chuyện sáu năm sau “Lời nói dối ký sinh”.

Chương 52

Tiết Bồng nói vài câu với Lý Hiểu Mộng rồi đi ra ngoài với Cố Dao.

Chỉ là ngàn lời muốn nói lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi chỉ đành nói: “Em còn tưởng chị quên em rồi.”

Cố Dao cười: “Sao mà quên được, em không khác trước kia mấy, tuy mặc cảnh phục nhưng chị vừa nhìn là nhận ra ngay. Cuối cùng em cũng đã làm được công việc mà em muốn rồi.”

“Đúng vậy.” Tiết Bồng khẽ cúi đầu: “Chị còn nhớ này.”

Cũng không biết vì sao trong lòng Tiết Bồng lại thấy rất lạ, nhìn thấy Cố Dao cứ như nhìn thấy “người thân” đã lâu trước kia, nhưng gặp nhau lại không biết nói thế nào.

Cô rất muốn hỏi những năm nay Cố Dao đã sống như thế nào.

Thế nhưng dù không hỏi, cô cũng có thể nhìn ra được, ngoài việc có gầy đi một tí, sắc mặt lại cũng không tệ, khi cười đôi mắt rất sáng, dường như không có phiền muộn gì.

Đến lúc hai người bước xuống toà nhà, đi về phía sân thể thao nhỏ, Tiết Bồng mới lên tiếng lần nữa: “Ban nãy em nghe chị nói, bây giờ chị đang quản lý cô nhi viện Lập Tâm, vậy chị còn làm chuyên gia tư vấn tâm lý không?”

Cố Dao nói: “Vẫn còn kiến thức chuyên môn nhưng chị đã không treo

bảng mở phòng khám nữa rồi, bây giờ chị chỉ nghiên cứu chủ yếu về tâm lý trẻ nhỏ và sức khỏe tâm lý vị thành niên.”

Tiếp đó, Cố Dao khẽ thở dài rồi lại ngược mắt khẽ cười: “Vì những gì đã trải qua những năm nay khiến chị hiểu được một chuyện.”

Tiết Bồng hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Thay vì tư vấn tâm lý cho người trưởng thành, chị bằng dồn hết tâm sức vào trẻ vị thành niên. Dù là tâm lý hay sinh lý đều hình thành do tích tụ lâu ngày. Có nhiều đau khổ đã sớm được ươm mầm từ lúc còn vị thành niên rồi, muốn giúp người khác thì phải bắt đầu từ cái gốc rễ.”

Tiết Bồng ngẩn người, không nói gì một lúc lâu.

Không phải cô không hiểu những gì Cố Dao nói, chỉ là không ngờ Cố Dao lại thay đổi nhiều tới vậy.

Trước kia, lúc họ quen biết nhau, Cố Dao trong mắt cô hăm hở khí thế, tự tin lại quyến rũ, không hổ danh là cô cả của Địa Ốc Thừa Văn.

Sau đó, các sự vụ đen tối liên quan đến Địa Ốc Thừa Văn đã độc chiếm trang nhất của các báo ở thành phố Giang suốt nhiều tháng, Cố Dao trong trí nhớ của cô lại dần trở nên mờ hồ, cứ như đã thành người lạ.

Dù thế nào cô cũng không làm sao tưởng tượng được lý do khiến Cố Dao một tay lật đổ hết cơ ngơi của gia đình mình, phải quyết tâm biết bao nhiêu mới có thể mạnh tay đến thế, quyết liệt đến thế, thậm chí có thể nói là cắt đứt hết tình thân, không chừa đường lui cho mình.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, hình như vẫn là cô ấy của ngày đó.

Tiết Bồng nhoẻn miệng cười nói: “Mấy năm nay em tiếp xúc với không ít vụ án, có rất nhiều vụ giống như chị nói ấy, mầm mống tội ác

ban đầu đã sớm được ươm xuống từ lúc vị thành niên rồi, chỉ là cứ tích mãi ở đó.”

Cố Dao nhìn ra đằng xa rồi lại khẽ thở dài: “Phải đấy, chị có người bạn, cũng phải kể cả chị nữa, đều từng trải qua chuyện như thế, vì thế sau đó chị lại nhìn thấy điều đó rõ hơn. Nhưng mà bây giờ chị không quyền thế, năng lực có hạn, cũng chỉ có thể làm mấy việc nhỏ nhoi như quản lý Lập Tâm cho thật tốt thôi.”

Nói đến đây, Cố Dao cúi đầu, mắt dần mờ đi.

Tiết Bồng thấy vẻ mặt của cô, biết chắc hẳn cô đã nhớ tới Trình Lập Huy, muốn an ủi vài câu nhưng lại không biết nói gì.

Cho đến khi Cố Dao ngược mắt nhìn cô: “Nói thật thì chị đã loáng thoáng có linh cảm về chuyện của Lập Huy. Nhưng mà chị cũng cứ lừa dối mình, không muốn nghĩ tới kết quả tồi tệ nhất. Cho đến khi chị mất liên lạc với thằng bé hai ngày, chị cuối cùng mới khẳng định trong lòng. Thật ra Lập Huy không phải đứa đặc biệt nhất ở Lập Tâm, tuy là chị mới quản lý hai năm nhưng cũng có nghiên cứu hồ sơ trước kia, chị phát hiện có không ít đứa trẻ đánh mất bản thân mình, sa vào con đường sai trái, trong số chúng, có đứa sau khi ra bước vào xã hội thì không còn liên lạc với cô nhi viện nữa, cũng có số ít người tài giỏi nhưng chị biết, có một số hạt mầm sớm đã được vùi trong lòng họ từ thuở thiếu thời, giống như là...”

Nói đến đây, Cố Dao ngừng lại, cười tự giễu rồi lại bảo: “Xin lỗi, chị không nên nhắc những chuyện này với em.”

“Không sao.” Tiết Bồng cũng cười: “Nhưng mà em cũng có hơi bất ngờ thật sự, không ngờ chị lại có hứng thú với tâm lý trẻ nhỏ và người vị thành niên.”

Cố Dao: “Độ tuổi phạm tội hiện giờ càng lúc càng thấp dần, nói thật thì có lúc đọc được những tin tức kia, chị thật sự không biết phải đồng cảm hay phải bùi ngùi. Dù là người trưởng thành phạm tội thì

cũng có nhiều động cơ là nằm ở thời niên thiếu. Hơn nữa mấy năm nay chị đã có nghiên cứu một vài vụ án, chị phát hiện rất nhiều tội phạm vị thành niên có tâm thái cảm thấy “vị thành niên” là một tấm chắn bảo vệ, chúng sẽ thấy rất nổi trội, cảm thấy đây là đặc quyền, dù sao thì phạm pháp rồi cũng sẽ có thể được xử nhẹ tội. Thật ra đây cũng là một kiểu biểu hiện của nổi loạn.”

Tiết Bồng nghe rất chăm chú, cho đến khi Cố Dao bỗng đổi chủ đề: “Rất nhiều đứa trong sổ chúng đều từng trải qua những chuyện như em, như chị, nhưng em là một trong số ít không lầm đường lạc lối, thậm chí em còn không hận đời vì chuyện trước đây, điều này có liên quan chủ yếu với cách thức giáo dục từ gia đình em.”

Tiết Bồng thoáng sửng lại: “Em có một người mẹ rất tốt, cũng có một người chị để noi gương. Tuy là bố em mất sớm nhưng ông ấy luôn là hình mẫu để chúng em học tập. Nói ra thì, em mới là đứa không có chí tiến nhất nhà, vì thế nên không lúc nào dám buông lỏng, phải cố gắng không ngừng, phải giỏi giang như họ.”

“Thế đấy, khả năng bắt chước của trẻ nhỏ là rất mạnh. Bố mẹ và chị em đã lấy mình làm gương, hoàn toàn không cần phải cất công dạy em gì cả, tự em cũng có thể học theo được.”

“Chị nói thế làm em nhớ tới một vụ án trước đó. Trong sổ những tội phạm đó, có người có xuất thân rất tệ, cũng có người có xuất thân rất tốt, bản thân họ ban đầu không phải là tội phạm bẩm sinh gì cả, chỉ là cứ sống trong hoàn cảnh giáo dục khá là “ác liệt”. Có người trong sổ đó có điều kiện kinh tế gia đình rất kém nhưng có người lại rất khá giả, dù là nuông chiều hay là đánh mắng, là mật ngọt hay là thạch tín thì nếu sử dụng trong một thời gian dài, cuối cùng kết quả đều như nhau, đều sẽ biến thành thuốc độc. Tội ác cũng chỉ là kết quả bắt buộc phải xuất hiện một lần, cứ như trúng độc mãn tính vậy, sớm muộn gì thì “độc tính” cũng sẽ phát huy tác dụng.”

“Trúng độc mãn tính sao?” Cố Dao ngạc nhiên cười: “Em so sánh thế cũng hay lắm, rất chuẩn xác.”

“Trước mặt chị thì em chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi.” Tiết Bồng bồng hơi ngượng, tiếp đó lại nói: “Phải rồi, vụ án này xong rồi em còn có thể đến tìm chị nói chuyện không?”

Cố Dao: “Tất nhiên là được rồi, nhưng mà chúng ta không còn là chuyên gia tư vấn tâm lý và bệnh nhân nữa mà là bạn bè, anh muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm chị.”

Cố Dao vừa nói vừa lấy điện thoại ra, trao đổi cách thức liên lạc với Tiết Bồng: “Nếu vụ án này cần chị cung cấp thông tin thì có thể gọi chị bất cứ lúc nào.”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cổng Cục Cảnh sát.

Tiết Bồng buột miệng hỏi: “Chị đi gì đến thế ạ?”

Cố Dao xem đồng hồ: “À, có người tới đón chị, chắc là sắp tới rồi.”

Đang nói chuyện thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã đậu ở đối diện, kế đó, một người đàn ông bước xuống từ trên xe, anh ta có dáng người rất cao, mặc một chiếc sơ mi sẫm màu với một chiếc quần suông cùng màu, tay áo xắn đến khuỷu tay, để lộ đường gân cánh tay khỏe khoắn.

Tiết Bồng và Cố Dao cùng quay đầu nhìn qua cổng Cục Cảnh sát.

Cố Dao vẫy tay với người kia rồi lại tạm biệt Tiết Bồng, nhanh chóng đi ra khỏi cổng.

Người đàn ông cũng đã băng qua đường đón Cố Dao, vừa thấy mặt đã cau mày hết sức không đồng tình, nhìn chăm chăm vào bộ quần áo mỏng manh trên người cô, đôi môi mỏng khế mấp máy như đang càm ràm Cố Dao.

Cố Dao hoàn toàn không để ý tới hắn, một tay vén tóc ra sau tai, đi thẳng sang phía đối diện.

Người đàn ông lại đi theo, lải nhải không thôi.

Tiết Bồng nghiêng đầu, nhìn toàn bộ cảnh này, cảm thấy khá thú vị.

Thật ra cô cũng có ấn tượng với người đàn ông này, tuy chỉ mới nhìn thấy ảnh trên báo nhưng cũng biết được đó là luật sư hình sự có tiếng ngang với Hàn Cố, một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng: Từ Thước.

Sau khi mặt trời lặn, đội của Lục Nghiễm cuối cùng cũng về tới Cục thành phố.

Người quản lý ở khu rừng đã bị đưa về thẩm vấn, hai cảnh sát đang lấy lời khai cho gã ngay lúc này.

Lục Nghiễm ngồi trong phòng làm việc của mình xem tài liệu, đúc kết lại những điểm quan trọng với bọn Phương Húc, Hứa Trăn, đang chuẩn bị đến phòng thẩm vấn xem tình hình.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào, báo cáo về tình hình lấy ghi chép lúc chiều.

Mấy người phía Lục Nghiễm nghe thấy người báo án là Cố Dao đều sửng sốt, ai ngờ Lý Hiểu Mộng lại nói: “À mà đội phó Lục, em thấy hình như Tiết Bồng với Cố Dao thân nhau lắm, trước khi Cố Dao đi, Tiết Bồng còn tiễn chị ấy nữa, em nghe mấy ông bác bên phòng tiếp dân nói là Tiết Bồng với Cố Dao còn đứng trước cửa nói chuyện một lúc lâu lắm, hai người vừa nói vừa cười...”

Lục Nghiễm không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng cũng khó tránh cảm thấy kỳ lạ.

Tính cách Tiết Bồng khá từ tốn, không quá thân thiết với ai, cũng không có nhiều bạn bè, hiếm khi có lúc nào chịu nói năng gì nhiều, đa phần đều chỉ trong những lúc thảo luận tình tiết vụ án, thế nhưng cô tuyệt đối không bao giờ nói quá nhiều với người báo án về nội dung vụ án, trước giờ cô luôn giữ kỹ bốn phận của mình.

Thế thì xem ra, chắc Tiết Bồng và Cố Dao đã quen biết nhau rất nhiều năm rồi.

Chỉ là phải đến tận khi gặp Tiết Bồng lần nữa, Lục Nghiễm mới giải đáp được thắc mắc này.

Lúc đó đã là tám giờ tối, Lục Nghiễm đến nhà ăn gọi một cái lẩu nhỏ, trong lúc nhà bếp nấu thì anh vừa ngồi đợi ở một chỗ cạnh đó vừa xem hồ sơ vụ án trong điện thoại.

Chưa được bao lâu đã liếc nhìn thấy một bóng người.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhìn vào Tiết Bồng.

Tiết Bồng hỏi ngay: “Hôm nay phải tăng ca tới khuya à?”

Lục Nghiễm nói: “Ừm, anh ăn cái rồi đi ngay.”

Tiếp đến lại bổ sung thêm: “Anh đã để sẵn hạt cho Barno rồi, yên tâm đi.”

“Ừm,” Tiết Bồng cũng đi nhanh đến bên khung gọi đồ ăn, gọi một tô mì gói, thêm ít nước nóng rồi quay về ngồi ở đối diện anh.

Lục Nghiễm hỏi: “À đúng rồi, anh nghe Lý Hiểu Mộng nói người tới báo án hôm nay có quen với em à?”

“Đúng rồi.” Tiết Bồng trả lời: “Năm đầu chị tôi vừa mất, tâm trạng tôi rất tồi tệ, chứng mất ngủ rất nghiêm trọng, thường phải tới sáng mới buồn ngủ, mẹ tôi không yên tâm mới đưa tôi đi khám chuyên gia tâm

lí ở khắp nơi, chúng tôi đã quen nhau khi đó. Chắc anh cũng nghe tới tên Cố Dao rồi, ngoài là cô cả của Địa Ốc Thừa Văn thì chị ấy cũng là chuyên gia tư vấn tâm lý.”

“Anh biết, anh còn nghe nói chị ấy từng giúp phân cực khu phía Bắc phá vài vụ án.”

“Lúc đó cũng may là có chị ấy. Ban đầu tôi chống đối việc tư vấn tâm lý lắm, sau đó thì lại trông chờ tới buổi tư vấn mỗi tuần. Tôi nói rất nhiều chuyện với chị ấy, có lúc còn nhiều hơn cả với chị tôi.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại nhớ ra hôm nay Lục Nghiễm đã đi làm nhiệm vụ, cô bèn hỏi: “Phải rồi, nghe nói hôm nay các anh đã đến bắt người quản lý về, bận rộn cả buổi chiều, có đúc kết được gì không?”

Lục Nghiễm không trả lời ngay mà chỉ nhìn chằm chằm vào tô mì của cô.

Cho đến khi Tiết Bồng hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm mới nói: “À, cái này là vị mới à? Anh chưa ăn bao giờ.”

Tiết Bồng: “Anh muốn ăn hả?”

“Anh lấy cái lẩu nhỏ đổi với em.” Lục Nghiễm nói qua loa.

Tiết Bồng ngẩn người: “Vậy là tôi lời rồi còn gì? Với lại cái lẩu nhỏ trong nhà ăn thì một mình tôi cũng ăn không hết.”

“Vậy em có thể chia cho anh một chút, nhưng mà mì gói thì...”

Tiết Bồng lại cười, đẩy mì gói cho anh: “Vậy anh ăn đi.”

Vào lúc này, đầu bếp đứng trong khung gọi đồ ăn gọi với sang: “Xong rồi đây!”

Lục Nghiễm đứng nhanh dậy, bưng cái lẩu nhỏ còn nóng hổi tới, trên mâm còn có thêm hai chén cơm.

Nồi lẩu nghi ngút khói, Tiết Bồng vừa nhìn là đã thấy đói.

Lục Nghiễm đưa cho cô một bát cơm, Tiết Bồng lập tức ăn thử một miếng rau trong nồi, gật đầu lia lịa nói: “Ừm, ngon đấy.”

Lúc này Lục Nghiễm mới cười: “Chuyến đi lúc chiều thu hoạch được rất nhiều thứ.”

Tiết Bồng vô thức ngược mắt, nhìn vào mắt Lục Nghiễm qua làn khói nóng.

Lục Nghiễm nói: “Phương Húc và Hứa Trăn đã đến câu lạc bộ cưỡi ngựa để hỏi thăm, nhân viên bên đó bảo hôm thứ Bảy, Trình Lập Huy còn đi làm, tối đó còn xuất hiện ở ký túc xá, nhưng mà sáng Chủ Nhật thức dậy thì không thấy đâu nữa.”

Tiết Bồng sửng lại: “Cũng có nghĩa là cả ngày hôm đó, Trình Lập Huy đều ở câu lạc bộ cưỡi ngựa?”

Lục Nghiễm: “Ừm, bọn họ còn đem về ít mẫu đất ở trường đua ngựa, đã đưa tới phòng thực nghiệm rồi. Nhưng mà lần này không có lệnh khám xét, không tiện tới ký túc xá để tìm chứng cứ. Đợi tới mai làm xong thủ tục rồi mình lại đi chuyển nữa.”

Tiết Bồng gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy bên phía khu bảo tồn thiên nhiên thì sao?”

“Nhân viên quản lý thấy bọn anh quay trở lại thì cũng ngầm biết chuyện gì xảy ra rồi, bọn anh chỉ hỏi vài câu là anh ta đã giật thót cả người rồi, đưa về xong không cần tốn bao nhiêu sức lực đã khai ra hết.”

Theo lời người quản lý khu rừng thì anh ta đúng là có nhận không ít

chi phí bên ngoài, âm thầm trao đổi tin tức cho đám con cháu nhà giàu ngoài kia, tiết lộ thông tin tuần tra bất cứ lúc nào của kiểm lâm, để tiện cho đám con nhà giàu đó vào săn bắn.

Tất nhiên là thời gian thường vào buổi tối.

Hơn nữa số súng đạn hơi mà đám con nhà giàu kia dùng đều đã được xử lý đặc biệt, điều chỉnh lại khá là ghê gớm, đã “giảm thanh” được ở mức cao nhất, tuy là không thể nào làm được tới mức không chút tiếng chút hơi gì nhưng cũng phát ra tiếng vang lớn vào đêm khuya thanh vắng, khiến kiểm lâm chú ý tới.

Thêm vào đó thì nghe nói đám con nhà giàu này lại còn thi thố với nhau, có lúc là đấu đôi, có lúc là đấu nhóm, ví dụ như hôm tối Chủ Nhật là đấu nhóm.

Tối đó rõ ràng là có mưa to, quản lý rừng hoàn toàn có thể huỷ lần hoạt động này của chúng, ai ngờ được rằng dù đang mưa to gió lớn, đám con nhà giàu này vẫn vừa cười đùa vui vẻ vừa bàn bạc thay đổi luật đấu như thế nào, còn bảo là trời mưa thì trò chơi sẽ kích thích hơn, phải nhắm và bắn hạ được mục tiêu dưới ánh sáng yếu ớt như thế, người thắng cuộc sẽ được nhận thêm phần thưởng.

Nghe đến đây, Tiết Bồng đã nhú mày, nuốt không trôi cơm nữa: “Toàn là cái thứ gì đâu không vậy, quản lý có thấy rõ không?”

Lục Nghiễm: “Anh ta nói là trông hình như toàn là trẻ con cả, chắc chắn không tới hai mươi tuổi, nhưng mà đứa nào đứa nấy đều chạy xe sang, mặc đồ dã chiến, trang bị rất chuyên nghiệp. Nhưng mà quản lý nói có ấn tượng với một người trong số đó, hình như từng nhìn thấy trên ti vi, khá là nổi tiếng, người đó chắc phải lớn hơn mấy đứa trẻ kia vài tuổi, là tên cầm đầu của đám con nhà giàu này. Lúc này chắc quản lý đang làm phác hoạ chân dung, đợi làm xong sẽ biết nhanh thôi.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm múc cho Tiết Bồng một bát nước lèo rồi

nói: “Đang nóng này ăn đi, đừng có lo nghe anh nói không.”

“Ừm.” Tiết Bồng húp một ngụm nước lèo, nhanh thêm miếng thịt rồi lại hỏi: “Vụ vụ của Trình Lập Huy sao rồi, có hỏi được gì không?”

Lục Nghiễm: “Anh ta cũng đã khai hết rồi, Trình Lập Huy không hề tự vào khu bảo tồn. Vào tối hôm thứ Bảy, đột nhiên lại có chiếc xe ngừng trước cửa căn nhà nhỏ ngoài rừng, người tới là “chân chạy vật” thường hay chuyển lời thay đám con nhà giàu, giống như những lần trước thì vừa vào là nhét một số tiền vào tay anh ta, bảo là phải mang ít đồ vào trong.”

“Mang ít đồ vào trong hả?” Tiết Bồng cười lạnh: “Một người lớn chần dằn ra đó, dù có bỏ vào túi thì cũng rất lộ đấy, quản lý không hỏi gì mà đã cho vào rồi sao?”

Lục Nghiễm: “Quản lý nói chuyện này thường xuyên xảy ra, mỗi lần có kiểu đấu bắn chim này, trước đó một ngày, tên “chạy vật” đều sẽ tới trước, sắp xếp sẵn mồi chim, dụ đám chim đó tới. Hơn nữa lần nào tới cũng đều vác theo cả một túi lớn nên lần này anh ta cũng chẳng nghĩ gì nhiều.”

Đúng là khó mà tin được.

Tiết Bồng nghe xong lập tức cạ lời, cô hỏi: “Chắc người quản lý cũng phải biết mặt mũi cái chân chạy vật này chứ nhỉ?”

“Cái chính nằm ở đây này.” Lục Nghiễm hừ lạnh, ngược ánh mắt vừa lóe lên chút sắc bén.

Tiết Bồng ngẩn người, cũng không biết vì sao nhìn vẻ mặt Lục Nghiễm như thế, đột nhiên lại liên tưởng đến một người, vô thức hỏi: “Người này không phải là Lý Thành Kiệt đấy chứ...”

Lục Nghiễm lặng thinh vài giây rồi mới trả lời: “Quản lý nói “chân chạy vật” này có một vết sẹo từ mép trán tới huyệt thái dương, anh

bền nghĩ ngay tới Lý Thành Kiệt, đưa ảnh chân dung ra cho anh ta nhìn thì kết quả anh ta vừa thấy đã nhận ra ngay.”

Tiết Bồng: “...”

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào nồi lẩu đang sôi trước mặt, ngẩn ngơ như người mất hồn.

Không ngờ hai vụ án trông có vẻ chẳng liên quan gì tới nhau lại có mối quan hệ chặt chẽ không ngờ tới vậy.

Trình Lập Huy làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Lý Thành Kiệt cũng ẩn nấp ở đó nhiều năm.

Trình Lập Huy bị người ta tiêm ma túy tử vong, xác bị vứt ở khu bảo tồn thiên nhiên, Lý Thành Kiệt lại là người thực hiện.

Lý Thành Kiệt vẫn đang làm “chân chạy vặt” cho một đám con nhà giàu từ trước tới giờ.

Trình Lập Huy cũng từng có qua lại với một hội viên cao cấp nào đó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, hơn nữa rất có thể đã làm việc cho người này nên mới rước họa vào thân.

“Còn một chuyện nữa, em nghe thấy chắc sẽ càng kinh ngạc hơn.”
Còn chưa đợi Tiết Bồng tiêu hoá hết thông tin, Lục Nghiễm đã chuyển chủ đề.

Tiết Bồng vô thức ngẩng đầu lên, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Lúc Phương Húc và Hứa Trăn tới câu lạc bộ cưỡi ngựa hỏi thăm, có hỏi một nhân viên trong đó xin số điện thoại của Trình Lập Huy, kết quả không ngờ là số điện thoại này lại có liên quan đến vụ án Lý Thành Kiệt tấn công anh mà anh vẫn đang điều tra.”

Cái gì cơ...

Lục Nghiễm lại nói: “Bọn anh đã chứng thực được, Trình Lập Huy chính là người trung gian bảo Tôn Cần chuyển lời. Hơn nữa thời gian cậu ta bị giết còn là từ khoảng bốn đến năm tiếng sau khi chuyển lời.”

Tiết Bồng hoàn toàn chết đứng.

Lục Nghiễm giờ mới hỏi: “Em có còn nhớ là anh từng nói, anh nghi việc anh bị sát thủ tấn công là do mầm hoạ từ lúc anh còn nằm vùng không?”

“Nhớ.”

“Trình Lập Huy chết vì tiêm ma túy, cách làm này rất giống với cách của tên đã giết Vương Xuyên. Vương Xuyên lại chính là người tình báo duy nhất trong đường dây ma túy mà anh muốn điều tra. Hiện giờ liên kết những chuyện này lại với nhau, dường như đã có thể chứng thực được anh nghi ngờ không sai.”

Tiết Bồng hỏi: “Ý anh là trước kia anh nằm vùng đã làm mất lòng ai đó, người này này chính là người đưa Chung Lệ đi?”

“Dù là không cùng một người thì chúng chắc chắn cũng có liên quan tới nhau.”

“Tôi nhớ trước kia anh có nói, người này tìm sát thủ tấn công anh là vì muốn dạy cho anh một bài học.”

“Hơn nữa hẳn biết, với tính cách của anh, chắc chắn phải làm cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, vì thế nên mới cho Lý Thành Kiệt giết người chuyển lời để diệt khẩu. Tất nhiên là còn một khả năng khác, có thể bản thân Trình Lập Huy đã biết quá nhiều, chúng đã sớm chuẩn bị diệt khẩu rồi, vì vậy mới để cậu ấy đi chuyển lời.”

Chương 53

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng ra khỏi nhà ăn, điện thoại của Lục Nghiễm cũng có tin nhắn tới.

Là do Hứa Trăn gửi đến: “Đội phó Lục, đã phác hoạ xong rồi.”

Lục Nghiễm dừng bước, đang định tạm biệt Tiết Bồng thì thấy cô cứ cúi gằm mặt, hình như đang nghĩ gì đó rất nhập tâm, đã đi đến bậc thềm cuối cùng rồi mà vẫn không để ý.

Tiếp đó, Tiết Bồng lập tức hụt chân, đầu gối nhũn ra, suýt thụp cả người xuống.

Lục Nghiễm nhanh tay lẹ mắt, lập tức kéo cánh tay cô lên.

Tiết Bồng im lặng một lúc rồi mới hoàn toàn choàng tỉnh, ngơ ngác hoảng hốt nhưng vẫn nhanh đứng vững lại được nhờ Lục Nghiễm đã đỡ lấy, cô nói: “Cảm ơn, làm tôi hết hồn...”

Lục Nghiễm lại có chút buồn cười hỏi: “Nghĩ cái gì đấy, thù cả người, đi xuống bậc thang mà cũng không chịu nhìn nữa?”

“Tôi vẫn đang nghĩ về vụ án...”

Tiết Bồng giật thót, suýt nữa bay mất cả suy nghĩ, cô vỗ vỗ má rồi mới nói: “Phải rồi, hồi chiều Cố Dao lấy lời khai rồi, anh xem chưa?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Xem rồi, em muốn nói đến đoạn nào?”

“À, chị ấy nghi hội viên cao cấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa chủ động

cung cấp công việc cho Trình Lập Huy chắc là con nhà giàu có tiếng hiện giờ. Quản lý rừng cũng nói là trong đám con nhà giàu săn bắn chim đó, có một người nhỉnh hơn vài tuổi, hơn nữa những đứa khác cũng rất nghe lời cậu ta. Tôi nghĩ là ngoài việc có gia thế hiển hách hơn những người còn lại, thì chắc còn có liên quan đến danh tiếng cá nhân.”

Lục Nghiễm sững lại: “Ý em là hội viên cao cấp mà Cố Dao nghi ngờ và đứa cầm đầu đám săn bắn chim là cùng một người.”

Tiết Bồng liệt kê từng cái: “Săn bắn chim, sở hữu súng, tàng trữ đạn dược, thuê sát thủ giết người, còn dính dáng tới ma túy nữa, những chuyện này dường như đều có liên kết với nhau. Còn chuyện sát thủ tấn công thì... lúc đi nằm vùng anh có từng gây hấn với nhân vật nổi trội nào như thế không?”

Lục Nghiễm cup mắt nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không có, anh nằm vùng chỉ đa phần tiếp xúc với tội phạm buôn bán ma túy, đám con nhà giàu ngoài mặt làm ăn chính đáng, dù có muốn lấn sang ma túy cũng sẽ không tự xuất hiện đâu.”

Tiết Bồng gật đầu, cũng cảm thấy khá có lý.

Nếu như là con nhà giàu hết sức có tiếng tăm thì sao lại có tiếp xúc với thân phận nằm vùng của Lục Nghiễm được, hiện giờ lại còn có thể tung tăng ngoài kia nữa chứ?”

Lục Nghiễm nói: “Thật ra còn có một khả năng nữa.”

“Gì cơ?” Tiết Bồng hỏi.

Lục Nghiễm: “Tuy là Lý Thành Kiệt có liên quan tới cái chết của Trình Lập Huy, tuy hấn cũng từng tấn công anh, nhưng mà chưa chắc hấn chỉ làm việc cho một người. “Kẻ thanh trừng” như hấn đều chỉ nhận tiền rồi làm. Hơn nữa đám con nhà giàu săn bắn chim, đứa nào đứa nấy cũng khoe khoang phách lối lại nhàn hạ, không giống tác phong

của tội phạm ma túy lắm. Thông thường thì tội phạm ma túy đều kín kẽ hết sức có thể, ra sức giấu giếm thân phận của mình, ngoài mặt tuyệt đối sẽ không làm việc gì quá nổi trội, nếu thu hút sự chú ý của cảnh sát bằng hành động huênh hoang nào đó để dính líu tới hành vi phạm tội khác thì lại thành ra không được buổi giỗ mà còn mất buổi cày.”

“Ý anh là bên dính tới ma túy và bên săn bắn chim là hai tốp khác nhau?”

“Ít nhất thì hiện giờ có thể thấy, Lý Thành Kiệt và Trình Lập Huy không hề trực tiếp tham gia vào hoạt động của tội phạm ma túy, chỉ là một người chuyển lời, một người dọn dẹp, là những người dễ dàng để lại dấu vết, bị cảnh sát bắt được nhất. Vì thế với phong cách của bọn tội phạm ma túy, chúng tuyệt đối sẽ không để hai người này tiếp xúc trực tiếp với đường dây kinh doanh ma túy. Nhưng mà anh nghĩ dù phía trên là hai nhóm người khác nhau thì giữa hai nhóm này chắc chắn cũng có quen biết, hoặc là có móc nối những lợi ích khác.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng thở dài nặng nề nhưng không nói gì.

Lục Nghiễm hỏi: “Thở dài cái gì vậy?”

Tiết Bồng: “À thì chỉ là tự dừng lại thấy lúc trước anh nằm vùng cũng không dễ dàng gì, mối quan hệ rườm rà rắc rối như thế mà cũng có thể phân tích được rõ ràng mạch lạc, mỗi ngày chắc hao nhiều tế bào não lắm.”

Cả hai im lặng mất mấy giây.

Lục Nghiễm hỏi: “Em đang châm chọc anh đấy phải không?”

Tiết Bồng đột nhiên bật cười: “Có chút châm chọc đấy, mà cũng có chút ngậm ngùi từ tận đáy lòng.”

Lục Nghiễm: “...”

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới tìm được chủ đề: “Phải rồi, phác hoạ xong chân dung rồi, anh về xem trước đây.”

“Được, anh đi đi.”

Hai người tách nhau ra ở cửa nhà ăn, một người về chi đội, người kia về phòng thực nghiệm.

Trong phòng làm việc chi đội, cả bọn Hứa Trăn đang tụ lại bàn bạc tình tiết án.

Lục Nghiễm bước vào đi đến bên bàn rồi hỏi: “Sao rồi, phác hoạ xong rồi sao?”

Phương Húc nói: “Đúng vậy, đội phó Lục, anh xem đi.”

Người đàn ông trên bản chân dung phác hoạ rất gầy, ánh mắt có chút sắc bén, đuôi mắt xếch lên, hơn nữa trông còn khá quen.

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng hồi tưởng, miệng lẩm bẩm: “Hình như gặp ở đâu rồi.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng ra hiệu cho Lục Nghiễm nhìn vào màn hình máy tính: “Chắc là cậu ta.”

Lục Nghiễm ngược lên nhìn, thấy ngay phải một tờ báo tin tức doanh nghiệp trẻ, bên trên có ảnh, người đàn ông trong ảnh mặc vest, khẽ mỉm cười, giống sáu, bảy mươi phần trăm với hình chân dung phác hoạ.

Người này lại chính là Hoắc Ung, cậu hai của tập đoàn công ty Hoắc Thị, hay được gọi là giám đốc Hoắc.

“Hoắc Ung...” Lục Nghiễm hỏi: “Quản lý rừng chắc chắn là cậu ta à?”

Trương Xuân Dương: “Chắc, bọn tôi đã đối chiếu tới lui nhiều lần, anh ta còn nói là mình đã nghe thấy rất rõ, bọn nhóc con nhà giàu đều gọi tên cầm đầu là anh Ung.”

Lục Nghiễm bỗng chốc không nói gì.

Vụ án này còn phức tạp hơn là anh nghĩ.

Hứa Trăn nói: “Đội phó Lục, tiếp đến phải làm thế nào, có cần mời...”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Không, bây giờ vẫn chưa nắm được chứng cứ trực tiếp, hơn nữa chỉ có mỗi một tấm chân dung phác hoạ, không được bút dây động rùng.”

Trương Xuân Dương sửng ngờ, nhanh mồm hỏi: “Đội phó Lục, anh sợ gia thế của cậu ta phải không? Nhưng mà dù có là cậu ấm của Hứa Thị cũng đâu thể coi trời bằng vung thế này được!”

Lý Hiểu Mộng lập tức huých Trương Xuân Dương một cái: “Anh nói chuyện kiểu gì đấy?”

Trương Xuân Dương: “Tôi...”

Lục Nghiễm trả lời: “Không phải tôi sợ cậu ta, thế nhưng tôi cũng không thể xin đội trưởng Phan ký vào lệnh khám xét hay là lệnh bắt chỉ dựa vào một bức chân dung phác hoạ như thế này được. Hiện giờ, người quản lý này có thể chỉ ra Hoắc Ung là tên “cầm đầu” dám săn bắn chim, đến lúc chúng ta lấy danh nghĩa hỗ trợ điều tra đưa Hoắc Ung tới đây lấy thông tin, tên quản lý này lại tự dưng thay đổi lời khai thì sao? Lời khai luôn luôn là chứng cứ duy nhất, cái chúng ta cần là chứng cứ trực tiếp.”

Cả bọn đều gật gù.

Phương Húc nói: “Đội phó Lục, vậy tiếp đến chúng ta có phải thu

thập chứng cứ thêm không?”

“Ngày mai chúng ta đi một chuyến đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, nguyên nhân điều tra chính là cái chết của Trình Lập Huy.” Lục Nghiễm vừa nói vừa đi tới trước bảng trắng, cầm bút gõ lên bảng.

Trên bảng vẫn còn viết những nội dung đã bàn trong lúc họp, lần trước, họ đã chia thành hai bên vụ án săn bắn chim và vụ án mạng của Trình Lập Huy, chia thành hai vụ án riêng biệt để điều tra, cũng đã chia nhiệm vụ, thế nhưng hiện tại, hai vụ án này hoàn toàn không thể điều tra tách rời, nếu muốn điều tra một trong số đó thì phải đồng thời theo sát luôn cả cái còn lại.

Lục Nghiễm bôi đi dòng kẻ chia giữa hai vụ án, anh hỏi: “Mọi người nói xem thử trong số những việc này, chúng ta đã làm gì rồi?”

Lý Hiểu Mộng lên tiếng trước: “Trình Lập Huy đã bị người ta tiêm ma túy dẫn đến tử vong, người thực hiện vứt xác là Lý Thành Kiệt.”

Lục Nghiễm gật đầu, nhanh chóng viết lên bảng.

Trương Xuân Dương lên tiếng tiếp theo: “Lúc còn sống, Trình Lập Huy từng tiết lộ với người báo án rằng có một người khách ở câu lạc bộ cưỡi ngựa rất quý cậu ấy, còn chủ động giới thiệu công việc cho cậu ấy. Lý Thành Kiệt cũng có khả năng cao là đã ẩn nấp ở câu lạc bộ ngựa, hẳn còn thường giúp đặt hết thức ăn cho chim, chuẩn bị cho hoạt động đám tay con nhà giàu của Hoắc Ung.”

Phương Húc nói tiếp: “Lý Thành Kiệt từng tấn công đội phó Lục, việc thông báo cho đội phó Lục đến công trường là do Trình Lập Huy nhờ Tôn Cần, tối đó, Trình Lập Huy bị diệt khẩu ngay lập tức.”

Hứa Trăn cũng tiếp: “Thế nhưng hiện giờ vẫn còn hai chuyện chưa thể xác định được, một là không thể nào xác định được Hoắc Ung có liên quan tới cái chết của Trình Lập Huy, chuyện khác nữa là không thể chắc chắn được Hoắc Ung có liên quan đến đường dây ma túy

hay không.”

Lục Nghiễm viết nhanh lên bảng, mãi đến lúc này anh mới nói: “Còn một chuyện nữa, rốt cuộc người khách ở câu lạc bộ cưỡi ngựa đã để ý Trình Lập Huy có phải là Hoắc Ung hay không?”

Tiến đến, Lục Nghiễm người người, nhìn lướt sang những người khác, dùng đầu bút chỉ vào chữ viết trên bảng, tổng kết lại: “Ngày mai chúng ta sẽ đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, phạm vi điều tra chủ yếu là ký túc xá và khu vực làm việc của Trình Lập Huy. Hiện giờ chưa có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh được Trình Lập Huy và Hoắc Ung có liên quan tới nhau, chỉ có một nhân chứng có thể chứng minh là Lý Thành Kiệt đã đi dò đường trước cho hoạt động săn bắn chim của Hoắc Ung, Lý Thành Kiệt là nhận được lên của một người nào đó, vớt thi thể của Trình Lập Huy và khu bảo tồn thiên nhiên. Vậy thì Lý Thành Kiệt có phải người đã tiêm ma túy cho Trình Lập Huy hay không? Trông vóc người và ngón nghề của Lý Thành Kiệt quả thật rất giống người đàn ông bị camera ghi lại trong con hẻm quán bar, lúc đó tôi còn suýt qua vai hắn.”

“Tất nhiên là kẻ đứng đằng sau đường dây ma túy này luôn coi Lý Thành Kiệt như “kẻ dọn rác”, thế nhưng Lý Thành Kiệt cũng có thể trung thành với Hoắc Ung ngay trong cả khi như vậy, thậm chí có thể làm nhiều việc hơn cho đám công tử con nhà giàu. Thân thể của Hoắc Ung quả là sẽ mang đến áp lực cho chuyện này nhưng cùng lúc đó cũng sẽ trở thành động lực, chính bởi vì cậu ta là Hoắc Ung, phía sau có ekip pháp luật lớn mạnh, vì thế điều tra của chúng ta phải khắt khe hơn, phải dựa vào chứng cứ nhiều hơn, bỏ đi người làm chứng. Dù Lý Thành Kiệt và người quản lý lần lượt xác nhận Hoắc Ung cầm đầu và tổ chức hoạt động săn bắn chim, thì khi không có chứng cứ thật sự trực tiếp và xác thực, lời khai của họ đều không hề có giá trị.”

Lục Nghiễm nói đoạn, bỏ bút xuống, hai tay khoanh trước ngực, nhìn sang từng người có mặt, vài giây sau mới hỏi: “Còn có ai bổ sung gì không?”

Hứa Trăn: “Cũng có nghĩa là nếu đặt giả thiết Hoắc Ung là chủ mưu, thế thì mục đích khám xét thu thập chứng cứ của chúng ta ngày mai chính là tìm ra mối quan hệ giữa Hoắc Ung và Trình Lập Huy.”

Lục Nghiễm: “Phải nói là tìm chứng cứ Trình Lập Huy có dính dáng tới ma túy và nguyên nhân cậu ta bị diệt khẩu. Bởi vì dù Hoắc Ung có dính tới ma túy, cậu ta cũng sẽ không đích thân ra lệnh cho Trình Lập Huy, chắc chắn sẽ có người ở giữa. Vì thế thay vì liên kết Trình Lập Huy và Hoắc Ung lại với nhau, chỉ bằng liên kết Trình Lập Huy, Lý Thành Kiệt và ma túy lại với nhau.”

Bổng chốc, chẳng còn ai nói gì, sắc mặt mọi người đều mỗi người một khác, có người nặng nề, có người ủ rũ, có người thờ dãi.

Lục Nghiễm nhìn thấy thì hỏi: “Làm sao thế, còn chưa bắt đầu thu thập chứng cứ mà biết khó rút lui rồi à?”

Trương Xuân Dương: “Bọn tôi không phải biết khó rút lui gì, chỉ là vụ này điều tra đến bây giờ, lại dính tới đường dây ma túy nữa rồi, chỉ sợ mình gấn sức, rồi cuối cùng lại chuyển sang cho đội chống ma túy, vậy thì lại công cốc tiếp...”

“Sao mà lại công cốc được?” Lục Nghiễm nhoen miệng cười, ngồi xéo xuống mép bàn, giọng nói hết sức bình thản: “Dù là hình sự hay là chống ma túy, tất cả mọi người đều đi về cùng một đường, mục đích đều là đánh gục cái ác, bảo vệ ổn định và trật tự xã hội. Hơn nữa, từ việc Trình Lập Huy bị giết, Lý Thành Kiệt giết người vứt xác cho tới hoạt động bắn chim trong khu bảo tồn thiên nhiên, tất cả những điều này đều nằm trong phạm vi điều tra của chúng ta mà. Đợi đến sau đó, chúng ta xác thực được tất cả những vụ án này đều có liên quan đến đường dây ma túy, thì lúc đó cũng chưa chắc sẽ phải giao cho đội chống ma túy, tôi sẽ xin đội trưởng Phan thử, xem xem hai đội có thể hợp tác với nhau như thế nào, mọi người cùng hợp tác điều tra, không phân chia cái gì của ai hết. Thế nào?”

Nghe đến đây, cả bọn đều lần lượt thở phào.

Lý Hiểu Mộng nói: “Ấy, nếu mà hai đội hợp tác được thì tốt quá rồi, nhưng mà thường thì chỉ có vụ án lớn đặc biệt thì mới tới mức này chứ, có phải còn cần phải thành lập tổ chuyên án không?”

Lục Nghiễm: “Đó đều là những chuyện tiếp sau này rồi, ngày mai tất cả mọi người đều phải xốc dậy tinh thần, phải tóm gọn câu lạc bộ cướp ngựa trước.”

Cả đội: “Vâng, đội phó Lục!”

Lục Nghiễm lại cười, nhìn đồng hồ rồi vừa bước ra ngoài vừa nói: “Vây thì tới đây thôi, mọi người về sớm đi, mai gặp.”

Vừa nói xong thì đã biến mất sau cánh cửa, mọi người trong phòng đều bật ngựa với tốc độ nhanh chóng này.

Trương Xuân Dương: “Ấy, tôi còn có chuyện muốn hỏi mà, sao đội phó Lục gấp vậy...”

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng sắp xếp đồ đạc: “Hỏi cái gì mà hỏi, chín giờ luôn rồi, nói nhảm nói nhí gì thì mai nói.”

Trên đường Lục Nghiễm lấy xe về nhà, Tiết Bồng cũng đang nghiên cứu vật chứng trong khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Được một lúc thì Mạnh Nghiêu Viễn quay về, vừa vào cửa đã đi tới chỗ Tiết Bồng, than thở: “Trời má ời, tin tức chấn động!”

Tiết Bồng cau mày, không để ý tới y.

Mạnh Nghiêu Viễn tự biên tự diễn nói: “Cái ông quản lý rừng làm phác hoạ chân dung rồi kìa, nhận ra được một trong số bọn con nhà giàu săn bắn chim, bà đoán coi ai?”

Tiết Bồng chỉ thờ ơ: “Không biết.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Tất nhiên là tôi biết bà không biết rồi, tôi để bà đoán đây nè còn gì?”

Tiết Bồng im lặng một lúc rồi thở dài, ngược mắt nhìn y: “Nổi lắm hả?”

Mạnh Nghiêu Viễn gật đầu lia lịa: “Nổi ngút ngàn á!”

Tiết Bồng sửng ngờ, điều này có hơi bất ngờ.

Trong số nhà giàu có thể nổi như thế ở thành phố Giang, đếm đi đếm lại chỉ không quá ba người, một người họ Lỗ, một người họ Tề, còn có một người họ Hoắc.

Tiết Bồng nghĩ rồi lắc đầu: “Tôi đoán không ra.”

“E hèm!” Mạnh Nghiêu Viễn làm màu một chốc, vẻ mặt hết sức bí ẩn nhả ra hai chữ: “Chính là... Hoắc – Ung.”

Tiết Bồng chết đứng.

Hoắc Ung?

Mấy giây sau, Tiết Bồng mới cười, có chút lạnh lùng và cười cợt: “Thì ra là cậu ta.”

Cũng chẳng lạ gì.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn thấy, thoát đầu thì chớp chớp mắt rồi lại nghiêng đầu đánh giá vẻ mặt của cô, đột nhiên lại nói: “Ấy, cái giọng điệu của bà nghe như có quen cậu ta vậy...”

Tiết Bồng chỉ cụp mắt, tiếp tục nghĩ về chuyện của mình rồi hời hợt: “Sao mà tôi lại quen cái loại người như thế được.”

Nhắc đến Hoắc Ung thì thật ra, ấn tượng của Tiết Bồng đối với y không chỉ là từ tin tức truyền thông, thậm chí có thể nói là từ lâu trước khi y tiếng tăm lẫy lừng, cô đã có tiếp xúc với người này rồi.

Chỉ là Tiết Bồng chưa từng kể với ai về quá khứ này, hai người biết được chuyện lúc đó cũng chỉ có Tiết Dịch với Hoắc Kiều.

Năm đó, Tiết Bồng vừa lên lớp Mười, mới khai giảng còn chưa được một tháng.

Khối Mười chỉ toàn học sinh mới, đều còn lạ lẫm, lúc này ai cũng còn có chút xa lạ với nhau, chỉ có mỗi Tiết Bồng vừa nhập học đã nổi danh.

Lúc đó, Tiết Dịch đã là chủ tịch hội học sinh, chuyện Tiết Bồng là em gái của Tiết Dịch cũng nhanh chóng được lan truyền khắp nơi trong trường, hơn nữa khi đó, thành tích học tập trong lớp của cô cũng rất khá, có thể đứng vững trong top ba, mặt mũi cũng xinh xắn, chỉ là ít khi cười, với ai cũng hơi hờ hợt.

Có rất nhiều đàn anh khối trên sẽ cố ý nhìn về phía cô lúc tập thể dục giữa giờ, còn sẽ chụm đầu bàn tán.

— Nhìn kìa, em gái Tiết Dịch đấy.

Có người nói cô trông chả ra làm sao, bình thường lại nhạt nhòa, kém xa Tiết Dịch.

Có người nói thật ra trông cô cũng ổn, đẹp kiểu giống như Aya Ueto, Ishihara Satomi ấy, chỉ là môi không được dày với quyến rũ được như thế.

Còn có người nói đui rồi à, rõ ràng bình thường ra đó, sao mà so được với nữ thần?

Những lời này ít nhiều cũng đều lọt tới tai Tiết Bồng, thế nhưng trước

giờ cô nghe tai này lại lọt ra tai kia, hoàn toàn không để bụng, cũng không biết Aya Ueto với Ishihara Satomi là ai, nghe có vẻ là hai người Nhật.

Thật ra ở trường, Tiết Bồng có thế giới riêng của mình, rất ít khi ở cùng với Tiết Dịch, đến cả bạn trai khi ấy của Tiết Dịch là Hoắc Kiêu, Tiết Bồng cũng chỉ thỉnh thoảng mới gặp qua vài lần, chỉ nhớ là một anh đẹp trai mắt xếch, ấn tượng hoàn toàn nhạt nhoà.

Có vài lần, Hoắc Kiêu nhìn thấy Tiết Dịch ở trường còn chủ động chào cô.

“Hi, Tiết Bồng.”

Tiết Bồng vô thức quay đầu lại, cả hai lần đều ngược nắng, hơi chói mắt, khiến cô chỉ có thể nheo mắt lại, dùng tay che trán mới nhận ra là ai.

Hoắc Kiêu đứng dưới nắng, tuy là ngược nắng nhưng vẫn cười rất hòa nhã, đáng vẻ của một học sinh ngoan.

Cho đến sau này có một hôm, thời tiết không được đẹp cho lắm, Tiết Bồng trực nhật xong, đeo cặp ra khỏi cổng trường thì trời đã âm u, trông sắp chuyển mưa đến nơi.

Cô cũng không để ý, chỉ hơi mất tập trung nghĩ xem không biết cuối tuần có nên đến thư viện không, quyển nào đã đến lúc phải trả vân vân.

Ai ngờ một cái bóng đột ngột xuất hiện chặn lấy đường cô.

Tiết Bồng khựng lại, ngược mắt lên, không cần phải che chắn ánh mặt trời, có thể nhìn rõ đây là một nam sinh mặc đồng phục, vóc dáng cao ráo, trông khá đẹp trai, cũng rất gầy.

Nam sinh đột nhiên gọi cô, nở nụ cười tươi roi rói: “Hi, Tiết Bồng.”

Tiết Bồng nhớ ra anh ta chính là Hoắc Kiêu.

Cô cũng chào như mấy lần trước: “Chào anh.”

Tiếp đến thì quay người đi vòng qua Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu lại chặn cô lại bảo: “Chị em vẫn đang bận, điện thoại lại hết pin, nói anh nhắn với em một tiếng, đừng về nhà gấp, đợi cô ấy xong hết chuyện rồi về nhà cùng.”

“À.” Tiết Bồng dừng bước, ngẫm nghĩ rồi nói: “Được, em biết rồi.”

Tiết Bồng quay người đi ra vào trường.

Hoắc Kiêu đi theo cùng cô, vừa đi vừa nói: “Họ ở trong nhà thi đấu ấy, sắp mừng thành lập trường rồi, phải trang trí hội trường, anh đưa em sang đó.”

“Ừm.” Tiết Bồng không hề ngạc nhiên, chỉ đồng ý rồi đi theo Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu đi phía trước, Tiết Bồng chậm chân hơn, theo ở phía sau, lâu lâu lại ngược mắt nhìn theo bóng lưng của Hoắc Kiêu rồi lại cụp mắt nhìn xuống chân Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm cả dọc đường, càng nhìn càng nhúu chặt mày, bước chân cũng ngập ngừng.

Đến lúc sắp sửa đến nhà thi đấu, cô đột nhiên đứng lại nói: “Phiền anh nói với chị em, em không có mang ô, phải về nhà trước.”

Tiết Bồng quay đầu bỏ đi.

Hoắc Kiêu khựng lại, bước tới cản cô: “Sắp tới rồi, mày chạy cái gì?”

Tiết Bồng không để ý tới anh ta, muốn bước vòng qua.

Hoắc Kiêu lại kéo lấy cô lại: “Hỏi mày đó, mày thái độ gì vậy!”

Hoắc Kiêu tự dưng lại lật mặt, cũng không biết là vì bị phốt lờ nên nổi nóng hay là vì nguyên do nào khác.

Tiết Bồng cũng nhăn nhó mặt mày muốn vùng ra khỏi tay y, một tay lại mò vào điện thoại trong túi, bấm một số 1.

Số 1 là điện thoại của Tiết Dịch.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, nghe loáng thoáng thấy tiếng “Alô”.

Tiết Bồng cầm điện thoại nói nhanh: “Chị, em ở nhà thi đấu...”

Còn chưa nói hết câu, điện thoại đã bị Hoắc Kiêu đánh bay: “Má nó!”

Tiết Bồng tháo cặp ném thẳng về phía y.

Thế nhưng cô biết sức mình yếu, ném như thế không gây được tổn thương bao nhiêu, chỉ có thể cản trở được Hoắc Kiêu, tiện đường chạy thoát.

Chỉ là Tiết Bồng vừa chạy chưa được bao lâu đã bị Hoắc Kiêu đuổi theo tóm lấy, vừa lôi vừa kéo cô về phía nhà thi đấu.

Vào lúc này, cách đó không xa có tiếng quát: “Hoắc Ung!”

Tiết Bồng nhìn sang, có hai người chạy tới từ phía bên kia, một người là Tiết Dịch, một người chính là Hoắc Kiêu thật sự.

Hoắc Ung chửi rủa một tiếng, vẫn không chịu bỏ Tiết Bồng ra, Hoắc Kiêu đã đi tới trước lôi y ra hỏi: “Mày còn định chơi cái trò này bao nhiêu lần nữa! Mày có biết con bé là ai không!”

Tiết Dịch cũng lạnh mặt, đến xem Tiết Bồng có trầy xước gì không trước.

Tiết Bồng lắc đầu nói khẽ: “Em không sao.”

Chỉ là lúc này lên tiếng rồi, Tiết Bồng mới nghe được giọng mình có hơi run rẩy, ban nãy cô cũng thật sự khiếp đảm.

Tiết Dịch hít sâu một hơi, quay người nhìn về phía hai anh em họ Hoắc.

Hoắc Kiêu đang dạy dỗ Hoắc Ung, Hoắc Ung vượt tay Hoắc Kiêu ra, không thềm quan tâm mà nói: “Nó là em vợ tương lai của anh chứ gì, vậy thì cũng là người một nhà với em thôi, em mới thay đồng phục trường mấy người kiểm nó đi chơi, có mất miếng thịt nào đâu, lớn bụng rồi thì em chịu trách nhiệm là xong chứ gì?”

Hoắc Kiêu: “Mày!”

Vào lúc này, một âm thanh vang lên rõ mồn một.

“Bốp!”

Hoắc Ung lệch mặt sang một bên, ngó người.

Hoắc Kiêu cũng dờ dẩn.

Đến lúc hoàn hồn lại, cả hai đều cũng nhìn về phía Tiết Dịch.

Chỉ nghe thấy Tiết Dịch cười lạnh: “Vớ sức của cậu sao? Ngựa không biết mặt mình dài ()”: Ý nói con người không tự thấy cái xấu của mình.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, Tiết Bồng cuối cùng cũng nhớ rõ Hoắc Kiêu trông ra sao, cũng rõ luôn cả sự khác nhau giữa anh ta và Hoắc Ung.

Hai anh em nhà họ Hoắc trông rất giống nhau, chắc cũng phải giống tới tám mươi phần trăm, hơn nữa dáng người và chiều cao cũng đều tương tự, nếu Hoắc Ung mặc đồng phục vào rồi cố tình bắt chước cách nói chuyện của Hoắc Kiêu thì thật sự không biết đâu là thật đâu là giả.

Điều đáng nói chính là sau đó Tiết Dịch có hỏi Tiết Bồng, tại sao đi được nửa đường lại tự dừng phát hiện ra không phải Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng nói: “Vì bước chân lúc đi.”

Tiết Dịch hỏi: “Bước chân? Có gì khác nhau?”

“Hoắc Kiêu phụ trách kéo quốc kỳ, thứ Hai nào anh ấy kéo cờ xong rồi xuống bậc, em cũng đều để ý tới dáng đi của anh ấy, là kiểu đi một đường thẳng rất chuẩn ấy, hai chân sẽ rơi trên cùng một đường thẳng, mũi chân hơi hướng ra ngoài. Thế nhưng cái tên Hoắc Ung đó bước đi rồi rạc lăm, kiểu đi rất là trẻ trâu ấy, mũi chân cũng hướng ra ngoài rất nhiều.”

Tiết Bồng vừa giải thích vừa vẽ ra cho Tiết Dịch xem, Tiết Dịch nghe mà tấm tắc khen hay, còn hỏi cô: “Mấy chuyện này em xem được ở đâu thế?”

Tiết Bồng nói: “Em quên rồi, xem đại trong thư viện ấy.”

Tiết Dịch đùa: “Năng lực quan sát của em tốt thế, mai mốt đi phá án luôn cho rồi đi.”

Tiết Bồng cũng cười theo, không hề để tâm đến.

Sau đó, Tiết Dịch không yên tâm, lại dặn dò Tiết Bồng hết lần này đến lần khác là sau này có gặp Hoắc Ung thì né xa chỗ khác, tìm nơi nào có đông người hoặc ở cùng với các bạn khác.

Cũng phải qua lần đó Tiết Bồng mới biết, Hoắc Ung nhỏ hơn Hoắc Kiêu hai tuổi, cũng đang học lớp Mười, tuy cả hai không học cùng một trường nhưng Hoắc Ung lại thường mặc đồng phục của trường trung học số mười sáu khu phía Bắc để trà trộn vào kiếm chuyện, còn vịn vào đó để sàm sỡ mấy cô nữ sinh nhưng cuối cùng cũng lại chẳng bị gì.

Chương 54

Sáng hôm sau, người của chi đội và khoa giám định dấu vết cùng lên xe đi đến câu lạc bộ cưỡi ngựa ở khu phía Bắc.

Suốt dọc đường, Tiết Bồng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đều hăm hở phấn chấn như mọi lần, đã bắt đầu hóng hớt là nói mãi không ngớt, hơn nữa còn chuyển chủ đề nhanh vùn vụt.

Từ vụ án người mẫu ở thành phố Lịch đến vụ cưỡng hiếp giết người ở thành phố Xuân, rồi lại vòng về vụ săn bắn chim với vụ vứt xác ở khu bảo tồn thiên nhiên, còn có chuyện về tập đoàn tội phạm ma túy lợi dụng thế hệ 10x ví dụ như cô nữ sinh Tôn Cần để phân tán ma túy loại mới vân vân.

Tiết Bồng toàn chỉ nghe tai này lọt tai kia, hoàn toàn không để tâm, cũng chẳng hứng thú với phân tích của họ.

Mạnh Nghiêu Viễn lại chuyển chủ đề, không biết từ bao giờ lại đi nói về cái vụ ở Tổ Trại giam, y còn nói: “Đúng rồi, anh mày mới nghe được một chuyện, cái vụ ở tổ trại giam ấy, còn nhớ không? Lúc đó mình lôi được ra nguyên một đường dây ma túy Quaalude ấy còn gì, những người có liên quan tới vụ án là Triệu Phong, Lý Đông Vân, còn một người nữa tên là Lưu Hiểu Lộ.”

Trình Phi đáp: “Nhớ. Triệu Phong và Lý Đông Vân là bạn cùng buồng giam, bọn họ đều nói là luôn lấy hàng ở chỗ Lưu Hiểu Lộ. Sao thế?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ôi trời, vụ này đã được bên trại giam đề xuất

khởi tố rồi, ai ngờ, Triệu Phong và Lưu Hiểu Lộ lại mời cùng một luật sư, hay ho chưa! Hơn nữa người này còn nổi lắm luôn ấy...”

Trình Phỉ ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Nổi hả? Ai vậy anh?”

Đến cả Tiết Bồng cũng vô thức quay mặt lại nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn hào hứng: “Hàn Cố.”

Hàn Cố?

Tiết Bồng lập tức nhíu mày.

“Hàn Cố?” Cùng lúc đó, Trình Phỉ cũng hỏi: “Ai vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn vỗ vào người cậu nói: “Hôm qua tay quản lý pháp hoạ chân dung ra được ai?”

Trình Phỉ: “Hoắc Ung.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Hàn Cố chính là luật sư cố vấn riêng của tập đoàn Hoắc Thị. À, không phải, cũng không hoàn toàn nói thế được, anh ta còn từng biện hộ cho rất nhiều thằng giàu có bất nhân, nói chung là, toàn kiếm tiền dơ!”

“Thì ra là vậy!” Trình Phỉ lúc này mới ngộ ra.

Tiết Bồng lại nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, trong đầu xuất hiện dáng vẻ trước kia của Hàn Cố.

Hàn Cố quả thật đã thay đổi quá nhiều.

Còn nhớ sau khi Tiết Dịch bị hại, cô gặp Hàn Cố ở Cục Cảnh sát, lúc đó mắt hắn đỏ ngầu, rất buồn vì cái chết của Tiết Dịch, điều đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Tiết Bồng.

Sau đó Hàn Cố cũng có đến tang lễ của Tiết Dịch.

Lúc nhìn mặt người chết lần cuối, Hàn Cố đã đứng cạnh thi thể Tiết Dịch rất lâu.

Sau đó, có người đột nhiên đưa tới một vòng hoa đỏ rực, làm chấn động hết tất cả thân bằng quyến thuộc.

Tiết Bồng đang định chạy ra mừng cho người mang hoa tới một trận, nhưng mẹ Trương Vân Hoa vì quá sốc mà hôn mê tại chỗ, Tiết Bồng phải vội vã đỡ mẹ sang một bên nghỉ ngơi.

Tiếp đến, cô nhìn thấy Hàn Cố xông đến đầu tiên, đẩy người kia ngã lăn ra đất.

Hoắc Kiều cũng đi tới, túm cổ áo người giao hoa đòi mang cho cảnh sát xử lý.

Cho đến khi người đó nói ra một cái tên: “Là... Là cậu Hoắc bảo tôi đưa tới!”

Nghĩ tới khuôn mặt kia của Hoắc Ung, ánh mắt Tiết Bồng dần lạnh buốt.

Lúc này, cô nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Đến rồi.”

Tiết Bồng thở dài, nhìn câu lạc bộ cưỡi ngựa đang gần ngay trước mắt bên ngoài cửa sổ, sau đó lại lạnh mặt đẩy cửa bước ra.

Sau khi xuống xe, Lục Nghiễm tập trung tất cả mọi người lại, dặn dò đơn giản mấy câu rồi nói: “Mong mọi người nhớ rõ, mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta là điều tra nguyên nhân cái chết của Trình Lập Huy, bao gồm cả mối liên quan giữa cậu ấy và ma túy cũng như mối quan hệ với Lý Thành Kiệt, thêm vào đó thì thường ngày cậu ấy đã tiếp xúc với những người như thế nào trong câu lạc bộ này, làm việc cho ai. Còn nữa, chúng ta phải điều tra vụ án thật kín đáo, tránh

lan truyền lung tung.”

Tất cả mọi người: “Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “Được, xuất phát.”

Cả nhóm người nhanh chóng tiến vào câu lạc bộ cưỡi ngựa dưới sự chỉ đạo của Lục Nghiễm, lúc này là vừa qua mười giờ.

Đợt này gây ra không ít ồn ào, giờ này là giờ vàng, câu lạc bộ cưỡi ngựa đang đón đợt khách đầu tiên, có thương gia đã ra sân tập cưỡi ngựa rồi.

Người phụ trách là Vương Thao nhanh chóng chạy ra trao đổi tình hình, mong có thể khuyên can được.

Thế nhưng Lục Nghiễm chỉ đưa lệnh khám xét ra rồi nói theo quy tắc: “Tôi khuyên anh tốt nhất là hợp tác với công việc của chúng tôi, anh càng hợp tác thì tiến độ điều tra của chúng tôi sẽ càng nhanh, kháng hàng sẽ càng ít bị ảnh hưởng. Bây giờ, yêu cầu anh đưa chúng tôi đến ký túc xá và khu vực làm việc của Trình Lập Huy.”

Vương Thao không còn cách nào khác, chỉ đành cho nhân viên đưa đội của Lục Nghiễm vào trong, có đi lối dành cho nhân viên, tránh chạm mặt khách.

Tiếp đó, Vương Thao lập tức gọi điện thoại thông báo với quản lý khu khách vip, bảo họ cố gắng xoa dịu khách, bên này có cảnh sát đột nhiên tới điều tra án, nếu không cẩn thận làm ảnh hưởng đến khách thì nhất định phải bịa một cách giải thích cho thật hợp lý.

Đến lúc tới khu ký túc xá, Lục Nghiễm đưa theo vài chuyên viên khám nghiệm vào quan sát tình hình bên trong ký túc xá của Trình Lập Huy trước rồi để kiểm nghiệm dấu vết vào.

Tiết Bồng vô cảm mặc quần áo bảo hộ, theo trình tự hết như những

lần trước vậy.

Ký túc xá của Trình Lập Huy không có gì kỳ lạ, bốn người một phòng, diện tích phòng không lớn, thậm chí có thể nói là ngột ngạt, đồ dùng cá nhân để rất lộn xộn, còn có mùi mì gói ăn thừa.

Giường và khu sinh hoạt của Trình Lập Huy là khu vực chính để thu thập chứng cứ, Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng phát hiện ra trong tủ có rất nhiều đồ hiệu, có cái còn chưa cắt mác.

Tiết Bồng đi vào toilet, cẩn thận tìm dấu chân trên sàn.

Nếu Trình Lập Huy có thói quen hút ma túy, vậy thì nhất định cũng sẽ có dấu vết của ma túy trong ký túc xá của cậu ấy, nhất là các nơi như bồn rửa tay, đa phần những con nghiện đều thích nắp trong toilet làm mấy chuyện như thế.

Hơn nữa dù có hút ma túy trong phòng ngủ thì cuối cùng cũng sẽ đến toilet để rửa sạch dấu vết.

Tiết Bồng nhanh chóng phát hiện có ai đó đã đổ mì gói vào bồn cầu nhưng lại không dội nước, trong thùng rác cũng có kim tiêm bị vứt và chai nước biển nhỏ đã bị tách ra.

Vài phút sau, Lục Nghiễm bước vào, đứng bên cửa hỏi: “Sao thế, phát hiện ra gì sao?”

Tiết Bồng đang thu thập một nhóm dấu vân tay trên kính: “Tìm được ít mì bị đổ đi, vài công cụ tiêm chích ma túy, còn tìm được một nhóm dấu chân đọng nước, nhìn hoa văn dưới đế không giống dép trong nhà tắm, giống kiểu ủng tác chiến kiểu số 19 ấy, hơn nữa kích cỡ cũng giống với Lý Thành Kiệt.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại chuyển chủ đề, chỉ vào cái khăn lông treo trên bồn rửa tay: “Nếu đúng là Lý Thành Kiệt đã tiêm ma túy cho Trình Lập Huy, vậy thì chắc là hắn cũng từng rửa tay ở đây, có thể

từng dùng cái khăn này.”

Lục Nghiễm sững lại, cặp mắt không nói gì.

Chưa được bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn lại gọi Lục Nghiễm, đến lúc Lục Nghiễm đi tới trước, Mạnh Nghiêu Viễn mới nói: “Đội phó Lục, chúng tôi tìm được hai hộp mì gói, một hộp chỉ mới ăn được một nửa, hộp kia thì đã trống không rồi. Ngoài ra thì trên sổ quần áo này của Trình Lập Huy có một chút vết dịch nước bọt, vết nôn, còn có mùi cồn nữa. Nhưng mà chúng tôi không hề tìm thấy cồn hay ma túy trong sổ các vật phẩm cá nhân của Trình Lập Huy.”

Đến lúc Hứa Trăn lấy lời khai của mấy người bạn cùng phòng xong mới quay vào nói: “Vì Trình Lập Huy không hề uống rượu được, thể chất của cậu ấy rất đặc biệt, uống một ly là gục ngay.”

Sau đó, Hứa Trăn lại nói với Lục Nghiễm, vào cuối tuần, mấy người bạn cùng phòng của Trình Lập Huy đều sẽ về nhà ở, thường chỉ có Trình Lập Huy ở lại đây, hôm nay họ tới sớm đi làm cũng chỉ về phòng thay đồ ở khu vực làm việc để thay đồ đi làm, chưa có về ký túc xá, vì thế không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Lục Nghiễm nghe xong không nói gì, chỉ nhẩn nhé nhìn quanh ký túc xá, trong đầu nhanh chóng hiện lên một cảnh tượng.

Tối thứ Bảy, Trình Lập Huy đã mặc bộ quần áo được Mạnh Nghiêu Viễn tìm thấy, đưa mắt nhìn điện thoại, giờ đã là mười một giờ tối, cậu đang định đi ngủ.

Trong ký túc xá chỉ có một mình cậu.

Lúc này, có người gõ cửa.

Trình Lập Huy mở cửa ra, nhìn thấy Lý Thành Kiệt bèn mở cửa để gã ta vào.

Lý Thành Kiệt cần theo rượu, viện đại một cái cốc, bảo rằng ngọt ngọt trong lòng, muốn tìm đến nói chuyện với Trình Lập Huy.

Hai người ngồi trước bàn.

Trình Lập Huy pha hai hộp mì, ăn cùng Lý Thành Kiệt.

Lý Thành Kiệt thấy thời cơ đã chín muồi, chuẩn bị ra tay.

Chỉ là trong phòng không có dấu vết vật lộn rõ rệt, ga giường của Trình Lập Huy cũng khá ngay ngắn, chỉ là có chút dấu vết như đã có người nằm, dù cho Lý Thành Kiệt có ra tay dứt khoát thế nào thì nếu gã ta muốn đánh thẳng trực diện với Trình Lập Huy thì chắc chắn Trình Lập Huy sẽ phải chống trả kịch liệt.

Lý Thành Kiệt cũng không ngốc nghếch gì, cách bỏ thuốc an thần gã ta đã làm với Vương Xuyên trước đó, đợi đến lúc Vương Xuyên hôn mê rồi mới tiêm ma túy.

Vậy thì, rất có thể Lý Thành Kiệt đã động tay động chân vào gói mì, ví dụ như cho Phenobarbital vào bên trong.

Phenobarbital có tác dụng đẩy nhanh giấc ngủ và an thần, Trình Lập Huy ăn mì xong, thuốc cũng đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Lúc này, Lý Thành Kiệt tiêm ma túy dạng mới LSD vào tĩnh mạch của cậu, sau đó cạy miệng cậu đổ rượu vào.

Một liều Phenobarbital nhất định chưa chắc đã chí mạng, rất nhiều ca tử vong do trúng độc Phenobarbital đều đa phần là tự sát, LSD thì cũng thế, thế nhưng khi kết hợp cả hai loại này lại với nhau, thêm vào tác dụng của cồn thì lại là chuyện khác.

Tất nhiên là Trình Lập Huy sẽ không chết ngay, cậu sẽ sinh ra ảo giác, chìm vào hôn mê vì tác dụng của ma túy và cồn, còn sẽ bị ba thứ này làm kích thích trung khu thần kinh.

Sau đó vài tiếng, gan, thận, phổi và não đều sẽ lần lượt bị tổn hại, thậm chí là suy kiệt.

Lục Nghiễm còn nhớ, từng có người trúng độc Phenobarbital cấp tính đến tận mười lăm tiếng sau mới chết, chết vì suy hô hấp, thế nhưng anh không biết khi Phenobarbital gặp phải LSD, lại còn thêm cả cồn thì Trình Lập Huy phải mất bao lâu mới chấm dứt được đau khổ này.

Điều không còn gì phải bàn cãi chính là khoảng thời gian này đủ để Lý Thành Kiệt thay đồ leo núi cho Trình Lập Huy, ngụy trang thành tự đến khu bảo tồn thiên nhiên để thám hiểm.

Sau đó lại để thêm chai rượu cho Trình Lập Huy, một người không hề biết uống rượu, cuối cùng bỏ Trình Lập Huy, chai rượu và ba lô vào túi.

Trước khi rời đi, Lý Thành Kiệt còn vào toilet rửa tay, tiện tay đổ mì gói của Trình Lập Huy vào bồn cầu rồi vứt ống tiêm và chai thuốc vào thùng rác, sau đó vác túi đựng Trình Lập Huy rồi rời khỏi câu lạc bộ cuối ngựa.

Chỉ là Lý Thành Kiệt vác theo cái túi to như thế rời đi, chắc chắn phải bị camera quay lại.

Lục Nghiễm nghĩ đến đây, bèn quay người ra cửa.

Lúc này, Trương Xuân Dương đã về nhưng sắc mặt không được tốt lắm, nhỏ giọng báo cáo: “Đội phó Lục, không lấy được camera tối thứ Bảy, nhân viên nói lúc đó camera bị trục trặc, tới sáng hôm sau mới có người tới sửa.”

Lục Nghiễm lại rất thản nhiên: “Ồ, trùng hợp thế.”

Có một số việc ngoài ý muốn lại dường như đã nằm trong dự tính.

Tiếp đến, Phương Húc cũng về: “Đội phó Lục, tôi đã hỏi khắp nơi rồi, Lý Thành Kiệt dùng căn cước giả, người ở đây đều gọi hắn là Lý Phong, hơn nữa thường ngày hắn đều đội nón đeo khẩu trang, phụ trách dọn dẹp và cho ngựa ăn ở trong chuồng ngựa, bình thường cũng ít khi tiếp xúc với ai, vì thế rất nhiều nhân viên có ấn tượng rất mờ nhạt về dáng vẻ của hắn.”

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy thường ngày Trình Lập Huy với Lý Thành Kiệt có qua lại gì không?”

Phương Húc nói: “À, nhân viên bên chuồng ngựa có nói, Trình Lập Huy thường tới chuồng ngựa tìm Lý Thành Kiệt, nhưng mà lần nào họ cũng chỉ rù rì nói chuyện với nhau, tránh mặt người khác, dường như bí mật lắm.”

Lục Nghiễm nhanh chóng đi vào phòng nói với Phùng Mông: “Trưởng khoa Phùng, ở đây thế nào rồi ạ, cháu cần hai người đi cùng để thu thập chứng cứ trong ký túc xá Lý Thành Kiệt.”

Phùng Mông trả lời: “Vậy được, trò Mạnh, trò với Tiết Bồng đi đi.”

Chưa tới mười phút, họ đã đến ký túc xá của “Lý Phong”, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn chuẩn bị kỹ càng, nhanh chóng bắt đầu công việc của mình.

So với ký túc xá của Trình Lập Huy, ký túc xá của Lý Thành Kiệt thoáng đãng hơn nhiều, một mình gã ta ở một phòng, thế nhưng đồ dùng trong phòng rất ít, trong tủ cũng chẳng có bao nhiêu bộ quần áo, dường như có ý định bốc hơi bất cứ lúc nào.

Tiết Bồng tìm được một đôi ủng tác chiến dính bùn và một bộ đồ tác chiến cùng loại rất bẩn trong tủ, bỏ riêng chúng vào túi vật chứng.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng tìm được bột ma túy đã được dọn dẹp trong ngăn kéo, bột đã ngấm vào các đường vân gỗ, rất khó dọn sạch sẽ.

Lục Nghiễm đứng ở cửa, không nói tiếng nào nhìn căn phòng mà Lý Thành Kiệt từng ở.

“Mùi người” trong phòng rất nhạt nhoà, thậm chí có thể nói là lạnh tanh, nếu anh đoán không sai, Lý Thành Kiệt chắc đã “bốc hơi giữa thế gian” rồi, sau khi vút xác xong, gã ta không về lại nữa.

Vật chứng tìm được trong hai căn ký túc xá hoàn toàn có thể liên kết Lý Thành Kiệt với cái chết của Trình Lập Huy, chỉ là Lý Thành Kiệt biến mất thế này, việc tìm kiếm người phía trên liên lạc với gã ta lại trở thành một chuyện khó.

Chủ yếu là đều không tìm thấy điện thoại trong cả hai căn ký túc xá, ghi chép cuộc gọi của công ty viễn thông đã trở thành điểm đột phá duy nhất.

Lần này, Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ rất lâu, cho đến lúc Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn thu thập xong chứng cứ, Tiết Bồng mới đi tới nói: “Về cơ bản đã hoàn thành thu thập xong khu ký túc xá, tiếp đến là khu vực làm việc. Tôi muốn tới chuồng ngựa xem thử.”

Lục Nghiễm khựng lại rồi nhanh chóng hiểu ra: “Đúng rồi nhỉ, với trạng thái sinh hoạt của Lý Thành Kiệt, chắc hẳn không có bạn bè gì, chỉ có nói chuyện khá nhiều với Trình Lập Huy, lại còn giết cậu ấy. Có lẽ chỉ có mấy con ngựa đó mới có thể khiến Lý Thành Kiệt buông lỏng đề phòng.”

Tiết Bồng: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Điện thoại bây giờ quá nhiều chức năng, không chỉ theo dõi thói quen sử dụng của người dùng mà còn chỉ dẫn, can thiệp, thậm chí là giám sát người dùng, kiểu người như Lý Thành Kiệt chắc khả năng cao sẽ dùng điện thoại kiểu cũ, cũng không có thói quen nghịch điện thoại, càng không dễ tin vào các sản phẩm công nghệ nhanh chóng tiện lợi. Thế nhưng trước mặt động vật mà mình tin tưởng lại sẽ để lại một số manh mối không chừng.”

Lục Nghiễm đáp: “Được, vậy mang theo một bồ đồ làm việc của Lý Thành Kiệt qua đó nữa, để “đám bạn” hấn người thù.”

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng đến chuồng ngựa, đã có nhân viên đứng sẵn bên trong, biết ba người đến lấy chứng cứ điều tra thì cũng hợp tác, nhanh chóng chỉ vào con ngựa giống quý mà Lý Thành Kiệt phụ trách coi sóc hằng ngày.

Nhân viên giới thiệu sơ qua, giống ngựa này là ngựa thuần chủng, là giống ngựa chạy nhanh nhất thế giới, kết cấu cơ thể cũng chuẩn nhất, bộc lộ tài năng tại rất nhiều cuộc đua ngựa và các sự kiện cưỡi ngựa.

Tiết Bồng không hiểu về ngựa, cũng không biết giá cả ra sao, thế nhưng con ngựa trắng trước mắt không kết cấu cơ thể rất nhỏ nhả, cũng có thể cảm nhận được huyết thống của nó.

Tiết Bồng hỏi: “Nó tên gì thế?”

Nhân viên nói: “Sark, là ngựa của giám đốc Hoắc tập đoàn Hoắc Thị.”

Là là Hoắc Ung?

Tiết Bồng và Lục Nghiễm nhìn nhau, cô lấy ra quần áo của Lý Thành Kiệt, đưa tới trước mặt con ngựa thuần huyết.

Tiết Bồng vừa tới gần, Sark đã bắt đầu phản ứng, ngoảnh đầu sang bên này.

Tiết Bồng lại thử tới gần nó mấy bước, trông Sark không hề ghét bỏ, lại còn hếch hếch mũi ngửi mùi rồi kêu lên mấy tiếng với Tiết Bồng.

Nhưng Tiết Bồng vẫn thận trọng hỏi: “Tôi phải làm thế nào mới có thể tới gần nó, tôi cần lấy ít lông ngựa.”

Người nhân viên có chút khó xử: “Nếu thường xuyên cho nó ăn, tốt với nó thì nó mới không ghét. Nhưng mà hôm nay Sark đã ăn rồi, chúng tôi đều có yêu cầu rất khắt khe, mỗi ngày mỗi bữa ăn bao nhiêu...”

“Thế à.” Tiết Bồng vô cảm lúi về mấy bước nói: “VẬY PHIỀN ANH CÓ THỂ NÀO GIÚP TÔI BÚT VÀI SỢI LÔNG KHÔNG, CHÚNG TÔI CẦN LẤY LÀM VẬT CHỨNG.”

“ĐƯỢC, PHIỀN CÔ ĐỢI MỘT CHÚT.”

Nhân viên nhanh chóng đồng ý rồi đi tới gần Sark, vuốt lông cho Sark, Sark cũng cạ đầu vào người nhân viên, còn tựa đầu lên vai người đó.

Thế nhưng lúc nhân viên chuẩn bị bắt lông ngựa, lại có giọng nói vọng tới từ ngoài cửa: “LẤY LÔNG NGỰA CỦA TÔI THÌ PHẢI HỎI Ý KIẾN TÔI TRƯỚC CHỨ NHỈ?”

Mọi người quay đầu sang, người đi tới lúc này còn ai ngoài Hoắc Ung được chứ.

Mặt mũi của Hoắc Ung cũng không có thay đổi gì nhiều, đôi mắt dài xếch lên, da dẻ có chút nhợt nhạt, người vừa cao vừa gầy, biểu cảm không chút thiện chí, nhất là đôi mắt kia, trông rất dữ tợn.

Tiết Bồng vẫn đang đeo khẩu trang, cô chỉ liếc nhìn Hoắc Ung, không nói gì.

Lục Nghiễm lịch sự nhoèn miệng nói: “CHẮC CẬU ĐÂY LÀ GIÁM ĐỐC HOẮC ĐÚNG CHỨ. CHÚNG TÔI TỚI TỪ CỤC CẢNH SÁT THÀNH PHỐ, HÔM NAY ĐẾN ĐÂY ĐỂ THU THẬP CHỨNG CỨ, CẦN NGỰA CỦA CẬU HỢP TÁC, MONG CẬU HIỂU CHO.”

“CỤC CẢNH SÁT THÀNH PHỐ SAO?” Hoắc Ung nheo mắt nhìn Lục Nghiễm hỏi: “CÓ LỆNH KHÁM XÉT KHÔNG?”

“Có.”

“Điều tra vụ án nào thế, có liên quan tới ngựa của tôi không?”

“Vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, không thể tiết lộ.”

“À, thế sao, vậy tôi cũng không cho mượn ngựa đâu, mời anh chị đi cho.”

Hai người nói qua nói lại, đến nước này, nụ cười trên khuôn mặt Lục Nghiễm cũng biến mất, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cũng cứng rắn hơn: “Mong cậu hợp tác, đừng cản trở chúng tôi điều tra.”

Hoắc Ung cười lạnh hỏi: “Anh là ai vậy, dám nói chuyện với tôi như thế à?”

Lục Nghiễm thờ ơ trả lời: “Tôi họ Lục, tên Lục Nghiễm, đội phó Chi đội Hình sự, nếu cậu Hoắc có gì không đồng tình hay có ý kiến gì thì có thể phản ánh lên cấp trên của tôi bất cứ lúc nào.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm nghiêng đầu, ra hiệu cho Tiết Bồng: “Lấy chứng cứ đi.”

Tiết Bồng nhìn anh, sau đó quay người nói với nhân viên: “Mong anh hợp tác.”

Cùng lúc đó, Hoắc Ung nói: “Không muốn làm việc nữa à?”

Nhân viên lập tức biến sắc, tự đứng lại bị kẹt giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Tiết Bồng lại liếc nhìn Hoắc Ung rồi cầm nhíp và ống nghiệm, đi đến trước mặt nhân viên, nhìn chăm chăm vào vị trí ngay vai anh ta.

Sau đó, dưới cái nhìn của Lục Nghiễm và Hoắc Ung, cô gấp lấy vài sợi lông trắng trên vai người nhân viên cho vào túi rồi bỏ vào thùng

đứng.

Tiết Bồng bình thản: “Xong rồi.”

Hoắc Ung nhìn thấy thì bắt đầu nổi cáu: “Con ngựa này là tài sản của tôi, từng cọng lông trên người nó đều thuộc về tôi, các người không xin phép, chưa được sự đồng ý của tôi mà đã lấy ngay trước mặt tôi, như thế gọi là trộm.”

Hoắc Ung vừa nói vừa ép tới trước mấy bước.

Lục Nghiễm chắn ngang trước mặt y, cản đường nói: “Cậu Hoắc, chúng tôi có đầy đủ thủ tục, việc thu thập chứng cứ là hoàn toàn hợp pháp.”

Hoắc Ung nói: “Tôi nghe nói phạm vi khám xét của các người là khu vực ký túc xá nhân viên và nơi làm việc, trong đó có bao gồm cả ngựa của tôi à?”

Vừa nói xong, Hoắc Ung lại nhìn nhân viên nói: “Dắt Sark lại đây, bây giờ tôi phải đưa nó đi hít thở không khí tươi mới.”

Nhân viên vội vã nghe lời, nhanh chóng tháo dây cho Sark, dắt nó ra cửa.

Hoắc Ung đi ngang qua Lục Nghiễm và Tiết Bồng, dừng lại nói: “Tôi chắc chắn sẽ truy cứu chuyện này.”

Đến lúc Hoắc Ung dắt Sark đi khỏi, Tiết Bồng cũng quay sang nói với Lục Nghiễm: “Xem ra Cục thành phố sắp nhận được đơn từ luật sư rồi, cậu ta chắc chắn sẽ kiện anh.”

Lục Nghiễm dừng một chút rồi lại cười: “Chứ không phải kiện hai đứa mình à?”

Tiết Bồng: “Tôi có nói tôi tên gì đâu.”

Vừa nói xong, Tiết Bồng lại đi thẳng tới chỗ dây buộc Sark, cẩn thận bắt đầu tìm kiếm trong đồng cỏ khô bên dưới.

Lục Nghiễm tựa vào cái cọc, một lúc sau mới hỏi: “Phát hiện ra gì chưa?”

Giọng Tiết Bồng hết sức không vui: “Phân ngựa, dính hết cả bàn chân đây này.”

Lục Nghiễm khẽ cười thành tiếng.

Một hồi sau, Tiết Bồng bước ra, trên người vẫn còn dính cỏ khô, cô xác thùng đồ bằng một tay, tay kia gỡ ra.

Lục Nghiễm cũng cong mắt cười rồi đưa tay nhặt giúp cô, đến lúc nhặt xong cọng rơm cuối cùng trên tóc cô mới cụp mắt bảo: “Được rồi.”

“Đợi một lát.”

Tiết Bồng cũng ngược mắt nhìn anh, mắt cong cong bật cười, tiếp đó lại lấy từ trong túi ra một túi vật chứng, bên trong còn có một cái điện thoại.

Lục Nghiễm thoáng sửng người rồi hai mắt lại lập tức sáng rõ: “Tìm được trong đồng cỏ à?”

“Ừm.”

“Chắc là Lý Thành Kiệt bỏ trong đó.”

“Có thể là vậy.”

Tiết Bồng bỏ vật chứng vào trong thùng, đẩy lại, đứng dậy nói: “Chắc là hần cũng đã dự đoán được ngày chết của mình không còn xa nữa

nên mới để lại một cái. So với người thì động vật đúng là đáng tin hơn.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Đến lúc ra khỏi chuồng ngựa, chuẩn bị về lại ký túc xá, ai ngờ lúc này sau lưng lại có một giọng nói: “Đợi một lát.”

Hai người quay lại nhìn, người đi tới chính là Hàn Cố.

Hàn Cố mặc đồ cưỡi ngựa, không giống với dáng vẻ áo vest thẳng thớm thường ngày lắm, hất đi nhanh tới trước mặt Lục Nghiễm, khẽ cười: “Làm phiền đội phó Lục, chuyện là thế này, cậu Hoắc Ung, thân chủ của tôi có nhờ tôi xác nhận với anh một chuyện. Cho hỏi, có phải ban nãy đội phó Lục chưa được sự đồng ý của thân chủ tôi mà đã để chuyên viên kỹ thuật hình sự lấy lông của ngựa cậu ấy nuôi đúng không?”

Hàn Cố nói năng rất lịch sự, thậm chí không có chút chống đối nào.

Lục Nghiễm gật gù nói: “À, tôi còn tưởng chuyện gì mà lại phiền tới luật sư Hàn. Tôi muốn chỉnh lại một chút, chúng tôi lấy chứng cứ với đầy đủ thủ tục, tuyệt đối là làm việc theo đúng quy tắc, cậu Hoắc Ung, thân chủ của anh thì lại định cản trở chúng tôi.”

Hàn Cố: “Con ngựa đó thuộc tài sản cá nhân của cậu Hoắc, nếu đội phó Lục không có cách nào chứng minh Sark có liên quan trực tiếp tới án mạng bên anh đang điều tra thì cậu Hoắc có quyền phản đối.”

“Sao luật sư Hàn lại biết chúng tôi đang điều tra án mạng?” Lục Nghiễm cùng cười: “Tin tức nhạy bén thế.”

“Tôi cũng chỉ vừa mới nghe nói, một nhân viên phụ trách chăm sóc Sark hằng ngày đã gặp phải sự cố, chẳng lẽ không phải chuyện này đã khiến đội phó Lục cất công chạy tới đây sao? Xin phép hỏi đội phó Lục, rốt cuộc là bên anh có chứng cứ gì chứng minh ngựa của cậu

Hoắc có liên quan trực tiếp đến người chết không?”

Lục Nghiễm vừa định trả lời, Tiết Bồng lại xen vào: “Lông ngựa là do tôi lấy đấy.”

Hàn Cố sững sờ, lúc này mới để ý đến Tiết Bồng, vừa nãy cô bị Lục Nghiễm chặn mất hết nửa người, lại còn đeo khẩu trang, hắn còn tưởng là chuyên viên kỹ thuật hình sự lạ mặt nào.

Tiết Bồng đi tới nói: “Thế nhưng tôi không cần được sự đồng ý của Hoắc Ung, bởi vì tôi không lấy lông ngựa trên người con ngựa đó, mà là lấy từ trên vai nhân viên. Không lẽ người nhân viên đó cũng là tài sản cá nhân của Hoắc Ung à?”

Hàn Cố gật gù rồi cười: “Nếu là vậy thì là do tôi hiểu lầm mất rồi. Xin lỗi.”

Hàn Cố vừa nói vừa quay đi.

Tiết Bồng nói với theo: “Sức mạnh của đồng tiền thần kỳ thật đấy.”

Hàn Cố dừng lại, nghiêng người sang, hắn biết Tiết Bồng đang nói mình.

“Giờ anh thành chó giữ nhà mất rồi còn đâu.” Tiết Bồng không quá lớn tiếng nhưng đủ để hắn nghe thấy: “Tôi tò mò ghê, anh có từng thay Hoắc Ung gửi vòng hoa đỏ đến đám tang của người nào đó không, có từng bị đánh bao giờ chưa?”

Chương 55

Lời nói của Tiết Bồng khá là thiếu lễ độ, thậm chí còn có thể nói là cố ý gây hấn, đến Lục Nghiễm nghe thấy còn ngỡ ngàng.

Thế nhưng hình như Hàn Cố chẳng hề hà hà gì, chỉ đứng yên tại chỗ vài giây rồi đi mất.

Bóng lưng Hàn Cố thẳng tắp, sải bước rất dài, đi nhanh như một cơn gió.

Tiết Bồng trừng mắt nhìn về hướng đó một lúc lâu rồi mới quay người, chạm phải ánh nhìn của Lục Nghiễm.

Đôi mắt Lục Nghiễm rất sẫm màu, miệng hơi mím lại, dường như có gì muốn nói.

Tiết Bồng sững người rồi thả lỏng lại: “Xin lỗi, vừa nãy tôi quá khích quá đúng chứ?”

“Thế mà gọi là quá khích gì.” Lục Nghiễm nhướn mày: “Nhưng mà cũng đúng là ít khi thấy em mắng ai kiểu đó, chỉ có với anh thôi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên hỏi: “Tôi mắng anh khi nào, quá lắm là tôi cũng chỉ móc mĩa, châm chọc tí thôi mà?”

“Có đó.” Lục Nghiễm nói: “Trước khi chúng ta làm lành, mấy lần em ghim gút ghê lắm, mắng anh thiếu mỗi chữ thề thôi.”

“...”

Mà chuyện này cũng đúng là hết đường chối cãi, vì cô đã làm như thế thật mà.

Tiết Bồng thoáng ngượng ngùng, cụp mắt khẽ nói: “Anh cũng thù dai ghê, tự đứng lại kể tội không báo trước.”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Không chỉ mỗi thù dai đâu, em còn khen năng lực phá án với phân tích của anh nữa, anh nhớ hết.”

Tiết Bồng liếc anh rồi đi ra ngoài.

Lục Nghiễm cười đi theo.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, Lục Nghiễm lại hỏi: “Ban nãy em nói tang lễ gì, vòng hoa đỏ gì, còn hỏi Hàn Cố có gửi tới giúp Hoắc Ung không nữa, vậy là ý gì? Hoắc Ung có làm mấy chuyện như thế nữa hả?”

“Ừm.” Tiết Bồng cụp mắt nói: “Hoắc Ung cho người gửi tới tang lễ của chị tôi. Hàn Cố với Hoắc Kiều lúc đó đều có mặt.”

Lục Nghiễm khựng bước, nét mặt kinh ngạc thấy rõ, trong phút chốc không biết nên đánh giá cái thứ người độc địa này như thế nào.

Tiết Bồng nói: “Trơ tráo lắm đúng không.”

“Chứ còn gì nữa. Lại còn bỉ ổi nữa chứ.” Lục Nghiễm nói.

Cách vài giây sau, Lục Nghiễm lại hỏi: “Nhưng mà... chị em có thù hằn gì với Hoắc Ung à.”

“Coi như là vậy đi.” Tiết Bồng gật gù, sau đó lại điềm tĩnh kể lại đơn giản hết những gì đã xảy ra hồi cấp Ba.

Lục Nghiễm nghe thấy, nhúu chặt mày lại, sắc mặt nặng nề, một lúc lâu không nói gì.

Tiết Bồng nhìn anh nói: “Chuyện đã qua rồi. Thật ra lúc chị tôi bị hại, tôi cũng từng nghi ngờ Hoắc Ung nhưng cậu ta có chứng cứ ngoại phạm, hôm đó cậu ta không có tới trường mình.”

Cả hai lại im lặng một hồi.

Tiết Bồng không nhịn được hỏi: “Sao anh không nói gì nữa?”

Lúc này Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Chỉ là anh đang rất kinh ngạc với những gì đã xảy ra, hèn gì lần nào em nhìn thấy Hàn Cố đều gắt gỏng như thế, nếu mà là anh chắc cũng không thể nào hiểu nổi.”

Tiết Bồng nói: “Đuổi theo danh lợi là chuyện thường tình, dù là bất kỳ luật sư nào trung thành với Hoắc Ung, hay là Hàn Cố đi trung thành với bất kỳ đứa con nhà giàu nào tôi cũng không thấy có gì kỳ lạ, thế nhưng Hàn Cố lại cứ chọn Hoắc Ung. Ban đầu tôi còn nghĩ Phương Tử Oánh luôn bị Trần Lăng bắt nạt trong trại giam là do Hàn Cố gợi ý. Nhưng mà bây giờ xem ra có vẻ tôi ngây thơ quá rồi. Đã chín năm rồi, ngoài tôi với mẹ tôi ra, còn ai thật sự nhớ đến chị tôi nữa...”

Lục Nghiễm lại ngừng một lúc rồi hỏi: “Em vừa mới nói là em nghi Hàn Cố gợi ý cho Trần Lăng, sao lại nghĩ thế?”

Tiết Bồng: “Đợt trước tôi có đi thăm Phương Tử Oánh, hỏi cô ta rốt cuộc ai đã giết chị tôi, kết quả là chứng minh là cô ta chỉ lừa tôi thôi. Nhưng mà lúc đó cô ta có nói, cô ta biết tôi làm việc ở Cục thành phố là do Trần Lăng tiết lộ, còn có cả cuộc sống của tôi với mẹ tôi mấy năm nay nữa. Mục đích là để kích động Phương Tử Oánh, để cô ta không quên được chuyện mình đã làm, luôn luôn chịu đựng cảm giác áy náy và tội lỗi.”

“Sau đó tôi có nghĩ kỹ về chuyện này, tôi thấy rất có thể Hàn Cố đã nói với Trần Lăng. Một là Hàn Cố đã có quen với Chung Ngọc từ sớm, còn là luật sư của vụ án cô ta, vậy thì rất có thể Hàn Cố cũng đã quen Trần Lăng từ lâu. Hai là cuộc sống trong trại giam của Trần

Lăng tốt hơn những người khác một chút, từ thái độ của Triệu Phong cũng không khó nhìn ra được là Trần Lăng có chống lưng. Thế nhưng kỳ lạ là thế, Trần Lăng là trẻ mồ côi, ai lại chống lưng cho cô ta? Nhưng mà nếu người ở đằng sau móc nối quan hệ cho cô ta là Hàn Cố thì có thể giải thích được.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Thế nên vì nghi là Hàn Cố gợi ý cho Trần Lăng kích động Phương Tử Oánh, em mới nghĩ là trong lòng anh ta vẫn chưa hề quên Tiết Dịch.”

“Nhưng mà anh coi cái tướng trung thành với Hoắc Ung của anh ta khi nãy đi, rõ ràng là tôi nghĩ tốt đẹp cho anh ta quá rồi.” Tiết Bồng không khỏi cười khẩy: “Nhưng mà nói ra thì anh ta cũng không có nghĩa vụ phải nhớ tới chị tôi mãi. Với tính cách của anh ta, nếu không thực tế vươn tới trước thì cũng không được như hôm nay.”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

Tiết Bồng cũng kết thúc chủ đề này, cúi đầu, vừa nhìn xuống con đường đá vừa nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Hàn Cố.

Đó là một cuối tuần của chín năm trước.

Tiết Bồng không có kế hoạch gì khác, bèn đến thư viện.

Thư viện vừa mới mở, cô cũng vừa vào lần đầu, cảm thấy rất mới mẻ, lại còn tìm được một số quyển sách tham khảo hay ho mà trước đó chưa từng thấy.

Không chỉ có vậy, bên trong còn có một khu sách cũ, để đủ mọi loại sách cũ, sách từ thập niên bảy mươi, tám mươi đều có, tất nhiên là đều có thiếu chỗ này chỗ kia, chất liệu cũng không được tốt, rất nhiều quyển đều có dấu gấp nếp và ghi chép, không có giá trị sưu tập, vì thế mới trưng bày cho mọi người mượn.

Chỗ ngồi đọc bên ngoài đều kín cả, Tiết Bồng nhìn xung quanh,

không tìm thấy chỗ ngồi bèn đến khu sách cũ mọi người không thường đến, tìm đại một góc khuất, ngồi xuống số sách cũ vừa chọn được.

Tiết Bồng xem rất chăm chú, còn nhét cả tai nghe nghe nhạc, không để ý đến thời gian trôi đi.

Đến nỗi cách đó một giá sách, có hai người một nam một nữ đang nói chuyện mà cô cũng không để ý tới.

Cho đến khi nhạc chạy hết một vòng rồi ngừng.

Tiết Bồng đang cầm điện thoại thì nghe thấy cách đó không xa có tiếng nói chuyện.

“Ôi trời, cái thằng Hoắc Ung đúng là thứ rác rưởi.”

Người nói câu này là một nữ sinh, hơn nữa giọng nói còn rất quen thuộc.

Tiết Bồng khựng lại, vô thức nhận ra được giọng nói này, không khỏi khẽ ngạc nhiên.

Cô tháo tai nghe xuống, hơi nghiêng người, nhìn xuyên qua kẽ hở ở đối diện, hai người kia đang đứng ở đó nhưng cô đang ngồi, chỉ nhìn thấy được nửa dưới của họ.

Người nam mặc quần bò, mang giày thể thao trắng, người nữ mặc váy xếp ly, giày da đen đế bằng.

Lúc này, nam sinh mới bảo: “Đừng có suy nghĩ tới loại người đó, chỉ tổ làm mình tức thêm thôi.”

Nữ sinh nói: “Chỉ cần nó đừng có đụng tới em thì em còn có thể coi nó như không khí được.”

Nam sinh khẽ cười.

Một lúc sau, nữ sinh hỏi: “Sao tự dừng anh lại đến xem sách cũ, dùng trong chuyên ngành à?”

Nam sinh nói: “Thường thì không dùng tới, nhưng mà nghe các bạn nói sách ở đây có mấy cuốn hay lắm nên đưa em tới tìm kho báu.”

“Tìm kho báu á?” Nữ sinh cười đánh nhẹ vào cậu rồi nói: “Rõ ràng là anh không nghĩ ra chỗ hẹn hò nào khác mới dùng chiêu này để qua mắt em. Thật ra thì anh thích kiểu lén lén lút lút này lắm chứ gì, thấy hay ho lắm đúng không.”

Nam sinh hỏi: “Chứ em không thích à?”

Nữ sinh không nói gì, chỉ cười rồi trợn mắt với nam sinh.

Nghe đến đây, tự dừng Tiết Bồng thấy mình ngồi hết nổi.

Hai người cách đó một giá sách chính là Tiết Dịch, chị cô và bạn trai Hoắc Kiều của chị ấy, nếu họ biết được cô đã ngồi ở đây nghe hết tất cả thì chỉ tổ ngượng thêm.

Tiết Bồng thở dài, bình thản vịn giá sách đứng dậy, cẩn thận cầm lấy cặp của mình.

Mỗi tội cô ngồi lâu quá, đứng dậy hơi mất sức, tê hết từ đầu gối trở xuống, khó động dậy ngay được, chỉ đành tựa vào giá sách, chậm chậm di cổ chân đợi cho hết tê.

Lúc này, Tiết Dịch bỗng nhận được tin nhắn từ đối diện, cô mở ra xem rồi lại than thở với nam sinh: “Hoắc Kiều tìm em, em đi đây.”

Nam sinh sửng lại: “Vậy anh đưa em tới bến xe.”

Tiết Dịch: “Không cần đâu, anh đi tìm kho báu tiếp đi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng đang xoay cổ chân thì khựng lại.

Hoắc Kiêu tìm Tiết Dịch?

Vậy nam sinh ở đối diện lại là ai?

Tiết Bồng không khỏi tò mò, cô cẩn thận nhích quyển sách đang che mặt sang một bên, nhìn thấy một nam sinh dáng người rất cao đang mỉm cười với Tiết Dịch.

Kế đó, cậu khom người hôn lên môi Tiết Dịch.

Tiết Bồng giật bắn người, vô thức rút tay, quyển sách cũng rớt “bịch” xuống.

Tiết Dịch và nam sinh cũng hoảng hốt quay lại nhìn xuống cuốn sách bỗng dưng rớt xuống, nhìn thấy đối diện có một bóng người, cả hai nhanh chóng đi vòng qua giá sách.

Tiết Bồng không tránh đi đâu được, bị hai người bắt gặp tận mặt.

Tiết Bồng khựng lại, cứ như mình đã làm gì sai ấy, cúi đầu chẳng nói gì.

Tiết Dịch hết sức ngạc nhiên: “Bồng?”

Tiếp đó, Tiết Dịch bèn nói với nam sinh: “À, giới thiệu với anh, đây là Tiết Bồng, em gái em, em có từng nhắc với anh rồi đấy.”

“Chào em.” Nam sinh nói.

Tiết Bồng thở dài, chầm chậm ngược mắt nhìn vào mắt nam sinh, cuối cùng cũng nhìn rõ được dáng vẻ của cậu ta, mặt mũi không được sắc nét nhưng lại rất đặc biệt, mắt mí lót, mũi khá cao, miệng hơi nhếch lên, lúc cười trông rất dịu dàng.

Cậu ta chính là Hàn Cố.

Đến lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng về đến khu ký túc xá, Tiết Bồng bỗng nhớ ra một chuyện, lúc này cô mới lên tiếng: “Phải rồi, có chuyện này tôi định hỏi anh từ lâu rồi nhưng dạo này bận quá, cứ quên mất.”

Lục Nghiễm: “Chuyện gì thế?”

“Ban nãy lúc tôi đưa đồ của Lý Thành Kiệt ở gần Sark, anh có để ý tới phản ứng của nó không?”

“Anh nhớ, nó nhìn em kêu mấy tiếng, tiếng kêu bạn tốt ấy.”

“Ừm, thật ra trước khi tới đây, tôi có tìm hiểu thử thói quen của ngựa, chúng nó sẽ kêu người người chúng thích, dùng đầu cạ vào, còn sẽ tựa đầu vào vai con người.”

Lục Nghiễm cười: “Không chỉ có ngựa mà rất nhiều động vật cũng như thế, ví dụ như Barno.”

“Chuyện tôi muốn nói với anh chính là Barno.”

“Sao thế?”

Tiết Bồng dừng bước, ánh mắt nghiêm túc: “Tối hôm anh bị Lý Thành Kiệt tấn công, tôi đưa Barno đi tìm anh suốt dọc đường, thế nhưng lúc sắp đến quán bar Năng Gắt, Barno lại đột nhiên rẽ sang hướng khác, đi đến trong một con hẻm, còn cứ kêu lên trước một chiếc xe gia đình màu đen. Tôi kéo nó đi, nó còn không chịu đi, cứ ngồi luôn ở đó kêu ư ừ với tôi.”

“Có chuyện này sao?” Lục Nghiễm sửng sò.

“Đúng vậy. Thật ra lúc đó tôi cũng thấy sai sai, nhưng mà tôi biết phải

đi tìm anh trước, vì vậy không tốn thời gian ở đó. Sau đó, chủ của chiếc xe đó đi ra từ sảnh ăn bên cạnh, cô ta nghe nói Barno là chó nghiệp vụ bèn mở cửa xe với cốp cho chúng tôi xem.”

Tiết Bồng kể lại tình hình rồi lại nói: “Thật ra tôi có suy nghĩ tới nguyên nhân, ví dụ như khứu giác của Barno có vấn đề, tất nhiên là khả năng này thì quá thấp, vậy thì chỉ có thể là trên chiếc xe đó có ma túy hoặc chất cấm, còn không thì là Barno ngửi thấy mùi người nào đó quen thuộc với nó, giống như Sark lúc nãy vậy.”

Lục Nghiễm nói: “Anh nghĩ trường hợp ma túy và chất cấm không có khả năng cao lắm. Nhưng mà cho dù thật sự là vậy thì lúc đó em đưa Barno đi khỏi là đúng đắn. Nếu thật sự là tội phạm ma túy thì em không tưởng tượng ra được thủ đoạn của chúng đâu, em lại chỉ đưa theo mình Barno, lỡ đâu có chuyện mà lại còn ở trong hẻm tối thì hậu quả lại không dám nghĩ tới.”

“Tôi biết.” Tiết Bồng nói: “Nhưng mà nhớ lại thì vụ án Vương Xuyên, quán bar Năng Gắt, với cả chiếc xe bên ngoài sảnh tiệc tư nhân, cả ba nơi này cách rất gần nhau, đều nằm ở xung quanh con phố quán bar, nếu thật sự đều có liên quan tới ma túy thì vùng đó chính là đoạn tập trung phân tán ma túy.”

“Thật ra trước giờ đều là vậy, phố quán bar, karaoke, cứ hễ là những chỗ tiệc đêm đèn mờ lấp loé thì nhất định sẽ có ma túy, chỉ là dù có ập tới kiểm tra đột xuất thì cũng chỉ bắt được một số hàng vụn vặt nhất, rất khó truy ra được đường dây trên.”

Trong lúc nói chuyện, hai người cũng đã về tới ký túc xá, Phùng Mông và những người khác đã chuẩn bị kết thúc công tác.

Thấy Lục Nghiễm và Tiết Bồng trở về, Hứa Trăn vội đi tới nói: “vừa nãy Trương Xuân Dương vừa tìm thấy một số hình ảnh ra vào của Lý Thành Kiệt trên camera, tuy là không phải vào hôm vụ án xảy ra nhưng trong đó có một số hình ảnh Lý Thành Kiệt không có đeo khẩu trang, camera quay được chính diện hẳn ta.”

Lục Nghiễm cười: “Làm tốt lắm. Chúng tôi cũng thu hoạch được một số thứ, mọi người xem có còn sót gì không, kiểm tra lại hiện trường một lần rồi rút thôi.”

“Vâng.”

Chưa tới mười phút sau, cả đội đã rút đi.

Lục Nghiễm đang đi phía trước nói chuyện với Phùng Mông.

Tiết Bồng đứng cách sau không xa, cô đã tháo khẩu trang xuống, đi ngang hàng với Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn vẫn không bỏ được cái tật tò mò, hỏi Tiết Bồng: “Hai người đi lâu thế, có phát hiện ra được gì không?”

Tiết Bồng cũng nhỏ giọng, gần như là chỉ dùng khẩu hình: “Điện thoại.”

Mạnh Nghiêu Viễn sửng người rồi nói nhỏ: “Trời má, ở chuồng ngựa hả?”

“Ừm.”

“Mẹ ơi biết chỗ giấu ghê.”

Mấy giây sau, Mạnh Nghiêu Viễn lại hỏi: “Còn gì nữa, còn phát hiện ra gì nữa không?”

Tiết Bồng vẫn nhàn nhạt: “Cặn bã xã hội.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại ngã ngựa, vài giây sau mới nhận ra: “Hoắc Ung?”

“Ừ.”

“Má ơi, miêu tả xác đáng vậy.”

Tiết Bồng cười, không trả lời.

Trong lúc mọi người đang ra khỏi câu lạc bộ, đột nhiên có một bóng người tới xen ngang.

Tiết Bồng chỉ cảm nhận được có một bóng đen trước mặt, ngược mắt lên mới nhìn thấy có thêm một người nữa, cái khuôn mặt của tên này đúng là chỉ cần nhìn thôi cũng đủ nôn cả ngày.

Chính là cái tên Hoắc Ung ăn no rừng mỡ.

Tiết Bồng đứng lại, nhìn chăm chăm vào y.

Hoắc Ung cũng đút hai tay vào túi quần cưỡi ngựa, neho mắt lại, quan sát cô với vẻ mặt không chút đàng hoàng rồi bật cười: “Quả đúng là cô, Tiết Bồng.”

Hành động này của Hoắc Ung không chỉ làm Mạnh Nghiêu Viễn giật mình mà đến Lục Nghiễm và những người khác đang đi ở phía trước cũng nghe thấy mà quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Hoắc Ung đang cản ngang Tiết Bồng, đứng song song với cô, ai thấy cũng ngớ ngàng.

Lục Nghiễm nhanh chóng băng qua đám người, đi đến trước hai người.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng lên tiếng hỏi: “Có việc gì không?”

Hoắc Ung lại cười: “Lâu quá không gặp rồi, ôn lại chuyện xưa không?”

“Tôi không có rảnh.”

“Không sao, hôm nào cô rảnh, tôi chiều theo cô cả.”

Tiết Bồng cũng cười nhưng rõ là trong bụng đang tức tối: “Vậy thì đợi hôm nào chúng tôi có vụ án cần cậu Hoắc hợp tác điều tra đi nhé.”

Hoắc Ung nheo mắt, đi tới trước một bước, như đang định nói gì đó.

Lục Nghiễm đã chen ngang giữa hai người, nhìn chăm chăm vào Hoắc Ung với ánh mắt lạnh căm.

Hoắc Ung chỉ nhích tới một chút là đụng phải Lục Nghiễm, y dừng bước: “Anh tránh ra, đây là chuyện riêng của chúng tôi.”

Lục Nghiễm nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Công nhân viên chức chúng tôi không có chuyện riêng gì với nhân vật như cậu Hoắc đây đâu.”

“Vậy sao? Nhưng mà cô ta là em vợ huyệt của anh trai tôi, chúng tôi cũng có thể gọi là người một nhà đấy.”

“Ôi trời...”

Giọng nói trả lời lại Hoắc Ung là một tiếng cười lạnh phát ra từ phía sau Lục Nghiễm, đến từ Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhích sang ngang, nhìn Hoắc Ung nói: “Hèn gì cậu thích nuôi ngựa, đúng là ngựa không biết mặt mình dài.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người có mặt đều nín thở cả, làm việc chung đã lâu như thế, chưa từng có ai nhìn thấy Tiết Bồng phản pháo người khác như thế này, mà người bị phản pháo lại còn là Hoắc Tôn.

Cũng vào lúc ấy, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều nhìn thấy rất rõ, khi Tiết Bồng nói xong nửa câu sau, Hoắc Ung thoát đầu hơi khựng lại, sau đó đồng tử khẽ co vào, ánh mắt bỗng chốc hết sức hung ác, trông như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Sau đó, trong lúc Hoắc Ung đưa tay ra, Lục Nghiễm cũng nhanh chóng phản xạ theo dự đoán của mình.

Bàn tay Hoắc Ung chưa kịp nắm lấy Tiết Bồng đã bị Lục Nghiễm cản lại, sau đó quắp ngược tay lại, khống chế Hoắc Ung.

Hoắc Ung đỏ bừng cả mặt, cũng không biết là do mất mặt hay là do tức tối, y nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, gằn giọng: “Mẹ mày, muốn chết lắm đúng không!”

Tiết Bồng đứng nguyên tại chỗ, nhìn xuống dưới Hoắc Ung đang bị khống chế, bình thản hỏi: “Cậu đang dọa dẫm bọn tôi đấy à?”

“Dừng tay!”

Vào lúc này, một giọng nói vọng tới cách đó không xa.

Tiếp đó, Hàn Cố, người phụ trách câu lạc bộ cưỡi ngựa Vương Tháo, cùng vài nhân viên vội chạy đến phía này.

Lục Nghiễm cúi mắt nhìn Hoắc Ung đang hết sức thảm hại, giọng nói rất thấp cũng rất trầm, chỉ đủ để ba người là anh, Hoắc Ung và Tiết Bồng nghe thấy: “Đừng có để lọt vào tay tôi.”

Nói xong, Lục Nghiễm buông Hoắc Ung ra, đẩy y tới trước.

Hoắc Ung loạng choạng mấy bước theo bản năng, suýt nữa thì ngã ra.

May là Hàn Cố và Vương Tháo đã chạy đến kịp, đỡ được Hoắc Ung.

Vương Tháo hỏi: “Anh Hoắc, anh không sao chứ?”

Hoắc Ung vừa đứng vững đã tát cho Vương Tháo một bạt tai, hỏi lại: “Mày nói thử xem!”

Hàn Cố khẽ cau mày rồi nhanh chóng bình thần trở lại, nhỏ giọng nói: “Có truyền thông.”

Hoắc Ung còn đang định làm loạn, nghe thấy thì lập tức dịu lại, nhanh chóng đứng thẳng, phúi phúi bộ đồ cưới ngựa của mình.

Lúc này Hàn Cố mới nói: “Giám đốc Vương với giám đốc Trương đều tới cả rồi.”

Hoắc Ung ậm ừ, đi về phía lối đi hội viên.

Hàn Cố nhìn sang Lục Nghiễm và Tiết Bồng rồi lại bình thần đi theo Hoắc Ung.

Mọi thứ lập tức quá đổi yên ắng, loáng thoáng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Đến lúc băng qua một lối đi cho hội viên, xung quanh không còn ai khác, Hoắc Ung mới đứng lại, nhìn chăm chăm vào Hàn Cố.

Ánh mắt của Hoắc Ung không giống với ánh mắt của con người, nhìn thoáng qua còn khiến người ta lạnh gáy.

Thế nhưng Hàn Cố lại bình chân như vại, chỉ ngược mắt, hết sức bình tĩnh nói: “Tôi biết cậu Hoắc đang nghĩ gì nhưng tôi mong lúc này cậu nên lo cho tình hình chung, gây hấn với cảnh sát không có lợi cho việc kinh doanh của cậu.”

Hoắc Ung nheo mắt hỏi: “Anh sợ phiền phức à?”

Hàn Cố lại không trả lời thẳng mà chỉ nói: “Hiện giờ họ đang điều tra vụ án của Trình Lập Huy và Lý Thành Kiệt, có liên quan tới ma túy, thế nhưng những chuyện đó đều là rắc rối của giám đốc Khang. Nếu bây giờ cậu rước họa vào thân, bị họ coi là mục tiêu điều tra chính thì chẳng phải khi không lại gánh tội thay người khác rồi sao.”

Nói nghe cũng có lý đấy.

Hoắc Ung ngẫm nghĩ rồi cười lạnh: “Cũng đúng, nói ra cũng là do con mụ họ Khang không biết tự xử lý cho sạch sẽ. Đúng rồi, chuyện tôi bảo anh đi biện hộ cho hai đứa dưới trướng của mụ ta thế nào rồi?”

Hàn Cố nói: “Tôi đã đưa ra gợi ý, trong hai người chỉ có thể giữ lại một người, bỏ một người. Cô ta đã đồng ý, cũng rất hài lòng với cách này.”

“Ờ, vậy mụ ấy không thể hiện gì khác sao?”

Hàn Cố hiểu ý: “Về đề nghị hợp tác của cậu Hoắc, cô ta nói vì đây là công việc kinh doanh của gia đình, chưa từng có tiền lệ bắt tay với người khác nên vẫn cần suy nghĩ thêm.”

Hoắc Ung biến sắc, rõ là không vui: “Vậy thì khỏi thương lượng nữa.”

Hàn Cố không trả lời.

“Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, tôi nể mụ ấy quá rồi.”
Hoắc Ung đi đến bên cửa sổ, bức dọc quay người hỏi: “Theo anh thì có cách nào dạy cho mụ ta một bài học không?”

“Ý cậu Hoắc là...”

Hoắc Ung cười khẩy: “Phải cho cô ta biết nước ở thành phố Giang sâu đến độ nào, cô ta muốn chơi một mình thì cũng phải xem mình có ba đầu sáu tay không chứ.”

Hàn Cố cụp mắt suy nghĩ vài giây rồi đề nghị: “Cục thành phố Giang chẳng phải đang điều tra vụ án của Trình Lập Huy đấy sao?”

Hoắc Ung cau mày: “Anh muốn giúp đám cảnh sát đó sao?”

“Chỉ là cung cấp ít manh mối cho đối thủ của đối thủ thôi, không gọi là giúp được. Điều khiến tôi quan tâm là cuối cùng có thể đạt được mục đích ra sao, mục đích này có lợi cho cậu Hoắc hay không, kết quả có thể khiến cậu hài lòng hay không.”

Một thoáng im lặng.

Hoắc Ung nhìn chăm chăm vào Hàn Cố một lúc, đột nhiên bật cười: “Tôi thích anh ở chỗ này đấy, trung thành lắm, bụng dạ cũng khó lường lắm. Được, làm như anh nói đi, cụ thể thế nào thì anh xem mà làm, không cần hỏi tôi.”

“Vâng, cậu Hoắc.”

Chương 56

Hoắc Ung bàn chuyện làm ăn ở câu lạc bộ cưỡi ngựa rất thuận lợi, phía bên kia không lấn lướt được chút nào.

Thế nhưng Hoắc Ung lại không hề thấy vui, thậm chí còn cảm thấy hơi bất mãn, cứ nhìn nhó mặt mày, trông cứ như người bị chơi xỏ.

Đến lúc rời khỏi câu lạc bộ cưỡi ngựa, Hoắc Ung lái con xe của mình đi thẳng tới bệnh viện tư nhân Từ Tâm.

Hoắc Ung bước vào bệnh viện Từ Tâm, xuống xe đi vào trong, y tá ở quầy rất kinh ngạc, vội thông báo với cấp trên.

Tầng năm là tầng vip, người nằm ở phòng 505 lại là Hoắc Kiêu, anh trai của Hoắc Ung.

Hoắc Kiêu đã nằm liệt giường một năm nay, cơ thịt dần co rút lại, sức đề kháng và các chức năng của nội tạng đều bắt đầu suy yếu, tuy trao đổi chất ở da bắt đầu chậm lại nhưng vẫn cần vệ sinh định kỳ.

Hoắc Ung đi thang máy lên, trong phòng bệnh, Ngải Tiểu Nguyên và một y tá khác vừa mới vệ sinh cơ thể và xoa bóp da thịt cho Hoắc Kiêu xong, đắp chăn lên cho anh ta.

Hai người đang chuẩn bị rời khỏi, ai ngờ lúc vừa đến cổng, cửa lại bị đập vào từ phía ngoài.

Ngải Tiểu Nguyên giật thót, cánh cửa bật lại làm rớt khay dụng cụ trong tay cô, vật dụng rơi đầy xuống đất.

Ngải Tiểu Nguyên chưa kịp hoàn hồn, ngẩng đầu lên đã chạm phải ánh mắt nham hiểm u ám của Hoắc Ung.

Hoắc Ung đã bước vào, y tá bên cạnh kéo Ngải Tiểu Nguyên sang, nhường đường cho Hoắc Ung.

Hoắc Ung bước qua mớ dụng cụ dưới đất: “Cút ra ngoài.”

Ngải Tiểu Nguyên và y tá bên cạnh không dám chần chừ, lập tức nhặt đồ lên, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Trong phòng, Hoắc Ung đã đến bên cửa sổ nhưng không ngồi xuống, chống tay bên mép giường, cúi người nhìn chăm chăm vào “người chết còn sống” đang nằm trên giường.

Một lúc sau, Hoắc Ung cười âm u: “Đám bác sĩ kia nói anh không giống những người thực vật khác, đôi lúc anh sẽ có ý thức, nói chuyện với anh, não của anh có phản ứng, có thể sẽ nghe thấy.”

Nói đến đây, Hoắc Ung cười khanh khách, tiếp đến kéo ghế ra, ngồi xuống rồi gác thẳng hai chân lên người Hoắc Kiều, một tay chống đầu.

“Vì thế, để kích thích anh nhiều hơn thì em lại kể anh nghe một câu chuyện bên giường nhé.”

Cũng vào lúc này, đôi mắt của Hoắc Kiều chậm chậm mở ra.

Hành động mở mắt như thế này đều là hành động vô thức, có lúc sẽ tự mở mắt ra nhưng không nhắm lại được.

Hoắc Ung đưa tay vuốt mắt anh ta, ra sức ấn mấy giây nơi tròng mắt rồi mới buông tay.

“Sao anh lại mở mắt nữa rồi, có phải đã đoán được hôm nay em đã gặp ai rồi không? Đúng rồi, chính là con em của ả Tiết Dịch kia, Tiết

Bồng đấy, còn nhớ chứ. Bây giờ nó làm công an rồi, trông giả tạo từ đầu tới chân, còn tới cả chân tóc nữa cơ... Anh thấy nếu mà em tìm người xử nó, thì có phải Tiết Dịch làm ma cũng không yên nghỉ được không?”

Lại thêm một tràng cười quái gở nữa, Hoắc Ung vừa cười vừa nhếch mắt, cổ họng phát ra tiếng cười khanh khách.

“Nói không phải khen chứ, ý tưởng này hay ghê, đúng là càng nghĩ càng thấy thú vị... Tuy là có người khuyên em đừng có gây hấn với đám công an đó nhưng em nghĩ kỹ lại thì vẫn thấy là nên dạy cho nó một bài học thì hơn. Em không xuất hiện thì cũng có thể tìm người khác ra tay mà, anh thấy có đúng không...”

Hoắc Ung tự biên tự diễn một lúc, cho đến khi Ngải Tiểu Nguyên trở về quầy y tá lâu năm, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng 505 qua camera, bỗng chốc giật mình.

Ngải Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, tiếp đó gọi điện cho y tá trưởng, nhỏ giọng thông báo tình hình.

Y tá trưởng biết tin thì không dám chậm trễ, lập tức báo lên trên.

Phó Viện trưởng nhanh chóng đưa theo bác sĩ chạy xuống tầng năm, lúc đi ngang qua quầy y tá còn gọi Ngải Tiểu Nguyên theo cùng.

Mọi người bước nhanh tới trước cửa phòng 505, Phó Viện trưởng đứng lại, hít sâu một hơi rồi gõ cửa phòng mấy tiếng, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Hoắc Ung đã bỏ chân xuống, ngồi bên giường, sắc mặt cáu gắt nhìn chăm chăm vào những người ở cửa.

Trên tấm chăn còn để lại hai vết sáp giày của giày da, tất cả mọi người đều cố vờ như không thấy.

Phó Viện trưởng mỉm cười, bảo rằng phải kiểm tra cho Hoắc Kiều, coi như lấy cớ cho Hoắc Ung.

Hoắc Ung nhếch môi, đứng dậy liếc mắt nhìn Phó Viện trưởng và vài bác sĩ, tiếp đó bước về phía cửa, hơn nữa còn giẫm lên chân Phó Viện trưởng để bước qua.

Phó Viện trưởng đau điếng nhưng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tất cả những người đứng sau lưng Phó Viện trưởng đều chứng kiến cảnh này nhưng mọi người đều cúi đầu, ai nấy im như khúc gỗ.

Đến lúc đi ngang qua Ngải Tiểu Nguyên đứng ở sau chót, Hoắc Ung dừng bước, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy bảng tên trên ngực áo cô, hừ lạnh ở mũi, rất kễ, chỉ đủ để Ngải Tiểu Nguyên nghe thấy.

Ngải Tiểu Nguyên cúi đầu từ đầu đến cuối, lúc này còn nhắm hấn cả mắt, vô thức nín thở.

Cũng không biết bao lâu sau đó, Hoắc Ung đi ra khỏi phòng, đóng mạnh cửa, Ngải Tiểu Nguyên mới choàng tỉnh, nhận ra sau lưng áo mình đã ướt đầm.

Ở phía bên kia, Lục Nghiễm về lại Cục thành phố, lập tức thông báo cho đội chống ma túy, kể lại tình hình lúc Barno đứng kê trước một chiếc xe gia đình mà Tiết Bồng đã nhắc đến.

Đội chống ma túy biết tin, nhanh chóng mặc quần áo sinh hoạt thường ngày, đợi đến tối rồi mang theo chó nghiệp vụ tới phố quán bar một chuyến.

Cả buổi chiều, Tiết Bồng đều xử lý vật chứng trong phòng thí nghiệm, lúc gần chập tối, sau khi thu thập xong dấu vết trên chiếc điện thoại tìm thấy ở chuồng ngựa, cô đưa điện thoại lại cho bên vật chứng

điện tử xử lý, không tới nửa tiếng, điện thoại đã mở được.

Sau khi giám định dấu vân tay và ADN, chứng thực được điện thoại là của Trình Lập Huy, bên trong còn có tin nhắn của Trình Lập Huy và Tôn Cần, bao gồm cả lịch sử liên lạc của Trình Lập Huy với Cố Dao và các thầy cô tổ Lập Tâm cùng vài đứa trẻ mồ côi ở đó.

Những lịch sử trò chuyện khác đều rất bình thường, thời gian cũng đã khá lâu, đa phần đều là lịch sử trò chuyện giữa Trình Lập Huy và các bạn cùng trường trước kia, còn có cả các đồng nghiệp quen khi làm thêm.

Lúc Lục Nghiễm đến phòng thí nghiệm, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đang xem như ghi chép trò chuyện này.

Nhìn thấy Lục Nghiễm, Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng trước: “Đội phó Lục, anh tới nhanh ghê.”

“Nhận được tin nhắn là tới ngay.” Lục Nghiễm đi tới hỏi: “Sao rồi?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chúng tôi vẫn còn đang đối chiếu, hiện tại chưa phát hiện ra “cấp trên” của Trình Lập Huy, chỉ có ghi chép trò chuyện của cậu ấy với Tôn Cần, còn có vài học sinh khác.”

Lục Nghiễm cầm lấy điện thoại, lướt nhanh các khung trò chuyện thường dùng nói: “Dù là tội phạm gì thì nếu dám dùng trực tiếp Wechat để liên lạc thì thường đều sẽ dùng số hiệu để tránh bị giám sát.”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm mở một khung trò chuyện, nhìn ngay phải mấy dòng sau:

Trình Lập Huy: “Đôi giày thể thao hiệu S trước đó không mang vừa, muốn đổi đôi khác.”

Người kia: “Được thôi, số bao nhiêu.”

Trình Lập Huy: “Bốn mươi.”

Người kia: “Khi nào cần?”

Tiếp đến, hai người lại kiểm tra các tin nhắn khác, bao gồm thời gian, địa điểm giao như trước vân vân.

Xem đến đây, Lục Nghiễm lại trượt lên trên, nhìn thấy vài ngày trước cuộc trò chuyện đó, Trình Lập Huy còn từng mua đồ ở chỗ người đó, cũng là nói với nhau về kích cỡ đại loại thế.

Thoạt nhìn thì những đoạn đối thoại này không có gì đặc biệt, thế nhưng trong khung trò chuyện, từ đầu đến cuối đều không thấy hình ảnh, không hề nhắc đến quần áo gì, giày gì, đến kiểu dáng cũng không có.

Mở sang tường nhà của người kia thì nhận ra đã được cài đặt chế độ chỉ có thể thấy hoạt động trong vòng ba ngày, ba ngày gần đây thì lại không đăng gì, hoàn toàn trắng trơn, không giống một cửa hiệu bán quần áo giày dép chút nào.

Lục Nghiễm cau mày nói: “Chắc là người này.”

Tiết Bồng không nói gì từ nãy tới giờ, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Lục Nghiễm đưa điện thoại cho cô nói: “Giày và quần áo là số hiệu, những loại khác nhau là hàng khác nhau, kích cỡ là loại.”

Tiết Bồng nhớ lại tủ quần áo của Trình Lập Huy, nhanh chóng trả lời: “Quần áo của Trình Lập Huy toàn là hàng hiệu, chúng tôi không tìm được hiệu nào bắt đầu bằng chữ S. Nhưng mà chúng ta chưa đến Lập Tâm, chắc cậu ấy còn rất nhiều đồ dùng cá nhân ở bên đó.”

Lục Nghiễm: “Mai đi Lập Tâm lấy chứng cứ. Nhưng mà anh chắc là kết quả sẽ như suy đoán bây giờ.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Đội trưởng Lục, sao anh chắc được vậy? Vừa nãy anh nói là “đại diện cho các loại hàng khác nhau”, hàng ở đây là chỉ thứ gì? Ma túy sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu.

Tiết Bồng lúc này cũng nói: “Không thể nào.”

Yên lặng mấy giây sau, Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng nhìn nhau.

Một người nói: “Nếu đặt giả thiết người cung cấp công việc cho Trình Lập Huy là Hoắc Ung...”

Người kia tiếp: “Vậy thì số “hàng” này hẳn có liên quan tới súng đạn.”

Lục Nghiễm lại nhìn khung trò chuyện rồi nói: “Nếu là ma túy, rất khó trao đổi được bằng cái số hiệu, vì còn dính tới vấn đề nồng độ. Hơn nữa, thường chúng sẽ không dùng điện thoại thông minh để bị giám sát nhất để liên lạc, điện thoại sẽ liên kết tương ứng với cá nhân, rất dễ bị lần theo dấu vết, thì thể hiện giờ nhiều tội phạm ma túy sẽ đến quán bar, dùng tài khoản trò chơi không sử dụng tên thật để liên lạc, hoặc là dùng IP có tính nặc danh cao.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Thế nhưng nếu có liên quan tới súng đạn thì chắc chắn sẽ phải dính tới số lượng, với quy mô săn bắn chim của bọn chúng, một đêm phải tiêu tốn mấy ngàn phát đạn chì, ở đây đâu có nhắc tới vấn đề số lượng.”

Tiết Bồng nói: “Có nhắc đấy, chỉ thoáng qua thôi, “những thứ khác như cũ”. “Như cũ” ở đây chắc là năm nghìn viên, cũng có thể là mười nghìn.”

Mạnh Nghiêu Viễn ngó ra: “Ừ uôi, vậy đám người này cũng gian trá gớm.”

Lục Nghiễm: “Thật ra đã thay đổi phiên bản ám hiệu rồi đấy. Vụ án súng hơi đạn chì phá được mấy năm trước, đám tội phạm kia đều dùng ám hiệu kiểu “air dog” “mái ngói”, “thức ăn cho chó”, “nội tạng” các thứ rất mập mờ để ghi trên thùng giấy, toàn gửi hàng đơn lẻ từng linh kiện, cả đường dây sản xuất không có ai phụ trách làm ra cả khẩu súng, người mua linh kiện cũng đều là người trong ngành và người nghiện trò này, chỉ cần chúng chia nhau mua đủ ba mươi mấy linh kiện là có thể tự ráp súng. Hơn nữa địa chỉ đa phần là giả, tổ chuyên án cũng phải sàng lọc ra một ngàn tin nhắn trong số một trăm mấy chục tin, đi qua hai mươi mấy tỉnh mới lần ra được băng nhóm đứng sau trốn ở một cái huyện cao bốn ngàn mét tính từ mực nước biển ở Tây Tạng.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Ừầy, mấy cái ám hiệu này nghe khá là hay ho ở chỗ hình như không cái nào ăn nhập với cái nào.”

Lục Nghiễm: “Chính là vì thế nên mới bị cảnh sát để ý tới. “air dog” là súng hơi dạng thường nhất, “mái ngói” là nòng súng, “thức ăn cho chó” là đạn, những nguyên liệu khác đều dùng “nội tạng” để thay thế. Thoạt đầu nghe thấy sẽ khiến người ta cảm thấy không đầu vào đâu, thế nhưng liên kết với nhau thì cuộc trò chuyện sẽ trở nên rất kỳ lạ. Ví dụ như bên bán sẽ hỏi “một bộ nội tạng bao nhiêu tiền”.”

Tiết Bồng dừng tay lại: “Hình như tôi cũng có coi qua vụ án tương tự, nghe nói còn có băng nhóm phân cấp bậc, tổng cộng có bốn bậc là nguyên liệu, gia công, đại lý và người mua, những người ở cấp bậc khác nhau không quen biết nhau, hơn nữa lại còn xuyên tỉnh, vì thế để lần theo dấu vết điều tra được cũng rất khó.”

Lục Nghiễm: “Ừm, ví dụ như nòng súng đi, người phụ trách gia công chi tiết này sẽ giấu nòng súng vào trong giá phơi đồ, ngụy trang thành lắp đặt sào đồ, rất kín đáo, nếu không nhờ cảnh sát nắm được chứng cứ rồi tìm đến thì ai mà lại chú ý tới số giá phơi đồ đó chứ?”

“Đám này chơi cái gì không chơi lại đi chơi cái này? Nào úng nước rồi hay gì?” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Mớ đạn chì đó bắn trúng chim, sẽ

nát thành hạt vụn trong xác chim, những động khác và côn trùng ăn vào sẽ nhiễm độc chì, số sót lại trong khu bảo tồn thiên nhiên còn sẽ gây ô nhiễm thực vật và đất. Nếu vô tình bắn trúng người thì sẽ càng có nhiều thứ bệnh do nhiễm độc chì hơn...”

Nói đến đây, cả căn phòng chìm trong im lặng.

Một lúc lâu sau, Tiết Bồng mới nhỏ giọng lên tiếng: “Con người thật sự rất ích kỷ. Những động vật khác sát sinh đều là để sinh tồn, chỉ có con người mới lấy đó làm vui.”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng thờ dài, cầm điện thoại của Trình Lập Huy rồi bảo: “Nếu số quần áo và giày này đại diện cho súng đạn, Trình Lập Huy chỉ nhắc tới hiệu quần áo nào đó, đối kích cỡ một đôi giày nào đó là người kia đã hiểu được, vậy thì chắc chắn họ đã hợp tác rất nhiều lần rồi.”

Lục Nghiễm: “Cái chính nữa là người bán rất có thể ở thành phố Giang. Hai người xem đấy, thời gian giao là vào hôm sau, thời gian một ngày không thể gửi chuyển phát nhanh, khả năng cao là vận chuyển trong cùng thành phố, cũng an toàn hơn nữa.”

Mạnh Nghiêu Viễn bồng cười: “Nhưng mà quay lại chủ đề chính thì hôm nay thấy cái nét của tên Hoắc Ung đó vừa nông nổi lại vừa ngu dốt, trông cũng đâu có tinh vi vậy đâu, còn biết tìm người trung gian nữa. Hơn nữa trong điện thoại của Trình Lập Huy hoàn toàn không tìm được phương thức liên lạc của Hoắc Ung, chắc là Hoắc Ung đã nói số lượng và loại mình muốn cho một người khác, người đó chuyển lời tới Trình Lập Huy, Trình Lập Huy lại là người mua súng đạn ngoài mặt.”

Tiết Bồng: “Ông nói không sai, Hoắc Ung vừa nông nổi lại vừa ngu dốt, thế nhưng mua bán chế tạo súng đạn là tội hình sự, chắc cậu ta cũng phải tự biết được. Bỏ ra ít tiền tìm người chết thay đâu phải là chuyện khó gì, huống hồ gì bên cạnh cậu ta còn có một luật sư cố vấn nhắc nhở mọi lúc mọi nơi.”

Tất nhiên là Tiết Bồng đang nói tới Hàn Cố.

Mạnh Nghiêu Viễn lại không trả lời mà chuyển chủ đề: “Ấy phải rồi, nhắc mới nhớ, bà quen Hoắc Ung à?”

“Tôi không có quen cận bã xã hội đâu.” Tiết Bồng thờ ơ, cầm túi và điện thoại lên nói: “Ờ, tới giờ rồi. Sáng mai còn phải tới Lập Tâm, tôi về nhà trước đây.”

“Này, này!”

Tiết Bồng không thềm quan tâm Mạnh Nghiêu Viễn đang gọi mà bước ra khỏi cửa.

Lục Nghiễm thấy thế, bình thản bỏ điện thoại vào túi vật chứng rồi nói: “Cậu làm việc tiếp đi, tôi cũng đi đây.”

Chưa tới năm giây, trong phòng chỉ còn mình Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn: “...”

Lục Nghiễm đi thẳng tới thang máy, Tiết Bồng đã bước vào trong.

Trước khi cửa thang đóng lại, hai người cùng nhấn nút mở cửa, Tiết Bồng đứng trong nhướng mày nhìn anh.

Lục Nghiễm khẽ cười, bước vào rồi nói: “Em chuồn nhanh ghê.”

“Tôi không có chuồn đâu.” Tiết Bồng tiếp: “Tôi chỉ muốn về nhà sớm, nghỉ ngơi sớm cho tinh thần thoải mái thôi, mai mới có thể tới hiện trường thu thập chứng cứ với trạng thái tốt nhất được. Nếu không nghỉ ngơi đàng hoàng thì rất khó tập trung được.”

Lục Nghiễm cười: “Ừm.”

Vài giây sau, anh lại hỏi: “Gần đây còn mơ thấy ác mộng không?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Đỡ nhiều rồi.”

Lục Nghiễm đang định trả lời thì có tin nhắn tới, thang máy cũng đã đến nơi.

Hai người vừa đi ra ngoài, Lục Nghiễm vừa xem điện thoại, đến lúc xem xong cũng khựng bước lại.

Tiết Bồng quay người hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm nói: “Chi đội Chống ma túy gửi, họ nói đã cho chó nghiệp vụ tới sảnh tiệc tư nhân em nói để điều tra rồi, đúng là có một chiếc xe nhà màu đen nhưng mà không có gì bất thường.”

Không có gì bất thường?

Tiết Bồng cau mày nhớ lại, lẩm bẩm: “Vậy thì lạ thật, không lẽ do tôi nhạy cảm quá...”

Lục Nghiễm nói: “Chắc không phải vấn đề của em đâu, chó được huấn luyện đặc biệt rất nhạy cảm với mùi, hơn nữa Barno ngồi trước chiếc xe đó lâu thế, chắc chắn chiếc xe đó có vấn đề. Có khi hôm nay họ đi điều tra thì đã đổi xe rồi, hoặc là đã xử lý rồi, những trường hợp này đều có khả năng.”

Tiết Bồng: “Đều tại tôi cả, đáng ra phải nói từ lâu rồi.”

“Nói sớm cũng vô ích, nếu đối phương phản ứng nhanh nhạy thì em vừa đi khỏi, cô ta đã đổi xe rồi.”

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi toà thực nghiệm, đến trước bãi đậu xe, Lục Nghiễm dừng lại nói: “Em về sớm đi, anh còn bận việc, phải về đội mở họp.”

“Ừm, vậy mai gặp.”

“Mai gặp.”

Tiết Bồng đang định về thẳng căn nhà hai tầng, ai ngờ vừa chạy ra khỏi Cục thành phố thì lại nhận được điện thoại của mẹ Trương Vân Hoa, bảo rằng Hàn Cố sắp tới nhà, hỏi Tiết Bồng có muốn về không.

Vừa nghe tới Hàn Cố đến, Tiết Bồng lập tức đổi giọng: “Anh ta đến làm gì?”

Trương Vân Hoa thở dài: “Nói là tới thăm mẹ, con khoan hăng nổi nóng. Chị con mất mấy năm nay, khó có được người bạn nào của nó còn nhớ đến nhà mình, con cũng đừng khắt khe với thằng bé quá.”

Tiết Bồng thở dài, cố nhẫn nhịn, nén lại nổi ghét bỏ vừa dâng lên.

Thật ra Trương Vân Hoa nói cũng không phải là không có lý, đúng là Hàn Cố đã thay đổi rất nhiều, thế nhưng anh ta quả thật cũng còn nhớ tới Tiết Dịch, mấy năm đầu Tiết Bồng bận tối mắt tối mũi ở Cục thành phố, mấy ngày liên tục không liên lạc với Trương Vân Hoa, nếu Hàn Cố không nhắc cô ngày giỗ của Tiết Dịch thì chắc cô cũng đã quên luôn.

Bên cạnh đó, mỗi năm Tiết Bồng và Trương Vân Hoa đi tảo mộ cho Tiết Ích Đông và Tiết Dịch, họ đều nhìn thấy hai bó hoa trước mộ do Hàn Cố để lại.

Hàn Cố lúc nào cũng nhớ tới, dù hẳn có bận đến cỡ nào.

“Vậy được, giờ con về đây, có cần con mua gì ăn không?” Tiết Bồng hỏi.

Trương Vân Hoa: “Mua mấy món gì nóng nóng đi, mẹ làm thêm mấy món là chắc đủ rồi.”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Trên đường về, Tiết Bồng hơi kẹt xe, lúc vào cửa đã thấy Hàn Cố ở đó, lại còn đang nói chuyện với Trương Vân Hoa trong bếp.

Hàn Cố mặc quần tây sẫm và áo sơ mi nhạt màu, chân mang dép lê, tay áo xắn đến khuỷu tay, còn thắt cả dây thắt lưng.

Lúc hai người đứng mặt, Hàn Cố đang nói cười vui vẻ với Trương Vân Hoa trong bếp, ngoảnh đầu nhìn thấy Tiết Bồng đứng ở cửa, vẫn chưa kịp thu lại nụ cười, cả khuôn mặt đều hướng lên, vừa nhả nhận vừa dịu dàng, không giống dáng vẻ nhăn nhó mọi ngày.

Tiết Bồng thì ngược lại, mặt không chút biểu cảm, hơi hột liếc qua, chỉ chào Trương Vân Hoa: “Mẹ, con về rồi, đồ ăn con mua luôn rồi, con để trên bàn trước.”

Tiết Bồng đặt đồ ăn ra ngoài, vào toilet rửa tay trước, bước ra đang định bỏ thức ăn vào đĩa thì thấy Hàn Cố đã lấy ra hai cái đĩa không đặt lên bàn.

Tiết Bồng mở túi đồ ăn, đổ đồ ăn bên trong vào đĩa.

Lúc này Hàn Cố lại nói: “Chuyện ban sáng, anh cũng có nỗi khổ và lập trường riêng, anh không thể bỏ mặc lợi ích của khách hàng.”

Tiết Bồng cup mắt: “Luật sư Hàn chọn khách hàng như thế nào, phục vụ khách như thế nào thì không cần báo cáo với tôi. Tôi rất cảm ơn anh bao nhiêu năm nay vẫn nhớ tới chị tôi, lại còn tới thăm mẹ tôi, ngoài ra thì không cần phải qua lại gì với nhau nữa hết.”

Hàn Cố khẽ thở dài, gật đầu: “Anh hiểu.”

Cả bữa cơm trôi qua rất lặng lẽ.

Lâu lâu có nói chuyện gì đó thì cũng là Hàn Cố và Trương Vân Hoa

nói với nhau, Tiết Bồng đa phần đều không nói gì, chỉ hờ chút là xem tin tức trên tivi.

Ăn xong, Tiết Bồng cứ đứng dọn dẹp trong bếp.

Trương Vân Hoa gọt trái cây, ngồi với Hàn Cố, nói miết về cuộc sống dạo này, tất nhiên cũng có nhắc đến Tiết Bồng.

Đến tám giờ, Hàn Cố nhìn đồng hồ rồi mới đứng dậy chào tạm biệt.

Trương Vân Hoa bảo Tiết Bồng ra tiễn Hàn Cố, Tiết Bồng cũng nghe lời, bước ra ngay sau Hàn Cố, cùng bước ra ngoài cổng khu chung cư.

Tiết Bồng: “Anh lái xe tới à?”

Hàn Cố: “Ừm, đậu bên đường ấy.”

Cả hai lại im lặng, Tiết Bồng không nói gì thêm nữa, coi hẩn như không khí.

Đến lúc đi ra khỏi cổng, Hàn Cố mới nói: “Thật ra hôm nay anh không định đến đây, nhưng mà anh biết nếu gọi cho em, chắc chắn em sẽ không nghe, chuyện này cũng không tiện nhắn tin nên mới sang đây.”

Tiết Bồng dừng lại, cô hỏi: “Luật sư Hàn muốn nói gì với tôi?”

Hàn Cố: “Sau này cố tránh những xung đột với Hoắc Ung như ở câu lạc bộ cưỡi ngựa hôm nay đi, con người cậu ta nhỏ nhen thù dai, có khi bây giờ đang vắt óc nghĩ cách báo thù đấy.”

Tiết Bồng đứng đó nhìn hẩn, đột nhiên bật cười: “Tôi là nhân viên công chức, cậu ta dám làm gì tôi? Hôm nay ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, nếu cậu ta dám động tay động chân với tôi thật thì sẽ là tội làm bị thương người thi hành công vụ.”

Hàn Cố cũng dừng bước: “Đối với người dân thường thì tất nhiên là nhân viên công chức hết sức đáng kính, cảnh sát lại càng có hào quang hơn, thế nhưng đối với một số tên điên không coi luật phát kỷ cương ra gì, đến khống chế cảm xúc còn không được, sao mà hiểu được chuyện này? Cậu ta sống và làm việc trước giờ luôn rất cực đoan, điên loạn, không thể suy đoán bằng tư duy thông thường, tóm lại cẩn thận vẫn hơn.”

“Anh cũng hiểu cậu ta lắm.” Tiết Bồng nheo mắt, cô nhìn hẩn dưới bóng đèn đường mờ ám vàng trước cổng khu chung cư, hỏi hẩn: “Tôi lại càng thắc mắc hơn là nếu như có một ngày, chúng tôi nắm được sự thật phạm tội của Hoắc Ung, anh sẽ làm thế nào?”

Hàn Cố thở dài, chậm rãi nói: “Anh sẽ làm chuyện mà một luật sư nên làm.”

Chương 57

Chớp mắt đã đến sáng hôm sau, cả chi đội đến cô nhi viện Lập Tâm để lấy chứng cứ.

Lục Nghiễm đã thông báo trước với cô nhi viện, để thầy cô giáo trong đó nhanh chóng đưa bọn trẻ trong ký túc xá đi nơi khác, tránh hoảng sợ khi thấy một tốp cảnh sát đi vào.

Lúc đến Lập Tâm, đã có hai người đợi ngoài cửa.

Mọi người xuống xe, Tiết Bồng đi ra sau cốp lấy hộp dụng cụ, vừa quay người đã thấy Lục Nghiễm đang nói chuyện với hai người quản lý cô nhi viện ở ngoài cổng.

Một người trong số đó ăn mặc thoải mái, dáng người rất gầy, tóc ngắn vén sau tai trông rất sắc bén, dù đứng cách một khoảng, Tiết Bồng cũng vẫn nhận ra được đó là Cố Dao.

Lục Nghiễm trao đổi với Cố Dao một lát, chưa bao lâu đã quay vào, tập hợp tất cả mọi người, nhanh chóng phân chia nhiệm vụ.

Ở phía bên kia, Cố Dao cũng bảo người mở cổng, đợi Lục Nghiễm trao đổi xong bèn đưa mọi người vào bên trong.

Tiết Bồng đi theo phía sau, không thể hiện gì suốt dọc đường, chỉ nhìn theo Lục Nghiễm và Cố Dao đằng trước qua đám người, lâu lâu lại nhìn sang xung quanh.

Cố Dao: “Tôi biết hôm nay mọi người sẽ đến đây nên nói trước để thầy cô giáo đưa bọn trẻ đi cả rồi, sắp xếp gấp một chuyến dạo chơi

mùa thu, có vài đứa cảm hoặc khó chịu trong người, tôi cho chúng nghỉ ngơi trong phòng y tế cả rồi, hiện giờ cả cô nhi viện chỉ có vài người quản lý và nhân viên, không biết mọi người cần thu thập chứng cứ trong bao lâu?”

Lục Nghiễm nói: “Chắc sẽ hoàn thành trước buổi trưa, ngoài ra chúng tôi cũng muốn xin ít thông tin từ các thầy cô giáo và quản lý cô nhi viện. Nhất là những người thường ngày hay tiếp xúc với Trình Lập Huy.”

Cố Dao nghĩ một lát rồi nói: “Nếu nói người tiếp xúc nhiều nhất với Lập Huy thì chính là tôi, thằng bé không thân với các thầy cô khác cho lắm, có vài đứa mười mấy tuổi cũng hay vây quanh nó hỏi chuyện này chuyện kia. Thế này đi, trưa nay bọn trẻ về, đến lúc đó mọi người đã thu thập xong chứng cứ rồi, tôi cố gắng tập trung những đứa thân với Lập Huy tới cho mọi người hỏi luôn một lần.”

Lục Nghiễm cười: “Quả đúng là chuyên gia tâm lý từng giúp phân cục khu phía Bắc phá án. Chị yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hỏi ngắn gọn, cố không để bọn trẻ bị áp lực tâm lý.”

Cố Dao thở dài: “Thật ra đây cũng là điều mà tôi lo lắng. Những đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện đa phần đều biết mình không giống với những đứa trẻ ngoài kia, không có bố mẹ, không có gia đình, ít nhiều đều có vấn đề ví dụ như tự kỷ, rối loạn nhân cách ranh giới, một số chứng sợ hãi kỳ lạ vân vân. Có nhiều đứa trông khá có chí hướng, nhiều đứa lại khá ương bướng, tâm trạng không tốt cũng không nói ra, vì thế lúc hỏi chuyện, tốt nhất là vừa chơi với chúng vừa hỏi, bắt đầu từ một số vấn đề mà chúng có hứng thú, như thế mới có thể hiểu được nhanh hơn điều chúng muốn.”

Trong lúc nói chuyện, cả đội đã đến vườn phía sau.

Lá bạch quả rơi đầy trên sân, có vài cây bạch quả cao như tận bốn tầng lầu, Tiết Bồng ngược mắt, ngắm nhìn bầu trời xanh biếc, ánh nắng ấm áp qua những phiến lá vàng.

Ánh nắng dịu dàng xuyên qua lá, gió thổi những phiến lá va vào nhau.

Tiết Bồng vô thức nhắm mắt, lúc ngẩng lên đã tới trước toà ký túc xá.

Ký túc xá của Trình Lập Huy ở tầng ba, toà ký túc xá đã có lịch sử hơn ba mươi năm, trông rất cũ kỹ, bước chân lên sàn gỗ sẽ còn nghe tiếng “kéo kẹt”.

Tòa nhà này không thông hai hướng Bắc, Nam, ánh sáng bên ngoài rất tốt nhưng lại khó rọi vào được, nếu không mở đèn nhiều nơi trông sẽ rất u ám, hơn nữa đã vào cuối thu, toà nhà còn có chút ẩm ướt.

Đến ký túc xá của Trình Lập Huy, Lục Nghiễm nhanh chóng, phân chia nhiệm vụ, mọi người bắt đầu thu thập chứng cứ tại hiện trường.

Tiết Bồng vẫn rất tập trung vào công việc của mình, thế nhưng trong quá trình thu thập chứng cứ, cô cũng có ấn tượng ban đầu khá sâu sắc với Trình Lập Huy và đám trẻ mồ côi khác sống ở đây.

Đến lúc xong việc, Tiết Bồng lại nhìn quanh căn phòng lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với cô nhi viện, kiểu tiếp xúc này không giống những khi tiếp xúc với trẻ mồ côi trong những vụ án trước kia, tuy cô không quen Trình Lập Huy, hiện tại cũng chưa từng gặp những đứa trẻ khác sống ở đây.

Căn ký túc xá này cũng như cả tòa nhà này vậy, ánh sáng nhạt nhoà lại còn ẩm ướt, giống như một phong ấn, một cái hộp bị niêm phong, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh và lá bạch quả thổi xào xạc, cửa sổ nhỏ lắm nhưng phong cảnh rất đẹp, cơ mà quay người lại thì căn phòng cứ tối om, dù bật đèn cũng thấy ngột ngạt.

Lục Nghiễm đi tới hỏi: “Đang tìm gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Chỗ này làm người ta không được thoải mái, tôi chỉ ở có một lúc là tâm trạng đã bị ảnh hưởng rồi, huống hồ gì đám trẻ ở đây từ ngày này qua ngày khác. Nếu từ nhỏ lớn lên ở đây, nhìn ra khung cửa nhỏ xíu kia, ra vườn nhìn lên những bức tường cao kia, lại có thể nhìn thấy cuộc sống của những đứa trẻ khác trên báo chí, tôi cũng sẽ muốn rời khỏi đây, khám phá thế giới bên ngoài.”

Lục Nghiễm tiếp: “Em có còn nhớ mấy năm trước có vài vụ án đều có liên quan đến trẻ mồ côi ở Lập Tâm không?”

“Hình như còn nhớ mang máng. Tôi nhớ một trong số những đứa trẻ đó sau khi lớn lên còn trở thành người tài.” Tiết Bồng nhớ lại: “Tiếc là sau khi lớn lên có xuất sắc đến mấy thì vẫn phải dùng cả đời để chữa trị ám ảnh khi còn bé.”

Lục Nghiễm: “Xã hội là như thế đấy, thường ngày rất ít khi có ai quan tâm, để ý tới sức khỏe tâm lý cho trẻ con, đợi sau này đám trẻ đó lớn lên, vấn đề tích tụ trong tâm lý cũng bùng phát, “đạo đức xã hội” khi ấy lại xuất hiện, lên án chúng nặng nề hơn.”

Tiết Bồng không trả lời, cô lại nhìn xung quanh, cứ như cả Trần Lăng và Trình Lập Huy đều bỗng chốc sống dậy, không còn là những cái tên viết trên giấy trắng hồ sơ, cũng không còn là những thi thể nằm trên bàn giải phẫu nữa.

Sau khi hoàn tất công tác thu thập chứng cứ, tất cả mọi người bước ra khỏi phòng, báo cáo đơn giản với Lục Nghiễm.

Ký túc xá của Trình Lập Huy rất “sạch sẽ”, không chỉ không tìm thấy bất kỳ chứng cứ phạm tội nào, hơn nữa vì không gian của mỗi đứa trẻ đều có hạn, đồ dùng cá nhân của cậu ở đây cũng ít ỏi.

Lục Nghiễm sắp xếp cho Phương Húc và Hứa Trăn đi lấy lời khai cho thầy cô và quản lý ở đây trước, rồi quay sang Tiết Bồng: “Anh có chút chuyện muốn hỏi Cố Dao, em có muốn đi cùng không?”

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Anh chịu cho tôi tham gia sao?”

Lục Nghiễm cười: “Tất nhiên, em và Cố Dao khá thân với nhau, anh nghĩ có em ở đó sẽ hỏi được dễ hơn.”

“Ừm.” Tiết Bồng nghĩ rồi nói: “Vậy tôi đi với anh.”

Trong nháy mắt, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đã tới phòng làm việc của Cố Dao.

Nơi này cũng giống như ký túc xá, ánh sáng không rọi vào được, không gian cũng rất nhỏ hẹp.

Hai người ngồi xuống, Cố Dao nhanh chóng rót hai tách trà đặt lên bàn, ngồi xuống rồi hỏi: “Lấy chứng cứ thế nào rồi, có gì cần chúng tôi hợp tác thêm không?”

Lục Nghiễm: “Mọi người đã hợp tác lắm rồi, về cơ bản đã thu thập xong chứng cứ, thế nhưng chúng tôi cần mang một số đồ dùng cá nhân của Trình Lập Huy đi làm vật chứng, đợi vụ án kết thúc, mọi người làm thủ tục là có thể lấy về lại.”

Cố Dao: “Tôi hiểu.

Tiết Bồng cầm tách trà lên, thổi hơi nóng trên mặt, thử một ngụm rồi bỗng bật cười: “Trà tắc này. Em còn nhớ lần đầu tiên đến tư vấn tâm lý, chị cũng cho em uống loại trà này.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm và Cố Dao đều sững lại.

Cố Dao nói: “Chị quên mất rồi. Nhưng mà chị còn nhớ lúc đó chắc đang là mùa thu, chỉ có hai mùa xuân thu là chị thường pha loại trà này.”

Tiết Bồng lại cười rồi nói: “Xin lỗi, làm phiền hai người nói chuyện, hai người tiếp tục đi.”

Lục Nghiễm hỏi nhanh vài vấn đề, Cố Dao đều trả lời rất chi tiết từng câu, cũng có thể thấy được cô rất quan tâm đến cái chết của Trình Lập Huy.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Chị có thể cho biết một chút suy nghĩ của chị về Trình Lập Huy không?”

Cố Dao dừng lại rồi hỏi: “Đứng ở góc độ của tôi hay là những người khác?”

Lục Nghiễm: “Nói về góc độ của chị trước đi, nếu chị cũng có thể phân tích cả góc độ của những người khác thì tốt quá.”

Cố Dao nghĩ rồi nói: “Thật ra lần trước đến Cục Cảnh sát lấy lời khai, tôi đã có nhắc đến ấn tượng của tôi về Trình Lập Huy ví dụ như háo thắng, không muốn chịu thua. Sau đó về lại đây, tôi lại tìm một vài quyển bài tập lúc nhỏ của nó trong phòng chứa đồ ra xem thử, sau đó mới nhận ra thằng bé phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.”

Cố Dao nhanh chóng đứng dậy, lấy một chồng sổ ghi chép xuống từ trên kệ, đưa đến trước mặt Lục Nghiễm.

“Đây là tất cả nhật ký và bài tập còn giữ của thằng bé, mọi người mang về xem đi.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng không hện mà cùng đưa tay, lấy hai quyển bên trên cùng.

Tiết Bồng nhanh chóng lật ra, Lục Nghiễm chỉ xem sơ rồi hỏi Cố Dao: “Hay là chị nói về cảm nhận của mình trước đi.”

Cố Dao nói: “Ban đầu tôi cứ nghĩ Lập Huy không phải là đứa bé dễ bị người khác thao túng. Dù biết nó làm thêm tại câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi cũng nghĩ là nó chỉ muốn kiếm thêm chút tiền. Thật ra, ngay từ ban đầu, thằng bé đi không phải chỉ vì kiếm tiền, nó cảm thấy chỉ có

tiếp xúc nhiều với người trong xã hội thượng lưu thì mới có thể phát triển được các mối quan hệ nhanh nhất, vì thế nó mới cố gắng thể hiện, giành được sự quan tâm.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Vậy thì suy nghĩ của người khác thế nào?”

Cố Dao nói: “Tôi chỉ mới quản lý Lập Tâm hai năm, trước khi tôi tới, Lập Huy không tới lui nhiều với các thầy cô ở đây, một là do nó lớn hơn mấy đứa khác nhiều, có khả năng suy nghĩ độc lập, thường thì các thầy cô không để ý đến nó mấy, hai là vì nó rất có chủ kiến, giỏi giả vờ, có thầy cô nói với tôi, trước kia trong cô nhi viện có bị sự cố nhỏ vài lần, sau khi hỏi khắp một lượt thì nhận ra đều có liên quan tới Lập Huy, có lúc nó sẽ xúi giục mấy đứa trẻ khác gây chuyện. Tất nhiên là những chuyện này đều do người khác kể lại, sau khi tôi tới thì chưa phát hiện bao giờ.”

“Có lẽ những chuyện này cũng có phần nói hơi quá, thế nhưng chưa chắc có khói mà không có lửa.” Lúc này, Tiết Bồng đang xem quyển bài tập bỗng lên tiếng.

Lục Nghiễm vô thức nhìn cô: “Em phát hiện ra gì sao?”

“Cũng không có gì đặc biệt, tôi chỉ đọc mấy đoạn, nhưng mà qua giọng văn và cách biểu đạt, Trình Lập Huy khiến tôi thấy nó quả thật rất giống một đứa trẻ có chủ kiến, không chỉ có quan điểm riêng mà còn rất biết che đậy, ngoài mặt tuy nhận lỗi nhưng trong lòng không hề nghĩ vậy...”

Tiết Bồng vừa nói vừa chỉ vào mấy dòng chữ rồi đưa Lục Nghiễm xem: “Còn nữa, chúng ta phát hiện ra đồ đạc Trình Lập Huy để lại đây khá lâu rồi lại còn rất ít, đều là đồ cũ cả. Thế nhưng trong ký túc xá câu lạc bộ cưỡi ngựa, đồ của cậu ấy chất đống trong tủ, vừa mở tủ là đồ rớt ra ngoài, còn có rất nhiều đồ chưa cắt mác, kiểu dáng cũng rất mới.”

Cô Dao thoáng sửng sốt, sau đó chợt ngộ ra, nhanh chóng hiểu được

ý Tiết Bồng.

Bản tính hiếu thắng từ tận xương tuỷ của Trình Lập Huy bị kìm nén lâu ngày, sau khi bộc phát, có một phần trở thành lòng đeo đuổi vật chất, nhất là từ sau khi tiếp xúc với đám thương gia giàu có ở câu lạc bộ cưới ngựa.

Mà dù ở nơi nào, muốn được lợi lớn trong một thời gian ngắn, lại còn liên tục đi lên, thường thì sẽ không có thủ đoạn nào là ngay thẳng.

Nghĩ đến đây, Cố Dao nói: “Không chỉ Lập Huy mà rất nhiều đứa trẻ lớn lên đây, cuối cùng đều cần phải qua được ải trong lòng mình, còn phải dùng cả đời để bù đắp những khiếm khuyết trong mình.”

Thiếu tình thương cha mẹ, dù có là ngành học nào cũng không thể giải thích được.

Tiết Bồng nói: “Nhưng Trình Lập Huy lại chịu nói chuyện với chị, em nghĩ cậu ấy thật sự thích chị, thế nên mới không bên trong một đảng mà bên ngoài một nẻo với chị.”

Cố Dao cup mắt, yên lặng vài giây: “Tuy mọi người đã chắc chắn Lập Huy đã làm một số chuyện phạm pháp, nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn cho rằng bản chất thằng bé không hư hỏng, chỉ là nó mong thành công quá, không nghĩ tới hậu quả, hơn nữa nó đã nghĩ về thế giới bên ngoài quá đơn giản nên mới tự hại mình.”

Hỏi xong một lúc lâu thì đã đến giờ trưa.

Giáo viên gọi điện cho Cố Dao, bảo rằng bọn trẻ đã về.

Lục Nghiễm nghe thấy thì đứng dậy chào Cố Dao, chuẩn bị đi nói chuyện với mấy đứa trẻ.

Tiết Bồng lại không nhúc nhích, chỉ hỏi: “Tôi nói với chị Cố mấy câu được không, không lâu lắm đâu, mấy phút thôi.”

Lục Nghiễm gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai cô rồi đi ra.

Đến lúc cửa phòng làm việc đóng lại, Cố Dao mới cười trước: “Em với cậu đội phó này hình như ăn ý lắm, cậu ta cũng rất tin tưởng em.”

Tiết Bồng khựng lại, thoát đầu ngạc nhiên không biết sao Cố Dao lại nhìn ra được, nghĩ đi nghĩ lại thì... dù gì cô ấy cũng là Cố Dao cơ mà.

“Rõ vậy sao ạ?”

Cố Dao: “Ừm, chị thấy cậu đội phó này rất có trách nhiệm, hơn nữa làm việc nhanh chóng dứt khoát. Nếu vừa nãy mà người khác đưa ra yêu cầu đó thì chưa chắc cậu ấy đồng ý đâu. Rõ ràng là cậu ta nể tình mối quan hệ giữa em với chị, cũng biết tính em tuyệt đối không làm chuyện trái ngược với nguyên tắc.”

Tiết Bồng cười: “Thật ra bọn em học chung cấp Ba, anh ấy cũng là nhân chứng trong vụ án của chị em.”

“Hèn gì...” Cố Dao hơi ngạc nhiên rồi lại hỏi: “Phải rồi, em muốn nói gì với chị?”

Tiết Bồng nói: “Trước khi lấy chứng cứ, em có nghe chị nhắc tới một thứ gọi là “rối loạn nhân cách ranh giới” trong lúc chị giới thiệu về tình trạng của bọn trẻ ở đây, em không biết em có nhớ nhầm không, hình như kiểu người có tính cách này rất hấp tấp, dễ nổi nóng, cảm xúc rất không ổn định, lại còn thường nổi trận lôi đình vì một vài va chạm nhỏ, có người còn tự hại, có người lại chọn làm hại người khác.”

Cố Dao: “Đại loại là như thế. Sao tự dưng em lại quan tâm tới chuyện này?”

“À, chỉ là gần đây em có gặp một người rất giống với tình trạng này, nhưng mà em thấy, người này còn hung ác hơn, điên loạn hơn, cũng

phá hoại hơn.”

Cố Dao khẽ cau mày: “Nếu em thật sự gặp phải người như thế, vậy thì chị khuyên em tránh xa ra một chút, đừng bao giờ chộc tới người này. Tuy chị luôn cho rằng rất nhiều tội phạm vì lúc nhỏ bị ngược đãi, nên mới hình thành tính cách bạo lực, chúng ta nên quan tâm những người này nhiều hơn, không thể cứ nhìn với ánh mắt thù hận. Thế nhưng nhìn ở một góc độ khác, một khi đã hình thành nên “di chứng” này thì không thể đảo lộn được, vì thế chúng ta phải phân tích, chữa trị, thậm chí là đồng cảm với những bệnh nhân mắc bệnh tâm lý này, thế nhưng tuyệt đối không được nói lý với “kẻ điên”.”

Nghe đến đây, trong đầu Tiết Bồng nhanh chóng hiện lại cảnh tượng tối qua, Hàn Cố đứng dưới ánh đèn đường khuyên can cô, không khỏi cười tự giễu.

Cố Dao hỏi: “Cười gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Chỉ là tự dưng cảm thấy trước giờ mình chỉ nhìn người khác ở một góc độ. Thật ra trước đó cũng đã có người khuyên em như những gì chị nói ban nãy, nhưng mà em không hề nghe.”

Cố Dao cười nói: “Chị nghĩ người đó cũng có ý tốt.”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Mấy phút sau, Tiết Bồng rời khỏi phòng làm việc, đi về hướng ký túc xá.

Trong lúc đi ngang qua sảnh, cô nhìn thấy một tủ kính trưng bày, trong tủ đặt rất nhiều cúp, giấy khen, bức tường bên còn có treo ảnh chụp chung những giai đoạn khác nhau của đám trẻ từ ngày cô nhi viện Lập Tâm thành lập tới giờ.

Tiết Bồng ngừng lại nhìn giây lát, ban đầu cũng không nghĩ gì nhiều, cho đến khi cô nhìn thấy một tấm ảnh năm người treo ngay góc.

Bức ảnh đã rất cũ, cũng trông rất bình thường, tuy là ảnh màu nhưng đã xuống màu, mặt mũi năm đứa trẻ trong hình đã hơi mờ, nhìn thấy được là có cả trai lẫn gái, đứa cao nhất, lớn nhất là một bé gái, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Dưới tấm ảnh còn có viết tên của năm đứa trẻ, Tiết Bồng không biết bốn đứa trong số đó là ai, nhưng cô lại biết được cái tên của bé gái cao cao đứng ở giữa.

Đó chính là Trần Lăng.

Tiết Bồng cũng không biết mình đã nghĩ thế nào, vô thức cầm điện thoại chụp lại, tiếp đến lại nhận ra điện thoại có tin nhắn tới, là tin nhắn từ mười phút trước của Lục Nghiễm.

“Bọn anh ở nhà ăn này.”

Tiết Bồng trả lời: “Được, tới ngay.”

Kết quả, Tiết Bồng vừa bước vào cửa nhà ăn thì đã nghe tiếng khóc la bên trong.

Bước vào xem thử thì thấy hình như là có hai đứa trẻ vừa gây nhau, một đứa bị đánh mà khóc, đứa kia trông rất tức tối, đang khoanh tay giận dỗi.

Những đứa trẻ khác đều ở bên ngoài, không nói không rằng, như là không liên quan tới mình, có đứa đang châm thêm, có đứa đang phân tích xem ai sai ai đúng.

Hai giáo viên rất khó khăn mới duy trì được trật tự nhưng đám trẻ quá đông, không lo được hết trong thời gian ngắn, đến Phương Húc và Hứa Trăn cũng đành phải đi tới giúp đỡ.

Rõ là trong lúc hỏi chuyện đã xảy ra xích mích nhỏ.

Lục Nghiễm lúc này đang chen giữa hai đứa bé, mỗi tay ôm một đứa.

Dáng người anh cao ráo, dù là đang ngồi xổm thì cũng như một ngọn núi trước mặt đám trẻ này, hai đứa trẻ lại bị anh vòng tay giữ lấy, muốn đi cũng đi không được.

Tiết Bồng không đi tới ngay, chỉ nghiêng đầu quan sát cảnh này.

Lục Nghiễm đứng quay lưng lại cửa, một tay khế vỗ lưng đứa bé đang khóc, tay kia vuốt cơn giận của đứa còn lại, giọng nói rất trầm, dường như đang cố gắng trò chuyện với hai đứa bé.

Hai phút sau, hai đứa bé mới đoàn kết được nhờ sự giảng hòa của Lục Nghiễm, ban đầu không đứa nào chịu nhìn đứa nào, sau đó đã quay đầu nhìn nhau, tuy còn hơi ngượng nhưng đều chìa tay bắt tay bạn mình.

Tiết Bồng nhướn mày, đi tới gần, vừa lúc nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Hai đứa xem, đều là tay cả đấy, nhưng mà vừa có thể biến thành nắm đấm, cũng có thể giao lưu với nhau như thế này. Dùng nắm đấm là kẻ thù mất rồi, nhưng bắt tay như thế này thì có thêm một người bạn, kẻ thù là chống đối lẫn nhau, nhưng mà bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ.”

Nghe đến đây, một bé trai trong cả hai nhú mày, đứa còn lại thì mù tịt.

Tiết Bồng không khỏi cười khế nói: “Tôi không thấy là tụi nó hiểu được những gì anh nói đâu.”

Ngược lại thì hai tay anh luôn vuốt nhẹ lưng hai bé trai, có lẽ động tác này có tính an ủi nhiều hơn.

Lục Nghiễm khựng lại, vô thức quay đầu, trọng tâm cơ thể hơi hướng về sau, anh đang ôm hai đứa trong lòng, một đứa trong đó

bồng đưa tay ôm lấy cổ anh.

Lục Nghiễm vô thức ôm lấy đứa bé, cảm nhận được ai đó vừa thơm lên má mình, hơi man mát, hình như nước mắt cũng dính lên cả.

Tiếp đến, giáo viên bèn gọi: “Được rồi được rồi nào, tới đây ngồi cả, chuẩn bị ăn cơm nào!”

Hai đứa trẻ lại bỗng chốc chạy đi, Lục Nghiễm bị mất trọng tâm, ngồi bệt xuống đất.

Tiết Bồng vô thức tới kéo anh lên, Lục Nghiễm cũng chìa tay ra.

Hai người nắm lấy tay nhau, lòng bàn tay anh rắn chắc nóng ấm, tay cô thì lại hơi lạnh.

Nhưng Lục Nghiễm rất có sức, Tiết Bồng không chỉ không kéo được anh lên mà còn bị kéo suýt khuỵu cả xuống.

Tiết Bồng vội vã đứng vững, cặp mắt nhìn Lục Nghiễm mà cười: “Anh bị sao vậy, mạnh vậy mà còn bị con nít đẩy cho té hả?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, giọng rất thấp: “Anh ngồi tê chân luôn rồi.”

Tiết Bồng hỏi: “Ngồi bao lâu rồi?”

“Chắc cũng mười mấy phút rồi.” Lục Nghiễm đưa một tay nắm lấy Tiết Bồng, một tay vịn vào cái bàn bên cạnh, đứng dậy nhúc nhích chân rồi nói: “Chăm con nít khó thật đấy.”

Tiết Bồng buồn cười nhìn anh, sau đó quay người nhìn, nhân viên đã đẩy xe thức ăn vào.

Phương Húc và Hứa Trăn cũng thờ phào, đi đến cạnh Lục Nghiễm và Tiết Bồng.

Một người nói: “Không ngờ nói chuyện với mấy đứa trẻ này còn mệt hơn nói chuyện với tội phạm.”

Người kia nói: “Mấy đứa nhỏ thì hoàn toàn không hỏi được cái gì, mấy đứa cỡ mười mấy tuổi thì có cung cấp chút manh mối.”

Tiết Bồng vô thức quay sang, mấy đứa trẻ mười mấy tuổi đã tới giúp nhân viên chia cơm ra từng phần, còn phụ trách chia cho mấy đứa bé hơn.

Trong số đó có một bé trông tầm mười ba, mười bốn tuổi, cứ nhìn sang đây miết.

Tiết Bồng nhìn vào mắt nó, con bé lập tức né đi.

Đến lúc Tiết Bồng và ba người nhóm Lục Nghiễm đi ra khỏi nhà ăn, chưa đi được bao xa đã nghe thấy có người gọi từ phía sau: “Đợi đã!”

Quay đầu lại nhìn thì thấy bé gái ban nãy đã đuổi theo.

Tiết Bồng hỏi: “Sao thế em?”

Cô bé hơi cảnh giác nhìn Tiết Bồng, lại quay sang nhìn Lục Nghiễm, nuốt ực rồi mới lên tiếng: “Có phải anh Lập Huy không về nữa rồi đúng không?”

Vừa dứt lời, cả bốn người đều sững sờ, bỗng chốc không biết trả lời sao.

Lục Nghiễm cũng cau mày, đang cân nhắc xem có nên nói sự thật không.

Cô bé cúi đầu, giọng thấp đến khó nghe thấy: “Anh ấy bị người ta hại chết rồi đúng không...”

Lục Nghiễm khựng lại, ngồi khuyu xuống trước mặt bé gái, gần như ngang tầm với cô bé, nhẹ giọng: “Có thể nói với chú là sao cháu lại biết không?”

Cô bé mím môi, không trả lời mà chỉ nói: “Cô giáo nói cô chú là cảnh sát.”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Đúng rồi, cô chú là cảnh sát, tới để điều tra vụ án của anh Lập Huy.”

Cô bé yên lặng vài giây, đột nhiên móc trong túi ra một thứ, úp tay xuống, đưa tới trước mặt Lục Nghiễm.

Hành động này hơi đột ngột nhưng Lục Nghiễm vẫn chìa tay ra hỏi: “Cho chú à?”

Cô bé gật đầu: “Anh Lập Huy nói với cháu, nếu có một ngày anh ấy không về được nữa, thì phải đưa thứ này cho chú cảnh sát.”

Nói xong, cô bé cũng buông tay, món đồ rơi vào lòng bàn tay Lục Nghiễm.

Cô bé không nói thêm gì nhiều, quay người chạy lại vào nhà ăn.

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn, cô bé vừa đưa cho anh một chiếc USB.

Chương 58

Tuy lần thu thập chứng cứ này không tìm thấy gì trong ký túc xá của Trình Lập Huy, thế nhưng lại bất ngờ có được một chiếc USB, trong phút chốc, tất cả mọi người đều không nhìn được mà suy đoán nội dung trong USB.

Trên đường họ đi ra cổng, Phương Húc và Hứa Trăn đã bắt đầu phân tích.

Phương Húc nói: “Cất giữ USB bằng cách vòng vo thế này, chắc chắn là không thể dễ dàng để cho người ngoài xem, hơn nữa Trình Lập Huy còn nói, nếu cậu ấy không về nữa thì đưa cho cảnh sát, vậy phần trăm cao là chiếc USB này có chứa chứng cứ phạm tội...”

Hứa Trăn tiếp: “Có thể sẽ còn dính líu tới bọn ở phía trên và liên quan đến vụ án Trình Lập Huy bị diệt khẩu.”

Phương Húc: “Không ngờ thằng nhóc còn nhỏ mà biết suy tính tới mấy chuyện này.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi phía sau, từ đầu đến cuối không nói gì.

Đến lúc cả đội lần lượt lên xe, lúc xe bắt đầu ra tới đường, Lục Nghiễm nhận được điện thoại của Diêu Tố Vấn bên phòng thí nghiệm lý hoá gọi tới.

Diêu Tố Vấn nói: “Đội phó Lục, chúng tôi đã so sánh ống kim tiêm gửi tới hôm qua và ADN của Trình Lập Huy, chứng thực được ma túy mới LSD trong cơ thể Trình Lập Huy quả thật là từ ống tiêm này. Thêm nữa thì trong hộp mì gói mọi người đưa tới cũng đúng là có

Phenobarbital.

Nói cách khác thì đã chứng thực được “hung khí” giết Trình Lập Huy.

Lục Nghiễm trả lời: “Được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

“Không có gì, chuyện nên làm cả.”

Lục Nghiễm cúp máy, thuật lại nội dung cho Phương Húc và Hứa Trăn rồi nói: “Bây giờ chỉ thiếu bắt hung thủ nữa thôi.”

Dấu vân tay thu thập được trên ống kim tiêm hôm qua khớp với dấu vân tay của Lý Thành Kiệt, không còn gì phải bàn cãi chuyện Lý Thành Kiệt tiêm ma túy vào người Trình Lập Huy.

Hứa Trăn lẩm bẩm: “Nhưng mà chuyện khó nhất cũng là chuyện này.”

Phương Húc tiếp: “Đúng đấy, hắn ta luôn ẩn nấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, chưa bao giờ dùng tới thông tin thật của mình, vì thế dù có bị truy nã thì cũng không bắt được. Trước Trình Lập Huy thì hắn đã dính tới mấy mạng người rồi, lần này không biết lại nấp ở đâu. Không bắt được Lý Thành Kiệt thì không cách nào chứng thực được ai là kẻ đứng sau thuê sát thủ giết người.”

Lục Nghiễm lặng thinh giây lát rồi bỗng hỏi: “Các cậu thấy Lý Thành Kiệt cố ý để điện thoại của Trình Lập Huy lại trong chuồng ngựa có phải là có ý gì khác không?”

Hai người đều sững sờ, tiếp đó lại nghe Lục Nghiễm phân tích: “Nếu hai cậu là Lý Thành Kiệt, có người mua sát thủ để giết người, lại bảo hai cậu giết người xong phi tang xác, đây đều là chuyện các cậu đã quen làm, sau khi làm xong, các cậu hoàn toàn có thể về lại câu lạc bộ cưỡi ngựa như trước kia vậy. Nhưng tại sao vứt xác xong, các cậu lại chọn mất tích?”

Điều này đúng là đáng nghi...

Phương Húc nghĩ rồi nói: “Có khi nào sau khi chúng ta thu thập xong chứng cứ trong khu bảo tồn thiên nhiên, quản lý rừng đã thông báo cho Lý Thành Kiệt không?”

Lục Nghiễm: “Có thể có khả năng đó, có thể còn là vì người bị giết lần này là Trình Lập Huy, cùng làm việc ở câu lạc bộ cưỡi ngựa với Lý Thành Kiệt, hơn nữa thường ngày cũng thân với nhau, tuy là thi thể đã bị huỷ hoại nhưng chỉ cần tra ra được thân phận của thi thể là có thể lần tới được Lý Thành Kiệt.”

Hứa Trăn nói tiếp: “Vậy là sau khi giết Trình Lập Huy, Lý Thành Kiệt đã quyết định đi khỏi sao? Thế nhưng nếu hắn muốn đi thì sao lại để điện thoại của Trình Lập Huy trong chuồng ngựa, sao không tìm nơi nào đó vứt đi?”

Lục Nghiễm: “Đây chính là chỗ khiến tôi thấy kỳ lạ. Cách giải thích khá hợp lí chính là Lý Thành Kiệt cũng đã dự đoán được mình sẽ có cùng kết cục như thế, vì thế mới chừa đường lại. Giống như Trình Lập Huy bảo cô bé đó giữ lại USB vậy.”

Nói đến đây, cả xe đều im lặng.

Đến lúc ra đến một đường khác, Phương Húc mới lên tiếng: “Thật ra tôi cứ thấy vụ án này lạ lắm, không biết mọi người có thấy vậy không?”

Đâu chỉ có kỳ lạ thôi đâu, đúng là khó tin chết đi được.

Lục Nghiễm khẽ cười: “Cậu nói suy nghĩ của mình trước đi.”

Phương Húc: “Tôi cảm thấy chiếc USB này rất kỳ lạ. Dù là chứng cứ thu thập được hôm qua hay hôm nay thì bên kiểm nghiệm dấu vết cũng không tìm được cái máy tính nào trong số vật dụng cá nhân của Trình Lập Huy, vậy mà cậu ta lại để lại một cái USB. Điều này chứng

tỏ Trình Lập Huy từng có một cái máy tính, nhưng sau khi cậu ấy chết, Lý Thành Kiệt đã tiêu huỷ máy tính. Thế nhưng đã tiêu huỷ máy tính rồi thì sao còn giấu điện thoại đi làm gì? Không lẽ là vì laptop to quá, không dễ giấu như điện thoại sao?”

Vài giây sau, Hứa Trăn cũng lên tiếng: “Nói đến kỳ lạ thì cũng có chuyện này tôi không nghĩ ra được. Mọi người thấy đám con nhà giàu bọn Hoắc Ung muốn hẹn nhau đi bắn chim, không lẽ súng với đạn chì đều là do chúng tự mang tới sao?”

“Không thể nào.” Lục Nghiễm nói: “Đến dò đường mà Hoắc Ung còn phải để Lý Thành Kiệt làm, những chuyện như mang vác vật nặng thì tất nhiên là sẽ không tự làm rồi. Hơn nữa nếu muốn dò đường sâu trong khu bảo tồn thiên nhiên, lắp đặt trang bị các thứ đều phải cần có sức, huống hồ gì là vác đồ nặng. Tối hôm săn chim còn có mưa to, rất khó vác vật nặng vào trong núi. Vì thế, một là có ai đó giúp chúng vác đồ lên, còn không thì là số súng đạn này đã được để sẵn gần khu bảo tồn thiên nhiên, khi nào cần thì lấy.”

Phương Húc và Hứa Trăn nghe thấy đều biến sắc.

Thật ra vụ án này vẫn còn rất nhiều chi tiết đáng khai quật, thế nhưng vì quá trình điều tra quá thuận lợi, dường như tất cả đều rất đúng lý, bọn họ thì lại chỉ khẳng khẳng với cách nghĩ của mình, cứ thẳng tiếp tới trước, mong muốn tìm được hung thủ đứng đằng sau, thế nên mấy ngày nay mới bỏ qua những điểm đáng nghi này.

Lục Nghiễm thấy vậy, nhanh chóng đặt câu hỏi: “Còn nữa, xác của đám chim đó ở rất gần nơi Trình Lập Huy bị vứt xác, chuyện này có thể nào là trùng hợp không?”

Phương Húc vô thức lắc đầu: “Không thể nào. Lý Thành Kiệt phụ trách vứt xác, lại dò đường trước cho hoạt động săn bắn chim phức tạp, hẳn biết rõ đám Hoắc Ung sẽ bắn chim ở gần đó, cũng phải biết tầm bắn của súng hơi không xa, thế nhưng hẳn lại cứ chọn chỗ xác chim rơi làm nơi vứt xác, sao không đi xa chút nữa?”

Hứa Trăn: “Điều này chắc là cùng nguyên do với việc hấn cố ý để điện thoại lại, là để có người phát hiện ra xác Trình Lập Huy.”

Lần này, Lục Nghiễm im lặng hồi lâu không nói, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài đường.

Phương Húc và Hứa Trăn trò chuyện mấy câu, lại cùng nhìn sang Lục Nghiễm, cho đến khu Phương Húc không nhìn được mà hỏi: “Đội phó Lục, anh nghĩ ra gì then chốt rồi đúng không?”

Lục Nghiễm nhìn sang cười: “Ừm, nhưng mà cũng nhờ các cậu nhắc nhở tôi.”

Phương Húc ngăn người: “Chúng tôi?”

“Ừm, trước đó các cậu lấy lời khai của người quản lý rừng, từ đầu tới cuối người quản lý đều nói là chỉ nhìn thấy một đám con nhà giàu đi vào khu bảo tồn, mỗi đứa đều mặc đồ tác chiến, vác theo trang bị. Thoạt đầu nghe thấy thì không có vấn đề gì, thế nhưng thực tế thì sao? Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở ngoại ô, đám con nhà giàu này chắc đều sống trong thành phố, không lẽ chúng lại mặc đồ tác chiến, lái xe đi khắp thành phố Giang để tới ngoại ô sao? Trên đường có không ít camera đấy.”

Hứa Trăn: “Làm thế thì hơi ngu ngốc thật. Ít nhất thì cũng phải để ở gara xe gần đó hoặc là biệt thự ở ngoại ô chứ.”

Đúng rồi, chính là biệt thự.

Lục Nghiễm: “Suy đoán theo hành động không quan tâm luật pháp của đám con nhà giàu này, sau khi săn bắn chim xong, chắc chắn chúng sẽ thấy chưa đã đời, để ăn mừng thì phần trăm cao sẽ tìm nơi để high tiếp. Hơn nữa chúng ra khỏi rừng, trên người nhất định đều ướt cả, cũng cần tìm nơi để tắm rửa thay đồ, chúng không thể nào mặc đồ dã chiến để tới khách sạn, vì thế sẽ tìm một biệt thự ở cạnh

khu bảo tồn thiên nhiên, đó là lựa chọn thoải mái nhất.”

Đến lúc Lục Nghiễm về lại Chi đội Hình sự, lập tức tập hợp cả đội để họp, thuật lại đơn giản với mọi người về những gì đã bàn trong xe, tiếp đến bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

“Phương Húc, lấy lời khai của quản lí lần nữa.”

“Xuân Dương, điều tra tài sản cá nhân do Hoắc Ung đứng tên, xem xem có nơi nào gần khu bảo tồn thiên nhiên không.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng cầm laptop bước vào, cắm USB vào.

“Đội phó Lục, USB đã được giám định dấu vết xong. Nhưng mà đồng nghiệp bên tổ vật chứng điện tử bảo là dấu vết sử dụng USB đã bị người khác xử lý, không cách nào biết được từng được dùng trong những máy nào.”

Đã bị xử lý...

Lục Nghiễm nheo mắt, suy đoán đầu tiên hiện ra trong đầu chính là có lẽ Trình Lập Huy không chỉ có một số kiến thức về máy tính, ít nhất thì cậu ta còn biết xử lý dấu vết sau khi dùng USB.

Nhưng vấn đề ở đây lại là, Trình Lập Huy làm như thế, quá lắm cũng chỉ là để người khác không cách nào tìm được đây là tài liệu được sao chép từ trên máy nào, làm như thế có ý nghĩa gì?

Trong lúc Lục Nghiễm đang có hơi kỳ lạ thì Lý Hiểu Mộng cũng đã mở tệp tin trong USB, bên trong chỉ có hai tệp txt.

Một trong số đó có đề tên một số hiệu đồ phụ kiện, phía sau là kích cỡ loại súng hơi và đạn chì tương ứng, về cơ bản đều như Lục Nghiễm đang phân tích lúc ban đầu.

Trong một tệp tin khác lại có viết rất nhiều tài khoản ID trò chơi, sau tài khoản còn có tên trong game, số tài khoản này còn được phân theo nhóm, viết rõ ai phụ trách phân phát hàng, ai phụ trách cung cấp hàng.

Cả đội nhìn thấy đều sửng ngờ.

Trương Xuân Dương lẩm bẩm: “Hèn gì Trình Lập Huy bị diệt khẩu...”

Lý Hiểu Mộng nói tiếp: “Đúng đấy, nếu chỉ giúp đám con nhà giàu kia giao dịch súng đạn thôi thì cũng chưa tới nỗi bị diệt khẩu.”

Phương Húc nhanh chóng đưa trò chơi mà Tôn Cần nói ra điều tra, đăng ký một tài khoản có trong tệp, mở khung trò chuyện trong trò chơi, quả nhiên toàn là trò chuyện giao dịch ma túy.

Phương Húc thử thêm vài tài khoản nữa, phát hiện trong số đó còn có tài khoản từng liên lạc với Tôn Cần.

Cũng có nghĩa là số tài khoản phân tán hàng này đều là thật.

Lục Nghiễm xem xong, không nói gì hồi lâu, sắc mặt trông rất nặng nề, trong lòng cũng đặt ra câu hỏi.

Không ngờ Trình Lập Huy lại biết được tường tận như thế, chẳng lẽ thường ngày cậu ta là người phụ trách phân chia và ghi chép lại số tài khoản này, chia chúng cho các bên đại lý khác nhau sử dụng, sau đó lại để những đại lý này phụ trách đến quán bar, karaoke để liên lạc với đám học sinh phân phát hàng như Tôn Cần?

Đám Phương Húc nhanh chóng bàn luận, đến lúc Hứa Trăn nhìn thấy vẻ khác thường của Lục Nghiễm mới hỏi: “Đội phó Lục, tiếp đến chúng ta phải làm gì?”

Lục Nghiễm choàng tỉnh: “Ngoài những thứ vừa nói ban nãy, đưa

những tài liệu có liên quan đến ma túy cho bên chống ma túy, bàn giao chi tiết đi. Hiện giờ cái chính chúng ta phải làm là tìm ra được súng hơi và đạn chì được giấu ở đâu.”

“Vâng.”

Vài giây sau, Lục Nghiễm lại nói: “Phải rồi, Hứa Trăn, cậu đến phòng thực nghiệm một chuyến, hỏi bên phòng vật chứng điện tử xem điều tra điện thoại của Trình Lập Huy tới đâu rồi, có thể đem sang dùng trước một lúc không?”

“Vâng, tôi đi ngay.”

Đợi cả đội lần lượt rời đi, Lục Nghiễm lại ngồi trên ghế một lúc, chống đầu nhắm hờ mắt, tiếp tục suy nghĩ về điểm đáng ngờ của chiếc USB.

Họ đã có được chiếc USB này một cách quá dễ dàng, hơn nữa còn ghi lại rất tường tận, thậm chí còn có thể nói là như đang thi đề mở.

Lục Nghiễm nhớ lại dáng vẻ của cô bé đưa USB cho anh, con bé cứ cúi gầm mặt, ánh mắt không nhìn thẳng vào họ, lúc nhắc tới Trình Lập Huy cũng không quá đau buồn.

Hơn nữa con bé còn nói, Trình Lập Huy đã nói với nó, nếu cậu không về lại được thì hãy đưa USB cho cảnh sát.

Thế nhưng trước đó, cô bé đã được Phương Húc và Hứa Trăn hỏi chuyện rồi, họ cũng là cảnh sát, cô bé lại không hề nhắc tới một chữ về chiếc USB, thế mà vào lúc họ chuẩn bị rời đi lại chạy ra hành lang đưa mỗi thứ này.

Tất nhiên là cũng có thể giải thích được điều này, có lẽ cô bé sợ người khác nhìn thấy, cũng là để bảo vệ mình, vì thế mới tránh mặt thầy cô và những đứa trẻ khác.

Nhưng mà từ sáng sớm là đám trẻ này đã được thầy cô đưa đi chơi, trưa về là tới thẳng nhà ăn chứ đâu về ký túc xá, không lẽ lúc nào con bé cũng giữ khư khư USB bên mình?

Hay là từ sáng sớm biết được cảnh sát sẽ tới lấy bằng chứng, con bé mới cố ý mang theo USB?

Lục Nghiễm đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghĩ đến mất hồn, một lúc lâu sau, Hứa Trăn đứng ngoài gõ cửa, Lục Nghiễm mới mở mắt nói: “Vào đi.”

Hứa Trăn đưa điện thoại của Trình Lập Huy cho Lục Nghiễm nói: “Bên vật chứng điện tử đã phục hồi lại, tìm được một số ảnh linh kiện súng và đạn chì, có một số đã khôi phục lại được.”

Lục Nghiễm lướt mở ảnh trong điện thoại, bấm vào nhìn thì quả thật có đầy đủ mọi loại linh kiện, hơn nữa còn là số lượng lớn.

Lục Nghiễm xem ảnh xong, bỗng nhiên lại hỏi: “Phải rồi, cô bé hôm nay đưa USB cho tôi ấy, lúc các cậu lấy thông tin, con bé có vẽ gì đặc biệt không?”

Hứa Trăn nhớ lại: “Không có, như những đứa khác thôi. Nhưng mà có chuyện rất kỳ lạ, chúng tôi có hỏi mấy giáo viên ở Lập Tâm trước, họ có nhắc tới vài đứa thường ngày khá thân với Trình Lập Huy nhưng không hề có con bé này.”

Lục Nghiễm bỗng chốc im lặng.

Nói cách khác là không có ai nhìn thấy cô bé này gần gũi với Trình Lập Huy, cũng không có ai có thể chứng minh Trình Lập Huy đã đích thân đưa USB cho nó.

Hứa Trăn hỏi: “Đội phó Lục, anh nghi ngờ cô bé đó sao?”

Lục Nghiễm khựng lại rồi nói: “Trình Lập Huy giao cho con bé một

món đồ quan trọng như thế, chứng tỏ chúng có mối quan hệ tin tưởng rất bền chắc. Thế nhưng không biết vì sao tôi cứ thấy cái cách con bé đưa USB cho tôi cứ như một người làm công cụ đang hoàn thành nhiệm vụ vậy.”

Hứa Trăn vừa nghe vừa gật đầu, lại nghĩ rồi nói: “Thế nhưng trông hai cái tệp này vẫn rất đáng tin. Ngoài Trình Lập Huy thì còn ai có thể làm ra được hai tệp tin này rồi đưa cho trẻ trong cô nhi viện chứ?”

“Đúng vậy, dùng phương pháp loại trừ thì đúng là chỉ có Trình Lập Huy làm được.” Lục Nghiễm lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, Hàn Cố cũng đã tới cô nhi viện Lập Tâm, lúc này đang ngồi trong phòng khách.

Phòng khách là căn phòng có ánh sáng tốt nhất ở Lập Tâm, ánh sáng có thể rọi vào một chút, cửa sổ khẽ mở ra một khe hở, còn có thể ngửi được mùi đất mới.

Hàn Cố ngồi trên cái ghế dưới ánh nắng mặt trời, trong tay cầm một tách trà nóng.

Chưa bao lâu sau, bên ngoài có tiếng lạch cạch, cửa được mở ra.

Người bước vào chính là Cố Dao.

Hàn Cố thoáng kinh ngạc rồi cũng cười: “Chị Cố, sao lại là chị, tôi cứ tưởng...”

Cố Dao rất hơi hốt, cô đóng cửa lại, đi tới bên bàn, nói rất thẳng thừng: “Hân sẽ không tới đâu.”

Hàn Cố nhướng mày, chỉ lặng thinh vài giây rồi nhận ra được đã xảy ra chuyện gì, bèn ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau, Cố Dao lên tiếng trước: “Luật sư Hàn, Lập Tâm

là cô nhi viện, bọn trẻ đều rất ngây thơ, rất dễ bị người khác lợi dụng, không giống như chỗ trước kia cậu làm đâu.”

Cố Dao nói rất thẳng thừng, lại còn sắc bén.

Hàn Cố cup mắt cười, cũng không giả điên nữa mà chỉ nói: “Thì ra chị Cố đã biết chuyện USB từ lâu rồi.”

“Tôi đã xem qua nội dung rồi. Tuy tôi không biết tại sao cậu lại giả vờ lấy danh nghĩa của Lập Huy để giao chứng cứ vào tay cảnh sát, thế nhưng chỉ cần có thể giúp được cảnh sát nhanh chóng bắt được kẻ chủ mưu phía sau, tôi cũng có thể làm như không biết gì. Chỉ là có một chuyện, một khi tôi biết được cậu ngụy tạo chứng cứ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Hàn Cố không tiếp, chỉ ngược mắt nhìn Cố Dao, khẽ sửng sờ trong lòng.

Ban đầu hẳn cũng nghĩ như những người khác vậy, nghĩ là Cố Dao đã buông bỏ mọi chuyện, thay đổi hoàn toàn, thế nhưng vào ngay lúc này, dường như hẳn lại nhìn thấy người phụ nữ ra tay tàn độc nhiều năm trước.

Ánh mắt Cố Dao rất lạnh lùng, cô chậm rãi nói: “Tôi đã hỏi Hân, con bé nói chỉ cần nó đưa USB cho cảnh sát, cậu đồng ý chỉ cần nó thi đậu vào Học viện Pháp luật, cậu sẽ sắp xếp cho nó thực tập ở văn phòng luật tốt nhất thành phố Giang. Tuy chỉ là một cuộc giao dịch nhưng cậu đã đồng ý với nó rồi thì tôi hy vọng cậu thật sự làm được.”

Hàn Cố nói: “Tất nhiên rồi, điều kiện là do tôi đưa ra, tôi nhất định sẽ giữ lời.”

“Thế thì quyết định vậy đi, tôi tiễn cậu.”

Chưa bao lâu sau, Cố Dao và Hàn Cố đã lần lượt đi đến cổng, thay vì nói là tiễn khách thì chỉ bằng nói là nhìn chăm chăm tới khi hẳn rời đi,

như là đề phòng trộm cướp vậy.

Hàn Cố thấy hơi buồn cười, đến lúc bước ra khỏi cửa, không nhịn được bèn nói: “Chị Cố đúng là danh bất hư truyền, tuy là trước kia tôi với chị không có cơ hội tiếp xúc với nhau, thế nhưng tôi vẫn luôn theo dõi chuyện của chị, nhất là khoảng đặc sắc sáu năm trước.”

Cố Dao không trả lời mà chỉ hỏi: “Luật sư Hàn năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cậu ta nhỏ hơn em mấy tuổi, chắc cũng cỡ ba mươi ấy.” Giọng nói trả lời Cố Dao lại đến từ một người khác.

Cố Dao và Hàn Cố cùng nhìn sang, nhìn thấy một người đi tới từ trong lối nhỏ, hẳn chính là Từ Thước.

Cố Dao mỉm cười nhìn hắn, không nói gì.

Hàn Cố lại kinh ngạc: “Luật sư Từ, trùng hợp thật.”

“Trùng hợp cái gì.” Từ Thước tới gần, hai tay đút vào túi nói: “Tôi với cậu đều bận chết đi được, bận vậy mà còn dành thời gian tới đây thì chắc là không phải rảnh rỗi kiếm chuyện chơi rồi. Nhưng mà cậu Hàn này, khu này là tôi bảo kê.”

Hàn Cố sửng lại, không ngờ Từ Thước còn thẳng thừng hơn cả Cố Dao.

Cố Dao ho khẽ, liếc nhìn Từ Thước rồi nhìn Hàn Cố bảo: “Thì ra luật sư Hàn ba mươi tuổi, vậy sáu năm trước cậu cũng chỉ hai mươi bốn thôi nhỉ, không quyền không thế không chống lưng, cũng chỉ là một luật sư nhỏ nhoi ở văn phòng luật Lập Khôn, hèn gì mà tôi với cậu chưa tiếp xúc với nhau bao giờ. Tất nhiên là vật đổi sao dời, bây giờ cậu có tiếng tăm quá rồi, chống lưng cũng vững chắc, nhưng mà Lập Tâm chúng tôi tuyệt đối không có ý định trèo cao, vì thế mong cậu sau này đừng có nhúng tay sâu đến thế, cũng không cần cậu tổn

công tìm được cho bọn trẻ.”

... Vui lòng chỉ đọc truyện ở forum.kites.vn và shiningjustforme.wordpress.com...

Mặt khác, Lục Nghiễm lúc này đang so sánh thông tin trong tệp USB, tìm được người mua trước kia trong điện thoại Trình Lập Huy, dựa vào giọng điệu và cách thức nói chuyện của hai người, gửi nhanh một câu: “Muốn đổi cỡ quần áo vừa mua.”

Khung trò chuyện nhanh chóng hiện ra dòng chữ “đối phương đang nhập”

Chưa được một lúc, bên kia hỏi: “Đổi thành cỡ bao nhiêu?”

Lục Nghiễm: “XXL.”

Bên kia: “Được, còn có yêu cầu gì không?”

Lục Nghiễm lại không trả lời.

Theo cách nói chuyện trước kia của Trình Lập Huy thì lúc này nên nói là “những thứ khác như cũ.”

Thế nhưng thời gian và địa điểm như trước ở đây lại là thời gian và địa điểm giao hàng, nhưng bây giờ vẫn chưa biết số hàng này được giao ở đâu.

Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, bên kia lại hỏi: “Những thứ khác như cũ?”

Lục Nghiễm nheo mắt, đánh vài chữ: “Có biến, liên lạc sau.”

Phía bên kia: “Được.”

Vào lúc này, Phương Húc gõ cửa bước vào, đưa cho Lục Nghiễm

một sổ ghi chép mới.

Lục Nghiễm lật ra xem, nghe Phương Húc thuật lại, theo như quản lý rừng nhớ lại thì đám con nhà giàu này đa số những lần vào rừng săn bắn đều dắt theo lính, có người phụ trách vào rừng mở đường, có người thì dò la bên ngoài.

Quản lý rừng thường đều không đi mà đợi ở bên ngoài, nói vài câu với người dò la, nhưng trời quá tối, họ đều đeo khẩu trang, y cũng không nhìn rõ người kia trông thế nào.

Ngoài người dò la tin tức thì thực ra đám con nhà giàu kia cũng sẽ đeo khẩu trang, chỉ có Hoắc Ung không đeo, còn chê cười người khác vì chuyện đó, bảo chúng nhát gan.

Có một lần vừa vào khuya, quản lý rừng nghe thấy người dò la quan sát dùng bộ đàm để liên lạc với đám bên trong, dường như là đang chơi được một nửa thì không đủ đạn, hỏi đã có thêm hàng bổ sung chưa.

Mấy phút sau thì nhìn thấy một chiếc xe chạy đến bên kia đường, vài người từ trên xe bước xuống, vác theo mấy bao lớn, chỉ nói mấy câu với tên quan sát rồi vác bao vào rừng.

Còn có một lần, mấy đứa con nhà giàu chơi chán chê đi về, quản lý rừng nghe được chúng tông bốc nhau, khoe khoang thu hoạch hôm nay, còn nghe một trong số đó hỏi các sinh viên nữ đều đã tới biệt thự hết chưa?

Lúc này, Phương Húc nói: “Tay quản lý này cũng ranh ma lắm, lần trước anh ta sợ càng nói càng sai, lần này biết được chúng ta đã nắm được nhiều chứng cứ hơn, hơn nữa chỉ có nước hợp tác điều tra thì anh ta mới được xử lý khoan hồng, vậy nên lại sợ nói ít quá.”

“Làm tốt lắm.” Lục Nghiễm cười.

Cách mấy giây sau, ánh mắt anh lại lia tới vài ghi chép trong sổ đó, ở ngay đoạn người quản lý nhắc đến “bổ sung hàng”.

Người quản lý đã không còn nhớ rõ thời gian bổ sung hàng, chỉ nhớ đại khái khoảng đầu tháng trước.

Lục Nghiễm cầm điện thoại của Trình Lập Huy, lật sang ghi chép trò chuyện đầu tháng trước, chỉ có hôm ngày 5 là có trò chuyện.

“Bạn tôi muốn thêm một đôi giày giống đợt trước nữa, lấy thêm mấy đôi.”

Trong USB của Trình Lập Huy cũng có ghi, “một đôi” tương đương với một ngàn viên.

Người kia hỏi: “Khi nào cần?”

Trình Lập Huy: “Khuya, bạn tôi phải đi kịp chuyến bay, muốn lấy trước khi ra sân bay, làm ơn giao tới đúng giờ, địa điểm như cũ.”

Người bên kia: “Được.”

Xem đến đây, Lục Nghiễm nhanh chóng cau mày, mở bản đồ cả thành phố Giang trong máy tính, chỉ cho Phương Húc xem.

“Nếu đặt giả thiết thời gian người quản lý nói là chính xác, “vừa tới khuya” thì có thể xác định vào khoảng mười hai giờ đến mười hai giờ rưỡi đêm. Thời gian chưa tới nửa tiếng, lái một chiếc xe van, trên xe có vài người và vài ngàn viên đạn chì, rất khó mà đi nhanh được. Thế nhưng chiếc xe này lại tới trong nửa tiếng đồng hồ, kéo đạn chì tới khu bảo tồn, chứng tỏ địa điểm nhận hàng rất gần đây.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa khoanh vùng hai khu biệt thự xung quanh khu bảo tồn: “Nơi nhận hàng chắc là ở hai khoảng này, cố gắng trích xuất tất cả camera ở các lối ra vào gần hai khu biệt thự, xem ngày 5 tháng trước đầu tiên, xem xem khoảng khuya có chiếc xe nào đáng

nghi không.”

Phương Húc: “Vâng, đội phó Lục.”

Một tiếng sau, Phương Húc mang các video trích xuất được ở đội giao thông về lại.

Lục Nghiễm kiểm tra, quả nhiên phát hiện vào khuya ngày 5, có một chiếc xe hàng nhỏ chạy vào cổng sau khu biệt thự Phương Thảo Viên, chưa tới mười lăm phút, lại có một chiếc xe van trắng cùng rời khỏi cổng sau cùng chiếc xe hàng này.

Hai chiếc xe lần lượt đến một trụ đèn giao thông, sau đó một chiếc rẽ phải, một chiếc thì rẽ trái, sau đó, chiếc xe van đã đi thẳng tới khu bảo tồn thiên nhiên.

Cũng có nghĩa là địa điểm giao hàng nằm ở khu biệt thự Phương Thảo Viên.

Phương Húc nói: “Đã điều tra biển số xe rồi, là biển số giả. Đội giao thông cũng đang theo dõi giám sát tuyến đường của chiếc xe hàng, lát nữa là sẽ có kết quả.”

Nơi xe hàng xuất phát, phần trăm cao chính là kho hàng.

Lục Nghiễm gật gù, nhanh chóng lướt điện thoại của Trình Lập Huy, trả lời người bán: “Xác định xong rồi, ngoài bộ quần áo cỡ XXL, lấy thêm mấy đôi giày, bạn tôi cần gấp, bắt buộc phải được tới vào khuya nay, địa điểm như cũ.”

Chưa bao lâu sau, người bán trả lời: “Không vấn đề gì.”

Chưa tới năm phút, Lục Nghiễm lại tập trung các thành viên trong đội lần nữa, nhanh chóng phân chia nhiệm vụ.

Lục Nghiễm: “Hôm nay mọi người tan làm sớm, về nhà ngủ mấy

tiếng, tám giờ tối nay về đội tập trung.”

Mọi người đều kinh ngạc.

Lục Nghiễm cầm điện thoại của Trình Lập Huy đưa cho cả đội xem: “Tôi đã liên lạc với người bán, cùng thời điểm là buổi khuya, bổ sung hàng lần nữa. Đợi xe chở hàng tới khu biệt thự, lập tức bắt về quy án. Vì thế đêm nay, mọi người chia ra hai đường, một đường ở ngoài khu biệt thự, một được đến điểm xuất hàng, đợi lúc nghe mệnh lệnh của tôi, thống nhất hành động.”

“Vâng, đội phó Lục!”

Nghe thấy sắp thu lưới, tất cả mọi người đều chấn động.

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề nói: “Trước khi hành động, tôi cần nhắc nhở mọi người, xe hàng này dùng biển số giả, chứng tỏ bọn tội phạm này rất gian manh. Lần giao dịch này rất có thể là đưa một chiếc xe khác tới, hoặc là đổi biển số xe. Vì thế chúng ta không thể dùng kiểu dáng và biển số xe để xác nhận tội phạm. Tất nhiên là cũng có thể sẽ có trường hợp nhận nhầm xe, sẽ xảy ra tình huống bứt dây động rừng, vì thế nhất định không được hành động khinh suất.”

“Vâng!”

Vừa nói đến đây, điện thoại chi đội đã reng lên.

Phương Húc bắt máy đáp lại vài câu rồi nói: “Đội phó Lục, đã truy vết được điểm xuất hàng của xe hàng rồi.”

Chương 59

Ngày hôm sau, vụ án liên quan đến băng nhóm súng đạn do Chi đội Hình sự và phân cục khu phía Bắc hợp tác triệt phá đã làm chấn động cả Cục thành phố và phân cục.

Cũng như những người khác trong phòng thực nghiệm, đến tận sáng hôm sau, Tiết Bồng mới biết được tin tức, bởi từ khâu sắp xếp điều động lực lượng cho đến cả quá trình hành động không những đều rất nhanh chóng, chuẩn xác, quyết liệt, mà tin tức còn được giữ kín như bưng, trước khi hành động cũng không có chút dấu hiệu gì.

Nghe nói vì chuyện này mà Lục Nghiễm lại lập được công, mới sáng sớm, đội trưởng Phan đã nhận được điện thoại từ tòa thị chính, biểu dương thể hiện của chi đội.

Lần này, cả chi đội lại càng hăng hái hơn, cả buổi sáng đều bận thăm vấn băng nhóm tội phạm vừa bắt về tối qua, biết được thì ra băng nhóm này ẩn náu ở thành phố Giang đã lâu, vì đường giao dịch khá kín đáo, người mua đa phần đều là con nhà giàu, ngoài ở chính thành phố Giang thì giao dịch ở các nơi khác chủ yếu là qua chuyển phát nhanh và các trang mạng.

Tất nhiên là sào huyệt ở thành phố Giang chỉ là một kho hàng, ngoài kho hàng này, còn có hai điểm gia công tại thành phố Lịch và thành phố Xuân.

Không lâu sau khi tên phụ trách nhà kho bị bắt, thành phố Xuân và thành phố Lịch cũng lần lượt thông báo đến thành phố Giang, lập tức hành động, sáng sớm hôm nay đã thành công bắt được tội phạm gia công.

Thật ra bằng nhóm súng đạn này đã hết hết sức cẩn thận trong lúc gây án, biết tách rời từng linh kiện súng, chỉ kinh doanh từng bộ phận ra bên ngoài, các gói ghém thế này dù có bị kiểm tra thì cũng không gây chú ý, hơn nữa lúc trao đổi với người mua trên Wechat, chúng cũng đều dùng các tên quần áo để thay thế, ít nhất thì một năm vừa qua rất yên ắng.

Đám tội phạm này không thể nào ngờ được, cuối cùng thứ khiến chúng bị lật tẩy lại là người mua lớn nhất của chúng, sự kiện sản bản ở khu bảo tồn thiên nhiên.

Buổi sáng, chi đội mang lệnh khám xét đến khu biệt thự Phương Thảo Viên để tiến hành khám xét thu thập chứng cứ, quả thật đã tìm được ba mươi chín khẩu súng hơi, hơn tám ngàn viên đạn chì trong khu biệt thự.

Chủ của biệt thự này, cũng với cả những người phụ trách và quản lý khu biệt thự cũng lần lượt bị đưa về Cục Cảnh sát để tiếp nhận thẩm vấn.

Chớp mắt đã hết một ngày, đến tận chập tối mọi người trong chi đội cuối cùng mới thở phào, mọi người tuy đều mệt nhưng tinh thần rất phấn chấn, cùng tụ tập lại với nhau, không nhịn được mà bắt đầu nói về chuyện kinh thiên động địa vừa xảy ra.

Tuy lần hành động này được bố trí hết sức chuẩn xác, trước khi phá án cũng đã có linh cảm là chắc chắn nắm được mười mươi, thế nhưng sau khi thật sự tóm gọn cả ổ, cảm giác thỏa mãn và vẻ vang kia thật khó lòng diễn tả được.

Thế nhưng lúc cả tổ trinh sát đang vui vẻ muốn gọi thêm vài món để ăn mừng, Lục Nghiễm lại không tỏ thái độ gì, bước ra khỏi văn phòng chi đội.

Lục Nghiễm rời khỏi toà nhà, chưa đi bao xa đã ngồi xõm xuống gốc

cây bên sân bóng.

Ánh tà dương lặn xuống đằng Tây, trời đã dần sập tối, gió thổi hiu hiu, Lục Nghiễm hơi nheo mắt, khẽ ngẩng đầu, nhìn phiến lá đung đưa trên cây, cho đến khi có người gọi anh.

“Lục Nghiễm?”

Lục Nghiễm chứng lại, ngược mắt, nhìn thấy Tiết Bồng đang đứng cách đó vài bước.

Tiết Bồng đi tới trước, đưa tệp hồ sơ trong tay cho anh: “Tôi đang định đưa báo cáo cho anh thì thấy anh ngồi thờ thẩn ở đây.”

Lục Nghiễm đón lấy, lật xem lướt qua, báo cáo đã chứng thực được số đạn chì họ thu được trong kho của băng nhóm súng đạn có các tiêu chuẩn về trọng lượng, giá thành, và hàm lượng chì là cùng một loại với số đạn chì phát hiện ở khu bảo tồn thiên nhiên.

Lục Nghiễm đóng tệp tài liệu lại, cười thoáng qua: “Vất vả rồi.”

Tiết Bồng nghiêng người nhìn anh vài giây rồi ngồi xuống cạnh anh: “Đúng ra thì các anh vừa mới lập công lớn, nên vui mới phải chứ, sao nhìn anh hình như cứ không hào hứng lắm?”

Ánh mắt Lục Nghiễm có chút hơi khác: “Đúng là đã lập công rồi, án cũng phá được rồi, nhưng mà tổng thể cả quá trình vẫn còn thiếu sót.”

“Ý là thế nào?”

“Vẫn chưa tìm được hung thủ bắt Trình Lập Huy, không chỉ Lý Thành Kiệt mà còn cả kẻ đứng đằng sau nữa.”

Tiết Bồng gật đầu: “Đúng là vậy.”

“Còn nữa, hôm nay bọn anh đã đưa chủ biệt thự có giấu súng đạn về, nhưng mà người này không phải là Hoắc Ung.”

Không phải Hoắc Ung?

Tiết Bồng sững sờ: “Là tên con nhà giàu nào khác sao?”

“Ừm, cậu ta tên Vu Phi, bọn anh có điều tra rồi, thân thể không mạnh lắm, biệt thự là bố mẹ để cậu ta đứng tên lúc cả hai ly hôn. Chi tiêu hằng ngày đều là bố cho, mẹ cậu ta tái hôn rồi. Trước năm nay, công việc làm ăn của bố cậu ta luôn lỗ vốn, cho đến khi hợp tác với tập đoàn Hứa Thị mới bắt đầu có cải thiện. Bây giờ bố của Vu Phi đang đi công tác ở tỉnh khác, đã nhận được thông báo của bọn anh rồi, chắc mai là về lại.”

Nghe đến đây, cuối cùng Tiết Bồng cũng hiểu sao Lục Nghiễm lại bình tĩnh đến vậy.

Tiết Bồng: “Dù biệt thự không phải của Hoắc Ung, nhưng mà Hoắc Ung cũng có tham gia hoạt động săn bắn chim mà.”

Lục Nghiễm: “Theo tiêu chuẩn lập án thì Hoắc Ung không hề dính vào một bước nào trong cả quá trình tạo ra số súng đạn này, từ chế tạo phi pháp, buôn bán, vận chuyển cho đến cả tàng trữ. Lúc lấy lời khai, Vu Phi cũng nói, Hoắc Ung chỉ bị cậu ta xúi giục tham gia một, hai lần. Sau hoạt động săn bắn chim, Hoắc Ung còn tới biệt thự của cậu ta, vì thế mới để lại dấu vết ở đó. Vu Phi còn nói, sau khi Hoắc Ung tham gia, cảm thấy chuyện này rất nguy hiểm, còn khuyên cậu ta đừng tiếp tục nữa, sau đó thì rút lui luôn. Nếu chúng ta không cách nào chứng thực được lời khai của Vu Phi là giả thì cuối cùng cũng chỉ có thể khởi tố Vu Phi, chỉ phê bình giáo dục được với Hoắc Ung.”

Tiết Bồng bỗng chốc lặng thinh, chuyện này quả thật đã tiến triển khiến người ta không ngờ tới được, thế nhưng cũng vì sự thay đổi thế này mà cô đột nhiên hiểu ra vì sao Hoắc Ung điên loạn, coi trời bằng vung như thế mà vẫn có thể tung tăng tự do đến tận bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Tôi còn nhớ hồi còn học cấp Ba, Hoắc Ung từng mặt đồng phục của trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, sàm sỡ vài bạn nữ trong trường, thế nhưng cuối cùng cũng không bị khiển trách, mọi chuyện cũng cứ thế không một tiếng động mà bị vuốt cho êm. Lúc đó tôi nghĩ, chắc có lẽ đó là sức mạnh của kim tiền, thế nhưng bây giờ xem ra, có lẽ là vì cậu ta vốn dĩ đã rất gian trá.”

Hoặc cũng có thể là Hoắc Ung đã phạm tội quá nhiều lần, kinh nghiệm xử lý mấy chuyện như thế cũng phong phú, cứ như cách Vu Phi nói Hoắc Ung từng khuyên cậu ta đừng tiếp tục làm thế vậy, Tiết Bồng hoàn toàn không tin.

Có lẽ đã từ lâu trước khi sự vụ bại lộ, Hoắc Ung đã vạch sẵn đường lui cho mình, tất cả mọi người đều là do Vu Phi bày ra, dù có tìm thấy hàng thì cũng không liên quan tới Hoắc Ung.

Bây giờ biệt thự của Vu Phi đã bị tra ra, với số lượng súng hơi và đạn chì đó thì tuyệt đối không thể xử nhẹ tội, Vu Phi cũng tuyệt đối xong xuôi bỏ liên quan được, dứt khoát nhận hết tất cả trách nhiệm, gánh luôn thay Hoắc Ung, như thế thì tập đoàn Hoắc Thị mới chiếu cố công việc kinh doanh của bố Vu Phi hơn, dù sao thì có tiền mua tiên cũng được mà.

Tiết Bồng thở dài: “Hèn gì trông anh thất tha thất thểu.”

“Cũng không tới nỗi.” Lục Nghiễm cười: “Ít nhất thì cũng triệt phá được bằng nhóm súng đạn, đánh úp được tội phạm tận gốc, hơn nữa còn là ba thành phố Giang, Lịch, Xuân hợp tác với nhau nữa. Còn Hoắc Ung thì anh không tin là cậu ta trốn được một lần này, lại còn trốn được cả đời. Trừ phi cậu ta thay tâm đổi tính, làm người tốt, nếu không nhất định sẽ có cơ hội bắt được cậu ta.”

“Người tốt hả? Anh đánh giá cao cậu ta quá rồi.” Tiết Bồng cũng không khỏi cười khẩy.

Nói đến đây, hai người đều im lặng, cùng nhìn về hướng trời đang tối dần.

Một lúc sau, Lục Nghiễm đứng dậy trước: “À phải rồi, tối nay anh phải tăng ca, em...”

Lục Nghiễm còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã hiểu ý: “Tôi biết, lát nữa tôi sẽ tới nhà anh cho Barno ăn rồi đưa nó đi dạo.”

Trong lúc nói, Tiết Bồng cũng đang chuẩn bị đứng dậy.

Lục Nghiễm vô thức đưa tay cho cô, Tiết Bồng cũng không phòng bị, đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Lục Nghiễm chỉ kéo nhẹ, Tiết Bồng đã đứng lên được.

Đến lúc đứng vững, Tiết Bồng lại cúi đầu nhìn tay họ đang nắm lại với nhau, ngẩn người.

Lục Nghiễm cũng hơi ngơ ngẩn, ho khẽ rồi rút tay về, nhét vào túi nói: “VẬY anh về trước đây, giao Barno cho em đấy.”

Tiết Bồng: “Ừm.”

Sau khi tan làm, Tiết Bồng lập tức lái xe đến ký túc xá của Lục Nghiễm, Barno mở cửa cho cô, vui vẻ chạy vòng quanh cô, còn đứng thẳng dậy, đặt móng lên người cô.

Tiết Bồng lập tức bật cười thành tiếng, ngồi chơi với Barno một lúc.

Đợi Barno ăn xong hạt, Tiết Bồng cũng ăn xong thức ăn đặt tới, nhân lúc vứt rác, Tiết Bồng dắt Barno ra ngoài đi dạo.

Đến lúc về lại ký túc xá của Lục Nghiễm, đã là tám giờ tối.

Tiết Bồng tựa vào nhau xem “Tom and Jerry”, chưa được một lúc sau thì điện thoại reng, mẹ Trương Vân Hoa gọi tới.

Tiết Bồng: “Mẹ.”

Trương Vân Hoa cười nói: “Về nhà chưa con, ăn uống gì chưa?”

“Con ăn rồi, mẹ ăn chưa?”

“Mẹ cũng ăn rồi, sẵn dịp hôm nay đi nói chuyện với chú Thường, ăn tối chung ở ngoài luôn rồi.”

“Chú Thường dạo này sao rồi mẹ?”

“Ông ấy cũng khoẻ, hôm nay còn nhắc con đấy.” Trương Vân Hoa nói: “Phải rồi, có chuyện này, mẹ muốn nhờ con hỏi thăm thử giúp chú, coi có quen luật sư nào đáng tin cậy không?”

Luật sư?

Tiết Bồng khựng lại rồi hỏi: “Chú Thường gặp rắc rối gì hả mẹ?”

“Không phải ông ấy, ông ấy có người bạn đang gặp rắc rối, muốn tìm luật sư cố vấn để xin ý kiến. Nhưng mà người bạn đó là bạn tù trước kia của ông ấy, không có tiền bạc bao nhiêu, vì thế nên muốn xem thử con có ấn tượng với luật sư nào ổn chút không...”

Tiết Bồng không hỏi Trương Vân Hoa là sao lại không liên hệ với Hàn Cố, trông mối quan hệ giữa Trương Vân Hoa và Hàn Cố cũng ổn thế, nhưng bà cũng biết tiếng tăm bên ngoài của Hàn Cố, biết hẳn chuyên biện hộ cho những tay nhà giàu, lấy phí rất cao, nếu bà chủ động lên tiếng nhờ Hàn Cố giúp, chưa chắc Hàn Cố đã chịu nhận tiền, thế nhưng bà không muốn dùng mối quan hệ giữa Hàn Cố và Tiết Dịch để đổi lại ơn nghĩa.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ một lúc, trong đầu xuất hiện một cái tên.

“Con có nghĩ tới một người, anh ta nhận khá nhiều vụ án hình sự, tiếng tăm cũng rất khá, thu phí nghe nói cũng rất hợp lý. Nhưng mà con cũng không có cách thức liên lạc với anh ta... à đúng rồi, anh ta tên Từ Thước, bạn trai của chị Cố, mẹ còn nhớ không?”

Trương Vân Hoa ngạc nhiên: “Chị Cố, chị Cố nào thế?”

Tiết Bồng: “Chị chuyên gia tâm lý Cố Dao tư vấn tâm lý cho con hồi cấp Ba ấy.”

Lúc này Trương Vân Hoa mới ngộ ra: “À, Cố Dao, mẹ nhớ ra rồi, bây giờ cô ấy vẫn khoẻ chứ? Con liên lạc lại với cô ấy từ bao giờ đấy?”

“Cũng gần đây thôi mẹ, nói ra cũng tình cờ, mai mốt con kể mẹ nghe. Thế này đi, mẹ nói chú Thường đưa hồ sơ cho con trước, con đưa chị Cố xem rồi hỏi chị ấy thử xem luật sư Từ thấy sao, thế được không ạ?”

“Ừm, thế cũng được, vậy lát nữa mẹ gọi điện cho chú Thường, hỏi hồ sơ xem thử.”

“Vâng.”

Tiết Bồng cúp máy, lại quay đầu sang, nhìn phải cặp mắt tròn xoe của Barno.

Tiết Bồng xoa đầu nó cười: “Nhìn cái gì đấy? Chị đẹp lắm đúng không?”

Barno sủa một tiếng như để trả lời.

Tiết Bồng cười híp mắt, ôm lấy Barno xem thời gian trên điện thoại, rõ ràng là đã tám giờ rồi mà cô vẫn chưa muốn đi chút nào, miệng còn lẩm bẩm: “Hay là hôm nay em về nhà với chị đi, mai chị lại chờ em về, dù gì Lục Nghiễm cũng đang bận, không chăm sóc được cho

em. Sang nhà chị cũng coi Tom and Jerry được đấy.”

Barno lại sửa thêm tiếng nữa.

“Được, quyết định vậy nhé!”

Tiết Bồng vừa nói xong, đứng dậy khỏi sofa, Barno nhảy theo xuống đất, người và chó đang chuẩn bị đi, ai ngờ lúc này, cửa đột nhiên mở ra.

Lục Nghiễm đã về.

Hai người một chó đụng mặt nhau đều khựng hẳn lại.

Tiết Bồng: “Anh về nhanh thế?”

Lục Nghiễm: “Em còn chưa về à?”

Hai người lên tiếng cùng lúc rồi lại cùng im lặng.

Cho đến khi Tiết Bồng nói: “Cái gì mà “em còn chưa về à”?, anh chỉ lợi dụng tôi dắt Barno đi dạo, xong chuyện rồi đuổi tôi đi à?”

Lục Nghiễm ngó người: “Ờ, anh có ý này đâu, ý anh là còn không về thì muộn lắm đấy.”

Tiết Bồng: “Chứ anh thì sao, bảo tắm ca mà, hơn tám giờ đã xong rồi à?”

Lục Nghiễm sờ sờ mũi: “Anh về thay bộ đồ tắm tấp cái thôi, lát nữa còn phải về Cục thành phố, chắc phải thâu đêm.”

“Ồ, cũng vất vả ghê, vậy anh ăn tối chưa vậy?” Tiết Bồng hỏi.

“Chưa, chắc tắm xong pha mì ăn.” Lục Nghiễm vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, đến cửa thì nói vọng ra: “Em cứ coi ti vi tiếp đi, đừng để ý

tới anh.”

Lục Nghiễm nói rất thành thật, hết sức đơn giản, hơn nữa giọng cũng rất hời hợt, không nghe thấy thái độ gì.

Thế nhưng cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Tiết Bồng lập tức nhú mày, cô cúi đầu nhìn Barno hỏi nhỏ: “Sao cái câu “đừng để ý tới anh” của anh ta nghe như đang nói dối vậy? Chị nhạy cảm quá hả?”

Barno sửa mấy tiếng.

Tiết Bồng lại nói: “Coi bộ không phải chị nhạy cảm, là anh ta cố ý nói cho chị nghe. Ừm... nếu như chị nói muốn đưa em sang bên chị ở mấy ngày, có phải còn cần phải hỏi lộ anh ta không?”

Barno lại sửa một tiếng.

Tiết Bồng thở dài, bước vào bếp, lấy mì gói trong tủ bếp ra, lại mở tủ lạnh tìm ít rau và trứng gà, bắt nhanh một nồi nước sôi.

Barno cũng đi tới bên quầy, ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhanh chóng cắt xong rau, đến lúc nước sôi bèn bỏ mì vào, trần thêm cái trứng, cuối cùng bỏ rau vào, đây nấp lại một lúc.

Chưa tới mười lăm phút, Lục Nghiễm đã tắm xong bước ra, anh đã thay quần áo thường ngày, tóc còn rất ướt, vắt một cái khăn ngang cổ.

Lục Nghiễm ra khỏi phòng ngủ ngửi thấy mùi thơm, thoáng chốc ngạc nhiên, nhìn thử vào trong bếp, lại thấy Barno và Tiết Bồng đang ngồi trên sofa, nghe thấy Tiết Bồng nói: “Chắc mì ăn được rồi đó, anh tự múc ra ăn đi.”

“Em nấu cho anh đó hả?”

Lục Nghiễm vừa hỏi vừa đi vào bếp, mở nắp ra nhìn rồi cười: “Thơm thế.”

Tiết Bồng không nói gì, đến lúc Lục Nghiễm múc xong mì ra, ngồi trên quày bắt đầu ăn, Tiết Bồng mới bình thản đi tới, tự rót một cốc nước nóng, sau đó ngồi ở đối diện nhìn anh.

Lục Nghiễm đang ăn được một nửa, nhận được sự quan tâm thế này thì hơi khó thích nghi, bèn hỏi: “Nhìn gì thế? Em cũng muốn ăn à?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Ngon không?”

“Ngon.”

“Tôi nấu mì cho anh, tiết kiệm thời gian giúp anh, anh nên cảm ơn tôi đúng chứ?”

“Ừm, cảm ơn em nha.”

“Nói suông vậy thôi đâu đủ chân thành, hành động thực tế chút?”

“Ví dụ như thế nào?”

“Ví dụ như là tôi đưa Barno về nhà, anh lo chuyên tâm vào việc của anh, mấy ngày này cứ giao nó cho tôi.”

“...”

Hai người nói qua nói lại, đến lúc này lại tự dưng im bật.

Mì gói rất nóng, khói bốc lên trên, lơ lửng giữa mấy sợi tóc trước trán của Lục Nghiễm, anh vừa tắm nước nóng xong, bây giờ lại ăn mì nóng, hơi ra chút mồ hôi, không chỉ khăn lông hơi ướt, mà đến đôi mắt thấp thoáng sau mấy sợi tóc cũng hơn ươn ướt, môi cũng đỏ ửng.

Tiết Bồng thấy anh đột nhiên im lặng, cứ ngược mắt nhìn mình chăm chăm, cũng không biết anh đang nhìn gì, càng không biết chuyện này có gì đáng nghĩ lâu đến thế không, vô thức cũng nín thở đợi câu trả lời, ai ngờ đợi như thế lại va phải vào mắt anh.

Cho đến khi Tiết Bồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà hỏi: “Anh có đến mức phải nghĩ lâu tới vậy không?”

Lục Nghiễm ngẩn người, hơi chút mù tịt: “À, anh còn tưởng chuyện gì lớn lao lắm, anh không có ý kiến. Đợi mấy ngày nữa anh xong chuyện rồi lại đi đón nó.”

Tiết Bồng cười: “Được.”

Lục Nghiễm nhìn cô, cúi đầu húp một ngụm nước lèo rồi lại hỏi: “Em cắt công nấu mì cho anh là để hối lộ anh đó hả?”

“Cái gì mà hối lộ, khó nghe vậy, cái này là bạn bè quan tâm nhau thôi mà, tôi nấu mì giúp anh, trông Barno giúp anh, đáng mặt bạn bè lắm phải không?”

“...” Lục Nghiễm không trả lời, chỉ cụp mắt cười, nhanh chóng ăn hết nửa tô còn lại.

Đến lúc Lục Nghiễm rửa bát, Tiết Bồng lại nhận được tin nhắn của Trương Vân Hoa, bảo là mình đã hỏi Thường Trí Bác, đã gửi hồ sơ vào email của Tiết Bồng rồi.

Tiết Bồng vâng vâng dạ dạ, mở email ra xem sơ, nhìn thấy một vụ án làm bị thương người khác.

Sau đó, cô tìm đến tin nhắn với Cố Dao, thuật lại cho Cố Dao nghe đại khái tình hình Trương Vân Hoa đã nói, nhờ Cố Dao nói giúp với Từ Thước xem có hứng thú với vụ này không.

Cố Dao trả lời rất nhanh, vừa nhận được hồ sơ chưa tới năm phút đã trả lời: “Chị đưa cho anh ấy xem rồi, anh ấy bảo có thể nói chuyện trước, xem tình hình thế nào rồi mới tính phí tư vấn.”

Tiếp đó, Cố Dao gửi số điện thoại của Từ Thước tới.

Tiết Bồng không ngờ lại thuận lợi như thế, lập tức đưa số điện thoại của Từ Thước cho Trương Vân Hoa rồi nói với Cố Dao: “Chị Cố, cảm ơn chị nhiều ạ. Chị lại giúp em lần này nữa rồi. Thế này đi, cuối tuần này chị rảnh không, em mời chị đi ăn nhé?”

Cố Dao gửi một cái mặt cười: “Không cần mời mọc gì đâu, đi uống cafe cùng đi. Chiều thứ Bảy chị rảnh, em thì sao?”

“Vậy chiều thứ Bảy nhé chị.”

“Được.”

Hai cô gái nói tới nói lui rồi khép lại câu chuyện, Tiết Bồng mỉm cười tắt điện thoại, lúc ngược mắt lên lại đụng phải ánh mắt của Lục Nghiễm đang tựa bên quầy thông thả lau tay.

Tiết Bồng hỏi: “Nhìn cái gì thế?”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày nói: “Nhấn gì mà vui thế.”

Tiết Bồng: “Mẹ tôi có người bạn cần tìm luật sư tư vấn, tôi nhớ bạn trai của chị Cố là Từ Thước tiếng tăm lẫy lừng, lại còn học chung trường cấp Ba với mình nữa, tôi mới nhờ chỉ ấy hỏi giúp, không ngờ đồng ý nhanh thế. Bọn tôi còn hẹn chiều thứ Bảy gặp nhau nữa đấy.”

Lục Nghiễm nghĩ rồi nói: “Thứ Bảy chắc anh cũng bớt được việc rồi, hay là thứ Bảy em đưa Barno ra, hẹn ở nơi nào đó, anh tới đón nó.”

“...” Tiết Bồng liếc anh: “Đợi tới đó rồi tính.”

Vừa dứt lời Tiết Bồng đã đứng dậy, dắt Barno ra cửa, vừa đi vừa nói: “Nào, Barno, về nhà với chị nào.”

Barno lập tức quẫy đuôi đi theo.

Lục Nghiễm khựng lại, cũng nhanh chóng lấy cái khăn lông ra khỏi cổ, cầm khăn lông đi ra khỏi cửa.

Trước khi đi, Lục Nghiễm còn không quên xách theo một túi hạt, xác tời tận xe Tiết Bồng, bỏ túi hạt vào cốp xe.

Tiết Bồng và Barno cùng lên xe, kéo cửa kính xuống, cười với Lục Nghiễm: “Vây bọn tôi đi đây, chào nhé.”

Lục Nghiễm đứng dưới đèn đường, ánh đèn ấm áp rọi trên người anh, gió khẽ thổi qua mái tóc có hơi rối, cái bóng dưới chân kéo ra rất dài, cứ như một bức tranh.

Lục Nghiễm cũng khẽ cười: “Ừm, chào nhé.”

Chương 60

Sau ba ngày tập trung thẩm vấn và điều tra vụ án, Chi đội Hình sự đã nhanh chóng sắp xếp xong tất cả chứng cứ phạm tội và tội danh trong vụ án săn bắn chim ở khu bảo tồn thiên nhiên, trong số đó, tất nhiên tội của băng nhóm súng đạn và người mua Vu Phi là nặng nhất, kể đến là những người tham gia săn bắn khác cũng đều phạm vào tội săn bắn trái phép.

Thế nhưng so ra thì tội săn bắn trái phép bị xử lý nhẹ hơn nhiều, dù tình tiết phạm tội có nghiêm trọng thì cũng chỉ xử lý tù dưới ba năm, tạm giam, quản chế hoặc là phạt tiền.

Điều đáng nói là, suốt thời gian điều tra, tất cả những đứa con nhà giàu có tham gia đều được chi đội mời tới lấy lời khai, bao gồm cả Hoắc Ung, tất cả bọn chúng đều nhận sai, thái độ đều rất tốt.

Nếu chỉ nhìn vào mỗi lần hợp tác điều tra này, Hoắc Ung quả đúng là tấm gương “quay đầu là bờ” kinh điển nhất, không chỉ nhận sai với thái độ tích cực, mà còn cho biết sẽ tham gia hành động thực tế để tu sửa sinh thái khu bảo tồn tự nhiên, ví dụ như đầu tư, quyên góp, tỏ ý để công ty nhà mình tiến hành tu sửa khắc phục đất và nguồn nước bị nhiễm độc chì ở khu bảo tồn thiên nhiên, lại còn hứa hẹn sẽ duy trì miễn phí trong hai mươi năm tới.

Còn những việc xen giữa trong lúc thẩm vấn thì phải đến sau khi chi đội giao hồ sơ khởi tố cho Viện Kiểm sát xong, Tiết Bồng mới nghe Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bà không tưởng tượng được lúc thẩm vấn, đám Hứa Trần, Phương Húc ngạc nhiên cỡ nào đâu! Trời má thiệt luôn á,

sao thẳng cô hồn này không đi đóng phim luôn cho rồi, má ơi cái kỹ năng diễn xuất thiệt phải nói, nếu hôm đó không gặp nó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa là không tin cùng một người luôn ấy!”

Tiết Bồng nghe thấy lại rất bình tĩnh.

Mạnh Nghiêu Viên lải nhải xong lại hỏi: “Ấy, bà không thấy lạ sao?”

Lúc này Tiết Bồng mới nói: “Thật ra tôi đã nghĩ tới chuyện này từ lâu rồi. Hoắc Ung có thể thách thức cảnh sát hết lần này tới lần khác nhất định là không chỉ dựa vào tiền và vận may. Trong cái vòng tuần hoàn này, cậu ta là cái loại đã thành thạo, kinh nghiệm phong phú, diễn xuất cũng rèn luyện tới nơi tới chốn. So ra thì mấy đứa con nhà giàu tham gia lần này đều là vị thành niên, không có kiến thức luật pháp tường tận như Hoắc Ung. Hơn nữa phụ huynh của đám trẻ vị thành niên này cũng đều làm ăn dưới trướng của nhà họ Hoắc, vì thế Hoắc Ung mới có thể phủi “sạch sẽ” tới vậy.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ôi trời, vậy bà nghĩ cái thẳng họ Hoắc đó có phải ngay từ ban đầu làm chuyện này là đã cố ý kéo theo một đám con nhà giàu có quan hệ làm ăn với nhà mình, để phòng lỡ đâu ra một ngày mỗi chuyển đồ bể, đám con nít này không dám đẩy hẳn ra?”

“Với cách tính ranh ma của cậu ta thì dám lắm.”

Mạnh Nghiêu Viễn thở dài, ngồi phịch xuống: “Tôi nghe đám Phương Húc nói vụ này cuối cùng rồi chắc Hoắc Ung sẽ bị xử nhẹ lắm, quá lắm cũng chỉ tạm giam mấy tháng, nhưng mà lại còn giảm bớt được mấy tháng. Nhưng mà Hoắc Ung bằng lòng chịu phạt tiền, còn bằng lòng quyên góp cho khu bảo tồn, còn tu sửa miễn phí gì đó, chắc cuối cùng chỉ còn phạt tiền thôi.”

Tiết Bồng không nói, cặp mắt tiếp tục xem tài liệu, chỉ là một chữ cũng xem không vô.

Mạnh Nghiêu Viễn lại lẩm bẩm: “Chứ không đâu ai nói là có tiền mua tiên cũng được, bên cạnh thứ cặn bã xã hội này còn có một tập đoàn pháp luật chuyên nghiệp nhất, coi như tôi sáng mắt ra rồi.”

Chớp mắt đã đến thứ Bảy, buổi sáng, Tiết Bồng đưa Barno đi dạo một vòng, nhắn tin cho Lục Nghiễm, nói với anh khoảng bốn giờ chiều sẽ đưa Barno về.

Khoảng một giờ, Tiết Bồng bèn lái xe tới quán cafe đã hẹn trước với Cố Dao.

Quán cafe nằm ở ngoại thành, khá gần trại trẻ mồ côi Lập Tâm, môi trường xung quanh khá yên ắng, đa số chỉ là khu nhà riêng và khu biệt thự, không có nhiều tòa thương nghiệp.

Khí trời mùa thu thanh mát, Tiết Bồng dừng xe, đi bộ hai trăm mét trong gió mát, lúc gần đến quán cafe lại nhận được tin nhắn của Lục Nghiễm.

“Mấy ngày nay mệt quá, ngủ tới tận giờ này, được, chiều anh ở nhà đợi em.”

“Ừm.”

Tiết Bồng cười, cất điện thoại vào, vừa bước vào quán cafe đã nhìn thấy Cố Dao đang ngồi đọc sách trong góc.

Tiết Bồng ngồi xuống hỏi: “Em tới trễ rồi ạ?”

Cố Dao gấp sách lại để bên cạnh: “Có đâu, chị tới sớm mà, lúc trưa có công việc ở gần đây, tới giờ vẫn chưa đi.”

Tiết Bồng tò mò nhìn bìa sách: “Tiểu thuyết sao ạ?”

Cố Dao: “Đúng rồi, viết về câu chuyện có liên quan tới chị, chị tình cờ thấy được trong hiệu sách đấy, cảm thấy rất thú vị nên mua về xem

thử.”

Tiết Bồng cầm quyển sách xem mấy lời giới thiệu ở mặt sau, nhìn đúng vào hai câu hỏi: — Rốt cuộc “Địa Ốc XX” đã hô mưa gọi gió như thế nào? Thiên kim tiểu thư của Địa Ốc, giá trị bản thân lên đến chục tỷ, vì sao mà lại khăng khăng muốn lật đổ vương quốc sản nghiệp nhà mình?

Tiết Bồng thoáng sửng người rồi lại cười, cuối cùng cũng biết sao Cố Dao lại nói là có liên quan đến mình, cuốn tiểu thuyết này rõ ràng là viết dựa trên chính Địa Ốc Thừa Văn và Cố Dao.

Tiết Bồng đặt sách xuống, gọi một ly cafe, sau đó bắt đầu tán chuyện với Cố Dao nhưng toàn là nói đằng nào đằng nao, không biết nên rẽ theo hướng nào.

Đến khi Tiết Bồng hỏi cô: “Bây giờ em thế nào, có giữ một số hoạt động giải trí, xem phim, dạo phố gì đó không?”

Tiết Bồng nói: “Dạ không, em vẫn như trước, ngoài đọc sách ra thì có lúc dành thời gian làm thí nghiệm.”

Cố Dao hơi kinh ngạc: “Vậy chuyện tình cảm thì sao, có đối tượng thích hợp không?”

Cũng không biết vì sao, trong đầu Tiết Bồng đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Lục Nghiễm, thế nhưng cô lại cười rất nhanh: “Em vẫn độc thân.”

“Độc thân sao?” Cố Dao nhướn mày: “Với điều kiện của em thì đáng ra không phải vậy chứ. Chắc là chưa có duyên nhỉ?”

“Chắc vậy ạ.”

Vài giây sau, Tiết Bồng đột nhiên nói: “Thật ra em hẹn chị ra, cũng không ngờ chị lại đồng ý nhanh đến thế, thật ra em không giỏi nói

chuyện phiếm.”

Cố Dao: “Chị biết, điểm này thì em vẫn như trước đây, khá là thiết thực, dù có nói chuyện thì cũng chỉ là công việc, hơn nữa em không xem phim, cũng không lên mạng xem mấy thứ hay ho, đa phần chỉ xem tin tức.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ uống ngụm cafe, tự nghĩ lại về mình.

Như Cố Dao miêu tả thì đây là một người hết sức nhàm chán, tuy là cô đúng là như thế thật. Hơn nữa cô cũng rất khó giải thích với người khác, thật ra sống như thế cũng ổn lắm, ít nhất là tự cô thấy vui.

Cố Dao nhìn thấy bèn hỏi: “Có phải chị tả thế làm em thấy lạ lắm không?”

Tiết Bồng ngẩn người, gật đầu: “Sao chị biết thế.”

Cố Dao nói: “Vì có một thời gian chị cũng như em, chỉ quan tâm đến chuyên ngành của mình, không vui chơi giải trí gì, cũng không có ai đáng để phải quan tâm, cuối tuần cũng như ngày thường, tất nhiên là cũng không nói chuyện hợp với ai. Thế nhưng lúc chị nghe thấy người khác mô tả về chị, chị thấy rất bất ngờ, cảm thấy cô gái sống cuộc sống khô khan này không phải chị, thế nhưng nghĩ lại thì dường như chị thật sự là thế.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy lúc đó chị có thấy cô đơn, hiu quạnh không?”

Cố Dao không trả lời ngay, đưa mắt nhìn sang nơi khác, nghĩ ngợi rồi lại nói: “Chắc là sự cô đơn của chị lúc đó không liên quan đến cuộc sống này, đó là một sức mạnh từ trong lòng mình, thật ra dù chị có khiến cuộc sống trở nên muôn màu muôn vẻ, mỗi ngày lại tìm những người khác nhau để nói chuyện thì trong lòng chắc cũng không thay đổi đâu.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng khẽ thờ dài: “Nếu mà nói là bạn thường

ngày hay hẹn ăn chung thì thật ra em chỉ có một người. Nhưng mà anh ấy cũng bận, tuần này phá được án lớn, cuối tuần em cũng không làm phiền anh ấy làm gì. Ngoài anh ấy ra, chị là người bạn đầu tiên em hẹn đi uống cafe trong năm nay đấy.”

Cố Dao khựng lại hỏi: “Anh ấy mà em nói là đội phó Lục đúng không?”

“Vâng.”

“Chị còn tưởng cậu ta thích em chứ, hoá ra hai người chỉ là bạn à?”
Cố Dao đột nhiên lại nói.

Tiết Bồng lập tức ngớ người, nhìn Cố Dao mấy giây rồi cụp mắt xuống.

Cố Dao cười nói: “Ồ, coi bộ chị đoán đúng rồi nhỉ.”

Tiếp đó, cô lại chuyển chủ đề: “Bây giờ cuộc sống của chị rất đơn giản, cũng không có bạn bè gì, nếu em muốn hẹn ai đi ăn hay nói chuyện thì có thể tìm đến chị bất cứ lúc nào.”

“Được thôi ạ.” Tiết Bồng cười nói: “Nhưng mà em có hơi bất ngờ, vì chị khiến em thấy chị rất biết cách tiếp xúc với người khác, đúng ra phải có nhiều người thích nói chuyện với chị lắm chứ.”

“Nhưng mà làm bạn còn phải có duyên nữa, trước kia đúng là chị có một vài người bạn, cũng cùng vượt qua hoạn nạn, nhưng vì vài chuyện mà đa số họ đều không còn nữa.”

Tiết Bồng chững lại, không nói gì, cũng không biết vì sao Cố Dao nói thế cũng lại khiến cô nhớ đến chị Tiết Dịch và Chung Lệ.

Hai cô gái cùng im lặng.

Một lúc sau, Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “Phải rồi, có một vấn đề về tâm

lý tội phạm em muốn hỏi chị.”

Cố Dao hơi ngạc nhiên: “Được chứ, em hỏi đi.”

Tiết Bồng nghĩ một lúc rồi sắp xếp lại từ ngữ: “Có một người như thế này, có chống lưng, có gia thế, có địa vị nhưng tính cách ngang ngạnh, hơi giống với kiểu rối loạn nhân cách ranh giới mà lần trước chúng ta nói đến. Lúc còn vị thành niên, cậu ta thường làm nhiều chuyện xằng bậy như sàm sỡ, xâm hại các bạn nữ, có thể còn nhiều chuyện còn nghiêm trọng hơn nữa. Sau này trưởng thành rồi, cậu ta lại thường đập lên lần ranh pháp luật, một trong số thú tiêu khiển hằng ngày là săn bắn chim trong khu bảo tồn thiên nhiên. Thế nhưng có thể không chỉ có vậy, có thể là còn những hành vi phạm tội khác nữa.”

Cố Dao nghe đến đây bèn nói: “Người mà em nói có phải là một trong số đám con nhà giàu tham gia săn bắn chim gần đây không? Hồi sáng chị mới coi tin tức đấy, chị còn hỏi Từ Thước thấy sao nữa.”

“Ấy, vậy anh ấy nói sao?” Tiết Bồng hỏi.

“Anh ấy nói những người tham gia chắc đều sẽ được xử nhẹ tội, người bị khá nặng chắc là người họ Vu kia.”

“Vậy thì phân tích từ hành vi phạm tội thì sao? Chị nghĩ thế nào?”

Cố Dao nói: “Chuyện này chúng ta có thể phân tích theo hai khía cạnh, một là môi trường, hai là con người. Dựa theo môi trường thì đám con nhà giàu này đều toàn ăn không ngồi rồi không có gì làm, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực. Tuy là nguồn gốc của nam giới thì có gene săn bắn, vì thế có người mới tìm được niềm vui trong quá trình săn bắn. Trong số đó cũng có thể có người thường ngày rất bận, có rất nhiều chương trình, các mối quan hệ, thế nhưng cứ rập theo một khuôn khổ, làm mãi thành quen, từ lâu đã thấy không đủ kích thích nữa, vì thế sẽ lựa chọn một số hoạt động có sự

tương phản khá lớn để điều chỉnh cuộc sống.”

Tiết Bồng suy nghĩ kỹ càng, Hoắc Ung quả đúng là người như thế, cô lại hỏi: “Vậy thì tự góc độ con người thì sao?”

Cố Dao: “Ngu tầm ngu, mã tầm mã, đám người này tự lại được với nhau chắc cũng chỉ vì thế, một là vì chúng vốn là đồng loại, đều có thuộc tính khát máu, mặt khác đương nhiên cũng có thành phần xúi giục, có lẽ trong số đó có người mù luật, nghe người khác nói là “không sao đâu, ai cũng đi cả mà, sợ gì”. thế là quờ quạng tham gia, cùng lúc đó bản thân cũng sẽ nghĩ dù sao mình cũng đồng người, gia đình lại có tiền lấp chuyện, dù bị phát hiện thì quá lắm cũng chỉ bỏ ra ít tiền. Phân tích từ góc độ này, đa phần chúng không chỉ khát máu mà lại còn nóng nảy, lớn mật, rất có khả năng cao sẽ phạm tội lần nữa, hơn nữa lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước.”

Tiết Bồng gật đầu: “Thật ra trong số đó có vài tên đã không phải phạm tội lần đầu nữa rồi.”

Cố Dao cười: “Bây giờ lại nói đến cái ví dụ ban nãy của em. Lúc còn vị thành niên, tên con nhà giàu đó đã sàm sỡ, xâm hại các bạn gái, chị không biết mức độ có cấu thành cưỡng hiếp không. Thế nhưng cậu ta có thể ngang tàng lâu đến vậy, bây giờ lại lấy việc săn bắn chim làm thú vui, trong tương lai rất có thể sẽ càng phạm tội nghiêm trọng hơn, hoặc là đã phạm phải rồi, chỉ là vẫn chưa bị phát hiện.”

Tiết Bồng: “Em cũng tin là vậy. Sợ là việc săn bắn chim chỉ là một thú tiêu khiển còn con trong mắt cậu ta thôi, tuy là không đã đời lắm nhưng ít nhất có thể ghìm xuống thuộc tính khát máu, dù gì thì bây giờ cũng là xã hội của pháp luật, cậu ta đâu thể rảnh rỗi là đi săn người.”

Cố Dao: “Em nói không sai, chúng ta có thể tưởng tượng thử, người này đã làm rất nhiều chuyện vi phạm pháp luật, cậu ta hoàn toàn không có giới hạn, vì cậu ta có tiền, có thân thế, cũng có một đám đồng lõa có thể lau sạch dấu vết vượt mọi giới hạn. Vì thế cậu ta rất

điên cuồng, tự cho là không gì là không thể, thậm chí là tên cuồng quyền lực. Vì quá khư hết lần này đến lần khác, trong lòng cậu ta tự dung sẽ càng lúc càng tò mò liệu có phải giết người phóng hỏa cũng không sao không?”

Nếu phân tích thế này thì hoạt động săn bắn chim mà Hoắc Ung tham gia, có lẽ chỉ thứ không đáng nhắc đến nhất trong số vô số hành vi phạm pháp mà y đã thực hiện, chỉ là “vô ý” bị bắt được mà thôi.

Tất nhiên là đoàn chuyên gia cố vấn của y sẽ giải quyết thỏa đáng chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến này, phía trước còn có tận mấy người đỡ tên thay y, mà nội tâm của y cũng sẽ dần bành trướng sau những lúc giải quyết êm thấm thế này.

Tiết Bồng yên lặng giây lát, đột nhiên lại hỏi: “Thật ra có phải là chị đã đoán được em đang nhắc đến ai rồi đúng không?”

Cố Dao khẽ cười nói: “Chị đoán ra rồi nhưng không phải là em gợi ý cho chị mà là vì trước đó chị đã biết được chút chuyện.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Là vì câu lạc bộ cưỡi ngựa sao?”

“Đại loại vậy.” Cố Dao nói.

Thật ra nguyên nhân thật sự không chỉ vì Hoắc Ung là hội viên cao cấp của câu lạc bộ cưỡi ngựa mà cũng vì sự tham gia của Hàn Cố.

Hàn Cố là luật sư cố vấn chuyên dụng của tập đoàn Hứa Thị, Cố Dao cũng có nghe nhắc tới, tuy là Hàn Cố cũng đang đưa ra tư vấn về pháp luật cho các thương gia khác, thế nhưng việc có thể khiến hấn đích thân ra tay, đưa USB vào cô nhi viện Lập Tâm, chắc chắn có liên quan đến nhà họ Hứa.

Tất nhiên là Cố Dao không nói cho Tiết Bồng nghe chuyện này.

Cố Dao chuyển chủ đề: “Lúc trước chị cũng từng tiếp xúc với người nhà họ Hứa, do công việc kinh doanh trong nhà cần đến, có gặp hai anh em nhà họ Hứa, lúc đó Hoắc Ung chỉ mới mười mấy tuổi nhưng tính cách cậu ta cực kỳ hư hỏng, nát tới đáng sợ, hơn nữa không giỏi kiềm chế cơn giận của mình, cũng không thềm kiềm chế, thường xuyên nổi trận lôi đình vì chút chuyện vặt vãnh. Lúc đó chị còn là chuyên gia tư vấn tâm lý, ông Hoắc mong chị có thể hướng dẫn tâm lý cho Hoắc Ung nhưng chị đã từ chối.”

“Tại sao?” Tiết Bồng hỏi.

Cố Dao: “Nguyên nhân cụ thể chị cũng hơi khó nói, có thể nói là cậu ta đã khiến chị phản cảm ngay từ bản năng. Hơn nữa lúc chị nghe cậu ta từng xâm hại các nữ sinh nhiều lần, chị đã nói với ông Hoắc, Hoắc Ung không cần khuyên bảo mà cần dạy dỗ, nếu chỉ nói không thôi mà có thể khuyên “người xấu” thành “người tốt”, vậy thì trên đời không cần có cảnh sát nữa.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng thəm kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: “Rõ là ông Hoắc không nghĩ thế.”

“Đúng vậy, bọn họ chỉ dẹp yên mọi chuyện. Từ lúc đó chị đã biết, sớm muộn gì Hoắc Ung cũng sẽ phải chịu sự chế tài của pháp luật.”

“Trời ạ, cách giáo dục này chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa.”

Cố Dao cười hời hợt, lên tiếng nói thêm một câu: “Chị là người bước ra từ cái giới đó, gộp hết tất cả chị từng nghe tới, từng nhìn thấy, đều không có ai là sạch sẽ cả, mỗi người đều chất đó một đồng chuyện, khác nhau là chỉ ở chỗ xem xem khi nào thì xảy ra chuyện, xem ai diễn giỏi hơn, ai che giấu tốt hơn.”

Tiết Bồng thở dài, sóng lưng cảm thấy nặng nề, lại nhớ đến khuôn mặt của Hoắc Ung, không nhìn được mà nói: “Em lúc nào cũng tin là giấy không gói được lửa, bất cứ ai chỉ cần từng làm thì nhất định sẽ bị phát hiện. Luật phát đúng là có lỗi hỏng, chính là bởi vì như thế nên

mới cần có chúng ta. Những người như chúng ta như những miếng vá đắp lại lỗ hổng vậy.”

Cố Dao nhìn cô vài giây rồi nói: “Vì thế em mới có thể làm công việc này, đây cũng là điều chị nể nhất ở em.”

Vừa qua ba giờ, Tiết Bồng và Cố Dao cũng bước ra khỏi quán cafe, vừa nói chuyện vừa đi về phía bãi đậu xe.

Cố Dao không lái xe, định gọi xe về cô nhi viện cách đó không xa.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ thì dù sao mình cũng không có bận gì, bèn bảo là sẽ cho Cố Dao quá giang, đợi đưa Cố Dao về nhà rồi lại về đón Barno, nếu không kẹt xe thì chắc khoảng bốn giờ là có thể tới được ký túc xá của Lục Nghiễm.

Lúc đến bãi đậu xe, Tiết Bồng chỉ về đằng trước bảo: “Xe em đậu tí trong góc ấy.”

Cố Dao gật đầu, rẽ vào góc tí bên trong cùng với Tiết Bồng.

Tiết Bồng dừng xe khá sát, một bên sát tường, bên kia không biết có thêm một chiếc xe MVP đậu bên cạnh, ép sát ghế lái.

Với khoảng cách thế này, Tiết Bồng rất khó mở được cửa xe.

Tiết Bồng cau mày, cẩn thận chen người vào giữa hai chiếc xe, định mở cửa ra một phần ba rồi lách vào.

Cố Dao đứng ở đầu xe: “Cẩn thận.”

Thế nhưng vào lúc này, chiếc MVP đột nhiên sáng đèn.

Tiết Bồng chỉ cảm thấy cửa xe MVP sau lưng cô bị kéo mạnh ra.

Cô vô thức tựa vào xe mình, cô giật thót cả người, quay lại định tìm

hiếu xem chuyện gì thì ngửi thấy một thứ mùi đặc biệt.

Là Chloroform!

Tiết Bồng nhanh chóng nhận ra, đồng thời cũng nhận ra được tình hình không ổn.

Thế nhưng mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiết Bồng đang định chạy thì phía sau đã có người tấn công bất ngờ, bịt mũi và miệng cô lại bằng một miếng vải.

Tiết Bồng nhanh chóng chống trả, tóm lấy cổ tay kẻ kia, định quắp ngược lại, cùng lúc đó cũng sờ được một thứ nhô lên, không bằng phẳng trên cổ tay người kia.

Chỉ là Tiết Bồng còn chưa kịp dùng sức, cảm giác chóng mặt đã ập tới, chỉ thấy trước mắt tối đen, nhanh chóng chìm dần trong bóng tối.

Cố Dao nhìn thấy cảnh này cũng tá hỏa tâm tinh.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy, dù thế nào đi nữa thì phải chạy đi báo cảnh sát trước.

Thế nhưng tài xế xe MVP lại chặn trước, cản đường Cố Dao.

Cố Dao lại lùi tới bên tường, nhìn chăm chăm vào những người trên xe.

Tuy chúng đều đeo khẩu trang nhưng Cố Dao vẫn có thể nhanh chóng phán đoán được tuổi tác của qua hành động, màu tóc và quần áo của những tên này, có thể còn chưa đến hai mươi tuổi.

Lúc này, một tên trong số đó hỏi: “Giờ sao?”

Một tên khác nói nhỏ: “Chị ta thấy cả rồi, còn làm sao được, đưa đi luôn đi.”

Mấy tên côn đồ nhanh chóng tới gần.

Cố Dao cũng không phải dạng vừa, cô biết phía sau là ngõ cụt, mình không thể chạy thoát được, bèn mò vào trong túi, bấm năm lần phím bấm bên cạnh điện thoại.

Chế độ SOS lập tức được khởi động, điện thoại phát ra tiếng còi đinh tai.

Nhưng cô cũng chỉ kịp làm đến đây.

Mấy tên côn đồ hoảng hốt, lập tức xông đến.

Chương 61: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 3: Vụ Án Vị Thành Niên Liên Hoàn

Vụ án thảm sát nhà họ Cao đã được tuyên bố phá xong, chuyện này nhanh chóng được những người biết được sự tình đưa nhau lan truyền trên mạng, lại lên tin tức tìm kiếm hàng đầu một lần nữa.

Ban đầu, khi câu chuyện hai vợ chồng Cao Lực Minh, Chung Ngọc đầu độc Cao Thế Dương và Lý Lan Tú còn chưa được tiết lộ, cộng đồng mạng đều chỉ trích họ vô ơn, có người còn nói người chồng là ác độc nhất, cũng có người nói lòng dạ đàn bà hiểm ác.

Cũng chính vào cùng ngày, khác từ khóa tìm kiếm liên quan tới “đầu độc giết người mãn tính”, “nhiễm độc thủy ngân”, “Paraquat” và “làm thế nào để giết người mà không bị phát hiện” đã đạt lượt tìm kiếm cao nhất từ trước đến giờ.

Vụ án người mẫu nào đó chết tại nhà riêng ở thành phố Lịch cũng dần dần xuống khỏi tin tức tìm kiếm hàng đầu, chỉ còn những người hâm mộ trung thành của cô người mẫu đó là vẫn còn đang quan tâm, những người khác đều đang bàn tán xôn xao về chuyện người nhà họ Cao.

Chuyên gia ở các nơi cũng lần lượt đưa ra phân tích, các thánh phán cũng có ở khắp các nơi, đưa nhau phân tích Cao Lực Minh có tâm lý biến thái, lại phân tích Chung Ngọc ra tay tàn độc, còn có người phân tích tầm quan trọng của việc giáo dục và làm thế nào mới có thể giáo dục được chính xác.

Cộng đồng mạng cũng rất thần thông quảng đại, nhanh chóng dùng công cụ tìm kiếm người, moi được hình ảnh của cả nhà họ Cao ra, còn có không ít các thầy coi tướng nhảy ra phân tích.

Cho đến ba ngày sau, vụ án thảm sát nhà họ Cao cũng dần biến mất khỏi tìm kiếm hàng đầu.

Ai ngờ lúc này, trên Weibo lại xuất hiện một đoạn trạng thái thuật lại hết nguyên nhân vụ việc nhà họ Cao, lại lần nữa đẩy vụ án cả nhà họ Cao lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc tin tức đến tai Tiết Bồng, ban đầu cô không hề để tâm, cứ làm việc từ thứ Hai đến thứ Tư, thành phố Giang lại xuất hiện một vụ án xâm hại tình dục người già liên hoàn, trong vòng ba ngày, Tiết Bồng phải chạy đến tận mấy nhà của người già đơn thân để thu thập chứng cứ.

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn vẫn luôn theo dõi câu chuyện trên Weibo, lần cuối cùng lấy lời khai của Chung Ngọc, Mạnh Nghiêu Viễn không có ở đó, xong chuyện Tiết Bồng cũng không nói rõ với gã, tất cả những tin tức gã biết được đều là nhờ xem trên Weibo.

Mạnh Nghiêu Viễn lải nhải mấy câu với Tiết Bồng, cuối cùng cũng khiến Tiết Bồng chú ý tới, ngạc nhiên nhìn gã hỏi: “Sao ông biết nhiều chi tiết vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Xem trên Weibo đó, tôi cũng kêu bà coi đi rồi đó còn gì?”

Weibo?

Lúc này Tiết Bồng mới lướt điện thoại, mở liên kết Mạnh Nghiêu Viễn chia sẻ.

Tiết Bồng vừa xem đã sửng người.

Chủ nhân của Weibo này chính là người bạn cấp Ba của Lục Nghiễm và Tiết Bồng, cô phóng viên tên Trương Tiêu.

Mấy ngày trước, Trương Tiêu còn đang nghe ngóng nội tình vụ án thảm sát nhà họ Cao, sao chưa được bao nhiêu ngày mà Trương Tiêu đã biết hết mọi chuyện rồi?

Khả năng đầu tiên Tiết Bồng nghĩ đến chính là có người ở phân cục khu phía Đông làm lộ nhưng nghĩ lại thì cũng không đúng lắm, dù có làm lộ cũng không thể tường tận đến mức này, hơn nữa muốn tiết lộ cả câu chuyện hoàn chỉnh thì phải được duyệt cái đã.

Tiết Bồng nhanh chóng lướt xem nội dung câu chuyện, càng xem càng kinh ngạc, có nhiều chi tiết đến cô còn không biết, hôm đó Chung Ngọc cũng không nhắc đến.

Ví dụ như một số thói quen, sở thích hằng ngày của Trần Lăng và Chung Ngọc, dị ứng với thứ gì vân vân.

Tất nhiên là đây cũng có thể là do Trương Tiêu thêm thắt vào trong lúc biên tập lại câu chuyện chẳng?

Tiết Bồng bật mở khung chat với Trương Tiêu, cô hỏi: “Ai kể cậu nghe chuyện nhà họ Cao vậy?”

Trương Tiêu không trả lời.

Tiết Bồng cũng không đợi mãi, loay hoay tới lui rồi lại bận việc của mình.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn mất tới hơn một tiếng đồng hồ để đối chiếu dấu vân tay của các đối tượng hình nghi.

Dấu vân tay được thu thập ở những hiện trường như thế này không rõ ràng được như dấu vân tay trên căn cước, đa số các trường hợp

đều không thể lấy được dấu vân tay hoàn chỉnh một cách dễ dàng, dù lấy được thì cũng sẽ bị biến dạng, chồng lên nhau, lúc này sẽ cần phải kết hợp cả vật chứng, tái hiện lại đặc điểm của những đồ vật mà nghi phạm tiếp xúc, phân tích nguyên nhân dấu vân tay ở hiện trường bị biến dạng, dốc hết sức để phục hồi nguyên trạng.

Tiết Bồng so sánh cả tiếng đồng hồ, cay xót cả mắt.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng xoay cổ, lẩm bẩm nói: “Bà coi coi cái thằng cha này có phải biến thái không vậy, sao mà lại ra tay với người già cơ chứ, từ sáu mươi mấy tuổi tới chín mươi mấy tuổi, bị điên đúng không!”

Theo điều tra của Chi đội Hình sự, đối tượng tình nghi này đã phạm tội nhiều lần, hơn nữa lần nào cũng đột nhập vào nhà vào nửa đêm, lúc người già đều đã ngủ say, không có chút phòng bị nào, cũng không nhìn rõ dáng vẻ của tên đàn ông đó, chỉ có thể qua tiếp xúc cảm thấy được đây là một người trung niên.

Lần nào tên đàn ông cũng đều đánh ngất người già trước, đến lúc họ tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, không còn thấy bóng dáng hấn đâu.

Sau đó qua điều tra lại biết được không phải chỉ có một cụ già này là gặp cảnh như thế mà còn tận mấy cụ già mắc chứng Alzheimer khác lần lượt bị hại.

Sự việc nhanh chóng được báo lên chi đội, theo phân tích của chi đội, người đàn ông chuyên ra tay với người cao tuổi này không phải là người có sức lực mạnh mẽ.

Tất nhiên là tâm lí của tên này cũng biến thái ở một mức nhất định, cũng rất thông minh, biết nếu ra tay với phụ nữ trẻ tuổi thì một là sẽ bị phản kháng dữ dội, hai là tiếng la hét của phụ nữ trẻ tuổi cũng rất lớn, trí nhớ lại tốt, hơn nữa còn rất nhanh chóng bị cảnh sát để ý tới.

Ngược lại, người già mắc chứng Alzheimer gần như không có khả

năng chống trả, thậm chí sau khi bị xâm hại cũng sẽ quên đi chuyện này ngay lập tức.

Ba ngày nay, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn không chỉ chạy khắp thành phố Giang mà còn thu thập chứng cứ rất khó khăn, bởi vì hiện tại đã là nhiều ngày từ sau khi xảy ra vụ án, rất nhiều dấu vết đã bị huỷ hoại.

Mạnh Nghiêu Viễn làm nhảm mấy câu với Tiết Bồng rồi lại quay sang tiếp tục đối chiếu dấu vân tay.

Phía bên này, Trương Tiêu cũng đã trả lời tin nhắn: “À, hung thủ Chung Ngọc của vụ án này đã gửi mail cho tớ đấy. Tớ nghĩ là cô ta đã cài đặt sẵn thời gian gửi từ trước rồi, vì lúc tớ nhận được mail, cô ta đã bị bắt rồi.”

Chung Ngọc gửi sao?

Tiết Bồng không trả lời, cô thật sự càng lúc càng không hiểu được suy nghĩ của Chung Ngọc, không lẽ còn chưa thỏa mãn ham muốn diễn xuất sao, kể hết chuyện trước mặt cảnh sát xong lại mượn tay truyền thông rêu rao lần nữa à?

Chỉ là loay hoay một hồi, Tiết Bồng cũng lại quên mất chuyện này.

Dù sao Chung Ngọc còn muốn giãy giụa thế nào nữa câu chuyện này cũng chỉ dậy sóng được quá lắm một tuần, tuần sau sẽ lại có tin tức hóng hớt khác, cộng đồng mạng sẽ lại nhanh chóng bị thu hút bởi sự kiện khác.

Chớp mắt đã tới thứ Sáu.

Thành phố Xuân xảy ra vụ án lớn, Cục Cảnh sát bên đó nhanh chóng mượn nhân lực từ thành phố Giang.

Trợ lý Thần vừa mới hí ha hí hửng bảo với Mạnh Nghiêu Viễn rằng

cuối tuần đã hẹn với bạn gái, ngay sau đó đã lập tức xách hộp dụng cụ đến thành phố Xuân công tác cùng Quý Đông Duẩn.

Mạnh Nghiêu Viễn chế giễu trợ lý Thần xong, quay về nói với Tiết Bồng: “Ề, nói nghe, bữa nay xu cà na ghê, ba thành phố Giang, Lịch, Xuân của mình lâu lắm rồi chưa có lần nào nhiều án lớn liên tiếp vậy đâu. Vụ cô người mẫu ở thành phố Lịch còn chưa xong, bên thành phố Xuân lại có chuyện rồi...”

Tiết Bồng đang xem tư liệu, không quan tâm tới Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn ngồi phịch xuống bàn làm việc của cô, thô lỗ nói: “Nói nghe nè đồng chí Bồng, cuối tuần này có bận gì không, ra đường mở mang tầm mắt với tôi không?”

“Tầm mắt kiểu gì? Xác trôi trên biển, xác bị vớt ở đầm lầy hay là mảnh thi thể dưới cống ngầm?” Tiết Bồng còn không thèm ngước mắt, hờ hững đưa ra ba đề tài.

Mạnh Nghiêu Viễn lên cơn tại chỗ, bịt lấy miệng nôn khan: “Tôi nói thật với bà đấy, cái gì không nhắc đi nhắc cái đó.”

Con người ta ai cũng có một nỗi khiếp đảm. Trước khi vào khoa kiểm nghiệm dấu vết, Mạnh Nghiêu Viễn cứ ngớ thừ kinh khủng nhất chính là thi thể bị cắt khúc.

Ai ngờ sau khi vào khoa khám nghiệm dấu vết, nhất là sau khi quen biết được cô Tiết Bồng lúc nào cũng xung phong đi đầu, định nghĩa “ngỡ” kia của gã đã nhanh chóng bị phá vỡ.

Cái mùi thối của xác chết sau khi được vớt lên từ dưới biển khiến Mạnh Nghiêu Viễn cả đời cũng không dám quên, thế nhưng điều gây sốc nhất cho thị giác của gã vẫn phải nói đến thi thể được phát hiện dưới cống ngầm.

Thi thể đó đã lên nấm mốc luôn rồi, đúng là nhìn một cái là sẽ mơ

thấy ác mộng.

Mạnh Nghiêu Viễn nôn xong lại nói: “Cái con phố quán bar ấy, mới mở thêm quán mới, nghe nói còn khá nổi, nhiều người nổi tiếng trên mạng đều tới check-in, phục vụ cũng ổn, hai đứa mình đi thử không?”

Tiết Bồng vẫn không ngẩng đầu, ánh mắt đang xem tư liệu chỉ hơi khựng lại, trong lòng dấy lên nghi vấn, miệng cũng hết sức thẳng thắn mà hỏi: “Ông muốn theo đuổi tôi đó hả?”

“Khụ!” Mạnh Nghiêu Viễn suýt tụt sắc nước bọt: “Hoàn toàn không dám nghĩ tới!”

Cuối cùng Tiết Bồng cũng ngước mắt, tựa lưng ra ghế, nhìn gã một cách vừa lạnh lùng vừa thờ ơ: “Vậy thì là có ý đồ khác, nói đi, rốt cuộc là muốn cái gì.”

“Ấy?” Mạnh Nghiêu Viễn cười khà khà: “Coi bộ bà không biết thật hả?”

“Biết cái gì?”

“Đội phó Lục ấy, hôm qua anh ấy đến đó rồi, còn ở đó tới muộn lắm. Trùng hợp là tối qua Lý Hiểu Mộng với bạn trai cũng ở đó, còn chụp được mấy tấm nữa, bà coi đi.”

Mạnh Nghiêu Viễn vừa nói vừa đưa ảnh trong điện thoại cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời như thế này, vừa liếc sang đã nhìn thấy Lục Nghiễm đang ngồi bên một cái bàn nhỏ trong ảnh.

Bàn ở quán bar khá cao, Lục Nghiễm ngồi trên ghế cao, chân để thoải mái, một chân đạp lên thanh gác ghế, một chân để trên đất, đầu gối hơi cong.

Trong tay anh còn đang cầm một ly cocktail, chất rượu sóng sánh đủ màu trong ly vẫn còn khá đầy, tay kia cầm điện thoại nhưng không nhìn vào mà lại trông ra phía đám đông ngoài sàn nhảy, trên mặt không có cảm xúc gì.

Vì tấm ảnh này được chụp lén nên chỉ chụp được góc nghiêng, lại còn hơi mờ.

Tiết Bồng liếc nhìn: “Cái này chứng tỏ điều gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn cười, tay lại lướt qua trái, một tấm ảnh khác lại nhanh chóng xuất hiện.

Trong bức ảnh, Lục Nghiễm vẫn giữ nguyên tư thế đó nhưng ánh mắt đã nhìn sang bên trái, mà bên trái anh lúc này lại là một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm dày phẩn.

Cô gái cười thân mật lại xinh xắn, một tay đang vén tóc, nghiêng đầu như đang nói gì với Lục Nghiễm.

Lần này, Tiết Bồng còn không thèm nói gì, liếc nhìn tấm ảnh rồi nhướn mày nhìn Mạnh Nghiêu Viễn ngụ ý.

Rồi sao?

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Sau đó thì Lý Hiểu Mộng với bạn trai đi mất rồi, cũng không biết kết cục sao. Hay là bà đi dò la đội phó Lục đi?”

Tiết Bồng yên lặng vài giây mới hỏi: “Sao ông hứng thú với vụ này vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn chớp mắt hỏi: “Không lẽ bà không muốn biết hả? Tôi còn tưởng hai ông bà có biến nữa chứ!”

Tiết Bồng cười rồi lạnh nhanh chóng lạnh mặt: “Tôi thì lại thấy ông để

ý anh ta lắm ấy. Làm việc với ông lâu vậy rồi cũng không biết ông thích kiểu vậy đấy. Cần tôi dắt mối không?”

“...” Mạnh Nghiêu Viễn khò lờ một lúc lâu, thế nhưng nhìn dáng vẻ hời hợt của Tiết Bồng hình như thật sự không quan tâm chuyện Lục Nghiễm đi quấy bar, gã bèn hỏi: “Ồ, bà không quan tâm rồi thì tôi cũng không có gì để nói nữa hết trơn á.”

Mạnh Nghiêu Viễn lập tức lấy chán nản rồi bỏ đi.

Tiết Bồng lại ngồi yên đó một lúc, cầm tài liệu lên định xem thêm một chút nhưng lại mất tập trung ngay lúc đó.

Lục Nghiễm đi quấy bar một mình?

Anh đến đó chắc chắn không phải vì nghe danh quán bar đó nổi tiếng, anh không có rảnh tới vậy, lại cũng không hề hứng thú với những thứ này, thậm chí dù có nhiều người đề xuất thì cũng vô ích.

Vậy thì là có ai đó đã hẹn anh đến.

Người đó là ai được cơ chứ?

Phụ nữ? Đàn ông?

Hẹn hò? Hay là điều tra án?

Chỉ trong vòng một giây, Tiết Bồng đã có được đáp án: Đàn ông, điều tra án.

Ừm, phần trăm cao là vì vụ án xâm hại tình dục người già.

Nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ vừa mới nhen nhóm đã lại lắng xuống.

Đến lúc Tiết Bồng cầm tư liệu lên xem được vài dòng thì điện thoại báo tin nhắn tới.

Lục Nghiễm: Mai thứ Bảy giúp anh trông chừng Barno một tí được không, anh có chuyện phải đi, có thể sẽ về muộn. Cũng không cần ở đó cả ngày, chiều sang dắt nó đi một vòng là được.”

Tiết Bồng trả lời: “Được, không vấn đề gì.”

Tiếp đó lại gõ thêm bốn chữ hỏi: “Anh định đi đâu?”

Nhưng nghĩ một lúc rồi lại xóa đi.

Mới được một lúc, Mạnh Nghiêu Viễn lại nói vọng tới từ phía sau: “Phải rồi, đồng chí Tiết Bồng, rốt cuộc cuối tuần này bà có định làm gì không vậy?”

Lần này gã không nhắc đến việc đi mở mang tầm mắt, chỉ hỏi chơi vậy thôi.

Tiết Bồng không trả lời nhưng cũng không xem như gió thoảng bên tai, chỉ trả lời: “Đi thăm tù.”

Mấy ngày trước, Tiết Bồng đã gửi giấy xin phép bên trại giam nữ, yêu cầu được gặp Phương Tử Oánh, phía trại giam đã duyệt, Phương Tử Oánh cũng đồng ý, thời gian được hẹn vào thứ Bảy.

Thứ Sáu Tiết Bồng không phải trực, tan làm là lái xe về nhà, trên đường về nhà đi ngang qua một siêu thị, tiện thể mua ít thức ăn, về đến nhà lại làm qua loa một bữa tối, vừa lướt phim Mỹ trong Ipad vừa ăn.

Chưa xem hết phim đã ăn xong bữa.

Tiết Bồng đi rửa bát, rẽ vào góc đọc sách, lấy một cái thùng giấy xuống từ trên giá sách.

Trong thùng giấy toàn là di vật của Tiết Dịch, bao gồm sách vở với

bài thi hồi cấp Ba, đồ dùng cá nhân ở nhà, còn có mấy quyển sách luật pháp.

Trên phần đề của một quyển luật hình sự trong số đó còn có ghi hai hàng chữ nhỏ:

“Tặng Tiết Dịch

Bạn: Hàn Cố”

Ngoài những thứ này ra, Tiết Dịch còn để lại một chiếc laptop, một chiếc điện thoại nhưng đã qua quá lâu, laptop không thể mở lên được nữa, số điện thoại cũng đã ngừng tính phí.

Tiết Bồng đã từng xem những thứ trong laptop, điện thoại và cả lịch sử liên lạc, hoàn toàn không có gì đặc biệt, ngoài vài bộ phim dài tập và phim điện ảnh mà Tiết Dịch thích, còn lại đều là tài liệu học tập.

Khi ấy, cảnh sát cũng đã từng điều tra những thứ này, kết quả lại hoàn toàn không tìm thấy được động cơ khiến Phương Tử Oánh giết chết Tiết Dịch, tuy hai người có nhắn tin qua lại với nhau nhưng nội dung đều rất bình thường, đa phần chỉ là Tiết Dịch giúp Phương Tử Oánh làm bài tập, Phương Tử Oánh cảm ơn lại các thứ.

Ngoài ra, Phương Tử Oánh còn từng gửi cho Tiết Dịch hai bức ảnh, là kiểu thiệp chúc mừng rất thịnh hành vào chín năm trước.

Một tấm có viết: “Cảm ơn sự dìu dắt và chỉ dạy của chị, em sẽ tiếp tục cố gắng!”

Một tấm khác lại viết: “Chị, chị mãi mãi là tấm gương học tập của em, em sẽ tiếp tục nỗ lực, cố lên!”

Nhìn thấy những bút tích này, Tiết Bồng rất khó liên hệ được người này với Phương Tử Oánh đang ở trong trại giam, đây cũng là một trong số những nguyên nhân khiến cô không rõ vì sao Phương Tử

Oánh lại giết Tiết Dịch.

Tiết Bồng khẽ thở dài, sắp xếp vài món có liên quan tới Phương Tử Oánh, tiếp đó lại lật đến một tấm ảnh của Tiết Dịch.

Bức ảnh chụp góc nghiêng của cô trong hội thể thao của trường, mặt Tiết Dịch ửng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, một tay chống hông, một tay đang quạt mát, trông có vẻ như vừa thi xong một môn, đang nghỉ ngơi.

Chắc là bạn cùng lớp đã chụp lại rồi gửi cho cô.

Tiết Bồng bỏ bức ảnh và mấy món đồ vào trong túi, tiếp đó cầm điện thoại đi lên lầu, tiếp tục mài mò nghiên cứu ghi chép do Tiết Ích Đông để lại.

Đêm ấy, Tiết Bồng cứ trằn trọc mãi, cứ lúc ngủ lúc thức, dù đã uống Melatonin nhưng đầu óc vẫn không chịu nghỉ ngơi, dường như đang “chạy tung tăng” trong nhiều cảnh tượng.

Lúc tỉnh dậy, Tiết Bồng hơi thấy đau nửa đầu, ngồi tựa vào đầu giường thờ người một lúc lâu, một tay xoa huyệt thái dương, nhớ lại những giấc mơ lộn xộn đêm qua.

Tuy không mơ thấy ác mộng, không có cảnh tượng máu me đầm đìa nhưng nhiều chi tiết thật sự không khớp với quy luật khách quan.

Lúc Tiết Bồng rời giường đi tắm là vừa qua tám giờ.

Cô đi xuống tầng ăn sáng rồi cầm túi và điện thoại đi ra ngoài.

Tiết Bồng lái xe thẳng đến trại giam nữ, lúc này còn chưa đến mười giờ.

Tiết Bồng làm thủ tục xong xuôi, theo cảnh sát trại giam đến phòng gặp mặt, kiểm tra an toàn rồi vào phòng thăm có vách ngăn.

Giữa phòng gặp có một tấm kính cường lực cản ngang, bên cạnh có một chiếc điện thoại.

Một lúc sau, cửa sắt đối diện kính cường lực mở ra, Phương Tử Oánh được cảnh sát trại giam đưa vào, Tiết Bồng ngược mắt, hai cô gái nhìn nhau qua tấm kính.

Trông sắc mặt Phương Tử Oánh có vẻ khác ổn, trông cũng tròn hơn lần gặp trước một chút, rõ là sau khi Trần Lăng mất, cuộc sống của cô ta đã dễ thở hơn.

Phương Tử Oánh ngồi xuống, hai người cùng nhắc điện thoại.

Tiết Bồng vào thẳng vấn đề: “Tôi sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của cô, tôi đến tìm cô chỉ để hỏi một chuyện.”

Phương Tử Oánh chớp nhanh mắt, dường như có hơi bất an: “Tôi biết, cô muốn hỏi tôi rốt cuộc có giết Tiết Dịch chị cô không.”

Tiết Bồng vẫn rất lạnh nhạt, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng tay cầm điện thoại đã từ từ siết lại.

“Câu trả lời của cô là...”

Phương Tử Oánh thờ dãi, cặp mắt nhìn chăm chăm dưới bàn, thấp giọng nói: “Thật ra chín năm nay tôi luôn rất hối hận. Nếu như cho tôi một cơ hội nữa, tôi tuyệt đối sẽ không đâm nhát dao đó.”

Tiết Bồng vô thức nín thở, trong đầu cũng trống không.

Cô nhìn chăm chăm vào Phương Tử Oánh, bỗng cảm thấy huyết thái dương đau nhói từng cơn, bỗng cảm thấy tay chân lạnh ngắt, thở không ra hơi.

Cứ nghĩ chuyện đã qua lâu thế rồi, cô có thể hết sức bình tĩnh lắng

nghe câu trả lời nhưng đến giây phút này, cảm giác cuộn trào mãnh liệt từ tận đáy lòng vẫn sôi lên cuồn cuộn.

Dù là chín năm trước, Tiết Bồng cũng chỉ bắt được một cơ hội, gắng hỏi Phương Tử Oánh tại sao lại làm như vậy trên hành lang tại Cục Cảnh sát.

Lúc đó còn có cảnh sát hình sự đứng giữa họ, cô không làm gì được Phương Tử Oánh, cũng không nhìn được vẻ mặt của Phương Tử Oánh.

Còn bây giờ, ngăn giữa họ là một tấm kính cường lực, cô vẫn không thể làm gì được Phương Tử Oánh, khác biệt duy nhất chính là cô có thể nhìn rõ mồn một từng nét cảm xúc thay đổi trên khuôn mặt Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh vẫn luôn né tránh ánh mắt của cô, Tiết Bồng không biết điều này là vì áy náy hay là có nguyên nhân gì khác.

Tiết Bồng chỉ hít sâu một hơi, tìm lại giọng nói của mình, hỏi hai chữ: “Tại sao?”

“Tôi ganh tị với chị ấy, chị ấy quá giỏi giang, lúc đó áp lực của tôi rất lớn, suy nghĩ lộn xộn trong phút chốc, cũng không biết sao lại bốc đồng muốn huỷ diệt tất cả...” Phương Tử Oánh nói.

Điều này giống hệt với lời chứng năm đó.

Tiết Bồng vẫn nhìn cô ta chăm chăm: “Tôi muốn nghe câu trả lời thật sự.”

Phương Tử Oánh chững lại: “Đây chính là câu trả lời thật sự.”

Tiết Bồng bật cười lạnh, nhanh chóng chìa ra hai bức thiệp mừng trong túi, dán lên kính cường lực.

“Đây là những gì cô viết cho chị ấy, chắc cô cũng biết đấy.”

Phương Tử Oánh ngẩng đầu lên theo bản năng, vừa nhìn thấy tấm thiệp đã sững người.

Tiết Bồng nói: “Cô còn từng gửi cho chị tôi rất nhiều tin nhắn, có cần tôi đọc cho cô nghe từng tin không?”

Nhưng dường như Phương Tử Oánh đã không còn nghe thấy Tiết Bồng nói gì nữa, cô ta cứ nhìn chăm chăm vào dòng chữ trên bức thiệp, hốc mắt cũng dần ửng đỏ, nước mắt lưng tròng.

Tiết Bồng nhìn thấy cảnh này nhưng không có chút đồng cảm, cô chỉ nói: “Trả lời tôi đi, tại sao?”

Phương Tử Oánh lại nhanh chóng tránh mặt đi rồi nói: “Tôi đã nói hết rồi.”

Tiết Bồng hỏi tiếp: “Nếu đã như thế sao hôm đó cô còn nắm lấy tôi bảo là hung thủ thật sự vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?”

Phương Tử Oánh lau mặt: “Tôi sợ những người khác sẽ đổ cái chết của Trần Lăng lên đầu tôi, tôi chỉ muốn tự bảo vệ mình thôi.”

“Vậy những năm nay cô luôn theo dõi động thái của tôi cũng là để tự bảo vệ mình sao?” Tiết Bồng không cho cô ta cơ hội lấy hơi, lại tiếp tục vấn đề tiếp theo: “Sao cô lại biết tôi làm việc ở khoa kiểm nghiệm dấu vết Cục thành phố?”

Phương Tử Oánh yên lặng vài giây, đưa ra câu trả lời mà Tiết Bồng không thể nào ngờ tới được: “Trần Lăng nói cho tôi biết.”

Tiết Bồng sững người.

Sao Trần Lăng lại biết chuyện của cô?

“Sao Trần Lăng lại biết tôi?” Tiết Bồng nói: “Cô nói dối như vậy để làm gì?”

“Tôi nói thật, tôi không hề nói dối!” Giọng của Phương Tử Oánh hơi cao lên, nhìn vào Tiết Bồng lần đầu tiên.

Cũng vào lúc hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, Tiết Bồng đột nhiên tin lời cô ta.

Phương Tử Oánh giải thích: “Tôi cũng không biết hai người có quen nhau hay không, tôi cũng có hỏi Trần Lăng, cô ta không trả lời, cô ta chỉ sẽ lâu lâu lại nhắc tới, muốn giày vò tinh thần tôi, khiến tôi luôn phải nhớ đến... chuyện tôi đã làm.”

Tiết Bồng nghe thấy bỗng cau mày: “Cô có thù hằn gì với Trần Lăng sao?”

“Tôi cũng không biết tôi đã làm gì phật lòng cô ta.” Phương Tử Oánh nói: “Cô ta vào chưa được bao lâu đã cứ nhắm vào tôi, cuộc sống của tôi vốn đã không dễ dàng gì, sau khi cô ta tới, mấy năm nay luôn coi tôi là cái gai trong mắt.”

Tiết Bồng bỗng chốc yên lặng.

Cô biết Trần Lăng cứ nhắm vào Phương Tử Oánh, điều này cũng đã được chứng thực trong cuộc điều tra trước đó, chỉ là không biết động cơ khiến Trần Lăng làm thế là gì.

Nếu như nói Trần Lăng có thù hằn với Phương Tử Oánh thì với tính cách của Trần Lăng, cô ta tuyệt đối sẽ không giày vò Phương Tử Oánh về mặt tinh thần, nhìn kết cục của nhà học Cao mà xem, Phương Tử Oánh còn sống được đến giờ đúng là kỳ tích.

Nhưng nếu như không thù hằn gì mà Trần Lăng lại đi tìm hiểu về tình hình hiện tại của người nhà Tiết Dịch chỉ để kích động Phương Tử Oánh, còn đôi lúc nhắc nhở Phương Tử Oánh để tăng thêm cảm

giác tội lỗi cho Phương Tử Oánh.

Trần Lăng khiến Tiết Bồng cảm thấy cô ta có lòng dạ rất thâm sâu, lại còn nhìn xa trông rộng, thế nhưng hiện giờ Phương Tử Oánh nói thế lại có vẻ dửng dưng như Trần Lăng làm việc này không có chút logic gì vậy, có hơi không sao nói được.

Thế nhưng nhìn lại biểu hiện của Phương Tử Oánh thì lại không giống đang bịa chuyện.

Phương Tử Oánh đột nhiên nói: “Có khi... Trần Lăng có quen Tiết Dịch đấy.”

Tiết Bồng nhìn thời gian: “Không thể nào, bọn họ chênh lệch tuổi nhiều rất nhiều, cũng không có cơ hội quen biết.”

“Cũng không thành vấn đề nữa...” Phương Tử Oánh cup mắt nói khẽ: “Dù sao Trần Lăng cũng chết rồi, sau này cũng không có ai giày vò tôi nữa...”

Tiết Bồng nheo mắt, bỗng nhiên cảm thấy rất tức giận.

Thế nhưng cô không nổi giận, chỉ lạnh lùng hỏi: “Nghe nói cô sắp ra tù rồi à?”

Phương Tử Oánh khựng lại, gật đầu: “Tháng sau.”

Vậy cũng không còn bao nhiêu ngày nữa.

Không ngờ thời gian Phương Tử Oánh “chuộc tội” lại ngắn ngủi đến thế.

“Có phải cô nghĩ ra tù rồi là cô cũng đã chuộc tội xong rồi đúng không?” Tiết Bồng hỏi khẽ.

Phương Tử Oánh không trả lời.

Ánh mắt Tiết Bồng lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào cô ta, vào giây phút đó, trong đầu cô bỗng xuất hiện hình bóng của Tiết Dịch.

Tiết Dịch đang mỉm cười, còn nói với cô rằng thế giới này rất tốt đẹp, thế giới này cũng rất xấu xa, nó sẽ không trở nên tốt hơn nữa đâu nhưng cũng sẽ không xấu đi nữa, thế nhưng chúng ta vẫn phải dốc hết sức lập lại trật tự, đấu tranh cho lí tưởng trong tim.

Tiết Bồng nhắm hờ mắt nói: “Tôi chỉ mong cô không ngồi tù mười năm vô ích, sau khi ra tù có thể làm người đảng hoàng, dùng thời gian cả đời để ghi nhớ những chuyện cô đã làm. Ít nhất thì cô vẫn còn cơ hội làm lại từng đầu, còn chị tôi thì mãi mãi không thể về lại được nữa rồi.”

Đến giây phút này, dù trong lòng có thù oán bao nhiêu thì cũng không thể nói ra được.

Mà dù có nói được, Phương Tử Oánh cũng chắc gì đã lắng nghe, có nói nhiều cũng vô ích.

Tiết Bồng nói xong bèn gác điện thoại, nhìn sang Phương Tử Oánh đang cúi đầu không nói gì, quay người rời đi.

Tiết Bồng đi ra khỏi phòng gặp mặt, cô nhắm mắt lại, hít thật sâu một hơi.

Thật sự không nên đi chuyến này.

Cô không biết Phương Tử Oánh sẽ dùng bao nhiêu thời gian để buông bỏ được quá khứ, quên đi cái chết của Tiết Dịch, bắt đầu cuộc sống mới.

Cô chỉ biết, dù dùng hết cả cuộc đời này, cô cũng không thể nào tha thứ được.

Lời người dịch: Mình cảm thấy tuổi tác của các nhân vật trong truyện hơi lộn xộn, cũng không biết là do cách tính tuổi bên Trung hay thế nào, ở phần đầu, tác giả có nhắc là Phương Tử Oánh và Tiết Dịch học bằng khoá nhau, thế nhưng ở chương này thì Phương Tử Oánh lại gọi Tiết Dịch là 学姐 (đàn chị lớp trên), tạm thời thì mình vẫn chưa giải đáp được tại sao nhưng vẫn quyết định giữ nguyên nguyên văn.

Chương 62

Buổi trưa, Tiết Bồng về lại căn nhà từng sống trước đây, còn ăn trưa với Trương Vân Hoa.

Sau khi ăn xong, Trương Vân Hoa nhận được điện thoại công việc, Tiết Bồng bèn về phòng mình.

Lúc nhỏ, Tiết Bồng ở chung một phòng với Tiết Dịch, tới năm Tiết Dịch mười bốn tuổi, hai người mới chia phòng riêng.

Tiết Dịch mất đã nhiều năm, phòng của cô vẫn luôn để vậy, cứ lâu lâu Trương Vân Hoa sẽ lại vào dọn dẹp.

Tiết Bồng cũng vậy, thường sẽ vào ngắm nghía.

Thật ra hai mẹ con đều biết, muốn nhớ về một người thân thì để trong lòng cũng vậy, nhưng thứ bên ngoài này đều không có sự sống, nếu cứ giữ mãi căn phòng này, có lẽ họ sẽ mãi mãi không cách nào thoát ra khỏi nhưng bi thương trong quá khứ.

Nhưng việc chính thức thay đổi chuyện này lại là vì khoảng thời gian trước, Thường Trí Bác sắp ra tù.

Tiết Bồng và Trương Vân Hoa bàn bạc với nhau, quyết định sửa lại phòng của Tiết Dịch, đưa di vật của cô tới phòng của Tiết Bồng, dành ra một căn dành cho Thường Trí Bác.

Chỉ là không ngờ, Thường Trí Bác chỉ ở vài hôm rồi lại chuyển ra.

Tiết Bồng ngồi trên giường, nhìn một vòng quanh căn phòng.

Trong căn phòng giờ đây, khắp nơi đều là di vật của Tiết Dịch, cứ như hai chị em họ vẫn đang ở cùng nhau.

Tiết Bồng ngồi tựa bên giường một lúc, ôm lấy gối thiếp đi lúc nào không hay.

Đến lúc chuông báo trong điện thoại vang lên, Tiết Bồng mới mở mắt ra, thời gian đã là ba giờ chiều.

Lần này cô ngủ ngon còn hơn cả tối qua.

Tiết Bồng ngồi dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt, ra ngoài chào Trương Vân Hoa rồi đi ra ngoài.

Tiết Bồng lái xe đến thẳng chung cư ký túc xá của Lục Nghiễm, vừa xuống xe, đột nhiên nhớ tới một chuyện, bèn nhắn tin hỏi Lục Nghiễm: “Anh chưa đưa chìa khoá nhà cho tôi, giờ sao vô được?”

Đến lúc Tiết Bồng lên trên tầng rồi đứng trước cửa, Lục Nghiễm vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Tiết Bồng mắc bệnh nghề nghiệp, quét mắt nhìn xung quanh cửa, không nhìn thấy chìa khoá được giấu vào đâu, chỉ đành không ôm hy vọng mấy mà gõ cửa thử, rồi lại nhắn tin hỏi Lục Nghiễm lần nữa.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra từ bên trong.

Tiết Bồng nghe thấy tiếng động thì thoáng giật mình, đang định nói với “Lục Nghiễm” ra mở cửa: “Thì ra anh ở nhà à.” Ai ngờ lại nhìn thấy một khoảng trống không, nhìn xuống dưới thì hoá ra lại là Barno mở cửa.

Barno há miệng thè lưỡi, cứ như đang cười với Tiết Bồng.

Tiết Bồng cũng cười lại với nó, khom lưng vượt sau gáy Barno rồi

theo nó vào nhà, đóng cửa lại hỏi: “Lục Nghiễm đâu?”

Barno sửa một tiếng, đặt móng lên tay nắm cửa tủ giày.

Cửa mở ra, bên trong là dép lê trong nhà.

Tiết Bồng thay dép, vào nhà nhận ra Lục Nghiễm không có ở nhà.

Tiết Bồng ngồi lên Sofa, đợi Barno cũng nhảy lên cùng, cô vừa vuốt lông nó vừa nói: “Có vẻ mấy ngày nay Lục Nghiễm dạy em nhiều thứ nhỉ, em biết giữ nhà luôn rồi, còn biết tiếp khách nữa, nghe được mùi quen đúng không? Mai mốt người lạ mà gõ cửa thì không được mở ra đâu đấy, biết chưa?”

Barno lại sửa “gâu” một tiếng.

Chưa được ba phút, Barno đã cuộn thành tấm đệm, hết sức ngoan ngoãn nằm trên sofa, để Tiết Bồng gối đầu lên bụng nó, nằm nghiêng trên sofa xem tivi.

Tiết Bồng tìm được kênh thể giới động vật nhưng không tập trung xem mấy, Barno thì ngược lại, nó cứ nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, dường như là say mê lắm.

Tiết Bồng nói: “Chắc là phải nói với Lục Nghiễm em thích xem tivi lắm mới được, mai mốt anh ta không có ở nhà cứ mở ti vi cho em xem, chứ không em ở nhà ngọt ngọt cả ngày, buồn chết được.”

Barno ư ử một tiếng trong họng.

Xem xong hết một tập, Tiết Bồng dắt Barno xuống nhà đi dạo rất lâu, lúc về đến nhà lại lấy bữa tối cho Barno theo mảnh giấy Lục Nghiễm để lại trong phòng Barno.

Barno ăn ngon lành lại nhanh chóng, Tiết Bồng nhìn thấy mà cũng đói bụng theo.

Tiết Bồng bèn đến nhà bếp lấy một bát mì gói, nhìn thấy một mảnh giấy trên cửa tủ lạnh có viết: “Anh có mua trứng gà, thịt hộp với rau.”

Tiết Bồng cắt ít rau làm một ít salad, đập vào thêm cái trứng, cắt vài lát thịt hộp rồi ăn đơn giản, ăn xong đã là chập tối.

Lục Nghiễm cuối cùng cũng trả lời: “Anh để điện thoại rung, giờ mới thấy tin nhắn, Barno đã mở cửa cho em chưa?”

Tiết Bồng: “Mở rồi, ăn uống xong xuôi hết rồi, chừng nào anh về vậy?”

“Đang điều tra, chắc sẽ về muộn lắm, khoan nói đã.”

Thấy Lục Nghiễm đang bận, Tiết Bồng cũng không trả lời tin nhắn, rửa bát xong bèn ngồi trên sofa cùng Barno.

Người với chó tiếp tục xem thế giới động vật.

Cách một lát sau, Mạnh Nghiêu Viễn bỗng từ đâu nhảy ra từ Weibo: “Tôi với đám Hứa Trăn đang đi ăn xiên que, bà tới không?”

Tiết Bồng nhanh chóng trả lời: “Không đâu.”

Thế nhưng vừa gửi xong, cô lại nghịch người, hỏi tiếp: “Ông với đám Hứa Trăn? Còn ai nữa?”

“Lý Hiểu Mộng với bạn trai, Xuân Dương, Phương Húc, Trình Phi cũng đi nè!”

Cũng có nghĩa là cả nhóm Chi đội Hình sự đều đi ăn xiên que hết rồi?

Vậy Lục Nghiễm đang điều tra vụ án một mình sao?

Tra án gì? Không phải vụ xâm hại tình dục người già sao?

Tiết Bồng thất thần một lúc, tiếp đó lẩm bẩm với Barno: “Em có biết Lục Nghiễm đi đâu rồi không? Điều tra vụ án gì vậy?”

Vụ án có thể khiến Lục Nghiễm hành động một mình, muộn thế rồi vẫn chưa về... không lẽ là vụ của Vương Xuyên?

Tiết Bồng vừa nghĩ đến đây thì lại nghe thấy Barno sửa mấy tiếng, dường như nó đã nhớ ra gì đó, nhanh chóng ngậm một quyển sổ ghi chép, kéo ra từ dưới bàn trà.

Tiết Bồng cầm lấy quyển sổ, thoát đầu không hiểu nó có ý gì, lật ra xem thì thấy bên trong có một chiếc kẹp tóc, là chiếc kẹp mà trước kia cô tới ăn lẩu để quên lại, trong quyển sổ còn có một bức thư nhưng ngoài bì không có viết gì.

Tiết Bồng do dự giây lát rồi cũng mở phong thư ra, nhìn thấy một bức ảnh và một mảnh giấy bên trong.

Vừa cầm ra xem, cô lập tức ngơ ngẩn cả người.

Bức ảnh được chụp ở một căn phòng làm việc, chính giữa có một người đàn ông ngồi trên ghế làm việc, nghiêng đầu nhìn sang một bên, trên cổ còn có nhiều mảng sưng đỏ, trên môi và quần áo đều có dấu nôn, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt.

Đây là lần đầu tiên Tiết Bồng nhìn thấy bức ảnh này nhưng cô đã từng gặp người trong ảnh: đây chính là Vương Xuyên.

Tấm ảnh rõ là hiện trường hôm Vương Xuyên bị giết, hôm đó Mạnh Nghiêu Viễn phụ trách thu thập chứng cứ, Tiết Bồng cũng đã giúp kiểm nghiệm vật chứng được đưa về, tất nhiên cũng đã từng xem một loạt tập ảnh chụp lại hiện trường nhưng cô chắc chắn trong số đó tuyệt đối không có tấm ảnh này.

Chẳng lẽ tấm này là do Lục Nghiễm chụp được? Dù gì anh mới là người đầu tiên đến hiện trường vụ án.

Thế nhưng suy nghĩ này đã hoàn toàn bị lật ngược khi Tiết Bồng mở mảnh giấy kèm theo ra.

Mảnh giấy được gấp chõng lại, bên trên còn có dính chút bột, bên trong chỉ có một hàng chữ viết tay: “Quán bar Nắng Gắt, bảy giờ.”

Tiết Bồng không còn lạ gì với thứ bột trên giấy, đây là bột lưu vân tay dùng để thu thập dấu vân tay, trước kia cô lại từng chỉ cho Lục Nghiễm cách lấy dấu vân tay, còn cho anh một bộ dụng cụ.

Tiết Bồng không động đậy một lúc lâu, nhanh chóng sắp xếp toàn bộ mạch suy nghĩ trong đầu.

Chắc là ai đó đã gửi phong thư này cho Lục Nghiễm, bên trong kèm theo một tấm ảnh sau khi Vương Xuyên chết cùng một địa điểm và một mốc thời gian, ý muốn rất rõ ràng, người này đang nói với Lục Nghiễm, nếu muốn tiếp tục truy tìm nguyên nhân tử vong của Vương Xuyên thì đến quán bar này gặp mặt.

Tấm ảnh này lại chắc có lẽ là được chụp trước khi Lục Nghiễm đến, vì sau khi Lục Nghiễm phát hiện ra hiện trường thì đã lập tức báo cảnh sát.

Sau khi đến, cảnh sát đã thực hiện một loạt các thao tác như thu thập chứng cứ tại hiện trường và khám nghiệm tử thi bước đầu, sau đó thi thể Vương Xuyên đã được đưa đi.

Trước khi Lục Nghiễm tới quán bar, Vương Xuyên lại mới vừa tắt thở chưa được bao lâu, hung thủ ra tay rất nhanh chóng, cũng rất dứt khoát, tiêm Ketamin cho Vương Xuyên rồi lập tức nhảy qua cửa sổ rồi đi.

Cũng có nghĩa là người có cơ hội chụp tấm ảnh này, phần trăm cao

chính là hung thủ.

Vậy thì tại sao hung thủ lại gửi ảnh cho Lục Nghiễm?

Rõ là hung thủ luôn biết Lục Nghiễm trước giờ vẫn đang điều tra cái chết của Vương Xuyên, còn hơn cả thế, như Lục Nghiễm đã suy đoán, hung thủ sát hại Vương Xuyên là bởi vì hắn biết Vương Xuyên định tiết lộ gì đó cho Lục Nghiễm nên mới giết người diệt khẩu?

Trường hợp tồi tệ nhất chính là hung thủ nhận thức được Lục Nghiễm còn đang điều tra vụ án này, nắm mãi không buông manh mối này, vì thế mới muốn dụ cho Lục Nghiễm tới rồi kết liễu luôn cả anh!

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lập tức giật thót, cô lấy điện thoại ra lần nữa, gọi thẳng đến số Lục Nghiễm.

Điện thoại nhanh chóng truyền tín hiệu sang, ống nghe liên tiếp có tiếng chuông chờ.

Thế nhưng một phút sau, vẫn không có ai bắt máy, điện thoại cũng tự động tắt.

Một tiếng trước khi Tiết Bồng phát hiện ra bức thư, trong quán net ở một con hẻm gần quán bar, một đám học sinh đang chơi game client.

Đa phần trong quán bar toàn là nam sinh, chỉ có mỗi hai nữ sinh, một người đang ngậm kẹo mút trong miệng, ăn mặc hở hang, một người để mặt mộc, mặc đồng phục, trông có vẻ rất ngoan ngoãn.

Nữ sinh trông có vẻ ngoan ngoãn lúc này đang lạnh mặt, ngón tay nhanh chóng thao tác trên bàn phím, chỉ hai ba bước là đánh gục được đối thủ.

Màn hình máy tính hiện lên hai chữ “Chiến thắng”.

Nữ sinh bật cười, tiếp đó, một khung trò chuyện bỗng xuất hiện trong trò chơi.

Cô nữ sinh mở lên xem, nhìn thấy một câu như thế này: “Giao hàng đi, ngay bây giờ.”

Nữ sinh nhanh chóng gõ phím: “Ở đâu?”

“Quán bar Năng Gắt.”

“Tới ngay.”

Nữ sinh tắt trò chơi, đang chuẩn bị đi, lúc này điện thoại trong túi rung lên.

Một tin nhắn Wechat được ai đó gửi tới: “Có mối, làm không?”

Nữ sinh lập tức gõ một hàng chữ hỏi: “Tuổi, cân nặng, có tật gì quái đản không?”

Người bên kia gửi tới một bức ảnh.

Người đàn ông trong ảnh có vóc dáng cao ráo, vai rộng chân dài, đang ngồi trong quán bar, tuy chỉ nhìn thấy nửa mặt nhưng có thể nhìn thấy được khuôn mặt người đàn ông rất sắc nét, sóng mũi cao, xương cung mày cao, gò má cao, hốc mắt rất sâu.

Nữ sinh nhướn mày, không ngờ lại là một anh đẹp trai.

“Má, có tật gì cũng không sao hết, đi ngay.”

Phía bên kia trả lời: “Chỉ bảo cô chuyển lời cho hắn thôi.”

Nữ sinh: “Không làm “nghiep vụ” gì khác à?”

“Không.”

“Ồ, vậy nếu tôi tự chủ động khai quật được thì là của tôi đấy nhé?”

“Cô mà có cái bản lĩnh đó thì tôi cũng không cần.”

“Xí! Nhưng mà nói trước là tôi có chuyện gấp phải đến quán bar Năng Gắt một chuyến, anh đẹp trai này có đợi được không vậy?”

Phía bên kia trả lời: “Không được xung đột.”

Sau đó bèn gửi tới địa điểm, thời gian và nội dung cần chuyển lời.

“Thời gian địa điểm: Quán bar Năng Gắt, bảy giờ. Nội dung: Gặp ở công trường trấn nhỏ Đàm Xuyên”

Tiếp đó, bên kia gửi tới một khoản tiền.

Ô hay, lại còn cùng một địa điểm nữa à.

Nữ sinh cười khanh khách nhận tiền, thấy cũng sắp tới giờ bèn đi ra ngoài.

Quán bar Năng Gắt cách đó không xa, nó chỉ cần đi bộ mấy bước là tới, lúc tới cửa vừa đúng bảy giờ kém mười.

Lúc này, khách trong quán bar đã ngồi hết một nửa số chỗ, có người tới ăn tối, có người tới ngồi trước, đợi mười mấy phút nữa chắc chắn sẽ quấy banh chành.

Quán bar Năng Gắt mới mở cửa không bao lâu nhưng lại rất có tiếng, dường như chỉ trong một đêm, các khách VVIP và những nhân vật của công chúng đều tới để lăng xê, quảng bá đủ mọi kiểu.

Nữ sinh bước tới cửa quán bar nhưng chưa vào mà lại đi tới trước.

Cách đó năm mươi mét là một nhà vệ sinh công cộng.

Nữ sinh bước vào thay đồng phục ra, chưa tới ba phút đã thay xong áo ba lỗ, áo khoác jean bên ngoài và một cái quần short có khoét lỗ, tiếp đó lại móc ra một bộ tóc giả từ trong túi, đội lên một cách thành thục.

Nó lại tiếp tục lấy ra phấn nền và bảng mắt, nhìn tấm kính lấm lem trong toilet mà tô tô trét trét.

Đến lúc bước ra khỏi toilet, nữ sinh đã hoàn toàn thay đổi, lớp trang điểm đậm che đi nét tươi trẻ trên mặt, cũng đã che đi tuổi tác thật sự, đến dáng đi cũng yêu kiều hơn hẳn.

Cô nữ sinh đến trước cửa quán bar, bên ngoài đã có người đang xếp hàng, khách bên trong đông như kiến, hoàn toàn không đủ chỗ ngồi.

Vệ sĩ ngoài cửa vừa cao vừa đô con, bên cạnh còn có quản lý phụ trách lấy số đón khách.

Nữ sinh đi thẳng đến trước mặt quản lý, vừa cười vừa vén tóc, để quản lý nhìn thấy bông tai của nó, chiếc bông tai có dạng hình tròn đẹp màu ánh kim, bên trên có khắc một con số “17”.

Dưới đôi bông tai đó, trên một bên cổ của nữ sinh còn có một hình xăm.

Hình xăm trông rất xinh xắn, trừu tượng, giống như một tấm bùa tô tem, chỉ to khoảng móng tay.

Quản lý nhìn thấy bông tai bèn cười rồi bắt tay với nữ sinh, đóng dấu trên mu bàn tay nó, nói với vệ sĩ: “Để khách vào.”

Vệ sĩ nhường đường, cô nữ sinh bèn nghênh ngang bước vào.

Có khách bên ngoài bắt đầu cảm râm: “Cái gì vậy, sao mà chen hàng vậy?”

Lập tức có người đứng cạnh nói: “Cái này mà anh cũng không biết à, không phải chen hàng đâu, đi bắt khách đấy.”

Nữ sinh đi vào quán bar, thong dong đi men theo một bên, không hề hấp tấp, vừa đi vừa quan sát khách ở những bàn nhỏ xung quanh.

Không thể đi không chuyển này được, dù không câu được con cá béo trong ảnh thì cũng phải tìm được của sơ cua cái đã.

Cô nữ sinh đi vòng quanh tường, để ý thấy một cái bàn nhỏ trong số đó chỉ có một người khách nam đang ngồi, không có bạn nữ bên cạnh, hơn nữa còn mặc toàn đồ hiệu, rõ là tới kiếm tình một đêm, còn không thì là tuyển gái mại dâm, hoặc là cũng tới kiếm tiền như nó.

Lúc này, một cậu trai trẻ tuổi đi đến cạnh cô nữ sinh.

Nữ sinh chỉ liếc nhìn y, không nói gì, cũng không đuổi y đi.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cậu trai trẻ trông rất tinh tế, đẹp quá mức, vừa mở miệng là lại hỏi: “Hàng đâu?”

Ánh mắt của nữ sinh vẫn đang nhìn chăm chăm vào người khách ngồi đằng trước, một tay mở khoá kéo ba lô, hờ ra một lỗ nhỏ.

Cậu trai lấy ra vài tờ một trăm tệ nhét vào cái lỗ, lúc lấy tay ra thì tiền đã biến thành một gói hàng khác.

Cậu trai trẻ quay lưng lại với đám đông, mở cái gói nhỏ ra, lấy mớ nhãn dán đủ màu sắc sỡ từ bên trong ra, nhét bừa vào túi rồi lại quan sát vóc dáng của nữ sinh, nhỏ tiếng nói: “Nói nghe cái này này, tối nay anh không có mục tiêu, có muốn...”

Ai ngờ còn chưa dứt lời, ban đầu nữ sinh đang bình thản nhìn vào đám đông, bỗng nhiên lại lập tức mở to mắt, hai mắt đột nhiên sáng

rực.

Trong đám đông khách tới quán, có một người đàn ông mặc áo đen, quần đen, đang ngồi một mình trước bàn nhỏ, vai rộng chân dài, góc nghiêng rất cao, vẻ mặt nghiêm túc, phong thái hoàn toàn khác một trời một vực so với đám người trong môi trường này.

Bên cạnh đã có tận mấy cô đang lăm le anh.

Nữ sinh lập tức đi tới.

Cậu trai trẻ tuổi bị bất ngờ, nén giọng gọi: “Này, Cần, Cần!”

Cô nữ sinh tên Cần nhanh chóng vòng qua mấy cái bàn nhỏ ở giữa, đến gần mục tiêu tối nay của nó.

Lúc này đã là bảy giờ rưỡi.

Nó đến trễ nửa tiếng nhưng hình như người đàn ông này rất kiên nhẫn, sống lưng thẳng tắp, chân dài để hờ dưới đất, tay cầm một ly rượu nhưng không uống, cũng không nhìn ngó xung quanh.

Cần đi tới đứng yên đằng sau người đàn ông, lúc này bỗng nhìn thấy một cô gái khác đã đi tới cạnh người đàn ông, cười khúc khích hỏi: “Anh gì ơi, đi một mình sao?”

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô gái, cơ cổ căng siết, giọng nói trầm thấp dễ nghe: “Tôi đang đợi người khác.”

Cần đợi cô gái kia đi rồi mới đi tới trước, ngồi phịch xuống ghế cao còn lại.

Nhìn với khoảng cách gần như thế này, Cần mới ngẩn người.

Ở khoảng cách gần, trông mặt mũi của người đàn ông rất sắc nét, chân mày anh khẽ nhíu lại, có hơi nghiêm túc, nhìn Cần với ánh mắt

hơi lạnh nhạt, sâu bên trong còn ẩn giấu chút sắc bén.

Cần thốt lên: “Mẹ ời, anh đẹp trai thế!”

Lục Nghiễm đã đợi ở quán bar Nắng Gắt được một lúc, anh chọn một vị trí có thể quan sát được bao quát nhất, ở gần lối ra vào, mỗi người khách vừa bước vào là anh đều nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng người này cũng vẫn như hai ngày trước, mãi không thấy xuất hiện.

Bức thư đó được gửi tới thùng thư của anh vào thứ Tư.

Hiện giờ đa phần người ta đều gửi thư điện tử, email tới lui, rất ít người viết thư tay với thiệp nữa, vì thế tối hôm thứ Tư đó, Lục Nghiễm đi ngang qua hòm thư tầng một, nhìn thấy ngăn của mình có thêm một bức thư thì đã lập tức lấy ra ngay.

Một bì thư trống không, không được niêm phong.

Mở ra xem, bên trong là một bức ảnh và một tờ giấy trắng được gấp lại.

Mà người chết trong bức ảnh ấy lại là Vương Xuyên.

Chuyện sau đó nghĩ cũng có thể biết là Lục Nghiễm đã lập tức chạy về nhà, lục tìm mấy món kiểm nghiệm đơn giản như nguồn sáng hình sự, bột lưu vân tay rồi làm theo cách Tiết Bồng từng chỉ để làm dấu vân tay xuất hiện, muốn tìm dấu vân tay trên bì thư và bức thư rồi thu thập lấy.

Thế nhưng loay hoay một lúc lại không lấy được gì, người này không để lại bất kỳ dấu vân tay nào.

Lục Nghiễm suy xét một hồi, biết được mình đang đối mặt với hai lựa chọn, một là giao manh mối này cho đội chống ma túy, hai là tự mình

dẫn thân vào.

Đưa cho đội chống ma túy thì phải làm theo quy tắc, đồng thời cũng có nghĩa là nếu anh đến cuộc hẹn, người của đội chống ma túy sẽ mai phục giăng lưới khắp nơi, đợi mục tiêu xuất hiện là sẽ tóm gọn.

Thế nhưng người này đã dám hẹn anh thì chắc chắn cũng đã chuẩn bị hết sức kỹ càng, rất có thể hắn sẽ không tự mình tới mà là tìm người thế mạng để dò đường.

Hắn cố ý lựa chọn nơi kín đáo như quán bar là để dễ dàng ẩn nấp, lỡ có xảy ra xung đột cũng dễ thoát thân.

Đội chống ma túy mà bắt người ngay tại đó thì chắc chắn sẽ gây náo loạn, nếu bắt sai người thì sẽ đứt dây động rừng ngay.

Lục Nghiễm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định đi dò thám một mình.

Chỉ là liên tục hai ngày nay đến quán bar Năng Gắt, đến người đưa tin cũng không xuất hiện.

Lục Nghiễm nghĩ chắc là như dự tính, có khi tên đó đã tới rồi, đang đứng ở một góc nào đó quan sát, không xuất hiện, hoặc cũng có thể đã tìm người quan sát thay để xem xem anh có gài người mai phục xung quanh không.

Cho đến thứ Bảy, Lục Nghiễm chuẩn bị tới quán bar Năng Gắt, trước khi đi đã dặn dò Barno, “Tiết Bồng” sẽ tới đây, ôn tập lại “quy tắc tiếp khách” đã dạy Barno trước đó, lấy kẹp tóc của Tiết Bồng từ trong hộp ra, cho Barno xác nhận được mùi của Tiết Bồng.

Sau đó Lục Nghiễm lại nghĩ thêm một trường hợp, bèn bỏ cả bức thư và kẹp tóc trong quyển sổ, để lỡ đâu có chuyện gì xảy ra đột ngột không về kịp, Tiết Bồng cũng có thể lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, quán bar đã chật kín người, trở nên khuấy động từ lâu, có không ít chàng trai cô gái dắt nhau ra giữa khiêu vũ nhảy múa.

Lục Nghiễm lại vẫn cứ ngồi yên tại đó, quan sát khách ra vào quán, lâu lâu lại nhìn vào mấy góc khá âm u trong quán bar.

Cho đến khi Cần đi tới rồi ngồi phịch xuống.

Lục Nghiễm mấp máy môi đang định nói, Cần đã lên tiếng trước: “Em biết anh đang đợi người khác, đợi em đấy chứ còn ai!”

Lục Nghiễm nhướn mày nói: “Không phải.”

“Nhưng mà em thấy là phải đấy.” Cần nghiêng đầu cười, tiếp đó gác hai tay lên bàn, nhỏ giọng nói: “Quán bar Nắng Gắt, bảy giờ.”

Y hệt như mảnh giấy có ghi?

Đây là trùng hợp, hay là...

Lục Nghiễm thoáng nheo mắt, nhanh chóng liếc sang quan sát Cần, không nói tiếng nào.

Cần đã nghiêng người, được nước lẩn tới tựa vào: “Có người nhờ em chuyển lời tới anh đấy.”

Lục Nghiễm không tránh né, vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, chỉ cụp mắt, liếc nhìn Cần đang mỉm cười nhích tới gần, ngửi được cả mùi đồ trang điểm và nước hoa giá rẻ trên người nó.

Đến lúc hai người sắp dán sát nhau, Cần nhìn vào khoé môi của Lục Nghiễm, hỏi khẽ: “Nếu mà tối nay anh đưa em về nhà với anh, em sẽ nói anh nghe.”

Lục Nghiễm lướt mắt nhìn qua lớp trang điểm cộm phấn trên mặt cô

ta, nhìn lướt qua khuôn mặt trông có vẻ quyến rũ nhưng lại non búng ra sữa, thầm suy đoán tuổi thật của cô ta.

Tiếp đó, ánh mắt lại trượt sang bên tai cô ta, quét qua chiếc bông tai đó rồi nhìn thấy hình xăm nhỏ ở vị trí gần động mạch phía bên cổ kia.

Cũng vào giây phút đó, đồng tử của Lục Nghiễm khẽ co lại, trong đầu như có gì đó loé lên.

Anh giật thót nhưng vẫn bình thản đưa tay ra vén tóc nó, nghiêng đầu nhìn rõ hơn hình xăm đó.

Gần như y hệt hình xăm trong trí nhớ của anh.

“Hình xăm này thú vị đấy.” Lục Nghiễm nhếch môi cười.

Phong thái nghiêm nghị khác một trời một vực với nơi này thoáng chốc tan biến mất vì nụ cười này, chỉ chớp mắt đã tăng thêm chút thờ ơ hút hồn người.

Cần bồng chốc dỉnh phải thính, gáy lập tức run lên, một tay gác trên vai anh, tay kia mò mẫm trong ba lô.

“Không phải hình xăm, dán đấy. Anh thích thì em dán cho một cái, em có nhiều hình lắm...”

Ngón tay Cần rất linh động, luồn vào ba lô, vạch ngăn nhỏ ra, lấy từ bên trong ra một miếng dán hình xăm, kẹp giữa ngón tay.

Lục Nghiễm nhướng mắt nhìn, ậm ừ hỏi: “Dán ở đâu?”

“Hay là cũng dán lên cổ đi?”

Cần vừa nói vừa nhúng miếng dán hình xăm vào ly rượu của anh rồi định đưa tới cổ anh.

Thế nhưng lúc miếng dán sắp rụng tới da Lục Nghiễm, cổ tay của Cầ lại bị anh tóm lấy, ngón tay ấn trên mạch đập của nó, tay kia kéo lấy cổ nó, ngón cái nhanh chóng lần được tới huyết chết, ấn nhẹ chứ không hề dùng sức.

Người ngoài nhìn vào chỉ nghĩ là hai người đang cuồng nhiệt âu yếm nhau.

Chỉ có mỗi Cầ biết được, người đàn ông trước mắt đã trở mặt.

Cầ giật thót tim, một ý nghĩ lập tức loé lên: Mẹ nó, đập trúng huyệt sủng rồi!

Nhưng Cầ đã bị khống chế, không dám vùng vẫy cũng không vùng vẫy được, chỉ có thể chớp mắt, tiếp đó lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp: “Ma tuý loại mới à? Làm ăn mà kiếm ngay tôi, gan ghê.”

Chương 63

— Mò tới tận chỗ tôi để chào hàng, gan thật đấy.

Cần tức khắc ngó người, trong đầu lóe lên hai khả năng: Cảnh sát? Đồng nghiệp?

Cần chớp chớp mắt, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lục Nghiễm, cùng lúc lại nhạy cảm ngửi thấy “mùi” của anh, lập tức đưa ra phán đoán.

Ừm... không đứng đắn cho lắm, cũng không có khí nặng như cảnh sát.

Nghĩ thế, Cần nhanh chóng thở phào, tuy chột dạ nhưng vẫn cười nói: “Anh ơi, ông chủ ơi, em có biết anh là người trong nghề đâu, em cũng có mắt mà như không trông vậy!”

“Vậy hả?” Lục Nghiễm nói lỏng khoảng cách một chút nhưng vẫn không bỏ tay ra, chỉ hời hợt hỏi: “Cô muốn chuyển lời gì?”

Cần nuốt nước bọt nói: “Công trường trấn nhỏ Đàm Xuyên.”

Lục Nghiễm có ấn tượng với công trường này, cách quán bar cũng không xa, đi vài trăm mét là tới.

Xem ra người hẹn anh đã quan sát hai ngày, xác định được anh không báo với đội chống ma túy, vì thế bảo một cô nhóc tới làm mồi như lần thứ hai.

Lục Nghiễm bỏ tay ra khỏi cổ của Cần rồi lại hỏi: “Mấy giờ.”

Cần: “Không nói thời gian, chỉ nói địa điểm vậy thôi.”

Lục Nghiễm không đáp, chỉ dùng một tay nắm lấy cổ tay nó, tay kia lấy ba lô của nó đi, đứng dậy khỏi ghế, kéo nó ra ngoài.

Ba lô đã bị anh lấy đi, cả đoạn đường Cần cũng không dám phản kháng, chỉ sợ động đậy lại khiến những tay giao hàng ở xung quanh chú ý tới rồi làm lớn chuyện này là nó xong đời.

Cần thấp hơn Lục Nghiễm một cái đầu, Lục Nghiễm vòng tay đang nắm lấy nó ra sau lưng, nhìn thoáng qua cứ như là anh đang ôm nó vậy.

Hai người đi ra khỏi quán bar, vệ sĩ và quản lí đứng ở quán đều vô thức lướt nhìn sang, chỉ nhìn thấy bóng lưng hai người đang “ôm ấp” nhau.

Lục Nghiễm chân dài đi cũng nhanh, Cần đi theo rất khổ sở, cả dọc đường đều nhỏ giọng nói: “Anh ơi, anh tha em lần này đi, em đúng là có mắt như mù, em cũng bị ép mới phải làm vậy, anh cũng biết là nếu không giao hết hàng trong thời gian quy định là em ăn hết luôn á!”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm đã đưa Cần vào một con hẻm tối, xung quanh âm u, tiếng người từ đằng xa cũng không lọt tới được, bỗng chốc yên lặng khó tả.

Giọng của Cần càng rõ ràng hơn vào lúc này: “Quá lắm thì tối nay em không lấy tiền, anh muốn làm gì cứ làm đi được không? Trời má, anh định làm ở trong này hả...”

Cô nhóc này làm cho Lục Nghiễm thấy như bị chọc cười, anh buông tay đẩy nó về trước, lưng của Cần va phải vách tường, phát ra tiếng “hự”, tiếng chửi thề chuẩn bị ra khỏi miệng cũng kẹt lại trong cổ họng.

Lục Nghiễm lại còn không thèm nhìn lấy, lùi về sau một bước, mượn

ánh sáng mập mờ trong hẻm để lục tìm trong ba lô, nhanh chóng tìm thấy gói đựng ma túy “miếng dán” loại mới.

Thứ này được gọi là ma túy “tem giấy” loại mới, hay còn gọi là LSD, thuộc nhóm ma túy đời thứ ba, có điểm khác biệt rõ rệt so với ma túy đời thứ nhất và đời thứ hai, không màu không mùi, nhỏ hơn cả móng tay, sau khi làm thành dạng miếng dán sẽ có tính ẩn mật cao, không dễ bị phát hiện.

Hơn nữa người phân tán hàng chủ yếu thuộc thế hệ 10x, địa điểm phân tán là ở các nơi như quán bar, quán karaoke, mượn ánh sáng mờ để trà trộn vào với những người cùng tuổi.

Cả đám đều chỉ mới là những đứa trẻ mười mấy tuổi, tính cảnh giác thấp, cực có tính tò mò, rất dễ dính bẫy, hơn nữa chỉ cần tiếp xúc với da là sẽ dính lên, sinh ra ảo giác, sau đó rồi mới biết là mình đã nghiện ma túy, sẽ lại còn đi mua nữa.

Thật ra từ năm 2016, cảnh sát đã phá được vụ án “tem giấy” đầu tiên, đến giờ đã gần năm năm, LSD được làm thành đủ mọi hình dạng đầy màu sắc, Lục Nghiễm cũng từng nhìn thấy không ít thứ, nếu hôm nay không nhìn thấy cái thứ đồ chơi mới làm thành hình xăm này thì chắc thật sự còn không nghĩ tới đám buôn ma túy này lại đã đổi luật chơi.

Lục Nghiễm lấy một túi khăn giấy từ trong cặp ra, rút ra một tờ, gói túi “tem giấy” lại, nhét vào túi mình, định xong chuyện sẽ cầm về Cục Cảnh sát làm giám định.

Lục Nghiễm lại nhìn sang Cần, lòng lại thầm ước lượng tuổi tác của nó.

Ban nãy chỉ đơn giản là cảm thấy nó còn rất trẻ, nhất là qua tiếp xúc da, cử chỉ có hơi non nớt, quá lắm chắc cũng chỉ hai mươi.

Lúc này nhìn lại, hình như lại phải giảm thêm mấy tuổi nữa.

Cần tựa vào tường xoa xoa vai, lúc này định thần lại, nhìn thấy bị thu trọn cả gói “tem giấy” mới lập tức sửng sốt: “Này, anh lấy hết luôn đó hả? Sao mà tham vậy!”

Vào lúc này, Lục Nghiễm lấy ra được váy áo đồng phục từ trong ba lô của nó, liếc nhìn sang với ánh mắt đầy ngụ ý sâu xa.

Cần vội nói: “Cái đó là để cosplay! Bây giờ khách nào cũng thích!”

Lục Nghiễm lại rõ là không tin, vút đồng phục lên người nó rồi lại lấy ra một cái ví đựng thẻ mini từ trong ba lô, bên trong là một tấm thẻ học sinh và một tấm căn cước.

Tôn Cần, lớp 11A3 trường Trung học số 16 khu phía Bắc.

Lục Nghiễm nhướn mày, cực kỳ kinh ngạc.

Xem ra không chỉ là bạn cùng trường mà còn chỉ mới mười sáu tuổi.

Lục Nghiễm lấy hết cả thẻ học sinh và thẻ căn cước của Cần rồi ném ba lô cho nó.

Tôn Cần đón lấy hỏi: “Anh lấy giấy tờ của em làm gì! Cái ví đựng thẻ đó đắt lắm đấy, của Dior phiên bản ong giới hạn đấy, mua giúp cũng phải hơn hai nghìn đấy!”

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, không trả lời mà chỉ nói: “Mới có mười sáu tuổi mà không lo học hành cho đảng hoàng, dù là vị thành niên thì phân tán ma túy cũng bị xử lý hình sự đấy.”

Tôn Cần không biết lý lẽ: “Xử nặng bao nhiêu được, em giúp phân tán hàng thôi, có điều chế ma túy đâu, bị bắt rồi thì em có thể nói là em không biết gì hết, tưởng cái này là giấy dán bình thường thôi!”

“Với cái tuổi tác, thái độ, tính nết này của cô thì vào trại tạm giam rồi

sẽ trở thành bậc thấp nhất trong chuỗi thức ăn, tới lúc đó khóc không kịp.”

“Chú hù tôi đó hả? Trong đó cũng có bạn tôi đấy, nếu mà vào thật thì còn bảo kê cho tôi được kia!” Tôn Cần không thèm để tâm, lại nói: “Mà nói nghe nè, ông chú, chú nghĩ chú là ai vậy? Ba tôi hả? Tới lượt chú dạy tôi chưa!”

Nói xong, Tôn Cần lại đi tới một bước, chìa tay ra: “Trả giấy tờ lại cho tôi, trường sẽ kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Lục Nghiễm chỉ đưa tay rút điện thoại, lướt tay nhắm thẳng vào mặt Tôn Cần.

Tôn Cần né tránh theo bản năng, ai ngờ vừa nhìn thì thấy đó lại là điện thoại của mình, còn bị anh mở được cả khoá.

“Má, ông lấy đi hồi nào vậy!”

Lục Nghiễm không trả lời, nhanh chóng lưu vào một số điện thoại, sau đó đưa điện thoại cho Tôn Cần nói: “Cần dùng giấy tờ thì gọi vào số này, tự mà tới lấy.”

Tôn Cần bất ngờ đón lấy, lập tức nghiêng đầu cười: “Ấy, số này của anh hả? Thì ra anh đâu có muốn dạy đời em, anh muốn “chơi” em đúng không? Đã nói rồi, bữa nay miễn phí cho, còn giữ giấy tờ em làm chi nữa?”

Lục Nghiễm cũng cười, vừa lạnh lùng vừa thờ ơ, bước dài tới trước một bước.

Ánh sáng mập mờ từ ngoài hẻm rọi vào trong, lướt lên người và mặt anh, khuôn mặt vốn đã sắc nét có một nửa chưa chìm trong bóng tối, nửa sáng bên kia lại thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn.

Tôn Cần mở to mắt, nhìn chăm chăm vào anh không chớp mắt, cho

đến khi Lục Nghiễm giơ tay, đặt xuống trên tóc nó.

Tim của Tôn Cần đánh thùm thụp liên hồi, cứ ngỡ đã sắp sửa bị anh ép sát tường hay là kéo vào lòng hôn cuồng nhiệt, ai ngờ tiếp đó, da đầu lại cảm nhận được một lực cào mạnh, dùng sức kéo lên trên.

Chỉ chớp mắt, bộ tóc giả lòn loẹt đã nằm trong tay Lục Nghiễm.

Anh tiện tay vứt ra đằng sau nói: “Mặc đồng phục vào đi về nhà ngay bây giờ, đừng có để tôi thấy cô về lại quán bar nữa đấy.”

Tôn Cần che lấy da đầu, đau muốn ứa nước mắt, tức muốn lộn ruột: “Đồ cái thứ khốn khiếp!”

Mấy phút sau, Tôn Cần đi ra khỏi con hẻm tối, Lục Nghiễm đút hai tay vào túi đi theo phía sau.

Tôn Cần nhìn thấy hai cái bóng kéo dài trên đất, lâu lâu lại quay đầu nhìn, cũng không dám manh động mà đi đường vòng về lại quán bar, giờ có về được cũng không làm gì được, “tem giấy” đã bị tịch thu, tóc giả cũng bị ném mất, thật là nhớ tới lại tức, tức đến khóc cả đường, khóc nhoe hết cả mặt mày, ban nãy bước ra còn bị Lục Nghiễm canh thay đồng phục.

Tôn Cần vừa đi vừa oán thầm, mắng nhiếc cái tên khốn ở đằng sau.

Cô nhóc đã thấy nhiều người trẻ tuổi đẹp trai, trai đẹp trên đường bây giờ toàn là cái kiểu mỹ nam dịu dàng, kiểu nam tính cứng rắn như Lục Nghiễm rất khó kiếm, nó vừa nhìn là đã thấy đẹp trai chết đi được, ai ngờ rốt cuộc lại là thằng biến thái!

Tôn Cần lại lau nước mắt, trừng mắt lại phía sau.

Ai ngờ lần này lại không thấy Lục Nghiễm đâu nữa.

Ấy, đi hồi nào vậy?

Sao có có tiếng tằm gì hết vậy?

Tôn Cần nghĩ ngợi, móc điện thoại ra, gọi vào số máy ban nãy đã lưu.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Tôn Cần khịt mũi uất ức: “Chú ơi, chú trả giấy tờ cho tôi đi, thứ Hai đi học trường kiểm tra đó! Giáo viên mà biết tôi không mang thẻ học sinh là tôi xong đời đó!”

Lục Nghiễm hời hợt: “Bữa nay bận rồi, mai rồi gọi.”

Nói xong lập tức tắt máy.

Tôn Cần: “Má...”

Lục Nghiễm cúp điện thoại của Tôn Cần, lướt điện thoại, nhìn thấy điện thoại nhớ Tiết Bồng gọi đến mấy phút trước.

Ngước mắt lên nhìn thấy công trường đã gần ở đó, anh không trả lời, lại dứt điện thoại vào túi.

Mấy phút trước, Tiết Bồng đã đưa Barno lên xe, lái thẳng đến quán bar Năng Gắt.

Đi được nửa đường, Tiết Bồng còn gọi cho Mạnh Nghiêu Viễn, vừa vào đã nói ngay: “Nghiêu Viễn, tôi có chuyện muốn nhờ ông, ông đừng la lớn, đi sang nơi khác nghe điện thoại cái đã.”

Mạnh Nghiêu Viễn khựng lại nói: “Bà đợi một chút.”

Mạnh Nghiêu Viễn thường ngày nói chuyện rất hay giỡn hớt nhưng một khi có chuyện nghiêm chỉnh là sẽ lập tức thay đổi thành người khác.

Mạnh Nghiêu Viễn đi ra khỏi quán xiên que, đến dưới gốc cây bên

đường.

“Nói đi, có chuyện gì.”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại đơn giản chuyện Lục Nghiễm đi điều tra vụ án Vương Xuyên một mình, không nhắc đến chi tiết, tiếp đó lại nói: “Ông khoan nói cho bên chi đội biết, lỡ đâu cuối cùng lòi ra là tôi nghĩ sâu xa quá, lọt tới tai bên chống ma tuý lại gây sóng gió mất.”

“Hiểu rồi, bà cần tôi làm gì?” Mạnh Nghiêu Viễn hỏi.

“Ông gọi Hứa Trăn theo, cậu ta kín miệng, đánh đấm cũng tốt, hai người tới quán bar Năng Gắt gặp tôi.”

“Được, lát nữa gặp, nhớ giữ liên lạc đấy.”

“Nhớ giữ liên lạc.”

Quán bar Năng Gắt nằm ở trong hẻm, lái xe còn không nhanh bằng đi bộ vào.

Tiết Bồng dừng xe gần đó, cách quán bar cũng tầm một trăm mét.

Cô xuống xe rồi ngập ngừng giây lát, rốt cuộc có nên dắt Barno theo không, chắc chắn là quán bar không cho mang chó vào nhưng nếu không đưa Barno theo thì làm sao lần theo mùi của Lục Nghiễm được?

Tiết Bồng dăm chiêu giây lát, nhìn vào cặp mắt to tròn long lanh của Barno, cuối cùng vẫn đưa nó xuống xe.

Tiết Bồng một tay dắt Barno, một tay cầm bản đồ, rẽ được hai con hẻm thì đã thấy sắp đến nơi.

Ai ngờ lúc này Barno lại dừng lại.

Tiết Bồng khựng lại, quay đầu nhìn nó, Barno lại nhìn sang một bên khác, còn hướng sang bên đó sửa mấy tiếng: “Gâu! Gâu gâu!”

Tiết Bồng vừa định xỏm xuống hỏi nó có phải đã phát hiện ra gì không, Barno đã nhanh chóng bổ tới trước.

Tiết Bồng lập tức chạy theo, chạy chưa được bao lâu đã nhìn thấy Barno đi tới chiếc xe sedan màu đen trước mắt, ngồi xuống đó không nhúc nhích, lâu lâu lại sửa mấy tiếng.

Xung quanh rất vắng lặng, con hẻm này nằm ngang với quán bar Nắng Gắt nhưng gần đó dường như đều là từng ngôi nhà riêng lẻ, tiếng sửa của Barno ở đây nghe rất vang.

Tiết Bồng vội đi tới trước, an ủi vỗ vào gáy nó, nhẹ giọng nói: “Barno, tội mình phải đi tìm Lục Nghiễm.”

Nhưng Barno lại không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chăm bên trong xe.

Tiết Bồng cũng thấy có gì không đúng, vô thức quay đầu nhìn sang chiếc sedan màu đen.

Xe không khởi động, dường như chỉ dừng bên đường, Tiết Bồng tạm thời có chút khó xử, đứng dậy nhìn quay khắp nơi nhưng không thấy ai.

Đến khi một ngôi nhà sáng đèn cửa ở bên cạnh đột nhiên có người mở cửa, có hai người từ trong bước ra, một nam một nữ, ăn mặc rất tinh tế.

Người đàn ông bước ra cửa, nhìn thấy Tiết Bồng đứng trước đó mấy bước, nhanh chóng nhận ra cô.

“Bồng?”

Tiết Bồng quay người, thoáng chốc sững sờ.

Căn nhà được sửa sang kiểu Trung Quốc, thoang thoang hương hoa, đồ dùng trong nhà đều là gỗ thật, giá rất đắt đỏ, đến cả bức bích họa trên tường đều được nạm ngọc đá quý, vài món đồ cổ được đặt trên giá, đan xen tinh tế.

Bên bàn, người phục vụ rót trà đã được pha sẵn ra tách, cẩn thận đặt một ly xuống trước mặt người phụ nữ đang cúi đầu lướt điện thoại ở bên cạnh.

Người phụ nữ mặc một bộ quần áo được đặt may cao cấp, phối thêm cao gót mũi nhọn, tóc uốn lọn lớn thả trên vai.

Cô ta bật Wechat, nhìn thấy một tin nhắn: “Tôi dự nó tới công trường, tới đó giải quyết.”

Người phụ nữ khẽ cười, gõ một hàng chữ: “Đừng có mạnh tay quá, đừng làm hại tới tính mạng.”

Lúc này, ngoài cửa phòng ăn riêng có tiếng gõ cửa, người phục vụ lập tức ra mở cửa.

Người phụ nữ đặt điện thoại xuống, ngược mắt lên nhìn, trợ lý vừa đón một người đàn ông trẻ tuổi vào, hắn mặc đồ vest với giày da, mặt mày nhã nhặn, cử chỉ rất ung dung.

Người phụ nữ mỉm cười đứng dậy, chìa tay ra trước: “Luật sư Hàn, lâu quá không gặp.”

Hàn Cố khựng lại, bắt nhẹ bàn tay mảnh khảnh trắng muốt của người phụ nữ, chỉ một chốc rồi buông ra: “Chào giám đốc Khang.”

Người phụ nữ: “Mời ngồi.”

Hai người ngồi xuống, người phụ nữ ngược mắt, nhân viên phục vụ

và quản lý đều lập tức đóng cửa rời khỏi.

Trong phòng yên ắng hoàn toàn, người phụ nữ lấy từ trong chiếc túi Hermès cạnh bên ra một tệp tài liệu, chìa tới trước mặt Hàn Cố.

“Những thứ anh muốn đều ở đây. Ngoài hồ sơ của Triệu Phong với Lưu Hiểu Lộ, còn có bản điều tra về thân thể những người khác trong vụ án này, xem xem có sót gì không.”

Hàn Cố mở tệp ra xem, chăm chú đọc hết một lượt, tiếp đó lại bỏ hồ sơ vào lại trong tệp giấy nói: “Số hồ sơ này còn chi tiết hơn tôi nghĩ, phiền giám đốc Khang quá.”

“Nào có phiền đâu, vất vả cho anh mới đúng.” Người phụ nữ khẽ cười đưa tách trà tới trước mặt Hàn Cố: “Mời dùng.”

Hàn Cố bùng tách trà lên nhấp môi.

Người phụ nữ lại nói: “Là do tôi nhờ anh nhận vụ kiện ma túy cho Lưu Hiểu Lộ và Triệu Phong, những thứ tôi có thể đưa thì chắc chắn không phải chuyện riêng tư ẩn mật. Nhưng tôi cũng mong vụ kiện này có được cái kết trọn vẹn một chút.”

Hàn Cố khựng lại: “Đã nói tới đây thì tôi cũng không ngại nói thật nữa. Mấy hôm trước tôi có đến trại giam thăm họ, Lưu Hiểu Lộ và Triệu Phong đều nôn nóng phui sạch hiềm nghi ở mình, nhả ra không ít chuyện của người kia trước mặt tôi, hơn nữa cũng đều hỏi tôi cùng một câu hỏi...”

Lúc nghe thấy “nhả ra không ít chuyện của người kia”, người phụ nữ hơi thay đổi sắc mặt nhưng chỉ phút chốc lại về bình thường.

“Ồ, vấn đề gì thế?”

“Hỏi là có thể để người kia nhận phần nhiều trách nhiệm còn mình thì nhẹ tội hơn được không.”

Người phụ nữ không đáp, cô ta cụp mắt, đầu ngón tay trắng muốt nhip nhẹ trên thanh gác tay của ghế, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Không đoàn kết là sẽ hỏng chuyện mất. Nếu cứ bám miết chuyện của nhau thì khó tránh sẽ khiến Tổ Trại giam tìm được nhiều manh mối hơn, cũng sẽ liên lụy tới những người khác mất.” Hàn Cố nhếch môi nói: “Nếu như vậy thì e là khó mà đạt được kết quả trọn vẹn mà giám đốc Khang muốn.”

Người phụ nữ hỏi: “Vậy theo ý luật sư Hàn thì phải làm thế nào?”

“Vậy thì phải xem giám đốc Khang muốn giữ ai.”

Người phụ nữ dăm chiêu giây lát, một lúc sau lại nhẹ giọng: “Triệu Phong... tôi giữ lại còn có ích.”

“Tôi hiểu rồi.” Hàn Cố bỏ tệp hồ sơ vào cặp rồi đứng dậy nói: “Vậy tôi không làm phiền nữa, tạm biệt.”

Người phụ nữ cũng cười đứng dậy: “Vất vả cho luật sư Hàn rồi, tôi tiễn anh.”

Hai người lần lượt ra khỏi phòng riêng.

Ra đến trước sân thì nghe thấy tiếng chó sủa nhưng cả hai đều không chú ý.

Đến lúc mở cửa ra lại nhìn thấy một cô gái dắt theo con chó Berger đứng trước cửa, lại còn đang nhìn vào chiếc sedan đen như đang ngăn người vì thứ gì đó.

Hàn Cố nhìn lại bóng lưng cô gái, thoáng ngạc nhiên rồi lại vô thức gọi: “Bồng?”

Tiết Bồng quay người, nhìn thấy Hàn Cố và một người phụ nữ lạ mặt thì cói hơi bất ngờ, cũng hơi gượng gạo, chỉ là cô không lộ ra mặt, chỉ gật nhẹ đầu.

“Trùng hợp thật.”

Tiết Bồng vừa nói vừa kéo Barno nhưng Barno lại không nhúc nhích, lại nhìn vào chiếc sedan đen mà kêu lên.

“Gâu!”

Người phụ nữ bước ra cửa cùng Hàn Cố, đi đến trước mặt Tiết Bồng và Barno.

Người phụ nữ hỏi: “Sao thế, xe tôi có vấn đề gì sao?”

Tiết Bồng ngăn người: “Đây là xe của chị sao? Xin lỗi, chó của tôi tự dưng xông tới đây rồi lại không chịu đi, chắc là nó ngửi được mùi gì đặc biệt, vì thế... à đúng rồi, nó là chó nghiệp vụ mới giải ngũ.”

“Chó của cô đáng yêu thật.” Người phụ nữ đột nhiên bật cười rồi lại quay sang nói với Hàn Cố: “Cô ấy là bạn của anh à?”

Tiết Bồng cau mày.

Hàn Cố nói: “Là em gái một người bạn của tôi.”

Người phụ nữ không đáp, quay sang nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng.

Bầu không khí bỗng nhiên trầm hẳn xuống một cách lạ kỳ.

Cho đến khi người phụ nữ hỏi: “Cô gì đó ời, trông cô quen quá, chúng ta gặp nhau ở đâu chưa nhỉ?”

Tiết Bồng nhìn sang người phụ nữ, nghiêm túc nhớ lại rồi lắc đầu: “Chắc là không đâu ạ. Xin lỗi, tôi đưa nó đi ngay.”

Tiết Bồng nói rồi lại kéo Barno đi, Barno lại cứ mở hai mắt nhìn cô, kêu ư ử trong miệng.

Người phụ nữ lại cười, đưa chìa khoá xe nói: “Để tôi mở cửa xe ra cho nó nhìn thì hơn.”

“Không cần phiền vậy đâu ạ.” Tiết Bồng nói.

“Không phiền đâu.”

Người phụ nữ ấn mở khoá, đèn xe nhanh chóng sáng lên, cô ta tới trước mở cửa xe rồi lại mở cốp, cả hai nơi đều trống không.

Barno rướn đầu, với cả móng lên xe, cúi đầu gắng sức ngửi.

Tiết Bồng nhìn thấy, lập tức kéo nó xuống, vỗ đầu nó bảo: “Em xem đi, đâu có gì đâu, mình đi thôi, còn phải tìm Lục Nghiễm nữa.”

Tiết Bồng nói rất khẽ, cũng rất thấp, thế nhưng người phụ nữ và Hàn Cố đều đang tập trung vào cô, loáng thoáng nghe thấy giọng nói không được rõ cho lắm.

Người phụ nữ biến sắc nhưng lại nhanh chóng gạt đi.

Barno cúi đầu, ư ử một tiếng, cuối cùng cũng bước đi.

Tiết Bồng thở phào nói với người phụ nữ: “Cảm ơn ạ.”

Sau đó cô quay người, dắt Barno đi.

Hàn Cố đang định bước theo, giọng người phụ nữ đã vọng tới từ phía sau: “Cô ấy là em gái của bạn anh à? Thì ra là đang nói đến Tiết Dịch.”

Hàn Cố nghiêng đầu nhưng không nói, chỉ khẽ gật đầu rồi đi.

Hàn Cố nhanh chóng bắt kịp Tiết Bồng và Barno, đi bên cạnh Tiết Bồng nói: “Để anh lái xe đưa em đi.”

Tiết Bồng nhìn về phía trước, cứ như đang nói với không khí: “Không cần đâu, chỗ tôi phải đi ở ngay trước rồi.”

Đến ngõ rẽ, Tiết Bồng lại dắt Barno đi sang phải, không để tâm đến Hàn Cố.

Hàn Cố đứng ở ngã quẹo một lúc, nhìn con đường sáng đèn các quán bar phía trước, cho đến khi Tiết Bồng và Barno đi khuất mới khẽ thở dài, quay người đi vào hẻm.

Tiết Bồng chưa đi được bao lâu đã nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn đang chờ trước cửa.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa móc điện thoại ra đang định gọi cho Tiết Bồng, quay đầu đã nhìn thấy cô dắt theo một con Berger.

“Trời má, bà trộm tới chó nghiệp vụ ra luôn hả...”

“Trộm cái gì mà trộm, đây là Barno, mới giải ngũ chưa được bao lâu, Lục Nghiễm nhận nuôi đấy.” Tiết Bồng nói xong lại nhìn khắp nơi rồi hỏi: “Hứa Trăn đâu?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “À, cậu ta vào trong tìm đội phó Lục trước rồi, bảo tôi đứng đây đợi bà.”

Đang nói tới đó thì Hứa Trăn bước ra, nhìn thấy hai người, lắc đầu nói: “Có hỏi vệ sĩ, bảo là đã đi cách đây rất lâu rồi, chắc hơn nửa tiếng, lúc đi còn ôm theo một cô gái.”

“Hả?” Mạnh Nghiêu Viễn ngó người.

Tiết Bồng lại cau mày hỏi Hứa Trăn: “Anh thấy sao?”

Hứa Trăn: “Đây không phải kiểu của đội phó Lục, với lại anh ấy tới đây điều tra án mà... hơi khác thường.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bây giờ làm sao?”

Cả ba người cùng im lặng.

Cách vài giây sau, Tiết Bồng nói: “Gọi điện cho anh ấy tiếp đi, dù gì thì cũng tìm ra người cái đã.”

Tiếp đó, Tiết Bồng lại ngồi thụp xuống, lấy sổ ghi chép của Lục Nghiễm từ trong túi ra, đưa đến mũi Barno cho nó ngửi: “Barno, giờ tụi mình phải đi tìm Lục Nghiễm, em dẫn đường đi.”

Barno nhanh chóng ngửi ngửi dưới đất rồi đi về trước.

Cả ba người Tiết Bồng lập tức đi theo.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Được không vậy, lỡ anh ấy đi xe thì phải tìm đến chừng nào? Phải rồi, đội phó Lục có bật định vị không?”

“Đội phó Lục không bật định vị.” Hứa Trăn tiếp: “Nhưng mà tôi nghĩ chắc không xa lắm đâu, anh ấy kéo theo một cô gái, khả năng cao chắc không đi xe, vả lại nếu muốn hẹn anh ấy tới địa điểm tiếp theo thì chắc cũng phải gần đây.”

Ba người vừa nói vừa đi ra khỏi con hẻm quán bar, tốc độ của Barno cũng càng lúc càng nhanh, Tiết Bồng phải vừa dắt nó vừa chạy bước nhỏ.

Barno rẽ sang một hướng, nhìn về phía công trường bỏ hoang cách đó không xa.

Thật ra lúc đến công trường, Lục Nghiễm đã cảnh giác được người hẹn anh tới không có ý tốt, lại còn hẹn anh tới một nơi hoang phế hẻo

lánh thế này, ý đồ đã rõ mồn một.

Trước kia, ở thành phố Giang từng có một công ty địa ốc tiếng tăm lẫy lừng mang tên “Địa Ốc Thừa Văn”, có khoảng nửa doanh nghiệp kiến trúc ở thành phố Giang đều có thể có liên quan đến công ty này.

Công trình mang tên “trần nhỏ Đàm Xuyên” này vốn là một trong số những dự án chuẩn bị khởi công của Địa Ốc Thừa Văn, vì công ty này đã nhanh chóng sụp đổ, trần nhỏ Đàm Xuyên đã trở thành một công trình chưa hoàn thành.

Thường ngày chỉ có những người vô gia cư, còn có không ít những người nhặt ve chai là tụ tập ở đây đông nhất, thế nhưng những người này đều chỉ tập trung ở những nơi có ánh đèn chiếu tới.

Lục Nghiễm đi vòng quanh phía trước nửa vòng rồi đi ra phía sau, càng đi, xung quanh càng yên ắng, ánh đèn cũng càng mờ hơn.

Đao ngoài sáng thì dễ né, tên trong tối thì khó tránh.

Lục Nghiễm khựng bước, móc điện thoại ra, mở đèn pin điện thoại.

Anh lại đi thêm mấy bước, tới một khu đất trống, Lục Nghiễm lên tiếng: “Tôi tới rồi đây!”

Xung quanh cũng vọng lại tiếng anh.

Tiếp đó là từng đợt gió thổi qua.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, ngoài ánh sáng điện thoại, xung quanh đều tối mù.

Lục Nghiễm nín thở, tất cả các giác quan trên người đều phóng đại cực hạn ngay vào lúc này, cho đến khi anh đột nhiên cảm nhận được, một luồng gió cực nhanh lướt qua tai, cơ thể của anh cũng lập tức phản ứng lại.

Kẻ thủ ác ẩn mình trong bóng tối đã tấn công lên từ lúc nào không biết, hắc phi cước rồi suýt dao qua trước ngực Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm né về sau nhưng vẫn trúng một nhát, cùng lúc đó, anh cũng ra nắm đấm, đánh trúng cằm của tên kia.

Điện thoại rơi “bịch” xuống đất, ánh sáng chiếu hắt lên.

Trong lúc ánh sáng với bóng người đan xen nhau, hai cái bóng to lớn không bắt đầu run lên, đòn nào cũng mạnh mẽ, không ai nương tay, tiếng dao chém rách quần áo cứ lâu lâu lại vang lên trong không khí cùng tiếng nắm đấm đâm vào xương.

Kẻ thủ ác ra toàn đòn hiểm, rõ là sát thủ đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp, không chỉ linh hoạt mà cánh tay còn rất có lực, chiều cao cũng không kém cạnh Lục Nghiễm, cơ bắp cuồn cuộn, mỗi cú đều như muốn lấy mạng anh.

Hơn nữa trong tay hắn còn có vũ khí, nếu đánh cận chiến chắc chắn sẽ bị đâm trúng nhưng nếu cứ né tránh thì rất khó phản công được đối thủ thế này.

Lục Nghiễm dứt khoát kéo ngắn khoảng cách, hứng thêm mấy nhát dao, chỉ nghe thấy tiếng dao suýt qua quần áo và da thịt, thần kinh căng siết không cảm thấy đau, chỉ thừa cơ hội này để đá bay dao của kẻ kia.

Kẻ thủ ác lại chuyển sang nắm đấm, tấn công mạnh vài chiêu.

Lục Nghiễm đấm bằng một tay, vươn dài chân đạp thẳng vào mặt kẻ kia.

Tên hung ác đưa tay ra đỡ nhưng không chống được sức của Lục Nghiễm, bị ép về sau mấy bước, ủng trượt dài một đường trên đất.

Lục Nghiễm đã đứng lại trên đất, như con sói đang chuẩn bị tấn công con mồi, anh nheo mắt, hơi khuỵu gối lấy đà, đợi lúc kẻ kia xông tới sẽ cho một đòn chí mạng.

Thế nhưng lúc này, đầu lại đột nhiên hết sức chóng mặt, cực kỳ chóng mặt như bị kéo ngã.

Thuốc mê sao?!

Lục Nghiễm loạng choạng, vội chống tay xuống đất, trước mắt đã bắt đầu hiện lên một màu tối đen.

Anh ra sức vẫy đầu, đang định đứng lên thì đã bị kẻ kia đá lăn ra đất, lăn tận mất vòng, không nhúc nhích được.

Trong lúc mơ màng, Lục Nghiễm ra sức mở to mắt, nhờ ánh sáng điện thoại mà thấy được một cái bóng vừa cao vừa đen đi tới trước mặt mình.

Kẻ thủ ác mang một đôi bốt chiến đấu, đi đến trước, ngồi xổm xuống, để lộ một khuôn mặt nanh ác.

Lục Nghiễm gắng sức mở mắt, nhớ nhanh khuôn mặt của hắn rồi nhìn thấy kẻ kia đi đến nhặt con dao bên cạnh, giơ lên cao, hướng mũi dao xuống.

Vào lúc dao cắm xuống, Lục Nghiễm lại không cảm nhận được cảm giác đau dữ dội.

Nhưng anh biết, con dao đã đâm vào cánh tay anh.

Lục Nghiễm gắng hết sức lực trở mình, một tay tóm lấy cổ kẻ kia, ngón tay cào lấy da hắn, cùng lúc đó cũng giữ chặt lấy con dao cắm trên cánh tay.

Con dao bị giữ lấy, kẻ kia đang định đẩy Lục Nghiễm ra thì điện thoại

trong túi lúc này lại run lên, mở ra xem thì thấy hai chữ: “Rút mau.”

Tiếp đó, có tiếng chó sủa ở cách đó không xa.

Có người đang thốt lên: “Ờ bên đó!”

Kẻ tấn công khựng lại, quay đầu chạy đi.

Hình tượng và tên của Barno (phiên âm Hán Việt là Ba Nặc) được lấy từ một chú chó nghiệp vụ tên Ba Vạn. Nguồn gốc của Ba Vạn rất tấu hài, nó đã tự mình chuồn vào đội huấn luyện chó nghiệp vụ để “ăn chực uống chực”, đưa đi rồi lại chạy vào tiếp, lập đi lập lại như vậy mấy lần mới được giữ lại huấn luyện thành chó nghiệp vụ.

Có cái, Ba Vạn là Chó chăn cừu Malinois, tác giả cũng rất thích giống chó này, Chó chăn cừu Malinois với chó chăn cừu Đức đều là loại chó nghiệp vụ ưu tú, sau đó, tác giả mới kết hợp cả hai giống với nhau mới có chó chăn cừu Đức Barno.

Lời người dịch: Lục Nghiễm chương này ngẫu ghê, phải với Tiết Bồng cũng ngẫu vậy là đỡ rồi

Chương 64

Barno chạy đến đầu tiên, kẻ thủ ác đã chạy được một đoạn.

Barno vừa định đuổi theo đã nghe thấy Tiết Bồng gọi lại ngoài sau: “Barno, về đây!”

Barno lại quay trở về bên cạnh Lục Nghiễm, sốt ruột đi vòng quanh, sửa gâu gâu mấy tiếng.

Hứa Trần đã đi đến, quỳ xuống đất, kéo người Lục Nghiễm dậy: “Đội phó Lục, đội phó Lục!”

Mạnh Nghiêu Viễn và Tiết Bồng cũng lần lượt đi tới.

Hứa Trần đang thăm dò mạch đập và hơi thở của Lục Nghiễm, Mạnh Nghiêu Viễn lập tức cầm điện thoại báo cảnh sát.

Tiết Bồng cũng quỳ trên đất, kiểm tra vết dao trên người Lục Nghiễm, tim cô đập cực nhanh, nhanh đến nỗi như sắp không cảm nhận được nữa.

Cho đến khi Hứa Trần nói: “Chắc không có gì nguy hiểm đâu.”

Cùng lúc ấy, tay của Lục Nghiễm đột nhiên chạm nhẹ vào Tiết Bồng.

Tiết Bồng ngẩn người, vô thức nín thở nắm lấy tay anh: “Lục Nghiễm!”

Lục Nghiễm hé mắt, mấp máy môi như muốn nói gì.

Thật ra thì lúc này trước mắt Lục Nghiễm rất mơ hồ, không nhìn rõ bóng người, không nghe được giọng nói, càng không biết bên cạnh đang có những ai.

Trong lúc hốt hoảng, anh chỉ cảm nhận được có người đang nắm lấy tay mình, dường như có hơi lạnh lẽo nhưng lại siết rất chặt.

Anh vô thức muốn nắm lấy nhưng hoàn toàn không đủ sức, bỗng chốc trước mắt là một quầng sáng, rất rất sáng.

Anh cứ ngỡ mình đang mở mắt, dường như còn nhìn thấy Tiết Bồng và Chung Lệ.

Đó là một ngày Đông, tuyết rơi phấp phới ngoài cửa sổ, trời rất sáng nhưng cũng rất tối.

Cửa sổ trong nhà động thêm một lớp hơi nước.

Lục Nghiễm bùng một một cái nồi điện từ nghi ngút khói ra từ trong bếp, đặt lên cái bàn trong phòng khách rồi cắm điện.

Nồi điện từ nhanh chóng kêu lên, nước bên trong sôi ùng ục.

Chung Lệ bày ra tận mấy món chuẩn bị nhúng lẩu, lại nhìn về phía nhà vệ sinh, nói nhỏ với Lục Nghiễm: “Tớ đã nghĩ kỹ rồi.”

Lục Nghiễm ngược mắt: “Nghĩ cái gì?”

“Đợi ăn xong, trên đường đưa Bồng về nhà, tớ sẽ tỏ tình với cô ấy.”

Lục Nghiễm đang sắp đĩa, nghe thấy bỗng khựng lại.

Chung Lệ: “Tớ cảm thấy hình như cô ấy cũng có thiện cảm với tớ. Mấy ngày nữa là tụi mình sắp đi làm nhiệm vụ rồi, tớ muốn đặt trước bạn gái, chứ không tớ lúc tớ về, cô ấy lại bị người ta theo đuổi mất rồi sao?”

Lục Nghiễm vẫn không lên tiếng, chỉ cụp mắt.

Chung Lệ nhìn thấy thì thấp giọng nói: “Tớ biết, tớ với cậu đã bàn nhau là cạnh tranh công bằng rồi. Vì vậy nếu mà tớ bị từ chối thì cậu có hy vọng nhiều hơn rồi.”

Lúc này, Tiết Bồng bước ra từ toilet: “Thơm vậy, lâu gì thế?”

Chung Lệ: “Vị mới đấy, nghe nói hiệu này ngon lắm nên anh mua thử.”

Hai người cười nói, lần lượt đi vào bếp.

Tiết Bồng đứng rửa tay ở trước bồn rửa, Chung Lệ tựa vào cạnh nói chuyện với cô, đến lúc cô rửa tay xong, còn lấy khăn lau xuống cho cô.

Lục Nghiễm đứng cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng dần nặng nề.

“Lục Nghiễm! Lục Nghiễm! Anh muốn nói gì? Lục Nghiễm!”

Tiết Bồng gọi Lục Nghiễm tận mấy tiếng, tiếp đó cô khom người, tựa sát miệng anh, cảm giác được môi anh đang mấp máy.

Nhưng một lúc lâu sau, cô chỉ nghe được hai chữ, lại còn là giọng gió, rất lẫn lộn.

Tiếp đó tay Lục Nghiễm buông thõng, hoàn toàn chìm vào màn đêm.

Tiết Bồng ngơ ngác mấy giây, cố gắng đoán ra hai chữ đó là gì, dựa vào hiểu biết của cô với Lục Nghiễm, cuối cùng cô cũng có được một đáp án, cũng vì thế mà tinh thần căng siết cũng giãn ra bớt.

Mạnh Nghiêu Viễn đứng bên cạnh đã gọi xong điện thoại, đi tới nói: “Chi đội và xe cấp cứu sẽ tới ngay, bệnh viện trung tâm cách đây

không xa, khoan hẵng di chuyển anh ấy.”

“Được.” Tiết Bồng cố thở, nói với Hứa Trăn: “Để anh ấy nằm thẳng xuống đã, đừng rút dao ra, cũng đừng động vào vết thương.”

Hứa Trăn cẩn thận đặt Lục Nghiễm xuống đất hỏi: “Phải rồi, đội phó Lục nói gì vậy?”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Lấy chứng.”

Hứa Trăn: “...”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bà mẹ ời, giờ là lúc nào rồi, đúng là tận cmn tâm!”

“Nói gì thì nói cũng bảo vệ hiện trường đã, để ý an toàn xung quanh, cẩn thận hung thủ quay lại.” Tiết Bồng vừa nói vừa nhìn sang Barno đang tiều tụy bất an, cô gọi: “Barno, tới đây!”

Barno lập tức chạy tới.

Tiết Bồng vuốt lông nó nói: “Trông chừng Lục Nghiễm, đừng đi đâu hết, anh ấy sẽ không sao đâu.”

Barno sủa gâu một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh, đặt móng trên vai Lục Nghiễm.

Tiết Bồng nhanh chóng kiểm tra vết thương của Lục Nghiễm và bòn đất dính trên tay, vội vàng gọi điện cho Quý Đông Duẫn: “Pháp y Quý, hôm nay anh trực đúng không ạ?”

Quý Đông Duẫn: “Đúng rồi, nghe nói đội phó Lục bị thương, bọn anh đang trên xe đến hiện trường đây.”

“Lát nữa phiền anh kiểm nghiệm thu thập chứng cứ trên người Lục Nghiễm, anh ấy đã tiếp xúc với phần tử phạm tội, trên người có vài

vết dao đâm, trên vết thương và trong móng tay đều có thể có dấu vết do phần tử phạm tội để lại.”

“Anh biết rồi, bọn anh tới ngay đây.”

Chưa tới mười phút, xe của chi đội và xe cứu thương lần lượt đến nơi.

Chi đội nhanh chóng phong tỏa hiện trường, lập tức bắt đầu thu thập chứng cứ.

Nhân viên cứu hộ kiểm tra vết thương của Lục Nghiễm trước, xác định không nguy hiểm tới tính mạng, chuẩn bị rút dao ra khỏi cánh tay anh.

Tiết Bồng lại nói: “Phiền đợi một lát đã.”

Sau đó lại quay người nhìn về phía Quý Đông Duẫn.

Quý Đông Duẫn đi tới, không nói tiếng nào, thu thập hết những tổ chức trong vết thương và móng tay của Lục Nghiễm rồi mới để nhân viên cứu hộ rút dao ra trước rồi bỏ vào túi đựng vật chứng.

Đến lúc thu thập xong chứng cứ, Lục Nghiễm được xe cấp cứu đưa đi.

Mạnh Nghiêu Viễn và Hứa Trăn ở lại hiện trường mô tả tình hình, Tiết Bồng tạm thời giao Barno cho Hứa Trăn rồi đi theo lên xe.

Nhân viên cứu hộ xét nghiệm đơn giản, chứng thực được các vết dao chỉ là vết thương ngoài da, không hề nghiêm trọng, chắc sẽ không làm hại tới xương, anh hôn mê lại là vì trúng phải thuốc mê.

Cũng có nghĩa là tên này hẹn Lục Nghiễm tới đây, thật ra không hề muốn lấy mạng anh, ít nhất thì là không phải hôm nay, nếu không thứ được bôi trên dao chắc chắn đã không phải thuốc mê mà sẽ là thuốc

độc.

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm đang hôn mê bất tỉnh, suốt dọc đường đều nghĩ về chuyện vừa xảy ra.

Vấn đề đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là tại sao hung thủ lại hẹn Lục Nghiễm tới đây? Để dạy dỗ anh hay là làm ngất rồi đưa đi?

Còn nữa, người này có thể làm Lục Nghiễm bị thương, chắc chắn cũng là tay luyện võ chuyên nghiệp, hẳn biết là sẽ đối mặt với Lục Nghiễm nhưng lại dám đến một mình, chứng tỏ hẳn rất tự tin về ngón võ của mình, ra chiêu cũng rất nhanh.

Cả đội chống ma tuý cũng chưa được bao nhiêu người có thể dễ dàng đụng tới được Lục Nghiễm, nếu như người này chỉ cần ra chiêu chậm một nhịp là đều có thể bị Lục Nghiễm tấn công từ phòng thủ, nếu con dao kia không sượt qua người khiến anh ngất xỉu tại chỗ thì đã thành ra gậy ông đập lưng ông rồi.

Còn nữa, tên hung thủ này rốt cuộc là ai?

Trường hợp có khả năng cao nhất hiện giờ là có ai đã cho người làm Lục Nghiễm bị thương, người đứng đằng sau này cũng lại cũng chính là cùng một người đã tìm người giết Vương Xuyên.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm.

Anh nhắm chặt mắt, ngủ rất say nhưng mày vẫn nhíu lại, dù đang hôn mê nhưng cũng không thả lỏng được, cứ như đang phải vùng vẫy trong bóng tối.

Tiết Bồng thở dài, nhắm mắt lại, thần kinh dần giãn ra nhưng lúc này nghĩ đến mới bắt đầu thấy sợ.

Nếu hôm nay cô không nhìn thấy quyển sổ ở nhà Lục Nghiễm, nếu Lục Nghiễm xem thư xong rồi lại cất đi luôn, cũng không nhờ cô trông

Barno giúp, vậy thì bây giờ tình hình sẽ hoàn toàn khác.

Lục Nghiễm sẽ nằm dưới đất một mình, đến tờ mờ sáng hôm sau, được những người vô gia cư phát hiện ra, hoặc là bị bọn đứng sau đưa đi luôn, cứ như thế bốc hơi khỏi thế gian.

Xe cấp cứu nhanh chóng đến được bệnh viện trung tâm.

Những chuyện sau đó diễn ra rất nhanh chóng, Lục Nghiễm được đưa đi xử lý vết thương trước, sau khi giám định thêm và xác nhận không có thương tổn khác bên trong, bác sĩ nói đợi sau mấy tiếng nữa, thuốc mê hết công hiệu thì sẽ tỉnh lại.

Lúc Tiết Bồng đi thanh toán xong quay lại thì Lục Nghiễm đã được đưa tới phòng bệnh.

Mạnh Nghiêu Viễn gửi tin nhắn tới nói: “Chúng tôi đã thu thập xong chứng cứ rồi, tôi đưa Barno về Cục Cảnh sát trước, nhờ đội huấn luyện chó nghiệp vụ coi chừng nó một đêm.”

Tiết Bồng trả lời: “Được.”

“Đội phó Lục sao rồi?”

“Không có gì đáng lo ngại, chắc chưa tới hai tiếng nữa là tỉnh rồi, chắc mai là về lấy lời khai được. Nhưng mà lát nữa ông cứ qua một chuyến đi, anh ấy có đấm đá với tên hung thủ, chắc trên quần áo có để lại không ít dấu vết.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Thời gian trôi qua trong chớp mắt.

Chưa tới một tiếng rưỡi, Lục Nghiễm đã tỉnh, chỉ là đầu vẫn còn hơi nặng, tạm thời vẫn chưa di chuyển được nhiều.

Tiết Bồng ngồi bên giường bảo Lục Nghiễm nằm yên, nhanh chóng thuật lại hết chuyện sau khi anh hôn mê.

Đợi anh nắm hết thông tin, Tiết Bồng lại rót nước, bỏ ống hút vào để anh không cần cử động, tựa trên đầu giường cũng uống được.

Nhân lúc Lục Nghiễm uống nước, Tiết Bồng lại ngồi xuống, hai tay khoang trước ngực, lưng tựa vào ghế, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi biết anh đã suy tính thế nào, anh không muốn bứt dây động rừng nên không nói với ai. Nhưng mà sao anh cũng không nghĩ coi người hện anh tới đã dám giết Vương Xuyên, mạng người trong tay hấn chả là cái thá gì cả. Cách hấn giết Vương Xuyên không chỉ nhanh mà còn điêu luyện, nhìn là biết có tập luyện chuyên nghiệp người như thế hện anh mà anh còn dám đi một mình, cái này là nộ mạng tận nơi rồi còn gì.”

Lục Nghiễm ho một tiếng, đang định lên tiếng.

“Tôi còn chưa nói xong.” Tiết Bồng hất cằm nói tiếp: “Anh biết phân tích tâm lí tội phạm lắm mà, vậy hôm nay trước khi đi anh đã phân tích suy nghĩ của tên này chưa? Người ta hện anh để tâm sự hay gì, không lẽ đi chủ động nói với anh là hấn giết Vương Xuyên, tới tìm anh tự thú hả? Rõ ràng là muốn lấy mạng anh, anh còn hợp tác.”

Tiết Bồng nói xong một hơi, ánh mắt vừa lạnh vừa nặng nề, cứ ngồi ở đó nhìn Lục Nghiễm hồi lâu, Lục Nghiễm cũng không lên tiếng.

Mãi một lúc sau, Tiết Bồng mới thở dài bảo: “Được rồi, tôi nói xong rồi, tới anh đấy.”

Lúc này Lục Nghiễm mới nhích người, đặt ly lên tủ đầu giường nói: “Những chuyện em nói, trước khi đi anh đã đều nghĩ tới, thế nhưng có nhiều chuyện, rõ ràng biết trước mặt là núi đao biển lửa nhưng vẫn phải đi.”

“...” Tiết Bồng cau mày, rõ là không đồng tình.

Sắc mặt của Lục Nghiễm còn hơi trắng bệch, môi cũng hơi khô nứt nhưng lòng quyết tâm trong ánh mắt được hiện lên rất rõ ràng.

“Nếu như hôm nay anh thông báo với Chi đội Chống ma túy hoặc là Chi đội Hình sự, bố trí mai phục ở quán bar, vậy thì kết quả là kẻ tấn công sẽ không xuất hiện, cũng sẽ không hẹn anh đến nơi thứ hai. Đợi lần tới hẳn lại xuất hiện thì anh càng khó phòng bị hơn. Và lại manh mối của Vương Xuyên là thứ duy nhất có thể dẫn ra tung tích của Chung Lệ, anh không mong nó cứ gián đoạn như thế.”

“Vì như thế mà anh có biết rõ là sẽ đến nộp mạng nhưng cũng vẫn đi đấy hả. Có đáng không?”

Lục Nghiễm chột khựng, anh hỏi ngược lại: “Nếu hôm nay có người gửi cho em ảnh của Tiết Dịch, hẹn em ra ngoài gặp mặt, em sẽ làm thế nào?”

Tiết Bồng lập tức ngẩn người, im lặng hồi lâu không nói.

Trong lòng cô loé lên câu trả lời không chút do dự, còn hoàn toàn chẳng có lấy lựa chọn thứ hai.

Cũng vào lúc này, cô đã hiểu được quyết định của Lục Nghiễm.

Đúng thế, rõ biết trước mặt là núi đao biển lửa nhưng cứ vẫn phải đi, không có vì sao cả, cũng không đắn đo nhiều đến thế.

Còn việc có đáng hay không, đổi mạng tất nhiên là không đáng nhưng với Lục Nghiễm mà nói, chuyến này đáng phải mạo hiểm.

Tiết Bồng cụp mắt, khe khẽ thở dài.

Tiếp đến, cô lại nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Thật ra anh cũng đã phân tích tới động cơ của người này.”

Tiết Bồng lại ngược mắt nhìn anh.

Lục Nghiễm căng khoe môi nói: “Phần trăm cao thì anh nghĩ là hần hện anh tới không phải để lấy mạng anh.”

Tiết Bồng hỏi: “Không lẽ không phải vì anh cứ bám miết lấy vụ án của Vương Xuyên nên mới kẻ đứng đằng sau bật lại sao?”

“Kẻ đứng sau này chắc chỉ muốn dạy cho anh một bài học, nhưng mà anh nghĩ chưa chắc chỉ là vì anh điều tra vụ án của Vương Xuyên.”

“Cụ thể thế nào?”

“Vương Xuyên là người trong đường dây của anh, sau khi anh điều tra mọi người, đã xác nhận được anh ta cũng là nhân chứng then chốt có khả năng tiếp cận nhiều nhất với đường dây ma túy một năm trước. Anh luôn âm thầm điều tra đường dây này, đã được chắc khoảng nửa năm rồi, nếu muốn giết anh diệt khẩu vì chuyện này thì chúng sẽ không đợi đến bây giờ mới ra tay. Anh nghĩ, một là vì nể kỵ thân thể của anh, hai là cũng để xác nhận xem anh đã có được chứng cứ thật sự hay chưa, vì thế lựa chọn giết chết Vương Xuyên đã đủ cắt đứt manh mối điều tra của anh rồi. Vậy thì nếu chúng đã cắt đứt manh mối từ Vương Xuyên thì hà cớ gì lại xuất hiện trước mặt anh lần nữa, không lẽ chúng không sợ anh phát hiện ra những manh mối khác sao?”

Nói đến đây, Lục Nghiễm ho khế mấy tiếng, anh lại cầm ly nước uống cho dịu cổ họng rồi tiếp: “Còn nữa, sau khi Vương Xuyên bị giết, anh đã đến làm việc ở Chi đội Hình sự, anh chỉ hỏi mấy câu về kết quả kiểm nghiệm của Vương Xuyên, ngoài ra không làm bất cứ gì khác. Hơn nữa các vụ án của Chi đội Hình sự cứ nối tiếp nhau, khoảng thời gian này anh bận không kịp thở, hoàn toàn không thể lần theo đường dây ma túy. Điều này với hung thủ đứng sau giết chết Vương Xuyên thì hẳn phải cảm thấy thờ phào mới đúng. Thế nhưng chúng lại cứ chọn đúng thời cơ này để tìm sát thủ tấn công anh, thêm

đó lại trôi tuột mê trên dao chứ không phải thuốc độc. Gộp hết những dấu vết này lại thì chứng tỏ chúng hoàn toàn không có ý định lấy mạng anh.”

Lục Nghiễm phân tích cũng không phải là không có lý, chuyện Vương Xuyên bị giết đã qua hơn nửa tháng, hiện giờ đã được giao lại cho phân cục khu phía Bắc để điều tra như vụ án giết người thông thường, đến cả đội chống ma túy cũng chẳng can thiệp gì nhiều ngoài mặt, Lục Nghiễm lại càng không âm thầm đi tìm người thứ hai trong đường dây, tất cả những gì bên ngoài đều rất yên ắng.

Thế nhưng tay đứng đằng sau lại ra tay lúc Lục Nghiễm và cả đội chống ma túy đều đã “ngừng tay”, thế này chẳng phải là cố ý khiêu khích sao? Cứ như sợ là người ta sẽ quên mất vụ án của Vương Xuyên vậy, còn cất công thuê sát thủ tới để “nhắc nhở”...

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cũng thấy khó hiểu, cô buột miệng: “Không lẽ sát thủ tấn công anh chỉ đơn giản là vì nhìn anh thấy khó ưa thôi hả?”

“...” Lục Nghiễm ho một tiếng, suýt sặc nước, anh đặt ly nước xuống rồi nói: “Em nói vậy cũng hơi có lý.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm nói: “Lần đầu khi anh đi nằm vùng, đã từng anh em em rất thân mật với một vài người, mượn đó thấy được lòng tin. Tuy nhiệm vụ đã kết thúc nhưng khi đó có vài con cá đã lọt lưới, vì vậy mà anh gây thù chuốc oán thêm không ít, trong số đó nhất định có người muốn trả thù.”

Tiết Bồng khựng lại: “Ý anh là kẻ đứng sau lần này là tội phạm buôn ma túy anh quen biết lúc nằm vùng sao?”

“Khả năng cao là vậy. Hơn nữa chúng biết anh rất quan tâm đến cái chết của Chung Lệ, quan tâm manh mối của Vương Xuyên, vì thế

nên gửi cho anh ảnh của Vương Xuyên, chắc chắn có thể dụ được anh cắn câu.”

Tiết Bồng không khỏi cười lạnh: “Vậy chắc người này cũng thù anh lắm đấy, huy động lực lượng tìm sát thủ tới nhưng mà không cho giết anh, chỉ đánh nhau với anh một trận, dùng thuốc mê làm anh ngất đi. Tôi nghĩ nếu ban nãy chúng tôi không tới kịp, trong lúc anh hôn mê chắc còn phải ăn thêm một trận no nê.”

Lục Nghiễm: “... Ừm, chắc phải đánh anh gãy mất mấy khúc xương mới thôi.”

Tiết Bồng: “...”

Lại là một khoảng im lặng, cả hai cặp mắt lại nhìn nhau chằm chằm một lúc, lúc này Tiết Bồng mới dờ mắt, mở điện thoại ra xem, tiếp đó đứng dậy nói: “Mạnh Nghiêu Viễn tới rồi, anh thay đồ ra đi, để cậu ấy đưa về.”

Nói xong, Tiết Bồng bèn quay đầu đi một mạch ra khỏi phòng bệnh.

Tiết Bồng ngồi ngoài phòng bệnh đợi chưa đến hai phút, Mạnh Nghiêu Viễn đã xách hộp dụng cụ đi tới.

Tiết Bồng tựa vào tường, quay đầu về phía cửa nói: “Bên trong ấy.”

“Ồ.” Mạnh Nghiêu Viễn đẩy cửa bước vào.

Mấy phút sau, Mạnh Nghiêu Viễn kéo cửa, nhìn Tiết Bồng đang đứng ở ngoài: “Xong rồi.”

Tiết Bồng vô cảm đi vào phòng.

Lục Nghiễm đã thay quần áo người bệnh, bộ đồ cũ được cời ra đựng vào túi vật chứng.

Tiết Bồng nói: “Theo ý bác sĩ thì tối nay ở lại quan sát, mai là xuất viện được rồi, Barno ở lại đội cảnh sát, mai anh nhớ đi đón nó.”

“Ừm, may là hôm nay em dắt Barno theo.” Lục Nghiễm nói.

Mạnh Nghiêu Viễn đóng hộp dụng cụ, nhìn sang Tiết Bồng rồi lại ngó sang Lục Nghiễm, cứ muốn nói gì đó, mặt mày cứ ấp úng, rõ là có gì muốn nói.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Ông muốn nói cái gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn hắng giọng nói: “À ờm đội phó Lục, tôi có thể đề xuất một chuyện không, có lẽ anh sẽ thấy mạo muội nhưng mà không nói ra tôi khó chịu lắm.”

Nếu lúc này mà đổi lại là Tiết Bồng thì chắc chắn sẽ bác lại gã: “Vậy ông cứ khó chịu vậy đi.”

Lục Nghiễm nghe thấy thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng cười: “Cậu nói đi.”

Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu đứng giữa hai người, giơ ngón tay lên tính: “Anh xem đây, lần đầu tiên chúng ta hợp tác, anh đã báo cảnh sát bảo là phát hiện án mạng, người chết hôm đó là Vương Xuyên, địa điểm xảy ra vụ án là quán bar, anh là người đầu tiên phát hiện hiện trường. Đúng chứ?”

Lục Nghiễm: “Đúng vậy.”

“Bình thường ở Cục Cảnh sát anh đều đa phần ăn ở nhà ăn đúng không?”

“Đúng.”

“Chỉ có duy nhất một lần, anh không ăn ở nhà ăn mà tới quán ăn gần Cục Cảnh sát, hôm đó Tiết Bồng cũng có ở đó, hai người còn tận mắt

nhìn thấy ông bác Cao Thế Dương lên cơn ngã ra đất, anh là người đích thân đưa ông ấy đến bệnh viện đúng không?”

“Ừm, đúng vậy.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng đã hiểu ý Mạnh Nghiêu Viễn, lập tức trợn mắt nhưng không nói gì, chỉ tựa vào tượng, nhìn hai người như đang hóng phốt.

Mạnh Nghiêu Viễn liệt kê từng chi tiết, Lục Nghiễm nghiêm túc lắng nghe.

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp tục: “Lần thứ ba, chính là lần này, anh đến quán bar Nắng Gắt, sau đó bị côn đồ dụ ra công trường, cuối cùng còn bị đánh vào bệnh viện, chuyện này cũng không sai đúng chứ?”

“...” Lục Nghiễm mấp má môi, hết sức lịch sử sửa lưng: “Tôi không có bị đánh vào bệnh viện.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “À, đúng vậy, tôi biết, phải là chúng tôi đưa anh vào bệnh viện mới đúng, cái này không quan trọng. Quan trọng là đội phó Lục à... tôi nói này, thật ra đồ ăn ở Cục Cảnh sát mình thơm ngon lắm, đồ ăn giao tận nơi bây giờ cũng phát triển rồi, hoàn toàn có thể ngồi yên trong nhà là đồ ăn ngon sẽ từ trên trời rơi xuống. Ờm thì, mai mốt anh có thể nào hạn chế bớt đi ra ngoài kiếm ăn lại được không? Anh có thấy là anh có căn hơi giống mấy chế tạo hung án không?”

Lục Nghiễm: “...”

Lục Nghiễm dần đen mặt, cũng không biết nói gì ngay lúc đó.

Tiết Bồng thì lại cười khế, xem bốc phốt cực kỳ vui vẻ.

Vài phút sau, Mạnh Nghiêu Viễn xách hộp dụng cụ về lại Cục Cảnh sát, Tiết Bồng đóng cửa phòng bệnh, quay trở vào.

Lục Nghiễm đã tựa về giường bệnh.

Tiết Bồng ngồi xuống chiếc ghế bên giường nói: “Tuy là Mạnh Nghiêu Viễn nói năng lung tung nhưng cũng có lý lắm đấy.”

Lục Nghiễm chững lại, không lên tiếng.

Tiết Bồng lại tiếp tục dặn dò vài câu, quay sang nói: “Anh không có nguy hiểm gì thì tôi về nhà đây. Mai tôi sẽ tới Cục Cảnh sát lấy lời khai, đến thứ Hai tôi với Mạnh Nghiêu Viễn sẽ bắt đầu kiểm nghiệm vật chứng.”

“Vất vả cho mọi người.” Lục Nghiễm nói: “Mai anh sẽ làm thủ tục xuất viện, cũng sẽ đến Cục Cảnh sát luôn, nhân lúc anh vẫn còn ấn tượng, phác hoạ lại chân dung hung thủ trước.”

“Được, vậy mai gặp.”

Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng: “Đợi đã.”

Tiết Bồng khẽ nhượng mảy nhìn Lục Nghiễm.

Vào lúc đó, trong mắt Lục Nghiễm dường như dâng lên chút cảm xúc gì đó nhưng lại nhanh chóng chùng xuống, dần bình lặng trở lại.

Lục Nghiễm cũng cụp mắt, nói qua loa: “Không có gì đâu, mai mốt rồi tính.”

Tiết Bồng cảm thấy anh rất kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn anh thêm lần nữa rồi nhanh chóng quay người đi.

Chương 65

Cũng vào đêm đó, tại Toà Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang.

Trợ lý pháp y Thần theo Quý Đông Duẫn bên ba cả một ngày, cuối cùng cũng dành ra được ít thời gian đến nhà ăn ngồi nghỉ một lát, mua một tô mì gói ở tiệm tạp hoá.

Chưa được bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn cũng tới.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa ở bệnh viện về, đang định đi tìm chút gì ăn lót dạ rồi về khoa kiểm nghiệm dấu vết sắp xếp vật chứng.

Nhìn thấy trợ lý Thần, Mạnh Nghiêu Viễn cũng gọi một tô mì gói, bụng tới ngồi xuống nói: “Tôi còn tưởng cậu với pháp y Quý còn đang đi công tác ở thành phố Xuân chứ, không ngờ lại về nhanh thế.”

Trợ lý Thần húp một ngụm nước súp, xì xụp nói: “Biết trước tôi nay có nhiệm vụ đột xuất là tôi đã không muốn về nhanh vậy rồi. Pháp y Quý muốn về sớm tí, về nhà nghỉ ngơi cho sớm, ai ngờ đâu lại chơi một cú quá mạng... Trời ạ, tôi lại cho bạn gái tôi leo cây rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cậu cũng biết rồi đấy còn gì, chuyện tâm linh không đùa được đâu, chỉ cần cậu cảm thấy hết chuyện, có thể nghỉ ngơi được rồi là bảo đảm lại lập tức có chuyện!”

“A trộm vía đi!” Trợ lý Thần thốt lên.

Mạnh Nghiêu Viễn vui vẻ, chuyển chủ đề hỏi: “À mà lần này hai người đi thành phố Xuân lại có vụ án gì nữa vậy, spoil mấy câu đi.”

Trợ lý Thần trợn mắt với Mạnh Nghiêu Viễn, đưa tay làm động tác kéo dây khóa ở miệng: “Pháp y Quý đã cảnh cáo tôi rồi, trước khi vụ án sáng tỏ, bất kỳ đồng nghiệp nào hỏi cũng không được nói.”

“Xí!” Mạnh Nghiêu Viễn gác một tay lên lưng ghế, vắt chéo chân: “Vậy thì thế này đi, tôi đoán, cậu đừng trả lời, chớp mắt là được. Nếu tôi đoán đúng thì cậu chớp hai cái, đoán sai thì một cái. Cậu cho tôi ba cơ hội, nếu mà ba lần tôi đều không đoán trúng, tôi bao cậu đi nhà ăn một tuần!”

Thoạt đầu trợ lý Thần không quan tâm đến y, sau đó nghe thấy ván cược này cũng ổn, cậu chỉ chớp mắt thôi mà, thế là lại cười nói: “Tôi chả tin cậu đoán trúng đâu!”

Mạnh Nghiêu Viễn hứ hé mấy tiếng, nheo mắt, khát khao chiến thắng lại dâng lên.

Thần cũng để hai tay gác lên bàn, dáng vẻ hết sức hóm bài bác.

Hai tên lăm mồm hiếm khi yên lặng được thế này, bỗng chốc không ai lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt với khí thế để giao tiếp.

Đến lúc bầu không khí đã lên vừa đủ, Mạnh Nghiêu Viễn khế đập bàn bảo: “Tử vong tự nhiên trông rất giống với bị giết.”

Thần cười lạnh, chớp mắt một cái, ánh mắt có vẻ khinh thường.

Mạnh Nghiêu Viễn dần thu lại nụ cười.

Đúng ra thì những vụ án phải mời Quý Đông Duẫn đến khám nghiệm toàn là trọng án, không thì cũng là án có điều đáng ngờ hoặc là khó điều tra, mà trong đó thường chỉ có hai kiểu, một là hung thủ cố ý làm đảo lộn hiện trường, còn một kiểu khác là trông như bị giết nhưng thực tế lại là chết tự nhiên.

Mạnh Nghiêu Viễn loại trừ một trong hai khả năng rồi lại nói: “Hiện trường vụ án rất kỳ quái, thi thể cũng đã bị hung thủ động tay động chân vào, cố ý làm đảo lộn, để lại “gợi ý”, muốn làm rối loạn tầm nhìn của cảnh sát điều tra.”

Thần hừ khế, lập tức tỏ vẻ khinh thường: “Cậu coi tiểu thuyết trinh thám hơi nhiều rồi ấy.”

Quào, loại trừ luôn cả hai khả năng à?

Vậy thì là trọng án, thậm chí còn có thể là án liên hoàn?

Phạm vi này thì khá là rộng rồi đấy, có thể là án giết cả gia đình, án phân xác, án cưỡng hiếp giết người liên hoàn cũng có thể lắm...

Đợi đã!

Mạnh Nghiêu Viễn lóe lên suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới vụ án người mẫu mới xảy ra ở thành phố Lịch, lại ngược mắt nhìn Thần, trong lòng đột nhiên nảy ra linh cảm.

Tuy Thần không nói chữ nào với y nhưng vụ án người mẫu đã gây chấn động thành phố Lịch, trong nội bộ ít nhiều cũng sẽ có người nói tới nói lui, nghe nói trước khi chết, cô người mẫu kia đã từng thực hiện hành vi lệch lạc tình dục với người khác, mà thi thể của vụ án này cũng là do Quý Đông Duẩn phụ trách khám nghiệm.

Không lẽ...

Nghĩ đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn bỏ tay ra khỏi ghế, gác hai tay lên mặt bàn, rướn người về trước, nhìn chăm chăm vào Thần mà nói: “Chẳng lẽ là án cưỡng hiếp giết người liên hoàn, còn có liên quan đến cô người mẫu ở thành phố Lịch?”

Thần nghe thấy thì ngẩn người, tròn tròn hai mắt.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng vô thức nín thở, cho đến khi Thần nói: “Má, tâm linh thiệt.”

Tuy Thần không chớp mắt nhưng Mạnh Nghiêu Viễn dám chắc mình đã đoán đúng, da gà da vịt cũng nổi lên: “Trời má, đúng thật hả... tội phạm giết người biến thái gây án xuyên thành phố xuất hiện rồi sao?!”

Thần biến sắc: “Cậu đừng có mà nói ra ngoài tùm lum đó, cũng đừng có nói là tôi nói à nha!”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ồi dào, yên tâm, vụ lớn thế này, trong nội bộ chắc chắn sẽ nhanh lan tin thôi, nếu mà thật sự xác định được cả vụ ở thành phố Lịch và thành phố Xuân đều là do cùng một người gây án thì hai thành phố chắc chắn phải cũng thành lập tổ chuyên án rồi, tới lúc đó là chắc chắn ai cũng biết!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trong lúc Mạnh Nghiêu Viễn và Thần đang bàn luận vụ án ở thành phố Xuân, Quý Đông Duẩn cũng đã về tới ký túc xá.

Gã vào nhà vệ sinh tắm táp trước, lúc bước ra vẫn chưa có ý định đi ngủ mà lại pha một ly cà phê.

Đến lúc Quý Đông Duẩn về lại phòng ngủ thay đồ thì điện thoại cạnh ly cà phê đã reng lên, hai mẫu tin nhắn vừa được gửi tới.

Quý Đông Duẩn đưa tay vuốt tóc, mở Wechat lên.

“Chắc tôi sẽ đến muộn một tí, khoảng mười một giờ.”

“Cậu có ý kiến gì không, có muốn dời ngày không?”

Quý Đông Duẩn trả lời: “Không cần đâu, mười một giờ gặp.”

Quý Đông Duẩn đặt điện thoại xuống, thông thả uống hết ly cà phê rồi cầm điện thoại ra ngoài.

Tóc Quý Đông Duẩn vẫn còn hơi ướt, chỉ mặc thêm lớp áo khoác dù bên ngoài, chụp mũ áo lên đầu, đeo khẩu trang đen, bộ quần áo trên người có màu sẫm, nhanh chóng khuất bóng trong màn đêm.

Nơi gã muốn đến cách ký túc xá không xa lắm, đi bộ chỉ khoảng mười lăm phút, trên đường chỉ cần băng qua một công viên nhỏ là tới.

Cửa sau công viên nhỏ thông ra một con đường, bên đường có một chiếc xe riêng đang ngừng.

Quý Đông Duẩn đến bên xe, kéo cửa xe ngồi lên ghế phụ, cũng chẳng thèm nhìn thẳng vào người ngồi trên ghế lái.

Hàn Cố ngồi trên ghế lái cũng không thèm ngó đến Quý Đông Duẩn, chỉ nhìn chăm chăm vào con đường thênh thang trước mặt.

Tiếp đó, Hàn Cố chìa hồ sơ trong tay mình ra cho Quý Đông Duẩn rồi bảo: “Không đưa hồ sơ đi được đâu, ngồi đây xem đi.”

Quý Đông Duẩn mở đèn pin điện thoại, chiếu vào nét chữ trên tập hồ sơ, cau mày lật nhanh.

Trong tập hồ sơ là một số tư liệu lý lịch của cô người mẫu bị hại ở thành phố Lịch, Quý Đông Duẩn xem rất chăm chú.

Từ đầu đến cuối, Hàn Cố đều không xen ngang hay cản trở y, hẳn chỉ mở radio, một tay chống đầu, hờ hững ngồi nghe.

Chương trình radio đang nói về vụ án thảm sát nhà họ Cao, còn mời một chuyên gia tâm lý tới để phân tích tâm lí của con trai Cao Lực Minh và cô con dâu Chung Ngọc, nói rằng họ đều có tính cách cực đoan, nhất là Cao Lực Minh, rất không biết đồng cảm, hay có thể nói

là không thể, vì thế người khác tốt với anh ta, anh ta không cảm nhận được, tốt với anh ta, anh ta lại còn ôm hận.

Hàn Cố vừa nghe vừa cười, đến khi Quý Đông Duẩn đóng tập tài liệu lại, nghiêng đầu nhìn sang, bắt gặp nụ cười kia, chìa tay đưa hẳn tập tài liệu.

Hàn Cố cũng nhìn sang, đón lấy tập tài liệu hỏi: “Sao, có đúc kết được gì không?”

Quý Đông Duẩn âm ừ rồi nói: “Nghe nói cậu nhận vụ của Chung Ngọc.”

“Đúng rồi, cho xin ý kiến đi.” Hàn Cố nói.

Quý Đông Duẩn: “Đứng ở lập trường của tôi thì không thể tiết lộ cho cậu biết được, với lại cậu cũng sẽ thấy kết quả khám nghiệm tử thi thôi.”

Hàn Cố cười: “Tôi biết, vụ này khả năng cao không thắng được, hoãn tử hình hay chung thân là được coi là “thắng” rồi.”

Quý Đông Duẩn không trả lời.

Im lặng một lúc lâu, Quý Đông Duẩn bèn đẩy cửa xe nói: “Tôi đi đây.”

Hàn Cố ung dung nói với tới: “Cần thì cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào đấy.”

Quý Đông Duẩn khựng bước, hơi nghiêng đầu sang.

Hàn Cố lại nói: “Nhưng mà cậu cũng biết đấy, con người tôi lúc nào cũng phải có qua có lại, cậu nợ tôi một lần đấy, nhớ trả.”

Quý Đông Duẩn không nói tiếng nào, bước nhanh xuống xe, men theo lối đi bộ rẽ vào công viên nhỏ.

Gần như cùng lúc đó, Khang Vũ Hình từ phòng họp riêng về lại biệt thự.

Cô ta dừng xe, cô giúp việc trong nhà cũng vừa ra đón, cầm túi xách giúp Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình vừa đi vào trong vừa hỏi: “Anh ấy đâu?”

Cô giúp việc: “Đã về rồi ạ, đang nghỉ ngơi trên lầu.”

Khang Vũ Hình cười, thay dép rồi đi lên tầng.

Cô ta đẩy cửa phòng ngủ nhưng không thấy ai, bèn quay gót, đi vào trong phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc ở nhiên đang khép hờ, bước vào nhìn thì thấy một người đàn ông gầy gò, đang ngồi trên sofa bên bàn trà, tuy mặt mũi không thuộc dạng đẹp tuấn tú nhưng góc cạnh rõ ràng sắc bén, trông hết sức nam tính.

Người đàn ông ngẩng đầu tựa trên sofa, tay cầm ly rượu đã vơi nửa, dưới đáy ly vẫn còn một viên thuốc vẫn chưa tan hẳn, thành phần thuốc dần tan vào chất lỏng, tỏa ra màu xanh nhạt.

Khang Vũ Hình nhìn sang lọ thuốc Rohypnol đang mở, đi đến ngồi cạnh người đàn ông, cuộn hai chân lên sofa, dựa sát vào y, hỏi khẽ: “Lại lo lắng nữa à?”

Người đàn ông nuốt ực, dường như vừa ậm ừ trong họng.

Khang Vũ Hình cầm ly rượu của y ra nơi khác, đổ số còn lại vào chậu hoa, quay lại nói: “Chỉ cần nửa viên là đủ để anh ngủ đến sáng hôm sau rồi, thuốc này có độc tính rất hại cho gan thận, mai mốt uống ít thôi.”

Thứ thuốc Rohypnol này có tên khoa học là Flunitrazepam, thuộc loại thuốc an thần loại hai trong nước.

Ở các nơi như quán bar, quán karaoke, các phần tử tội phạm thường dùng nó trộn lẫn vào trong rượu để lừa người khác uống vào, thuốc không màu không mùi, không dễ phát hiện ra, rất nhiều người nghiện thứ thuốc này ban đầu đều là vì một ly nước màu xanh nhạt như thế này.

Hơn nữa tác dụng độc chất của Rohypnol là gấp 7.5 lần Morphin, dẫn đến các rủi ro về rối loạn thần kinh, ngê đờ não, sốc, là 1000x ma túy đời đầu, người bình thường nếu dung nạp vào sẽ không ngủ say như chết nhưng nếu chống chịu được hai tiếng đồng hồ buồn ngủ ban đầu, tiếp đến, cơ thể sẽ xuất hiện trải nghiệm ảo giác hơn bao giờ hết, tan trong rượu sẽ lại càng mơ màng, hưng phấn hơn, cứ như người say rượu.

Người đàn ông không trả lời Khang Vũ Hình một hồi lâu, thuốc đã dần ngấm, lồng ngực phập phồng, mặt bắt đầu ửng đỏ, khóe miệng còn nhoẻn cười hờ hững.

Khang Vũ Hình tựa tới, nói khẽ bên tai y: “Hôm nay có chuyện này thú vị lắm, anh có muốn biết không?”

“Nói đi.” Người đàn ông vẫn nhắm mắt.

“Hôm nay em hẹn luật sư ra nói chuyện, lúc bước ra, nhìn thấy một cô gái đang dắt theo một con chó chăn cừu Đức, đứng ngay trước xe em. À, con chó đó là chó nghiệp vụ, cứ nhìn vào xe em mà sủa miết, không chịu đi.”

Chó nghiệp vụ?

Người đàn ông chậm chậm nheo mắt, nhìn người phụ nữ: “Em giấu hàng trên xe à?”

“Sao mà vậy được, em chưa giấu hàng trên xe mình bao giờ, anh biết mà.” Khang Vũ Hình khẽ cười, ánh mắt mụ mị: “Điều thú vị là luật sư em mời còn quen cô gái đó, em cũng trùng hợp có chút ấn tượng với cô ta, cô ta họ Tiết, là em gái một người bạn cũ của em, hình như hiện giờ cũng đang làm việc trong thể chế nội bộ công an. Anh xem, mối duyên này thú vị nhỉ?”

Họ Tiết...

Người đàn ông thoáng khựng lại, ánh mắt cũng bỗng chốc hơi thay đổi nhưng lại nhanh chóng trở lại bình thường.

Y nhắm lại mắt, ngả đầu trên sofa, để mặc ảo giác đang dần lấp đầy, nói với Khang Vũ Hình: “Là công an vậy thì mai mốt bớt tiếp xúc lại đi.”

Khang Vũ Hình: “Em biết rồi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Không bao lâu sau, người đàn ông lại chìm vào bóng tối, ngủ rất say.

Trong giấc mơ, y dường như lại quay về cái đêm sau mưa ấy, mùi nước mưa và hương thoang thoang của cỏ thơm lan trong không khí, hơi ẩm ướt, cũng hơi man mát.

Y và Tiết Bồng cùng nhau đi trên con phố, nghe thấy tiếng xe cộ lái nhanh qua, bánh xe sượt qua mặt đường nhựa ẩm ướt, gần đó còn có tiếng nhạc quảng trường.

Lúc qua một ngõ hẹp, Tiết Bồng dừng bước nói với y: “Em đi bên này, mai gặp nhé.”

Y thờ dãi, gọi cô: “Cho anh hai phút được không, anh có chuyện muốn nói.”

Tiết Bồng bất ngờ quay lại, vừa ngược mắt nhìn y, đang định hỏi: “Anh muốn nói gì?” thì dường như đã đột nhiên hiểu ra.

Cô hơi sửng người, hình như hoàn toàn chưa từng nghĩ đến giây phút này nhưng trong bóng đêm, dưới ánh đèn đường, ánh mắt của cô lại long lanh sáng tỏ lạ thường.

Cả hai đã đứng yên, giọng nói trở nên hết sức rõ ràng trong màn đêm: “Tiết Bồng, anh rất thích em, mong em có thể làm bạn gái anh!”

Người đàn ông bỗng chốc choàng tỉnh từ trong giấc mộng, cả người toát mồ hôi.

Y vẫn đang ở trong phòng làm việc nhưng đã nằm trên sofa, trên người còn có đắp một lớp chăn mỏng.

Xung quanh tối đen, người đàn ông giơ tay bắt lấy, mò mẫm được điện thoại trên bàn trà, y bật mở, giờ đã là nửa đêm.

Người đàn ông lấy lại tinh thần, cả người đều rất mệt mỏi, vẫn còn rất buồn ngủ, như sắp ngã ra tới nơi.

Một tay y nắm lấy lưng ghế sofa, gắng gượng ngồi dậy từ sofa, một bên chân dài hơi co lại, phần dưới đầu gối chân bên kia thiếu mất một khúc.

Nửa bên khúc chân giả kia bây giờ đang nằm trên bàn trà.

Người đàn ông không cầm lấy chân giả, chỉ tựa ra sofa, khẽ nheo mắt, định thần lại trong bóng đêm.

Cho đến giờ phút này, y mới dần ghép lại từng lời nói của Khang Vũ Hinh.

Chó chăn cừu Đức, cô gái họ Tiết.

Trong đầu y cũng xuất hiện dáng vẻ lúc nhỏ của Barno, vừa lạnh lợi vừa hiếu động nhưng tính cách rất êm dịu, rất thích đến gần y.

Tiết Bồng cũng luôn rất thích Barno, còn thường hay nói đợi đến lúc Barno giải ngũ, cô sẽ mang nó về nhà nuôi như con trai.

Tính ra thì chắc là năm nay đấy.

Lục Nghiễm thức dậy thì trời đã sáng.

Bác sĩ tới kiểm tra phòng bệnh buổi sáng, cũng đã kiểm tra tình trạng của anh, xác nhận không có gì to tát, có thể xuất viện về nhà dưỡng thương, dặn dò thêm mấy câu tránh để vết thương nhiễm trùng và sinh hoạt cẩn thận.

Lục Nghiễm dạ vâng từng lời, cũng không thông báo cho người nhà biết chuyện, chỉ gửi tin nhắn cho Hứa Trăn, bảo anh ta mang tới mấy bộ đồ.

Cả đêm nay, Lục Nghiễm ngủ không yên giấc được, trong đầu hỗn loạn trộn lẫn rất nhiều thông tin phức tạp, ví dụ như sát thủ tấn công anh tối hôm trước, ví dụ như hung thủ đứng sau sai khiến, lại ví dụ như những lời anh suýt nói với Tiết Bồng lúc tối qua trong phòng bệnh...

Tuy là cuối cùng anh chẳng nói gì cả nhưng trong giấc mơ, cảnh tượng ấy cứ lặp đi lặp lại vô số lần.

“Anh” trong giấc mơ nói với Tiết Bồng rằng mong cô có thể đón anh ra viện, sau đó cùng anh về Cục thành phố lấy lời khai rồi cùng đón Barno về nhà.

Tiếp đó, họ cùng về nơi anh ở, anh thấy thời cơ đã đến, bèn nói với Tiết Bồng: “Anh thích em.”

Thế nhưng trong giấc mơ, Chung Lệ lại đột nhiên xuất hiện.

Chung Lệ hào hứng nói với anh: “Bồng đồng ý với tớ rồi!”

“Người anh em, xin lỗi nhé...”

“Xin lỗi, tớ hơi đắc ý quên mất giữ kiềm chế nhưng mà tớ thật sự vui lắm!”

Lạc lõng, lạc lõng hơn bao giờ hết.

Dù là trong giấc mơ, Lục Nghiễm cũng vẫn cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngày Chung Lệ tỏ tình thành công là ngày y vui vẻ nhất, cũng là ngày Lục Nghiễm thấy tồi tệ nhất trong chín năm qua.

Anh chưa bao giờ thất bại, bất lực tới vậy, không ngừng tự nhủ với lòng, nếu anh nói với Tiết Bồng trước thì tình hình có thay đổi không?

Thế nhưng dù anh có đặt ra bao nhiêu giả thiết, anh đều không cách nào lừa dối được mình.

Trong mắt của Tiết Bồng, Chung Lệ mạnh hơn anh rất nhiều, tính cách cũng tươi vui, nói chuyện lúc nào cũng chọc cô cười được.

Anh thì ngược lại, ăn nói hơi vụng về, thường xuyên nói chuyện khiến Tiết Bồng phải trợn mắt, sau đó lại đáp trả lại.

Đã chín năm trôi qua, không có chút tiến triển nào, anh thật sự rất thất bại.

Lục Nghiễm đang rất chú tâm suy nghĩ, cho đến khi cửa phòng bệnh được đẩy ra, khiến anh giật mình.

Ngước mắt nhìn lên thì người đến không phải Hứa Trăn mà là Tiết Bồng.

Lục Nghiễm ngỡ ngàng, vô thức hỏi: “Sao em lại đến đây?”

Tiết Bồng nói: “Hứa Trăn tặng ca trong Cục thành phố, lúc tôi tới lấy lời khai thì gặp phải anh ấy, tôi mới tới thay luôn. Sẵn hôm qua tôi có lấy chìa khoá dự phòng của anh, tới nhà anh lấy bộ đồ trước, chứ không sao anh xuất viện?”

Tiết Bồng vừa nói vừa chìa túi đồ sang.

Lục Nghiễm đón lấy, hơi chút ngượng nghịu: “À, cảm ơn.”

Tiết Bồng liếc mắt nhìn anh: “Anh thay đồ ra trước đi, tôi đi làm thủ tục xuất viện cho anh.”

“Ừ.”

Đến lúc Tiết Bồng rời đi, Lục Nghiễm nhanh chóng thay quần áo rồi lại dọn dẹp sơ lại phòng bệnh.

Điện thoại đang đặt trên tủ đầu giường, anh vừa mới cầm lấy định bỏ vào túi thì đột nhiên có điện thoại gọi tới.

Lục Nghiễm nhắc máy: “Alô.”

Một giọng nữ trong trẻo êm tai truyền tới qua điện thoại: “Chú ơi, giấy tờ của tôi đâu, chú trả tôi được chưa, mai là thứ Hai rồi, giáo viên kiểm tra đấy!”

Chú? Giấy tờ?

Lúc này Lục Nghiễm mới nhớ tới hôm qua mình đã giữ giấy căn cước và thẻ học sinh của một cô bé tên Tôn Cần, sau đó lúc Mạnh Nghiêu Viễn tới phòng bệnh lấy quần áo của anh, anh đã đưa chung

luôn, còn nhắc nhớ là phải kiểm tra thông tin vân tay trên mớ giấy tờ và gói “tem giấy” đó trước.

Lúc này chắc chắn đồ vẫn còn ở trong khoa kiểm nghiệm dấu vết của Cục thành phố.

Lục Nghiễm cân nhắc một lát rồi nói: “Bây giờ tôi đang ở trong bệnh viện, thế này đi, cô tới đây trước, tôi đưa cô đi lấy giấy tờ.”

“Ấy? Sao chú vào bệnh viện vậy?”

“Đợi cô tới rồi nói.”

“Ờ.”

Điện thoại cúp chưa được bao lâu, Tiết Bồng đã về lại, còn cầm theo thuốc trong tay.

Thấy Lục Nghiễm đã sắp xếp xong xuôi, Tiết Bồng hỏi: “Vết thương sao rồi?”

Lục Nghiễm khựng lại, không trả lời ngay, con người đen hun hút nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, giấc mơ đêm qua lại hiện ra lần nữa.

Cũng không biết vì sao mà những hòn đá ngáng đường như nổi do dự trước kia hay mối ngập ngừng sau này đã bị một thứ mang tên “thôi thúc” nuốt lấy vào giờ phút này.

Cứ như ác quỷ đang nhen nhóm trong lòng, hối thúc anh nhanh chóng, dứt khoát phá đi giới hạn.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm bỗng loạn nhịp, vành tai cũng hơi nóng lên.

Tiết Bồng lại không hiểu chuyện gì xảy ra: “Đang hỏi anh đấy.”

Lục Nghiễm âm ừ, nói nhanh: “Vết thương không bị viêm hay nhiễm trùng, chỉ cần uống thuốc bôi thuốc theo lời bác sĩ là sẽ khỏi nhanh thôi.”

Tiết Bồng lại nhìn anh đầy lạ lẫm, gật đầu: “Vậy thì đi thôi, tôi lái xe tới đây.”

Chỉ là lúc Tiết Bồng vừa quay người, khuỷu tay đột nhiên bị tóm mạnh lấy.

Cùng lúc đó, giọng nói trầm ấm của Lục Nghiễm cũng phát ra từ phía sau: “Đợi chút đã, cho anh mấy phút được không, anh có chuyện này muốn nói rõ với em.”

Tiết Bồng chững lại, bất ngờ quay đầu, trong đầu xuất hiện cảnh tượng tương tự, cũng vì thế mà phản ứng chậm đi mấy giây.

Cả hai cùng im lặng.

Tiết Bồng mấp máy môi nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lục Nghiễm, cô nhìn vào đôi mắt chân thành nghiêm chỉnh kia, tim không khỏi đập nhanh hơn, bỗng chốc hiểu ra tất cả.

Cũng vì hiểu vậy nên suy nghĩ của Tiết Bồng càng rối loạn hơn, quên cả rút tay ra, cứ bị Lục Nghiễm nắm lấy như thế.

Lục Nghiễm không nắm mạnh nhưng lòng bàn tay rất ấm, xuyên qua lớp vải mỏng ở cổ tay áo, nhanh chóng lan tới da cô.

Giọng nói của Lục Nghiễm cũng rất thấp, nói chuyện chậm rãi, vừa nói vừa quan sát phản ứng của cô.

“Thật ra anh đã muốn nói với em những lời này lâu rồi nhưng lần nào cũng đều bị chuyện khác làm gián đoạn... Lần trước đáng lẽ là vào một năm trước, anh rất muốn nói với em, anh muốn nói là anh luôn thích em, không phải kiểu thích giữa đồng nghiệp hay bạn bè mà là

với tư cách một người con trai thích một người con gái.”

Sau đó, đầu óc Tiết Bồng trống không, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Lục Nghiễm.

Cô có hơi hoảng loạn, cũng có chút bất ngờ nhưng giữa nhiều chuyện liên tiếp ập tới, cô lại cảm thấy dường như không có gì đáng phải ngạc nhiên lắm, mọi cảm giác hoà lẫn vào nhau, bỗng chốc dây dưa không rõ ràng, không gỡ ra được.

“Hồi cấp Ba, anh cực kỳ có cảm tình với em nhưng anh không biết cảm giác đó gọi là gì, đến lúc lên đại học anh mới biết đó là cảm giác khi anh muốn tạo dựng nên một mối quan hệ với em, cả đời không đứt đoạn. Thế nhưng anh biết em vẫn luôn đặt hết tinh thần vào vụ án của chị em, em ra sức học tập, không có thời gian suy nghĩ tới chuyện của mình, những nam sinh khác trong trường theo đuổi em cũng đều bị em từ chối cả.”

Nghe đến đây, suy nghĩ của Tiết Bồng bị Lục Nghiễm kéo vòng về thời đại học.

Đúng vậy, lúc đó trong mắt cô chỉ có sách giáo khoa và bài giảng, nói làm gì mà bạn khác giới, đến bạn cùng giới cũng không có thời gian để làm quen, gắn kết.

Cô đã quen tới lui một mình, chỉ lo vùi đầu vào kiến thức chuyên môn, lại cũng rất ương bướng, thế nhưng vì tính cách như thế này lại càng khiến nhiều đàn anh, đàn chị có ấn tượng rất tốt về cô, thường cùng thảo luận nhóm nhỏ về chuyên môn với cô.

Còn với những nam sinh cùng khoá, dù là người bày tỏ thiện cảm với cô hay là người tỏ tình với cô, cô đều trả lời cùng một câu: “Bây giờ tôi chưa muốn hẹn hò, cũng không có thời gian làm quen với những chuyện đấy.”

Có mấy lần Lục Nghiễm còn bắt gặp tại trận.

Lục Nghiễm còn hỏi cô: “Em thật sự nghĩ vậy hay là chỉ không thích mình cậu ta?”

Tiết Bồng nói: “Tôi nghĩ vậy thật mà, với ai cũng vậy thôi.”

Lục Nghiễm: “Ồ.”

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng chốc choàng tỉnh khỏi “quá khứ”, nhanh chóng ngắt lời Lục Nghiễm: “Lúc đó quả thật là tôi không có nghĩ đến chuyện của mình.”

Giọng cô có hơi sượng.

Lục Nghiễm nói: “Anh hiểu, vì thế lúc đó anh không thể hiện ra gì cả, lúc nào cũng cứ đợi... nhưng mà sau đó, Chung Lệ đã xuất hiện.”

Chung Lệ...

Nghe thấy cái tên này, Tiết Bồng vô thức tránh mặt đi.

Lục Nghiễm nhìn thấy hết tất cả biểu cảm của cô, bàn tay đang nắm lấy Tiết Bồng vô thức siết chặt hơn, trong lòng loé lên linh cảm không tốt, thế nhưng anh không chùn bước.

“Trước lần cuối cùng bọn anh đi làm nhiệm vụ, tối hôm đó ở nhà anh, Chung Lệ nói với anh là cậu ấy muốn tỏ tình với em. Hôm đó tâm trạng anh rất rối ren, cả đêm cũng không ngủ được, cứ mãi đợi tin tức của Chung Lệ. Anh nghĩ nếu cậu ấy thất bại thì anh sẽ lập tức đi tìm em, thế nhưng...”

Tiết Bồng nhắm mắt, thờ dãi, nói thay Lục Nghiễm: “Thế nhưng tôi đồng ý với Chung Lệ rồi.”

Trong lúc nói, cô cũng nhìn sang Lục Nghiễm.

“Anh biết điều đó. Đó cũng là lý do một năm nay anh không biết đối mặt với em thế nào.” Lục Nghiễm cup mắt, giọng nói càng lúc càng thấp: “Chung Lệ đến giờ vẫn không rõ tung tích, anh đã đồng ý cạnh tranh công bằng, vậy mà vẫn thọc gậy bánh xe sau lưng...”

Nói đến đây, cả căn phòng lại chìm vào yên lặng.

Cho đến khi Tiết Bồng lên tiếng: “Anh cũng không cần phải nói mình như thế. Đây là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, Chung Lệ là Chung Lệ, anh là anh.”

“Anh biết, chỉ là anh cứ vướng mắc trong lòng.” Lục Nghiễm cười tự giễu: “Nhưng mà sau chuyện tối qua, anh chỉ sợ nếu lần này còn không nói, sau này không biết chừng nào mới có thể nói được nữa... Anh không biết đoán tâm lý phụ nữ, cũng không biết em đang nghĩ gì, anh chỉ biết tấm lòng anh những năm nay chưa bao giờ thay đổi, anh thật sự rất thích em, từ trước đến giờ.”

Đến nước này rồi, nếu bảo không có chút động lòng, không có chút rung động nào thì chắc chắn là không thể.

Hơi thở của Tiết Bồng dần loạn nhịp, tim cũng đập nhanh hơn, cô nhìn vào mắt Lục Nghiễm, một góc lòng được lấp đầy, rất cảm động, mũi cũng cay cay theo.

Cô từng nghĩ rằng ngoài người nhà ra, trên đời này sẽ không có ai thật sự yêu cô, quan tâm cô.

Tính cách cô lạnh lùng lại hời hợt, không dễ mở lòng với người khác, càng không phải người giỏi xử lý các mối quan hệ.

Thế nhưng Lục Nghiễm lại nói rằng trước giờ anh luôn rất thích cô.

Anh đứng thẳng lưng, ánh mắt chân thành mà cháy bỏng, đối phó với kẻ thù dũng mãnh vô địch, đối mặt với vụ án thì cẩn thận kỹ càng, thế nhưng trước mặt cô, anh lại thường “mắc sai lầm”, nói năng lỡ

lời, hành động lóng ngóng, tay chân vụng về, lại còn thiếu suy nghĩ.

E rằng sẽ chẳng có cô gái nào lại từ chối một chàng trai như thế, cũng không nhẫn tâm từ chối.

Hơn nữa vào tối qua, khi Tiết Bồng về nhà, nằm trên giường trần trọc trở mình, đôi lúc trong đầu cô lại xuất hiện cảnh tượng Lục Nghiễm nằm trên đất.

Lúc ấy cô thật sự rất lo, thật sự sợ rằng anh cứ thế mà đi.

Đến lúc Hứa Trăn bảo rằng “Chắc không có gì đáng lo đâu”, cô mới dần nhẹ nhõm được một chút.

Trong giấc mơ đêm qua, cô còn mơ thấy cảnh tượng tương tự, mơ thấy Lục Nghiễm bị tai nạn, nằm trên vũng máu, không còn mạch đập với cả nhịp tim, cả người lạnh như băng...

Cô lập tức choàng tỉnh, tim đập “thình thịch” rất nhanh.

Giống như sau khi Chung Lệ gặp chuyện, cô cũng từng mơ thấy cảnh y bị người khác hại chết.

Bây giờ, chuyện tương tự lại xảy ra.

Cô không khỏi tự hỏi mình, nỗi lo lắng này, nỗi sợ hãi này, cảm giác nóng hết ruột gan này có phải có nghĩa là trong lòng cô có người này hay không, có phải cô đã thích người đàn ông này từ khi nào không biết không?

Thế nhưng sau khi rửa mặt xong rồi quay lại giường, ngồi yên lặng tựa bên đầu giường trong màn đêm, nhịp tim của cô lại dần trở lại bình thường, hơi thở cũng đã ổn định, suy nghĩ trong đầu cũng rõ ràng hơn.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng thở dài, đột nhiên hỏi: “Lục Nghiễm, anh có

còn nhớ lúc đi học, mình đã từng học về “Hiệu ứng lẫn lộn kích thích” không?”

Lục Nghiễm sửng ngời, mặt mày môi, muốn nói nhưng không sao nói được.

Tất nhiên là anh nhớ, thế nhưng có nhớ hay không không quan trọng, quan trọng là nội dung của hiệu ứng đó...

Lòng anh bỗng chốc nguội đi một nửa, bàn tay đang nắm lấy Tiết Bồng cũng dần chùng xuống.

Tiết Bồng nói: “Nếu một người đi qua cây cầu treo, ngẩng mặt lên nhìn thấy một người khác giới, anh ta sẽ có một cảm giác bồn chồn lo sợ, phản ứng tim đập nhanh ấy thành rung động. Đó là lý do vì sao dù là anh hùng cứu mỹ nhân hay là người đẹp cứu anh hùng thì sau đó cũng đều dễ nảy sinh tình cảm. Thế nhưng trên thực tế, đó đều chỉ là nhận thức sai.”

“Tối qua anh gặp chuyện, tôi rất lo, tâm trạng cũng hồi hộp, có một khoảng tôi còn nghĩ đó là một tình cảm đặc biệt nào đó giữa anh và tôi nhưng sau đó tôi đã nghĩ lại kỹ càng, đó chỉ là hiệu ứng lẫn lộn kích thích thôi... thứ tâm lý tạm thời này sớm muộn cũng sẽ biến mất.”

Đối với Tiết Bồng, việc nói ra những lời này là vô cùng khó khăn, thế nhưng cô biết bây giờ không nói, sau này chỉ e dẫn đến hiểu lầm to lớn hơn.

Chính bởi vì quan tâm nên mới sợ làm tổn thương người kia, mà cách giảm thiểu tổn thương xuống mức thấp nhất chính là nói rõ vấn đề.

“Tôi với anh rất ăn ý với nhau, dù là trong công việc hay cuộc sống. Chúng ta đã quen biết rất nhiều năm, hiểu rõ sở thích, điều kiêng kỵ của nhau, nếu ở bên nhau chắc sẽ không xung đột gì nhiều, sẽ rất ổn

định. Hơn nữa tôi biết là chuyện gì anh cũng sẽ nhường tôi. Nhưng mà Lục Nghiễm, tôi nghĩ có không phải là tình cảm giữa nam với nữ đâu.”

“Anh có từng nghĩ tới nếu chúng ta thật sự quen nhau thì cuộc sống sẽ như thế nào chưa? Anh và tôi quá giống nhau ở nhiều điểm, lý trí như nhau, cuồng công việc như nhau, đều không có sở thích riêng gì, có hơi nhàm chán. Nếu chỉ là bạn, tất cả mọi thứ đều sẽ rất chan hoà, sẽ không gây gổ cãi vã. Thế nhưng nếu là người yêu, chỉ sợ cuộc sống sẽ như một vùng nước chết, đến lúc đó cả hai ta sẽ đều sượng sùng... Đến lúc chia tay, có còn làm bạn nữa được không?”

“Tôi thật sự, thật sự rất trân trọng người bạn như anh, tôi không muốn mất anh, hơn nữa tôi rất chắc chắn rằng dù có ai dùng bất cứ thứ gì để đổi lại sự ăn ý và tình cảm giữa tôi và anh, tôi sẽ đều không đồng ý.”

Lời nói của Tiết Bồng vừa là lời khẳng định cho anh, cũng là lời phủ định với anh.

Lúc nóng lúc lạnh.

Từ đầu tới cuối, Lục Nghiễm không hề cắt lời Tiết Bồng, anh chỉ đứng thẳng người ở đó, trông sang dáng vẻ của Tiết Bồng, nhìn ngắm từng biểu cảm trên mặt cô, nhìn hết nơi sâu tận đáy mắt cô.

Đến khi ánh sáng trong mắt anh từ từ bị dập tắt, hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Từng chữ đều như đang kết án, Lục Nghiễm hoàn toàn không nghe thấy những gì Tiết Bồng nói sau đó, đầu óc anh trống rỗng, lòng không chỉ ngọt ngào mà còn rất đau, đau như bị rạch từng nhát, mà lại còn bất lực.

Một năm trước có Chung Lệ, họ cạnh tranh công bằng, anh cạnh tranh không lại, thua mất rồi.

Một năm sau không có Chung Lệ, giữa anh và Tiết Bồng chẳng có trở ngại gì, ngược lại còn rất ăn ý, thế nhưng anh vẫn thất bại...

Có lẽ vấn đề thật sự ở anh.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cup mắt, hoàn toàn không nghĩ gì được nữa.

Chương 66

Phòng bệnh lại lần nữa trở nên im lặng, lần này bầu không khí không chỉ gượng gạo mà còn ngột ngạt.

Lục Nghiễm cúi đầu cụp mắt đứng đó, cũng không biết đang nghĩ gì.

Tiết Bồng cũng không lên tiếng, cô cũng đứng yên tại chỗ nhìn anh.

Thật ra trong lòng cô cũng hơi khó chịu, thậm chí còn có chút bức bối, cứ như đã vô tình làm tổn thương anh vậy.

Thế nhưng dù có chọn lựa thế nào thì chuyện này cũng chắc chắn sẽ gây tổn thương.

Ngay lúc này, thậm chí cô còn nghĩ là Lục Nghiễm sẽ hỏi cô vì sao lại đồng ý với Chung Lệ, vì sao không thể nhận lời anh, nếu cô đã thoát khỏi ám ảnh chuyện của Chung Lệ rồi, sao lại không thể cho nhau một cơ hội?

Nhưng Lục Nghiễm không hỏi.

Có lẽ Lục Nghiễm cũng hiểu, cuộc sống của cô như một đầm nước chết, bị quá khứ níu giữ, đã lên kế hoạch tha vãn hết cho từng chuyện trong tương lai, sớm đã xếp chuyện tình cảm “lãng phí thời gian” vào cuối danh sách.

Cô vẫn luôn rất thờ ơ với chuyện này, cũng như câu ngạn ngữ người ta hay nói, thứ gì đến thì sẽ đến, thứ gì không đến được thì không nên gượng ép.

Mà ông trời cũng rất thích trêu đùa con người, thứ ta càng gượng ép muốn có thì lại càng không có được.

Nếu tính cách của Chung Lệ không thường xuyên làm cô vui vẻ, đổi lại là người khác e là cô cũng sẽ không thân thiết hơn.

Ngược lại thì Lục Nghiễm rất ngọt ngào, nếu không phải vì cái chết của Tiết Dịch, họ hoàn toàn không thể thành bạn bè, lại còn làm bạn với nhau chín năm, đây thật sự là kỳ tích.

Cứ như thế một lúc lâu, hai người cứ như hai cây cột, không ai nhúc nhích gì.

Cho đến khi Lục Nghiễm đã dường như hiểu ra, lên tiếng phá tan sự im lặng trước: “Anh hiểu ý em, anh không gượng ép, chúng ta làm bạn thôi cũng rất tốt, như trước kia vậy.”

Tiết Bồng sững sờ, bất ngờ nhìn vào mắt anh.

Bỗng chốc trong lòng đan xen đủ cảm xúc, cũng không rõ là cảm xúc nào nhiều hơn.

Tiếp đó, cô lại nhìn thấy Lục Nghiễm nhoèn miệng cười nhẹ: “Nhưng mà con người anh khá là cố chấp, em cũng biết đấy, tính anh không như thế thì anh cũng không đi được tới ngày hôm nay, anh điều tra án phải lần tận gốc rễ, không rõ hết đầu đuôi ngọn nguồn là sẽ không thôi, trong cuộc sống cũng vậy. Anh nghĩ chắc là trong thời gian ngắn cũng không dẹp mòng được đâu, dù sao cũng đã như thế chín năm rồi. Nhưng mà anh bày tỏ những chuyện này không phải là để tạo áp lực cho em, anh mà nói anh bỏ cuộc thì chắc em cũng không tin.”

Tiết Bồng khẽ thở dài rồi lại cười khổ, không biết nên nói gì.

Lục Nghiễm lại nói: “Vậy về Cục Cảnh sát trước đã.”

Tiết Bồng: “Ừ.”

Hai người không hẹn mà cùng quay người, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

Thế nhưng vào lúc này, ngoài phòng bệnh có tiếng gõ cửa không chút khách sao, sau đó cửa phòng lại bị đẩy ra.

“Chú ơi? Chú có đó không vậy?”

Là giọng của một cô bé.

Tiết Bồng sửng lại, cứ nghĩ là tìm nhầm người rồi.

Lục Nghiễm cũng hơi bất ngờ, lúc này mới vô thức nhớ lại là anh đã bảo Tôn Cần tới.

Tôn Cần đã bước vào trong phòng, nhìn thấy Lục Nghiễm thì nhoẻn miệng cười trước, cũng không để ý còn có người khác ở đây, đi thẳng về phía Lục Nghiễm.

Tôn Cần vừa bước tới đã tỏ ra thân thiết, kéo cánh tay Lục Nghiễm: “Chú ơi, tôi tới rồi này! Chú nhập viện thật hả? Chú sao vậy? Hôm qua còn yên ổn mà... Ấy, sao mặt chú bị thương vậy, lợt xuống mương hả? Nhưng mà còn đẹp trai chán...”

“...” Lục Nghiễm lập tức đổi mặt, nhăn nhó rút cánh tay ra, liếc mắt nhìn Tôn Cần mặt mày mồm miệng nói: “Bữa nay coi còn ra gì được chút.”

Tôn Cần cười hi hi: “Tôi không trang điểm đẹp lắm đúng không, ngây thơ lắm chứ gì?”

Chỉ là vừa nói xong, Tôn Cần lại nhìn sang Tiết Bồng với mặt như đang xem kịch ở bên cạnh.

Tôn Cần chớp mắt, nhìn Tiết Bồng hết sức bất lịch sự: “Chị gái này là ai vậy?”

Tiết Bồng khẽ nhượng mảy, liếc xéo Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm ho khẽ nói: “Hôm qua gặp trong quán bar Năng Gắt ấy, anh bắt tận tay con bé đang phân phát hàng, với lại nó chuyển lời cho anh, bảo anh đến công trường trấn nhò Đàm Xuyên.”

Ồ?

Nghe thấy thế, Tiết Bồng lại nhìn sang Tôn Cần lần nữa, ánh mắt hơi thay đổi.

“Cô bé bao nhiêu tuổi thế?” Tiết Bồng hỏi.

Tôn Cần trả lời không được vui cho lắm: “Tóm lại là lớn lắm.”

Lục Nghiễm: “Mười sáu.”

“Ồ.” Tiết Bồng nói: “Tuy vẫn là vị thành niên nhưng tuổi này dù phân phát hàng cũng đủ chịu trách nhiệm hình sự rồi. Nhưng mà vẫn còn cơ hội sửa chữa.”

“Xí, chị là ai vậy, chưa gì đã dạy đời người khác!”

Tôn Cần trừng mắt với Tiết Bồng, quay sang Lục Nghiễm: “Chú gọi tôi tới đây là để tôi nghe mấy chuyện này đấy hả? Giấy tờ tôi đâu?”

Năm phút sau, ba người đi từ phòng bệnh ra bãi đậu xe.

Dọc đường, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều không nói với nhau tiếng nào, Tiết Bồng đi phía trước dẫn đường, Lục Nghiễm bị Tôn Cần bám lấy đằng sau.

Lục Nghiễm cũng không cản Tôn Cần, rất mực “thuận theo”, lúc đi

đến trước xe Tiết Bồng, anh mở ghế băng sau, ra hiệu cho Tôn Cần ngồi vào.

Tôn Cần cũng không hỏi nhiều mà ngồi vào, nhìn tới nhìn lui rồi còn hỏi: “Chúng ta đi đâu đây? Tôi đói rồi, tối qua chú vứt mất tóc giả của tôi, bây giờ phải mời tôi ăn để đền bù đúng không?”

Lục Nghiễm cũng ngồi vào ghế sau, thờ ơ nói: “Cũng được, tôi biết có chỗ này cũng nhiều đồ ngon lắm.”

Tiết Bồng từ đầu tới cuối không nói tiếng nào, chỉ nửa cười nửa không ngồi vào ghế lái, thản nhiên khoá cửa xe lại, lái xe ra khỏi bệnh viện, chạy ra đường lớn.

Tôn Cần hí ha hí hửng suốt dọc đường, luyện thuyên không ngớt mồm.

Lục Nghiễm chả quan tâm gì mấy, chỉ trả lời đối phó kiểu “Ừm”, “Ừa”, “Vậy sao?”

Tiết Bồng nhìn qua kính chiếu hậu mấy lần, quan sát dáng vẻ và cách ăn mặc của Tôn Cần.

Tôn Cần hôm nay ăn mặc soạn sửa rất bình thường, giống với những cô gái mười mấy tuổi khác, tươi tắn ngời ngời, hết sức sáng sủa.

Tuy là cố nói chuyện cho ra vẻ người lớn nhưng biểu cảm và ánh mắt đều rất non nớt, không thể nào giấu được, càng giấu thì lại càng lộ rõ.

Mới có mười sáu tuổi, thật là một độ tuổi đẹp đẽ.

Tiết Bồng lại đụng phải ánh nhìn của Lục Nghiễm qua kính chiếu hậu, không cần phải nói gì nhiều, cả hai đều hiểu ý của nhau.

Rõ ràng là cô bé này còn không biết là sắp bị đưa đi đâu, nó thậm chí còn không biết Lục Nghiễm là ai.

Khà, thú vị đây.

Tiết Bồng bình thản nhìn đi nơi khác, quan sát đường đi, cho đến lúc dừng lại trước một cột đèn giao thông.

Tôn Cần đột nhiên hỏi: “Đúng rồi chú này, tôi còn chưa biết chú tên gì đấy?”

Lục Nghiễm nói: “Tôi họ Lục, lục trong đại lục.”

“Ồ, chú Lục. Vậy chị thì sao?” Tôn Cần lại quay sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng không quay đầu lại: “Tôi họ Tiết.”

Tôn Cần: “Tiết trong Tiết Bảo Thoa hả?”

“Ừm.”

“Vậy hai người là gì của nhau?”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng im lặng vài giây rồi lại không hện mà đồng thanh.

“Bạn bè.”

“Đồng nghiệp.”

Tôn Cần ngơ ngác trước rồi lại cười: “Ấy, hai người định nghĩa về nhau không khớp kìa, rốt cuộc là đồng nghiệp hay là bạn bè?”

Lục Nghiễm: “Cả hai.”

“Lạ thật, không khí giữa hai người dị hợm lắm, vừa bước vào phòng

bệnh tôi đã cảm thấy vậy rồi.” Tôn Cần bắt đầu tự biên tự diễn: “Hai người không phải là gì đó cay độc của nhau như là người yêu cũ chứ?”

“Không phải.”

“Không phải.”

Lần này lại cùng đồng thanh, đáp án cũng y hệt.

Tôn Cần cười híp mắt: “Hí hí, vậy tôi yên tâm rồi!”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm: “... ...”

Lại là một không gian yên tĩnh đến sượng sùng.

Người lên tiếng trước lần này lại là Tiết Bồng: “Em tên là gì?”

“Tôi ấy hả? Tôn Cần, cần trong rau cần ấy.”

“Em mới mười sáu tuổi, đang học cấp Ba à? Trường nào thế?”

“Trung học số mười sáu khu phía Bắc.”

Tiết Bồng bất ngờ nghiêng đầu: “Trùng hợp thế, bọn chị cũng tốt nghiệp Trung học số mười sáu khu phía Bắc đấy.”

Tôn Cần: “Hả? Không phải chứ? Thật không vậy? Vậy hai người là đàn anh, đàn chị của em rồi?”

Tiết Bồng nhếch miệng cười, thấy đèn xanh đã bật thì lại khởi động xe rồi hỏi: “Nói chuyện lâu vậy rồi, em có biết chú Lục đây làm nghề gì không?”

Tòa nhà Cục thành phố đã ở cách đó không xa, Tiết Bồng đạp ga, tăng tốc tiến về trước.

Tôn Cần nói ngay không phải nghĩ ngợi: “Cùng nghề với em chứ gì, nếu không sao mà hôm qua vừa nhìn đã biết được hàng của em, còn tịch thu nguyên cả gói nữa chứ!”

Ồ, còn cả vậy nữa hả?

Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm qua kính chiếu hậu lần nữa.

Lục Nghiễm thản nhiên ngồi đó, khoé môi khẽ nhếch lên, ánh mắt sâu lắng, dáng vẻ bí hiểm này cũng chỉ xuất hiện khi anh đối phó với phần tử phạm tội mà thôi.

Chỉ là anh dịu dàng hơn với Tôn Cần nhiều, thậm chí lại còn cười nữa.

Nghe thấy thiết lập của Tôn Cần dành cho mình, Lục Nghiễm nghiêng đầu hỏi: “Chỉ vì tôi biết được hàng của cô nên tôi là người cùng nghề hả?”

Tôn Cần: “Tất nhiên rồi, người bình thường đâu có nhìn ghê được vậy, với lại anh ra tay rất nhanh, con nhà nghề hả?”

Lục Nghiễm lại cup mắt cười: “Vậy cô có từng nghĩ là nếu không phải cùng nghề mà là đối thủ thì cũng có thể làm được vậy không?”

Tiết Bồng đã lái xe vào cổng tòa nhà Cục thành phố, nhanh chóng đến bãi đậu xe.

Tôn Cần nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Thật ra tôi cũng có nghĩ có khi nào chú là cảnh sát không. Nhưng mà tôi biết ngay là chú không phải.”

“Ồ, tại sao vậy, nói nghe xem?” Tiết Bồng vừa đậu xe vào chỗ vừa

hỏi.

Tôn Cần hết sức nghiêm túc “khoe khoang” trí thông minh: “Đầu tiên, nếu chú là cảnh sát thì hôm qua chú đã đưa em về Cục Cảnh sát rồi, mẹ em chắc chắn sẽ chạy tới mừng cho em một chập! Mấy người còn sẽ không cho tôi ngủ, thậm chí tôi xuyên đêm!”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Mấy thứ này là cô xem trên phim đấy hả?”

“Phim cũng có nói sai đâu!” Tôn Cần nói: “Tôi có bạn bị bắt vào đây rồi, nó nói đại khái là vậy đấy, thậm chí trong một mội, giày vò nó kinh khủng lắm!”

Tiết Bồng cũng cười, kéo phanh tay, tháo đai an toàn, quay người nhìn ra sau hỏi: “Còn gì nữa?”

Tôn Cần nhìn khuôn mặt mỉm cười của cô nói: “Còn nữa là... khí chất của chú Lục không giống.”

Tiết Bồng lại nhìn sang Lục Nghiễm: “Sao lại không giống?”

Lục Nghiễm cũng bất ngờ nhìn Tôn Cần.

Tôn Cần nói: “Chị, chị không biết đâu, tối qua chú Lục bảnh xiu luôn á! Chính xác là hoá thân của tổng tài bá đạo! Chú ấy tóm lấy em thế này này, một tay đặt trên cổ em, một tay bóp cổ tay em, em suýt ngã vào lòng chú tới nơi luôn rồi, chú còn nói bên tai em là: – Mò tới tận chỗ tôi để chào hàng, gan thật đấy, hửm?”

Tiết Bồng cuối cùng cũng nhin hết nổi, khẽ cười thành tiếng.

Lục Nghiễm thoáng ngượng ngùng, hắng giọng mấy tiếng, hết sức nghiêm túc sửa lưng Tôn Cần: “Câu trước là tôi nói nhưng mà không có cái tiếng “hửm” đó.”

Tôn Cần lại cứ tiếp như là không nghe thấy: “Còn nữa á, lúc sau chú ấy đưa em ra khỏi quán bar, ôm em cả dọc đường, còn thế này...”

Tôn Cần vừa nói vừa giơ hai tay: “Đẩy phắt em vào tường, ép em sát tường đấy! Xong rồi lại lục ba lô em, kiểm tra căn cước của em, đồng phục của em, còn vớt mất tóc giả của em, sau đó còn đi theo em cả đoạn đường, bảo đảm em về hướng nhà rồi mới quay lại quán bar...”

Tiết Bồng lại liếc xéo sang Lục Nghiễm, trong nỗi kinh ngạc còn có chút nhìn bằng con mắt khác, trong nỗi phức tạp còn đan xen chút khó mà tin được.

Lục Nghiễm: “... ..”

Cho đến lúc Tiết Bồng xuống xe, kéo cửa xe phía bên Tôn Cần nói: “Được rồi, xuống đi.”

Tôn Cần hí hửng bước xuống, vừa bước khỏi xe nhìn xung quanh, nụ cười trên mặt dần cứng lại, biến sắc thấy rõ.

Xung quanh toàn là xe cảnh sát, còn có cả cảnh sát mặc cảnh phục đi ngang qua.

Mấy chữ “Cục Cảnh sát thành phố Giang” được dựng cách đó không xa.

Tôn Cần thấp thỏm trong lòng, đầu óc lập tức trống không.

Lục Nghiễm đã bước tới, tóm lấy cánh tay cô ta, vừa đi về hướng toà Chi đội Hình sự vừa nói: “Đi thôi, đưa cô đi lấy giấy tờ.”

Mấy phút sau, Lục Nghiễm đưa Tôn Cần đến Chi đội Hình sự.

Hứa Trăn trong Chi đội biết rõ nhất tình hình tối qua, Lục Nghiễm thuật lại từ đầu tới cuối chuyện mình gặp Tôn Cần trong quán bar

như thế nào, phát hiện ra ma túy trên người cô ta như thế nào cùng với việc Tôn Cần chuyển lời cho anh rồi để Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng lấy lời khai cho cô ta.

Trong suốt một tiếng đó, Tôn Cần ban đầu không thể tin được, nghệt mặt ra, sau đó dần bình tĩnh lại rồi bắt đầu khóc lóc năn nỉ các anh, chị cảnh sát tha cho mình một lần, diễn đủ thứ tuồng, Lý Hiểu Mộng xem mà tấm tắc kinh ngạc.

Đến lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, Lý Hiểu Mộng mới nói: “Con nít bây giờ, đúng là quá trời quá đất!”

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng đến phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự để phác họa chân dung, thuật lại năm sáu mươi phần trăm dáng vẻ của sát thủ trong trí nhớ.

Thật ra khuôn mặt tên sát thủ trông khá phổ biến, thuộc kiểu nếu nhìn sơ qua trong đám đông sẽ không có chút ấn tượng nào, và lại một lúc là sẽ quên, chỉ có mỗi vết sẹo cho dao chém đi từ trán đến huyệt thái dương là khiến người ta khó mà quên được.

Đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh cũng đã đối chiếu với kho chân dung của cảnh sát, nhanh chóng tìm được nhân vật mục tiêu với mặt mũi có nét tương đồng cao, hơn nữa người này còn nằm trong danh sách đen, tên Lý Thành Kiệt, là tội phạm truy nã đã lẩn trốn ba năm, trước đây đã từng giết người.

Thế nhưng ba năm nay, ở các địa điểm như sân bay, ga xe lửa thành phố Giang đều không có ghi chép di chuyển của Lý Thành Kiệt, cũng có nghĩa là Lý Thành Kiệt vẫn luôn lẩn trốn ở thành phố Giang, hoặc là dùng những phương tiện giao thông khác.

Lục Nghiễm phòng kỹ thuật âm thanh hình ảnh, vừa nhớ lại chi tiết tối qua vừa đi về phía khoa kiểm nghiệm dấu vết, suy nghĩ rất nhập tâm.

Lúc đi đến cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết thì nghe thấy Mạnh Nghiêu

Viễn và Tiết Bồng đang tám chuyện với nhau.

Tiết Bồng vốn định về Cục thành phố làm mấy việc lặt vặt, đợi đến thứ Hai mới bắt đầu kiểm nghiệm số vật chứng tối qua Mạnh Nghiêu Viễn mang về nhưng bên Chi đội Hình sự lại gọi điện tới, bảo đang cần gấp giấy tờ của Tôn Cần, mong có thể thu thập chứng cứ kiểm nghiệm nhanh chóng, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu thu thập dấu vân tay trên giấy tờ.

Vì giấy tờ là mặt phẳng, cầm lên hoặc đặt xuống đều rất dễ để lại dấu vân tay tương đối hoàn chỉnh, hơn nữa dấu vân tay không dễ bị biến dạng.

Tất nhiên thì ngoài dấu vân tay ra, họ còn tìm được các dấu vết khác trên giấy tờ, ví dụ như bột LSD “tem giấy”, một số thành phần hoá học của mỹ phẩm, bao gồm cả dầu và cồn vân vân.

Đến lúc xử lý xong, Mạnh Nghiêu Viễn mới lải nhải: “Trung học số mười sáu khu phía Bắc hả? Trường bà mà đúng không?”

“Ừm.” Tiết Bồng lên tiếng, bỏ giấy tờ vào một túi nilon đặt ở một bên: “Nhưng mà không biết bây giờ thành ra thế nào rồi, tôi nhớ lúc tôi còn đi học, chưa nghe tới mấy chuyện học sinh nào như thế bao giờ, vừa bán dâm vừa phân phát ma túy.”

“Đâu có nói vậy được, có khi lúc bà đi học cũng có mà bà không biết ấy thôi.”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp: “Với tính cách của bà ấy, chắc là các mối quan hệ ở trường của bà khá là hẹp, bà lại không thích giao tiếp với người ta, quen tới lui một mình rồi, dù có chuyện tương tự xảy ra bà cũng không chú ý tới, với lại người ta cũng sẽ không nói với bà.”

Tiết Bồng nói: “Đúng rồi, đúng là không phải chuyện trong cuộc sống của tôi, tôi cũng không hiểu được, làm ra mấy chuyện thế này mà không cân nhắc tới hậu quả, muốn cái gì cơ chứ? Ban nãy trên

đường tới đây, tôi còn nói chuyện với con bé mấy câu, cũng không có thấy nó có vẻ gì là có nỗi khổ tâm riêng, hình như là tự nguyện, còn đem chuyện phân phát ma túy ra khoe khoang khoác lác nữa chứ.”

“Hời, để mua đồ hiệu chứ gì!” Mạnh Nghiêu Viễn chỉ vào cái ví đựng thẻ bảo: “Cái mẫu ví đựng thẻ này là của Dior đấy, cỡ nào cũng phải mấy nghìn tệ quá? Cái này còn mới chỉ là một cái ví đựng thẻ, chắc chắn cô ta còn mua nhiều thứ khác nữa.”

Tiết Bồng không nói tiếp, chỉ khẽ thờ dài, nhớ lại cuộc sống thời cấp Ba của mình, so với Tôn Cần, môi trường học tập của cô thời đó quả thật rất đơn giản.

Thật ra bất cứ trường nào cũng có những góc khuất, cũng sẽ có những chuyện bạo lực, dù điểm thi vào trường ban đầu của mọi người đều ngang ngang nhau thì sau một thời gian, khoảng cách giữa nhau cũng sẽ dần cách biệt, tính cách cũng sẽ thay đổi vào tuổi dậy thì, tạo nên mọi loại nhóm nhỏ.

Nhưng mà đúng như Mạnh Nghiêu Viễn nói, tính cách của cô khá là “độc”, cũng khá là “không quan tâm tới ai”, ngoài trường học, nhà, thư viện, cô rất ít khi đến những nơi khác.

Trong mắt các bạn, cô có tính cách lầm lì, khó gần, cũng không hay cười, có tiệc tùng gì sôi động cũng không ai gọi cô đi, vì thế cô càng không thể nào biết đến những chuyện như Tôn Cần có thể tiếp xúc với những thứ như thế này.

Nhưng mà cô cũng rất may mắn, vì những bạn có tính cách hướng nội kiểu như cô dù là nam hay nữ đều rất dễ bị các bạn khác tẩy chay và bắt nạt, cô không những chưa từng gặp tình cảnh đó bao giờ mà còn ngược lại hoàn toàn, dường như các bạn đều hơi sợ cô, cũng không biết tại sao, mà cô cũng không từng tìm hiểu.

Tiết Bồng thờ người một lúc, đến khi Mạnh Nghiêu Viễn lại bắt đầu

chủ đề mới.

“À đúng rồi, tôi có hai cái phốt, nghe không?”

Tiết Bồng còn không thèm ngước mắt lên, chỉ nói: “Không có hứng.”

Mạnh Nghiêu Viễn hí hửng: “Bà còn chưa nghe mà, sao biết không hứng? Có liên quan tới vụ án đấy.”

Tiết Bồng đã dọn dẹp đồ trên bàn, chuẩn bị về nhà sớm, vừa nghe thấy lại quay người sang, bán tín bán nghi nhìn y: “Vụ nào?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Một cái là phần sau của vụ nhà họ Cao, một cái là tình tiết bên trong của vụ người mẫu, nghe cái nào trước?”

Tiết Bồng hơi ngạc nhiên, ban đầu còn tưởng Mạnh Nghiêu Viễn lại sắp nói xàm nói đế, không ngờ lại nói đến công việc.

“Ồ, nói vụ người mẫu trước đi, tình tiết gì bên trong?”

Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu khoe khoang, tựa xéo vào mặt bàn nói: “Ba từ khoá: Cưỡng hiếp giết người liên hoàn, hành vi lệch lạc tình dục, thành phố Xuân.”

Tiết Bồng ngẩn người một lúc, nhanh chóng xâu chuỗi lại ba từ khoá, tức khắc nhận thấy điểm khác thường bên trong.

Cũng có nghĩa là người mẫu chết tại nhà riêng hoàn toàn không phải chuyện ngẫu nhiên mà còn có liên quan tới vụ án xảy ra ở thành phố Xuân, có thể là vụ án liên hoàn.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Sao, hoảng hồn chưa?”

Tiết Bồng gật gù rồi lại nhìn y: “Vụ vụ thăm sát nhà họ Cao thì sao?”

“À, bà đợi chút.” Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng lấy điện thoại ra,

lướt mấy tấm ảnh chia cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng đón lấy xem, nhận ra mấy bức ảnh đều được lưu trong một trang web của Mỹ.

Trang web này vừa có thể đăng bài, cũng có diễn đàn để mọi người cùng thảo luận, tất nhiên đa phần đều là tiếng Anh nhưng nội dung trong mấy bức ảnh này đều là tiếng Trung, hơn nữa Tiết Bồng cũng không lạ gì, nội dung nói về nhiều chi tiết trong vụ thảm sát nhà họ Cao, hết như bài đăng mấy hôm trước của Trương Tiêu.

Tiết Bồng dờ mắt, nhìn lên tên tác giả, “Silly talk” (Chuyện ngớ ngẩn).

Tiết Bồng yên lặng vài giây, trả điện thoại cho Mạnh Nghiêu Viễn: “Cái này thì chứng minh được gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Bà có biết trang mạng này hot cỡ nào không, bà có biết bao nhiêu người theo dõi bài này không, Hoa kiều bên đó đều xem cả, lan truyền khắp nơi hết rồi!”

“Vì nó thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của con người thôi, trên Weibo trong nước nó cũng nổi lắm mà.”

“Nhưng mà cái tên Silly talk này là ai? Sao người này lại phải lan truyền khắp nơi chuyện này?”

“Chắc là chia sẻ từ Weibo trong nước.”

“Không không không, bà xem ngày tháng đăng bài đi.”

Tiết Bồng nhìn theo hướng tay Mạnh Nghiêu Viễn chỉ, lập tức sửng sờ.

Thời gian đăng còn sớm hơn Trương Tiêu một tuần.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Theo tôi thấy thì má Chung Ngọc cũng rảnh ghê, lúc đăng bài này chắc tâm lý cô ta dần vật lắm, cảnh sát mình đã sắp tìm cô ta hỏi chuyện đến nơi rồi, cô ta lại còn rảnh rang làm mấy chuyện này? Dù cô ta có lan truyền thân thể thê thảm của mình với Trần Lăng ra khắp thế giới thì có thể thay đổi được gì, giết người là giết người, cũng sẽ bị pháp luật chế tài thôi.”

Đúng vậy, điều này đúng là bất hợp lý.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, cô cũng không nghĩ được động cơ để Chung Ngọc làm chuyện này, thấy cứ như rảnh quá không có chuyện gì làm ấy.

Cho đến lúc một giọng nói bỗng nhiên cất lên: “Tôi lại không nghĩ là do Chung Ngọc đăng đâu.”

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn vô thức nhìn ra cửa, Lục Nghiễm đang bước vào.

Lục Nghiễm trùng hợp vừa nghe được cái phốt này, lập tức đưa ra kết luận.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Ấy, đội phó Lục, vết thương trên người anh thế nào rồi?”

Lục Nghiễm nói: “Đỡ nhiều rồi, hôm qua may là có mọi người.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Đâu có, việc nhỏ thôi mà, anh không biết ấy chứ, hôm qua lúc anh nằm trên đất, bọn tôi nhìn mà sợ muốn chết...”

Nhưng Mạnh Nghiêu Viễn còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã cắt lời: “Ban nãy anh nói anh nghĩ không phải Chung Ngọc đăng là do đâu?”

Lục Nghiễm nói: “Vụ án nhà họ Cao đã kết thúc thẩm tra, Viện Kiểm sát cũng đã xét duyệt vụ án, quyết định khởi tố, vì thế tiếp đến Chung Ngọc sẽ bị toà án thẩm vấn. Bây giờ cô ta lại đăng một bài thể này

lên mạng xã hội, gây nên sức ảnh hưởng, việc này hoàn toàn không ích lợi gì cho cô ta, ấn tượng của quan tòa với cô ta sẽ chỉ càng tệ hơn, tại sao cô ta lại phải làm như vậy? Hơn nữa luật sư của cô ta cũng sẽ không đồng ý để cô ta làm chuyện này, trừ khi cô ta muốn nhanh chóng bị xử tử hình.”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Cũng có lý.”

Lục Nghiễm nhoẻn miệng, chuyển chủ đề: “Phải rồi, tôi đến lấy giấy tờ của Tôn Cần, bên đó đã lấy lời khai xong rồi, giờ tôi chuẩn bị về.”

“À, được.” Mạnh Nghiêu Viễn đứng dậy đưa giấy tờ cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đón lấy, bước đi ra ngoài.

Giọng của Tiết Bồng thoáng qua: “Đừng quên đón Barno đấy.”

Lục Nghiễm nghiêng người gật đầu: “Anh nhớ mà.”

Sau đó thì rẽ ra khỏi cửa.

Trong phòng yên lặng được vài giây, Mạnh Nghiêu Viễn mới nhìn lại Tiết Bồng với ánh mắt quái gở.

Tiết Bồng không để ý đến y, cô dọn dẹp đồ trên bàn, chuẩn bị rời đi.

Mạnh Nghiêu Viễn lại chặn đường cô, đột nhiên lên tiếng: “Hai người hơi lạ à nha...”

Tiết Bồng liếc nhìn y: “Ông đi khám mắt đi được rồi đó.”

Mạnh Nghiêu Viễn kỳ quái xuýt xoa: “Bà có ngửi được một cái mùi hết sức kỳ lạ không? Cái mùi bay giữa bà với đội phó Lục ấy, vừa sượng sùng vừa mập mờ, lại cứ loáng thoáng như là... À, đúng rồi, gian tình! Chính xác, phải gọi là gian tình, mùi vị gian tình! Nói đi, hai người xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiết Bồng không tiếp, cũng không để lộ bất cứ manh mối nào, cô chỉ nhướn mày, lạnh nhạt nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Thế nhưng trong lòng cô lại không khỏi thấy thần kỳ, khứu giác của Mạnh Nghiêu Viễn thật sự còn thính hơn cả mũi của Barno.

Vừa nãy hình như cô với Lục Nghiễm cũng không có tương tác gì đặc biệt, cứ như ngày thường vậy thôi, gió thổi không chút dấu vết, nhạt như nước, Mạnh Nghiêu Viễn thấy có vấn đề ở câu nào, chữ nào vậy chứ?

Tiết Bồng lại cup mắt rồi ngược mắt nhìn y, đột nhiên lại cười hết sức giả tạo: “Vậy ông thấy cái mùi gian tình loáng thoáng này có giống ông với Diêu Tố Vấn không?”

“...” Mạnh Nghiêu Viễn bỗng chốc như gặp phải chuyện tâm linh: “Trời má, nhắc chi vậy, làm ông đây hết hồn!”

Tiết Bồng liếc xéo y, lách qua y đi thẳng về cửa: “Bảo trọng nha.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Trời cha mẹ ời, tôi với Diêu Tố Vấn không có gì thiệt nha, bà đừng có nghĩ lung tung, cũng đừng có nghĩ lung tung! Đừng có làm tôi bị phá giá!”

Câu nói đi theo Tiết Bồng ra tới tận cửa.

Tiết Bồng vừa bước qua cửa, mới xoay bước, hơi ngược mắt lên đã gặp phải... Diêu Tố Vấn đang vừa bước qua cửa.

Tiết Bồng khựng lại, kinh ngạc thực sự.

Mạnh Nghiêu Viễn đứng bên trong còn không biết trời trăng gì, vẫn đang cảm râm, tiếng nào tiếng nấy đều vọng hết ra đây.

Vào lúc này, Tiết Bồng nhìn thấy rất rõ vẻ bối rối và khó chịu không

kip che giấu trên mặt Diêu Tố Vấn nhưng Diêu Tố Vấn cũng ráng gượng lại, không muốn mất mặt trước mặt Tiết Bồng.

Tiết Bồng không giỏi xử lý tình huống như thế này, nếu bây giờ đi vào phòng bảo Mạnh Nghiêu Viễn cảm mồm lại thì lại càng lộ liễu hơn, mối quan hệ của họ thì vẫn chưa tới nước phải đứng đây an ủi Diêu Tố Vấn mấy câu, hơn nữa còn sẽ bị Diêu Tố Vấn coi như là cô đang giả vờ tốt bụng, đứng hóng hót.

Lúc này, điều Diêu Tố Vấn không mong muốn nhất là có người thứ ba chứng kiến.

Thế là Tiết Bồng chỉ gật đầu với Diêu Tố Vấn rồi bước đi.

Chương 67

Lúc Lục Nghiễm về đến Chi đội Hình sự, Tôn Cần đang ăn cơm Phương Húc đặt ở nhà ăn tối, nó khóc đỏ ngầu hai mắt, vừa ăn vừa khịt mũi, nhìn thấy Lục Nghiễm thì trừng mắt nhìn anh trước rồi lại nhét miếng thịt vào mồm, ra sức nhai ngấu nghiến.

Lục Nghiễm ngồi xuống đối diện Tôn Cần, nhìn thấy nó rút vài giọt nước mắt vào hộp cơm, vừa gõ nhẹ mặt bàn vừa nói: “Vừa tức vừa ăn không tốt cho sức khỏe đâu.”

Tôn Cần bỏ muỗng xuống, lau mặt hỏi: “Tôi có bị để lại tiền án không?”

Lý Hiểu Mộng bưng ly nước nóng tới, Lục Nghiễm đón lấy, đưa đến trước mặt Tôn Cần nói: “Chỉ cần chịu trách nhiệm hình sự là sẽ có tiền án. Nhưng mà với độ tuổi như em thì chúng tôi chủ yếu sẽ phê bình giáo dục, xử phạt chỉ là phụ thôi, cũng sẽ phạt cảnh cáo người giám hộ của em.”

Vừa nghe đến ba chữ “người giám hộ”, Tôn Cần hoảng hốt ngẩn đầu: “Vậy là mẹ tôi đánh tôi chết đó!”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm nhướn mày nói: “Coi bộ cô sợ mẹ cô hơn là có tiền án.”

Tôn Cần bĩu môi không nói.

Lục Nghiễm: “Cô đã biết sợ gánh chịu cái hậu quả này thì lúc tham gia phạm tội sao không suy nghĩ cho kỹ? Tôi cũng muốn tha cho cô lắm nhưng nếu lần này không cho cô một bài học, chỉ sợ đến lúc cô

đến tuổi thành niên sẽ lại có hành vi phạm tội nghiêm trọng hơn.”

Tôn Cần trừng mắt nhìn Lục Nghiễm: “Đừng có nói như là chú đang giúp tôi vậy, chú là đồ lừa đảo!”

Lục Nghiễm bắt lực: “Tôi chưa bao giờ nói tôi cùng nghề với cô.”

Tôn Cần không để ý tới anh, bưng ly nước lên uống hết một nửa rồi lại cầm muỗng ăn cơm.

Lục Nghiễm lại nhìn nó rồi quay người đi về phía Hứa Trăn.

Hứa Trăn đã lấy xong lời khai của Tôn Cần, Lục Nghiễm cầm lấy nhìn sơ qua.

Những điều quan trọng cần hỏi đều được viết rất tường tận, cũng đã tìm thấy lịch sử trò chuyện bảo Tôn Cần đi chuyển lời trong điện thoại của nó, thế nhưng Hứa Trăn đã điều tra, Wechat của người kia không có ràng buộc số điện thoại, kiểm tra thêm số điện thoại thì lại chưa được đăng ký, cần một thời gian mới tiếp tục lần theo nguồn gốc số điện thoại và lịch sử cuộc gọi được.

Tôn Cần luôn lấy hàng và phân phát hàng qua cách liên lạc với đường dây trong game, những tài khoản trong game cũng sẽ không được đăng ký bằng tên thật.

Hứa Trăn đã ghi lại tài khoản game mà Tôn Cần cung cấp, đồng thời thông báo với phòng vật chứng điện tử, nhờ họ phân tích, truy lùng dấu vết địa chỉ IP.

Tôn Cần còn khai ra một số tên và địa điểm xuất hiện của vài đường dây bên dưới, ví dụ như cậu trai ở quán bar Nắng Gắt tối qua.

Tôn Cần nói, cậu chàng cũng là học sinh còn vị thành niên, thường thì cậu ta là người liên lạc trực tiếp với khách, sau đó lấy hàng từ chỗ nó, nó rất ít khi tiếp xúc trực tiếp với khách, quá lắm cũng chỉ là trung

gian ăn chênh lệch thôi.

Tôn Cần còn nói, lần đầu tiên nó tiếp xúc với mấy thứ này cũng là do đi karaoke với bạn, bạn bè giới thiệu từng người một, cũng không biết là bạn nào đã kéo người tới, chỉ cho họ đường kiếm tiền mới mà còn không cần phải gánh trách nhiệm.

Tôn Cần và đám bạn đều không biết gì về luật pháp, chỉ nghe nói đến kiếm tiền nhanh, hơn nữa cũng không phải là bán mấy thứ nghiêm trọng như là heroin hay ma túy đá, quá lắm cũng chỉ có mấy miếng dán “tem giấy”, số lượng lại ít, dù có bị bắt thì vì là vị thành niên nên cũng sẽ không bị xử lý hình sự.

Thêm vào đó lại toàn là những cậu chàng với những cô nàng mới mười sáu, mười bảy tuổi, tính cách có chút bông bột, cảm thấy chuyện này vừa kích thích vừa ngẫu nên mới đổ ngọt nhau, bạo gan, còn có người bảo rằng “đừng có ai sợ gì”, vậy là thành cả tổ như tổ ong.

Theo lời khai của Tôn Cần, chỉ tính riêng số lượng người tham gia tổ chức phân phát hàng trong lớp nó thì ít nhất cũng phải đến năm người.

Xem xong ghi chép, Lục Nghiễm cup mắt thờ dài, bỗng chốc chỉ thấy đau đầu.

Hứa Trăn nói: “Chúng ta sắp xếp xong hồ sơ rồi thì có cần giao vụ này cho bên chống ma túy không?”

Lục Nghiễm chững lại nói: “Làm theo quy tắc đi, nhưng mà chuyện sát thủ tấn công tôi thì để lại mình tự điều tra, giao cho cậu đấy, cần người thì cứ nói.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Hứa Trăn nói: “Ngoài ra thì...”

“Chuyện gì?”

“Theo quy tắc thì chúng ta cần liên lạc với người giám hộ của Tôn Cần, cô bé cũng đã đưa số điện thoại cho chúng tôi, nhưng mà gọi tới chúng tôi mới biết là số điện thoại của một luật sư.”

Luật sư?

Mới bây giờ đã biết kiếm luật sư rồi, lại còn phản ứng cũng nhanh đấy, thoáng cái là có số liền, coi bộ không phải lần đầu liên lạc, không lẽ tập đoàn ma túy này còn cấp cho đám tép riu này “luật sư cố vấn” nữa?

Lục Nghiễm vô thức quay đầu, nhìn về phía Tôn Cần.

Tôn Cần đã hết khóc, cũng đã ăn cơm xong, đang ngồi không trên ghế.

Vào lúc này, nhân viên văn phòng của Chi đội vào đến cửa, gõ vào cửa nói: “Đội phó Lục, mẹ và luật sư của Tôn Cần đến rồi.”

Mấy phút sau, Lục Nghiễm đích thân đưa Tôn Cần ra gặp người thân.

Mẹ Tôn vừa nhìn thấy Tôn Cần là đã tức nhẹn không được, đi tới mấy bước, dùng sức đánh vào cánh tay Tôn Cần, mắng nhiếc xối xả.

Hai cảnh sát kể bên phải khuyên ngăn mãi, Lục Nghiễm lại không có thời gian đứng hóng, đưa mắt sang luật sư của Tôn Cần.

Luật sư của Tôn Cần cũng đang nhìn anh, nghe thấy cảnh sát kể bên giới thiệu bèn mỉm cười, đi tới trước chìa tay ra nói: “Chào đội phó Lục, tôi là luật sư của Tôn Cần, tôi họ Từ, đây là danh thiếp của tôi.”

Lục Nghiễm cầm lấy danh thiếp, không khỏi sửng sốt.

— Từ Thước.

Luật sư hình sự tiếng tăm lẫy lừng ở thành phố Giang, vài năm trước đã nổi khắp thành phố Giang vì giúp Cố Dao, người thừa kế duy nhất của Địa Ốc Thừa Văn trong vụ kiện.

Cố Dao cũng là cô con gái nhà giàu có xuất thân doanh nghiệp tập đoàn duy nhất trong tất cả những thân chủ của Từ Thước, sau vụ đó, đa phần những vụ kiện hắn nhận đều là người nghèo hoặc người dân bình thường.

Hơn nữa trường của Từ Thước cũng là trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, chẳng trách lại là luật sư của Tôn Cần.

Từ Thước mặc một bộ quần áo bình thường, tóc vẫn còn hơi ướt, cả người trông gọn gàng sạch sẽ nhưng rõ là hắn không định làm việc vào cuối tuần, trước khi nhận được điện thoại cảnh sát gọi đến chắc đang tắm ở nhà.

Lục Nghiễm nhoẻn miệng: “Luật sư Từ, nghe danh đã lâu. Không ngờ anh lại là luật sư của Tôn Cần.”

“Ồ? Đội phó Lục biết tôi sao? Vậy thì vinh hạnh cho tôi quá.”

Từ Thước cười: “Thật ra tôi cũng đã nghe tới danh đội phó Lục rồi, anh vừa mới nhận chức không lâu, phân cục khu phía Đông đã giải quyết được vụ án thẩm sát nhà họ Cao dưới sự chỉ đạo của anh, người bên ngoài chắc chỉ biết cảnh sát hình sự thành phố Giang làm việc như vũ bão, tốc chiến tốc thắng nhưng giới chúng tôi đều nghe nói đến Chi đội vừa mới có một vị đội phó tuổi trẻ tài cao.”

Từ Thước nói nghe có vẻ nịnh hót nhưng lúc cười, đôi mắt không chỉ sáng tỏ mà còn rất chân thành, khiến người ta cảm thấy câu nào câu nấy đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Lục Nghiễm cũng không nhăn nhó nữa mà trả lời: “Tôi biết bố anh là ông Từ Hải Chấn cũng là cảnh sát hình sự thành phố Giang, anh

dũng can trường, lấy mình làm gương, hồi đi học tôi đã nghe đến chuyện của ông ấy, thật sự rất khiến người ta phải nể phục.”

Nghe đến đây, Từ Thước thoáng ngạc nhiên rồi lại cười: “Ban nãy tôi còn tưởng đội phó Lục bảo “nghe danh đã lâu” là nói đại thể thôi, không ngờ anh thật sự biết tường tận.”

“Vì tôi vẫn luôn theo dõi vụ án của Trần Mạt Sinh.” Lục Nghiễm đột nhiên nói.

Từ Thước nhướng mày, hơi bất ngờ vì Lục Nghiễm đã nhắc đến vụ này.

Mười năm trước, Trần Mạt Sinh bị xử tù chung thân vì tội cố ý giết người nhưng mười năm nay, Trần Mạt Sinh vẫn luôn kiên trì rằng mình vô tội, chỉ là hoàn toàn không có ai hiểu.

Cách đây không lâu, vụ án Trần Mạt Sinh được lật lại, sau khi tái thẩm, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh Trần Mạt Sinh là hung thủ thật sự.

Tất nhiên đây là một quá trình dai dẳng và rắc rối, ngoài Từ Thước ra, không có luật sư nào khác đồng ý nhận vụ này, vừa không kiếm được tiền mà lại còn không có tiếng, thời gian Trần Mạt Sinh ngồi tù oan cũng không có tính gây chấn động như những người ngồi tù oan hai mươi mấy năm, truyền thông cũng không đưa tin, người dân cũng không biết ông ta là ai, cũng chỉ có mỗi nội bộ Cục Cảnh sát là quan tâm đến vụ án này.

Từ Thước cười: “Nói ra cũng khá là kịch tính. Hai năm trước, Phó Cục trưởng tiền nhiệm của Cục Cảnh sát thành phố Giang vào tù vì tham ô hối lộ, trùng hợp là ông ấy là bạn tù với Trần Mạt Sinh. Lúc đó Trần Mạt Sinh đang khiếu nại, ông ta đưa đơn khiếu nại mình viết cho Phó Cục trưởng xem, anh đoán xem ngài Phó Cục trưởng đã nói gì?”

Nghe nửa đoạn trước, Lục Nghiễm hơi bất ngờ, anh chỉ biết Phó Cục trưởng tiền nhiệm chịu tội vào tù, hoàn toàn không biết còn có chuyện như thế xảy ra giữa ông ta và Trần Mạt Sinh trong trại giam.

Lục Nghiễm cup mắt nghĩ ngợi, có thể làm được lên tới chức Phó Cục trưởng thì chắc chắn phải có hiểu biết sâu rộng, vụ án nào cũng đã từng thấy, từng nghe tới, phần trăm cao đã luyện được hỏa nhãn kim tinh, kinh nghiệm lại còn phong phú.

Lục Nghiễm cười, ngược mắt: “Ông ấy vừa nhìn thì biết ngay là án oan.”

“Đúng vậy!” Từ Thước nói: “Trần Mạt Sinh vừa nghe thấy vậy, càng kiên quyết muốn khiếu nại đến cùng, còn hỏi Phó Cục trưởng tiền nhiệm sao vừa nhìn đã biết được, còn khẳng khẳng không phải là do ông ấy làm?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài rồi tiếp: “Tôi đoán ông ấy sẽ nói vụ án là do cấp dưới xử lý, ông ấy chỉ ký tên.”

“Xem ra đội phó Lục rất hiểu quy tắc của trò chơi này.” Từ Thước lại cười tươi hơn: “Nhưng mà tôi tin là nếu năm đó người ở vị trí đó là anh, số phận của Trần Mạt Sinh chắc sẽ khác.”

Lục Nghiễm khựng lại nói: “Luật sư Từ quá lời rồi, tôi sẽ xử lý án theo đúng quy tắc, cả vụ Tôn Cần có dính dáng đến ma túy cũng vậy.”

Nói xong, cả hai đều im lặng.

Hai người đàn ông nhìn nhau vài giây, một người nửa cười nửa không, một người bình chân như vại.

Cho đến khi Từ Thước lên tiếng trước: “Bị anh nhìn thấu mất rồi. Đúng là tôi đang định xin châm chước cho Tôn Cần, con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, không giống mấy đứa trẻ chỉ bảo nhiều lần mà

không sửa chữa, nó có quyết tâm tiến bộ lắm, chỉ là bị người khác dẫn sai lối trong phút chốc thôi. Tôi chỉ sợ con bé vào trại giáo dưỡng vì chuyện này, nó sẽ càng có cơ hội tiếp xúc với bọn buôn ma túy ở trong đó, gần mực thì đen, chỉ sợ sau này khó mà kéo lại được.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm vô thức nhìn về phía Tôn Cần đang đứng khóc lóc trước mặt mẹ Tôn, nó đã khóc tới nấc lên, trông có vẻ thật sự đã hối hận.

Lục Nghiễm lại quay sang Từ Thước nói: “Chúng tôi sẽ giao vụ án này cho bên chống ma túy, luật sư Từ tìm nhằm người rồi. Nhưng mà tôi là người đưa Tôn Cần vào, tôi cũng đã tiếp xúc với cô bé, cảm thấy cô bé không phải một đứa trẻ hư, vì vậy tôi sẽ trao đổi với bên chống ma túy. Còn sắp tới truy cứu trách nhiệm hình sự như thế nào thì còn phải xem ý họ.”

“Được, vậy cảm ơn anh trước.”

Sau chập tối, thành phố Giang đổ mưa lớn, nước nghẹt trên mặt đường không thông được.

Tiết Bồng về nhà sớm rồi cứ ở mãi trong phòng thí nghiệm không nghe ngóng gì chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ chăm chú làm việc.

Từ khi phá xong vụ thảm sát nhà họ Cao, Tiết Bồng không có thời gian để ý tới chai nước hồ mà Trần Lăng để lại nữa, cứ hết vụ này đến vụ khác cần xử lý, từ thứ Hai đến thứ Sáu, gần như ngày nào cô và Mạnh Nghiêu Viễn cũng phải đến hiện trường vụ án để thu thập chứng cứ rồi lại về phòng thực nghiệm để giám định, bận không ngóc đầu lên nổi.

Mãi đến hôm nay, Tiết Bồng cuối cùng mới có thời dành chút thời gian vào phòng thí nghiệm, tiếp tục nghiên cứu chai nước hồ kia.

Mấy lần trước kiểm tra, cô đã phát hiện một số kim loại nặng bên trong, vi khuẩn lam cũng đã vượt chuẩn nghiêm trọng, còn có một số

mầm bệnh, lúc sau đó cô cũng đã có hỏi Trương Vân Hoa, nghi ngờ rằng gần cái hồ từng có một nhà máy hóa chất.

Tối nay, Tiết Bồng lại kiểm tra lại kết quả có được lần nữa, vẫn giống hệt nhau, dù là hàm lượng vi khuẩn lam hay là hàm lượng kim loại nặng thì cũng đều vượt mức nghiêm trọng.

Tiết Bồng lấy ra một sổ ghi chép Tiết Ích Đông để lại, nhất là phần ở khu phía Nam thành phố Giang, cô đánh dấu các ao hồ gần nhà máy hóa chất Hội Tân xảy ra sự cố năm đó trên bản đồ thành phố Giang.

Nhưng tìm cả buổi trời thì vi khuẩn lam ở những cái hồ này đều không được ghi lại là vượt quá tiêu chuẩn, chỉ có chú thích kim loại nặng được thải ra vượt tiêu chuẩn.

Tiết Bồng dăm chiêu suy nghĩ giây lát, cứ thấy sai ở đâu đó, sau đó cô lại mở phạm vi nhà máy hoá chất Hội Tân, tìm kiếm hết cả khu phía Nam thành phố Giang, nhanh chóng tìm được ba hồ nước từng bị lượng lớn vi khuẩn lam tích tụ, khiến nước trở nên ô nhiễm nghiêm trọng.

Chai nước hồ này là Chung Ngọc đã đưa cho Trần Lăng trong lần cuối đến thăm, vì thế nó không phải là nước của ba mươi lăm năm trước mà là nước hơn một tháng trước.

Thế là cái hồ này chắc đã trong trạng thái có vi khuẩn lam và kim loại nặng vượt mức từ hơn một tháng trước.

Nghe đến đây, Tiết Bồng nhanh chóng tìm kiếm tin tức về ba cái hồ.

Cô lập tức tìm thấy một cái hồ trong sổ đó, có tên hồ Phần Thuỷ.

Tin tức có nhắc đến hồ Phần Thuỷ xuất hiện một lượng lớn vi khuẩn lam tích tụ, trong quá trình phân huỷ kỵ khí sẽ sản sinh là lượng lớn các chất có mùi lạ như Mercaptan, Sunfua, Hydro Sunfua, điều này mới làm các cư dân sống quanh đó chú ý tới, hơn nữa không hề phát

hiện kim loại nặng vượt mức ở hồ Phần Thủy.

Vậy là không phải hồ Phần Thủy sao?

Tiếp đó, Tiết Bồng lại tiếp tục tìm kiếm tin tức về hai cái hồ khác nhưng cũng không thu được gì.

Tiết Bồng suy xét hồi lâu, có lẽ cô đã bỏ sót thứ gì, không lẽ địa điểm là ở những nơi khác Trần Lăng từng ở sao?

Ngẫm nghĩ lại thì không khỏi buồn cười, dù là Trần Lăng hay Chung Ngọc thì vụ án của họ đều đã kết thúc rồi, cô còn cứ soi mói chai nước này mãi làm gì?

Tiết Bồng bỏ ghi chép lên lại trên giá sách, nhìn thời gian đã là mười giờ tối bèn rời khỏi phòng thí nghiệm.

Tiết Bồng tắm tấp xong, sấy tóc cho khô rồi leo lên giường, lướt sơ Weibo, chưa tới khuya đã ngủ mất.

Chớp mắt đã tới nửa đêm, lại là một đêm đầy ác mộng.

Chỉ là hôm nay Tiết Bồng không mơ thấy Tiết Dịch, cũng không phải Tiết Ích Đông, ban đầu chỉ là vài thứ lung tung trộn lẫn, tình tiết trong thơ ca truyền thuyết, cho đến khi sau đó, Lục Nghiễm đã xuất hiện.

Lục Nghiễm nắm lấy tay cô, nói với cô: “Tiết Bồng, chín năm nay trong lòng anh vẫn luôn có em, mỗi lần anh muốn nói với em đều có chuyện khác xảy ra làm gián đoạn, lần này anh không muốn bỏ lỡ nữa...”

Ánh mắt anh sâu lắng mà chân thành, giọng nói trầm ấm, dù đang trong giấc mơ nhưng cũng cảm nhận được sự quyến rũ của người đàn ông.

Nhưng Tiết Bồng lại rút tay lại, đang định từ chối anh.

Ai ngờ cảnh tượng lại thay đổi, người đàn ông trước mặt biến từ Lục Nghiễm thành Chung Lệ.

Tiết Bồng sửng sò, nghe thấy Chung Lệ nói: “Em đừng quên, một năm trước em đã đồng ý với anh, đợt lần này anh chấp hành xong nhiệm vụ quay lại, em sẽ làm bạn gái anh. Anh không về, ước hẹn này vẫn luôn có hiệu lực.”

Một lúc sau Tiết Bồng mới nói: “Em cứ nghĩ là anh đã hy sinh rồi.”

Chung Lệ thay đổi nét mặt: “Đúng rồi, anh chết rồi mà, em xem này...”

Tiếp đến y nghiêng người, ra dấu cho Tiết Bồng nhìn về trước.

Tiết Bồng nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ nhìn thấy một vật nặng rớt xuống từ trên cao, một tiếng rầm cực lớn vang lên, đập trúng một người đàn ông.

Tiết Bồng đến gần nhìn mới nhận ra người đàn ông bị đập trúng là Chung Lệ.

Chung Lệ chịu đựng đau đớn, nằm lăn ra đất, sắp sửa hôn mê, còn định rút chân của mình ra.

Tiết Bồng lập tức tới đẩy vật nặng ra, mong có thể cứu được Chung Lệ.

Cùng lúc đó, cô còn sử dụng cách làm thế nào để “khống chế” giấc mơ mà Cố Dao từng chỉ cho mình, mong muốn xoay chuyển tình hình.

Không ngờ kỳ tích thật sự xuất hiện, cô đã di chuyển được vật nặng!

Vật nặng lăn sang một bên, Tiết Bồng vội vã đến kiểm tra thương tích

của Chung Lệ nhưng cái chân kia vẫn còn nguyên vẹn, hoàn toàn không bị thương.

Tiết Bồng hết sức ngạc nhiên, vô thức quay đầu lại, lúc này mới nhận ra người ngã xuống không phải Chung Lệ mà là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhắm chặt hai mắt, mặt mày trắng bệch, trên người dính bùn đất, còn có vài vết thương do dao chém, anh đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào, trước ngực còn cắm một con dao.

Tiết Bồng gọi: “Lục Nghiễm, Lục Nghiễm, anh tỉnh lại đi!”

Đến lúc kiểm tra lại, cô phát hiện mạch và nhịp tim của Lục Nghiễm đều đã ngừng đập.

Tiết Bồng chấn động, bỗng chốc mất đi suy nghĩ.

Vào lúc này, từ xa có tiếng bước chân đi tới, tiếp đến có một bóng đen đi qua, Tiết Bồng muốn nhìn rõ dáng vẻ của bóng đen nhưng không được.

Bóng đen đến bên Lục Nghiễm, giơ chân đạp mạnh lên cán dao, để con dao cắm vào sâu hơn.

Lục Nghiễm nhú chặt mày, nôn ngay một ngụm máu.

Cũng vào lúc này, Tiết Bồng choàng tỉnh.

Tiết Bồng nằm trên giường, điều chỉnh lại hơi thở.

Tim cô đập rất nhanh, lại còn hơi khiếp đảm không thở được, cô đứng dậy khỏi giường, cầm điện thoại lên xem giờ, mới chỉ là năm giờ sáng.

Cô tự làm dịu mình một lúc lâu, đến lúc hơi thở dần ổn định lại thì đã không còn buồn ngủ nữa, bèn xuống giường thay quần áo rồi xuống

lầu làm bữa sáng đơn giản.

Ăn xong bữa sáng, Tiết Bồng lại xem sách trước kệ một lúc, vừa qua bảy giờ thì ra khỏi cửa.

Hôm nay là thứ Hai, sáng sớm sẽ kẹt xe nhưng Tiết Bồng ra khỏi nhà từ sớm, đến Cục thành phố còn nhanh hơn mọi ngày một chút.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết trống không, Tiết Bồng không có gì làm bèn lấy vật chứng Mạnh Nghiêu Viễn đưa về ra làm kiểm nghiệm sớm.

Đến tám giờ, Mạnh Nghiêu Viễn và các đồng nghiệp khác lần lượt vào.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy Tiết Bồng đã ngồi ở đó, ngạc nhiên hỏi: “Trời má, bà tới hồi nào vậy?”

“Bảy giờ hơn.”

Lúc này, Phùng Mông cũng đi tới: “Có phát hiện ra gì không?”

Tiết Bồng nói: “Thầy xem đi ạ, con tìm được một số ít chất kim loại trên con dao tấn công Lục Nghiễm. Ngoài các hạt nguyên tố sắt, crom thường thấy thì còn có ít mạt sắt, thạch anh, sa thạch, canxi cacbonat. Cũng có nghĩa là trước khi được đưa tới hiện trường vụ án thì con dao này đã được mài trước. Hơn nữa sát thủ mài dao mà lại không lau chùi mới để lại các chất trên đá mài, xem ra sát thủ rất vội.”

Phùng Mông nhìn sơ qua, nếp nhăn trên mặt hiện rõ nét thông thái và mưu trí.

“Kiểm tra rất kỹ lưỡng nhưng đây chỉ có thể chứng minh được là sát thủ từng mài dao. Trừ khi nào hấn dùng loại đá mài rất đặc biệt, rất đắt đỏ, khó mua được thì mới còn có thể điều tra theo manh mối này.

Nếu chỉ là đá mài thông thường thì hơi khó đấy.”

Tiết Bồng không tiếp, chỉ khẽ thờ dài.

Thật ra trong lòng cô cũng biết rõ, có quá nhiều loại đá mài dao, sản lượng không giống nhau, nếu muốn tìm kiếm tung tích dựa vào góc độ này thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn thấy bèn nói: “Nhưng mà đội phó Lục đã phác hoạ chân dung rồi thì tôi nghĩ sẽ rất nhanh...”

Chỉ là còn chưa nói xong, điện thoại của khoa đã reng lên.

Tiết Bồng cũng nhướn mày nhìn về hướng điện thoại bàn cùng lúc với Mạnh Nghiêu Viễn.

Phùng Mông bước nhanh tới, nhắc điện thoại lên, vẻ mặt cũng thay đổi, ậm ừ mấy tiếng rồi quay sang nói với Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn: “Chuẩn bị đồ đi, có nhiệm vụ rồi.”

Tiết Bồng không nói nhiều, lập tức dọn dẹp vật chứng trên bàn, thay đồng phục của phòng thực nghiệm, kiểm tra hộp dụng cụ rồi không nói tiếng nào đã đi cùng Phùng Mông, Mạnh Nghiêu Viễn và các đồng nghiệp khác xuống lầu.

Lúc đến bãi đậu xe, Lục Nghiễm đang trao đổi với Hứa Trăn, Phương Húc, ánh mắt rất nghiêm túc, dường như là vụ án rất hóc búa.

Ở một bên khác, Quý Đông Duẩn và trợ lý Thần cũng đã đến.

Lục Nghiễm nghe thấy có tiếng nói sau lưng bèn quay người, im lặng nhìn mọi người rồi nói: “Hiện trường vụ án lần này là công viên rừng ở ngoại ô khu phía Bắc, vẫn còn giữ một phần môi trường hoang dã. Mùa này đang là lúc chim di trú đi di cư, trong rừng không chỉ có nhiều rắn rết côn trùng mà còn có thú hoang xuất hiện, hiện trường khá là ác liệt, vì thế mong mọi người nhất định phải chuẩn bị bảo hộ

thật tốt, tập trung hành động, tránh đi riêng lẻ. Nhớ rõ, an toàn là trên hết. Mọi người có còn vấn đề gì không?”

Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng trước: “Không có.”

Nhưng người khác cũng lần lượt lắc đầu.

Lục Nghiễm nhìn quanh một vòng, lướt sang Tiết Bồng rồi lại lặng lẽ nhìn đi nơi khác.

“Được, xuất phát.”

Trong giám định kỹ thuật hình sự, thành phần của dao cũng được nghiên cứu ra cả một chuỗi tài liệu. Hiện giờ đa phần dao đều thuộc nhóm dụng cụ sắt và crom, bên trong sẽ có rất nhiều thành phần kim loại ví dụ như sắt, mangan, thép vân vân, tất nhiên là với các công nghệ sản xuất và kỹ thuật thành phần khác nhau thì cách pha trộn thành phần kim loại trong dao cũng không giống nhau.

Trong lúc sử dụng, dao sẽ làm rơi ra một ít hạt bụi kim loại, mắt thường không thể nhìn thấy được, nếu sau khi mài dao mà không lau chùi hoặc lau chùi không cẩn thận thì cũng sẽ để lại một số thành phần trong đá mài dao.

Sau khi dao ma sát với cơ thể lại sẽ di chuyển những chất này.

Chương 68

Hiện trường vụ án lần này không chỉ có môi trường đặc biệt mà đến “người chết” cũng hết sức đặc biệt.

Khỏi nói tới Tiết Bồng, đến cả Lục Nghiễm, người đã trải qua cơn mưa súng đạn và Phùng Mông với kinh nghiệm giám định dấu vết phong phú cũng mới thấy lần đầu.

Thi thể, khắp nơi đều là thi thể.

Ngoài xác của người, còn có xác của rất nhiều loài chim.

Những cái xác này rơi rớt khắp hiện trường vụ án, đâu đâu cũng thấy, những cái chết kinh hãi, hơn nữa trên những thi thể này còn có đủ loại ve, bọ cánh cứng ăn xác chết, kiến ba khoang, ruồi đông như ong vỡ tổ, những thứ này với chúng có thể nói là một bữa tiệc thịnh soạn.

Lục Nghiễm căng thẳng nhìn xung quanh hiện trường, sau đó bảo nhóm của Hứa Trăn đi trao đổi với bên quản lý rừng và các hộ dân gần đó vạch ra ranh giới xung quanh hiện trường, giăng hết băng cảnh giới.

Trước khi các nhân viên điều tra vào hiện trường thì đều phải tập trung lại trước, nghe ban quản lý rừng phổ biến về môi trường xung quanh và những lưu ý kèm theo, chuẩn bị chống côn trùng kỹ càng rồi mới vào bên trong thu thập chứng cứ.

Đến lúc mọi người đều thay đồ bảo hộ xong, Lục Nghiễm đón lấy bản đồ do phía quản lý rừng đưa tới, chia ra vài khu theo chú thích vị trí

bên trên, bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

Tất cả nhân viên điều tra nhanh chóng bắt tay vào công việc.

Vì nơi này là khu bảo tồn thiên nhiên nên trời khá nhanh tối, thêm vào đó là vì đã vào trong rừng, khắp nơi đều là cây cao lớn, sẽ tạo nên màn chắn tự nhiên, chắn mất một phần ánh sáng, vì thế cần phải thu thập tất cả chứng cứ một cách nhanh chóng.

Tối hôm trước, thành phố Giang vừa đổ mưa lớn, khu rừng bây giờ toàn là bùn lầy, giẫm vào là lún xuống, lại còn rất dễ hợt chân hay thậm chí là trượt ngã.

Trận mưa này chắc chắn cũng đã rửa trôi đi rất nhiều vật chứng.

Băng cảnh giới được giảng xong, khoa kiểm nghiệm dấu vết bèn theo Phùng Mông vào hiện trường, một tay cầm hộp dụng cụ, tay kia phải chống gậy leo núi.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi phụ trách vòng ngoài, chủ yếu kiểm tra môi trường xung quanh thi thể, bao gồm cả thực vật, côn trùng và xác chim.

Tiết Bồng lại đi theo Phùng Mông, phụ trách thu thập chứng cứ trên thi thể và khu vực gần đó.

Hai người chưa vội bắt đầu, Phùng Mông không động đậy, Tiết Bồng cũng không, trước tiên là quan sát rồi mới quyết định bắt đầu từ đâu.

Phùng Mông hỏi: “Nói xem ý con thế nào?”

Ánh mắt Tiết Bồng quét sang từ trên thi thể đã bị cắn nát, không nhận dạng được mặt mũi nói: “Suy đoán theo chiều cao, quần áo và kiểu tóc thì thi thể chắc là nam giới, không phát hiện ra hung khí ở hiện trường, có thể không liên quan đến bị thương do công cụ, cũng có thể là hung khí đã bị lấy đi. Hôm qua có mưa, sau mưa, các động vật

cần bổ sung nhiệt lượng, sẽ đi ra kiếm ăn, hiện giờ trên bùn có xuất hiện dấu vết kéo lê và vết móng vuốt mới, thi thể còn có bộ phận bị thiếu mất, chắc là đã bị động vật ăn thịt tha đi.”

Phùng Mông gật gù, quay đầu nhìn sang Lục Nghiễm đang đứng trao đổi với ban quản lý ở bên ngoài, Lục Nghiễm cũng nhìn sang rồi đi vào băng cảnh giới.

Phùng Mông nói cho Lục Nghiễm biết phân tích của Tiết Bồng, chỉ cho anh xem dấu vết dưới đất.

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng rời khỏi, tiến hành trao đổi với ban quản lý và dân trong thôn quen thuộc với địa hình, sau đó gọi Phương Húc và hai cảnh sát nữa, bảo họ theo người dân tìm kiếm ở gần đó nhưng đừng vào quá sâu trong rừng.

Trong băng cảnh giới, Tiết Bồng đã bắt đầu thu thập chứng cứ.

Tới hiện tại thì xem ra bên ngoài thi thể đã bắt đầu xuất hiện giòi tử thi, quần áo trên thi thể cũng có dấu vết bị kéo xé, có nhiều bộ phận đã rách rời nhưng vẫn có thể nhìn rõ được là quần áo thường ngày màu sẫm, phần da lộ ra bên ngoài lớp quần áo toàn là dấu vết bị gặm nhấm và thối rữa, khó nhìn rõ được khuôn mặt, sau khi bị mưa xối sạch thì gần như không nhìn thấy màu máu, trên những vết thương này còn có đủ loại côn trùng ăn xác.

Bên cạnh thi thể còn có một cái ba lô và một chai nước đã uống sạch.

Tiết Bồng lục tìm trong ba lô, tìm thấy được giấy tờ bên trong, nạn nhân là nam giới, người thành phố Giang, tên Trình Lập Huy, chỉ mới hai mươi lăm tuổi, mỗi tội phần đầu thi thể đã hoàn toàn biến dạng, vì thế hiện tại chưa thể so sánh người chết có phải Trình Lập Huy hay không.

Ngoài ra, lúc thi thể ngã xuống đã tạo ra dấu vết đè nén cho thực vật

xung quanh nhưng lại không có dấu vết lôi kéo, từ bên ngoài vào tới đây cũng hình thành một lối thực vật bị giẫm đạp, rất có khả năng là người chết đã tự đi tới, hoặc là sau khi chết bị người ta vác tới ném ở đây.

Vì mưa đã gột rửa nên phần lớn dấu chân đã nhạt đi, thậm chí là biến mất, Mạnh Nghiêu Viễn đang đối chiếu dấu chân.

Sau khi thu thập chứng cứ bên ngoài thi thể, Tiết Bồng nhanh chóng bắt đầu thu thập các mẫu thực vật, xác chim và bùn đất ở gần đó, với kiểu xác chết được phát hiện trong môi trường thiên nhiên thể này, bất kỳ động thực vật và loại đất nào có tiếp xúc với thi thể đều là vật chứng đáng quý.

Thế nhưng Tiết Bồng vừa thu thập chứng cứ, vừa quan sát xác chết của đám chim này, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái.

Trời đã dần mát, giờ là lúc chim di trú bay đi di chuyển đi, đúng ra lúc này bọn chúng phải rời khỏi thành phố Giang rồi mới đúng, sau lại chết một lượng lớn ở đây trước khi bay đi cơ chứ?

Cho đến khi Tiết Bồng phát hiện một vật kim loại rất nhỏ ở bên cạnh xác một con chim, rọi kính lúp vào thì giống như là đạn chì.

Tiết Bồng nhú mào, vô thức ngẩng đầu lên tìm bóng dáng của Lục Nghiễm.

Vào lúc này, một giọng nói vang lên phía sau: “Phát hiện ra gì vậy?”

Đó chính là Lục Nghiễm.

Tiết Bồng sửng lại, đợi Lục Nghiễm khụy xuống, cô đặt viên đạn chì vào lòng bàn tay anh hỏi: “Anh xem đây là cái gì.”

Lục Nghiễm: “Đạn chì?”

Tiết Bồng nói: “Tối qua mưa rất lớn, chắc đã có một phần bị rửa trôi hết rồi, có một số có thể bị chôn trong đất, lát nữa chúng tôi sẽ dùng máy dò kim loại cố gắng thu thập hết đạn chì ở hiện trường. Nhưng nhìn số xác chim hiện tại ở đây thì chắc tối qua mới vừa có một cuộc tàn sát.”

Lục Nghiễm im lặng hồi lâu không nói, chỉ cẩn thận quan sát viên đạn chì trong lòng bàn tay.

Tiết Bồng nhìn thấy, đưa kính lúp và thước kẹp để anh xem rõ hơn.

Một lát sau, Lục Nghiễm nói: “Nếu là đạn súng hơi thông thường thì có hai loại thường thấy là 4.5mm và 5.5mm, đạn súng hơi thì hầu như chỉ có 4.5mm nhưng lại này lại đến tận 7.62mm.”

Tiết Bồng lại nhanh chóng tìm được vài viên gần đó, cầm về đưa cho Lục Nghiễm xem.

Lục Nghiễm nhìn thấy thì thoáng sửng sốt.

Thân đạn chì vừa tìm thấy ban nãy có hình bầu dục, phần đầu tròn tròn, nhìn tổng thể giống như ngoại hình của đạn thông thường, hơn nữa bên ngoài còn có bọc một vòng kim loại mềm.

Còn những viên đạn chì Tiết Bồng tìm được lại thuộc loại đạn súng hơi đầu phẳng, là loại “hình Diabolo” hai đầu to, chính giữa mảnh.

Lục Nghiễm bỗng chốc nheo mắt lại, cũng dần nhíu chặt mày.

Tiết Bồng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Lục Nghiễm ậm ừ, vừa quan sát khác nhau về cấu tạo và chất liệu hai viên đạn chì qua kính lúp vừa nói: “Kiểu thiết kế đạn chì hình Diabolo như thế này là để bảo đảm tính ổn định của đạn bay, giảm thiểu tổn thất sức bắn. Nhưng mà hàm lượng chì của nó khá cao, chi phí cũng cao, gần như hoàn toàn từ chì, hơn nữa độc chì sẽ tạo

thành ảnh hưởng lớn với môi trường, đã cấm sản xuất từ lâu rồi. Sau này về cơ bản đều chuyển thành kiểu đạn súng hơi bảo vệ môi trường dạng đầu tròn như thế này, ngoài chì ra còn trộn lẫn một số các kim loại mềm khác như kẽm, thiếc, nhôm, giá thành rẻ hơn loại trước đó. Nhưng dù là loại nào thì với đường kính và chất lượng thế này thì đừng nói là bắn chim đang bay mà còn giết được cả người nữa. Hơn nữa số lượng đạn chì còn nhiều như thế, đủ cấu thành tội hình sự rồi.”

Tiết Bồng cũng không khỏi sửng sốt.

Cô không có nghiên cứu về đạn chì, mấy năm trước cũng chưa từng gặp phải vụ án có liên quan nhưng chiêm ngưỡng cặp mắt thần của Lục Nghiễm, nghe anh miêu tả như thế, cũng có thể tưởng tượng được đại khái phía sau hiện trường này sẽ kéo ra được một tổ chức dính líu đến súng đạn như thế nào.

Vào lúc này, cảnh sát được phát đi và người dân cũng đã quay lại, trên tay cảnh sát hình sự có cầm một túi vật chứng, trong túi có đựng một khúc thịt đã bị cắn lòi cả xương trắng, chắc là bộ phận thi thể bị kéo xé.

Phương Húc nói may là nơi mảnh thi thể bị đưa đi không xa lắm, vì có đông người nên tạm thời không có động vật mò tới, nếu đi vào sâu thêm có thể sẽ gặp các nguy hiểm khác.

Lục Nghiễm kiểm tra xong, trao đổi nhanh với Phương Húc vài câu.

Phương Húc và vài cảnh sát khác cùng nhận lệnh triệu tập hết nhân viên quản lý và người dân đến để lấy nhanh lời khai.

Vài phút sau, mọi người đã thu thập xong dấu vết ở gần thi thể, Quý Đông Duẩn và trợ lý Thần bắt đầu vào hiện trường.

Lục Nghiễm vẫn đứng cách đó vài bước chưa đi, nghe Quý Đông Duẩn phân tích sơ bộ ban đầu.

“Vết thương bên ngoài thi thể khá nhiều, đa phần là vết thương hình thành do bị động vật cắn xé, kéo lôi, đến hiện tại vẫn chưa phát hiện ra vết thương do công cụ nhưng cũng không loại trừ trường hợp từng chịu tổn thương do vật sắc nhọn hoặc vật cùn, sau đó bị vết cắn xé của động vật che mất. Suy đoán theo hình dáng xương thi thể, người chết là nam giới, cao khoảng một mét bảy mươi lăm...”

Trợ lý Thần đứng bên cạnh chăm chú ghi chép, đến lúc Quý Đông Duẫn cởi lớp quần áo bên ngoài thi thể ra, các loại ruồi nhặng ấu trùng ẩn nấp bên trong đều hoảng sợ mà lộ ra bên ngoài.

Quý Đông Duẫn rất bình tĩnh, Lục Nghiễm cũng đi tới trước mấy bước để nhìn rõ hơn, Thần rất ít khi có trải nghiệm như thế, lập tức hoảng hồn hoảng vía.

Một lúc sau, Tiết Bồng cũng đi tới, cả nhóm ngồi khuyụ gối trước thi thể.

Quý Đông Duẫn nói: “Thi thể không xuất hiện bất cứ hiện tượng hoá sáp nào, hiện tại có thể thấy được người này khá gầy, khá ít chất béo, tổ chức cơ và thịt nhiều hơn. Vì có quần áo bao ở ngoài nên quá trình thối rữa sẽ tương đối nhanh hơn nhưng thi thể không có quần áo bao quanh, quần áo có thể bảo vệ côn trùng và ấu trùng không chịu tổn hại từ môi trường bên ngoài, cũng sẽ khiến sức sống của chúng mạnh hơn.”

Tiết Bồng tiếp: “Cậu ta mang ủng leo núi chuyên dụng, áo dù và quần thể thao cũng đều là hàng hiệu, so với thời tiết bây giờ thì cậu ta ăn mặc khá ấm áp nhưng ở đây là khu bảo tồn thiên nhiên, nếu đến dựng trại thì mặc dày một chút cũng bình thường.”

Quý Đông Duẫn quay sang nói với Lục Nghiễm: “Bây giờ tôi vẫn chưa thể xác nhận nguyên nhân tử vong, nếu loại trừ trường hợp bị thương do công cụ, vậy thì người chết có thể đã chết do té ngã, cũng có thể do trúng độc, kết quả cụ thể cần phải khám nghiệm tử thi.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Tôi hiểu, vất vả cho anh, pháp y Quý.”

Quý Đông Duẫn: “Nào có đâu, chuyện nên làm mà.”

Thi thể nhanh chóng được đặt vào túi đưa đi.

Lục Nghiễm và Quý Đông Duẫn vẫn đang trao đổi, lúc này Tiết Bồng cũng ngẩng đầu nhưng lại không nhìn về phía họ mà là đám ruồi nhặng đang bầu quanh thi thể, sau đó lại rời mắt khỏi đám ruồi nhặng, nhìn lại thi thể.

Lục Nghiễm chú ý đến trước, anh hỏi: “Đám ruồi nhặng này có gì sai hả?”

Tiết Bồng nói: “Nếu tôi đoán không sai thì ngoài nhặng xanh ra còn có ruồi trâu. Tôi có nhìn thấy trong ghi chép của bố tôi...”

Tiết Bồng ngừng một lúc rồi lại quay đầu sang, thấy Lục Nghiễm và Quý Đông Duẫn đều đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt rất kỳ lạ, bèn nói tiếp: “Thật ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một loại nhặng ký sinh, nó sẽ đẻ trứng lên phân của ngựa, lừa, la, sẽ ký sinh trên người động vật, có lúc cũng sẽ ký sinh trên cơ thể người. À đúng rồi, vừa nãy tôi có tìm thấy một ít lông động vật ở lớp trong quần áo của người chết, có thể là lông ngựa, nhưng mà vẫn cần phải xét nghiệm thêm mới xác định được.”

Lông ngựa?

Muốn tiếp xúc với lông ngựa thì ngoài trường đua ngựa ra chỉ còn thôn xóm gần đây.

Lông ngựa, đạn chì, trang bị leo núi chuyên dụng, người chết là nam giới và xác chim rơi đầy.

Nghĩ thế thì những “mảnh ghép” này có vẻ như là những thứ chả liên

quan gì tới nhau.

Người chết đã chết nhiều ngày còn đám chim di trú này mới bị người ta bắn rơi xuống từ trên cao vào tối hôm trước, có một bầy rơi trúng ngay cạnh thi thể, lúc ban quản lý rừng cùng người dân trong thôn vào rừng dọn dẹp thì mới phát hiện ra được.

Cũng có nghĩa là từ khi người đàn ông chết cho đến tận lúc số lượng lớn chim di trú bị giết vào trước hôm qua, ban quản lý rừng và người dân trong thôn chưa từng đi tới khu vực này, nếu không đã phát hiện ra thi thể từ lâu rồi. Đến lúc thu thập xong chứng cứ, mọi người rời khỏi khu vực này, băng cảnh giới vẫn còn được giăng ở đó.

Lục Nghiễm trao đổi với phía quản lý, họ còn có thể sẽ trở lại hiện trường lần hai, vì thế không được để ai vào hiện trường vụ án.

Người quản lý gật gù đồng ý nhưng Lục Nghiễm có ấn tượng cực kỳ xấu với người này.

Từ trước khi vào trong rừng, Lục Nghiễm đã để ý tới tướng tá và mặt mũi của người này, cặp mắt nhỏ cứ dáo dác xung quanh, không hề nhìn thẳng vào người khác, xương gò má cao ngất, hai bên quai hàm lõm vào, khoé môi trĩ xuống, lại còn khom lưng, nhìn thấy nhiều cảnh sát tới thế này thì sắc mặt rất tệ, đáng vẻ như có tật giật mình.

Đúng ra thì người đầu tiên phát hiện ra hiện trường vụ án phải là người quản lý mới phải.

Người chết đã tử vong nhiều ngày, hiện trường vụ án lại không phải nơi kín đáo hết sức khó phát hiện, thi thể hoàn toàn lộ ra ngoài, không bị bất cứ gì che lấp, càng không bị chôn vùi, thế nhưng người quản lý này lại cho biết là chưa từng để ý tới.

Lúc lấy lời khai, gã cũng đã bị Phương Húc nhắc nhở nhiều lần mới ấp úng lên tiếng rằng hình như mấy ngày trước có một người đi vào rừng nhưng lại không nhớ người đó trông như thế nào.

Nếu hôm nay quản lý và nhiều người trong thôn không vào rừng nhặt xác chim thì xác của người đàn ông này không biết còn phải nằm ở đây bao lâu.

Hoàn toàn không cần thẩm vấn, Lục Nghiễm cũng đã khẳng định phần nhiều là người quản lý này chắc chắn biết được gì đó.

Thế nhưng hiện giờ vụ án còn chưa sáng tỏ, không tiện bút dây động rừng, chỉ nói trợ lý pháp y lấy mẫu nước bọt của quản lý để về đối chiếu với vật chứng, tạm thời vẫn chưa thể liệt người quản lý vào danh sách đối tượng tình nghi.

Mọi người lần lượt rời khỏi khu bảo tồn thiên nhiên, giờ đã có thể thấy được đường lớn cách đó không xa, căn nhà nhỏ của quản lý sống cũng nằm gần đường.

Tiết Bồng đi phía sau, hơi ngược mắt là đã thấy được bóng lưng của người quản lý đi đằng trước.

Người quản lý kia vẫn cứ cúi gằm mặt mà đi, tuy khom lưng nhưng bước đi rất nhanh nhẹn, chỉ là càng ra ngoài, gã lại càng rụt cổ lại, còn ké cổ áo lên, dùng mũ trên áo che đi phần đầu.

Tiết Bồng đang khó hiểu thì lúc này bỗng có tiếng quạ kêu quạc quạc trên đỉnh đầu, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn.

Không chỉ Tiết Bồng mà những người khác cũng đều nghe thấy, vô thức nhìn theo tiếng kêu, thấy được những con quạ đang bay xuống, mục tiêu chính là người quản lý, chúng không ngừng kêu xung quanh gã, còn vây quanh tấn công gã.

Người quản lý thành thạo lấy từ trong túi ra một bình xịt, xịt tán loạn lên đỉnh đầu, đám quạ nhanh chóng tản đi.

Tiết Bồng nhìn thấy cảnh này, vô thức cau mày, đi tới trước hỏi: “Cho

hỏi anh vừa xịt gì vậy ạ?”

Người quản lý sững người nói: “À, mấy thứ xịt đuổi chim ấy mà, màu xanh lá không gây hại, mùi này có thể đuổi bọn nó đi, chúng tôi làm quản lý đều cần chuẩn bị.”

Tiết Bồng cười nói: “Ồ, tôi cứ tưởng thuốc đuổi chim chỉ dùng trong những nơi cần phải tránh chim chóc bay tới như khu canh tác nông nghiệp, sân bay, công trình điện lực thôi chứ, thì ra nhân viên quản lý rừng cũng cần sao?”

Người quản lý tránh mặt đi nơi khác: “Cần chứ cần chứ, cô xem đám quạ này đi, cứ dăm ba bữa lại tới tấn công người khác, thật sự ảnh hưởng đến công việc của chúng tôi lắm.”

Tiết Bồng nhoen miệng không nói gì, xoay bước tiếp tục đi về trước.

Chỉ là trong lúc cô quay người, nét mặt cũng thay đổi theo, ánh mắt còn hơi lạnh toát. Trên đường về lại Cục thành phố, sắp xếp chỗ ngồi trong xe có chút thay đổi.

Tiết Bồng bị gọi đến cùng xe với Lục Nghiễm, Quý Đông Duẫn.

Tiết Bồng cũng không để ý, đến lúc yên vị trên xe rồi mới nghe Lục Nghiễm hỏi: “Ban nãy anh nghe em nói đến thuốc đuổi chim, phát hiện ra gì phải không?”

Tiết Bồng ngẩng người, lúc này cô mới biết được ý đồ của việc sắp xếp chỗ ngồi.

“Vì chuyện này mà anh mới gọi tôi sang đây hả?”

Quý Đông Duẫn cười nói: “Đúng rồi, nói nghe với, tôi cũng tò mò lắm.”

Tiết Bồng thở dài nói: “Quạ rất thông minh, trí nhớ cũng rất tốt, không

chỉ nhớ ơn mà còn ghi hận. Chúng sẽ nhớ được dáng vẻ của những loài chim khác, cũng sẽ nhớ được con người, nhất là những người đe dọa hoặc làm hại đến chúng, dù qua mấy năm, dù người này đã ngụy trang, thay đổi quần áo, đeo tóc giả và kính râm thì quạ vẫn có thể nhanh chóng nhận ra được.”

Lục Nghiễm chứng lại, im lặng không nói.

Nếu thật sự là như vậy, thế thì người quản lý này từng làm hại tới đám quạ kia sao?

Điều này lại thật sự bất hợp lí, đã là nhân viên quản lý rừng thì nguyên tắc nghề nghiệp đầu tiên là phải dốc hết sức bảo vệ môi trường sinh thái của khoảng rừng khi bảo đảm được an toàn cho mình chứ.

Thế nhưng trong khoảng rừng này không chỉ có một lượng lớn xác chim bị tàn sát mà quạ nghỉ lại ở đây cũng vừa nhìn thấy nhân viên quản lý là lại tấn công.

Hơn nữa rõ ràng đây không phải chuyện ngẫu nhiên, nếu không thì quản lý cũng không đem theo thuốc đuổi chim bên người.

Tất nhiên là dù quản lý có đáng nghi đến cỡ nào thì điều đầu tiên Chi đội Hình sự phải làm hiện giờ vẫn là phải điều tra án mạng.

Người chết rốt cuộc là ai, có phải là Trình Lập Huy không?

Vì sao người chết lại vào rừng, lại vì sao mà chết, vào rừng mấy hôm mà lại không ra ngoài, tại sao người quản lý vẫn không chịu báo án?

Tất cả những điều này đều là nghi điểm.

Lục Nghiễm suy nghĩ rất chăm chú, một tay gác lên cửa sổ xé, cau mày nhìn ra ngoài, ánh mắt xa xăm, vẻ mặt nghiêm túc.

Cho đến khi Quý Đông Duẩn gọi anh: “Đội phó Lục.”

Lục Nghiễm mới hoàn hồn nghiêng đầu qua: “Vâng?”

Quý Đông Duẩn: “Không có gì, chỉ là tôi thấy hình như anh đã có chút phán đoán, muốn hỏi ý anh thử.”

Lục Nghiễm chần chừ vài giây mới nói: “Mỗi lần chim di trú bay đi đều sẽ gặp đủ mọi nguy hiểm trên đường, có vài thứ là từ tự nhiên, có vài thứ là do con người làm. Rõ ràng là đám chim di trú này đã gặp phải hành động săn chim vào tối qua. Những người này đã dùng đạn chì tự chế phi pháp, đường kính vượt quá quy cách tiêu chuẩn, hơn nữa có một số còn là chì nguyên chất, giá thành cao hơn đạn chì được pha với hợp kim nhiều, tốn không ít tiền vào mớ hàng này đâu.”

“Mua nhiều đạn chì để săn chim như thế, lại còn là vào đêm tối, sau khi săn chim lại không đi nhặt xác, ngoài để “giải trí” ra thì tôi không nghĩ ra lý do nào khác được. Hơn nữa tôi nhắm chừng là hoạt động này có không ít hơn mười người tham gia. Nếu chỉ có hai, ba người thì không thể nào tạo thành sát thương trong phạm vi lớn như thế được, chim nghe thấy tiếng súng, hoảng sợ là sẽ bay tán loạn, bay ra xa khỏi khu vực này. Vì thế nếu giết chết ngàn đó chim trong một thời gian ngắn, không chỉ đông người mà còn toàn là lão luyện.”

“Nhưng mà...” Lúc này Tiết Bồng mới nói: “Mấy năm nay hình như đâu có nghe thấy thành phố Giang có hoạt động săn bắn chim gì.”

Quý Đông Duẩn nói: “Dám tới khu bảo tồn thiên nhiên làm chuyện càn rỡ như vậy, lại còn quy mô lớn thế nữa, chuyện này chắc chắn đã mua chuộc quản lý với dân gần đó hết rồi, những người gần đó đều lựa chọn giả câm giả điếc, không ai lan truyền ra ngoài thì sao mà truyền thông biết được?”

Lục Nghiễm cười khẩy: “Dám hành động xằng bậy như vậy, chắc là đều có chút thân thế, chắc là chúng tự cho mình là luật pháp, là trời.”

Tiết Bồng không nói gì, cứ nhìn chăm chăm ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sau khi nhìn thấy xác của nhiều con chim như thế, cảnh tượng như thế ít nhiều cũng ảnh hưởng tới tâm trạng cô.

Nạn nhân nam chết tự nhiên hay là bị giết, để biết được việc này còn phải kiểm chứng thêm nữa, nhưng cái chết của những con chim ở hiện trường thì ai nhìn thấy cũng không thể nói là chuyện tự nhiên.

Lại nhìn thấy thêm mớ đạn chì đó, đủ để tưởng tượng tối qua có một đám người không bằng cầm thú từng ngược đãi, tàn sát đám động vật yếu ớt trong khu bảo tồn tự nhiên này làm thú vui.

Hoá ra trong thành phố này vẫn còn rất nhiều hành vi mờ ám không ai biết được.

Hôm nay cô cũng đã sáng mắt ra.

Từ ngữ trong chương:

Không phải ai cũng có sấp tử thi, người càng mập càng dễ hình thành sấp tử thi vì hàm lượng chất béo trong người cao.

Đạn chì trong chương là một loại chứa hàm lượng chì cao, đã cấm sản xuất từ lâu. Dù là đạn chì trong mức tiêu chuẩn nhưng nếu tàng trữ, sở hữu số lượng quá mức cho phép vẫn sẽ dính đến tội hình sự.

Thuốc đuổi chim thường không ô nhiễm môi trường, hiện tại được dùng ở các nơi như sân bay, cáp điện, khu nông nghiệp,...

Chương 69

Ngày thứ Hai này đã được định sẵn là khác với lệ thường.

Lúc người trong chi đội về lại Cục thành phố đã là buổi chiều.

Tổ điều tra vừa nghỉ ngơi được một lúc đã lục đục đi vào phòng họp, bắt đầu bàn luận về mấy vụ án đang giải quyết hiện tại.

Lục Nghiễm đứng trước màn hình máy chiếu, nhanh chóng trích ra hồ sơ vụ án xâm hại người già.

Theo lời Phương Húc, sau khi phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự thu thập chứng cứ, đã tìm được dấu vân tay của cùng một người trong nhà những người già bị hại, cũng đã tiến hành đối chiếu trong kho vân tay của cảnh sát nhưng lại không tìm được ghi chép ăn khớp.

Cũng có nghĩa là người này chưa từng có ghi chép phạm tội, trước kia cũng chưa từng dính vào những vụ án khác, bị cảnh sát triệu tập, càng chưa làm hộ chiếu để nhập dấu vân tay vào.

Phương Húc nói: “Hiện giờ chúng ta đã thu hẹp phạm vi điều tra, tất cả cửa nhà của những người già đều không có dấu vết bị cạy, chứng tỏ người này tự có chìa khoá vào nhà. Bên cạnh đó, người có được chìa khoá của những người già đơn thân này chỉ có nhân viên xã hội phụ trách tới chăm sóc họ hằng ngày. Chúng tôi đã lấy dấu vân tay của nhân viên xã hội hiện tại, tiếc là cũng không khớp.”

Cũng không khớp sao?

Lục Nghiễm khoanh tay trước ngực, cau mày nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nhân viên xã hội hiện tại vẫn luôn chăm sóc những người già này sao?”

Phương Húc nói: “Chắc được nửa năm rồi.”

“Vậy trước anh ta là nhân viên xã hội nào phụ trách?”

Phương Húc khựng lại rồi mới bắt kịp: “Đội phó Lục, ý anh là có thể là do nhân viên xã hội trước gây ra?”

“Không loại trừ khả năng này.”

“Nhưng mà nhân viên xã hội trước đó đã nghỉ việc hơn nửa năm rồi, vụ án mới xảy ra gần đây thôi.”

Lục Nghiễm nói: “Những cụ già này đều mắc chứng Alzheimer, khái niệm của họ về thời gian và không gian không giống với người bình thường, có lẽ nửa năm trước là đã xảy ra chuyện tương tự nhưng vì chứng bệnh này mà có người có thể sẽ nhầm là mới xảy ra gần đây. Nếu hiện tại chưa có manh mối gì khác thì điều tra theo hướng này trước đi.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm uống ngụm nước, lại mở sang slide của vụ án thứ hai nói: “Vụ tiếp theo.”

Chính là vụ sát thủ tấn công, người phụ trách là Hứa Trăn.

Hứa Trăn nói nhanh: “Vì đội phó Lục đã phác họa chân dung nên hiện giờ đã biết được sát thủ là Lý Thành Kiệt, tiếp đến sẽ liên hệ với công ty viễn thông để điều tra vị trí tín hiệu của số điện thoại liên lạc với Tôn Cần. Vật chứng mang về từ hiện trường vẫn đang được phòng thực nghiệm kiểm tra.”

Lục Nghiễm gật đầu nói: “Đặc biệt là phải chú ý đến dấu chân Lý Thành Kiệt để lại tại hiện trường, tôi nhớ rất rõ là hấn mang ủng tác chiến loại 19. Đế của kiểu ủng tác chiến này có rất nhiều hoa văn, chúng có tác dụng chống trơn trượt nhưng cũng dễ để lại vết bùn đất. Lúc đó tôi và hấn có ẩu đả, trong quá trình này hấn chắc chắn sẽ để lại bùn đất ở nơi từng đi qua ở hiện trường, thậm chí là trên quần áo của tôi.

Hứa Trăn chăm chú lắng nghe, còn ghi lại từng mục nhưng lúc ghi xong lại trông có vẻ ngập ngừng.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Hứa Trăn nói: “Đội trưởng Lâm bên chống ma tuý cử người sang đòi tư liệu của tên sát thủ tấn công anh, họ cho là vụ này có liên quan mật thiết đến Vương Xuyên và đường dây ma tuý đội phó Lục vẫn luôn điều tra, thế nên...”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày rồi im lặng.

Những người ngồi đó đều không lên tiếng, ai nấy cũng chăm chú nhìn anh.

Cho đến khi Trương Xuân Dương nhỏ tiếng e ngại: “Hình như bên chống ma tuý không mong chúng ta can thiệp sâu quá.”

Phương Húc nhìn sang Trương Xuân Dương đáp: “Chắc là sợ bút dây động rừng.”

Lục Nghiễm mỉm môi nói: “Không sao, Hứa Trăn, cậu cứ điều tra tiếp, có gì thì hỏi thêm bên phòng thực nghiệm, có hồ sơ thì lập tức sang đó. Còn bên chống ma tuý thì...”

Lục Nghiễm ngừng lại vài giây rồi lại nói: “Họ cần tư liệu gì thì chúng ta cứ hợp tác hết mình nhưng điều tra án thì cứ điều tra án, hai chuyện không liên quan tới nhau. Đường dây ma tuý không phải

chuyện bên mình nhưng tung tích của Lý Thành Kiệt thì bắt buộc phải đào cho ra.”

Hứa Trăn: “Vâng, tôi hiểu.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào, chìa cho Lục Nghiễm một cái USB: “Đội phó Lục, xong rồi.”

Lục Nghiễm cười: “Vất vả rồi, ngồi đi.”

Chờ lúc Lý Hiểu Mộng ngồi xuống rồi, Lục Nghiễm cắm USB vào laptop, hồ sơ của vụ án thi thể trong khu bảo tồn thiên nhiên nhanh chóng xuất hiện, màn hình hiển thị mọi kiểu ảnh hiện trường vụ án.

Lục Nghiễm không nói gì nhiều mà chỉ nhìn sang phía mọi người, nhìn thấy ai cũng nhìn chăm chăm vào màn hình, ai nấy cũng mặt mày nghiêm túc, có điều muốn nói.

Lục Nghiễm bèn nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ thảo luận về vụ án hôm nay. Mọi người nghĩ thế nào cứ việc nói.”

Lý Hiểu Mộng giơ tay đầu tiên nói: “Thật ra cho tới hiện tại thì vẫn chưa thể chứng minh được đây là vụ mưu sát, báo cáo khám nghiệm tử thi vẫn chưa có, hiện giờ vẫn chưa biết được nguyên nhân tử vong. Theo lời nhân viên quản lý rừng thì người chết vào rừng từ hai hôm trước, hơn nữa lúc đến chỉ có một mình, bảo là đến khu dựng trại thám hiểm hoang dã, nhưng mà nơi phát hiện ra thi thể đã vào khu vực sâu hơn bên trong rồi. Theo như quản lý thì nơi đó đôi lúc sẽ có thú hoang xuất hiện, từ trước đến giờ đều cấm ra vào.”

“Kỹ thuật hình sự tìm được giấy tờ trong ba lô người chết mang tên Trình Lập Huy, trong ghi chép chúng ta tìm được bên phía quản lý cũng có ghi là Trình Lập Huy đi vào đó ngày thứ Bảy. Thế nhưng có điều này rất kỳ lạ... thường thì du khách đến thám hiểm trong khu bảo tồn thiên nhiên là để chụp ảnh, không thì là để dựng trại, hơn nữa sẽ mang theo rất nhiều đồ ăn vặt và nước. Thế nhưng Trình Lập

Huy không mang theo máy chụp ảnh, đến điện thoại còn không có, trong ba lô không có đồ ăn vặt, chỉ tìm được một chai nước rỗng ở hiện trường.”

Trong lúc Lý Hiểu Mộng phát biểu, Lục Nghiễm cũng nhanh chóng vẽ sơ đồ liên hệ trên bảng trắng bên cạnh.

Đến khi Lý Hiểu Mộng nói xong, Lục Nghiễm cũng quay người, chỉ vào ba chữ “Trình Lập Huy” trên bảng trắng nói: “Đúng là như vậy, hiện tại vẫn chưa thể xác định tính chất vụ án. Nhưng mà có một điều, rốt cuộc người chết có phải Trình Lập Huy hay không thì vẫn phải chờ kết quả bên phía phòng thực nghiệm mới có thể xác định được.”

Lúc này, Trương Xuân Dương giơ tay lên.

Lục Nghiễm: “Xuân Dương, cậu nói đi.”

Trương Xuân Dương: “Tôi nghĩ là mọi người cũng đều thấy như tôi, tay quản lý này thật sự rất có vấn đề. Người chết vào khu bảo tồn đã hai ngày mà anh ta vẫn không lên tiếng, cũng không thông báo cho đội cứu hộ. Nếu như hôm nay không đi nhặt xác chim cùng với người trong thôn thì có khi không biết người này đã chết rồi. Với lại mỗi lần hỏi anh ta cái gì, anh ta đều ấp úng, nói năng né tránh, hơi kiểu như lạy ông tôi ở bụi này ấy.”

Phương Húc hỏi: “Ý cậu là có thể cái chết của nạn nhân có liên quan đến người quản lý?”

“Đúng là có khả năng này, dù sao thì chỉ có mình anh ta từng nhìn thấy người chết, quá lắm còn có một hàng ghi chép trên quyển đăng ký, anh ta muốn nói gì mà chẳng được.”

Lục Nghiễm nhanh chóng viết ra vấn đề mà Trương Xuân Dương nhắc đến lên bảng: Người chết vào rừng hai ngày, vì sao người quản lý biết mà không báo?

Tiếp đó, Lục Nghiễm quay sang nói: “Người quản lý này quả thật rất kỳ lạ, rõ ràng là đang giấu giếm gì đó. Nhưng với chứng cứ ở hiện trường thì chỗ khiến anh ta chột dạ chưa chắc đã là người chết, hoặc có thể nói là chưa chắc chỉ vì mỗi người chết. Tìm được một số lượng lớn đạn chì và xác chim ở hiện trường như thế, cỡ nào thì người quản lý cũng không thể nào giải thích rõ ràng được.”

Vừa nói xong, Lục Nghiễm lại nhìn Hứa Trăn hỏi: “Lời khai của dân trong thôn như thế nào?”

Hứa Trăn: “Chúng tôi đã hỏi thăm người trong thôn gần đó, cũng đã hỏi người phát hiện ra thi thể sớm nhất, họ đều bảo là mỗi năm vào thời điểm này, họ đều sẽ vào rừng để xử lý và chôn xác chim mấy ngày, cũng biết là tối đến sẽ có người tới bắn giết.”

Lý Hiểu Mộng thất kinh: “Mỗi năm vào thời điểm này á? Vậy xem ra không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này rồi, sao bọn họ không báo?”

Hứa Trăn: “Tôi có thống kê lại vài vấn đề như thế này.”

Hứa Trăn nhanh chóng thuật lại, có một số người dân biết rõ là có người bắn giết chim, trong số đó còn có một số loài chim quý hiếm cấp bảo vệ quốc gia nhưng họ không dám nói gì nhiều, chủ yếu là do sợ phiền phức, bởi vì nghe nói những tay săn giết này có gia thế rất khủng, không ai dám rước họa vào thân vì mấy con chim cả.

Ngoài ra, còn có một số dân trong thôn cho biết là họ không nghĩ rằng là như thế thì có vấn đề gì, thật ra hành động “tổn hại đến chim chóc” này đã tiếp diễn được mười năm rồi.

Vì ruộng vườn của họ cách khu bảo tồn thiên nhiên khá gần, những con chim này ngoài vào rừng kiếm ăn thì còn thường tới gây hại cho ruộng đồng trong thôn, phá hoại nông sản, lúa mì và hoa cải dầu là bị tổn hại nặng nề nhất, các loại đậu càng không thu hoạch được, có

nhiều loại bẫy, đậu phộng trồng đi trồng lại nhiều lần vẫn không sinh trưởng được.

Nhất là đến mùa này, chim di trú sắp bay đi, sẽ bổ sung năng lượng trước khi bay đi, sẽ kéo cả đàn tới.

Người dân trong thôn cấm bù nhìn, giăng ruy băng, gõ chiêng, đốt pháo, dùng mọi cách nhưng lũ chim đã sớm thấy bình thường rồi, không biết sợ nữa, mà thuốc đuổi chim lại cao giá quá, dùng lâu dài thì không mua nổi.

Có nhiều người thật sự bất lực, cả đêm không ngủ được phải thức canh ruộng, canh một lần là cả tháng trời nhưng mà dù thế này cũng không được, ruộng vườn bị tổn hại, lại không có ai đền bù tổn thất.

Mấy năm ban đầu thì họ giăng lưới bắt chim ở gần vườn cây ăn quả và ruộng đồng, họ sẽ cắm hai cây cọc xuống ruộng, ở giữa có giăng một cái lưới chằng chịt, vì màu nhạt, mắt thường không dễ nhìn ra được nên chim đâm vào là sẽ dính luôn trong lưới không vùng vẫy được, thậm chí là sẽ chết.

Nhưng cái lưới chim này lại bị kiểm lâm phát hiện, bảo là phạm pháp.

Nói tới đây, Hứa Trăn khựng lại, thở dài nói: “Chỉ tính riêng năm nay thì kiểm lâm đã xử lý hết mười mấy lưới bắt chim. Lúc tháo lưới xuống thì thấy trên lưới còn mắc lại rất nhiều xác chim, chỉ có một con còn sống.

Nghe đến đây, cả phòng họp đều im lặng.

Mọi người đều sinh sống ở thành phố, nói gì tới thôn làng, đến cả ngoại ô cũng chưa tới bao giờ, hoàn toàn không biết gì về tranh đấu giữa người với động vật trong giới tự nhiên.

Lý Hiểu Mộng nói: “Nghĩ tới thì thấy mấy con chim kia tội nghiệp thật sự, tội nó vốn đâu có hiểu con người trồng trọt cực khổ, kiếm ăn là

bản tính trời sinh rồi. Nhưng mà nhìn từ góc độ của những người dân trong thôn, làm việc đồng áng cực khổ biết bao nhiêu, cây vừa nhú đã bị chim ăn hết, cũng đúng là thiệt thòi thật...”

Trương Xuân Dương tiếp: “Thế nhưng nhắm mắt làm ngơ với hành động tàn sát chim chóc với quy mô lớn thế này chỉ vì không thiệt hại tới lợi ích của mình thì có các gì là đồng loã đâu?”

Lục Nghiễm cũng khẽ thờ dài, nhìn Hứa Trăn: “Tiếp tục đi.”

Hứa Trăn nói tiếp ngay lập tức: “Ngoài ra còn có người dân nói nhỏ với chúng tôi rằng họ biết sau buổi săn giết chim tối hôm trước, ngày hôm sau sẽ luôn có một nhóm đông vào rừng để xử lý, tránh bị du khách phát hiện, lan đến tai kiểm lâm, nhân viên quản lý sẽ lại còn vạch ra hết những khu cần xử lý...”

Phương Húc: “Xem ra người quản lý thật sự biết được ẩn tình.”

Hứa Trăn: “Không chỉ có vậy, còn có người trong thôn cho biết, sau khi xong hoạt động, họ đều sẽ nhận được một món tiền với danh nghĩa là phí lao động cực khổ, thật ra là tiền để giữ mồm giữ miệng. Còn có vài người giả điên với tôi, nói là tưởng đâu chính phủ biết chim tàn phá mùa màng nên mới cho người tới bắn giết định kỳ.”

Trương Xuân Dương: “Nói vậy mà nghe được, đúng là nhảm nhí!”

Lý Hiểu Mộng: “Lấy vải thừa mà đòi che mắt thánh.”

Lục Nghiễm lại đi tới bảng trắng lần nữa, vạch ra một đường ở giữa, chia bảng làm hai phần, một bên dùng nam châm cố định hình ảnh của người chết, bên kia là ảnh của xác chim và đạn chì.

Lục Nghiễm nói: “Bây giờ xem ra đây là hai vụ án. Hoạt động săn bắn chim xảy ra vào tối hôm qua, còn về thời gian tử vong của người chết thì theo suy đoán bước đầu của pháp y Quý chắc là sẽ vào khoảng hôm trước, cũng chính là thứ Bảy, chỉ là lại trùng hợp gặp trúng một

lần cả hai vụ án.”

“Thi thể phát hiện được trong rừng cần phải khám nghiệm tử thi cụ thể. Thế nhưng vụ án săn bắn chim rõ ràng là đã dính líu tới cả hai tội trạng, một là vi phạm luật săn bắn, hai là vi phạm luật mua bán đạn dược, đó là còn chưa tính cả tội tàng trữ súng đạn hơi trái phép, phía sau đó có thể còn liên quan tới cả một tập đoàn tội phạm sản xuất đạn chì và súng. Vì thế trước khi có được kết quả khám nghiệm, hiện tại chúng ta cần tập trung điều tra vụ án săn bắn chim trước...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm khựng lại, nhìn xuống những người trong đội lần nữa.

Tổ trinh sát 1 có năng lực làm việc hơn hẳn tổ 2, thế nhưng hai thành viên cốt cán trong tổ hiện giờ là Phương Húc và Hứa Trăn đều đã có vụ án phụ trách chính, người khá nhàn bây giờ là Trương Xuân Dương.

Lục Nghiễm cup mắt nói: “Vụ án này dính líu tới nhiều phía, hơn nữa còn có thể đụng chạm đến một số cá nhân và tập thể “nhạy cảm”. Xuân Dương, nếu tôi bảo cậu tới phụ trách điều tra cùng tôi, cậu có lòng tin không?”

Trương Xuân Dương hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ bị chỉ tên tới, bởi sao thì dù là đối với cấp trên ngày trước hay là Lục Nghiễm hiện giờ thì y đều không phải là người được đánh giá cao, vì thế nghĩ cũng biết khi Lục Nghiễm đưa ra đề nghị thế này, y đã sốc tới cỡ nào.

“Đội... đội phó Lục, anh tin tôi sao?” Trương Xuân Dương hiếm khi có được những lúc lắp bắp như thế này.

Lục Nghiễm cười: “Cậu phải hỏi là cậu có tin cậu không.”

“Tin, tất nhiên là tôi tin rồi!” Trương Xuân Dương nhanh chóng nói: “Tôi bảo đảm, tôi nhất định sẽ dốc hết sức, dù tiếp theo phải đối mặt với những tội phạm như thế nào, tôi cũng sẽ quyết không chùn

bước!”

“Được. Thế thì quyết định vậy đi, mọi người cứ tiếp tục điều tra dựa theo những gì đã thảo luận, có vấn đề gì có thể trao đổi bất cứ lúc nào, tan họp.”

Lục Nghiễm hình như rất vội vàng, nhìn thời gian trên điện thoại rồi quay bước đi ra ngoài.

Trương Xuân Dương: “Đội phó Lục phải đi luôn rồi đấy sao?”

“Đi xem khám nghiệm tử thi.” Lục Nghiễm chỉ trả lời có thể.

Vừa nói xong thì người cũng biến mất sau cánh cửa.

Trương Xuân Dương vẫn còn hơi mù tịt: “Lại đi xem khám nghiệm tử thi à? Đội phó Lục nghiệm rồi hả?”

Lý Hiểu Mộng liếc xéo y: “Người ta nghiêm túc có trách nhiệm, làm gương cho lính, anh học theo đi!”

“Hơ, sao mà mày không học đi!”

Lúc Lục Nghiễm đến phòng khám nghiệm tử thi, Quý Đông Duẩn đã sắp chuẩn bị hoàn tất công tác khám nghiệm, sắp sửa kết thúc công việc.

Không ngoài dự tính, người hợp tác khám nghiệm lần này vẫn là Tiết Bồng.

Lục Nghiễm bước vào cửa, đứng bên cạnh quan sát, không nói năng gì.

Quý Đông Duẩn nhìn thấy Lục Nghiễm bèn cười nói: “Tôi cứ nghĩ hôm nay đội phó Lục không tới chứ.”

“Mới hợp nên đến trễ.” Lục Nghiễm lại hỏi: “Sao thế, đã có kết quả chưa?”

Quý Đông Duẩn: “Đúng là có thật. Anh xem, bề mặt vết thương bị cắn xé và biểu hiện ở hai đầu này, trông đều thô ráp không ngay ngắn, bị xé toạc, màu đậm nhạt không đều là đặc điểm của mạch máu và cơ bắp phân tách khỏi nhau, xung quanh vết thương còn có vết răng và vết móng, còn tìm được một số lông động vật trên thi thể ở hiện trường, đây là mảnh thi thể được hình thành do bị động vật phá hoại điển hình. Tôi nhớ lúc này còn có một số mảnh thi thể được tìm thấy ở những nơi khác, tôi cũng đã tiến hành so sánh, sau khi liên tiếp đối chiếu từ mức độ thối rữa, mức độ tách rời, đặc trưng của da thì giám định bước đầu là thuộc về thi thể này. Tất nhiên là để xác định được hoàn toàn thì còn phải làm thêm kiểm nghiệm sinh vật.”

“Ngoài ra thì tuy là thi thể này đã bị cắn gặm, kéo xé, tách thành mấy khúc nhưng vì có quần áo bao xung quanh, cũng phát hiện ra thi thể khá kịp thời nên tôi phát hiện ra được một số món dưới một số phần da tương đối hoàn chỉnh dưới lớp quần áo, anh xem...”

Quý Đông Duẩn vừa nói vừa nhắc cánh tay của thi thể lên, dù đã có hiện tượng thối rữa, thi thể cũng đã ngả xám nhưng sau khi Quý Đông Duẩn dùng ngón tay vuốt bằng lại, xem kỹ thì vẫn có thể nhìn thấy được một lỗ nhỏ.

Lục Nghiễm thoáng sửng sờ rồi nheo mắt lại, lập tức liên tưởng tới hai từ khóa: — tiêm thẳng vào tĩnh mạch dưới da, ma túy.

Quý Đông Duẩn nói: “Lát nữa tôi sẽ đưa mẫu kiểm nghiệm tới phòng thí nghiệm lý hoá, chỉ cần trước khi chết, người này đã từng tiêm chích gì đó thì nhất định có thể kiểm tra ra được.”

Lục Nghiễm gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy thời gian tử vong thì sao, đã có kết luận chưa?”

Quý Đông Duẩn nhặt lấy một “sinh vật nhỏ” bỏ vào hộp dụng cụ nói:

“Khoảng một tiếng đồng hồ sau khi chết, ruồi nhặng sẽ đẻ trứng lên cơ thể người, mười tiếng thì giò bọ sẽ xuất hiện, sinh trưởng với tốc độ 0.2 tới 0.3 cm mỗi ngày, anh xem, ví dụ như con này, nhìn độ dài của nó xem, lại kết hợp thêm thay đổi thời tiết mấy ngày nay, thời gian tử vong chắc vào khoảng bốn mươi tiếng.”

Cũng có nghĩa là không tới hai ngày...

Lục Nghiễm không trả lời, ước tính suy đoán tới lui theo thời gian tử vong mà Quý Đông Duẩn nói.

Bây giờ là ba giờ chiều ngày thứ Hai, vậy thì tính ngược lại bốn mươi tiếng trước chắc sẽ vào tối thứ Bảy, lúc khoảng gần khuya cỡ mười một giờ.

Thế thì lạ lùng thật.

Ban đầu Lục Nghiễm còn đang tính là có thể sau khi vào trong rừng, người đàn ông này đã tử vong vì phát bệnh đột ngột gì đó hoặc là một sự cố nào, xung quanh lại không có người nào khác, không ai có thể sơ cứu cho người đàn ông, vì thế đến tận hai ngày sau mới phát hiện ra thi thể.

Thế nhưng bây giờ xem ra có vẻ chiều tối hôm đó người đàn ông vẫn còn sống, vậy thì tại sao anh ta không rời khỏi khu rừng bảo tồn? Đã muộn như thế còn ở lại trong đó làm gì?

“Còn nữa.” Quý Đông Duẩn tiếp tục: “Tuy thi thể đã bị phá hoại khá nhiều nhưng tôi vẫn tìm được một ít thức ăn đã tiêu hoá còn sót lại trong dạ dày người chết, có vẻ là thức ăn từ bột mì và một ít rau củ. Suy đoán theo quá trình tiêu hoá thì chắc là chết trong khoảng bốn tiếng sau khi ăn.”

Lục Nghiễm không đáp, nhanh chóng nghĩ đến nếu là chết sau khi ăn bốn tiếng, vậy thì người chết đã ăn lúc khoảng bảy giờ.

Thế nhưng có một việc rất kỳ lạ, trên người người chết chỉ có một cái ba lô, lúc phát hiện ra thi thể, gần đó không có bất cứ dụng cụ ăn uống ở trại nào, trong ba lô cũng không có thức ăn còn lại, nếu đặt giả thiết anh ta vào rừng lúc sáng, vậy thì anh ta đã ăn bữa tối vừa có bột mì vừa có rau củ này ở đâu?

Không lẽ đã gặp những du khách cắm trại khác trong rừng rồi cùng ăn?

Hay là khu rừng này hoàn toàn không phải hiện trường đầu tiên?

Vụ án này cũng thật thú vị.

Lục Nghiễm trầm tư giây lát, cho đến khi bị Quý Đông Duẫn làm gián đoạn: “Phải rồi, Tiết Bồng cũng có phát hiện đấy.”

Lục Nghiễm bật tỉnh, vô thức nhìn sang Tiết Bồng vẫn cứ im lặng chưa nói gì từ nãy tới giờ.

Vừa nãy có một khoảng thời gian, Tiết Bồng hoàn thành xong công tác chụp ảnh rồi cứ đứng cạnh bàn làm việc, cầm nửa bàn tay của người chết để thu thập dấu vân tay.

Thi thể đã thối rữa, cổ tay đứt lìa, biểu bì da của ngón tay đã bong tróc hoàn toàn, không có cách nào lấy được dấu vân tay bên trên nhưng may là lớp nhú da của vài ngón tay vẫn chưa bị phá hoại, vẫn có thể lấy được một phần mẫu dấu tay.

Tiết Bồng dùng phương pháp chiết rót cố định tổ chức, đã thành công lấy được dấu vân tay của ba ngón tay và vân nửa bàn tay, trong số đó có cả ngón trỏ tay phải.

Nghe Quý Đông Duẫn nhắc mình, Tiết Bồng đặt bàn tay của người chết về lại nói: “Cũng còn khá là may, thu thập được dấu vân tay ngón trỏ, nếu người chết thật sự là Trình Lập Huy thì chỉ cần đối chiếu với dấu vân tay trên tấm chip căn cước đó là có thể chứng

thực được.”

Cuối cùng cũng có được chút tiến triển đột phá.

Lục Nghiễm thở phào nói: “Vất vả rồi.”

“Khách sáo gì chứ.” Tiết Bồng nói: “Lát nữa tôi phải về khoa kiểm nghiệm dấu vết, còn một đồng vật chứng đang chờ được xử lý đó, còn nhiều sinh vật nhỏ đáng yêu nữa. Lúc đem tụi nó về là tôi đã nóng lòng muốn thử rồi.”

Sinh vật nhỏ đáng yêu?

Lục Nghiễm lập tức biết ngay là Tiết Bồng đang nói đến cái gì: “Em đang nói tới đám nhặng xanh, ruồi trâu với bọ ăn xác chết đó hả?”

“Đúng rồi, không dễ bắt được tụi nó đâu, còn phải bắt sống nữa.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, Tiết Bồng lại nói: “Tất nhiên là còn phải so sánh đối chiếu mớ đạn chì kia nữa. Đây là lần đầu tiên tôi động tới khía cạnh này, còn nhiều thứ cần học lắm, nhưng mà tôi thấy rất hứng thú, anh là chuyên gia, lát nữa có gì còn phải hỏi anh nữa đấy.”

Lục Nghiễm cười: “Không vấn đề gì.”

Hai người khử độc xong, cởi quần áo bảo hộ ra, Tiết Bồng lại đột nhiên nhớ tới một chuyện: “À, suýt nữa thì quên mất...”

“Chuyện gì?” Lục Nghiễm hỏi.

“Tôi biết Chung Ngọc đã được giao cho trại tạm giam rồi, vậy phân cục khu phía Đông có còn làm ghi chép bổ sung được không?”

Lục Nghiễm: “Cái này phải hỏi coi Tề Thăng sắp xếp sao, có bổ sung

thì chắc cũng mấy chuyện lật vật thôi.”

“Vậy có thể giúp tôi chuyển lời tới Tề Thăng, hỏi Chung Ngọc xem vị trí cụ thể của cái chai nước hồ chị ta gửi vào trại giam cho Trần Lăng là ở đâu được không?” Tiết Bồng ngừng lại rồi tiếp tục: “Tôi biết chai nước đó không liên quan tới vụ án nhà họ Cao, nếu không bổ sung ghi chép thì cũng không cần cất công tới hỏi đâu, tôi tò mò vậy thôi...”

Lục Nghiễm: “Anh nhớ là Chung Ngọc từng nói cô ta cũng không biết cái hồ đó tên gì, vị trí đại khái là nằm ở gần ngoại ô khu phía Nam. Sao tự nhiên em lại hỏi chuyện này?”

Tiết Bồng cau mày, hơi bối rối: “Nói ra thì có thể anh sẽ nghĩ là tôi đang nghiêm trọng hóa vấn đề, rõ ràng là đã kết án rồi mà tôi vẫn cứ bám lấy một chai nước làm gì. Nhưng mà có chút chuyện hơi kỳ lạ, tôi đã lật lại ghi chép của bố tôi lúc còn sống, cũng đã lên mạng tìm hiểu, hoàn toàn không tìm được ao hồ nào ở gần nhà máy hóa chất Hội Tân có chất nước khớp với nước trong chai này.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm im lặng.

Tiết Bồng lại bổ sung thêm: “Tôi cũng có nghĩ tới không biết có phải là Chung Ngọc chỉ tìm đại một cái hồ, múc nước rồi đưa cho Trần Lăng không. Nhưng mà nghĩ kỹ thì không hợp lý cho lắm, Chung Ngọc yêu thương chị mình tới vậy mà...”

Lục Nghiễm chậm chậm gật gù, hồi lâu mới lên tiếng: “Để anh kiểm xem có dịp nào nói Tề Thăng đi hỏi thử.”

“Ừm.”

“Nhưng mà sao tự nhiên em lại hỏi tới chuyện này, phát hiện ra gì sao?”

“Hiện tại cũng chưa nói rõ được nhưng đúng là có phát hiện ra vài

thứ, đợi xác định lại rồi nói với anh sau.”

Lục Nghiễm cười: “Được.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã về đến cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Tiết Bồng dừng lại, đưa tay đẩy cửa nói: “VẬY TÔI LÀM VIỆC TRƯỚC ĐÂY.”

Lục Nghiễm mấp máy môi, ánh mắt sâu lắng, giọng nói hết sức dịu dàng: “Chú ý sức khỏe, đừng thức khuya.”

Tiết Bồng khẽ cười: “Tôi sẽ cố.”

Từ ngữ trong chương:

Trong chương có nhắc đến việc quạ ghi hận: Quạ có trí nhớ rất tốt, IQ cũng cao, lại còn sống thành bầy, nếu bạn làm méch lòng chúng, dù là bất cứ lúc nào thì chúng cũng sẽ phản công, lại còn tấn công theo bầy nữa đấy. Thật ra ngoài quạ thì có rất nhiều loài chim cũng có trí nhớ rất tốt, nếu không thì mỗi năm di trú làm sao có thể bay xa thế mà không bị lạc được. Tác giả đã từng đọc một bài báo nói về một loài chim (đã quên mất là loài nào) mỗi năm đi di trú về cũng đều sẽ tìm tới chỗ người già từng cứu nó, chim và người cùng làm bạn với nhau, đến mùa di trú lại bay đi, năm sau lại bay trở về.

Thuốc đuổi chim: Đa phần thuốc đuổi chim đều không gây hại, sau khi sử dụng sẽ chậm chậm tiết ra một thứ mùi đặc biệt có ảnh hưởng tới hệ thống thần kinh, đường hô hấp của chim chóc gia cầm, chim sẽ nghĩ thấy sẽ bay đi ngay lập tức, trong thời kỳ còn duy trì trí nhớ sẽ không quay trở lại (Theo Baiken)

Lấy dấu vân tay qua lớp da trong: Với một số thi thể thối rữa, biểu bì da đã bong tróc, không thể lấy được dấu vân tay, vẫn còn cơ hội thu

thập được qua lớp da trong nhưng rất khó khăn.

Người chết trong vụ án này có phần lớn biểu bì bị bong tróc, các hiện tượng xuất hiện trên thi thể vào thời kỳ đầu như hồ tử thi, co cứng tử thi đã mất đi tác dụng, không thể dùng để suy đoán thời gian tử vong, vì thế phải mượn tốc độ sinh trưởng của các bé ấu trùng ruồi nhặng để suy đoán.

Chương 70

Sau khi vụ án thi thể rừng sâu xảy ra, liên tiếp hai ngày sau đó, Tiết Bồng gần như chưa từng rời khỏi Tòa Thực nghiệm, ăn cùng Mạnh Nghiêu Viễn một ngày hai bữa, còn không về được nhà.

Còn đang còn vật chứng của mấy vụ án khác phải kiểm nghiệm, thời gian gấp rút, bản thân Tiết Bồng cũng dâng trào cảm xúc, chỉ cảm thấy hứng thú, nghiện ngập trong quá trình phân tích sự việc, hoàn toàn không cảm nhận được thời gian đang trôi đi.

Ở bên kia, Chi đội Hình sự cũng đang bận tối mảy tối mặt, tuy Lục Nghiễm không ra lệnh cho mọi người bắt buộc phải thức đêm tăng ca nhưng bản thân anh ngoài việc về nhà ngủ với cho Barno ăn thì những khoảng thời gian khác gần như đều điều tra án.

Trong lúc đó, Lục Nghiễm còn nhận được Wechat của Tiết Bồng, bảo anh lúc không ở nhà thì cứ mở tivi, bật vài chương trình hay hay như thế giới động vật hay Tom and Jerry.

Lục Nghiễm làm theo, Barno ở nhà xem mê mệt.

Mấy ngày nay, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng gần như chỉ trao đổi qua tin nhắn, rất ít khi gặp mặt, dù có gặp nhau trong nhà ăn thì quá lải cũng chỉ trò chuyện vài câu.

Tất nhiên là với cường độ làm việc khắt khe, cao độ như thế này thì chắc chắn thu được kết quả.

Đầu tiên là vụ án xâm hại tình dục người già, Phương Húc dựa theo chỉ dẫn hôm trước của Lục Nghiễm, theo dõi điều tra nhân viên xã

hội chăm sóc các cụ già trước kia, bất ngờ phát hiện ra chỉ tay của nhân viên xã hội này lại có độ khớp cao với dấu vân tay thu thập được trong nhà các cụ già.

Nhân viên xã hội cũ được đưa tới Cục Cảnh sát làm việc, không bao lâu thì đã khai ra.

Tiếp đến là vụ án sát thủ phục kích.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết phát hiện được một số mẫu bùn đất tại hiện trường vụ án và trên quần áo của Lục Nghiễm, sau khi kiểm nghiệm đã phát hiện được số bùn đất này không giống với loại thường thấy trong thành phố, ngoài các hạt cát, bùn lầy, đất sét, còn kiểm nghiệm ra được một chút phân ngựa và các chất phụ gia tạo thành sợi, dây thun.

Cũng có nghĩa là sát thủ Lý Thành Kiệt phục kích Lục Nghiễm đã từng đi tới trường đua ngựa trong một thời gian ngắn.

Trường đua ngựa đúng là một địa điểm ẩn nấp không tệ, thường sẽ không ai nghĩ tới được.

Trong vụ án này, có một tên bên trên đã giữ liên lạc lâu dài với Tôn Cần, công ty viễn thông cũng đã lần theo dấu vết tìm được vị trí mà số điện thoại này thường xuất hiện, đa số là ở khu phía Bắc thành phố Giang.

Hứa Trăn đã đánh dấu trên bản đồ theo ghi chú mà công ty viễn thông cung cấp, tiếp đó đưa sang cho Lục Nghiễm, trong số đó có một nơi có mức độ xuất hiện rất cao, đó chính là câu lạc bộ cưỡi ngựa ở ngoại ô khu phía Bắc.

Nói cách khác thì chủ nhân số điện thoại liên lạc bảo Tôn Cần chuyển lời và sát thủ Lý Thành Kiệt đều thường xuyên xuất hiện tại câu lạc bộ cưỡi ngựa này.

Tiếp đến chính là vụ án thi thể trong rừng.

Vụ án này có thể coi là quanh co khúc khuỷu, biến đổi bất ngờ đối trong kiểm nghiệm.

Tuy Tiết Bồng đã thu thập được dấu vân tay trên ba ngón của người chết nhưng trong quá trình đối chiếu với căn cước lại nhanh chóng phát hiện ra căn cước này là giả.

Sau khi nhập thông tin căn cước vào trong hệ thống công an thành phố Giang lại tìm được hơn ba mươi người tên Trình Lập Huy nhưng không có ai là hai mươi lăm tuổi, số căn cước tất nhiên cũng không đúng.

Dấu vân tay của người chết cũng không tìm được mẫu trùng khớp trong kho vân tay của cảnh sát.

Cũng có nghĩa là việc đầu tiên phải làm để phá được vụ án này là phải xác định được nguồn gốc thi thể.

Đến sáng thứ Tư, Lục Nghiễm nhận được điện thoại ở phòng thực nghiệm kỹ thuật hình sự, thông báo rằng đã có phát hiện mang tính đột phá.

Lúc Lục Nghiễm đến, Tiết Bồng, Phùng Mông, Quý Đông Duẫn, Mạnh Nghiêu Viễn đều đang ở trong phòng thí nghiệm, bọn họ đang họp, sắc mặt ai cũng nặng nề.

Thấy Lục Nghiễm tới, Phùng Mông đứng dậy đầu tiên: “Đội phó Lục, cậu đến vừa đúng lúc.”

“Sao thế ạ?”

Lục Nghiễm nhanh chóng đi đến trước bàn thí nghiệm, nhìn thấy phía trước có đặt vài khúc xương người đã được xử lý sạch sẽ phần thịt thối rữa bên ngoài.

Tuy anh không rõ lắm việc làm thế nào để tính toán độ tuổi, giám định ADN thông qua xương người nhưng lúc học ở Đại học Cảnh sát cũng đã có học qua kiến thức có liên quan, biết được trên cơ thể người có rất nhiều đoạn xương có thể dùng để suy đoán được độ tuổi ví dụ như xương sọ, xương đòn, xương sườn, xương ức, phần khó xác định hơn một chút chính là vòm xương mu.

Xương mu nằm ngay dưới xương hông, vị trí của nó sẽ ít xảy ra biến đổi do ảnh hưởng của tác động bên ngoài hơn các vùng xương khác, nhất là với những thi thể được phát hiện ở vùng hoang dã như thế này, rất nhiều phần xương đều đã bị những tổn thương ở nhiều mức độ khác nhau nhưng xương mu vẫn được bảo vệ hoàn hảo.

Hiện giờ xương mu của người chết đang được đặt trên bàn thí nghiệm, kết cấu vòm giữa hai bên xương mu này không chỉ cao mà còn sắc nhọn, thông thường chỉ có xương mu của người trẻ mới trông như thế, bởi vì tuổi tác càng lớn, xương sẽ càng xốp, vòm xương sẽ càng bằng phẳng hơn.

Lục Nghiễm hỏi: “Mọi người đang dùng vòm xương mu để tính tuổi sao?”

Quý Đông Duẫn đáp: “Đúng vậy, nhưng mà cách tính toán này tương đối chủ quan, chúng tôi đã đối chiếu so sánh, suy đoán lại nhiều lần, dốc sức rút ngắn độ tuổi chênh lệch lại từ một tới hai tuổi.”

Thật ra trước đó, Lục Nghiễm cũng có nghe tới việc tính toán dựa vào vòm xương mu, về cơ bản có thể chênh lệch trong khoảng hai năm nhưng vì yếu tố chủ quan quá nhiều, cũng có yêu cầu cao về kinh nghiệm, vì thế cũng có vụ án sau khi có được kết quả suy đoán lại có độ chênh lệch lên tới mười năm, cuối cùng còn ảnh hưởng đến kết quả điều tra phá án.

Phùng Mông nhanh chóng giải thích với Lục Nghiễm, họ đã so sánh vòm xương mu của người chết với mẫu thu thập được trong phòng

thí nghiệm, dù là kết quả do họ suy đoán chủ quan hay là kết quả sau khi so sánh đều khoanh vùng độ tuổi của người chết trong khoảng mười bảy tới mười chín tuổi, hơn nữa cũng đã kiểm chứng lại nhiều lần, xác định không có sai sót.

Vừa nghe đến khung độ tuổi, Lục Nghiễm đã giật mình.

Anh yên lặng vài giây rồi mới nhìn lại những người trong phòng: “Cũng có nghĩa là người chết có thể là người vị thành niên hoặc là qua tuổi thành niên chưa bao lâu.”

Quý Đông Duẩn nói: “Để xác định được kỹ càng hơn, chúng tôi cũng đã so sánh quy luật mòn răng của người chết, răng chỉ mòn ở cấp độ một, cũng có nghĩa là người chết còn chưa tới hai mươi tuổi.”

Mạnh Nghiêu Viễn tiếp: “Còn nữa, răng của người chết không giống với những người bình thường. Thông thường mà nói, chúng ta đều có từ hai mươi tám tới ba mươi hai chiếc răng nhưng người chết chỉ có hai mươi sáu chiếc.

Nói cách khác thì người chết không chỉ có số lượng răng đặc biệt thuộc nhóm thiếu số mà lại còn rất trẻ, cậu ta cách từ sáu đến tám tuổi so với độ tuổi được viết trên tờ căn cước kia.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy nhân chủng thì sao, hiện tại đã có kết luận sơ bộ chưa?”

Quý Đông Duẩn: “Đã thực hiện tái cấu trúc chân dung, chắc sẽ hoàn thành xong trong hôm nay. Có điều dựa vào xương cốt hiện giờ, có thể biết được đại khái người chết thuộc giống người Mông Cổ, phần mặt cao rộng, khá bằng, dáng hộp sọ khá thấp, hốc mắt cao, tất cả những đặc điểm này đều khớp.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn cười rồi quay sang Tiết Bồng từ đầu đến cuối chẳng nói tiếng nào: “À đúng rồi, phát hiện thú vị nhất là do Tiết Bồng để ý tới đầu tiên đấy.”

Lục Nghiễm nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ việc nghiên cứu đám sinh vật nhỏ kia cũng có tiến triển đột phá rồi sao?”

Lúc này Tiết Bồng mới ngược mắt: “Đúng rồi, tôi nuôi bọn chúng hai ngày, thật sự đã phát hiện ra một số thứ.”

Tiết Bồng vừa nói vừa chỉ vào cái hộp trong suốt đặt đủ thứ giò tử thi và ấu trùng, cùng với thùng giữ nhiệt đựng bố mẹ chúng giờ đã thành côn trùng trưởng thành.

Bên trong hộp kính và thùng giữ nhiệt đều có đặt thịt thối rửa, bên cạnh còn có nhiệt kế.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa thấy đã nôn khan: “Tôi nể quá trời quá đất, hai ngày nay Tiết Bồng cứ lo chụp hình cho mấy cái thứ nhỏ xíu này, cứ mỗi tiếng là lại quan sát với ghi chép một lần, lần nào nhìn thấy tôi cũng nổi hết cả da gà da vịt lên, bà còn nói là thấy hay ho lắm nữa chứ...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm cũng thấy hơi không thoải mái, phản ứng sinh lý là theo bản năng, không thể chống lại được, ở đây chắc chỉ có mình pháp y lâu năm với giám định dấu vết lâu năm kiến thức rộng lớn mới quen nhìn thấy đám giò tử thi này và không chế được thôi.

Nhưng dù là như thế, Lục Nghiễm vẫn cười sượng hỏi: “Hay ho sao thế, nói thử xem.”

Tiết Bồng nói: “Có hai điều tôi muốn nói, điều thứ nhất, chúng tôi đã giám định được trên người những sinh vật nhỏ này và người chết đều có hai loại thành phần hoá học, một là Thuốc gây ảo giác LSD, cũng thường được gọi là ma túy loại mới LSD, còn một loại nữa chính là Phenobarbital. LSD sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, trong lúc bị ảo giác sẽ xuất hiện các hành vi mang tính bạo lực như tấn công, tự sát hay tự hại, không có tác dụng chữa bệnh, còn Phenobarbital lại là một dạng thuốc an thần.”

Lục Nghiễm sừng sốt: “Nói cách khác thì khi còn sống, người chết từng sử dụng cùng lúc cả hai loại chất ma túy này?”

Quý Đông Duẩn nói tiếp: “Đúng là như vậy. Chúng tôi cũng đã kiểm nghiệm cái chai rỗng chúng ta tìm được ở hiện trường, xét nghiệm ra được ADN của người chết trên miệng chai và chất lỏng còn sót lại nhưng bên trong không hề có thành phần ma túy. Thế nhưng chúng tôi lại xét nghiệm ra được cồn bên trong đó. Nếu sau khi tiêm hai loại chất ma túy này mà còn uống rượu thì cồn sẽ làm tăng nhịp hấp thụ ma túy, cản trở việc trao đổi chất của gan, rất dễ dẫn đến trúng độc nặng, thậm chí là tử vong.”

Ai lại đi tiêm ma túy trong khu bảo tồn thiên nhiên cơ chứ? Điều này hoàn toàn đi ngược lại hành vi đặc trưng của những con nghiện.

Nếu tiêm ma túy trước mới đi vào khu bảo tồn thiên nhiên, còn mang cả chai rượu theo, cùng với thời gian phát huy tác dụng của hai chất ma túy đều không đủ cho người chết đi tới một nơi xa tới vậy, huống hồ gì còn là đi đường núi.

Lục Nghiễm nói: “Nói vậy thì có thể khu bảo tồn thiên nhiên không phải hiện trường đầu tiên. Hoặc là có người đã mang ma túy vào trong khu bảo tồn rồi tiêm cho người chết, sau đó cho cậu ấy uống rượu, sau đó hung thủ lại mang kim tiêm ra khỏi hiện trường...”

Tiết Bồng trả lời: “Việc này lại được liên hệ đến điều thứ hai tôi muốn nói.”

Lục Nghiễm ngược mắt, tỏ vẻ thắc mắc.

“Đầu tiên là ừng leo núi của người chết. Tuy là sau khi chết, xác người chết từng bị một trận mưa lớn rửa trôi, xối đi mất một ít bùn đất bám trên quần áo và ừng, thế nhưng tôi vẫn tìm được một ít mẫu bùn đất dính trên mép viền của ừng. Kết quả là tôi phát hiện ra thành phần của số mẫu này hoàn toàn không giống với bùn đất ở khu bảo

tồn thiên nhiên, ngược lại mấy ngày nay tôi đã thấy nó trong một vụ án khác.”

Mấy ngày nay đã thấy mẫu đất này trong một vụ án khác?

Lục Nghiễm thoáng khựng lại, bỗng chốc cảm thấy sống lưng run rẩy, cùng lúc đó, anh buột miệng: “Câu lạc bộ cưỡi ngựa?”

“Đúng vậy, trùng hợp lắm đúng không? Không chỉ có vậy, lông động vật chúng tôi tìm được trên người của người chết quả đúng là lông ngựa, lại còn là giống ngựa nổi tiếng, rất thuần huyết.”

Lục Nghiễm: “Giống ngựa nổi tiếng thì chắc chắn không thể xuất hiện ở các nơi hoang dã hoặc là thôn xóm được.”

Trước khi phục kích anh, sát thủ Lý Thành Kiệt đã từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, thậm chí còn rất có khả năng đã ẩn náu ở đó, còn người chết được phát hiện trong khu bảo tồn thiên nhiên cũng từng đến cùng một nơi...

Lục Nghiễm: “Nói cách khác thì cả hai đều từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, có thể còn quen biết nhau. Thế nhưng cũng có khả năng là chỉ tình cờ cùng đến đó, không hề có tiếp xúc gì với nhau. Hoặc là cũng có thể rất lâu trước kia người chết đã từng tới đó, bùn đất ở đó dính lên giày nhưng không được vệ sinh nên mới để lại.”

Tiết Bồng quả quyết: “Không có khả năng lắm.”

“Chúng chính là “nhân chứng”.” Tiết Bồng hất cằm chỉ về phía những sinh vật nhỏ trong hộp: “Mọi người có còn nhớ lúc ở hiện trường, tôi đã bị thu hút bởi một con ruồi trâu trong số đó không?”

Lục Nghiễm gật đầu, nhìn qua theo, nhìn ngay phải một con ruồi trâu trong số đó có kích thước lớn hơn những con ruồi nhặng bình thường khác, lớp ngoài của cơ thể có lông mảnh, nhìn thoáng qua trông như một con ong. Thêm vào đó, giống ruồi này sẽ đốt những

động vật có vú, sống nhờ hút máu.

Lục Nghiễm nói: “Anh có nhớ. Nhưng mà sau đó anh có tìm hiểu thông tin, ngoài việc ký sinh trên người của ngựa, lừa, la và con người thì ruồi trâu cũng sẽ xuất hiện ở nơi hoang dã.”

Tiết Bồng cười: “Đúng vậy, có một loại ruồi trâu sẽ ký sinh trên cơ thể người. Trong lúc khám nghiệm tử thi, chúng tôi đã lấy mẫu giòi tử thi và ấu trùng trên người của người chết, sau đó trải qua mấy ngày kiểm nghiệm và quan sát, tôi phát hiện có ấu trùng ruồi trâu không giống với những ấu trùng khác đang nằm ở giai đoạn một và giai đoạn hai, một nhóm ấu trùng ruồi trâu trong số đó đã đạt đến giai đoạn ba.”

“Hơn nữa còn tìm thấy được hai tổ chức mụn mủ trên người của người chết, xét nghiệm ra được một số thành phần Vaseline ở trong đó, chắc là khi còn sống, người chết đã bị ruồi trâu cắn, ruồi trâu đẻ trứng ký sinh ở tổ chức dưới da của người chết, người chết lại bôi Vaseline lên vết thương. Cũng có nghĩa là đám ấu trùng ruồi trâu này là do người chết mang tới khu bảo tồn thiên nhiên. Vậy thì kết hợp thêm với yếu tố câu lạc bộ cưỡi ngựa thì khi còn sống, ắt hẳn người chết đã bị nhiễm phải ruồi trâu ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, hơn nữa là vào vài ngày gần đây, không thể nào là rất lâu trước đó.”

Nghe đến đây, những “mảnh ghép” phân tán khắp nơi ban đầu dường như đã bắt đầu được ghép lại với nhau.

Hai yếu tố trông có vẻ không hề liên quan tới nhau lại có cùng một điểm chung: Câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Người chết ở khu bảo tồn thiên nhiên từng ăn thức ăn có chứa bột mì và rau củ bốn tiếng trước khi chết, còn từng tiêm Phenobarbital và LSD, không chỉ liều lượng cao mà còn sử dụng chung cả hai thứ một lúc.

Vậy thì chắc chắn là người chết đã ăn trước rồi mới tiêm ma túy.

Bên cạnh đó, sau khi nạn nhân tử vong, thành phố Giang đã có một trận mưa lớn rửa trôi hết phần lớn bùn đất trên người và giày của cậu ta, thế nhưng dù mưa lớn đến thế nào thì cũng sẽ sót lại một lượng ít bùn đất.

Thế nhưng chỉ có thể tìm được mẫu đất ở trường đua ngựa trên ủng của người chết, hoàn toàn không có mẫu đất ở khu bảo tồn thiên nhiên, cũng có nghĩa là người chết không hề tự đi vào đây.

Vì thế phiên bản thật sự phải là người chết bị người ta tiêm ma túy ở nơi khác, ví dụ như câu lạc bộ cưỡi ngựa, còn uống rượu vào, sau đó, bị đưa xác tới khu bảo tồn thiên nhiên, sắp đặt hiện trường, nguy trang thành hiện trường giả uống rượu hôn mê trong rừng, sau đó bị thú hoang tấn công mà chết.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Nói thế thì người quản lý rừng đang nói dối, anh ta hoàn toàn không hề nhìn thấy người chết đi vào rừng. Người chết đã bị khiêng vào đó.”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Vậy đấy, đúng ra đã phải chứng thực được chuyện này lúc thu thập chứng cứ rồi nhưng hôm trước vừa có mưa, trùng hợp lại giúp cho hung thủ. Mưa không chỉ xối trôi phần lớn dấu chân mà còn làm trôi luôn rất nhiều vật chứng vi lượng. Đúng là chúng tôi có phát hiện một số dấu chân ở hiện trường nhưng về cơ bản đều không hoàn chỉnh, đến cả hoa văn dưới đế giày cũng trôi đi hết, hoàn toàn không cách nào chứng thực được là vết giày của hung thủ hay là của người chết.”

Lục Nghiễm nói tiếp: “Hơn nữa hung thủ hiểu rất rõ tình hình bên trong, cố ý vứt thi thể vào nơi sâu, chỗ đó đôi lúc sẽ có thú hoang mò tới, hơn nữa rắn rết côn trùng cũng nhiều, hung thủ muốn dùng những sinh vật này làm đồng lõa của mình để phá hoại chứng cứ trên thi thể.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà tôi vẫn chỉ có một câu duy nhất, con người

biết nói dối, chứng cứ thì không. Ví dụ như chuyện hung thủ tiêm Phenobarbital cho người chết: Nếu thi thể này bị phát hiện muộn hơn chút nữa, LSD mà cậu ta tiêm vào lúc còn sống rất có thể sẽ bốc hơi hết sạch nhưng Phenobarbital thì không dễ phân giải và biến mất, chỉ cần từng tiêm vào là sẽ để lại dấu vết. Trước kia từng có vụ án xét nghiệm ra được Phenobarbital trong xương cốt đã mai táng hai mươi lăm năm. Vì thế nên là lười trời lồng lộng, thừa mà khó thoát.”

Lục Nghiễm ngẩn người rồi khẽ cười thành tiếng: “Đúng là như vậy.”

Tiết Bồng có chút đắc ý, không nhịn được cười theo.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc lại hoà hợp dễ chịu.

Cho tới khi một tiếng ho khẽ hết sức không biết điều vang lên từ phía bên kia bàn thí nghiệm: “E hèm!”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm khựng lại cũng lúc rồi lại cùng quay đầu đi, nhìn sang Quý Đông Duẫn, Mạnh Nghiêu Viễn và Phùng Mông đã đứng lên không biết từ khi nào.

Còn tiếng ho khẽ kia phát ra từ chính miệng Mạnh Nghiêu Viễn.

Phùng Mông dù gì cũng là người lớn trên trước, con người hay giữ kẽ, thường ngày cũng đã quen nghiêm túc, dù có vui vẻ mừng rỡ cỡ nào cũng sẽ không thể hiện ra quá, lúc này cũng chỉ đang trông rất dịu dàng, giống như một người cha hiền từ.

Mạnh Nghiêu Viễn thì vẫn nháy mắt tặc lười như thường lệ.

Quý Đông Duẫn thì cứ như vừa xem được thứ gì đó hay ho lắm lắm, lúc này còn không quên nhắc nhở: “Hai anh chị ơi, bọn tôi còn ở đây này.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm: “...”

Cả căn phòng lại lặng thinh.

Lục Nghiễm hắng giọng, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, bình thản không chút sượng sùng, lại còn nói: “Hiện giờ đã xác định được tính chất vụ án rồi thì chúng tôi sẽ chuẩn bị đi bắt người quản lý, mong là có thể tìm được nhiều manh mối hơn qua lời khai của anh ta.”

“Đợi đã,” Tiết Bồng đột nhiên ngược mắt lên nói: “Tôi vừa mới nghĩ tới có thể là trong căn nhà nhỏ để nghỉ ngơi của nhân viên quản lý sẽ phát hiện ra được một số thứ. Hay là để bên kiểm nghiệm dấu vết đi cũng?”

Lúc nói, Tiết Bồng cũng quay đầu có mục đích về phía Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn ngó người, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Lục Nghiễm đã nói với Phùng Mông: “Cũng có lý. Trưởng khoa Phùng, cháu muốn Mạnh Nghiêu Viễn đi cùng bọn cháu, chú thấy có được không ạ?”

Phùng Mông cười: “Tất nhiên rồi, trò Mạnh, trò đi chung đi.”

Lục Nghiễm kiểm tra thời gian rồi đi ra ngoài: “Vậy được, mười phút sau gặp ở bãi đậu xe.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “...”

Tác phong như vũ bão của Lục Nghiễm đã làm Mạnh Nghiêu Viễn phải khiếp đảm, y còn không có cơ hội hé miệng đã cảm thấy một cơn gió quật qua trước mắt, quay đầu nhìn lại thì Lục Nghiễm đã biến mất sau cánh cửa.

Tất nhiên là Mạnh Nghiêu Viễn không dám chần chừ, chạy trốn về khoa kiểm nghiệm dấu vết kiểm tra hộp dụng cụ ngay lập tức.

Phùng Mông lắc đầu rồi cũng đi ngay.

Trong phòng chỉ còn lại Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn.

Tiết Bồng không nói gì, vô cảm thu dọn đồ đạc trên bàn thí nghiệm.

Sau khi im lặng mấy giây, Tiết Bồng mới ngược mắt, bắt lực nhìn vào mắt Quý Đông Duẫn đang đứng đó nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt nửa cười nửa không, cô hỏi: “Làm sao?”

Quý Đông Duẫn nhún vai: “Tôi không có nói gì hết nha.”

“Nhưng mà ánh mắt anh nói thay anh rồi.”

Quý Đông Duẫn lại cười: “À, tôi chỉ muốn ca ngợi tí thôi ấy mà, dưới sự lãnh đạo anh minh của đội phó Lục, chi đội lại nhanh chóng sắp lập được công nữa rồi.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm lập tức về lại chi đội, thuật lại nhanh kết quả vừa thảo luận ở phòng thực nghiệm cho nhóm Hứa Trăn nghe.

Mọi người nghe xong đều chấn động, Lý Hiểu Mộng thậm chí còn vô thức: “Em nổi hết da gà lên rồi đây này...”

Lục Nghiễm ngồi xéo bên mép bàn, sắp xếp nhiệm vụ một cách rõ ràng, logic: “Phương Húc, Hứa Trăn, hai người đến câu lạc bộ cưỡi ngựa thăm dò trước xem, đừng để lộ nghề nghiệp. Nếu thi thể vô danh ở khu bảo tồn thiên nhiên và Lý Thành Kiệt đều từng đến đó, vậy thì chắc nhân viên sẽ biết được một chút tình hình, nói bóng nói gió thăm dò thử xem.”

“Xuân Dương, cậu đưa thêm vài người theo tôi đến khu bảo tồn thiên nhiên, mục tiêu lần này là để bắt người quản lý, hoàn thành công tác

thu thập chứng cứ trong ngôi nhà nhỏ.”

“Hiếu Mộng, cô ở lại tổ, liên lạc với các phân cục xin thông tin báo án có người mất tích mất ngày gần đây. Xem xem có ai có tuổi tác và chiều cao tương tự với người chết không.”

Cả đội: “Vâng, đội phó Lục!”

Chưa tới mười phút, cả đội của Lục Nghiễm đã rời khỏi chi đội.

Những chuyện sau đó diễn ra rất nhanh.

Đến trưa đã hoàn thành xong công tác tái cấu trúc hồ sơ của người chết, khuôn mặt lúc còn sống của người chết đã được hoàn nguyên lại tám mươi phần trăm.

Suy đoán kết hợp thêm tuổi tác và chiều cao đã được xác định của người chết, Lý Hiếu Mộng nhanh chóng liên lạc với các phân cục, tìm được thông tin người mất tích tương tự, hơn nữa thời gian báo án là vào thứ Hai, cũng chính là hai ngày sau khi người chết mất tích.

Sau khi kiểm tra lại thông tin báo án, tên thật của người chết chính xác là Trình Lập Huy nhưng chỉ có mười bảy tuổi, đến tháng sau mới đủ tuổi thành niên.

Lý Hiếu Mộng nhanh chóng thông báo tin tức cho Lục Nghiễm và phòng thực nghiệm, Lục Nghiễm bèn nói Lý Hiếu Mộng lập tức liên lạc với người báo án đến Cục Cảnh sát lấy lời khai.

Ở bên khác, đến hai giờ chiều, Tiết Bồng mới hoàn thành công việc, cô đứng dậy vận động một lúc rồi xin phép Phùng Mông xuống lầu mua đồ ăn vặt.

Tiết Bồng ra khỏi phòng thực nghiệm, cô đi rất chậm, cúi gằm mặt suốt dọc đường, vừa đến tạp hoá đã nhìn thấy Lý Hiếu Mộng vừa mua nước xong.

Lý Hiểu Mộng nhìn thấy Tiết Bồng thì vội nói: “Ấy, Tiết Bồng, may quá cô ở đây, tôi đang định đi tìm cô đây...”

Tiết Bồng: “Có chuyện gì thế?”

“Chuyện là thế này, người báo án vụ của Trình Lập Huy đến rồi, tôi đang vội về để lấy thông tin, nói cho cô biết trước. Tôi mới lấy được báo cáo kiểm nghiệm đây, chưa kịp đọc hết thông tin, nếu lát nữa người báo án hỏi tôi một vài vấn đề về mặt này thì có thể cần cô tới giải thích.”

“À, không vấn đề gì, tôi mua ít bánh quy rồi sang ngay.”

“Được, thế cảm ơn cô nhiều nhé!” Lý Hiểu Mộng cười nói, quay người đi mấy bước, chưa được bao lâu lại quay trở lại, hình như vừa nhớ ra được gì đó.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Còn gì nữa sao?”

“Ừm, có chuyện này tôi cũng không chắc, nhưng mà nghĩ lại thì vẫn phải nhắc cô, chuyện là thân thế và gia cảnh của người báo án có hơi đặc biệt, lúc tôi vừa nghe tới tư liệu của chị ấy cũng có chút bất ngờ...”

Tiết Bồng vừa quét mã QR vừa hỏi: “Đặc biệt cỡ nào cơ?”

Đợi Tiết Bồng lấy bánh quy xong, Lý Hiểu Mộng kéo cô ra mấy bước, lúc này mới nhỏ giọng lầm bầm: “Người báo án này trước đây là chuyên gia tư vấn tâm lý, rất rõ về tâm lý tội phạm, lúc trước từng bị xử lý hình sự nhưng sau khi bị xử lý xong lại từng giúp hai phân cục phía dưới phá vài vụ án nhờ vào tâm lý tội phạm, khi đó nổi tiếng lắm! Nay, nói tới đây tôi hơi ngại chết được ấy, lát nữa nói chuyện phải cẩn thận...”

Ban đầu Tiết Bồng không chú ý mấy, dù người kia có thân thế hiểm

hóc cớ nào cô cũng sẽ làm theo quy tắc, nhưng lúc này nghe Lý Hiểu Mộng nói thế, trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện một dáng vẻ, lập tức sống người.

Bị xử lý hình sự, giới tâm lý tội phạm, giúp phân cực phá án...

Khắp thành phố Giang ngoài người đó ra, cô không thể nghĩ ra được ai khác.

Tiết Bồng thở dài, cố giữ vẻ trấn tĩnh, bình thản hỏi: “Người mà cô nói, có phải họ Cố không?”

Lý Hiểu Mộng: “Ấy, cô đoán được nhanh thế!”

Từ ngữ trong chương:

Vụ án tìm được Phenobarbital trong xương được chôn vào hai mươi lăm năm trước được nhắc tới trong chương là có thật, có vụ tìm được trong xương có thời gian tử vong là bảy năm, mười mấy năm và hai mươi lăm năm.

Vẻ ngoài của ruồi trâu rất giống ong, thoát nhìn hoàn toàn không giống ruồi, cũng không có biện pháp bảo hộ tốt ở nơi hoang dã, chỉ có thể mặc áo dài tay.

Ấu trùng cấp 1, 2, 3 là cách phân hoá tuổi trước khi trưởng thành, vì với các loài côn trùng khác nhau, thời gian cũng sẽ có chênh lệch, với các giống ruồi bình thường là một tới hai ngày, trong điều kiện nhiệt độ thích hợp sẽ là khoảng một ngày, ở nơi hoang dã khá lạnh, thời gian sẽ dài hơn một chút.

Chương 71

Trên đường đến Chi đội Hình sự cùng Lý Hiểu Mộng, trong đầu Tiết Bồng cứ không ngừng lục tìm lại.

Cô đang nghĩ không biết bây giờ Cố Dao đã thay đổi như thế nào, đã mập lên hay gầy đi, có thông minh, sắc bén, quan sát chi tiết như trước kia không?

Thật ra Tiết Bồng đã không còn nhớ lắm về vẻ ngoài của Cố Dao, lần cuối cùng họ gặp nhau, cô vừa tròn mười bảy, Cố Dao cũng chỉ hai mươi bốn tuổi.

Tính ra thì bây giờ Cố Dao đã ba mươi ba rồi.

Thành phố này rất dễ khiến người ta quên đi nhiều chuyện, dù hiện tại có rất nhiều nơi ở của người dân vẫn là nhà đất do Địa Ốc Thừa Văn khởi công, sáu năm trước, khi tập đoàn công ty giàu có và nhiều kẻ thù này đột nhiên sụp đổ, người dân cũng đều hóng hớt hết sức nhiệt tình.

Thế nhưng tin tức có nóng sốt đến mấy cũng chỉ là một cơn gió, rít tới rồi lại rít đi, dù là bóng đen liên hoàn có chấn động một thời đến độ nào thì hiện giờ cũng đã ít còn ai nhắc tới.

Người lớn thì chớp mắt đã bỏ lại sau lưng, người trẻ thì không hề hay biết gì.

Tiết Bồng nhớ rất rõ, lúc chuyện đó xảy ra cô đang học đại học, thường xuyên nghe các đàn anh xung quanh nhắc tới các vụ án đăng sau Địa Ốc Thừa Văn ví dụ như buôn bán nội tạng, nhà máy

điều chế ma túy nguy trang thành công ty điều chế dược phẩm, thuê sát thủ giết người, tập đoàn bán dâm cao cấp vân vân.

Thế nhưng lúc đó cô chẳng hề hứng thú bao nhiêu với việc này, nghe có vẻ cũng quá xa vời với cuộc sống của mình, có hơi thiếu thực tế.

Cho đến khi cô nghe thấy một cái tên: Cố Dao.

Cố Dao, con gái duy nhất của Cố Thừa Văn, chủ tập đoàn Địa Ốc Thừa Văn, một thiên kim tiểu thư có thể nói là nhân vật làm mưa làm gió nhất thành phố Giang lúc bấy giờ, chỉ cần cô bằng lòng, doanh nghiệp của nửa thành phố Giang đều nguyện đổ gục trước mặt cô.

Thế nhưng Cố Dao không muốn đi một con đường bình thường mà lại còn hết sức có cá tính, cứ muốn chứng minh bằng thực lực của mình, cô là người có khả năng làm “khuyh quốc khuyh thành”.

Cô chính là người đã chính tay đập đổ cả vương quốc do Cố Thừa Văn tạo dựng nên, cũng đã lôi ra được vụ án liên hoàn ẩn náu nhiều năm ở thành phố Giang.

Trong vụ trọng án liên hoàn đó dính líu tới toàn là người thân và bạn bè của Cố Dao, tất cả mọi người đều cảm thấy cô điên mất rồi, vì trong quá trình huỷ hoại tất cả mọi thứ đó, bản thân cô cũng không khỏi lún sâu vào, cùng đồng mưu với kẻ thù.

Đúng vậy, Cố Dao đã phạm tội hình sự nhưng tòa án và chính phủ đều nể tình công lao cô trợ giúp phá án, thu thập tội chứng, lại còn quân pháp bất vị thân, cũng không hề thừa cơ che giấu và tẩy trắng tội trạng của mình, còn lựa chọn tự thú, vì thế cuối cùng đã xử nhẹ tội.

Từ Thước, luật sư của cô cũng là luật sư hình sự có quyền thế mạnh nhất khi ấy đã phải vất hết óc vào vụ án này.

Khi ấy nhiều người đều bảo Từ Thước giúp Cố Dao trong vụ kiện này là để thành danh sau một trận.

Cũng có người nói thật ra hai người đã hẹn hò lâu rồi, chỉ là không công khai.

Lúc đó trên mạng còn có đăng tải một vài hình ảnh chụp bên ngoài Cục Cảnh sát, một đám phóng viên chụp ảnh điên cuồng, còn trong vòng vây đó, Từ Thước ôm chặt lấy vai Cố Dao suốt dọc đường, bảo vệ cô thật kín đáo.

Nhưng dù có thế nào thì cuối cùng Cố Dao vẫn trở thành người duy nhất “toàn vẹn rút lui” trong cả vụ án liên hoàn.

Có người nói cô thắng thật ghê gớm, dùng sức lực một mình để hy sinh tất cả mọi người, bản thân mình thì phải “sạch sành sanh”.

Cũng có người nói cô đã điên loạn hoàn toàn, lật đổ cả một đế chế chỉ để đổi lại một thân một mình.

Những phân đoạn hồi ức kia tuôn chảy vào đầu óc Tiết Bồng, cho đến khi đi tới được tòa hình sự với Lý Hiểu Mộng, đến bên ngoài phòng thẩm vấn của Chi đội Hình sự, được Lý Hiểu Mộng nhắc nhở, cô mới bừng tỉnh.

“Xin lỗi, tôi hơi mất tập trung, vừa nãy cô đã nói gì cơ?” Tiết Bồng hỏi.

Lý Hiểu Mộng nói: “Tôi chỉ nhắc cô là đã tới rồi thôi, bây giờ tôi chuẩn bị đi vào lấy thông tin, cô đi với tôi hay là đợi lúc tôi cần thì gọi cô?”

Lý Hiểu Mộng biết con người Tiết Bồng trước giờ khá lạnh nhạt, không có hứng thú với mấy chuyện lấy lời khai như thế này, sợ cô ngồi một lúc lại chán nên đưa ra hai lựa chọn.

Ai ngờ Tiết Bồng chỉ hơi sững lại rồi nhanh chóng quả quyết: “Tôi vào với cô.”

Lý Hiểu Mộng: “Cô chắc chứ?”

“Ừm, yên tâm đi, tôi sẽ không làm phiền mọi người làm việc đâu, tôi chỉ nhìn thôi.”

“Ừ, vậy cùng vào thôi.”

Thật ra vào giây phút Tiết Bồng bước vào phòng thẩm vấn, cô không hề nhìn vào Cố Dao đã đợi bên trong từ lâu, cô chỉ cụp mắt, ngồi xuống ở một góc phía sau Lý Hiểu Mộng và một cảnh sát phụ trách lấy thông tin khác, cứ như làm nèn.

Đến lúc Lý Hiểu Mộng và Cố Dao tự giới thiệu xong, chính thức bắt đầu trình tự lấy lời khai, Tiết Bồng mới khẽ hít vào một hơi, chậm chậm ngước mắt, muốn dùng vẻ mặt điềm tĩnh nhất để tiếp đãi người phụ nữ có khi đã nhận ra mình từ nãy tới giờ.

Cũng chính ánh mắt này đã khiến Tiết Bồng thấy chấn động trong lòng, có chút kinh ngạc, có chút thân quen nhưng nhiều hơn hết là xa lạ.

Cố Dao bây giờ hoàn toàn khác trước, mái tóc chấm vai trước kia giờ đã biến thành tóc ngắn, hơn nữa trông cô còn gầy hơn trước kia, thậm chí là có chút trơ xương, may là dáng xương của cô đẹp bẩm sinh, đủ để bù lại được, tuy gầy nhưng không hốc hác.

Da của Cố Dao rất trắng trẻo, ánh mắt bình thản như trước kia, không có chút biểu cảm, dường như tất cả mọi thứ đều đã trầm xuống, không có gì đáng để cô vui mừng hay buồn bã nữa.

Cô nói chuyện rất mạch lạc, cũng rất để ý tới cách dùng từ, thậm chí còn có chút bệnh nghề nghiệp tư vấn tâm lý.

Cố Dao vẫn chưa nhìn sang phía Tiết Bồng, dường như chưa để ý tới trong phòng còn có một người, hoặc có thể nói là cô không hề để

ý, từ đầu tới cuối cô chỉ toàn tập trung vào câu hỏi của Tiết Bồng.

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng lấy ảnh chân dung bên phòng thực nghiệm cung cấp cho Cố Dao xác nhận, đây là ảnh phác hoạ dựa theo tái cấu trúc xương mặt của người chết.

Khi Cố Dao nhìn thấy bức ảnh mô phỏng, khuôn mặt cô cuối cùng cũng xuất hiện chút biểu cảm nhỏ, có chút kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Đúng là rất giống Trình Lập Huy, chắc là thằng bé.”

Lý Hiểu Mộng lại đưa cho Cố Dao xem các tư liệu khác của Trình Lập Huy như chiều cao, cân nặng khi còn sống được suy đoán, quần áo tóc tai vân vân, tất cả các thông tin đều trùng khớp.

Cố Dao nhắm mắt thở dài, tiếp đến mới nhìn Lý Hiểu Mộng mà hỏi: “Cảnh sát Lý làm ơn cho hỏi, tôi có thể nhìn hình ảnh lúc phát hiện ra thằng bé được không?”

Lý Hiểu Mộng hơi khó xử: “Chúng tôi phát hiện ra thi thể của Trình Lập Huy ở nơi hoang dã, hơn nữa còn qua mất hai ngày, vì thế nên thi thể bị phá hoại rất nghiêm trọng, hoàn toàn không nhận dạng được là ai. Hơn nữa chúng tôi lo người nhà nhìn thấy sẽ sốc, vì thế thường sẽ không đưa ra...”

Cố Dao: “Thực ra thì lúc nãy nhìn thấy bức ảnh mô phỏng đó tôi đã tưởng tượng được rồi. Hơn nữa lúc báo án, tôi đã chuẩn bị tâm lý. Cho hỏi, thằng bé chết như thế vào vậy?”

Lý Hiểu Mộng thở dài: “Hiện giờ về cơ bản chúng tôi có thể xác định được Trình Lập Huy tử vong do tiêm ma túy, sau đó bị đưa xác tới khu bảo tồn thiên nhiên. Chúng tôi đang dốc hết sức tìm ra hung thủ.”

Cố Dao không nói gì, chỉ cúi gằm mặt, khó giấu được thốn thức.

Im lặng vài giây sau, Lý Hiểu Mộng lại nói: “Tiếp theo tôi muốn xin chị thuật lại một số hoạt động trước khi chết của Trình Lập Huy cũng

như quan hệ giữa hai người, bố mẹ cậu ấy thì sao, vì sao người báo án lại là chị, chúng tôi mong chị có thể cung cấp chi tiết và nhiều thông tin một chút, nhất là các mối quan hệ của Trình Lập Huy, những thông tin này sẽ có ít cho việc phá án của tôi.”

Cố Dao chậm chậm gật đầu nói: “Trình Lập Huy không có bố mẹ, nó từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện Lập Tâm. Trước kia tôi có một người bạn, khi còn sống anh ấy cũng là trẻ mồ côi ở Lập Tâm, khi lớn lên, anh ấy đã thành lập quỹ từ thiện cho cô nhi viện này, sau đó anh ấy mất, quỹ này được giao cho tôi quản lý. Mỗi năm nay ngoài việc quản lý quỹ, mỗi tuần tôi đều dành ba, bốn ngày sống ở Lập Tâm. Lúc tôi biết Trình Lập Huy, nó còn chưa tới mười lăm tuổi nhưng tôi nhận ra thằng bé có vấn đề tâm lý nghiêm trọng, rất nổi loạn, tất cả những việc này đều có liên quan đến thời thơ ấu của nó.”

Cố Dao nói năng chậm rãi lại mạch lạc, góc độ mô tả của cô cũng bắt đầu theo quá trình từ nhỏ đến lớn của Trình Lập Huy, tuy từ ngữ không trau chuốt nhưng đủ để người nghe hình dung được trong đầu tổng thể về cuộc sống của Trình Lập Huy sau khi nghe xong.

Theo lời Cố Dao, tính cách của Trình Lập Huy rất hiếu thắng, luôn mong muốn sống độc lập, muốn nhanh chóng trưởng thành, bước ra ngoài xã hội, thực hiện cái tôi của mình, những suy nghĩ nóng lòng này đều là nguyên nhân thúc đẩy tính cách nổi loạn của cậu.

Quy tắc giáo dục khép kín của cô nhi viện Lập Tâm hết sức nghiêm khắc, bởi ở đây có nhiều đứa trẻ với nhiều tính cách khác nhau, khó mà thống nhất quản lý được, vì thế các thầy cô giáo trong đó đã sử dụng cùng một tiêu chuẩn quản lý với bọn trẻ chính là “nghe lời”.

Khi còn bé, những đứa trẻ vẫn còn chưa hiểu lắm về mọi chuyện, tất nhiên sẽ nghe lời người lớn, khi chúng dần lớn lên, bắt đầu có suy nghĩ của riêng mình, khi dần xuất hiện yếu tố kháng cự, chúng sẽ thầm thắc mắc trong lòng.

Những thắc mắc này lại bị người lớn đàn áp một cách “cường

quyền”, khiến trẻ bắt đầu không nể phục.

Thế nhưng con trẻ vẫn biết nhìn sắc mặt của người lớn, thấy nắm đấm của mình không mạnh như người lớn được, khi kháng cự cũng không có hiệu quả, dần dần sẽ trở thành phục tùng ngoài mặt, chống đối trong lòng.

Tâm lý tương phản dữ dội thế này cuối cùng sẽ trở thành nổi loạn.

Chúng càng lúc càng tích tụ nhiều hơn, đợi đến khi cuối cùng cũng không nén được nữa, hoặc đến cuối cùng chúng đã có được khả năng phản kháng, thứ nổi loạn này sẽ không thể nào xử lý nổi được nữa.

Cố Dao nói: “Trước kia, việc quản lý Lập Tâm đều sẽ được giao cho các thầy cô phía viện trưởng, cho đến hai năm trước, tôi nhận ra được vấn đề này càng lúc càng nghiêm trọng nên mới tự mình làm lấy. Trình Lập Huy là đứa có vấn đề nghiêm trọng nhất trong số đám trẻ lớn từ mười tuổi trở lên. Thật ra thằng bé rất muốn tự lực cánh sinh, mỗi cuối tuần đều sẽ làm thêm, có lúc còn ngủ ngoài đường. Nhưng nó rất có trách nhiệm, đêm nào không về Lập Tâm là nó đều nhắn tin cho tôi. Bên cạnh đó, thằng bé cũng giúp chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn ở Lập Tâm, thấy nó không nghe lời, cứng đầu thế thôi nhưng nó lúc nào cũng khuyên ngăn mấy đứa trẻ nhỏ hơn, còn khích lệ bọn trẻ nhất định phải học đại học.”

“Thằng bé Trình Lập Huy trưởng thành rất sớm, cũng có rất nhiều mưu toan nhưng nó cứ đi làm thêm ở ngoài miết, tôi thường hay khuyên răn nó là có nhiều thứ nhất định không được động vào, nó cũng bảo đảm với tôi hết lần này đến lần khác, tuyệt đối sẽ không dính vào mại dâm, ma túy với bài bạc. Vì thế ban nãy nhìn thấy số tư liệu đó, tôi rất hết hoảng, tôi không tin thằng bé sẽ hút ma túy.”

Nghe đến đây, Lý Hiểu Mộng hỏi: “Vậy chị Cố cho tôi hỏi, chị có biết chuyện Trình Lập Huy từng đến câu lạc bộ cưỡi ngựa không, cậu ấy đến đó làm gì?”

“Nó làm thêm ở đó, tôi cũng mới biết tháng này.” Cố Dao nói: “Tôi từng tiếp xúc với một vài hội viên ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi biết môi trường trông đó quá ư là phức tạp, người xử lý tình huống trơn tru cũng chưa chắc ứng phó được, huống hồ gì là Trình Lập Huy, nó va chạm với xã hội chưa nhiều, lại còn nhỏ, không đủ kiên định, tiếp xúc với đám người giàu ấy không có lợi cho nó.”

“Lúc vừa mới biết thằng bé làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi cũng rất bất ngờ. Tôi có nhờ người hỏi thăm thử, biết được lúc phỏng vấn, Trình Lập Huy nói là mình đã hai mươi lăm tuổi, lúc này tôi mới biết nó đã dùng căn cước giả. Sau khi biết được, tôi có nói chuyện với nó, mong nó có thể đổi việc, tôi cũng sẽ tích cực tìm việc giúp nó, bảo đảm công việc này cũng có thể giúp nó mở mang tầm mắt. Thằng bé đồng ý rồi nhưng nó bảo đã làm phải làm cho trót, ít nhất phải làm xong tháng này. Nhưng mà tôi không ngờ còn chưa tới một tháng mà nó đã mất tích rồi.”

Nói đến đây, Cố Dao khẽ thở dài, cô hơi cau mày: “Thật ra trước khi báo án, tôi từng hỏi thăm người ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, họ bảo lần cuối nhìn thấy Trình Lập Huy là vào thứ Bảy, thế nhưng tôi đợi mãi đến tận thứ Hai cũng chẳng thấy Trình Lập Huy liên lạc với tôi, gọi điện nó cũng không nghe. Lúc đó tôi đã biết nó đã gặp phải chuyện gì rồi.”

Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Vậy chị đã từng bao giờ nghe Trình Lập Huy nhắc tới cậu ấy có quen bạn bè gì hay là cãi cọ với ai ở câu lạc bộ cưỡi ngựa không?”

Cố Dao hồi tưởng lại rồi nói: “Cãi cọ thì chưa nghe tới nhưng mà mấy tháng trước có lần nó rất mừng rỡ kể với tôi, nó có giúp một người khách ở chỗ làm, người đó thấy nó rất có năng lực, còn định giới thiệu những công việc khác cho nó nữa. Tôi mới buột miệng hỏi nó là khách thế nào. Tự xưng nó là làng tránh, nói với tôi là chỉ là khách bình thường mà thôi, không có gì đặc biệt. Lúc đó tôi không để ý mấy nhưng bây giờ nghĩ lại, người khách kia chắc có lẽ là hội viên

cao cấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, còn có thể nổi trội trong đám khách nhà giàu, chắc chắn là thân thể không đơn giản. Nhưng mà vấn đề cũng nằm ở đây, tôi nghĩ...”

Nói đến đây, Cố Dao bỗng ngừng lại rồi lại bảo: “Xin lỗi, tôi không nên thêm vào phân tích cá nhân của mình, những điều này đều quá chủ quan.”

Lý Hiểu Mộng nói: “Không sao, chị cứ tiếp tục, cứ việc nói ra, chúng tôi sẽ cân nhắc việc có tham khảo hay không.”

Lúc này Cố Dao mới tiếp: “Vì công việc trước kia của tôi có tiếp xúc với không ít những người trong giới này, tôi hiểu tâm lý và trạng thái của họ. Nếu đổi lại là bất cứ hội viên cao cấp nào khác, khi được nhân viên cung cấp dịch vụ và giúp đỡ, họ đều sẽ thấy là việc hiển nhiên, lại còn quá quen với việc này. Bởi vì trong thế giới của họ, biểu hiện ra sức thể hiện này là biểu hiện của nhân vật nhỏ bé muốn dựa vào đó mà giành lấy cơ hội, khắp nơi đều là vậy. Thế nhưng khi Trình Lập Huy nói về người khách này, tôi có thể thấy người này không chỉ nhìn thẳng bé bằng con mắt khác mà còn chủ động bảo sẽ cung cấp cơ hội việc làm cho nó. Tôi sẽ vô thức mà cho rằng đây tuyệt đối không phải là một công việc tốt lành gì.”

“Mặt khác, nếu đây là công việc tốt, Trình Lập Huy cũng sẽ không cố tình tránh né khi tôi hỏi nó. Nhưng mà lúc đó tôi không hề biết nó làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi nghĩ là những việc đại loại như thu ngân trong siêu thị, vì thế khi đó tôi cũng chẳng nghĩ nhiều đến thế.”

Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Vậy tại sao chị lại đoán đó là hội viên cao cấp, cũng có thể là hội viên phổ thông chứ.”

Cố Dao nói: “Thông thường thì với những người khách tự cho là mình có tiền, sau khi vào đây họ sẽ nhận ra hoá ra còn rất nhiều người giàu có hơn mình. Cũng có rất nhiều người vào đây để móc nối quan hệ. Trong môi trường như thế, dù là khách hay là nhân viên thì tâm trạng của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng, cảm giác nổi trội sẽ sụp

đổ, áp lực sẽ nặng hơn, sẽ vô thức đi sâu si, có nhiều nhân viên còn sẽ so đo với nhau những chuyện lặt vặt như hôm nay mình dắt ngựa cho ai, phú hộ nào giao ngựa cho mình sẵn sóc.”

“Ban nầy tôi có nói, Trình Lập Huy là đứa trẻ rất hiếu thắng, vì thế người có thể khiến nó vui vẻ hứng khởi không chỉ là hội viên cao cấp mà có thể còn là nhân vật khá có tiếng tăm hiện tại.”

Lý Hiểu Mộng lật sơ tư liệu, có tận mấy trang báo cáo kiểm nghiệm do phòng thực nghiệm đưa tới, báo cáo của mỗi khoa cũng đều có đủ, cô vừa tìm vừa nói: “Chúng tôi cũng có một số kết quả kiểm nghiệm liên quan đến câu lạc bộ cưỡi ngựa...”

Cố Dao cũng nhìn theo trên báo cáo.

Cho đến khi Tiết Bồng ngồi ở một góc đột nhiên đứng dậy, đi đến cạnh Lý Hiểu Mộng rồi nói khẽ: “Để tôi làm cho.”

Lý Hiểu Mộng khựng lại, thấy Tiết Bồng lật sơ mấy trang, chìa ra một tờ báo cáo trong số đó.

“Cô đây là...” Vào lúc này, Cố Dao đột nhiên hỏi.

Lý Hiểu Mộng và Tiết Bồng đều khựng lại, Tiết Bồng không ngược mắt, chỉ cầm một cây bút chì, đánh dấu vài hàng quan trọng trên báo cáo.

Lý Hiểu Mộng giới thiệu đơn giản: “Đây là chuyên viên kỹ thuật của chúng tôi, không chỉ tham gia điều tra hiện trường vụ án của Trình Lập Huy mà còn tiến hành toàn bộ quá trình kiểm nghiệm sau đó.”

Nói đến đây, Lý Hiểu Mộng cup mắt, nhìn theo những chỗ Tiết Bồng đánh dấu rồi nói: “À, theo kết quả giám định thì chúng tôi đã kiểm nghiệm một số vật chứng vi lượng trên người Trình Lập Huy ví dụ như lông của giống ngựa nổi tiếng, mẫu đất ở trường đua ngựa, thêm nữa thì quần áo trên người cậu ấy đều là đồ hiệu, mang ủng leo

núi, tổng cộng giá của số đồ này cũng phải hơn sáu nghìn nhân dân tệ. Thế nhưng theo chúng tôi được biết, nhân viên làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa không hề có mức lương như thế này.”

Cố Dao nghe thấy thì hơi kinh ngạc: “Là những món trên ảnh đây sao? Tôi chưa thấy thằng bé mặc bao giờ.”

Lý Hiểu Mộng: “Có thể là chị nói đúng, trong môi trường như thế, con người sẽ vô thức đi so bì với nhau. Khoan nói đến chuyện người hội viên kia giới thiệu cho Trình Lập Huy công việc gì, ít nhất thì công việc này quả là đã khiến Trình Lập Huy kiếm được nhiều tiền hơn trong thời gian ngắn.”

Cố Dao không nói gì, chỉ nhắm mắt hít sâu một hơi, dường như cô đang cắn răng, cơ ở hai bên hàm cũng trượt theo.

Cả quá trình lấy thông tin kéo dài suốt một tiếng, Tiết Bồng và Cố Dao chẳng nói với nhau câu nào, cũng không nhìn thẳng vào mắt nhau.

Trên thực tế, Tiết Bồng có âm thầm chú ý tới Cố Dao mấy lần, nhận ra dường như Cố Dao chẳng có chút phản ứng nào khi nhìn thấy mình, cứ như nhìn thấy một nhân viên công chức xa lạ vậy, cảm xúc và biểu cảm thi thoảng thể hiện ra cũng đều là vì nhắc đến Trình Lập Huy.

Tiết Bồng lại bình thản cup mắt, đến lúc lấy xong thông tin, cô cùng Lý Hiểu Mộng và Cố Dao ra ngoài, luôn đi ở phía sau.

Cô nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh, mái tóc ngắn chín chắn của Cố Dao, trong lòng bỗng rối bời.

Dù không biết Cố Dao có phải đã hoàn toàn quên hết tất cả ký ức về cô hay không, cô đều đã từng chia sẻ với người này bí mật tận sâu đáy lòng của mình, còn có cả những thứ giấu kín trong tiềm thức mà đến bản thân cô cũng không nhận biết được.

Trong khoảng nửa năm dài từ sau khi Tiết Dịch mất, cô dường như không có gì là không nói với Cố Dao.

Chỉ là bây giờ lại hình như nhìn nhau không quen biết nữa.

Tiết Bồng mãi nghĩ ngợi những điều này, không khỏi thất thần.

Cho đến khi trước lúc rời đi, Cố Dao bỗng quay người nói với Lý Hiểu Mộng: “Cảnh sát Lý, tôi có thể nói vài lời với cô đồng nghiệp của cô không?”

Lý Hiểu Mộng sửng người, Tiết Bồng đang cụp mắt cũng nghe thấy mà hốt hoảng, vô thức ngước mắt, đụng phải ánh mắt của Cố Dao.

Người Cố Dao nói chính là cô.

Lý Hiểu Mộng hỏi: “Đã lấy xong ghi chép rồi, hai người...”

Cố Dao khẽ cười, đây là nụ cười đầu tiên của cô kể từ lúc bước vào Cục Cảnh sát: “Chúng tôi có quen nhau, cô ấy tên Tiết Bồng đúng chứ?”

Trong lúc nói, Cố Dao cũng đã quay người về phía Tiết Bồng.

Tiết Bồng sửng sờ, bỗng chốc không biết vì sao lòng có chút ngẩn ngơ, mắt cũng hơi cay cay.

Chỉ nghe thấy Cố Dao nói rằng: “Lâu quá không gặp em, Bồng.”

Tiết Bồng mấp máy môi, tuy chậm mất nửa nhịp nhưng cũng mỉm cười, giọng có hơi khàn: “Lâu quá không gặp... chị khỏe chứ, chị Cố.”

Phần dành cho những bạn chưa xem “Lời nói dối ký sinh”:

Bổ sung cho các bạn chưa có ấn tượng với Cố Dao, cô ấy từng xuất hiện ở chương 2, là chuyên gia tư vấn tâm lý của Tiết Bồng.

Chương trên đã thuật lại sơ qua thân thế của cô ấy.

Phần dành cho những bạn đã xem “Lời nói dối ký sinh”:

Tình hình của Cố Dao khá là phức tạp, không thể nào không bị truy cứu trách nhiệm hình sự nhưng truy cứu quá nặng cũng không hợp lý, dù sao cô ấy đều không tham gia những chuyện như buôn bán nội tạng, chất cấm, vì thế sẽ không nói rõ đã xử lý thế nào, dù sao cũng đã hết chuyện rồi, quay lại với cuộc sống thôi.

Còn về mốc thời gian thì “Hồ sơ kỹ thuật hình sự” là câu chuyện sáu năm sau “Lời nói dối ký sinh”.

Chương 72

Tiết Bồng nói vài câu với Lý Hiểu Mộng rồi đi ra ngoài với Cố Dao.

Chỉ là ngàn lời muốn nói lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi chỉ đành nói: “Em còn tưởng chị quên em rồi.”

Cố Dao cười: “Sao mà quên được, em không khác trước kia mấy, tuy mặc cảnh phục nhưng chị vừa nhìn là nhận ra ngay. Cuối cùng em cũng đã làm được công việc mà em muốn rồi.”

“Đúng vậy.” Tiết Bồng khẽ cúi đầu: “Chị còn nhớ này.”

Cũng không biết vì sao trong lòng Tiết Bồng lại thấy rất lạ, nhìn thấy Cố Dao cứ như nhìn thấy “người thân” đã lâu trước kia, nhưng gặp nhau lại không biết nói thế nào.

Cô rất muốn hỏi những năm nay Cố Dao đã sống như thế nào.

Thế nhưng dù không hỏi, cô cũng có thể nhìn ra được, ngoài việc có gầy đi một tí, sắc mặt lại cũng không tệ, khi cười đôi mắt rất sáng, dường như không có phiền muộn gì.

Đến lúc hai người bước xuống toà nhà, đi về phía sân thể thao nhỏ, Tiết Bồng mới lên tiếng lần nữa: “Ban nãy em nghe chị nói, bây giờ chị đang quản lý cô nhi viện Lập Tâm, vậy chị còn làm chuyên gia tư vấn tâm lý không?”

Cố Dao nói: “Vẫn còn kiến thức chuyên môn nhưng chị đã không treo

bảng mở phòng khám nữa rồi, bây giờ chị chỉ nghiên cứu chủ yếu về tâm lý trẻ nhỏ và sức khỏe tâm lý vị thành niên.”

Tiếp đó, Cố Dao khẽ thở dài rồi lại ngược mắt khẽ cười: “Vì những gì đã trải qua những năm nay khiến chị hiểu được một chuyện.”

Tiết Bồng hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Thay vì tư vấn tâm lý cho người trưởng thành, chị bằng dồn hết tâm sức vào trẻ vị thành niên. Dù là tâm lý hay sinh lý đều hình thành do tích tụ lâu ngày. Có nhiều đau khổ đã sớm được ươm mầm từ lúc còn vị thành niên rồi, muốn giúp người khác thì phải bắt đầu từ cái gốc rễ.”

Tiết Bồng ngẩn người, không nói gì một lúc lâu.

Không phải cô không hiểu những gì Cố Dao nói, chỉ là không ngờ Cố Dao lại thay đổi nhiều tới vậy.

Trước kia, lúc họ quen biết nhau, Cố Dao trong mắt cô hăm hở khí thế, tự tin lại quyến rũ, không hổ danh là cô cả của Địa Ốc Thừa Văn.

Sau đó, các sự vụ đen tối liên quan đến Địa Ốc Thừa Văn đã độc chiếm trang nhất của các báo ở thành phố Giang suốt nhiều tháng, Cố Dao trong trí nhớ của cô lại dần trở nên mờ hồ, cứ như đã thành người lạ.

Dù thế nào cô cũng không làm sao tưởng tượng được lý do khiến Cố Dao một tay lật đổ hết cơ ngơi của gia đình mình, phải quyết tâm biết bao nhiêu mới có thể mạnh tay đến thế, quyết liệt đến thế, thậm chí có thể nói là cắt đứt hết tình thân, không chừa đường lui cho mình.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, hình như vẫn là cô ấy của ngày đó.

Tiết Bồng nhoẻn miệng cười nói: “Mấy năm nay em tiếp xúc với không ít vụ án, có rất nhiều vụ giống như chị nói ấy, mầm mống tội ác

ban đầu đã sớm được ươm xuống từ lúc vị thành niên rồi, chỉ là cứ tích mãi ở đó.”

Cố Dao nhìn ra đằng xa rồi lại khẽ thở dài: “Phải đấy, chị có người bạn, cũng phải kể cả chị nữa, đều từng trải qua chuyện như thế, vì thế sau đó chị lại nhìn thấy điều đó rõ hơn. Nhưng mà bây giờ chị không quyền thế, năng lực có hạn, cũng chỉ có thể làm mấy việc nhỏ nhoi như quản lý Lập Tâm cho thật tốt thôi.”

Nói đến đây, Cố Dao cúi đầu, mắt dần mờ đi.

Tiết Bồng thấy vẻ mặt của cô, biết chắc hẳn cô đã nhớ tới Trình Lập Huy, muốn an ủi vài câu nhưng lại không biết nói gì.

Cho đến khi Cố Dao ngược mắt nhìn cô: “Nói thật thì chị đã loáng thoáng có linh cảm về chuyện của Lập Huy. Nhưng mà chị cũng cứ lừa dối mình, không muốn nghĩ tới kết quả tồi tệ nhất. Cho đến khi chị mất liên lạc với thằng bé hai ngày, chị cuối cùng mới khẳng định trong lòng. Thật ra Lập Huy không phải đứa đặc biệt nhất ở Lập Tâm, tuy là chị mới quản lý hai năm nhưng cũng có nghiên cứu hồ sơ trước kia, chị phát hiện có không ít đứa trẻ đánh mất bản thân mình, sa vào con đường sai trái, trong số chúng, có đứa sau khi ra bước vào xã hội thì không còn liên lạc với cô nhi viện nữa, cũng có số ít người tài giỏi nhưng chị biết, có một số hạt mầm sớm đã được vùi trong lòng họ từ thuở thiếu thời, giống như là...”

Nói đến đây, Cố Dao ngừng lại, cười tự giễu rồi lại bảo: “Xin lỗi, chị không nên nhắc những chuyện này với em.”

“Không sao.” Tiết Bồng cũng cười: “Nhưng mà em cũng có hơi bất ngờ thật sự, không ngờ chị lại có hứng thú với tâm lý trẻ nhỏ và người vị thành niên.”

Cố Dao: “Độ tuổi phạm tội hiện giờ càng lúc càng thấp dần, nói thật thì có lúc đọc được những tin tức kia, chị thật sự không biết phải đồng cảm hay phải bùi ngùi. Dù là người trưởng thành phạm tội thì

cũng có nhiều động cơ là nằm ở thời niên thiếu. Hơn nữa mấy năm nay chị đã có nghiên cứu một vài vụ án, chị phát hiện rất nhiều tội phạm vị thành niên có tâm thái cảm thấy “vị thành niên” là một tấm chắn bảo vệ, chúng sẽ thấy rất nổi trội, cảm thấy đây là đặc quyền, dù sao thì phạm pháp rồi cũng sẽ có thể được xử nhẹ tội. Thật ra đây cũng là một kiểu biểu hiện của nổi loạn.”

Tiết Bồng nghe rất chăm chú, cho đến khi Cố Dao bỗng đổi chủ đề: “Rất nhiều đứa trong sổ chúng đều từng trải qua những chuyện như em, như chị, nhưng em là một trong số ít không lầm đường lạc lối, thậm chí em còn không hận đời vì chuyện trước đây, điều này có liên quan chủ yếu với cách thức giáo dục từ gia đình em.”

Tiết Bồng thoáng sửng lại: “Em có một người mẹ rất tốt, cũng có một người chị để noi gương. Tuy là bố em mất sớm nhưng ông ấy luôn là hình mẫu để chúng em học tập. Nói ra thì, em mới là đứa không có chí tiến nhất nhà, vì thế nên không lúc nào dám buông lỏng, phải cố gắng không ngừng, phải giỏi giang như họ.”

“Thế đấy, khả năng bắt chước của trẻ nhỏ là rất mạnh. Bố mẹ và chị em đã lấy mình làm gương, hoàn toàn không cần phải cất công dạy em gì cả, tự em cũng có thể học theo được.”

“Chị nói thế làm em nhớ tới một vụ án trước đó. Trong sổ những tội phạm đó, có người có xuất thân rất tệ, cũng có người có xuất thân rất tốt, bản thân họ ban đầu không phải là tội phạm bẩm sinh gì cả, chỉ là cứ sống trong hoàn cảnh giáo dục khá là “ác liệt”. Có người trong sổ đó có điều kiện kinh tế gia đình rất kém nhưng có người lại rất khá giả, dù là nuông chiều hay là đánh mắng, là mật ngọt hay là thạch tín thì nếu sử dụng trong một thời gian dài, cuối cùng kết quả đều như nhau, đều sẽ biến thành thuốc độc. Tội ác cũng chỉ là kết quả bắt buộc phải xuất hiện một lần, cứ như trúng độc mãn tính vậy, sớm muộn gì thì “độc tính” cũng sẽ phát huy tác dụng.”

“Trúng độc mãn tính sao?” Cố Dao ngạc nhiên cười: “Em so sánh thế cũng hay lắm, rất chuẩn xác.”

“Trước mặt chị thì em chỉ là múa rìu qua mắt thợ thôi.” Tiết Bồng bồng hơi ngượng, tiếp đó lại nói: “Phải rồi, vụ án này xong rồi em còn có thể đến tìm chị nói chuyện không?”

Cố Dao: “Tất nhiên là được rồi, nhưng mà chúng ta không còn là chuyên gia tư vấn tâm lý và bệnh nhân nữa mà là bạn bè, anh muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm chị.”

Cố Dao vừa nói vừa lấy điện thoại ra, trao đổi cách thức liên lạc với Tiết Bồng: “Nếu vụ án này cần chị cung cấp thông tin thì có thể gọi chị bất cứ lúc nào.”

“Tất nhiên rồi ạ.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến cổng Cục Cảnh sát.

Tiết Bồng buột miệng hỏi: “Chị đi gì đến thế ạ?”

Cố Dao xem đồng hồ: “À, có người tới đón chị, chắc là sắp tới rồi.”

Đang nói chuyện thì nhìn thấy một chiếc xe việt dã đậu ở đối diện, kế đó, một người đàn ông bước xuống từ trên xe, anh ta có dáng người rất cao, mặc một chiếc sơ mi sẫm màu với một chiếc quần suông cùng màu, tay áo xắn đến khuỷu tay, để lộ đường gân cánh tay khỏe khoắn.

Tiết Bồng và Cố Dao cùng quay đầu nhìn qua cổng Cục Cảnh sát.

Cố Dao vẫy tay với người kia rồi lại tạm biệt Tiết Bồng, nhanh chóng đi ra khỏi cổng.

Người đàn ông cũng đã băng qua đường đón Cố Dao, vừa thấy mặt đã cau mày hết sức không đồng tình, nhìn chăm chăm vào bộ quần áo mỏng manh trên người cô, đôi môi mỏng khế mấp máy như đang càm ràm Cố Dao.

Cố Dao hoàn toàn không để ý tới hắn, một tay vén tóc ra sau tai, đi thẳng sang phía đối diện.

Người đàn ông lại đi theo, lải nhải không thôi.

Tiết Bồng nghiêng đầu, nhìn toàn bộ cảnh này, cảm thấy khá thú vị.

Thật ra cô cũng có ấn tượng với người đàn ông này, tuy chỉ mới nhìn thấy ảnh trên báo nhưng cũng biết được đó là luật sư hình sự có tiếng ngang với Hàn Cố, một nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng: Từ Thước.

Sau khi mặt trời lặn, đội của Lục Nghiễm cuối cùng cũng về tới Cục thành phố.

Người quản lý ở khu rừng đã bị đưa về thẩm vấn, hai cảnh sát đang lấy lời khai cho gã ngay lúc này.

Lục Nghiễm ngồi trong phòng làm việc của mình xem tài liệu, đúc kết lại những điểm quan trọng với bọn Phương Húc, Hứa Trăn, đang chuẩn bị đến phòng thẩm vấn xem tình hình.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào, báo cáo về tình hình lấy ghi chép lúc chiều.

Mấy người phía Lục Nghiễm nghe thấy người báo án là Cố Dao đều sửng sốt, ai ngờ Lý Hiểu Mộng lại nói: “À mà đội phó Lục, em thấy hình như Tiết Bồng với Cố Dao thân nhau lắm, trước khi Cố Dao đi, Tiết Bồng còn tiễn chị ấy nữa, em nghe mấy ông bác bên phòng tiếp dân nói là Tiết Bồng với Cố Dao còn đứng trước cửa nói chuyện một lúc lâu lắm, hai người vừa nói vừa cười...”

Lục Nghiễm không tỏ thái độ gì nhưng trong lòng cũng khó tránh cảm thấy kỳ lạ.

Tính cách Tiết Bồng khá từ tốn, không quá thân thiết với ai, cũng không có nhiều bạn bè, hiếm khi có lúc nào chịu nói năng gì nhiều, đa phần đều chỉ trong những lúc thảo luận tình tiết vụ án, thế nhưng cô tuyệt đối không bao giờ nói quá nhiều với người báo án về nội dung vụ án, trước giờ cô luôn giữ kỹ bốn phận của mình.

Thế thì xem ra, chắc Tiết Bồng và Cố Dao đã quen biết nhau rất nhiều năm rồi.

Chỉ là phải đến tận khi gặp Tiết Bồng lần nữa, Lục Nghiễm mới giải đáp được thắc mắc này.

Lúc đó đã là tám giờ tối, Lục Nghiễm đến nhà ăn gọi một cái lẩu nhỏ, trong lúc nhà bếp nấu thì anh vừa ngồi đợi ở một chỗ cạnh đó vừa xem hồ sơ vụ án trong điện thoại.

Chưa được bao lâu đã liếc nhìn thấy một bóng người.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhìn vào Tiết Bồng.

Tiết Bồng hỏi ngay: “Hôm nay phải tăng ca tới khuya à?”

Lục Nghiễm nói: “Ừm, anh ăn cái rồi đi ngay.”

Tiếp đến lại bổ sung thêm: “Anh đã để sẵn hạt cho Barno rồi, yên tâm đi.”

“Ừm,” Tiết Bồng cũng đi nhanh đến bên khung gọi đồ ăn, gọi một tô mì gói, thêm ít nước nóng rồi quay về ngồi ở đối diện anh.

Lục Nghiễm hỏi: “À đúng rồi, anh nghe Lý Hiểu Mộng nói người tới báo án hôm nay có quen với em à?”

“Đúng rồi.” Tiết Bồng trả lời: “Năm đầu chị tôi vừa mất, tâm trạng tôi rất tồi tệ, chứng mất ngủ rất nghiêm trọng, thường phải tới sáng mới buồn ngủ, mẹ tôi không yên tâm mới đưa tôi đi khám chuyên gia tâm

lí ở khắp nơi, chúng tôi đã quen nhau khi đó. Chắc anh cũng nghe tới tên Cố Dao rồi, ngoài là cô cả của Địa Ốc Thừa Văn thì chị ấy cũng là chuyên gia tư vấn tâm lý.”

“Anh biết, anh còn nghe nói chị ấy từng giúp phân cực khu phía Bắc phá vài vụ án.”

“Lúc đó cũng may là có chị ấy. Ban đầu tôi chống đối việc tư vấn tâm lý lắm, sau đó thì lại trông chờ tới buổi tư vấn mỗi tuần. Tôi nói rất nhiều chuyện với chị ấy, có lúc còn nhiều hơn cả với chị tôi.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại nhớ ra hôm nay Lục Nghiễm đã đi làm nhiệm vụ, cô bèn hỏi: “Phải rồi, nghe nói hôm nay các anh đã đến bắt người quản lý về, bận rộn cả buổi chiều, có đúc kết được gì không?”

Lục Nghiễm không trả lời ngay mà chỉ nhìn chằm chằm vào tô mì của cô.

Cho đến khi Tiết Bồng hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm mới nói: “À, cái này là vị mới à? Anh chưa ăn bao giờ.”

Tiết Bồng: “Anh muốn ăn hả?”

“Anh lấy cái lẩu nhỏ đổi với em.” Lục Nghiễm nói qua loa.

Tiết Bồng ngẩn người: “Vậy là tôi lời rồi còn gì? Với lại cái lẩu nhỏ trong nhà ăn thì một mình tôi cũng ăn không hết.”

“Vậy em có thể chia cho anh một chút, nhưng mà mì gói thì...”

Tiết Bồng lại cười, đẩy mì gói cho anh: “Vậy anh ăn đi.”

Vào lúc này, đầu bếp đứng trong khung gọi đồ ăn gọi với sang: “Xong rồi đây!”

Lục Nghiễm đứng nhanh dậy, bưng cái lẩu nhỏ còn nóng hổi tới, trên mâm còn có thêm hai chén cơm.

Nồi lẩu nghi ngút khói, Tiết Bồng vừa nhìn là đã thấy đói.

Lục Nghiễm đưa cho cô một bát cơm, Tiết Bồng lập tức ăn thử một miếng rau trong nồi, gật đầu lia lịa nói: “Ừm, ngon đấy.”

Lúc này Lục Nghiễm mới cười: “Chuyến đi lúc chiều thu hoạch được rất nhiều thứ.”

Tiết Bồng vô thức ngược mắt, nhìn vào mắt Lục Nghiễm qua làn khói nóng.

Lục Nghiễm nói: “Phương Húc và Hứa Trăn đã đến câu lạc bộ cưỡi ngựa để hỏi thăm, nhân viên bên đó bảo hôm thứ Bảy, Trình Lập Huy còn đi làm, tối đó còn xuất hiện ở ký túc xá, nhưng mà sáng Chủ Nhật thức dậy thì không thấy đâu nữa.”

Tiết Bồng sửng lại: “Cũng có nghĩa là cả ngày hôm đó, Trình Lập Huy đều ở câu lạc bộ cưỡi ngựa?”

Lục Nghiễm: “Ừm, bọn họ còn đem về ít mẫu đất ở trường đua ngựa, đã đưa tới phòng thực nghiệm rồi. Nhưng mà lần này không có lệnh khám xét, không tiện tới ký túc xá để tìm chứng cứ. Đợi tới mai làm xong thủ tục rồi mình lại đi chuyển nữa.”

Tiết Bồng gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy bên phía khu bảo tồn thiên nhiên thì sao?”

“Nhân viên quản lý thấy bọn anh quay trở lại thì cũng ngầm biết chuyện gì xảy ra rồi, bọn anh chỉ hỏi vài câu là anh ta đã giật thót cả người rồi, đưa về xong không cần tốn bao nhiêu sức lực đã khai ra hết.”

Theo lời người quản lý khu rừng thì anh ta đúng là có nhận không ít

chi phí bên ngoài, âm thầm trao đổi tin tức cho đám con cháu nhà giàu ngoài kia, tiết lộ thông tin tuần tra bất cứ lúc nào của kiểm lâm, để tiện cho đám con nhà giàu đó vào săn bắn.

Tất nhiên là thời gian thường vào buổi tối.

Hơn nữa số súng đạn hơi mà đám con nhà giàu kia dùng đều đã được xử lý đặc biệt, điều chỉnh lại khá là ghê gớm, đã “giảm thanh” được ở mức cao nhất, tuy là không thể nào làm được tới mức không chút tiếng chút hơi gì nhưng cũng phát ra tiếng vang lớn vào đêm khuya thanh vắng, khiến kiểm lâm chú ý tới.

Thêm vào đó thì nghe nói đám con nhà giàu này lại còn thi thố với nhau, có lúc là đấu đôi, có lúc là đấu nhóm, ví dụ như hôm tối Chủ Nhật là đấu nhóm.

Tối đó rõ ràng là có mưa to, quản lý rừng hoàn toàn có thể huỷ lần hoạt động này của chúng, ai ngờ được rằng dù đang mưa to gió lớn, đám con nhà giàu này vẫn vừa cười đùa vui vẻ vừa bàn bạc thay đổi luật đấu như thế nào, còn bảo là trời mưa thì trò chơi sẽ kích thích hơn, phải nhắm và bắn hạ được mục tiêu dưới ánh sáng yếu ớt như thế, người thắng cuộc sẽ được nhận thêm phần thưởng.

Nghe đến đây, Tiết Bồng đã nhú mày, nuốt không trôi cơm nữa: “Toàn là cái thứ gì đâu không vậy, quản lý có thấy rõ không?”

Lục Nghiễm: “Anh ta nói là trông hình như toàn là trẻ con cả, chắc chắn không tới hai mươi tuổi, nhưng mà đứa nào đứa nấy đều chạy xe sang, mặc đồ dã chiến, trang bị rất chuyên nghiệp. Nhưng mà quản lý nói có ấn tượng với một người trong số đó, hình như từng nhìn thấy trên ti vi, khá là nổi tiếng, người đó chắc phải lớn hơn mấy đứa trẻ kia vài tuổi, là tên cầm đầu của đám con nhà giàu này. Lúc này chắc quản lý đang làm phác hoạ chân dung, đợi làm xong sẽ biết nhanh thôi.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm múc cho Tiết Bồng một bát nước lèo rồi

nói: “Đang nóng này ăn đi, đừng có lo nghe anh nói không.”

“Ừm.” Tiết Bồng húp một ngụm nước lèo, nhanh thêm miếng thịt rồi lại hỏi: “Vụ vụ của Trình Lập Huy sao rồi, có hỏi được gì không?”

Lục Nghiễm: “Anh ta cũng đã khai hết rồi, Trình Lập Huy không hề tự vào khu bảo tồn. Vào tối hôm thứ Bảy, đột nhiên lại có chiếc xe ngừng trước cửa căn nhà nhỏ ngoài rừng, người tới là “chân chạy vật” thường hay chuyển lời thay đám con nhà giàu, giống như những lần trước thì vừa vào là nhét một số tiền vào tay anh ta, bảo là phải mang ít đồ vào trong.”

“Mang ít đồ vào trong hả?” Tiết Bồng cười lạnh: “Một người lớn chần dằn ra đó, dù có bỏ vào túi thì cũng rất lộ đấy, quản lý không hỏi gì mà đã cho vào rồi sao?”

Lục Nghiễm: “Quản lý nói chuyện này thường xuyên xảy ra, mỗi lần có kiểu đấu bắn chim này, trước đó một ngày, tên “chạy vật” đều sẽ tới trước, sắp xếp sẵn mồi chim, dụ đám chim đó tới. Hơn nữa lần nào tới cũng đều vác theo cả một túi lớn nên lần này anh ta cũng chẳng nghĩ gì nhiều.”

Đúng là khó mà tin được.

Tiết Bồng nghe xong lập tức cạ lời, cô hỏi: “Chắc người quản lý cũng phải biết mặt mũi cái chân chạy vật này chứ nhỉ?”

“Cái chính nằm ở đây này.” Lục Nghiễm hừ lạnh, ngược ánh mắt vừa lóe lên chút sắc bén.

Tiết Bồng ngẩn người, cũng không biết vì sao nhìn vẻ mặt Lục Nghiễm như thế, đột nhiên lại liên tưởng đến một người, vô thức hỏi: “Người này không phải là Lý Thành Kiệt đấy chứ...”

Lục Nghiễm lặng thinh vài giây rồi mới trả lời: “Quản lý nói “chân chạy vật” này có một vết sẹo từ mép trán tới huyệt thái dương, anh

bền nghĩ ngay tới Lý Thành Kiệt, đưa ảnh chân dung ra cho anh ta nhìn thì kết quả anh ta vừa thấy đã nhận ra ngay.”

Tiết Bồng: “...”

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào nồi lẩu đang sôi trước mặt, ngẩn ngơ như người mất hồn.

Không ngờ hai vụ án trông có vẻ chẳng liên quan gì tới nhau lại có mối quan hệ chặt chẽ không ngờ tới vậy.

Trình Lập Huy làm thêm ở câu lạc bộ cưỡi ngựa.

Lý Thành Kiệt cũng ẩn nấp ở đó nhiều năm.

Trình Lập Huy bị người ta tiêm ma túy tử vong, xác bị vứt ở khu bảo tồn thiên nhiên, Lý Thành Kiệt lại là người thực hiện.

Lý Thành Kiệt vẫn đang làm “chân chạy vặt” cho một đám con nhà giàu từ trước tới giờ.

Trình Lập Huy cũng từng có qua lại với một hội viên cao cấp nào đó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, hơn nữa rất có thể đã làm việc cho người này nên mới rước họa vào thân.

“Còn một chuyện nữa, em nghe thấy chắc sẽ càng kinh ngạc hơn.”
Còn chưa đợi Tiết Bồng tiêu hoá hết thông tin, Lục Nghiễm đã chuyển chủ đề.

Tiết Bồng vô thức ngẩng đầu lên, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Lúc Phương Húc và Hứa Trăn tới câu lạc bộ cưỡi ngựa hỏi thăm, có hỏi một nhân viên trong đó xin số điện thoại của Trình Lập Huy, kết quả không ngờ là số điện thoại này lại có liên quan đến vụ án Lý Thành Kiệt tấn công anh mà anh vẫn đang điều tra.”

Cái gì cơ...

Lục Nghiễm lại nói: “Bọn anh đã chứng thực được, Trình Lập Huy chính là người trung gian bảo Tôn Cần chuyển lời. Hơn nữa thời gian cậu ta bị giết còn là từ khoảng bốn đến năm tiếng sau khi chuyển lời.”

Tiết Bồng hoàn toàn chết đứng.

Lục Nghiễm giờ mới hỏi: “Em có còn nhớ là anh từng nói, anh nghi việc anh bị sát thủ tấn công là do mầm hoạ từ lúc anh còn nằm vùng không?”

“Nhớ.”

“Trình Lập Huy chết vì tiêm ma tuý, cách làm này rất giống với cách của tên đã giết Vương Xuyên. Vương Xuyên lại chính là người tình báo duy nhất trong đường dây ma tuý mà anh muốn điều tra. Hiện giờ liên kết những chuyện này lại với nhau, dường như đã có thể chứng thực được anh nghi ngờ không sai.”

Tiết Bồng hỏi: “Ý anh là trước kia anh nằm vùng đã làm mất lòng ai đó, người này này chính là người đưa Chung Lệ đi?”

“Dù là không cùng một người thì chúng chắc chắn cũng có liên quan tới nhau.”

“Tôi nhớ trước kia anh có nói, người này tìm sát thủ tấn công anh là vì muốn dạy cho anh một bài học.”

“Hơn nữa hẳn biết, với tính cách của anh, chắc chắn phải làm cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, vì thế nên mới cho Lý Thành Kiệt giết người chuyển lời để diệt khẩu. Tất nhiên là còn một khả năng khác, có thể bản thân Trình Lập Huy đã biết quá nhiều, chúng đã sớm chuẩn bị diệt khẩu rồi, vì vậy mới để cậu ấy đi chuyển lời.”

Chương 73

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng ra khỏi nhà ăn, điện thoại của Lục Nghiễm cũng có tin nhắn tới.

Là do Hứa Trăn gửi đến: “Đội phó Lục, đã phác hoạ xong rồi.”

Lục Nghiễm dừng bước, đang định tạm biệt Tiết Bồng thì thấy cô cứ cúi gằm mặt, hình như đang nghĩ gì đó rất nhập tâm, đã đi đến bậc thềm cuối cùng rồi mà vẫn không để ý.

Tiếp đó, Tiết Bồng lập tức hụt chân, đầu gối nhũn ra, suýt thụt cả người xuống.

Lục Nghiễm nhanh tay lẹ mắt, lập tức kéo cánh tay cô lên.

Tiết Bồng im lặng một lúc rồi mới hoàn toàn choàng tỉnh, ngơ ngác hoảng hốt nhưng vẫn nhanh đứng vững lại được nhờ Lục Nghiễm đã đỡ lấy, cô nói: “Cảm ơn, làm tôi hết hồn...”

Lục Nghiễm lại có chút buồn cười hỏi: “Nghĩ cái gì đấy, thù cả người, đi xuống bậc thang mà cũng không chịu nhìn nữa?”

“Tôi vẫn đang nghĩ về vụ án...”

Tiết Bồng giật thót, suýt nữa bay mất cả suy nghĩ, cô vỗ vỗ má rồi mới nói: “Phải rồi, hồi chiều Cố Dao lấy lời khai rồi, anh xem chưa?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Xem rồi, em muốn nói đến đoạn nào?”

“À, chị ấy nghi hội viên cao cấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa chủ động

cung cấp công việc cho Trình Lập Huy chắc là con nhà giàu có tiếng hiện giờ. Quản lý rừng cũng nói là trong đám con nhà giàu săn bắn chim đó, có một người nhỉnh hơn vài tuổi, hơn nữa những đứa khác cũng rất nghe lời cậu ta. Tôi nghĩ là ngoài việc có gia thế hiển hách hơn những người còn lại, thì chắc còn có liên quan đến danh tiếng cá nhân.”

Lục Nghiễm sững lại: “Ý em là hội viên cao cấp mà Cố Dao nghi ngờ và đứa cầm đầu đám săn bắn chim là cùng một người.”

Tiết Bồng liệt kê từng cái: “Săn bắn chim, sở hữu súng, tàng trữ đạn dược, thuê sát thủ giết người, còn dính dáng tới ma túy nữa, những chuyện này dường như đều có liên kết với nhau. Còn chuyện sát thủ tấn công thì... lúc đi nằm vùng anh có từng gây hấn với nhân vật nổi trội nào như thế không?”

Lục Nghiễm cup mắt nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không có, anh nằm vùng chỉ đa phần tiếp xúc với tội phạm buôn bán ma túy, đám con nhà giàu ngoài mặt làm ăn chính đáng, dù có muốn lấn sang ma túy cũng sẽ không tự xuất hiện đâu.”

Tiết Bồng gật đầu, cũng cảm thấy khá có lý.

Nếu như là con nhà giàu hết sức có tiếng tăm thì sao lại có tiếp xúc với thân phận nằm vùng của Lục Nghiễm được, hiện giờ lại còn có thể tung tăng ngoài kia nữa chứ?”

Lục Nghiễm nói: “Thật ra còn có một khả năng nữa.”

“Gì cơ?” Tiết Bồng hỏi.

Lục Nghiễm: “Tuy là Lý Thành Kiệt có liên quan tới cái chết của Trình Lập Huy, tuy hấn cũng từng tấn công anh, nhưng mà chưa chắc hấn chỉ làm việc cho một người. “Kẻ thanh trừng” như hấn đều chỉ nhận tiền rồi làm. Hơn nữa đám con nhà giàu săn bắn chim, đứa nào đứa nấy cũng khoe khoang phách lối lại nhàn hạ, không giống tác phong

của tội phạm ma túy lắm. Thông thường thì tội phạm ma túy đều kín kẽ hết sức có thể, ra sức giấu giếm thân phận của mình, ngoài mặt tuyệt đối sẽ không làm việc gì quá nổi trội, nếu thu hút sự chú ý của cảnh sát bằng hành động huênh hoang nào đó để dính líu tới hành vi phạm tội khác thì lại thành ra không được buổi giỗ mà còn mất buổi cày.”

“Ý anh là bên dính tới ma túy và bên săn bắn chim là hai tốp khác nhau?”

“Ít nhất thì hiện giờ có thể thấy, Lý Thành Kiệt và Trình Lập Huy không hề trực tiếp tham gia vào hoạt động của tội phạm ma túy, chỉ là một người chuyển lời, một người dọn dẹp, là những người dễ dàng để lại dấu vết, bị cảnh sát bắt được nhất. Vì thế với phong cách của bọn tội phạm ma túy, chúng tuyệt đối sẽ không để hai người này tiếp xúc trực tiếp với đường dây kinh doanh ma túy. Nhưng mà anh nghĩ dù phía trên là hai nhóm người khác nhau thì giữa hai nhóm này chắc chắn cũng có quen biết, hoặc là có móc nối những lợi ích khác.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng thở dài nặng nề nhưng không nói gì.

Lục Nghiễm hỏi: “Thở dài cái gì vậy?”

Tiết Bồng: “À thì chỉ là tự dừng lại thấy lúc trước anh nằm vùng cũng không dễ dàng gì, mối quan hệ rườm rà rắc rối như thế mà cũng có thể phân tích được rõ ràng mạch lạc, mỗi ngày chắc hao nhiều tế bào não lắm.”

Cả hai im lặng mất mấy giây.

Lục Nghiễm hỏi: “Em đang châm chọc anh đấy phải không?”

Tiết Bồng đột nhiên bật cười: “Có chút châm chọc đấy, mà cũng có chút ngậm ngùi từ tận đáy lòng.”

Lục Nghiễm: “...”

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới tìm được chủ đề: “Phải rồi, phác hoạ xong chân dung rồi, anh về xem trước đây.”

“Được, anh đi đi.”

Hai người tách nhau ra ở cửa nhà ăn, một người về chi đội, người kia về phòng thực nghiệm.

Trong phòng làm việc chi đội, cả bọn Hứa Trăn đang tụ lại bàn bạc tình tiết án.

Lục Nghiễm bước vào đi đến bên bàn rồi hỏi: “Sao rồi, phác hoạ xong rồi sao?”

Phương Húc nói: “Đúng vậy, đội phó Lục, anh xem đi.”

Người đàn ông trên bản chân dung phác hoạ rất gầy, ánh mắt có chút sắc bén, đuôi mắt xếch lên, hơn nữa trông còn khá quen.

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng hồi tưởng, miệng lẩm bẩm: “Hình như gặp ở đâu rồi.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng ra hiệu cho Lục Nghiễm nhìn vào màn hình máy tính: “Chắc là cậu ta.”

Lục Nghiễm ngược lên nhìn, thấy ngay phải một tờ báo tin tức doanh nghiệp trẻ, bên trên có ảnh, người đàn ông trong ảnh mặc vest, khẽ mỉm cười, giống sáu, bảy mươi phần trăm với hình chân dung phác hoạ.

Người này lại chính là Hoắc Ung, cậu hai của tập đoàn công ty Hoắc Thị, hay được gọi là giám đốc Hoắc.

“Hoắc Ung...” Lục Nghiễm hỏi: “Quản lý rừng chắc chắn là cậu ta à?”

Trương Xuân Dương: “Chắc, bọn tôi đã đối chiếu tới lui nhiều lần, anh ta còn nói là mình đã nghe thấy rất rõ, bọn nhóc con nhà giàu đều gọi tên cầm đầu là anh Ung.”

Lục Nghiễm bỗng chốc không nói gì.

Vụ án này còn phức tạp hơn là anh nghĩ.

Hứa Trăn nói: “Đội phó Lục, tiếp đến phải làm thế nào, có cần mời...”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Không, bây giờ vẫn chưa nắm được chứng cứ trực tiếp, hơn nữa chỉ có mỗi một tấm chân dung phác hoạ, không được bút dây động rùng.”

Trương Xuân Dương sửng ngờ, nhanh mồm hỏi: “Đội phó Lục, anh sợ gia thế của cậu ta phải không? Nhưng mà dù có là cậu ấm của Hứa Thị cũng đâu thể coi trời bằng vung thế này được!”

Lý Hiểu Mộng lập tức huých Trương Xuân Dương một cái: “Anh nói chuyện kiểu gì đấy?”

Trương Xuân Dương: “Tôi...”

Lục Nghiễm trả lời: “Không phải tôi sợ cậu ta, thế nhưng tôi cũng không thể xin đội trưởng Phan ký vào lệnh khám xét hay là lệnh bắt chỉ dựa vào một bức chân dung phác hoạ như thế này được. Hiện giờ, người quản lý này có thể chỉ ra Hoắc Ung là tên “cầm đầu” dám săn bắn chim, đến lúc chúng ta lấy danh nghĩa hỗ trợ điều tra đưa Hoắc Ung tới đây lấy thông tin, tên quản lý này lại tự dưng thay đổi lời khai thì sao? Lời khai luôn luôn là chứng cứ duy nhất, cái chúng ta cần là chứng cứ trực tiếp.”

Cả bọn đều gật gù.

Phương Húc nói: “Đội phó Lục, vậy tiếp đến chúng ta có phải thu

thập chứng cứ thêm không?”

“Ngày mai chúng ta đi một chuyến đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, nguyên nhân điều tra chính là cái chết của Trình Lập Huy.” Lục Nghiễm vừa nói vừa đi tới trước bảng trắng, cầm bút gõ lên bảng.

Trên bảng vẫn còn viết những nội dung đã bàn trong lúc họp, lần trước, họ đã chia thành hai bên vụ án săn bắn chim và vụ án mạng của Trình Lập Huy, chia thành hai vụ án riêng biệt để điều tra, cũng đã chia nhiệm vụ, thế nhưng hiện tại, hai vụ án này hoàn toàn không thể điều tra tách rời, nếu muốn điều tra một trong số đó thì phải đồng thời theo sát luôn cả cái còn lại.

Lục Nghiễm bôi đi dòng kẻ chia giữa hai vụ án, anh hỏi: “Mọi người nói xem thử trong số những việc này, chúng ta đã làm gì rồi?”

Lý Hiểu Mộng lên tiếng trước: “Trình Lập Huy đã bị người ta tiêm ma túy dẫn đến tử vong, người thực hiện vứt xác là Lý Thành Kiệt.”

Lục Nghiễm gật đầu, nhanh chóng viết lên bảng.

Trương Xuân Dương lên tiếng tiếp theo: “Lúc còn sống, Trình Lập Huy từng tiết lộ với người báo án rằng có một người khách ở câu lạc bộ cưỡi ngựa rất quý cậu ấy, còn chủ động giới thiệu công việc cho cậu ấy. Lý Thành Kiệt cũng có khả năng cao là đã ẩn nấp ở câu lạc bộ ngựa, hẳn còn thường giúp đặt hết thức ăn cho chim, chuẩn bị cho hoạt động đám tay con nhà giàu của Hoắc Ung.”

Phương Húc nói tiếp: “Lý Thành Kiệt từng tấn công đội phó Lục, việc thông báo cho đội phó Lục đến công trường là do Trình Lập Huy nhờ Tôn Cần, tối đó, Trình Lập Huy bị diệt khẩu ngay lập tức.”

Hứa Trăn cũng tiếp: “Thế nhưng hiện giờ vẫn còn hai chuyện chưa thể xác định được, một là không thể nào xác định được Hoắc Ung có liên quan tới cái chết của Trình Lập Huy, chuyện khác nữa là không thể chắc chắn được Hoắc Ung có liên quan đến đường dây ma túy

hay không.”

Lục Nghiễm viết nhanh lên bảng, mãi đến lúc này anh mới nói: “Còn một chuyện nữa, rốt cuộc người khách ở câu lạc bộ cưỡi ngựa đã để ý Trình Lập Huy có phải là Hoắc Ung hay không?”

Tiến đến, Lục Nghiễm người người, nhìn lướt sang những người khác, dùng đầu bút chỉ vào chữ viết trên bảng, tổng kết lại: “Ngày mai chúng ta sẽ đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, phạm vi điều tra chủ yếu là ký túc xá và khu vực làm việc của Trình Lập Huy. Hiện giờ chưa có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh được Trình Lập Huy và Hoắc Ung có liên quan tới nhau, chỉ có một nhân chứng có thể chứng minh là Lý Thành Kiệt đã đi dò đường trước cho hoạt động săn bắn chim của Hoắc Ung, Lý Thành Kiệt là nhận được lên của một người nào đó, vớt thi thể của Trình Lập Huy và khu bảo tồn thiên nhiên. Vậy thì Lý Thành Kiệt có phải người đã tiêm ma túy cho Trình Lập Huy hay không? Trông vóc người và ngón nghề của Lý Thành Kiệt quả thật rất giống người đàn ông bị camera ghi lại trong con hẻm quán bar, lúc đó tôi còn suýt qua vai hắn.”

“Tất nhiên là kẻ đứng đằng sau đường dây ma túy này luôn coi Lý Thành Kiệt như “kẻ dọn rác”, thế nhưng Lý Thành Kiệt cũng có thể trung thành với Hoắc Ung ngay trong cả khi như vậy, thậm chí có thể làm nhiều việc hơn cho đám công tử con nhà giàu. Thân thể của Hoắc Ung quả là sẽ mang đến áp lực cho chuyện này nhưng cùng lúc đó cũng sẽ trở thành động lực, chính bởi vì cậu ta là Hoắc Ung, phía sau có ekip pháp luật lớn mạnh, vì thế điều tra của chúng ta phải khắt khe hơn, phải dựa vào chứng cứ nhiều hơn, bỏ đi người làm chứng. Dù Lý Thành Kiệt và người quản lý lần lượt xác nhận Hoắc Ung cầm đầu và tổ chức hoạt động săn bắn chim, thì khi không có chứng cứ thật sự trực tiếp và xác thực, lời khai của họ đều không hề có giá trị.”

Lục Nghiễm nói đoạn, bỏ bút xuống, hai tay khoanh trước ngực, nhìn sang từng người có mặt, vài giây sau mới hỏi: “Còn có ai bổ sung gì không?”

Hứa Trăn: “Cũng có nghĩa là nếu đặt giả thiết Hoắc Ung là chủ mưu, thế thì mục đích khám xét thu thập chứng cứ của chúng ta ngày mai chính là tìm ra mối quan hệ giữa Hoắc Ung và Trình Lập Huy.”

Lục Nghiễm: “Phải nói là tìm chứng cứ Trình Lập Huy có dính dáng tới ma túy và nguyên nhân cậu ta bị diệt khẩu. Bởi vì dù Hoắc Ung có dính tới ma túy, cậu ta cũng sẽ không đích thân ra lệnh cho Trình Lập Huy, chắc chắn sẽ có người ở giữa. Vì thế thay vì liên kết Trình Lập Huy và Hoắc Ung lại với nhau, chỉ bằng liên kết Trình Lập Huy, Lý Thành Kiệt và ma túy lại với nhau.”

Bỗng chốc, chẳng còn ai nói gì, sắc mặt mọi người đều mỗi người một khác, có người nặng nề, có người ủ rũ, có người thờ dãi.

Lục Nghiễm nhìn thấy thì hỏi: “Làm sao thế, còn chưa bắt đầu thu thập chứng cứ mà biết khó rút lui rồi à?”

Trương Xuân Dương: “Bọn tôi không phải biết khó rút lui gì, chỉ là vụ này điều tra đến bây giờ, lại dính tới đường dây ma túy nữa rồi, chỉ sợ mình gấn sức, rồi cuối cùng lại chuyển sang cho đội chống ma túy, vậy thì lại công cốc tiếp...”

“Sao mà lại công cốc được?” Lục Nghiễm nhoen miệng cười, ngồi xéo xuống mép bàn, giọng nói hết sức bình thản: “Dù là hình sự hay là chống ma túy, tất cả mọi người đều đi về cùng một đường, mục đích đều là đánh gục cái ác, bảo vệ ổn định và trật tự xã hội. Hơn nữa, từ việc Trình Lập Huy bị giết, Lý Thành Kiệt giết người vứt xác cho tới hoạt động bắn chim trong khu bảo tồn thiên nhiên, tất cả những điều này đều nằm trong phạm vi điều tra của chúng ta mà. Đợi đến sau đó, chúng ta xác thực được tất cả những vụ án này đều có liên quan đến đường dây ma túy, thì lúc đó cũng chưa chắc sẽ phải giao cho đội chống ma túy, tôi sẽ xin đội trưởng Phan thử, xem xem hai đội có thể hợp tác với nhau như thế nào, mọi người cùng hợp tác điều tra, không phân chia cái gì của ai hết. Thế nào?”

Nghe đến đây, cả bọn đều lần lượt thở phào.

Lý Hiểu Mộng nói: “Ấy, nếu mà hai đội hợp tác được thì tốt quá rồi, nhưng mà thường thì chỉ có vụ án lớn đặc biệt thì mới tới mức này chứ, có phải còn cần phải thành lập tổ chuyên án không?”

Lục Nghiễm: “Đó đều là những chuyện tiếp sau này rồi, ngày mai tất cả mọi người đều phải xốc dậy tinh thần, phải tóm gọn câu lạc bộ cướp ngựa trước.”

Cả đội: “Vâng, đội phó Lục!”

Lục Nghiễm lại cười, nhìn đồng hồ rồi vừa bước ra ngoài vừa nói: “Vây thì tới đây thôi, mọi người về sớm đi, mai gặp.”

Vừa nói xong thì đã biến mất sau cánh cửa, mọi người trong phòng đều bật ngựa với tốc độ nhanh chóng này.

Trương Xuân Dương: “Ấy, tôi còn có chuyện muốn hỏi mà, sao đội phó Lục gấp vậy...”

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng sắp xếp đồ đạc: “Hỏi cái gì mà hỏi, chín giờ luôn rồi, nói nhảm nói nhí gì thì mai nói.”

Trên đường Lục Nghiễm lấy xe về nhà, Tiết Bồng cũng đang nghiên cứu vật chứng trong khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Được một lúc thì Mạnh Nghiêu Viễn quay về, vừa vào cửa đã đi tới chỗ Tiết Bồng, than thở: “Trời má ời, tin tức chấn động!”

Tiết Bồng cau mày, không để ý tới y.

Mạnh Nghiêu Viễn tự biên tự diễn nói: “Cái ông quản lý rừng làm phác hoạ chân dung rồi kìa, nhận ra được một trong số bọn con nhà giàu săn bắn chim, bà đoán coi ai?”

Tiết Bồng chỉ thờ ơ: “Không biết.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Tất nhiên là tôi biết bà không biết rồi, tôi để bà đoán đây nè còn gì?”

Tiết Bồng im lặng một lúc rồi thở dài, ngược mắt nhìn y: “Nổi lắm hả?”

Mạnh Nghiêu Viễn gật đầu lia lịa: “Nổi ngút ngàn á!”

Tiết Bồng sửng ngờ, điều này có hơi bất ngờ.

Trong số nhà giàu có thể nổi như thế ở thành phố Giang, đếm đi đếm lại chỉ không quá ba người, một người họ Lỗ, một người họ Tề, còn có một người họ Hoắc.

Tiết Bồng nghĩ rồi lắc đầu: “Tôi đoán không ra.”

“E hèm!” Mạnh Nghiêu Viễn làm màu một chốc, vẻ mặt hết sức bí ẩn nhả ra hai chữ: “Chính là... Hoắc – Ung.”

Tiết Bồng chết đứng.

Hoắc Ung?

Mấy giây sau, Tiết Bồng mới cười, có chút lạnh lùng và cười cợt: “Thì ra là cậu ta.”

Cũng chẳng lạ gì.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn thấy, thoát đầu thì chớp chớp mắt rồi lại nghiêng đầu đánh giá vẻ mặt của cô, đột nhiên lại nói: “Ấy, cái giọng điệu của bà nghe như có quen cậu ta vậy...”

Tiết Bồng chỉ cụp mắt, tiếp tục nghĩ về chuyện của mình rồi hời hợt: “Sao mà tôi lại quen cái loại người như thế được.”

Nhắc đến Hoắc Ung thì thật ra, ấn tượng của Tiết Bồng đối với y không chỉ là từ tin tức truyền thông, thậm chí có thể nói là từ lâu trước khi y tiếng tăm lẫy lừng, cô đã có tiếp xúc với người này rồi.

Chỉ là Tiết Bồng chưa từng kể với ai về quá khứ này, hai người biết được chuyện lúc đó cũng chỉ có Tiết Dịch với Hoắc Kiều.

Năm đó, Tiết Bồng vừa lên lớp Mười, mới khai giảng còn chưa được một tháng.

Khối Mười chỉ toàn học sinh mới, đều còn lạ lẫm, lúc này ai cũng còn có chút xa lạ với nhau, chỉ có mỗi Tiết Bồng vừa nhập học đã nổi danh.

Lúc đó, Tiết Dịch đã là chủ tịch hội học sinh, chuyện Tiết Bồng là em gái của Tiết Dịch cũng nhanh chóng được lan truyền khắp nơi trong trường, hơn nữa khi đó, thành tích học tập trong lớp của cô cũng rất khá, có thể đứng vững trong top ba, mặt mũi cũng xinh xắn, chỉ là ít khi cười, với ai cũng hơi hờ hợt.

Có rất nhiều đàn anh khối trên sẽ cố ý nhìn về phía cô lúc tập thể dục giữa giờ, còn sẽ chụm đầu bàn tán.

— Nhìn kìa, em gái Tiết Dịch đấy.

Có người nói cô trông chả ra làm sao, bình thường lại nhạt nhoà, kém xa Tiết Dịch.

Có người nói thật ra trông cô cũng ổn, đẹp kiểu giống như Aya Ueto, Ishihara Satomi ấy, chỉ là môi không được dày với quyến rũ được như thế.

Còn có người nói đui rồi à, rõ ràng bình thường ra đó, sao mà so được với nữ thần?

Những lời này ít nhiều cũng đều lọt tới tai Tiết Bồng, thế nhưng trước

giờ cô nghe tai này lại lọt ra tai kia, hoàn toàn không để bụng, cũng không biết Aya Ueto với Ishihara Satomi là ai, nghe có vẻ là hai người Nhật.

Thật ra ở trường, Tiết Bồng có thế giới riêng của mình, rất ít khi ở cùng với Tiết Dịch, đến cả bạn trai khi ấy của Tiết Dịch là Hoắc Kiêu, Tiết Bồng cũng chỉ thỉnh thoảng mới gặp qua vài lần, chỉ nhớ là một anh đẹp trai mắt xếch, ấn tượng hoàn toàn nhạt nhoà.

Có vài lần, Hoắc Kiêu nhìn thấy Tiết Dịch ở trường còn chủ động chào cô.

“Hi, Tiết Bồng.”

Tiết Bồng vô thức quay đầu lại, cả hai lần đều ngược nắng, hơi chói mắt, khiến cô chỉ có thể nheo mắt lại, dùng tay che trán mới nhận ra là ai.

Hoắc Kiêu đứng dưới nắng, tuy là ngược nắng nhưng vẫn cười rất hòa nhã, đáng vẻ của một học sinh ngoan.

Cho đến sau này có một hôm, thời tiết không được đẹp cho lắm, Tiết Bồng trực nhật xong, đeo cặp ra khỏi cổng trường thì trời đã âm u, trông sắp chuyển mưa đến nơi.

Cô cũng không để ý, chỉ hơi mất tập trung nghĩ xem không biết cuối tuần có nên đến thư viện không, quyển nào đã đến lúc phải trả vân vân.

Ai ngờ một cái bóng đột ngột xuất hiện chặn lấy đường cô.

Tiết Bồng khựng lại, ngược mắt lên, không cần phải che chắn ánh mặt trời, có thể nhìn rõ đây là một nam sinh mặc đồng phục, vóc dáng cao ráo, trông khá đẹp trai, cũng rất gầy.

Nam sinh đột nhiên gọi cô, nở nụ cười tươi roi rói: “Hi, Tiết Bồng.”

Tiết Bồng nhớ ra anh ta chính là Hoắc Kiêu.

Cô cũng chào như mấy lần trước: “Chào anh.”

Tiếp đến thì quay người đi vòng qua Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu lại chặn cô lại bảo: “Chị em vẫn đang bận, điện thoại lại hết pin, nói anh nhắn với em một tiếng, đừng về nhà gấp, đợi cô ấy xong hết chuyện rồi về nhà cùng.”

“À.” Tiết Bồng dừng bước, ngẫm nghĩ rồi nói: “Được, em biết rồi.”

Tiết Bồng quay người đi ra vào trường.

Hoắc Kiêu đi theo cùng cô, vừa đi vừa nói: “Họ ở trong nhà thi đấu ấy, sắp mừng thành lập trường rồi, phải trang trí hội trường, anh đưa em sang đó.”

“Ừm.” Tiết Bồng không hề ngạc nhiên, chỉ đồng ý rồi đi theo Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu đi phía trước, Tiết Bồng chậm chân hơn, theo ở phía sau, lâu lâu lại ngược mắt nhìn theo bóng lưng của Hoắc Kiêu rồi lại cụp mắt nhìn xuống chân Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm cả dọc đường, càng nhìn càng nhúu chặt mày, bước chân cũng ngập ngừng.

Đến lúc sắp sửa đến nhà thi đấu, cô đột nhiên đứng lại nói: “Phiền anh nói với chị em, em không có mang ô, phải về nhà trước.”

Tiết Bồng quay đầu bỏ đi.

Hoắc Kiêu khựng lại, bước tới cản cô: “Sắp tới rồi, mày chạy cái gì?”

Tiết Bồng không để ý tới anh ta, muốn bước vòng qua.

Hoắc Kiêu lại kéo lấy cô lại: “Hỏi mày đó, mày thái độ gì vậy!”

Hoắc Kiêu tự dưng lại lật mặt, cũng không biết là vì bị phốt lờ nên nổi nóng hay là vì nguyên do nào khác.

Tiết Bồng cũng nhăn nhó mặt mày muốn vùng ra khỏi tay y, một tay lại mò vào điện thoại trong túi, bấm một số 1.

Số 1 là điện thoại của Tiết Dịch.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, nghe loáng thoáng thấy tiếng “Alô”.

Tiết Bồng cầm điện thoại nói nhanh: “Chị, em ở nhà thi đấu...”

Còn chưa nói hết câu, điện thoại đã bị Hoắc Kiêu đánh bay: “Má nó!”

Tiết Bồng tháo cặp ném thẳng về phía y.

Thế nhưng cô biết sức mình yếu, ném như thế không gây được tổn thương bao nhiêu, chỉ có thể cản trở được Hoắc Kiêu, tiện đường chạy thoát.

Chỉ là Tiết Bồng vừa chạy chưa được bao lâu đã bị Hoắc Kiêu đuổi theo tóm lấy, vừa lôi vừa kéo cô về phía nhà thi đấu.

Vào lúc này, cách đó không xa có tiếng quát: “Hoắc Ung!”

Tiết Bồng nhìn sang, có hai người chạy tới từ phía bên kia, một người là Tiết Dịch, một người chính là Hoắc Kiêu thật sự.

Hoắc Ung chửi rủa một tiếng, vẫn không chịu bỏ Tiết Bồng ra, Hoắc Kiêu đã đi tới trước lôi y ra hỏi: “Mày còn định chơi cái trò này bao nhiêu lần nữa! Mày có biết con bé là ai không!”

Tiết Dịch cũng lạnh mặt, đến xem Tiết Bồng có trầy xước gì không trước.

Tiết Bồng lắc đầu nói khẽ: “Em không sao.”

Chỉ là lúc này lên tiếng rồi, Tiết Bồng mới nghe được giọng mình có hơi run rẩy, ban nãy cô cũng thật sự khiếp đảm.

Tiết Dịch hít sâu một hơi, quay người nhìn về phía hai anh em họ Hoắc.

Hoắc Kiêu đang dạy dỗ Hoắc Ung, Hoắc Ung vượt tay Hoắc Kiêu ra, không thềm quan tâm mà nói: “Nó là em vợ tương lai của anh chứ gì, vậy thì cũng là người một nhà với em thôi, em mới thay đồng phục trường mấy người kiểm nó đi chơi, có mất miếng thịt nào đâu, lớn bụng rồi thì em chịu trách nhiệm là xong chứ gì?”

Hoắc Kiêu: “Mày!”

Vào lúc này, một âm thanh vang lên rõ mồn một.

“Bốp!”

Hoắc Ung lệch mặt sang một bên, ngó người.

Hoắc Kiêu cũng dờ dẩn.

Đến lúc hoàn hồn lại, cả hai đều cũng nhìn về phía Tiết Dịch.

Chỉ nghe thấy Tiết Dịch cười lạnh: “Vớ sức của cậu sao? Ngựa không biết mặt mình dài ()”: Ý nói con người không tự thấy cái xấu của mình.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, Tiết Bồng cuối cùng cũng nhớ rõ Hoắc Kiêu trông ra sao, cũng rõ luôn cả sự khác nhau giữa anh ta và Hoắc Ung.

Hai anh em nhà họ Hoắc trông rất giống nhau, chắc cũng phải giống tới tám mươi phần trăm, hơn nữa dáng người và chiều cao cũng đều tương tự, nếu Hoắc Ung mặc đồng phục vào rồi cố tình bắt chước cách nói chuyện của Hoắc Kiêu thì thật sự không biết đâu là thật đâu là giả.

Điều đáng nói chính là sau đó Tiết Dịch có hỏi Tiết Bồng, tại sao đi được nửa đường lại tự dừng phát hiện ra không phải Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng nói: “Vì bước chân lúc đi.”

Tiết Dịch hỏi: “Bước chân? Có gì khác nhau?”

“Hoắc Kiêu phụ trách kéo quốc kỳ, thứ Hai nào anh ấy kéo cờ xong rồi xuống bục, em cũng đều để ý tới dáng đi của anh ấy, là kiểu đi một đường thẳng rất chuẩn ấy, hai chân sẽ rơi trên cùng một đường thẳng, mũi chân hơi hướng ra ngoài. Thế nhưng cái tên Hoắc Ung đó bước đi rồi rạc lằm, kiểu đi rất là trẻ trâu ấy, mũi chân cũng hướng ra ngoài rất nhiều.”

Tiết Bồng vừa giải thích vừa vẽ ra cho Tiết Dịch xem, Tiết Dịch nghe mà tấm tắc khen hay, còn hỏi cô: “Mấy chuyện này em xem được ở đâu thế?”

Tiết Bồng nói: “Em quên rồi, xem đại trong thư viện ấy.”

Tiết Dịch đùa: “Năng lực quan sát của em tốt thế, mai mốt đi phá án luôn cho rồi đi.”

Tiết Bồng cũng cười theo, không hề để tâm đến.

Sau đó, Tiết Dịch không yên tâm, lại dặn dò Tiết Bồng hết lần này đến lần khác là sau này có gặp Hoắc Ung thì né xa chỗ khác, tìm nơi nào có đông người hoặc ở cùng với các bạn khác.

Cũng phải qua lần đó Tiết Bồng mới biết, Hoắc Ung nhỏ hơn Hoắc Kiêu hai tuổi, cũng đang học lớp Mười, tuy cả hai không học cùng một trường nhưng Hoắc Ung lại thường mặc đồng phục của trường trung học số mười sáu khu phía Bắc để trà trộn vào kiếm chuyện, còn vịn vào đó để sàm sỡ mấy cô nữ sinh nhưng cuối cùng cũng lại chẳng bị gì.

Chương 74

Sáng hôm sau, người của chi đội và khoa giám định dấu vết cùng lên xe đi đến câu lạc bộ cưỡi ngựa ở khu phía Bắc.

Suốt dọc đường, Tiết Bồng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đều hăm hở phấn chấn như mọi lần, đã bắt đầu hóng hớt là nói mãi không ngớt, hơn nữa còn chuyển chủ đề nhanh vùn vụt.

Từ vụ án người mẫu ở thành phố Lịch đến vụ cưỡng hiếp giết người ở thành phố Xuân, rồi lại vòng về vụ săn bắn chim với vụ vứt xác ở khu bảo tồn thiên nhiên, còn có chuyện về tập đoàn tội phạm ma túy lợi dụng thế hệ 10x ví dụ như cô nữ sinh Tôn Cần để phân tán ma túy loại mới vân vân.

Tiết Bồng toàn chỉ nghe tai này lọt tai kia, hoàn toàn không để tâm, cũng chẳng hứng thú với phân tích của họ.

Mạnh Nghiêu Viễn lại chuyển chủ đề, không biết từ bao giờ lại đi nói về cái vụ ở Tổ Trại giam, y còn nói: “Đúng rồi, anh mày mới nghe được một chuyện, cái vụ ở tổ trại giam ấy, còn nhớ không? Lúc đó mình lôi được ra nguyên một đường dây ma túy Quaalude ấy còn gì, những người có liên quan tới vụ án là Triệu Phong, Lý Đông Vân, còn một người nữa tên là Lưu Hiểu Lộ.”

Trình Phi đáp: “Nhớ. Triệu Phong và Lý Đông Vân là bạn cùng buồng giam, bọn họ đều nói là luôn lấy hàng ở chỗ Lưu Hiểu Lộ. Sao thế?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ôi trời, vụ này đã được bên trại giam đề xuất

khởi tố rồi, ai ngờ, Triệu Phong và Lưu Hiểu Lộ lại mời cùng một luật sư, hay ho chưa! Hơn nữa người này còn nổi lắm luôn ấy...”

Trình Phỉ ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Nổi hả? Ai vậy anh?”

Đến cả Tiết Bồng cũng vô thức quay mặt lại nhìn Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn hào hứng: “Hàn Cố.”

Hàn Cố?

Tiết Bồng lập tức nhíu mày.

“Hàn Cố?” Cùng lúc đó, Trình Phỉ cũng hỏi: “Ai vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn vỗ vào người cậu nói: “Hôm qua tay quản lý pháp hoạ chân dung ra được ai?”

Trình Phỉ: “Hoắc Ung.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Hàn Cố chính là luật sư cố vấn riêng của tập đoàn Hoắc Thị. À, không phải, cũng không hoàn toàn nói thế được, anh ta còn từng biện hộ cho rất nhiều thằng giàu có bất nhân, nói chung là, toàn kiếm tiền dơ!”

“Thì ra là vậy!” Trình Phỉ lúc này mới ngộ ra.

Tiết Bồng lại nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, trong đầu xuất hiện dáng vẻ trước kia của Hàn Cố.

Hàn Cố quả thật đã thay đổi quá nhiều.

Còn nhớ sau khi Tiết Dịch bị hại, cô gặp Hàn Cố ở Cục Cảnh sát, lúc đó mắt hắn đỏ ngầu, rất buồn vì cái chết của Tiết Dịch, điều đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Tiết Bồng.

Sau đó Hàn Cố cũng có đến tang lễ của Tiết Dịch.

Lúc nhìn mặt người chết lần cuối, Hàn Cố đã đứng cạnh thi thể Tiết Dịch rất lâu.

Sau đó, có người đột nhiên đưa tới một vòng hoa đỏ rực, làm chấn động hết tất cả thân bằng quyến thuộc.

Tiết Bồng đang định chạy ra mừng cho người mang hoa tới một trận, nhưng mẹ Trương Vân Hoa vì quá sốc mà hôn mê tại chỗ, Tiết Bồng phải vội vã đỡ mẹ sang một bên nghỉ ngơi.

Tiếp đến, cô nhìn thấy Hàn Cố xông đến đầu tiên, đẩy người kia ngã lăn ra đất.

Hoắc Kiều cũng đi tới, túm cổ áo người giao hoa đòi mang cho cảnh sát xử lý.

Cho đến khi người đó nói ra một cái tên: “Là... Là cậu Hoắc bảo tôi đưa tới!”

Nghĩ tới khuôn mặt kia của Hoắc Ung, ánh mắt Tiết Bồng dần lạnh buốt.

Lúc này, cô nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Đến rồi.”

Tiết Bồng thở dài, nhìn câu lạc bộ cưỡi ngựa đang gần ngay trước mắt bên ngoài cửa sổ, sau đó lại lạnh mặt đẩy cửa bước ra.

Sau khi xuống xe, Lục Nghiễm tập trung tất cả mọi người lại, dặn dò đơn giản mấy câu rồi nói: “Mong mọi người nhớ rõ, mục tiêu nhiệm vụ lần này của chúng ta là điều tra nguyên nhân cái chết của Trình Lập Huy, bao gồm cả mối liên quan giữa cậu ấy và ma túy cũng như mối quan hệ với Lý Thành Kiệt, thêm vào đó thì thường ngày cậu ấy đã tiếp xúc với những người như thế nào trong câu lạc bộ này, làm việc cho ai. Còn nữa, chúng ta phải điều tra vụ án thật kín đáo, tránh

lan truyền lung tung.”

Tất cả mọi người: “Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “Được, xuất phát.”

Cả nhóm người nhanh chóng tiến vào câu lạc bộ cưỡi ngựa dưới sự chỉ đạo của Lục Nghiễm, lúc này là vừa qua mười giờ.

Đợt này gây ra không ít ồn ào, giờ này là giờ vàng, câu lạc bộ cưỡi ngựa đang đón đợt khách đầu tiên, có thương gia đã ra sân tập cưỡi ngựa rồi.

Người phụ trách là Vương Thao nhanh chóng chạy ra trao đổi tình hình, mong có thể khuyên can được.

Thế nhưng Lục Nghiễm chỉ đưa lệnh khám xét ra rồi nói theo quy tắc: “Tôi khuyên anh tốt nhất là hợp tác với công việc của chúng tôi, anh càng hợp tác thì tiến độ điều tra của chúng tôi sẽ càng nhanh, kháng hàng sẽ càng ít bị ảnh hưởng. Bây giờ, yêu cầu anh đưa chúng tôi đến ký túc xá và khu vực làm việc của Trình Lập Huy.”

Vương Thao không còn cách nào khác, chỉ đành cho nhân viên đưa đội của Lục Nghiễm vào trong, có đi lối dành cho nhân viên, tránh chạm mặt khách.

Tiếp đó, Vương Thao lập tức gọi điện thoại thông báo với quản lý khu khách vip, bảo họ cố gắng xoa dịu khách, bên này có cảnh sát đột nhiên tới điều tra án, nếu không cẩn thận làm ảnh hưởng đến khách thì nhất định phải bịa một cách giải thích cho thật hợp lý.

Đến lúc tới khu ký túc xá, Lục Nghiễm đưa theo vài chuyên viên khám nghiệm vào quan sát tình hình bên trong ký túc xá của Trình Lập Huy trước rồi để kiểm nghiệm dấu vết vào.

Tiết Bồng vô cảm mặc quần áo bảo hộ, theo trình tự hết như những

lần trước vậy.

Ký túc xá của Trình Lập Huy không có gì kỳ lạ, bốn người một phòng, diện tích phòng không lớn, thậm chí có thể nói là ngột ngạt, đồ dùng cá nhân để rất lộn xộn, còn có mùi mì gói ăn thừa.

Giường và khu sinh hoạt của Trình Lập Huy là khu vực chính để thu thập chứng cứ, Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng phát hiện ra trong tủ có rất nhiều đồ hiệu, có cái còn chưa cắt mác.

Tiết Bồng đi vào toilet, cẩn thận tìm dấu chân trên sàn.

Nếu Trình Lập Huy có thói quen hút ma túy, vậy thì nhất định cũng sẽ có dấu vết của ma túy trong ký túc xá của cậu ấy, nhất là các nơi như bồn rửa tay, đa phần những con nghiện đều thích nắp trong toilet làm mấy chuyện như thế.

Hơn nữa dù có hút ma túy trong phòng ngủ thì cuối cùng cũng sẽ đến toilet để rửa sạch dấu vết.

Tiết Bồng nhanh chóng phát hiện có ai đó đã đổ mì gói vào bồn cầu nhưng lại không dội nước, trong thùng rác cũng có kim tiêm bị vứt và chai nước biển nhỏ đã bị tách ra.

Vài phút sau, Lục Nghiễm bước vào, đứng bên cửa hỏi: “Sao thế, phát hiện ra gì sao?”

Tiết Bồng đang thu thập một nhóm dấu vân tay trên kính: “Tìm được ít mì bị đổ đi, vài công cụ tiêm chích ma túy, còn tìm được một nhóm dấu chân đọng nước, nhìn hoa văn dưới đế không giống dép trong nhà tắm, giống kiểu ủng tác chiến kiểu số 19 ấy, hơn nữa kích cỡ cũng giống với Lý Thành Kiệt.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại chuyển chủ đề, chỉ vào cái khăn lông treo trên bồn rửa tay: “Nếu đúng là Lý Thành Kiệt đã tiêm ma túy cho Trình Lập Huy, vậy thì chắc là hắn cũng từng rửa tay ở đây, có thể

từng dùng cái khăn này.”

Lục Nghiễm sững lại, cặp mắt không nói gì.

Chưa được bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn lại gọi Lục Nghiễm, đến lúc Lục Nghiễm đi tới trước, Mạnh Nghiêu Viễn mới nói: “Đội phó Lục, chúng tôi tìm được hai hộp mì gói, một hộp chỉ mới ăn được một nửa, hộp kia thì đã trống không rồi. Ngoài ra thì trên sổ quần áo này của Trình Lập Huy có một chút vết dịch nước bọt, vết nôn, còn có mùi cồn nữa. Nhưng mà chúng tôi không hề tìm thấy cồn hay ma túy trong sổ các vật phẩm cá nhân của Trình Lập Huy.”

Đến lúc Hứa Trăn lấy lời khai của mấy người bạn cùng phòng xong mới quay vào nói: “Vì Trình Lập Huy không hề uống rượu được, thể chất của cậu ấy rất đặc biệt, uống một ly là gục ngay.”

Sau đó, Hứa Trăn lại nói với Lục Nghiễm, vào cuối tuần, mấy người bạn cùng phòng của Trình Lập Huy đều sẽ về nhà ở, thường chỉ có Trình Lập Huy ở lại đây, hôm nay họ tới sớm đi làm cũng chỉ về phòng thay đồ ở khu vực làm việc để thay đồ đi làm, chưa có về ký túc xá, vì thế không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Lục Nghiễm nghe xong không nói gì, chỉ nhẩn nhé nhìn quanh ký túc xá, trong đầu nhanh chóng hiện lên một cảnh tượng.

Tối thứ Bảy, Trình Lập Huy đã mặc bộ quần áo được Mạnh Nghiêu Viễn tìm thấy, đưa mắt nhìn điện thoại, giờ đã là mười một giờ tối, cậu đang định đi ngủ.

Trong ký túc xá chỉ có một mình cậu.

Lúc này, có người gõ cửa.

Trình Lập Huy mở cửa ra, nhìn thấy Lý Thành Kiệt bèn mở cửa để gã ta vào.

Lý Thành Kiệt cần theo rượu, viện đại một cái cốc, bảo rằng ngọt ngọt trong lòng, muốn tìm đến nói chuyện với Trình Lập Huy.

Hai người ngồi trước bàn.

Trình Lập Huy pha hai hộp mì, ăn cùng Lý Thành Kiệt.

Lý Thành Kiệt thấy thời cơ đã chín muồi, chuẩn bị ra tay.

Chỉ là trong phòng không có dấu vết vật lộn rõ rệt, ga giường của Trình Lập Huy cũng khá ngay ngắn, chỉ là có chút dấu vết như đã có người nằm, dù cho Lý Thành Kiệt có ra tay dứt khoát thế nào thì nếu gã ta muốn đánh thẳng trực diện với Trình Lập Huy thì chắc chắn Trình Lập Huy sẽ phải chống trả kịch liệt.

Lý Thành Kiệt cũng không ngốc nghếch gì, cách bỏ thuốc an thần gã ta đã làm với Vương Xuyên trước đó, đợi đến lúc Vương Xuyên hôn mê rồi mới tiêm ma túy.

Vậy thì, rất có thể Lý Thành Kiệt đã động tay động chân vào gói mì, ví dụ như cho Phenobarbital vào bên trong.

Phenobarbital có tác dụng đẩy nhanh giấc ngủ và an thần, Trình Lập Huy ăn mì xong, thuốc cũng đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Lúc này, Lý Thành Kiệt tiêm ma túy dạng mới LSD vào tĩnh mạch của cậu, sau đó cạy miệng cậu đổ rượu vào.

Một liều Phenobarbital nhất định chưa chắc đã chí mạng, rất nhiều ca tử vong do trúng độc Phenobarbital đều đa phần là tự sát, LSD thì cũng thế, thế nhưng khi kết hợp cả hai loại này lại với nhau, thêm vào tác dụng của cồn thì lại là chuyện khác.

Tất nhiên là Trình Lập Huy sẽ không chết ngay, cậu sẽ sinh ra ảo giác, chìm vào hôn mê vì tác dụng của ma túy và cồn, còn sẽ bị ba thứ này làm kích thích trung khu thần kinh.

Sau đó vài tiếng, gan, thận, phổi và não đều sẽ lần lượt bị tổn hại, thậm chí là suy kiệt.

Lục Nghiễm còn nhớ, từng có người trúng độc Phenobarbital cấp tính đến tận mười lăm tiếng sau mới chết, chết vì suy hô hấp, thế nhưng anh không biết khi Phenobarbital gặp phải LSD, lại còn thêm cả cồn thì Trình Lập Huy phải mất bao lâu mới chấm dứt được đau khổ này.

Điều không còn gì phải bàn cãi chính là khoảng thời gian này đủ để Lý Thành Kiệt thay đồ leo núi cho Trình Lập Huy, ngụy trang thành tự đến khu bảo tồn thiên nhiên để thám hiểm.

Sau đó lại để thêm chai rượu cho Trình Lập Huy, một người không hề biết uống rượu, cuối cùng bỏ Trình Lập Huy, chai rượu và ba lô vào túi.

Trước khi rời đi, Lý Thành Kiệt còn vào toilet rửa tay, tiện tay đổ mì gói của Trình Lập Huy vào bồn cầu rồi vứt ống tiêm và chai thuốc vào thùng rác, sau đó vác túi đựng Trình Lập Huy rồi rời khỏi câu lạc bộ cuối ngựa.

Chỉ là Lý Thành Kiệt vác theo cái túi to như thế rời đi, chắc chắn phải bị camera quay lại.

Lục Nghiễm nghĩ đến đây, bèn quay người ra cửa.

Lúc này, Trương Xuân Dương đã về nhưng sắc mặt không được tốt lắm, nhỏ giọng báo cáo: “Đội phó Lục, không lấy được camera tối thứ Bảy, nhân viên nói lúc đó camera bị trục trặc, tới sáng hôm sau mới có người tới sửa.”

Lục Nghiễm lại rất thản nhiên: “Ồ, trùng hợp thế.”

Có một số việc ngoài ý muốn lại dường như đã nằm trong dự tính.

Tiếp đến, Phương Húc cũng về: “Đội phó Lục, tôi đã hỏi khắp nơi rồi, Lý Thành Kiệt dùng căn cước giả, người ở đây đều gọi hắn là Lý Phong, hơn nữa thường ngày hắn đều đội nón đeo khẩu trang, phụ trách dọn dẹp và cho ngựa ăn ở trong chuồng ngựa, bình thường cũng ít khi tiếp xúc với ai, vì thế rất nhiều nhân viên có ấn tượng rất mờ nhạt về dáng vẻ của hắn.”

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy thường ngày Trình Lập Huy với Lý Thành Kiệt có qua lại gì không?”

Phương Húc nói: “À, nhân viên bên chuồng ngựa có nói, Trình Lập Huy thường tới chuồng ngựa tìm Lý Thành Kiệt, nhưng mà lần nào họ cũng chỉ rù rì nói chuyện với nhau, tránh mặt người khác, dường như bí mật lắm.”

Lục Nghiễm nhanh chóng đi vào phòng nói với Phùng Mông: “Trưởng khoa Phùng, ở đây thế nào rồi ạ, cháu cần hai người đi cùng để thu thập chứng cứ trong ký túc xá Lý Thành Kiệt.”

Phùng Mông trả lời: “Vậy được, trò Mạnh, trò với Tiết Bồng đi đi.”

Chưa tới mười phút, họ đã đến ký túc xá của “Lý Phong”, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn chuẩn bị kỹ càng, nhanh chóng bắt đầu công việc của mình.

So với ký túc xá của Trình Lập Huy, ký túc xá của Lý Thành Kiệt thoáng đãng hơn nhiều, một mình gã ta ở một phòng, thế nhưng đồ dùng trong phòng rất ít, trong tủ cũng chẳng có bao nhiêu bộ quần áo, dường như có ý định bốc hơi bất cứ lúc nào.

Tiết Bồng tìm được một đôi ủng tác chiến dính bùn và một bộ đồ tác chiến cùng loại rất bẩn trong tủ, bỏ riêng chúng vào túi vật chứng.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng tìm được bột ma túy đã được dọn dẹp trong ngăn kéo, bột đã ngấm vào các đường vân gỗ, rất khó dọn sạch sẽ.

Lục Nghiễm đứng ở cửa, không nói tiếng nào nhìn căn phòng mà Lý Thành Kiệt từng ở.

“Mùi người” trong phòng rất nhạt nhoà, thậm chí có thể nói là lạnh tanh, nếu anh đoán không sai, Lý Thành Kiệt chắc đã “bốc hơi giữa thế gian” rồi, sau khi vút xác xong, gã ta không về lại nữa.

Vật chứng tìm được trong hai căn ký túc xá hoàn toàn có thể liên kết Lý Thành Kiệt với cái chết của Trình Lập Huy, chỉ là Lý Thành Kiệt biến mất thế này, việc tìm kiếm người phía trên liên lạc với gã ta lại trở thành một chuyện khó.

Chủ yếu là đều không tìm thấy điện thoại trong cả hai căn ký túc xá, ghi chép cuộc gọi của công ty viễn thông đã trở thành điểm đột phá duy nhất.

Lần này, Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ rất lâu, cho đến lúc Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn thu thập xong chứng cứ, Tiết Bồng mới đi tới nói: “Về cơ bản đã hoàn thành thu thập xong khu ký túc xá, tiếp đến là khu vực làm việc. Tôi muốn tới chuồng ngựa xem thử.”

Lục Nghiễm khựng lại rồi nhanh chóng hiểu ra: “Đúng rồi nhỉ, với trạng thái sinh hoạt của Lý Thành Kiệt, chắc hẳn không có bạn bè gì, chỉ có nói chuyện khá nhiều với Trình Lập Huy, lại còn giết cậu ấy. Có lẽ chỉ có mấy con ngựa đó mới có thể khiến Lý Thành Kiệt buông lỏng đề phòng.”

Tiết Bồng: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Điện thoại bây giờ quá nhiều chức năng, không chỉ theo dõi thói quen sử dụng của người dùng mà còn chỉ dẫn, can thiệp, thậm chí là giám sát người dùng, kiểu người như Lý Thành Kiệt chắc khả năng cao sẽ dùng điện thoại kiểu cũ, cũng không có thói quen nghịch điện thoại, càng không dễ tin vào các sản phẩm công nghệ nhanh chóng tiện lợi. Thế nhưng trước mặt động vật mà mình tin tưởng lại sẽ để lại một số manh mối không chừng.”

Lục Nghiễm đáp: “Được, vậy mang theo một bồ đồ làm việc của Lý Thành Kiệt qua đó nữa, để “đám bạn” hấn người thù.”

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng đến chuồng ngựa, đã có nhân viên đứng sẵn bên trong, biết ba người đến lấy chứng cứ điều tra thì cũng hợp tác, nhanh chóng chỉ vào con ngựa giống quý mà Lý Thành Kiệt phụ trách coi sóc hằng ngày.

Nhân viên giới thiệu sơ qua, giống ngựa này là ngựa thuần chủng, là giống ngựa chạy nhanh nhất thế giới, kết cấu cơ thể cũng chuẩn nhất, bộc lộ tài năng tại rất nhiều cuộc đua ngựa và các sự kiện cưỡi ngựa.

Tiết Bồng không hiểu về ngựa, cũng không biết giá cả ra sao, thế nhưng con ngựa trắng trước mắt không kết cấu cơ thể rất nhỏ nhả, cũng có thể cảm nhận được huyết thống của nó.

Tiết Bồng hỏi: “Nó tên gì thế?”

Nhân viên nói: “Sark, là ngựa của giám đốc Hoắc tập đoàn Hoắc Thị.”

Là là Hoắc Ung?

Tiết Bồng và Lục Nghiễm nhìn nhau, cô lấy ra quần áo của Lý Thành Kiệt, đưa tới trước mặt con ngựa thuần huyết.

Tiết Bồng vừa tới gần, Sark đã bắt đầu phản ứng, ngoảnh đầu sang bên này.

Tiết Bồng lại thử tới gần nó mấy bước, trông Sark không hề ghét bỏ, lại còn hếch hếch mũi ngửi mùi rồi kêu lên mấy tiếng với Tiết Bồng.

Nhưng Tiết Bồng vẫn thận trọng hỏi: “Tôi phải làm thế nào mới có thể tới gần nó, tôi cần lấy ít lông ngựa.”

Người nhân viên có chút khó xử: “Nếu thường xuyên cho nó ăn, tốt với nó thì nó mới không ghét. Nhưng mà hôm nay Sark đã ăn rồi, chúng tôi đều có yêu cầu rất khắt khe, mỗi ngày mỗi bữa ăn bao nhiêu...”

“Thế à.” Tiết Bồng vô cảm lúi về mấy bước nói: “Vây phiền anh có thể nào giúp tôi bứt vài sợi lông không, chúng tôi cần lấy làm vật chứng.”

“Được, phiền cô đợi một chút.”

Nhân viên nhanh chóng đồng ý rồi đi tới gần Sark, vuốt lông cho Sark, Sark cũng cạ đầu vào người nhân viên, còn tựa đầu lên vai người đó.

Thế nhưng lúc nhân viên chuẩn bị bứt lông ngựa, lại có giọng nói vọng tới từ ngoài cửa: “Lấy lông ngựa của tôi thì phải hỏi ý kiến tôi trước chứ nhỉ?”

Mọi người quay đầu sang, người đi tới lúc này còn ai ngoài Hoắc Ung được chứ.

Mặt mũi của Hoắc Ung cũng không có thay đổi gì nhiều, đôi mắt dài xếch lên, da dẻ có chút nhợt nhạt, người vừa cao vừa gầy, biểu cảm không chút thiện chí, nhất là đôi mắt kia, trông rất dữ tợn.

Tiết Bồng vẫn đang đeo khẩu trang, cô chỉ liếc nhìn Hoắc Ung, không nói gì.

Lục Nghiễm lịch sự nhoèn miệng nói: “Chắc cậu đây là giám đốc Hoắc đúng chứ. Chúng tôi tới từ Cục Cảnh sát thành phố, hôm nay đến đây để thu thập chứng cứ, cần ngựa của cậu hợp tác, mong cậu hiểu cho.”

“Cục Cảnh sát thành phố sao?” Hoắc Ung nheo mắt nhìn Lục Nghiễm hỏi: “Có lệnh khám xét không?”

“Có.”

“Điều tra vụ án nào thế, có liên quan tới ngựa của tôi không?”

“Vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, không thể tiết lộ.”

“À, thế sao, vậy tôi cũng không cho mượn ngựa đâu, mời anh chị đi cho.”

Hai người nói qua nói lại, đến nước này, nụ cười trên khuôn mặt Lục Nghiễm cũng biến mất, vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cũng cứng rắn hơn: “Mong cậu hợp tác, đừng cản trở chúng tôi điều tra.”

Hoắc Ung cười lạnh hỏi: “Anh là ai vậy, dám nói chuyện với tôi như thế à?”

Lục Nghiễm thờ ơ trả lời: “Tôi họ Lục, tên Lục Nghiễm, đội phó Chi đội Hình sự, nếu cậu Hoắc có gì không đồng tình hay có ý kiến gì thì có thể phản ánh lên cấp trên của tôi bất cứ lúc nào.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm nghiêng đầu, ra hiệu cho Tiết Bồng: “Lấy chứng cứ đi.”

Tiết Bồng nhìn anh, sau đó quay người nói với nhân viên: “Mong anh hợp tác.”

Cùng lúc đó, Hoắc Ung nói: “Không muốn làm việc nữa à?”

Nhân viên lập tức biến sắc, tự đứng lại bị kẹt giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Tiết Bồng lại liếc nhìn Hoắc Ung rồi cầm nhíp và ống nghiệm, đi đến trước mặt nhân viên, nhìn chăm chăm vào vị trí ngay vai anh ta.

Sau đó, dưới cái nhìn của Lục Nghiễm và Hoắc Ung, cô gấp lấy vài sợi lông trắng trên vai người nhân viên cho vào túi rồi bỏ vào thùng

đứng.

Tiết Bồng bình thản: “Xong rồi.”

Hoắc Ung nhìn thấy thì bắt đầu nổi cáu: “Con ngựa này là tài sản của tôi, từng cọng lông trên người nó đều thuộc về tôi, các người không xin phép, chưa được sự đồng ý của tôi mà đã lấy ngay trước mặt tôi, như thế gọi là trộm.”

Hoắc Ung vừa nói vừa ép tới trước mấy bước.

Lục Nghiễm chắn ngang trước mặt y, cản đường nói: “Cậu Hoắc, chúng tôi có đầy đủ thủ tục, việc thu thập chứng cứ là hoàn toàn hợp pháp.”

Hoắc Ung nói: “Tôi nghe nói phạm vi khám xét của các người là khu vực ký túc xá nhân viên và nơi làm việc, trong đó có bao gồm cả ngựa của tôi à?”

Vừa nói xong, Hoắc Ung lại nhìn nhân viên nói: “Dắt Sark lại đây, bây giờ tôi phải đưa nó đi hít thở không khí tươi mới.”

Nhân viên vội vã nghe lời, nhanh chóng tháo dây cho Sark, dắt nó ra cửa.

Hoắc Ung đi ngang qua Lục Nghiễm và Tiết Bồng, dừng lại nói: “Tôi chắc chắn sẽ truy cứu chuyện này.”

Đến lúc Hoắc Ung dắt Sark đi khỏi, Tiết Bồng cũng quay sang nói với Lục Nghiễm: “Xem ra Cục thành phố sắp nhận được đơn từ luật sư rồi, cậu ta chắc chắn sẽ kiện anh.”

Lục Nghiễm dừng một chút rồi lại cười: “Chứ không phải kiện hai đứa mình à?”

Tiết Bồng: “Tôi có nói tôi tên gì đâu.”

Vừa nói xong, Tiết Bồng lại đi thẳng tới chỗ dây buộc Sark, cẩn thận bắt đầu tìm kiếm trong đồng cỏ khô bên dưới.

Lục Nghiễm tựa vào cái cọc, một lúc sau mới hỏi: “Phát hiện ra gì chưa?”

Giọng Tiết Bồng hết sức không vui: “Phân ngựa, dính hết cả bàn chân đây này.”

Lục Nghiễm khẽ cười thành tiếng.

Một hồi sau, Tiết Bồng bước ra, trên người vẫn còn dính cỏ khô, cô xác thùng đồ bằng một tay, tay kia gỡ ra.

Lục Nghiễm cũng cong mắt cười rồi đưa tay nhặt giúp cô, đến lúc nhặt xong cọng rơm cuối cùng trên tóc cô mới cụp mắt bảo: “Được rồi.”

“Đợi một lát.”

Tiết Bồng cũng ngược mắt nhìn anh, mắt cong cong bật cười, tiếp đó lại lấy từ trong túi ra một túi vật chứng, bên trong còn có một cái điện thoại.

Lục Nghiễm thoáng sửng người rồi hai mắt lại lập tức sáng rõ: “Tìm được trong đồng cỏ à?”

“Ừm.”

“Chắc là Lý Thành Kiệt bỏ trong đó.”

“Có thể là vậy.”

Tiết Bồng bỏ vật chứng vào trong thùng, đẩy lại, đứng dậy nói: “Chắc là hần cũng đã dự đoán được ngày chết của mình không còn xa nữa

nên mới để lại một cái. So với người thì động vật đúng là đáng tin hơn.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Đến lúc ra khỏi chuồng ngựa, chuẩn bị về lại ký túc xá, ai ngờ lúc này sau lưng lại có một giọng nói: “Đợi một lát.”

Hai người quay lại nhìn, người đi tới chính là Hàn Cố.

Hàn Cố mặc đồ cưỡi ngựa, không giống với dáng vẻ áo vest thẳng thớm thường ngày lắm, hất đi nhanh tới trước mặt Lục Nghiễm, khẽ cười: “Làm phiền đội phó Lục, chuyện là thế này, cậu Hoắc Ung, thân chủ của tôi có nhờ tôi xác nhận với anh một chuyện. Cho hỏi, có phải ban nãy đội phó Lục chưa được sự đồng ý của thân chủ tôi mà đã để chuyên viên kỹ thuật hình sự lấy lông của ngựa cậu ấy nuôi đúng không?”

Hàn Cố nói năng rất lịch sự, thậm chí không có chút chống đối nào.

Lục Nghiễm gật gù nói: “À, tôi còn tưởng chuyện gì mà lại phiền tới luật sư Hàn. Tôi muốn chỉnh lại một chút, chúng tôi lấy chứng cứ với đầy đủ thủ tục, tuyệt đối là làm việc theo đúng quy tắc, cậu Hoắc Ung, thân chủ của anh thì lại định cản trở chúng tôi.”

Hàn Cố: “Con ngựa đó thuộc tài sản cá nhân của cậu Hoắc, nếu đội phó Lục không có cách nào chứng minh Sark có liên quan trực tiếp tới án mạng bên anh đang điều tra thì cậu Hoắc có quyền phản đối.”

“Sao luật sư Hàn lại biết chúng tôi đang điều tra án mạng?” Lục Nghiễm cùng cười: “Tin tức nhạy bén thế.”

“Tôi cũng chỉ vừa mới nghe nói, một nhân viên phụ trách chăm sóc Sark hằng ngày đã gặp phải sự cố, chẳng lẽ không phải chuyện này đã khiến đội phó Lục cất công chạy tới đây sao? Xin phép hỏi đội phó Lục, rốt cuộc là bên anh có chứng cứ gì chứng minh ngựa của cậu

Hoắc có liên quan trực tiếp đến người chết không?”

Lục Nghiễm vừa định trả lời, Tiết Bồng lại xen vào: “Lông ngựa là do tôi lấy đấy.”

Hàn Cố sững sờ, lúc này mới để ý đến Tiết Bồng, vừa nãy cô bị Lục Nghiễm chặn mất hết nửa người, lại còn đeo khẩu trang, hắn còn tưởng là chuyên viên kỹ thuật hình sự lạ mặt nào.

Tiết Bồng đi tới nói: “Thế nhưng tôi không cần được sự đồng ý của Hoắc Ung, bởi vì tôi không lấy lông ngựa trên người con ngựa đó, mà là lấy từ trên vai nhân viên. Không lẽ người nhân viên đó cũng là tài sản cá nhân của Hoắc Ung à?”

Hàn Cố gật gù rồi cười: “Nếu là vậy thì là do tôi hiểu lầm mất rồi. Xin lỗi.”

Hàn Cố vừa nói vừa quay đi.

Tiết Bồng nói với theo: “Sức mạnh của đồng tiền thần kỳ thật đấy.”

Hàn Cố dừng lại, nghiêng người sang, hắn biết Tiết Bồng đang nói mình.

“Giờ anh thành chó giữ nhà mất rồi còn đâu.” Tiết Bồng không quá lớn tiếng nhưng đủ để hắn nghe thấy: “Tôi tò mò ghê, anh có từng thay Hoắc Ung gửi vòng hoa đỏ đến đám tang của người nào đó không, có từng bị đánh bao giờ chưa?”

Chương 75

Lời nói của Tiết Bồng khá là thiếu lễ độ, thậm chí còn có thể nói là cố ý gây hấn, đến Lục Nghiễm nghe thấy còn ngỡ ngàng.

Thế nhưng hình như Hàn Cố chẳng hề hà hà gì, chỉ đứng yên tại chỗ vài giây rồi đi mất.

Bóng lưng Hàn Cố thẳng tắp, sải bước rất dài, đi nhanh như một cơn gió.

Tiết Bồng trừng mắt nhìn về hướng đó một lúc lâu rồi mới quay người, chạm phải ánh nhìn của Lục Nghiễm.

Đôi mắt Lục Nghiễm rất sẫm màu, miệng hơi mím lại, dường như có gì muốn nói.

Tiết Bồng sững người rồi thả lỏng lại: “Xin lỗi, vừa nãy tôi quá khích quá đúng chứ?”

“Thế mà gọi là quá khích gì.” Lục Nghiễm nhướn mày: “Nhưng mà cũng đúng là ít khi thấy em mắng ai kiểu đó, chỉ có với anh thôi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên hỏi: “Tôi mắng anh khi nào, quá lắm là tôi cũng chỉ móc mĩa, châm chọc tí thôi mà?”

“Có đó.” Lục Nghiễm nói: “Trước khi chúng ta làm lành, mấy lần em ghim gút ghê lắm, mắng anh thiếu mỗi chữ thôi.”

“...”

Mà chuyện này cũng đúng là hết đường chối cãi, vì cô đã làm như thế thật mà.

Tiết Bồng thoáng ngượng ngùng, cup mắt khẽ nói: “Anh cũng thù dai ghê, tự đứng lại kể tội không báo trước.”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Không chỉ mỗi thù dai đâu, em còn khen năng lực phá án với phân tích của anh nữa, anh nhớ hết.”

Tiết Bồng liếc anh rồi đi ra ngoài.

Lục Nghiễm cười đi theo.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, Lục Nghiễm lại hỏi: “Ban nãy em nói tang lễ gì, vòng hoa đỏ gì, còn hỏi Hàn Cố có gửi tới giúp Hoắc Ung không nữa, vậy là ý gì? Hoắc Ung có làm mấy chuyện như thế nữa hả?”

“Ừm.” Tiết Bồng cup mắt nói: “Hoắc Ung cho người gửi tới tang lễ của chị tôi. Hàn Cố với Hoắc Kiều lúc đó đều có mặt.”

Lục Nghiễm khựng bước, nét mặt kinh ngạc thấy rõ, trong phút chốc không biết nên đánh giá cái thứ người độc địa này như thế nào.

Tiết Bồng nói: “Trơ tráo lắm đúng không.”

“Chứ còn gì nữa. Lại còn bỉ ổi nữa chứ.” Lục Nghiễm nói.

Cách vài giây sau, Lục Nghiễm lại hỏi: “Nhưng mà... chị em có thù hằn gì với Hoắc Ung à.”

“Coi như là vậy đi.” Tiết Bồng gật gù, sau đó lại điềm tĩnh kể lại đơn giản hết những gì đã xảy ra hồi cấp Ba.

Lục Nghiễm nghe thấy, nhúu chặt mày lại, sắc mặt nặng nề, một lúc lâu không nói gì.

Tiết Bồng nhìn anh nói: “Chuyện đã qua rồi. Thật ra lúc chị tôi bị hại, tôi cũng từng nghi ngờ Hoắc Ung nhưng cậu ta có chứng cứ ngoại phạm, hôm đó cậu ta không có tới trường mình.”

Cả hai lại im lặng một hồi.

Tiết Bồng không nhịn được hỏi: “Sao anh không nói gì nữa?”

Lúc này Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Chỉ là anh đang rất kinh ngạc với những gì đã xảy ra, hèn gì lần nào em nhìn thấy Hàn Cố đều gắt gỏng như thế, nếu mà là anh chắc cũng không thể nào hiểu nổi.”

Tiết Bồng nói: “Đuổi theo danh lợi là chuyện thường tình, dù là bất kỳ luật sư nào trung thành với Hoắc Ung, hay là Hàn Cố đi trung thành với bất kỳ đứa con nhà giàu nào tôi cũng không thấy có gì kỳ lạ, thế nhưng Hàn Cố lại cứ chọn Hoắc Ung. Ban đầu tôi còn nghĩ Phương Tử Oánh luôn bị Trần Lăng bắt nạt trong trại giam là do Hàn Cố gợi ý. Nhưng mà bây giờ xem ra có vẻ tôi ngây thơ quá rồi. Đã chín năm rồi, ngoài tôi với mẹ tôi ra, còn ai thật sự nhớ đến chị tôi nữa...”

Lục Nghiễm lại ngừng một lúc rồi hỏi: “Em vừa mới nói là em nghi Hàn Cố gợi ý cho Trần Lăng, sao lại nghĩ thế?”

Tiết Bồng: “Đợt trước tôi có đi thăm Phương Tử Oánh, hỏi cô ta rốt cuộc ai đã giết chị tôi, kết quả là chứng minh là cô ta chỉ lừa tôi thôi. Nhưng mà lúc đó cô ta có nói, cô ta biết tôi làm việc ở Cục thành phố là do Trần Lăng tiết lộ, còn có cả cuộc sống của tôi với mẹ tôi mấy năm nay nữa. Mục đích là để kích động Phương Tử Oánh, để cô ta không quên được chuyện mình đã làm, luôn luôn chịu đựng cảm giác áy náy và tội lỗi.”

“Sau đó tôi có nghĩ kỹ về chuyện này, tôi thấy rất có thể Hàn Cố đã nói với Trần Lăng. Một là Hàn Cố đã có quen với Chung Ngọc từ sớm, còn là luật sư của vụ án cô ta, vậy thì rất có thể Hàn Cố cũng đã quen Trần Lăng từ lâu. Hai là cuộc sống trong trại giam của Trần

Lăng tốt hơn những người khác một chút, từ thái độ của Triệu Phong cũng không khó nhìn ra được là Trần Lăng có chống lưng. Thế nhưng kỳ lạ là thế, Trần Lăng là trẻ mồ côi, ai lại chống lưng cho cô ta? Nhưng mà nếu người ở đằng sau móc nối quan hệ cho cô ta là Hàn Cố thì có thể giải thích được.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Thế nên vì nghi là Hàn Cố gợi ý cho Trần Lăng kích động Phương Tử Oánh, em mới nghĩ là trong lòng anh ta vẫn chưa hề quên Tiết Dịch.”

“Nhưng mà anh coi cái tướng trung thành với Hoắc Ung của anh ta khi nãy đi, rõ ràng là tôi nghĩ tốt đẹp cho anh ta quá rồi.” Tiết Bồng không khỏi cười khẩy: “Nhưng mà nói ra thì anh ta cũng không có nghĩa vụ phải nhớ tới chị tôi mãi. Với tính cách của anh ta, nếu không thực tế vươn tới trước thì cũng không được như hôm nay.”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

Tiết Bồng cũng kết thúc chủ đề này, cúi đầu, vừa nhìn xuống con đường đá vừa nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Hàn Cố.

Đó là một cuối tuần của chín năm trước.

Tiết Bồng không có kế hoạch gì khác, bèn đến thư viện.

Thư viện vừa mới mở, cô cũng vừa vào lần đầu, cảm thấy rất mới mẻ, lại còn tìm được một số quyển sách tham khảo hay ho mà trước đó chưa từng thấy.

Không chỉ có vậy, bên trong còn có một khu sách cũ, để đủ mọi loại sách cũ, sách từ thập niên bảy mươi, tám mươi đều có, tất nhiên là đều có thiếu chỗ này chỗ kia, chất liệu cũng không được tốt, rất nhiều quyển đều có dấu gấp nếp và ghi chép, không có giá trị sưu tập, vì thế mới trưng bày cho mọi người mượn.

Chỗ ngồi đọc bên ngoài đều kín cả, Tiết Bồng nhìn xung quanh,

không tìm thấy chỗ ngồi bèn đến khu sách cũ mọi người không thường đến, tìm đại một góc khuất, ngồi xuống số sách cũ vừa chọn được.

Tiết Bồng xem rất chăm chú, còn nhét cả tai nghe nghe nhạc, không để ý đến thời gian trôi đi.

Đến nỗi cách đó một giá sách, có hai người một nam một nữ đang nói chuyện mà cô cũng không để ý tới.

Cho đến khi nhạc chạy hết một vòng rồi ngừng.

Tiết Bồng đang cầm điện thoại thì nghe thấy cách đó không xa có tiếng nói chuyện.

“Ôi trời, cái thằng Hoắc Ung đúng là thứ rác rưởi.”

Người nói câu này là một nữ sinh, hơn nữa giọng nói còn rất quen thuộc.

Tiết Bồng khựng lại, vô thức nhận ra được giọng nói này, không khỏi khẽ ngạc nhiên.

Cô tháo tai nghe xuống, hơi nghiêng người, nhìn xuyên qua kẽ hở ở đối diện, hai người kia đang đứng ở đó nhưng cô đang ngồi, chỉ nhìn thấy được nửa dưới của họ.

Người nam mặc quần bò, mang giày thể thao trắng, người nữ mặc váy xếp ly, giày da đen đế bằng.

Lúc này, nam sinh mới bảo: “Đừng có suy nghĩ tới loại người đó, chỉ tổ làm mình tức thêm thôi.”

Nữ sinh nói: “Chỉ cần nó đừng có đụng tới em thì em còn có thể coi nó như không khí được.”

Nam sinh khẽ cười.

Một lúc sau, nữ sinh hỏi: “Sao tự dừng anh lại đến xem sách cũ, dùng trong chuyên ngành à?”

Nam sinh nói: “Thường thì không dùng tới, nhưng mà nghe các bạn nói sách ở đây có mấy cuốn hay lắm nên đưa em tới tìm kho báu.”

“Tìm kho báu á?” Nữ sinh cười đánh nhẹ vào cậu rồi nói: “Rõ ràng là anh không nghĩ ra chỗ hẹn hò nào khác mới dùng chiêu này để qua mắt em. Thật ra thì anh thích kiểu lén lén lút lút này lắm chứ gì, thấy hay ho lắm đúng không.”

Nam sinh hỏi: “Chứ em không thích à?”

Nữ sinh không nói gì, chỉ cười rồi trợn mắt với nam sinh.

Nghe đến đây, tự dừng Tiết Bồng thấy mình ngồi hết nổi.

Hai người cách đó một giá sách chính là Tiết Dịch, chị cô và bạn trai Hoắc Kiều của chị ấy, nếu họ biết được cô đã ngồi ở đây nghe hết tất cả thì chỉ tổ ngượng thêm.

Tiết Bồng thở dài, bình thản vịn giá sách đứng dậy, cẩn thận cầm lấy cặp của mình.

Mỗi tội cô ngồi lâu quá, đứng dậy hơi mất sức, tê hết từ đầu gối trở xuống, khó động dậy ngay được, chỉ đành tựa vào giá sách, chậm chậm di cổ chân đợi cho hết tê.

Lúc này, Tiết Dịch bỗng nhận được tin nhắn từ đối diện, cô mở ra xem rồi lại than thở với nam sinh: “Hoắc Kiều tìm em, em đi đây.”

Nam sinh sửng lại: “Vậy anh đưa em tới bến xe.”

Tiết Dịch: “Không cần đâu, anh đi tìm kho báu tiếp đi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng đang xoay cổ chân thì khựng lại.

Hoắc Kiêu tìm Tiết Dịch?

Vậy nam sinh ở đối diện lại là ai?

Tiết Bồng không khỏi tò mò, cô cẩn thận nhích quyển sách đang che mặt sang một bên, nhìn thấy một nam sinh dáng người rất cao đang mỉm cười với Tiết Dịch.

Kế đó, cậu khom người hôn lên môi Tiết Dịch.

Tiết Bồng giật bắn người, vô thức rút tay, quyển sách cũng rớt “bịch” xuống.

Tiết Dịch và nam sinh cũng hoảng hốt quay lại nhìn xuống cuốn sách bỗng dưng rớt xuống, nhìn thấy đối diện có một bóng người, cả hai nhanh chóng đi vòng qua giá sách.

Tiết Bồng không tránh đi đâu được, bị hai người bắt gặp tận mặt.

Tiết Bồng khựng lại, cứ như mình đã làm gì sai ấy, cúi đầu chẳng nói gì.

Tiết Dịch hết sức ngạc nhiên: “Bồng?”

Tiếp đó, Tiết Dịch bèn nói với nam sinh: “À, giới thiệu với anh, đây là Tiết Bồng, em gái em, em có từng nhắc với anh rồi đấy.”

“Chào em.” Nam sinh nói.

Tiết Bồng thở dài, chầm chậm ngược mắt nhìn vào mắt nam sinh, cuối cùng cũng nhìn rõ được dáng vẻ của cậu ta, mặt mũi không được sắc nét nhưng lại rất đặc biệt, mắt mí lót, mũi khá cao, miệng hơi nhếch lên, lúc cười trông rất dịu dàng.

Cậu ta chính là Hàn Cố.

Đến lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng về đến khu ký túc xá, Tiết Bồng bỗng nhớ ra một chuyện, lúc này cô mới lên tiếng: “Phải rồi, có chuyện này tôi định hỏi anh từ lâu rồi nhưng dạo này bận quá, cứ quên mất.”

Lục Nghiễm: “Chuyện gì thế?”

“Ban nãy lúc tôi đưa đồ của Lý Thành Kiệt ở gần Sark, anh có để ý tới phản ứng của nó không?”

“Anh nhớ, nó nhìn em kêu mấy tiếng, tiếng kêu bạn tốt ấy.”

“Ừm, thật ra trước khi tới đây, tôi có tìm hiểu thử thói quen của ngựa, chúng nó sẽ kêu người người chúng thích, dùng đầu cạ vào, còn sẽ tựa đầu vào vai con người.”

Lục Nghiễm cười: “Không chỉ có ngựa mà rất nhiều động vật cũng như thế, ví dụ như Barno.”

“Chuyện tôi muốn nói với anh chính là Barno.”

“Sao thế?”

Tiết Bồng dừng bước, ánh mắt nghiêm túc: “Tối hôm anh bị Lý Thành Kiệt tấn công, tôi đưa Barno đi tìm anh suốt dọc đường, thế nhưng lúc sắp đến quán bar Năng Gắt, Barno lại đột nhiên rẽ sang hướng khác, đi đến trong một con hẻm, còn cứ kêu lên trước một chiếc xe gia đình màu đen. Tôi kéo nó đi, nó còn không chịu đi, cứ ngồi luôn ở đó kêu ư ừ với tôi.”

“Có chuyện này sao?” Lục Nghiễm sửng sò.

“Đúng vậy. Thật ra lúc đó tôi cũng thấy sai sai, nhưng mà tôi biết phải

đi tìm anh trước, vì vậy không tốn thời gian ở đó. Sau đó, chủ của chiếc xe đó đi ra từ sảnh ăn bên cạnh, cô ta nghe nói Barno là chó nghiệp vụ bèn mở cửa xe với cốp cho chúng tôi xem.”

Tiết Bồng kể lại tình hình rồi lại nói: “Thật ra tôi có suy nghĩ tới nguyên nhân, ví dụ như khứu giác của Barno có vấn đề, tất nhiên là khả năng này thì quá thấp, vậy thì chỉ có thể là trên chiếc xe đó có ma túy hoặc chất cấm, còn không thì là Barno ngửi thấy mùi người nào đó quen thuộc với nó, giống như Sark lúc nãy vậy.”

Lục Nghiễm nói: “Anh nghĩ trường hợp ma túy và chất cấm không có khả năng cao lắm. Nhưng mà cho dù thật sự là vậy thì lúc đó em đưa Barno đi khỏi là đúng đắn. Nếu thật sự là tội phạm ma túy thì em không tưởng tượng ra được thủ đoạn của chúng đâu, em lại chỉ đưa theo mình Barno, lỡ đâu có chuyện mà lại còn ở trong hẻm tối thì hậu quả lại không dám nghĩ tới.”

“Tôi biết.” Tiết Bồng nói: “Nhưng mà nhớ lại thì vụ án Vương Xuyên, quán bar Nắng Gắt, với cả chiếc xe bên ngoài sảnh tiệc tư nhân, cả ba nơi này cách rất gần nhau, đều nằm ở xung quanh con phố quán bar, nếu thật sự đều có liên quan tới ma túy thì vùng đó chính là đoạn tập trung phân tán ma túy.”

“Thật ra trước giờ đều là vậy, phố quán bar, karaoke, cứ hễ là những chỗ tiệc đêm đèn mờ lấp loé thì nhất định sẽ có ma túy, chỉ là dù có ập tới kiểm tra đột xuất thì cũng chỉ bắt được một số hàng vụn vặt nhất, rất khó truy ra được đường dây trên.”

Trong lúc nói chuyện, hai người cũng đã về tới ký túc xá, Phùng Mông và những người khác đã chuẩn bị kết thúc công tác.

Thấy Lục Nghiễm và Tiết Bồng trở về, Hứa Trăn vội đi tới nói: “vừa nãy Trương Xuân Dương vừa tìm thấy một số hình ảnh ra vào của Lý Thành Kiệt trên camera, tuy là không phải vào hôm vụ án xảy ra nhưng trong đó có một số hình ảnh Lý Thành Kiệt không có đeo khẩu trang, camera quay được chính diện hẳn ta.”

Lục Nghiễm cười: “Làm tốt lắm. Chúng tôi cũng thu hoạch được một số thứ, mọi người xem có còn sót gì không, kiểm tra lại hiện trường một lần rồi rút thôi.”

“Vâng.”

Chưa tới mười phút sau, cả đội đã rút đi.

Lục Nghiễm đang đi phía trước nói chuyện với Phùng Mông.

Tiết Bồng đứng cách sau không xa, cô đã tháo khẩu trang xuống, đi ngang hàng với Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn vẫn không bỏ được cái tật tò mò, hỏi Tiết Bồng: “Hai người đi lâu thế, có phát hiện ra được gì không?”

Tiết Bồng cũng nhỏ giọng, gần như là chỉ dùng khẩu hình: “Điện thoại.”

Mạnh Nghiêu Viễn sửng người rồi nói nhỏ: “Trời má, ở chuồng ngựa hả?”

“Ừm.”

“Mẹ ơi biết chỗ giấu ghê.”

Mấy giây sau, Mạnh Nghiêu Viễn lại hỏi: “Còn gì nữa, còn phát hiện ra gì nữa không?”

Tiết Bồng vẫn nhàn nhạt: “Cặn bã xã hội.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại ngã ngựa, vài giây sau mới nhận ra: “Hoắc Ung?”

“Ừ.”

“Má ơi, miêu tả xác đáng vậy.”

Tiết Bồng cười, không trả lời.

Trong lúc mọi người đang ra khỏi câu lạc bộ, đột nhiên có một bóng người tới xen ngang.

Tiết Bồng chỉ cảm nhận được có một bóng đen trước mặt, ngược mắt lên mới nhìn thấy có thêm một người nữa, cái khuôn mặt của tên này đúng là chỉ cần nhìn thôi cũng đủ nôn cả ngày.

Chính là cái tên Hoắc Ung ăn no rừng mỡ.

Tiết Bồng đứng lại, nhìn chăm chăm vào y.

Hoắc Ung cũng đút hai tay vào túi quần cưỡi ngựa, neho mắt lại, quan sát cô với vẻ mặt không chút đàng hoàng rồi bật cười: “Quả đúng là cô, Tiết Bồng.”

Hành động này của Hoắc Ung không chỉ làm Mạnh Nghiêu Viễn giật mình mà đến Lục Nghiễm và những người khác đang đi ở phía trước cũng nghe thấy mà quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Hoắc Ung đang cản ngang Tiết Bồng, đứng song song với cô, ai thấy cũng ngớ ngàng.

Lục Nghiễm nhanh chóng băng qua đám người, đi đến trước hai người.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng lên tiếng hỏi: “Có việc gì không?”

Hoắc Ung lại cười: “Lâu quá không gặp rồi, ôn lại chuyện xưa không?”

“Tôi không có rảnh.”

“Không sao, hôm nào cô rảnh, tôi chiều theo cô cả.”

Tiết Bồng cũng cười nhưng rõ là trong bụng đang tức tối: “Vậy thì đợi hôm nào chúng tôi có vụ án cần cậu Hoắc hợp tác điều tra đi nhé.”

Hoắc Ung nheo mắt, đi tới trước một bước, như đang định nói gì đó.

Lục Nghiễm đã chen ngang giữa hai người, nhìn chăm chăm vào Hoắc Ung với ánh mắt lạnh căm.

Hoắc Ung chỉ nhích tới một chút là đụng phải Lục Nghiễm, y dừng bước: “Anh tránh ra, đây là chuyện riêng của chúng tôi.”

Lục Nghiễm nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Công nhân viên chức chúng tôi không có chuyện riêng gì với nhân vật như cậu Hoắc đây đâu.”

“Vậy sao? Nhưng mà cô ta là em vợ hệt của anh trai tôi, chúng tôi cũng có thể gọi là người một nhà đấy.”

“Ôi trời...”

Giọng nói trả lời lại Hoắc Ung là một tiếng cười lạnh phát ra từ phía sau Lục Nghiễm, đến từ Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhích sang ngang, nhìn Hoắc Ung nói: “Hèn gì cậu thích nuôi ngựa, đúng là ngựa không biết mặt mình dài.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người có mặt đều nín thở cả, làm việc chung đã lâu như thế, chưa từng có ai nhìn thấy Tiết Bồng phản pháo người khác như thế này, mà người bị phản pháo lại còn là Hoắc Tôn.

Cũng vào lúc ấy, Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều nhìn thấy rất rõ, khi Tiết Bồng nói xong nửa câu sau, Hoắc Ung thoát đầu hơi khựng lại, sau đó đồng tử khẽ co vào, ánh mắt bỗng chốc hết sức hung ác, trông như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Sau đó, trong lúc Hoắc Ung đưa tay ra, Lục Nghiễm cũng nhanh chóng phản xạ theo dự đoán của mình.

Bàn tay Hoắc Ung chưa kịp nắm lấy Tiết Bồng đã bị Lục Nghiễm cản lại, sau đó quắp ngược tay lại, khống chế Hoắc Ung.

Hoắc Ung đỏ bừng cả mặt, cũng không biết là do mất mặt hay là do tức tối, y nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, gằn giọng: “Mẹ mày, muốn chết lắm đúng không!”

Tiết Bồng đứng nguyên tại chỗ, nhìn xuống dưới Hoắc Ung đang bị khống chế, bình thản hỏi: “Cậu đang dọa dẫm bọn tôi đấy à?”

“Dừng tay!”

Vào lúc này, một giọng nói vọng tới cách đó không xa.

Tiếp đó, Hàn Cố, người phụ trách câu lạc bộ cưỡi ngựa Vương Tháo, cùng vài nhân viên vội chạy đến phía này.

Lục Nghiễm cúi mắt nhìn Hoắc Ung đang hết sức thảm hại, giọng nói rất thấp cũng rất trầm, chỉ đủ để ba người là anh, Hoắc Ung và Tiết Bồng nghe thấy: “Đừng có để lọt vào tay tôi.”

Nói xong, Lục Nghiễm buông Hoắc Ung ra, đẩy y tới trước.

Hoắc Ung loạng choạng mấy bước theo bản năng, suýt nữa thì ngã ra.

May là Hàn Cố và Vương Tháo đã chạy đến kịp, đỡ được Hoắc Ung.

Vương Tháo hỏi: “Anh Hoắc, anh không sao chứ?”

Hoắc Ung vừa đứng vững đã tát cho Vương Tháo một bạt tai, hỏi lại: “Mày nói thử xem!”

Hàn Cố khẽ cau mày rồi nhanh chóng bình thần trở lại, nhỏ giọng nói: “Có truyền thông.”

Hoắc Ung còn đang định làm loạn, nghe thấy thì lập tức dịu lại, nhanh chóng đứng thẳng, phúi phúi bộ đồ cưới ngựa của mình.

Lúc này Hàn Cố mới nói: “Giám đốc Vương với giám đốc Trương đều tới cả rồi.”

Hoắc Ung ậm ừ, đi về phía lối đi hội viên.

Hàn Cố nhìn sang Lục Nghiễm và Tiết Bồng rồi lại bình thần đi theo Hoắc Ung.

Mọi thứ lập tức quá đổi yên ắng, loáng thoáng chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người.

Đến lúc băng qua một lối đi cho hội viên, xung quanh không còn ai khác, Hoắc Ung mới đứng lại, nhìn chăm chăm vào Hàn Cố.

Ánh mắt của Hoắc Ung không giống với ánh mắt của con người, nhìn thoáng qua còn khiến người ta lạnh gáy.

Thế nhưng Hàn Cố lại bình chân như vại, chỉ ngược mắt, hết sức bình tĩnh nói: “Tôi biết cậu Hoắc đang nghĩ gì nhưng tôi mong lúc này cậu nên lo cho tình hình chung, gây hấn với cảnh sát không có lợi cho việc kinh doanh của cậu.”

Hoắc Ung nheo mắt hỏi: “Anh sợ phiền phức à?”

Hàn Cố lại không trả lời thẳng mà chỉ nói: “Hiện giờ họ đang điều tra vụ án của Trình Lập Huy và Lý Thành Kiệt, có liên quan tới ma túy, thế nhưng những chuyện đó đều là rắc rối của giám đốc Khang. Nếu bây giờ cậu rước họa vào thân, bị họ coi là mục tiêu điều tra chính thì chẳng phải khi không lại gánh tội thay người khác rồi sao.”

Nói nghe cũng có lý đấy.

Hoắc Ung ngẫm nghĩ rồi cười lạnh: “Cũng đúng, nói ra cũng là do con mụ họ Khang không biết tự xử lý cho sạch sẽ. Đúng rồi, chuyện tôi bảo anh đi biện hộ cho hai đứa dưới trướng của mụ ta thế nào rồi?”

Hàn Cố nói: “Tôi đã đưa ra gợi ý, trong hai người chỉ có thể giữ lại một người, bỏ một người. Cô ta đã đồng ý, cũng rất hài lòng với cách này.”

“Ờ, vậy mụ ấy không thể hiện gì khác sao?”

Hàn Cố hiểu ý: “Về đề nghị hợp tác của cậu Hoắc, cô ta nói vì đây là công việc kinh doanh của gia đình, chưa từng có tiền lệ bắt tay với người khác nên vẫn cần suy nghĩ thêm.”

Hoắc Ung biến sắc, rõ là không vui: “Vậy thì khỏi thương lượng nữa.”

Hàn Cố không trả lời.

“Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, tôi nể mụ ấy quá rồi.”
Hoắc Ung đi đến bên cửa sổ, bức dọc quay người hỏi: “Theo anh thì có cách nào dạy cho mụ ta một bài học không?”

“Ý cậu Hoắc là...”

Hoắc Ung cười khẩy: “Phải cho cô ta biết nước ở thành phố Giang sâu đến độ nào, cô ta muốn chơi một mình thì cũng phải xem mình có ba đầu sáu tay không chứ.”

Hàn Cố cup mắt suy nghĩ vài giây rồi đề nghị: “Cục thành phố Giang chẳng phải đang điều tra vụ án của Trình Lập Huy đấy sao?”

Hoắc Ung cau mày: “Anh muốn giúp đám cảnh sát đó sao?”

“Chỉ là cung cấp ít manh mối cho đối thủ của đối thủ thôi, không gọi là giúp được. Điều khiến tôi quan tâm là cuối cùng có thể đạt được mục đích ra sao, mục đích này có lợi cho cậu Hoắc hay không, kết quả có thể khiến cậu hài lòng hay không.”

Một thoáng im lặng.

Hoắc Ung nhìn chăm chăm vào Hàn Cố một lúc, đột nhiên bật cười: “Tôi thích anh ở chỗ này đấy, trung thành lắm, bụng dạ cũng khó lường lắm. Được, làm như anh nói đi, cụ thể thế nào thì anh xem mà làm, không cần hỏi tôi.”

“Vâng, cậu Hoắc.”

Chương 76

Hoắc Ung bàn chuyện làm ăn ở câu lạc bộ cưỡi ngựa rất thuận lợi, phía bên kia không lấn lướt được chút nào.

Thế nhưng Hoắc Ung lại không hề thấy vui, thậm chí còn cảm thấy hơi bất mãn, cứ nhăn nhó mặt mày, trông cứ như người bị chơi xỏ.

Đến lúc rời khỏi câu lạc bộ cưỡi ngựa, Hoắc Ung lái con xe của mình đi thẳng tới bệnh viện tư nhân Từ Tâm.

Hoắc Ung bước vào bệnh viện Từ Tâm, xuống xe đi vào trong, y tá ở quầy rất kinh ngạc, vội thông báo với cấp trên.

Tầng năm là tầng vip, người nằm ở phòng 505 lại là Hoắc Kiêu, anh trai của Hoắc Ung.

Hoắc Kiêu đã nằm liệt giường một năm nay, cơ thịt dần co rút lại, sức đề kháng và các chức năng của nội tạng đều bắt đầu suy yếu, tuy trao đổi chất ở da bắt đầu chậm lại nhưng vẫn cần vệ sinh định kỳ.

Hoắc Ung đi thang máy lên, trong phòng bệnh, Ngải Tiểu Nguyên và một y tá khác vừa mới vệ sinh cơ thể và xoa bóp da thịt cho Hoắc Kiêu xong, đắp chăn lên cho anh ta.

Hai người đang chuẩn bị rời khỏi, ai ngờ lúc vừa đến cổng, cửa lại bị đập vào từ phía ngoài.

Ngải Tiểu Nguyên giật thót, cánh cửa bật lại làm rớt khay dụng cụ trong tay cô, vật dụng rơi đầy xuống đất.

Ngải Tiểu Nguyên chưa kịp hoàn hồn, ngẩng đầu lên đã chạm phải ánh mắt nham hiểm u ám của Hoắc Ung.

Hoắc Ung đã bước vào, y tá bên cạnh kéo Ngải Tiểu Nguyên sang, nhường đường cho Hoắc Ung.

Hoắc Ung bước qua mớ dụng cụ dưới đất: “Cút ra ngoài.”

Ngải Tiểu Nguyên và y tá bên cạnh không dám chần chừ, lập tức nhặt đồ lên, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

Trong phòng, Hoắc Ung đã đến bên cửa sổ nhưng không ngồi xuống, chống tay bên mép giường, cúi người nhìn chăm chăm vào “người chết còn sống” đang nằm trên giường.

Một lúc sau, Hoắc Ung cười âm u: “Đám bác sĩ kia nói anh không giống những người thực vật khác, đôi lúc anh sẽ có ý thức, nói chuyện với anh, não của anh có phản ứng, có thể sẽ nghe thấy.”

Nói đến đây, Hoắc Ung cười khanh khách, tiếp đến kéo ghế ra, ngồi xuống rồi gác thẳng hai chân lên người Hoắc Kiều, một tay chống đầu.

“Vì thế, để kích thích anh nhiều hơn thì em lại kể anh nghe một câu chuyện bên giường nhé.”

Cũng vào lúc này, đôi mắt của Hoắc Kiều chậm chậm mở ra.

Hành động mở mắt như thế này đều là hành động vô thức, có lúc sẽ tự mở mắt ra nhưng không nhắm lại được.

Hoắc Ung đưa tay vuốt mắt anh ta, ra sức ấn mấy giây nơi tròng mắt rồi mới buông tay.

“Sao anh lại mở mắt nữa rồi, có phải đã đoán được hôm nay em đã gặp ai rồi không? Đúng rồi, chính là con em của ả Tiết Dịch kia, Tiết

Bồng đấy, còn nhớ chứ. Bây giờ nó làm công an rồi, trông giả tạo từ đầu tới chân, còn tới cả chân tóc nữa cơ... Anh thấy nếu mà em tìm người xử nó, thì có phải Tiết Dịch làm ma cũng không yên nghỉ được không?”

Lại thêm một tràng cười quái gở nữa, Hoắc Ung vừa cười vừa nhếch mắt, cổ họng phát ra tiếng cười khanh khách.

“Nói không phải khen chứ, ý tưởng này hay ghê, đúng là càng nghĩ càng thấy thú vị... Tuy là có người khuyên em đừng có gây hấn với đám công an đó nhưng em nghĩ kỹ lại thì vẫn thấy là nên dạy cho nó một bài học thì hơn. Em không xuất hiện thì cũng có thể tìm người khác ra tay mà, anh thấy có đúng không...”

Hoắc Ung tự biên tự diễn một lúc, cho đến khi Ngải Tiểu Nguyên trở về quầy y tá lâu năm, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng 505 qua camera, bỗng chốc giật mình.

Ngải Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, tiếp đó gọi điện cho y tá trưởng, nhỏ giọng thông báo tình hình.

Y tá trưởng biết tin thì không dám chậm trễ, lập tức báo lên trên.

Phó Viện trưởng nhanh chóng đưa theo bác sĩ chạy xuống tầng năm, lúc đi ngang qua quầy y tá còn gọi Ngải Tiểu Nguyên theo cùng.

Mọi người bước nhanh tới trước cửa phòng 505, Phó Viện trưởng đứng lại, hít sâu một hơi rồi gõ cửa phòng mấy tiếng, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Hoắc Ung đã bỏ chân xuống, ngồi bên giường, sắc mặt cáu gắt nhìn chăm chăm vào những người ở cửa.

Trên tấm chăn còn để lại hai vết sáp giày của giày da, tất cả mọi người đều cố vờ như không thấy.

Phó Viện trưởng mỉm cười, bảo rằng phải kiểm tra cho Hoắc Kiều, coi như lấy cớ cho Hoắc Ung.

Hoắc Ung nhếch môi, đứng dậy liếc mắt nhìn Phó Viện trưởng và vài bác sĩ, tiếp đó bước về phía cửa, hơn nữa còn giẫm lên chân Phó Viện trưởng để bước qua.

Phó Viện trưởng đau điếng nhưng không dám lên tiếng, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Tất cả những người đứng sau lưng Phó Viện trưởng đều chứng kiến cảnh này nhưng mọi người đều cúi đầu, ai nấy im như khúc gỗ.

Đến lúc đi ngang qua Ngải Tiểu Nguyên đứng ở sau chót, Hoắc Ung dừng bước, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấy bảng tên trên ngực áo cô, hừ lạnh ở mũi, rất kễ, chỉ đủ để Ngải Tiểu Nguyên nghe thấy.

Ngải Tiểu Nguyên cúi đầu từ đầu đến cuối, lúc này còn nhắm hấn cả mắt, vô thức nín thở.

Cũng không biết bao lâu sau đó, Hoắc Ung đi ra khỏi phòng, đóng mạnh cửa, Ngải Tiểu Nguyên mới choàng tỉnh, nhận ra sau lưng áo mình đã ướt đầm.

Ở phía bên kia, Lục Nghiễm về lại Cục thành phố, lập tức thông báo cho đội chống ma túy, kể lại tình hình lúc Barno đứng kê trước một chiếc xe gia đình mà Tiết Bồng đã nhắc đến.

Đội chống ma túy biết tin, nhanh chóng mặc quần áo sinh hoạt thường ngày, đợi đến tối rồi mang theo chó nghiệp vụ tới phố quán bar một chuyến.

Cả buổi chiều, Tiết Bồng đều xử lý vật chứng trong phòng thí nghiệm, lúc gần chập tối, sau khi thu thập xong dấu vết trên chiếc điện thoại tìm thấy ở chuồng ngựa, cô đưa điện thoại lại cho bên vật chứng

điện tử xử lý, không tới nửa tiếng, điện thoại đã mở được.

Sau khi giám định dấu vân tay và ADN, chứng thực được điện thoại là của Trình Lập Huy, bên trong còn có tin nhắn của Trình Lập Huy và Tôn Cần, bao gồm cả lịch sử liên lạc của Trình Lập Huy với Cố Dao và các thầy cô tổ Lập Tâm cùng vài đứa trẻ mồ côi ở đó.

Những lịch sử trò chuyện khác đều rất bình thường, thời gian cũng đã khá lâu, đa phần đều là lịch sử trò chuyện giữa Trình Lập Huy và các bạn cùng trường trước kia, còn có cả các đồng nghiệp quen khi làm thêm.

Lúc Lục Nghiễm đến phòng thí nghiệm, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đang xem như ghi chép trò chuyện này.

Nhìn thấy Lục Nghiễm, Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng trước: “Đội phó Lục, anh tới nhanh ghê.”

“Nhận được tin nhắn là tới ngay.” Lục Nghiễm đi tới hỏi: “Sao rồi?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chúng tôi vẫn còn đang đối chiếu, hiện tại chưa phát hiện ra “cấp trên” của Trình Lập Huy, chỉ có ghi chép trò chuyện của cậu ấy với Tôn Cần, còn có vài học sinh khác.”

Lục Nghiễm cầm lấy điện thoại, lướt nhanh các khung trò chuyện thường dùng nói: “Dù là tội phạm gì thì nếu dám dùng trực tiếp Wechat để liên lạc thì thường đều sẽ dùng số hiệu để tránh bị giám sát.”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm mở một khung trò chuyện, nhìn ngay phải mấy dòng sau:

Trình Lập Huy: “Đôi giày thể thao hiệu S trước đó không mang vừa, muốn đổi đôi khác.”

Người kia: “Được thôi, số bao nhiêu.”

Trình Lập Huy: “Bốn mươi.”

Người kia: “Khi nào cần?”

Tiếp đến, hai người lại kiểm tra các tin nhắn khác, bao gồm thời gian, địa điểm giao như trước vân vân.

Xem đến đây, Lục Nghiễm lại trượt lên trên, nhìn thấy vài ngày trước cuộc trò chuyện đó, Trình Lập Huy còn từng mua đồ ở chỗ người đó, cũng là nói với nhau về kích cỡ đại loại thế.

Thoạt nhìn thì những đoạn đối thoại này không có gì đặc biệt, thế nhưng trong khung trò chuyện, từ đầu đến cuối đều không thấy hình ảnh, không hề nhắc đến quần áo gì, giày gì, đến kiểu dáng cũng không có.

Mở sang tường nhà của người kia thì nhận ra đã được cài đặt chế độ chỉ có thể thấy hoạt động trong vòng ba ngày, ba ngày gần đây thì lại không đăng gì, hoàn toàn trắng trơn, không giống một cửa hiệu bán quần áo giày dép chút nào.

Lục Nghiễm cau mày nói: “Chắc là người này.”

Tiết Bồng không nói gì từ nãy tới giờ, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Lục Nghiễm đưa điện thoại cho cô nói: “Giày và quần áo là số hiệu, những loại khác nhau là hàng khác nhau, kích cỡ là loại.”

Tiết Bồng nhớ lại tủ quần áo của Trình Lập Huy, nhanh chóng trả lời: “Quần áo của Trình Lập Huy toàn là hàng hiệu, chúng tôi không tìm được hiệu nào bắt đầu bằng chữ S. Nhưng mà chúng ta chưa đến Lập Tâm, chắc cậu ấy còn rất nhiều đồ dùng cá nhân ở bên đó.”

Lục Nghiễm: “Mai đi Lập Tâm lấy chứng cứ. Nhưng mà anh chắc là kết quả sẽ như suy đoán bây giờ.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Đội trưởng Lục, sao anh chắc được vậy? Vừa nãy anh nói là “đại diện cho các loại hàng khác nhau”, hàng ở đây là chỉ thứ gì? Ma túy sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu.

Tiết Bồng lúc này cũng nói: “Không thể nào.”

Yên lặng mấy giây sau, Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng nhìn nhau.

Một người nói: “Nếu đặt giả thiết người cung cấp công việc cho Trình Lập Huy là Hoắc Ung...”

Người kia tiếp: “Vậy thì số “hàng” này hẳn có liên quan tới súng đạn.”

Lục Nghiễm lại nhìn khung trò chuyện rồi nói: “Nếu là ma túy, rất khó trao đổi được bằng cái số hiệu, vì còn dính tới vấn đề nồng độ. Hơn nữa, thường chúng sẽ không dùng điện thoại thông minh để bị giám sát nhất để liên lạc, điện thoại sẽ liên kết tương ứng với cá nhân, rất dễ bị lần theo dấu vết, thì thể hiện giờ nhiều tội phạm ma túy sẽ đến quán bar, dùng tài khoản trò chơi không sử dụng tên thật để liên lạc, hoặc là dùng IP có tính nặc danh cao.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Thế nhưng nếu có liên quan tới súng đạn thì chắc chắn sẽ phải dính tới số lượng, với quy mô săn bắn chim của bọn chúng, một đêm phải tiêu tốn mấy ngàn phát đạn chì, ở đây đâu có nhắc tới vấn đề số lượng.”

Tiết Bồng nói: “Có nhắc đấy, chỉ thoáng qua thôi, “những thứ khác như cũ”. “Như cũ” ở đây chắc là năm nghìn viên, cũng có thể là mười nghìn.”

Mạnh Nghiêu Viễn ngó ra: “Ừ uôi, vậy đám người này cũng gian trá gớm.”

Lục Nghiễm: “Thật ra đã thay đổi phiên bản ám hiệu rồi đấy. Vụ án súng hơi đạn chì phá được mấy năm trước, đám tội phạm kia đều dùng ám hiệu kiểu “air dog” “mái ngói”, “thức ăn cho chó”, “nội tạng” các thứ rất mập mờ để ghi trên thùng giấy, toàn gửi hàng đơn lẻ từng linh kiện, cả đường dây sản xuất không có ai phụ trách làm ra cả khẩu súng, người mua linh kiện cũng đều là người trong ngành và người nghiện trò này, chỉ cần chúng chia nhau mua đủ ba mươi mấy linh kiện là có thể tự ráp súng. Hơn nữa địa chỉ đa phần là giả, tổ chuyên án cũng phải sàng lọc ra một ngàn tin nhắn trong số một trăm mấy chục tin, đi qua hai mươi mấy tỉnh mới lần ra được băng nhóm đứng sau trốn ở một cái huyện cao bốn ngàn mét tính từ mực nước biển ở Tây Tạng.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Ừầy, mấy cái ám hiệu này nghe khá là hay ho ở chỗ hình như không cái nào ăn nhập với cái nào.”

Lục Nghiễm: “Chính là vì thế nên mới bị cảnh sát để ý tới. “air dog” là súng hơi dạng thường nhất, “mái ngói” là nòng súng, “thức ăn cho chó” là đạn, những nguyên liệu khác đều dùng “nội tạng” để thay thế. Thoạt đầu nghe thấy sẽ khiến người ta cảm thấy không đầu vào đâu, thế nhưng liên kết với nhau thì cuộc trò chuyện sẽ trở nên rất kỳ lạ. Ví dụ như bên bán sẽ hỏi “một bộ nội tạng bao nhiêu tiền”.”

Tiết Bồng dừng tay lại: “Hình như tôi cũng có coi qua vụ án tương tự, nghe nói còn có băng nhóm phân cấp bậc, tổng cộng có bốn bậc là nguyên liệu, gia công, đại lý và người mua, những người ở cấp bậc khác nhau không quen biết nhau, hơn nữa lại còn xuyên tỉnh, vì thế để lần theo dấu vết điều tra được cũng rất khó.”

Lục Nghiễm: “Ừm, ví dụ như nòng súng đi, người phụ trách gia công chi tiết này sẽ giấu nòng súng vào trong giá phơi đồ, ngụy trang thành lắp đặt sào đồ, rất kín đáo, nếu không nhờ cảnh sát nắm được chứng cứ rồi tìm đến thì ai mà lại chú ý tới số giá phơi đồ đó chứ?”

“Đám này chơi cái gì không chơi lại đi chơi cái này? Nào úng nước rồi hay gì?” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Mớ đạn chì đó bắn trúng chim, sẽ

nát thành hạt vụn trong xác chim, những động khác và côn trùng ăn vào sẽ nhiễm độc chì, số sót lại trong khu bảo tồn thiên nhiên còn sẽ gây ô nhiễm thực vật và đất. Nếu vô tình bắn trúng người thì sẽ càng có nhiều thứ bệnh do nhiễm độc chì hơn...”

Nói đến đây, cả căn phòng chìm trong im lặng.

Một lúc lâu sau, Tiết Bồng mới nhỏ giọng lên tiếng: “Con người thật sự rất ích kỷ. Những động vật khác sát sinh đều là để sinh tồn, chỉ có con người mới lấy đó làm vui.”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng thờ dài, cầm điện thoại của Trình Lập Huy rồi bảo: “Nếu số quần áo và giày này đại diện cho súng đạn, Trình Lập Huy chỉ nhắc tới hiệu quần áo nào đó, đối kích cỡ một đôi giày nào đó là người kia đã hiểu được, vậy thì chắc chắn họ đã hợp tác rất nhiều lần rồi.”

Lục Nghiễm: “Cái chính nữa là người bán rất có thể ở thành phố Giang. Hai người xem đấy, thời gian giao là vào hôm sau, thời gian một ngày không thể gửi chuyển phát nhanh, khả năng cao là vận chuyển trong cùng thành phố, cũng an toàn hơn nữa.”

Mạnh Nghiêu Viễn bồng cười: “Nhưng mà quay lại chủ đề chính thì hôm nay thấy cái nét của tên Hoắc Ung đó vừa nông nổi lại vừa ngu dốt, trông cũng đâu có tinh vi vậy đâu, còn biết tìm người trung gian nữa. Hơn nữa trong điện thoại của Trình Lập Huy hoàn toàn không tìm được phương thức liên lạc của Hoắc Ung, chắc là Hoắc Ung đã nói số lượng và loại mình muốn cho một người khác, người đó chuyển lời tới Trình Lập Huy, Trình Lập Huy lại là người mua súng đạn ngoài mặt.”

Tiết Bồng: “Ông nói không sai, Hoắc Ung vừa nông nổi lại vừa ngu dốt, thế nhưng mua bán chế tạo súng đạn là tội hình sự, chắc cậu ta cũng phải tự biết được. Bỏ ra ít tiền tìm người chết thay đâu phải là chuyện khó gì, huống hồ gì bên cạnh cậu ta còn có một luật sư cố vấn nhắc nhở mọi lúc mọi nơi.”

Tất nhiên là Tiết Bồng đang nói tới Hàn Cố.

Mạnh Nghiêu Viễn lại không trả lời mà chuyển chủ đề: “Ấy phải rồi, nhắc mới nhớ, bà quen Hoắc Ung à?”

“Tôi không có quen cận bã xã hội đâu.” Tiết Bồng thờ ơ, cầm túi và điện thoại lên nói: “Ờ, tới giờ rồi. Sáng mai còn phải tới Lập Tâm, tôi về nhà trước đây.”

“Này, này!”

Tiết Bồng không thềm quan tâm Mạnh Nghiêu Viễn đang gọi mà bước ra khỏi cửa.

Lục Nghiễm thấy thế, bình thần bỏ điện thoại vào túi vật chứng rồi nói: “Cậu làm việc tiếp đi, tôi cũng đi đây.”

Chưa tới năm giây, trong phòng chỉ còn mình Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn: “...”

Lục Nghiễm đi thẳng tới thang máy, Tiết Bồng đã bước vào trong.

Trước khi cửa thang đóng lại, hai người cùng nhấn nút mở cửa, Tiết Bồng đứng trong nhướng mày nhìn anh.

Lục Nghiễm khẽ cười, bước vào rồi nói: “Em chuồn nhanh ghê.”

“Tôi không có chuồn đâu.” Tiết Bồng tiếp: “Tôi chỉ muốn về nhà sớm, nghỉ ngơi sớm cho tinh thần thoải mái thôi, mai mới có thể tới hiện trường thu thập chứng cứ với trạng thái tốt nhất được. Nếu không nghỉ ngơi đàng hoàng thì rất khó tập trung được.”

Lục Nghiễm cười: “Ừm.”

Vài giây sau, anh lại hỏi: “Gần đây còn mơ thấy ác mộng không?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Đỡ nhiều rồi.”

Lục Nghiễm đang định trả lời thì có tin nhắn tới, thang máy cũng đã đến nơi.

Hai người vừa đi ra ngoài, Lục Nghiễm vừa xem điện thoại, đến lúc xem xong cũng khựng bước lại.

Tiết Bồng quay người hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm nói: “Chi đội Chống ma túy gửi, họ nói đã cho chó nghiệp vụ tới sảnh tiệc tư nhân em nói để điều tra rồi, đúng là có một chiếc xe nhà màu đen nhưng mà không có gì bất thường.”

Không có gì bất thường?

Tiết Bồng cau mày nhớ lại, lẩm bẩm: “Vậy thì lạ thật, không lẽ do tôi nhạy cảm quá...”

Lục Nghiễm nói: “Chắc không phải vấn đề của em đâu, chó được huấn luyện đặc biệt rất nhạy cảm với mùi, hơn nữa Barno ngồi trước chiếc xe đó lâu thế, chắc chắn chiếc xe đó có vấn đề. Có khi hôm nay họ đi điều tra thì đã đổi xe rồi, hoặc là đã xử lý rồi, những trường hợp này đều có khả năng.”

Tiết Bồng: “Đều tại tôi cả, đáng ra phải nói từ lâu rồi.”

“Nói sớm cũng vô ích, nếu đối phương phản ứng nhanh nhạy thì em vừa đi khỏi, cô ta đã đổi xe rồi.”

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi toà thực nghiệm, đến trước bãi đậu xe, Lục Nghiễm dừng lại nói: “Em về sớm đi, anh còn bận việc, phải về đội mở họp.”

“Ừm, vậy mai gặp.”

“Mai gặp.”

Tiết Bồng đang định về thẳng căn nhà hai tầng, ai ngờ vừa chạy ra khỏi Cục thành phố thì lại nhận được điện thoại của mẹ Trương Vân Hoa, bảo rằng Hàn Cố sắp tới nhà, hỏi Tiết Bồng có muốn về không.

Vừa nghe tới Hàn Cố đến, Tiết Bồng lập tức đổi giọng: “Anh ta đến làm gì?”

Trương Vân Hoa thở dài: “Nói là tới thăm mẹ, con khoan hăng nổi nóng. Chị con mất mấy năm nay, khó có được người bạn nào của nó còn nhớ đến nhà mình, con cũng đừng khắt khe với thằng bé quá.”

Tiết Bồng thở dài, cố nhẫn nhịn, nén lại nổi ghét bỏ vừa dâng lên.

Thật ra Trương Vân Hoa nói cũng không phải là không có lý, đúng là Hàn Cố đã thay đổi rất nhiều, thế nhưng anh ta quả thật cũng còn nhớ tới Tiết Dịch, mấy năm đầu Tiết Bồng bận tối mắt tối mũi ở Cục thành phố, mấy ngày liên tục không liên lạc với Trương Vân Hoa, nếu Hàn Cố không nhắc cô ngày giỗ của Tiết Dịch thì chắc cô cũng đã quên luôn.

Bên cạnh đó, mỗi năm Tiết Bồng và Trương Vân Hoa đi tảo mộ cho Tiết Ích Đông và Tiết Dịch, họ đều nhìn thấy hai bó hoa trước mộ do Hàn Cố để lại.

Hàn Cố lúc nào cũng nhớ tới, dù hẳn có bận đến cỡ nào.

“Vậy được, giờ con về đây, có cần con mua gì ăn không?” Tiết Bồng hỏi.

Trương Vân Hoa: “Mua mấy món gì nóng nóng đi, mẹ làm thêm mấy món là chắc đủ rồi.”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Trên đường về, Tiết Bồng hơi kẹt xe, lúc vào cửa đã thấy Hàn Cố ở đó, lại còn đang nói chuyện với Trương Vân Hoa trong bếp.

Hàn Cố mặc quần tây sẫm và áo sơ mi nhạt màu, chân mang dép lê, tay áo xắn đến khuỷu tay, còn thắt cả dây thắt lưng.

Lúc hai người đứng mặt, Hàn Cố đang nói cười vui vẻ với Trương Vân Hoa trong bếp, ngoảnh đầu nhìn thấy Tiết Bồng đứng ở cửa, vẫn chưa kịp thu lại nụ cười, cả khuôn mặt đều hướng lên, vừa nhả nhận vừa dịu dàng, không giống dáng vẻ nhăn nhó mọi ngày.

Tiết Bồng thì ngược lại, mặt không chút biểu cảm, hơi hột liếc qua, chỉ chào Trương Vân Hoa: “Mẹ, con về rồi, đồ ăn con mua luôn rồi, con để trên bàn trước.”

Tiết Bồng đặt đồ ăn ra ngoài, vào toilet rửa tay trước, bước ra đang định bỏ thức ăn vào đĩa thì thấy Hàn Cố đã lấy ra hai cái đĩa không đặt lên bàn.

Tiết Bồng mở túi đồ ăn, đổ đồ ăn bên trong vào đĩa.

Lúc này Hàn Cố lại nói: “Chuyện ban sáng, anh cũng có nỗi khổ và lập trường riêng, anh không thể bỏ mặc lợi ích của khách hàng.”

Tiết Bồng cup mắt: “Luật sư Hàn chọn khách hàng như thế nào, phục vụ khách như thế nào thì không cần báo cáo với tôi. Tôi rất cảm ơn anh bao nhiêu năm nay vẫn nhớ tới chị tôi, lại còn tới thăm mẹ tôi, ngoài ra thì không cần phải qua lại gì với nhau nữa hết.”

Hàn Cố khẽ thở dài, gật đầu: “Anh hiểu.”

Cả bữa cơm trôi qua rất lặng lẽ.

Lâu lâu có nói chuyện gì đó thì cũng là Hàn Cố và Trương Vân Hoa

nói với nhau, Tiết Bồng đa phần đều không nói gì, chỉ hờ chút là xem tin tức trên tivi.

Ăn xong, Tiết Bồng cứ đứng dọn dẹp trong bếp.

Trương Vân Hoa gọt trái cây, ngồi với Hàn Cố, nói miết về cuộc sống dạo này, tất nhiên cũng có nhắc đến Tiết Bồng.

Đến tám giờ, Hàn Cố nhìn đồng hồ rồi mới đứng dậy chào tạm biệt.

Trương Vân Hoa bảo Tiết Bồng ra tiễn Hàn Cố, Tiết Bồng cũng nghe lời, bước ra ngay sau Hàn Cố, cùng bước ra ngoài cổng khu chung cư.

Tiết Bồng: “Anh lái xe tới à?”

Hàn Cố: “Ừm, đậu bên đường ấy.”

Cả hai lại im lặng, Tiết Bồng không nói gì thêm nữa, coi hắn như không khí.

Đến lúc đi ra khỏi cổng, Hàn Cố mới nói: “Thật ra hôm nay anh không định đến đây, nhưng mà anh biết nếu gọi cho em, chắc chắn em sẽ không nghe, chuyện này cũng không tiện nhắn tin nên mới sang đây.”

Tiết Bồng dừng lại, cô hỏi: “Luật sư Hàn muốn nói gì với tôi?”

Hàn Cố: “Sau này cố tránh những xung đột với Hoắc Ung như ở câu lạc bộ cưỡi ngựa hôm nay đi, con người cậu ta nhỏ nhen thù dai, có khi bây giờ đang vắt óc nghĩ cách báo thù đấy.”

Tiết Bồng đứng đó nhìn hắn, đột nhiên bật cười: “Tôi là nhân viên công chức, cậu ta dám làm gì tôi? Hôm nay ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, nếu cậu ta dám động tay động chân với tôi thật thì sẽ là tội làm bị thương người thi hành công vụ.”

Hàn Cố cũng dừng bước: “Đối với người dân thường thì tất nhiên là nhân viên công chức hết sức đáng kính, cảnh sát lại càng có hào quang hơn, thế nhưng đối với một số tên điên không coi luật phát kỷ cương ra gì, đến khống chế cảm xúc còn không được, sao mà hiểu được chuyện này? Cậu ta sống và làm việc trước giờ luôn rất cực đoan, điên loạn, không thể suy đoán bằng tư duy thông thường, tóm lại cẩn thận vẫn hơn.”

“Anh cũng hiểu cậu ta lắm.” Tiết Bồng nheo mắt, cô nhìn hẩn dưới bóng đèn đường mờ ám vàng trước cổng khu chung cư, hỏi hẩn: “Tôi lại càng thắc mắc hơn là nếu như có một ngày, chúng tôi nắm được sự thật phạm tội của Hoắc Ung, anh sẽ làm thế nào?”

Hàn Cố thở dài, chậm rãi nói: “Anh sẽ làm chuyện mà một luật sư nên làm.”

Chương 77

Chớp mắt đã đến sáng hôm sau, cả chi đội đến cô nhi viện Lập Tâm để lấy chứng cứ.

Lục Nghiễm đã thông báo trước với cô nhi viện, để thầy cô giáo trong đó nhanh chóng đưa bọn trẻ trong ký túc xá đi nơi khác, tránh hoảng sợ khi thấy một tốp cảnh sát đi vào.

Lúc đến Lập Tâm, đã có hai người đợi ngoài cửa.

Mọi người xuống xe, Tiết Bồng đi ra sau cốp lấy hộp dụng cụ, vừa quay người đã thấy Lục Nghiễm đang nói chuyện với hai người quản lý cô nhi viện ở ngoài cổng.

Một người trong số đó ăn mặc thoải mái, dáng người rất gầy, tóc ngắn vén sau tai trông rất sắc bén, dù đứng cách một khoảng, Tiết Bồng cũng vẫn nhận ra được đó là Cố Dao.

Lục Nghiễm trao đổi với Cố Dao một lát, chưa bao lâu đã quay vào, tập hợp tất cả mọi người, nhanh chóng phân chia nhiệm vụ.

Ở phía bên kia, Cố Dao cũng bảo người mở cổng, đợi Lục Nghiễm trao đổi xong bèn đưa mọi người vào bên trong.

Tiết Bồng đi theo phía sau, không thể hiện gì suốt dọc đường, chỉ nhìn theo Lục Nghiễm và Cố Dao đằng trước qua đám người, lâu lâu lại nhìn sang xung quanh.

Cố Dao: “Tôi biết hôm nay mọi người sẽ đến đây nên nói trước để thầy cô giáo đưa bọn trẻ đi cả rồi, sắp xếp gấp một chuyến dạo chơi

mùa thu, có vài đứa cảm hoặc khó chịu trong người, tôi cho chúng nghỉ ngơi trong phòng y tế cả rồi, hiện giờ cả cô nhi viện chỉ có vài người quản lý và nhân viên, không biết mọi người cần thu thập chứng cứ trong bao lâu?”

Lục Nghiễm nói: “Chắc sẽ hoàn thành trước buổi trưa, ngoài ra chúng tôi cũng muốn xin ít thông tin từ các thầy cô giáo và quản lý cô nhi viện. Nhất là những người thường ngày hay tiếp xúc với Trình Lập Huy.”

Cố Dao nghĩ một lát rồi nói: “Nếu nói người tiếp xúc nhiều nhất với Lập Huy thì chính là tôi, thằng bé không thân với các thầy cô khác cho lắm, có vài đứa mười mấy tuổi cũng hay vây quanh nó hỏi chuyện này chuyện kia. Thế này đi, trưa nay bọn trẻ về, đến lúc đó mọi người đã thu thập xong chứng cứ rồi, tôi cố gắng tập trung những đứa thân với Lập Huy tới cho mọi người hỏi luôn một lần.”

Lục Nghiễm cười: “Quả đúng là chuyên gia tâm lý từng giúp phân cực khu phía Bắc phá án. Chị yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hỏi ngắn gọn, cố không để bọn trẻ bị áp lực tâm lý.”

Cố Dao thở dài: “Thật ra đây cũng là điều mà tôi lo lắng. Những đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện đa phần đều biết mình không giống với những đứa trẻ ngoài kia, không có bố mẹ, không có gia đình, ít nhiều đều có vấn đề ví dụ như tự kỷ, rối loạn nhân cách ranh giới, một số chứng sợ hãi kỳ lạ vân vân. Có nhiều đứa trông khá có chí hướng, nhiều đứa lại khá ương bướng, tâm trạng không tốt cũng không nói ra, vì thế lúc hỏi chuyện, tốt nhất là vừa chơi với chúng vừa hỏi, bắt đầu từ một số vấn đề mà chúng có hứng thú, như thế mới có thể hiểu được nhanh hơn điều chúng muốn.”

Trong lúc nói chuyện, cả đội đã đến vườn phía sau.

Lá bạch quả rơi đầy trên sân, có vài cây bạch quả cao như tận bốn tầng lầu, Tiết Bồng ngược mắt, ngắm nhìn bầu trời xanh biếc, ánh nắng ấm áp qua những phiến lá vàng.

Ánh nắng dịu dàng xuyên qua lá, gió thổi những phiến lá va vào nhau.

Tiết Bồng vô thức nhắm mắt, lúc ngẩng lên đã tới trước toà ký túc xá.

Ký túc xá của Trình Lập Huy ở tầng ba, toà ký túc xá đã có lịch sử hơn ba mươi năm, trông rất cũ kỹ, bước chân lên sàn gỗ sẽ còn nghe tiếng “kéo kẹt”.

Tòa nhà này không thông hai hướng Bắc, Nam, ánh sáng bên ngoài rất tốt nhưng lại khó rọi vào được, nếu không mở đèn nhiều nơi trông sẽ rất u ám, hơn nữa đã vào cuối thu, toà nhà còn có chút ẩm ướt.

Đến ký túc xá của Trình Lập Huy, Lục Nghiễm nhanh chóng, phân chia nhiệm vụ, mọi người bắt đầu thu thập chứng cứ tại hiện trường.

Tiết Bồng vẫn rất tập trung vào công việc của mình, thế nhưng trong quá trình thu thập chứng cứ, cô cũng có ấn tượng ban đầu khá sâu sắc với Trình Lập Huy và đám trẻ mồ côi khác sống ở đây.

Đến lúc xong việc, Tiết Bồng lại nhìn quanh căn phòng lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với cô nhi viện, kiểu tiếp xúc này không giống những khi tiếp xúc với trẻ mồ côi trong những vụ án trước kia, tuy cô không quen Trình Lập Huy, hiện tại cũng chưa từng gặp những đứa trẻ khác sống ở đây.

Căn ký túc xá này cũng như cả tòa nhà này vậy, ánh sáng nhạt nhoà lại còn ẩm ướt, giống như một phong ấn, một cái hộp bị niêm phong, ngoài cửa sổ là bầu trời xanh và lá bạch quả thổi xào xạc, cửa sổ nhỏ lắm nhưng phong cảnh rất đẹp, cơ mà quay người lại thì căn phòng cứ tối om, dù bật đèn cũng thấy ngột ngạt.

Lục Nghiễm đi tới hỏi: “Đang tìm gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Chỗ này làm người ta không được thoải mái, tôi chỉ ở có một lúc là tâm trạng đã bị ảnh hưởng rồi, hướng hồ gì đám trẻ ở đây từ ngày này qua ngày khác. Nếu từ nhỏ lớn lên ở đây, nhìn ra khung cửa nhỏ xíu kia, ra vườn nhìn lên những bức tường cao kia, lại có thể nhìn thấy cuộc sống của những đứa trẻ khác trên báo chí, tôi cũng sẽ muốn rời khỏi đây, khám phá thế giới bên ngoài.”

Lục Nghiễm tiếp: “Em có còn nhớ mấy năm trước có vài vụ án đều có liên quan đến trẻ mồ côi ở Lập Tâm không?”

“Hình như còn nhớ mang máng. Tôi nhớ một trong số những đứa trẻ đó sau khi lớn lên còn trở thành người tài.” Tiết Bồng nhớ lại: “Tiếc là sau khi lớn lên có xuất sắc đến mấy thì vẫn phải dùng cả đời để chữa trị ám ảnh khi còn bé.”

Lục Nghiễm: “Xã hội là như thế đấy, thường ngày rất ít khi có ai quan tâm, để ý tới sức khỏe tâm lý cho trẻ con, đợi sau này đám trẻ đó lớn lên, vấn đề tích tụ trong tâm lý cũng bùng phát, “đạo đức xã hội” khi ấy lại xuất hiện, lên án chúng nặng nề hơn.”

Tiết Bồng không trả lời, cô lại nhìn xung quanh, cứ như cả Trần Lăng và Trình Lập Huy đều bỗng chốc sống dậy, không còn là những cái tên viết trên giấy trắng hồ sơ, cũng không còn là những thi thể nằm trên bàn giải phẫu nữa.

Sau khi hoàn tất công tác thu thập chứng cứ, tất cả mọi người bước ra khỏi phòng, báo cáo đơn giản với Lục Nghiễm.

Ký túc xá của Trình Lập Huy rất “sạch sẽ”, không chỉ không tìm thấy bất kỳ chứng cứ phạm tội nào, hơn nữa vì không gian của mỗi đứa trẻ đều có hạn, đồ dùng cá nhân của cậu ở đây cũng ít ỏi.

Lục Nghiễm sắp xếp cho Phương Húc và Hứa Trăn đi lấy lời khai cho thầy cô và quản lý ở đây trước, rồi quay sang Tiết Bồng: “Anh có chút chuyện muốn hỏi Cố Dao, em có muốn đi cùng không?”

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Anh chịu cho tôi tham gia sao?”

Lục Nghiễm cười: “Tất nhiên, em và Cố Dao khá thân với nhau, anh nghĩ có em ở đó sẽ hỏi được dễ hơn.”

“Ừm.” Tiết Bồng nghĩ rồi nói: “Vậy tôi đi với anh.”

Trong nháy mắt, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đã tới phòng làm việc của Cố Dao.

Nơi này cũng giống như ký túc xá, ánh sáng không rọi vào được, không gian cũng rất nhỏ hẹp.

Hai người ngồi xuống, Cố Dao nhanh chóng rót hai tách trà đặt lên bàn, ngồi xuống rồi hỏi: “Lấy chứng cứ thế nào rồi, có gì cần chúng tôi hợp tác thêm không?”

Lục Nghiễm: “Mọi người đã hợp tác lắm rồi, về cơ bản đã thu thập xong chứng cứ, thế nhưng chúng tôi cần mang một số đồ dùng cá nhân của Trình Lập Huy đi làm vật chứng, đợi vụ án kết thúc, mọi người làm thủ tục là có thể lấy về lại.”

Cố Dao: “Tôi hiểu.

Tiết Bồng cầm tách trà lên, thổi hơi nóng trên mặt, thử một ngụm rồi bỗng bật cười: “Trà tắc này. Em còn nhớ lần đầu tiên đến tư vấn tâm lý, chị cũng cho em uống loại trà này.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm và Cố Dao đều sững lại.

Cố Dao nói: “Chị quên mất rồi. Nhưng mà chị còn nhớ lúc đó chắc đang là mùa thu, chỉ có hai mùa xuân thu là chị thường pha loại trà này.”

Tiết Bồng lại cười rồi nói: “Xin lỗi, làm phiền hai người nói chuyện, hai người tiếp tục đi.”

Lục Nghiễm hỏi nhanh vài vấn đề, Cố Dao đều trả lời rất chi tiết từng câu, cũng có thể thấy được cô rất quan tâm đến cái chết của Trình Lập Huy.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Chị có thể cho biết một chút suy nghĩ của chị về Trình Lập Huy không?”

Cố Dao dừng lại rồi hỏi: “Đứng ở góc độ của tôi hay là những người khác?”

Lục Nghiễm: “Nói về góc độ của chị trước đi, nếu chị cũng có thể phân tích cả góc độ của những người khác thì tốt quá.”

Cố Dao nghĩ rồi nói: “Thật ra lần trước đến Cục Cảnh sát lấy lời khai, tôi đã có nhắc đến ấn tượng của tôi về Trình Lập Huy ví dụ như háo thắng, không muốn chịu thua. Sau đó về lại đây, tôi lại tìm một vài quyển bài tập lúc nhỏ của nó trong phòng chứa đồ ra xem thử, sau đó mới nhận ra thằng bé phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.”

Cố Dao nhanh chóng đứng dậy, lấy một chồng sổ ghi chép xuống từ trên kệ, đưa đến trước mặt Lục Nghiễm.

“Đây là tất cả nhật ký và bài tập còn giữ của thằng bé, mọi người mang về xem đi.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng không hện mà cùng đưa tay, lấy hai quyển bên trên cùng.

Tiết Bồng nhanh chóng lật ra, Lục Nghiễm chỉ xem sơ rồi hỏi Cố Dao: “Hay là chị nói về cảm nhận của mình trước đi.”

Cố Dao nói: “Ban đầu tôi cứ nghĩ Lập Huy không phải là đứa bé dễ bị người khác thao túng. Dù biết nó làm thêm tại câu lạc bộ cưỡi ngựa, tôi cũng nghĩ là nó chỉ muốn kiếm thêm chút tiền. Thật ra, ngay từ ban đầu, thằng bé đi không phải chỉ vì kiếm tiền, nó cảm thấy chỉ có

tiếp xúc nhiều với người trong xã hội thượng lưu thì mới có thể phát triển được các mối quan hệ nhanh nhất, vì thế nó mới cố gắng thể hiện, giành được sự quan tâm.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Vậy thì suy nghĩ của người khác thế nào?”

Cố Dao nói: “Tôi chỉ mới quản lý Lập Tâm hai năm, trước khi tôi tới, Lập Huy không tới lui nhiều với các thầy cô ở đây, một là do nó lớn hơn mấy đứa khác nhiều, có khả năng suy nghĩ độc lập, thường thì các thầy cô không để ý đến nó mấy, hai là vì nó rất có chủ kiến, giỏi giả vờ, có thầy cô nói với tôi, trước kia trong cô nhi viện có bị sự cố nhỏ vài lần, sau khi hỏi khắp một lượt thì nhận ra đều có liên quan tới Lập Huy, có lúc nó sẽ xúi giục mấy đứa trẻ khác gây chuyện. Tất nhiên là những chuyện này đều do người khác kể lại, sau khi tôi tới thì chưa phát hiện bao giờ.”

“Có lẽ những chuyện này cũng có phần nói hơi quá, thế nhưng chưa chắc có khói mà không có lửa.” Lúc này, Tiết Bồng đang xem quyển bài tập bỗng lên tiếng.

Lục Nghiễm vô thức nhìn cô: “Em phát hiện ra gì sao?”

“Cũng không có gì đặc biệt, tôi chỉ đọc mấy đoạn, nhưng mà qua giọng văn và cách biểu đạt, Trình Lập Huy khiến tôi thấy nó quả thật rất giống một đứa trẻ có chủ kiến, không chỉ có quan điểm riêng mà còn rất biết che đậy, ngoài mặt tuy nhận lỗi nhưng trong lòng không hề nghĩ vậy...”

Tiết Bồng vừa nói vừa chỉ vào mấy dòng chữ rồi đưa Lục Nghiễm xem: “Còn nữa, chúng ta phát hiện ra đồ đạc Trình Lập Huy để lại đây khá lâu rồi lại còn rất ít, đều là đồ cũ cả. Thế nhưng trong ký túc xá câu lạc bộ cưỡi ngựa, đồ của cậu ấy chất đống trong tủ, vừa mở tủ là đồ rớt ra ngoài, còn có rất nhiều đồ chưa cắt mác, kiểu dáng cũng rất mới.”

Cô Dao thoáng sửng sốt, sau đó chợt ngộ ra, nhanh chóng hiểu được

ý Tiết Bồng.

Bản tính hiếu thắng từ tận xương tuỷ của Trình Lập Huy bị kìm nén lâu ngày, sau khi bộc phát, có một phần trở thành lòng đeo đuổi vật chất, nhất là từ sau khi tiếp xúc với đám thương gia giàu có ở câu lạc bộ cưới ngựa.

Mà dù ở nơi nào, muốn được lợi lớn trong một thời gian ngắn, lại còn liên tục đi lên, thường thì sẽ không có thủ đoạn nào là ngay thẳng.

Nghĩ đến đây, Cố Dao nói: “Không chỉ Lập Huy mà rất nhiều đứa trẻ lớn lên đây, cuối cùng đều cần phải qua được ải trong lòng mình, còn phải dùng cả đời để bù đắp những khiếm khuyết trong mình.”

Thiếu tình thương cha mẹ, dù có là ngành học nào cũng không thể giải thích được.

Tiết Bồng nói: “Nhưng Trình Lập Huy lại chịu nói chuyện với chị, em nghĩ cậu ấy thật sự thích chị, thế nên mới không bên trong một đảng mà bên ngoài một nẻo với chị.”

Cố Dao cup mắt, yên lặng vài giây: “Tuy mọi người đã chắc chắn Lập Huy đã làm một số chuyện phạm pháp, nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn cho rằng bản chất thằng bé không hư hỏng, chỉ là nó mong thành công quá, không nghĩ tới hậu quả, hơn nữa nó đã nghĩ về thế giới bên ngoài quá đơn giản nên mới tự hại mình.”

Hỏi xong một lúc lâu thì đã đến giờ trưa.

Giáo viên gọi điện cho Cố Dao, bảo rằng bọn trẻ đã về.

Lục Nghiễm nghe thấy thì đứng dậy chào Cố Dao, chuẩn bị đi nói chuyện với mấy đứa trẻ.

Tiết Bồng lại không nhúc nhích, chỉ hỏi: “Tôi nói với chị Cố mấy câu được không, không lâu lắm đâu, mấy phút thôi.”

Lục Nghiễm gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai cô rồi đi ra.

Đến lúc cửa phòng làm việc đóng lại, Cố Dao mới cười trước: “Em với cậu đội phó này hình như ăn ý lắm, cậu ta cũng rất tin tưởng em.”

Tiết Bồng khựng lại, thoát đầu ngạc nhiên không biết sao Cố Dao lại nhìn ra được, nghĩ đi nghĩ lại thì... dù gì cô ấy cũng là Cố Dao cơ mà.

“Rõ vậy sao ạ?”

Cố Dao: “Ừm, chị thấy cậu đội phó này rất có trách nhiệm, hơn nữa làm việc nhanh chóng dứt khoát. Nếu vừa nãy mà người khác đưa ra yêu cầu đó thì chưa chắc cậu ấy đồng ý đâu. Rõ ràng là cậu ta nể tình mối quan hệ giữa em với chị, cũng biết tính em tuyệt đối không làm chuyện trái ngược với nguyên tắc.”

Tiết Bồng cười: “Thật ra bọn em học chung cấp Ba, anh ấy cũng là nhân chứng trong vụ án của chị em.”

“Hèn gì...” Cố Dao hơi ngạc nhiên rồi lại hỏi: “Phải rồi, em muốn nói gì với chị?”

Tiết Bồng nói: “Trước khi lấy chứng cứ, em có nghe chị nhắc tới một thứ gọi là “rối loạn nhân cách ranh giới” trong lúc chị giới thiệu về tình trạng của bọn trẻ ở đây, em không biết em có nhớ nhầm không, hình như kiểu người có tính cách này rất hấp tấp, dễ nổi nóng, cảm xúc rất không ổn định, lại còn thường nổi trận lôi đình vì một vài va chạm nhỏ, có người còn tự hại, có người lại chọn làm hại người khác.”

Cố Dao: “Đại loại là như thế. Sao tự dưng em lại quan tâm tới chuyện này?”

“À, chỉ là gần đây em có gặp một người rất giống với tình trạng này, nhưng mà em thấy, người này còn hung ác hơn, điên loạn hơn, cũng

phá hoại hơn.”

Cố Dao khẽ cau mày: “Nếu em thật sự gặp phải người như thế, vậy thì chị khuyên em tránh xa ra một chút, đừng bao giờ chộc tới người này. Tuy chị luôn cho rằng rất nhiều tội phạm vì lúc nhỏ bị ngược đãi, nên mới hình thành tính cách bạo lực, chúng ta nên quan tâm những người này nhiều hơn, không thể cứ nhìn với ánh mắt thù hận. Thế nhưng nhìn ở một góc độ khác, một khi đã hình thành nên “di chứng” này thì không thể đảo lộn được, vì thế chúng ta phải phân tích, chữa trị, thậm chí là đồng cảm với những bệnh nhân mắc bệnh tâm lý này, thế nhưng tuyệt đối không được nói lý với “kẻ điên”.”

Nghe đến đây, trong đầu Tiết Bồng nhanh chóng hiện lại cảnh tượng tối qua, Hàn Cố đứng dưới ánh đèn đường khuyên can cô, không khỏi cười tự giễu.

Cố Dao hỏi: “Cười gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Chỉ là tự dưng cảm thấy trước giờ mình chỉ nhìn người khác ở một góc độ. Thật ra trước đó cũng đã có người khuyên em như những gì chị nói ban nãy, nhưng mà em không hề nghe.”

Cố Dao cười nói: “Chị nghĩ người đó cũng có ý tốt.”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Mấy phút sau, Tiết Bồng rời khỏi phòng làm việc, đi về hướng ký túc xá.

Trong lúc đi ngang qua sảnh, cô nhìn thấy một tủ kính trưng bày, trong tủ đặt rất nhiều cúp, giấy khen, bức tường bên còn có treo ảnh chụp chung những giai đoạn khác nhau của đám trẻ từ ngày cô nhi viện Lập Tâm thành lập tới giờ.

Tiết Bồng ngừng lại nhìn giây lát, ban đầu cũng không nghĩ gì nhiều, cho đến khi cô nhìn thấy một tấm ảnh năm người treo ngay góc.

Bức ảnh đã rất cũ, cũng trông rất bình thường, tuy là ảnh màu nhưng đã xuống màu, mặt mũi năm đứa trẻ trong hình đã hơi mờ, nhìn thấy được là có cả trai lẫn gái, đứa cao nhất, lớn nhất là một bé gái, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Dưới tấm ảnh còn có viết tên của năm đứa trẻ, Tiết Bồng không biết bốn đứa trong số đó là ai, nhưng cô lại biết được cái tên của bé gái cao cao đứng ở giữa.

Đó chính là Trần Lăng.

Tiết Bồng cũng không biết mình đã nghĩ thế nào, vô thức cầm điện thoại chụp lại, tiếp đến lại nhận ra điện thoại có tin nhắn tới, là tin nhắn từ mười phút trước của Lục Nghiễm.

“Bọn anh ở nhà ăn này.”

Tiết Bồng trả lời: “Được, tới ngay.”

Kết quả, Tiết Bồng vừa bước vào cửa nhà ăn thì đã nghe tiếng khóc la bên trong.

Bước vào xem thử thì thấy hình như là có hai đứa trẻ vừa gây nhau, một đứa bị đánh mà khóc, đứa kia trông rất tức tối, đang khoanh tay giận dỗi.

Những đứa trẻ khác đều ở bên ngoài, không nói không rằng, như là không liên quan tới mình, có đứa đang châm thêm, có đứa đang phân tích xem ai sai ai đúng.

Hai giáo viên rất khó khăn mới duy trì được trật tự nhưng đám trẻ quá đông, không lo được hết trong thời gian ngắn, đến Phương Húc và Hứa Trăn cũng đành phải đi tới giúp đỡ.

Rõ là trong lúc hỏi chuyện đã xảy ra xích mích nhỏ.

Lục Nghiễm lúc này đang chen giữa hai đứa bé, mỗi tay ôm một đứa.

Dáng người anh cao ráo, dù là đang ngồi xổm thì cũng như một ngọn núi trước mặt đám trẻ này, hai đứa trẻ lại bị anh vòng tay giữ lấy, muốn đi cũng đi không được.

Tiết Bồng không đi tới ngay, chỉ nghiêng đầu quan sát cảnh này.

Lục Nghiễm đứng quay lưng lại cửa, một tay khẽ vỗ lưng đứa bé đang khóc, tay kia vuốt cơn giận của đứa còn lại, giọng nói rất trầm, dường như đang cố gắng trò chuyện với hai đứa bé.

Hai phút sau, hai đứa bé mới đoàn kết được nhờ sự giảng hòa của Lục Nghiễm, ban đầu không đứa nào chịu nhìn đứa nào, sau đó đã quay đầu nhìn nhau, tuy còn hơi ngượng nhưng đều chìa tay bắt tay bạn mình.

Tiết Bồng nhướn mày, đi tới gần, vừa lúc nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Hai đứa xem, đều là tay cả đấy, nhưng mà vừa có thể biến thành nắm đấm, cũng có thể giao lưu với nhau như thế này. Dùng nắm đấm là kẻ thù mất rồi, nhưng bắt tay như thế này thì có thêm một người bạn, kẻ thù là chống đối lẫn nhau, nhưng mà bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ.”

Nghe đến đây, một bé trai trong cả hai nhú mày, đứa còn lại thì mù tịt.

Tiết Bồng không khỏi cười khẽ nói: “Tôi không thấy là tụi nó hiểu được những gì anh nói đâu.”

Ngược lại thì hai tay anh luôn vuốt nhẹ lưng hai bé trai, có lẽ động tác này có tính an ủi nhiều hơn.

Lục Nghiễm khựng lại, vô thức quay đầu, trọng tâm cơ thể hơi hướng về sau, anh đang ôm hai đứa trong lòng, một đứa trong đó

bồng đưa tay ôm lấy cổ anh.

Lục Nghiễm vô thức ôm lấy đứa bé, cảm nhận được ai đó vừa thơm lên má mình, hơi man mát, hình như nước mắt cũng dính lên cả.

Tiếp đến, giáo viên bèn gọi: “Được rồi được rồi nào, tới đây ngồi cả, chuẩn bị ăn cơm nào!”

Hai đứa trẻ lại bỗng chốc chạy đi, Lục Nghiễm bị mất trọng tâm, ngồi bệt xuống đất.

Tiết Bồng vô thức tới kéo anh lên, Lục Nghiễm cũng chìa tay ra.

Hai người nắm lấy tay nhau, lòng bàn tay anh rắn chắc nóng ấm, tay cô thì lại hơi lạnh.

Nhưng Lục Nghiễm rất có sức, Tiết Bồng không chỉ không kéo được anh lên mà còn bị kéo suýt khuỵu cả xuống.

Tiết Bồng vội vã đứng vững, cặp mắt nhìn Lục Nghiễm mà cười: “Anh bị sao vậy, mạnh vậy mà còn bị con nít đẩy cho té hả?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, giọng rất thấp: “Anh ngồi tê chân luôn rồi.”

Tiết Bồng hỏi: “Ngồi bao lâu rồi?”

“Chắc cũng mười mấy phút rồi.” Lục Nghiễm đưa một tay nắm lấy Tiết Bồng, một tay vịn vào cái bàn bên cạnh, đứng dậy nhúc nhích chân rồi nói: “Chăm con nít khó thật đấy.”

Tiết Bồng buồn cười nhìn anh, sau đó quay người nhìn, nhân viên đã đẩy xe thức ăn vào.

Phương Húc và Hứa Trăn cũng thờ phào, đi đến cạnh Lục Nghiễm và Tiết Bồng.

Một người nói: “Không ngờ nói chuyện với mấy đứa trẻ này còn mệt hơn nói chuyện với tội phạm.”

Người kia nói: “Mấy đứa nhỏ thì hoàn toàn không hỏi được cái gì, mấy đứa cỡ mười mấy tuổi thì có cung cấp chút manh mối.”

Tiết Bồng vô thức quay sang, mấy đứa trẻ mười mấy tuổi đã tới giúp nhân viên chia cơm ra từng phần, còn phụ trách chia cho mấy đứa bé hơn.

Trong số đó có một bé trông tầm mười ba, mười bốn tuổi, cứ nhìn sang đây miết.

Tiết Bồng nhìn vào mắt nó, con bé lập tức né đi.

Đến lúc Tiết Bồng và ba người nhóm Lục Nghiễm đi ra khỏi nhà ăn, chưa đi được bao xa đã nghe thấy có người gọi từ phía sau: “Đợi đã!”

Quay đầu lại nhìn thì thấy bé gái ban nãy đã đuổi theo.

Tiết Bồng hỏi: “Sao thế em?”

Cô bé hơi cảnh giác nhìn Tiết Bồng, lại quay sang nhìn Lục Nghiễm, nuốt ực rồi mới lên tiếng: “Có phải anh Lập Huy không về nữa rồi đúng không?”

Vừa dứt lời, cả bốn người đều sững sờ, bỗng chốc không biết trả lời sao.

Lục Nghiễm cũng cau mày, đang cân nhắc xem có nên nói sự thật không.

Cô bé cúi đầu, giọng thấp đến khó nghe thấy: “Anh ấy bị người ta hại chết rồi đúng không...”

Lục Nghiễm khựng lại, ngồi khuyu xuống trước mặt bé gái, gần như ngang tầm với cô bé, nhẹ giọng: “Có thể nói với chú là sao cháu lại biết không?”

Cô bé mím môi, không trả lời mà chỉ nói: “Cô giáo nói cô chú là cảnh sát.”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Đúng rồi, cô chú là cảnh sát, tới để điều tra vụ án của anh Lập Huy.”

Cô bé yên lặng vài giây, đột nhiên móc trong túi ra một thứ, úp tay xuống, đưa tới trước mặt Lục Nghiễm.

Hành động này hơi đột ngột nhưng Lục Nghiễm vẫn chìa tay ra hỏi: “Cho chú à?”

Cô bé gật đầu: “Anh Lập Huy nói với cháu, nếu có một ngày anh ấy không về được nữa, thì phải đưa thứ này cho chú cảnh sát.”

Nói xong, cô bé cũng buông tay, món đồ rơi vào lòng bàn tay Lục Nghiễm.

Cô bé không nói thêm gì nhiều, quay người chạy lại vào nhà ăn.

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn, cô bé vừa đưa cho anh một chiếc USB.

Chương 78

Tuy lần thu thập chứng cứ này không tìm thấy gì trong ký túc xá của Trình Lập Huy, thế nhưng lại bất ngờ có được một chiếc USB, trong phút chốc, tất cả mọi người đều không nhìn được mà suy đoán nội dung trong USB.

Trên đường họ đi ra cổng, Phương Húc và Hứa Trần đã bắt đầu phân tích.

Phương Húc nói: “Cất giữ USB bằng cách vòng vo thế này, chắc chắn là không thể dễ dàng để cho người ngoài xem, hơn nữa Trình Lập Huy còn nói, nếu cậu ấy không về nữa thì đưa cho cảnh sát, vậy phần trăm cao là chiếc USB này có chứa chứng cứ phạm tội...”

Hứa Trần tiếp: “Có thể sẽ còn dính líu tới bọn ở phía trên và liên quan đến vụ án Trình Lập Huy bị diệt khẩu.”

Phương Húc: “Không ngờ thằng nhóc còn nhỏ mà biết suy tính tới mấy chuyện này.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi phía sau, từ đầu đến cuối không nói gì.

Đến lúc cả đội lần lượt lên xe, lúc xe bắt đầu ra tới đường, Lục Nghiễm nhận được điện thoại của Diêu Tố Vấn bên phòng thí nghiệm lý hoá gọi tới.

Diêu Tố Vấn nói: “Đội phó Lục, chúng tôi đã so sánh ống kim tiêm gửi tới hôm qua và ADN của Trình Lập Huy, chứng thực được ma túy mới LSD trong cơ thể Trình Lập Huy quả thật là từ ống tiêm này. Thêm nữa thì trong hộp mì gói mọi người đưa tới cũng đúng là có

Phenobarbital.

Nói cách khác thì đã chứng thực được “hung khí” giết Trình Lập Huy.

Lục Nghiễm trả lời: “Được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

“Không có gì, chuyện nên làm cả.”

Lục Nghiễm cúp máy, thuật lại nội dung cho Phương Húc và Hứa Trăn rồi nói: “Bây giờ chỉ thiếu bắt hung thủ nữa thôi.”

Dấu vân tay thu thập được trên ống kim tiêm hôm qua khớp với dấu vân tay của Lý Thành Kiệt, không còn gì phải bàn cãi chuyện Lý Thành Kiệt tiêm ma túy vào người Trình Lập Huy.

Hứa Trăn lẩm bẩm: “Nhưng mà chuyện khó nhất cũng là chuyện này.”

Phương Húc tiếp: “Đúng đấy, hắn ta luôn ẩn nấp ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, chưa bao giờ dùng tới thông tin thật của mình, vì thế dù có bị truy nã thì cũng không bắt được. Trước Trình Lập Huy thì hắn đã dính tới mấy mạng người rồi, lần này không biết lại nấp ở đâu. Không bắt được Lý Thành Kiệt thì không cách nào chứng thực được ai là kẻ đứng sau thuê sát thủ giết người.”

Lục Nghiễm lặng thinh giây lát rồi bỗng hỏi: “Các cậu thấy Lý Thành Kiệt cố ý để điện thoại của Trình Lập Huy lại trong chuồng ngựa có phải là có ý gì khác không?”

Hai người đều sững sờ, tiếp đó lại nghe Lục Nghiễm phân tích: “Nếu hai cậu là Lý Thành Kiệt, có người mua sát thủ để giết người, lại bảo hai cậu giết người xong phi tang xác, đây đều là chuyện các cậu đã quen làm, sau khi làm xong, các cậu hoàn toàn có thể về lại câu lạc bộ cưỡi ngựa như trước kia vậy. Nhưng tại sao vứt xác xong, các cậu lại chọn mất tích?”

Điều này đúng là đáng nghi...

Phương Húc nghĩ rồi nói: “Có khi nào sau khi chúng ta thu thập xong chứng cứ trong khu bảo tồn thiên nhiên, quản lý rừng đã thông báo cho Lý Thành Kiệt không?”

Lục Nghiễm: “Có thể có khả năng đó, có thể còn là vì người bị giết lần này là Trình Lập Huy, cùng làm việc ở câu lạc bộ cưỡi ngựa với Lý Thành Kiệt, hơn nữa thường ngày cũng thân với nhau, tuy là thi thể đã bị huỷ hoại nhưng chỉ cần tra ra được thân phận của thi thể là có thể lần tới được Lý Thành Kiệt.”

Hứa Trăn nói tiếp: “Vậy là sau khi giết Trình Lập Huy, Lý Thành Kiệt đã quyết định đi khỏi sao? Thế nhưng nếu hắn muốn đi thì sao lại để điện thoại của Trình Lập Huy trong chuồng ngựa, sao không tìm nơi nào đó vứt đi?”

Lục Nghiễm: “Đây chính là chỗ khiến tôi thấy kỳ lạ. Cách giải thích khá hợp lí chính là Lý Thành Kiệt cũng đã dự đoán được mình sẽ có cùng kết cục như thế, vì thế mới chừa đường lại. Giống như Trình Lập Huy bảo cô bé đó giữ lại USB vậy.”

Nói đến đây, cả xe đều im lặng.

Đến lúc ra đến một đường khác, Phương Húc mới lên tiếng: “Thật ra tôi cứ thấy vụ án này lạ lắm, không biết mọi người có thấy vậy không?”

Đâu chỉ có kỳ lạ thôi đâu, đúng là khó tin chết đi được.

Lục Nghiễm khẽ cười: “Cậu nói suy nghĩ của mình trước đi.”

Phương Húc: “Tôi cảm thấy chiếc USB này rất kỳ lạ. Dù là chứng cứ thu thập được hôm qua hay hôm nay thì bên kiểm nghiệm dấu vết cũng không tìm được cái máy tính nào trong số vật dụng cá nhân của Trình Lập Huy, vậy mà cậu ta lại để lại một cái USB. Điều này chứng

tỏ Trình Lập Huy từng có một cái máy tính, nhưng sau khi cậu ấy chết, Lý Thành Kiệt đã tiêu huỷ máy tính. Thế nhưng đã tiêu huỷ máy tính rồi thì sao còn giấu điện thoại đi làm gì? Không lẽ là vì laptop to quá, không dễ giấu như điện thoại sao?”

Vài giây sau, Hứa Trăn cũng lên tiếng: “Nói đến kỳ lạ thì cũng có chuyện này tôi không nghĩ ra được. Mọi người thấy đám con nhà giàu bọn Hoắc Ung muốn hẹn nhau đi bắn chim, không lẽ súng với đạn chì đều là do chúng tự mang tới sao?”

“Không thể nào.” Lục Nghiễm nói: “Đến dò đường mà Hoắc Ung còn phải để Lý Thành Kiệt làm, những chuyện như mang vác vật nặng thì tất nhiên là sẽ không tự làm rồi. Hơn nữa nếu muốn dò đường sâu trong khu bảo tồn thiên nhiên, lắp đặt trang bị các thứ đều phải cần có sức, huống hồ gì là vác đồ nặng. Tối hôm săn chim còn có mưa to, rất khó vác vật nặng vào trong núi. Vì thế, một là có ai đó giúp chúng vác đồ lên, còn không thì là số súng đạn này đã được để sẵn gần khu bảo tồn thiên nhiên, khi nào cần thì lấy.”

Phương Húc và Hứa Trăn nghe thấy đều biến sắc.

Thật ra vụ án này vẫn còn rất nhiều chi tiết đáng khai quật, thế nhưng vì quá trình điều tra quá thuận lợi, dường như tất cả đều rất đúng lý, bọn họ thì lại chỉ khẳng khẳng với cách nghĩ của mình, cứ thẳng tiếp tới trước, mong muốn tìm được hung thủ đứng đằng sau, thế nên mấy ngày nay mới bỏ qua những điểm đáng nghi này.

Lục Nghiễm thấy vậy, nhanh chóng đặt câu hỏi: “Còn nữa, xác của đám chim đó ở rất gần nơi Trình Lập Huy bị vứt xác, chuyện này có thể nào là trùng hợp không?”

Phương Húc vô thức lắc đầu: “Không thể nào. Lý Thành Kiệt phụ trách vứt xác, lại dò đường trước cho hoạt động săn bắn chim phức tạp, hẳn biết rõ đám Hoắc Ung sẽ bắn chim ở gần đó, cũng phải biết tầm bắn của súng hơi không xa, thế nhưng hắn lại cứ chọn chỗ xác chim rơi làm nơi vứt xác, sao không đi xa chút nữa?”

Hứa Trăn: “Điều này chắc là cùng nguyên do với việc hấn cố ý để điện thoại lại, là để có người phát hiện ra xác Trình Lập Huy.”

Lần này, Lục Nghiễm im lặng hồi lâu không nói, chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài đường.

Phương Húc và Hứa Trăn trò chuyện mấy câu, lại cùng nhìn sang Lục Nghiễm, cho đến khu Phương Húc không nhìn được mà hỏi: “Đội phó Lục, anh nghĩ ra gì then chốt rồi đúng không?”

Lục Nghiễm nhìn sang cười: “Ừm, nhưng mà cũng nhờ các cậu nhắc nhở tôi.”

Phương Húc ngăn người: “Chúng tôi?”

“Ừm, trước đó các cậu lấy lời khai của người quản lý rừng, từ đầu tới cuối người quản lý đều nói là chỉ nhìn thấy một đám con nhà giàu đi vào khu bảo tồn, mỗi đứa đều mặc đồ tác chiến, vác theo trang bị. Thoạt đầu nghe thấy thì không có vấn đề gì, thế nhưng thực tế thì sao? Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở ngoại ô, đám con nhà giàu này chắc đều sống trong thành phố, không lẽ chúng lại mặc đồ tác chiến, lái xe đi khắp thành phố Giang để tới ngoại ô sao? Trên đường có không ít camera đấy.”

Hứa Trăn: “Làm thế thì hơi ngu ngốc thật. Ít nhất thì cũng phải để ở gara xe gần đó hoặc là biệt thự ở ngoại ô chứ.”

Đúng rồi, chính là biệt thự.

Lục Nghiễm: “Suy đoán theo hành động không quan tâm luật pháp của đám con nhà giàu này, sau khi săn bắn chim xong, chắc chắn chúng sẽ thấy chưa đã đời, để ăn mừng thì phần trăm cao sẽ tìm nơi để high tiếp. Hơn nữa chúng ra khỏi rừng, trên người nhất định đều ướt cả, cũng cần tìm nơi để tắm rửa thay đồ, chúng không thể nào mặc đồ dã chiến để tới khách sạn, vì thế sẽ tìm một biệt thự ở cạnh

khu bảo tồn thiên nhiên, đó là lựa chọn thoải mái nhất.”

Đến lúc Lục Nghiễm về lại Chi đội Hình sự, lập tức tập hợp cả đội để họp, thuật lại đơn giản với mọi người về những gì đã bàn trong xe, tiếp đến bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

“Phương Húc, lấy lời khai của quản lí lần nữa.”

“Xuân Dương, điều tra tài sản cá nhân do Hoắc Ung đứng tên, xem xem có nơi nào gần khu bảo tồn thiên nhiên không.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Lúc này, Lý Hiểu Mộng cầm laptop bước vào, cắm USB vào.

“Đội phó Lục, USB đã được giám định dấu vết xong. Nhưng mà đồng nghiệp bên tổ vật chứng điện tử bảo là dấu vết sử dụng USB đã bị người khác xử lý, không cách nào biết được từng được dùng trong những máy nào.”

Đã bị xử lý...

Lục Nghiễm nheo mắt, suy đoán đầu tiên hiện ra trong đầu chính là có lẽ Trình Lập Huy không chỉ có một số kiến thức về máy tính, ít nhất thì cậu ta còn biết xử lý dấu vết sau khi dùng USB.

Nhưng vấn đề ở đây lại là, Trình Lập Huy làm như thế, quá lắm cũng chỉ là để người khác không cách nào tìm được đây là tài liệu được sao chép từ trên máy nào, làm như thế có ý nghĩa gì?

Trong lúc Lục Nghiễm đang có hơi kỳ lạ thì Lý Hiểu Mộng cũng đã mở tệp tin trong USB, bên trong chỉ có hai tệp txt.

Một trong số đó có đề tên một số hiệu đồ phụ kiện, phía sau là kích cỡ loại súng hơi và đạn chì tương ứng, về cơ bản đều như Lục Nghiễm đang phân tích lúc ban đầu.

Trong một tệp tin khác lại có viết rất nhiều tài khoản ID trò chơi, sau tài khoản còn có tên trong game, số tài khoản này còn được phân theo nhóm, viết rõ ai phụ trách phân phát hàng, ai phụ trách cung cấp hàng.

Cả đội nhìn thấy đều sửng ngờ.

Trương Xuân Dương lẩm bẩm: “Hèn gì Trình Lập Huy bị diệt khẩu...”

Lý Hiểu Mộng nói tiếp: “Đúng đấy, nếu chỉ giúp đám con nhà giàu kia giao dịch súng đạn thôi thì cũng chưa tới nỗi bị diệt khẩu.”

Phương Húc nhanh chóng đưa trò chơi mà Tôn Cần nói ra điều tra, đăng ký một tài khoản có trong tệp, mở khung trò chuyện trong trò chơi, quả nhiên toàn là trò chuyện giao dịch ma túy.

Phương Húc thử thêm vài tài khoản nữa, phát hiện trong số đó còn có tài khoản từng liên lạc với Tôn Cần.

Cũng có nghĩa là số tài khoản phân tán hàng này đều là thật.

Lục Nghiễm xem xong, không nói gì hồi lâu, sắc mặt trông rất nặng nề, trong lòng cũng đặt ra câu hỏi.

Không ngờ Trình Lập Huy lại biết được tường tận như thế, chẳng lẽ thường ngày cậu ta là người phụ trách phân chia và ghi chép lại số tài khoản này, chia chúng cho các bên đại lý khác nhau sử dụng, sau đó lại để những đại lý này phụ trách đến quán bar, karaoke để liên lạc với đám học sinh phân phát hàng như Tôn Cần?

Đám Phương Húc nhanh chóng bàn luận, đến lúc Hứa Trăn nhìn thấy vẻ khác thường của Lục Nghiễm mới hỏi: “Đội phó Lục, tiếp đến chúng ta phải làm gì?”

Lục Nghiễm choàng tỉnh: “Ngoài những thứ vừa nói ban nãy, đưa

những tài liệu có liên quan đến ma túy cho bên chống ma túy, bàn giao chi tiết đi. Hiện giờ cái chính chúng ta phải làm là tìm ra được súng hơi và đạn chì được giấu ở đâu.”

“Vâng.”

Vài giây sau, Lục Nghiễm lại nói: “Phải rồi, Hứa Trăn, cậu đến phòng thực nghiệm một chuyến, hỏi bên phòng vật chứng điện tử xem điều tra điện thoại của Trình Lập Huy tới đâu rồi, có thể đem sang dùng trước một lúc không?”

“Vâng, tôi đi ngay.”

Đợi cả đội lần lượt rời đi, Lục Nghiễm lại ngồi trên ghế một lúc, chống đầu nhắm hờ mắt, tiếp tục suy nghĩ về điểm đáng ngờ của chiếc USB.

Họ đã có được chiếc USB này một cách quá dễ dàng, hơn nữa còn ghi lại rất tường tận, thậm chí còn có thể nói là như đang thi đề mở.

Lục Nghiễm nhớ lại dáng vẻ của cô bé đưa USB cho anh, con bé cứ cúi gằm mặt, ánh mắt không nhìn thẳng vào họ, lúc nhắc tới Trình Lập Huy cũng không quá đau buồn.

Hơn nữa con bé còn nói, Trình Lập Huy đã nói với nó, nếu cậu không về lại được thì hãy đưa USB cho cảnh sát.

Thế nhưng trước đó, cô bé đã được Phương Húc và Hứa Trăn hỏi chuyện rồi, họ cũng là cảnh sát, cô bé lại không hề nhắc tới một chữ về chiếc USB, thế mà vào lúc họ chuẩn bị rời đi lại chạy ra hành lang đưa mỗi thứ này.

Tất nhiên là cũng có thể giải thích được điều này, có lẽ cô bé sợ người khác nhìn thấy, cũng là để bảo vệ mình, vì thế mới tránh mặt thầy cô và những đứa trẻ khác.

Nhưng mà từ sáng sớm là đám trẻ này đã được thầy cô đưa đi chơi, trưa về là tới thẳng nhà ăn chứ đâu về ký túc xá, không lẽ lúc nào con bé cũng giữ khư khư USB bên mình?

Hay là từ sáng sớm biết được cảnh sát sẽ tới lấy bằng chứng, con bé mới cố ý mang theo USB?

Lục Nghiễm đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nghĩ đến mất hồn, một lúc lâu sau, Hứa Trăn đứng ngoài gõ cửa, Lục Nghiễm mới mở mắt nói: “Vào đi.”

Hứa Trăn đưa điện thoại của Trình Lập Huy cho Lục Nghiễm nói: “Bên vật chứng điện tử đã phục hồi lại, tìm được một số ảnh linh kiện súng và đạn chì, có một số đã khôi phục lại được.”

Lục Nghiễm lướt mở ảnh trong điện thoại, bấm vào nhìn thì quả thật có đầy đủ mọi loại linh kiện, hơn nữa còn là số lượng lớn.

Lục Nghiễm xem ảnh xong, bỗng nhiên lại hỏi: “Phải rồi, cô bé hôm nay đưa USB cho tôi ấy, lúc các cậu lấy thông tin, con bé có vẻ gì đặc biệt không?”

Hứa Trăn nhớ lại: “Không có, như những đứa khác thôi. Nhưng mà có chuyện rất kỳ lạ, chúng tôi có hỏi mấy giáo viên ở Lập Tâm trước, họ có nhắc tới vài đứa thường ngày khá thân với Trình Lập Huy nhưng không hề có con bé này.”

Lục Nghiễm bỗng chốc im lặng.

Nói cách khác là không có ai nhìn thấy cô bé này gần gũi với Trình Lập Huy, cũng không có ai có thể chứng minh Trình Lập Huy đã đích thân đưa USB cho nó.

Hứa Trăn hỏi: “Đội phó Lục, anh nghi ngờ cô bé đó sao?”

Lục Nghiễm khựng lại rồi nói: “Trình Lập Huy giao cho con bé một

món đồ quan trọng như thế, chứng tỏ chúng có mối quan hệ tin tưởng rất bền chắc. Thế nhưng không biết vì sao tôi cứ thấy cái cách con bé đưa USB cho tôi cứ như một người làm công cụ đang hoàn thành nhiệm vụ vậy.”

Hứa Trăn vừa nghe vừa gật đầu, lại nghĩ rồi nói: “Thế nhưng trông hai cái tệp này vẫn rất đáng tin. Ngoài Trình Lập Huy thì còn ai có thể làm ra được hai tệp tin này rồi đưa cho trẻ trong cô nhi viện chứ?”

“Đúng vậy, dùng phương pháp loại trừ thì đúng là chỉ có Trình Lập Huy làm được.” Lục Nghiễm lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, Hàn Cố cũng đã tới cô nhi viện Lập Tâm, lúc này đang ngồi trong phòng khách.

Phòng khách là căn phòng có ánh sáng tốt nhất ở Lập Tâm, ánh sáng có thể rọi vào một chút, cửa sổ khẽ mở ra một khe hở, còn có thể ngửi được mùi đất mới.

Hàn Cố ngồi trên cái ghế dưới ánh nắng mặt trời, trong tay cầm một tách trà nóng.

Chưa bao lâu sau, bên ngoài có tiếng lạch cạch, cửa được mở ra.

Người bước vào chính là Cố Dao.

Hàn Cố thoáng kinh ngạc rồi cũng cười: “Chị Cố, sao lại là chị, tôi cứ tưởng...”

Cố Dao rất hơi hốt, cô đóng cửa lại, đi tới bên bàn, nói rất thẳng thừng: “Hân sẽ không tới đâu.”

Hàn Cố nhướn mày, chỉ lặng thinh vài giây rồi nhận ra được đã xảy ra chuyện gì, bèn ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau, Cố Dao lên tiếng trước: “Luật sư Hàn, Lập Tâm

là cô nhi viện, bọn trẻ đều rất ngây thơ, rất dễ bị người khác lợi dụng, không giống như chỗ trước kia cậu làm đâu.”

Cố Dao nói rất thẳng thừng, lại còn sắc bén.

Hàn Cố cup mắt cười, cũng không giả điên nữa mà chỉ nói: “Thì ra chị Cố đã biết chuyện USB từ lâu rồi.”

“Tôi đã xem qua nội dung rồi. Tuy tôi không biết tại sao cậu lại giả vờ lấy danh nghĩa của Lập Huy để giao chứng cứ vào tay cảnh sát, thế nhưng chỉ cần có thể giúp được cảnh sát nhanh chóng bắt được kẻ chủ mưu phía sau, tôi cũng có thể làm như không biết gì. Chỉ là có một chuyện, một khi tôi biết được cậu ngụy tạo chứng cứ, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Hàn Cố không tiếp, chỉ ngược mắt nhìn Cố Dao, khẽ sửng sờ trong lòng.

Ban đầu hẳn cũng nghĩ như những người khác vậy, nghĩ là Cố Dao đã buông bỏ mọi chuyện, thay đổi hoàn toàn, thế nhưng vào ngay lúc này, dường như hẳn lại nhìn thấy người phụ nữ ra tay tàn độc nhiều năm trước.

Ánh mắt Cố Dao rất lạnh lùng, cô chậm rãi nói: “Tôi đã hỏi Hân, con bé nói chỉ cần nó đưa USB cho cảnh sát, cậu đồng ý chỉ cần nó thi đậu vào Học viện Pháp luật, cậu sẽ sắp xếp cho nó thực tập ở văn phòng luật tốt nhất thành phố Giang. Tuy chỉ là một cuộc giao dịch nhưng cậu đã đồng ý với nó rồi thì tôi hy vọng cậu thật sự làm được.”

Hàn Cố nói: “Tất nhiên rồi, điều kiện là do tôi đưa ra, tôi nhất định sẽ giữ lời.”

“Thế thì quyết định vậy đi, tôi tiễn cậu.”

Chưa bao lâu sau, Cố Dao và Hàn Cố đã lần lượt đi đến cổng, thay vì nói là tiễn khách thì chỉ bằng nói là nhìn chăm chăm tới khi hẳn rời đi,

như là đề phòng trộm cướp vậy.

Hàn Cố thấy hơi buồn cười, đến lúc bước ra khỏi cửa, không nhịn được bèn nói: “Chị Cố đúng là danh bất hư truyền, tuy là trước kia tôi với chị không có cơ hội tiếp xúc với nhau, thế nhưng tôi vẫn luôn theo dõi chuyện của chị, nhất là khoảng đặc sắc sáu năm trước.”

Cố Dao không trả lời mà chỉ hỏi: “Luật sư Hàn năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cậu ta nhỏ hơn em mấy tuổi, chắc cũng cỡ ba mươi ấy.” Giọng nói trả lời Cố Dao lại đến từ một người khác.

Cố Dao và Hàn Cố cùng nhìn sang, nhìn thấy một người đi tới từ trong lối nhỏ, hẳn chính là Từ Thước.

Cố Dao mỉm cười nhìn hắn, không nói gì.

Hàn Cố lại kinh ngạc: “Luật sư Từ, trùng hợp thật.”

“Trùng hợp cái gì.” Từ Thước tới gần, hai tay đút vào túi nói: “Tôi với cậu đều bận chết đi được, bận vậy mà còn dành thời gian tới đây thì chắc là không phải rảnh rỗi kiếm chuyện chơi rồi. Nhưng mà cậu Hàn này, khu này là tôi bảo kê.”

Hàn Cố sửng lại, không ngờ Từ Thước còn thẳng thừng hơn cả Cố Dao.

Cố Dao ho khẽ, liếc nhìn Từ Thước rồi nhìn Hàn Cố bảo: “Thì ra luật sư Hàn ba mươi tuổi, vậy sáu năm trước cậu cũng chỉ hai mươi bốn thôi nhỉ, không quyền không thế không chống lưng, cũng chỉ là một luật sư nhỏ nhoi ở văn phòng luật Lập Khôn, hèn gì mà tôi với cậu chưa tiếp xúc với nhau bao giờ. Tất nhiên là vật đổi sao dời, bây giờ cậu có tiếng tăm quá rồi, chống lưng cũng vững chắc, nhưng mà Lập Tâm chúng tôi tuyệt đối không có ý định trèo cao, vì thế mong cậu sau này đừng có nhúng tay sâu đến thế, cũng không cần cậu tổn

công tìm được cho bọn trẻ.”

... Vui lòng chỉ đọc truyện ở forum.kites.vn và shiningjustforme.wordpress.com...

Mặt khác, Lục Nghiễm lúc này đang so sánh thông tin trong tệp USB, tìm được người mua trước kia trong điện thoại Trình Lập Huy, dựa vào giọng điệu và cách thức nói chuyện của hai người, gửi nhanh một câu: “Muốn đổi cỡ quần áo vừa mua.”

Khung trò chuyện nhanh chóng hiện ra dòng chữ “đối phương đang nhập”

Chưa được một lúc, bên kia hỏi: “Đổi thành cỡ bao nhiêu?”

Lục Nghiễm: “XXL.”

Bên kia: “Được, còn có yêu cầu gì không?”

Lục Nghiễm lại không trả lời.

Theo cách nói chuyện trước kia của Trình Lập Huy thì lúc này nên nói là “những thứ khác như cũ.”

Thế nhưng thời gian và địa điểm như trước ở đây lại là thời gian và địa điểm giao hàng, nhưng bây giờ vẫn chưa biết số hàng này được giao ở đâu.

Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, bên kia lại hỏi: “Những thứ khác như cũ?”

Lục Nghiễm nheo mắt, đánh vài chữ: “Có biến, liên lạc sau.”

Phía bên kia: “Được.”

Vào lúc này, Phương Húc gõ cửa bước vào, đưa cho Lục Nghiễm

một sổ ghi chép mới.

Lục Nghiễm lật ra xem, nghe Phương Húc thuật lại, theo như quản lý rừng nhớ lại thì đám con nhà giàu này đa số những lần vào rừng săn bắn đều dắt theo lính, có người phụ trách vào rừng mở đường, có người thì dò la bên ngoài.

Quản lý rừng thường đều không đi mà đợi ở bên ngoài, nói vài câu với người dò la, nhưng trời quá tối, họ đều đeo khẩu trang, y cũng không nhìn rõ người kia trông thế nào.

Ngoài người dò la tin tức thì thực ra đám con nhà giàu kia cũng sẽ đeo khẩu trang, chỉ có Hoắc Ung không đeo, còn chê cười người khác vì chuyện đó, bảo chúng nhát gan.

Có một lần vừa vào khuya, quản lý rừng nghe thấy người dò la quan sát dùng bộ đàm để liên lạc với đám bên trong, dường như là đang chơi được một nửa thì không đủ đạn, hỏi đã có thêm hàng bổ sung chưa.

Mấy phút sau thì nhìn thấy một chiếc xe chạy đến bên kia đường, vài người từ trên xe bước xuống, vác theo mấy bao lớn, chỉ nói mấy câu với tên quan sát rồi vác bao vào rừng.

Còn có một lần, mấy đứa con nhà giàu chơi chán chê đi về, quản lý rừng nghe được chúng tông bốc nhau, khoe khoang thu hoạch hôm nay, còn nghe một trong số đó hỏi các sinh viên nữ đều đã tới biệt thự hết chưa?

Lúc này, Phương Húc nói: “Tay quản lý này cũng ranh ma lắm, lần trước anh ta sợ càng nói càng sai, lần này biết được chúng ta đã nắm được nhiều chứng cứ hơn, hơn nữa chỉ có nước hợp tác điều tra thì anh ta mới được xử lý khoan hồng, vậy nên lại sợ nói ít quá.”

“Làm tốt lắm.” Lục Nghiễm cười.

Cách mấy giây sau, ánh mắt anh lại lia tới vài ghi chép trong sổ đó, ở ngay đoạn người quản lý nhắc đến “bổ sung hàng”.

Người quản lý đã không còn nhớ rõ thời gian bổ sung hàng, chỉ nhớ đại khái khoảng đầu tháng trước.

Lục Nghiễm cầm điện thoại của Trình Lập Huy, lật sang ghi chép trò chuyện đầu tháng trước, chỉ có hôm ngày 5 là có trò chuyện.

“Bạn tôi muốn thêm một đôi giày giống đợt trước nữa, lấy thêm mấy đôi.”

Trong USB của Trình Lập Huy cũng có ghi, “một đôi” tương đương với một ngàn viên.

Người kia hỏi: “Khi nào cần?”

Trình Lập Huy: “Khuya, bạn tôi phải đi kịp chuyến bay, muốn lấy trước khi ra sân bay, làm ơn giao tới đúng giờ, địa điểm như cũ.”

Người bên kia: “Được.”

Xem đến đây, Lục Nghiễm nhanh chóng cau mày, mở bản đồ cả thành phố Giang trong máy tính, chỉ cho Phương Húc xem.

“Nếu đặt giả thiết thời gian người quản lý nói là chính xác, “vừa tới khuya” thì có thể xác định vào khoảng mười hai giờ đến mười hai giờ rưỡi đêm. Thời gian chưa tới nửa tiếng, lái một chiếc xe van, trên xe có vài người và vài ngàn viên đạn chì, rất khó mà đi nhanh được. Thế nhưng chiếc xe này lại tới trong nửa tiếng đồng hồ, kéo đạn chì tới khu bảo tồn, chứng tỏ địa điểm nhận hàng rất gần đây.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa khoanh vùng hai khu biệt thự xung quanh khu bảo tồn: “Nơi nhận hàng chắc là ở hai khoảng này, cố gắng trích xuất tất cả camera ở các lối ra vào gần hai khu biệt thự, xem ngày 5 tháng trước đầu tiên, xem xem khoảng khuya có chiếc xe nào đáng

nghi không.”

Phương Húc: “Vâng, đội phó Lục.”

Một tiếng sau, Phương Húc mang các video trích xuất được ở đội giao thông về lại.

Lục Nghiễm kiểm tra, quả nhiên phát hiện vào khuya ngày 5, có một chiếc xe hàng nhỏ chạy vào cổng sau khu biệt thự Phương Thảo Viên, chưa tới mười lăm phút, lại có một chiếc xe van trắng cùng rời khỏi cổng sau cùng chiếc xe hàng này.

Hai chiếc xe lần lượt đến một trụ đèn giao thông, sau đó một chiếc rẽ phải, một chiếc thì rẽ trái, sau đó, chiếc xe van đã đi thẳng tới khu bảo tồn thiên nhiên.

Cũng có nghĩa là địa điểm giao hàng nằm ở khu biệt thự Phương Thảo Viên.

Phương Húc nói: “Đã điều tra biển số xe rồi, là biển số giả. Đội giao thông cũng đang theo dõi giám sát tuyến đường của chiếc xe hàng, lát nữa là sẽ có kết quả.”

Nơi xe hàng xuất phát, phần trăm cao chính là kho hàng.

Lục Nghiễm gật gù, nhanh chóng lướt điện thoại của Trình Lập Huy, trả lời người bán: “Xác định xong rồi, ngoài bộ quần áo cỡ XXL, lấy thêm mấy đôi giày, bạn tôi cần gấp, bắt buộc phải được tới vào khuya nay, địa điểm như cũ.”

Chưa bao lâu sau, người bán trả lời: “Không vấn đề gì.”

Chưa tới năm phút, Lục Nghiễm lại tập trung các thành viên trong đội lần nữa, nhanh chóng phân chia nhiệm vụ.

Lục Nghiễm: “Hôm nay mọi người tan làm sớm, về nhà ngủ mấy

tiếng, tám giờ tối nay về đội tập trung.”

Mọi người đều kinh ngạc.

Lục Nghiễm cầm điện thoại của Trình Lập Huy đưa cho cả đội xem: “Tôi đã liên lạc với người bán, cùng thời điểm là buổi khuya, bổ sung hàng lần nữa. Đợi xe chở hàng tới khu biệt thự, lập tức bắt về quy án. Vì thế đêm nay, mọi người chia ra hai đường, một đường ở ngoài khu biệt thự, một được đến điểm xuất hàng, đợi lúc nghe mệnh lệnh của tôi, thống nhất hành động.”

“Vâng, đội phó Lục!”

Nghe thấy sắp thu lưới, tất cả mọi người đều chấn động.

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề nói: “Trước khi hành động, tôi cần nhắc nhở mọi người, xe hàng này dùng biển số giả, chúng tôi bọn tội phạm này rất gian manh. Lần giao dịch này rất có thể là đưa một chiếc xe khác tới, hoặc là đổi biển số xe. Vì thế chúng ta không thể dùng kiểu dáng và biển số xe để xác nhận tội phạm. Tất nhiên là cũng có thể sẽ có trường hợp nhận nhầm xe, sẽ xảy ra tình huống bứt dây động rừng, vì thế nhất định không được hành động khinh suất.”

“Vâng!”

Vừa nói đến đây, điện thoại chi đội đã reng lên.

Phương Húc bắt máy đáp lại vài câu rồi nói: “Đội phó Lục, đã truy vết được điểm xuất hàng của xe hàng rồi.”

Chương 79

Ngày hôm sau, vụ án liên quan đến băng nhóm súng đạn do Chi đội Hình sự và phân cục khu phía Bắc hợp tác triệt phá đã làm chấn động cả Cục thành phố và phân cục.

Cũng như những người khác trong phòng thực nghiệm, đến tận sáng hôm sau, Tiết Bồng mới biết được tin tức, bởi từ khâu sắp xếp điều động lực lượng cho đến cả quá trình hành động không những đều rất nhanh chóng, chuẩn xác, quyết liệt, mà tin tức còn được giữ kín như bưng, trước khi hành động cũng không có chút dấu hiệu gì.

Nghe nói vì chuyện này mà Lục Nghiễm lại lập được công, mới sáng sớm, đội trưởng Phan đã nhận được điện thoại từ tòa thị chính, biểu dương thể hiện của chi đội.

Lần này, cả chi đội lại càng hăng hái hơn, cả buổi sáng đều bận thăm vấn băng nhóm tội phạm vừa bắt về tối qua, biết được thì ra băng nhóm này ẩn náu ở thành phố Giang đã lâu, vì đường giao dịch khá kín đáo, người mua đa phần đều là con nhà giàu, ngoài ở chính thành phố Giang thì giao dịch ở các nơi khác chủ yếu là qua chuyển phát nhanh và các trang mạng.

Tất nhiên là sào huyệt ở thành phố Giang chỉ là một kho hàng, ngoài kho hàng này, còn có hai điểm gia công tại thành phố Lịch và thành phố Xuân.

Không lâu sau khi tên phụ trách nhà kho bị bắt, thành phố Xuân và thành phố Lịch cũng lần lượt thông báo đến thành phố Giang, lập tức hành động, sáng sớm hôm nay đã thành công bắt được tội phạm gia công.

Thật ra bằng nhóm súng đạn này đã hết hết sức cẩn thận trong lúc gây án, biết tách rời từng linh kiện súng, chỉ kinh doanh từng bộ phận ra bên ngoài, các gói ghém thế này dù có bị kiểm tra thì cũng không gây chú ý, hơn nữa lúc trao đổi với người mua trên Wechat, chúng cũng đều dùng các tên quần áo để thay thế, ít nhất thì một năm vừa qua rất yên ắng.

Đám tội phạm này không thể nào ngờ được, cuối cùng thứ khiến chúng bị lật tẩy lại là người mua lớn nhất của chúng, sự kiện sản bản ở khu bảo tồn thiên nhiên.

Buổi sáng, chi đội mang lệnh khám xét đến khu biệt thự Phương Thảo Viên để tiến hành khám xét thu thập chứng cứ, quả thật đã tìm được ba mươi chín khẩu súng hơi, hơn tám ngàn viên đạn chì trong khu biệt thự.

Chủ của biệt thự này, cũng với cả những người phụ trách và quản lý khu biệt thự cũng lần lượt bị đưa về Cục Cảnh sát để tiếp nhận thẩm vấn.

Chớp mắt đã hết một ngày, đến tận chập tối mọi người trong chi đội cuối cùng mới thở phào, mọi người tuy đều mệt nhưng tinh thần rất phấn chấn, cùng tụ tập lại với nhau, không nhịn được mà bắt đầu nói về chuyện kinh thiên động địa vừa xảy ra.

Tuy lần hành động này được bố trí hết sức chuẩn xác, trước khi phá án cũng đã có linh cảm là chắc chắn nắm được mười mươi, thế nhưng sau khi thật sự tóm gọn cả ổ, cảm giác thỏa mãn và vẻ vang kia thật khó lòng diễn tả được.

Thế nhưng lúc cả tổ trinh sát đang vui vẻ muốn gọi thêm vài món để ăn mừng, Lục Nghiễm lại không tỏ thái độ gì, bước ra khỏi văn phòng chi đội.

Lục Nghiễm rời khỏi toà nhà, chưa đi bao xa đã ngồi xõm xuống gốc

cây bên sân bóng.

Ánh tà dương lặn xuống đằng Tây, trời đã dần sập tối, gió thổi hiu hiu, Lục Nghiễm hơi nheo mắt, khẽ ngẩng đầu, nhìn phiến lá đang đưa trên cây, cho đến khi có người gọi anh.

“Lục Nghiễm?”

Lục Nghiễm chứng lại, ngược mắt, nhìn thấy Tiết Bồng đang đứng cách đó vài bước.

Tiết Bồng đi tới trước, đưa tệp hồ sơ trong tay cho anh: “Tôi đang định đưa báo cáo cho anh thì thấy anh ngồi thờ thẩn ở đây.”

Lục Nghiễm đón lấy, lật xem lướt qua, báo cáo đã chứng thực được số đạn chì họ thu được trong kho của băng nhóm súng đạn có các tiêu chuẩn về trọng lượng, giá thành, và hàm lượng chì là cùng một loại với số đạn chì phát hiện ở khu bảo tồn thiên nhiên.

Lục Nghiễm đóng tệp tài liệu lại, cười thoáng qua: “Vất vả rồi.”

Tiết Bồng nghiêng người nhìn anh vài giây rồi ngồi xuống cạnh anh: “Đúng ra thì các anh vừa mới lập công lớn, nên vui mới phải chứ, sao nhìn anh hình như cứ không hào hứng lắm?”

Ánh mắt Lục Nghiễm có chút hơi khác: “Đúng là đã lập công rồi, án cũng phá được rồi, nhưng mà tổng thể cả quá trình vẫn còn thiếu sót.”

“Ý là thế nào?”

“Vẫn chưa tìm được hung thủ bắt Trình Lập Huy, không chỉ Lý Thành Kiệt mà còn cả kẻ đứng đằng sau nữa.”

Tiết Bồng gật đầu: “Đúng là vậy.”

“Còn nữa, hôm nay bọn anh đã đưa chủ biệt thự có giấu súng đạn về, nhưng mà người này không phải là Hoắc Ung.”

Không phải Hoắc Ung?

Tiết Bồng sững sờ: “Là tên con nhà giàu nào khác sao?”

“Ừm, cậu ta tên Vu Phi, bọn anh có điều tra rồi, thân thể không mạnh lắm, biệt thự là bố mẹ để cậu ta đứng tên lúc cả hai ly hôn. Chi tiêu hằng ngày đều là bố cho, mẹ cậu ta tái hôn rồi. Trước năm nay, công việc làm ăn của bố cậu ta luôn lỗ vốn, cho đến khi hợp tác với tập đoàn Hứa Thị mới bắt đầu có cải thiện. Bây giờ bố của Vu Phi đang đi công tác ở tỉnh khác, đã nhận được thông báo của bọn anh rồi, chắc mai là về lại.”

Nghe đến đây, cuối cùng Tiết Bồng cũng hiểu sao Lục Nghiễm lại bình tĩnh đến vậy.

Tiết Bồng: “Dù biệt thự không phải của Hoắc Ung, nhưng mà Hoắc Ung cũng có tham gia hoạt động săn bắn chim mà.”

Lục Nghiễm: “Theo tiêu chuẩn lập án thì Hoắc Ung không hề dính vào một bước nào trong cả quá trình tạo ra số súng đạn này, từ chế tạo phi pháp, buôn bán, vận chuyển cho đến cả tàng trữ. Lúc lấy lời khai, Vu Phi cũng nói, Hoắc Ung chỉ bị cậu ta xúi giục tham gia một, hai lần. Sau hoạt động săn bắn chim, Hoắc Ung còn tới biệt thự của cậu ta, vì thế mới để lại dấu vết ở đó. Vu Phi còn nói, sau khi Hoắc Ung tham gia, cảm thấy chuyện này rất nguy hiểm, còn khuyên cậu ta đừng tiếp tục nữa, sau đó thì rút lui luôn. Nếu chúng ta không cách nào chứng thực được lời khai của Vu Phi là giả thì cuối cùng cũng chỉ có thể khởi tố Vu Phi, chỉ phê bình giáo dục được với Hoắc Ung.”

Tiết Bồng bỗng chốc lặng thinh, chuyện này quả thật đã tiến triển khiến người ta không ngờ tới được, thế nhưng cũng vì sự thay đổi thế này mà cô đột nhiên hiểu ra vì sao Hoắc Ung điên loạn, coi trời bằng vung như thế mà vẫn có thể tung tăng tự do đến tận bây giờ.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Tôi còn nhớ hồi còn học cấp Ba, Hoắc Ung từng mặt đồng phục của trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, sàm sỡ vài bạn nữ trong trường, thế nhưng cuối cùng cũng không bị khiển trách, mọi chuyện cũng cứ thế không một tiếng động mà bị vuốt cho êm. Lúc đó tôi nghĩ, chắc có lẽ đó là sức mạnh của kim tiền, thế nhưng bây giờ xem ra, có lẽ là vì cậu ta vốn dĩ đã rất gian trá.”

Hoặc cũng có thể là Hoắc Ung đã phạm tội quá nhiều lần, kinh nghiệm xử lý mấy chuyện như thế cũng phong phú, cứ như cách Vu Phi nói Hoắc Ung từng khuyên cậu ta đừng tiếp tục làm thế vậy, Tiết Bồng hoàn toàn không tin.

Có lẽ đã từ lâu trước khi sự vụ bại lộ, Hoắc Ung đã vạch sẵn đường lui cho mình, tất cả mọi người đều là do Vu Phi bày ra, dù có tìm thấy hàng thì cũng không liên quan tới Hoắc Ung.

Bây giờ biệt thự của Vu Phi đã bị tra ra, với số lượng súng hơi và đạn chì đó thì tuyệt đối không thể xử nhẹ tội, Vu Phi cũng tuyệt đối xong xuôi bỏ liên quan được, dứt khoát nhận hết tất cả trách nhiệm, gánh luôn thay Hoắc Ung, như thế thì tập đoàn Hoắc Thị mới chiếu cố công việc kinh doanh của bố Vu Phi hơn, dù sao thì có tiền mua tiên cũng được mà.

Tiết Bồng thở dài: “Hèn gì trông anh thất tha thất thểu.”

“Cũng không tới nỗi.” Lục Nghiễm cười: “Ít nhất thì cũng triệt phá được bằng nhóm súng đạn, đánh úp được tội phạm tận gốc, hơn nữa còn là ba thành phố Giang, Lịch, Xuân hợp tác với nhau nữa. Còn Hoắc Ung thì anh không tin là cậu ta trốn được một lần này, lại còn trốn được cả đời. Trừ phi cậu ta thay tâm đổi tính, làm người tốt, nếu không nhất định sẽ có cơ hội bắt được cậu ta.”

“Người tốt hả? Anh đánh giá cao cậu ta quá rồi.” Tiết Bồng cũng không khỏi cười khẩy.

Nói đến đây, hai người đều im lặng, cùng nhìn về hướng trời đang tối dần.

Một lúc sau, Lục Nghiễm đứng dậy trước: “À phải rồi, tối nay anh phải tăng ca, em...”

Lục Nghiễm còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã hiểu ý: “Tôi biết, lát nữa tôi sẽ tới nhà anh cho Barno ăn rồi đưa nó đi dạo.”

Trong lúc nói, Tiết Bồng cũng đang chuẩn bị đứng dậy.

Lục Nghiễm vô thức đưa tay cho cô, Tiết Bồng cũng không phòng bị, đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Lục Nghiễm chỉ kéo nhẹ, Tiết Bồng đã đứng lên được.

Đến lúc đứng vững, Tiết Bồng lại cúi đầu nhìn tay họ đang nắm lại với nhau, ngẩn ngơ.

Lục Nghiễm cũng hơi ngơ ngẩn, ho khẽ rồi rút tay về, nhét vào túi nói: “VẬY anh về trước đây, giao Barno cho em đấy.”

Tiết Bồng: “Ừm.”

Sau khi tan làm, Tiết Bồng lập tức lái xe đến ký túc xá của Lục Nghiễm, Barno mở cửa cho cô, vui vẻ chạy vòng quanh cô, còn đứng thẳng dậy, đặt móng lên người cô.

Tiết Bồng lập tức bật cười thành tiếng, ngồi chơi với Barno một lúc.

Đợi Barno ăn xong hạt, Tiết Bồng cũng ăn xong thức ăn đặt tới, nhân lúc vứt rác, Tiết Bồng dắt Barno ra ngoài đi dạo.

Đến lúc về lại ký túc xá của Lục Nghiễm, đã là tám giờ tối.

Tiết Bồng tựa vào nhau xem “Tom and Jerry”, chưa được một lúc sau thì điện thoại reng, mẹ Trương Vân Hoa gọi tới.

Tiết Bồng: “Mẹ.”

Trương Vân Hoa cười nói: “Về nhà chưa con, ăn uống gì chưa?”

“Con ăn rồi, mẹ ăn chưa?”

“Mẹ cũng ăn rồi, sẵn dịp hôm nay đi nói chuyện với chú Thường, ăn tối chung ở ngoài luôn rồi.”

“Chú Thường dạo này sao rồi mẹ?”

“Ông ấy cũng khoẻ, hôm nay còn nhắc con đấy.” Trương Vân Hoa nói: “Phải rồi, có chuyện này, mẹ muốn nhờ con hỏi thăm thử giúp chú, coi có quen luật sư nào đáng tin cậy không?”

Luật sư?

Tiết Bồng khựng lại rồi hỏi: “Chú Thường gặp rắc rối gì hả mẹ?”

“Không phải ông ấy, ông ấy có người bạn đang gặp rắc rối, muốn tìm luật sư cố vấn để xin ý kiến. Nhưng mà người bạn đó là bạn tù trước kia của ông ấy, không có tiền bạc bao nhiêu, vì thế nên muốn xem thử con có ấn tượng với luật sư nào ổn chút không...”

Tiết Bồng không hỏi Trương Vân Hoa là sao lại không liên hệ với Hàn Cố, trông mối quan hệ giữa Trương Vân Hoa và Hàn Cố cũng ổn thế, nhưng bà cũng biết tiếng tăm bên ngoài của Hàn Cố, biết hẳn chuyên biện hộ cho những tay nhà giàu, lấy phí rất cao, nếu bà chủ động lên tiếng nhờ Hàn Cố giúp, chưa chắc Hàn Cố đã chịu nhận tiền, thế nhưng bà không muốn dùng mối quan hệ giữa Hàn Cố và Tiết Dịch để đổi lại ơn nghĩa.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ một lúc, trong đầu xuất hiện một cái tên.

“Con có nghĩ tới một người, anh ta nhận khá nhiều vụ án hình sự, tiếng tăm cũng rất khá, thu phí nghe nói cũng rất hợp lý. Nhưng mà con cũng không có cách thức liên lạc với anh ta... à đúng rồi, anh ta tên Từ Thước, bạn trai của chị Cố, mẹ còn nhớ không?”

Trương Vân Hoa ngạc nhiên: “Chị Cố, chị Cố nào thế?”

Tiết Bồng: “Chị chuyên gia tâm lý Cố Dao tư vấn tâm lý cho con hồi cấp Ba ấy.”

Lúc này Trương Vân Hoa mới ngộ ra: “À, Cố Dao, mẹ nhớ ra rồi, bây giờ cô ấy vẫn khoẻ chứ? Con liên lạc lại với cô ấy từ bao giờ đấy?”

“Cũng gần đây thôi mẹ, nói ra cũng tình cờ, mai mốt con kể mẹ nghe. Thế này đi, mẹ nói chú Thường đưa hồ sơ cho con trước, con đưa chị Cố xem rồi hỏi chị ấy thử xem luật sư Từ thấy sao, thế được không ạ?”

“Ừm, thế cũng được, vậy lát nữa mẹ gọi điện cho chú Thường, hỏi hồ sơ xem thử.”

“Vâng.”

Tiết Bồng cúp máy, lại quay đầu sang, nhìn phải cặp mắt tròn xoe của Barno.

Tiết Bồng xoa đầu nó cười: “Nhìn cái gì đấy? Chị đẹp lắm đúng không?”

Barno sủa một tiếng như để trả lời.

Tiết Bồng cười híp mắt, ôm lấy Barno xem thời gian trên điện thoại, rõ ràng là đã tám giờ rồi mà cô vẫn chưa muốn đi chút nào, miệng còn lẩm bẩm: “Hay là hôm nay em về nhà với chị đi, mai chị lại chờ em về, dù gì Lục Nghiễm cũng đang bận, không chăm sóc được cho

em. Sang nhà chị cũng coi Tom and Jerry được đấy.”

Barno lại sửa thêm tiếng nữa.

“Được, quyết định vậy nhé!”

Tiết Bồng vừa nói xong, đứng dậy khỏi sofa, Barno nhảy theo xuống đất, người và chó đang chuẩn bị đi, ai ngờ lúc này, cửa đột nhiên mở ra.

Lục Nghiễm đã về.

Hai người một chó đụng mặt nhau đều khựng hẳn lại.

Tiết Bồng: “Anh về nhanh thế?”

Lục Nghiễm: “Em còn chưa về à?”

Hai người lên tiếng cùng lúc rồi lại cùng im lặng.

Cho đến khi Tiết Bồng nói: “Cái gì mà “em còn chưa về à”?, anh chỉ lợi dụng tôi dắt Barno đi dạo, xong chuyện rồi đuổi tôi đi à?”

Lục Nghiễm ngó người: “Ờ, anh có ý này đâu, ý anh là còn không về thì muộn lắm đấy.”

Tiết Bồng: “Chứ anh thì sao, bảo tắm ca mà, hơn tám giờ đã xong rồi à?”

Lục Nghiễm sờ sờ mũi: “Anh về thay bộ đồ tắm tấp cái thôi, lát nữa còn phải về Cục thành phố, chắc phải thâu đêm.”

“Ồ, cũng vất vả ghê, vậy anh ăn tối chưa vậy?” Tiết Bồng hỏi.

“Chưa, chắc tắm xong pha mì ăn.” Lục Nghiễm vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, đến cửa thì nói vọng ra: “Em cứ coi ti vi tiếp đi, đừng để ý

tới anh.”

Lục Nghiễm nói rất thành thật, hết sức đơn giản, hơn nữa giọng cũng rất hời hợt, không nghe thấy thái độ gì.

Thế nhưng cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Tiết Bồng lập tức nhú mày, cô cúi đầu nhìn Barno hỏi nhỏ: “Sao cái câu “đừng để ý tới anh” của anh ta nghe như đang nói dối vậy? Chị nhạy cảm quá hả?”

Barno sửa mấy tiếng.

Tiết Bồng lại nói: “Coi bộ không phải chị nhạy cảm, là anh ta cố ý nói cho chị nghe. Ừm... nếu như chị nói muốn đưa em sang bên chị ở mấy ngày, có phải còn cần phải hỏi lộ anh ta không?”

Barno lại sửa một tiếng.

Tiết Bồng thở dài, bước vào bếp, lấy mì gói trong tủ bếp ra, lại mở tủ lạnh tìm ít rau và trứng gà, bắt nhanh một nồi nước sôi.

Barno cũng đi tới bên quầy, ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhanh chóng cắt xong rau, đến lúc nước sôi bèn bỏ mì vào, trần thêm cái trứng, cuối cùng bỏ rau vào, đây nấp lại một lúc.

Chưa tới mười lăm phút, Lục Nghiễm đã tắm xong bước ra, anh đã thay quần áo thường ngày, tóc còn rất ướt, vắt một cái khăn ngang cổ.

Lục Nghiễm ra khỏi phòng ngủ ngửi thấy mùi thơm, thoáng chốc ngạc nhiên, nhìn thử vào trong bếp, lại thấy Barno và Tiết Bồng đang ngồi trên sofa, nghe thấy Tiết Bồng nói: “Chắc mì ăn được rồi đó, anh tự múc ra ăn đi.”

“Em nấu cho anh đó hả?”

Lục Nghiễm vừa hỏi vừa đi vào bếp, mở nắp ra nhìn rồi cười: “Thơm thế.”

Tiết Bồng không nói gì, đến lúc Lục Nghiễm múc xong mì ra, ngồi trên quày bắt đầu ăn, Tiết Bồng mới bình thản đi tới, tự rót một cốc nước nóng, sau đó ngồi ở đối diện nhìn anh.

Lục Nghiễm đang ăn được một nửa, nhận được sự quan tâm thế này thì hơi khó thích nghi, bèn hỏi: “Nhìn gì thế? Em cũng muốn ăn à?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Ngon không?”

“Ngon.”

“Tôi nấu mì cho anh, tiết kiệm thời gian giúp anh, anh nên cảm ơn tôi đúng chứ?”

“Ừm, cảm ơn em nha.”

“Nói suông vậy thôi đâu đủ chân thành, hành động thực tế chút?”

“Ví dụ như thế nào?”

“Ví dụ như là tôi đưa Barno về nhà, anh lo chuyên tâm vào việc của anh, mấy ngày này cứ giao nó cho tôi.”

“...”

Hai người nói qua nói lại, đến lúc này lại tự dưng im bật.

Mì gói rất nóng, khói bốc lên trên, lơ lửng giữa mấy sợi tóc trước trán của Lục Nghiễm, anh vừa tắm nước nóng xong, bây giờ lại ăn mì nóng, hơi ra chút mồ hôi, không chỉ khăn lông hơi ướt, mà đến đôi mắt thấp thoáng sau mấy sợi tóc cũng hơn ươn ướt, môi cũng đỏ ửng.

Tiết Bồng thấy anh đột nhiên im lặng, cứ ngược mắt nhìn mình chăm chăm, cũng không biết anh đang nhìn gì, càng không biết chuyện này có gì đáng nghĩ lâu đến thế không, vô thức cũng nín thở đợi câu trả lời, ai ngờ đợi như thế lại va phải vào mắt anh.

Cho đến khi Tiết Bồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà hỏi: “Anh có đến mức phải nghĩ lâu tới vậy không?”

Lục Nghiễm ngẩn người, hơi chút mù tịt: “À, anh còn tưởng chuyện gì lớn lao lắm, anh không có ý kiến. Đợi mấy ngày nữa anh xong chuyện rồi lại đi đón nó.”

Tiết Bồng cười: “Được.”

Lục Nghiễm nhìn cô, cúi đầu húp một ngụm nước lèo rồi lại hỏi: “Em cất công nấu mì cho anh là để hối lộ anh đó hả?”

“Cái gì mà hối lộ, khó nghe vậy, cái này là bạn bè quan tâm nhau thôi mà, tôi nấu mì giúp anh, trông Barno giúp anh, đáng mặt bạn bè lắm phải không?”

“...” Lục Nghiễm không trả lời, chỉ cụp mắt cười, nhanh chóng ăn hết nửa tô còn lại.

Đến lúc Lục Nghiễm rửa bát, Tiết Bồng lại nhận được tin nhắn của Trương Vân Hoa, bảo là mình đã hỏi Thường Trí Bác, đã gửi hồ sơ vào email của Tiết Bồng rồi.

Tiết Bồng vâng vâng dạ dạ, mở email ra xem sơ, nhìn thấy một vụ án làm bị thương người khác.

Sau đó, cô tìm đến tin nhắn với Cố Dao, thuật lại cho Cố Dao nghe đại khái tình hình Trương Vân Hoa đã nói, nhờ Cố Dao nói giúp với Từ Thước xem có hứng thú với vụ này không.

Cố Dao trả lời rất nhanh, vừa nhận được hồ sơ chưa tới năm phút đã trả lời: “Chị đưa cho anh ấy xem rồi, anh ấy bảo có thể nói chuyện trước, xem tình hình thế nào rồi mới tính phí tư vấn.”

Tiếp đó, Cố Dao gửi số điện thoại của Từ Thước tới.

Tiết Bồng không ngờ lại thuận lợi như thế, lập tức đưa số điện thoại của Từ Thước cho Trương Vân Hoa rồi nói với Cố Dao: “Chị Cố, cảm ơn chị nhiều ạ. Chị lại giúp em lần này nữa rồi. Thế này đi, cuối tuần này chị rảnh không, em mời chị đi ăn nhé?”

Cố Dao gửi một cái mặt cười: “Không cần mời mọc gì đâu, đi uống cafe cùng đi. Chiều thứ Bảy chị rảnh, em thì sao?”

“Vậy chiều thứ Bảy nhé chị.”

“Được.”

Hai cô gái nói tới nói lui rồi khép lại câu chuyện, Tiết Bồng mỉm cười tắt điện thoại, lúc ngược mắt lên lại đụng phải ánh mắt của Lục Nghiễm đang tựa bên quầy thông thả lau tay.

Tiết Bồng hỏi: “Nhìn cái gì thế?”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày nói: “Nhấn gì mà vui thế.”

Tiết Bồng: “Mẹ tôi có người bạn cần tìm luật sư tư vấn, tôi nhớ bạn trai của chị Cố là Từ Thước tiếng tăm lẫy lừng, lại còn học chung trường cấp Ba với mình nữa, tôi mới nhờ chỉ ấy hỏi giúp, không ngờ đồng ý nhanh thế. Bọn tôi còn hẹn chiều thứ Bảy gặp nhau nữa đấy.”

Lục Nghiễm nghĩ rồi nói: “Thứ Bảy chắc anh cũng bớt được việc rồi, hay là thứ Bảy em đưa Barno ra, hẹn ở nơi nào đó, anh tới đón nó.”

“...” Tiết Bồng liếc anh: “Đợi tới đó rồi tính.”

Vừa dứt lời Tiết Bồng đã đứng dậy, dắt Barno ra cửa, vừa đi vừa nói: “Nào, Barno, về nhà với chị nào.”

Barno lập tức quẫy đuôi đi theo.

Lục Nghiễm khựng lại, cũng nhanh chóng lấy cái khăn lông ra khỏi cổ, cầm khăn lông đi ra khỏi cửa.

Trước khi đi, Lục Nghiễm còn không quên xách theo một túi hạt, xác tời tận xe Tiết Bồng, bỏ túi hạt vào cốc xe.

Tiết Bồng và Barno cùng lên xe, kéo cửa kính xuống, cười với Lục Nghiễm: “Vây bọn tôi đi đây, chào nhé.”

Lục Nghiễm đứng dưới đèn đường, ánh đèn ấm áp rọi trên người anh, gió khẽ thổi qua mái tóc có hơi rối, cái bóng dưới chân kéo ra rất dài, cứ như một bức tranh.

Lục Nghiễm cũng khẽ cười: “Ừm, chào nhé.”

Chương 80

Sau ba ngày tập trung thẩm vấn và điều tra vụ án, Chi đội Hình sự đã nhanh chóng sắp xếp xong tất cả chứng cứ phạm tội và tội danh trong vụ án săn bắn chim ở khu bảo tồn thiên nhiên, trong số đó, tất nhiên tội của băng nhóm súng đạn và người mua Vu Phi là nặng nhất, kể đến là những người tham gia săn bắn khác cũng đều phạm vào tội săn bắn trái phép.

Thế nhưng so ra thì tội săn bắn trái phép bị xử lý nhẹ hơn nhiều, dù tình tiết phạm tội có nghiêm trọng thì cũng chỉ xử lý tù dưới ba năm, tạm giam, quản chế hoặc là phạt tiền.

Điều đáng nói là, suốt thời gian điều tra, tất cả những đứa con nhà giàu có tham gia đều được chi đội mời tới lấy lời khai, bao gồm cả Hoắc Ung, tất cả bọn chúng đều nhận sai, thái độ đều rất tốt.

Nếu chỉ nhìn vào mỗi lần hợp tác điều tra này, Hoắc Ung quả đúng là tấm gương “quay đầu là bờ” kinh điển nhất, không chỉ nhận sai với thái độ tích cực, mà còn cho biết sẽ tham gia hành động thực tế để tu sửa sinh thái khu bảo tồn tự nhiên, ví dụ như đầu tư, quyên góp, tỏ ý để công ty nhà mình tiến hành tu sửa khắc phục đất và nguồn nước bị nhiễm độc chì ở khu bảo tồn thiên nhiên, lại còn hứa hẹn sẽ duy trì miễn phí trong hai mươi năm tới.

Còn những việc xen giữa trong lúc thẩm vấn thì phải đến sau khi chi đội giao hồ sơ khởi tố cho Viện Kiểm sát xong, Tiết Bồng mới nghe Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bà không tưởng tượng được lúc thẩm vấn, đám Hứa Trần, Phương Húc ngạc nhiên cỡ nào đâu! Trời má thiệt luôn á,

sao thẳng cô hồn này không đi đóng phim luôn cho rồi, má ơi cái kỹ năng diễn xuất thiệt phải nói, nếu hôm đó không gặp nó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa là không tin cùng một người luôn ấy!”

Tiết Bồng nghe thấy lại rất bình tĩnh.

Mạnh Nghiêu Viên lải nhải xong lại hỏi: “Ấy, bà không thấy lạ sao?”

Lúc này Tiết Bồng mới nói: “Thật ra tôi đã nghĩ tới chuyện này từ lâu rồi. Hoắc Ung có thể thách thức cảnh sát hết lần này tới lần khác nhất định là không chỉ dựa vào tiền và vận may. Trong cái vòng tuần hoàn này, cậu ta là cái loại đã thành thạo, kinh nghiệm phong phú, diễn xuất cũng rèn luyện tới nơi tới chốn. So ra thì mấy đứa con nhà giàu tham gia lần này đều là vị thành niên, không có kiến thức luật pháp tường tận như Hoắc Ung. Hơn nữa phụ huynh của đám trẻ vị thành niên này cũng đều làm ăn dưới trướng của nhà họ Hoắc, vì thế Hoắc Ung mới có thể phủi “sạch sẽ” tới vậy.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ôi trời, vậy bà nghĩ cái thẳng họ Hoắc đó có phải ngay từ ban đầu làm chuyện này là đã cố ý kéo theo một đám con nhà giàu có quan hệ làm ăn với nhà mình, để phòng lỡ đâu ra một ngày mỗi chuyển đồ bể, đám con nít này không dám đẩy hẳn ra?”

“Với cách tính ranh ma của cậu ta thì dám lắm.”

Mạnh Nghiêu Viễn thở dài, ngồi phịch xuống: “Tôi nghe đám Phương Húc nói vụ này cuối cùng rồi chắc Hoắc Ung sẽ bị xử nhẹ lắm, quá lắm cũng chỉ tạm giam mấy tháng, nhưng mà lại còn giảm bớt được mấy tháng. Nhưng mà Hoắc Ung bằng lòng chịu phạt tiền, còn bằng lòng quyên góp cho khu bảo tồn, còn tu sửa miễn phí gì đó, chắc cuối cùng chỉ còn phạt tiền thôi.”

Tiết Bồng không nói, cụp mắt tiếp tục xem tài liệu, chỉ là một chữ cũng xem không vô.

Mạnh Nghiêu Viễn lại lẩm bẩm: “Chứ không đâu ai nói là có tiền mua tiên cũng được, bên cạnh thứ cặn bã xã hội này còn có một tập đoàn pháp luật chuyên nghiệp nhất, coi như tôi sáng mắt ra rồi.”

Chớp mắt đã đến thứ Bảy, buổi sáng, Tiết Bồng đưa Barno đi dạo một vòng, nhắn tin cho Lục Nghiễm, nói với anh khoảng bốn giờ chiều sẽ đưa Barno về.

Khoảng một giờ, Tiết Bồng bèn lái xe tới quán cafe đã hẹn trước với Cố Dao.

Quán cafe nằm ở ngoại thành, khá gần trại trẻ mồ côi Lập Tâm, môi trường xung quanh khá yên ắng, đa số chỉ là khu nhà riêng và khu biệt thự, không có nhiều tòa thương nghiệp.

Khí trời mùa thu thanh mát, Tiết Bồng dừng xe, đi bộ hai trăm mét trong gió mát, lúc gần đến quán cafe lại nhận được tin nhắn của Lục Nghiễm.

“Mấy ngày nay mệt quá, ngủ tới tận giờ này, được, chiều anh ở nhà đợi em.”

“Ừm.”

Tiết Bồng cười, cất điện thoại vào, vừa bước vào quán cafe đã nhìn thấy Cố Dao đang ngồi đọc sách trong góc.

Tiết Bồng ngồi xuống hỏi: “Em tới trễ rồi ạ?”

Cố Dao gấp sách lại để bên cạnh: “Có đâu, chị tới sớm mà, lúc trưa có công việc ở gần đây, tới giờ vẫn chưa đi.”

Tiết Bồng tò mò nhìn bìa sách: “Tiểu thuyết sao ạ?”

Cố Dao: “Đúng rồi, viết về câu chuyện có liên quan tới chị, chị tình cờ thấy được trong hiệu sách đấy, cảm thấy rất thú vị nên mua về xem

thử.”

Tiết Bồng cầm quyển sách xem mấy lời giới thiệu ở mặt sau, nhìn đúng vào hai câu hỏi: — Rốt cuộc “Địa Ốc XX” đã hô mưa gọi gió như thế nào? Thiên kim tiểu thư của Địa Ốc, giá trị bản thân lên đến chục tỷ, vì sao mà lại khăng khăng muốn lật đổ vương quốc sản nghiệp nhà mình?

Tiết Bồng thoáng sửng người rồi lại cười, cuối cùng cũng biết sao Cố Dao lại nói là có liên quan đến mình, cuốn tiểu thuyết này rõ ràng là viết dựa trên chính Địa Ốc Thừa Văn và Cố Dao.

Tiết Bồng đặt sách xuống, gọi một ly cafe, sau đó bắt đầu tán chuyện với Cố Dao nhưng toàn là nói đằng nào đằng nao, không biết nên rẽ theo hướng nào.

Đến khi Tiết Bồng hỏi cô: “Bây giờ em thế nào, có giữ một số hoạt động giải trí, xem phim, dạo phố gì đó không?”

Tiết Bồng nói: “Dạ không, em vẫn như trước, ngoài đọc sách ra thì có lúc dành thời gian làm thí nghiệm.”

Cố Dao hơi kinh ngạc: “Vậy chuyện tình cảm thì sao, có đối tượng thích hợp không?”

Cũng không biết vì sao, trong đầu Tiết Bồng đột nhiên xuất hiện hình ảnh của Lục Nghiễm, thế nhưng cô lại cười rất nhanh: “Em vẫn độc thân.”

“Độc thân sao?” Cố Dao nhướn mày: “Với điều kiện của em thì đáng ra không phải vậy chứ. Chắc là chưa có duyên nhỉ?”

“Chắc vậy ạ.”

Vài giây sau, Tiết Bồng đột nhiên nói: “Thật ra em hẹn chị ra, cũng không ngờ chị lại đồng ý nhanh đến thế, thật ra em không giỏi nói

chuyện phiếm.”

Cố Dao: “Chị biết, điểm này thì em vẫn như trước đây, khá là thiết thực, dù có nói chuyện thì cũng chỉ là công việc, hơn nữa em không xem phim, cũng không lên mạng xem mấy thứ hay ho, đa phần chỉ xem tin tức.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ uống ngụm cafe, tự nghĩ lại về mình.

Như Cố Dao miêu tả thì đây là một người hết sức nhàm chán, tuy là cô đúng là như thế thật. Hơn nữa cô cũng rất khó giải thích với người khác, thật ra sống như thế cũng ổn lắm, ít nhất là tự cô thấy vui.

Cố Dao nhìn thấy bèn hỏi: “Có phải chị tả thế làm em thấy lạ lắm không?”

Tiết Bồng ngẩn người, gật đầu: “Sao chị biết thế.”

Cố Dao nói: “Vì có một thời gian chị cũng như em, chỉ quan tâm đến chuyên ngành của mình, không vui chơi giải trí gì, cũng không có ai đáng để phải quan tâm, cuối tuần cũng như ngày thường, tất nhiên là cũng không nói chuyện hợp với ai. Thế nhưng lúc chị nghe thấy người khác mô tả về chị, chị thấy rất bất ngờ, cảm thấy cô gái sống cuộc sống khô khan này không phải chị, thế nhưng nghĩ lại thì dường như chị thật sự là thế.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy lúc đó chị có thấy cô đơn, hiu quạnh không?”

Cố Dao không trả lời ngay, đưa mắt nhìn sang nơi khác, nghĩ ngợi rồi lại nói: “Chắc là sự cô đơn của chị lúc đó không liên quan đến cuộc sống này, đó là một sức mạnh từ trong lòng mình, thật ra dù chị có khiến cuộc sống trở nên muôn màu muôn vẻ, mỗi ngày lại tìm những người khác nhau để nói chuyện thì trong lòng chắc cũng không thay đổi đâu.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng khẽ thờ dài: “Nếu mà nói là bạn thường

ngày hay hẹn ăn chung thì thật ra em chỉ có một người. Nhưng mà anh ấy cũng bận, tuần này phá được án lớn, cuối tuần em cũng không làm phiền anh ấy làm gì. Ngoài anh ấy ra, chị là người bạn đầu tiên em hẹn đi uống cafe trong năm nay đấy.”

Cố Dao khựng lại hỏi: “Anh ấy mà em nói là đội phó Lục đúng không?”

“Vâng.”

“Chị còn tưởng cậu ta thích em chứ, hoá ra hai người chỉ là bạn à?”
Cố Dao đột nhiên lại nói.

Tiết Bồng lập tức ngớ người, nhìn Cố Dao mấy giây rồi cụp mắt xuống.

Cố Dao cười nói: “Ồ, coi bộ chị đoán đúng rồi nhỉ.”

Tiếp đó, cô lại chuyển chủ đề: “Bây giờ cuộc sống của chị rất đơn giản, cũng không có bạn bè gì, nếu em muốn hẹn ai đi ăn hay nói chuyện thì có thể tìm đến chị bất cứ lúc nào.”

“Được thôi ạ.” Tiết Bồng cười nói: “Nhưng mà em có hơi bất ngờ, vì chị khiến em thấy chị rất biết cách tiếp xúc với người khác, đúng ra phải có nhiều người thích nói chuyện với chị lắm chứ.”

“Nhưng mà làm bạn còn phải có duyên nữa, trước kia đúng là chị có một vài người bạn, cũng cùng vượt qua hoạn nạn, nhưng vì vài chuyện mà đa số họ đều không còn nữa.”

Tiết Bồng chững lại, không nói gì, cũng không biết vì sao Cố Dao nói thế cũng lại khiến cô nhớ đến chị Tiết Dịch và Chung Lệ.

Hai cô gái cùng im lặng.

Một lúc sau, Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “Phải rồi, có một vấn đề về tâm

lý tội phạm em muốn hỏi chị.”

Cố Dao hơi ngạc nhiên: “Được chứ, em hỏi đi.”

Tiết Bồng nghĩ một lúc rồi sắp xếp lại từ ngữ: “Có một người như thế này, có chống lưng, có gia thế, có địa vị nhưng tính cách ngang ngạnh, hơi giống với kiểu rối loạn nhân cách ranh giới mà lần trước chúng ta nói đến. Lúc còn vị thành niên, cậu ta thường làm nhiều chuyện xằng bậy như sàm sỡ, xâm hại các bạn nữ, có thể còn nhiều chuyện còn nghiêm trọng hơn nữa. Sau này trưởng thành rồi, cậu ta lại thường đập lên lần ranh pháp luật, một trong số thú tiêu khiển hằng ngày là săn bắn chim trong khu bảo tồn thiên nhiên. Thế nhưng có thể không chỉ có vậy, có thể là còn những hành vi phạm tội khác nữa.”

Cố Dao nghe đến đây bèn nói: “Người mà em nói có phải là một trong số đám con nhà giàu tham gia săn bắn chim gần đây không? Hồi sáng chị mới coi tin tức đấy, chị còn hỏi Từ Thước thấy sao nữa.”

“Ấy, vậy anh ấy nói sao?” Tiết Bồng hỏi.

“Anh ấy nói những người tham gia chắc đều sẽ được xử nhẹ tội, người bị khá nặng chắc là người họ Vu kia.”

“Vậy thì phân tích từ hành vi phạm tội thì sao? Chị nghĩ thế nào?”

Cố Dao nói: “Chuyện này chúng ta có thể phân tích theo hai khía cạnh, một là môi trường, hai là con người. Dựa theo môi trường thì đám con nhà giàu này đều toàn ăn không ngồi rồi không có gì làm, hơn nữa còn có khuynh hướng bạo lực. Tuy là nguồn gốc của nam giới thì có gene săn bắn, vì thế có người mới tìm được niềm vui trong quá trình săn bắn. Trong số đó cũng có thể có người thường ngày rất bận, có rất nhiều chương trình, các mối quan hệ, thế nhưng cứ rập theo một khuôn khổ, làm mãi thành quen, từ lâu đã thấy không đủ kích thích nữa, vì thế sẽ lựa chọn một số hoạt động có sự

tương phản khá lớn để điều chỉnh cuộc sống.”

Tiết Bồng suy nghĩ kỹ càng, Hoắc Ung quả đúng là người như thế, cô lại hỏi: “Vậy thì tự góc độ con người thì sao?”

Cố Dao: “Ngu tầm ngu, mã tầm mã, đám người này tự lại được với nhau chắc cũng chỉ vì thế, một là vì chúng vốn là đồng loại, đều có thuộc tính khát máu, mặt khác đương nhiên cũng có thành phần xúi giục, có lẽ trong số đó có người mù luật, nghe người khác nói là “không sao đâu, ai cũng đi cả mà, sợ gì”. thế là quờ quạng tham gia, cùng lúc đó bản thân cũng sẽ nghĩ dù sao mình cũng đồng người, gia đình lại có tiền lấp chuyện, dù bị phát hiện thì quá lắm cũng chỉ bỏ ra ít tiền. Phân tích từ góc độ này, đa phần chúng không chỉ khát máu mà lại còn nóng nảy, lớn mật, rất có khả năng cao sẽ phạm tội lần nữa, hơn nữa lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước.”

Tiết Bồng gật đầu: “Thật ra trong số đó có vài tên đã không phải phạm tội lần đầu nữa rồi.”

Cố Dao cười: “Bây giờ lại nói đến cái ví dụ ban nãy của em. Lúc còn vị thành niên, tên con nhà giàu đó đã sàm sỡ, xâm hại các bạn gái, chị không biết mức độ có cấu thành cưỡng hiếp không. Thế nhưng cậu ta có thể ngang tàng lâu đến vậy, bây giờ lại lấy việc săn bắn chim làm thú vui, trong tương lai rất có thể sẽ càng phạm tội nghiêm trọng hơn, hoặc là đã phạm phải rồi, chỉ là vẫn chưa bị phát hiện.”

Tiết Bồng: “Em cũng tin là vậy. Sợ là việc săn bắn chim chỉ là một thú tiêu khiển còn con trong mắt cậu ta thôi, tuy là không đã đời lắm nhưng ít nhất có thể ghìm xuống thuộc tính khát máu, dù gì thì bây giờ cũng là xã hội của pháp luật, cậu ta đâu thể rảnh rỗi là đi săn người.”

Cố Dao: “Em nói không sai, chúng ta có thể tưởng tượng thử, người này đã làm rất nhiều chuyện vi phạm pháp luật, cậu ta hoàn toàn không có giới hạn, vì cậu ta có tiền, có thân thế, cũng có một đám đồng lõa có thể lau sạch dấu vết vượt mọi giới hạn. Vì thế cậu ta rất

điên cuồng, tự cho là không gì là không thể, thậm chí là tên cuồng quyền lực. Vì quá khư hết lần này đến lần khác, trong lòng cậu ta tự dung sẽ càng lúc càng tò mò liệu có phải giết người phóng hỏa cũng không sao không?”

Nếu phân tích thế này thì hoạt động săn bắn chim mà Hoắc Ung tham gia, có lẽ chỉ thứ không đáng nhắc đến nhất trong số vô số hành vi phạm pháp mà y đã thực hiện, chỉ là “vô ý” bị bắt được mà thôi.

Tất nhiên là đoàn chuyên gia cố vấn của y sẽ giải quyết thỏa đáng chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến này, phía trước còn có tận mấy người đỡ tên thay y, mà nội tâm của y cũng sẽ dần bành trướng sau những lúc giải quyết êm thấm thế này.

Tiết Bồng yên lặng giây lát, đột nhiên lại hỏi: “Thật ra có phải là chị đã đoán được em đang nhắc đến ai rồi đúng không?”

Cố Dao khẽ cười nói: “Chị đoán ra rồi nhưng không phải là em gợi ý cho chị mà là vì trước đó chị đã biết được chút chuyện.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Là vì câu lạc bộ cưỡi ngựa sao?”

“Đại loại vậy.” Cố Dao nói.

Thật ra nguyên nhân thật sự không chỉ vì Hoắc Ung là hội viên cao cấp của câu lạc bộ cưỡi ngựa mà cũng vì sự tham gia của Hàn Cố.

Hàn Cố là luật sư cố vấn chuyên dụng của tập đoàn Hứa Thị, Cố Dao cũng có nghe nhắc tới, tuy là Hàn Cố cũng đang đưa ra tư vấn về pháp luật cho các thương gia khác, thế nhưng việc có thể khiến hấn đích thân ra tay, đưa USB vào cô nhi viện Lập Tâm, chắc chắn có liên quan đến nhà họ Hứa.

Tất nhiên là Cố Dao không nói cho Tiết Bồng nghe chuyện này.

Cố Dao chuyển chủ đề: “Lúc trước chị cũng từng tiếp xúc với người nhà họ Hứa, do công việc kinh doanh trong nhà cần đến, có gặp hai anh em nhà họ Hứa, lúc đó Hoắc Ung chỉ mới mười mấy tuổi nhưng tính cách cậu ta cực kỳ hư hỏng, nát tới đáng sợ, hơn nữa không giỏi kiềm chế cơn giận của mình, cũng không thềm kiềm chế, thường xuyên nổi trận lôi đình vì chút chuyện vặt vãnh. Lúc đó chị còn là chuyên gia tư vấn tâm lý, ông Hoắc mong chị có thể hướng dẫn tâm lý cho Hoắc Ung nhưng chị đã từ chối.”

“Tại sao?” Tiết Bồng hỏi.

Cố Dao: “Nguyên nhân cụ thể chị cũng hơi khó nói, có thể nói là cậu ta đã khiến chị phản cảm ngay từ bản năng. Hơn nữa lúc chị nghe cậu ta từng xâm hại các nữ sinh nhiều lần, chị đã nói với ông Hoắc, Hoắc Ung không cần khuyên bảo mà cần dạy dỗ, nếu chỉ nói không thôi mà có thể khuyên “người xấu” thành “người tốt”, vậy thì trên đời không cần có cảnh sát nữa.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng thầm kinh ngạc, một hồi lâu mới nói: “Rõ là ông Hoắc không nghĩ thế.”

“Đúng vậy, bọn họ chỉ dẹp yên mọi chuyện. Từ lúc đó chị đã biết, sớm muộn gì Hoắc Ung cũng sẽ phải chịu sự chế tài của pháp luật.”

“Trời ạ, cách giáo dục này chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa.”

Cố Dao cười hời hợt, lên tiếng nói thêm một câu: “Chị là người bước ra từ cái giới đó, gộp hết tất cả chị từng nghe tới, từng nhìn thấy, đều không có ai là sạch sẽ cả, mỗi người đều chất đó một đồng chuyện, khác nhau là chỉ ở chỗ xem xem khi nào thì xảy ra chuyện, xem ai diễn giỏi hơn, ai che giấu tốt hơn.”

Tiết Bồng thở dài, sóng lưng cảm thấy nặng nề, lại nhớ đến khuôn mặt của Hoắc Ung, không nhìn được mà nói: “Em lúc nào cũng tin là giấy không gói được lửa, bất cứ ai chỉ cần từng làm thì nhất định sẽ bị phát hiện. Luật phát đúng là có lỗi hổng, chính là bởi vì như thế nên

mới cần có chúng ta. Những người như chúng ta như những miếng vá đắp lại lỗ hổng vậy.”

Cố Dao nhìn cô vài giây rồi nói: “Vì thế em mới có thể làm công việc này, đây cũng là điều chị nể nhất ở em.”

Vừa qua ba giờ, Tiết Bồng và Cố Dao cũng bước ra khỏi quán cafe, vừa nói chuyện vừa đi về phía bãi đậu xe.

Cố Dao không lái xe, định gọi xe về cô nhi viện cách đó không xa.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ thì dù sao mình cũng không có bận gì, bèn bảo là sẽ cho Cố Dao quá giang, đợi đưa Cố Dao về nhà rồi lại về đón Barno, nếu không kẹt xe thì chắc khoảng bốn giờ là có thể tới được ký túc xá của Lục Nghiễm.

Lúc đến bãi đậu xe, Tiết Bồng chỉ về đằng trước bảo: “Xe em đậu tí trong góc ấy.”

Cố Dao gật đầu, rẽ vào góc tí bên trong cùng với Tiết Bồng.

Tiết Bồng dừng xe khá sát, một bên sát tường, bên kia không biết có thêm một chiếc xe MVP đậu bên cạnh, ép sát ghế lái.

Với khoảng cách thế này, Tiết Bồng rất khó mở được cửa xe.

Tiết Bồng cau mày, cẩn thận chen người vào giữa hai chiếc xe, định mở cửa ra một phần ba rồi lách vào.

Cố Dao đứng ở đầu xe: “Cẩn thận.”

Thế nhưng vào lúc này, chiếc MVP đột nhiên sáng đèn.

Tiết Bồng chỉ cảm thấy cửa xe MVP sau lưng cô bị kéo mạnh ra.

Cô vô thức tựa vào xe mình, cô giật thót cả người, quay lại định tìm

hiếu xem chuyện gì thì ngửi thấy một thứ mùi đặc biệt.

Là Chloroform!

Tiết Bồng nhanh chóng nhận ra, đồng thời cũng nhận ra được tình hình không ổn.

Thế nhưng mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiết Bồng đang định chạy thì phía sau đã có người tấn công bất ngờ, bịt mũi và miệng cô lại bằng một miếng vải.

Tiết Bồng nhanh chóng chống trả, tóm lấy cổ tay kẻ kia, định quắp ngược lại, cùng lúc đó cũng sờ được một thứ nhô lên, không bằng phẳng trên cổ tay người kia.

Chỉ là Tiết Bồng còn chưa kịp dùng sức, cảm giác chóng mặt đã ập tới, chỉ thấy trước mắt tối đen, nhanh chóng chìm dần trong bóng tối.

Cố Dao nhìn thấy cảnh này cũng tá hỏa tâm tinh.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy, dù thế nào đi nữa thì phải chạy đi báo cảnh sát trước.

Thế nhưng tài xế xe MVP lại chặn trước, cản đường Cố Dao.

Cố Dao lại lùi tới bên tường, nhìn chăm chăm vào những người trên xe.

Tuy chúng đều đeo khẩu trang nhưng Cố Dao vẫn có thể nhanh chóng phán đoán được tuổi tác của qua hành động, màu tóc và quần áo của những tên này, có thể còn chưa đến hai mươi tuổi.

Lúc này, một tên trong số đó hỏi: “Giờ sao?”

Một tên khác nói nhỏ: “Chị ta thấy cả rồi, còn làm sao được, đưa đi luôn đi.”

Mấy tên côn đồ nhanh chóng tới gần.

Cố Dao cũng không phải dạng vừa, cô biết phía sau là ngõ cụt, mình không thể chạy thoát được, bèn mò vào trong túi, bấm năm lần phím bấm bên cạnh điện thoại.

Chế độ SOS lập tức được khởi động, điện thoại phát ra tiếng còi đinh tai.

Nhưng cô cũng chỉ kịp làm đến đây.

Mấy tên côn đồ hoảng hốt, lập tức xông đến.

Chương 81: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 21

Tiết Bồng ở trong một vùng tối tăm, giơ tay không thấy được năm ngón, không thấy được đường dưới chân, cũng không biết phía trước có cạm bẫy gì hay không, cô chỉ cứ mò mẫm về trước, mong tìm được lối ra hoặc là một tia sáng.

Ở nơi càng tối, ánh sáng sẽ càng sáng hơn, dù chỉ cần một chút lấp loé, chỉ cần nó tồn tại là nhất định có thể thấy được.

Tiết Bồng đi rất lâu, rất lâu, cho đến khi một luồng sáng bỗng loé lên, chiếu về hướng này, cô vô thức che mắt, nhìn qua kẽ tay.

Tiếp đó là một tiếng ầm lớn.

Có một chiếc xe con đã bị đâm phải, tài xế xe hàng đâm trúng nó đã nhảy khỏi xe chạy trốn, chiếc xe con nhanh chóng bốc cháy, bên trong còn có hai người.

Hai người kia nhanh chóng bị cháy thành than, quần áo và da đều nhanh chóng cháy đen, chỉ còn lại hình dạng hộp sọ, bên ngoài bao phủ một lớp thịt cháy đen.

Tiết Bồng sửng sốt nhìn cảnh tượng này, cho đến khi cảnh tượng lại nhanh chóng thay đổi, đến lúc cô nhìn rõ được, bối cảnh trước mắt đã trở thành sân thượng của trường trung học số mười sáu khu phía Bắc.

Tiết Bồng vô thức bước về trước, nghe thấy tiếng cãi nhau trên sân

thượng.

Cô đánh thụp trong lòng, cho đến khi người đằng sau móc trong túi ra một con dao, dùng sức đâm vào bụng người trước mặt.

Nữ sinh bị đâm chính là Tiết Dịch.

Tiết Dịch vô thức nắm lấy cán dao và tay của nữ sinh đâm cô, trừng to mắt, không thể tin được.

Thế nhưng nữ sinh đâm cô lại rút tay ra, lưỡi dao rạch ngang trong người Tiết Dịch, rạch nát cả nội tạng.

Tiết Dịch cuối cùng cũng mất hết sức lực, lao đảo ngời phệt xuống đất.

Nữ sinh đâm cô ấy lùi về sau, nhìn vào bàn tay rướm máu của mình rồi lại nhìn Tiết Dịch.

Tiết Bồng lập tức xông tới, sượt ngang qua vai nữ sinh đang liên tục lùi về sau.

Tiết Bồng chạy đến trước mặt Tiết Dịch, dừng bước lại, cô quỳ xuống đất, nhìn Tiết Dịch đã thoi thóp, cô thấy Tiết Dịch nhấc tay, lôi ra vài quyển sách và một xấp đề thi trong cặp sách bên cạnh.

Bàn tay dính máu của cô ấy để lại trên giấy, tiếp đó, cô ấy ra sức đẩy chúng xuống khỏi sân thượng.

Sách và các tờ đề rơi từ trên cao xuống, giấy bay phất phới, bị gió cuốn đi.

Ánh mắt của Tiết Dịch lại cứ nhìn chăm chăm về trước.

Tiết Bồng nhìn theo cô nhưng chỉ thấy bóng lưng của nữ sinh đã đâm cô ấy.

Nữ sinh đã nhanh chóng chạy khỏi sân thượng.

Đến lúc Tiết Bồng quay đầu lại thì đã không thấy Tiết Dịch đâu.

Không chỉ Tiết Dịch mà cả sân thượng cũng đã biến mất.

Tiết Bồng hoảng hốt đứng dậy, vừa gọi tên Tiết Dịch, vừa tìm kiếm khắp nơi.

Cho đến khi cảnh tượng lại thay đổi, cô lại đặt chân ở một cái nhà kho.

Chung Lệ bị đè dưới vật nặng, có vài người xông lên trước, một người trong số đó quả quyết chặt đứt chân y, những người khác lập tức nhấc y lên, cõng y chạy ra cửa sau nhà kho.

Tiết Bồng cũng chạy theo.

Ai ngờ vừa chạy được mấy bước, trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa phòng bệnh.

Cô dừng lại, đưa tay định đẩy cửa ra, nhưng lại nghe thấy một giọng nói từ sau khe cửa.

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông đã khản đi, giọng nói còn hơi ngập ngừng: “Mẹ, trước khi đội trưởng Lâm ra lệnh cứu con, mẹ có nói gì với chú Tồn không?”

Đây là giọng của Lục Nghiễm.

Nhưng không có ai trả lời.

Một lúc sau, Lục Nghiễm lại nói: “Ví dụ như nhất định phải cứu con ra, nhất định phải giữ được mạng con, những câu đại loại như thế.”

Một lúc lâu sau, trong phòng lúc này mới có tiếng người phụ nữ vang lên, đó là Tề Vận Chi.

“Mẹ không biết chú Tần đã ra lệnh cho đội trưởng Lâm thế nào, nhưng đúng là mẹ có năn nỉ ông ấy nhất định phải cứu con, dù gì thì mẹ cũng chỉ có mình con...”

Lục Nghiễm hít thật sâu một hơi, cúi gằm mặt.

Tề Vận Chi: “Bố con có ơn với chú Tần, mẹ biết dù mẹ không năn nỉ, chú Tần cũng nhất định sẽ giữ an toàn cho con, ông ấy cũng bắt buộc phải làm thế!”

Nghe đến đây, Tiết Bồng lại buông tay khỏi tay nắm, cửa, lùi dần ra sau.

Cô cũng không biết mình đã lùi lại bao nhiêu bước, phía sau đột nhiên xuất hiện một lực cản lấy cô.

Tiết Bồng vô thức quay người, nhìn phải một đôi mắt hung ác dữ tợn, cô giật thót người, lập tức tránh đi.

Đó là Hoắc Ung.

Hoắc Ung mặc đồng phục trường trung học số mười sáu, ép sát cô từng bước, phát ra tiếng cười khanh khách trong cổ họng, không giống âm thanh của con người, rất khiếp đảm.

Tiết Bồng vẫn cứ thầm nói với mình, tỉnh lại, mau tỉnh lại, đây là mơ, đây chỉ là mơ thôi!

Sau đó, vào lúc Hoắc Ung tóm lấy tay cô, Tiết Bồng lập tức vượt ra, bật người tỉnh dậy.

Tiết Bồng giật thót người, tiếp đó cảm thấy rất đau đầu, không chỉ

mất sức, khát nước mà còn hơi buồn nôn.

Ký ức trước khi hôn mê dần quay trở lại, lúc này Tiết Bồng mới nhớ ra là cô bị người ta chụp Chloroform cho hôn mê.

Tiết Bồng mở mắt, gắng ngồi dậy.

Vào lúc này, có người nhích tới gần cô, đỡ cô dậy.

Tiết Bồng cau mày, nén cơn đau đầu, nghe thấy giọng của Cố Dao: “Cẩn thận, từ từ thôi, bây giờ em còn yếu lắm.”

Tiết Bồng khựng lại, không hiểu sao Cố Dao lại cũng bị bắt tới đây, sau đó mượn sức của Cố Dao, chầm chậm tựa vào bức tường đằng sau.

Rõ là họ đã bị bắt cóc, thế nhưng không gian xung quanh vẫn khá ổn, có một ngọn đèn treo yếu ớt, căn phòng rất to, hơi ẩm ướt, xung quanh không có cửa sổ, ban nãy Cố Dao nói chuyện, còn có chút vọng lại, giống như là đang dưới hầm.

Tiết Bồng nheo mắt, đợi đến lúc có thể thích nghi được hoàn toàn mới chú ý đến cách đó không xa có một cầu thang, phía trên cầu thang là một cánh cửa, căn phòng này đã được sửa chữa lại, xung quanh còn có vài món vật dụng trong nhà, cô thì đang nằm trên một chiếc nệm.

Xem ra đây đúng là một căn hầm, hơn nữa hình như còn lại hầm tự có của biệt thự.

Cố Dao đã cầm lấy một chai nước trong thùng giấy ở đằng góc, cô vặn nắp, đưa cho Tiết Bồng nói: “Em phục hồi lại thể lực trước đã, uống nước nhiều vào, nói ít thôi, nghe chị nói đã.”

Tiết Bồng chỉ uống một ngụm nhỏ rồi gật đầu.

Cố Dao thở dài nói: “Chúng ta bị bắt cóc rồi, thế nhưng chúng không làm chị ngất. Chị biết mình không chạy được nên nói sẽ chủ động hợp tác. Lúc đó chị đã ấn nút báo cảnh sát rồi, bọn chúng bị tiếng còi cảnh sát làm hoảng sợ nên vứt điện thoại chị đi rồi đưa chị lên xe. Chắc là bọn chúng thấy chị khá ốm yếu, lại là phụ nữ nên chỉ che mắt với trói tay chị, đưa chị đến chỗ này với em.”

“Suốt dọc đường chị không nói gì cả nhưng chị cảm nhận được là xe đã rẽ vào một khu chung cư, sau khi xuống xe, chúng ta bị đưa vào một căn phòng, chị thấy xung quanh rất ấm áp, nhất là sàn nhà rất nóng, chắc là có lót hệ thống sưởi. Sau đó chúng bảo chị xuống một đoạn bậc thang, nhiệt độ lại lạnh lên. Chị còn nghe có người vút em lên nệm, tên đó còn nói với chị: “Ngoan ngoan vào, đừng có mà chạy, đợi đến lúc sẽ tự động thả các người”.”

Cho đến lúc tên kia ra ngoài khoá cửa lại, Cố Dao nghe lấy tiếng động lại đợi một lát rồi mới tháo che mắt và trùm đầu, nhìn quanh khắp nơi dưới ánh sáng yếu ớt, sau đó dùng hoa văn điêu khắc kim loại trên tay vịn cầu thang để cắt dây trên tay.

Trong lúc Tiết Bồng hôn mê, Cố Dao còn mò mẫm các góc ngách trong phòng, phát hiện có một nhà vệ sinh rất hẹp, chỉ cỡ hai, ba mét, chỉ đủ để một cái bồn cầu, một tủ đựng đồ đóng trên tường và một cái bồn rửa tay mini.

Trong góc phòng có một thùng nước nhưng không có thức ăn, xung quanh có để đồ dùng trong nhà, thế nhưng Cố Dao mở cửa tủ ra xem thì đa phần đều trống trơn, chỉ tìm được một cái chăn bông trong một cái tủ trong số đó.

Cố Dao thuật lại tình hình, đưa cho Tiết Bồng một cái điện thoại rồi nói: “Chị có mò thử túi em, điện thoại của em này, túi của em chắc ở trên xe chúng rồi. Chị có cầm điện thoại em đi khắp một vòng trong này nhưng không có tín hiệu.”

Tiết Bồng mở điện thoại ra xem, chỉ có ba vạch pin, cô tắt màn hình,

cổ họng đã dễ chịu hơn ban nãy, vì uống nhiều nước nên cũng dịu lại được chút.

Tiết Bồng nói: “Chắc căn hầm này đã xử lý tín hiệu, thế nhưng kết cấu thể này thường đều có một lối thông gió, chỉ đã thử chưa?”

Cố Dao sững lại, nhớ lại rồi nói: “Trong toilet có cái lỗ thông gió, ở phía trên bồn cầu ấy, nhưng mà chị chưa thử. Chị đi thử xem sao, em đợi một lát.”

“Vâng.”

Cố Dao nhanh chóng cầm điện thoại của Tiết Bồng đi đến đó, chưa tới nửa phút lại quay về nói: “Có một vạch nhưng mà không ổn định, lúc có lúc tắt.”

Tiết Bồng nhắm mắt nghĩ một lúc: “Tín hiệu yếu thế, khó xác định vị trí lắm, gọi điện báo cảnh sát cũng rất dễ bị ngắt giữa chừng, nếu cần cứu hộ thì tốt nhất là phải nắm được nhiều thông tin hơn nữa, gửi đi với dạng chữ. Trước khi bị bắt, chị đã gọi báo cảnh sát, cảnh sát nghe máy chắc chắn sẽ cảnh giác, làm các bước xử lý sau đó. Với lại em đã hẹn Lục Nghiễm bốn giờ gặp nhau, nếu em không xuất hiện, trễ lắm thì năm giờ Lục Nghiễm cũng sẽ gọi cho em, em không bắt máy, anh ấy sẽ nhận ra chuyện không ổn...”

Nói đến đây, Tiết Bồng ho mấy tiếng.

Cố Dao vuốt lưng cho cô: “Em sao rồi, gượng được không?”

Tiết Bồng nói: “Chắc là vẫn ổn, chúng dùng Chloroform, lượng không lớn, em bị trúng độc nhẹ, chắc là không có gì đáng ngại đâu.”

Cố Dao nói: “Trước lúc em tỉnh lại, chỉ đã phân tích thử hình thể ở đây. Chúng không lấy mất điện thoại của em là vì ở đây không có tín hiệu, không sợ em báo cảnh sát. Chúng chuẩn bị nước nhưng lại không chuẩn bị đồ ăn là vì muốn hao tổn thể lực của chúng ta, thế

nhưng chắc sẽ không nguy hiểm tới tính mạng.”

“Còn nguyên nhân bắt cóc thì có hai khả năng, một là gây án ngẫu nhiên, không thì là có mục tiêu chính xác. Về trước khả năng không cao lắm, vì xe em lái không hề đắt đỏ, chỉ thuộc loại phổ thông. Về sau cũng có một vài nghi vấn, nếu mục tiêu chắc chắn là em, vậy chắc chúng cũng biết thân phận của em. Dám bắt cóc như thế này, sau khi bắt cóc lại không có hành vi bạo lực, chắc không phải là hành vi báo thù do những vụ án mà em tiếp xúc, còn sắp xếp một nơi như thế này, xung quanh không tới nỗi ác liệt... Chị nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân chỉ có một, gần đây em có xích mích với người nào không?”

Tiết Bồng yên lặng nghe Cố Dao phân tích xong, chậm rãi gật đầu, nói ra một cái tên: “Hoắc Ung”.

Cố Dao sửng sờ.

Bỗng chốc, căn phòng chìm trong im lặng.

Một lát sau, Tiết Bồng nói: “Em khá cho là Hoắc Ung chỉ muốn cho em một bài học thôi. Em là cảnh sát, vụ án chi đội em phá được gần đây lại còn có liên quan đến cậu ta, trước đó cũng có xung đột ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, nếu cậu ta dám làm gì em lúc này, không có lợi cho cậu ta.”

Sắc mặt Cố Dao rất nặng nề: “Thế nhưng tính cách Hoắc Ung lên xuống thất thường, hành vi của cậu ta không hề dễ đoán trước, làm gì cũng hoàn toàn dựa vào tâm trạng.”

Tiết Bồng: “Bên cạnh cậu ta có một luật sư tên Hàn Cố, có chút qua lại với nhà em. Nếu Hoắc Ung thật sự dám xằng bậy, đa phần cậu ta sẽ hỏi ý Hàn Cố để dẹp yên chuyện này. Con người Hàn Cố tuy là có nhiều chuyện đã vào vai đồng lõa của Hoắc Ung, thế nhưng trong chuyện này, em tin là anh ta sẽ nghĩ cách ngăn cản. Tất nhiên là cũng cần đề phòng, chị cũng đã nói rồi, Hoắc Ung làm gì toàn dựa

vào tâm trạng, vì thế trước khi kết quả xấu nhất xảy ra, chúng ta cần nghĩ kỹ cách đối phó.”

Cố Dao trả lời: “Được, vậy hay là nghĩ ra vài cách trước, tùy cơ ứng biến.”

Tiết Bồng: “Ừm. Chị cũng nghĩ lại xem mình có bỏ sót chi tiết nào không, nhất là đường chúng ta bị bắt đến đây.”

Cố Dao ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng nó lấy túi của mình đi, chị nghe được chút âm thanh, giống như là chúng lấy gì ra từ trong túi ấy, sau đó chị lại nghe được tiếng điện thoại chụp hình.”

Tiết Bồng: “Chúng chụp đồ dùng cá nhân của chúng ta, nhất là mấy thứ như căn cước các thứ, mấy thứ chỉ rõ thân phận ấy. Dù để đòi tiền chuộc hay thông báo cho chủ mưu đứng sau thì đều cần thiết phải làm vậy.”

Nói đến đây, Tiết Bồng sượng lại rồi tiếp: “Nếu kẻ đứng sau thật sự là Hoắc Ung, em nghĩ bây giờ chắc là cậu ta cũng biết chị đang ở đây rồi.”

Cũng lúc đó, đám côn đồ trẻ tuổi đó cũng đã gửi ảnh căn cước của Tiết Bồng và Cố Dao cho Hoắc Ung, còn kể lại hết đơn giản những chuyện xảy ra hôm nay, giải thích vì sao lại có thêm một người.

Hoắc Ung lúc này đang ngồi trong xe của mình, nhìn thấy ảnh mấy tay đàn em non trẻ gửi cho, bấm vào tấm của Tiết Bồng trước, nhanh chóng bật cười.

“Mày cũng có hôm nay cơ đấy, con đàn bà thối tha!”

Sau đó y nhìn thấy đoạn tin nhắn đó, thầm nghĩ mua một tặng một, con ả này cũng xui xẻo thật, lúc này mới mở tấm thứ hai.

Thoạt nhìn tên của Cố Dao, Hoắc Ung thoáng hoảng hốt, nhìn lại thật

kỹ vào hình, xác nhận chính là Cố Dao, một hồi lâu không phản ứng gì.

Chỉ là tuy trông Hoắc Ung có vẻ bình tĩnh, trong lòng lại sôi sục cả lên, hơn nữa lửa giận còn bắt đầu dâng trào.

Tiếp đó, Hoắc Ung gọi sang, mắng chửi thậm tệ, còn nói: “Con mẹ lũ chúng mày bắt ai không bắt, con mẹ họ Cố này còn khó xơi hơn cả con họ Tiết, má nó!”

Mấy tên non choẹt lấm lét nhìn nhau, cũng không biết Cố Dao rốt cuộc là người như thế nào, sao ông chủ lại tức giận đến thế.

Cho đến khi một trong số đó nhỏ tiếng hỏi: “Hả? Vậy bây giờ phải làm sao?”

Hoắc Ung thở mạnh, bứt tóc nói: “Thả mẹ ta ra.”

Tên bên kia bảo: “Nhưng mà thả cô ta ra, cô ta chạy đi báo cảnh sát thì làm sao...”

Hoắc Ung nhắm mắt, không nói gì, đầu đầu chống tay đỡ lấy.

Phía bên kia lại hỏi: “Ông chủ, con mẹ Cố Dao này là ai vậy, thân thế hiển hách lắm sao, bọn em có bị sao không vậy?”

Hoắc Ung thở dài, ngừng lại vài giây mới nói: “Con mẹ đó bây giờ không quyền không thế, không có gì đáng sợ. Nhưng bạn trai của ả rất khó xơi...”

Hoắc Ung chỉ nói một nửa, còn nửa câu sau nhưng y cũng chỉ lo trong lòng.

Thật ra dù y ra lệnh giết hết cả hai con đàn bà này cũng không sao, đến khi chết cả rồi tìm người xử lý thi thể là được.

Trong mắt y, Tiết Bồng chỉ là một cảnh sát còn con, chỉ cần xử lý sạch sẽ thì thể, không để người khác phát hiện ra, đợi năm ba năm nữa cũng chả ai điều tra vụ này nữa, thế nhưng nếu thêm cả Cố Dao thì phiền to rồi.”

Tuy Cố Dao đã sụp đổ nhưng “uy lực” vẫn còn, dù là ngày hôm nay đã sau đó sáu năm, vẫn có không ít người trông giới thương gia đều nể kị cô.

Cũng có người âm thầm đồn đại rằng Cố Dao còn nắm trong tay một số thứ, chỉ cần cô ta đưa ra yêu cầu, một số nhà quyền quý ở thành phố Giang chắc chắn sẽ răm rắp nghe theo.

Nhưng thật ra nói trắng ra thì hoàn toàn không có ai biết rốt cuộc Cố Dao đang nắm gì đó trong tay hay không nắm gì trong tay. Thế nhưng vì không biết, không xác định được mới không khỏi tưởng tượng, mới càng thấy đáng sợ hơn.

Cái chủ yếu nhất là năm đó Từ Thước cắn chết Địa Ốc Thừa Văn như thế, trong ngoài kết hợp với Cố Dao, hợp tác đẩy đổ một vương quốc sản nghiệp như thế, cũng không thể đánh giá thấp tay luật sư này.

Còn nữa, Tiết Bồng và Cố Dao bị bắt tới cùng một lúc, chứng tỏ trước đó cả hai đang ở cùng nhau, chuyện này Từ Thước có biết không?

Nếu như biết thì sau khi mất liên lạc với Cố Dao, chắc hẳn đã bắt đầu đoán là Tiết Bồng có xích mích với người nào đó? Một khi Từ Thước trao đổi với cảnh sát, chuyện này sẽ trở nên phức tạp.

Dù có giết Tiết Bồng rồi, phía cảnh sát cũng chỉ mất một cảnh sát còn con, truy cứu vụ này được bao nhiêu năm?

Thế nhưng nếu có thêm một Cố Dao nữa thì chẳng phải là bị Từ Thước theo sát tám, mười năm nữa sao? Má nó!

Mặt khác, Lục Nghiễm ở nhà đợi tới tận bốn giờ rưỡi cũng không thấy Tiết Bồng đâu, lại không nhận được tin nhắn hay điện thoại từ cô.

Lục Nghiễm gửi tin nhắn cho Tiết Bồng, đợi đến năm giờ cũng không thấy trả lời, điện thoại cũng không liên lạc được.

Điện thoại lại không liên lạc được.

Lục Nghiễm lại thử lại hai lần, đang nghĩ có phải là do trùng hợp mất tín hiệu không thì lúc này Phương Húc gọi đến.

Lục Nghiễm bắt máy, nghe thấy Phương Húc nói: “Đội phó Lục, có thể là Tiết Bồng gặp chuyện không hay rồi.”

Gặp chuyện không hay...

Tim Lục Nghiễm đập thành thịch nặng nề, tay siết chặt, vô thức giữ chặt điện thoại, đầu óc bồng trống không.

Yên lặng vài giây sau anh mới hít thở lại được bình thường, nhanh chóng hoàn hồn, chưa kịp nghĩ đến chuyện lấy chìa khoá nhà đã bước ra khỏi cửa, vừa đi vừa nói: “Tôi tới Cục Cảnh sát ngay, cậu nói lại tình hình cho tôi nghe trước đã.”

Phương Húc nhanh chóng bảo vào khoảng bốn giờ mười lăm phút, chi đội nhận được báo cáo của cảnh sát tiếp nhận điện thoại, bảo rằng nhận được một cuộc điện thoại báo cảnh sát, sau đó nghe thấy tiếng thì thầm, tiếng cửa xe đóng lại vài tiếng xe lái đi khỏi đó.

Việc này đã khiến cảnh sát tiếp nhận điện thoại hết sức chú ý, vừa lên tiếng gọi người ở bên kia đầu dây, vừa lần theo định vị điện thoại, đồng thời phái cảnh sát ở gần đó lập tức tới xem tình hình.

Cảnh sát vừa tới đã thấy điện thoại rớt dưới đất, cuộc gọi vẫn còn

đang tiếp tục, bên cạnh có một chiếc xe, cửa xe không khoá nhưng không thấy tài xế.

Cảnh sát lập tức xem camera giám sát của bãi giữ xe nhưng camera không quay được góc chết này, chỉ quay được lối ra vào và đường đi, nhận thấy có một cô gái đã lái xe tới đây.

Đến hơn ba giờ, cô gái này và một cô gái khác cùng đến bãi đậu xe, chưa bao lâu thì có một chiếc MVP chạy đến, xung quanh kính xe dán miếng dán đen, chỉ có thể nhìn thấy qua cửa xe đằng trước, tài xế đeo khẩu trang, nhuộm đầu vàng.

Không còn gì đáng nghi ngờ nữa, đây chính là một vụ bắt cóc.

Cảnh sát tiếp nhận điện thoại nhanh chóng lần theo số điện thoại của Cố Dao và biển số xe của Tiết Bồng, điều tra ra được thân phận của hai người, thấy một trong số đó còn là cảnh sát của Cục thành phố, lập tức thông báo lên trên.

Lục Nghiễm vừa nghe cả quá trình vừa lái xe đến Cục thành phố.

Trong chi đội, ngoài cảnh sát trực chỉ có Phương Húc và Hứa Trăn, bọn họ vừa nhận được điện thoại của Cố Dao do cảnh sát đưa tới.

Lục Nghiễm trông rất nghiêm túc, ánh mắt nặng nề, đi tới vừa định nói thì điện thoại Cố Dao reng lên.

Người gọi đến chỉ hiện thị có một chữ: Thước.

Lục Nghiễm cầm điện thoại, nhấn nút nghe máy và miễn chạm phím, lập tức nói: “Luật sư Từ, tôi là Lục Nghiễm.”

Từ Thước đã sắp buột miệng nói gì đó, nghe thấy giọng Lục Nghiễm thì sững sốt hỏi: “Đội phó Lục, sao lại là cậu, Cố Dao đâu?”

Lục Nghiễm nghiêm túc nói: “Tình hình cấp bách, nói ra thì dài dòng,

nhưng bây giờ về cơ bản có thể xác định, Cố Dao và Tiết Bồng, một cảnh sát của Cục thành phố chúng tôi đã bị người ta bắt cóc vào lúc ba giờ hơn. Tình hình cụ thể chúng tôi vẫn đang điều tra, nếu anh tiện thì mong đến Cục thành phố gấp một chuyến.”

Từ Thước im lặng vài giây, bên kia đầu dây nhanh chóng có tiếng nhấn thang máy.

Từ Thước: “Tôi tới ngay đây, nhiều nhất là nửa tiếng.”

Chương 82: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 22

Từ Thước lập tức đến Cục thành phố, hoàn toàn không còn tâm trí đâu lo chuyện chào hỏi, vừa tới là hỏi ngay tình hình thực tế.

Lục Nghiễm cũng đi thẳng vào vấn đề, thông báo thông tin đã được biết.

Tuy hiện tại camera đã ghi lại được hình ảnh chiếc xe MVP đó, cũng đã quay được biển số xe, thế nhưng sau khi điều tra, chứng thực đây là xe bị mất, chủ xe còn đang ở tỉnh khác, không biết xe của mình đã bị trộm mất.

Chi đội nhanh chóng trích xuất hình ảnh camera tương ứng, nhận ra chiếc xe này cực kỳ gian manh, không đi đường lớn mà cố ý vòng đường nhỏ không có camera giám sát.

Thế nhưng dù như thế, việc truy vết lộ trình của xe chỉ còn là vấn đề thời gian.

Lục Nghiễm nói: “Hiện tại có thể thấy đám người này nhắm vào Tiết Bồng. Người của khoa kiểm nghiệm dấu vết đã xem qua, từ dấu vết hiện trường có thể thấy, xe của bọn bắt cóc đậu sát xe Tiết Bồng, nhân lúc Tiết Bồng mở cửa xe thì đánh úp từ phía sau. Nhưng bọn chúng không ngờ là Cố Dao cũng ở đó, lại còn chứng kiến toàn bộ quá trình nên chỉ đành đưa chị ấy lên xe.”

Lục Nghiễm nói xong, đưa điện thoại của Cố Dao cho Từ Thước rồi lại nói: “Đây là điện thoại của chị Cố, điện thoại của Tiết Bồng không

tắt máy, chúng tôi đã thử liên lạc nhưng tín hiệu không nằm trong vùng phủ sóng, chắc là đã bị nhốt dưới hầm hoặc là phòng đã ngăn tín hiệu.”

Từ Thước cầm điện thoại của Cố Dao, một lúc sau mới nói: “Tôi có nghe Cố Dao nhắc đến Tiết Bồng, chiều hôm nay họ có hẹn gặp nhau. Mấy năm nay Cố Dao không có bạn bè gì, khó thấy mới có người nói chuyện hợp như Tiết Bồng. Tôi nhớ trước ba giờ tôi còn nhận được tin nhắn của Cố Dao, cô ấy nói là đang chuẩn bị đi, phải về cô nhi viện Lập Tâm trước.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Nếu thế thì chắc là Tiết Bồng có ý muốn cho Cố Dao quá giang, thế nên hai người mới cùng tới bãi đậu xe.”

Vào lúc này, điện thoại Lục Nghiễm reng lên.

Anh đi sang một góc, bắt máy, nghe thấy giọng Phùng Mông: “Đội phó Lục, chúng tôi đã về phòng thực nghiệm rồi, chúng tôi phát hiện ra một cái khăn tay màu trắng ở hiện trường, bên trên có dấu vết Chloroform, bọn bắt cóc chắc đã dùng thứ này để gây mê Tiết Bồng.”

Lục Nghiễm đánh trống ngực thùm thụp, lông mày nhíu chặt lại.

Lục Nghiễm hỏi: “Lượng dùng thì sao ạ?”

Phùng Mông nói: “Vì Chloroform dễ bốc hơi, vì thế lượng còn sót trên khăn tay rất ít, theo thời gian hiện tại để suy đoán liều lượng thì chắc cũng không nhiều lắm. Chắc Tiết Bồng không trúng độc nặng nhưng còn tùy cơ địa của mỗi người, Chloroform sẽ kích thích trung khu thần kinh, gây hại cho tim, gan và cả thận, vì thế chúng ta cần phải tranh thủ thời gian.”

Lục Nghiễm quả quyết: “Vâng, vậy cháu đợi kết quả của mọi người.”

Nói xong, Lục Nghiễm tắt máy, lại đứng yên tại chỗ một lúc lâu.

Thật ra ngay từ lúc vừa nhận được tin Tiết Bồng bị đưa đi, ngoài chấn động trong lòng ra, anh còn có chút khó tin. Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng đã được đào tạo nghiệp vụ, hơn nữa vì công việc thường xuyên phải trèo đèo lội suối nên thể chất của cô khá tốt, phản ứng cũng nhanh, không tới nỗi không có chút dấu vết giằng co nào đã bị người ta đưa đi dễ dàng, trừ phi là bên kia có dùng thuốc mê.

Mà trong số các hợp chất, Lục Nghiễm sợ nhất là Chloroform.

Chloroform còn có tên gọi là Triclometan hay Metyl trichlorua, rất có hại cho cơ thể con người như Phùng Mông đã nói, sau khi trúng độc sẽ xuất hiện các triệu chứng như đau đầu, hôn mê, nôn ói, chóng mặt, vân vân, thậm chí còn dẫn đến tê liệt hô hấp, rung tâm thất.

Có vài vụ bắt cóc còn xảy ra trường hợp vì dùng lượng quá nhiều, người bị bắt cóc lại yếu ớt sẵn, sau khi trúng độc cấp tính lại không được đưa ngay tới bệnh viện, khiến gan bị tổn thương không thể cứu vãn, thậm chí xuất hiện tình huống nguy hiểm tới tính mạng.

Dù chỉ trúng độc nhẹ thì sau khi tỉnh dậy, Tiết Bồng cũng sẽ thấy trong người không thoải mái, không có sức lực, cần nghỉ ngơi một thời gian, còn phải cần uống nhiều nước, tất nhiên tốt nhất là lập tức đến bệnh viện.

Thế nhưng đã là bắt cóc thì bọn chúng chắc chắn sẽ không để bác sĩ cứu chữa cho Tiết Bồng, vậy thì họ cần phải tranh thủ thời gian để phá án, nhanh chóng tìm được cô.

Lúc Lục Nghiễm nặng mặt quay lại, Từ Thước đang tìm hiểu chi tiết vụ án với Phương Húc, nhìn thấy Lục Nghiễm sắc mặt không lành thì thoát chừng lại rồi hỏi ngay: “Sao thế?”

Lục Nghiễm thở dài: “Có hai tin tức, một xấu một tốt. Tin xấu là bọn chúng đã gây mê Tiết Bồng bằng Chloroform, thế nhưng có lẽ cô ấy

sẽ không trúng độc quá nặng. Còn tin tốt thì chắc là Cố Dao không có tiếp xúc với Chloroform.”

Từ Thước phản ứng rất nhanh: “Vậy cũng có nghĩa là, bây giờ trong số hai người, vẫn còn một người có thể hành động. Với tính cách của Cố Dao, cô ấy sẽ không ngồi không chờ chết. Cô ấy đồng ý hợp tác với bọn bắt cóc là thể duy trì thể lực, chỉ có trong trạng thái tinh tảo thì mới có thể phân tích tình hình, nhanh chóng nghĩ ra cách.”

Lục Nghiễm tiếp: “Tiết Bồng cũng thuộc kiểu người sẽ hành động, thay vì dành thời gian xử lý cảm xúc, cô ấy sẽ lập tức nghĩ cách giải quyết vấn đề, có lẽ bây giờ cô ấy đã tỉnh rồi. Thế nhưng hiện giờ chúng ta không hề biết ý đồ của bọn bắt cóc, chỉ sợ hai người hành động khinh suất, sẽ khiến bọn bắt cóc bật lại.”

Từ Thước hỏi: “Các cậu có đối tượng tình nghi không?”

Lục Nghiễm chỉ ngừng một giây rồi nói: “Có một người.”

Vừa nói ra, Từ Thước và Phương Húc đều sửng người.

Lục Nghiễm nói: “Hoắc Ung.”

Từ Thước lập tức chết đứng.

Phương Húc cũng nghĩ tới những chuyện xảy ra trước đây rồi nói: “Là vì xích mích ở câu lạc bộ cưỡi ngựa hôm đó sao?”

Từ Thước nhìn Phương Húc rồi hỏi Lục Nghiễm: “Họ có thù hằn với nhau à? Vậy thì đã hiểu được rồi. Con người Hoắc Ung có thù tất báo, chuyện gì cũng dám làm.”

Lục Nghiễm nhắm mắt, trong lòng cũng có linh cảm không tốt, nhưng anh lại nhanh chóng hít sâu một hơi, kiềm nén cảm giác tồi tệ đó: “Bên kiểm nghiệm dấu vết đã giám định vật chứng rồi. Dù suy đoán của chúng ta là đúng, kẻ đứng đằng sau quả thật là Hoắc Ung thì

cảnh sát muốn ra quân cũng phải cần chứng cứ, không thể chạy thẳng đến tất cả nhà cửa đứng tên Hoắc Ung để lục soát, càng không thể khinh suất đưa người đến dò la, như thế chỉ thêm bắt dây động rừng, sợ hấn cấp bách sẽ càng hành động cực đoan hơn.”

Từ Thước khẽ mấp máy, hồi lâu mới nói: “Tôi hiểu.”

Hiện giờ cũng không có cách nào tốt hơn, ngoài việc tiếp tục lần theo tín hiệu điện thoại của Tiết Bồng thì chỉ còn có nước đợi kết quả giám định.

Vào lúc này, điện thoại của Lục Nghiễm có tin nhắn tới.

Anh có hơi mất tập trung, lấy điện thoại ra xem, cứ nghĩ là tin nhắn quảng cáo gì đó, ai ngờ vừa thấy người gửi đã chết đứng.

Là Tiết Bồng.

Tin nhắn rất ngắn gọn nhưng mỗi chữ đều rất then chốt.

“Biệt thự, tầng hầm, bọn bắt cóc rất trẻ, mặc đồ hiệu, chắc là vị thành niên. Tôi sờ được trên cổ tay tên bắt cóc có một vết sẹo bồng. Tạm thời tôi không có gì nguy hiểm.”

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc, sau đó đọc tin nhắn cho Phương Húc và Từ Thước nghe, cả hai đều sửng sờ.

Tiếp đó là thời gian căng não suy nghĩ.

Lục Nghiễm lên tiếng trước: “Nếu là dưới hầm thì chắc chắn có lỗ thông gió, tín hiệu sẽ rất yếu, thế nhưng đã gửi được tin nhắn, chứng tỏ có thể lần được nguồn tín hiệu, dù không mở GPS cũng định vị được phạm vi khái quát. Họ nói tạm thời không có gì nguy hiểm, vậy thì khả năng là Hoắc Ung lại càng cao hơn. Tiết Bồng dù gì cũng là cảnh sát, có thể hấn chỉ muốn tìm người dạy cho cô ấy một bài học, không hề nhắm vào tính mạng của cô ấy.”

Từ Thước tiếp lời: “Có thể cũng một phần là vì Cố Dao, thật ra Cố Dao và nhà họ Hoắc trước kia có qua lại, Hoắc Ung có gan đến mấy cũng không động tới cô ấy vì chuyện này.”

Có qua lại?

Lục Nghiễm sững sờ nói: “Nếu thật sự là vậy, họ tuyệt đối không thể tách nhau ra.”

Từ Thước: “Đúng vậy.”

Lục Nghiễm nhanh chóng nói với Phương Húc: “Phương Húc, trước đó các cậu có điều tra các mối quan hệ xã hội của Hoắc Ung rồi đúng không, danh sách còn đó không?”

Phương Húc lập tức lấy ra một hồ sơ từ máy tính: “Đây, đội phó Lục, anh cần tìm gì sao?”

Lục Nghiễm ấn mở từng cái rồi nói: “Những người này đều còn rất trẻ, chúng ta tạm thời khoanh vùng độ tuổi trong khoảng dưới hai mươi, tại xế tóc vàng, trên tay tên hành động có vết sẹo bỏng. Trong tin nhắn nói là sợ được một vết sẹo, chắc trước khi hôn mê, Tiết Bồng đã nắm lấy cổ tay kẻ bắt cóc. Nếu chỉ là một vết nhỏ, trong thời gian ngắn chưa chắc đã xác định được, vậy thì chắc vết sẹo này trông rất rõ, hơn nữa lại còn có đường kính lớn...”

Đang nói đến đây, Lục Nghiễm lấy ra một đoạn trích xuất camera ở câu lạc bộ cưới ngựa.

Trong clip, Hoắc Ung đi ở giữa, ngông nghênh như mọi ngày, hơn nữa xung quanh còn có một đám thiếu niên, cũng mặc đồ cưới ngựa nhưng trông có vẻ đang nịnh bợ Hoắc Ung.

Một thiếu niên trong số đó có mái tóc rất vàng, nhìn là thấy ngay, hết sức chói mắt, thế nhưng người này và những người xung quanh đều

không có vết sẹo bỏng trên tay.

Phương Húc nói: “Đúng là có một tên tóc vàng nhưng hình như không có ai có sẹo.”

Lục Nghiễm lại không nhúc nhích, mặt rất chăm chú, nhìn chăm chăm vào một người trong số đó.

Từ Thước đứng sau anh, lúc này mới nói: “Cũng chưa chắc là không có.”

Lục Nghiễm chỉ vào một tên thiếu niên có xăm hình trên tay, hỏi Phương Húc: “Có hồ sơ về tên này không?”

Phương Húc chững lại, lập tức lấy ra một tệp, thế nhưng vì thiếu niên này không tham gia vào vụ săn bắn chim, vì thế hồ sơ rất giản lược, chỉ nói đơn giản là con của một nhà máy gia công nào đó.”

Phương Húc hỏi: “Đội phó Lục, sao lại nghi ngờ cậu ta?”

Lục Nghiễm nói: “Nếu cậu là một người vị thành niên mặc đồ hiệu, trên tay cậu có một vết sẹo, cậu sẽ làm thế nào?”

Phương Húc: “Đi phẫu thuật chỉnh hình.”

“Ngoài phẫu thuật chỉnh hình, có cách nào hợp thời, ngẫu hơn không?”

Phương Húc khựng lại, chợt hiểu ra: “Xăm mình!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cùng lúc đó, dưới căn hầm.

Tiết Bồng ngồi tựa trên nắp bồn cầu, dưới chân đã có hai chai nước rỗng.

Cô trúng độc Chloroform nhẹ, hiện giờ lại không có cách giải quyết nào tốt hơn, chỉ có thể uống nhiều nước, cố gắng ở nơi có thông gió, dùng cách này để giảm nhanh độc tính.

Chỉ là đây là tầng hầm, nơi thông gió duy nhất là lỗ thông gió trong toilet.

Cố Dao đã mở quạt thông gió trong lỗ, thương lượng nội dung tin nhắn với Tiết Bồng rồi giơ cao tay trước lỗ thông gió tìm tín hiệu.

Thử một lúc sau, tin nhắn cuối cùng gửi đi được, Cố Dao thở phào, lúc này mới bỏ tay xuống nhìn Tiết Bồng: “Em sao rồi?”

Tiết Bồng nói: “Đỡ hơn vừa nãy một tí, với lại không bị nôn, cũng không tiến triển theo chiều hướng ác liệt, chị yên tâm.”

Cả hai đều im lặng.

Cố Dao nói: “Vậy mình bàn tiếp cách sắp tới đi.”

Tiết Bồng gật đầu: “Được.”

Cố Dao: “Tuy chuyện xảy ra đột ngột nhưng chị cũng có để ý là mấy tên bắt cóc rất trẻ, giá mấy món đồ hiệu trên người chúng không rẻ đâu, có món phải gần chục nghìn đấy.”

Gần chục nghìn?

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Hoắc Ung có một đám lắt nhắt đi theo phía sau, việc này có liên quan tới công việc làm ăn nhà cậu ta, có không ít nhà máy nhỏ, doanh nghiệp nhỏ theo cậu nhờ nhà họ Hoắc. Vụ săn bắn chim chính là minh chứng tốt nhất.”

Cố Dao: “Nếu là con cái những doanh nghiệp, nhà máy nhỏ này, vậy thì có thể hiện giờ chúng ta đang ở trong biệt thự của một tên trong

số đó.”

“Hoắc Ung sẽ không tự ra tay, lỡ xảy ra chuyện, cậu ta sẽ phủi sạch mọi liên quan tới mình, chuyện này cậu ta đã quen rồi.”

“Nếu cậu ta không xuất hiện thì lại dễ giải quyết hơn, mấy đứa trẻ kia không có thù hằn gì với mình, dù có muốn nịnh bợ Hoắc Ung thì cũng có chừng mực, không tới nỗi giết người vì chút lợi lộc. Hơn nữa với thủ đoạn bắt cóc của chúng, có mấy chỗ còn rất sơ sài, chắc là lần đầu.”

“Vì thế mình phải nắm chắc cơ hội này, lợi dụng chúng đang không chắc chắn, tìm cơ hội trốn ra.”

Tiết Bồng chững lại, im lặng vài giây rồi hỏi: “Chị thấy nếu Hoắc Ung biết chị cũng bị dính vào, cậu ta sẽ làm sao?”

Cố Dao nghĩ ngợi rồi nói: “Chắc là sẽ tìm cách thả chị ra trước.”

Tiết Bồng nói: “Cũng có thể sẽ tách mình ra, đưa chị tới một nơi an toàn hơn. Vậy là ở đây chỉ còn có mình em, em lại còn trúng độc Chloroform, chắc là một mình em cũng không làm được gì.”

“Thế nhưng nếu vậy thì em lại càng nguy hiểm hơn.”

“Thế nhưng như thế thì chị cũng có thể nhanh chóng truyền tin tức đi, đến lúc đó chị lấy điện thoại của em đi, tìm cơ hội mở GPS lên.”

“Không, chị không đồng ý. Có chị ở đây, em còn được bảo đảm một chút.”

Cả hai lại im lặng, ai cũng đều thần thờ.

Tiết Bồng lại uống thêm một ngụm nước nữa: “Vậy được, vẫn còn một cách nữa, nhưng mà chuyện này là thế mạnh của chị, em chỉ có thể đưa ra suy nghĩ, đến lúc đó phát huy thế nào thì cần chị chỉ dẫn,

em chỉ có thể hợp tác với chị.”

Cố Dao nói: “Cách gì?”

Tiết Bồng nói ngắn gọn: “Chiến thuật tâm lý.”

Tiết Bồng uống hết chai nước trong tay, nhanh chóng bắt đầu phân tích.

Với tính cách của Tiết Bồng, tuy không giỏi xử lý các mối quan hệ và cảm xúc cá nhân, thế nhưng cô là một người thiết thực cực đoan, gặp phải bất cứ việc gì cũng có thể phân tích khách quan, thay vì dành thời gian xử lý cảm xúc vô dụng, cô lại thường đi thẳng vào cách giải quyết vấn đề hơn, đeo đuổi hướng hoàn thành nhiệm vụ với hiệu suất cao nhất và hoàn hảo nhất mới là mục tiêu cuối cùng của cô.

“Như chị đã nói ban nãy, mấy đứa nhóc này sẽ không giết người vì một chút lợi ích, điều này chứng tỏ rào cản tâm lí của chúng cực kỳ mỏng manh, chúng ta có thể lợi dụng chính điều này mà đánh vào điểm yếu. Suy đoán theo logic thông thường thì chỉ cần chúng không muốn lấy mạng mình, nhất định sẽ đưa đồ ăn vào. Tất nhiên là nếu chúng muốn tách chúng ta ra, lại không muốn chúng ta chống trả thì rất có thể sẽ bỏ thuốc vào đồ ăn. Lúc này, chúng ta cần lợi dụng thời gian chúng đưa đồ ăn tới để đàm phán với chúng.”

“Đầu tiên phải nói tên hậu quả đàm phán. Đám này chưa chắc đã mù luật nhưng có thể chỉ biết hành vi này là phạm pháp, không biết là nghiêm trọng đến nhường nào. Chúng ta phải đặt ra mặt lợi và hại, nói cho chúng biết tiêu chuẩn xử phạt hình sự cho tội bắt cóc, bắt cóc tống tiền và giết con tin có gì khác nhau, tất nhiên là bắt đầu từ tình huống nhẹ ví dụ như không đòi tiền, còn chủ động thả con tin... pháp luật có khắt khe cũng có khoan hồng, nếu là vị thành niên, hình phạt sẽ càng nhẹ hơn chút.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại ho mấy tiếng.

Cố Dao nhanh chóng quay vào trong phòng, cầm một chai nước tới, vặn ra cho cô.

Tiết Bồng uống nước, nghe thấy Cố Dao nói: “Chị hiểu ý em, thế nhưng lúc trao đổi phải chú ý đến giọng điệu để tránh chọc tức chúng.”

Tiết Bồng gật đầu: “Nếu nói hậu quả quá nặng nề, có thể sẽ phản tác dụng, còn làm chúng cảm thấy nếu sao thì cũng không còn đường thoát, vậy thì cùi không sợ lở.”

Cố Dao: “Theo quan sát của chị, mấy thằng nhóc này rất dễ lung lay, sau khi bắt cóc em, cũng chần chừ không biết xử lý chị thế nào, chị nói chị có thể chủ động hợp tác, chúng mới không dùng Chloroform.”

“Chuyện Chloroform cũng có thể lợi dụng.” Tiết Bồng tiếp: “Hiện giờ ai cũng lên mạng, chỉ cần em tả lại độc tính của Chloroform, rồi nói với chúng là hiện giờ em thấy không ổn, cần đến bệnh viện, tâm lý chúng cũng sẽ thấy sợ, sẽ lên mạng tìm tính nguy hại của Chloroform. Lúc này, chị cần phải phân tích với chúng.”

“Nói cho cùng thì đám này cũng chỉ làm theo lệnh, với lại đều bị lợi dụng. Ban đầu chỉ định dạy cho em một bài học, thế nhưng nếu kết quả lại có người chết vì bị bắt cóc thì lại thành tội cố ý giết người rồi.”

“Còn một chuyện nữa, cái này em không dám chắc, cần phải đàm phán xác nhận với chúng.”

“Chuyện gì?”

“Chúng có biết em là cảnh sát không, có biết cái tên “Cố Dao” có nghĩa là gì không. Nếu chúng đưa tới thức ăn có bỏ thuốc thì có thể khẳng định về cơ bản là người đứng sau có dè chừng chị, vậy thì khả năng cao lại càng là Hoắc Ung. Còn thân phận cảnh sát của em thì... bây giờ em nghĩ là chúng không biết, tạm thời đừng tiết lộ.”

Thân phận cảnh sát là con dao hai lưỡi, cần phải xem tính cách lũ bắt cóc thế nào. Nếu xốc nổi dễ nổi nóng, đầu óc đơn giản lại lớn gan, vậy thì chưa chắc thân phận này đã dọa được chúng, ngược lại còn dẫn đến những hậu quả khác.

Hai người đang nói tới đây, bên ngoài bỗng có tiếng mở khoá.

Tiết Bồng và Cố Dao đều ngẩn người, đưa mắt nhìn nhau.

Cố Dao nhanh chóng dìu Tiết Bồng dậy, Tiết Bồng cũng vờ như rất khó chịu, được Cố Dao dìu chầm chậm ra khỏi toilet, từng bước về phía tấm nệm, một chốc lại ho mấy tiếng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Căn hầm được mở ra, hai thằng nhóc trẻ tuổi bước vào, vẫn đeo khẩu trang như lúc đến, trên người mặc đồ hiệu, trên cổ còn có dây chuyền kim loại, tướng đi có hơi cục mịch.

Một tên trong số đó mang theo hai túi thức ăn nhanh, tên còn lại cầm theo khay, trên khay có hai bát canh.

Cố Dao ngồi xuống cạnh Tiết Bồng, khẽ vuốt lưng cô hỏi: “Em thấy sao rồi?”

Tiết Bồng cau mày, có vẻ như rất đau, rất yếu ớt.

Hai tên con trai bước xuống bậc thềm, đặt đồ xuống, hơi ngơ ngác.

Cố Dao đã nhìn thấy được cảnh này, cô nói: “Bạn tôi rất khó chịu, cô ấy cần gặp bác sĩ. Các cậu làm gì cô ấy thế, cô ấy cứ khó chịu suốt từ nãy đến giờ.”

Hai tên con trai liếc nhìn nhau rồi bắt đầu lăm bắm.

“Bỏ nhiều quá rồi hả? Mà coi sắc mặt chị ta kìa...”

“Có đâu, có chút xíu mà!”

Tuy Cố Dao không biết chúng nói gì với nhau nhưng có thể đoán được, cô không nói gì, chỉ cầm một bát canh trong số đó, đưa tới trước mặt Tiết Bồng.

“Em muốn húp ít canh cho đỡ không?”

Vì có Cố Dao cản ở trước, hai thằng con trai không nhìn thấy vẻ mặt của Tiết Bồng.

Tiết Bồng một tay cầm thìa, khuấy vài muống trong bát canh, nhìn thấy một ít hạt bột chưa tan hết dưới đáy, chắc là đã nghiền nhỏ thuốc an thần rồi cho vào.

Tiết Bồng múc mấy viên lên, ngược mắt ra hiệu cho Cố Dao.

Cố Dao đã nhìn thấy.

Tiếp đến, Tiết Bồng vẩy hết canh đi, ngã người sang một bên, ôm chặt lấy ngực ho dữ dội.

Hai thằng con trai giật thót, Cố Dao cũng hoảng hốt, lập tức tới vỗ lưng Tiết Bồng.

Hai tên con trai sững sờ đứng nhìn, một tên hoàn hồn lại hỏi nhỏ: “Cô làm sao thế?”

Cố Dao nói: “Các cậu muốn giết người đúng không, rồi cuộc muốn bao nhiêu tiền mới chịu thả chúng tôi!”

Tiết Bồng nhắc tay, nói rất yếu ớt: “Nhà tôi không có tiền, các người chắc chắn đã bắt nhầm người rồi, tôi có quen các người đâu, cũng không thù không oán gì, sao lại bắt cóc tôi...”

Một tên nói: “Chúng tôi... cũng không muốn làm thế đâu, cũng chỉ làm theo lệnh thôi.”

Một tên khác nói: “Bây giờ làm sao đây, có người chết thì phải làm sao!”

“Mày hỏi tao sao tao biết được!”

Cả hai đều rất hốt hoảng.

Tiết Bồng lại nhắc tay lên lần nữa, cô nói: “Xin các cậu mua giúp tôi ít thuốc được không, cứu tôi với...”

“Này, cô nói là thuốc gì trước đã.” Tên con trai cảnh giác hỏi.

Tiết Bồng nói: “Tôi cần ít kỷ tử, kỷ tử có thể bảo vệ gan.”

Tên con trai thở phào, cái này thì rất dễ.

“Còn gì nữa?”

“Còn cần ít trái cây, rau củ có nhiều vitamin, có thể giải độc, cam quýt, kiwi, nho, tốt nhất là thêm một chai vitamin C nữa.”

Tên con trai lập tức tra điện thoại, Tiết Bồng thấy tên con trai đã dần buông bỏ cảnh giác, lại tiếp tục: “Ở đây ngột ngạt quá, tôi cần máy cung cấp oxi và nước muối sinh lý.”

Tên con trai tra được tới đây thì ngỡ ngàng hỏi: “Cô là bác sĩ?”

Tiết Bồng tiếp tục lấp lửng: “Tôi biết các cậu gây mê tôi bằng Chloroform. Trước kia tôi từng tiếp xúc với một bệnh nhân, anh ta trúng độc Chloroform nên gan đã hoại tử, dẫn đến suy hô hấp, không được bao lâu thì chết...”

Lần này Tiết Bồng chỉ nói nửa câu, có hơi khuếch đại để khiến hai tên kia sợ hãi.

Quả nhiên vừa nghe thấy, chúng còn lo hơn cả ban nãy, tên ghi chép lại lập tức đi ngay, còn nói: “Tôi đi ngay!”

Vào lúc này, Cố Dao gọi y lại: “Đợi đã!”

Tên con trai dừng lại, quay đầu sang.

Cố Dao nói: “Đi mua mấy thứ này phải chạy tận mấy nơi, bạn tôi không đợi được lâu như thế, các cậu nhanh giúp!”

Tên con trai ngơ ngác, móc điện thoại ra: “Vậy tôi lên mạng đặt, vậy đủ nhanh chưa?”

“Làm phiền vậy!” Cố Dao nói.

Tên còn lại đột nhiên nói: “Đợi đã, lên mạng đặt có xảy ra chuyện không...”

Tên cầm điện thoại nghĩ ngợi một lúc, nhỏ tiếng lầm bầm: “Trái cây, rau củ, nước muối sinh lý với bình cung cấp oxi đều bình thường thôi mà, chắc không có gì đâu cả? Mà sợ họ báo tin hay gì? Ở đây đâu có tín hiệu, điện thoại chỉ là cục gạch thôi.”

Tên còn lại vẫn còn hơi cảnh giác hỏi Tiết Bồng: “Nếu chúng tôi không mua thì cô sẽ làm sao?”

Tiết Bồng yếu ớt nói: “Bệnh nhân tôi nói ban nãy chết là vì trong lúc trúng độc đã không lập tức xử lý thế này, Chloroform lại không thể nào được lại bỏ ra khỏi cơ thể, chỉ có thể dùng cách giải độc bảo vệ gan thôi. Nếu các cần cần mạng của tôi thì có thể không cần mua gì cả.”

Tên kia lại do dự rồi nói nhỏ: “Vậy... mà mua đi, nhưng mà cẩn thận

đó.”

Hai tên con trai nhanh chóng ra khỏi đó.

Đến khi cửa hầm đóng lại, Tiết Bồng cũng ngừng giả vờ, chống dậy khỏi nệm: “Em nghĩ lát nữa chúng đưa đồ tới sẽ xem xem chúng ta đã ngủ chưa. Bây giờ phải gửi tin nhắn báo mấy món ban nãy đã.”

Cố Dao: “Được, chị đi ngay.”

Tiết Bồng bấm xong tin nhắn, đưa cho Cố Dao, Cố Dao đi vào toilet, đứng trước thông gió gửi tin nhắn đi.

Nếu chỉ mua mỗi máy cung cấp oxi thì không dễ xác định mục tiêu, thế nhưng nếu yêu cầu giao hàng nhanh, ngoài ra còn mua mấy món như kỷ tử và nước muối sinh lý trong thời gian ngắn, điều này đồng nghĩa nhóm của Lục Nghiễm có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Tin nhắn vừa gửi chưa được bao lâu, bên này Lục Nghiễm đã nhận được.

Lục Nghiễm lập tức cho người giám sát và lục tìm gần các khu biệt thự lớn ở thành phố Giang, lấy danh sách những nhà thuốc có đơn mua hàng có máy cung cấp oxi.

Cùng lúc đó, trụ tin hiệu cũng đã xác định được phạm vi khái quát của điện thoại Tiết Bồng, tuy là rất yếu, chỉ trong vòng mười giây, thế nhưng phạm vi đã được thu nhỏ lại một km.

Phòng thực nghiệm cũng đưa tin tới, bảo là thu thập được một số tế bào da trên chiếc khăn tay, sau khi xét nghiệm, đã tìm được ADN trùng khớp trong kho ADN, là ADN được lưu lại vào lần trước uống rượu gây sự bị đưa đến phân cục, chính là tên con trai bị Tiết Bồng sờ được vết sẹo bông trên tay, tên là Lưu Mân.

Phải đến cuối năm nay thì Lưu Mân mới tròn mười tám.

Không bao lâu sau, đại đội giao thông và Phương Húc lần lượt đưa tin tới, đã truy được dấu vết xe MVP mà bọn bắt cóc sử dụng, cuối cùng đã chạy vào một khu biệt thự.

Phương Húc cũng đã cầm về kết quả giám định của tên đầu vàng và tên xăm mình, tên có hình xăm quả thật tên Lưu Mân, tên đầu vàng là Vương Doãn.

Phương Húc còn tra ra được đúng là nhà Lưu Mân có một căn biệt thự, trùng khớp với địa điểm xe MVP đi vào.

Lục Nghiễm không nói tiếng nào, lập tức bảo Phương Húc tập hợp lực lượng, lập tức hành động.

Vào lúc này, ở trong biệt thự, Lưu Mân đã mở cửa hầm ra lần thứ hai, bước xuống xem xét tình hình của Tiết Bồng và Cố Dao, Vương Doãn thì ở lầu một.

Tính cách của Vương Doãn không giống Lưu Mân, tuy cả hai đứa đều không hề nhát, thế nhưng Vương Doãn đa nghi hơn một chút, y nghĩ thế nào cũng thấy chuyện mua máy cung cấp oxy là quá sơ sài.

Wương Doãn cân nhắc một lúc, gửi tin nhắn cho Hoắc Ung, kể lại chuyện mua máy oxy.

Hoắc Ung nghe thấy liền mắng: “Má nó, con mẹ nó chúng mày mắc bẫy rồi! Nó bảo mày mua gì thì mày mua đó à, nó là cảnh sát, nó đang gài bẫy tụi mày đấy!”

Wương Doãn nghe thấy lập tức ngớ người.

Cảnh sát? Không phải bác sĩ sao?

Wương Doãn cứ ong ong trong đầu, giải thích: “Nhưng mà dù mua rồi, cảnh sát cũng đâu thể xác định được bọn em chỉ bằng một đơn

mua đâu. Tầng hầm nhà Lưu Mân không có sóng, họ cũng đâu có truyền tin đi được...”

Hoắc Ung nổi điên: “Mày đừng có nói với tao là tụi mày không lấy điện thoại đi đấy?”

Lúc này Vương Doãn mới nói rõ đầu đuôi ngọn ngành, đây là lần đầu tiên chúng làm chuyện này, cân nhắc không chu đáo, lúc đó quả thật có lấy mất túi của hai cô gái, đến lúc đem người xuống hầm thì mới nhìn thấy trong túi chỉ có một chiếc điện thoại.

Chúng tắt máy xong, cũng có cân nhắc xem có còn cái nào trên người họ không.

Ý Vương Doãn muốn soát người nhưng Lưu Mân lại dây thêm chuyện, bảo là dưới hầm hoàn toàn không có sóng, có điện thoại cũng vô ích, hơn nữa trông hai cô gái này rất yếu ớt, chắc gặp chuyện là đã đủ hoảng rồi nên không lo lắng gì thêm.

Cúp máy xong, Hoắc Ung không hề chậm trễ, lập tức tháo sim điện thoại, dội xuống bồn cầu.

Hoắc Ung lại lấy một cái điện thoại khác trong túi ra, tắt máy điện thoại ban nãy, nhanh chóng dùng điện thoại mới móc ra gọi cho Hàn Cố.

Hàn Cố nhanh chóng bắt máy: “Alô.”

Hoắc Ung lập tức nói: “Anh ở đâu, tới chỗ tôi ngay bây giờ đi.”

Hàn Cố: “Cậu Hoắc ở nhà à?”

“Ừm.”

“Ồ, tôi đang ở gần nhà cậu, tới ngay.”

“Nhanh lên!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cứ mỗi lần nhận được điện thoại của Hoắc Ung là Hàn Cố lại đau đầu, đa số những lần Hoắc Ung có chuyện gấp tìm hắn, đều là để dọn dẹp hậu quả.

Hoắc Ung rất có dã tâm, cũng rất có ham muốn phạm tội, chỉ mỗi cái là làm không được chuyện chứ nát chuyện thì nhiều, làm gì cũng dựa vào tâm trạng và tính tình, lúc nào cũng làm trước mới nói, không màng hậu quả, cứ phải đợi làm xong thấy chuyện chẳng lành rồi mới vội vã tìm người dọn dẹp cho.

Hàn Cố không biết lần này Hoắc Ung lại làm gì, chỉ là mí mắt cứ giật mãi.

Cho đến lúc Hàn Cố bước chân vào căn hộ riêng của Hoắc Ung, y chưa gì đã nhào tới, tóm lấy hắn nói: “Cái đám khốn nạn đó lại đâm cho tôi một nhát, tôi bảo chúng bắt cóc Tiết Bồng nhốt lại mấy ngày, dạy cho nó một bài học, tụi nó thì giỏi rồi, mới có mấy tiếng đã bị con khốn đó dắt mũi!”

Hàn Cố chết sững, đầu ong ong mấy tiếng, nhìn chằm chằm vào Hoắc Ung một lúc, còn nghĩ là mình nghe sai.

Hoắc Ung đã buông tay ra nói: “Bây giờ làm sao!”

Hàn Cố bừng tỉnh, cau mày: “Nói lại hết tất cả tình hình, đừng để sót một chi tiết nào.”

Hoắc Ung gật đầu, nhanh chóng thuật lại cả quá trình.

Hàn Cố cứ cụp mắt không nói gì, nghe xong bất lực nhắm mắt, hai tay khoanh trước ngực, dần dần siết chặt.

Một lúc sau, Hoắc Ung lại hỏi hần phải làm sao, lúc này Hàn Cố mới ngược mắt hỏi lại: “Cậu liên lạc với Vương Doãn bằng điện thoại của mình sao?”

Hoắc Ung: “Không phải, điện thoại dự phòng, không có đăng ký tên thật, tôi chúng không cho chúng gọi tên tôi trong tin nhắn. À, thẻ sim tôi đã xối xuống bồn cầu rồi.”

“Điện thoại đâu? Đưa đây cho tôi.”

“Đây này.”

Hàn Cố lấy điện thoại, lấy một chiếc khăn tay ra lau sạch dấu vân tay trước mặt Hoắc Ung, sau đó đút vào túi: “Tôi sẽ xử lý điện thoại, cậu không biết gì cả.”

Hoắc Ung sững sờ: “Thế là xong rồi sao?”

Tất nhiên là y cảm thấy không yên tâm, còn nhiều lỗ hổng chưa được lấp vào lắm.

Hàn Cố: “Tôi sẽ cho người liên lạc với phụ huynh hai nhà họ Vương và Lưu, để họ biết đã xảy ra chuyện gì, tiếp theo phải làm thế nào. Nếu cảnh sát điều tra ra tới họ, hỏi cậu là có quen Vương Doãn với Lưu Mân không thì cậu đừng phủ nhận.”

Hoắc Ung nói: “Tôi biết, quen là một chuyện, quen biết không chứng tỏ là có biết chuyện.”

Hàn Cố thờ dãi rồi lại nói: “Cậu ở yên đây, tạm thời đừng đi đâu, đợi tin tức của tôi rồi hẵng hành động.”

Hàn Cố nói rồi quay người ra khỏi cửa, nhưng đi mấy bước lại dừng lại, quay người nói với Hoắc Ung: “Cậu Hoắc, trước đó tôi đã khuyên cậu đừng gây hấn với cảnh sát, dù là trong tối hay ngoài sáng đều không hề có lợi cho chuyện kinh doanh của cậu đâu.”

Hoắc Ung im lặng vài giây rồi mới nói: “Anh còn có thời gian ở đây mà dạy dỗ tôi à, còn không đi mau đi?”

Hàn Cố lại không gấp gáp, nhìn vào y, giọng điệu chậm rãi: “Trước khi giúp cậu dọn dẹp hậu quả, có hai chuyện cậu nhất định phải biết.”

“Chuyện gì?”

“Mấy lần trước cậu gây chuyện, ngài Hoắc đã biết rồi, cũng đã hỏi tới tôi. Tôi không che chắn giúp cậu được bao lâu đâu.”

Hoắc Ung sững sốt: “Sao ông ấy lại biết?”

Hàn Cố không trả lời, chỉ tiếp: “Ngoài ra, Hoắc Kiều anh cậu đã được kiểm tra mấy ngày trước. Phía bệnh viện cho biết ý thức của cậu ấy đã có hiện tượng hồi phục, có mấy bộ phận cơ thể đã bắt đầu có tri giác. Cậu có chắc là cậu cứ muốn làm loạn thế này tiếp không?”

Lần này, Hoắc Ung hoàn toàn không nói gì nữa, đến lúc Hàn Cố rời đi, y vẫn đứng yên ngơ ngác tại chỗ.

Bỗng chốc, chỉ cảm thấy như trời sắp sập xuống.

Mặt khác, Lưu Mân đi kiểm tra dưới hầm cũng đang phải chịu thử thách “chiến thuật tâm lý” của Tiết Bồng và Cố Dao, chỉ có điều là tình hình thực tế có chút thay đổi so với dự định của họ.

Sau khi Cố Dao phân tích, giải thích kỹ càng hậu quả, trách nhiệm pháp luật cho Lưu Mân nghe, Tiết Bồng còn bổ sung một điều hết sức quan trọng: “Cậu có biết đa phần các con đường trong thành phố Giang đều có camera không? Dù cậu có dùng biển số giả hay là trộm xe của người khác, camera đều có thể truy ra dấu vết lộ trình xe của cậu. Với tốc độ của cảnh sát, phần trăm cao là vị trí của các cậu bây giờ đã bị lộ rồi, các cậu không còn nhiều cơ hội sửa chữa nữa. Cảnh sát sẽ xông vào cứu chúng tôi ra hay là hai cậu chủ động thả

bọn tôi, mức độ xử phạt của hai trường hợp này khác nhau rất nhiều.”

Lưu Mân bỗng chốc hồn vía lên mây, đầu óc cũng mù tịt.

Cố Dao đột nhiên lại hỏi: “Các cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Lưu Mân ngẩn người lúng túng nói: “Mười bảy.”

Cố Dao: “Còn trẻ như thế, lại còn là vị thành niên nữa mà đã bị người khác xúi giục phạm phải tội bắt cóc rồi. Cơ hội duy nhất của các cậu bây giờ chính là thả chúng tôi ra, chủ động đi tự thú, thành khẩn khai hết với cảnh sát, người xúi giục các cậu có trách nhiệm rất lớn, khai họ ra, thêm vào việc các cậu còn vị thành niên, nhất định sẽ nhẹ tội.”

Tiết Bồng: “Đến lúc đó, chúng tôi cũng sẽ xin cho các cậu.”

Lưu Mân bỗng chốc bị lung lay.

Lúc này, Vương Doãn mở cửa ra, nói xuống bậc thang: “Này, lên đây!”

Lưu Mân ngẩn người, lập tức chạy lên.

Vương Doãn đóng cửa lại, nói với Lưu Mân chuyện Hoắc Ung vừa cho biết.

Lưu Mân nghe thấy thì hoảng hốt: “Cái gì? Cảnh sát? Má, thế này là chết mẹ tao với mày rồi còn gì! Ban nãy họ còn nói, với tốc độ điều tra của cảnh sát, không chừng bây giờ đã xác định được căn này rồi!”

Vương Doãn ngẫm nghĩ nói: “Không tới nỗi chứ.”

Lưu Mân: “Cái gì mà không tới nỗi, lúc bị mình bắt, có một người báo cảnh sát rồi mày quên à! Họ nói với thiết bị camera ở thành phố

Giang sẽ nhanh chóng xác định được vị trí! Trời má, giờ làm sao!
Đây là biệt thự của bố tao, bố tao mà biết là xong đời!”

Vương Doãn bị Lưu Môn làm ồn, không khỏi thấy phiền phức, quát lại lớn hơn cả Lưu Môn: “Mẹ mày để yên đó cho tao, đừng có ồn, tao đang nghĩ cách đây!”

Thế nhưng lúc này, điện thoại Lưu Môn lại reng lên.

Lưu Môn sợ khiếp vía, màn hình hiển thị người gọi đến là bố mình.

Hai đứa nhìn nhau, Lưu Môn không dám bắt máy, vô thức tắt điện thoại.

Ai ngờ lúc này, điện thoại lại reng lên nhưng không phải là của Lưu Môn, mà là của Vương Doãn, người gọi tới cũng là bố y.

Cả hai cùng lúc đều biết được đã xảy ra chuyện gì, chắc là hai ông bố đều biết cả rồi...

Vài phút sau, cánh cửa hầm lại mở ra.

Tiết Bồng và Cố Dao vừa thương lượng xong kế hoạch tiếp theo thì nhìn thấy Lưu Môn và Vương Doãn cầm theo bịt mắt và khẩu trang xuống hầm.

Tiếp đến, họ nghe thấy Vương Doãn nói: “Chúng tôi có thể thả các chị, mong các chị cũng có thể tha cho chúng tôi, sau khi các chị rời khỏi đây, có thể nào đừng báo cảnh sát không?”

Tiết Bồng và Cố Dao nhìn nhau.

Một người nói: “Cảnh sát đã biết rồi, không phải là vấn đề ai mong muốn nữa.”

Người kia nói: “Chúng tôi sẽ xin cho các cậu, để các cậu có cơ hội

thay đổi. Nhưng mà hiện tại thì các cậu phải chỉ ra chủ mưu đứng sau, chứng minh các cậu chỉ bị xúi giục thôi đã.”

Lưu Mân lấp liếm: “Không có ai xúi giục bọn tôi cả, bọn tôi chỉ tò mò, xem mấy bộ phim nên mới bắt chước tí, giống với mấy chị ấy, không có ý gì khác đâu, ha ha...”

Tiết Bồng và Cố Dao đều ngây người.

Rõ là mấy phút vừa nãy, hai tên vị thành niên không tự thương lượng cách đối phó mà có người đã chỉ chúng nên làm thế nào.

Tốc độ cũng nhanh đấy.

Chỉ là Tiết Bồng và Cố Dao còn chưa có cơ hội truy hỏi, hai tên vị thành niên đã đi nhanh tới trước, trói tay, bịt mắt họ lại.

Lưu Mân còn lảm bảm: “Hai chị, bọn tôi không cố ý thật đấy, giống với mấy chị thôi, quá lảm nhốt mấy ngày à, mấy chị thấy đó, tội tôi còn đưa đồ ăn thức uống ngon lành tới, năn nỉ các chị nể tình với...”

Vương Doãn từ đầu tới cuối không lên tiếng, chỉ sầm mặt, lâu lâu lại liếc Lưu Mân.

Họ bước lên chiếc xe MVP kia.

Trước khi lái xe, Vương Doãn cầm điện thoại của Tiết Bồng tắt máy đi rồi bỏ vào túi.

Lưu Mân nhìn thấy thì ngớ ngàng, cũng không biết Vương Doãn có ý gì.

Cho đến khi Vương Doãn lại lấy ra hai sợi dây thừng, trói chân Tiết Bồng và Cố Dao lại.

Tiết Bồng và Cố Dao đều sựng lại, nhận thấy không ổn bèn chống

trả.

“Không phải nói là thả bọn tôi sao?”

Vương Doãn không lên tiếng, lại lấy băng keo ra dán vào miệng hai người.

Trong lúc giằng co, Vương Doãn bị Tiết Bồng cắn cho một phát, y thốt lên một tiếng rồi giơ tay định đánh cô.

Lưu Mân vội vã nắm lấy tay y hỏi: “Mày làm cái gì vậy!”

Vương Doãn đập Lưu Mân ra: “Mau giúp đi, nhanh lên, lát nữa là cảnh sát tới rồi!”

Đến lúc xe đi ra khỏi biệt thự, chạy thẳng đến ngoại ô, Lưu Mân thấy hướng đi không đúng lại hỏi lại: “Vương Doãn, rốt cuộc mày định làm gì vậy?”

Vương Doãn không nói gì hồi lâu.

Tiết Bồng và Cố Dao cũng im lặng ngồi cạnh nhau.

Qua biến cố ban nãy, hai người dần bình tĩnh lại, cũng ý thức được tình hình có thay đổi, yếu tố thay đổi ở đây lại chính là Vương Doãn với cảm xúc không ổn định.

Rõ là Vương Doãn không ấu tả như Lưu Mân, cũng là thì thế nên ngay từ ban đầu Tiết Bồng đã lo nếu tiết lộ thân phận cảnh sát, có thể sẽ kích động đến bọn bắt cóc, khiến chúng cù không sợ hãi.

Tiếp đó, họ nghe thấy tiếng của Vương Doãn: “Tao mới lên mạng tra, tội bắt cóc phải phạt ít nhất mười năm, dù có thả người, không cướp tiền bạc thì sau khi xem xét cũng phải năm đến mười năm. Mình chưa tới mười tám tuổi, có thể sẽ nhẹ tội hơn, nhưng mà một trong số họ là cảnh sát, mày thấy có phạt nhẹ nổi không! Mấy năm thì tao

cũng không muốn ngồi, nhất định phải có cách khác tốt hơn!”

Từ giọng nói của y, không khó biết được y đang rất rối ren, rất hoảng loạn, không biết nên làm thế nào, thế nhưng không cam tâm cứ thả người đi như thế rồi lại đi tự thú.

Lưu Mân nghe thấy mới nói: “Vậy mày muốn làm gì? Tao đã không chơi nữa rồi, tao muốn nhẹ tội, mày đừng có làm liên lụy tao! Ban nãy bố mày đã nói chuyện với mày rồi mà, hai người nói cái gì vậy!”

“Cam mờm!” Vương Doãn nói: “Ông đây có suy nghĩ của mình, tóm lại chuyện này mày cứ nghe tao, mình đi khỏi chỗ này trước, đợi tao nghĩ cách xong rồi nói!”

“Mày có cách gì được chứ! Mày cùi không sợ lở thì đừng có kéo tao theo, mày dừng xe, để tao xuống xe trước!”

“Má nó, mày nghĩ mày chạy thoát được không, đừng có ngu nữa!”

Lưu Mân nóng vội, nhào tới muốn rẽ hướng vô lăng.

Chiếc xe chao đảo, như một con rắn đang trườn trên đường ra ngoài ô, suýt nữa thì đâm trúng đảo an toàn.

Vương Doãn không nhịn được, đạp thắng xe, quay lại đấm Lưu Mân.

Lưu Mân không kịp phản ứng, bị đấm trúng mũi, máu mũi chảy ròng ròng, đau đến không nói được, nổ cả đom đóm mắt.

Vương Xuyên trừng thẳng vào Lưu Mân, khởi động xe lần nữa: “Mày muốn xuống xe thì tự nhảy xuống đi, nhưng mà tao nói cho mày biết, mày chạy không thoát đâu, mày mà đi báo cảnh sát thì là tự chui đầu vào rọ. Mày đừng có quên, cái biệt thư đó là của nhà mày đấy!”

Lưu Mân ôm lấy mũi, đầu kêu ong ong, không chú ý tới được.

Một lát sau, Lưu Mân lấy trong túi ra một cái điện thoại, gửi định vị hiện tại cho bố.

Lại cách một lúc sau, Tiết Bồng lần theo âm thanh, động vào Lưu Mân vài cái.

Lưu Mân bị Tiết Bồng đụng phải, vô thức quay đầu, Tiết Bồng ngắc cổ, ra hiệu vào miếng băng dính trên người mình.

Lưu Mân hiểu ý, do dự vài giây, nhìn sang Vương Doãn rồi lại nhìn Tiết Bồng, cuối cùng quyết định xé miếng băng dính xuống rồi hỏi: “Chị muốn nói gì? Tôi cảnh cáo chị, đừng có la lên đấy!”

Tiết Bồng đau hết cả miệng, đau đến rớm nước mắt, đợi đến lúc thích nghi được, mới khàn giọng nói: “Tôi đúng là cảnh sát, cảnh sát ở đây mà các cậu không hỏi lại tự đi lên mạng tra cách phạt như thế nào, xử lý ra sao, không thấy ngu ngốc lắm sao?”

Vương Doãn chửi thề một tiếng: “Ai cho mày mở ra cho chị ta thế!”

Lưu Mân lại không để ý tới Vương Doãn, chỉ hỏi: “Vậy chị thấy ban nãy nó nói có đúng không?”

Tiết Bồng thở dài nói: “Nếu bây giờ thả chúng tôi ra thì thật sự sẽ được xử nhẹ, nhưng nếu sai càng thêm sai thì không chắc được nữa. Vị thành niên không phải là cái bia đỡ đạn, không phải bất cứ độ tuổi nào cũng xử nhẹ tội được, các cậu đã tròn mười sáu rồi, chỉ chưa tới mười tám thôi, nếu tội nghiêm trọng thì vị thành niên cũng vô dụng.”

Lưu Mân nghĩ một lát rồi nói với Vương Doãn: “Chị ta nói có lý mà.”

Vương Doãn: “Mày im mồm! Dán miệng chị ta lại!”

Tiết Bồng lại quay về hướng Vương Doãn nói: “Vừa nãy cậu nói rời khỏi nơi này trước, đợi cậu nghĩ ra cách đúng không? Được, vậy cậu

nói xem rồi cuộc cậu định làm gì?”

Vương Doãn không nói, nhấn chân ga phi nhanh.

Thật ra trong lòng y cũng đang rất hoảng loạn, cũng không biết mình phải làm gì, thế nhưng lại xốc nổi, hung tợn hơn Lưu Mân xúc này nhiều, chỉ muốn chạy thoát và tự giữ lấy mình.

Tiết Bồng nói: “Tôi có mấy cách có thể chỉ cho các cậu đấy, chỉ là cần phải nhấn tâm một chút, làm chuyện ác độc thêm chút nữa, tất nhiên là nếu bị bắt thì chắc chắn sẽ bị xử rất nặng, có thể còn sẽ bị giam cả đời nữa, có dám cược không?”

Vương Doãn ngẩn ngơ, vô thức hỏi: “Cách gì?”

“Giết chúng tôi, huỷ xác xoá dấu vết.” Tiết Bồng nói.

Cái gì?

Khỏi nói đến Lưu Mân đã ngây ngốc luôn ra đó, đến cả Vương Doãn cũng bật ngửa.

Lưu Mân: “Không được đâu, giết người là không quay đầu lại được nữa đâu!”

“Tao bảo mày im!” Vương Doãn quát Lưu Mân, tiếp đó lại hỏi Tiết Bồng: “Chị bảo bọn tôi giết chị đấy hả, chị điên rồi à!”

“Người điên bây giờ là cậu đấy, cậu đang đi trên con đường không có lối về này là đang đi xuống vực thẳm rồi mà cậu không biết á?” Tiết Bồng không khỏi nặng lời thêm.

Vương Doãn không nói gì một lúc, tốc độ xe cũng không nhanh như ban nãy nữa.

Tiết Bồng tuy bị bịt mắt nhưng lại cảm nhận được xe đang đi chậm

lại, tiếp đó mới dịu giọng nói: “Nhưng mà nếu cậu muốn làm thế thì phải nhanh lên. Ban nãy dưới hầm, chúng tôi đã tìm được tín hiệu yếu trong lỗ thông gió dưới hầm, gửi tin nhắn cho đồng nghiệp tôi ở Cục Cảnh sát rồi, giờ chắc họ đã bắt đầu hành động rồi đấy.”

Vương Doãn và Lưu Mân đều nghếch ra.

Lỗ thông gió có tín hiệu?

“Chị báo cảnh sát?!”

Tiết Bồng: “Báo cảnh sát là chuyện còn sớm hơn nữa, các cậu quên rồi à, lúc các cậu bắt tôi, điện thoại của chị ấy đã gọi tới 110 rồi. Tin nhắn là chúng tôi gửi là để truyền tin tức, cũng là để cảnh sát xác định được vị trí nhanh hơn. Còn nữa, các cậu đặt mua máy cung cấp oxy trên mạng bằng số điện thoại và tên của mình đúng không? Có khi cảnh sát đã lần ra được chỗ ban nãy, tuy là không phát hiện được gì nhưng mà chỉ cần trích xuất camera là vẫn có thể xác định được tuyến đường của các cậu. Cậu có chắc đường cậu đang lái không có lấy một cái camera nào không?”

Cả xe bỗng chốc im ắng hơn bao giờ hết.

Lưu Mân thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát đằng sau lưng.

Vương Doãn lại lái càng lúc càng chậm, trong lòng đã không còn biết nghĩ gì nữa.

Chúng đang đối mặt với quyết định cực kỳ quan trọng trong đời, tuy lựa chọn bên nào cũng đều không có lợi, cuối cùng đều phải trả giá cho hành động của mình.

Thế nhưng có một bên tổn thất rất nặng, bên kia thì lại tương đối đỡ hơn, có thể kịp thời chặn đứng tổn thất.

Tiết Bồng nhìn thấy lại nói: “Nếu bây giờ các cậu ngừng xe lại, giết chúng tôi, lại còn phải tốn thời gian chôn xác. Với sức lực vóc dáng của hai cậu, mỗi người đào một cái hố cũng cần phải tận hai tiếng, có là còn chưa tính thời gian lấp xác. À, các cậu còn phải tìm công cụ trước đã chứ, phải nhanh tay mới được. Dù các cậu hành động ngay bây giờ thì cả quá trình cũng phải ba tiếng. Ba tiếng đồng hồ đấy, xe cảnh sát phải chậm cỡ nào mới không đuổi kịp các cậu cơ chứ?”

Nghe đến đây, Vương Doãn cuối cùng cũng không ngồi vững được nữa, một chân đạp thẳng xe.

Xe trượt về trước theo quán tính, Tiết Bồng và Cố Dao cùng bị bật về trước.

Đến lúc bình tĩnh lại mới nghe Vương Xuyên nói: “Chị nói nhiều thế cũng chỉ là muốn chúng tôi tha cho các chị thôi chứ gì...”

Tiết Bồng thở dài, thấp giọng nói: “Cũng là tha cho chính các cậu nữa.”

Thật ra vào lúc nguy cấp nhất ban nãy, Tiết Bồng cũng chỉ thấy căng thẳng, sốc, kích động, trong lòng không có lấy chút sợ hãi, cô chỉ thấy như tất cả tế bào trong cơ thể đều được kích hoạt vậy, bỗng chốc xua tan hết sự khô cằn của cuộc sống trước đây.

Đến lúc này đây, cô biết tất cả đã kết thúc, trong lòng cũng dần ổn định lại.

Ít nhất, Vương Doãn còn biết dừng tay.

Quay đầu ngay trước vực thẳm, không bao giờ là muộn.

Trong xe lại yên lặng thêm một lúc.

Vương Doãn nằm ườn trên vô lăng, không nói gì một lúc lâu.

Lưu Mân cũng đã ngơ ngác.

Tiết Bồng hỏi Lưu Mân: “Tháo băng keo cho chị ấy trước được không?”

Lưu Mân do dự rồi vẫn đưa tay tháo băng dán trên miệng Cố Dao xuống nhưng nhẹ tay hơn hẳn ban nãy.

Cố Dao nén đau, thở lấy hơi, đột nhiên lại nói: “Trước kia tôi cũng từng ngồi tù. Nhưng mà cuộc sống bây giờ của tôi lúc nào cũng hướng về trước, ngồi tù không phải chuyện về vang gì, nhưng mà nó không quan trọng.”

Nghe thấy Cố Dao từng ngồi tù, Lưu Mân và Vương Doãn đều vô thức nhìn về phía hai người.

Vương Doãn còn hơi nghi ngờ, Lưu Mân hỏi: “Thật không vậy?”

Cố Dao: “Có ai mà lại đem chuyện này ra đùa chứ. Không chỉ từng ngồi tù mà tôi còn có rất nhiều bạn bè đều từng phạm pháp, tội còn nghiêm trọng hơn các cậu bây giờ nhiều. Trong số họ, cũng có người từng phạm tội trước tuổi trưởng thành, lúc đó vì vài nguyên nhân đặc biệt mà may mắn thoát được. Thế nhưng thoát được một lúc, không thoát được cả đời, nhiều năm sau, chuyện ấy vẫn bị lật lại...”

Một lúc sau, Lưu Mân hỏi: “Mấy người bạn của chị sau đó thế nào? Ngồi tù sao?”

“Có người bệnh chết, có người không thoát khỏi ám ảnh tâm lý, không có dũng cảm đón nhận hình phạt, vì vậy trước khi cảnh sát tới là đã tự sát rồi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng cũng hơi xúc động, cô vô thức quay về hướng Cố Dao.

Cố Dao nói: “Quay đầu đi, các cậu vẫn còn cơ hội.

Trong xe lại im lặng rất lâu.

Vương Doãn chần chừ không động đây, chỉ nhìn con đường trước mặt, ngẩn ngơ.

Cho đến khi bỗng chốc bị kéo ra, khiến Vương Doãn giật mình.

Lưu Mân đã nhảy xuống xe, đứng bên đường nhìn Vương Doãn, giọng điện thoại trong tay nói: “Mới nãy ta đã gửi định vị cho bố tao rồi! Tao muốn rút, tao đồng ý với ông ấy là sẽ tự thú rồi. Mà còn muốn cự cãi tiếp thì đi mình mày đi. Nhưng mà tao khuyên mày, đừng ngông nữa, thả họ ra đi!”

Vương Doãn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Lưu Mân, tâm trạng hết sức mâu thuẫn.

Lưu Mân nhìn thấy y không kiên quyết thế nữa, bèn hỏi Tiết Bồng: “Có phải chỉ cần bây giờ chúng tôi dừng tay lại là có thể không truy cứu chuyện vừa nãy nữa không?”

Tiết Bồng chẳng lại, rồi lại thở dài: “Vừa nãy có chuyện gì? Tôi cứ tưởng là các cậu đưa bọn tôi đến đây là để thả bọn tôi chứ, từ đầu đã nói vậy rồi mà.”

Lưu Mân nghe thấy thì thở phào, nhìn về phía Vương Doãn: “Mày nghe rồi đấy!”

Vương Doãn cũng hơi xiêu lòng, yên lặng vài giây, cuối cùng cũng đứng dậy khỏi ghế lái, quay người cười trối cho Tiết Bồng và Cố Dao.

Bị mắt của Tiết Bồng được tháo xuống, cô nheo mắt làm quen với ánh sáng, ngược mắt lên đã thấy một góc mặt của Vương Doãn, lúc này y đang cười trối cho Cố Dao.

Tiết Bồng lấy điện thoại mình ra từ trong túi, nhận lúc khởi động lại

máy, nhìn Vương Doãn, thấp giọng nói: “Tôi biết có người xúi giục các cậu, nói tên người đó ra, các cậu sẽ càng có cơ hội hơn.”

Vương Doãn khựng lại, vô thức nhìn Tiết Bồng rồi lại nhanh chóng tránh mặt đi.

Lúc này Cố Dao mới lên tiếng: “Cậu thà tin một tên cặn bã xúi giục các cậu phạm tội chứ không tin cảnh sát à? Có chuyện xảy ra thì người đó chỉ để các cậu gánh hết mọi tội lỗi, bản thân mình thì ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Thế nhưng vào lúc này, có một chiếc xe chạy tới từ xa.

Chiếc xe rít tới, chặn trước xe MVP.

Cửa xe mở ra, người bước ra từ ghế lái chính là Hoắc Ung.

Tiết Bồng ngạc nhiên nhìn sang, bỗng chốc cau mày, trong lòng cũng có cảnh giác, chỉ sợ mọi chuyện lại thay đổi.

Nhưng Hoắc Ung lại quát: “Này, bọn mày làm cái gì vậy hả!”

Tiết Bồng và Cố Dao đều sửng sò, Lưu Mân và Vương Doãn cũng ngơ ngời.

Hoắc Ung bước nhanh tới, cầm điện thoại tiếp tục quát: “Mau thả người ta ra, tao báo cảnh sát rồi đấy!”

Cùng lúc đó, Hoắc Ung giơ màn hình điện thoại ra, bên trên hiển thị đang gọi 110.

Tiết Bồng: “...”

Cố Dao: “...”

Vương Doãn, Lưu Mân: “???”

Im lặng mấy giây, điện thoại được kết nối, dưới ánh mắt của bốn người, Hoắc Ung nói với cảnh sát: “Alô, xin chào, tôi muốn báo cảnh sát. Tôi nhìn thấy hai tên con trai đang bắt cóc...”

Lưu Mân và Vương Doãn nhanh chóng lần lượt nhận được điện thoại của bố mình, báo chúng về ngay lập tức, theo chúng đến Cục Cảnh sát tự thú.

Cả hai cũng không dám chậm trễ, vội vã lái xe rời đi.

Tiết Bồng và Cố Dao đứng bên đường nhìn nhau.

Cho đến khi Hoắc Ung đi tới bảo: “Cảnh sát Tiết, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tiếp đó, y lại nói với Cố Dao: “Ấy, chị là... Cố Dao? Lâu quá không gặp, không ngờ lại gặp ở đây. Bố em lâu lâu còn hay nhắc đến chị đấy.”

Tiết Bồng quay mặt đi, cô còn hơi yếu, thế nên càng không nhìn nổi mấy thứ dư bản.

Cố Dao lập tức lên tiếng: “Giám đốc Hoắc, trùng hợp thế, sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

Hoắc Ung: “À, em có việc đến ngoại ô, trùng hợp lại đi ngang.”

Vừa nói xong, Hoắc Ung lại nhìn sang Tiết Bồng: “Tôi thấy sắc mặt cảnh sát Tiết không ổn lắm, sợ lắm phải không, có cần tôi đưa cô đến bệnh viện không? Hai người yên tâm, tôi đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát sẽ bắt được hai tên đó nhanh thôi.”

Tiết Bồng thở dài, cuối cùng cũng nhìn Hoắc Ung, giọng điệu thờ ơ: “Giám đốc Hoắc có cần nhắc đến việc vào giới diễn xuất không?”

Hoắc Ung cố vờ như không hiểu: “Ý là thế nào ấy nhỉ?”

Lúc này, tiếng còi cảnh sát phía xa vọng tới.

Xe chạy như bay, chưa bao lâu sau, cả nhóm Lục Nghiễm, Từ Thước, Phương Húc đã chạy đến hiện trường.

Lục Nghiễm vừa xuống xe đã sải bước đi tới, nhìn Tiết Bồng từ trên xuống dưới, kéo lấy khuỷu tay cô.

“Em có sao không?”

Tiết Bồng khẽ thở dài, tâm trạng ngọt ngào ban nãy cuối cùng cũng dịu xuống.

Cô nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm một lúc không chớp mắt, đến khi nhìn thấy Lục Nghiễm nhướn mày thắc mắc, cuối cùng cũng cup mắt nói: “Hiện tại tôi không sao, những cái khác phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết.”

Ở phía bên kia, Từ Thước cũng đi tới bên cạnh Cố Dao, cảm râm: “Đi ra đường mà không chịu coi lịch âm, em còn cứ nói anh mê tín, tự em nhìn coi...”

Cố Dao: “Anh không biết nói gì khác hả?”

Vào lúc này, một tiếng cười lạnh lóe bóng vang lên, có còn ai ngoài Hoắc Ung nữa: “Đội phó Lục, các anh ra quân nhanh vậy, hiệu suất làm việc cao ghê, nể nha nể nha, hai cô đã bình an rồi thì nhiệm vụ bảo vệ người đẹp của tôi cũng xong rồi.”

Mọi người: “...”

Lục Nghiễm nheo mắt, bỏ Tiết Bồng ra, đi về phía Hoắc Ung.

Chỉ là anh còn chưa mở miệng đã bị Tiết Bồng kéo lại.

Tiết Bồng nói nhỏ: “Tôi nghi là cậu ta có ghi âm. Chỉ có nước ghi âm lại màn kịch này, mai mốt mới có thể làm chứng cứ xoá sạch hiềm nghi.”

Lục Nghiễm nhướn mày, bồng chốc nhếch miệng cười.

À, có ghi âm hả, vậy cũng dễ xơi thôi.

Nụ cười của Lục Nghiễm như xuân về, vè u ám trên người hoàn toàn tan biến mất, đi tới trước mấy bước, cực kỳ lịch sự chìa tay với Hoắc Ung.

Hoắc Ung thấy thế, chìa tay ra rồi còn nói: “Ồi, đội phó Lục không cần khách sáo thế...”

Ai ngờ trong lúc hai người bắt tay, Lục Nghiễm đột nhiên dồn sức, giờ tay cong người, quật thật mạnh xuống dưới, cả người Hoắc Ung lập tức bay vọt lên, quệt ra một đường Parabol trong không khí.

Trong chớp mắt đã nghe thấy một tiếng rầm lớn, Hoắc Ung ngã chổng hết tay chân lên trời, tốc độ quá nhanh, y còn không kịp thốt lên.

Đến lúc Hoắc Ung rơi xuống đất, Lục Nghiễm lại bỏ tay ra, đứng thẳng dậy, phỉ bụi trên người mình, đứng từ trên cao nhìn xuống Hoắc Ung rồi quay người đi.

Xung quanh yên ắng hơn bao giờ hết.

Cho đến khi Tiết Bồng lại cười khế, sau đó lại bắt đầu ho.

Lục Nghiễm đi đến cạnh cô: “Anh đưa em tới bệnh viện.”

Tiết Bồng: “Ừm.”

Hai người chưa đi được mấy bước, Hoắc Ung đã lồm cồm bò dậy từ đằng sau, khó tin la lối: “Má nó, mày dám động tay động chân với ông đây, tao chắc chắn sẽ kiện mày!”

Lúc này bỗng nghe thấy một tiếng thở dài, Từ Thước đã đi tới trước, còn chìa một tấm danh thiếp ra nói: “Trùng hợp ghê, tôi là luật sư này, nếu cậu Hoắc cần thì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào. À mà, ban nãy cậu Hoắc đòi kiện ai vậy? Ở đây mới có chuyện gì xảy ra vậy? Ấy, sao người cậu Hoắc dơ vậy, té à, sao bất cẩn thế.”

“Mày! Tụi bây đợi đó cho tao!”

Từ Thước gảy tai rồi quay người đi, lên xe cảnh sát cùng với Cố Dao.

Lúc này Phương Húc gọi điện tới: “Đội phó Lục, chúng tôi chặn được xe của Lưu Mân và Vương Doãn giữa đường, họ nói muốn đi tự thú, chúng tôi đưa về đồn trước rồi.”

Hoắc Ung đứng phía sau không xa còn đang la hét om sòm, cho đến khi Hàn Cố gọi tới.

Hoắc Ung tức tối bắt máy: “Alô!”

Người gọi không phải là Hàn Cố, mà là một giọng nói già cỗi nghiêm khắc: “Mày về nhà ngay cho tao.”

Hoắc Ung lập tức khiếp đảm.

Chương 83: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 23

Sau khi Tiết Bồng và Cố Dao vào bệnh viện, còn chưa bắt đầu kiểm tra thì Quý Đông Duẩn đã tới.

Tiết Bồng đang thở oxy, nhìn thấy Quý Đông Duẩn vào thì thoáng ngạc nhiên rồi lại cười: “Lâu quá không gặp, pháp y Quý.”

Quý Đông Duẩn nhướn mày, vừa lấy dụng cụ ra, thu thập vết máu trên vết thương ở cổ tay cô vừa nói: “Mấy ngày nay yên ắng quá, không có cơ hội làm nhiệm vụ với nhau, nhìn tôi lạ quá rồi hả?”

“Chứ gì nữa, em còn tưởng anh không ở trong Cục.”

Quý Đông Duẩn cười: “Đúng là mấy ngày nay vừa đi công tác, mới về chưa được một ngày là nghe em bị bắt cóc. Đứa bắt cóc nào mà đui mù quá vậy, nhà em giàu lắm hả?”

Tiết Bồng: “Đám bắt cóc giàu hơn em nhiều.”

Quý Đông Duẩn lắc đầu thở dài: “Mấy đứa nhóc bây giờ...”

Chưa bao lâu sau, Quý Đông Duẩn lại thu dọn đồ rời đi, bác sĩ cũng bắt đầu kiểm tra cho Tiết Bồng.

Đến lúc kiểm tra xong, Lục Nghiễm cũng bước vào, trao đổi tình hình với bác sĩ, biết được độc tính Chloroform không ngấm vào quá sâu, cần ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày.

Lục Nghiễm gật gù, đến lúc bác sĩ ra ngoài mới ngồi bên giường hỏi: “Có còn thấy khó chịu ở đâu không?”

Tiết Bồng cười: “Tôi mà khó chịu thì mới này đã nói với bác sĩ rồi. Yên tâm đi.”

Lục Nghiễm vẫn còn hơi căng thẳng: “Ừm.”

Tiết Bồng còn không cho mình cơ hội lấy hơi, đã chuyển chủ đề, bắt đầu nói về vụ án: “Ban này Hoắc Ung tự đứng xuất hiện trên đường, còn vờ như không liên quan gì đến mình, báo cảnh sát ngay tại chỗ, cái trò này chắc chắn là có người dạy cho. Tôi nghĩ là tiếp theo đó, người dạy hẳn sẽ còn chủ động đưa hẳn tới tìm cảnh sát, cung cấp lời khai với danh nghĩa hợp tác điều tra, diễn cái trò này đến...”

Nhưng Tiết Bồng còn chưa nói xong, Lục Nghiễm đã rót một ly nước ấm, nhét ly vào tay cô nói: “Uống nước đi.”

“À, lát nữa tôi uống.”

“Uống bây giờ đi.” Lục Nghiễm dừng lại rồi tiếp: “Em cần uống nhiều nước.”

“Tôi đã uống nhiều lắm rồi.”

“Vậy hả, rõ là còn chưa đủ nhiều.”

“...”

Lại một đợt im lặng.

Tiết Bồng hỏi: “Anh muốn chặn họng tôi đấy hả?”

Lúc này Lục Nghiễm mới cười: “Tiếp tới Hoắc Ung muốn làm gì, điều tra vụ án thế nào là chuyện anh phải lo. Em là người bị hại, bây giờ em chỉ cần lo nghĩ ngơi thôi, không cần lãng phí đầu óc, lần này em

đã can đảm lắm rồi.”

Tiết Bồng nhấp môi, không nói gì, chỉ đưa nước lên miệng mà uống.

Lục Nghiễm cứ khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế như thế, nhìn cô uống hết nửa ly nước mới hơi thả lỏng ra, lúc này mới nói: “Phải rồi, hôm qua Tề Thăng nhắn tin cho anh, bảo là họ đã đến trại giam nữ lấy ghi chép bổ sung của Chung Ngọc, cũng đã hỏi chuyện lần trước em nhờ anh.”

Tiết Bồng lập tức nhìn sang Lục Nghiễm: “Chị ta trả lời thế nào?”

“Cô ta nói không còn nhớ mức nước ở hồ nào nữa, cái hồ đó cũng không có tên.”

Tiết Bồng cau mày: “Cô ta nói dối. Đó là chuyện Trần Lăng nhờ cô ta làm, cô ta không thể nào không nhớ được.”

“Đúng là cô ta đang nói dối, nhưng mà dù cô ta không nói thì mình cũng không làm gì được. Có điều cô ta có hỏi Tề Thăng một chuyện.”

“Hỏi Tề Thăng sao lại quan tâm đến chai nước đó sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Cô ta hỏi rốt cuộc là ai đang quan tâm đến chai nước này. Tề Thăng không trả lời.”

Tiết Bồng bỗng không nói gì.

Thật ra trong lòng cô cũng không biết xử trí như thế nào, không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến chai nước đó, cũng không biết sao mình lại tò mò, cứ phải nhắm vào một vụ án đã được phá, rốt cuộc cô đang muốn tìm một đáp án thế nào? [Đọc Full Tại Truyenfull.vn](http://Truyenfull.vn)

Một hồi sau, Tiết Bồng mới nói: “Tôi biết chuyện này rất không đầu ra đầu. Dù tôi có kiểm nghiệm được thứ gì có hại trong đó thì đã sao cơ chứ? Vậy thì cũng không liên quan đến vụ án Trần Lăng và nhà họ

Cao.”

“Đừng nghĩ tới chuyện này nữa, tất cả để thuận theo tự nhiên đi, có khi trong quá trình em mài mò lại tìm ra được cái “tại sao” này không chừng.”

“Ừm.” Tiết Bồng cười: “Nghe anh nói vậy, dường như cứ vướng mắc mãi chuyện này rất thừa thãi. Vậy được, cứ đi tiếp vậy.

“Ngoài ra thì còn một chuyện nữa.” Lục Nghiễm bỗng nói.

Tiết Bồng ngược mắt: “Gì cơ?”

“Phương Tử Oánh ra tù rồi.”

Nhanh thế...

Nhưng Tiết Bồng nghĩ lại thì, à, đúng là thế, tháng trước tới thăm Phương Tử Oánh, cô ta nói “tháng sau” sẽ ra tù, bây giờ đã là cuối tháng rồi.

Thời gian qua nhanh thật.

Tiết Bồng lại cup mắt, trong lòng có chút trống rỗng, buồn bã, khó chịu, thế nhưng không thể tả được cụ thể là thế nào.

Một lúc sau, Tiết Bồng mới nói khẽ: “Thế có phải có nghĩa là vụ án của chị tôi chấm dứt hoàn toàn rồi đúng không.”

Không biết là cô đang hỏi Lục Nghiễm hay là đang hỏi bản thân mình.

Một tiếng thở dài khe khẽ bên tai.

Lục Nghiễm nói: “Thật ra vụ án này đã kết thúc từ chín năm trước rồi. Em cứ gắng gượng mãi, đã đến lúc bỏ qua cho mình rồi.”

Tiết Bồng vô thức phản bác: “Tôi có bao giờ không bỏ qua cho mình đâu, tôi cũng không bám miết lấy vụ án này.”

“Đó chỉ là bên ngoài, trong lòng em thì sao?” Lục Nghiễm hỏi: “Lần gần đây nhất em nằm mơ thấy Tiết Dịch là khi nào?”

Tiết Bồng chỉ biết nghẹn lời.

Trong lòng cô xuất hiện một câu trả lời: Chính là hôm nay.

Tiết Bồng nhìn trân trân vào Lục Nghiễm, một giây, hai giây rồi ba giây, cô không nói tiếng nào, một lúc sau, cô cup mắt, co đầu gối lại, vòng hai tay ôm lấy chân.

Trong phòng hồi lâu không một tiếng động.

Cho đến khi Lục Nghiễm lại lên tiếng lần nữa: “Anh biết anh không nên nói những chuyện này lúc này, anh chỉ mong em sớm nghĩ thông suốt...”

Tiết Bồng chỉ nghe loáng thoáng được nửa câu, cô thấy ong ong bên tai, hoàn toàn không nghe thấy nửa câu sau.

Trong lòng cô trống không lặng lẽ, chỉ cảm thấy máu trong huyết quản đã đông lại, rất lạnh, rất lạnh.

Cũng không biết bao lâu sau đó, hình như cô có nghe thấy Lục Nghiễm bảo rằng mình phải về Cục trước, sẽ đến thăm cô sau.

Tiết Bồng vẫn không nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng Lục Nghiễm đứng dậy, ghế cũng bị dời đi, sau đó có một thứ gì đó đặt trên đầu cô.

Tiết Bồng khẽ giật mình, bỗng chốc choàng tỉnh trong hỗn loạn.

Bàn tay anh rất ấm, cũng rất nhẹ nhàng, vuốt nhẹ mấy cái như đang

chải tóc cho cô.

Đến lúc Lục Nghiễm ra khỏi phòng, đóng cửa lại, lại một lúc sau, Tiết Bồng cuối cùng mới nằm xuống, kéo chăn lên cao, che kín đầu, cuộn cả người vào chăn.

Một giọt nước mắt trượt qua khoé mắt, xuyên qua sóng mũi, chảy xuống một bên má.

Tiết Bồng gạt đi, mở mắt trân trân thất thần, trong đầu xuất hiện lại lời nói ban nãy của Lục Nghiễm.

Chẳng lẽ cô vẫn luôn không bỏ qua cho mình sao?

Thật ra cuộc sống của cô vẫn thế, đâu có thay đổi ảnh hưởng gì.

Nếu có thì quá lắm cũng là chuyện cô thì vào Đại học Cảnh sát và làm công an.

Tuy cô làm kỹ thuật hình sự nhưng trước giờ chưa từng bám riết lấy vụ án nào, dù không rõ sao Phương Tử Oánh lại giết Tiết Bồng, cũng chưa từng có ý định lật lại vụ án, dù có cố chấp cũng chỉ tự cố chấp trong lòng mình thôi, chưa từng gây rắc rối cho ai.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng thở dài một hơi, lại giờ chần ra, nhắn tin cho Lục Nghiễm nói: “Hôm nay không có gì nguy hiểm, đừng thông báo với người nhà tôi.”

Chưa bao lâu, Lục Nghiễm đã trả lời: “Được.”

“Đúng rồi, Barno còn ở nhà tôi, tôi quên đưa chìa khoá cho anh. Nhưng mà hôm nay muộn quá rồi, anh đừng chạy tới chạy lui nữa, tôi có để hạt ở nhà.”

Lục Nghiễm gửi một biểu cảm rồi nói: “Nghỉ ngơi trước đi, đừng bận tâm mấy chuyện này nữa.”

Lục Nghiễm vừa về tới Cục Cảnh sát thì nghe thấy Hoắc Ung đã tới, bảo là có quen biết với “bọn bắt cóc” Vương Doãn và Lưu Mân nên chủ động tới hợp tác điều tra, lúc này đang lấy lời khai trong phòng thẩm vấn.

Lúc này Hàn Cố đang đợi bên ngoài, vừa trả lời tin nhắn xong.

Vừa ngược mắt đã chạm phải ánh mắt của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm dừng bước, ánh mắt rất lạnh lùng.

Hàn Cố lên tiếng trước: “Đội phó Lục, chào anh. Tôi đến cung cấp thông tin với thân chủ tôi. Nghe nói lần này người bị bắt là Tiết Bồng, cô ấy bây giờ thế nào rồi?”

Lục Nghiễm vốn không muốn để ý tới Hàn Cố, thế nhưng Hàn Cố lại nhắc đến Tiết Bồng, Lục Nghiễm đành nói: “Luật sư Hàn điềm tĩnh ghê, hình như không lo lắng chút nào.”

“Cậu Hoắc thân chủ của tôi tới để hợp tác điều tra, tôi phải lo gì cơ chứ?”

“Tôi không có nói đến Hoắc Ung, tôi đang nói Tiết Bồng.” Lục Nghiễm nhếch môi, đi thẳng vào chủ đề: “Tôi còn tưởng đâu anh hỏi tới Tiết Bồng là vì mối quan hệ trước kia của anh và Tiết Dịch, nhưng mà vừa nãy anh lại cho tôi cảm giác như anh chỉ là người lạ.”

Rõ là Hàn Cố không ngờ Lục Nghiễm lại nhắc tới Tiết Dịch, hấn lập tức sửng người.

Vào lúc này, Lục Nghiễm lại lên tiếng lần nữa: “Chức trách của cảnh sát chúng tôi là duy trì trật tự xã hội, chức trách của luật sư là giúp đỡ về mặt luật pháp cho người cần nó. Tất nhiên là tập thể nào cũng có con sâu làm rầu nồi canh, làm một số chuyện trái với trật tự xã hội và phong tục tốt đẹp. Luật sư Hàn, anh là người thông minh, chắc cũng

phải hiểu quay đầu trước bờ vực là như thế nào.”

Hàn Cố thở dài, mỉm cười: “Tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời đội phó Lục, nhưng mà hình như anh đã nhầm đối tượng rồi.”

“Vậy sao?” Lục Nghiễm hơi hất cằm, liếc về hướng xéo với hắn: “Xúi giục người khác phạm tội, dù mình không tham gia thì cũng sẽ xử phạt như đồng phạm. Hơn nữa lại còn xúi giục vị thành niên, càng phải xử nặng.”

“Đội phó Lục đang ám chỉ với tôi là vụ án này do cậu Hoắc xúi giục sao? Anh đừng quên, chúng tôi đến để chủ động hợp tác điều tra, cung cấp thông tin, hơn nữa cậu Hoắc vừa phát hiện ra vụ án là đã báo cảnh sát ngay.”

“Tôi không có ám chỉ với anh đâu, tôi đang chỉ rõ cho anh thấy đấy. Anh là luật sư, không thể nào không biết mặt lợi và mặt hại ở đây, thế nhưng anh không những không ngăn cản, lại còn hướng thân chủ của anh vào con đường sai trái hơn, rốt cuộc anh đang giúp hay đang hại cậu ta vậy.”

Hai người cứ lời qua tiếng lại, không ai chịu nhường ai.”

Dù không nói gì thì cũng dùng ánh mắt để đáp trả lại nhau, bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Cho đến khi Lục Nghiễm xoay đi, để lại bốn chữ cuối cùng: “Tự mà lo lấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm về văn phòng chưa được bao lâu, Phương Húc đã đưa mớ hồ sơ ghi chép của Hoắc Ung nói, mặt trông hết sức khó coi.

Ban đầu Lục Nghiễm hơi bất ngờ, rất ít khi nhìn thấy Phương Húc khó chịu ra mặt như thế, thế nhưng nghĩ lại thì chắc phần trăm cao là

trong lúc lấy thông tin, Hoắc Ung lại diễn quá sâu, khiến Phương Húc thấy phản cảm.

Vụ săn bắn chim lần trước, Hoắc Ung cũng diễn không hề giả trân, vụ bắt cóc lần này chắc là vẫn một chiêu một.

Phương Húc ngồi xuống nói: “Vương Doãn và Lưu Mân đều nói họ không quen Tiết Bồng, cũng không muốn làm hại cô ấy, càng không phải muốn cướp tài sản, chỉ là nghe nói mấy ngày trước ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, có chuyên viên kỹ thuật xung đột với Hoắc Ung nên muốn dạy cho cô ấy một bài học, sau đó tới kể công với Hoắc Ung.”

Lục Nghiễm nghe thấy, tự dừng lại thấy buồn cười: “Nghe nói là có xung đột nên dạy cho một bài học? Vậy chúng theo dõi Tiết Bồng như thế nào?”

“Nói là trước kia từng theo dõi Tiết Bồng, biết cô ấy sống ở đâu, định nhân lúc cuối tuần cô ấy ra ngoài rồi hành động, thế nên mới theo Tiết Bồng đến bãi đậu xe.”

Đúng là nhảm nhí.

Lục Nghiễm đỡ trán: “Tội nó nghĩ là có người tin thật đấy hả.”

Phương Húc nói tiếp: “Cả hai đều khẳng khẳng Hoắc Ung hoàn toàn không biết gì hết, cũng đều nói là không ngờ giữa đường lại gặp Hoắc Ung. Còn Hoắc Ung thì sau khi biết được hành vi của Vương Doãn và Lưu Mân có liên quan tới mình, bèn đập bàn mấy phút ra tức giận, còn nói từ đầu mà biết chúng làm vậy, nhất định sẽ ngăn cản để hoàn thành trách nhiệm công dân.”

Lục Nghiễm: “...”

“Chúng tôi cũng đã điều tra điện thoại của cả hai, đúng là chúng không hề liên lạc và lưu giữ số điện thoại được đăng ký của Hoắc Ung.”

Lục Nghiễm bóp bóp trán nói: “Hoắc Ung chắc chắn không chỉ có một cái điện thoại, hơn nữa sẽ không phải cái nào cũng đăng ký tên thật.”

“Đúng là chúng tôi có tìm được một tài khoản Wechat, hôm nay có trao đổi với Vương Xuyên sau khi xảy ra vụ án, thời gian đều không dưới năm phút, thế nhưng bên Tencent không thể cung cấp ghi âm cuộc gọi, Vương Doãn cũng không ghi âm lại, vì thế dù người gọi cho cậu ta có là Hoắc Ung thì cũng không có chứng cứ.”

Lục Nghiễm nhip tay trên bàn, lúc này mới ngược mắt nói: “Vụ án phức tạp, lấy danh nghĩa điều tra chứng cứ, giữ Hoắc Ung lại Cục Cảnh sát hai mươi bốn tiếng đi, chỉ đưa đồ ăn nước uống đơn giản thôi.”

Phương Húc: “Vâng, tôi đi làm ngay.”

Nửa tiếng sau, Lục Nghiễm ra khỏi văn phòng, dặn dò Phương Húc mấy câu rồi đi ra ngoài.

Bước ra ngoài thì gặp Hàn Cố còn đang đợi, Lục Nghiễm đi lướt qua hắn rồi vòng về hỏi: “Luật sư Hàn còn đang đợi cậu Hoắc sao?”

Hàn Cố đứng dậy: “Đúng vậy, thân chủ của tôi còn trong đó, cũng không biết các anh còn cần bao lâu, tất nhiên là tôi không dám đi rồi.”

Lục Nghiễm nhếch môi, nửa cười nửa không: “Mới qua có hai tiếng thôi, còn hai mươi hai tiếng nữa lận.”

Hàn Cố sững người, cau mày.

Lục Nghiễm như lại cố ý nói: “Nếu chứng thực được là cậu Hoắc có dính dáng đến hiềm nghi phạm tội, chúng tôi còn phải giữ tận bốn mươi tám tiếng cơ.”

Hàn Cố thở dài, giọng điệu bình tĩnh: “Nếu đã vậy thì tôi về trước, chờ thông tin phía cảnh sát bất cứ lúc nào.”

Lục Nghiễm âm ừ hỏi: “Giờ tôi đang chuẩn bị đến bệnh viện thăm Tiết Bồng đây, anh có muốn đi cùng không?”

“Không cần đâu, tôi nghĩ bây giờ chắc cô ấy không hề muốn gặp tôi đâu.”

Lục Nghiễm cười hời hợt: “Luật sư Hàn đúng là người thông minh.”

Tiết Bồng nghỉ ngơi trong phòng bệnh một tiếng đồng hồ, trần trọc tới lui, cuối cùng vẫn không ngủ được, hơn nữa càng nằm lại càng khó chịu, bèn đi xuống dưới bệnh viện vận động.

Trời đã tối, trong bệnh viện đã sáng đèn đường.

Tiết Bồng tìm một băng ghế, ngẩn ngơ nhìn gốc cây được đèn đường rọi sáng trước mặt, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh, trong đầu lại nhanh chóng lóe lên rất nhiều thông tin hỗn loạn, cứ trần trở đến đau cả đầu.

Đến cả ban nãy bị bắt cóc, cô cũng chưa xuống tinh thần không biết làm thế nào đến thế này, thế nhưng hiện giờ lại dường như không có sức làm bất cứ gì nữa.

Vài phút sau, bên cạnh có tiếng một cặp mẹ con đang nói chuyện.

Cô con gái mặc áo bệnh nhân, nghe ra chắc là mới phẫu thuật cách đây vài ngày, người mẹ ở cùng con, miệng không ngớt lời quan tâm, cô con gái vừa nghe vừa rơi nước mắt, bảo rằng sau này nhất định sẽ quý trọng sức khỏe.

Tiết Bồng khẽ nghiêng đầu, yên lặng nhìn cảnh tượng kia một lát, đến khi hai mẹ con đi mất mới cụp mắt xuống.

Tiết Bồng bỗng hơi ngẩn ngơ.

Nhớ lại thì cô chỉ nhìn thấy cảnh đó ở người khác, chính mình thì chưa từng trải qua.

Cô từng nhìn thấy Trương Vân Hoa khóc vật vã tuyệt vọng sau khi bố Tiết Ích Đông mất, cô cũng từng thấy Trương Vân Hoa đau đớn tận tâm can sau khi chị Tiết Dịch qua đời.

Thế nhưng từ đầu đến cuối, từ tận sâu trong Trương Vân Hoa là một người phụ nữ kiên cường, sau khi trải qua nỗi đau chia ly ban đầu, chớp mắt lại nhìn thấy Tiết Bồng mang cảm xúc khốn đốn nghiêm trọng, cả đêm không ngủ được, Trương Vân Hoa lại nhanh chóng lấy lại tinh thần, đưa cô đi khắp nơi chữa trị.

Tiết Bồng nhớ rất rõ, khoảng thời gian đó, Trương Vân Hoa không rơi một giọt nước mắt nào, ít nhất là ở trước mặt cô.

Cô cũng vậy.

Mỗi lần hai mẹ con tới bệnh viện, cứ ở một mình là lại đều im lặng.

Chắc là trong lòng họ đều sợ một khi lên tiếng sẽ không thể tránh khỏi nhắc đến Tiết Ích Đông và Tiết Dịch, vậy thì cuối cùng sẽ khóc cùng nhau.

Trương Vân Hoa điều đó sẽ chỉ càng kích động đến Tiết Bồng, vì Tiết Bồng không phải một cô gái hướng ngoại, có chuyện gì cũng đều chất ở trong lòng, người hướng ngoại sẽ còn biết tìm người khác kể khổ, thế nhưng Tiết Bồng chỉ gặm nhấm một mình, không gánh nổi cũng không lên tiếng.

Tiết Bồng thì lại vì vốn đã không hề muốn nhắc đến những chuyện này, cô biết người đã mất rồi thì không về được nữa, dù nói gì làm gì đều không có ích, nói ra chỉ xát muối vào vết thương thêm thôi.

Dù Cố Dao đã từng khuyên cô, bảo cô cố mà nói chuyện với bạn bè, dù chỉ là nói chuyện phiếm cũng có thể có tác dụng chia sẻ với người khác, dù sao thì người dễ có vấn đề về cảm xúc đa phần đều là do tính cách, cứ tích trữ trong lòng, lâu ngày lại tích cả một đống phế liệu ở đó.

Thế nhưng trong suốt một khoảng thời gian dài trước kia, Tiết Bồng đều thấy mình kiên cường như một con robot, không cần bảo vệ cả mình, khả năng gặm nhấm nội tâm cũng mạnh mẽ, đủ để chống đỡ được.

Ví dụ như với những vụ án cô từng tiếp xúc trong Cục, từ án thảm sát, án biến thái giết người, thủ đoạn phạm tội hết sức tàn nhẫn, có thể nói là thách thức giới hạn nhân tính, dù họ là cảnh sát hình sự và kỹ thuật hình sự đứng bàng quan, có lúc cũng sẽ không khỏi thốn thức.

Nhưng đa số lúc cô đều lạnh nhạt, bình tĩnh, khó bị lay động.

Có lúc cô cũng tự hỏi mình, có phải mình máu lạnh quá không? Đến trước kia Tiết Dịch bị hại, cô cũng đều không có bất cứ biểu hiện quá khích nào, càng không lên án hung thủ và người nhà họ giống người nhà của những nạn nhân khác.

Cho đến tận hôm nay, Tiết Bồng cũng không biết mình đã bị gì, dù là lúc đối mặt với Vương Doãn, Lưu Mân, cô cũng không hề sợ sệt, chỉ đặt mọi sự chú ý vào việc giải quyết tình hình hiện tại.

Ai ngờ sau khi mọi chuyện qua đi, cảm xúc của cô được buông lơi, trong lòng dường như có công tắc nào đã bị chạm phải, rất nhiều cảm xúc bắt đầu trở nên hỗn loạn, trộn lẫn thành một, khiến cô bỗng chốc không biết nên làm thế nào.

Có lẽ là vì giấc mơ cô đã thấy lúc hôn mê.

Cố Dao có nói, giấc mơ phản chiếu lại tiềm thức của mỗi người, rất

nhiều thông tin nhận được lúc ban ngày sẽ được sắp xếp lại trong mơ, vì thế, đa phần sau khi tỉnh lại, người ta sẽ quên đi giấc mơ, chỉ còn giữ lại trong tiềm thức, còn số ít giấc mơ còn lại sau khi thức giấc chính là do não vẫn không được nghỉ ngơi, nó đang nhanh chóng vận chuyển, lập đi lập lại nên mới khiến ký ức trở nên rõ nét hơn.

Những chuyện Tiết Bồng thấy trong mơ kia, cô không chỉ nhớ rõ mồn một mà còn lập đi lập lại một cảnh tượng tương tự mấy năm nay.

Như Lục Nghiễm đã nói vậy, mọi chuyện qua cả rồi, thế nhưng trong lòng cô thì sao, đã qua hay chưa?

Chúng tồn tại dưới dạng giấc mơ, nhắc nhở cô hết lần này đến lần khác, thật ra cô vẫn chưa từng buông bỏ, vẫn cứ luôn cố chấp với quá khứ.

Thế nhưng làm sao để buông bỏ chuyện cũ đây, không ai có thể trả lời được vấn đề này.

Tiết Bồng cúi đầu, thờ dài một hơi, lúc nhắm mắt, cảm nhận được gió nhẹ lướt qua mặt mình, dường như lại cảm nhận được có ai đó đang vỗ về đỉnh đầu cô, vuốt theo tóc cô.

Trong lòng cũng yên bình hơn vào khoảnh khắc ấy.

Cho đến khi có một giọng nói trầm thấp gọi cô từ cách đó không xa: “Tiết Bồng.”

Tiết Bồng vô thức mở mắt, có hơi ngơ ngác ngoảnh đầu, còn ngỡ là nghe nhầm.

Lục Nghiễm đã đi tới trước, cau mày nhìn cô, ánh mắt còn có vẻ không đồng tình: “Bảo em nghỉ ngơi cho đàn ông rồi mà?”

Tiết Bồng ngơ ngác, phản ứng trệt một nhịp: “Tôi không ngủ được, ra ngoài cho thoáng, bảo anh hôm nay đừng tới nữa mà?”

“À, anh làm xong việc rồi, không còn gì khác nữa.” Lục Nghiễm ngồi xuống cạnh cô: “Từ Thước với Cố Dao lấy lời khai xong về nhà rồi, Cố Dao nói mai sẽ tới thăm em.”

Tiết Bồng gật đầu, không nói gì.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cả hai lại im lặng, Lục Nghiễm nghiêng đầu nhìn cô.

Mặt Tiết Bồng vẫn còn hơi xanh xao, môi có hơi khô, trông như vừa mới bệnh nặng.

Lục Nghiễm nói nhẹ nhàng: “Em trúng độc Chloroform, sẽ có vài triệu chứng mất sức, rối loạn tinh thần với mất ngủ. Chắc hôm nay em sẽ rất khó chợp mắt được, nhưng mà không ngủ thì cũng phải nằm nghỉ.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Tiết Bồng cũng quay sang, cố cười với anh.

Lục Nghiễm khẽ cau mày, lại có gì muốn nói.

Anh rất muốn nói thêm vài câu quan tâm có thể an ủi được cô, thế nhưng lại không biết nói thế nào, có lẽ đổi lại là một người có tài ăn nói nào đó hoặc là hoạt bát hơn tí, có khiếu hài hước một tí sẽ tốt hơn, như Chung Lệ chẳng hạn.

Ít nhất thì y có thể chọc cho người ta cười trong vòng năm câu.

Lục Nghiễm cụp mắt nghĩ ngợi, Tiết Bồng không để ý tới sự khác thường của anh, cô hỏi: “Phải rồi, Hoắc Ung lấy lời khai thế nào?”

Lục Nghiễm nghĩ ngợi rồi lại kể lại đầu đuôi mọi chuyện, nhưng anh cố gắng nói diu bớt, đồng thời cũng quan sát nét mặt của Tiết Bồng.

Tiết Bồng nghe xong lại nói: “Nếu tôi nói với anh, tôi không giận, không tức tối chút nào, anh có thấy tôi vô cảm quá không.”

Lục Nghiễm há miệng: “Trước giờ em vẫn rất bình tĩnh mà, cũng đâu phí cảm xúc cho người lạ.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng lại ngạc nhiên: “Tôi là như vậy đấy sao?”

“Ừm.” Lục Nghiễm gật đầu: “Thật ra có rất ít người làm được điều này, nhưng đây cũng là kỹ năng mà những người làm cảnh sát hình sự, kỹ thuật hình sự nên có, chỉ khi bình tĩnh, khách quan tuyệt đối, làm tốt vai trò người bàng quan của mình thì mới có thể quan sát được toàn diện, tìm kiếm chi tiết, phân tích tình tiết án. Nếu cảm xúc quá phong phú, mang vai trò và cảm xúc chủ quan sẽ dễ bị phán đoán của chính mình chỉ sai phương hướng, bị tội phạm dắt mũi.”

Tiết Bồng: “Giống như làm bác sĩ vậy, nhận nhiều ca bệnh, nhìn thấy nhiều vui buồn hợp tan trong cuộc đời, dần dần cũng sẽ học được cách gạt bỏ cảm xúc, làm tốt bốn phận của người bác sĩ, phải không?”

Lục Nghiễm mỉm cười: “Về điểm này thì em mạnh hơn anh nhiều, anh chưa từng phải lo.”

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt chậm rãi trượt trên đường nét sâu hút, một lúc lâu không nói.

Đến lúc Lục Nghiễm nhìn sang, con ngươi đen láy loé lên chút thách thức, Tiết Bồng mới nói: “Tôi nói không giận không phải vì Hoắc Ung chỉ là người lạ không đáng nói tới, tôi nhìn thấy cậu ta sẽ thấy rất chướng mắt, cũng sẽ thấy rất phiền, thế nhưng qua chuyện lần này, tôi lại bỗng nhiên tự nhìn thấy được mình đã luôn bỏ sót một thứ từ trước tới giờ. Tôi chỉ mới xử lý những thứ “mới” này là đã rất rối rồi, hiện tại không đủ bộ nhớ để tiêu hoá những thứ khác. Có thể mấy ngày tới, tôi sẽ càng lúc càng tức cũng không chừng.”

Lục Nghiễm bật cười: “Nghe như cái CPU bị lag ấy.”

Tiết Bồng: “Đúng rồi.”

Vài giây sau, Lục Nghiễm lại nói: “Bây giờ nghĩ lại thì mấy câu anh nói trước đó cũng là do anh sốt ruột quá. Đáng lẽ phải đợi em ra viện rồi mới tìm cơ hội nói với em...”

Mấy câu trước đó?

“À.” Tiết Bồng nói: “Ý anh là chuyện anh bảo tôi sớm buông tha cho mình ấy hả?”

“Ừm.”

Tiết Bồng cười: “Tôi lại thấy vừa đúng lúc. Thật ra lúc đối mặt với Vương Doãn và Lưu Mân, tôi cũng nói y hệt vậy, khuyên chúng buông tha cho mình.”

Hai người nhìn nhau, anh nhìn thấy nụ cười, cũng nhìn thấy được ánh sáng và một chút dẫn dắt trong mắt cô.

Tiết Bồng hỏi: “Lúc trước có phải tôi cứng đầu, cố chấp, chướng khí lắm không?”

“Chỉ là em tự ép mình quá, đến cả cuộc sống và thời gian riêng tư của em đều được sắp xếp một cách chi tiết, không chừa cho mình cơ hội lấy hơi. Trong công việc cũng vậy, việc người khác làm trong hai ngày, em làm một buổi đã xong rồi, làm xong còn không về, thức xuyên đêm là chuyện thường tình.”

“Ồ, hèn gì Mạnh Nghiêu Viễn hay than trách tôi cho họ nhiều áp lực quá.” Tiết Bồng cười khẽ, lại nói: “Nhưng mà tôi nghĩ tôi không sửa được đâu, tôi vẫn sẽ tiếp tục làm người cuồng công việc, chỉ là không tự ép mình nữa. Tôi sẽ cố gắng thả lỏng, bình tâm lại một chút. Thế nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tôi cũng không biết

mình có thể làm được tới đâu.”

“Như vậy là đã tốt lắm rồi.”

Lại là một khoảng lặng, hai người ngồi ngang nhau nhưng lại không hề gượng gạo, cùng nhìn về phía gốc cây phía trước không xa, cảm nhận gió thổi trên mặt, khẽ vỗ về trên người.

Tiết Bồng nhìn ánh đèn vàng rọi xuống thân cây, khẽ hỏi: “Lục Nghiễm, sao anh làm cảnh sát vậy?”

Lục Nghiễm khựng lại, cặp mắt hồi lâu không lên tiếng.

Ban đầu Tiết Bồng còn nghĩ là anh không nghe thấy, cho đến khi anh nói: “Nếu em hỏi câu này lúc anh vừa vào Cục Cảnh sát, anh sẽ nói là vì muốn trở thành một cảnh sát hình sự giỏi giang như bố anh.”

Bố của Lục Nghiễm từng giành hai công hạng nhất, tuy đã hy sinh vì nhiệm vụ nhưng suốt những năm nay luôn là chỗ dựa tinh thần của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng hỏi: “Thế giờ thì sao?”

Lục Nghiễm nhìn cô: “Nói thật thì anh cũng không biết nữa, anh mơ màng lắm.”

Tiết Bồng sửng sò.

Lục Nghiễm lại nhìn về phía gốc cây: “Tất nhiên là quyết tâm làm một cảnh sát tốt vẫn không thay đổi, anh bảo đảm là cũng sẽ tiếp tục cố gắng. Thế nhưng có lúc anh cũng nghĩ, ngoài điều này ra, chẳng lẽ cuộc đời anh không có mục tiêu nào bắt buộc phải thực hiện được sao? Tiền bạc, gia đình, địa vị xã hội, con đường chính trị, hay là đợi đến lúc về lại đội chống ma túy, tiếp tục đấu tranh với tội phạm ma túy, tiếp tục điều tra tung tích của Chung Lệ...”

Lục Nghiễm tự giễu, ngừng một lát rồi lại nói: “Anh không muốn đánh tiếng, nói ra thì đây đều là những thứ anh đang không biết xử trí thế nào. Là cảnh sát, anh biết anh cần phải bảo vệ an toàn ổn định của xã hội, thế nhưng anh nên đeo đuổi thứ gì khi là một con người? Lúc trước ở đội chống ma túy, anh đi nằm vùng, ngày nào xung quanh cũng toàn bọn tội phạm ma túy, bây giờ ở đội hình sự, toàn điều tra vụ án, về đến nhà ngoài ăn, ngủ, dắt Barno đi chơi, dường như cũng không có gì khác để làm. Em còn dành thời gian làm thí nghiệm, anh thì sao, anh không biết mình có thể làm gì. Nếu có một ngày rời khỏi tuyến đầu thì anh nên làm gì.”

Lục Nghiễm nói rất chậm, giọng nói cũng trầm thấp, nói về những khổ khó hết sức bình thường, thế nhưng Tiết Bồng lại không nói được gì hồi lâu.

Cô không biết những vấn đề này đã làm anh vướng mắc từ khi nào, có lẽ mỗi người trong số họ đều phải đối mặt với ả này, đi tìm ý nghĩa và giá trị sinh tồn của mình, không phải với tư cách một hạt giống công việc, mà là với tư cách một con người.

Con người và động vật không giống nhau, động vật làm mọi thứ đều là để sinh tồn, chỉ có con người mới tự thấy khổ sở như thế này, sau khi giải quyết được vấn đề no ấm, họ sẽ cân nhắc về ý nghĩa làm người của mình, nên đeo đuổi gì, còn muốn có được gì.

Một hồi sau, Tiết Bồng nói: “Có khi anh nên sống ích kỷ hơn một chút.”

Lục Nghiễm nhìn sang: “Ích kỷ hơn một chút?”

“Dù là công việc hay là cuộc sống, anh cũng đều quá nghĩ cho người khác, chuyện của mình thì lại sao cũng được. Thật ra người càng “ích kỷ”, ham muốn sẽ càng mãnh liệt, mới biết được mình muốn gì sớm hơn. Nhưng mà ít nhất thì anh đã nhận thức được vấn đề rồi, đỡ hơn là sau này về hưu rồi mới nhận ra, còn có cả một khoảng thời gian để tìm kiếm.”

Lục Nghiễm lắc đầu cười, lúc này mới hỏi: “Còn em thì sao, đã tìm được chưa?”

Tiết Bồng: “Nếu tôi nói với anh, tôi muốn làm chuyện mình thấy hứng thú hơn, có thể là làm thí nghiệm, cũng có thể là nghiên cứu côn trùng, chim chóc, nhưng mà phải nghiên cứu ra gì thì tôi không biết, tới đâu hay tới đó thôi. Vậy có được coi là mục tiêu trong cuộc sống không?”

Lục Nghiễm không trả lời, lại chỉ cười, anh cầm điện thoại xem giờ rồi nói: “Nói chuyện nãy giờ rồi, em về phòng bệnh được rồi đó, chứ không anh lại nói nữa, nghỉ...”

Tiết Bồng ngắt lời anh: “Nghỉ ngơi cho sớm, không ngủ được cũng phải nằm đó dưỡng sức, đúng không.”

“Em mà chịu nghe thì anh cũng có cần phải nói nhiều vậy đâu.”

Tiết Bồng trợn mắt với ánh, đứng dậy đi vào: “Đúng là lải nhải cảm râm miết chả chịu thôi.”

Lục Nghiễm không để bụng, chỉ rút tay vào túi đi theo phía sau, miệng vẫn mỉm cười.

Chương 84: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 24

Đêm nay Tiết Bồng ngủ ngon khác lạ.

Tuy trong cơ thể vẫn còn sót lại độc tố Chloroform nhưng cô không hề xuất hiện triệu chứng mất ngủ, ngược lại, sau khi hoàn toàn thả lỏng tinh thần, không chỉ ngủ đến tận trời sáng mà còn không hề nằm mơ.

Tiết Bồng thức giấc nhìn thấy ánh sáng rọi vào phòng, còn gần người một lúc, hoàn toàn không ngờ mình cũng có được một ngày thế này, hôm trước mới bị bắt cóc, chớp mắt đã vô lo vô nghĩ ngủ khò khò.

Tiết Bồng ngồi trên đầu giường cho bút ngáy ngủ, cầm điện thoại lên xem, nhìn thấy tin nhắn Lục Nghiễm gửi đến: “Dậy chưa? Lát nữa anh tới lấy chìa khoá nhà em, đi đón Barno trước.”

Tiết Bồng trả lời: “Dậy rồi, tôi đợi anh.”

Tiết Bồng vào phòng tắm tắm táp sơ, chưa tới mười phút đã nghe ngoài phòng bệnh có tiếng gõ cửa cộc cộc.

“Mời vào.”

Người bước vào là Lục Nghiễm, trong tay anh còn cầm một hộp đồ ăn sáng.

Thấy tóc Tiết Bồng hơi ướt thì bảo: “Mới dậy à?”

“Ừm, ngủ quên mất.” Tiết Bồng lấy chìa khoá trong túi ra đưa cho Lục Nghiễm.

Sau đó hai người cùng ngồi xuống ăn sáng.

Trong đầu Tiết Bồng còn hơi do dự, ăn được một nửa thì bắt đầu ngơ ngơ, Lục Nghiễm nói chuyện với cô, cô cũng không chú ý lắm, đến lúc ăn sáng xong, lại bắt đầu buồn ngủ.

Tiết Bồng há miệng ngáp, dụi dụi đôi mắt hơi sưng, lại ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt mang nụ cười của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nói: “Đúng là hiếm thấy khi nào em trông như thế.”

“Đúng rồi, lâu quá chưa được ngủ ngon rồi, ngủ hơi quá, hình như còn chưa đủ, còn muốn ngủ tiếp.”

“Tuy là em sẽ nói anh phiền nhưng mà anh vẫn muốn nói là mấy ngày này tranh thủ nghỉ ngơi đi, bù vào khoảng thời gian thiếu ngủ trước kia ấy.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi chê anh phiền bao giờ?”

“Tối qua em nói anh lải nhải cảm rằm miết chả chịu thôi.” Lục Nghiễm vừa dọn dẹp hộp đồ ăn vừa qua loa thuật lại.

Tiết Bồng ngơ ngác, hình như đúng là vậy thật.

“Tôi nói đại vậy thôi mà, anh đúng là thù dai ghê.”

“Trí nhớ anh tốt, không phải thù dai. Với lại anh còn có cái tật...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm dừng lại, nhìn Tiết Bồng rồi nói: “Người khác khen anh một trăm câu, chưa chắc anh vui được một trăm ngày, mà cứ lại khẳng khẳng nhớ mỗi cái câu “đánh giá ác ý”. Mà câu

này còn là của em nữa chứ, anh nhớ rõ vô cùng.”

Tiết Bồng: “...”

Lại một đợt im lặng.

Tiết Bồng cúi đầu, không nói tiếng nào.

Ban nãy vốn đã loạn cào cào trong đầu, cũng không biết tại sao, Lục Nghiễm tự dưng nói câu này, cô không chỉ không trả lời lại được mà còn loạn hơn cả ban nãy, đúng là một mớ bòng bong.

Lục Nghiễm cũng không nói gì một hồi lâu, cứ nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu Tiết Bồng, hít một hơi dài, hồi lâu mới bổ sung vào: “Dù sao thì em cũng là bạn tốt nhất của anh, bạn bè khuyên răn hay ca ngợi gì anh đều nghe cả.”

À, là thế à...

Tiết Bồng ngược mắt, chuyển chủ đề: “Phải rồi, tôi với Cố Dao có đồng ý nói giúp cho Vương Doãn với Lưu Mân. Tuy tính chất việc họ làm đã đủ cấu thành tội bắt cóc nhưng nếu Hoắc Ung không xúi giục thì cũng không đến nỗi.”

Lục Nghiễm cup mắt, trầm giọng: “Thế nhưng bây giờ hai cậu ta vẫn khẳng khẳng bảo là Hoắc Ung chưa từng xúi giục, hơn nữa họ cũng biết hậu quả sẽ như thế nào.”

“Đợi xuất viện rồi, tôi muốn gặp họ nói chuyện.”

Lục Nghiễm sững lại rồi nói: “Anh biết em đồng cảm với họ nhưng nếu họ cứ khẳng khẳng muốn tiếp tục giao dịch lợi ích này, khuyên cỡ nào cũng không nổi đâu. Ví dụ như chuyện này mà đổi lại hai vị thành niên khác thì chuyện sẽ không xảy ra đâu. Hoắc Ung xúi giục nhưng họ cũng có thể không nghe xúi giục, đây là lựa chọn của họ.”

“Nếu tôi nói là tôi không đồng cảm thì sao?” Tiết Bồng cười nhưng nụ cười chỉ thoáng qua: “Chúng ta tiếp xúc với nhiều vụ án như thế, có biết bao nhiêu nạn nhân đáng đồng cảm tôi cũng hoàn toàn gạt sang một bên, đứng xem xét ở góc độ bàng quan. So với họ thì Vương Doãn và Lưu Mân chỉ là hai đứa vị thành niên bướng bỉnh, tuy sắp mười tám rồi nhưng tuổi tâm lý vẫn còn kém xa thấy rõ. Cho chúng nó một bài học là chuyện nên làm. Chẳng lẽ cứ để như Hoắc Ung, lúc nào cũng có người dọn dẹp cho hết lần này đến lần khác, để chúng nghĩ là dù có làm sai gì cũng không sao, dù gì cũng có người dọn cho.”

Nói đến đây, Tiết Bồng cup mắt, lúc ngược lên, trong mắt đã hết sức lạnh nhạt: “Coi như là thực hiện lời hứa vậy, tôi sẽ nói giúp cho chúng, cũng bằng lòng khuyên bảo vài câu, nếu chúng vẫn khăng khăng với chọn lựa của mình thì đồng nghĩa với việc chúng ta chuẩn bị tốt việc gánh vác hậu quả rồi, vậy thì không liên quan gì đến tôi nữa.”

Lục Nghiễm khựng lại, đang định nói gì đó nhưng lại thôi.

Cũng không biết sao, anh cứ thấy Tiết Bồng khang khác.

Lục Nghiễm rời đi rồi, không bao lâu sau bác sĩ lại tới kiểm tra, hỏi han về tình hình sức khỏe.

Tiếp đó, Tiết Bồng lại nằm xuống, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngủ thêm được khoảng một tiếng thì điện thoại reng. [Đọc Full Tại Truyenfull.vn](#)

Tiết Bồng ngồi dậy nhìn, là tin nhắn Cố Dao gửi đến: “Chị sắp tới bệnh viện rồi này, tới thăm em, em nằm phòng mấy thế?”

Tiết Bồng nhắn số phòng bệnh cho Cố Dao, nhanh chóng đứng dậy vào phòng tắm rửa soạn.

Chưa bao lâu sau thì Cố Dao tới.

Hai cô gái vừa thấy mặt nhau đã cười.

Cố Dao lên tiếng trước: “Ấy, trông tươi tỉnh đấy, ngủ ngon lắm à?”

“Em cứ tưởng em sẽ ngủ không được chứ, kết cục lại ngủ cực kỳ ngon.” Tiết Bồng đùa: “Nếu về nhà mà em lại mất ngủ nữa, chắc em sẽ cân nhắc về việc ngủ lại bệnh viện lâu dài.”

Cố Dao khẽ cười, cắm bó hoa trên tay vào trong bình, sau đó lại nhìn sang Tiết Bồng: “Nhưng mà trông em hình như là có tâm sự.”

Rõ thế sao?

Tiết Bồng thoáng chút ngạc nhiên nhưng không cố tình che giấu, có lẽ trước mặt Cố Dao, cô không cần che giấu, dù sau ngoài Tiết Dịch ra, Cố Dao là người hiểu thế giới nội tâm cô nhất.

Cả hai cùng ngồi xuống, Tiết Bồng cúi đầu nghĩ ngợi, như chín năm trước lúc tư vấn tâm lý ở chỗ Cố Dao vậy, lúc ngẩng đầu lên lại rất thành thật tỏ rõ vấn đề: “Em không biết nên miêu tả thế nào cho chính xác, nhưng em cứ thấy, có vài thứ em sắp không nén nổi nữa rồi.”

Nụ cười trên mặt Cố Dao dần biến mất, thế nhưng tiếp đó không phải là bất ngờ hay lo lắng, mà là bình tĩnh lạ thường, dường như cô đã biết sớm muộn gì ngày này cũng sẽ đến.

Hai người nhìn nhau một hồi, Tiết Bồng nói: “Em đã từng cố gắng, em dùng khoảng thời gian gần mười năm, dốc hết sức lực, làm hết mọi cách để chung sống hoà bình với con “mãnh thú” bị nhốt trong lòng, em chưa bao giờ gượng ép mình, cũng không gượng ép nó, em làm theo ý mình, cố gắng khiến mình vui vẻ. Cuộc sống bình lặng, khô khan rất có hiệu quả, có lúc em bình tĩnh đến mức cảm thấy mình không phải là người nữa, em thật sự nghĩ là em sắp thành

công rồi, thế nhưng chuyện hôm qua như giáng một đòn vào đầu em vậy, nó làm em hiểu ra thì ra em vẫn luôn tự lừa dối mình.”

Từ đầu đến cuối, Cố Dao đều là một người yên tĩnh lắng nghe, không ngắt lời, không khuyên nhủ, không chỉ dẫn, càng không can thiệp và phủ định.

Vào ngay bây giờ, Tiết Bồng dường như lại trở thành cô bé lần đầu đến phòng tư vấn tâm lý của Cố Dao, kêu ngạo, khinh rẻ vừa bình tĩnh, biết kiềm chế, cũng thoáng ẩn giấu sự sắc sảo.

Đó là kiểu sắc sảo chỉ hể tìm thấy ngòi là có thể thấp lên, thậm chí có thể gọi là “điên cuồng”.

Tất nhiên là sự điên cuồng này không giống tính chất hành động không cân nhắc hậu quả, chỉ biết sung sướng nhất thời của Hoắc Ung, tính cách ẩn giấu của Tiết Bồng luôn ngấm ngầm bên dưới.

Thế nhưng vì ngấm ngầm, ẩn giấu dưới đầm sâu, không nổi lên trên mặt mới không ai nhìn thấy được toàn diện.

Tiết Bồng nhắm mắt, hít sâu một hơi: “Kế hoạch vốn định của em là giữ vững vị trí công việc của mình, làm một chuyên viên kỹ thuật hình sự xuất sắc, tìm một người hoạt bát, tươi vui, thường xuyên đem đến niềm vui và bất ngờ cho cuộc sống em để kết hôn, sinh con. Đợi lúc mẹ em già rồi, em sẽ chăm sóc mẹ thật tốt, báo hiếu mẹ...”

Nói đến đây, Tiết Bồng mở mắt ra: “Nhưng mà hôm qua, tự dưng em lại nhận ra, đây không phải là cuộc sống mà em muốn, chỉ là em nghĩ đây là cuộc sống an toàn nhất, nên có nhất, cũng là cuộc sống bình lặng, ổn định nhất trong mắt người đời mà thôi, thế nhưng nó còn thiếu khích lệ, thiếu thú vị. Hơn nữa, cứ hể nghĩ đến việc em luôn ép mình bắt buộc phải làm vậy, em thấy quá tuyệt vọng.”

“Kỳ quái nhất là thậm chí em còn ngưỡng mộ thứ cặn bã như Hoắc Ung, bởi vì cậu ta muốn làm gì thì làm, không cần màng đến hậu quả,

không cần cân nhắc thiệt hơn, tự động có một đám chó giữ nhà giúp cho cậu ta.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tuy có giúp được thì tất cả mọi người đều biết Hoắc Ung càng như thế, sau này sẽ càng muôn đời muôn kiếp cũng không khôi phục được.

Cứ nghĩ đến hậu quả mà cuối cùng Hoắc Ung chắc chắn sẽ nhận lấy, cô lại thấy cái tên này đúng là đáng đời.

Nói đến đây, Tiết Bồng khựng lại, cô khó xử cau mày rồi lại cụp mắt xuống.

Cố Dao vẫn luôn quan sát vẻ mặt của cô, lúc này mới nhẹ giọng hỏi: “Tình trạng em thế này trong bao lâu rồi?”

Tiết Bồng: “Thật ra vẫn luôn như vậy. Chỉ cần bình thường không ai chọc tới em, em sẽ vẫn là một chuyên viên kỹ thuật bình tĩnh khách quan, chỉ hào hứng với việc thực nghiệm.”

Nhưng trên thực tế thì trong lòng cô biết rõ, cái vảy ngược tận sâu trong xương tủy ấy sẽ đột nhiên bùng cháy khi gặp phải bất kỳ sự can thiệp, kích động nào của thế giới bên ngoài.

Giống như khi Diêu Tố Vấn gây hấn với cô, cô sẽ lựa chọn nhường nhịn, nói lý lẽ, một khi nhận ra cách này không có ích, vậy thì thứ gọi là bản năng sẽ xuất hiện để đối chọi gay gắt.

Còn có cả đối với Hàn Cố, Hoắc Ung.

Cô vốn chẳng muốn nhập bọn với họ, tốt nhất là đừng gặp mặt nhau luôn, gặp rồi cũng không cần hỏi han tới.

Thế nhưng Hàn Cố mà xuất hiện làm chướng mắt, Hoắc Ung lại

khiêu khích không chịu thôi thì lực tấn công của cô sẽ lập tức hội tụ và bộc phát.

Có lẽ trong mắt người khác, hôm đó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, Hoắc Ung tự dưng nổi nóng là vô lý, dù sao thì y mới là người gây hấn trước.

Nhưng Tiết Bồng lại biết vì sao, vì cái câu “ngựa không biết mặt mình dài” kia chọc trúng chỗ đau của Hoắc Ung, vào ngay lúc đó, cô đã lựa chọn cách trực tiếp, nhanh chóng, chí mạng nhất để tấn công vào điểm yếu của đối thủ theo bản năng của mình.

Cố Dao hỏi: “Em có còn nhớ không, trước kia chị có nói với em, khi phải đối mặt với cảm xúc tiêu cực, đừng đè nén nó, cũng đừng coi như nó không có ở đó, càng định ra nguyên tắc cho nó. Điều này giống như người xưa trị thủy vậy, sóng thần đến, em càng chặn thì càng dễ có chuyện, nước sẽ không nghe người ta chỉ huy đâu, nó cũng có tính lưu động như cảm xúc vậy, càng tích càng nhiều, chỉ có thể dẫn đường chảy, kỳ nhất là nén trong lòng.”

Tiết Bồng cười tự giễu: “Là do em quá tự tin, lúc nào em cũng nghĩ em có thể dạy dỗ nó.”

Cố Dao: “Thật ra con người ta rất phức tạp, mỗi người đều có rất nhiều mặt, mỗi mặt đều nổi bật, đa chiều. Em có mặt thiếu nữ, kiêu ngạo, ương bướng cũng rất đáng yêu. Em cũng có mặt già dặn sớm, làm gì với ai cũng có chút lạnh lùng. Nhưng chị biết, những thứ này đều không phải một “em” hoàn chỉnh. Khi đó em tới chỗ chị, chị đã phát hiện ra ở em một tố chất rất đặc biệt, có thể là tới em cũng chưa biết tới.”

Tiết Bồng nhướn mày: “Là gì vậy?”

“Trong một mức độ nhất định, em có thể nhân nhượng với một số chuyện bất công. Ví dụ như một số tin tức xã hội, nhiều người xem đều rất tức tối, cảm thấy không thoải, nhưng mà em lại không có phản

ứng gì, thậm chí em còn thấy rất bình thường, đây chính là xã hội, cá lớn nuốt cá bé, không cần phải lãng phí cảm xúc vô ích, bởi vì tức giận, phần nộ cũng có thay đổi được gì đâu. Về điểm này, em thật sự già dặn từ rất sớm, vì thế sau đó em thi vào Đại học Cảnh sát, trong lòng chị cũng vừa mừng vừa lo.”

Lo là vì Tiết Bồng hoàn toàn không phải một người theo chủ nghĩa lý tưởng và có tình cảm phong phú, mừng là vì có lẽ chỉ có người như thế mới có thể làm việc bình tĩnh khách quan, mới có thể đấu tranh với tội phạm mà không giẫm lên lẫn ranh pháp luật và quy tắc trong thể chế.

Ngược lại, nếu là người làm việc quá theo cảm xúc, hoàn toàn không thích hợp làm cảnh sát vì dễ tổn thương, cũng dễ kích động.

Có thể nói là muốn làm một cảnh sát giỏi, có lẽ vừa cần nhiệt huyết, cũng cần “máu lạnh”.

“Nhưng mà có chuyện này chị rất thắc mắc.” Cố Dao nói: “Chị cảm thấy một vụ bắt cóc vẫn không tới nỗi khiến cảm xúc em ẩn giấu, kiềm chế bao năm lại bùng phát, chắc chắn còn lý do gì khác đúng không?”

Tiết Bồng chậm rãi gật đầu, ánh mắt dần ánh lên màu sắc nhon: “Phương Tử Oánh ra tù rồi.”

Phương Tử Oánh?

Cố Dao sửng lại, nhưng rồi lại nhanh chóng hiểu ra tất cả.

Phương Tử Oánh, hoặc chắc nên nói là cái chết của Tiết Dịch đã chín năm nay không thể khiến Tiết Bồng buông bỏ được, chứng PTSD của cô không chỉ không chữa được mà lại còn thông minh hơn, biết cách chung sống hoà bình với ám ảnh này.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Thảo nào.”

Tiết Bồng thở dài, không chúng che giấu suy nghĩ từ nội tâm: “Chín năm trước, em đã từng không chỉ một lần ảo tưởng Phương Tử Oánh bị người ta đánh chết hoặc là hành hạ giày vò không còn hình người ở trong tù. Thế nhưng suy nghĩ ấy đã dần di dời theo thời gian, dần dần biến mất. Em tưởng là em chai lì rồi, tuy là không nói rõ được nguyên nhân, thế nhưng cũng không đến nỗi tính toán tiếp. Thế nhưng hôm đó em gặp cô ta trong trại giam, em nhìn thấy cô ta gầy trơ xương, mặt mày tiều tụy, ánh mắt ảm đạm, trong lòng em lại thấy hơi đã đời.”

“Sau đó, tự dưng cô ta lại nói với em là cô ta không giết chị em. Em rất sốc, em lại nằm mơ thấy ác mộng vì câu nói đó, em mơ thấy chị em, chị ấy chết không nhắm mắt, nắm lấy tay em, bảo là không phải Phương Tử Oánh giết chị ấy! Sau đó nữa thì em lại đến trại giam thăm Phương Tử Oánh, hỏi cô ta hung thủ là ai. Phương Tử Oánh nói với em, cô ta chỉ muốn tự bảo vệ mình nên mới nói thế, chị em thật sự là do cô ta giết. Vào lúc đó, em rất phẫn nộ, thậm chí em muốn xông tới đối diện kính cường lực...”

“Nhưng tất cả những điều này đều không sốc bằng hôm qua em nghe thấy cô ta đã ra tù. Em không biết nên làm thế nào, em tự hỏi mình, tại sao loại người này có thể bắt đầu lại cuộc sống mới, còn chị em giỏi giang như thế lại mãi mãi dừng lại ở tuổi mười tám. Phương Tử Oánh có xứng không?”

“Chị có biết không, tối qua em ngủ ngon cực kỳ, cả đêm không có lấy một giấc mơ, cũng không thấy chị em nữa. Lúc thức dậy em vẫn cứ nghĩ, em đã buông bỏ được rồi sao, chị em có trách em không?...”

Tiết Bồng nói một hơi đến đây, cuối cùng cũng không kiềm được nữa, cô cúi đầu, nước mắt rơi trên mu bàn tay.

Cô bỗng chốc lại trở thành cô bé chín năm trước.

Thực ra cô bé đó chưa từng đi đâu cả, nó chỉ đề nén ở sâu thẳm trong tim, trốn sau trong một góc khuất.

Cố Dao chìa cho cô vài tờ khăn giấy, nhẹ nói: “Không phải là em buông bỏ, em chỉ không ép mình thành “người khác” nữa thôi.”

Bờ vai Tiết Bồng khẽ run lên nhưng không nói gì.

Cố Dao tiếp tục: “Thật ra lần này gặp em, chị cũng rất ngạc nhiên. Vì em khiến chị thấy rất xa lạ, giống như khoác vào lớp vỏ của Tiết Bồng nhưng bên trong lại là một linh hồn khác. Sau khi nói chuyện với em vài lần, chị nhận ra cảm giác xa lạ này dần trở nên giả dối.”

Đúng vậy, thật sự giả dối.

Cứ như đang nói chuyện với một người máy không có cảm xúc vậy, hoàn toàn không giống với một Tiết Bồng sắc bén, nanh gút mà cô từng quen.

Ngoài mặt, ngoài chút lạnh lùng, cô dường như không có khuyết điểm, nhất là với vai trò một người đồng nghiệp, cô nói ít làm nhiều, trong cuộc sống cũng không gây phiền phức cho bất cứ ai, đa phần nhiều lúc đều rất yên tĩnh, thậm chí không cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Tiết Bồng của chín năm trước cũng là một người hướng nội, thế nhưng khi ấy, với người thân quen, cô vẫn rất tươi vui, cũng rất biết ăn nói, hoàn toàn không giam mình kỹ đến vậy.

Nghe đến đây, Tiết Bồng thấp giọng cười, có chút nghệt mũi: “Coi bộ em phải học diễn giỏi như Hoắc Ung mới được.”

Cố Dao cũng cười: “Còn biết đùa rồi cơ, khá đấy.”

Tiết Bồng lau mắt, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt lại thêm chút ngông

ngheh của ngày trước: “Chứ không thì sao, em đâu thể tự than thân trách phận, đau buồn không nguôi mãi. Vậy mới là đồ bỏ đi, không đáng được đồng cảm.”

Cố Dao nhìn cô hỏi: “Vậy sau này em tính thế nào?”

“Em không biết nữa, nhưng em không đổi việc đâu. Em thích công việc này, thích cảm giác ham thích khi lần tìm dấu vết, thích hơn nữa là lần theo chứng cứ, manh mối để mở ra những thứ bọn tội phạm sắp đặt, đấu trí đấu dũng với chúng, mâu thuẫn có lớn mấy cũng không sao.”

Cố Dao thở phào, tựa vào lưng ghế nói: “Chị luôn rất nể em ở điểm này, có sốc đến đâu thì em cũng vẫn tỉnh táo lại rất nhanh, không cần khuyên nhủ gì bao nhiêu, tự em cũng tìm được cách xử lý có lợi nhất.”

Tiết Bồng: “Nói chuyện với chị xong, em đỡ nhiều rồi. Nếu không thì em cũng không biết nói những chuyện này cho ai nghe...”

“Lục Nghiễm thì sao?” Cố Dao bỗng hỏi.

Tiết Bồng sứt sứt mũi, hàng lông mi vẫn còn hơi ươn ướt, cô ngơ ngác chớp mắt, nghĩ đến Lục Nghiễm của sáng nay, nghĩ đến Lục Nghiễm của tối qua, lại nghĩ về anh của mỗi một thời điểm trong quá khứ, nghĩ đến tận khi xuất hiện hình bóng cậu con trai đánh bóng rổ trúng đầu cô ba lần năm lớp Mười.

Tiết Bồng hít sâu, khẽ nói: “Khi ở cạnh anh ấy, mọi thứ đều rất giản đơn, cũng rất yên bình, em sẽ không thấy có áp lực, cũng không cần dè chừng. Em rất quý trọng người bạn này.”

Một lát sau, Cố Dao mới lại nói: “Xem ra trong lòng em, cậu ấy vẫn là bạn. Lúc hai người ở cạnh nhau, không có một khoảnh khắc nào em thấy rung động sao?”

Tiết Bồng không giấu giếm: “Có, nhưng mà đó chỉ là hiệu ứng lẫn lộn kích thích khi vào sinh ra tử cùng nhau mà thôi.”

Cố Dao bồng cười: “Thật ra muốn phân biệt hiệu ứng lẫn lộn kích thích hay là phản ứng rung động thì rất đơn giản. Em có thể so sánh với những đồng nghiệp nam khác cùng vào sinh ra tử với em, xem xem có phản ứng tương tự không. Nếu có thì là về trước, nếu chỉ có ở cạnh Lục Nghiễm mới thế thì là về sau rồi.”

Tiết Bồng có vẻ đã khó xử, cô cẩn thận nhớ lại, nhận ra ngoài Lục Nghiễm thì cô vẫn chưa có cảm xúc tương tự thế với những đồng nghiệp nam khác.

“Ồ, vậy nếu có cơ hội gặp phải lần nữa, em sẽ để ý.”

Cố Dao: “Còn một vấn đề nữa.”

“Dạ?”

“Nếu trên đời này không có Lục Nghiễm, em cảm thấy mình sẽ như thế nào?”

Tiết Bồng bồng chốc sửng ngời.

Một lúc sau, cô nói: “Em không biết, em cũng chưa nghĩ tới bao giờ.”

Đây chính là sự thật.

Chương 85: Hiện trường phạm tội 3 - Chương 25

Hoắc Ung đã bị giam ở Cục Cảnh sát hai mươi bốn tiếng, thần kinh rệu rã.

Y cực kỳ suy sụp, la hét ồm tỏi trong phòng tạm giữ, ảnh hưởng nghiêm trọng tới người khác.

Lúc được thả ra, Hoắc Ung đã hết sức nhếch nhác thảm hại, quần áo nhăn nhúm, mặt mày xám xịt, đầu tóc rối bời, mắt đầy tia máu, tất nhiên là những thứ này đều là do tinh thần bị giày vò.

Hoắc Ung vừa bước ra, nhìn tất cả mọi người với ánh mắt bất ổn, như là muốn ăn tươi nuốt sống người ta, hung ác như một loài động vật ăn thịt nào đó.

Hàn Cố làm thủ tục xong xuôi, đưa y ra khỏi Cục Cảnh sát.

Hoắc Ung đi theo phía sau, kéo lê bước, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hàn Cố, bỗng dừng chân lại.

Hàn Cố khựng lại, quay đầu nhìn y, ánh mắt nhạt nhoà không chút cảm xúc.

Hàn Cố đang đợi xem Hoắc Ung định làm gì.

Mấy giây sau, Hoắc Ung rít ra một câu từ trong kẽ răng: “Chúng giam tôi lâu đến thế, anh làm cái gì ở ngoài này, thứ phế vật.”

Hàn Cố lại vẫn rất thản nhiên, chỉ hơi hột nói: “ Ngài Hoắc đợi cậu trên xe đấy.”

Hoắc Ung sững người, chỉ tích tắc, mùi ả đạm bay mất, cứ như là vì quá sợ hãi.

Hàn Cố nhìn thấy lại nói: “Tôi khuyên cậu Hoắc nên giữ kẽ bớt đi, cố tỏ ra đáng thương, sợ sệt trước mặt ông ấy một chút, làm một đứa con trai ngoan đi, như thế có lợi cho cậu đấy.”

Hoắc Ung không nói gì, suốt quãng đường sau đó đều cúi gầm mặt, thất thủ bước theo Hàn Cố ra khỏi Cục Cảnh sát, vừa ra tới cổng, bước lên xe nhà đã đợi nãy giờ.

Trước lúc lên xe, Hoắc Ung lại nhìn sang Hàn Cố đứng bên đường, ánh mắt có chút khẩn cầu.

Nhưng Hàn Cố chỉ đứng yên ở đó không động đậy.

Cho đến khi một giọng nói từ trong xe vọng ra: “Còn chưa chịu lên xe nữa?”

Hoắc Ung giật thót, giờ mới chịu vào xe.

Cửa xe đóng lại, Hàn Cố quay đi về phía xe của mình, vừa ngồi vào ghế lái đã nhận được điện thoại của bố Hoắc Ung.

“Luật sư Hàn vất vả rồi.”

“Ngài khách sáo quá, nếu không có gì khác, tôi xin phép về văn phòng luật.”

Cuộc điện thoại kết thúc, xe của Hàn Cố và nhà họ Hoắc chạy nhanh về hai hướng khác nhau.

Nhưng Hàn Cố không về văn phòng luật mà lại tới bệnh viện trung

tâm.

Trong phòng bệnh, Tiết Bồng đang thu dọn đồ đạc.

Làm xong thủ tục xuất viện, Tiết Bồng cầm thuốc và điện thoại, chuẩn bị rời đi.

Không ngờ vừa ra tới cổng khu bệnh đã thấy Hàn Cố nhắn tin tới hỏi: “Anh đã đến cổng bệnh viện rồi, muốn thăm xem em thế nào. Nếu em không muốn gặp anh thì anh đi.”

Với phong cách trước kia của Tiết Bồng, cô sẽ không trả lời tin nhắn này, chỉ coi như không nhìn thấy, quay đầu về nhà hoặc về Cục Cảnh sát.

Nhưng lần này, cô chỉ yên lặng nhìn chằm chằm tin nhắn vài giây rồi nói: “Tôi đang đi ra ngoài, anh lái xe tới đúng không, cho tôi quá giang được không?”

Không tới năm giây, Hàn Cố đã trả lời: “Được.”

Tiết Bồng đi thẳng ra cổng bệnh viện, chưa mất bao lâu đã nhìn thấy xe của Hàn Cố.

Hàn Cố đứng ở cạnh xe, mặt hơi căng thẳng nhìn cô.

Tiết Bồng đi tới, nhoẻn miệng, kéo ghế phụ nói: “Tôi muốn về nhà, để tôi đưa anh địa chỉ.”

Hàn Cố gật đầu, ngồi vào xe.

Đến lúc xe chạy ra đường, cả hai đều không nói gì, trong xe yên ắng lạ thường.

Tiết Bồng nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình thản, không khó khăn với Hàn Cố, cũng không cố làm ra vẻ lạnh lùng, chỉ yên ắng lạ

thường.

Hàn Cố nhìn sang Tiết Bồng vài lần, cuối cùng cũng không nhìn được mà hỏi: “Em thấy trong người thế nào rồi?”

Tiết Bồng quay đầu sang, nhìn góc nghiêng của hắn: “Không có gì đáng lo, chỉ cần nghỉ ngơi mỗi ngày, tái khám đúng hẹn, xem có hại đến gan không.”

Hàn Cố mím môi hỏi: “Em có gì cần anh làm cho em không?”

Làm cho cô?

Tiết Bồng nghiêng đầu quan sát hắn, trong lòng cũng thắc mắc: “Là vì nể tình chị tôi hay muốn bồi thường thay Hoắc Ung?”

Hàn Cố: “Hoắc Ung làm chuyện xằng bậy, lỗ hổng quá nhiều, anh chỉ là luật sư, không phải Nữ Oa, sao mà vá lại được.”

Tiết Bồng sửng ngờ: “Anh đang đùa nhạt đấy hả?”

“Anh chỉ nói rất nghiêm túc thôi.”

“Ồ, thế à.” Tiết Bồng nhìn ra đường, nghĩ một lát lại hỏi: “Nếu như tôi nói tôi cần anh cho Hoắc Ung một bài học, anh có thể làm theo không?”

Tiết Bồng nói nửa thật nửa chơi, tất nhiên là cô không để tâm gì.

Nhưng Hàn Cố lại nói: “Anh sẽ làm. Nhưng mà em nói phương hướng khái quát cái đã.”

Lần này Tiết Bồng không nói gì một hồi lâu.

Một lúc sau, Hàn Cố nhân lúc chờ đèn đỏ, nhìn sang Tiết Bồng nói: “Mới nãy không phải anh gài em đâu.”

“Tôi biết.” Tiết Bồng hời hợt: “Anh gài tôi đâu có gì vui.”

Hàn Cố khựng lại, quan sát Tiết Bồng, thấy cô cuối cùng cũng thả lỏng, hần lại nói: “Anh còn nghĩ em sẽ trút giận lên anh, hôm nay sẽ không lên xe anh.”

Tiết Bồng không trả lời ngay, chỉ cụp mắt, nhớ lại thái độ của mình với Hàn Cố, cùng với sự nhân nhượng trước giờ Hàn Cố vẫn dành cho cô.

Mãi một lúc sau, đèn xanh bật sáng, Hàn Cố lại khởi động xe, lúc hần nghĩ rằng Tiết Bồng sẽ không trả lời, Tiết Bồng lại đột nhiên lên tiếng.

“Là một người ngoài thì anh đã tận tình tận nghĩa với chị tôi, với gia đình tôi rồi. Thái độ của tôi với anh trước đây không tốt là do vấn đề tính cách của tôi. Tuy tôi biết anh sẽ không để tâm, nhưng tôi vẫn muốn nói với anh, tôi đã nghĩ thông suốt rồi.”

Hàn Cố sững sờ, vội nhìn sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng không nhìn hần, nhìn trông ra ngoài đường, môi khẽ nhếch lên, cứ như chỉ đang kể lại một câu chuyện, chỉ đang thông báo với hần chứ không có gì đặc biệt.

Đến lúc nuốt được hết thông tin, Hàn Cố mới hỏi: “Có phải em... bị sốc không vậy?”

Tiết Bồng cười khẽ: “Coi bộ anh còn chưa thích nghi được.”

“Đúng là vậy.”

Tiết Bồng nghĩ xem nên miêu tả thế nào, sau đó mới nói: “Nói thế này đi, anh là người như thế nào, làm việc cho ai, biện hộ cho ai, phục vụ về mặt luật pháp cho ai thì đó là lựa chọn của anh. Dù là Hoắc Ung hay là bất cứ tên cận bã nào trên đời này, chúng đều có

quyền tìm luật sư. Dù là có người đang khoan lỗ hổng của pháp luật, vậy cũng chỉ có thể nói là bản chất pháp luật vốn không hề hoàn thiện, có lỗ để khoan được. Chính bởi vì có người có thể tìm ra những lỗ hổng thế này, người lập pháp mới có thể tu sửa. Trong quá trình này, nhất định sẽ có bất công, đây là chuyện khó mà tránh được. Hoắc Ung cũng chỉ là một trong số những con sâu mọt đang khoan lỗ hổng mà thôi, chuyện cậu ta gặp báo ứng chỉ là chuyện sớm muộn, không thể vì có nhiều luật sư dũng mãnh để bảo vệ mà cứ gặp may mãi được.”

Nếu trước đây Tiết Bồng nói vậy, Hàn Cố sẽ cho là cô đang nói lẫy, thế nhưng hiện tại, giọng điệu Tiết Bồng rất nhẹ nhàng, vẻ mặt cũng điềm tĩnh, cứ như trạng thái và khí chất đều đã thay đổi hẳn.

Lúc cô nói về Hoắc Ung, không những không hề cắn răng nghiêng lợi mà ngược lại còn nói cứ như nói người lạ.

Hàn Cố hỏi: “Những điều em nói ra đều xuất phát từ nội tâm sao?”

“Tất nhiên rồi.” Tiết Bồng quay đầu nhìn hẳn.

Hàn Cố nhìn thấy rõ nụ cười trong mắt cô, tuy chỉ thoáng qua nhưng nó có ở đó.

Tiết Bồng lại nói: “Trước đó anh đã nhắc nhở tôi đừng xích mích với tên điên như Hoắc Ung. Tôi cũng đã nghĩ lại kỹ càng về mình, hôm đó ở câu lạc bộ cưỡi ngựa, đúng là cậu ta đã cố ý gây hấn trước, nhưng mà tôi cũng thật sự đã phản bác lại. Nếu hôm đó tôi không nói cậu ta “ngựa không biết mặt mình dài”, cậu ta cũng sẽ không tìm hai vị thành niên tới bắt cóc tôi.”

Hàn Cố sững lại: “Anh không hiểu, tại sao em nói câu này lại khiến cậu ta phản ứng dữ dội đến thế?”

Tiết Bồng bỗng nhiên cười: “Vì năm đó chị tôi mắng cậu ta câu này, hơn nữa còn cho cậu ta một bạt tai ngay tại chỗ. Cậu ấm được

nuông chiều quen thói từ nhỏ như cậu ta, chắc là ra đường chưa bị ai đánh bao giờ đâu, chuyện đó thật sự khiến cậu ta rất sốc.”

Nghe đến Tiết Dịch, Hàn Cố cũng cười, thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh đó như thế nào.

Bầu không khí trong xe dần hoà hợp.

Qua được một lúc, hai người lại thôi cười, lúc này Tiết Bồng lại lên tiếng: “Phải rồi, có chuyện này tôi vẫn muốn hỏi anh.”

Hàn Cố: “Chuyện gì thế?”

“Trần Lăng cứ nhắm vào Phương Tử Oánh có liên quan gì tới anh không?”

Tiết Bồng chỉ buột miệng nói ra, trong lúc nói còn quan sát vẻ mặt của Hàn Cố, muốn xem hắn phản ứng thế nào.

Hàn Cố nhếch môi: “Anh bảo cô ta làm thế đấy.”

Tiết Bồng khựng lại, tuy cô đã đoán được câu trả lời, thế nhưng vào lúc này vẫn không khỏi chấn động.

Tiết Dịch đã rời đi chín năm rồi.

Hàn Cố vẫn đang âm thầm làm cho cô nhiều chuyện.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có một nỗi ám ảnh, ám ảnh trong Hàn Cố chính là Tiết Dịch.

Tiết Dịch đã rời đi nhiều năm như thế, Tiết Bồng vẫn chưa từng nhìn thấy người con gái nào xuất hiện bên cạnh Hàn Cố, tuy họ không thường gặp nhau, thế nhưng cô có thể cảm nhận được, Hàn Cố vẫn luôn độc thân.

Tình cảm cố chấp như thế khiến Tiết Bồng rất khó tin.

Cô chưa từng trải qua, cũng chưa từng nhìn thấy.

Có lẽ đã từng nghe nói đến, thế nhưng những lời truyền miệng ít nhiều cũng sẽ được vẽ vờ thêm, bao gồm cả tình cảm một phía từ người lan truyền, vì thế cũng chẳng tính làm gì.

Ví dụ như nhà họ Tiết.

Trong mắt người ngoài, Trương Vân Hoa ở góa nhiều năm vì Tiết Ích Đông, thế nhưng Tiết Bồng biết, Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác vẫn luôn duy trì mối quan hệ trên mức bạn bè.

Còn Tiết Dịch thì lại càng là một sự tồn tại kỳ lạ trong lòng Tiết Bồng, là một kẻ mạnh trong chuyện tình cảm, ít nhất thì ngay từ hồi đi học, Tiết Dịch đã lượn lờ giữa Hoắc Kiêu và Hàn Cố, hết sức điêu luyện.

Nhìn lại mình thì, Tiết Bồng tự thấy mình không có bản lĩnh này, nói gì mà bắt cá hai tay, một tay còn tuột lên tuột xuống.

Lúc học đại học, bạn cùng trường theo đuổi cô, cô cảm thấy nhàm chán, vô vị, lãng phí thời gian, từ chối hết một giàn.

Sau đó làm việc tại Cục thành phố, Chung Lệ tỏ tình với cô.

Cô thấy Chung Lệ rất tốt, tốt đến mức không moi móc được cái gì xấu, thậm chí không hiểu sao một người con trai tốt như thế lại thích mình, muốn bị ngược à?

Tất nhiên là cô cũng không tìm được lý do gì để từ chối Chung Lệ.

Sau đó, Chung Lệ gặp nạn.

Cô tình cờ nghe được Lục Nghiễm nói chuyện với mẹ Tề Vận Chi ở ngoài phòng bệnh, rõ ràng biết Lục Nghiễm cũng thân bất do kỷ,

chuyện đó không thể trách anh, thế nhưng tâm lý cô lại không biết xử lý mối quan hệ này như thế nào.

Ít nhất thì một năm trước, cô không thể tiếp tục tới lui với Lục Nghiễm như không biết chuyện gì, cũng không biết đối mặt thế nào, chỉ đành chọn lựa cách an toàn nhất, cũng là cách mình giỏi làm nhất, chọn cách qua loa với tất cả mọi chuyện.

Cô làm vậy với Lục Nghiễm, cũng làm vậy với Hàn Cố.

Mấy ngày nay Tiết Bồng vẫn luôn tự hỏi, có phải trước đây mình khó khăn quá không, khó khăn như vậy thì được gì?

Cuối cùng thì ai cũng khó chịu.

Chi bằng nhìn thoáng chút, buông tha cho mình, buông tha cho người khác.

Ít nhất thì cô nghĩ được thông suốt, Lục Nghiễm dễ chịu hơn, Hàn Cố cũng không cần nhẫn nhịn nữa.

Tiết Bồng tự chìm đắm trong thế giới của mình, trông ra ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi về những điều này.

Cũng không biết đã qua bao lâu, thấy đã sắp đến căn nhà hai tầng của mình, cô mới bừng tỉnh.

Tiết Bồng chỉnh lại tư thế ngồi, lúc này, Hàn Cố đột nhiên lên tiếng: “Có chuyện này chắc là em cũng đã biết, Phương Tử Oánh ra tù rồi.”

Tiết Bồng sửng lại, gật đầu: “Ừm.”

Trong xe yên lặng vài giây.

Tiết Bồng hỏi: “Sao tự dừng lại nói chuyện này, anh còn theo dõi cô ta sao?”

Hàn Cố nhếch miệng: “Anh chỉ nói vậy thôi, không có gì đặc biệt.”

Tiết Bồng vô thức cau mày.

Hàn Cố lại nói: “Nhưng mà hình như em không có phản ứng gì, em tha thứ cho cô ta rồi à?”

“Cái đó thì không.” Tiết Bồng nói: “Nhưng mà tôi có tha thứ hay không thì có ý nghĩa gì sao. Anh thấy đấy, bao nhiêu người chúng tôi điều tra Hoắc Ung cũng không chống lại nổi hai đứa vị thành niên giúp cậu ta thoát tội.”

Lúc nói tới đây, xe đã đến trước cửa nhà Tiết Bồng.

Đợi xe dừng hẳn, Tiết Bồng mới rồi “cảm ơn” rồi mở cửa xuống xe.

Hàn Cố không trả lời, một lúc rất lâu sau mới chậm chậm lái xe ra khỏi đó.

Tiết Bồng bước vào cửa, tắm táp nhanh rồi đắp một miếng mặt nạ, dọn dẹp sơ căn nhà.

Đến lúc ăn trưa xong, Tiết Bồng mới ra khỏi nhà.

Xe của cô đã được đưa trở về, Lục Nghiễm cũng đã đón Barno về nhà.

Tiết Bồng lái xe về Cục thành phố nhưng không vào phòng thực nghiệm ngay mà đi thẳng tới Chi đội Hình sự.

Thấy Tiết Bồng đến, mọi người trong chi đội đều sững sờ, sau đó vội vã liến thoắng hỏi sức khỏe cô sao rồi, sao không nghỉ thêm mấy ngày.

Tiết Bồng cười nói trả lời, không lạnh nhạt như thường ngày nữa,

sau đó lại hỏi Lục Nghiễm đang ở đâu.

Lý Hiểu Mộng nói Lục Nghiễm đã đi họp với đội trưởng Phan, một lát nữa mới về.

Tiết Bồng gật gù, lại hỏi mình có thể gặp Vương Doãn và Lưu Mân được không, hỏi xong mới biết, thì ra trước khi đi, Lục Nghiễm đã dặn dò chuyện này.

Tiết Bồng hơi ngạc nhiên vì Lục Nghiễm sắp xếp chu đáo thế nhưng cũng không nói gì nhiều, đi cùng Lý Hiểu Mộng tới phòng tạm giam.

Vương Doãn và Lưu Mân được giam riêng trong cùng một căn phòng, môi trường trong phòng tạm giam âm u ẩm ướt, không thấy được mặt trời, cảm thấy lạnh hơn bên ngoài vài độ.

Vương Doãn và Lưu Mân một người tựa bên tường, một người nằm trên giường, mặt mũi đều ảm đạm, không có chút sức lực.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ho khế, cả hai cùng ngớ ngàng nhìn ra, không ngờ lại là Tiết Bồng.

Tiết Bồng mỉm cười bước tới, giọng rất điềm tĩnh: “Tôi tới thăm hai cậu.

Lưu Mân lập tức ngồi bật dậy, xông ra cửa, Vương Doãn cũng ngồi dậy theo, kinh ngạc nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng chậm rãi nhìn lướt qua biểu cảm của cả hai, hai ngày không gặp, đứa nào cũng tiều tụy đi.

“Tôi ở bệnh viện hai ngày.”

Lưu Mân ngơ ngẩn hỏi: “Vậy bây giờ chị...”

“Đỡ nhiều rồi.”

Lưu Mân cúi đầu: “Bọn em rất xin lỗi, bọn em biết sai cả rồi.”

Tiết Bồng nhìn Lưu Mân, lại nhìn về phía Vương Doãn cũng đang ủ rũ, đứng dậy sau Lưu Mân: “Tôi cũng tin là hai cậu rất hối hận.”

Vào lúc này, trong lòng Tiết Bồng không có chút đồng cảm, ánh mắt cũng không dịu dàng, cô rất mực tin tưởng câu nói: kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Khi đối mặt với người đáng thương, ít nhất là nên thầm có cảnh giác, bởi khi ta cho đi sự đồng cảm, cũng đồng nghĩa với việc mở ra lòng nhân từ, mềm mỏng nhất của mình, điều đó cũng tương đương như đang cho người kia cơ hội mà bán đứng, làm hại ta vì lợi ích.

Tính cách con người có nhiều lúc quá ư là tồi tệ, chính bởi như thế, sự cao thượng đôi lúc bộc lộ ra mới là đáng quý hơn hết, mới đáng được trân trọng.

Tiết Bồng nói: “Tôi đã hứa với các cậu là tôi sẽ nói giúp các cậu. Các cậu nhất thời nông nổi mới phạm phải sai lầm, hơn nữa lại là vị thành niên, còn có cơ hội sửa đổi. Hôm nay tôi đến, ngoài việc nói với các cậu tôi sẽ giữ lời hứa, tôi cũng muốn khuyên các cậu thêm vài câu. Tất nhiên là có nghe hay không là tùy thuộc vào các cậu, tôi nói xong rồi thôi.”

Vương Doãn không nói gì, Lưu Mân lại trả lời: “Được, chị nói đi...”

Tiết Bồng: “Tôi không biết luật sư của các cậu nói với các cậu thế nào, tôi cũng biết các cậu đã lên mạng tra tiêu chuẩn xử phạt của tội bắt cóc. Với tình tiết phạm tội của các cậu lần này, cá nhân tôi tính là khoảng năm năm.”

Nghe đến đây, Vương Doãn và Lưu Mân thoáng chốc ủ rũ.

Dù đã biết mình sẽ sắp phải đối mặt với chuyện gì, thế nhưng hai

ngày nay chúng vẫn đang tự lừa dối mình, dù là lúc đang lấy lời khai cũng vẫn cứ khẳng khẳng mình chỉ giam giữ trái phép, không phải bắt cóc.

Hốc mắt Lưu Mân ửng đỏ, nhanh chóng cúi đầu.

Tiết Bồng vẫn đút tay trong túi từ nãy đến giờ, mặt vô cảm nhìn chúng: “Nếu các cậu vẫn kiên quyết rằng không có ai đằng sau xúi giục mình, tất cả tội lỗi đều do các cậu tự lên kế hoạch, vậy thì các cậu nên chuẩn bị tâm lý, cuộc sống trong trại giam không dễ dàng vậy đâu.”

Nói đến đây, một hồi lâu không ai lên tiếng.

Lưu Mân cúi đầu, khóc nghẹn ngào.

Vương Doãn quay về lại giường, nằm xuống không nói tiếng nào.

Vài giây sau, Vương Doãn hỏi: “Chị đến là để nói những chuyện này sao?”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nói: “Tôi không biết cái giá của việc để các cậu ngồi tù năm năm, gánh chịu tất cả trách nhiệm là bao nhiêu, tôi cũng không có gì để nói về lựa chọn của các cậu, chỉ cần các cậu thấy lợi là được. Nhưng mà có điều này, một khi các cậu đã chọn con đường này thì nửa đường đừng hối hận. Vì dù các cậu hối hận rồi thì cũng không đổi lại thời gian được nữa, lợi ích người đó đồng ý cho các cậu còn sẽ bị lấy lại. Hơn nữa sửa lời khai, lật lại án cũng sẽ bị truy tố trách nhiệm hình sự. Đến cuối cùng cũng chẳng còn gì cả.”

Nói đến đây, Tiết Bồng không nói nữa, cũng không tạm biệt cả hai, chỉ xoay bước ra ngoài.

Tiếp sau đó là lúc Vương Doãn và Lưu Mân đưa ra lựa chọn của mình.

Đây sẽ là lựa chọn thay đổi số phận mà chúng được tự mình quyết định đầu tiên trong đời, dù chọn thế nào cũng không liên quan đến người khác.

Tiết Bồng đi ra khỏi hành lang phòng tạm giam, vừa ngược mắt đã nhìn thấy Lục Nghiễm đứng bên cửa.

Cũng không biết Lục Nghiễm đã đứng đó bao lâu, tựa bên tường mỉm cười.

Tiết Bồng đi tới, Lục Nghiễm nói: “Anh biết ngay là em không ở yên trong nhà được mà, chắc chắn là phải đến Cục.”

Tiết Bồng cười khế: “Ngày mai mới chính thức hết phép, nhưng mà liên tiếp mấy ngày không đụng tới công việc, sợ mai về sẽ thấy không quen tay, về sớm làm quen lại.”

Hai người vừa đi ra ngoài vừa nói, lúc về chi đội, Lục Nghiễm buột miệng hỏi: “Phải rồi, em còn chưa nhìn thấy phòng làm việc của anh, đi xem thử không?”

Cứ nghĩ Tiết Bồng không đồng ý, dù sao thì phòng làm việc cũng có cái gì đâu mà xem.

Không ngờ Tiết Bồng lại nói: “Được thôi.”

Lần này, Lục Nghiễm lại ngẩn ngơ.

Tiết Bồng nhìn thấy thì cười: “Anh có cần vào dọn dẹp lại trước không?”

Lục Nghiễm ho khế, nhanh chóng hồi tưởng lại tình trạng phòng làm việc hiện giờ: “Cũng không có gì để dọn dẹp đâu, đi thôi.”

Sau đó, hai người cùng lần lượt bước vào dưới ánh mắt của mọi người trong chi đội.

Đến lúc cửa phòng làm việc đóng lại, qua một lúc sau, Trương Xuân Dương bên ngoài mới chầm chậm nêu thắc mắc: “Tôi nghĩ sâu xa quá rồi hả mấy ông mấy bà, sao hôm nay tôi thấy Tiết Bồng hơi đáng yêu...”

Lý Hiểu Mộng cầm tệp hồ sơ gõ vào đầu y: “Bớt đi ba, của đội phó Lục đấy.”

Trương Xuân Dương chửi thề một tiếng: “Anh mày biết mà! Này, mọi người đều thấy vậy đúng không, hai người họ còn ấỵ hơn trước kia nữa... ờ, coi bộ cái chiêu anh hùng cứu mỹ nhân này chơi được thật đấy!”

Lúc này trong phòng làm việc, Tiết Bồng đang quan sát môi trường làm việc của Lục Nghiễm.

Đúng là như anh nói, cũng không có gì để sắp xếp, ngoài một đồng hồ sơ chất đầy, những thứ khác đều được đặt ngay ngắn, y hệt như con người anh vậy.

Lục Nghiễm rót cho Tiết Bồng một ly nước nóng.

Tiết Bồng ngồi xuống, uống nước rồi hỏi: “Sao anh không hỏi tôi đã nói gì với Vương Doãn, Lưu Mân, anh không tò mò à?”

Lục Nghiễm cũng ngồi xuống: “Anh đoán em nhất định sẽ bảo họ khai ra Hoắc Ung. Nhưng mà bọn anh đều đã khuyên hết cả rồi.”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi lại thấy họ còn đang lung lay, chưa kiên quyết nhiều.

Lục Nghiễm: “Bọn anh sẽ cố khuyên nữa thử xem sao. Nếu tìm không được chứng cứ có tính xoay chuyển, họ lại khẳng khẳng không hé môi thì bọn anh cũng hết cách. Hơn nữa nói cho cùng thì vụ án này bất lợi nhất với họ là ở chỗ dù họ có khai ra Hoắc Ung thì

cũng chỉ là khẩu cung, không có chứng cứ thực tế xác thực Hoắc Ung đã xúi giục họ, trừ phi là có ghi âm, clip gì đó.”

Cái này thì cũng đúng.

Nhớ lại vụ án săn bắn chim trước đó, Hoắc Ung cũng dùng một trò y hệt, chứng tỏ y tương đối thành thạo quy tắc trò chơi này, biết là “xúi giục” rất khó chứng thực được, vì thế nên lần nào cũng làm vậy.

Tiết Bồng im lặng hồi lâu, một lát sau cô lại hỏi: “Barno thế nào rồi?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài: “Đừng nhắc nữa, hôm đó anh đi đón nó, khuyên nó cả buổi cũng không chịu đi, cuối cùng phải vừa lôi vừa kéo mới chịu lên xe với anh. Nó thấy em không về nên cũng loáng thoáng thấy có gì không ổn, về tới nhà cứ nhìn anh chăm chăm, còn chạy quanh anh mà sủa nữa.”

Tiết Bồng tưởng tượng ra cảnh đó, không khỏi bật cười: “Hay là lát nữa tôi về nhà với anh, cho nó thấy tôi để an tâm hơn.”

Lục Nghiễm nhướm mày, vừa định mở miệng thì điện thoại đã reng.

Màn hình hiển thị một số máy lạ.

Lục Nghiễm bắt máy, lên tiếng “Alô”, còn nghĩ là điện thoại làm phiền.

Ai ngờ bên kia đầu dây lại xuất hiện giọng nói của một cô gái đang vừa lo lắng vừa hốt hoảng: “Chú ơi... không, không phải, đội phó Lục, tôi là Tôn Cần...”

Lục Nghiễm sửng sốt.

Tôn Cần chính là cô nữ sinh cấp Ba phân phát ma túy ở quán bar Năng Gắt, lại còn bị anh bắt quả tang tại trận.

“Làm sao thế, giọng cô lạ thế, đừng gấp, từ từ nói.” Lục Nghiễm thấp giọng trả lời, lông mày lại nhíu vào.

Tiết Bồng đang uống nước, nghe thấy thì vô thức nhìn về phía Lục Nghiễm.

Không bao lâu sau đã thấy mặt anh trở nên căng thẳng, sắc mặt cũng ảm đạm theo, anh còn nói: “Thế này đi, bọn cô tới Cục thành phố, chúng ta cùng nghĩ cách.”

Tiết Bồng nhận thấy được việc không ổn, đợi Lục Nghiễm nghe máy xong bèn đứng dậy theo, nhìn anh không chớp mắt.

Lục Nghiễm vội nói: “Là Tôn Cần, một người bạn của con bé xảy ra chuyện rồi, không biết nên làm gì nên tìm anh.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa kéo cửa phòng làm việc, gọi Lý Hiểu Mộng ở bên ngoài.

Lý Hiểu Mộng lên tiếng rồi lập tức đi tới.

Lục Nghiễm hơi cúi đầu, thấp giọng dặn dò bên tai cô: “Gọi Xuân Dương đi theo, đón hai cô bé đến Cục Cảnh sát, lấy lời khai cho họ, tôi gửi địa chỉ cho cô. Nhớ là đừng làm chúng sợ hãi kích động, trong số đó có một đứa nghi là đã bị xâm hại tình dục.”

Lý Hiểu Mộng giật mình nhưng lại nhanh chóng trả lời: “Vâng, đội phó Lục, chúng tôi đi ngay.”

Lục Nghiễm lại quay về phòng làm việc, đang định lên tiếng với Tiết Bồng.

Tiết Bồng đã đi tới: “Tôi biết rồi, anh làm việc đi, lát tối tôi đến thăm Barno.”

Chương 86: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 4: Vụ Án Mất Tích Kỳ Bí

Nửa tiếng sau, Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương đưa Tôn Cần về đội, đi cùng còn có một cô gái tên Khúc Tân Di.

Ngay trước khi gặp Khúc Tân Di, Lục Nghiễm đã thầm có dự đoán là người được đưa về sẽ là một cô bé vừa bị bức hại đang khá là hoảng loạn, có thể sẽ nói năng lộn xộn, thế nhưng khi Khúc Tân Di xuất hiện trước mặt anh, Lục Nghiễm vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

Trông Khúc Tân Di rất xinh xắn, vóc dáng nhỏ nhắn, thoát nhìn trông có vẻ không khác gì những cô gái bình thường khác, thuộc kiểu có thể thấy đầy rẫy ở trong trường.

Trên người Khúc Tân Di toàn là vết thương, có vết trên mặt, trên cổ, tuy cô bé đã trùm kín người nhưng những phần da lộ ra đa số đều có vết thương.

Cô bé cứ cúi gầm mặt, hết sức yên lặng, chỉ là cứ đôi lúc lại sụt sùi.

Nghe Lý Hiểu Mộng nói, Khúc Tân Di đã khóc suốt dọc đường, rất ít khi lên tiếng, hỏi là ai đã làm, làm ở đâu, cô cũng đều không nói.

Ngược lại, toàn là Tôn Cần trả lời giúp Khúc Tân Di, Khúc Tân Di khá sợ người lạ, thường ngày đã ít nói, bây giờ lại gặp chuyện, sợ mất mặt, nó hỏi Khúc Tân Di rất lâu, cô bé mới chịu trả lời vài câu là đã xảy ra chuyện gì.

Lục Nghiễm chỉ quan sát sơ Khúc Tân Di rồi bảo Lý Hiểu Mộng đi rót ly nước nóng, đợi cô bé ổn định lại tâm trạng, thông báo phòng thực nghiệm đưa pháp y sang giám định vết thương cho Khúc Tân Di rồi đưa cô bé vào bệnh viện.

Lý Hiểu Mộng gật đầu, nhanh chóng đi làm theo.

Sau đó, Lục Nghiễm lại gọi Tôn Cần sang một bên, đưa cho nó một chai nước rồi nói: “Nói đơn giản cho tôi biết về tình hình mà cô biết đi, lát nữa tôi sẽ sắp xếp cảnh sát lấy lời khai cho hai cô.”

Tôn Cần lập tức nhìn Lục Nghiễm, thờ dãi nói: “Ban đầu tôi còn nghĩ là chú sẽ không quan tâm tới bọn tôi chứ, quá lắm bảo bọn tôi báo cảnh sát là xong.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Cô đã nghĩ tôi sẽ không quan tâm vậy còn gọi cho tôi làm gì?”

Tôn Cần: “Tại vì tôi quen có mình chú là cảnh sát thôi chứ sao. Với lại tôi đòi báo cảnh sát, Tân Di cực kỳ chống đối, cô ấy không chịu gặp người khác, cứ cuộn người một mình trên giường, vừa ngẩn ngơ vừa khóc, tôi sợ cô ấy cứ ngọt ngạt như vậy rồi tự làm mình điên mất, nói năng khuyên can nửa tiếng đồng hồ, cô ấy mới chịu cho tôi tìm cảnh sát quen. Tôi còn hứa với Tân Di, nói là chú là cảnh sát tốt, chú nhất định sẽ giúp chúng tôi!”

Nói đến đây, dường như Tôn Cần nhớ ra gì đó, lập tức mở cái túi vải vẫn đang ôm khư khư trong lòng, lấy ra một túi nilon, bên trong có một chai nước trong suốt.

Tôn Cần đưa túi nilon ra cho Lục Nghiễm: “Phải rồi, đây là chứng cứ.”

Chứng cứ?

Lục Nghiễm đón lấy cái túi, mở miệng túi ra nhìn, nhìn thấy được một cái chai nhỏ có đựng một thứ đồ chất liệu cao su, bên trong có chứa ít dịch đục màu.

Lục Nghiễm sửng sờ, ban đầu vẫn chưa chắc lắm, lại nhìn chăm chăm một lúc, cuối cùng cũng biết trong chai có gì.

Lúc nhìn lại vào Tôn Cần, ánh mắt Lục Nghiễm kỳ lạ thấy rõ, anh cũng không nói gì nhiều, vội vàng gọi Trương Xuân Dương tới.

Đến lúc Trương Xuân Dương đi đến, Lục Nghiễm đưa túi nilon cho y, nhỏ giọng dặn dò mấy câu, Trương Xuân Dương nhanh chóng tỏ vẻ kinh ngạc, cũng đưa mắt nhìn Tôn Cần rồi mang túi nilon đi ngay không dám chậm trễ.

Xung quanh nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, ngồi tựa bên mép bàn, khẽ nhú mày hỏi: “Cái thứ ban nãy sao cô lấy được thế? Khúc Tân Di đưa à?”

Tôn Cần uống ngụm nước nói: “Cái thứ? Ý chú là cái bao cao su thẳng cô hồn đó xài á hả? À, tôi tìm ra trong thùng rác phòng ngủ của Tân Di đấy, sau đó tôi mới tìm một cái chai trong nhà cô ấy rồi bỏ vào.”

Lục Nghiễm chống tay lên trán, có hơi đau đầu: “Cũng có nghĩa là Khúc Tân Di bị xâm hại tình dục trong chính nhà mình?”

“Tôi thấy chú dùng từ này không chính xác, phải gọi là cưỡng hiếp.” Tôn Cần bỏ ly nước xuống, tức tối nói: “Chú chưa nhìn thấy vết thương trên người chị ấy đâu, chú mà thấy rồi là không nói vậy nữa đâu! Đúng là thứ súc vật!”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, anh đưa tay an ủi cảm xúc của Tôn Cần: “Cô khoan kích động đã, nói tôi nghe những gì cô biết đã, đừng có

nói lan man.”

Tôn Cần nghĩ ngợi một lát: “Ồ, vậy tôi bắt đầu nói từ lúc tôi nhận được điện thoại của Tân Di vậy...”

Tôn Cần nhận được điện thoại của Khúc Tân Di vào khoảng hai giờ chiều.

Bắt điện thoại lên, đầu dây bên kia lại không ai nói gì, vài giây sau mới có tiếng nước nở, lúc đó Tôn Cần đang ở trường, nghe thấy tiếng khóc của Khúc Tân Di, hơn nữa giọng lại còn không ổn, lập tức hỏi là đã xảy ra chuyện gì, có phải đã cãi nhau với bạn trai hay không.

Khúc Tân Di ấp úng hồi lâu mới nói: “Chị bị... cưỡng hiếp rồi.”

Chữ “hiếp” đó rất thấp, rất khẽ khàng, gần như là chỉ phát ra hơi.

Tôn Cần nghe thấy thì nghẹn người hồi lâu mới bừng tỉnh, lập tức gắng hỏi Khúc Tân Di đang ở đâu, đã báo cảnh sát chưa vân vân.

Biết được Khúc Tân Di đang ở nhà, vẫn chưa làm gì hết, Tôn Cần lập tức nóng vội, không thèm học cả tiết cuối đã cầm điện thoại và cặp sách chạy ra khỏi trường.

Khúc Tân Di lớn hơn Tôn Cần một tuổi, năm nay mười bảy tuổi, nhưng hai người không học chung trường, Khúc Tân Di là nữ sinh một trường tư thục nào đó, quen biết với Tôn Cần trong một lần đi karaoke với bạn.

Khúc Tân Di khá hướng nội, Tôn Cần hướng ngoại, thế nhưng kỳ lạ là hai người quen nhau chưa bao lâu đã hợp cạ lạ thường.

Khúc Tân Di không có bạn bè gì trong trường, thường kể với Tôn Cần rất nhiều chuyện, tất nhiên cũng kể với nó cả chuyện mình quen bạn trai ngoài trường.

Có điều Tôn Cần chưa từng gặp bạn trai của Khúc Tân Di bao giờ, chỉ biết là người lớn ngoài xã hội, lớn hơn Khúc Tân Di mười hai tuổi, năm nay hai mươi chín, hơn nữa nghe nói còn là một bác sĩ.

Khúc Tân Di rất yêu bạn trai mình, lần nào gặp Tôn Cần cũng kể anh ta tốt thế này thế kia, anh ta thành công trong sự nghiệp các thứ, anh ta đẹp trai bảnh bao vân vân, khen không ngớt lời.

Khuyết điểm duy nhất ở đây chính là hai người cách nhau khác nhiều tuổi, Khúc Tân Di vẫn cứ lo đến lúc bạn trai phải kết hôn thì mình còn chưa đến tuổi kết hôn, lại sợ nhà trai giục cưới, không đợi mình được.

Để bạn trai tin mình thật lòng muốn cả hai bên nhau trọn đời, không phải đang chơi đùa qua đường, Khúc Tân Di định dâng hiến đêm đầu tiên của mình cho bạn trai.

Thật ra Tôn Cần cũng có biết chuyện này, Khúc Tân Di rất do dự trong lòng, còn bàn bạc với Tôn Cần.

Vì trước kia đã có kinh nghiệm “FWB”, Tôn Cần cũng quá quen thuộc với chuyện này, hơn nữa thấy Khúc Tân Di và bạn trai cũng yêu nhau thật lòng, bèn cố vũ Khúc Tân Di dũng cảm bước tới.

Tất nhiên là Tôn Cần còn dặn dò rất nhiều chuyện cần phải chú ý, nhất là bắt buộc phải sử dụng đầy đủ các biện pháp bảo vệ.

Chỉ là Khúc Tân Di ngại đi mua bao cao su, Tôn Cần bèn mua giúp.

Ai ngờ hôm nay Tôn Cần vừa đến nhà Khúc Tân Di lại nhìn thấy một bãi lộn xộn.

Trên giường, dưới sàn nhà, đâu đâu cũng có vết máu, lộn xộn không thể tả, còn có rất nhiều quần áo bị xé nát và dụng cụ “hỗ trợ hứng thú” vãi đầy khắp sàn.

Đến Tôn Cần cũng chưa từng thấy chiến trường nào kinh khủng như thế, nghếch người ngay lập tức.

Sau khi mở cửa cho Tôn Cần, Khúc Tân Di cứ cuộn người trên giường, hai mắt ngẩn ngơ, cứ khóc mãi.

Tôn Cần khuyên nhủ cô rất lâu, cuối cùng mới hỏi được chút đầu đuôi, nhanh chóng kinh hoàng biết được Khúc Tân Di bị bạn trai cưỡng hiếp, hơn nữa cách thức còn hết sức biến thái, tàn bạo, thế là không nói không rằng bèn đòi báo cảnh sát.

Nói đến đây, Tôn Cần uống một mạch hết nửa chai nước rồi nói: “Đại loại là thế, tôi gom hết cả một bao nào là ba cái đồ biến thái đó với ga giường gì gì đó rồi, bỏ trong tủ của Tân Di ấy, cái chính là Tân Di sợ mẹ mình về nhà thấy được. Tôi cũng có khuyên cô ấy, trong phim có hết, phải bảo vệ hiện trường hoàn chỉnh, không thể tùy tiện để lại dấu vết, vì thế lúc thu dọn, chúng tôi cẩn thận lắm, tôi còn đeo cả găng tay cao su nữa. Còn cái bao cao su thì tôi nghĩ là nên đem tới đây thì hơn, vì thế nên là... tóm lại thì đại loại là vậy.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm cạn lời hồi lâu, trong đầu đã sắp xếp chi tiết câu chuyện Tôn Cần nói, tất nhiên cũng tự đặt vấn đề.

Bạn trai của Khúc Tân Di là ai? Hiện tại chỉ biết là một bác sĩ, hai mươi chín tuổi.

Nếu mọi chuyện thật sự như Khúc Tân Di nói là những món đồ kia do bạn trai cô bé đem tới, vậy thì hành vi này quả thật đã phản ánh một phần bộ phận tâm lý biến thái.

Chỉ có cái, vụ án này có hơi khác với những vụ án người quen cưỡng hiếp khác, thông thường thì người quen gây án thì đa phần đều là gây án không dùng bạo lực, ví dụ như một số hành vi cưỡng bức hoặc làm bị thương.

Vì người quen gây án rất dễ xác định được nghi phạm, nếu trên

người nạn nhân có đủ vết thương có thể dùng làm chứng cứ, vậy thì tội danh về cơ bản có thể xác định.

Thế nhưng đây không chỉ là người quen gây án mà lại còn thực hiện hành thi bạo lực, thật ra chỉ cần để giám định thương tổn cho Khúc Tân Di là có thể chứng thực vết thương trên người cô bé là do dụng cụ gì gây ra, do người nào gây ra.

Lục Nghiễm đang nghĩ tới đây, Tôn Cần đột nhiên lên tiếng: “Ch... Cảnh sát Lục, chú nhất định phải xử lý thứ cặn bã đó đấy! Chú còn gì cần hỏi, cần tôi làm không, cứ việc nói.”

Lục Nghiễm ngược mắt, tâm trạng khế lên xuống, anh chỉ hỏi: “Đợi Khúc Tân Di ổn định lại tâm trạng rồi đồng ý hợp tác xong, chúng tôi sẽ lấy lời khai cho cô ấy.”

Đang nói đến đây thì Lý Hiểu Mộng đến, nói nhỏ với Lục Nghiễm, tâm trạng của Khúc Tân Di đang dần ổn định, cũng đồng ý giám định thương tổn và lấy lời khai, còn hỏi Tôn Cần đang ở đâu.

Lục Nghiễm dặn dò mấy câu, đồng ý cho Tôn Cần sang đó với Khúc Tân Di, nhưng vì hai cô bé đều chưa đủ mười tám tuổi, cần phải thông báo với người nhà họ, ngoài việc giám định vết thương cho Khúc Tân Di, còn phải tới nhà cô bé thu thập chứng cứ.

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng nghe theo, đưa Tôn Cần đến chỗ Khúc Tân Di rồi lại thông báo phòng thực nghiệm pháp y nhanh chóng sắp xếp giám định vết thương.

Lý Hiểu Mộng quay người rời đi, Phương Húc đi tới đưa báo cáo vụ bắt cóc cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đón lấy xem một lát, xem rất kỹ càng, cho đến khi liếc thấy có tiếng động ở phía trước mười mấy bước, ngược mắt lên thì nhìn thấy Lý Hiểu Mộng, Tôn Cần và Khúc Tân Di đã bước ra khỏi hành lang, đang chuẩn bị đến Trung tâm Giám định Tư pháp.

Lục Nghiễm bỗng khựng lại, chỉ nhìn thấy dáng đi của Khúc Tân Di rất không tự nhiên, có hơi khập khiễng, lại còn cứ khom lưng cúi đầu, hình như đang cố giấu mình lại vậy.

Những biểu hiện này đều rất khác với phản ứng của những cô gái vừa bị cưỡng hiếp.

Chỉ là...

Lục Nghiễm vô thức cau mày lại.

Đến lúc bóng lưng của Lý Hiểu Mộng và hai người kia khuất sau cánh cửa, Lục Nghiễm vẫn đứng yên nhìn về hướng đó.

Phương Húc chỉ đành gọi Lục Nghiễm: “Đội phó Lục?”

Lục Nghiễm hoàn hồn, quay lại nói: “À, báo cáo không có vấn đề gì. Thế này đi, cậu xem khi nào được thì lại lần lượt lấy lời khai cho Vương Doãn và Lưu Mân lần nữa, nếu chúng bị lung lay, có dấu hiệu sửa lời khai thì cố nắm bắt lấy cơ hội.”

Phương Húc gật đầu, nhanh chóng cầm báo cáo đi khỏi.

Lục Nghiễm lại yên lặng hồi lâu, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống bên dưới qua cửa sổ, nhìn thấy ba người Lý Hiểu Mộng, Tôn Cần và Khúc Tân Di đang ra khỏi toà chỉ đội.

Dù ở khoảng cách mấy tầng lầu, không nghe được họ nói chuyện, nhưng nhìn ngôn ngữ hình thể cũng có thể hiểu đại khái.

Tôn Cần vẫn đang khuyên nhủ, an ủi Khúc Tân Di, Khúc Tân Di cúi đầu, lâu lâu lại gật gù, không nói tiếng nào, dường như đang nghe Tôn Cần nói hết cả.

Ba người đi thẳng về phía toà thực nghiệm, đi rất chậm rãi.

Lục Nghiễm nhìn một lúc, trong lòng càng lúc càng thấy nghi ngờ.

Tiết Bồng rời khỏi Chi đội Hình sự, về lại khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng Mạnh Nghiêu Viễn đang om sòm trong phòng khoa: “Cái đám nhóc toét bây giờ đúng là coi trời bằng vung, đến cảnh sát mà cũng dám bắt cóc.”

Trình Phi trả lời y: “Điếc không sợ súng chứ gì.”

Mạnh Nghiêu Viễn than van: “Ôi trời, cái thứ này ấy hả, phải nhân lúc nó chưa lớn mà dạy dỗ cho đàng hoàng, ai ngờ chú mày đoán xem, Tiết Bồng còn đồng ý nói giúp cho hai đứa nó trước toà nữa, tao không có hiểu nổi...”

Trình Phi: “Có lộn không vậy? Chị ấy đâu phải kiểu vậy.”

“Chắc trời hành, hồi trước tao cũng có thấy bà ấy giống kiểu vậy đâu...”

Tiết Bồng bước vào cửa, nửa cười nửa không: “Đi ngoài hành lang là đã nghe hai người nói tôi rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đều bật ngửa.

Sau đó, Mạnh Nghiêu Viễn vội vàng đi tới, dáng vẻ như bà má già ôn tồn hỏi han: “Bà đang nghỉ ngơi mà, sao lại chạy tới đây, trời má ơi, bà tận tâm với nghề thiệt á!”

Trình Phi cũng kéo ghế của Tiết Bồng ra, mời cô ngồi xuống.

Tiết Bồng bỗng chốc chỉ cảm thấy buồn cười, nhìn Mạnh Nghiêu Viễn rồi lại nhìn Trình Phi, nói chuyện lại với giọng điệu rất nhạt nhòa: “Tôi mà không tới đây, sao mà nghe hai người bàn luận gì về tôi được?”

Trình Phỉ gượng gạo gãi đầu, định giải thích thì Mạnh Nghiêu Viễn đã lên tiếng trước: “Thì tại bà làm chuyện chần động quá còn gì, bà nói nghe coi, bà nói giúp hai đứa con nít quý đó làm gì, bà mà bị gì để lại di chứng là còn phải đòi tụi nó bồi... á trộm vía trộm vía, miệng với chả mồm, di chứng đâu ra!”

Tiết Bồng khẽ cười, cứ nhìn Mạnh Nghiêu Viễn hát tuồng đến rạp buông rèm, cầm ly của mình rồi đứng lên bước ra ngoài.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Ê bà đi đâu vậy?”

“Phòng trà.”

Đến lúc Tiết Bồng biến mất sau cánh cửa, Trình Phỉ mới sắp tới, nhỏ tiếng hỏi: “Anh, anh có thấy nay Tiết Bồng cười hơi nhiều không?”

Mạnh Nghiêu Viễn ngơ ngác trả lời: “Chú mày nói vậy anh cũng nhận ra, bà cười cái gì vậy, đang vui lắm hả?”

Tiết Bồng vào phòng trà, đang định pha cà phê theo thói quen, ai ngờ lúc cầm mớ hạt lên lại nhìn thấy mấy túi hạt cà phê mới còn chưa mở.

Bao bì màu trắng, rất đơn giản, bên trên có viết mùi hạt và nơi sản xuất, có vị Rum, dừa lười và dứa, cũng có loại pha với caramel, có cái xuất xứ từ Yirga Chefe, có loại từ Guatemala, trước kia chưa thấy bao giờ.

Tiết Bồng tò mò cầm lên xem một lúc, nhận ra không trùng loại, cũng không biết có phải phòng thực nghiệm mới vừa mua hay không, nếu là vậy thì người mua cà phê lần này hay ho đấy.

Vào lúc này, ngoài cửa có tiếng vọng vào: “Cà phê là do tôi mua đấy, chị có muốn thử không?”

Tiết Bồng khựng lại, quay sang Diêu Tố Vấn.

Tuy Diêu Tố Vấn không cười nhưng cũng không nhăn nhó như dạo thường, chỉ là lúc bước vào hơi cứng nhắc.

Tiết Bồng tò mò nhìn cô ta, Diêu Tố Vấn lại tránh mắt đi, xé một túi hạt cà phê, đổ một ít vào máy pha cà phê.

Tiết Bồng không nói tiếng nào, chỉ đứng yên lặng quan sát cô ta.

Với tính cách của Diêu Tố Vấn thì đây chắc là dáng vẻ cúi mình nhất của cô ta rồi, tuy hành động cô ta rất trôi chảy nhưng vẻ mặt lại thiếu tự nhiên thấy rõ, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào máy pha cà phê.

Tiết Bồng cup mắt cười hiểu ý, nhân lúc máy pha cà phê đang hoạt động, cô nói: “Đàn em rất biết chọn cà phê, tôi cứ tưởng ở đây chỉ có mình tôi thích thôi chứ.”

Diêu Tố Vấn nghe thấy tiếng “đàn em” thì ngẩn người ngay tức khắc, nhìn nhanh sang Tiết Bồng: “Chị tự xưng gọi thế, thật không quen.”

Tiết Bồng nhướn mày: “Cô coi tôi là đàn chị, tôi chỉ có thể gọi cô là đàn em thôi.”

Diêu Tố Vấn: “Ờ thì... chị có thể gọi tôi là Tố Vấn.”

“Cũng được.”

Hai cô gái lần đầu tiên nói chuyện với nhau nhẹ nhàng thế này, lại còn đối diện với nhau nữa, có cái nói xong tới đó thì lại im lặng, lạnh lẽo đột ngột.

Đến lúc pha cà phê xong, phòng trà ngập mùi thơm của cà phê.

Tiết Bồng cười nói: “Thơm thật đấy, người thôi là muốn uống rồi.”

Diêu Tố Vấn: “Tôi nghe nói chị rất thích uống cà phê nên mua mấy túi. Cũng muốn xin lỗi chuyện trước kia.”

Xin lỗi chuyện trước kia?

À.

Tiết Bồng nhấp một ngụm cà phê vẫn còn hơi nóng.

“Chuyện đó xong lâu rồi mà, tôi với cô đều không cần để bụng, sau này còn phải hợp tác dài dài.”

Diêu Tố Vấn gật đầu rồi hỏi: “Tôi đã nghe chuyện lần này của chị rồi, chị phục hồi sao rồi?”

“Cũng ổn, có thể coi là không có gì nguy hiểm.”

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Diêu Tố Vấn lại hỏi: “Tuy là trông sắc mặt chị vẫn ổn nhưng dù gì cũng là bị bắt cóc, có cần tư vấn tâm lý không? Nhưng mà thường thì trong Cục không có mấy vụ này.”

Tiết Bồng: “Ừm, tôi sẽ dành thời gian để nói chuyện với bác sĩ tâm lý, nói sớm, giải quyết vấn đề sớm.”

Đi đến cửa phòng khoa kiểm nghiệm dấu vết, Diêu Tố Vấn chợt khựng, tạm biệt Tiết Bồng rồi quay về phía phòng thí nghiệm lý hoá.

Tiết Bồng bùng cà phê vào phòng, Trình Phỉ không ở đó, chỉ có mình Mạnh Nghiêu Viễn.

Tiết Bồng ngồi xuống, uống thêm một ngụm cà phê, nhắm mắt hít sâu một hơi.

Ai ngờ vừa mở mắt đã chạm phải đôi mắt nhỏ rí của Mạnh Nghiêu

Viễn.

Tiết Bồng hỏi: “Nhìn cái gì đấy?”

Mạnh Nghiêu Viễn trả lời: “Nhìn bà sai lắm.”

“...”

Tiết Bồng không để ý tới ý, quay người bắt đầu sắp xếp bàn làm việc, nói năng thờ ơ: “Ngày mai tôi chính thức quay lại làm việc, có gì cần phải giao lại cho tôi thì ông tự lo liệu trước đi, đừng có để mai tôi về rồi ngồi không.”

“Ờ kìa!” Mạnh Nghiêu Viễn nhích mông, ngồi nguyên trên ghế mà sắp tới: “Tôi mà được nghỉ phép là sướng xỉu á, có đi làm cũng mong rảnh rang tý, không hoạn nạn, bà thì hay rồi...”

Mạnh Nghiêu Viễn còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã ngắt lời: “Có ngày như thế thật thì ông nghỉ việc luôn rồi.”

Tiết Bồng nói đoạn, lại phân loại vài hồ sơ, mở laptop lên.

Mạnh Nghiêu Viễn vẫn chưa chịu đi, tựa bên bàn cô, nhìn cô chăm chăm nói: “Nói ra cũng lạ, người khác mà bị như bà, chắc chắn là sẽ cực kỳ nhếch nhác, tiều tụy, nhưng mà tôi thấy bà sao có chút như thay hình đổi dạng vậy? Cái này là tình ngộ sau khi lịch kiếp đây đó hả?”

“Có lố như ông nói đâu, nhưng mà đúng là hiểu ra một số chuyện.”
Tiết Bồng lên tiếng trả lời.

“Chuyện gì vậy, chia sẻ cái?”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi không nghiêm túc chút nào, vì với tính cách của Tiết Bồng, chắc chắn là sẽ không nói, thậm chí còn lười ngược mắt nhìn ý.

Nhưng Tiết Bồng nghe thấy chỉ im lặng vài giây, khi ngẩng đầu lên, con người đen láy khẽ loé sáng.

Trong lúc Mạnh Nghiêu Viễn đang há hốc ngạc nhiên, Tiết Bồng lại nói nửa chơi nửa thật: “Nếu tôi nói với ông là tôi thấy môi trường làm việc này rất thân thuộc, tôi vừa về là thấy gần gũi, càng đến càng thích thì sao? Với lại cứ nghĩ tới sắp tới còn rất nhiều hiện trường vụ án đang chờ đợi, tôi lại thấy như rất được khích lệ, từng chút mở ra sắp đặt kỷ cương của bọn tội phạm làm tôi thấy hào hứng. Nói vậy ông có tin không?”

Một lúc lâu, trong phòng không ai nói gì.

Mạnh Nghiêu Viễn ngơ ngẩn nhìn Tiết Bồng, lâu sau mới nói: “Bà sai lắm luôn, thiệt á...”

Tiết Bồng chỉ biết đảo mắt.

Vào lúc này, điện thoại ở cách đó không xa lại reng lên.

Tiết Bồng đứng dậy bắt máy: “Alô.”

Sau đó lại nghe giọng Phùng Mông có hơi kinh ngạc: “Tiết Bồng? Con về rồi hả?”

“Dạ thầy.”

Phùng Mông hỏi: “Phục hồi sao rồi?”

Tiết Bồng không trả lời ngay, ậm ừ mấy giây lại hỏi: “Có vụ án cần phải tới hiện trường hả thầy?”

“Thông minh ghê.” Phùng Mông cười nói: “Thầy tới Cục ngay, con nói trò Mạnh thu xếp đi, gọi thêm Trình Phỉ với...”

Tiết Bồng lại nói: “Còn cả con nữa.”

Phùng Mông sững lại: “Con chắc là con ổn không đấy?”

Tiết Bồng khẽ cười, nhìn ra bầu trời trong veo ngoài cửa sổ: “Tất nhiên rồi thầy, con đã sục sôi trở lại rồi.”

Chương 87: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 2

Tiết Bồng vừa tới hiện trường đã “ngửi” thấy mùi không đúng.

Căn chung cư nhà Khúc Tân Di khá cũ kỹ, chắc cũng có tuổi hơn ba mươi năm, kiểu toà nhà với kết cấu gạch vữa thể này thường cách âm không tốt lắm, nếu tầng trên dọn dẹp quá mạnh tay, tầng dưới sẽ cảm nhận được rất rõ ràng.

Ban nãy trên đường đi, Tiết Bồng đã nghe Phùng Mông thuật lại đơn giản vụ án, biết được hiện trường phạm tội lần này là nhà của nạn nhân Khúc Tân Di, hơn nữa còn là xâm hại tình dục mang tính bạo lực.

Nếu đã dính dáng với bạo lực, vậy thì chắc chắn sẽ dính tới các yếu tố khác ví dụ như công cụ thực hiện bạo lực, âm thanh phát ra do chống cự, còn có tiếng khóc la vãn vãn.

Đúng ra mà nói thì với kiểu căn hộ cũ thể này, nếu thật sự xảy ra chuyện xâm hại tình dục bạo lực, hàng xóm chắc chắn sẽ nghe thấy, chắc chắn đã báo cảnh sát từ lâu.

Tất nhiên là trừ phi nghi phạm trói nạn nhân lại, dùng đồ vật nhét vào miệng nạn nhân.

Phòng ngủ của Khúc Tân Di lại không hề rộng rãi, chỉ khoảng mười mét vuông, có một chiếc giường, một bàn học, một tủ quần áo.

Nếu muốn thực hiện hành vi cưỡng hiếp ở đây thì hơi khó.

Lúc báo án, Khúc Tân Di rất tỉnh táo, hơn nữa chính cô bé đã gọi bạn trai đến, như thế có thể về cơ bản loại trừ được những thứ như thuốc an thần, vậy thì lúc gây án, nếu Khúc Tân Di chống trả hoặc cự tuyệt, bị bạn trai sử dụng bạo lực thì một người tỉnh táo bình thường như cô bé chắc chắn sẽ chống trả kịch liệt.

Với căn phòng nhỏ hẹp thế này, khi thực hiện quá trình chống trả chắc chắn sẽ va đập trúng đồ dùng trong nhà, phát ra tiếng ồn.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng tìm được hai túi vật chứng lớn trong tủ quần áo.

Trong túi có ga giường vừa được tháo ra, vỏ chăn, một số dụng cụ hỗ trợ tình dục, một hộp bao cao su đã được mở ra, quần áo bị xé rách, nút áo vân vân, hơn nữa trên những vật chứng này ít nhiều đều có các dấu vết như vết máu, vết t*ng trùng, dấu chân, lông tóc vân vân.

Nhìn số vật chứng này thì có vẻ Khúc Tân Di đã thật sự bị xâm hại tình dục bạo lực.

Trong lúc Trình Phỉ và Mạnh Nghiêu Viễn tìm các dấu vết khác trong phòng ngủ, Tiết Bồng lại nhìn thấy laptop của Khúc Tân Di, cô bấm mở nút nguồn, nhận ra máy tính hoàn toàn không hề thấy, chỉ đang trong trạng thái ngủ.

Trong một tệp tin ngoài desktop máy tính, còn có một tệp video mới được tạo.

Vừa mở ra, chiếc loa nhỏ cạnh máy tính đã phát ra âm thanh khó mà tả nổi.

Tiết Bồng thoát đầu còn bị giật mình bởi âm thanh đó, sau đó lại nhìn thấy nội dung clip, clip được quay ở phòng ngủ Khúc Tân Di, bên giường có một người đàn ông ở trần, trong tay cầm một đạo cụ “đặc

biệt”, đang trói và giữ chặt cô gái trên giường.

Cô gái quần áo xộc xệch, miệng còn đang ngậm một miếng vải, miệng phát ra tiếng kêu ưm ưm, hai chân không ngừng vẩy đập, cơ thể giãy giụa, giống như con cá sống đang không ngừng vùng vẩy trên thớt.

“Trời má!”

Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy âm thanh thì đi tới, kinh ngạc tròn tròn mắt, đến cả Trình Phi đang thu thập chứng cứ trong toilet cũng bước ra, mặt hết sức khó tin.

Tiết Bồng vô cảm tắt laptop đi, giật điện ra, chuẩn bị lấy thành vật chứng mang về phòng thực nghiệm.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Cái này là bằng chứng thép đó, thứ súc vật!”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ khẽ nhú mày, bỏ laptop vào túi vật chứng rồi hỏi Mạnh Nghiêu Viễn: “Ông có thấy căn phòng này yên tĩnh quá không?”

Mạnh Nghiêu Viễn khựng lại: “Ý bà là ở đây cách âm rất tốt hả?”

“Ừm, dù có bịt kín miệng Khúc Tân Di thì với tình hình ban nãy trong clip, hàng xóm cũng khó mà không nghe thấy. Dù không la hét thì lúc chống cự cũng sẽ va đập vào đồ đạc. Trừ phi mấy hộ xung quanh đều là người trẻ đi làm hết vào buổi sáng, không có người già.”

Lúc này Trình Phi mới tiếp: “Chắc là lúc sửa nhà có xử lý cách âm. Nhà em mới sửa xong mấy năm trước, cũng làm kiểu vậy đấy, trên trần và dưới sàn đều có lót cách âm, vách tường với cửa các thứ cũng có làm luôn, nếu tiếng động trong nhà không quá lớn thì đóng cửa lại rồi là đa phần tiếng ồn rất khó truyền ra ngoài.”

Trình Phi giải thích cũng hợp lý.

Tiết Bồng không trả lời, cũng không xét nét chuyện tiếng ồn nữa, cô lại nhìn một vòng xung quanh, vẫn cảm thấy hiện trường vụ án này rất kỳ lạ.

Đến lúc thu thập xong chứng cứ, cả khoa kiểm nghiệm dấu vết cùng lên xe về lại phòng thực nghiệm, trên đường đi, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi vẫn tám chuyện như thường lệ, Tiết Bồng vẫn nhìn ra cửa không nói gì như trước.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Mạnh Nghiêu Viễn phải gọi mấy tiếng, Tiết Bồng mới bừng tỉnh.

Cô nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Nghĩ cái gì vậy, Trình Phi hỏi bà gì kìa.”

Tiết Bồng: “À, đang nghĩ về vụ án, ban nãy cậu hỏi gì chị thế?”

Trình Phi lại lập lại lần nữa: “Cũng không có gì, em thấy chị hơi mất tập trung, sợ chị chưa khoẻ hẳn, hỏi chị có khó chịu hay gì không...”

Tiết Bồng cười: “Chị không sao.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Nhưng mà nhìn bà sai lắm thiệt á, mà vụ này có gì để nghĩ đâu, tất cả chứng cứ đều vừa nhìn là hiểu ngay rồi mà.”

Tiết Bồng vốn không định trả lời, bởi vì hiện giờ chỉ mới vừa hoàn thành thu thập chứng cứ, còn chưa giám định vật chứng, tất cả mọi kết luận đều là quá sớm.

Nhưng cô nghĩ lại thì cảm thấy vẫn nên nói ra trực giác đầu tiên của mình: “Chính bởi vì tất cả chứng cứ đều vừa nhìn là hiểu ngay, vật chứng đầy đủ nên tôi mới thấy kỳ.”

Trình Phi: “Hờ? Là sao chị?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Tôi thấy bà chắc là không quen với việc chứng cứ đầy đủ ấy, bà cứ đòi chút hứng thú, độ khó cao mới được hả? Nhưng mà thực tế thì làm gì có tội phạm với trí thông minh cao nhiều vậy đâu, ít nhất thì tôi chưa có gặp bao giờ, đa phần toàn là sơ sót chỗ này chỗ kia, không biết cân nhắc.”

Đúng vậy, trong hiện thực, quả đúng là không có thứ gọi là tội phạm trí thông minh cao như trong “Mười tội ác” hay “Sự im lặng của bầy cừu”, dù tội phạm có trí tưởng tượng rất phong phú nhưng đến khi thực hiện chi tiết thì khác xa một trời một vực.

Nhưng vấn đề là...

Từ lúc cô bắt đầu bước vào phòng ngủ của Khúc Tân Di thì đã có cảm giác dường như đã bước chân vào một phân cảnh đã được sắp xếp nào đó vậy.

Cứ giống như khi chơi Escape Room, chỉ cần người chơi đủ thông minh, đủ can đảm, đủ tỉ mỉ thì chắc chắn có thể tìm ra tất cả manh mối trong một phòng cố định, dùng tất cả chứng cứ mở được đường qua ải.

Nhưng mà quay lại chủ đề chính thì các vụ án trên thực tế làm gì sắp đặt kỹ càng như thế, rất nhiều chứng cứ then chốt đều sẽ bị phá hoại và huỷ diệt, sao có thể để hết tất cả không thiếu một thứ ở một “căn phòng” cho ta tìm ra?

Vụ án này lạ là ở đó.

Tiết Bồng về phòng thực nghiệm, phân loại kỹ vật chứng rồi cầm lấy túi và điện thoại, thông thả đi ra phía bãi đậu xe.

Cô suy nghĩ đến thất thần, cho đến khi đi đến trước xe của mình mới liếc thấy một bóng người cao ráo.

Ngước mắt lên nhìn thì chính là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đang đứng tựa vào thân xe cô, đưa mắt nhìn cô.

“Anh nhớ là có người nói tới nhà anh thăm Barno trước, ai ngờ quay qua quay lại thì nghe Hứa Trăn nói với anh là cô ấy chạy đến hiện trường vụ án rồi.”

Tiết Bồng ngó người cười: “Bị anh bắt quả tang rồi. Nhưng mà bây giờ đi cũng không muộn mà.”

Tiết Bồng vừa nói vừa mở khoá xe, không ngờ Lục Nghiễm lại mở cửa ghế lái ngồi vào trước: “Để anh lái cho, em nghỉ chuyện của em tiếp đi.”

Tiết Bồng không giành với anh, chỉ là lên xe ngồi rồi cũng không dám chiêu suy nghĩ tiếp nữa, đến lúc xe chạy ra khỏi Cục thành phố, cô nói: “Tôi còn tưởng hôm nay anh tặng ca chứ.”

Lục Nghiễm: “Mấy vụ án đều đã được xử lý kha khá. Vụ duy nhất bây giờ chưa phá được là vụ của Trình Lập Huy, nhưng mà nếu Lý Thành Kiệt đã quyết tâm muốn trốn thì không phải ngày một ngày hai mà tìm được.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy vụ Khúc Tân Di hôm nay thì sao?”

“Cô bé vừa được giám định vết thương xong, mai pháp y Quý sẽ gửi báo cáo tới, bọn anh sẽ chính thức lập án điều tra.”

Tiết Bồng không trả lời, đôi lông mày thanh tú vô thức nhíu lại, nhìn chăm chăm ra ngoài đường.

Lục Nghiễm nhìn sang cô mấy lần, cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi: “Sau lại nhăn mày rồi, có gì không hiểu nổi thì nói ra xem thử.”

Tiết Bồng sựng lại, nghĩ ngợi một lát rồi quay sang Lục Nghiễm, nói

hết sức nghiêm túc: “Tôi hỏi anh chuyện này, anh phải trả lời tôi ở góc độ một người đàn ông.”

Lục Nghiễm vội vàng nhìn cô, hết sức kinh ngạc: “Chuyện gì cơ?”

Trùng hợp lại gặp ngay đèn đỏ, Lục Nghiễm ngừng xe lại.

Anh nghe Tiết Bồng nói: “Ví dụ anh có một sở đam mê đặc biệt, lúc thường thì lại ra vẻ đứng đắn đàng hoàng lắm, nhìn không biết, nhưng mà một khi có gì đó kích thích rồi là sẽ lộ ra cái mặt mà người khác không biết. Anh không khống chế được mình, còn xâm hại tình dục bạn gái mình bằng hành vi bạo lực, vậy thì sau khi xong chuyện, anh lấy lại lí trí rồi, việc đầu tiên anh làm là gì?”

Tiết Bồng nói xong, cả xe lại yên ắng hồi lâu.

Thoạt đầu Lục Nghiễm còn nhìn ra ngoài đường, trông rất kinh ngạc, sau đó lại chậm chậm quay đầu sang, vẻ mặt cũng trở nên quái dị rồi cau mày nói: “Em đang nói vụ của Khúc Tân Di đấy hả?”

Tiết Bồng: “Ừ.”

“Vậy lúc cho ví dụ em đừng có dùng nhân xưng ngôi thứ hai được không?”

Tiết Bồng cười: “Làm anh nhập tâm quá hả?”

“Có phải vậy thôi đâu, anh còn tưởng là anh sắp bị lôi vào đó luôn rồi.”

“Anh còn chưa trả lời nếu là anh thì anh sẽ làm sao đấy?”

Lục Nghiễm cau mày suy nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Trước hết, anh sẽ không làm vậy ở nhà người nữ mà sẽ chọn nhà mình. Với lại anh sẽ để người ta chủ động tới chứ không phải dùng bạo lực, ép buộc mang người ta tới.”

Đầu tiên phải lựa chọn địa điểm quen thuộc, việc này cũng khá là khớp với đặc trưng của những vụ cưỡng hiếp, bởi vì thời gian thực hiện hành vi phạm tội khá là dài, lúc gây án sẽ còn có những tiếng động vùng vẫy, chống cự, khóc la, gào thét vân vân, thì thế tội phạm thường sẽ chọn những nơi mà chúng quen thuộc mà cũng hẻo lánh ít người, hơn nữa đa phần là vào nửa đêm, rạng sáng.

Tiết Bồng vừa nghĩ vừa gật đầu: “Rất có lý.”

“Kể đó, trong lúc thực hiện, anh sẽ cố gắng khống chế sức mạnh và tiêu chuẩn của mình, không để sót lại quá nhiều dấu vết, tốt nhất là vừa có thể thỏa mãn tâm lý biến thái, lại vừa không đến nỗi bị xác định là thực hiện hành vi bạo lực. Nếu cần công cụ gây án hỗ trợ, anh sẽ chọn dùng công cụ nào đó khá tiện tay, nhưng mà thói quen của mỗi người không giống nhau, mỗi người chọn một công cụ khác nhau.”

Tiết Bồng chớp mắt, bưng tỉnh: “Điều này cũng khá là phù hợp với tâm lý tội phạm, với người bình thường, trước khi lên kế hoạch phạm tội đều sẽ vô thức ra sức nghĩ xem làm thế nào để thoát tội.”

Lục Nghiễm: “Nếu là tội phạm manh động thì có thể còn không kịp suy nghĩ hậu quả, để lại rất nhiều dấu vết trong quá trình phạm tội. Nhưng với vụ án này, phản ứng của bạn trai Khúc Tân Di không phải tội phạm manh động, hơn nữa Khúc Tân Di nói số đạo cụ kia đều là do anh ta mang sang, điều này chứng tỏ anh ta đã suy nghĩ trước khi hành động. Nếu anh là anh ta, sau khi xong chuyện anh nhất định sẽ dọn dẹp phòng, nhanh chóng tiêu huỷ hết những gì cần tiêu huỷ.”

Thật ra trường hợp mà Lục Nghiễm miêu tả cũng giống như hầu hết các trường hợp người quen cưỡng hiếp tương tự, người quen gây án có thể là vợ chồng, người yêu, bạn trên mạng, bạn bè, cấp trên cấp dưới hoặc là thầy trò, còn có quan hệ ngoài hôn nhân vân vân, giữa hai người còn có thể có rất nhiều tin nhắn trò chuyện thân thiết, mập mờ, hoặc là hình ảnh chụp chung thân thiết.

Vậy thì địa điểm gây án thường sẽ chọn khách sạn hoặc nơi ở của đối tượng tình nghi, rất ít khi lại xảy ra ở nhà người bị hại.

Trong quá trình gây án, rất ít khi, thậm chí là gần như không sử dụng bạo lực, vì thế vì thế rất khó xác định được là quan hệ cưỡng ép hay tự nguyện.

Vụ của Khúc Tân Di lại không như những gì đã nói ở trên, gần như mỗi vết đều trái lại.

Nghi phạm này thậm chí còn không dọn dẹp hiện trường sau khi xong chuyện hay an ủi Khúc Tân Di, dù là dỗ cho cô bé chấp nhận là mình xui xẻo hay là quỳ xuống cầu xin Khúc Tân Di tha thứ cũng được.

Nhưng tên đàn ông này lại chẳng làm gì cả.

Vậy rốt cuộc là gã ta cầu thả hay là ngu ngốc?

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây thì xe đã đến tòa ký túc xá của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng nghe thấy một tiếng thở dài, quay đầu nhìn sang đã thấy Lục Nghiễm nằm ườn ra vô lăng, mặt xoay sang phía cô, ánh mắt bất lực.

Tiết Bồng: “À, tôi lại thất thần rồi.”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Tới rồi, xuống xe cái đã.”

Hai người bước vào tòa nhà, Lục Nghiễm vừa cầm chìa khoá vừa định mở cửa thì cửa đã mở ra từ bên trong.

Barno ngồi ngay trước cửa, nhìn thấy Tiết Bồng thì lập tức hớn hở, chạy xung quanh Tiết Bồng, nhảy nhót mừng rỡ, sủa gâu gâu vài

tiếng.

Tiết Bồng chớp mắt lại quên ngay chuyện ban nãy, ôm Barno nói: “Nhớ chị lắm hả, xin lỗi nha, hôm đó không về nhà đón em được, sợ lẫn đúng không?”

Hai người một chốc bước vào nhà, Barno bèn chìa dép lê cho Tiết Bồng, Tiết Bồng thay dép xong thì vào nhà với Barno, ngồi trên sofa phòng khách.

Barno cũng lên sofa, kè kè theo Tiết Bồng không nhúc nhích.

Tiết Bồng bèn vuốt lông cho nó.

Lục Nghiễm bị coi như phong nền thì đứng yên một góc từ đầu đến cuối mà nhìn cảnh này, cho đến khi Tiết Bồng nhìn anh nói: “Anh ngơ ngác ở đó làm gì vậy?”

Lúc này Lục Nghiễm mới thay dép đi vào nhà, rửa tay rồi bước ra, đổ cho Barno một bát hạt to rồi bung tơi đặt dưới đất.

Nhân lúc Barno đang nhai hạt ngấu nghiến, Lục Nghiễm nói: “Em về là Barno yên tâm được rồi, mấy ngày nay nó còn chả muốn ăn.”

Tiết Bồng cười đứng dậy, vào bếp rửa tay, rửa tay xong vừa định lấy khăn lau thì thấy trên tường có thêm một cái móc gắn.

Cái móc gắn cũ được đặt ở khá cao, bên trên có móc một cái khăn màu đậm, còn cái móc mới này lại thấp hơn nhiều, còn có treo một cái khăn mới nhạt màu.

Tiết Bồng cầm cái khăn mới, lúc lau tay cũng hiểu được “ý đồ” của Lục Nghiễm, rõ ràng là anh đã chuẩn bị cái khăn mới này cho cô, cô không cao như Lục Nghiễm, độ cao ngang tầm với anh, người bình thường đều không với tới, vì thế mỗi lần lau tay Lục Nghiễm đều lấy xuống giúp cô.

Tiết Bồng vắt khăn lên, đi ra khỏi bếp, Lục Nghiễm đã ngồi khoanh chân dưới sàn, một tay vỗ nhẹ lưng Barno, tay kia cầm đồ điều khiển tivi, đang tìm chương trình truyền hình để xem.

Ti vi nhanh chóng chiếu tới Tom and Jerry.

Lục Nghiễm bỏ cái điều khiển xuống, đưa mắt nhìn Tiết Bồng hỏi: “Tối nay có ở lại đây ăn cơm không?”

Tiết Bồng đi tới ngồi trên sofa: “Đặt đồ ăn đi, nhưng mà bây giờ chắc tôi phải ăn thanh đạm thôi.

Lục Nghiễm lướt điện thoại, mở ứng dụng đặt đồ ăn rồi đưa điện thoại cho cô: “Vây em chọn đi, anh đi tắm trước, mật mã ví điện tử là...”

Lục Nghiễm nói nhanh sáu số rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Tiết Bồng sợ quên mất mật khẩu nên vội tìm một quán đồ Tàu, chọn hai món thanh đạm, thêm một món mặn rồi thanh toán.

Trong lúc Tiết Bồng đang định đặt điện thoại xuống, đột nhiên có một tin nhắn tới.

Ngải Tiểu Nguyên: “Mình gặp mặt chút được không, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

Ngải Tiểu Nguyên? Hình như là tên con gái.

Vừa vào đã hỏi mình gặp nhau được không, xem ra là rất thân thiết.

Mà một người con gái đi nói với một người con trai là mình có chuyện muốn nói với cậu, đa phần là đều liên quan đến tình cảm.

Tuy Tiết Bồng không có kinh nghiệm yêu đương nhưng dù gì cũng là

con gái, lập tức đưa ra phán đoán chuẩn xác nhất.

Tiết Bồng yên lặng mấy giây, định coi như không nhìn thấy gì hết.

Nhưng vào lúc này, Ngải Tiểu Nguyên lại gửi tới tin nhắn thứ hai: “Thường Phong tỏ tình với mình rồi, mình không biết làm thế nào. Chừng nào cậu làm việc xong có thể gọi điện cho mình không?”

Thường Phong?

Thường Phong nào vậy?

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào tin nhắn rồi thất thần, cũng chẳng nghĩ gì nhiều mà bấm vào, mở khung trò chuyện với Ngải Tiểu Nguyên lên.

Quả nhiên cô không hoa mắt, đúng là “Thường Phong”.

Tiết Bồng cau mày hồi tưởng lại, hình như hôm đó cô lái xe đến đón Thường Trí Bác và Thường Phong ra tù, đồng thời còn có một cô gái hình như rất thân với cha con nhà họ Thường, Thường Trí Bác lại gọi cô ta là “Tiểu Viên”.() () Trong tiếng Trung, Tiểu Viên (小园) đồng âm với Tiểu Nguyên (筱沅): xiao3 yuan2.

Không phải cô “Tiểu Viên” hôm đó là Ngải Tiểu Nguyên đấy chứ?

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây, Lục Nghiễm đã bước ra từ phòng ngủ.

Tóc anh còn ướt nhẹp, mặc đồ ở nhà, bước ra thấy Tiết Bồng đang cầm điện thoại mình ngẩn người bèn hỏi: “Còn chưa nghĩ được phải ăn gì à?”

Tiết Bồng ậm ừ, bỏ điện thoại xuống: “À thì, vừa nãy có người nhắn tin cho anh, tên là Ngải Tiểu Nguyên. Wechat anh không có cài đặt, hiện thẳng nội dung luôn nên tôi vô tình nhìn thấy rồi, không cố ý đâu.”

Lục Nghiễm lấy chai nước ra từ trong bếp, vặn mở nắp uống một ngụm, không để bụng: “À, anh đăng ký Wechat cá nhân, không có gì giấu giếm nên không cài.”

Lục Nghiễm mở điện thoại điện thoại ra xem, nhanh chóng khựng lại rồi trả lời: “Lát tối mình gọi cho cậu.”

Tiết Bồng để ý tới vẻ mặt và hành động của Lục Nghiễm, cô mím môi hỏi: “Tôi thấy cô ấy có nhắc tới một người tên là “Thường Phong”.

Lục Nghiễm bỏ điện thoại xuống, thờ ơ nói: “Ừm, em còn nhớ anh từng nói là anh có hai đứa bạn chơi từ nhỏ không?”

Tiết Bồng bưng tỉnh, không khác mấy những gì cô suy đoán: “Thường Phong là cái người bị anh đích thân đưa đến Cục Cảnh sát ấy hả?”

Lục Nghiễm cup mắt, chỉ âm ừ một tiếng rồi ngồi lên sofa.

Barno nằm dưới sàn ngay giữa hai người, mắt lim dim nhưng lâu lâu lại vểnh tai lên hóng chuyện.

Tiết Bồng im lặng giây lát, cuối cùng mới hỏi: “Bố của Thường Phong tên là Thường Trí Bác đúng không?”

Lục Nghiễm đang uống nước, nghe thấy bèn khựng lại, đặt chai nước xuống rồi kinh ngạc nhìn sang.

Vẻ mặt của anh đã trả lời cho câu hỏi của cô.

Tiết Bồng nói: “Thật ra tôi có quen chú Thường và Thường Phong. Trước kia mẹ tôi có ý định tái hôn với chú Thường. Nhưng mà bây giờ đang dở rồi. Trùng hợp lắm đúng không?”

Lục Nghiễm tiêu hoá xong thông tin này mới chậm chậm gật đầu:

“Vậy bây giờ họ...”

“Tôi không biết Thường Phong sao, anh ta tự có suy nghĩ riêng của mình. Chú Thường thì chắc không vấn đề gì, chú ấy vẫn giữ liên lạc với mẹ tôi.”

Lục Nghiễm yên lặng giây lát rồi nói: “Thật ra trước đó anh với Thường Phong có gặp nhau một lần, cũng có thể coi là đặt dấu chấm hết cho chuyện trước kia, sau này sẽ không qua lại nữa.”

Lục Nghiễm rất thản nhiên nhưng không nhìn Tiết Bồng, chỉ khoanh hai tay vòng quanh gối, khom lưng nhìn Barno.

Tiết Bồng: “Nhưng mà Ngải Tiểu Nguyên tìm anh lại là vì Thường Phong.”

Lục Nghiễm cười nhạt nhòa: “Quá lẩm chắc là để kêu ca thôi. Con người cô ấy khá đơn giản, cũng rất hay nghĩ cho người khác, Thường Phong trước giờ luôn thích cô ấy, chắc là cô ấy thấy khó xử.”

“Ừm.” Tiết Bồng chỉ ậm ừ rồi không nói gì thêm.

Tình hình hiện tại có hơi gượng gạo, thật ra Tiết Bồng vốn muốn hỏi “Vậy tại sao cô ta lại cứ phải nói với anh, cô ta không có bạn nữ à?”.

Thế mà vừa muốn nói ra lại thấy không hợp lý, cô cũng không nên hỏi vậy.

Dù sao thì đây là chuyện giữa ba người họ, họ là bạn chơi với nhau từ nhỏ, còn cô chỉ là một người ngoài.

Nhưng mà dù không hỏi, trong lòng Tiết Bồng cũng ngầm hiểu, dù chưa trải qua chuyện đó cũng có thể biết nó thế nào, thường thì trường hợp như thế này, khi một người con gái nói với một người con trai là có một người con trai khác theo đuổi cô ta, cô ta rất rầu rĩ,

không biết làm thế nào, có thể gọi nói chuyện với anh ấy không, về cơ bản thì việc này có nghĩa là cô gái này thích anh chàng kia.

Nhưng mà hiện tại xem ra Lục Nghiễm hình như không biết chuyện này, chỉ là Ngải Tiểu Nguyên đang đơn phương thăm dò thôi.

Từ sau đó, Tiết Bồng rất ít khi lên tiếng, ngồi đó xem Tom and Jerry với Barno.

Đồ ăn được giao đến, Tiết Bồng lại đi rửa tay.

Lục Nghiễm lấy đồ ăn ra, thấy còn có một món mặn bèn hỏi: “Món dầu thế này em ăn được không?”

Tiết Bồng nói: “Anh thích ăn mà, anh ăn nhiều chút, tôi ăn ít thôi, cũng đâu bắt anh ăn thanh đạm theo tôi được.”

Từ sau đó, hai người ăn một bữa cơm hết sức yên tĩnh, gần như không nói năng gì.

Đến lúc dọn dẹp đồ ăn, Lục Nghiễm lại bảo: “Chắc lát nữa anh phải dắt Barno đi chạy mấy vòng.”

Tiết Bồng cười buồn cười nhìn anh: “Sợ mập à?”

Sau đó lại nhìn lướt qua hông anh rồi nói: “Tạm thời chắc chưa cần lo chuyện này đâu.”

Vành tai Lục Nghiễm nóng lên, anh hắng giọng mấy tiếng, vừa định nói thì điện thoại đột nhiên có yêu cầu cuộc gọi đến.

Hai người đều nhìn thấy người gọi là Ngải Tiểu Nguyên.

Lục Nghiễm cầm điện thoại đi vào phòng ngủ, đồng thời bấm trả lời điện thoại: “Alô.”

Tiết Bồng chỉ bóng lưng anh rồi im lặng thu dọn mấy hộp đồ ăn.

Cửa phòng ngủ không đóng, giọng nói trầm thấp của Lục Nghiễm cứ đôi lúc sẽ từ trong phòng ngủ vọng ra ngoài.

Tiết Bồng đứng đó một lúc, cũng ngại đứng trong bếp “nghe lén” bèn gọi Barno, cầm hộp đồ ăn đi ra ngoài.

Tiết Bồng đưa Barno đến bãi cỏ công viên gần đó chơi đùa mười mấy phút, mệt rồi thì ngồi xuống bên đường.

Ánh chiều đã tắt hẳn, Tiết Bồng chống một tay gác cằm, tựa vào Barno, để đầu óc trống không.

Mấy phút sau, đột nhiên có một bóng người cao lớn đi tới cạnh, ngồi xuống cạnh cô.

Lục Nghiễm: “Biết ngay là em ở đây mà.”

Tiết Bồng quay đầu nhìn anh: “Nói chuyện xong rồi à?”

“Ừm” Lục Nghiễm chỉ khẽ ậm ừ, mím môi như không muốn nói thêm gì.

Tiết Bồng nghiêng đầu, quan sát anh bằng ánh đèn đường vàng ấm áp, sau đó nhanh chóng bắt gặp được nét khó xử và gượng gạo trên mặt anh, tuy là chỉ thoáng qua.

Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “Anh từ chối cô ấy rồi à?”

Cô chỉ hỏi không đầu không đuôi nhưng Lục Nghiễm lại sững người thấy rõ, ngạc nhiên nhìn sang.

Hai người chạm phải ánh mắt nhau, Tiết Bồng đọc được câu trả lời trong mắt anh.

“Em...” Lục Nghiễm mấp máy môi như đang định hỏi gì đó.

“Đừng hỏi sao tôi lại đoán được cô ấy nói gì với anh, đó là trực giác của con gái thôi.”

Lục Nghiễm nhoen miệng: “Em đoán không sai.”

Tiết Bồng không trả lời.

Vài giây sau, Tiết Bồng còn nghĩ là đã chấm dứt chủ đề này rồi, không ngờ Lục Nghiễm tự dưng lại hỏi: “Vậy sao em không hỏi anh sao lại làm vậy?”

Tiết Bồng hơi bất ngờ, vô thức nhìn ra bên đường, nhìn chăm chăm vào từng chiếc xe chạy qua trước mặt, bỗng không biết nên trả lời thế nào.

Giả điên cũng không được, tránh né cũng không xong, đánh lạc hướng anh lại càng không cần thiết.

Tiết Bồng im lặng một lúc lâu, Lục Nghiễm thì như muốn làm căng với cô tới cùng, cứ nhìn cô chăm chăm như thế như cứ phải có được đáp án mới thôi.

Tiết Bồng cũng biết Lục Nghiễm đang nhìn mình.

Cô không quay đầu nhìn anh, cũng không làm gì khác, một lúc lâu sau, cuối cùng mới đầu hàng, cụp mắt nói khẽ: “Vì tôi biết tại sao.”

Vào lúc này, Lục Nghiễm mới dần dần thả lỏng nét mặt, chậm chậm cười nói: “Trời tối rồi, về thôi.”

Chương 88: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 3

Sáng hôm sau, khoa kiểm nghiệm dấu vết và phòng thí nghiệm lý hoá bắt đầu giám định vật chứng vụ án Khúc Tân Di bị cưỡng hiếp.

Đến mười giờ sáng, Lục Nghiễm, nhận được báo cáo giám định thương tổn từ trợ lý pháp y Thần.

Dựa vào báo cáo thì Khúc Tân Di thật sự đã bị xâm hại tình dục bạo lực, không chỉ bị thương ở đùi trong mà bên dưới còn có vết rách toét, hai tay, cổ và miệng đều có dấu vết chống cự, tay chân từng bị trói, bước đầu nhận định hai túi vật chứng tìm được trong nhà Khúc Tân Di quả thật có để lại hai nhóm ADN, một trong số đó là của Khúc Tân Di.

Hơn nữa vết thương trên người Khúc Tân Di đều để lại vết máu trên ga giường và những đạo cụ đó, còn thu thập được vết t*ng trùng của nam giới trên ga giường, bây giờ chỉ còn thiếu bước xác định vết t*ng trùng đó có phải của bạn trai Khúc Tân Di không là được.

Chứng cứ phơi bày đầy đủ, hoàn toàn không có gì để phân tích.

Thế nhưng Lục Nghiễm xem xong báo cáo, mặt mày lại rất nghiêm trọng, im lặng hồi lâu không sắp xếp nhiệm vụ tiếp theo.

Chỉ ngồi đăm chiêu suy nghĩ bên bàn làm việc.

Lý Hiểu Mộng ngồi bên ngoài cứ lâu lâu lại nhìn vào trong phòng làm việc của Lục Nghiễm, đợi mà hơi nôn nóng.

Thường thì sau khi xảy ra vụ án như thế này, nạn nhân nữ rất kháng cự nam giới tới gần hỏi han, vì thế, Lý Hiểu Mộng tham gia vào vụ này nhiều nhất, đều là phái nữ, ít có trở ngại giao tiếp với Khúc Tân Di, cũng có thể vô tình giảm bớt áp lực cho Khúc Tân Di.

Lý Hiểu Mộng tham gia cả quá trình từ an ủi Khúc Tân Di đến việc lấy lời khai, giám định vết thương, khó tránh nảy sinh đồng cảm trong suốt quá trình đó, vì thế, hôm nay cô hết sức quan tâm việc điều tra vụ án này.

Nhưng mà Lý Hiểu Mộng đợi tới đợi lui cũng không thấy Lục Nghiễm gọi mình vào, báo cáo giám định vết thương đã được đưa vào hơn nửa tiếng, cũng không biết Lục Nghiễm đang mò mẫm cái gì.

Lý Hiểu Mộng đợi thêm vài phút, cuối cùng không đợi nổi nữa, đứng dậy đi đến trước phòng làm việc của Lục Nghiễm, gõ cửa cộc cộc mấy tiếng, nhanh chóng nghe thấy tiếng của Lục Nghiễm.

“Mời vào.”

Lý Hiểu Mộng hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Lục Nghiễm đang cúi đầu ngồi trước bàn làm việc, vẫn đang xem báo cáo.

“Đội phó Lục, em muốn hỏi chuyện này...”

Lục Nghiễm ngược mắt: “Hiểu Mộng, cô tới vừa đúng lúc, tôi đang định tìm cô đây...”

Lục Nghiễm vừa nói vừa đứng dậy, đưa báo cáo cho cô: “Lát nữa thông báo với bên kiểm nghiệm dấu vết, bảo họ chuẩn bị, đầu giờ chiều chúng ta đến bệnh viện mà bạn trai Khúc Tân Di làm việc. Tôi nhớ hình như là một bệnh viện tư nhân đúng không?”

Lý Hiểu Mộng thầm thở phào, nhanh chóng nói: “Đúng rồi, bệnh viện

Từ Tâm, nghe nói bệnh viện này có chống lưng.”

“Ngồi đi đã.” Lục Nghiễm chỉ vào ghế sofa, đợi Lý Hiểu Mộng ngồi xuống rồi mới nói: “Hiện trường vụ án là nhà của Khúc Tân Di, nếu chúng ta cần thu thập chứng cứ thì có thể xin phép bất cứ lúc nào. Thế nhưng chiều nay phải tới nơi bệnh viện nơi bên nam làm việc, không tiện xin lệnh khám xét, vì thế lần này đi chủ yếu vẫn là hỏi thăm thôi, một là đưa bên nam về lấy lời khai, còn phải hỏi thăm đồng nghiệp và cấp trên của anh ta, hai là phải thu thập ADN và dấu vân tay của anh ta để đối chiếu.”

Lý Hiểu Mộng tinh táo hẳn: “Vâng, em biết rồi, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm im lặng vài giây rồi lại nhìn cô cười: “Hình như cô rất quan tâm vụ này.”

Lý Hiểu Mộng không chút giấu giếm: “Đều là con gái cả, nhìn thấy Khúc Tân Di gặp trúng cái thứ cặn bã này, em cũng giận lắm. Khúc Tân Di còn chưa thành niên, tính cách lại hướng nội, không biết cách bảo vệ mình lắm, lại không có kinh nghiệm xã hội, cái thứ cặn bã này mới ỷ lớn ăn hiếp bé.”

Thật ra với trường hợp thế này, Lục Nghiễm là cấp trên, đúng lý phải nhắc nhở Lý Hiểu Mộng đừng đặt quá nhiều cảm xúc cá nhân vào, dù sao chỉ mới điều tra ở giai đoạn ban đầu.

Tuy là có lòng chính nghĩa thì rất tốt, thế nhưng đa phần những vụ án trên đời đều áp dụng được câu một bàn tay vỗ không ra tiếng, tình tiết bên trong quanh co, đủ thứ cơ duyên, không thể nói hai ba câu mà rõ hết được.

Chỉ là Lục Nghiễm không hề nhắc nhở, chỉ gật đầu nói: “Trước đó thì tôi có vài điều muốn hỏi cô.”

Lý Hiểu Mộng: “Vâng, đội phó Lục cứ hỏi.”

Lục Nghiễm nhanh chóng nêu ra câu hỏi xuất hiện trong đầu: “Cô nhớ lại thật kỹ xem, trong lúc hôm qua cô khuyên bảo Khúc Tân Di, từ lúc an ủi cô bé, đến lúc làm công tác tâm lý với cô bé, thuyết phục cô ấy thông báo gia đình và lấy lời khai, còn cả sau đó đưa cô ấy đi giám định vết thương nữa, trong suốt cả quá trình này, Khúc Tân Di có ý muốn chạy trốn, kháng cự, tránh né, thu mình hay là nói gì đó đại loại như “Em không muốn kiện anh ấy”, “Em không muốn truy cứu nữa”, “Nếu mọi việc lộ ra thì sau này làm sao em dám ra đường nữa”, hay có một số hành động, biểu hiện nào đó tương tự vậy không?”

Lý Hiểu Mộng nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Hình như là không...”

Không à?

Lục Nghiễm nheo mắt hỏi: “Cô chắc chứ?”

Lý Hiểu Mộng: “Em nhớ Khúc Tân Di nói nhiều nhất đại loại là “Sao anh ta lại làm vậy với em, trong khi em yêu anh ta như vậy”, giống như là tự nói với mình ấy. Ban đầu cô bé rất hoảng hốt, dường như là quá sốc, có hơi thiếu ổn định. Sau đó thì cuối cùng cô bé nghe bọn em khuyên, biết được phải lập án điều tra thì lại hỏi em là bạn trai mình sẽ thế nào. Em nói với cô bé là vẫn chưa biết kết quả cụ thể, nhưng mà hiện tại với tình trạng mà cô ấy thuật lại đã cấu thành tội cưỡng hiếp nhưng cuối cùng vẫn phải dựa theo chứng cứ.”

“Vậy cô ấy biểu hiện ra sao?” Lục Nghiễm hỏi.

“Cô bé im lặng hồi lâu không nói gì, cứ cúi đầu khóc như vậy mãi, cứ như là lại nhốt mình vào.”

Im lặng hồi lâu không nói gì, cứ cúi đầu khóc như vậy mãi?

Lục Nghiễm: “Vậy thì sau đó sao cô thuyết phục được cô ấy đồng ý thu thập chứng cứ và giám định vết thương?”

Lý Hiểu Mộng: “Thật ra em cũng không nói gì đặc biệt, em chỉ nói là khóc cũng không giải quyết được vấn đề, đã tới Cục Cảnh sát rồi thì phải tin tưởng cảnh sát, nói là chúng ta nhất định sẽ bảo vệ cô bé, cũng mong nó sẽ tin mình. Sau đó em nói với nó là đã thông báo với trung tâm giám định tư pháp rồi, đi làm giám định thương tổn đã.”

Lục Nghiễm cúp đầu, không nói gì một lúc lâu.

Cho đến khi Lý Hiểu Mộng hỏi: “Đội phó Lục, có chỗ nào có vấn đề ạ?”

Lúc này Lục Nghiễm mới ngược mắt: “Vậy sau đó Khúc Tân Di có hỏi lại cô là bạn trai mình sẽ thế nào, mình sẽ thế nào không?”

Lý Hiểu Mộng lắc đầu: “Không có, sau đó con bé không nói gì nữa hết, toàn khóc thôi. Nhưng mà lúc đến trung tâm giám định tư pháp thì dần bình tĩnh lại rồi, với lại lúc pháp y Quý làm giám định, con bé cũng rất yên lặng, rất hợp tác.”

“Không có tỏ ra kháng cự sao?”

“Không có.”

Sau đó, Lục Nghiễm không hỏi thêm nữa, anh lại dặn dò đơn giản mấy câu rồi bảo Lý Hiểu Mộng đi làm việc.

Lục Nghiễm ngồi yên tại chỗ, giữ nguyên tư thế ban nãy, chỉ là lại nhăn nhó mặt mày, đoán chừng vấn đề quái lạ mà anh đã nghi ngờ từ hôm qua.

Nếu là vụ án cưỡng hiếp do người quen gây án, hai người lại có quan hệ người yêu, nạn nhân nữ thường sẽ trải qua vài giai đoạn tâm lý, từ kinh hoàng đến buồn bã, ngẩn ngơ, trốn tránh hiện thực, không biết làm thế nào, cuối cùng sau khi mọi cảm xúc vô dụng khác chấm dứt mới sẽ nghĩ tới việc giải quyết vấn đề này thế nào.

Trong quá trình này, nạn nhân còn sẽ làm một số hành động “trợ giúp” cho hung thủ như vệ sinh vết thương trên người mình, đến hiệu thuốc mua thuốc khử trùng vết thương, vệ sinh ga giường vân vân, những hành động này đều là để trốn tránh hiện thực, là một dạng tâm lý tự lừa dối mình.

Đến lúc nạn nhân quyết định báo cảnh sát xử lý thì luôn luôn đã là ngày hôm sau hoặc là sau đó một hai ngày nữa, tất nhiên còn có trường hợp chuyện qua ba đến năm ngày rồi mới báo án.

Trong khoảng thời gian này, trong lòng nạn nhân đã từng giằng xé có nên báo án hay không, báo án rồi sẽ thế nào, phải đối mặt với gì, không báo án thì lại thế nào, chẳng lẽ cứ tiếp tục đau khổ thế này sao?

Nhất là đa phần nạn nhân của những vụ án cưỡng hiếp đều là nữ, dù là ở đất nước nào thì chuyện này đều sẽ có nguy cơ thậm chí là huỷ hoại lòng tự tôn của phái nữ, rất nhiều nạn nhân vì sợ mất mặt, sợ chuyện lộ ra, sợ người ta bàn tán chỉ trích mà lựa chọn im lặng nhẫn nhịn.

Còn người vị thành niên gặp phải chuyện này, có người nhà hoặc người bảo hộ sẽ lựa chọn làm việc riêng, dù sao cũng đã thiệt rồi, thời gian cũng đâu quay lại được, vậy thì chi bằng lấy ít bồi thường thực tế.

Thế nhưng với vụ án của Khúc Tân Di, Khúc Tân Di chẳng hề làm gì cả, mà hành động không làm gì này lại trùng hợp giữ lại được hết chứng cứ.

Theo miêu tả của Tôn Cần và Lý Hiểu Mộng, Khúc Tân Di có vẻ là một cô gái thiếu chính kiến, ngậm bồ hòn làm ngọt, hơn nữa chỉ mới mười bảy tuổi, suy nghĩ vẫn chưa chín chắn, cũng chưa gặp phải chuyện tương tự, bỗng chốc khó chấp nhận sự thật, ngờ ngẩn thất thần đều là những phản ứng cực bình thường.

Đến Cục Cảnh sát báo án cũng là gợi ý của Tôn Cần, sau khi đến Cục Cảnh sát, đa phần đều là Lý Hiểu Mộng làm công tác tư tưởng cho Khúc Tân Di, gần như Khúc Tân Di không chủ động làm bất cứ chuyện gì, từ đầu đến cuối đề nghe theo sự sắp xếp của người khác, điều này cũng phù hợp với tính cách của cô bé.

Nhưng điểm mâu thuẫn lại là ở đây.

Tôn Cần nói Khúc Tân Di rất yêu bạn trai mình, thế nên mới quyết định cho người kia đêm đầu tiên của mình, không ngờ lại bị đối xử như thế.

Nếu bất kỳ cô gái nào gặp phải chuyện này đều không thể chịu đựng được, nhất định sẽ sụp đổ hoảng loạn.

Những lúc như thế thì làm sao? Những người có tính cách khác nhau sẽ có lựa chọn không giống nhau.

Những cô gái có tính cách quả quyết, mạnh mẽ sẽ nhanh chóng nghĩ đến việc trả thù, phản công sau khi bị hại và đau khổ trong lòng.

Còn những cô gái yếu ớt không có chính kiến thì phần trăm cao sẽ lựa chọn trốn tránh, sẽ có suy nghĩ tự lừa dối mình, ví dụ như chắc chắn là người kia không cố ý, hoặc là quá yêu người kia, muốn cho anh ta một cơ hội, ít nhất thì không muốn làm lớn chuyện đến mức báo cảnh sát.

Tất nhiên là cũng có người lựa chọn tự hại, đem vết thương tinh thần chuyển đến trên cơ thể.

Khi Lý Hiểu Mộng nói rõ với Khúc Tân Di, hành vi của bạn trai cô bé đã đủ cấu thành tội hiếp dâm, những cô gái có chút kiến thức và trí thông minh bình thường khác đều sẽ biết hai chữ này có nghĩa là thế nào, hơn nữa bây giờ ai cũng lên mạng, cũng biết rõ tội cưỡng hiếp sẽ bị xử lý nặng thế nào.

Không có một cô gái nào có thể chấp nhận được hai từ này, không ai muốn tin là chuyện này sẽ xảy đến với mình, nhất định sẽ trốn tránh.

Lý Hiểu Mộng nói rằng Khúc Tân Di cứ khóc mãi.

Nhưng sau khi khóc xong thì sao, Lý Hiểu Mộng lại lấy lời khai cho Khúc Tân Di, lại đưa Khúc Tân Di đi giám định vết thương, trong suốt quá trình này, Khúc Tân Di không hề hỏi một câu là bạn trai mình sẽ thế nào, mình sẽ thế nào, nếu không báo cảnh sát nữa, chỉ làm việc riêng thôi có được không.

Với những vụ án thế này, một khi cảnh sát bắt tay vào điều tra thì chắc chắn sẽ lan đến trường Khúc Tân Di, đến lúc đó tin tức bị đồn khắp trường, Khúc Tân Di chỉ có thể chuyển trường, có thể còn phải đổi tên.

Hể nghĩ đến hậu quả thế này thì dù là cô gái có tính cách quyết đoán đến mấy cũng sẽ lập tức bần khoản, vậy mà Khúc Tân Di từ đầu đến cuối không chút lung lay.

Cái chính nhất là hiện trường có đầy đủ vật chứng, sau khi gây án thì bạn trai Khúc Tân Di ngênh ngang mà đi, không mang theo gì cả.

Tên bạn trai này tuyệt đối đầu óc không có vấn đề, nếu có thì đã không làm bác sĩ được.

Vậy thì gã ta nghĩ là sau khi mình thực hiện hành vi bạo lực như thế, Khúc Tân Di sẽ lựa chọn im lặng sao?

Sao gã ta lại chắc chắn thế?

Thêm vào cả phương hướng hành động của Khúc Tân Di, tổng kết lại mọi nghi vấn, mâu thuẫn trong lúc này, có rất nhiều chỗ rất không khớp với những gì những người có liên quan đã miêu tả.

Trường hợp thế này chỉ có một cách giải thích.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm tựa vào sofa, ngược mắt, trong lòng thầm định luận: Khúc Tân Di đang nói dối, hơn nữa còn nói dối rất nhiều chuyện.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng đang mắc kẹt với nghi vấn tương tự.

Nguyên nhân là vì đoạn clip được tìm thấy trong laptop của Khúc Tân Di chỉ có một đoạn nhỏ, không có mở đầu cũng không có kết thúc.

Sau khi Tiết Bồng thu thập dấu vết, phát hiện được dấu vân tay của hai người trên laptop, một nhóm trong số đó là của Khúc Tân Di, một nhóm khác khớp với dấu vân tay trên đạo cụ tăng cảm hứng tình dục, chắc là của bạn trai Khúc Tân Di.

Sau đó, Tiết Bồng đưa máy tính tới tổ vật chứng điện tử để kiểm nghiệm, nhanh chóng chứng thực được đoạn clip đã được cắt ghép.

Trong nhà Khúc Tân Di có một chiếc camera, có thể điều khiển từ xa, trong điện thoại của Khúc Tân Di cũng có lắp đặt trình tự và điều khiển camera, thế nhưng ngoài Khúc Tân Di, còn có một người dùng khác được chia sẻ quyền sử dụng.

Cũng có nghĩa là camera này có thể được hai người điều khiển từ xa và quan sát.

Vậy thì vấn đề là ở đây, người điều khiển còn lại là mẹ Khúc Tân Di hay là bạn trai Khúc Tân Di đây?

Đoạn clip là do ai cắt ghép?

Phần trăm cao sẽ không phải là Khúc Tân Di, sau khi chuyện xảy ra, cô bé rất sốc, sao có thể còn ngồi đó mà cắt ghép clip mình bị hại được?

Vì thế chính là bạn trai của Khúc Tân Di.

Nhưng mà điều kỳ lạ chính là ở đây, sau khi thực hiện hành vi xâm hại tình dục bạo lực, bạn trai của Khúc Tân Di còn dùng máy tính của Khúc Tân Di để cắt ghép clip, sau khi cắt ghép lại không mang clip đi, không lẽ để lại cho Khúc Tân Di xem hay gì?

Chớp mắt đã đến giờ nghỉ trưa.

Tiết Bồng ăn không vô, không đến nhà ăn dùng bữa, chỉ ăn đại một gói bánh quy trong phòng làm việc, vừa uống cà phê vừa xem hồ sơ.

Không bao lâu sau, Mạnh Nghiêu Viễn ăn xong quay lại, vừa vào cửa đã sập tới cạnh Tiết Bồng, làm ra vẻ bí ẩn.

Tiết Bồng lại chỉ liếc nhìn y là hiểu: “Coi bộ lại mới hóng chuyện xong.”

“Còn là chuyện lớn nữa đấy, có liên quan đến pháp y Quý!” Lần này, Mạnh Nghiêu Viễn không vòng vo nữa, đi thẳng vào vấn đề.

Quý Đông Duẩn có chuyện để hóng hả?

Đúng là hiếm lạ.

Tiết Bồng thoáng chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lại thôi, chỉ nhìn Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Ông ăn có một bữa cơm trưa thôi mà hóng được tới chuyện của pháp y Quý luôn, kinh dị thật.”

Tiết Bồng “khen” rất hời hợt, lại còn rất qua loa, Mạnh Nghiêu Viễn lại đắc ý cười, còn hỏi: “Bà có muốn...”

Còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã ngắt lời: “Không muốn.”

Mạnh Nghiêu Viễn hậm hực: “Vậy nếu như tôi nói với bà là có liên quan đến Khúc Tân Di thì sao?”

Tiết Bồng vừa kê ly cà phê lên đến miệng, nghe thấy bèn khựng lại, yên lặng vài giây rồi bỏ ly xuống, nhìn sang Mạnh Nghiêu Viễn.

Tiết Bồng: “Ông đừng có nói với tôi là họ quen nhau đấy.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ờ, bà đoán đúng thật này, họ quen nhau thật đấy!”

Quen biết nhau?

Vậy thì là mối quan hệ thế nào?

Bạn bè?

Không, tuổi tác cách nhau quá xa, một người là học sinh, một người là pháp y, chắc không có qua lại.

Họ hàng?

Khả năng cũng không cao, nếu có quan hệ họ hàng, Khúc Tân Di không thể im hơi lặng tiếng tới vậy.

Tiết Bồng loại trừ vài khả năng, không có chút manh mối nào, nhưng lại không nén nổi tò mò, chỉ đành hỏi: “Họ có quan hệ gì với nhau vậy?”

Mạnh Nghiêu Viễn chớp chớp mắt: “Tôi có biết đâu.”

Tiết Bồng: “...”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Nhưng mà tôi có thể kể cho bà nghe những gì trợ lý Thần nói với tôi.”

Chưa đợi Tiết Bồng nói không, Mạnh Nghiêu Viễn đã nhanh chóng kể lại chuyện hôm qua.

Ban đầu, Khúc Tân Di được Lý Hiểu Mộng đưa đi làm giám định pháp y và giám định thương tổn, cả quá trình đều rất thuận lợi, cũng không xảy ra trường hợp rời đi giữa chừng hay không hợp tác gì.

Điều này quá sức vượt ngoài dự tính.

Vì trước khi Khúc Tân Di đến đó, Lý Hiểu Mộng đã nói trước với bên trung tâm giám định tư pháp là sẽ đưa một cô bé vị thành niên vừa mới bị bạn trai cưỡng hiếp tới.

Trợ lý Thần đã làm việc với Quý Đông Duẫn một khoảng thời gian, cũng từng tiếp xúc với vụ án cưỡng hiếp, vừa nghe thấy thế thì cũng có chuẩn bị trước.

Thường thì nạn nhân nữ sẽ có tâm trạng không ổn định lúc làm giám định, hơn nữa nhìn thấy pháp y nam đeo khẩu trang là sẽ hết sức chống đối, điều này cũng có thể thông cảm.

Thế nhưng Khúc Tân Di vừa đến phòng giám định, nhìn thấy Quý Đông Duẫn mà lại không khóc, cũng không kháng cự, ngược lại còn cứ nhìn chăm chăm vào Quý Đông Duẫn.

Lúc đó Thần thấy rất kỳ lạ, cách một lớp khẩu trang thì cô nạn nhân này có thể thấy được gì?

Cho đến khi Khúc Tân Di giọng khàn đặc hỏi một câu thế này: “Pháp y Quý, anh còn nhớ em không, em tên Khúc Tân Di. Tân di là búp hoa của cây mộc lan, có thể làm bài thuốc.”

Thần ngớ ngàng, đồng thời cũng để ý thấy Quý Đông Duẫn đã khựng tay lại, vô thức ngẩng đầu nhìn vào mắt Khúc Tân Di.

Vào lúc đó, Thần hết sức chắc chắn là mình nhìn thấy sự kinh hoàng, ngạc nhiên, còn có một chút cảm xúc phức tạp loé lên trong mắt Quý Đông Duẫn.

Nhưng những cảm xúc này nhanh chóng biến mất, biến mất rất nhanh.

Từ đầu tới cuối, Quý Đông Duẫn chẳng nói tiếng nào, chỉ nhìn Khúc Tân Di, sau đó lại quay đi, tiếp tục giám định vết thương, đọc lại kết quả giám định cho Thần ghi chép.

Cuối cùng kết quả giám định là bị thương nhẹ cấp độ một, hơn nữa có cả vết thương mới lẫn cũ, vết cũ đã khép lại nhưng vẫn còn để lại ít sẹo.

Kể đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn quay đầu cầm ly của mình uống mấy ngụm nước.

Tiết Bồng ngồi ở đằng xa tiêu hoá xong mớ tin tức lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Hết rồi.”

Tiết Bồng sửng ngờ: “Sau đó Khúc Tân Di không nói thêm gì nữa sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Không có, theo Thần nói thì sau đó ngoài việc bảo Khúc Tân Di nhắc tay, nhắc chân, quay người các kiểu thì hai người họ không nói thêm câu nào.

Vậy thì lạ thật.

Tự dưng Khúc Tân Di lại báo tên họ, còn nói thêm một câu giải thích, cuối cùng lại không nói thêm gì?

Điều này chỉ có thể chứng minh một chuyện, Khúc Tân Di chắc chắn Quý Đông Duẫn có quen mình, ít nhất thì có quen cái tên này.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ nhưng không trả lời.

Mạnh Nghiêu Viễn lại nói: “Ban đầu tôi còn tưởng là Khúc Tân Di từng tới giám định vết thương hay gì, pháp y Quý có nói là trên người cô bé có cả vết thương cũ lẫn mới mà. Nhưng mà Thần kiểm tra lại hồ sơ thì đây là lần đầu tiên Khúc Tân Di tới.

Nói đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn lại nghĩ tới một chuyện: “À, phải rồi, hôm qua bà nói bà thấy vụ này kỳ mà, hôm nay lúc kiểm tra vật chứng, tôi cũng phát hiện ra rồi.”

Tiết Bồng ngược mắt: “Phát hiện ra gì?”

“Bà coi có thằng đàn ông nào mà đàn độn vậy không, vác công cụ đi gây án xong còn không biết đem đi? Giờ cho là không đem đi đi, ít nhất cũng phải lau chùi cái chứ, cái gì mà dấu vân tay rồi ADN không sót thứ nào...”

Đúng vậy, không những có đầy đủ vật chứng mà còn có một đoạn clip làm chứng cứ, cứ như là sợ người ta không biết đây là cưỡng hiếp vậy.

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, mở miệng lại nói chuyện khác: “Ông có còn nhớ hôm qua tới hiện trường vụ án, Hứa Trăn có nhắc tới mấy câu, bảo là đây là lần đầu tiên Khúc Tân Di và bạn trai quan hệ tình dục.”

Mạnh Nghiêu Viễn gật đầu: “Nhớ.”

Tiết Bồng: “Vậy thì vết thương cũ trên người Khúc Tân Di ở đâu mà ra? Không lẽ trước đó cô bé có gặp tai nạn, bị bạo lực gia đình hay là bị bạn bè bắt nạt?”

Tiết Bồng chưa gặp Khúc Tân Di, chỉ nhìn thấy ảnh trang trí ở nhà học Khúc lúc thu thập chứng cứ, biết được đại khái dáng vẻ của Khúc Tân Di.

Thoạt nhìn thì không có gì đặc biệt, trông rất đáng yêu, trông như cô

em hàng xóm, nụ cười cũng rất ngọt ngào.

Nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn thế này, tuyệt đối không có ai mong nhìn thấy cảnh cô bé gặp phải như thế.

Nhưng trên người cô bé lại có cả vết thương cũ lẫn mới, chứng tỏ Khúc Tân Di không chỉ bị người khác bạo hành có một lần, dù là thế nào thì cũng phải có lý do mới xuất hiện vết thương cũ được, đằng sau những nguyên do này lại chắc chắn có liên quan đến từ khoá nào đó như bắt nạt, lăng mạ, chà đạp.

Tóm lại tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Tiết Bồng đang ngẩn ngơ suy nghĩ, lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn lại lên tiếng: “Nếu mà nói vậy thì cô bé này cũng khá là kỳ lạ, cảm giác có vẻ giấu giếm cũng nhiều. À phải rồi, lúc Thần nói với tôi chuyện Khúc Tân Di, còn nói thêm một câu thế này...”

Tiết Bồng vô thức nhìn y: “Nói gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Cậu ta nói hôm qua, lúc Khúc Tân Di vừa đi vào trông còn đáng thương lắm, cúi gầm mặt, mắt cũng sưng đỏ. Nhưng mà sau đó, hình như con bé nhận ra pháp y Quý rồi, biểu cảm cũng thay đổi hẳn, ánh mắt không chỉ sắc bén mà hình như còn hơi thù hằn pháp y Quý.”

Chương 89: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 4

Điều Mạnh Nghiêu Viễn nói rất đáng để cân nhắc.

Cả toà thực nghiệm chỉ có mình trợ lý Thần là tiếp xúc với Quý Đông Duẩn nhiều nhất, nhất là trong năm nay, dù đi thành phố Lịch hay thành phố Xuân thì cũng đều là trợ lý Thần đi theo, cậu ta cũng là người có thể hiểu rõ tính Quý Đông Duẩn nhất.

Nếu đến cả Thần cũng cảm thấy giữa Quý Đông Duẩn và Khúc Tân Di có gì đó kỳ lạ, vậy chắc chắn là phải có gì đó.

Giữa Quý Đông Duẩn và Khúc Tân Di rõ ràng là có quan hệ dính dáng tới nhau, thế nhưng mối quan hệ nào lại có thể kết nối một pháp y ba mươi tuổi và một cô nữ sinh chưa tròn mười tám lại với nhau?

Thông thường thì một người bình thường sẽ không quen biết pháp y, Quý Đông Duẩn thường ngày chỉ phụ trách những việc như khám nghiệm tử thi, không thì là giám định vết thương, còn tham gia vào quá trình giám định sau khám nghiệm tử thi.

Dù là dính líu tới chuyện nào thì cũng không phải chuyện hay.

Sau giờ trưa, khoa kiểm nghiệm dấu vết nhận được điện thoại của bên hình sự, bảo phải đến nơi làm việc của bạn trai Khúc Tân Di, để phòng bắt trộm thì cần có một chuyên viên kiểm nghiệm dấu vết đi theo.

Phùng Mông gác máy, đang định hỏi ai muốn đi, ai ngờ quay người đã thấy Tiết Bồng đi tới trước.

“Thầy, con đi.”

Phùng Mông hơi kinh ngạc: “Thầy còn chưa nói đi đâu mà.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi nói: “Hôm qua có đi tới nhà Khúc Tân Di rồi, còn rất nhiều vật chứng vẫn đang được giám định, hôm nay khả năng cao là không quay lại hiện trường, vì vậy chắc là đến nơi làm việc của bên nam. Con muốn đi xem thử.”

Phùng Mông cười hỏi: “Không phải hiện trường vụ án hấp dẫn mà con cũng tích cực thế. Chuyển hướng rồi à?”

Tiết Bồng vẫn không có biểu hiện khác: “Con vừa đi làm lại, cơ thể còn chưa khoẻ hẳn, đi thu thập chứng cứ một số hiện trường đơn giản nhất. Máy cỡ cần lên núi xuống biển tốn thể lực thì tạm thời con chưa đi đâu, đỡ làm mọi người mệt thêm.”

“Cũng được, vậy con đi đi.”

Tiết Bồng không nói nhiều, nhanh chóng quay người sắp xếp bàn làm việc.

Lúc này, Phùng Mông lại nói: “Thế thì thế này, trò Mạnh, trò Trình, thu dọn hộp dụng cụ trong năm phút, đi tới hiện trường khác với thầy, lần này là một tai nạn giao thông, tông xe liên hoàn, chuyên viên kỹ thuật của phân cục không đủ, chúng ta đi hỗ trợ.”

Trình Phi vội vã đồng ý.

Mạnh Nghiêu Viễn lại sửng ngời: “Tông xe liên hoàn sao? Nghiêm trọng lắm đúng không thầy?”

Phùng Mông: “Ừ, nghe nói ba người chết.”

“Trời má!”

Mạnh Nghiêu Viễn sấp tới cạnh Tiết Bồng thì lại thấy cô vẫn bình thản, dường như không nghe thấy lời Phùng Mông: “Hiện trường tai nạn xe liên hoàn đấy, hấp dẫn không? Bà muốn đổi với Trình Phi không?”

Tiết Bồng ngược mắt, liếc nhìn Mạnh Nghiêu Viễn, hết sức điềm tĩnh: “Không.”

Mạnh Nghiêu Viễn xuýt xoa rồi lập tức khó hiểu: “Sao không giống bà tí nào vậy, hồi trước mà gặp kiểu hiện trường vậy là bà báo danh đầu tiên á, dù không có phần bà, bà cũng sẽ giành giật cho bằng được. Hôm qua bà mới nói cái gì mà cứ nghĩ đến còn rất nhiều vụ án chờ bà trong tương lai là bà lại thấy hấp dẫn, với lại cái bệnh viện tư đó có gì vui đâu mà đi...”

Tiết Bồng không trả lời ngay, lách người qua, nhìn về phía Phùng Mông và Trình Phi, Trình Phi đang đứng hỏi Phùng Mông gì đó.

Lúc này Tiết Bồng mới quay lại nói: “Môi trường làm việc của nghị phạm cũng hấp dẫn lắm, công việc, thói quen sống, cách bày trí vật dụng của một người đều phản ánh tâm lý của người này.”

“Phản ánh cái gì được nữa, súc vật, cặn bã, biến thái, đó, một trong ba cái thôi.” Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Tiết Bồng cười khế nhưng ánh mắt không có nụ cười nào: “Có khi là ba trong một không chừng. Cơ hội đã dâng đến tận nơi rồi thì tôi phải đi gặp hấn cho bằng được.”

Trên đường tới bệnh viện Từ Tâm, Lý Hiểu Mộng nói cho Tiết Bồng biết sơ qua về tình cảnh gia đình nhà họ Khúc.

Tiết Bồng rất ít khi đáp lời, không ngắt lời Lý Hiểu Mộng, nghe có thể

biết được trong quá trình kể lại, Lý Hiểu Mộng đã đem chút tình cảm cá nhân vào, hơi khác với cô của ngày thường.

Theo lời Lý Hiểu Mộng, bố Khúc đã qua đời vì ung thư gan một năm trước.

Trước khi phát hiện ra bố Khúc mắc ung thu, ông ấy vừa kiếm được một món kinh doanh, rảnh rỗi được một khoảng thời gian, sắp xếp trùng tu lại căn hồ mười mấy năm chưa được sửa sang gì.

Căn hộ cũ kỹ, cách âm không tốt, nhà bên trên lại có con nít, thường chạy loanh quanh trong nhà, bố Khúc nghĩ hơn một năm nữa là Khúc Tân Di đã phải thi tốt nghiệp cấp Ba nên nhân dịp này đã lắp luôn cách âm.

Ai ngờ căn hộ vừa sửa xong còn chưa được ba tháng, bố Khúc đã ngất xỉu nhập viện.

Qua kiểm tra, biết được ung thư gan đã vào thời kỳ cuối.

Từ sau đó, bố Khúc hằng ngày chỉ có nỗi đau do bệnh tật giày vò kẻ cạnh.

Vào mấy tháng cuối cùng, mỗi ngày ông đều phải sống nhờ thuốc giảm đau, ban đầu còn có tác dụng, dần dần rồi thuốc giảm đau cũng mất tác dụng, chỉ có thể tiêm Morphin.

Sau đó, đến việc tiêm Morphin cũng không thể khiến ông ấy ngủ yên giấc, đến khi rời khỏi nhân thế mới kết thúc nỗi đau khổ này.

Điều kiện nhà họ Khúc cũng rất khá giả, lúc còn sống, bố Khúc từng có vài phi vụ làm ăn, đã sổ cũng đều kiếm được tiền, gia đình có hai căn hộ, một căn cho thuê, một căn thì ở, dù bệnh nặng một trận, tốn mấy mấy trăm nghìn, còn cho Khúc Tân Di học trường tư thì bố Khúc vẫn để lại được một khoản tiền cùng không ít món đầu tư cổ phiếu.

Nhưng mà có tiết kiệm thì có, việc kinh doanh nhỏ lẻ bố Khúc để lại cũng phải cần có người quản lý.

Từ sau đó, mẹ Khúc bắt đầu đi sớm về trễ, dành nhiều thời gian hơn cho công việc, thường xuyên đến tận nửa đêm mới về.

Khúc Tân Di học trường tư, chỉ cuối tuần mới về nhà, những thời gian khác đều ở trường.

Hai mẹ con mỗi tuần chỉ gặp nhau có một lần, có lúc mẹ Khúc đi công tác đúng cuối tuần, có khi phải hai, ba tuần mới gặp một lần, hơn nửa mỗi lần về nhà, mẹ Khúc đều mệt lả cả người, mắt còn mở không lên, tất nhiên cũng không để ý đến sự bất thường của Khúc Tân Di.

Nhưng theo mẹ Khúc nhớ lại, dường như bắt đầu từ nửa năm trước, Khúc Tân Di đột nhiên lại thích ra ngoài hơn, còn quen rất nhiều bạn mới bên ngoài, dù là cuối tuần cũng rất ít khi ở nhà, thường ra ngoài chơi với bạn.

Chỉ là mẹ Khúc không thể nào ngờ tới được, người bạn mà Khúc Tân Di nói lại là bạn khác giới, lại còn lớn hơn cô bé mười hai tuổi.

Nói đến đây, Lý Hiểu Mộng thở dài rồi nói: “Theo tôi thấy thì hai mẹ con Khúc Tân Di không hề thân thiết với nhau. Nếu thật sự thân thì dù bận đến mấy, dù có công tác, ở trường gì thì cũng sẽ thường xuyên dành thời gian gọi điện mấy phút hỏi thăm mẹ mình, con mình chứ? Còn nữa, xảy ra chuyện như thế, đúng ra người mẹ nhìn thấy con gái mình phải khóc lóc dữ lắm đúng không, ít nhất cũng phải ôm một cái, nhưng mà hôm qua lúc hai mẹ con Khúc Tân Di cho thông tin ở Cục Cảnh sát, cả buổi không tương tác gì, như là xa cách lắm...”

Tiết Bồng im lặng lắng nghe, không ngắt lời.

Lý Hiểu Mộng kể lại như thế cũng khiến cô nhớ tới cảm giác “lạ

thường” lúc bước chân vào nhà họ Khúc.

Ở những gia đình có vụ án xảy ra đều sẽ có mọi loại vấn đề, những thành viên trong nhà có tính cách khác nhau thì cũng đều sẽ có thói quen sống khác nhau.

Có gia đình không ai thích chụp ảnh, trong nhà sẽ không có đặt ảnh, có chụp cũng chỉ để trong album.

Trong phòng khách nhà họ Khúc cũng có vài bức ảnh, có ảnh chụp chung của bố mẹ Khúc, cũng có ảnh mẹ Khúc chụp một mình, còn có một tấm ảnh gia đình, chỉ không có duy nhất ảnh hai mẹ con Khúc Tân Di chụp chung.

Tất nhiên điều này cũng có thể giải thích là do Khúc Tân Di không thích chụp ảnh, hơn nữa trong miêu tả của tất cả mọi người Khúc Tân Di luôn là một cô bé hướng nội, cô lập, không thích nói chuyện, thậm chí có khi còn chỉ biết bảo sao nghe vậy.

Nhưng vấn đề ở đây là một cô bé thế này mà lại làm chuyện hết sức “chống đối”, khiến người ta phải ngạc nhiên thế sao?

Khúc Tân Di không phải là đi ra ngoài, xui xẻo gặp biến thái mà bị cưỡng hiếp, cô bé đã tự tay mở cửa nhà mình, thẳng thừng rước hổ vào nhà.

Kể xong chuyện, Lý Hiểu Mộng búi ngùi: “Bố mất sớm, mẹ muốn trốn tránh nên dành hết thời gian cho công việc, trong hoàn cảnh thế này, Khúc Tân Di chắc chắn sẽ già dặn hơn các bạn cùng trang lứa nhưng cũng sẽ yếu ớt, cô đơn, cần vòng tay bạn bè và sự ấm áp từ người khác. Chắc có thể là vì vậy nên cô bé mới sà vào vòng tay tên cặn bã kia chẳng?”

Nghe đến đây, Tiết Bồng lại cau mày, tuy không nói ra nhưng trong lòng thầm phủ định.

Không, không đúng, như thế thì lại rõ ràng rành mạch quá.

Đúng là Khúc Tân Di trong có vẻ sống rất nội tâm nhưng con bé không ngốc, hơn nữa không phải tất cả những cô gái sống nội tâm đều ngây ngô, ngược lại, có một số người sống nội tâm còn hết sức điềm đạm.

Chỉ là Tiết Bồng còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng, xe đã dừng lại bên đường.

Đã đến bệnh viện Từ Tâm.

Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng đi vào bệnh viện Từ Tâm, lúc đi qua sảnh, Tiết Bồng tiện tay cầm một tấm giới thiệu bệnh viện, nhân lúc đi thang máy giờ ra xem.

Trùng hợp là một trang giới thiệu bác sĩ trong số đó lại là bạn trai của Khúc Tân Di: Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên trong ảnh từ tốn nho nhã, rất có khí chất, mỉm cười gần gũi, thêm vào đó, da còn khá trắng, trông rất sáng sủa.

Nhìn sao thì cũng thấy đây là một nam thanh niên còn nhà có gia giáo, rất khó để liên kết người đàn ông này với đồng “đạo cụ” trong nhà Khúc Tân Di.

Lúc hai người đến ngoài phòng khám của Liêu Vân Xuyên ở lầu ba, Lục Nghiễm và Hứa Trăn đã ở đó, đang hỏi thăm y tá ở một góc hành lang, phía sau họ không xa chính là phòng khám của Liêu Vân Xuyên.

Lúc Tiết Bồng đến gần, trùng hợp lại nghe thấy một nữ y tá trong số đó nói: “Bác sĩ Liêu rất tốt với chúng tôi, cũng rất thân thiện với bệnh nhân, chưa nghe nói anh ấy có bạn gái bao giờ...”

Một người khác nói: “Đúng rồi, với lại nhà anh ấy có truyền thống làm

nghe y, chắc cũng không đồng ý cho tới lui với một nữ sinh đâu nhỉ? Hôm trước, viện trưởng còn đòi giới thiệu đối tượng xem mắt cho bác sĩ Liêu kia...”

Tiết Bồng đứng bên ngoài nghe họ nói.

Cho đến lúc Lục Nghiễm giao công việc lại cho Lý Hiểu Mộng rồi đi tới, Tiết Bồng mới hỏi: “Gặp được Liêu Vân Xuyên chưa?”

Lục Nghiễm nói: “Chắc sắp rồi, họ đang kiểm tra sức khoẻ cho bệnh nhân.

Tiết Bồng đưa quyển quảng cáo trên tay cho Lục Nghiễm, lật ngay đúng trang cô mở ra: “Phải rồi, tôi phát hiện ra chút chuyện thú vị...”

Chỉ là còn chưa nói hết, Lục Nghiễm cũng đã giơ tay, cầm ra một quyển quảng cáo y hệt.

Tiết Bồng cười hỏi: “Có kết luận được gì không?”

Lục Nghiễm ung dung tổng kết: “Du học sinh nước ngoài, nhà có truyền thống nghề y, tuổi trẻ tài cao, lại còn chưa kết hôn.”

Tiết Bồng: “Trông mặt mũi cũng điển trai, chắc nhiều người theo đuổi lắm.”

“Vậy thì vấn đề là đây. Sao anh ta lại tới lui với một nữ sinh còn đang học cấp Ba? Nhà Khúc Tân Di không có địa vị gì, chỉ có thể nói là gia đình khá giả bình thường.”

Tiết Bồng âm ừ: “Có nhiều loại đàn ông chuyên ra tay với các cô bé, cây mình có chút kinh nghiệm xã hội, ăn cơm sớm hơn vài năm nên “cây lớn hiếp bé”. Vì họ biết các cô gái trưởng thành chưa chắc đã ăn thính của mình, ngược lại, mấy cô bé chưa biết đời là gì lại dễ sắp đặt hơn, thích mơ mộng, tính cảnh giác thấp hơn, cũng dễ cho thật lòng cho đi hơn.”

Nghe thấy câu này, Lục Nghiễm nhướn mày, ánh mắt trở nên kỳ lạ.

Tiết Bồng lại tự dừng nghĩ đến một chuyện khác: “Phải rồi, có chuyện này tôi phải tiết lộ cho anh.”

Lục Nghiễm: “Hửm?”

Tiết Bồng nhanh chóng kể lại cho Lục Nghiễm nghe chuyện Mạnh Nghiêu Viễn hóng được, nói rồi còn bổ sung thêm một câu: “Nhưng mà dù họ có quen thì chắc cũng không ảnh hưởng gì tới vụ này.”

Chỉ là Lục Nghiễm nghe thấy lại không chút ngạc nhiên mà còn nói: “Anh đã biết chuyện này rồi.”

“Anh biết?”

“Ừ, pháp y Quý chủ động báo cáo với chi đội rồi, anh ấy xác nhận là có quen Khúc Tân Di, nhưng mà giữa hai người không có dính dáng lợi ích, cũng không có quan hệ họ hàng, anh tin là chuyện này không ảnh hưởng đến phán đoán chuyên môn của anh ấy.”

Quý Đông Duẩn thật sự quen biết Khúc Tân Di?

Tiết Bồng chứng lại, vừa đang định hỏi tiếp thì lúc này, cửa phòng khám đột nhiên mở ra.

Một giọng nam từ trong vọng ra: “Chỉ là chút vấn đề nhỏ thôi, không ảnh hưởng gì nhiều đâu, nhớ uống thuốc theo toa đúng giờ, để ý chế độ ăn uống, nghỉ ngơi cho khỏe, dần sẽ hồi phục.”

Sau đó lại xuất hiện một giọng nữ: “Cảm ơn bác sĩ, vậy tuần sau tôi lại tái khám.”

“Được, đi cẩn thận.”

Người đàn ông đang nói chính là Liêu Vân Xuyên.

Lúc nói xong, người đàn ông đã đi ra tới cửa, để lộ nửa người, nhìn thấy những người bên ngoài không hề thấy ngạc nhiên, tiếp đó lại người với bệnh nhân nữ.

Những ánh mắt bên ngoài đổ dồn vào Liêu Vân Xuyên, Tiết Bồng cũng đưa mắt nhìn sang, gã ta trông không khác nhiều so với trên tờ quảng cáo, đúng là đứng đắn đàng hoàng.

Thế nhưng khi giọng nữ kia xuất hiện, sự chú ý của Tiết Bồng bỗng chốc bị di dời.

Giọng nói này nghe quen quá.

Không chỉ quen mà khi cô còn chưa biết đó là ai, sự căm ghét trong lòng đã ngầm trỗi dậy.

Đó là một phản ứng theo bản năng.

Cô gái bước ra khỏi cửa, đứng ở một góc quay lưng lại với Tiết Bồng, chỉ lộ tấm lưng gầy yếu.

Tiết Bồng nheo mắt, vô thức nín thở, cho đến khi cô gái cũng quay người nhìn thấy cô.

Cô ta khựng bước, lập tức cứng đờ.

Tiết Bồng đã sầm mặt nhìn chăm chăm vào cô gái kia từ đầu, ánh mắt vừa lạnh vừa sắc bén.

Dù có tính toán cỡ nào, dù trí tưởng tượng của cô có phong phú mấy thì cũng không ngờ lại gặp được “người quen” ở đây.

Cô gái này không phải ai khác, chính là Phương Tử Oánh.

Mất đến mấy giây sau, Phương Tử Oánh vẫn sững sờ đứng bên cửa, kinh ngạc nhìn Tiết Bồng hồi lâu không nhúc nhích.”

Cô ta có trang điểm, trông sắc mặt khá hơn thấy rõ so với lúc còn trong tù, cũng tròn lên được chút, tuy ăn mặc đơn giản nhưng được lựa chọn rất tinh tế, rất hợp thời.

Rõ là cuộc sống của Phương Tử Oánh sau khi ra tù rất sung túc, quần áo hình như là đồ hiệu, giày cũng là một nhãn hàng đắt đỏ, chắc là giá phải bốn số, vả lại cô ta còn đi khám ở bệnh viện tư.

Nếu Tiết Bồng không khắc ghi dáng vẻ của Phương Tử Oánh trong đầu từ lâu thì e là cũng không nhận ra, cô ta thay đổi quá nhiều, có thể gọi là thay da đổi thịt.

Tiết Bồng lại chỉ liếc nhìn Phương Tử Oánh vậy rồi thôi.

Y tá cũng vội đi đến đưa Phương Tử Oánh đi.

Lúc sượt vai qua nhau, Tiết Bồng còn không thèm nhúc nhích, chỉ nhìn Lục Nghiễm và Liêu Vân Xuyên.

Lục Nghiễm đã đi về phía Liêu Vân Xuyên: “Anh Liêu, chào anh, tôi là Lục Nghiễm của Chi đội Hình sự, chúng tôi có một vụ án cần anh hợp tác điều tra, cần tìm hiểu tình hình một chút, có tiện cho anh không?”

Tuy Lục Nghiễm nói rất lịch sự, vẻ mặt cũng rất hòa hợt nhưng thật ra cả hai bên đều đã nhắm chừng trong lòng, làm gì có chuyện tiện hay không chứ.

Liêu Vân Xuyên lịch sự gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, mời theo tôi.”

Nói xong, Liêu Vân Xuyên bèn ra khỏi cửa.

Lục Nghiễm bước vào đầu tiên, Tiết Bồng cũng im lặng đi theo, đưa

mắt nhìn khắp nơi.

Phòng làm việc của Liêu Vân Xuyên cũng giống như phòng làm việc của các bác sĩ khác, giữa chỗ khám bệnh và chỗ làm việc có ngăn một tấm bình phong, bày trí cũng rất đơn giản.

Ngoài cửa, Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng vẫn đang thực hiện công tác thăm dò tin tức.

Bên trong phòng, Liêu Vân Xuyên rót hai cốc nước nóng rồi nói: “Mời anh chị ngồi. Thật ra khi nãy tôi đã nhận được điện thoại từ viện trưởng rồi, tôi biết anh chị đến có việc gì, có vấn đề gì cứ việc hỏi, tôi nhất định sẽ hợp tác.”

Thái độ của Liêu Vân Xuyên cũng rất ổn, Tiết Bồng liếc nhìn gã ta nhưng không ngồi, chỉ đặt hộp dụng cụ lên bàn trà rồi nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm gật đầu, Tiết Bồng bèn mở hộp dụng cụ ra, lấy găng tay bên trong đeo vào.

Liêu Vân Xuyên vừa bưng nước quay lại đã giật mình: “Đây là...”

Lục Nghiễm chỉ vào sofa, cười nhẹ: “Anh Liêu đừng căng thẳng, chỉ làm theo quy tắc thôi, chuyên viên kỹ thuật cần tham quan phòng làm việc của anh một lát. Yên tâm, chuyện này không ảnh hưởng chúng ta nói chuyện.”

Liêu Vân Xuyên hơi gượng gạo, ngồi xuống lại liếc nhìn Tiết Bồng ở cách đó mấy bước, đẩy gọng kính trên sống mũi nói: “Cảnh sát Lục, không giấu gì anh, tôi vẫn còn hơi căng thẳng, vì dù gì chuyện này cũng không vẻ vang gì...”

Lục Nghiễm thông thả: “Bác sĩ Liêu có quen Khúc Tân Di không?”

Liêu Vân Xuyên ho khẽ nói: “Có quen, cô ấy là bạn gái của tôi.”

Tiết Bồng vừa nghe hai người nói chuyện, vừa quan sát khắp nơi, hai tay tuy đã mang găng tay nhưng vẫn không động vào đâu, chỉ đặt sát bên người.

Đến lúc đi ra sau bức bình phong, cô liếc mắt nhìn giường khám chữa và xe đẩy thiết bị dụng cụ cạnh bên, lại đưa mắt nhìn đi, thấy được một bức tranh trù tượng treo trên giường.

Bức tranh trù tượng có màu sắc đa dạng nhưng tổng thể trông khá tối.

Tiết Bồng đi tới gần cẩn thận nhìn, cuộc trò chuyện bên ngoài đã vào chủ đề chính.

“... Lời khai của Khúc Tân Di và cả vật chứng đều rất bất lợi cho anh. Hiện giờ chúng tôi đã lập án, mong bác sĩ Liêu lát nữa theo chúng tôi về Cục Cảnh sát một chuyến để lấy lời khai chi tiết, chúng tôi còn phải thu thập ADN và dấu vân tay của anh để so sánh đối chiếu.”

Một lúc sau, Liêu Vân Xuyên mới lên tiếng, vẫn hết sức lịch sự: “Cho hỏi vật chứng mà anh nói là chỉ thứ gì vậy ạ?”

Lục Nghiễm: “Ví dụ như bao cao su hay một số “đạo cụ” hỗ trợ tình dục chúng tôi tìm được ở nhà Khúc Tân Di, còn có ga giường và công cụ để trói nữa.”

Lục Nghiễm nói rất chậm, cứ nói được một chút lại cố ý dừng lại, muốn quan sát phản ứng của Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên cup mắt nghe Lục Nghiễm nói, khuôn mặt trắng trẻo sau đó vẫn rất bình tĩnh, không có chút hoảng loạn hay ngượng ngùng.

Sau đó, gã ta ngược mắt, nhìn Lục Nghiễm nói: “Nếu tìm được ở nhà Khúc Tân Di thì chắc là của tôi, nhưng mà tôi vẫn cần xem lại mới

chắc được.”

Nhận thân nhiên vậy, không giải thích câu nào luôn?

Lục Nghiễm nheo mắt, trong một khoảnh khắc, dường như đã bắt được một chút thay đổi nhỏ.

Liêu Vân Xuyên lại tránh mắt đi: “Tôi đồng ý theo các anh về Cục Cảnh sát để tiếp nhận điều tra, nhưng mà có thể cho tôi vài phút được không, tôi cần sắp xếp một tí, còn phải dặn dò y tá, huỷ hẹn khám chiều nay.”

Liêu Vân Xuyên vừa nói vừa đi đến bên bàn làm việc, dùng điện thoại bàn gọi cho y tá bên ngoài, tiếp đó lại nhanh chóng sắp xếp hồ sơ trên bàn, quay người cởi áo blouse, vắt lên móc áo.

Sau đó, vào lúc Liêu Vân Xuyên chuẩn bị với lấy cái áo khoác ngoài màu xám bên cạnh, Lục Nghiễm đột nhiên lại hỏi: “Anh Liêu, tôi nghe y tá nói chiều hôm qua anh được gọi về gấp để tham gia một cuộc phẫu thuật, sau đó anh chưa hề rời khỏi bệnh viện đúng không?”

Liêu Vân Xuyên nói: “Đúng vậy, vì tối đến còn có một ca phẫu thuật khác, tôi bèn ngủ mấy tiếng trên sofa.”

Tiết Bồng đã bước ra khỏi chỗ khám chữa, nghe thấy thì hiểu ra rất nhanh, cô hỏi: “Vậy lúc anh đến nhà Khúc Tân Di cũng đã mặc bộ quần áo và áo khoác xám này sao?”

Liêu Vân Xuyên chứng lại: “Đúng vậy...”

“Vậy anh Liêu có đồ khác để thay ở đây không, nếu có thì tốt nhất là nên mang theo hoặc là gọi điện nhờ người nhà mang một bộ đến Cục Cảnh sát. lát nữa chúng tôi phải lấy quần áo trên người anh đi giám định.”

Liêu Vân Xuyên chớp mắt nhanh vài cái, dường như hơi lúng túng

nhưng cũng đồng ý ngay, mở cánh tủ cạnh bên, lấy ra một bộ quần áo bỏ vào túi.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng đứng dậy, đi ra cửa.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng ồn ào.

“Cái gì nữa vậy, đám tụi bây tới đây làm gì?”

“Cậu Hoắc, chúng tôi là cảnh sát hình sự của Chi cục Hình sự, đến để điều tra vụ án, bác sĩ Liêu đang...”

“Án gì mà tra tới tận đây, ăn no rừng mỡ à!”

Lục Nghiễm lập tức nhíu mày, kéo cửa ra, nhìn ra cái chiến trường bên ngoài.

Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng đang cản Hoắc Ung lại.

Vẻ mặt Hoắc Ung rất tệ, có vẻ lại sắp mất mồm, đột nhiên nhìn thấy Lục Nghiễm liền lập tức thay đổi sắc mặt.

Lục Nghiễm không tỏ thái độ gì, chỉ hời hợt liếc y rồi lách người qua.

Liêu Vân Xuyên đi ra khỏi cửa, đẩy gọng kính, nói với Hoắc Ung: “Cậu Hoắc, giờ tôi cần đến Cục Cảnh sát để hợp tác điều tra một chuyển, tôi bảo y tá để sẵn thuốc đau đầu cho cậu rồi, y tá sẽ lấy cho cậu.”

Hoắc Ung nhìn Liêu Vân Xuyên rồi lại nhìn Lục Nghiễm, lại lên tiếng: “Ủa đám cảnh sát mấy người rảnh rỗi lắm không có chuyện gì làm hay gì, có cái gì mà điều tra anh ta?”

Vừa nói xong, Tiết Bồng cũng cầm hộp dụng cụ bước ra.

Hoắc Ung liếc nhìn Tiết Bồng, đột nhiên bật cười: “Sao cô cũng tới

vậy. Nghe nói lúc bị bắt cóc cô hơi hoảng, đỡ nhanh vậy à?”

Tiết Bồng không trả lời cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn y.

Hoắc Ung im lặng vài giây rồi lại định lên tiếng.

Lục Nghiễm lại đi tới, cản ngang y, giọng hết sức hời hợt: “Cậu Hoắc, nếu cậu còn cản trở chúng tôi làm việc, chúng tôi phải mời cậu tới Cục Cảnh sát luôn một chuyến.”

Hoắc Ung trừng Lục Nghiễm: “Anh làm cái gì mà cứ bảo vệ cô ta miết vậy, hai người có gian tình à?”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ liếc nhìn Hoắc Ung, đưa mắt đến cánh tay y, cười hỏi: “Tay cậu Hoắc hết đau rồi à?”

Hoắc Ung sửng người, lập tức nhớ lại cảnh tượng hôm đó trên đường bị Lục Nghiễm tẩm quất cho, sôi hết cả máu, trợn mắt đến sắp gào thét.

Lúc này, Liêu Vân Xuyên đột nhiên lên tiếng: “Ngài Hoắc rất lo cho sức khỏe của cậu!”

Vừa dứt lời, lửa giận sắp bùng cháy của Hoắc Ung lại dần biến mất.

Lục Nghiễm nhú mày, liếc nhìn Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên lại không thay đổi sắc mặt, còn bổ sung thêm một câu vắn vỏi bộ mặt nhả nhặn đó: “Đừng quên uống thuốc đấy, sức khỏe quan trọng nhất.”

Nhìn lại Hoắc Ung thì dường như lại biến thành thằng con cô hồn nhà giàu, đã bớt hung hăng con bọ xít nhưng vẫn không quên dũ dẩn: “Anh đợi đó cho tôi, tôi nhất định sẽ lên gặp cấp trên của anh để kiện anh.”

Lục Nghiễm cúi nhìn, cười khẩy, đáy mắt lạnh như băng: “Được, tôi đợi đây.”

Nửa tiếng sau, cả đội về lại Cục Cảnh sát.

Lục Nghiễm lập tức bảo người sắp xếp cho Liêu Vân Xuyên một gian phòng, bảo gã ta thay đồ ra, bao gồm cả đồ lót.

Lục Nghiễm quay người về chi đội, chuẩn bị sắp xếp ghi chép, ai ngờ vừa vào cửa, Phương Húc đã đi tới nói nhỏ: “Đội phó Lục, luật sư của Liêu Vân Xuyên tới rồi.”

Nhanh thế?

Lục Nghiễm vừa mới thấy thắc mắc thì lại nhớ tới Hoắc Ung.

Anh lên tiếng hỏi thẳng: “Hàn Cố đến à?”

Phương Húc: “Vâng, anh ta nói muốn gặp thân chủ trước.”

Lục Nghiễm đút hai tay vào túi, vừa ra khỏi chi đội mấy bước, nghiêng người, nhìn thấy ngay bóng người đứng ở phòng tiếp khách.

Hàn Cố ngồi ở bàn, quay lưng ra cửa, đến khi cảm thấy có người đang nhìn mình, quay người lại thì nhìn thấy Lục Nghiễm đứng ngay bên ngoài.

Hai người nhìn nhau vài giây, Hàn Cố lịch sự mỉm cười gật đầu.

Lục Nghiễm lại không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn sang Phương Húc nói: “Cho họ năm phút.”

Chương 90: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 5

Lúc Tiết Bồng về đến khoa kiểm nghiệm dấu vết, Mạnh Nghiêu Viễn và những người khác vẫn chưa về.

Tiết Bồng cầm ly đến phòng trà, lúc xay hạt còn hơi mất tập trung, trong đầu toàn chuyện hôm nay xảy ra ở bệnh viện.

Trước kia, cô đã nghe nói bệnh viện Từ Tâm có nhà họ Hoắc chống lưng, từ một năm trước sau khi bị tai nạn, Hoắc Kiêu vẫn đang tiếp nhận điều trị, mọi người đều nói anh ta đã trở thành người thực vật.

Tiết Bồng trước kia không hề thân với Hoắc Kiêu, sau khi Tiết Dịch mất, họ không tới lui với nhau nữa, Hoắc Kiêu bị tai nạn xe, sau đó mấy ngày, Tiết Bồng xem tin tức mới biết được.

Hoắc Ung thì vẫn như trước, hống hách, hung hăng.

Nếu mà muốn Hoắc Ung có thái độ trở nên tử tế, trừ phi vụ án có dính dáng đến y, bị mời đến Cục Cảnh sát thẩm vấn, diễn tuồng luôn trong phòng thẩm vấn, lúc đó thì “thiện lành” hơn nhiều.

À, nhưng mà hôm nay lại phát hiện ra điều bất ngờ.

Liêu Vân Xuyên vừa nhắc đến “Ngài Hoắc” là Hoắc Ung biến sắc ngay, nhanh đến khó tưởng, cứ như “ngài Hoắc” này chính là cái công tắc thay đổi cảm xúc của Hoắc Ung vậy.

Điều kiện có phản xạ nhanh chóng này chắc chắn là đã rèn từ nhỏ.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại không khỏi cười thầm, thật sự rất buồn cười.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, không ngờ Hoắc Ung ở ngoài hung hăng thế mà lại sợ bố từ trong máu.

Chỉ là chớp mắt thì Tiết Bồng lại nghĩ đến Phương Tử Oánh hôm nay, nụ cười trên môi dần biến mất, chỉ nhìn chăm chăm vào dòng cà phê đang nhỏ xuống.

Cô chưa thể làm được đến độ nhìn thấy Phương Tử Oánh mà không chút cảm xúc, coi Phương Tử Oánh như không khí, đây cũng là phản xạ có điều kiện đã chín năm rồi.

Ít nhất thì hôm nay nhìn thấy Phương Tử Oánh, cả người cô từ trên xuống dưới gần như đều lập tức chuẩn bị tấn công.

Xem ra vẫn cần phải luyện tập nhiều.

Nhưng mà cô nhớ điều kiện gia đình Phương Tử Oánh rất bình thường, có thể nói là còn không được khá giả, bố mẹ cũng đã ly hôn.

Nhưng sau khi Phương Tử Oánh ra tù thì dường như lại khá sung túc?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại cười, cô bùng ly cà phê, chuẩn bị quay về khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Ai ngờ vừa quay người đã nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa.

Ngước mắt lên thì thấy Quý Đông Dẫn.

Tiết Bồng hỏi: “Anh đứng đấy bao lâu rồi?”

Quý Đông Dẫn cầm ly đi tới: “Đủ để thấy em cười trộm hai lần, đang

ngĩ gì đấy?”

Tiết Bồng vô thức trợn mắt: “Cái đó không phải cười trộm, cái đó là cười khẩy.”

Quý Đông Duẫn rót một ly nước ấm, kê ly đến bên miệng uống một ngụm, thông thả nói: “Thường thì ngĩ tới kẻ thù hay kẻ địch thì mới vậy.”

Tiết Bồng không nói, chỉ nghiêng đầu quan sát gã.

Quý Đông Duẫn chẳng khác gì với mọi ngày, rất khó tưởng tượng được gã có dính dáng gì tới Khúc Tân Di.

Quý Đông Duẫn im lặng một hồi rồi lên tiếng hỏi: “Em nhìn cái gì đấy, trên mặt tôi có gì à?”

Tiết Bồng lắc đầu, hỏi thẳng: “Em nghe nói anh báo lên chi đội là anh quen Khúc Tân Di. Em chỉ thấy tò mò, hai người chênh lệch tuổi tác nhiều vậy, anh là pháp y, con bé chỉ là học sinh, sao hai người quen nhau được vậy?”

Quý Đông Duẫn khựng lại, đáp trả: “Cái gì mà chênh lệch tuổi tác nhiều vậy, tôi già lắm à?”

Tiết Bồng cười: “Anh không có già, nhưng mà Khúc Tân Di non trẻ quá.”

Nói xong, Tiết Bồng lại tiếp tục nhìn chăm chăm quan sát Quý Đông Duẫn.

Quý Đông Duẫn cuối cùng cũng không nhịn được mà nói: “Xem ra tôi không nói em biết, em sẽ cứ tò mò vậy hoài. Được thôi, tôi có quen cô bé, nhưng mà không phải quan hệ trực tiếp, gián tiếp thôi. Bọn tôi có quen một người bạn chung.”

Quen một người bạn chung?

Tiết Bồng: “VẬY người đó bây giờ...”

Quý Đông Duẩn bỗng nói: “Đang ở bệnh viện tâm thần.”

Tiết Bồng lập tức ngớ người.

Tiết Bồng yên lặng phút chốc rồi cụp mắt: “Em xin lỗi.”

Quý Đông Duẩn cười: “Em cũng đâu có hại cô ấy đâu, xin lỗi cái gì.”

Tiết Bồng không nói gì.

Đến lúc hai người lần lượt ra khỏi phòng trà, Quý Đông Duẩn đột nhiên lại nhắc: “Phải rồi, hồi trước em có lấy mẫu thử của chai nước hồ, kiểm nghiệm sao rồi?”

Tiết Bồng ngơ ngẩn, sức tỉnh lại mới biết gã đang nói đến chuyện nào.

“Lúc đầu em vẫn đang tìm hiểu, gần đây nhiều vụ án quá, em lại nằm viện hai ngày nên chưa tiếp tục, nhưng mà đã có xác định bước đầu rồi.”

“Ồ, thế nào rồi?”

Tiết Bồng không trả lời ngay mà khựng bước lại.

Quý Đông Duẩn cũng dừng lại, nghiêng người nhìn cô.

Tiết Bồng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi mới nói: “Em nhớ là từ đầu năm, toà thị chính và uỷ chống ma túy đã bắt đầu tổ chức kiểm nghiệm ma túy trong nước ô nhiễm rồi đúng không?”

Quý Đông Duẩn gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà đầu năm là lần đầu

tiên, phòng thực nghiệm bận quá, không đủ người, thiết bị cũng không đủ, nên là đã mua cách thức thương nghiệp hoá của công ty phục vụ bên thứ ba, uỷ quyền cho tổ nhóm bên ngoài.

“Vậy năm sau thì sao?”

“Năm sau thì vẫn chưa biết...” Quý Đông Duẩn hỏi: “Sao tự dưng em lại hỏi chuyện này?”

kiểm nghiệm ma túy trong nước ô nhiễm là mệnh đề mới mấy năm nay, cần có hệ thống thiết bị và kỹ thuật chuyên nghiệp mà kỹ thuật này phải đến năm 2016 thì mới được phát minh ra, đến năm 2018, 2019 mới chính thức thúc đẩy ở vài thành phố lớn, trước đó đều là ở giai đoạn thử nghiệm.

Thật ra, Tiết Bồng luôn theo dõi những tin tức này, bắt đầu từ năm 2014 khi đội nghiên cứu Thủ Đô lấy mẫu thử ở hơn ba mươi thành phố trọng điểm trên cả nước, lúc đó Tiết Bồng vừa thi đậu Đại học Cảnh sát, nghe thấy mấy chữ “kiểm nghiệm ma túy trong nước ô nhiễm” thì thấy rất thần kỳ lại hiếm có.

Điểm quan trọng nhất của kỹ thuật này chính là kiểm nghiệm nước ô nhiễm thải ra từ những khu dân cư và nhà máy, biết được khu vực này có sào huyệt điều chế ma túy và hoạt động buôn bán ma túy hay không, dù chỉ là một gram ma túy đá lẫn trong hồ cũng có thể kiểm nghiệm ra được.

Tiết Bồng cười nói: “Cũng không có gì, nếu năm sau uỷ phòng chống ma túy mà định tự mua thiết bị để làm thì em muốn đăng ký tham gia.”

Quý Đông Duẩn thoáng ngạc nhiên: “Mới hỏi em chuyện mẫu nước hồ, sao em lại nhắc đến kiểm nghiệm ma túy trong nước ô nhiễm? Không lẽ em phát hiện ra ma túy trong chai nước đó?”

Tiết Bồng nói: “Cái đó thì không. Hoặc có thể nói là em chưa xác định

được, trong chai nước đó có mấy loại kim loại nặng vượt quá chỉ tiêu. Em nhớ Chung Ngọc có nói, chai nước đó lấy ở khu phía Nam nơi Trần Lăng sinh ra, nhưng mà cô ta đã quên nó lấy ở đâu. Em có xem bản đồ khu phía Nam rồi, Trần Lăng sinh ra ở gần ngoại ô, bây giờ bên đó có nhiều chỗ trồng trọt lắm, nếu Chung Ngọc lấy nước ở hồ gần nơi trồng trọt, vậy thì nước chắc chắn sẽ làm ô nhiễm đất, những thứ kim loại đó cũng sẽ tích tụ vào nông sản.”

Nghe đến đây, Quý Đông Duẩn khẽ biến sắc: “Số kim loại vượt mức mà em vừa nói là những loại nào?”

Tiết Bồng: “Niken, kẽm, cadimi, còn có cả thủy ngân nữa.”

Cả hai im lặng vài giây.

Tiết Bồng lại nói: “Nhưng mà có khi là em nhạy cảm quá cũng không chừng, có thể là cái hồ này chỉ dùng để thải ra nước ô nhiễm, không lấy đi tưới tiêu.”

Quý Đông Duẩn không trả lời, cặp mắt không biết đang nghĩ gì.

Đến lúc điện thoại gã reng lên, mở ra xem thì thấy một tin nhắn: “Pháp y Quý, nghi phạm trong vụ Khúc Tân Di đã được đưa đến, cần thu thập chứng cứ sinh vật.”

Quý Đông Duẩn liếc nhìn rồi nói: “Tôi đến chi đội một lát, nói chuyện với em sau.”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Mặt khác, ở Chi đội Hình sự.

Hàn Cố vừa gặp Liêu Vân Xuyên xong, đang bước ra từ trong phòng.

Lục Nghiễm đợi ở bên ngoài, anh vừa bỏ điện thoại xuống.

Hai người nhìn nhau, Hàn Cố không đi tiếp, Lục Nghiễm cũng đứng thẳng lưng.

Tiếp đó, Hàn Cố lên tiếng trước: “Không ngờ một vụ án nhỏ thế này cũng phải khiến Chi đội Hình sự động tay đến. Lúc tôi mới nhận được điện thoại của cậu Hoắc còn tưởng là bác sĩ Liêu dính dáng vào vụ gì lớn lắm.”

Lục Nghiễm nhướn mày, hời hợt nói: “Thì ra án cưỡng hiếp trong mắt luật sư Hàn chỉ là án nhỏ. Tôi cũng thấy lạ thật, gần đây luật sư Hàn như thành khách quen của chi đội vậy, đến bác sĩ của bệnh viện do Hoắc Thị đầu tư cũng phải đến tay anh lo, đúng không hổ danh là luật sư “chuyên dụng”.”

Tất nhiên Hàn Cố biết là Lục Nghiễm đang móc mĩa mình, nhưng hắn cũng chỉ âm ừ nói: “Bác sĩ Liêu không giống với người khác, nhà họ Liêu và nhà họ Hoắc trước giờ luôn thân thiết, tôi với bác sĩ Liêu cũng là bạn bè, về công hay tư thì tôi đều nên đến.”

Trước giờ luôn thân thiết?

Lục Nghiễm khẽ nheo mắt, hoàn toàn không để ý đến, chỉ nghiêng người bảo: “Không tiến.”

Hàn Cố lại cười, đi nhanh sang hành lang bên kia.

Cùng lúc đó, ngay đầu lối rẽ cũng xuất hiện hai bóng người, là Quý Đông Duẩn và Hứa Trăn.

Cả Hàn Cố lẫn Quý Đông Duẩn đều không ngờ rằng mình sẽ gặp người kia ngay lúc này, trên hành lang này.

Thế nhưng cả hai đều đã có kinh nghiệm, rất biết quản lý biểu cảm, lúc nên giả điên thì phải giả điên, thế nên hai bên đều chỉ ngược mắt nhìn thoáng qua rồi lại nhanh chóng tránh mắt đi không nhìn lại.

Đến lúc Hàn Cố biến mất ở cuối hành lang, Quý Đông Duẩn cũng tới trước.

Lục Nghiễm đang chuẩn bị lên tiếng, lúc này, trong phòng bỗng có tiếng động cực lớn vọng ra.

Những người bên ngoài đều sửng sốt.

Lục Nghiễm bừng tỉnh đầu tiên, nhanh chóng xông vào phòng.

Anh nhìn thấy ghế ngã xuống đất, Liêu Vân Xuyên trong bệnh viện vẫn còn nho nhã lễ độ, bây giờ lại đang đập đầu vào tường.

Một đập, rồi lại một đập nữa.

Lục Nghiễm đi tới, giữ lấy cánh tay Liêu Vân Xuyên từ đằng sau, kéo gã ta ra khỏi vách tường.

Liêu Vân Xuyên chống cự mấy cái, không vùng ra được bèn cúi đầu, người run lên như đang khóc.

Chuyện sau đó diễn ra rất nhanh.

Lục Nghiễm gọi hai cảnh sát vào trông chừng Liêu Vân Xuyên, Quý Đông Duẩn cũng nhanh chóng tới kiểm tra vết thương trên đầu gã ta, chỉ là vết thương ngoài da, may là không làm tổn thương hộp sọ.

Liêu Vân Xuyên bị khống chế xong, vẫn cứ im lặng ngồi trên ghế, trông rất rầu rĩ, cả quá trình thu thập chứng cứ đều không chống cự, bảo làm gì thì làm đó.

Chưa bao lâu đã thu thập xong chứng cứ, Quý Đông Duẩn bước ra khỏi phòng.

Lục Nghiễm tựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thấy

Quý Đông Duẩn bèn hỏi: “Anh thấy sao?”

Quý Đông Duẩn nói: “Đập không mạnh, không khiến tinh thần mất tỉnh táo, nhưng mà vẫn phải quan sát đã, có xảy ra tình trạng gì phải đưa đến bệnh viện ngay.”

Lục Nghiễm: “À, ý tôi là anh thấy anh ta diễn thế nào?”

Quý Đông Duẩn chững lại, cười hỏi: “Anh thấy là anh ta đang diễn hả?”

“Nếu vụ án được chứng thực thì anh ta hết đường chạy. Hơn nữa một khi cơ quan công an đã tiếp nhận vụ án thì không còn nói chuyện riêng được nữa, vả lại anh ta vừa không phải vị thành niên, cũng không phải người tàn tật, càng không phải hành vi phạm tội chưa đạt được mục đích, cơ hội duy nhất để được xử nhẹ tội chính là đường liên quan đến vấn đề tâm thần.”

Rõ là Lục Nghiễm không hề coi diễn xuất của Liêu Vân Xuyên ra gì.

Quý Đông Duẩn lại cười: “Đội phó Lục phán đoán chuẩn xác, suy nghĩ rành mạch, ánh mắt cũng rất sắc bén, tôi rất nể.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Cái chính là do tôi từng thấy có người diễn còn giỏi hơn anh ta.”

Người Lục Nghiễm nói đến là Hoắc Ung.

Ý ở đây không phải nói Liêu Vân Xuyên diễn tệ, mà là thấy liên tiếp hai quý ngài “ảnh đế” thì tất nhiên là không kinh ngạc như ban đầu nữa.

Với lại Hàn Cố vừa ra khỏi là Liêu Vân Xuyên lại giờ trò tự hại, trùng hợp quá còn gì.

Quý Đông Duẩn nhìn đồng hồ nói: “Tôi về phòng thực nghiệm trước

đây, mai tôi sẽ đưa báo cáo.”

Lục Nghiễm: “Pháp y Quý vất vả rồi.”

“Đừng khách sáo.”

Quý Đông Duẩn rời đi, Lục Nghiễm cũng không nhìn nữa, quay sang Hứa Trăn vừa ra khỏi phòng: “Chuẩn bị lấy lời khai.”

Hứa Trăn khựng lại: “Hay là để anh ta nghỉ ngơi một lát, đầu anh ta...”

Lục Nghiễm nhếch môi: “Đã là diễn thì sao mà làm mình bị thương nặng được.”

Lục Nghiễm giao lại việc lấy lời khai cho Trương Xuân Dương và Hứa Trăn rồi quay lại phòng làm việc.

Lục Nghiễm không bận gì khác, chỉ một tay chống đầu, một tay cầm viết, trên giấy có viết vài cái tên, còn có vài đường nối.

Đây vốn chỉ là một vụ án cưỡng hiếp, nạn nhân là Khúc Tân Di, nghi phạm được xác định là Liêu Vân Xuyên.

Tuy là tám, chín mươi phần trăm Liêu Vân Xuyên khó mà thoát nổi nhưng hiện giờ còn thiếu kết quả giám định ADN.

Vụ này không hề phức tạp, có thể nói nhìn là hiểu ngay, thế nhưng trong vô hình lại như có một sức mạnh nào đó, liên kết nhiều người và nhiều việc lại với nhau.

Lần này, Lục Nghiễm vẫn hành động trước theo trực giác, tạm thời gạt phân tích lí trí sang một bên, liệt kê ra các mối quan hệ nhân vật mà trực giác anh cho là kỳ lạ.

Khúc Tân Di nối với Liêu Vân Xuyên, Liêu Vân Xuyên lại nối với nhà

họ Hoắc, Hàn Cố làm việc cho nhà họ Hoắc, Hoắc Ung vừa nhìn thấy Liêu Vân Xuyên bị đưa đi là thông báo ngay cho Hàn Cố, có thể thấy Liêu Vân Xuyên rất quan trọng với Hoắc Ung và nhà họ Hoắc.

Còn có Phương Tử Oánh...

Thật ra, hôm nay nhìn thấy Phương Tử Oánh bước ra khỏi phòng khám, Lục Nghiễm thoát nhìn còn không nhận ra, lúc đó anh hoàn toàn chỉ chú ý tới Liêu Vân Xuyên, chỉ liếc nhìn sơ sang cô gái bên cạnh.

Đến lúc đi ra, trên đường về chi đội, Hứa Trăn đưa tới lịch trình mấy ngày nay của Liêu Vân Xuyên, tất nhiên là cũng bao gồm cả thông tin bệnh nhân.

Lúc này, Lục Nghiễm mới nhìn thấy ba chữ “Phương Tử Oánh”, thoáng chững lại rồi mới nhớ tới phản ứng của Tiết Bồng lúc đó, hình như hơi mất tự nhiên.

Chỉ là sau khi về lại chi đội cứ bận hết chuyện này đến chuyện kia, bèn bỏ chuyện này lại đằng sau, giờ mới có thời gian để suy nghĩ.

Lục Nghiễm cũng viết ba chữ “Phương Tử Oánh” lên giấy, kể đó, viết thêm dấu chấm hỏi cạnh bên.

Nếu Phương Tử Oánh xuất hiện ở bệnh viện Từ Tâm chỉ là chuyện trùng hợp, vậy thì đây chỉ là một nhân vật bên lề, nhưng nếu Phương Tử Oánh có dính dáng tới bệnh viện này, hoặc là một người nào đó ở nhà họ Hoắc, mà lại dường như không liên quan lắm.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại nhìn đồng hồ rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Đã là mười lăm phút từ khi bắt đầu thẩm vấn Liêu Vân Xuyên, giờ chắc đã phải hỏi ra được gì rồi.

Chỉ là Lục Nghiễm vừa đi ra khỏi phòng làm việc, Phương Húc đã đi tới: “Đội phó Lục.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Sao thế?”

“Hồi sáng tôi có lấy lời khai bổ sung cho Vương Doãn và Lưu Mân.”

Lúc này Lục Nghiễm mới nhớ đến chuyện này, anh hỏi: “Kết quả thì sao?”

Phương Húc lắc đầu, có chút thất vọng: “Bọn họ vẫn kiên quyết là tất cả mọi chuyện đều do mình nghĩ ra, không liên quan đến những người khác.”

Lục Nghiễm cup mắt, yên lặng vài giây rồi nói: “Đã vậy thì cậu cứ làm cho xong báo cáo, tôi sẽ đưa cho đội trưởng Phan ký, chính thức khởi tố.”

Lục Nghiễm nói xong bèn đi về phía phòng thẩm vấn, đẩy cửa phòng quan sát ngăn cách, đứng trước kính một chiều.

Đối diện tấm kính, Liên Vân Xuyên đang ngồi trên ghế, cúi đầu, trên đầu có quần băng, trông có chút mất tinh thần, còn có hơi suy sụp, hoàn toàn không có thần thái lúc ở bệnh viện.

Chưa bao lâu, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào, đưa hồ sơ điều tra cho Lục Nghiễm: “Đội phó Lục, đây là hồ sơ lý lịch của Liên Vân Xuyên.”

Lục Nghiễm đón lấy, nhìn sơ qua.

Ở đây có ghi lại rõ ràng mối quan hệ giữa nhà họ Liêu và nhà họ Hoắc, hoá ra là bắt đầu từ thời trước, bố của Liên Vân Xuyên là bác sĩ gia đình của nhà họ Hoắc, mối quan hệ của hai nhà từ trước đến giờ luôn rất thân thiết như Hàn Cố nói.

Mấy năm nay, việc làm ăn của nhà họ Hoắc lên như điều gặp gió, ngoài đầu tư cho một số doanh nghiệp đang phát lên, những năm gần đây, nhà họ Hoắc còn chú trọng đầu tư vào những ngành tương đối ít được biết tới như kiểm nghiệm ma túy trong nước ô nhiễm và xử lý nước thải công nghiệp.

Ngoài ra, nhà họ Hoắc còn hết sức quan tâm đến các dự án bảo vệ môi trường, được chính phủ khen ngợi liên tiếp nhiều năm.

Sau đó, nhà họ Hoắc còn đầu tư xây dựng bệnh viện Từ Tâm, mời bố của Liêu Vân Xuyên về làm chủ tịch danh dự, sau khi đi du học về, Liêu Vân Xuyên cũng vẫn luôn làm việc ở bệnh viện Từ Tâm, chưa được mấy năm đã thay thế công việc bác sĩ gia đình của bố.

Lục Nghiễm đọc nhanh hồ sơ, lúc này, bên kia kính một chiều, Hứa Trăn đang nói: “Liêu Vân Xuyên, tôi hỏi anh lần nữa, Khúc Tân Di nói anh cưỡng hiếp cô ấy, anh có thừa nhận chuyện này không?”

Lục Nghiễm ngược mắt, nghe thấy Liêu Vân Xuyên trả lời: “Tôi... tôi chỉ dùng ít đạo cụ, cái đó cũng là do cô ấy đồng ý, cô ấy cũng rất chủ động, như thế sao gọi là cưỡng hiếp được chứ?”

Khúc Tân Di đồng ý, lại còn rất chủ động sao?

Hứa Trăn lại hỏi: “Vết thương trên người cô ấy là do anh gây ra à?”

Liêu Vân Xuyên thoáng nét mù mịt: “Trong quá trình thực hiện, có thể tôi không khống chế được sức mình, khó tránh gây ra chút vết thương nhỏ, nhưng mà lần nào tôi cũng sẽ thoa thuốc cho cô ấy, cũng sẽ kiểm tra cho cô ấy, trước giờ cô ấy đều đâu có chuyện gì, còn khuyến khích bảo tôi có thể mạnh thêm chút...”

Hứa Trăn nghe thấy cũng sửng người: “Anh nói là lần nào cũng đều thoa thuốc cho cô ấy, nói vậy thì đây không phải lần đầu tiên hai người có hành vi quan hệ tình dục sao?”

Liêu Vân Xuyên lắc đầu: “Đâu phải, Tân Di nói là lần đầu sao?”

Rõ là câu chuyện của Liêu Vân Xuyên và Khúc Tân Di là hai phiên bản khác nhau xa.

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng cầm lấy cái mic nhỏ trên bàn, thấp giọng bảo: “Hứa Trăn, bắt đầu hỏi từ lúc hai người họ quen biết nhau.”

Hứa Trăn nghe thấy giọng nói qua tai nghe, nhanh chóng hỏi: “Vậy anh kể xem hai người quen nhau thế nào, kể cụ thể một chút.”

Liêu Vân Xuyên nói: “Chúng tôi quen nhau qua mạng, biết nhau trên một trang mạng trò chuyện, ban đầu chỉ là thấy hứng thú với một chủ đề nên mới trao đổi cách thức liên lạc, sau đó mới nhắn tin nói chuyện trên QQ với Wechat một thời gian, cỡ khoảng một tháng, Tân Di mới đề nghị gặp mặt.”

Khúc Tân Di thì lại nói khác.

Khúc Tân Di bảo mình và Liêu Vân Xuyên quen nhau ở quán karaoke, cũng không nhớ là cuộc hẹn nào, bạn bè cứ dắt theo người này người kia, cũng không biết là ai đã đưa Liêu Vân Xuyên tới.

Ở đối diện, Liêu Vân Xuyên đang đẩy gọng kính lên tiếng: “Ban đầu tôi còn tưởng là Tân Di đã tròn mười tám rồi. Lần nào tới, cô ấy cũng đều trang điểm, trông già dặn hơn tuổi thật nhiều, cũng chủ động lắm. Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, Tân Di còn chủ động khoác tay tôi, lần thứ hai thì chúng tôi đã hôn nhau rồi... Tân Di cứ nói là rất thích tôi, rất yêu tôi, muốn ở bên tôi mãi mãi, dù tôi có khuyết điểm gì cô ấy cũng đều bằng lòng chấp nhận.”

“Khoảng lần thứ năm, thứ sáu gì đó, tôi muốn tiến thêm một bước với cô ấy, nhưng mà Tân Di lại ngập ngừng, tôi gắng hỏi mãi cô ấy mới nói là thật ra cô ấy chưa đủ mười tám tuổi. Lúc đó tôi cũng hết

hồn, nhưng mà cô ấy lại nhanh chóng bảo là tuy còn chưa tới mười tám nhưng mà đã qua mười bốn rồi. Tôi nghĩ trường hợp này là cả hai cùng tình nguyện, không thể coi là phạm pháp.”

Hứa Trăn hỏi: “Vậy lần đầu tiên hai người có hành vi quan hệ là ở đâu, vào thời điểm nào?”

Liêu Vân Xuyên nhớ lại rồi nói: “Tôi không nhớ thời gian cụ thể nữa, chắc khoảng nửa năm trước, lúc đó đang là mùa xuân, ở nhà tôi. Nhưng mà lúc đó chúng tôi chỉ quan hệ bình thường thôi, không có bất cứ đạo cụ gì.”

Còn về việc dùng đạo cụ khi nào thì Liêu Vân Xuyên nói là cuối mùa hè, có lần Khúc Tân Di tới nhà gã ta, phát hiện một số clip trong máy tính gã ta.

Mở ra xem thì thấy toàn là một số phim khó tả, hơn nữa đa phần đều sử dụng một số đạo cụ đặc biệt.

Khúc Tân Di mới hỏi gã ta có phải thấy thế này thú vị không, hay là có sở thích về mặt này.

Ban đầu, Liêu Vân Xuyên còn nói không, sau đó Khúc Tân Di cứ hỏi mãi, gã ta chỉ đành thừa nhận, nói rằng lúc trước đi du học ở Mỹ đã từng thử, đến giờ vẫn còn hơi nhớ.

Nói đến được đây giống như là bật được công tắc nào đó trong lòng Liêu Vân Xuyên.

Khúc Tân Di lại hỏi thêm mấy chuyện, hỏi rằng du học về lâu thế rồi cũng không thử lại sao, sao lại kiềm chế, sao không thử với bạn gái cũ vân vân.

Liêu Vân Xuyên vội nói rõ là khi đó còn trẻ chưa hiểu chuyện, sau khi về rồi không hề động tới.

Không ngờ cứ nói tới nói lui như thế lại dần lún sâu vào vấn đề, Khúc Tân Di cứ gặp là hỏi không ngừng, nhất là trước và sau khi quan hệ càng hỏi dai hơn.

Ban đầu, Liêu Vân Xuyên còn cố kìm nén, sau đó càng lúc càng không giữ nổi.

Cho đến một ngày nọ, Khúc Tân Di đến nhà gã ta, tỏ vẻ bí mật lấy trong túi ra một cái hộp, bảo là quà sinh nhật tặng gã.

Liêu Vân Xuyên rất bất ngờ, lúc đó mới nhớ ra hôm đó đúng dịp sinh nhật mình, gã mới tặng ca mấy ngày, bận tối mắt tối mày, đến mình cũng quên mất.

Không ngờ mở hộp ra lại nhìn thấy vài món đạo cụ khó tả, còn có một bộ đồ lót.

Liêu Vân Xuyên lập tức sửng sờ, điều trực quan như thế đã đánh động thị giác gã ta, lập tức xốc dậy lý trí, cơ thể tuy rất mệt mỏi nhưng tinh thần lại như được tiêm thuốc hưng phấn.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, những món đạo cụ hỗ trợ tình dục này đã chính thức xuất hiện trong mối quan hệ giữa Liêu Vân Xuyên và Khúc Tân Di.

Chương 91: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 6

Ở bên đây kính một chiều, Lục Nghiễm nhíu chặt mày, nghe câu chuyện mà Liêu Vân Xuyên thuật lại, không khỏi ngỡ ngàng tới Khúc Tân Di với một tính cách khác.

Đó là một cô bé với suy nghĩ sâu lắng, mục tiêu cũng rõ ràng, tuy hướng nội nhưng không hề ngây ngô trong sáng, hơn nữa còn rất có chính kiến.

Thật ra thì Lục Nghiễm chưa bao giờ cụm từ hướng nội là để chỉ người yếu ớt, dễ bắt nạt, nhút nhát, mà là như người ta hay nói ấy, chớ sữa là chớ không cần, nghe thô nhưng thật, nhất là sau khi đã tiếp xúc với nhiều vụ án, dù là ma túy hay hình sự thì rất nhiều tội phạm thường ngày trông đều có vẻ từ tốn kiêu hãnh.

Ngược lại, người càng hay rêu rao càng không có khả năng phạm tội tiềm tàng, ví dụ như kiểu Hoắc Ung, có chuyện thì lại dậm chân dậm cẳng, làm lộn xộn hết lên, còn phải để người khác dọn tàn cuộc cho mình.

Người hướng nội lại có trong mình một sức mạnh sâu lắng, yên lặng, giỏi nhẫn nhịn, điều này có thể thấy ở Tiết Bồng, tất nhiên là Khúc Tân Di và Tiết Bồng không giống nhau.

Hơn nữa cái chính lại là dù câu chuyện Liêu Vân Xuyên đang nói bây giờ phù hợp hơn với nghi vấn từ ban đầu của Lục Nghiễm, thế nhưng anh vẫn cảm thấy với kinh nghiệm xã hội và tuổi tác của Khúc Tân Di, vẫn chưa đủ để một mình làm được tới chừng này, ở đây

nhất định phải có người giúp cô ta.

Nhưng dù như vậy thì Lục Nghiễm vẫn không khỏi hoảng hốt trong lòng.

Rõ ràng là Khúc Tân Di không phải kiểu người đam mê hành vi tình dục “biến thái” như Liêu Vân Xuyên, nhưng Khúc Tân Di lại nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác để thời cơ chín muồi, khiến Liêu Vân Xuyên không chút phòng bị mà đi vào phòng mình, để lại chứng cứ đủ để gã bị phán tội.

Cô bé này rất quyết đoán, trong lòng chắc chắn cũng có một nỗi ám ảnh nào đó, đủ để cô có thể buông bỏ tất cả, nhẫn nhịn đợi đến ngày này.

Lục Nghiễm cup mắt, dần xâu chuỗi các manh mối lại với nhau, câu chuyện này cũng dần trở nên hoàn chỉnh.

Vào lúc này, Lý Hiểu Mộng đứng cạnh bên hỏi: “Đội phó Lục, anh thấy anh ta nói có đáng tin không?”

Lục Nghiễm dừng lại hỏi: “Vậy cô nghĩ sao?”

Lý Hiểu Mộng hơi tức giận nói: “Em thấy toàn là ngụy biện, ăn nói lung tung, Khúc Tân Di mới mười bảy tuổi, sao con bé có năng lực lớn thế được? Nếu thật sự như Liêu Vân Xuyên nói thì là Khúc Tân Di cố ý gài bẫy hấn ta, sao con bé phải làm thế, động cơ là gì?”

Đúng vậy, động cơ là gì?

Lục Nghiễm nói: “Vậy thì tìm ra động cơ thôi.”

Lý Hiểu Mộng sững sờ: “Đội phó Lục, anh tin lời hấn ta sao?”

“Không tin hấn nhưng cũng không hoàn toàn không tin.” Lục Nghiễm nhìn Lý Hiểu Mộng hỏi: “Cô cũng đã tiếp xúc với không ít vụ án hình

sự, trong những vụ án thế này, lời khai, thông tin ghi chép được của hai bên có gì đặc biệt?”

Lý Hiểu Mộng nói: “Đa phần đều là lời từ một phía, mạnh ai nấy nói khác nhau, ít nhiều cũng thêm mắm dặm muối, có lúc thậm chí còn bịa chuyện lung tung, nói dối ngụy tạo.”

Nói trắng ra thì là cứ như Rashōmon vậy, lời khai của mỗi người đều là để làm đẹp cho mình.

“Vậy những lúc thế này chúng ta nên làm gì?”

“Vẫn điều tra án theo chứng cứ khách quan rồi xem lại lời khai của ai khớp với chuỗi chứng cứ nhất.”

Không chỉ khi cảnh sát hình sự điều tra, mà lúc biện hộ, luật sư cũng phải dựa trên chuỗi chứng cứ.

Lục Nghiễm gật gù: “Hiện tại xem ra câu chuyện của Liêu Vân Xuyên sát với chứng cứ hơn. Tất nhiên tôi không có ý phủ nhận mối quan hệ và cả những hành vi bạo lực của anh ta với Khúc Tân Di. Nhưng vụ án này thật sự có vài nghi vấn, ví dụ như vết thương cũ trên người Khúc Tân Di, còn cả việc sau khi gây án, Liêu Vân Xuyên để lại tất cả những chứng cứ có lợi cho anh ta ở nhà Khúc Tân Di, cô xem anh ta có giống người bất cẩn thế không? Cách giải thích duy nhất chính là anh ta và Khúc Tân Di không phải mới lần đầu mà lại còn đã thành quen mất rồi, thế nên mới không chút phòng bị, càng không thu dọn tàn cuộc cho hành vi của mình.”

Tư duy của Lục Nghiễm rất rõ ràng rành mạch, Lý Hiểu Mộng nghe xong cũng khó phản bác lại ngay, thế nhưng trong lòng cô vẫn tin Khúc Tân Di là nạn nhân chứ không phải kẻ sắp đặt mọi chuyện.

“Vậy thì cũng không thể chứng minh là anh ta không cưỡng hiếp Khúc Tân Di.”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên rồi, có hai yếu tố cơ bản để xác định đó có phải là tội cưỡng hiếp hay không, thứ nhất là hành vi quan hệ tình dục, thứ hai là làm trái ý muốn của người nữ. Thông thường thì chỉ cần trên người có vết thương là chắc chắn có thể chứng thực được ở một mức độ nào đó là bên nữ không bằng lòng. Thêm vào đó, trên người Khúc Tân Di có vết thương do vùng vẫy, chứng tỏ là cô bé từng chống cự, còn có một số đạo cụ để ngăn con bé chống cự, đây đều là những chứng cứ có lợi cho Khúc Tân Di. Vì thế dù chúng ta có tìm ra động cơ thì e là Liêu Vân Xuyên cũng không thoát khỏi tội cưỡng hiếp. Mặt khác thì Khúc Tân Di đã bị thương cấp độ một, đừng nói là tội cưỡng hiếp, chỉ bị thương cấp độ một thôi cũng đủ tội cố ý gây thương tích rồi.”

Lý Hiểu Mộng vừa nghe vừa gật nhẹ đầu, không nói gì.

Tình người là một chuyện, pháp luật lại là chuyện khác, có lúc cả hai thứ này đều xen lẫn với nhau, có lúc lại đứng tách rời ra nhau, như Lục Nghiễm đã nói, vụ án này có chứng cứ xác đáng, dù ngụy biện thế nào thì Liêu Vân Xuyên vẫn sẽ bị phán tội, hoàn toàn không có đường xoay ngược tình thế.

Lý Hiểu Mộng không ý kiến nữa, nhanh chóng đi khỏi.

Lục Nghiễm vẫn đứng ở đó, nhìn sang bên kia kính một chiều.

Liêu Vân Xuyên lại bỏ thêm mấy phút kể lại chi tiết câu chuyện giữa gã ta và Khúc Tân Di, còn nói là Khúc Tân Di từng nói với gã rất nhiều lần là mình rất thích kiểu “tương tác” này, không quan tâm việc trên người có vết thương, dù sao thì gã là bác sĩ, có thể chữa giúp cô bé.

Hai người còn từng chơi cosplay vì nghề nghiệp của Liêu Vân Xuyên, Khúc Tân Di vào vai y tá, kích thích hứng thú của Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên nói ra những chuyện này không giống như đang bịa

chuyện, dù có thêm mắm dậm muối thì cũng không tới nổi bịa ra cả một câu chuyện hoàn chỉnh chỉ trong một thời gian ngắn, hơn nữa còn khớp logic.

Thêm vào đó, từ hôm qua Khúc Tân Di đến báo án tới hôm nay họ đột nhiên đến bệnh viện, khoảng thời gian ở giữa đó Liêu Vân Xuyên không hề biết gì, gã ta hẳn là không kịp chuẩn bị tư tưởng gì.

Tất nhiên là bất cứ chuyện gì cũng đều có khả năng xuất hiện phần trăm thấp, đặt giả thiết nếu trong thời gian ngắn như thế, Liêu Vân Xuyên đã nghĩ ra câu chuyện này, vậy thì IQ của gã ta quả thật rất cao.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại cầm mic nói với Hứa Trăn: “Hỏi Liêu Vân Xuyên thử xem có gì chứng minh lời nói của mình không, chứng minh Khúc Tân Di đồng ý cho anh ta làm vậy, ví dụ như clip, ghi âm gì đó.”

Hứa Trăn nhanh chóng thuật lại câu hỏi của Lục Nghiễm.

Liêu Vân Xuyên sửng ngờ nhìn thấy rõ, chớp mắt nhanh mấy cái, tránh khỏi ánh nhìn của Hứa Trăn: “Tôi không có chứng cứ.”

Lục Nghiễm nheo mắt, nắm được giây phút biểu cảm của gã thay đổi.

Liêu Vân Xuyên đang nói dối sao? Hay là đang trốn tránh?

Nếu gã đưa ra được chứng cứ hình ảnh hoặc âm thanh, điều này chỉ có lợi cho gã.

Nếu gã không có chứng cứ, vậy thì camera ở nhà Khúc Tân Di là cái gì? Hơn nữa nếu không có chứng cứ ủng hộ, vậy thì những lời “bộc bạch” ban nãy có vẻ vời vợi đẹp đẽ cách mấy cũng không có tác dụng.

Chỉ là vừa nghĩ đến đây, điện thoại trong túi bỗng rung lên.

Lục Nghiễm cầm ra xem thì thấy tin nhắn Ngải Tiểu Nguyên gửi đến: “Nghe nói hôm nay bên cậu tới Từ Tâm à? Đúng lúc mình thay ca ở nhà nghỉ, đồng nghiệp nói mình mới biết.”

Lục Nghiễm chứng lại, giờ mới nhớ ra chuyện trước đó Ngải Tiểu Nguyên có nói mình đổi việc nhưng cụ thể là bệnh viện nào thì anh không nhớ.

Lục Nghiễm hỏi: “Bệnh viện cậu có một bác sĩ tên là Liêu Vân Xuyên, cậu có thân với anh ta không?”

Ngải Tiểu Nguyên: “Cũng không thân gì, có đi hát với anh ta và mấy bác sĩ, y tá khác một lần. Lúc có hoạt động ở bệnh viện cũng có nói với nhau mấy câu.”

“Vậy được, cậu xem khi nào có thời gian thì tới chi đội một chuyến, mình xin ít thông tin nhé.”

Tận một lúc Ngải Tiểu Nguyên không trả lời tin nhắn, màn hình trò chuyện cứ hiển thị “đối phương đang nhập tin nhắn”.

Lục Nghiễm đợi một lúc rồi mới vô thức nhận ra rất nhiều người đều không muốn bị gọi đến Cục Cảnh sát hỗ trợ điều tra, một là sợ bị rắc rối, hai cũng là vì lý do thời gian, rất ít có ai bằng lòng dành thời gian để chủ động đến Cục Cảnh sát.

Lục Nghiễm chỉ đành chữa cháy: “Nếu cậu sợ ảnh hưởng công việc thì cũng không cần gượng ép.”

Ngải Tiểu Nguyên vội nói: “Cũng không phải thế... vậy lát nữa mình tới nhé, nhưng mà mình cũng không biết gì nhiều, có thể là không giúp được gì.”

“Không sao, đừng hồi hộp, chỉ hỏi vài câu vậy thôi, cậu rảnh khi nào thì tới khi đó.”

“Được.”

Mặt khác, Hàn Cố cũng đã đến nhà Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên đang ở một mình trong một căn hộ chung cư rộng khoảng một trăm năm mươi mét vuông, lại còn gần bệnh viện, hệ thống bảo vệ rất tốt, cảnh trí trong khuôn viên cũng rất tao nhã.

Thế nhưng Hàn Cố không có hứng thú tham quan nhà của Liêu Vân Xuyên, sau khi nhập mật mã vào nhà thì dùng khăn giấy lau sạch vân tay, vào trong nhà rồi đeo găng tay cao su vào.

Hàn Cố nhanh chóng tìm được hai chỗ lắp camera mà Liêu Vân Xuyên nói, một cái trong phòng khách, một cái trong phòng ngủ.

Hắn tháo thẻ nhớ camera rồi bỏ vào một cái túi nhỏ, tiếp đó lại lấy laptop của Liêu Vân Xuyên ra, bấm mật khẩu mở khoá, tìm được vài thư mục, trong mỗi thư mục đều có tệp video.

Liêu Vân Xuyên nói rằng video của Khúc Tân Di ở trong ổ đĩa F.

Quả thật vậy, những clip lúc Khúc Tân Di đến nhà Liêu Vân Xuyên đều ở đây.

Hàn Cố bật đại vài cái, xác nhận không có sai sót bèn lấy USB trong túi ra, copy thứ trong ổ đĩa F rồi định dạng lại ổ đĩa F nhiều lần.

Trong lúc định dạng lại ổ đĩa F nhiều lần, hắn còn không quên sao chép những thứ trong các thư mục khác để đủ số liệu mới rồi lại định dạng lại lần nữa.

Tất nhiên là dù làm thế này thì vẫn còn có khả năng khôi phục được tệp, thế nhưng hiện tại không có cách nào tốt hơn, không thể mang laptop của Liêu Vân Xuyên đi, còn phải để lại ở đây, chờ cảnh sát tới thu thập chứng cứ.

Hoàn tất xong mọi việc, Hàn Cố lại lau hết tất cả mọi thứ mình tiếp xúc trong nhà rồi mới rời khỏi nhà Liêu Vân Xuyên.

Đến lúc lên xe, Hàn Cố gọi thẳng cho Hoắc Ung.

Hoắc Ung vừa nhắc máy đã nói: “Anh nói thật cho tôi biết, lần này Liêu Vân Xuyên có chuyện gì hay không?”

Hàn Cố rất hời hợt nói: “Tôi chỉ có thể nói là tôi sẽ cố gắng để cậu ta được giảm án.”

Hoắc Ung sửng người: “Vậy là chắc chắn phải ở tù rồi hả? Đến anh mà cũng không nghĩ ra cách sao? Trước đó anh đã giúp tôi rất nhiều lần rồi mà, đâu có bị gì đâu!”

“Cậu Hoắc, lần này cảnh sát nắm bằng chứng thép trong tay đấy. Bác sĩ Liêu để lại, ADN, dấu vân tay và t*ng trùng của mình ở nhà nạn nhân, mấy cái này không lau rửa gì được đâu.”

Hoắc Ung im lặng hồi lâu.

Lúc Hàn Cố nghĩ là tín hiệu không tốt thì Hoắc Ung lại lẩm bẩm: “Vậy làm sao đây, làm sao bây giờ, sau này tôi phải lấy thuốc ở đâu...”

Hàn Cố cười: “Thiếu gì người cung cấp thuốc cho cậu được, cần gì cứ phải nhúng chàm gì chuyện của người khác. Bây giờ Liêu Vân Xuyên dính tới tội cưỡng hiếp đấy, dù chứng thực được cậu ta có vấn đề về thần kinh thì cũng chỉ xử nhẹ chứ không thể vô tội được. Điều cậu Hoắc phải cân nhắc trước tiên vào lúc này là làm thế nào để phủi sạch mọi mối liên quan tới bác sĩ Liêu, nếu cảnh sát mời cậu đến hợp tác điều tra, cậu phải làm tròn trách nhiệm một công dân tốt.”

Hàn Cố nói rất chậm, làm dịu ngay được tâm trạng lo lắng của Hoắc Ung, Hoắc Ung hỏi: “Được, vậy anh nói tôi biết, tôi phải làm thế nào?”

Hàn Cố: “Chỉ cần cậu Hoắc nhớ là cậu và bác sĩ Liêu chỉ là mối quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, còn đời sống riêng tư của cậu ta thế nào thì cậu không biết gì cả. Vậy là được rồi.”

Tiết Bồng ở yên trong phòng thí nghiệm khoa kiểm nghiệm dấu vết đã hai tiếng đồng hồ, miệt mài giám định vật chứng lấy được từ nhà Khúc Tân Di và quần áo trên người Liêu Vân Xuyên.

Cô càng làm thì lại càng thấy kỳ lạ, tên Liêu Vân Xuyên thật sự sơ suất, ra khỏi nhà Khúc Tân Di là đến bệnh viện ngay, từ hôm qua đến giờ còn chưa kịp tắm, đồ cũng chưa thay, tất nhiên là trong đồ lót cũng có dính không ít “vật chứng”.

Tiết Bồng rất chăm chú, giám định xong một mẫu là lại bỏ vào lại túi vật chứng, đến khi nhóm Mạnh Nghiêu Viễn quay về từ hiện trường vụ án đâm xe liên hoàn, cô vẫn còn đang bận việc trong tay.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa về đến bàn thí nghiệm đã ngạc nhiên hỏi: “Cái đồng hồ này... sao còn có quần lót nam nữa vậy? Ờ, của bạn trai Khúc Tân Di à?”

“Ừm.” Tiết Bồng lên tiếng, bỏ chiếc quần lót nam vừa được thu thập xong chứng vi lượng vào túi vật chứng, gài kín miệng rồi mới hỏi Mạnh Nghiêu Viễn: “Bên mấy ông sao rồi?”

Mạnh Nghiêu Viễn tựa sang một bên, lắc đầu than thở: “Hiện trường cực kỳ thảm, ba người chết đều ngồi cùng một xe, gồm tài xế và hai hành khách. Chuyện xảy ra đột ngột, chắc là cả ba đều hôn mê, không kịp chạy ra ngoài, xe bị cháy sạch sành sanh, người trong xe đều cháy thành than... Ôi trời, chắc tôi không ăn được thịt nướng trong một thời gian quá.”

Người bị cháy thành than.

Tiết Bồng chứng lại, thứ đầu tiên loé lên trong đầu là lần tai nạn xe

nhìn thấy lúc nhỏ, cũng là xe cháy rụi, người cũng bị thiêu cháy đen, như một bộ khung xương bị bao bởi thịt khét.

Mùi ở hiện trường đó rất hăng, vì thế mà cô còn nằm mơ thấy ác mộng trong một thời gian dài.

Tiết Bồng hỏi: “Có gì đáng nghi không?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Hiện tại xem ra là không có, chỉ đơn giản là tai nạn giao thông thôi, xe hàng lớn bị mất thăng. Xe con xui xẻo ghê, gặp ngay khúc cua, không có đường đâu mà né. Lát nữa làm báo cáo cho đại đội giao thông là coi như xong.”

Nói đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn lại đổi chủ đề: “Hồi chiều sao rồi?”

Tiết Bồng nhanh chóng kể lại chuyện lúc chiều rồi nói: “Lúc vừa mới nhìn thấy Liêu Vân Xuyên thì trông dịu dàng nho nhã lắm, không giống người như Khúc Tân Di nói. Sau đó, Lý Hiểu Mộng đưa đồ anh ta thay ra đến, nói là lúc lấy lời khai, anh ta đập đầu vào tường, ôi thôi, lại là một người trong phái diễn xuất.”

“Trời má!” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Hoắc Ung thứ hai đây mà!”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi nói: “Chắc hai người họ cùng nghiên cứu ra các mẹo diễn xuất không chừng? Liêu Vân Xuyên là bác sĩ riêng của nhà họ Hoắc, hôm nay ở bệnh viện, Hoắc Ung đến tìm Liêu Vân Xuyên lấy thuốc đau đầu, coi bộ cũng có qua lại đó.”

Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy thì sững lại, nhăn nhó nói: “Nếu mà thân thiết vậy thì có khi nào Hoắc Ung giới thiệu luật sư của mình cho anh ta không?”

“Giới thiệu rồi đó, Hàn Cố.” Tiết Bồng ngược mắt, gần như không có biểu cảm gì: “Nhưng mà giới thiệu ai cũng vậy thôi, vụ này bằng chứng rành rành ra đó rồi, trừ khi nào có chứng cứ mới có thể thay chuyển tình thế xuất hiện, chứ không thì anh ta chối không nổi tội

cưỡng hiếp đâu.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “À, trừ khi nào anh ta chứng minh được Khúc Tân Di tự nguyện.”

“Tự nguyện cũng không trốn được, Khúc Tân Di bị thương nhẹ cấp độ một.”

“Vậy thì là tội cố ý làm bị thương người khác. Nhưng mà chỉ là bị thương nhẹ cấp độ một thôi, phải xem xem hai bên có muốn giải quyết riêng không.”

Tiết Bồng tường tượng thử cảnh tượng đó rồi cười khế: “Làm lớn chuyện thế rồi, lập án điều tra luôn rồi, giải quyết riêng kiểu gì.”

Nói xong, Tiết Bồng dọn dẹp đồ đạc trên bàn, kiểm tra lại xem có bỏ sót gì không rồi tháo khẩu trang và găng tay, cầm điện thoại ra ngoài.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Đi đâu đấy?”

Tiết Bồng: “Đói rồi, đi kiếm chút đồ ăn.”

“Trời quý ơi, ai bảo không ăn trưa làm gì, tôi nói mà, ăn có một gói bánh quy sao mà đủ...” Mạnh Nghiêu Viễn cảm râm với ra tới tận cửa.

Tiết Bồng chả thèm bỏ vào tai, đi thang máy nhanh xuống tầng trệt rồi đi tới tiệm tạp hoá.

Tiết Bồng cúi gằm mặt cả dọc đường, tuy là bước ra ngoài cho thoáng nhưng lại cứ để tâm vào vật chứng trong vụ án Khúc Tân Di.

Cho đến lúc sắp đi tới tiệm tạp hoá, phía trước không xa bỗng có giọng nói: “E hèm.”

Tiết Bồng khựng bước, ngạc nhiên ngược mắt mới nhìn thấy Lục

Nghiễm không biết đã đứng đó từ bao giờ, anh đang ở trước cửa tiệm tạp hoá.

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Anh cũng mua đồ ăn à?”

Lục Nghiễm: “Mua chai nước, tiện thể đi vòng vòng cho thoáng. Còn em?”

Tiết Bồng mua lột một lát bánh mì: “Hồi trưa ăn có bánh quy, giờ sắp đói xui rồi.”

Lục Nghiễm chứng lại, liếc nhìn lát bánh mì trên tay cô mà đánh giá: “Bụng trống ăn cái này khó tiêu lắm.”

“Tôi biết, quen rồi.”

Lục Nghiễm cau mày, đang định nói gì đó thì điện thoại lại reng.

Anh không nhìn tới, quay về theo Tiết Bồng, vừa đi vừa nói: “Lát nữa là nhà ăn lên món rồi, chắc sẽ có cháo đó.”

Tiết Bồng trả lời: “Đợi hết nổi rồi, ăn miếng bánh mì lót dạ trước.”

Nói đến đây, hai người cùng bước qua cổng Cục thành phố.

Vào lúc này, có một nữ trong trèo gọi với tới từ bên đó: “Lục Nghiễm!”

Cả hai cùng dừng lại, Tiết Bồng ngạc nhiên quay về hướng giọng nói.

Cô gái vừa đăng ký ở cổng xong, mỉm cười bước vào, trên người mặc váy dài nhã nhặn, tóc lờ phủ trên vai, bay bay theo gió.

Cô gái nhìn thấy Lục Nghiễm, vội vàng bước nhanh tới.

Tiết Bồng nhìn trân trân cảnh tượng này, cho đến lúc cô gái chạy tới

trước, ánh mắt của cô cũng dần thay đổi, lông mày dần nhú lại, mắt khẽ loé lên.

Hình như cô đã gặp cô gái này rồi thì phải?

À, đúng rồi, là ở trước cổng trại giam nam, cô gái này cũng chạy tới trước như thế này.

Nếu cô nhớ không lầm, cô ấy tên là Ngải Tiểu Nguyên.

Hôm đó, cô Ngải Tiểu Nguyên này cũng đã nhắn tin cho Lục Nghiễm bảo là Thường Phong đã tỏ tình với mình, muốn nói chuyện với Lục Nghiễm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Tiết Bồng cũng bị lay động, cô nhìn nhanh về phía Lục Nghiễm.

Ngải Tiểu Nguyên đã đi tới trước mặt Lục Nghiễm, cười nói: “Mình không tới trễ chứ, cậu nói là lấy thông tin nên mình không dám chậm trễ, vội vàng thu xếp rồi qua đây ngay đây.”

Lục Nghiễm cười: “Không trễ đâu, còn sớm hơn mình nghĩ.”

Ngải Tiểu Nguyên thở phào: “Vậy thì được, thế...”

Nói đến đây, Ngải Tiểu Nguyên cũng để ý ánh mắt Lục Nghiễm đang chuyển sang bên trái, dường như không tập trung lắm vào cuộc trò chuyện của họ.

Ngải Tiểu Nguyên nhìn theo rồi mới nhìn thấy một nữ cảnh sát với vẻ mặt lạnh lùng đứng cách đó mấy bước, đang nhìn vào họ.

Lục Nghiễm nhìn vào mắt nữ cảnh sát kia, mấp máy môi, thấp giọng nói: “Vậy anh đi làm việc trước đây.”

Nữ cảnh sát ậm ừ, vẫy tay cười rồi quay người đi, tay kia còn cầm

một túi bánh mì.

Ngài Tiểu Nguyên nhìn chăm chăm vào bóng lưng nữ cảnh sát, cứ thấy trông quen quen như đã gặp ở đâu rồi nhưng lại không nhớ ra.

Lúc này, Lục Nghiễm nói: “Đi thôi, đến chi đội trước.”

Ngài Tiểu Nguyên gật gù rồi bước nhanh theo.

Suốt dọc đường sau đó, Lục Nghiễm cứ lướt điện thoại như là bận lắm, không có ý muốn nói chuyện.

Ngài Tiểu Nguyên cũng không làm phiền.

Đến lúc cả hai cùng bước vào thang máy, Ngài Tiểu Nguyên mới vô thức liếc sang bên này.

Vì dáng Lục Nghiễm cao ráo, Ngài Tiểu Nguyên có thể thấy vừa độ cao mà anh cầm điện thoại, lúc này mới nhìn thấy anh đang bật một ứng dụng giao đồ ăn, hình như đã gọi một phần cháo, còn sửa vài chữ trên thanh địa chỉ.

Ngài Tiểu Nguyên hỏi: “Sao giờ này lại gọi đồ ăn, trưa cậu chưa ăn gì à?”

Lục Nghiễm chỉ hơi ngước mắt: “À, mình ăn rồi.”

Ăn rồi, vậy thì phần cháo này là đặt cho người ta à?

Ngài Tiểu Nguyên không hỏi thêm gì nữa, nụ cười trên môi cũng nhạt dần.

Cũng không biết vì sao cô ấy lại tự dưng nhớ đến nữ cảnh sát cầm bánh mì ban nãy.

Người dịch: Chia sẻ một chút với mọi người là tác giả đã xác nhận tất cả những thành phố trong truyện đều là hư cấu, nhưng vì tò mò nên mình vẫn tra thử cụm “thành phố Giang” (江城) thử xem có ra được gì không. Mình có được hai kết quả là thành phố Vũ Hán và thành phố Cát Lâm, tìm hiểu kỹ hơn thì ở thành phố Cát Lâm từng xảy ra vụ nổ nhà máy hoá chất dẫn đến ô nhiễm môi trường, thế nên mình đoán tác giả đã lấy ý tưởng dựa trên việc này. Đó là mình chỉ đoán thế thôi chứ tác giả vẫn luôn lên tiếng rằng mọi địa danh trong truyện đều không có thật. ~~~

Chương 92: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 7

Tiết Bồng về phòng thí nghiệm ăn mấy miếng bánh mì rồi ngồi vào bàn làm việc viết báo cáo.

Nửa tiếng sau thì đồ ăn được giao đến, Mạnh Nghiêu Viễn đi lấy giúp cô.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa vào cửa đã nói: “Cháo của bà nè.”

Tiết Bồng không nghĩ tới là y đang nói với mình, vẫn cúi gằm mặt.

Đến lúc Mạnh Nghiêu Viễn đặt cháo lên bàn, Tiết Bồng mới ngược lên ngạc nhiên: “Của tôi á?”

“Tất nhiên rồi, chứ không phải bà đặt hả? Săn lúc tôi tới phòng vận chuyển lấy chuyển phát nhanh, tiện thể xách lên cho bà luôn” Mạnh Nghiêu Viễn vừa nói vừa xem địa chỉ người nhận: “Đúng rồi, của bà mà.”

Tiết Bồng cũng nhìn theo, xác nhận là đúng vậy, thoáng ngỡ ngàng rồi mới nhớ tới lúc ở tiệm tạp hoá, hình như Lục Nghiễm có nói là đặt cháo cho cô.

Tiết Bồng không nói gì, cầm lấy cháo, lau tay với cồn trước rồi mở nắp húp vài ngụm cháo.

Vị rất vừa ăn, không lạt không mặn.

Có cái tuy là cháo ngon thật nhưng cũng không đỡ nổi cái camera chạy bằng cơm bên cạnh.

Ban đầu, Tiết Bồng còn định mặc kệ Mạnh Nghiêu Viễn, nghĩ là y nhìn một hồi chán rồi sẽ đi, không ngờ Mạnh Nghiêu Viễn còn kéo ghế tới ngồi xuống cạnh cô, chống cằm nhìn cô ăn.

Tiết Bồng cuối cùng cũng hết nhịn nổi, bỏ muống xuống nhìn y: “Cái gì?”

Ánh mắt Tiết Bồng rất thờ ơ, chỉ nhìn ánh mắt và biểu cảm thôi thì thật sự không nhìn thấy gì.

Mạnh Nghiêu Viễn tặc lưỡi, hỏi một lúc tận mấy vấn đề: “Cái này không phải bà tự đặt, ai đặt cho bà? Làm việc tốt không để lại danh tính à, tôi đoán thử nhé?”

Tiết Bồng không lên tiếng, chỉ nhìn y hát tuồng.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng làm bộ làm tịch nói ra vài cái tên chống tám sào không tới rồi mới nói: “Đừng có nói là đội phó Lục nha.”

Tiết Bồng không nhịn được cười thành tiếng: “Sao ông không hỏi thẳng luôn cho rồi.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại làm bộ làm tịch: “Ê mà công nhận, đội phó Lục mình ấm áp ân cần ghê, hèn gì phá án nhanh thế.”

Tiết Bồng không nói, lại tiếp tục ăn cháo.

Mạnh Nghiêu Viễn lại bắt đầu trình bày: “Người ta nói là gái cương trực thì sợ trai đeo đuổi, tôi thấy bà sắp đổ tới nơi rồi. Ôi dào, vội vàng mua cháo cho, cái này từ “đeo đuổi” không đủ diễn tả nữa rồi, đúng là quần quýt ấm êm...”

Tiết Bồng suýt sặc, trừng y hỏi: “Chứ đàn ông thì sợ cái gì?”

Mạnh Nghiêu Viễn hí hửng: “Kiểu đàn ông nào, như đội phó Lục ấy hả?”

“Kiểu như ông ấy. Thích hóng hót, thích lo chuyện bao đồng.”

“Tôi có sợ cái gì đâu, tôi là vô địch rồi...”

Tiết Bồng chưa đợi Mạnh Nghiêu Viễn nói xong đã chen thẳng: “Điều Tố Vấn thì sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn ghen hòng, ho khụ khụ mấy tiếng rồi biến sắc.

“Tự dưng nhắc làm gì vậy?”

Tiết Bồng tựa ra ghế, hai tay khoanh trước ngực, neho mắt quan sát vẻ bất thường của ý: “Hồi trước tôi với Điều Tố Vấn có lần xích mích với nhau trong phòng lí nghiệm lý hoá đấy, ông còn nhớ không?”

Mạnh Nghiêu Viễn gật đầu: “Nhớ.”

Tiết Bồng: “Đúng ra thì cô ấy mới tới chưa bao lâu, trước đó cũng không có qua lại gì với tôi, không tới nổi lần đầu tiên tiếp xúc trong công việc đã làm việc theo cảm tính thế rồi. Tôi nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có thể là tại ông.”

Thật ra Tiết Bồng cũng chỉ đoán bừa, hoàn toàn không có chứng cứ cũng không có manh mối đáng tin nào, chỉ có cái từ đầu cô đã thấy được Điều Tố Vấn để ý Mạnh Nghiêu Viễn, cô với Điều Tố Vấn cũng không thù oán gì, điều duy nhất có thể dẫn đến xích mích là đàn ông thôi chứ còn gì nữa?

Tất nhiên là có khi còn ẩn tình nào nữa mà cô không biết.

Không ngờ Tiết Bồng nói đại thế thôi mà Mạnh Nghiêu Viễn lại nhanh chóng biến sắc, như là chột dạ lắm.

Dù Mạnh Nghiêu Viễn đã quản lý biểu cảm rất tốt nhưng dù sao thì Tiết Bồng cũng đã làm việc với y mấy năm, nhìn sơ là bắt thóp được.

Tiết Bồng: “Thì ra là tại ông thật.”

Mạnh Nghiêu Viễn ho mấy tiếng, cố đánh lừa đánh đảo: “Lúc đó tôi cũng có ngờ hai người lại chống đối nhau ra mặt vậy đâu...”

Hả? Lúc đó?

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Tiết Bồng thay đổi sắc mặt, giọng cũng lạnh đi: “Ông mà không thành thật khai báo là từ giờ về sau rã nhóm nha.”

“Thôi mà, đừng mà!”

Lúc này Mạnh Nghiêu Viễn mới khai thật là hoá ra Diêu Tố Vấn mới tới Cục Cảnh sát chưa được bao lâu, thường hẹn gặp y, lúc ăn trưa cũng hay tình cờ gặp gỡ, còn hỏi thăm những người khác xem y có bạn gái chưa.

Diêu Tố Vấn biết được Mạnh Nghiêu Viễn vẫn còn độc thân bèn chạy đến tự ứng cử.

Lúc đó, Mạnh Nghiêu Viễn cũng không nghĩ gì nhiều, nói đại là mình thích người khác rồi, còn đang theo đuổi, nếu bị người mình thích hiểu nhầm thì không hay.

Tiết Bồng sửng người ngay, thoát đầu hơi khó tin nhìn Mạnh Nghiêu Viễn một lúc, sau đó mới lẩm bẩm nói: “Đừng có nói ông nói với cô ấy người ông thích là tôi nha?”

“... Ừ.”

“Thất đức ghê chưa.”

“Hình như hơi thất đức thiệt...”

Tiết Bồng đau đầu hỏi: “Rồi sau đó có thanh minh lại chưa?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chưa, mà hình như cô ấy tự bỏ cuộc rồi, cũng nghĩ thông suốt rồi hay sao ấy, bà cũng thấy đó, giờ hai người có chuyện gì nữa đâu.”

Căn phòng lại im re.

Tiết Bồng không nhìn Mạnh Nghiêu Viễn nữa, tiếp tục ăn cháo, có cái mặt không được vui vẻ gì.

Mạnh Nghiêu Viễn hí hửng hỏi: “VẬY...”

“Né ra, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy ông.”

“Ok.”

Ở Chi đội Hình sự, Lục Nghiễm cũng đã tranh thủ thời gian lấy thông tin của Ngải Tiểu Nguyên.

Ngải Tiểu Nguyên chịu hợp tác hơn các y tá và bác sĩ khác nhiều, đa phần đều biết gì là nói nấy, hơn nữa Lục Nghiễm cũng đã bảo đảm nội dung ghi chép hôm nay sẽ không được tiết lộ.

Vì ban sáng thẩm vấn ở tại bệnh viện nên các y tá và bác sĩ khác sợ tai vách mạch rừng, không dám tự chuốc họa, vả lại ai cũng biết bố của Liêu Vân Xuyên là viện trưởng, dù biết được chút gì cũng không dám đề cập.

Thật ra thì nếu bảo Ngải Tiểu Nguyên tự dừng nhớ lại “điều đáng nghi” thì cô cũng không biết nói từ đâu, cũng không xác định được cái nào đáng nghi, cái nào không, cái nào có lợi cho cảnh sát, cái nào không.

Lục Nghiễm bèn hỏi câu mang tính dẫn dắt: “Cậu có ấn tượng với cái tên Khúc Tân Di không, Liêu Vân Xuyên có nhắc tới không?”

Ngải Tiểu Nguyên lắc đầu: “Không hề. Thật ra mình không thân với bác sĩ Liêu, vì không làm cùng tầng, thường ngày không tiếp xúc mấy. Bây giờ mình bị điều tới quầy y tá ở tầng năm cho khách vip, thường thì bác sĩ Liêu làm việc ở tầng ba.”

Lục Nghiễm: “Vậy y tá làm việc với Liêu Vân Xuyên có kể cậu nghe chuyện hay là người nào đó khá kỳ lạ, đáng nghi không.”

Ngải Tiểu Nguyên nghĩ kỹ rồi nói: “Mình chỉ nghe nói trước kia bác sĩ Liêu có cô bạn gái, sau đó xảy ra chuyện gì đó. Nhưng mà cụ thể chuyện gì thì mình cũng không hỏi rõ, chỉ là sau đó họ cũng không quen nhau nữa.”

Xảy ra chuyện gì đó?

Lục Nghiễm cau mày rồi lại hỏi: “Cô bạn gái đó tên gì, cậu có nhớ không?”

Ngải Tiểu Nguyên nói: “Cái này thì mình biết thật. Vì tên của cô bạn gái đó cũng dễ nhớ lắm, lại còn có liên quan đến nghề của mình nữa, tên là Tăng Thanh.”

Lục Nghiễm chẳng lại, không hiểu được chỗ đặc biệt của cái tên này.

Ngải Tiểu Nguyên lại tiếp: “Họ gì thì mình không chắc, có thể là họ Lâm. Tăng thanh là một cây thuốc bắc, vì vậy mình nghe là nhớ ngay. À, còn cái tên Khúc Tân Di ban nãy cậu nói ấy, thật ra tân di cũng là tên một cây thuốc.”

Lâm Tăng Thanh, Khúc Tân Di.

Tăng thanh, tân di đều là cây thuốc cả, trùng hợp thật.

Rốt cuộc là chỉ vô tình trùng hợp hay là Liêu Vân Xuyên chỉ thích những cô gái có cái tên “đặc biệt” thế này?

Đến lúc lấy ghi chép xong, Lục Nghiễm tiến Ngải Tiểu Nguyên ra cổng.

Trước khi đi, Ngải Tiểu Nguyên còn nói: “Không biết có giúp gì được cho cậu không...”

Lục Nghiễm cười mỉm: “Cậu đã giúp nhiều lắm rồi.”

Ngải Tiểu Nguyên gật đầu, nhìn sang những cảnh sát hình sự đang bận rộn trong chi đội rồi lại nhìn Lục Nghiễm nói: “Mình còn tưởng là có thể ăn chung bữa tối nữa chứ, nhưng mà hình như cậu bận lắm.”

“Ừm, nhiều vụ cấp bách qua, hôm khác nhé.”

“Được, vậy...” Ngải Tiểu Nguyên lên tiếng, đang định nhắc đến chuyện Thường Phong nhưng vừa chưa kịp nói lại nhìn thấy Lục Nghiễm lấy điện thoại ra xem, hình như có tin nhắn tới.

Ngải Tiểu Nguyên chỉ đành nói: “Vậy mình đi đây.”

“Ừm.”

Lần này Lục Nghiễm còn không thèm quay đầu.

Ngải Tiểu Nguyên hơi thất vọng, cúi đầu đi ra ngoài.

Lục Nghiễm thì lại nhìn thấy ngay một tin nhắn thế này: “Ăn tối chưa?”

Là Tiết Bồng nhắn.

Lục Nghiễm vừa trả lời vừa quay về chi đội: “Chưa, chắc trễ tí mới

ăn.”

Tiết Bồng: “Tôi còn tưởng anh hẹn ai ăn chung rồi.

Lục Nghiễm khựng lại: “Có đâu, anh đang ở trong đội.”

Tiết Bồng: “Định làm tới chừng nào, Barno lại nhin đói à?”

Lục Nghiễm cười: “Mấy ngày nay anh bận, trước khi đi có chuẩn bị đồ ăn cho nó rồi, hồi sáng cũng có dắt nó đi dạo một vòng. Lát tối về đưa đi thêm vòng nữa.”

Tiết Bồng im lặng một lát rồi mới hỏi: “Anh mua cháo cho tôi đấy hả?”

Lục Nghiễm mím môi, chỉ trả lời một chữ: “Ừm.”

Cả hai lại im lặng một lúc.

Tiết Bồng nói: “Nhà ăn lên món rồi, tôi mời anh ăn tối, coi như đáp lễ.”

Lục Nghiễm sững sờ, còn chưa trả lời thì đã quay ngược ra khỏi chi đội.

Sau đó lại hỏi: “Em ăn cháo rồi mà?”

“Ăn không nhiều gì, đói lại rồi, giờ có tới không?”

“Tới, tới ngay.”

Chưa tới hai phút, Lục Nghiễm đã đi tới cửa nhà ăn.

Nhìn từ xa đã thấy Tiết Bồng đứng dưới bóng đèn đường, cô đang xem điện thoại rất chăm chú, tay chầm chậm trượt trên màn hình.

Ánh đèn vàng dịu ấm áp rọi lên trên áo phao lông vũ kín đáo, chỉ còn chừa ra nửa ống quần với một đôi giày thể thao.

Mũ áo lông che trên đầu cô, che mất trán và mắt, ở góc nhìn của Lục Nghiễm thì chỉ có thể thấy được đầu mũi và môi.

Lục Nghiễm mím môi, lặng thinh bước đến.

Tiết Bồng chỉ thấy trên đầu âm u, ánh sáng bị che mất, vô thức ngẩng đầu.

Tuy đã ngẩng đầu nhưng mũ áo lông lại trượt xuống, thoáng chốc bị che hết cả tầm nhìn.

Tiết Bồng chỉ nghe thấy một tiếng cười khẽ, ai đó lại kéo mũ của cô lên, khiến cô nhìn thấy được một khuôn mặt mỉm cười ấm áp dịu dàng.

Tiết Bồng chớp mắt nói: “Anh tới nhanh thế, mà đi cũng không có tiếng động gì cả.”

Lục Nghiễm: “À, nhận được tin nhắn của em đúng lúc đang ở dưới này.”

Tiết Bồng gật đầu, quay người đi vào nhà ăn, vừa đi vừa nói: “Lấy thông tin của Ngải Tiểu Nguyên rồi chưa? Có kết luận được gì không?”

Lục Nghiễm sững người: “Sao em biết cô ấy là Ngải Tiểu Nguyên?”

Tiết Bồng: “Hôm chú Thường với Thường Phong ra tù, tôi có tới đón, lúc đó Ngải Tiểu Nguyên cũng tới, tôi vẫn còn nhớ. Tôi còn nghe nói cô ấy là y tá, không cần phải hỏi cũng chắc là làm ở bệnh viện Từ Tâm.”

Lục Nghiễm vừa cười vừa lắc đầu.

Tiết Bồng hỏi: “Tôi đoán sai rồi à?”

“Không, tại em thông minh quá.”

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã vào nhà ăn, đến gọi món ở khung cửa đưa thức ăn trước rồi quay ra tìm chỗ ngồi.

Tiết Bồng lại hỏi tiếp: “Vậy hỏi ra được gì chưa?”

Lục Nghiễm: “Được một ít. Nhưng mà...”

“Gì thế?” Tiết Bồng nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt sáng rực lại đen láy.

Lục Nghiễm thầm thở dài, nhìn vào đôi mắt đang gần sát mình, vài giây sau mới hỏi lại: “Em dắt anh đi nhà ăn là để cảm ơn tô cháo hay để nghe ngóng vụ án vậy?”

Tiết Bồng: “Tất nhiên là cảm ơn cháo của anh rồi, vụ án là tiện thể hỏi luôn thôi.”

Lục Nghiễm lại cười, đột nhiên nói: “Hỏi ra được một cái tên, Lâm Tăng Thanh, bạn gái cũ của Liêu Vân Xuyên. Tiểu Nguyên nói tăng thanh là một cây thuốc bắc, hồi nãy anh có tìm thử, lại còn là đồng sunfat tự nhiên nữa.”

Lục Nghiễm cứ tưởng là sau khi nói ra cái tên này, Tiết Bồng sẽ phản ứng như anh, cảm thấy rất trùng hợp, sao mà tên cả hai cô bạn gái của Liêu Vân Xuyên đều có liên quan đến cây thuốc.

Nhưng Tiết Bồng nghe thấy bỗng chết đứng, cặp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào mâm thức ăn của anh, sắc mặt cũng dần thay đổi.

Lục Nghiễm thấy thế bèn huơ tay trước mặt cô mà hỏi: “Sao lại dờ ra thế?”

Tiết Bồng chợt tỉnh nhưng không trả lời ngay, chỉ vội vàng móc điện

thoại trong túi ra, lướt nhanh vài cái như đang tìm gì đó.

Ánh mắt Tiết Bồng rất chăm chú, lông mày cũng nhíu lại.

Thường thì chỉ có lúc cô phát hiện ra manh mối gì quan trọng mới có vẻ mặt này.

Một hồi lâu sau, Tiết Bồng cuối cùng cũng tìm ra được thứ gì đó, nhanh chóng đưa điện thoại cho Lục Nghiễm rồi nói: “Anh xem, đây là tấm ảnh năm người chụp chung trong cô nhi viện Lập Tâm tôi đã chụp lại, lúc đó cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là thấy có tên Trần Lăng nên đã chụp lại... anh nhìn xuống dưới xem.”

Lục Nghiễm cầm lấy điện thoại, vừa nhìn thì cũng cau mày lại.

Tấm hình này được chụp đã ít nhất mười năm, đã hơi cũ, có chút ngả màu, bé gái lớn nhất trông khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, bốn đứa còn lại thì cỡ chừng sáu tuổi.

Nếu chỉ nhìn mặt của năm người thì không thể phân biệt rõ ràng, thế nhưng dưới bức ảnh có tên của họ được sắp lần lượt theo thứ tự.

Cô bé mười lăm, mười sáu tuổi chính là Trần Lăng, bên cạnh cô ta còn có hai đứa trẻ, một trai một gái.

Cô bé kia lại có tên là Lâm Tăng Thanh.

Xem đến đây, Lục Nghiễm cũng sững sờ hồi lâu không nói.

Lâm Tăng Thanh? Liệu có phải là cô bạn gái cũ Lâm Tăng Thanh của Liêu Vân Xuyên mà Ngải Tiểu Nguyên nhắc đến không?

Là trùng hợp sao, hay là trùng tên.

Nếu là cùng một người, vậy thì cô Lâm Tăng Thanh này đã quen Trần Lăng từ nhỏ sao?

Một lúc sau, Tiết Bồng hỏi: “Sợ chưa, hồi nãy anh nhắc cái tên này, tôi nổi hết da gà da vịt. Nếu mà bảo là trùng hợp thì thật quá sức là trùng hợp.”

Lục Nghiễm thở dài, trả điện thoại cho Tiết Bồng: “Lát nữa ăn xong, anh về đội bảo hộ điều tra xem thành phố Giang có bao nhiêu người có cái tên này, trong số đó có bao nhiêu người là trẻ mồ côi là biết thôi.”

Tiết Bồng gật đầu: “Ừm, tôi có nghĩ tới là nhìn trong ảnh thì tuổi tác của những người này chắc có chênh lệch so với thực tế, thường thì trẻ ở cô nhi viện phát triển khá muộn, Trần Lăng trong ảnh trông như mười lăm, mười sáu tuổi nhưng có thể lúc đó đã mười bảy, mười tám rồi. Lâm Tăng Thanh trông cỡ năm, sáu tuổi nhưng trên thực tế cũng có thể là bảy, tám tuổi. Tính từ tuổi của Trần Lăng thì Lâm Tăng Thanh bây giờ chắc cũng cỡ ba mươi, quá lắm cũng không hơn ba mươi hai.”

Cũng vào tối hôm đó, Hàn Cố lại dừng xe ở bên đường cạnh công viên giữa phố.

Ở đây không có camera, giờ này đa phần người đi làm vẫn còn đang kẹt trên đường, quanh công viên hết sức yên tĩnh.

Chưa bao lâu sau, một bóng người cao to bước ra từ công viên, đi đến bên chiếc xe, không nói tiếng nào đã kéo cửa ngồi vào ghế phụ.

Quý Đông Duẫn lên xe, nhìn miết ra ngoài cửa, không có cảm xúc gì, cũng không để ý tới Hàn Cố đang ngồi ở ghế lái.

Sau đó, Quý Đông Duẫn lấy điện thoại ra xem giờ.

Vào lúc này, một bóng người nhỏ bé bước ra từ con đường nhỏ đối diện, khoác áo dài phủ khắp người, đội mũ áo, cúi gằm mặt bước nhanh.

Bóng người đi đến bên xe, kéo mở cửa rồi ngồi vào băng sau, cởi mũ áo xuống, để lộ một khuôn mặt xinh xắn, đây chính là Khúc Tân Di.

Khúc Tân Di căng mặt, ánh mắt có chút chống đối, khác hoàn toàn với hôm ở Cục Cảnh sát.

Hàn Cố nhìn thấy Khúc Tân Di thì rút một cái USB từ trong túi ra đưa cho cô bé rồi nói: “Ở đây cả rồi.”

Khúc Tân Di đón lấy, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Lỡ hắn ta sao chép ra rồi thì làm sao?”

“Hắn ta” ở đây tất nhiên là chỉ Liêu Vân Xuyên.

Hàn Cố: “Tôi có hỏi rồi, cậu ta nói là không có.”

“Nói sao là anh tin vậy hả?”

Hàn Cố cười: “Không tin cũng hết cách, không lẽ đi lục soát nhà cậu ta hay gì.”

Khúc Tân Di hậm hực.

Hàn Cố: “Với lại bản sao đâu có lợi cho cậu ta.”

Khúc Tân Di hỏi: “Tại sao?”

Hàn Cố nghiêng người nhìn Khúc Tân Di: “Tại vì cậu ta đã đăng một số clip lên mạng rồi, cảnh sát mà lần ra được dấu vết, chứng thực được do anh ta làm là ngu người.”

Khúc Tân Di cất USB, dường như không để tâm mấy chuyện clip bị tung lên mạng.

Hiện giờ cô bé chỉ quan tâm một chuyện: “Có phải là chỉ cần không có số clip này, hẳn ta sẽ bị xử tội cưỡng hiếp đúng không?”

“Vụ này tôi cũng không cam chắc. Nhưng mà theo lý thuyết thì trừ khi nào xuất hiện chứng cứ chắc cú hơn, chứ không thì không thoát nổi đâu.”

“Ờ, vậy được.”

Vài giây sau, Khúc Tân Di lại nghiêng đầu về phía Quý Đông Duẩn đang ngồi trên ghế phụ: “Anh cảm rồi hả?”

Quý Đông Duẩn chững lại, cuối cùng cũng quay sang: “Mấy người làm vậy, bộ tưởng là trót lọt được hết sao. Với kỹ thuật hình sự bây giờ thì khó mà giả điên qua ải được lắm. Chỉ cần tìm ra được chút vết tích là coi như công cốc hết.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn lại liếc nhìn Khúc Tân Di rồi nói: “Em mới có mười bảy tuổi, đang thanh xuân đẹp đẽ, tội tình gì lại lãng phí chính mình vì một thứ cặn bã.”

Khúc Tân Di khinh bỉ: “Nếu kỹ thuật hình sự bây giờ ghê gớm vậy, sao trong vụ của chị Tăng Thanh, Liêu Vân Xuyên lại không bị gì?”

Quý Đông Duẩn thờ dãi: “Vụ của Tăng Thanh thật sự là không tìm được ADN của Liêu Vân Xuyên.”

Khúc Tân Di: “Hay chưa kìa, tôi còn tưởng anh tới đây để giúp đỡ chứ, thì ra là để tạt nước lạnh à?”

Quý Đông Duẩn: “Giờ đã lập án rồi, tất cả chứng cứ đều đã được giám định. Tôi giúp hay không cũng không khác gì, tôi chỉ nói chuyện nào ra chuyện đó, làm tròn bổn phận của pháp y thôi. Với lại hôm nay cũng không phải tự tôi muốn tới đâu.”

Trong lúc nói, Quý Đông Duẩn lại liếc sang Hàn Cố vẫn đang làm nền

nãy giờ.

Khúc Tân Di hừ lạnh, không trả lời.

Hàn Cố cười, cầm một túi giấy đưa cho Quý Đông Duẩn: “Đây là tư liệu cậu cần, cũng là phần cuối cùng. Đúng là trước khi mất tích, Mao Tử Linh có tiếp xúc với Hoắc Ung, nhưng mà họ chỉ là gián tiếp, ở giữa còn có một người nữa.”

Nghe đến ở giữa còn có một người nữa, Quý Đông Duẩn lập tức mở túi hồ sơ, lấy ra một xấp giấy, còn có một chiếc USB.

Hàn Cố nói: “Cái này là tôi in ra, USB là để cậu dự phòng.”

Trong xấp giấy ngoài những dòng chữ thì còn có vài tấm ảnh, một tấm trong số đó là hình ảnh Liêu Vân Xuyên bước lên xe cùng một cô gái.

Cô gái có mái tóc dài thẳng, dáng vóc đầy đặn, mặc váy lửng, tay cầm một chiếc túi.

Cô gái này chính là Mao Tử Linh mà Hàn Cố nói, bộ đồ này là bộ cô ấy mặc hôm mất tích.

Chương 93: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 8

Sáng sớm hôm sau, Lục Nghiễm bảo Lý Hiểu Mộng tìm hết thông tin về những cô gái tên Lâm Tăng Thanh ở thành phố Giang.

Lý Hiểu Mộng ngoài mặt thì vâng dạ, trong lòng thì đang cảm râm, thấy rằng chuyện này không cần thiết, bởi rõ ràng là bạn gái cũ của Liêu Vân Xuyên chẳng liên quan đến vụ án này.

Cho đến lúc trích lục ra được hồ sơ, họ xác định được một trong mười mấy cô gái tên Lâm Tăng Thanh.

Lâm Tăng Thanh, ba mươi mốt tuổi, không cha không mẹ, lớn lên ở cô nhi viện Lập Tâm, một năm trước bị chẩn đoán mắc bệnh về thần kinh, giờ đang điều trị tại khoa thần kinh của bệnh viện trung tâm thành phố Giang.

Trước khi bị bệnh, Lâm Tăng Thanh từng là phóng viên tin tức xã hội ở thành phố Giang, cũng là bạn gái cũ của Liêu Vân Xuyên.

Nội dung thông tin không phức tạp, dù Lâm Tăng Thanh đã ba mươi mốt tuổi nhưng cô ấy cũng chỉ để lại vài dòng trên hồ sơ lý lịch, mối quan hệ gắn bó nhất giữa cô ấy và thành phố này chẳng qua cũng chỉ là tin tức xã hội mà cô ấy đã từng theo dõi, đưa tin trước khi phát bệnh.

Lâm Tăng Thanh làm phóng viên bảy năm, tin tức xã hội mà cô ấy đăng không dưới trăm bài, thế nhưng chỉ có một chuyện cô ấy luôn theo dõi trước khi bị bệnh là đã làm dấy lên xôn xao dư luận, đó

chính là vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, đã làm chấn động toàn tỉnh một năm trước.

Thật ra Lục Nghiễm cũng biết đến vụ án liên hoàn này, thế nhưng khi đó anh còn ở đội chống ma túy, không quan tâm quá nhiều đến chuyện bên hình sự, chỉ đôi lúc xem được vài bài báo và suy đoán trên mạng.

Cộng đồng mạng suy đoán đủ thứ kiểu, xem vậy thôi, chớ cần coi là thật, thế nhưng trong số đó có một người viết truyện nhiều kỳ lại có vẻ có vài phần đáng tin, bút danh là S.T.

Đọc vào là biết tác giả đã nghiên cứu chi tiết tình tiết vụ án, thậm chí đã từng đến hiện trường vụ án, nói có lý lẽ, có bằng chứng, không hề khi không đặt điều, hơn nữa suy luận cũng rất kỹ càng thận trọng, không hề lơ lửng.

Khi ấy đã có không ít người đoán rằng S.T là người trong nội bộ cảnh sát, không thì là phóng viên, nhà báo điều tra theo dõi, nếu không thì ai mà lại nắm được nhiều chứng cứ, lại còn lấy hiện trường vụ án ra làm ảnh minh họa thế được chứ?”

Câu chuyện nhiều kỳ này có tên “Trường thuật vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố” vì câu chuyện khi đó quá nổi nên dù đã sau một năm, vẫn có thể tìm được rất nhiều nguồn chia sẻ trên mạng.

Câu chuyện này không chỉ dính dáng đến vụ án cưỡng hiếp giết người ở thành phố Giang mà còn có cả thành phố Lịch và thành phố Xuân, tác giả S.T đã tổng kết được cách thức gây án, thời gian gây án, thói quen của kẻ thủ ác, lại còn phác họa chân dung hung thủ dựa vào mọi dấu vết để lại ở hiện trường điều tra.

Trong đó, S.T xác định là do cùng một người gây án, gồm có năm vụ, bảy vụ có nghi vấn còn chưa xác định được, rải rác trong khoảng thời gian mười năm.

S.T còn từng phân tích cách hung thủ “xây dựng” thói quen, ban đầu chỉ là gây án trong lúc nóng giận, còn chưa thành thạo, sau đó thì thủ đoạn càng lúc càng lão luyện, gian xảo, không chỉ biết che giấu dấu vết của mình, giỏi ẩn nấp mà còn biết chống lại việc điều tra.

Thậm chí S.T còn từng cả gan đặt giả thiết, người này chắc chắn đã được tiếp thụ một nền giáo dục hoàn mỹ, nắm vững kiến thức về lý thuyết, khả năng hành động cũng rất mạnh, người như thế này chắc chắn cũng khá là thành công trong xã hội, gia thế không tầm thường, hơn nữa công việc tiếp xúc thường ngày có thể còn cung cấp sự “trợ giúp” cho hắn, ví dụ như bác sĩ khoa ngoại, luật sư, thậm chí là cảnh sát hình sự, pháp y.

Đây là suy đoán mạnh dạn nhất của S.T, thế nhưng sau khi đặt giả thiết lại nhận phải rất nhiều bình luận phản đối của cộng đồng mạng, không bao lâu sau, S.T đã xóa bài đăng về giả thiết, sau đó một thời gian lại đột nhiên ngừng cập nhật.

Sau một buổi sáng điều tra, Lý Hiểu Mộng cuối cùng cũng chứng thực được từ tòa tạp chí nơi Lâm Tăng Thanh từng làm việc rằng tác giả có bút danh S.T chính là Lâm Tăng Thanh.

Từ sau khi Lý Hiểu Mộng báo cáo kết quả với Lục Nghiễm, Lục Nghiễm chỉ nhìn vào tờ giấy trên bàn làm việc của anh, trên giấy có sơ đồ mối quan hệ giữa các nhân vật, mấy ngày trước anh mới vẽ ra.

Liêu Vân Xuyên là nhân vật trung tâm, hiện giờ, những người có liên quan tới gã ta là Khúc Tân Di, Hoắc Ung, Hàn Cố, Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh vẫn là nhân vật bên lề, nhà họ Hoắc với nhà họ Liêu lại có mối quan hệ từ đời trước.

Lục Nghiễm thêm ba chữ “Lâm Tăng Thanh” vào sơ đồ mối quan hệ, một tay đỡ lấy đầu, một tay cầm bút nhip chầm chậm trên bàn.

Sau khi vụ án này xảy ra, trong đầu anh cứ vướng mắc một vấn đề: Động cơ sắp đặt mọi chuyện của Khúc Tân Di.

Thật ra chỉ cần giải đáp được nghi vấn này là tất cả mọi chuyện đều có thể được giải thích.

Rõ ràng là có người đang giúp đỡ cho cô bé trong việc bố trí này, dù sao thì con bé cũng chỉ là một nữ sinh mười bảy tuổi, khoan nói tới chuyện không đủ kinh nghiệm xã hội, kiến thức chuyên môn cũng không đủ, dù con bé có gan mấy, có khả năng tưởng tượng phong phú mấy thì cũng cần giúp đỡ về mặt lý thuyết và thao tác thực hiện.

Cái chính nhất trong việc bố trí này là bắt buộc phải có một người thực hiện với lòng kiên định, nếu không thì dù người bên cạnh có giúp đỡ, khuyên dạy thế nào thì chỉ cần người thực hiện này lung lay là tất cả đều thành công cốc.

Vậy thì người thực hiện này nhất định phải có một động cơ rất mãnh liệt, lại còn không thể bị lung lay.

Thế động cơ của Khúc Tân Di liệu có liên quan đến Lâm Tăng Thanh không?

Lục Nghiễm im lặng hồi lâu, Lý Hiểu Mộng đứng bên cạnh từ nãy đến giờ cuối cùng cũng không nhin được mà lên tiếng hỏi: “Đội phó Lục, em có giúp được gì không?”

Lục Nghiễm hoàn hồn, lúc này mới nhận ra Lý Hiểu Mộng vẫn chưa đi, anh bèn nói: “Tìm hiểu thử mối quan hệ giữa Khúc Tân Di và Lâm Tăng Thanh.

Lý Hiểu Mộng sững sờ: “Anh nghi ngờ hai người họ quen biết nhau?”

Lục Nghiễm nói: “Nếu nhà không có người theo nghề y thì phần trăm cao sẽ không thấy tên cây thuốc để đặt tên. Trong tên của họ lại

trùng hợp đều là tên cây thuốc, lại đều là bạn gái của Liêu Vân Xuyên. Rốt cuộc là Liêu Vân Xuyên cố tình tìm bạn gái với kiểu tên đặc biệt thế này hay là hai người này vốn đã có liên quan tới nhau?”

“Vâng, em đi ngay.”

Mặt khác, ở khoa kiểm nghiệm dấu vết, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi vừa hoàn thành xong việc giám định vật chứng, đang lên mạng lướt tin tức, lại còn vừa xem vừa bàn luận.

Lúc Tiết Bồng quay về từ phòng trà thì đã thấy cả hai chụm đầu liên thoắng với nhau.

Tiết Bồng chẳng thèm để ý, nhưng Mạnh Nghiêu Viễn lại lấy điện thoại ra bảo: “Mau xem này, Silly Talk cập nhật rồi!”

Silly Talk?

Tiết Bồng thừ ra một lúc mới nhớ đây là ai.

Trước đó, sau khi vụ án của Chung Ngọc kết thúc, bạn cấp Ba của Tiết Bồng là Trương Tiêu cả đăng chuyện của Chung Ngọc lên mạng, sau đó Tiết Bồng còn có hỏi Trương Tiêu chuyện ở đâu mà biết, Trương Tiêu nói là có một người gửi mail nặc danh cho mình.

Tiếp sau đó, Mạnh Nghiêu Viễn phát hiện một bài đăng tương tự trên diễn đàn nước ngoài, thời gian đăng còn sớm hơn cả Trương Tiêu, bút danh là Silly Talk.

Nếu là những tin hóng hớt khác thì Tiết Bồng cũng không quan tâm, thế nhưng câu chuyện lần trước Silly Talk đăng có nhiều chi tiết còn tường tận hơn cả trong ghi chép của Chung Ngọc ở phân cục khu phía Đông, có vẻ là một người biết được chuyện.

Có cái Silly Talk đã không xuất hiện một thời gian rồi, đột nhiên lại nhẩy ra, không lẽ vụ án của Chung Ngọc lại có chuyện gì?

Tiết Bồng hỏi: “Lần này lại đăng gì thế?”

Mạnh Nghiêu Viễn mặt mày kinh ngạc: “Nói ra là bà hết hồn á, hình như lần này viết về Liêu Vân Xuyên...”

Tiết Bồng cũng hoảng hốt: “Liêu Vân Xuyên ấy?”

Vụ án của Liêu Vân Xuyên và Chung Ngọc là hai vụ hoàn toàn không có chút can hệ gì tới nhau, có liên quan gì sao?

“Đưa tôi xem nào.” Tiết Bồng nói.

Mạnh Nghiêu Viễn không nói tiếng nào, gửi cho Tiết Bồng bài đăng trên diễn đàn nước ngoài.

Nam chính trong bài đăng có biệt hiệu là anh L, thế nhưng bài đăng tương đối dài, Tiết Bồng xem khá chậm.

Mạnh Nghiêu Viễn ở cạnh cập nhật: “Trong này không nói rõ là Liêu Vân Xuyên, nhưng mà bà coi cách tả tính cách, nghề nghiệp, tuổi tác, còn có đặc trưng và thông tin của những cô gái từng qua lại nữa, xem có giống anh ta không?”

Quả đúng vậy.

Tiết Bồng vừa xem ngay đến đoạn gia thế của anh L, bài đăng viết rằng anh ta sinh ra trong một gia đình có truyền thống làm nghề y, là bác sĩ riêng của một gia đình phú thương ở thành phố G, sắp sửa ba mươi tuổi, mặt mày tuấn tú, có kinh nghiệm du học, chưa kết hôn, một năm nay từng quen hai cô bạn gái, thế nhưng tuổi tác của hai cô gái lại chênh lệch tới mười ba tuổi, điểm chung duy nhất là tên đều có liên quan đến tên thuốc bắc.

Ở đây còn nói, dường như anh L này có thiện cảm với những cô gái được đặt tên theo tên thuốc bắc.

Xem tiếp xuống dưới, bài đăng nói đến mọi chuyện về bạn gái cũ của anh L như nghề nghiệp phóng viên tin xã hội, sau đó phát điên bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Trước khi phát điên, cô phóng viên này đang tích cực điều tra một vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn trong vòng mười năm.

Vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn...

Tiết Bồng cau mày, ngược mắt hỏi: “Vụ án liên hoàn này là vụ nào thế?”

Mạnh Nghiêu Viễn đã tìm ra, chỉ cho cô xem: “Bà xem này, vụ này đây, chưa phá án. Một năm trước còn có người đăng bài viết chi tiết lên mạng, bút danh là S.T.”

Tiết Bồng chẳng lại: “S.T, không phải là viết tắt của Silly Talk sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn tá hoả: “Trời má, đúng vậy thật!”

Tiết Bồng lại nhìn chăm chăm vào hình minh hoạ một hồi lâu, sau đó bùng ly cà phê trên bàn uống một hớp rồi đi ra ngoài.

Năm phút sau, Tiết Bồng đã ngồi ở phòng làm việc của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm rót cho cô ly nước, vừa về lại chỗ, Tiết Bồng đã nhanh chóng kể lại phát hiện của Mạnh Nghiêu Viễn.

Lục Nghiễm nghe thấy cũng ngẩn người, dòng suy nghĩ ban nãy còn mắc kẹt ở mối quan hệ của Lâm Tăng Thanh và Khúc Tân Di, bây giờ lại tự dừng bị kéo sang một bài đăng khác.

Lục Nghiễm đưa nước cho Tiết Bồng, nghĩ ngợi một lúc rồi vội đặt tờ giấy sơ đồ mối quan hệ lên bàn trà, sau đó thêm vài nét bên trên.

Tiết Bồng ngồi cạnh nhìn theo, thấy ngay chú thích Silly Talk mà Lục Nghiễm đặt cạnh tên “Lâm Tăng Thanh”.

Sau đó, phòng làm việc lại chìm trong im lặng.

Cả hai nhìn chăm chăm vào tờ giấy đó, sắp xếp suy nghĩ trong đầu.

Một lúc sau, Tiết Bồng lên tiếng trước: “S.T trước kia là Lâm Tăng Thanh, thế nhưng Silly Talk lại là một người khác. Lâm Tăng Thanh đang được tiếp nhận điều trị ở khoa thần kinh, không thể nào vượt tường đăng bài được.”

Lục Nghiễm: “Người đăng bài hiện tại chắc chắn có mối quan hệ rất sâu sắc với Lâm Tăng Thanh, hơn nữa còn có quen Trần Lăng hoặc Chung Ngọc.”

Tiết Bồng gật đầu, lấy ra tấm ảnh chụp ở cô nhi viện, chỉ vào năm cái tên nói: “Có khi Silly Talk chính là một trong năm người này.”

Lục Nghiễm cũng nhìn theo năm cái tên trên ảnh.

— Trần Lăng, Lâm Tăng Thanh, Mao Tử Linh, Chương Nghiêm Vân, Quý Phong.

Trừ hai người trước, ba người phía sau đều là những cái tên lạ.

Tiết Bồng nói: “Hiện giờ chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ. Trần Lăng đã mất rồi, Silly Talk chắc không phải là cô ta, thế nhưng chắc chắn là cô ta đã tiết lộ câu chuyện của mình và Chung Ngọc.”

Lục Nghiễm tiếp: “Cả năm người đều là trẻ mồ côi, có thể trong số này, có người đã đổi tên sau khi được nhận nuôi. Nhưng mà có thể loại trừ Khúc Tân Di, con bé quá chênh lệch tuổi, giờ chỉ mới mười bảy, người nhỏ nhất trong tấm ảnh này chắc giờ cũng khoảng hai mươi chín, ba mươi rồi.”

“Vụ án này càng lúc càng dính tới nhiều người, xem ra các anh không chỉ phải điều tra Khúc Tân Di mà còn phải điều tra bức ảnh này.”

“Anh lại thấy chỉ cần điều tra một người là được.”

“Ai?”

“Liêu Vân Xuyên.”

Đúng vậy, bây giờ Liêu Vân Xuyên mới là trọng điểm, cũng là trung tâm của cả vụ án.

Lục Nghiễm đứng thẳng dậy nói: “Thật ra trước khi em tới đây, anh đang suy nghĩ tới động cơ của Khúc Tân Di, cũng từng suy đoán về mối quan hệ của con bé với Lâm Tăng Thanh. Bây giờ nhìn thấy nội dung bài đăng trên diễn đàn nước ngoài này, anh đã chắc chắn được tám mươi phần trăm Lâm Tăng Thanh chính là động cơ của Khúc Tân Di.”

Khúc Tân Di vừa báo cảnh sát với tội cưỡng hiếp, Liêu Vân Xuyên mới đến Cục Cảnh sát để lấy lời khai, hiện tại chỉ mới chứng thực được thân phận nghi phạm của gã ta, diễn đàn nước ngoài lại tự dựng đào mộ Liêu Vân Xuyên.

Việc này khó trách quá sức trùng hợp.

Tiết Bồng lại lướt bài đăng trong điện thoại, nhìn thấy cuối cùng còn có viết hai chữ “còn tiếp”, cô nói: “Hiện giờ, bài đăng này chỉ nói về mối quan hệ của Liêu Vân Xuyên và Lâm Tăng Thanh, Khúc Tân Di, còn có cả lý lịch của anh ta và câu chuyện nhiều kỳ một năm trước của Lâm Tăng Thanh. Thế nhưng đưa mấy yếu tố này ra thì cũng đủ dấy lên suy đoán rồi.”

Vừa nói xong, điện thoại Tiết Bồng reng lên, người gửi tin nhắn đến là Trương Tiêu.

Trương Tiêu: “Bạn cũ, lại là tớ đây. Cậu xem bài đăng này chưa?”

Trương Tiêu nói rồi ném vào một liên kết Weibo, nội dung là chia sẻ lại bài đăng ở diễn đàn nước ngoài, bên dưới đã có hơn chục nghìn bình luận của cư dân mạng.

Tiết Bồng xem nhanh rồi trả lời: “Xem rồi.”

Trương Tiêu nói: “Vậy cậu xem bình luận chưa, ở dưới đã có đồng người bốc ra anh L là chính là Liêu Vân Xuyên, bác sĩ của bệnh viện Từ Tâm. Còn có người nói là anh ta bị đưa đến Cục Cảnh sát để thẩm vấn rồi, bây giờ còn không về bệnh viện làm việc nữa, có thật vậy không?”

Tiết Bồng thờ dãi, không trả lời Trương Tiêu, chỉ ngược mắt nhìn Lục Nghiễm nói: “Trương Tiêu nhắn, cô ấy đang hỏi tôi chuyện bài đăng và Liêu Vân Xuyên. Chuyện đã rần rần khắp Weibo rồi, chắc sẽ lên tìm kiếm hàng đầu nhanh thôi.”

Lục Nghiễm cau mày rồi nhanh chóng lấy điện thoại ra xem.

Lúc này, Trương Tiêu lại nhắn tới: “Ôi dào, nhắc tới Tăng Thanh thì cũng đánh thương thật đấy, hồi trước chị ấy là người chăm chỉ nhất ở chỗ bọn tớ.”

Tiết Bồng lập tức gặng hỏi: “Cậu biết Lâm Tăng Thanh sao?”

Trương Tiêu: “Biết chứ, hí hí, có cần tớ cung cấp thông tin cho không?”

Trương Tiêu rất nhạy bén với thông tin, biết rằng Tiết Bồng sẽ không chủ động nói cho phóng viên biết chi tiết vụ án, bèn chủ động tiết lộ mình có quen Lâm Tăng Thanh, thừa cơ hội cho thông tin để thăm dò ít tin tức.

Xem đến đấy, Tiết Bồng cười khẽ, đưa tin nhắn cho Lục Nghiễm xem: “Trương Tiêu muốn tới hỗ trợ điều tra.”

Lục Nghiễm nhìn thấy cũng cười: “Hoan nghênh, càng sớm càng tốt.”

Tiết Bồng vội trả lời lại.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng gõ cửa bước vào: “Đội phó Lục, có phát hiện mới. Vừa nãy đã hỏi thăm mẹ của Khúc Tân Di, biết được tên Khúc Tân Di là mới đổi lại sau này, ban đầu cô bé họ Tân tên Y, là trẻ mồ côi trong cô nhi viện Lập Tâm.”

Theo lời mẹ của Khúc Tân Di, lúc nhận nuôi Tân Y, bà đã nhìn thấy rõ trong hồ sơ có viết chữ “Y” này.

Lúc đó, Tân Y đã mười tuổi, vợ chồng nhà họ Khúc sợ rằng nếu đổi hết cả cái tên, lại còn bắt cô bé tới sống trong một gia đình hoàn toàn khác, con bé sẽ không quen, vì thế đã giữ lại hai chữ Tân Y, chỉ thêm họ Khúc đằng trước.

Nhưng lúc đó Tân Y cứ kiên quyết nói rằng muốn đổi tên thành Tân Di, vợ chồng nhà họ Khúc cũng không có ý kiến.

Mãi đến vài năm sau, Khúc Tân Di đã mười lăm tuổi, hai vợ chồng nhà họ Khúc mới biết được hai chữ Tân Di là một người chị mà cô bé rất dựa dẫm đã đặt cho con bé trước lúc rời khỏi cô nhi viện Lập Tâm, còn nói rằng tân di có nghĩa là búp hoa mọc lan tím.

Tân Y từng nhìn thấy loài hoa này trên sách, vừa nhìn thấy là thích ngay, thêm vào đó thì “Tân Di” và “Tân Y” cũng đồng âm với nhau, vì thế sẵn dịp có thân phận mới nên sửa luôn tên.

Nghe đến đây, Tiết Bồng thắc mắc: “Bé gái mười tuổi thường thì đã nhớ được mọi chuyện rồi, sao họ lại nhận nuôi đứa bé trong độ tuổi này? Hai vợ chồng họ không sinh con được sao?”

Lý Hiểu Mộng nói: “Trước kia họ có một đứa con trai, chưa tới năm tuổi đã chết yếu. Sau đó, mẹ của Khúc Tân Di quá đau buồn, sức khỏe cứ yếu ớt, cuối cùng mãi không có con nữa, họ bàn với nhau nhận nuôi một bé gái. Nhưng mà...”

“Nhưng sao?”

“Mẹ Khúc Tân Di nói là sau khi chồng mất rồi bà ấy mới biết, thì ra Khúc Tân Di là con ruột của chồng bà ấy.”

Con ruột, vậy là con riêng với người phụ nữ khác? Hèn gì sau khi bố Khúc mất, mẹ Khúc cứ vui đầu vào công việc, rất ít khi nói chuyện với Khúc Tân Di, đến nỗi con bé quen một người bạn trai lớn hơn mười mấy tuổi mà cũng không biết.

Hơn nữa quanh đi quẩn lại thì lại chứng thực được là Khúc Tân Di cũng tới từ cô nhi viện Lập Tâm, vì thế mọi manh mối đều được liên kết lại.

Lục Nghiễm nói: “Người chị đặt tên cho Khúc Tân Di chắc là Lâm Tăng Thanh.”

Tiết Bồng tiếp: “Khúc Tân Di được nhận nuôi lúc mười tuổi, sau đó chắc vẫn giữ liên lạc với những đứa trẻ mồ côi khác, nếu không thì với khả năng ghi nhớ và trí thông minh của một cô bé mười tuổi thì cũng khó để làm được chuyện này sau đó bảy năm.”

Lục Nghiễm: “Nhất là Lâm Tăng Thanh, chắc là Khúc Tân Di rất thân với cô ta.”

Đúng vậy, nếu không cũng chẳng bày binh bố trận như thế.

Tiết Bồng lại nhìn vào tấm ảnh kia, Lục Nghiễm cũng cặp mắt, cùng nhìn chăm chăm vào năm cái tên.

Lâm Tăng Thanh đã phát điên, Trần Lăng đã mất, trong ba người còn lại, chắc chắn cho người đã lên kế hoạch giúp Khúc Tân Di.

Là ai cơ chứ?

Nghĩ đến đây, hai người lại ngược mắt nhìn nhau cùng một lúc.

Lý Hiểu Mộng đứng bên cạnh, không hiểu sao hai người họ lại cùng im lặng.

Tiết Bồng hỏi: “Anh định điều tra ba người này thế nào?”

Nếu không điều tra thì sợ rằng không bao giờ biết được lời giải của án lòng án, thế nhưng nếu tiếp tục điều tra, e là mọi sự sắp đặt của Khúc Tân Di đều sẽ bị vạch trần.

Tuy việc “sắp đặt” tính tới hiện tại chỉ là suy đoán có logic, không hề chứng cứ hỗ trợ.

Nhưng lựa chọn của Lục Nghiễm lại rất có thể sẽ biến suy đoán có logic này thành sự thật.

Vài giây sau, Lục Nghiễm chậm chậm lắc đầu: “Trong vụ án này, Liêu Vân Xuyên vẫn là mục tiêu điều tra chính.”

Cũng không biết vì sao, Tiết Bồng lại thềm thờ phào.

Sau đó, cô nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Nhưng mà anh lại rất muốn biết Liêu Vân Xuyên có liên quan gì đến năm vụ cưỡng hiếp giết người liên hoàn kia.”

Tiết Bồng cười: “Nếu muốn biết có liên quan gì không thì phải hỏi phía thành phố Lịch và thành phố Xuân, trích lục hồ sơ những vụ này ra để tiến hành đối chiếu, dù có bao nhiêu người gây án thì chỉ cần có chút liên can là đều có thể tìm ra được.”

Nói đến đây, hai người lại không hẹn mà cùng đứng dậy.

Lục Nghiễm nói với Lý Hiểu Mộng: “Hiểu Mộng, gọi thêm Hứa Trăn, Phương Húc với Xuân Dương, năm phút sau mở họp.”

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng trả lời: “Vâng, đội phó Lục!”

Lý Hiểu Mộng chạy ra khỏi cửa, Tiết Bồng lại cười: “VẬY tôi cũng về phòng thí nghiệm đây, trong năm vụ án đó có hai vụ xảy ra ở thành phố Giang, tôi về trích lục hồ sơ điện tử xem thử.”

“Vất vả rồi.” Lục Nghiễm mấp má môi: “Nhưng mà vẫn phải chuẩn bị tâm lý trước, đó dù sao cũng chỉ là một bài đăng, rất có thể cuối cùng sẽ chứng thực là tất cả đều không liên quan đến Liêu Vân Xuyên.”

“Tôi hiểu. Nhưng mà tôi cũng tin, dù là vụ án liên hoàn lần này hay là những vụ án chưa được giải đáp thì đều có một ngày cũng sẽ phá được.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Tự tin thế, nếu không được thì sao?”

Tiết Bồng cup mắt nghĩ ngợi rồi nói: “Không được thì chỉ còn nước chờ trời phạt.”

Chương 94: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 9

Tổ hình sự nhanh chóng họp bàn dựa theo vụ án của Khúc Tân Di.

Lúc vừa vào phòng họp, cả bọn còn hơi ngơ ngác, đến Lý Hiểu Mộng cũng không diễn giải được rõ ràng toàn bộ.

Lục Nghiễm nhanh chóng viết lên bảng trắng vài nhóm mối quan hệ.

Cô nhi viện Lập Tâm – Khúc Tân Di – Liêu Vân Xuyên – vụ án cưỡng hiếp giết người

Cô nhi viện Lập Tâm – Lâm Tăng Thanh – Liêu Vân Xuyên – S.T

Cô nhi viện Lập Tâm – Trần Lăng – Lâm Tăng Thanh – Mao Tử Linh
– Chương Nghiễm Vân – Quý Phong

Sau đó, Lục Nghiễm lại chiếu bức ảnh năm người chụp chung đã được quét vào máy tính lên trên màn hình.

Đến lúc mọi người đều hiểu hết những chuỗi nhân vật liên quan này, hồi lâu cũng không ai lên tiếng, vẻ mặt của ai cũng rất hoang mang.

Lục Nghiễm: “S.T chính là viết tắt của Silly Talk, trước kia là bút danh của Lâm Tăng Thanh, hiện giờ có thể là một trong ba người này...”

Lục Nghiễm vừa nói vừa khoanh vào ba cái tên Mao Tử Linh, Chương Nghiễm Vân, Quý Phong.

“Nhưng mà mục tiêu điều tra chính của chúng ta không phải là thân phận của S.T”

Nghe đến đây, Hứa Trăn lên tiếng trước tiên: “Đội phó Lục, ý anh là, mục tiêu của bước điều tra tiếp theo của chúng ta có thể không chỉ nằm ở vụ án Khúc Tân Di, có thể còn dính líu đến mấy vụ án cưỡng hiếp giết người trước kia?”

Phương Húc tiếp: “Thế nhưng hiện giờ những điều này đều chỉ là suy đoán trong bài đăng, đâu có chứng cứ xác thực đâu.”

Lục Nghiễm gật đầu, khoanh vào tên của Lâm Tăng Thanh: “Đặt giả thiết lớn, cẩn thận tìm chứng cứ. Trước khi vào khoa tâm thần, Lâm Tăng Thanh vẫn luôn theo dõi và đăng tải vụ cưỡng hiếp giết người liên thành phố, lúc đó cô ấy còn là bạn gái của Liêu Vân Xuyên. Tên của Khúc Tân Di là do Lâm Tăng Thanh sửa, chưa tới nửa năm sau khi Lâm Tăng Thanh gặp chuyện, Khúc Tân Di đã trở thành bạn gái của Liêu Vân Xuyên. Chúng ta hoàn toàn có lý do để nghi ngờ vụ án Khúc Tân Di còn có ẩn tình, rất có thể là án lồng án.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm viết dấu chấm hỏi cạnh dòng chữ “vụ án cưỡng hiếp giết người” rồi nói: “Thế nhưng vẫn phải chứng thực xem Liêu Vân Xuyên có liên quan đến vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn hay không. Lát nữa, phía kỹ thuật hình sự sẽ trích lục ra những hồ sơ vụ án trước kia, tiến hành đối chiếu chứng cứ với vụ án này, một khi phát hiện ra có liên quan, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng bắt cứ lúc nào.”

Lục Nghiễm nói xong, cả phòng họp đều im lặng.

Cho đến khi Trương Xuân Dương giơ tay: “Tôi có chuyện muốn nói.”

Lục Nghiễm: “Nói đi”.

“Trong bức ảnh còn có cả Trần Lăng, tôi thấy rất kỳ lạ, Trần Lăng thật sự không hề liên quan chút nào tới vụ án này. Thứ vẫn luôn có liên

quan tới cô ta là đường dây ma túy, còn có cả vụ án nhà họ Cao. Còn một chuyện nữa, tấm ảnh này chỉ là do Tiết Bồng tình cờ chụp được ở cô nhi viện, cũng đâu thể thể hiện là năm người trong tấm ảnh này đều tham gia vào lần sắp đặt này?”

“Hỏi hay đấy.” Lục Nghiễm cười, vạch hai vạch ngang dưới tên những người trong ảnh: “Thật ra thì hiện tại có thể thấy rằng chỉ có hai sơ đồ mối quan hệ phía trước là có thể liên hệ được: Lâm Tăng Thanh, Liêu Vân Xuyên, Khúc Tân Di. Trần Lăng được nhắc đến là bởi vì tấm ảnh này là một, hai là vì S.T trước kia từng đăng bài về chuyện của cô ta và Chung Ngọc. Còn chuyện S.T là ai, mục đích cuối cùng của người này là gì thì có thể tạm gác lại một bên. Người này đã viết hai câu chuyện thì có thể sau đó vẫn còn những động thái khác.”

Lý Hiểu Mộng hỏi: “Vậy đội phó Lục, tiếp đến chúng ta nên làm gì?”

Hứa Trăn cũng hỏi: “Có cần điều tra nhà của Liêu Vân Xuyên không?”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên rồi, tôi sẽ xin lệnh khám xét, mai đến nhà Liêu Vân Xuyên xem thử. Ngoài ra, còn phải lấy lời khai của Khúc Tân Di và Liêu Vân Xuyên lần thứ hai. Lát nữa, đồng nghiệp trước kia của Lâm Tăng Thanh sẽ tới đây, ngoài việc ghi chép thông tin từ cô ấy thì tiếp đến còn phải tiếp tục hỏi thăm điều tra nơi làm việc của Liêu Vân Xuyên và Lâm Tăng Thanh. Mấy chuyện này khá là vụn vặt nhưng mà tôi tin chắc là sẽ phát hiện ra dấu vết bên trong, mong mọi người nhất định phải cẩn thận.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Lúc này, có người gõ cửa bên ngoài phòng họp.

Một cảnh sát nhanh chóng bước vào nói: “Đội phó Lục, có một cô tên là Trương Tiêu, nói là đã hẹn trước với chi đội, tới để hỗ trợ điều tra.”

Lục Nghiễm nhanh chóng đi ra cửa, vừa đi vừa nói: “Hiếu Mộng đi theo tôi. Những người khác giải tán.”

Ở một bên khác, Tiết Bồng đã về đến khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Cô không chút chần chừ, tức tốc nói cho Phùng Mông biết những nghi vấn đã bàn bạc cùng Lục Nghiễm, sau đó cho biết mình muốn tiến hành đối chiếu các hồ sơ trước kia.

Vấn đề đầu tiên Phùng Mông đề cập chính là: “Trích lục lại hồ sơ trước kia thì không khó, nhưng mà trước đó, con phải có suy nghĩ rõ ràng rành mạch đã, nghĩ xem rốt cuộc là muốn điều tra cái gì, Liêu Vân Xuyên hay là năm người trong ảnh.”

Tiết Bồng lại đã suy nghĩ rất rõ ràng: “Tất nhiên là không phải nhắm vào năm người trong ảnh. Hiện giờ cũng chỉ xác định được trong số này có mỗi Lâm Tăng Thanh là có liên quan tới Liêu Vân Xuyên. Bốn người còn lại thì hiện giờ vẫn chưa phát hiện ra mối quan hệ trực tiếp. Vụ án của Trần Lăng đã kết thúc. Mao Tử Linh, Chương Nghiễm Vân với Quý Phong có khi chỉ là tình cờ chụp chung một tấm với Lâm Tăng Thanh, có thể là sau khi trưởng thành đã mỗi người một nơi, chỉ dựa vào mỗi một tấm ảnh thì không thể nào liên hệ họ với nhau.”

Phùng Mông cười, lập tức gọi điện cho khoa hồ sơ tài liệu, sau đó nói với Tiết Bồng: “Thầy vẫn nghĩ là vụ án của Liêu Vân Xuyên mới là mục tiêu điều tra chính của chúng ta, trước khi xác định được là vụ án liên hoàn, đừng dành quá nhiều thời gian vào việc đối chiếu những vụ án khác. Hồ sơ giấy thì vẫn cần làm theo trình tự, xem hồ sơ điện tử trước đã.”

“Dạ.” Tiết Bồng thở phào, đợi Phùng Mông trích lục ra được hồ sơ điện tử, cô bèn ngồi xuống trước bàn máy tính.

Suốt nửa tiếng sau đó, Tiết Bồng vẫn giữ đúng một tư thế, cô xem rất chăm chú, nghiêm túc, hoàn toàn không để ý đến mọi thứ xung quanh.

Chỉ một lát sau, Phùng Mông rời khỏi phòng khoa.

Lại một lát nữa, Mạnh Nghiêu Viễn về lại.

Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng chào Tiết Bồng, Tiết Bồng lại dường như không nghe.

Mạnh Nghiêu Viễn bèn nhích tới cạnh cô, cùng nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính xem một lát rồi lại nhìn sang Tiết Bồng đang cau có mặt mày, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Bà lật vụ án cưỡng hiếp giết người trước đó ra thật đấy hả?”

Tiết Bồng sửng sờ hoàn hồn lại, nhìn vội sang y rồi nói: “Đúng rồi, dù không có dính dáng gì thì tìm hiểu vụ án một chút cũng tốt, lỡ đâu mai mốt có cần tới.”

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “À, vậy xem cả buổi trời đã phát hiện ra gì chưa?”

“Có cái này hơi kỳ lạ. Sau khi gây án, tên hung thủ này dùng nước thuốc để lau rửa cơ thể nạn nhân, dẫn đến dấu vết ADN trên thi thể bị phá hủy nghiêm trọng. Hơn nữa thi thể cũng bị di dời, nơi phát hiện không phải là hiện trường đầu tiên. Trong năm vụ án, thành phố Giang xảy ra hai vụ, vụ thứ nhất, thi thể được phát hiện ở nơi hoang dã, giống như vụ của Trình Lập Huy ấy, thi thể từng bị cắt xé, bên ngoài cơ thể bị phá hủy nặng nề, vụ thứ hai là vớt được từ dưới biển lên, thi thể không lành lặn, còn thiếu mất một cách tay.”

Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy thì thoáng ngỡ ngàng rồi hỏi: “Đúng là lạ thật, nếu muốn vớt xác xuống biển thì tại sao còn phải dùng nước thuốc để rửa? Ném xuống biển rồi thì phần lớn dấu vết đều biến mất hết rồi. À phải rồi, nguyên nhân tử vong thì sao?”

Tiết Bồng: “Thi thể ngoài nơi hoang dã là do đột tử tim mạch, thi thể dưới biển là chết do nghẹt thở trước rồi bị vớt xuống biển. Nhưng mà

lúc còn sống, cả hai nạn nhân nữ đều đã phải chịu hành vi tình dục bạo lực, xem kết quả khám nghiệm tử thi thì không chỉ là một lần.”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng kéo ghế ngồi xuống: “Vừa ngoài hoang dã, vừa dưới biển, tên hung thủ này có bản lĩnh ghê, còn lên rừng xuống biển được cơ.”

Tiết Bồng không trả lời, nghi vấn trong đầu cũng dần dâng lên.

Địa điểm vớt xác là điều khả nghi nhất trong hai vụ án, một nơi ở ngoài hoang dã, một nơi ở biển, hai nơi cách nhau rất xa, hơn nữa lại còn không dễ mà tới được, hung thủ tốn công tốn sức như thế chỉ để vớt xác thôi sao?

Tiết Bồng nhớ lại vóc dáng và mặt mũi của Liêu Vân Xuyên rồi hỏi Mạnh Nghiêu Viễn: “Ông thấy hình của Liêu Vân Xuyên rồi đúng không? Nếu ông là anh ta, ông có chọn hai nơi này để vớt xác không?”

Mạnh Nghiêu Viễn còn không nghĩ ngợi gì mà nói: “Không.”

Tiết Bồng hỏi thêm: “Tại sao? Biết dùng nước thuốc rửa thi thể để phá huỷ ADN, người không có kiến thức y học và không có cơ hội tiếp xúc với những thứ nước thuốc này thì không làm được đâu.”

Hơn nữa để làm sạch được thi thể thì phải cần lượng nước thuốc rất lớn.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Anh ta là bác sĩ, viện trưởng của bệnh viện Từ Tâm là bố của anh ta. Nếu anh ta thật sự là hung thủ, chắc chắn anh ta sẽ có cách còn thần không biết quỷ không hay hơn cả vậy.”

Đúng vậy, dù không “xử lý” thi thể ở bệnh viện thì cũng không nhất thiết phải tốn công tốn sức vớt thi thể xuống biển với nơi hoang dã như thế.

Vứt xác nhất định phải cần phương tiện giao thông, còn cần quen thuộc với địa hình địa phương.

Liêu Vân Xuyên quen làm việc trong văn phòng, trông có vẻ non nớt nhỏ nhẹ, nhã nhặn từ tốn, cũng không giống kiểu người hoang dại như thế, nếu nói là Lý Thành Kiệt thì còn khá là có thể.

Hơn nữa dù là đến nơi hoang dã hay là biển thì cũng cần có sức, nơi hoang dã thì cần phải vác thi thể, ở biển thì còn cần có thuyền hoặc là vác đến vực gần biển rồi vứt xuống.

Nghĩ sao thì Liêu Vân Xuyên cũng không giống người sẽ làm như thế.

Mạnh Nghiêu Viễn lại hỏi: “Thân phận của người chết thì sao?”

Tiết Bồng lại lật ra trang đầu tiên của hồ sơ, chỉ cho y xem: “Hai vụ ở thành phố Giang, một vụ là người mẫu mới, trước khi gặp chuyện vừa ký hợp đồng với công ty quản lý, một người là hot-vlogger, nhưng mà cũng không nổi lắm, chỉ có mấy chục nghìn người hâm mộ. Vì thế, khi đó cả hai vụ đều không gây ảnh hưởng dữ dội trên mạng lắm.”

“Ấy?” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Mới đây không phải cũng có cô người mẫu chết ở thành phố Lịch sau? Còn là bị hại ở nhà riêng nữa chứ, chỉ là không biết chi tiết án.”

Tiết Bồng nghĩ một lát, dường như có chút ấn tượng: “Hình như cũng nổi lắm, tôi nhớ ông có nói là cô ta từng có tin đồn với một cậu ấm nhà giàu gì đó đúng không?”

Mạnh Nghiêu Viễn xuýt xoa: “Sau đó đào ra được ông nội con nhà giàu đó rồi, bà cũng biết á!”

Cô cũng biết sao?

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ tới một người.

Cô vô thức cau mày, lên tiếng mà mắt cũng lạnh đi: “Hoắc Ung?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Chính xác.”

Tiết Bồng bỗng chốc im lặng, cũng không xem hồ sơ nữa, chỉ ngồi tựa ra ghế, sắp xếp suy nghĩ.

Đánh một vòng rồi cũng về lại chỗ Hoắc Ung.

Liêu Vân Xuyên là bác sĩ riêng của gia đình Hoắc Ung, Hoắc Ung từng có tin đồn với cô người mẫu chết ở thành phố Lịch, hai người chết ở thành phố Giang cũng có nghề nghiệp tương tự, đều kiếm cơm nhờ khuôn mặt và sức thu hút.

Thông thường thì với những vụ án liên hoàn, trong quá trình điều tra, người ta sẽ tìm ra được những điểm tương đồng trong vụ án.

Hiện giờ dường như đã xuất hiện một manh mối, liên kết đặc điểm của những nạn nhân này lại với nhau.

Tiết Bồng nhắm mắt, nhanh chóng đưa ra một giả thiết lớn.

Nếu như tất cả những người chết này đều có liên quan tới Hoắc Ung, vậy thì sau khi xảy ra chuyện, với tính cách của Hoắc Ung, y sẽ làm thế nào?

Nếu là vấn đề luật pháp, y sẽ tìm tới sự giúp đỡ của Hàn Cố, vậy thì nếu là chuyện liên quan tới mạng người thì sao? — Liêu Vân Xuyên?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng mở mắt ra nói: “Người bị vớt xác ở nơi hoang dã là người mẫu tân binh vừa ký hợp đồng với công ty quản lý, còn người được vớt lên từ dưới biển lại là một người nổi tiếng trên mạng. Tạm thời khoan nói về cô người mẫu tân binh, nếu cái xác dưới biển không phải là chết trên đất liền rồi mới bị vớt xuống

biển, mà là từ đầu cô ta đã chết trên biển thì sao? Ví dụ như trên du thuyền chẳng hạn.”

Mạnh Nghiêu Viễn bỗng chốc mở to mắt: “Người mẫu, người nổi tiếng trên mạng, du thuyền, con nhà giàu? Sau tôi cứ thấy đây không phải là cưỡng hiếp giết người thông thường.”

“Còn có nguyên nhân tử vong nữa, đột tử tim mạch và nghẹt thở.” Tiết Bồng thở dài, viết nhanh những nhân vật ban nãy ra giấy, còn thêm “Lâm Tăng Thanh” và “Khúc Tân Di” vào cạnh Liêu Vân Xuyên.

“Có thể hung thủ không chỉ có một người. Một năm trước, Lâm Tăng Thanh là bạn gái của Liêu Vân Xuyên, cô ấy rất có thể đã biết được gì đó thông qua Liêu Vân Xuyên, vì thế nên mới gặp chuyện.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại nghĩ một lúc, viết ba cái tên còn lại lên giấy, chỉ là viết xong rồi lại đặt dấu chấm hỏi cạnh bên.

Xem ra ba người này không có liên quan gì tới vụ án, đây chỉ là một bức ảnh hết sức bình thường.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn thấy những cái tên Tiết Bồng viết ra bèn hỏi: “Ấy, ba người này là ai? Quý Phong, Chương Nghiêm Vân, Mao Tử Linh...”

Chỉ là lúc vừa đọc tới “Mao Tử Linh”, Mạnh Nghiêu Viễn bỗng khựng lại, vẻ mặt dần trở nên khác lạ.

Mạnh Nghiêu Viễn rất ít khi thế này, Tiết Bồng nhìn thấy vội hỏi: “Sao thế, mấy cái tên này có vấn đề à?”

Mạnh Nghiêu Viễn hoàn hồn lại nói: “À, tôi cũng không chắc, nhưng mà tôi có nghe nói tới người tên “Mao Tử Linh” này, có cái tôi cứ tưởng là cô ấy họ Mao kia kìa, chữ “mao” trong Tam Mao ấy.” () (): Chữ mao trong Mao Tử Linh là 茅, chữ mao trong Tam Mao là 毛, đều đồng âm là mao2.

Tiết Bồng sững người: “Ông có nghe đến sao, nghe ở đâu?”

Mạnh Nghiêu Viễn cười: “Đấy bà xem, trước giờ bà cứ nói tôi bà tám, còn thường xuyên khinh bỉ cái sự tám của tôi, giờ thấy chưa, tin tức hóng hớt của tôi cũng không hoàn toàn vô dụng đúng không.”

Tiết Bồng hoàn toàn không để tâm nổi mấy chuyện này, lại hỏi: “Được rồi, được hết, ông nói gì cũng đúng, ông nói nghe coi ông biết cái tên “Mao Tử Linh” này từ đâu?”

Mạnh Nghiêu Viễn hăng giọng nói: “Ôi dào, bình thường tôi thấy bà nói chuyện với pháp y Quý hăng lắm mà, lần nào ông ấy khám nghiệm tử thi bà cũng tham gia nhiều nhất, tôi còn tưởng bà biết chứ.”

Biết cái gì? Sao lại còn dính tới Quý Đông Duẫn nữa?

Tiết Bồng yên lặng vài giây, nhìn chăm chăm vào Mạnh Nghiêu Viễn rồi hỏi: “Ý ông là Mao Tử Linh có liên quan tới pháp y Quý?”

“Ừa là bà không biết thiệt đó hả? Vậy bà có nghe nói là trước khi tới Cục thành phố mình, pháp y Quý từng có một cô bạn gái, sắp kết hôn luôn rồi, nào ngờ cô gái đó lại mất tích trước khi kết hôn?”

Tiết Bồng có nghe nói tới chuyện này nhưng cũng chỉ là một hai câu, thường thì mọi người sẽ không cứ nhắc chuyện này nhiều, càng không đào bới hóng hớt, với lại đây đã là chuyện từ trước khi Quý Đông Duẫn vào Cục thành phố rồi.

Mạnh Nghiêu Viễn gõ vào ba chữ kia: “Bạn gái khi đó của pháp y Quý tên là Mao Tử Linh.”

Tiết Bồng lại nhìn xuống tờ giấy lần nữa.

Đầu cô cứ ong ong, rất hỗn loạn nhưng lại hình như có thứ hiện ra

rất rõ.

Lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn lại nói: “Chương Nghiêm Vân, Quý Phong, hai cái tên này thì tôi không có ấn tượng, ấy nhưng mà Quý Phong cũng họ Quý này. Phải rồi, bà lấy cái danh sách này đâu ra vậy?”

Cũng họ Quý...

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào con chữ đó, không nói nổi tiếng nào.

Lúc này, ngoài cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết có tiếng gõ cửa cộc cộc.

Hai người trong phòng cũng nhìn sang, Quý Đông Duẩn đang đẩy cửa bước vào.

Chỉ có điều Quý Đông Duẩn lúc này không cười mỉm như thường ngày, vẻ mặt nghiêm túc lạ thường, ánh mắt tuy bình tĩnh nhưng bên trong dường như đang âm thầm gợn sóng.

Trong tay gã còn cầm theo một tệp hồ sơ.

Tiết Bồng vô thức gấp gọn mấy thứ trên bàn một cách rất bình tĩnh.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng đi tới, cản trước hồ sơ trên bàn hỏi: “Sao pháp y Quý lại tới đây?”

Quý Đông Duẩn đi tới trước bàn, đưa hồ sơ trong tay cho Tiết Bồng, thở dài rồi mới nói: “Tôi nghe trưởng khoa Phùng nói mọi người đã trích lục hồ sơ hai vụ án cưỡng hiếp giết người trước kia để nghiên cứu. Tôi có ít tài liệu có khi có thể giúp được.”

Tiết Bồng sửng sò, hoàn toàn không ngờ tới chuyện này, vội cầm lấy tệp hồ sơ, lấy tài liệu bên trong ra lật nhanh mà xem, nhận ra trong này không chỉ có giới thiệu về vụ án cưỡng hiếp giết người ở thành

phố Xuân và thành phố Lịch, mà còn có vài trang liên quan tới Mao Tử Linh.

Trong tệp hồ sơ còn có vài tấm ảnh, lấy ra xem thì bức ảnh trên cùng là ảnh chụp một cô gái dáng người đầy đặn, mặt mũi rất xinh đẹp, rất có khí chất, đuôi mắt hơi xếch lên, trông rất quyến rũ.

Bức thứ hai là ảnh chụp nhanh, vẫn là cô gái ấy, bên cạnh còn có một người đàn ông, cả hai đang lên xe cùng nhau.

Người đàn ông đó chính là Liêu Vân Xuyên.

Xem đến đây, thật ra thân phận của cô gái cũng đã hé mở phần nào.

Thế nhưng mọi thứ đều đến quá nhanh, Tiết Bồng chưa kịp nắm bắt hết, cô đặt ảnh xuống, chưa kịp xem hồ sơ, chỉ khẽ ngước mắt nhìn Quý Đông Duẩn trân trân.

Có một câu hỏi mắc kẹt lại trong cổ họng, cô rất muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi thế nào, có nên hỏi hay không.

Khỏi nói là Tiết Bồng, lúc này thì đến Mạnh Nghiêu Viễn cũng khó tránh ấp úng.

Trong phòng yên lặng khác lạ, còn hết sức căng thẳng và gượng gạo.

Còn Quý Đông Duẩn, người pháp y mà họ đã hợp tác ăn ý bao lâu nay, cứ điềm nhiên đứng đó, để mặc cho họ nhìn.

Một hồi sau, Quý Đông Duẩn lên tiếng trước: “Tôi giới thiệu đơn giản vậy, cô gái trong ảnh tên Mao Tử Linh, là bạn gái của tôi trước khi tôi đến Cục thành phố, cô ấy mất tích ở thành phố Lịch vào hai năm trước. Tôi vẫn luôn điều tra vụ này nhưng nắm được rất ít manh mối. Cảnh sát thành phố Lịch cũng đã điều tra bạn bè của cô ấy trước khi mất tích, không có gì khả nghi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: “Vậy bức ảnh này thì sao?”

Cô chìa ra bức ảnh chụp Mao Tử Linh và Liêu Vân Xuyên.

Quý Đông Duẩn nhìn rồi nói: “Hôm qua có người ném trước cửa nhà tôi, người đó gõ cửa rồi đi ngay, tôi không biết là ai.”

Lại là một đợt im lặng.

Mạnh Nghiêu Viễn cầm ảnh và tư liệu xem thử.

Tiết Bồng cúi đầu do dự vài giây, cuối cùng cũng vẫn cầm lấy tấm ảnh trong điện thoại, giơ màn hình về phía Quý Đông Duẩn.

“Em biết là hỏi thế này sẽ rất bất lịch sự, nhưng mà...”

Tiết Bồng còn chưa hỏi xong, Quý Đông Duẩn đã ngắt lời: “Quý Phong là tên trước kia của tôi. Bốn người chụp chung đều là bạn lúc nhỏ của tôi, chúng tôi cùng lớn lên ở cô nhi viện Lập Tâm nhưng tôi không phải trẻ mồ côi. Bố mẹ tôi đã làm việc ở đó hai mươi năm, tôi đã sống cùng họ trong ký túc xá nhân viên một thời gian rất dài.”

“Vậy tại sao...” Tiết Bồng thở dài hỏi: “Tại sao lúc điều tra vụ của Trần Lăng, anh chưa hề nhắc tới. Hơn nữa anh lại cứ như không quen biết Trần Lăng ấy?”

Quý Đông Duẩn cup mắt nói: “Trước khi đến hiện trường trại giam, nghe nói người chết là chị ấy, tôi cũng sốc lắm.”

Quý Đông Duẩn ngừng lại vài giây rồi lại nhìn Tiết Bồng: “Có thể nói thế này, không chỉ là tôi không hề nhắc tới Trần Lăng, mà ngoài Tử Linh ra, đã lâu lắm rồi tôi chưa từng gặp những người khác trong bức ảnh này. Tôi không biết họ đang làm gì, đã trở thành người thế

nào, tôi không hề theo dõi, còn không nhớ rõ mặt mũi nữa, chỉ là lâu lâu lại nghe Tử Linh nhắc tới đôi ba câu.”

Chương 95: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 10

Trong phòng thẩm vấn chi đội, Trương Tiêu đang tích cực cung cấp manh mối cho vụ án Liêu Vân Xuyên.

Nhưng Trương Tiêu không biết đến Khúc Tân Di, cũng không biết mối quan hệ giữa Lâm Tăng Thanh và Khúc Tân Di khẳng khái đến độ nào, Trương Tiêu lại biết vài điều về chuyện của Lâm Tăng Thanh và Liêu Vân Xuyên.

Theo lời Trương Tiêu, vào khoảng mùa hè một năm trước, Lâm Tăng Thanh bắt đầu theo dõi và đăng tải vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, một là vì cùng là phái nữ với nhau, khá là đồng cảm, hai là vì sự kiên liên hoàn này đã đập trúng chỗ đau của xã hội.

Thật ra gần như là tháng nào cũng có một hai vụ tương tự rần rần trên tin tức tìm kiếm hàng đầu, phái nữ đều cho rằng đây là hành vi súc sinh, tuyệt đối không thể nhân nhượng, khi gặp đối tượng có tình tiết phạm tội nghiêm trọng thì có thể gọi là cắn chặt không buông, chỉ mong kẻ đó bị xử tử hình hoặc bị thiến hóa học, vật lý vân vân.

Thế nhưng nhìn ở góc độ luật pháp, khi nghiên cứu thảo luận, người lập pháp chắc chắn sẽ cân nhắc đến vấn đề thành phần phạm tội, nếu tăng khả năng tử hình của tội danh tương tự thì liệu tội phạm cưỡng hiếp có cảm thấy dù sao thì cũng chết, chi bằng cưỡng hiếp rồi giết luôn.

Tất nhiên là cũng có nhiều cư dân mạng cho rằng đa phần quan toà đều là nam giới, vì thế họ không thể đặt mình vào chuyện mà phái nữ

gặp phải, thiếu sự đồng cảm, vì thế đã nhẹ tay trong nhiều phán quyết.

Trương Tiêu nói, khi đó vừa xảy ra vài vụ án cưỡng hiếp vị thành niên, trong số đó còn có người vị thành niên đã chết thảm, chuyện này đã trực tiếp kích động những phóng viên tin tức ở tuyến đầu như họ.

Lâm Tăng Thanh cực kỳ phẫn nộ, không chỉ đăng đàn lên án kịch liệt sự tai hại của xã hội nam quyền, còn bàn luận về vấn này trên góc độ người con gái bị ám ảnh cả đời, còn nhắc tới vụ án bé gái chanh dây gây ấn động cả nước cùng vụ án bé So Won ở Hàn Quốc.

Nhưng những bài đăng thế này chỉ có thể nổi cộm trên tin tức tìm kiếm hàng đầu không quá một tuần, mọi người chỉ bình luận, lên tiếng tích cực về nó trong một thời gian ngắn, ảnh hưởng không hề lớn tới kết quả cuối cùng của vụ án.

Sau đó, bi kịch tương tự vẫn sẽ không giảm bớt, vì thế mới cần có một lớp người có trách nhiệm bước ra đi đầu, không ngừng thức tỉnh mọi người rằng đây không phải chuyện của người khác, đây là bi kịch xảy ra ngay bên cạnh tôi và bạn, bất cứ lúc nào cũng có thể tái diễn, đây là vấn đề của xã hội, cần mỗi người đều phải đề cao cảnh sát, quan tâm nhiều hơn.

Mà để đạt được hiệu quả như thế, cần phải không ngừng nhắc lại, đánh thức người người “đăng trí”, nhất là với một số người hăm mộ chìm đắm trong việc đeo đuổi thần tượng, họ có thể lên tiếng chỉ trích cái “đẹp xấu thiện ác” của một nghệ sĩ, thế nhưng lại không hề quan tâm đến vấn đề xã hội liên quan đến mạng sống con người này.

Nói đến đây, Trương Tiêu thở dài: “Thật ra lúc đó tôi thật sự cảm thấy Tăng Thanh cảm phẫn hơi quá, tôi cũng có khuyên cô ấy đừng để những chuyện mang cảm xúc tiêu cực này làm ảnh hưởng đến phán đoán của mình, nên học hỏi kinh nghiệm của những người làm luật sư, cảnh sát, bác sĩ, mỗi ngày họ phải hít thở nhiều năng lượng tiêu

cực hơn mình nhiều, nhưng nghề nghiệp lại đòi hỏi họ phải lý trí và khách quan. Nhưng mà Tăng Thanh lại thấy thứ đầu tiên mà phóng viên tin tức đem tới là tình và lý, sau đó mới là pháp luật. Không chỉ cần phơi bày sự thật mà còn phải nói ra tiếng lòng của quần chúng.”

Sau đó, Lâm Tăng Thanh đã phát hiện ra vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn ở thành phố Giang, thành phố Lịch và thành phố Xuân trong số rất nhiều hồ sơ vụ án chưa được phá trước kia, cô ấy có hỏi bạn bè làm cảnh sát, cũng có hỏi những người làm truyền thông khác, cũng từng đến địa điểm vớt xác ở nơi hoang dã và ở biển thành phố Giang để tìm hiểu, sau khi thu thập được tư liệu ban đầu, cô ấy bèn mang tới cho tổng biên tập xem, mong được duyệt đề tài.

Tổng biên tập là người làm tin tức lâu năm, rất nhạy cảm với độ lan truyền của tin tức, ông ấy vừa nhìn đã biết ngay đề tài này chắc chắn sẽ nổi, hơn nữa còn có thể dành được sự quan tâm nhiệt liệt của xã hội, đủ thúc đẩy sự hiếu kỳ của người đọc, đúng là một công đôi ba chuyện.

Cứ như thế, đề tài nhanh chóng được duyệt, Lâm Tăng Thanh

Cũng bắt đầu đi sớm về muộn với công tác điều tra.

Trương Tiêu nhớ lại lần lâu nhất là khoảng mười bốn ngày, Lâm Tăng Thanh đều không đến công ty báo cáo, chỉ mỗi ngày nhắn tin trong nhóm công ty, cho biết mình đang đi hỏi thăm dò la tin tức bên ngoài.

Nếu Lâm Tăng Thanh cần phải đến thành phố Lịch và thành phố Xuân thì cũng sẽ nói trước, thế nhưng trong lúc đi công tác, có lúc cô ấy còn quên cả việc nhắn tin.

Lâu dần, đồng nghiệp trong công ty cũng đã quen với sự “mất tích” của Lâm Tăng Thanh, đến nỗi còn có đồng nghiệp nghĩ là Lâm Tăng Thanh đã nghỉ việc rồi.

Cho đến một ngày, Lâm Tăng Thanh đột nhiên về lại công ty, đưa cho tổng biên tập xem bản thảo nhiều kỳ đầu tiên.

Tổng biên tập xem xong thì rất thích, bảo cô ấy sửa lỗi chính tả rồi đăng ngay.

Lâm Tăng Thanh còn bàn bạc về bút danh với tổng biên tập, tuyệt đối không thể thấy bút danh trước kia hoặc tên thật của cô ấy để đăng tải, vì vẫn chưa bắt được hung thủ.

Chưa tới một ngày, bài đăng của Lâm Tăng Thanh đã gây xôn xao cộng đồng mạng, vì văn phong sắc bén, lão luyện, lời văn gãy gọn, cũng không có nhiều tình tiết dư thừa, còn thể hiện được tài liệu bất nhất mà những kênh truyền thông khác đều không có được, kết hợp thêm ảnh chụp hiện trường vụ án, có đủ lý lẽ chứng cứ, khiến dư luận gợn sóng vào thời điểm đó.

Trương Tiêu nói đến đây thì bỗng nhớ ra, vội mở điện thoại, tìm một tấm ảnh đã chụp trước đó, đưa cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cầm lấy xem, đây chính là ảnh chụp hợp mừng sau khi bài đăng của Lâm Tăng Thanh phá kỷ lục lịch sử lượt xem của công ty, trông ảnh, Trương Tiêu và Lâm Tăng Thanh tựa vào nhau, cùng nâng ly trước ống kính trông rất thân thiết.

Lục Nghiễm lại lướt xem mấy tấm phía sau rồi hỏi: “Vậy Lâm Tăng Thanh và Liêu Vân Xuyên hẹn hò với nhau từ bao giờ?”

Trương Tiêu nói: “À, đó là chuyện trước khi hợp mừng. Tối hôm hợp mừng, Lâm Tăng Thanh uống hơi nhiều một chút, còn nói với tôi về người đàn ông cô ấy đang quen. Cô ấy nói người đàn ông đó công thành danh toại, khôi ngô tuấn tú, tính tình cũng tốt, không rượu bia thuốc lá, không có bất cứ thói quen xấu nào, cũng rất biết quan tâm người khác. Nhưng mà tôi nhớ rất rõ là lúc đó Lâm Tăng Thanh có hỏi tôi có tin trên đời này có người đàn ông hoàn hảo tới vậy không.”

Người ta thường nói rượu vào lời ra, xem ra trong lòng Lâm Tăng Thanh khá là hoài nghi Liêu Vân Xuyên.

Lúc đó, Trương Tiêu cũng đã uống kha khá, nói bừa là người đàn ông hoàn hảo đều là do phụ nữ định nghĩa và ảo tưởng mà ra, đứng ở góc độ của đàn ông, đó đều là những thứ không cần thiết, nghĩ rằng phụ nữ yêu cầu quá cao ở họ.

Lâm Tăng Thanh yên lặng một lát rồi nói: “Đúng đấy, người càng hoàn hảo thì có thể bên trong sâu càng nguy hiểm. Nếu một người mà không có lấy một chút khuyết điểm, đến cái ác cơ bản nhất của bản tính con người mà cũng ẩn giấu được, vậy thì chỉ có thể là cái ác bên trong người này không dễ để cho người khác thấy được. Vậy thì đáng sợ cỡ nào cơ chứ?”

Lục Nghiễm nghe đến đây, hồi lâu không nói gì, chỉ cứ suy nghĩ về ẩn ý trong lời nói của Lâm Tăng Thanh.

Tất nhiên là Lâm Tăng Thanh sẽ không nói với Trương Tiêu hay ai khác rằng cô ấy đang nghi ngờ Liêu Vân Xuyên, thế nhưng trong lời nói lại không khỏi tự tiết lộ một chút.

Nếu một người cứ luôn duy trì hình tượng hoàn hảo trong cuộc sống hằng ngày, vậy thì những tích tụ tâm lý và năng lượng xấu trong họ sẽ được xả ra đâu?

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy theo như cô được biết thì Liêu Vân Xuyên có biết Lâm Tăng Thanh là S.T không?”

Trương Tiêu ngẫm nghĩ, không chắc chắn lắm: “Tôi không dám nói là tôi biết, nhưng có chuyện này lạ lắm...”

“Chuyện gì?”

Trương Tiêu nhanh chóng cho biết, một tháng trước khi gặp chuyện,

Lâm Tăng Thanh dần dần ít liên lạc với công ty, cô ấy càng lúc càng điều tra và hỏi thăm về vụ án với tần suất gắt hơn, mỗi lần liên lạc đều là vì vừa ra một bản nháp, chỉnh sửa chữ nghĩa với hình ảnh xong rồi lại gửi cho công ty.

Cho đến một ngày nọ, Lâm Tăng Thanh gửi hết một loạt mấy chương bản thảo và hình ảnh cho tổng biên tập dưới dạng thư điện tử, đồng thời còn gửi một phần vào hòm thư cá nhân của Trương Tiêu, còn viết kèm một dòng rất kỳ lạ.

Trương Tiêu vẫn còn giữ mẫu thư điện tử đó tới giờ, cô vừa nói vừa tìm lại, đưa cho Lục Nghiễm xem.

Quả thật vậy, trong mẫu thư điện tử, ngoài tài liệu đính kèm thì còn có thêm một dòng: “Dùng tài khoản của chị đăng lên giúp chị. Tên tài khoản và mật khẩu là...”

Xem đến đây, Lục Nghiễm khẽ cau mày, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là liệu câu này cũng có được viết trong thư điện tử gửi tổng biên tập không, hay là chỉ với mình Trương Tiêu thôi?

Lục Nghiễm hỏi: “Nội dung thư điện tử cô và tổng biên tập nhận được có giống nhau không?”

Trương Tiêu nói: “Thật ra ban đầu tôi nghĩ là giống, mấy ngày sau mới nhận ra Tăng Thanh không đăng bài mới, tổng biên tập cũng không đề cập tới chuyện này nữa, cứ như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy, còn tập trung mọi người tích cực bàn luận một vấn đề khác, tôi mới thấy hơi kỳ.”

“Vậy sau đó cô có đăng bài giúp Lâm Tăng Thanh không?”

“Có đăng mấy bài, còn phải nhân lúc ở công ty không có ai, đăng tập vài tài khoản của Tăng Thanh để đăng đó. Tổng biên tập biết được thì tức giận lắm, còn nổi cơn ngay tại văn phòng, ông ấy cũng có nghi ngờ tổ của tôi, chỉ là không có chứng cứ, vậy nên cho qua luôn.”

Nhưng mà đến hôm sau, phòng làm việc của tổ tôi đã bị lắp camera, sau đó tôi cũng không dám đăng nữa.”

Sau đó, Lâm Tăng Thanh không về công ty nữa.

Lại một tháng sau, Trương Tiêu mới nghe nói đến chuyện Lâm Tăng Thanh bị đưa vào khoa thần kinh, nghe nói cô ấy đã có vấn đề về thần kinh đã một thời gian lâu rồi, trước giờ vẫn phải uống thuốc nhưng lại cứ tái đi tái lại không đỡ hơn, còn có vấn đề về giấc ngủ, cộng thêm việc quá đăm đối với việc điều tra vụ án, dần dần còn mắc chứng hoang tưởng, không phân biệt rõ ràng được là thế giới ở hiện thực hay thế giới trong vụ án.

Tất nhiên là Trương Tiêu không hề tin vào mấy lời đồn đại đó, thế nhưng nó lại được lan rộng trong công ty.

Khoảng thời gian đó, tổng biên tập cũng rất nhân nhượng với mọi người, lần nào họp cũng nhắc nhở là nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, chú ý ngủ nghỉ, đừng vì câu chuyện mình điều tra thăm hỏi mà dẫn đến bệnh tâm thần.

Trương Tiêu thờ dài, thành thật nói: “Thật ra chúng tôi đều ngầm biết chắc chắn tổng biên tập có biết một chút gì đó, ít nhất thì đằng sau đã có người tiếp xúc với ông ấy, nếu không thì làm gì mà ông ấy ôm ngàn đó bản thảo mà không đăng? Nội dung trong đó đặc sắc cực, một khi đăng lên sẽ dậy sóng dư luận ngay, với khúu giác của tổng biên tập thì không thể nào không nhìn thấy được điều đó.”

Rõ ràng là tổng biên tập là người biết được ẩn tình, hơn nữa người đứng sau tiếp xúc với ông ta chắc hẳn là người có liên quan đến vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, người này sợ sự thật bị đưa ra ánh sáng, bị bại lộ, trong lúc cấp bách đã hành động cực đoan.

Lục Nghiễm sắp xếp suy nghĩ, lại hỏi một câu cuối cùng: “Cô có thấy Lâm Tăng Thanh uống thuốc gì không?”

Trương Tiêu nói: “Ban đầu tôi có thấy, kiểu lọ thuốc nhỏ bình thường thôi, cô ấy nói là thuốc bổ sung vitamin, sau đó không thấy cô ấy uống nữa, nhưng mà cô ấy thường xuyên đau đầu, hay nằm mơ, mất ngủ cả đêm, trưa đến còn đến hiệu thuốc mua thuốc giảm đau.”

Uống vitamin sao lại đau đầu? Chuyện này chắc chắn có điều kỳ lạ.

Suốt cả quá trình lấy thông tin, Lục Nghiễm đều không hề đưa ra bất cứ suy đoán và suy luận nào mang tính kết luận, đợi sau khi kết thúc, anh nhờ Lý Hiểu Mộng tiễn Trương Tiêu đi, còn nhờ Trương Tiêu để lại tài liệu và hình ảnh kèm theo.

Trương Tiêu vốn định thừa cơ hội nghe ngóng chút tình hình nội bộ từ phía chi đội, hơn nữa, Lục Nghiễm cũng là bạn cùng trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, tiện thể có thể tiếp cận.

Ai ngờ Lục Nghiễm lại cười hờ hững: “Không phải là không tiết lộ cho cô, chỉ là vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, một câu nói bừa của tôi cũng có thể bị phóng đại dưới ngòi bút của các cô, suy diễn ra rất nhiều thứ khác.”

Trương Tiêu lập tức thề thốt: “Không đâu, tôi bảo đảm là sẽ viết hết sự thật, không thêm không bớt một chữ!”

Lục Nghiễm nhướn mày, vài giây sau lại không cười nữa mà hỏi: “Cô không sợ sau khi đăng báo, công việc của cô sẽ bị ảnh hưởng, an toàn của cá nhân cũng có thể bị đe dọa sao?”

Trương Tiêu ghen lời, nghĩ đến tình hình hiện giờ của Lâm Tăng Thanh mà cũng thấy hơi hải hùng.

Cuối cùng, Lục Nghiễm nói: “Yên tâm đi, đến lúc phá được án, cảnh sát chúng tôi chắc chắn sẽ cần đến sự giúp đỡ của truyền thông. Thế nhưng trước đó, bất cứ hành động bứt dây động rừng nào cũng đều sẽ trở thành chướng ngại vật cản trở quá trình điều tra, lại còn sẽ liên

lụy đến người vô tội.”

Đến lúc Trương Tiêu không còn gì để phản bác, Lục Nghiễm cũng về phòng làm việc, xem ghi chép của Trương Tiêu, sắp xếp manh mối lại từ đầu.

Trương Tiêu giống như một mảnh ghép trong bức tranh này, tuy không phải mảnh chủ chốt ở giữa mà chỉ quanh quẩn bên ngoài, thế nhưng cô đã lại cung cấp vài thông tin quan trọng.

Lâm Tăng Thanh có thể đã bị người ta “đầu độc”, bỏ thuốc, dẫn đến việc cô ấy xuất hiện vấn đề về thần kinh.

Nếu dựa trên cơ sở này rồi dùng thêm vài thủ đoạn để kích thích, khiến hệ thần kinh của cô ấy sụp đổ trong sợ hãi và kinh hoàng.

Vài tháng trước khi gặp chuyện, Lâm Tăng Thanh đã nghi ngờ con người của Liêu Vân Xuyên, thế nhưng cô không phải người đánh tiếng tùy tiện, vì thế không nói với bạn bè mà chỉ tiết lộ một chút thông tin mù mờ.

Từ điểm này, không khó để thấy được Lâm Tăng Thanh là một cô gái hết sức thận trọng và kỹ tính, hơn nữa còn rất can đảm.

Tất nhiên là cô ấy cũng có một khả năng nhìn thấu được bản chất con người, điều này chắc hẳn có liên quan đến việc cô ấy từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện và làm phóng viên tin tức xã hội.

Bên cạnh đó, tổng biên tập của tạp chí chắc chắn đã từng tiếp xúc với phần tử phạm tội hoặc người được phần tử phạm tội uy thác, Lâm Tăng Thanh cũng đã cảm thấy được nhưng hẳn là không chắc chắn, vẫn còn ôm chút hy vọng về nhân cách của tổng biên tập, vì thế vẫn gửi bưu kiện điện tử cuối cùng cho ông ta.

Phần tử phạm tội này có thể thật sự có quyền lực nhất định ở thành phố Giang như những gì Lâm Tăng Thanh ghi lại trong bản theo dõi

điều tra, thế nên mới gây ra lăm có sự như vậy.

Tổng biên tập chắc chắn cũng là sợ bị liên lụy nên mới tức giận như thế khi biết bản thảo đã bị đăng tải với tài khoản của Lâm Tăng Thanh.

Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ, cũng không nhận thức được thời gian đang trôi qua.

Chưa được bao lâu, điện thoại có tin nhắn do Tiết Bồng gửi đến: “Vừa nãy pháp y Quý mới đến phòng khoa bọn tôi, còn đưa cho tôi một xấp hồ sơ. Chúng tôi đang sang đó, nói trước để anh biết, có khi anh ấy có thể cung cấp một số manh mối then chốt liên quan đến Liêu Vân Xuyên.”

Pháp y Quý?

Lục Nghiễm chứng lại, gửi nhanh một dấu chấm hỏi.

Tiết Bồng chỉ nói một câu: “Quý Phong chính là Quý Đông Duẫn.”

Lục Nghiễm ngẩn cả người.

Lục Nghiễm lập tức đi nhanh về phòng làm việc, gọi người điềm tĩnh nhất tổ trình sát số 1 là Hứa Trăn tới.

Lục Nghiễm nói: “Lát nữa pháp y Quý tới đây, cậu phối hợp với tôi để lấy lời khai cho anh ấy.”

Hứa Trăn sửng sò, chuyện xảy ra quá đột ngột, anh ta không hiểu kịp.

Lục Nghiễm lại nói: “Pháp y Quý có hơi dính dáng tới vụ án của Liêu Vân Xuyên nhưng không phải là trực tiếp, chỉ là gián tiếp thôi. Anh ấy sẽ cung cấp manh mối cho vụ án này, quá lăm cũng chỉ là với thân phận nhân chứng, không phải nghi phạm. Vì thế vẫn nên cẩn trọng

thái độ và cách hỏi.”

Hứa Trăn ngấm hết thông tin, vội nói: “Tôi hiểu.”

Đang nói đến đây, Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn cũng đến.

Lục Nghiễm ngược mắt, xuyên qua Hứa Trăn, nhìn ra phía cửa.

Ánh mắt của hai người cũng nhìn vào Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm bước tới, lặng thinh ra dấu về phía hành lang: “Vào phòng nói chuyện nhé.”

Tiết Bồng không lên tiếng, mặt hơi căng thẳng.

Quý Đông Duẫn lại rất điềm tĩnh, chỉ là không cười vui như mọi ngày.

Mọi người đi tới phòng thẩm vấn, Hứa Trăn mở cửa mời Quý Đông Duẫn vào.

Tiết Bồng đứng ngoài cửa, nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nói: “Vào cùng đi.”

Tiết Bồng theo Lục Nghiễm vào phòng, cũng không nói gì nhiều, đặt tệp hồ sơ xuống, ngồi đợi ở trong góc.

Lục Nghiễm đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện với Quý Đông Duẫn, tư thế như đang nói chuyện phiếm.

Tiếp đó, Lục Nghiễm lại lật sơ tệp tài liệu ngay trước mặt Quý Đông Duẫn, vẻ mặt hơi thay đổi nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, trong lúc xem hồ sơ, thi thoảng còn liếc nhìn Quý Đông Duẫn.

Từ đầu đến cuối, Quý Đông Duẫn đều cụp mắt, không nói năng gì.

Lục Nghiễm xem xong hết tất cả tư liệu, cười hờ hững rồi nói câu đầu tiên: “Pháp y Quý luôn cho tôi cảm giác anh là một người sâu không thể dò, hơn nữa lại còn lại chất chứa rất nhiều câu chuyện. Nhưng mà tôi không ngờ câu chuyện của anh lại như thế này.”

Nói đoạn, Lục Nghiễm cũng lấy điện thoại ra, chìa tấm ảnh năm người tới trước mặt Quý Đông Duẩn.

“Nếu anh là Quý Phong thì tự giới thiệu bản thân trước vậy.”

Quý Đông Duẩn thờ dãi, nhìn tấm ảnh nói: “Quý Phong là tên trước kia của tôi, lúc đó bố mẹ tôi còn làm việc ở cô nhi viện Lập Tâm. Sau đó họ thôi việc, chuyển sang buôn bán nhỏ, tôi cũng rời khỏi đó theo họ, trước khi thi đại học, tôi đã đổi tên.”

Lục Nghiễm nhanh chóng hỏi vấn đề mà Tiết Bồng đã hỏi: “Tôi nhớ trong vụ án Trần Lăng tự treo cổ, người theo chúng tôi tới hiện trường và phụ trách các công tác khám nghiệm tử thi sau đó đều là anh, nhưng anh chưa từng tiết lộ rằng anh có quen cô ta, anh có thể giải thích tại sao không?”

Quý Đông Duẩn khẽ gật đầu: “Thật ra tôi không hề thân mấy với Trần Lăng, trước khi chị ấy tự sát, tôi đã không nhớ gì nhiều về chị ấy nữa rồi. Chị ấy lớn hơn tôi chín tuổi, sau khi đủ tuổi trưởng thành đã rời khỏi Lập Tâm mất rồi, chỉ là đôi lúc cũng nhân lúc rảnh rỗi sẽ về thăm bạn bè cũng lớn lên với nhau. Lúc đó, tôi còn chưa tới mười tuổi, thân phận của tôi cũng có khác với họ, tuy là chơi cũng khá thân với vài người trong số đó nhưng không thân như họ thân với nhau. Hơn nữa, lên cấp Ba là tôi bắt đầu ở trong trường rồi, trước đó thì cũng chỉ tiếp xúc với người ở Lập Tâm mỗi sau khi tan học với cuối tuần.

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn chỉ vào vài người khác trong ảnh: “Tôi và Chương Nghiễm Vân chẳng thân thiết gì nhau, lại còn thường xuyên có xích mích, tuy là sau đó cũng từ thù thành bạn nhưng tính cách đã không hợp nhau sẵn. Chụp ảnh cùng cũng chỉ là vì Lâm

Tăng Thanh và Mao Tử Linh kéo chúng tôi vào cùng.”

Lục Nghiễm cùng nhìn vào bức ảnh.

Quả thật vậy, Quý Đông Duẩn và Chương Nghiễm Vân đứng cách nhau xa nhất, Mao Tử Linh với Lâm Tăng Thanh thì lại đứng sát cạnh nhau, Chương Nghiễm Vân thì lại đứng khá gần Lâm Tăng Thanh.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Tên của Lâm Tăng Thanh và Mao Tử Linh đều là tên thuốc bắc, điều này là trùng hợp sao?”

Quý Đông Duẩn lắc đầu: “Tất nhiên là không. Tên của hai người họ đều là do tôi nghĩ ra đấy.”

Quý Đông Duẩn giải thích nhanh rằng ông nội của gã từng là thầy thuốc trung y, bố cũng rất đam mê y học nhưng thành tích học tập và khả năng tiếp thu cũng chỉ ở mức trung bình, vì thế không học nổi như ông nội Quý Đông Duẩn, bèn làm y tế ở cô nhi viện Lập Tâm.

Quý Đông Duẩn đã có đam mê hứng thú với trung y từ khi còn rất nhỏ, lại còn thường hay học thuộc tên thuốc.

Trong lúc học, gã nhận thấy có rất nhiều tên thuốc đều rất có khí chất, có tên thậm chí còn đậm chất văn thơ.

Khi đó, Mao Tử Linh tên là Mao Tiểu Linh, còn Lâm Tăng Thanh thì tên là Lâm Thanh Thanh, cả hai đều hơi khó chịu với cái tên của mình, cảm thấy nó không có gì đặc biệt.

Có lần, Quý Đông Duẩn tan học về, cùng ngồi làm bài tập với họ, bèn viết tên thuốc lên cái bảng nhỏ.

Vừa lúc Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh nhắc tới chuyện tên họ, bèn buột miệng nói rằng sao tên mình còn không được hay bằng mấy cái tên thuốc khô khan kia.

Quý Đông Duẩn bỗng thấy hào hứng, buột miệng bảo rằng thật ra những tên thuốc này rất thích hợp đặt tên cho người, địa danh hoặc là thay thế cái tiết, sau đó gã còn lấy tên của Trình Linh Tố trong “Tuyệt Sơn Phi Hồ” ra làm ví dụ.

Cái tên Trình Linh Tố được lấy từ hai quyển “Linh Khu” và “Tố Vấn” của “Hoàng Đế nội kinh”.

Bên cạnh đó, người xưa cũng từng dùng tên thuốc để viết sách hoặc lời thơ, ví dụ như chuyện một danh y du hí bên ngoài quá lâu không về, người vợ ở nhà một lòng nhớ mong, dùng tên thuốc để viết một bức thư gửi chồng, trong đó có câu thơ: “Đậu Khẩu không tan hận trong lòng, Đinh Hương trống vắng buồn trong mưa. (*)”

(*)Tạm dịch. Nguyên văn là “豆蔻不消心上恨，丁香空结雨中愁”.

Quý Đông Duẩn kể xong hai câu chuyện này, Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh lập tức thấy hào hứng, còn nhờ Quý Đông Duẩn sửa tên giúp.

Thật ra khi đó cả ba đều cảm thấy chỉ sửa chơi thế thôi, không ngờ lại đổi thật.

Quý Đông Duẩn vừa lật sách, vừa kết hợp hai chữ “Linh” và “Thanh” để sửa, cuối cùng quyết định chọn “Tử Linh” và “Tăng Thanh”.

Cũng từ sau đó, Mao Tử Linh thường hay nghe Quý Đông Duẩn kể những câu chuyện đằng sau những tên thuốc này, dần dần cũng thấy hứng thú với y học.

Mối quan hệ của hai người cũng mỗi lúc một gần gũi.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Mẹ Khúc Tân Di nói ban đầu con bé tên là Tân Y. Sau khi được nhận nuôi mới đổi thành Tân Di, còn nói là một người chị ở cô nhi viện đặt cho. Người này là Lâm Tăng

Thanh sao?”

Quý Đông Duẩn: “Tăng Thanh không hứng thú với y học nhiều đến thế, bảo cô ấy đặt, cô ấy cũng không nghĩ đến. Tuy tôi không biết được tình hình cụ thể lúc đó, nhưng tôi đoán chắc là Tăng Thanh đã hỏi Tử Linh, Tử Linh mới nghĩ giúp.”

Lục Nghiễm chậm chậm gật đầu.

Cuối cùng cũng giải đáp được nghi vấn về những cái tên, đây cũng là nguyên do vì sao cả ba người đều có tên liên quan đến cây thuốc.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy anh có ấn tượng gì về Khúc Tân Di không?”

Quý Đông Duẩn lắc đầu nói: “Từ cấp Ba tôi đã ở trong trường, mấy năm đó, có không ít đứa trẻ mồ côi mới tới cô nhi viện, đứa nào cũng còn nhỏ lắm, dù cuối tuần tôi về cũng đều chơi cùng bạn bè trạc tuổi, nói về chuyện học hành ở trường, rất ít khi tiếp xúc với mấy đứa bé chỉ mới hai, ba tuổi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng nãy giờ chỉ im lặng ngồi đó không nói tiếng nào, bắt đầu sắp xếp lại manh mối trong đầu.

Lúc này, Tiết Bồng lại tính nhanh chênh lệch tuổi tác giữa Quý Đông Duẩn và Khúc Tân Di.

Hiện giờ Quý Đông Duẩn ba mươi tuổi, Khúc Tân Di mười bảy tuổi, lúc lên cấp Ba, chắc Quý Đông Duẩn tầm mười lăm tuổi, vậy là vào mười lăm năm trước, khi đó Khúc Tân Di mới hai tuổi.

Đến lúc Quý Đông Duẩn tốt nghiệp cấp Ba, Khúc Tân Di năm tuổi, vừa ở độ tuổi được nhận nuôi.

Một cậu chàng mười lăm tuổi và một bé gái hai tuổi đúng là không có khả năng xuất hiện mối liên quan tới nhau.

Tính cho đến hiện tại, câu chuyện của Quý Đông Duẩn đều hợp tình hợp lý, không có sơ hở, chắc là không thêm mắm dặm muối gì đáng kể.

Nhưng mà...

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ đến đáng vẽ sau khi chết của Trần Lăng cùng sự điềm tĩnh cực kỳ của Quý Đông Duẩn khi khám nghiệm tử thi.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cau mày, đột nhiên nói: “Tôi có thể hỏi cái này không?”

Lục Nghiễm chứng lại, quay đầu nhìn cô.

Quý Đông Duẩn cùng đưa mắt nhìn sang.

Tiết Bồng nhìn vào mắt Lục Nghiễm, sau đó lại nhìn sang Quý Đông Duẩn: “Em luôn rất để tâm tới chai nước hồ mà Trần Lăng để lại, đồng nghiệp ở khoa kiểm nghiệm dấu vết, Lục Nghiễm và cả anh đều biết chuyện này. Thế nhưng ngoài anh ra, không có ai hỏi em về kết quả xét nghiệm chai nước đó cả, anh lại hỏi em không dưới ba lần. Em muốn biết là anh chỉ đơn giản là tò mò về thành phần của chai nước đó, hay là hỏi vì Trần Lăng?”

Vấn đề này trông có vẻ không liên quan tới vụ án của Liêu Vân Xuyên, thế nhưng lại có thể thông qua câu trả lời mà trực tiếp suy đoán được vừa nãy Quý Đông Duẩn có nói dối hay không.

Nếu Quý Đông Duẩn không thân với Trần Lăng, cả hai đã dừng liên lạc với nhau từ lâu, thế thì tại sao gã lại quan tâm đến chai nước mà Trần Lăng để lại?

Gã quan tâm đến chai nước đó liệu có phải là do đó là thứ do Trần Lăng để lại nên mới bắt buộc phải có gì đó kỳ lạ?

Vài giây sau, Quý Đông Duẩn đột nhiên bật cười, nhìn Tiết Bồng với ánh mắt khen ngợi.

“Thì ra em đã để ý từ lâu rồi.”

Chương 96: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 11

— Thì ra em đã để ý từ lâu rồi.

Tiết Bồng nghe thấy, vô thức nheo mắt: “Nói vậy là anh đã cố tình gợi ý nhắc nhở em?”

Quý Đông Duẩn không cười nữa, gã chậm rãi nói: “Tuy là tôi không thân gì với Trần Lăng, thế nhưng tôi vẫn biết con người chị ta thế nào. Lúc ở Lập Tâm, gần như mọi đứa trẻ đều nghe lời chị ta, dù trong lòng không nể cũng không dám đối đầu. Những đứa trẻ yếu ớt nhỏ bé sẽ chủ động dựa lưng chị ta, từ nhỏ đã hiểu được có chỗ dựa là sẽ dễ sống.”

Cách Quý Đông Duẩn miêu tả về Trần Lăng hết sức ăn khớp với những gì nữ tù Triệu Phong và Chung Ngọc đã nói.

Tất nhiên là ngoài việc cô ta rất có sức áp đảo thì việc này còn liên quan đến trí thông minh và thủ đoạn của cô ta.

“Đã rất nhiều lần tôi đứng trơ mắt nhìn Trần Lăng xử đẹp vài đứa chỉ với chút mảnh khoé nhỏ, khi đó tôi đã biết người này không dễ dây vào. Cái thông minh của Trần Lăng là chị ta rất ít khi tự ra tay, đa phần đều đứng đằng sau chỉ đạo, dù có gây lớn chuyện cũng sẽ không dính tới chị ta, hơn nữa những đứa thực hiện cũng sẽ chủ động bảo vệ chị ta. Vì thế sau này nghe nói chị ta ở tù, tôi cũng hơi bất ngờ.”

Là người giỏi giấu mặt đằng sau, những kẻ xông lên trước lại bằng

lòng bảo vệ cho cô ta, sao cô ta lại dễ dàng “đích thân” phạm pháp như thế nhỉ? Chuyện này ắt có điều khuất tất.

Quý Đông Duẩn tiếp tục nói: “Nếu chai nước đó là của ai khác, tôi sẽ chẳng quan tâm. Thế nhưng chính là vì của Trần Lăng nên tôi mới khá là để ý tới. Tôi cứ cảm thấy chai nước chị ta để lại còn có ý nghĩa sâu xa nào đó nhưng với tính cách của chị ta, chuyện gì cũng không thích nói thẳng ra mà lại dùng cách thế này. Có cái đứng ở góc độ của cá nhân tôi thì tôi thấy chị ta làm thế rất mạo hiểm. Vì nếu sau khi chị ta tự sát, Tổ Trại giam không thông báo cho chi đội hợp tác điều tra, nếu pháp y và chuyên viên giám định dấu vết được cử đi không có lòng tò mò, vậy thì chai nước này chắc đã sớm bị vứt đi rồi.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm tiếp: “Vì anh hiểu con người của Trần Lăng, vì thế anh mới chắc chắn là chai nước đó có vấn đề, mới nhắc đến chuyện này nhiều lần với Tiết Bồng sao?”

Quý Đông Duẩn gật đầu: “Sự thật đã chứng minh chai nước đó quả thật có điều kỳ lạ.”

Lục Nghiễm lặng thinh giây lát, quan sát biểu cảm của Quý Đông Duẩn, cân nhắc xem gã nói thật bao nhiêu phần trăm.

Vì đặc trưng của nghề nghiệp nên người làm cảnh sát ít nhiều sẽ có tính “đa nghi”, cũng là vì đa nghi như thế nên mới tìm ra được manh mối trong một số chuyện trông có vẻ có tình có lý.

Tuy là cho tới hiện tại, tất cả những gì Quý Đông Duẩn nói đều không có kẻ hở, thế nhưng có một chuyện Lục Nghiễm luôn thắc mắc.

Tại sao Quý Đông Duẩn lại phải chủ động cung cấp tài liệu điều tra?

Chỉ đơn giản là nhận thức được vụ án có điểm đáng ngờ, hay là đã nghe ngóng được gì trước đó, biết rõ với kỹ thuật hiện giờ, sớm muộn gì cũng có thể lần ra tới mình nên dứt khoát bước ra đánh phủ

đầu trước?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Pháp y Quý, bắt đầu từ khi nào anh lại quyết định để lộ thân phận vậy? Hôm nay hay là từ lâu trước đây?”

Đây cũng chính là câu hỏi mà Tiết Bồng quan tâm.

Cô vô thức nhìn về phía Quý Đông Duẫn.

Quý Đông Duẫn lại vẫn giữ vẻ mặt như cũ, chỉ nhìn Lục Nghiễm nói: “Tôi phải nói rõ là tôi không để lộ thân phận, vì trước giờ tôi chưa từng có ý che giấu. Tôi làm công việc này cũng cần phải được xét lý lịch chính trị, đến cả chế độ thẩm tra cũng không thấy tôi có vấn đề gì.”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày, hai tay khoanh trước ngực, cười nói: “Là lỗi do tôi, dùng từ thiếu thận trọng, vậy thì từ khi nào anh quyết định đứng ra lên tiếng?”

Câu hỏi này nghe có vẻ dễ trả lời, thực ra thì lại là một cái bẫy.

Dù trả lời là hôm nay hay trước đó thì đều cần một lời giải thích hợp lý, không có kẽ hở, nếu như không thể tự bào chữa thì chỉ có nước gây ông đập lưng ông.

Quý Đông Duẫn nói: “Bắt đầu từ hôm tôi làm giám định vết thương cho Khúc Tân Di, tôi đã cân nhắc về việc này. Hôm đó, Khúc Tân Di đột nhiên hỏi tôi có còn nhớ mình không. Lúc đó, tôi có hơi kinh ngạc, sau đó nhớ kỹ lại, nhớ ra là hình như ở Lập Tâm cũng có một bé gái đổi tên thành Tân Di trước khi được nhận nuôi.”

“Cũng bởi vì chuyện này nên tôi mới nhớ đến một năm trước, sau khi Lâm Tăng Thanh gặp chuyện, tôi từng nhận được một bức thư, bức thư đó cũng được ném vào cửa nhà tôi. Bên trong chỉ có một câu, hỏi tôi với tư cách pháp y của mình, có bao giờ nghi ngờ “bệnh” của Lâm Tăng Thanh là do ai đó gây ra không.”

Lục Nghiễm hỏi: “Sau đó thì sao. Anh đã làm gì?”

“Sau khi nhận được thư, tôi có hỏi bạn học làm ở bệnh viện trung tâm, biết được là sau khi khoa thần kinh chẩn đoán, cho rằng bệnh của Lâm Tăng Thanh có liên quan tới việc cô ấy thường xuyên uống thuốc lung tung, thần kinh căng thẳng quá độ và cả áp lực nghề nghiệp. Vì Lâm Tăng Thanh trước giờ sống một mình, có thể loại bỏ được hiềm nghi là người khác đầu độc, hơn nữa không phải ngày nào cô ấy cũng đến công ty, cũng không có khả năng cao là bị đồng nghiệp đầu độc. Khi đó xem ra hoàn toàn không có chứng cứ xác thực chứng minh bệnh của Lâm Tăng Thanh là do ai đó gây ra, vì thế tôi cũng không có lí do để truy cứu tiếp.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn ho khẽ rồi hỏi: “Đội phó Lục, cho tôi cốc nước được không?”

Lục Nghiễm gật đầu, nhìn sang Hứa Trăn.

Hứa Trăn nhanh chóng đứng dậy, chưa bao lâu đã quay trở lại, đưa nước suối cho Quý Đông Duẩn.

Quý Đông Duẩn uống mấy ngụm rồi nói tiếp: “Người ngoài ngành có thể là không hiểu thể chế của chúng ta, nghĩ là làm cảnh sát với pháp y rồi là muốn làm gì cũng được, có lúc còn sẽ phô trương và thần thánh hoá quá lố về nghề nghiệp của chúng ta. Thế nhưng tự tôi hiểu rõ, làm pháp y không có nghĩa là muốn sao cũng được, đa phần thì lực bất tòng tâm nhiều hơn. Ví dụ có người tới báo án, nói là người thân mất tích. Với kinh nghiệm và phán đoán của chúng ta, sẽ nhanh chóng xác định được một nghi phạm nào đó. Nhưng vấn đề ở đây là nếu người mất tích này sống không thấy người, chết không thấy xác thì sao? Từ đầu tới cuối cũng không tìm được kẻ hờ và manh mối mà nghi phạm để lại, vậy thì dù trong lòng chắc chắn người này là hung thủ thì vẫn không phá được vụ án này.”

Ý Quý Đông Duẩn muốn nói rất đơn giản, với chuyện của Lâm Tăng

Thanh, gã đã làm hết những gì có thể, những chuyện ngoài khả năng thì không còn cách nào khác.

Pháp luật rất công bằng, nhưng pháp luật cũng có kẽ hở, “chứng cứ” là một phần cốt yếu, không chạm tới được thì rất có xét tội.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy thì vụ án của Khúc Tân Di thì sao? Chắc pháp y Quý cũng có góc nhìn của mình nhỉ?”

Quý Đông Duẩn thờ dài rồi nói: “Sau khi biết nghi phạm là Liêu Vân Xuyên, tôi đã nhận thức đây có thể là một việc đã được sắp đặt. Thế nhưng tôi cũng từng nghi ngờ, một nữ sinh mười bảy tuổi như Khúc Tân Di có thể làm được tới tận đây không? Thế nhưng nghi ngờ là một chuyện, tôi không hề có chứng cứ. Hơn nữa theo kết quả giám định, những vết thương kia không phải do nguy tạo, tôi cũng chỉ viết báo cáo theo sự thật.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn chỉ vào mấy tờ giấy trên bàn rồi nói: “Nếu không phải do hôm qua có người ném thứ này trước cửa nhà tôi, tôi cũng sẽ không nói là cung cấp tư liệu. Vì dù là Trần Lăng, Lâm Tăng Thanh hay Khúc Tân Di, cứ cho là tôi có quen họ thì cũng chỉ có vậy thôi, tôi có quen biết họ hay không, không giúp ích thực tế gì được cho vụ án.”

Lục Nghiễm đưa tấm ảnh chụp Mao Tử Linh và Liêu Vân Xuyên lên trên: “Nếu anh không biết nhiều về những người khác, vậy thì nói về Mao Tử Linh đi.”

Quý Đông Duẩn cup mắt, nhìn cô gái trong ảnh như đang gọi nhớ lại.

Vài giây sau, gã mới thấp giọng: “Trước khi Mao Tử Linh mất tích, cô ấy đã ăn mặc sửa soạn như trong ảnh. Nhưng mà tôi không biết cô ấy quen Liêu Vân Xuyên. Cô ấy mất liên lạc với tôi lúc đi công tác ở thành phố Lịch, sáng hôm đó chúng tôi còn mới gọi video cho nhau, cô ấy còn đưa tôi xem chiếc túi trong tay mình, bảo là mới vừa mua, hỏi tôi thấy có đẹp không.”

Quý Đông Duẩn thờ dài, ngược mắt rồi tiếp: “Thế nhưng sau đó cảnh sát thành phố Lịch đã điều tra, trong cửa hiệu này không có ghi chép mua sắm của Tử Linh, trên mạng cũng không có lịch sử mua hàng trực tuyến. Cảnh sát từng nghi ngờ chiếc túi đó có thể là hàng giả, nhưng mà tôi thấy không phải vậy. Con người Tử Linh rất chú trọng tiểu tiết, cô ấy cũng từng nói với tôi mấy lần là hàng thật giả không nổi, hàng giả thì chỉ là hàng giả, thà là không mua luôn.”

“Thế nhưng thu nhập của cô ấy không hề cao, cô ấy chỉ là một bác sĩ phụ khoa nhỏ nhoi. Tôi còn nói với cô ấy là dù có mua túi mấy chục nghìn cũng chẳng có cơ hội dùng đến, làm việc ở bệnh viện, không có ai lại đi lấy giá trị của túi xách ra để đo lường chất lượng nghề y, hơn nữa cả ngày từ sáng đến tối đều mặc áo blouse, mua chiếc túi như thế có ý nghĩa gì?”

Cũng có thể tưởng tượng ra được mọi chuyện sau đó, trong lúc Mao Tử Linh vui vẻ hào hứng khoe chiếc túi mới mua, Quý Đông Duẩn lại đưa ra đánh giá hết sức khách quan và lý trí như thế, cứ như tát cho Mao Tử Linh một gáo nước lạnh vậy.

Mao Tử Linh lập tức hậm hực, không thềm nghe tiếp, cãi nhau mấy câu với Quý Đông Duẩn rồi bảo là mình phải đi mua sắm, không rảnh nghe gã dạy dỗ.

Cuối cùng tất nhiên là tạm biệt một cách không vui vẻ gì.

Chỉ là Quý Đông Duẩn không ngờ tới, lần nói chuyện này lại là lần cuối gã gặp được Mao Tử Linh.

Lục Nghiễm chống đầu bằng một tay, sắp xếp tất cả manh mối trong đầu rồi hỏi: “Mao Tử Linh chưa từng nói với anh là cô ấy quen Liêu Vân Xuyên bao giờ sao? Nói sơ qua cũng không?”

Quý Đông Duẩn lắc đầu: “Lúc tôi với Tử Linh học ở trường y, chưa gặp người này bao giờ. Tôi thi công chức, vào thể chế công an, Tử

Linh thì chọn làm ở bệnh viện nhà nước. Tôi nhớ mấy tháng trước khi mất tích, cô ấy từng than thở với tôi là lương quá thấp, không đủ tiêu xài, công việc quá mệt mỏi, có lúc thấy rất không đáng, chỉ gượng vì chút tình nghĩa. Tôi hỏi cô ấy cần tiền để làm gì, tôi có thể cho cô ấy. Tử Linh lại nói dù lấy cả lương của tôi và cô ấy cộng lại cũng chưa chắc đủ. Sau đó, cô ấy nói muốn tìm vài cơ hội kiếm thêm thu nhập bên ngoài, còn nói bây giờ nhiều bệnh viện đều làm thế, có người thì nhận bao thư, không thì làm chút gì đó khác.”

Lục Nghiễm không trả lời, nhanh chóng xâu chuỗi tính cách, niềm đam mê theo đuổi vật chất của Mao Tử Linh cùng việc cô ta muốn kiếm thêm nhanh chóng với con người của Liêu Vân Xuyên.

Một người là bác sĩ nhỏ nhoi của bệnh viện nhà nước, một người là bác sĩ con nhà giàu có truyền thống gia đình làm nghề y, một người làm bệnh viện nhà nước, một người làm ở bệnh viện tư, tuy là cùng một nghề nghiệp nhưng cuộc sống lại như ở hai thế giới khác nhau một trời một vực, hơn nữa chắc cũng không có cơ hội tiếp xúc với nhau.

Nhưng nếu con đường kiếm thêm nhanh chóng mà Mao Tử Linh mong muốn là đến từ Liêu Vân Xuyên thì sao?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm dò hỏi: “Hôm đó, trước khi hai người cãi nhau vì một cái túi, Mao Tử Linh còn mua những thứ xa xỉ phẩm nào khác không?”

Quý Đông Duẫn: “Có, hơn nữa không chỉ một lần. Thật ra chỉ tính riêng những lần cô ấy nói với tôi trong một năm đó thì đã tới bảy, tám cái túi hàng hiệu, rẻ nhất cũng phải mười lăm nghìn.”

Bảy, tám cái túi hàng hiệu, rẻ nhất cũng phải mười lăm nghìn?

Với mức lương của bác sĩ nhỏ nhoi ở bệnh viện công thì không thể nào mua được, hoặc là phải có gia thế, hoặc là vượt khoản thẻ tín dụng.

Căn phòng yên lặng giây lát, mọi người đều thấy nặng nề, tất cả đều nghĩ tới kết quả xấu nhất.

Một cô gái mất tích đã hai năm, còn có chuyện gì tốt nổi nữa cơ chứ.

Quý Đông Duẩn đột nhiên lên tiếng: “Thật ra tôi đã chuẩn bị tâm lý lâu rồi, chắc Tử Linh đã gặp phải chuyện không may. Ban đầu tôi cho là có thể cô ấy để lộ tiền của nên mới gặp phải hoạ. Vội lại tôi đã làm pháp y lâu thế rồi, cũng chứng kiến nhiều vụ chết lâu năm mới phát hiện ra xương cốt. Nếu số tư liệu và mấy tấm ảnh này không tự nhiên xuất hiện, khiến tôi nhìn thấy Liêu Vân Xuyên, tôi cũng sẽ không nghĩ là Tử Linh có liên quan đến vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn ở thành phố Giang, Lịch, Xuân.”

Lục Nghiễm: “Ý anh là thế nào?”

Quý Đông Duẩn: “Mọi người có còn nhớ, khoảng thời gian trước, thành phố Lịch đã xảy ra một vụ án người mẫu nổi tiếng không? Còn có cả vụ án cưỡng hiếp giết người chưa được phá ở thành phố Xuân trong năm nay nữa. Cả hai vụ án đều do tôi đi công tác để khám nghiệm tử thi, hai vụ này có vài điểm giống với hai vụ án từng xảy ra trước kia ở thành phố Giang. Tuy thi thể đều đã bị rửa qua với nước thuốc, phá hoại ADN hung thủ để lại, thế nhưng dựa theo điều tra các mối quan hệ xã hội khi còn sống của những người chết, phát hiện được ba người trong số họ từng tiếp xúc trực tiếp với Hoắc Ung, hơn nữa trước khi vụ án ở thành phố Lịch và thành phố Xuân xảy ra, Hoắc Ung đã ở hai địa điểm này. Liêu Vân Xuyên là bác sĩ riêng của nhà họ Hoắc cũng ở cạnh Hoắc Ung.”

Lục Nghiễm không hỏi tiếp, chỉ nói: “Một khi phát hiện ra chứng cứ xác thực chứng minh vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn có liên quan với Liêu Vân Xuyên và Hoắc Ung, chúng tôi nhất định sẽ điều tra, sẽ lập tổ chuyên án hợp tác với bên thành phố Lịch, thành phố Xuân.”

Quý Đông Duẫn: “Chuyện này thì tôi không lo, cũng nhờ vào số thông tin và hình ảnh này mà tôi mới nghi ngờ chuyện Tử Linh mất tích có liên quan tới vụ án này, vì thế mới chủ động cung cấp thông tin.”

Lục Nghiễm không nói, chỉ nhìn Hứa Trăn rồi lại nhìn Tiết Bồng, anh hỏi: “Hai người có gì hỏi thêm không?”

Hứa Trăn lắc đầu.

Tiết Bồng lại lên tiếng: “Em vẫn thắc mắc về Trần Lăng.”

Quý Đông Duẫn nhìn vào mắt cô.

Tiết Bồng nói rất nhẹ nhàng, cũng rất cứng nhắc: “Vừa nãy, pháp y Quý giải thích rằng vì không thân với Trần Lăng nên anh mới không tiết lộ hai người từng quen biết với nhau trong quá khứ. Em thấy cách giải thích này không hợp lý. Nếu em là người có quen với người chết, dù không thân nhưng theo yêu cầu của công việc và phản ứng của bản năng, em cũng sẽ báo cáo lại với cấp trên, để cấp trên quyết định xem em có thích hợp tham gia công tác điều tra lần này không. Trừ phi em không muốn cho người khác biết em có quen người này. Vậy thì vấn đề nằm ở đây, tại sao em lại không muốn người ta biết chứ?”

Vừa dứt lời, cả căn phòng lại trở nên yên tĩnh.

Lục Nghiễm cũng cứ nhìn chăm chăm vào Quý Đông Duẫn, quan sát vẻ mặt của gã.

Quý Đông Duẫn loé lên chút ngạc nhiên, dường như không ngờ là Tiết Bồng lại bám miết vào chuyện này, hoặc có thể nghĩ là sau khi kết thúc lấy lời khai, Tiết Bồng mới nhắc đến.

Quý Đông Duẫn cười khế, bỗng chốc lại dường như trở về dáng vẻ mọi ngày, chỉ là nụ cười này còn đan xen chút tự giễu.

“Vì tôi là một người ích kỷ.”

Tiết Bồng giật thót, không ngờ gã lại trả lời như thế.

Quý Đông Duẩn nói: “Tuy tôi không phải trẻ mồ côi nhưng cũng có thể coi là tôi đã lớn lên ở Lập Tâm. Tôi đổi tên là vì không muốn quá khứ trường thành này cản trở tương lai của tôi và cái nhìn của người khác về tôi. Trường Y có quá nhiều nhân tài, có rất nhiều người có bố mẹ là bác sĩ nên mới chọn con đường này. Tuy tôi cũng như thế nhưng tôi rất ít khi nhắc chuyện gia đình, dù sao thì cũng tại vì không giỏi nghề nên bố tôi mới làm trong y tế công lập.”

“Nhắc tới công lập và trẻ mồ côi, mọi người chắc sẽ lập tức thể hiện sự đồng cảm, cũng có thể sẽ thấy thương hại, thêm vào đó, những cảm xúc này ít nhiều sẽ còn kèm theo một chút ánh nhìn từ trên cao xuống, thêm vào chút xem thường. Đây cũng giống như cái nhìn kỳ thị khu vực, chủng người với bệnh tật vậy, mà nó cũng là vấn đề xã hội khó mà tránh được. Dù tôi nói là tôi chỉ sống ở công lập một thời gian, người ta cũng sẽ đối xử khác với tôi, tò mò về cuộc sống của tôi, bám lấy tôi để hỏi này hỏi nọ. Người không ưa tôi thì sẽ nói với giọng điệu rất lạ lùng sau lưng tôi: — À, anh ta đấy hả? Anh ta lớn lên ở công lập đấy.”

“Tôi có phải là trẻ mồ côi đâu, sao phải chống chọi với những việc này, thế nên tôi muốn thoát khỏi quá khứ này, cũng muốn vạch ra giới hạn với những người tôi đã quen ở đó. Ngoài Tử Linh ra, về cơ bản, mấy năm nay tôi đều đã cắt đứt liên lạc với những người khác. Có lúc tôi cũng nghe Tử Linh nói người ta nhìn cô ấy với ánh mắt rất kỳ lạ, có người xem thường cũng có người tội nghiệp, cô ấy thấy rất bị xúc phạm. Tử Linh còn nói, bạn bè trước kia ở Lập Tâm nghe nói cô ấy làm bác sĩ, thường xuyên tới tìm cô ấy giúp đỡ, cứ như việc cô ấy hy sinh thời gian của bản thân mình để về khám bệnh miễn phí cho họ là lẽ hiển nhiên vậy.”

Quý Đông Duẩn nói rất bình thản, cũng không thêm cảm xúc cá nhân

vào, gã chỉ đang thuật lại một sự việc, một hiện thực tàn khốc.

Thoạt đầu, người ta nghe thấy sẽ cảm thấy gã là một người lạnh lùng.

Thế nhưng khi tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng gã là người lạnh lùng, có mấy ai hiểu được cảnh ngộ của gã.

Gã chỉ chọn cách này để cắt đứt với quá khứ, tạm biệt quá khứ cũng chẳng có gì sai.

Nói tới đây, Quý Đông Duẫn lại cười: “Nếu tôi là mọi người, tôi cũng sẽ nghi ngờ lời nói này, cũng sẽ điều tra “Quý Đông Duẫn” rốt cuộc có liên quan gì tới vụ án này không, có tham gia bày binh bố trận với Khúc Tân Di không. Mọi người cứ việc điều tra, tôi đã nói hết những gì có thể rồi, sắp tới có cần tôi cung cấp thông tin gì khác thì cũng cứ việc nói, tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết.”

Gã nói xong, căn phòng bỗng chốc lại trở nên yên lặng.

Cho đến khi Lục Nghiễm ngược mắt, bình thản hỏi: “Nghi ngờ là một chuyện, điều tra lại là chuyện khác, hay pháp y Quý cho ý kiến được không? Rốt cuộc là anh có tham gia kế hoạch đối phó với Liêu Vân Xuyên không?”

Quý Đông Duẫn thờ dãi, đứng dậy: “Không có.”

Tiếp đó, gã dừng lại một lúc rồi bổ sung thêm: “Với nghề nghiệp của tôi, tôi càng có nhiều cách khiến cậu ta sống không bằng chết hơn thế, thế nên tôi chẳng chơi trò này đâu.”

Mấy phút sau, Quý Đông Duẫn rời khỏi chi đội, trở về toà thực nghiệm.

Hứa Trăn cũng rời khỏi phòng thẩm vấn để sắp xếp ghi chép.

Trong phòng chỉ còn lại Lục Nghiễm và Tiết Bồng, cả hai ngồi lặng thinh ở đó giây lát, mỗi người đều đang tự sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Một lát sau, họ lại lần lượt ngẩng đầu nhìn nhau.

“Anh...”

“Anh...”

Gần như lên tiếng cùng lúc, rồi cũng cùng ngừng lại.

Lát sau, Lục Nghiễm nói: “Em nói trước đi.”

Tiết Bồng hỏi nhanh: “Anh có tin lời pháp y Quý không?”

Đây cũng là thắc mắc trong lòng Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nói: “Tin bảy phần, không tin ba phần. Nhưng mà anh thấy những thứ cuối cùng anh ta giải thích rất thuyết phục. Con người ta luôn tìm kiếm cái lợi, giấu đi cái hại, anh ta muốn cắt đứt mối quan hệ với quá khứ thì cũng không thể trách cứ được gì. Hơn nữa dù là cấp Ba hay đại học thì cũng đều có vài người tốt nghiệp xong là “mất tích” ngay, không tham dự họp lớp, cũng không liên lạc qua lại gì với bạn cũ, pháp y Quý rất giống người như thế.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu: “Thật ra nếu muốn biết anh ấy có tham gia vào hay không, với kỹ thuật bây giờ tuyệt đối có thể điều tra ra được, anh ấy rất rõ điều này, không cần thiết phải nói dối chuyện này. Pháp y Quý cho tôi cảm giác thường ngày luôn khách sáo với tất cả mọi người, không hề quá thân mật với ai, cũng chưa nghe thấy anh ấy kết bạn với ai nhờ vào công việc, cũng không hẹn gặp nhau với đồng nghiệp ngoài giờ làm. Đám Mạnh Nghiêu Viễn rủ nhau đi chơi, pháp y Quý cũng chưa đi chung bao giờ, đời sống riêng tư của anh ấy luôn rất bí ẩn.”

Lục Nghiễm: “Quả thật vậy, đối với những đứa trẻ mồ côi kia, Lập Tâm là nhà. Thế nhưng đối với pháp y Quý, đó chỉ là nơi bố mẹ anh ta làm việc, nếu là anh thì chắc cũng không thấy ấm cúng gì đâu.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy anh không tin những gì?”

Lục Nghiễm không trả lời ngay, hồi lâu mới nói: “Anh cũng không nói rõ được nguyên do thực tế, nhưng mà kinh nghiệm nói anh biết, lời nói càng không có sơ hở thì lại càng có vấn đề.”

“Sao lại thế?” Tiết Bồng hỏi.

“Trong tất cả những vụ án, dù là nghi phạm, nhân chứng hay là nạn nhân thì đều có một điểm chung, đó chính là khi cung cấp lời khai, họ sẽ tự làm đẹp thêm lời nói của mình ở một mức độ nào đó, cố hết sức khiến mình trông có vẻ tốt đẹp, vô tội hơn. Tất nhiên, đây là phản ứng vô thức của con người, ai cũng vậy thôi, không có lại cố tình muốn làm mình xấu đi cả.”

Tiết Bồng dừng một lúc rồi nói: “Nhưng mà trong lời nói của pháp y Quý, anh ấy không hề che giấu mục đích tư lợi của mình, vậy mới che giấu quá khứ có quen biết với Trần Lăng. Thế nhưng nếu nghĩ kỹ thì ích kỷ là bản tính của con người, ai cũng đều ích kỷ cả, chỉ là trường hợp khác nhau thì sẽ thể hiện ở mức độ khác nhau, mà có người lại giỏi che giấu cái ích kỷ của mình mà thôi.”

Lục Nghiễm nói: “Anh ta nói thế chỉ có thể có hai nguyên do. Một là anh ta thà hy sinh cái nhìn của người khác về mình để che giấu một chuyện nào đó quan trọng hơn, còn trường hợp khác thì có thể anh ta hoàn toàn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, người khác thấy sao cũng được.”

Tiết Bồng nghĩ rồi nói: “Với tính cách và phong thái thường ngày thì anh ấy quả thật giống với trường hợp thứ hai. Nhưng mà điều này không có nghĩa trường hợp thứ nhất là không có khả năng.”

“Hiện tại chỉ có thể tạm thời tin tưởng câu chuyện của anh ta.” Nói đến đây, Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề, anh hỏi: “Phải rồi, bên em đối chiếu hồ sơ hai vụ án cưỡng hiếp giết người ở thành phố Giang trước kia sao rồi?”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Trước khi tới tôi đang xem đây, cũng có phát hiện ra một chút thật, ban nãy đúng ra định nói với anh.”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại phát hiện về nghi vấn trước đó, bao gồm cả địa điểm vớt xác lên non xuống biển, thân phận người chết vâng vâng.

Lục Nghiễm nghe xong bèn cup mắt, ngón tay nhịp chậm chậm trên trán, nhanh chóng liên kết đặc điểm của những vụ án này.

Ngoài những thứ Tiết Bồng nói, bây giờ vụ việc lại còn nghi ngờ có dính dáng tới một bác sĩ phụ khoa là Mao Tử Linh, hung thủ lại còn dùng nước thuốc để rửa thi thể...

Còn có cả Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên.

Dù là Mao Tử Linh hay là người mẫu, người nổi tiếng trên mạng thì dường như đều mắc phải cùng một thứ chính là tiền bạc.

Hơn nữa số tiền này thì người thường không thể nào thỏa mãn được, nó đại diện cho khát khao và ham muốn sâu sắc hơn đối với vật chất.

Lục Nghiễm chậm chậm ngược mắt, đột nhiên lại nói: “Nếu một cô gái muốn dùng chính cơ thể của mình để trao đổi lợi ích với một người nhà giàu nào đó, dường như cũng không cần thiết phải âm thầm tìm bác sĩ phụ khoa. Trừ phi cô gái này thường xuyên bị thương, nếu đi bệnh viện chính quy kiểm tra, bác sĩ có thể sẽ báo cảnh sát.”

Tiết Bồng nói tiếp: “Nếu chỉ khám sức khỏe bình thường thì Liêu Vân

Xuyên cũng có thể làm được, không cần thiết phải tìm thêm một bác sĩ phụ khoa. Anh thấy đấy, lần nào Liêu Vân Xuyên cũng kiểm tra cho Khúc Tân Di.”

“Nếu tình hình khá nghiêm trọng, một mình anh ta làm không nổi hoặc là anh ta không rảnh thì sao?”

“Tình hình nghiêm trọng? Ý anh là gì?”

Lục Nghiễm chỉ mím môi, nhanh chóng nói ra giả thiết trong đầu:
“Nếu không chỉ có một người nhà giàu thì sao? Có thể là hai người, ba người, thậm chí năm, sáu người, hoặc là... một đám người.”

Tiết Bồng vô thức nín thở, sửng sờ.

Chương 97: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 12

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau, chi đội đã đến nhà Liêu Vân Xuyên tiến hành khám xét điều tra, không chỉ phát hiện ra một camera ghi hình mà còn tìm được hàng loạt clip ngắn với nội dung khó tả bên trong máy tính.

Chỉ là thẻ nhớ trong camera đều biến mất cả.

Sau đó, qua điều tra, tổ điện tử đã phát hiện gần đây, có ai đó đã động tay vào máy tính của Liêu Vân Xuyên, một ổ đĩa trong số đó còn có dấu hiệu bị định dạng lại nhiều lần và nhập số liệu vào, thời gian lại trùng hợp là ngày đầu tiên Liêu Vân Xuyên bị đưa đến Cục Cảnh sát.

Máy tính đã bị “thanh lọc”, không còn tìm thấy bất cứ clip nào có liên quan đến Khúc Tân Di nữa.

Chi đội lại lập tức trích xuất camera ở khu chung cư của Liêu Vân Xuyên, kết quả lại phát hiện thiết bị camera ghi hình chiều hôm đó lại gặp trục trặc, camera mất sạch hình ảnh trong vòng hai tiếng.

Tất nhiên, đây cũng là do có người nhúng tay vào.

Thế nhưng dù biết dù đã có người mua chuộc cả hệ thống từ trên xuống dưới thì cũng không có chứng cứ.

Đến chiều, một số người trong chi đội đến điều tra tìm hiểu thông tin ở bệnh viện Liêu Vân Xuyên công tác, một số người khác thì ở lại chi

đội, lấy lời khai của Khúc Tân Di và Liêu Vân Xuyên lần hai.

Cả hai vẫn không thay đổi lời nói, một người cương quyết rằng mình bị cưỡng hiếp, một người lại nói đây không phải lần đầu, và lại bên nữ cũng đồng ý dùng bạo lực.

Cứ tiếp tục thế này thì Liêu Vân Xuyên trốn không thoát tội cưỡng hiếp, chỉ còn việc xem xem bị xử bao nhiêu năm thôi.

Vụ án được điều tra tới đây, chứng cứ đầy đủ, thật ra đã có thể giao lại cho Viện Kiểm sát, yêu cầu khởi tố, thế nhưng Lục Nghiễm lại chần chừ không làm gì.

Ở bên kia, trong phòng thí nghiệm, Tiết Bồng cũng đã đối chiếu thông tin và vật chứng, lại phát hiện ra hai điểm cực kỳ quái lạ.

Đầu tiên là thi thể của người mẫu tân binh bị vứt nơi hoang dã, tuy đã bị cắn xé, không nhận dạng được mặt mũi, thế nhưng sau khi khám nghiệm tử thi lại cũng phát hiện được thành phần nước thuốc tương tự trong khoang bụng và tử cung.

Cũng có nghĩa là hung thủ không chỉ dùng nước thuốc rửa sạch bên ngoài thi thể mà còn bơm nước thuốc vào trong người, hành động này rõ ràng là để che giấu tinh dịch người đàn ông để lại trong vụ án cưỡng hiếp giết người.

Còn điều kỳ lạ thứ hai chính là dấu vân tay.

Chiều nay, thành phố Giang cuối cùng đã làm xong thủ tục trao đổi với thành phố Lịch và thành phố Xuân, thành phố Lịch và thành phố Xuân cũng đã giao tới hồ sơ của những vụ án cưỡng hiếp giết người trước đó tới.

Nội dung vụ án cũng giống như vụ án được phát hiện ở thành phố Giang, đều dùng nước thuốc rửa sạch bên ngoài thi thể, trên thi thể cũng có rất nhiều vết thương do người khác gây ra.

Thế nhưng trên thi thể người mẫu nổi tiếng ở thành phố Lịch lại bất ngờ phát hiện được một nhóm dấu vân tay.

Đúng ra thì thi thể đã được rửa sạch không thể còn sót lại dấu vân tay, hung thủ đã biết dùng nước thuốc để phá huỷ ADN, sao lại để tay không như vậy được, chắc chắn là phải có đeo găng tay.

Sau khi thu thập dấu vân tay và đối chiếu với kho dấu vân tay của cảnh sát, không tìm ra người tương đồng, chứng tỏ người có dấu vân tay này chưa từng có lịch sử phạm tội.

Sau đó, Tiết Bồng lại mang ra đối chiếu với hồ sơ những vụ cưỡng hiếp giết người chưa được giải đáp, bị nghi là có liên quan tới Liêu Vân Xuyên, cô nhanh chóng phát hiện ra dấu vân tay tương tự trong một vụ án.

Vì khi đó, dấu vân tay được nhập vào khá mờ, không xem rõ được, hơi chồng lên nhau, vì thế chỉ là tương tự, hơn nữa, điều giống nhau duy nhất chính là trên ngón trỏ đều có một lằn ngang.

Kiểu lằn ngang thế này thường đều là vết sẹo, có thể là do dao cắt phải.

Nhưng nếu muốn tìm được nghi phạm chỉ dựa vào một lằn ngang trên ngón trỏ thật sự cứ như mò kim đáy biển vậy, Cục Cảnh sát đâu thể nào gọi tất cả đàn ông ở thành phố Giang tới để kiểm tra từng người.

Vụ án được điều tra tới đây, bỗng chốc lại đi vào ngõ cụt.

Dù là điều tra câu chuyện của Lâm Tăng Thanh, việc điều tra tung tích của Mao Tử Linh hay là những vụ án cưỡng hiếp giết người đã phát hiện ra thi thể, mọi nghi ngờ đều chỉ là nghi ngờ, rất khó tìm ra được chứng cứ xác thực để liên kết những vụ việc này lại với nhau.

Không có chứng cứ trực tiếp chỉ ra nghi phạm thì không có cách nào khởi tố khép tội được.

Đúng ra thì một ngày trước, việc Trương Tiêu và Quý Đông Duẫn hỗ trợ điều tra đã khiến vụ án có chút tiến triển đột phá, thế nhưng vào đến giai đoạn điều tra cụ thể thì lại rơi vào bế tắc.

Đến chập tối, Tiết Bồng mới đóng hết hồ sơ vào, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Cô thấy mình thật sự rất mệt, cả người mệt, trong lòng cũng mệt.

Được một lúc sau, Lục Nghiễm gửi tin nhắn tới: “Có thực mới vực được đạo, không ăn là đói xui đấy.”

Tiết Bồng nhìn thấy, bật cười rồi hỏi lại: “Anh thì sao? Tối ăn gì?”

“Nhà ăn.”

“Bây giờ ấy?”

“Ừm.”

“Ừm, vậy tôi cũng xuống, gặp trước cửa nhà ăn.”

Nói xong, Tiết Bồng bèn khoác áo phao lông vũ, cầm điện thoại đi xuống.

Tiết Bồng đi rất chậm rãi, cả người cũng mệt mỏi, lúc sắp đến cửa nhà ăn đã nhìn thấy Lục Nghiễm đứng đó từ xa.

Dáng người anh cao lớn, ánh đèn đường kéo dài bóng anh.

Tiết Bồng đi tới, ngẩng đầu nhìn anh, mũ áo lông lại không hợp tác, chắn mất một nửa tầm nhìn.

Hai người cùng bước vào nhà ăn, Lục Nghiễm đi mua cơm, Tiết Bồng ngồi cuộn tròn trên cái ghế hơi lành lạnh, đôi lúc lại xoa tay hà hơi.

Lục Nghiễm bưng hai mâm thức ăn tới, Tiết Bồng nhìn chăm chăm rồi sừng sốt hỏi: “Anh mua cho tôi theo sức ăn của anh đấy à?”

Lục Nghiễm cười: “Ăn không hết thì sót bớt cho anh.”

Tiết Bồng cũng không nói gì, bỏ một mớ đùi gà, trứng gà, nửa bát cơm, thêm vài miếng thịt kho sang mâm anh.

Mâm cơm của Lục Nghiễm nhanh chóng chất thành núi.

Lục Nghiễm vừa nhìn Tiết Bồng gấp món vừa hỏi: “Em xem tài liệu cả ngày rồi phải không, mắt hơi đỏ đấy.”

“Đúng rồi, xem mà hoa mắt chóng mặt, cũng chả rút ra được gì mấy.” Tiết Bồng ăn một miếng rồi hỏi lại: “Anh thì sao?”

Lục Nghiễm nói: “Số clip tìm được trong nhà Liêu Vân Xuyên đều giao cho bên xử lý nội dung không lành mạnh cả rồi, xem xem bên đó có theo dõi trang mạng tải xuống được không. Nhưng mà máy tính có một ổ đĩa bị xử lý rồi, chắc là clip có liên quan tới Khúc Tân Di.”

Tiết Bồng khựng lại hỏi: “Sao anh lại chắc chắn là có liên quan tới Khúc Tân Di?”

Lục Nghiễm: “Thời gian định dạng lại ổ đĩa là sau khi Liêu Vân Xuyên đến Cục Cảnh sát, cũng chính là vào chiều hôm đó. Người này đi lúc nào không đi, cứ phải đến nhà của Liêu Vân Xuyên xử lý ổ đĩa vào thời khắc quan trọng nhất của việc điều tra vụ án Khúc Tân Di, việc này thật sự quá trùng hợp.”

Tiết Bồng: “Người khi đó biết được anh ta trở thành nghi phạm do Khúc Tân Di chỉ có Hàn Cố. Anh nghi ngờ anh ta?”

Lục Nghiễm cười: “Anh không nghi ngờ, anh chắc chắn là anh ta. Bởi vì trong camera trên đường gần khu chung cư khi đó, thật sự đã quay được hình ảnh xe của Hàn Cố ra vào hai lần, thời gian cũng khớp. Thế nhưng vấn đề là tại sao Hàn Cố lại chỉ xử lý một phần video?”

Tiết Bồng nói: “Nếu theo logic thông thường thì anh ta phải xử lý đi video gây bất lợi cho Liêu Vân Xuyên mà lại còn có liên quan tới Khúc Tân Di...”

Không, không đúng.

Hình như có gì đó không đúng.

Tiết Bồng lắc đầu rồi lại nói: “Nếu clip gây bất lợi cho Liêu Vân Xuyên thì sao anh ta không mang cả cái máy tính đi luôn? Thế không đỡ hơn à?”

Lục Nghiễm xé một miếng thịt gà, bỏ vào mâm của Tiết Bồng rồi nói: “Chuyện này khi sáng anh cũng đã suy nghĩ rất lâu, sau đó anh lại suy đi nghĩ lại, nghĩ tới một trường hợp.”

“Trường hợp gì?”

“Nếu đặt giả thiết những video bị xoá đi có thể chứng thực được là Khúc Tân Di không hề tự nguyện, thế thì quá lắm cũng chỉ chồng thêm chút chứng cứ cho “tội cưỡng hiếp” của Liêu Vân Xuyên, hoàn toàn không có gì mâu thuẫn với video trong nhà Khúc Tân Di, có xóa hay không cũng không quan trọng mấy. Ngược lại, nếu lấy đi cả cái máy, dấu vết quá nghiêm trọng, hơn nữa lúc lấy lời khai Liêu Vân Xuyên cũng có nói là mình có tải xuống một số video, cũng đã xem với Khúc Tân Di. Hiện giờ tìm thấy số clip này thì cũng xem như là chứng thực được tính hoàn thiện trong lời khai của anh ta.”

“Ngược lại, nếu giả thiết những video bị xoá đi có thể chứng thực

Khúc Tân Di đã tự nguyện, thậm chí còn khuyến khích Liêu Vân Xuyên bộc lộ bản chất, chứng cứ như thế chỉ có lợi cho Liêu Vân Xuyên, vậy sao anh ta lại còn bảo Hàn Cố đi xử lý? Đáp án chỉ có một, đó là anh ta đã đăng tải một số clip lên một trang mạng khiêu dâm nào đó.”

Tiết Bồng sững người, vài giây sau mới lên tiếng: “Nếu anh ta thật sự đăng clip lên một trang mạng nào đó, chứng tỏ quyền hạn của anh ta rất lớn, chắc phải là thành viên cao cấp hoặc là thành phần cốt cán của trang mạng.”

Lục Nghiễm nói: “Liêu Vân Xuyên cũng biết luật, chắc chắn anh ta phải biết là dù những đoạn clip trước kia có thể chứng minh Khúc Tân Di đã tự nguyện, cũng có thể chứng minh lần này không phải là “cưỡng hiếp”. Trong một số vụ án trước kia, cũng có xảy ra trường hợp tương tự, hai người có quan hệ là người yêu hoặc người tình, bên nữ đồng ý quan hệ tình dục nhưng vì bất đồng vì địa điểm và tư thế, cuối cùng lại kiện bên nam ra tòa, bên nam cũng bị khép tội cưỡng hiếp.”

Nói cách khác thì dù Khúc Tân Di và Liêu Vân Xuyên trước kia có mối quan hệ thế nào, chỉ cần mỗi một lần này con bé không đồng ý dùng cách thức bạo lực để quan hệ tình dục, hơn nữa còn đưa ra được chứng cứ, vậy thì Liêu Vân Xuyên vẫn đã làm trái mong muốn của bên nữ, cưỡng bức quan hệ tình dục bằng bạo lực.”

Trong những vụ án như thế, cảnh sát và quan tòa cũng có một số tiêu chuẩn nhận định, ví dụ chỉ cần chứng minh rằng đã có xảy ra quan hệ tình dục, phần trăm cao là cảnh sát sẽ lập án với tội cưỡng hiếp, sau đó lại xét thêm lời khai của bên nữ, nếu khai là không tình nguyện, lại xuất hiện thêm một số chứng cứ chứng minh có xảy ra hành vi bạo lực, vậy thì về cơ bản đã có thể khép tội.

Phán quyết của quan tòa trong những vụ án như thế này thì chỉ cần chứng cứ trùng khớp, dù bên nam kiên quyết cho là mình vô tội thì phần trăm cao tội danh vẫn sẽ được thành lập.

Tiết Bồng hiểu ý: “Nói cách khác thì Liêu Vân Xuyên tự liệu được là mình đã bị già, lần này chắc chắn không chạy thoát được. Thế nhưng với “tội cưỡng hiếp” thì vẫn còn có Hàn Cố giúp cho, có thể còn có khả năng được nhẹ tội, còn có cơ hội tranh cãi, thế nhưng nếu thêm tội truyền bá văn hoá phẩm đồi trụy, thậm chí còn vì thế mà dính dáng đến một trang mạng nào đó, vậy thì rất có thể sẽ bị khép tội nặng.”

Lục Nghiễm nói: “Anh ta cũng thông minh đấy, nhật ký truy cập mạng cũng bị xử lý sạch sẽ, hơn nữa bên tổ điện tử cũng có nói, chắc là anh ta có thói quen xử lý máy tính mỗi ngày. Em nghĩ xem, người bình thường lên mạng đâu có ai tiện tay dọn sạch luôn dấu vết đâu, lại còn làm sạch sẽ triệt để tận sâu bên trong nữa chứ.”

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, vừa im lặng ăn cơm vừa nghĩ về điểm đáng nghi của vụ án.

Đến lúc cô nhận ra thịt gà trong mâm càng lúc càng nhiều, ăn một miếng lại có thêm miếng nữa, mà cô lại cũng đã vô thức cho vào miệng tận mấy miếng.

Tiết Bồng ngược mắt, muộn màng nhận ra: “Anh đừng có cho tôi thịt nữa, tôi no rồi.”

Lục Nghiễm chỉ ậm ừ rồi cho thịt vào miệng mình.

Đến lúc Tiết Bồng ăn xong miếng cuối cùng, Lục Nghiễm lại hỏi về kết quả hồ sơ.

Tiết Bồng kể lại chuyện lần ngang trên dấu vân tay rồi nói: “Lạ lắm đúng không, đã xử lý thì thể sạch sẽ rồi thì sao lại còn sơ ý để lại dấu vân tay cơ chứ? Lúc rửa bị bỏ sót hay là lúc vớt xác bất cẩn làm rách găng tay?”

Lục Nghiễm cau mày: “Nghe có vẻ như là cố ý.”

“Vấn đề là sao lại cố ý để lại dấu vân tay? Để làm hỗn loạn hướng điều tra của cảnh sát, hay là muốn vu oan giá hoạ cho ai?”

Nếu muốn vu oan ai thì ít nhất cũng phải xác định được dấu vân tay của người mình vu oan đã nằm trong kho dấu vân tay của cảnh sát rồi chứ, nếu không thì làm vậy cũng đâu được gì.

Tiết Bồng bỗng nhiên lại nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, còn có cô người mẫu nổi tiếng ở thành phố Lịch nữa, tôi đã xem qua hồ sơ. Lúc mới bắt đầu điều tra, trên mạng ai cũng nói là cô người mẫu đã chết tại nhà riêng nhưng trong báo cáo lại viết rất rõ, thi thể đã bị dịch chuyển, nhà của cô ấy không phải hiện trường đầu tiên. Nhưng mà vụ án bây giờ vẫn chưa phá được, không tiện tiết lộ ra ngoài quá nhiều.”

Đây cũng là nguyên do khiến Tiết Bồng đau đầu.

Tuy đến bây giờ, kỹ thuật hình sự đã phát triển rất mạnh, đủ để chứng minh là tự sát hay là bị giết, địa điểm phát hiện thi thể có phải hiện trường vụ án hay không, còn có thể giám định ADN của hung thủ thông qua việc thu thập vật chứng vi lượng ngoài thi thể.

Nhưng nếu hung thủ đã vá lại hết tất cả những lỗ hổng này thì sao?

Hơn nữa, trong những vụ án này, tuy thi thể đã bị rửa qua với nước thuốc, cũng chứng thực có người chết trong số đó từng có mối quan hệ trực tiếp với Hoắc Ung, thế nhưng chỉ có thể thôi, không thể nào chứng minh được là Hoắc Ung gây án.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng than thở: “Tôi không biết người đứng sau có phải Hoắc Ung hay là người nào khác. Dù là ai thì đã có thể làm tới nước này, chắc chắn phải có rất nhiều thế lực và tiền tài, hơn nữa các mối quan hệ cũng rộng, muốn bắt được ắt phải rất khó.”

Lục Nghiễm hỏi: “Nản lòng rồi à?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Không tới nỗi đó, nhưng mà tự dưng tôi lại hơi hiểu được Khúc Tân Di, cũng hơi nể phục can đảm của con bé.”

Liêu Vân Xuyên rõ ràng chỉ là một kẻ tham gia vào, nhưng nếu Khúc Tân Di không bằng mọi cách sắp xếp sự vụ như thế này, e rằng đến cả kẻ tham gia này cũng sẽ không “gặp chuyện”.

Lục Nghiễm nói: “Giấy không gói được lửa, anh lại thấy bây giờ chỉ là vẫn chưa tới lúc, đã đẩy lên sự chú ý của cảnh sát rồi thì chúng sớm muộn cũng sẽ để lộ dấu vết mà thôi. Nhưng mà đó cũng có thể sẽ là chuyện của nhiều năm sau.”

Mà trong thời gian này, có thể còn sẽ xuất hiện vô số nạn nhân khác.

Ăn tối xong, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng ra khỏi nhà ăn, đón hơi gió ngày đông.

Hai người đều không đi ngay, chỉ đứng dưới ngọn đèn đường.

Một lát sau, Lục Nghiễm hỏi: “Tối nay định tặng ca à?”

Tiết Bồng lắc đầu nói: “Lát nữa về nhà, giao lưu với chai nước kia một chút.”

“Mệt mỏi cả ngày rồi, về lại còn làm thí nghiệm tiếp, chẳng trách em lại sa sút tinh thần.”

“Ừm, vậy anh nghĩ về nhà tôi nên làm gì?”

Vài giây sau, Lục Nghiễm mới khẽ cười: “Barno nhớ em rồi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên ngược mắt, đón lấy ánh mắt anh.

Bỗng chốc, cả hai đều không nói gì.

Dưới ánh đèn, Tiết Bồng không đội mũ áo lông, cứ nghiêng đầu nhìn anh như thế.

Ánh mắt cô rất sáng, cứ như biết nói.

Một lúc sau, ánh mắt dần hoà vào nụ cười, cô trả lời: “Được thôi, vậy tôi đến thăm Barno vậy.”

Ban đầu, Lục Nghiễm còn tưởng Tiết Bồng chỉ đồng ý đại thể thôi, quay tới quay lui lại quên ngay, không ngờ Tiết Bồng về phòng thí nghiệm chưa được bao lâu đã nhắn tin bảo là thu dọn xong rồi, đi lúc nào cũng được.

Tiết Bồng không lái xe, ngồi vào ghế phụ chưa được hai phút đã nhắm mắt nhưng chỉ lim dim chứ không ngủ hẳn.

Lục Nghiễm lái chậm lại, lại gặp phải vài cái đèn đỏ với kẹt xe, tuyến đường vốn chỉ mất năm phút mà tận mười lăm phút mới đến.

Đến lúc ngừng xe, nhìn sang Tiết Bồng đã thấy cô nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Lục Nghiễm không đánh thức cô, chỉ yên lặng ngồi ở ghế lái, tắt máy xe, nhìn về phía trước không nhúc nhích.

Cũng không biết đã qua bao lâu, điện thoại reng lên trong bóng tối.

Tiết Bồng nghe thấy âm thanh thì tỉnh giấc, đầu còn hơi chóng mặt, mở mắt nhìn ra ngoài, thấy xe đã ở dưới ký túc xá của Lục Nghiễm.

Cô lại quay đầu nhìn sang ghế lái, Lục Nghiễm đang cúi đầu lướt điện thoại, ánh sáng điện thoại hắt lên mặt anh, chiếu lên đôi mắt sâu lắng cũng sống mũi cao cao.

Tiết Bồng hỏi: “Sao anh không gọi tôi dậy?”

Lục Nghiễm ngẩn người: “Dậy rồi hả? Anh thấy em ngủ say quá, định để em ngủ thêm.”

“Giờ không buồn ngủ nữa.” Tiết Bồng vừa nói vừa mở cửa xe, bước xuống xe.

Hai người lần lượt bước vào lối cầu thang, vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng sửa bên trong.

Còn chưa đợi Lục Nghiễm lấy chìa khoá, cửa đã mở ra.

Barno đứng ở trước cửa, nhìn thấy Tiết Bồng bèn vui vẻ sửa vài tiếng.

Lục Nghiễm than: “Anh về nhà không có được đái ngộ vậy đâu, nó ít khi mở cửa cho anh lắm.”

“Vậy anh không nên coi lại mình sao? Tiết Bồng nói xong bèn khụy chân xuống ôm lấy Barno: “Nhớ chị rồi hả?”

Barno tựa vào Tiết Bồng, mừng mớ nhảy nhót, sau đó lại mở cửa tủ giày.

Tiết Bồng thay giày rồi vào nhà với Barno, vào bếp rửa tay trước, Barno đợi ở ngay bên cạnh.

Tiết Bồng rửa tay xong, vào phòng cùng Barno, đổ ít hạt vào bát rồi bỏ thêm rất nhiều thịt khô.

Barno nhanh chóng ngấu nghiến thức ăn.

Tiết Bồng vuốt lông cho Barno, một lát sau lại nghe Lục Nghiễm nói: “Nó béo lên nhiều rồi đấy, em còn bỏ nhiều quá trời.”

Tiết Bồng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Nghiễm đang tựa vào khung cửa, ánh mắt hơi bất lực.

Tiết Bồng hỏi: “Anh no nê rồi, nó đói cả ngày còn gì.”

Lục Nghiễm không nói được gì bèn vào bếp đun ấm nước.

Đến lúc Tiết Bồng ra ngoài, Lục Nghiễm đã rót ra hai ly nước ấm, đưa cho cô một ly: “Hôm nay em không đi xe, lát nữa để anh đưa em về.”

Tiết Bồng bất ngờ: “Không cần đâu, tôi đặt xe được rồi.”

Lục Nghiễm lại rất cương quyết: “Anh lái xe thì trên đường về em còn yên tâm ngủ được một lúc nữa.”

Lần này, Tiết Bồng không trả lời, chỉ cúi đầu uống nước nóng.

Barno ăn xong thì chạy ra, ngồi dưới chân Tiết Bồng.

Tiết Bồng cúi đầu nhìn Barno, lại nhìn sang Lục Nghiễm, tự dưng lại bật cười.

Lục Nghiễm hỏi: “Em cười gì thế?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Không có gì.”

Tuy là nói thế nhưng cô vẫn tiếp tục mỉm cười.

Một lát sau, Tiết Bồng cầm ly nước đi đến ngồi trên sofa, cầm điều khiển mở tivi đúng ngay kênh tin tức mới thành phố Giang, tin tức đang nói về đợt hành động mới của chính phủ thành phố.

Tiếp đó, màn hình lại chuyển hình ảnh, nhảy sang tin tức tiếp theo, một đám người nhanh chóng xuất hiện, đó là trong một khoang làm việc của một công ty bên thứ ba kiểm nghiệm chất lượng, cấp lãnh đạo của công ty đang đưa phóng viên đi tham quan, chỉ ra các máy móc lại việc mới đang được chuyển tới, còn nói là với kỹ thuật thiết bị

hiện giờ, tuyệt đối có thể điều khiển giám sát chặt chẽ vấn đề nước thải nhà máy, làm tốt công tác đốc thúc cho chính phủ và người dân.

Sau đó, phóng viên bắt đầu giới thiệu về lịch sử của công ty này, đây là một trong số những doanh nghiệp do tập đoàn Hoắc Thị đầu tư.

Thật ra Tiết Bồng chỉ định coi sơ vậ thôi, nào ngờ xem đến đây, nụ cười trên mặt lại dần biến mất.

Lục Nghiễm cũng đi tới, đứng ngay bên cạnh xem ti vi.

Đến lúc đoạn tin văn kết thúc, Tiết Bồng chuyển kênh nói: “Mấy năm nay tôi thường xuyên xem phải mấy tin tức thế này, nghe nói chính phủ vẫn luôn ca ngợi cống hiến của tập đoàn Hoắc Thị.”

“Ừ.” Lục Nghiễm cup mắt, nói với Tiết Bồng: “Mấy tin tức thế này thì xem thế thôi, đừng có để tâm quá.”

Tiết Bồng cười, có chút mỉa mai: “Tôi nhớ lúc trước khi lên đại học, tôi thường nhìn thấy tin tức ca ngợi Địa Ốc Thừa Văn như thế nào, lúc đó, Địa Ốc Thừa Văn còn là ông ba mươi mạnh nhất của thành phố Giang. Đến sau đó, mọi chuyện đen tối bị vạch trần, tất cả mọi ca ngợi tán dương đều trở thành công kích, cái đám người mắng chửi cũng chính là cái đám người khen ngợi.”

Nói ra thì việc tập đoàn Hoắc Thị phát lên và Địa Ốc Thừa Văn sụp đổ là hai chuyện có liên quan trực tiếp với nhau.

Một miếng thịt to nằm đó, cộp lại giành được trước, vậy thì trước khi no nê, nó sẽ không nhường cho những con thú hoang khác.

Đến lúc con hổ này bị thợ săn bắn chết, miếng thịt sẽ bị con hổ hung tợn, mạnh mẽ khác cướp đi.

Miếng thịt mà Địa Ốc Thừa Văn làm rơi, trước sau cũng có người đón lấy, dù không phải tập đoàn Hoắc Thị thì cũng sẽ là thế lực khác.

Lợi ích vẫn là lợi ích, không bao giờ thay đổi, thứ thay đổi là người nhận lấy.

Dù tin tức có ca ngợi tập đoàn Hoắc Thị thế nào thì trong lòng Tiết Bồng vẫn chỉ khẳng khẳng một chuyện, đó chính là một người nếu còn không biết cách giáo dục con cái cơ bản thì hoàn toàn không thể làm được nhiều “việc tốt” như tin tức miêu tả.

Khả năng mô phỏng của con trẻ rất mạnh mẽ, dù bố mẹ không dạy dỗ kỹ càng thì chúng cũng sẽ vô thức bắt chước, học theo lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động của bố mẹ, thượng bất chính, hạ tắc loạn, nuôi dạy ra một đứa con như Hoắc Ung thì người làm cha làm mẹ có cao thượng được tới đâu cơ chứ?

Lục Nghiễm không trả lời, anh chỉ xem thời gian rồi nói: “Tám giờ hơn rồi, anh đưa em về.”

Tiết Bồng gật đầu, vừa đứng dậy thì điện thoại lại reng.

Mạnh Nghiêu Viễn gửi tin nhắn tới đúng một câu: “Silly Talk cập nhật bài đăng mới rồi.”

Tiết Bồng khựng lại, nhanh chóng chia sẻ liên kết từ Mạnh Nghiêu Viễn sang cho Lục Nghiễm rồi mở ra xem.

Nội dung chương trước là đào mộ đời tư của Liêu Vân Xuyên và mối quan hệ giữa nhà họ Liêu với nhà họ Hoắc, lần này thì càng trực tiếp hơn, bàn về Hoắc Ung, ở đây lại viết tắt là cậu H.

Hơn nữa vừa bắt đầu là đã vào ngay điểm nóng, bảo rằng lúc niên thiếu, cậu H này từng bị thương, từ lâu đã liệt chỗ đó.

Chương 98: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 13

Hoắc Ung liệt chỗ đó?

Tin tức nóng hổi này đã lập tức làm Tiết Bồng kinh ngạc không nói nên lời.

Cô nhìn chăm chăm vào bài đăng, lướt nhanh từng hàng, ngạc nhiên tột cùng.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc chứ lý trí vẫn còn.

Tiết Bồng cứ xem như vậy, lại ngồi lại xuống sofa, Barno xích tới, rất hiểu chuyện làm gối tựa thịt chó cho cô.

Tiết Bồng tựa vào Barno lướt điện thoại.

Một lát sau, Tiết Bồng xem xong đoạn thứ hai, ngấm xong thông tin mới ngẩng đầu lẩm bẩm: “Liệt chỗ đó là thế nào? Có theo nghĩa tôi hiểu không?”

Một tiếng ho khế từ trên đầu trả lời lại cô, Lục Nghiễm nhét điện thoại vào túi: “Lên xe đã, vừa đi vừa nói.”

Tiết Bồng không lên tiếng, chỉ đứng dậy.

Barno ra ngoài cùng hai người, cả ba cùng leo lên xe, nó ngoan ngoãn ngồi ở hàng sau.

Đến lúc xe chạy ra đường lớn, Tiết Bồng vẫn đang ngẫm lại tin tức trong bài đăng.

“Nếu mà có vấn đề về mặt đó thì có thể là do tâm lý, cũng có thể là do sinh lý. Nếu do sinh lý thì lại có thể là do bẩm sinh hoặc là sự cố gì đó sau này, có người là vì bị bệnh, có người là vì bị thương.”

Mấy giây sau, Lục Nghiễm mới trả lời: “Hồi trước em có nói là hồi cấp Ba cậu ta từng quấy rối em mà? Lúc đó cậu ta còn từng ức hiếp những bạn nữ khác nữa.”

Tiết Bồng nhận ra: “Ý anh là khi đó cậu ta chưa bị vấn đề này, hoặc là có bị một chút nhưng không rõ?”

Lục Nghiễm: “Nếu những bạn nữ kia thật sự bị xâm hại tình dục thì trong chín năm sau này cậu ta mới gặp vấn đề.”

“Vừa đời.” Tiết Bồng lẩm bẩm một câu.

Chỉ là yên lặng được một lát, hai người lại suy nghĩ tới vụ án.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đúng lúc dừng trước đèn đỏ, Lục Nghiễm phanh xe lại, quay sang Tiết Bồng nói: “Nếu nội dung bài đăng là thật, vậy thì tâm lý biến thái của cậu ta có liên quan trực tiếp tới khiếm khuyết về sinh lý.”

Tiết Bồng: “Nhưng hiện giờ vẫn chưa thể chắc được những gì trong bài viết là sự thật.”

“Có thể là có thêm thắt nhưng ý chính thì chắc là không sai đâu. Chuyện này rất khó vẽ vờ ra, nếu là bịa chuyện thì tay Silly Talk này có mục đích gì? Bịa ra chuyện Hoắc Ung bị liệt chỗ đó có ích gì cho y?”

Tiết Bồng nghĩ một lúc: “Nếu là bịa thì thật sự là rất vô lý, nếu không

thì cũng có nghĩa là đang nói với người khác rằng Hoắc Ung không liên quan đến những vụ án cưỡng hiếp giết người.”

“Anh lại thấy chưa chắc không liên quan.” Lục Nghiễm nói: “Y có thể sắp đặt, lên kế hoạch những chuyện này để thỏa mãn tâm lý biến thái của mình, cũng có thể mượn danh nghĩa “tiệc tùng” để lôi kéo quan hệ có lợi.”

Tiết Bồng tường tượng tới cảnh tượng đó, chỉ có thể bật ra hai chữ: “Biến thái.”

Đèn xanh bật mở.

Lục Nghiễm vừa cười vừa khởi động xe.

Một lát sau, Tiết Bồng lại nói: “Còn có chuyện này rất lạ.”

Lục Nghiễm: “Chuyện gì?”

“Sao người đăng bài lại biết chuyện cậu ta bị liệt chỗ đó? Chuyện riêng tư thế này đáng lẽ phải chỉ có mình người nhà cậu ta với bác sĩ gia đình mới biết thôi chứ?”

Lục Nghiễm nghĩ ngợi rồi nói: “Thật ra thì y tá lấy thuốc cho cậu ta cũng có thể biết được, em còn nhớ hôm đó lúc Liêu Vân Xuyên bị đưa tới Cục Cảnh sát, Hoắc Ung đã phát điên ở bệnh viện, lúc đó, Liêu Vân Xuyên có nói là y tá sẽ lấy thuốc cho cậu ta.”

Tiết Bồng lắc đầu: “Tôi thấy khả năng không cao lắm. Trừ phi y tá không cần công việc này nữa, nếu không thì chuyện bị lộ ra, người đầu tiên bị truy cứu trách nhiệm sẽ là cô ấy. Anh có để ý không, bác sĩ và y tá ở bệnh viện Từ Tâm dường như đều rất sợ Hoắc Ung, hôm đó Hoắc Ung gây náo loạn như thế mà không hề có ai dám cản cậu ta lại, có thể thấy đây đã không phải là lần đầu tiên cậu ta nổi điên như thế rồi.”

Tất nhiên là chuyện trong bài đăng cũng không thể nào là do người nhà họ Hoắc tiết lộ, người nhà họ Hoắc không thể tự làm xấu mặt mình.

Cha con Liêu Vân Xuyên cũng không thể nào lại khua môi múa mép chuyện này.

Người làm bác sĩ gia đình cũng giống như luật sư và tài vụ chuyên dụng vậy, họ là những người nắm rõ bí mật của nhà chủ nhất, nếu miệng mồm không kín đáo thì cũng sẽ không được tin nhiệm, đã bị thế chỗ từ lâu rồi.

Tiết Bồng suy nghĩ suốt dọc đường, cân nhắc loại trừ những người có liên quan đến Hoắc Ung nhưng vẫn không được manh mối gì.

Kết cuộc, cả đoạn đường cô cũng chẳng ngủ được mà càng mệt thần kinh hơn.

Đến lúc xe chạy đến trước cửa nhà Tiết Bồng, dòng suy nghĩ của cô bị một tiếng thờ dài khe khẽ cắt ngang.

Tiết Bồng vừa quay đầu đã nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Em không thể để đầu óc mình nghỉ ngơi tí được à?”

Tiết Bồng hỏi lại: “Anh không tò mò sao?”

“Tò mò, nhưng mà tò mò cũng vô ích, chi bằng tiết kiệm tí tế bào não, đợi người viết cập nhật.” Lục Nghiễm kéo phanh tay rồi tiếp: “Người này cố ý đăng bài, khiến nhiều người chú ý tới vậy, không thể nào chỉ đăng mấy bài vậy rồi thôi, tiếp theo đó y chắc chắn sẽ tiếp tục cập nhật, nếu không thì trước đó làm xôn xao dư luận cũng đâu có ý nghĩa gì.”

“Anh thấy là con bài to còn ở phía sau?”

“Ừm. Những thứ hiện giờ chỉ là mào đầu, thay vì suy nghĩ tiếp đến y

sẽ làm gì, chi bằng cứ kiên nhẫn chờ đợi. Hơn nữa, Hoắc Ung có liệt chỗ đó hay không cũng không liên quan trực tiếp đến chuyện cậu ta đã phạm tội gì, cuối cùng chúng ta vẫn cần phải nắm được chứng cứ thực tế.”

“Anh cũng điềm tĩnh thật.” Tiết Bồng nói đoạn, đẩy cửa xuống xe.

Không ngờ Lục Nghiễm cũng đi theo xuống xe, bước vòng qua nói: “Trực giác nói với anh vụ án này vẫn còn nhiều cái để nghiên cứu, sắp tới sẽ có rất nhiều lúc cần phải động não, vì thế tối đến phải giữ gìn chăm sóc cho tinh thần sắc bén, để não nghỉ ngơi nhiều. Nếu không thì chỉ chuyển động thôi cũng mệt chết mất. Em đừng có quên, em mới vừa trúng độc đó, còn chưa có khoẻ hẳn đâu.”

Lục Nghiễm mà không nhắc thì Tiết Bồng cũng quên mất, gần đây quả thật cô có hơi yếu đi, rất dễ thấy mệt, điều này chắc chắn có liên quan trực tiếp đến việc bị trúng độc trước đó.

Tiết Bồng: “Được thôi, nghe anh vậy, tôi không nghĩ nữa, hôm nay tôi sẽ ngủ sớm, giữ sức khoẻ trước.”

Tiết Bồng đồng ý nhanh như thế, Lục Nghiễm lại thấy hơi không quen, ánh mắt cũng loé lên chút lạ lùng.

“Anh nhìn tôi như thế làm gì?” Tiết Bồng hỏi.

“Sao hôm nay em chịu nghe lời vậy?”

“Nếu mà nói đúng thì tôi chắc chắn phải nghe chứ. Trước kia tôi không vậy à?”

“Ờm, trước giờ em rất cố chấp mấy chuyện này, còn thường xuyên khinh rẻ anh.”

Ờ thì cũng thật vậy.

Nhưng Tiết Bồng nghe thấy thì lại buồn cười: “Nghe anh nói vậy cứ như là tôi không biết tốt xấu gì lắm ấy.”

“Anh cũng không có ý đó.”

“Được rồi, anh về đi, mai gặp.”

Tiết Bồng hươ tay, nói rồi quay người đi vào cửa.

Lục Nghiễm đứng ở bên xe, hai tay đút túi, yên lặng nhìn theo cô.

Tiết Bồng mở cửa nhà, nghiêng người nhìn anh, vẫy tay lần nữa: “Về đi, ngủ ngon.”

Lục Nghiễm mỉm cười: “Ngủ ngon.”

Cửa nhà đóng lại, Lục Nghiễm quay người bước lên xe, chầm chậm lái xe ra khỏi khu nhà.

Một lát sau, Lục Nghiễm lại nhìn Barno qua kính chiếu hậu.

Barno vẫn đang nằm ở băng sau.

Lục Nghiễm chỉ gọi tên nó một tiếng, nó đã đứng thẳng dậy, chìa đầu tới giữa hai ghế ngồi phía trước.

Lục Nghiễm cười nhẹ: “Mày thích Tiết Bồng lắm đúng không?”

Barno sủa “gâu” một tiếng.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Muốn ngày nào cũng gặp được cô ấy lắm đúng không?”

Barno lại nhanh chóng đáp lời.

Lục Nghiễm nhìn ra phía trước, yên lặng vài giây rồi lại lầm bầm:

“Vậy mày phải cố gắng đấy.”

Barno: “Gâu gâu!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Chớp mắt đã đến ngày hôm sau.

Nội dung bài đăng mới của Silly Talk đã nổi như cồn trên Weibo, nửa đêm còn lên tin tức tìm kiếm hàng đầu tận hai lần, sau đó lại bị đè xuống một cách lạ lùng.

Có không ít cư dân mạng cho rằng, chắc chắn là người nhà họ Hoắc bỏ tiền ra dẹp loạn, thấy mất mặt nên không thể không xuất hiện can thiệp vào.

Bài đăng này đáng lẽ không bị ém xuống còn đỡ, bị ém xuống như thế lại càng giống thật hơn, cộng đồng mạng hóng hớt lần lượt đưa ra nghi vấn, âm thầm bàn tán xôn xao, chia sẻ khắp nơi.

Còn có cư dân mạng thắc mắc đùa rằng cậu H này từng có tận mấy cô bạn gái tin đồn, nếu cậu ta thật sự liệt chỗ đó thì mấy cô bạn gái tin đồn này là như thế nào?

Có người trả lời, ôi dào, để che mắt thiên hạ thôi.

Còn có người bảo rằng, chẳng phải mấy cô bạn gái tin đồn của cậu ta đều bị cưỡng hiếp rồi giết cả còn gì? Không chừng là do biết quá nhiều mà ra đấy.

Tất nhiên là tất cả những gì họ nói đều chỉ là lời bông đùa, thế nhưng người nói thì không có ý gì, người nghe lại thầm nghĩ này nghĩ nọ, rất nhiều cư dân mạng ban đầu không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, sau khi xem xong những dòng đó, bèn không nhịn được mà đào bới lại những bài đăng cũ, tìm ra hết những cô bạn gái tin đồn của cậu H.

Kết quả lại phát hiện ra, trong số những cô bạn gái tin đồn này, có tận ba, bốn cô đã bị giết, vụ án đến bây giờ vẫn chưa được giải đáp.

Lần này, cộng đồng mạng càng không kiềm chế được mà vẽ vờ cho câu chuyện, còn có người ngồi vẽ sơ đồ mối quan hệ suốt cả đêm, lấy Hoắc Ung làm nhân vật trung tâm, liệt kê hết tất cả

Những người có dính dáng tới y.

Anh lớn Hoắc Kiêu, sau tai nạn xe, bị nghi đã trở thành “người thực vật”, nghe nói đã nằm viện một năm nay rồi.

Bác sĩ gia đình Liêu Vân Xuyên, gần đây bị nghi là được đưa đến Cục Cảnh sát hỗ trợ điều tra, dính dáng đến một vụ cưỡng hiếp trẻ vị thành niên, còn nghe nói là đã ngược đãi cô bé đó nữa.

Ông chủ nhà họ Hoắc là Hoắc Đình Diệu, cũng là bố của Hoắc Kiêu, Hoắc Ung, mấy năm nay khiến doanh nghiệp gia đình tiếng tăm lầy lùnh, nhiều lần được chính phủ ca ngợi, nhưng mà nghe nói, khi còn trẻ ông ta cũng là một tên đàn ông tồi, vợ mất sớm, chỉ để lại một đứa con trai là Hoắc Kiêu.

Mẹ ruột của Hoắc Ung tới giờ vẫn còn là một ẩn số, có người đồn là con của bồ nhí Hoắc Đình Diệu, nhưng mà gần ấy năm cũng không thấy người phụ nữ này lên được chính thất, rất nhiều người trong giới đều nói là vì Hoắc Ung quá vô tích sự nên mẹ ruột mới không ngồi lên được.

Tiếp bên dưới là lịch sử bạn gái tin đồn của Hoắc Ung, thậm chí có người đào được bạn gái của Hoắc Kiêu từ tận thời cấp Ba.

Có người nói, nghe bảo rằng cô gái đó đã bị giết ở trường, lúc đó còn chấn động tất cả trường cấp Ba ở thành phố Giang.

Còn có người thắc mắc không biết có phải bát tự với căn của nhà họ Hoắc có vấn đề hay không mà cứ chuyện gia khắc chết phụ nữ, dính

vào ai là người đó xúi quẩy? Hơn nữa nếu không phải chết thảm thì cũng là bị cưỡng hiếp rồi giết chết.

Sáng sớm, Tiết Bồng vừa đến khoa kiểm nghiệm dấu vết đã nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phỉ đang bàn về mấy thông tin đúc kết sau bài đăng, cô nghe có có mấy câu, cũng không nhập bọn mà ngồi xuống chỗ của mình thờ thần.

Đến lúc Mạnh Nghiêu Viễn tới ngồi cạnh hỏi: “Bà xem bài đăng chưa, hóng được phốt nhà họ Hoắc chưa?”

Tiết Bồng ậm ừ rồi nói: “Thông tin riêng tư như vậy mà cũng đào ra được, Silly Talk thật sự đã lập kế hoạch kỹ càng. Tôi nghĩ không phải chỉ đơn giản là đăng chơi cho vui vậy thôi đâu, chắc chắn là còn chiêu cuối.”

“Ấy?” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Tôi còn tưởng bà không hứng thú chứ.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng liếc nhìn Mạnh Nghiêu Viễn, vừa định trả lời thì điện thoại nội bộ trên bàn bỗng reng lên.

Tiết Bồng nhắc máy, vừa “alô” đã nghe thấy tiếng của Lý Hiểu Mộng: “Tiết Bồng, đội phó Lục bảo tôi thông báo mọi người chuẩn bị lát nữa tới hiện trường.”

“Được, vụ gì thế?” Tiết Bồng hỏi.

Lý Hiểu Mộng chần chừ rồi nói: “Nghị là Hoắc Ung bị bắt cóc rồi...”

Hoắc Ung?

Dù là người với tính cách bình tĩnh lý trí như Tiết Bồng, đến lúc này cũng khó tránh sửng sốt.

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nhấn loa ngoài trên điện thoại bàn để Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi nghe được.

Bên kia đầu dây, Lý Hiểu Mộng tóm tắt nhanh lại tình tiết vụ án, bảo rằng Hoắc Ung đã mất tích gần hai ngày nay nhưng đến hôm nay, nhà họ Hoắc mới phát hiện ra chuyện này, sáng sớm nay, sau khi khẳng định là Hoắc Ung đã bị bắt cóc, nhà họ Hoắc đã lập tức báo cảnh sát.

Sự việc hệ trọng, phân cục nhanh chóng báo cho chi đội, sau khi nắm được tình hình, chi đội quyết định nhanh chóng đến nơi ở của Hoắc Ung để thu thập chứng cứ, đồng thời tìm hiểu tình hình rõ hơn với người nhà họ Hoắc.

Điện thoại ngắt mát, cả khoa kiểm nghiệm dấu vết chìm trong tĩnh lặng.

Cho đến khi Mạnh Nghiêu Viễn lên tiếng đánh tan sự im lặng: “Trời má, tôi nổi hết da gà lên rồi đây này!”

Trình Phi cũng ngớ người: “Hôm qua trên mạng mới bốc phốt đời tư của anh ta, hôm nay đã báo án nói là bị bắt cóc rồi? Vậy có phải là bọn bắt cóc tung tin không?”

Mạnh Nghiêu Viễn liếc mắt: “Chú mày nghĩ hay ghê, bọn bắt cóc bắt cậu ta, chắc chắn là vì tiền, từ đừng đi cho thiên hạ biết chuyện cậu ta bị liệt chỗ đó làm gì?”

Tiết Bồng từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ âm thầm đứng dậy, bắt đầu thu xếp hộp dụng cụ, chỉ là sắc mặt rất nặng nề, ánh mắt lạnh lẽo.

Trực giác nói cho cô biết, bài đăng của Silly Talk và việc Hoắc Ung bị bắt cóc không phải trùng hợp, đằng sau chắc chắn có người sắp xếp.

Hơn nữa, vấn đề Trình Phi vừa nói, nghe thoáng qua có vẻ ngờ nghệch, thế nhưng nghĩ kỹ lại cũng không phải là không có lý.

Ngoài người trong nhà, bên ngoài còn ai biết được chuyện Hoắc Ung bị liệt chỗ đó?

Vấn đề này cô đã thấy khó hiểu từ tận hôm qua.

Nhưng hiện giờ, “người ngoài” có thể biết được chuyện đã xuất hiện.

Một tiếng sau, Chi đội Hình sự và khoa kiểm nghiệm dấu vết cùng đến nơi ở của Hoắc Ung, người mở cửa là Hàn Cố.

Vừa gặp mặt, Tiết Bồng đã liếc thấy được sắc mặt u ám của Hàn Cố, rất ít khi thấy hãn như thế.

Hàn Cố cũng không còn hơi sức đâu mà dông dài, vừa vào đã trao đổi tình hình với Lục Nghiễm: “Đội phó Lục, phiền mọi người quá. Sự tình cấp bách, chúng tôi cũng không phát hiện kịp thời, hiện giờ chỉ có thể suy đoán đại khái là cậu Hoắc đã bị bắt cóc hơn ba mươi sát tiếng. Ngài Hoắc đang đi công tác ở tỉnh khác, không về ngay kịp, tạm thời mọi việc do tôi xử lý.”

Tiết Bồng vừa nghe Hàn Cố trao đổi tình hình vừa chuẩn bị đồ đạc bảo hộ, đôi lúc lại liếc nhìn qua.

Theo lời Hàn Cố, Hoắc Ung thường ngày chỉ ở một mình, người ra vào nơi này thường nhất là bác sĩ riêng và người dọn dẹp, tiếp đó là Hàn Cố.

Hoắc Ung lâu lâu nổi hứng lại tự lái xe đi liên tiếp hai, ba ngày không liên lạc với ai, thế nhưng điện thoại luôn liên lạc được, nếu cần liên lạc thì vẫn có thể tìm được y.

Nhưng tình hình lần này hơi khác, đầu tiên là người làm trong nhà mỗi ngày đều sẽ tới dọn dẹp đúng giờ, liên tiếp hai ngày không nhìn

thấy Hoắc Ung ở nhà, tiếp đó, người làm lại phát hiện hộp thuốc trên bàn chưa có ai mở ra, thuốc trong hộp vẫn còn nguyên như hai hôm trước.

Tuy người làm không biết Hoắc Ung đã uống thuốc gì nhưng biết được y sẽ chia những lượng thuốc khác nhau trong bảy ngăn hộp, mỗi ngày uống một ngăn.

Người làm nhìn thấy thuốc hai ngày vẫn còn nguyên, sinh nghi trong lòng bèn gọi điện tới phòng làm việc của Liêu Vân Xuyên ở bệnh viện Từ Tâm.

Nhưng mấy ngày nay, Liêu Vân Xuyên đều ở Cục Cảnh sát, điện thoại là do y tá nghe máy.

Y tá còn nhớ, trước khi đi, Liêu Vân Xuyên có dặn nếu Hoắc Ung có bất cứ vấn đề gì thì liên lạc với văn phòng luật của Hàn Cố.

Y tá lại bèn gọi sang cho Hàn Cố.

Ban đầu, Hàn Cố cũng chẳng để tâm mấy, nghĩ là Hoắc Ung đi đâu đó get high, không mang theo thuốc nên bèn gọi thử cho Hoắc Ung.

Không ngờ Hoắc Ung lại không mở máy.

Hàn Cố thấy lạ bèn tới nhà Hoắc Ung xem thử.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Nói cách khác thì cho tới hiện tại, các anh vẫn chưa nhận được điện thoại tổng tiền của bọn bắt cóc đúng chứ?”

Hàn Cố lắc đầu: “Vẫn chưa.”

“Vậy sao các anh lại chắc chắn là Hoắc Ung bị bắt cóc?”

Hàn Cố không trả lời ngay mà đi nhanh vào nhà, đem một cái hộp ra

ngoài, còn lót bằng khăn giấy, chìa cho Lục Nghiễm nói: “Có người gửi cái hộp này tới phòng làm việc của tôi, bảo lễ tân đưa cho tôi. Nhưng người đó đeo khẩu trang, đội nón, lễ tân không nhìn rõ mặt.”

Lục Nghiễm đeo găng tay, cầm lấy cái hộp, mở ra xem thì nhúu mào rồi quay người, đưa cái hộp cho Tiết Bồng đang đi tới.

Tiết Bồng vẫn còn chưa rõ lắm, chỉ nhìn thấy một thứ gì đó máu thịt lẫn lộn, trông như một cục thịt.

Thật ra thì trong những vụ án bắt cóc, người nhà nhận được bộ phận cơ thể bị cắt xuống từ trên người con tin là chuyện bình thường, vì thế Tiết Bồng cũng đã dự liệu trước.

Đến lúc cầm lấy cái hộp rồi nhìn kỹ, cô mới nhận ra đây là một cái tai người, trên vành tai còn có cái bông tai kim cương.

Tiết Bồng thở dài, bỏ cái hộp vào túi vật chứng theo trình tự, lúc này, Hàn Cố lại nói: “Đây là cái bông tai cậu Hoắc thường hay đeo.”

Dựa vào tình hình thì phần trăm cao cái tai là của Hoắc Ung.

Bọn bắt cóc đã dám bắt cả Hoắc Ung thì cũng không cần thiết phải cắt tai người khác để mạo danh.

Hơn nữa chỉ cần mang đi giám định là sẽ nhanh chóng biết được cái tai kia là của ai, cũng sẽ biết được nó đã bị cắt khi nào, người còn sống hay đã chết.

Mấy phút sau, khoa kiểm nghiệm dấu vết bắt đầu vào hiện trường thu thập chứng cứ.

Ở bên kia, chi đội đã trích xuất camera khu chung cư, phát hiện được Hoắc Ung đã lái xe đi vào hai ngày trước, từ sau đó thì không về nữa, cả người lẫn xe đều mất tích.

Hôm đó Hoắc Ung đã đi đâu thì không ai biết.

Điều này có nghĩa là mọi người phải liên hệ với đại đội giao thông để trích xuất camera, xem xem lần cuối cùng xe Hoắc Ung xuất hiện là ở đâu, còn phải liên hệ với công ty viễn thông, tìm kiếm phạm vi xuất hiện lần cuối của tín hiệu điện thoại Hoắc Ung.

Tiết Bồng nhanh chóng tìm được một cái túi vải đáng ngờ trong bồn rửa mặt nhà Hoắc Ung, trong túi vải là một con dao, kiểm tra ra được có phản ứng với máu, bên trong còn có vài ống kim tiêm và một ít bột cùng chất lỏng nghi ngờ là ma túy.

Tiết Bồng thu thập xong chứng cứ, cầm cái túi bước ra đưa cho Lục Nghiễm xem.

Lục Nghiễm lại rất bình tĩnh, dù gì thì cái túi này cũng được tìm thấy ở nhà Hoắc Ung, với cái tính tình và hành động ngang ngược thường ngày của Hoắc Ung, y mà không có chút sở thích gì về mặt này mới là đáng ngạc nhiên.

Lục Nghiễm quay sang hỏi Hàn Cố: “Luật sư Hàn, anh có biết cậu Hoắc có thói quen hút chích ma túy không? Còn con dao này là để lại gì?”

Hàn Cố nói: “Chuyện ma túy thì tôi không biết, tôi cũng chưa từng thấy cậu Hoắc hút chích bao giờ, có thể đồ này không phải của cậu ấy mà là của bạn bè để ở đây. Nhưng mà tôi từng thấy con dao này rồi. Thật ra cậu Hoắc từng có hành vi tự hại, trạng thái tinh thần của cậu ấy luôn không ổn định lắm, cần phải uống thuốc đúng giờ.”

Dù là Lục Nghiễm hay Tiết Bồng thì cũng đều không tin lời Hàn Cố nói, thế nhưng Hàn Cố cũng rất thông minh, hắn chỉ là một luật sư, dù thân chủ hút chích ở ngoài đường thì hắn có nói mình không biết cũng là bình thường.

Lục Nghiễm chỉ nhoẻn miệng cười khế, đưa túi đồ cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng cầm lấy, cho vào túi vật chứng ngay trước mặt Hàn Cố rồi nói: “Luật sư Hàn cứ yên tâm, cảnh sát chúng tôi sẽ không nhìn người một cách phiến diện, dù anh Hoắc có hút chích nhưng anh ấy cũng là nạn nhân bị bắt cóc, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng điều tra.”

Chương 99: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 14

Thu thập xong chứng cứ ở nhà Hoắc Ung, đội kỹ thuật hình sự rút quân trước.

Lục Nghiễm để lại vài người để hỏi thăm nhân viên quản lý và các chủ hộ khác trong khu chung cư, cũng tiện thể hỏi luôn Hàn Cố một vài vấn đề.

Điều quan trọng nhất trong số đó chính là gần đây, Hoắc Ung có gây thù chuốc oán với ai không, có đối tượng tình nghi nào không.

Thật ra lúc hỏi câu này, Lục Nghiễm cũng không ôm hy vọng gì, dù gì thì ai cũng hiểu con người của Hoắc Ung rồi đấy, số lượng kẻ thù của y chắc chắn là chỉ nhiều chứ không ít, chỉ là chưa chắc ai cũng có gan bắt cóc y.

Và lại, Hoắc Ung không gặp chuyện ở ngay tại nhà mình mà là ở bên ngoài, có thể là bọn bắt cóc đã theo dõi y, còn không thì là đã biết được y muốn đi đâu bằng một con đường nào đó.

Tuy Hoắc Ung không phải con nhà võ có sức vóc nhưng cũng có chút sức lực, để khống chế được y, chắc chắn không phải chỉ có một người, sau khi khống chế, còn cần phải có phương tiện giao thông như xe cộ các loại, phải khiêng Hoắc Ung lên xe đi khỏi, ít nhất phải cần hai người hoặc hơn thế nữa.

Hàn Cố nghĩ ngợi một lúc rồi khẽ thở dài: “Thật ra, dạo gần đây, cậu Hoắc gây xích mích với không ít người, người ta cũng toàn là nhân

vật có máu mặt, lại bị cậu ấy làm nhục không nể nang. Nhưng mà chuyện này cũng có liên quan đến bệnh của cậu ấy, gần đây, cậu ấy thường xuyên không uống thuốc đúng giờ, rất dễ dàng phát bệnh. Nhưng mà tôi nghĩ, những người đó dù có giận mấy cũng sẽ còn kiêng kỵ thân phận, địa vị của mình, không tới mức lại bắt cóc cậu ấy để trả thù.”

Hàn Cố nói không phải không có lý, một số người làm ăn đảng hoàng sẽ không “đi theo lối mới” như thế, trừ khi nào thân phận vốn đã không tốt lành gì, dù tẩy trắng ngoài mặt thì bên trong vẫn đen, hơn nữa còn phải rất độc địa, có gan để khiêu khích thế lực Hoắc Thị.

Có đi khắp cả thành phố Giang cũng thật sự tìm không ra người nào như vậy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm điềm tĩnh nói: “Tính tới hiện tại, bên anh vẫn chưa nhận được điện thoại tổng tiền, bọn bắt cóc cũng không dùng những cách thức khác để nói cho các anh biết điều kiện. Thông thường thì nội trong vòng bốn mươi tám tiếng đồng hồ sau khi bắt cóc là đã có tin tức, vì thế, đây rất có thể không phải là hành vi bắt cóc với mục đích tổng tiền. Anh là luật sư, cũng đã tiếp xúc với không ít vụ án hình sự, chắc anh cũng hiểu ý bọn tôi.”

Hàn Cố hơi biến sắc, gật đầu.

Thường thì bắt cóc có hai mục đích, một là vì tiền, không thì là vì trả thù, nếu là về trước thì con tin còn có cơ hội sống sót dù tỷ lệ thấp, thế nhưng nếu là về sau thì về cơ bản đều nhắm tới việc giết con tin, hơn nữa thường thì con tin sẽ chết rất thê thảm.

Thế nhưng trong vụ án này, có một chuyện rất kỳ lạ.

Nếu là để trả thù, cố ý bắt cóc Hoắc Ung để ngược đãi, cắt đứt đi thân phận, vậy thì sao lại còn cố tình tìm tới Hàn Cố?

Thường thì hành vi thế này đều là vì để đạt được mục đích tống tiền, nói với người nhà nạn nhân là bọn bắt cóc có thể làm con tin bị thương.

Nhưng gửi một bên tai thế này mà lại không để lại bất cứ lời nhắn nào? Thế là thế nào?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Có lẽ sắp tới, bọn bắt cóc sẽ còn có hành động khác, anh thông báo với người nhà họ Hoắc theo dõi cuộc gọi, tin nhắn và thư điện tử bất cứ lúc nào.

Hàn Cố: “Được, không vấn đề gì.”

Đang nói đến đây thì nhóm Hứa Trăn và Phương Húc cũng tới, họ đã lấy được camera ở khu chung cư, phía Trương Xuân Dương cũng đã liên hệ với đại đội giao thông, nhờ họ trích xuất ghi chép về biển số xe thể thao của Hoắc Ung hai hôm trước.

Lúc cả đội về lại Cục Cảnh sát thì đã là gần trưa.

Lục Nghiễm nhanh chóng họp với tổ trình sát số 1, thêm một cụm từ “vụ án bắt cóc” vào bảng sơ đồ mối quan hệ.

Đến lúc mọi người đến đông đủ, Lục Nghiễm ngồi xéo ở mép bàn, chỉ vào bảng nói: “Cứ phát biểu tùy ý, không phải sợ sai.”

Trương Xuân Dương nhanh nhẩu giơ tay: “Đội phó Lục, tôi cảm thấy vụ này không giống với những vụ án bắt cóc trước đây lắm.”

Lục Nghiễm cười: “Cậu nói cụ thể xem thế nào.”

Trương Xuân Dương: “Đầu tiên thì bọn bắt cóc chỉ cho người đem một cái hộp tới phòng làm việc của Hàn Cố chứ không phải đưa đến nhà họ Hoắc. Lạ kỳ, sao lại đưa cho Hàn Cố chứ? Xem ra bọn bắt cóc biết là Hoắc Ung thường xuyên tiếp xúc với Hàn Cố, cũng biết

được là ông Hoắc không coi trọng thẳng con trai này mấy.”

Lý Hiểu Mộng: “Dù không coi trọng thì cũng là con ruột, mắc mớ gì lại gửi tai cho người ngoài?”

Trương Xuân Dương lại tiếp tục: “Còn vấn đề thứ hai nữa, đến tận bây giờ cũng không có ai gọi điện tố tụng, huy động lực lượng làm ầm ầm để bắt Hoắc Ung không phải vì tiền sao?”

Phương Húc trả lời: “Có khi chỉ để trả thù thôi.”

Hứa Trăn cũng tiếp: “Nếu là để trả thù thì cứ im lặng giết người đi là xong, sao phải đánh tiếng tới luật sư? Hàn Cố biết được chắc chắn sẽ báo cảnh sát, cảnh sát tham gia điều tra thì sẽ càng lớn chuyện hơn.”

Lục Nghiễm vừa nghe vừa quay người nhìn lên bảng, nheo mắt hồi lâu không nói, tiếp đó lại lấy bút lông thêm vài nét trên bảng.

– Bài đăng nhiều kỳ.

– Trả thù.

Sau hai chữ “trả thù” còn có thêm một dấu chấm hỏi.

Lục Nghiễm quay sang mọi người rồi nói: “Nếu tôi nói là Silly Talk, người đăng bài nhiều kỳ có liên quan mật thiết đến bọn bắt cóc, mọi người thấy sao?”

Trương Xuân Dương ngăn người: “Trời má, vậy tại sao phải làm lớn chuyện đến thế?”

Lý Hiểu Mộng: “Hai chuyện diễn ra rất gần nhau, Hoắc Ung vừa bị bắt cóc, một ngày sau lên mạng đã nhìn thấy bài đăng thế này, còn nói là cậu ta bị liệt chỗ đó...”

Phương Húc: “Không chỉ có vậy. Trước bài đăng về cậu H, Silly Talk đã bóc phốt chuyện của Liêu Vân Xuyên. Liêu Vân Xuyên vừa dính líu đến vụ án cưỡng hiếp thì lý lịch trích ngang đã bị bới ra.”

Hứa Trăn: “Như thế thì xem ra, bọn bắt cóc dường như không chỉ đơn giản là muốn trả thù xả tức, mục tiêu có hơi rộng.”

Lục Nghiễm lại nhanh chóng viết thêm mấy nét lên bảng, còn đặc biệt viết cả dòng “vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố”, còn dùng mũi tên liên kết hai vế lại với nhau, sau đó gõ vài cái trên bảng: “Nếu phải liên kết hai vụ này lại với nhau thì sao?”

Cả bọn Hứa Trăn đều sửng sốt, một lúc lâu không ai nói gì, mọi người lần lượt chìm trong thinh lặng.

Lục Nghiễm đợi một lúc, lên tiếng đánh tan sự im lặng trước: “Hiện giờ có thể xác định được một việc chính là Silly Talk muốn nhắm vào hai người Hoắc Ung và Liêu Vân Xuyên, hơn nữa càng thù hận Hoắc Ung hơn. Vậy thì hai người này đã gây thù oán với kẻ kia trong chuyện gì mà ép y phải làm đến nước này? Nếu chỉ là một vài hành động trái khuấy bình thường thì người này cũng không đến nỗi kéo luôn cả Liêu Vân Xuyên vào, người thường xuyên ở sau giúp Hoắc Ung dọn bãi chiến trường là luật sư Hàn Cố.”

Lý Hiểu Mộng tiếp: “Nhưng hiện tại Hàn Cố đâu có việc gì. Việc này có phải chứng tỏ là Hàn Cố không tham gia vào những vụ án cưỡng hiếp giết người trước đây không?”

Trương Xuân Dương: “Một luật sư như anh ta cũng sẽ không làm mấy chuyện như rửa sạch dấu vết ADN trên thi thể đâu, với lại anh ta cũng không biết về dược lý.”

Lại yên lặng một lúc, Phương Húc nhìn lên một nhóm sơ đồ nhân vật khác trên bảng, đó là năm người ở cô nhi viện Lập Tâm: “Mao Tử Linh đã mất tích, khả năng rất cao là đã bị hại. Lâm Tăng Thanh đã điên, hiện giờ đang ở khoa thần kinh bệnh viện trung tâm. Trần Lăng

đã chết rồi, không thể tham gia gây án. Hiện giờ chỉ còn Chương Nghiêm Vân không rõ tung tích và Quý Phong...”

Nói đến đây, căn phòng lại lần nữa trở nên yên ắng.

Mọi người đều biết Quý Phong chính là pháp y Quý, bên cạnh đó, hôm trước lấy lời khai, pháp y Quý từng nói: “Với nghề nghiệp của tôi, tôi có vô số cách khiến cậu ta sống không bằng chết, chẳng cần phải chơi mấy trò chơi pháp luật này.”

Bây giờ thì Hoắc Ung đã bị bắt cóc, lại còn bị gửi về một cái tai, thủ đoạn này vô tình lại trùng khớp với lời nói hôm đó của Quý Đông Duẩn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Một lúc sau, Hứa Trăn hỏi: “Đội phó Lục, anh thấy sao?”

Lục Nghiễm nói: “Nếu thu gọn phạm vi điều tra vào năm người trong bức ảnh này, trong đó đã có ba người đã loại trừ được, trong số hai người còn lại, Chương Nghiêm Vân có tình nghi lớn nhất. Cá nhân tôi thấy, người bắt cóc Hoắc Ung không phải là pháp y Quý.”

Trương Xuân Dương hỏi: “Tại sao?”

“Mọi người đừng quên, pháp y Quý đã chủ động đến cung cấp thông tin. Trước đó, đừng nói gì là anh ấy, đến chúng ta cũng còn chưa từng thấy tấm ảnh này, không có ai biết Lâm Tăng Thanh, Mao Tử Linh, Trần Lăng từng có dính líu đến một người tên là Quý Phong. Tại sao anh ta phải tự không đánh mà khai? Còn nữa, pháp y Quý mới được lấy thông tin ngày hôm kia, hôm kia cũng chính là ngày Hoắc Ung bị bắt cóc, nếu anh ta tìm người cùng hợp mưu bắt cóc Hoắc Ung, rồi lại nói câu đó lúc cung cấp thông tin, nói là mình có vô số cách khiến cậu ta sống không bằng chết, làm vậy có lợi cho anh ta không? Ngược lại còn sẽ khiến chúng ta chú ý đến.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại chỉ vào tên của Chương Nghiêm Vân: “Về người này thì tôi cũng vừa nói rồi, nếu phải khoanh vùng phạm vi điều tra thì anh ta là đáng nghi nhất. Nhưng mọi người đừng quên, tấm ảnh này chỉ là do Tiết Bồng tình cờ chụp lại, nó hoàn toàn không phải là phạm vi điều tra. Lập Tâm có biết bao nhiêu trẻ mồ côi, có thể là những người khác không có trong ảnh, cũng có thể không phải là người ở Lập Tâm, mà lại người nhà, bạn bè của những nạn nhân nữ bị giết khác. Thế nên ở giai đoạn hiện giờ, chúng ta phải nói rộng phạm vi điều tra, phải điều tra từng mối quan hệ của mỗi nạn nhân, lần lượt loại trừ, đợi sau khi khoanh vùng được vài người tình nghi rồi mới thu hẹp phạm vi điều tra.”

Trương Xuân Dương vội nói: “Nhưng mà trong số đó có tận mấy vụ là xảy ra ở địa phận thành phố Lịch, thành phố Xuân, cũng không nằm ở khu mình quản lý, nếu phải điều tra thì chỉ thủ tục không thôi đã mất thời gian lắm rồi.”

Lục Nghiễm cười: “Không cần gấp, tôi đã nói với đội trưởng Phan về chuyện này rồi, anh ấy đang liên hệ với Cục thành phố bên đó, sẽ nhanh chóng thành lập tổ chuyên án, đến lúc đó cả tổ trinh sát cũng phải cử người vào đó, tập trung sức lực phá vụ án này.”

Mọi người lại lần nữa sửng sốt, hoàn toàn không ngờ đến Lục Nghiễm lại hành động nhanh tới vậy.

Lục Nghiễm lại nói: “Hiện tại chúng ta đang trong tình hình cấp bách, trước tiên hay lần theo dấu vết của Hoắc Ung, bao gồm cả người cuối cùng liên lạc với cậu ta, nơi cuối cùng cậu ta xuất hiện.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Sau khi họp xong, Lục Nghiễm lại quay ra, đi tới tòa thực nghiệm kỹ thuật hình sự.

Lục Nghiễm không kịp đợi tới lúc xem báo cáo mà đã lên thẳng tầng bốn, đến khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Trong phòng khoa, Tiết Bồng đang cẩn thận đối chiếu dấu vân tay thu thập được trên cái tai người.

Lúc Lục Nghiễm bước vào, Tiết Bồng vừa mới thẳng người dậy, nghe thấy tiếng bèn nhìn ra cửa nói: “Anh ngày nào cũng chạy đến khoa kiểm nghiệm dấu vết như vào văn phòng anh ấy.”

Lục Nghiễm đi tới, chỉ cười hỏi: “Sao rồi, có tìm được dấu vết gì đáng nghi không?”

“Thầy tôi còn không hối việc tôi gấp thế nữa ấy, không để cho người ta kịp thở nữa.” Tiết Bồng cup mắt rồi lại nói: “Đúng là có tìm ra được chút dấu vết nhưng mà vẫn chưa giám định xong, hiện giờ chỉ có thể xác định được đại khái là gì.”

Nói xong, Tiết Bồng lại hất cằm, ra dấu cho Lục Nghiễm xem laptop bên cạnh.

Cô có thói quen ghi chép lại mọi lúc, mỗi lần thử xong một mẫu là sẽ ghi chú riêng ra, xem như đang báo cáo nháp.

Lục Nghiễm xem kỹ từng dòng, nhìn thấy một câu như thế này:

Vật chứng vi lượng: “Lông tơ của một loài chim không rõ tên, mỏ cao su, một ít mặt cưa, sợi thực vật, hạt kim loại trên đá mài dao.

Còn có dấu vân tay không hoàn chỉnh.

Lục Nghiễm vô thức cau mày, nhanh chóng sắp xếp lại hình ảnh trong đầu.

Nếu muốn cắt tai của một người thì chắc chắn phải nắm chắc phần vành tai, kéo căng phần da trước tai, như thế mới dễ cắt được, hơn nữa thường sẽ cắt từ trên xuống dưới.

Cái tai người đưa về lần này được cắt rất hoàn chỉnh, chứng tỏ người cắt rất quyết đoán, không chỉ nhanh tay mà đường dao cũng ngọt.

Con dao này đã được mài trước, vết cắt cũng rất gọn ghẽ, vì thế mới dính phải ít hạt kim loại trên đá mài dao.

Mủ cao su thì cũng rất dễ giải thích, người cắt chắc chắn không dùng tay không mà sẽ đeo găng tay công cụ, găng tay công cụ đa phần lại có chất liệu là cao su.

Nhưng trong quá trình đó, găng tay cao su cũng sẽ tróc mất một ít mu cao su vi lượng, mắt thường không thể nhìn thấy được.

Còn về lông tơ của chim, mặt cưa vi lượng, sợi thực vật và dấu vân tay không hoàn chỉnh thì lại cần có lời giải thích.

Xem đến đây, Lục Nghiễm lại ngược mắt nhìn Tiết Bồng như đang định hỏi gì đó.

Tiết Bồng lại lên tiếng trước: “Tôi biết anh muốn hỏi gì, mặt cưa vi lượng, sợi thực vật và lông chim ở đây vẫn có thể có liên quan. Nếu đám bắt cóc có nuôi chim, hoặc là nơi bắt cóc Hoắc Ung vô tình có chim làm tổ, vậy thì sẽ có cơ hội để lại số vật chứng vi lượng này. Có một số loại chim rất thích làm tổ bằng những sợi thực vật mềm và dai, hơn nữa loài chim càng có kinh nghiệm phong phú sẽ càng yêu cầu khắt khe với nguyên liệu làm tổ hơn, có con còn sẽ tìm vật nhân tạo như sợi bông trên quần áo. Thế nhưng với lớp ngoài trong tổ, chim sẽ lựa chọn những vật liệu khá thô ráp, dày cứng như lá cây khô, cỏ hoặc là lông cừu.”

“Còn dấu vân tay thì lát nữa tôi đối chiếu rồi mới nói với anh được. Nhưng mà hiện tại xem ra thì chắc là Hoắc Ung để lại trên tai mình, bọn bắt cóc đã đeo găng tay hết cả rồi thì tất nhiên cũng không ngu ngốc mà để lại dấu vân tay.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nghe phân tích xong, Lục Nghiễm không trả lời ngay mà sắp xếp lại trong đầu cho rõ ràng mạch lạc rồi mới nói: “Tiếp đến là cần xác định hung khí, hình dáng vết thương, giám định ADN và chứng thực tai cậu ta bị cắt lúc còn sống hay đã chết.”

Đang nói tới đây thì có tiếng gõ cửa.

Sau đó, Quý Đông Duẫn đẩy cửa bước vào.

Tuy hôm kia Quý Đông Duẫn đã được lấy lời khai với danh nghĩa là hợp tác điều tra, thế nhưng cho tới hiện tại, không có bất cứ chứng cứ chứng minh được gã có liên quan tới vụ án này, Quý Đông Duẫn cũng không cần phải tránh hiềm nghi trong vụ án của Hoắc Ung, vì thế vẫn tiến hành công tác như thường lệ.

Quý Đông Duẫn cười nhẹ như đã khôi phục lại chính mình của thường ngày, nhanh chóng chìa báo cáo trong tay: “Quả nhiên là đội phó Lục ở đây, tôi vừa gọi điện tới chi đội, nghe họ nói anh ra ngoài rồi. Đây là báo cáo giám định bước đầu, anh xem trước đi.”

“Cảm ơn.” Lục Nghiễm bình thản trả lời, lật xem sơ kết quả báo cáo, bên trong có nhắc đến đúng mấy vấn đề mà anh đang quan tâm.

Sau khi giám định ADN, xác thực được cái tai đúng là của Hoắc Ung.

Hung khí là một lưỡi dao mỏng nhẹ sắc bén.

Lại dựa vào mức độ xoắn cong của vết thương trên da thịt thì hung thủ đã cắt ngọt cái tai của Hoắc Ung bằng một nhát, rất nhanh và dứt khoát.

Còn một điều cuối cùng, lúc bị cắt tai, Hoắc Ung vẫn còn sống.

Lục Nghiễm xem xong báo cáo thì đưa sang cho Tiết Bồng, Tiết Bồng

lật nhanh rồi nhìn Lục Nghiễm, lại nhìn sang Quý Đông Duẫn nói: “Thật ra tôi đã nghi ngờ về hung khí rồi, hơn nữa lại có phần trăm cực cao.”

Quý Đông Duẫn gật đầu: “Tôi cũng thế. Lưỡi dao của hung khí này rất nhỏ, lại mỏng nhẹ, không chỉ sắc bén mà còn rất đỡ tổn sức, thường ngày tôi cũng hay sử dụng.”

Tiết Bồng cười: “Nguyên liệu thông thường là thép không gỉ chất lượng cao, hàm lượng carbon 1%, hàm lượng crom là 16-18%, còn có một lượng nhỏ titan, vanadium, trùng khớp với hạt kim loại vi lượng tôi thu thập được trên vết thương, nhưng ngoài ra thì còn có thành phần của đá mài dao.”

Quý Đông Duẫn: “Cá nhân tôi không có thói quen dùng đá mài dao, về cơ bản đều chỉ dùng một lần, nhưng mà trong giới này, có không ít người có sở thích trái khuấy, cái này tùy vào cá nhân thôi.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẫn nhìn sang Lục Nghiễm mà hỏi: “Đội phó Lục, bây giờ đã đoán ra hung khí rồi chứ nhỉ?”

Lục Nghiễm nhếch mép: “Dao mổ ngoại khoa.”

“Chính xác.” Quý Đông Duẫn nói: “Đợi sau khi có kết quả giám định chi tiết, phòng kiểm nghiệm lý hoá sẽ nói cho anh biết, tôi đi trước đây.”

“Vâng, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Quý Đông Duẫn chỉ nói đơn giản mấy câu rồi quay người rời khỏi khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Cửa phòng đóng lại, bên trong yên lặng vài giây, Tiết Bồng đột nhiên lên tiếng: “Tôi còn tưởng anh sẽ nghi ngờ anh ấy.”

Kết quả là không ngờ chi đội vẫn để Quý Đông Duẩn tham gia vụ án này.

“Nếu mà là anh ta thật thì “chưa đánh đã khai” như thế ngu xuẩn quá.” Lục Nghiễm lại lật xem báo cáo: “Nhưng mà dựa vào báo cáo này thì Hoắc Ung lành ít dữ nhiều.”

“Sao lại chắc chắn như thế?”

“Nếu mà bắt cóc cậu ta chỉ để cắt bỏ một cái tai thì đúng là hơi ăn no rửng mỡ. Nếu như là để trả thù, xả giận thì cỡ này sao mà đủ? Huống hồ gì lại là một tên bắt cóc giỏi dùng dao mổ. Kiếm được một món nguyên liệu rèn tay nghề thế này thì muốn làm gì phải làm đó chứ, thừa dịp đem Hoắc Ung ra làm thí nghiệm.”

Lục Nghiễm dừng một lát, ngược mắt lên nhìn Tiết Bồng, trong mắt ánh lên nụ cười: “Ví dụ như em đấy, giờ làm thì chết dí trong phòng thí nghiệm, về nhà rồi còn không quên làm thí nghiệm, nghiệm luôn rồi còn đâu.”

Đang nói chuyện vui vẻ đằng hoàng, chẳng biết kiểu gì lại đụng tới cô.

Tiết Bồng càng nghe càng thấy chướng tai: “Anh móc mĩa gì tôi đấy? Khi không lại đi kiếm chuyện.”

“Anh có sao nói vậy thôi, sao em nóng vậy.”

“Có sao nói vậy cho mình anh nghe đi, thú vui ở đây anh không hiểu đâu.”

Lục Nghiễm cười khế: “Anh...”

Chỉ là anh vừa mới nói có một chữ, điện thoại đã reng.

Lục Nghiễm liếc nhìn tên người gọi, là Hứa Trăn.

Tìm anh ngay lúc này chắc chắn là có chuyện gấp.

Lục Nghiễm thu lại nụ cười, nhanh chóng bắt máy: “Alô?”

Hứa Trăn nhanh chóng báo cáo tiến triển mới nhất qua điện thoại, Tiết Bồng chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng có tiếng không.

Sau đó lại thấy Lục Nghiễm nhú mày, ậm ừ vài tiếng, giọng nói càng nghiêm túc hơn: “Thông báo cho mọi người chuẩn bị đi, lát nữa đến nhà họ Hoắc một chuyến.”

Lục Nghiễm ngắt máy, Tiết Bồng lập tức dò hỏi: “Hoắc Đình Diệu về rồi đúng không?”

Chỉ là tại sao Lục Nghiễm lại có vẻ mặt như thế?

Lúc này, Lục Nghiễm mới nói: “Ông ấy về rồi. Nhưng mà ban nãy Hàn Cố gọi điện thoại tới chi đội, bảo là Hoắc Đình Diệu đi công tác về mới phát hiện thì ra hai ngày trước trong sổ hành lý do người làm gói ghém giúp, cũng có một hộp đựng thứ gì đó lấy từ trên người Hoắc Ung.”

Tiết Bồng chết đứng ngay tại chỗ.

Nói vậy là bọn bắt cóc không chỉ gửi cái tai đến phòng làm việc của Hàn Cố, mà còn gửi một phần đến nhà họ Hoắc?

Không lẽ là cái tai còn lại?

Không, chắc chắn là cái gì đó khác...

Tiết Bồng vô thức nín thở hỏi: “Gửi cái gì vậy?”

Lục Nghiễm thở dài: “Một cặp nhãn cầu.”

Cái gì cơ...

Chương 100: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 15

Tất cả những người đứng ngoài bàng quan đều hiểu rõ, lần này Hoắc Ung bị bắt cóc, e là không còn mạng để mà về, không chừng tới lúc tìm thấy thì đến thi thể cũng không còn nguyên vẹn.

Nếu trước đó Lục Nghiễm vẫn còn nghi ngờ vì sao bọn bắt cóc lại gửi cái tai cho Hàn Cố thì lần này về cơ bản đã nhìn rõ được động cơ của đối phương.

Đa phần những người phạm tội đều âm thầm lặng lẽ, cẩn thận dè dặt ẩn giấu hành tung của mình, thế nhưng người bắt cóc Hoắc Ung thì ngược lại, không chỉ khua chiêng gõ trống mà còn rêu rao lay ông tôi ở bụi này.

Trên đường chi đội đến nhà họ Hoắc, Weibo cũng đang sục sôi bàn tán.

Nguyên nhân vẫn là bài đăng của Silly Talk trên diễn đàn nước ngoài, phía dưới bài đăng, có rất nhiều người nhìn thấy lịch sử của Hoắc Ung, thấy được cách y tìm kiếm đối tượng, lăng nhục phái nữ, những cô bạn gái cũ có dính dáng tới y đều không có kết cục tốt, còn có nhiều cư dân mạng ở nước ngoài để lại bình luận công kích.

Tất nhiên là trong số đó cũng có không ít người khơi mào.

Có người nói, phải cho đàn ông nếm thử mùi bị cưỡng hiếp tới chết.

Có người nói, loại người như thế này có ba mẹ đẻ ra mà không biết

dạy, thế nên từ nhỏ không biết tôn trọng phái nữ, tôn trọng mạng sống, sinh ra làm người mà không bằng cầm thú, không đáng được sống, cũng không xứng được chết yên.

Còn có người nói mình nghe được một ít tin tức, rằng có một vài tay con nhà giàu ham mê hành vi kích thích tập thể gì đó, chơi những trò cực sốc, còn có rất nhiều cô gái cũng thật sự gọi dạ bảo vâng, bảo làm gì thì làm nấy, chỉ cần có tiền là được, kết cuộc lại bất cần chơi tới mất mạng, còn bị người ta đem vứt xác.

Nguồn gốc cũng những tin bên lề này thật sự rất đáng nghi.

Nhưng đáng nghi là một chuyện, nội dung tin tức vẫn gây rúng động cộng đồng.

Phía dưới có không ít người đang tiết lộ, cung cấp rất nhiều “tin tức bên lề”.

Ví dụ như có tên con nhà giàu đập tiền vào mặt bạn gái mình, bắt cô ấy... với chó mình nuôi.

Ví dụ như nghe nói trò chơi tập thể hiện giờ cũng không còn ăn khách nữa, lỗi một từ lâu rồi, giờ bọn nó toàn chơi 1 với n, còn đập tiền đặt cược, xem ai thắng thì được tiền.

Có không ít nữ giới tham gia bình luận, nhìn thấy những chủ đề thế này đều phẫn nộ, bốc khói nghi ngút.

Có người nói, loại người thế này đáng bị thiến vật lý.

Bên dưới có bình luận bảo rằng chẳng phải Hoắc Ung đã liệt chỗ đó rồi còn gì, xem ra là gặp quá báo rồi, hoặc là đã bị thiến mất rồi ấy chứ!

Có người nói, chỉ thiến thôi không đủ, còn phải thành người lợn (*), ngũ mã phanh thây, còn phải làm lúc y còn sống kia.

(*): 人彘 (nhân trư) hay (người lợn) là chỉ việc cắt cụt tứ chi, khoé mắt, đổ đồng vào tai, cho uống thuốc mất tiếng, cắt lưỡi,... Thích phu nhân thời Tây Hán là người đã bị Lữ thái hậu dùng hình phạt này, bạn đọc có thể tự tìm hiểu thêm.

Bên dưới lại có bình luận trả lời, lúc sống làm sao mà phanh thây được, phanh được một nửa đã tắt thở rồi.

Không ngờ lại có sinh viên ngành y nhanh chóng xuất hiện bổ túc kiến thức lý thuyết, bảo rằng nếu tiêm vào một lượng thuốc hỗ trợ thích hợp, có thể khiến người ta cảm nhận được cảm giác bị phanh thây trước khi tắt thở, chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra.

Tiếp ngay đó, còn có người khơi dậy chủ đề mới, hỏi rằng nếu muốn phanh thây một tên cặn bã tội ác tày trời thì phải bắt đầu từ đâu trước, mặt mũi hay tứ chi?

Bên dưới còn tạo mục bỏ phiếu.

Rất nhiều người đều chọn phần mặt, lý do là để chơi từ từ, không gấp gáp.

Còn có người đề nghị phải gửi những phần được cắt cho người nhà y, để họ cũng phải nếm cảm giác đau đớn của người nhà nạn nhân.

Những bình luận ở nước ngoài này nhanh chóng được chụp màn hình rồi đăng lên Weibo, khiến cộng đồng mạng trong nước xôn xao bàn tán.

Có một số người thấy rất đáng đời, lúc nhỏ không học hành cho đàng hoàng, lớn lên phải nếm mùi cay độc của xã hội, kẻ ác tất gặp nghiệp ác.

Còn có một số người thì cho rằng việc này quá tàn nhẫn, nếu thật sự làm như thế, vậy thì người thực hiện cũng không thoát nổi sự chế tài

của pháp luật, tại sao phải hy sinh bản thân mình vì một tên căn bã.

Có người lại nhanh chóng phản bác lại, rằng nếu để thứ căn bã này ung dung bên ngoài thì sẽ chỉ khiến nhiều người bị hại hơn, loại căn bã này đã phạm pháp, có vô số người nguyện vì tiền nhận tội thay, chính tên tội đồ thì lại ung dung ngoài vòng pháp luật, pháp luật không chế tài nổi, chỉ cần người có chính nghĩa xuất hiện.

Xem đến đây, vẻ mặt của Lục Nghiễm đã nặng nề hơn bao giờ hết, anh tắt màn hình điện thoại, quay ra ngoài cửa sổ, không nói tiếng nào.

Không chỉ mình Lục Nghiễm, những người khác đi cùng cũng thấy kinh hoàng.

Thế nhưng thứ làm mọi người kinh ngạc không phải là ngôn từ và sức tưởng tượng của cư dân mạng, dù gì thì đây cũng là thái độ thường thấy trên mạng, họ khiếp đảm là bởi thật sự lại có người đi thực hiện những lời phút chốc nóng giận buột miệng nói ra này.

Đầu tiên là tai, rồi đến nhãn cầu.

Nếu đã muốn làm lớn chuyện thì chắc cũng sẽ không làm trong thầm lặng.

Đây cũng là lý do vì sao kẻ đó lại gửi bộ phận bị cắt xuống cho luật sư và người nhà.

Dù Tiết Bồng đã xem bài đăng được chia sẻ trên đường đi, trong lòng cũng đã có chuẩn bị, thế nhưng khi tới nhà họ Hoắc, đi theo hướng người làm chỉ dẫn rồi mở cái hộp giấy dưới đất ra thì cũng vẫn không khỏi giật thót.

Không giống với lần trước gửi tai tới cho Hàn Cố, lần này là một cặp nhãn cầu, hơn nữa đã được xử lý cẩn thận, không chỉ tẩy rửa máu bị dính bên trên, lột sạch phần da thịt mà còn đặt trong một cái lọ

formalin đã được gài kín.

Tiết Bồng nhắc cái lọ ra xem, trước tiên, cô chụp một tấm ảnh rồi mới bỏ cả cái lọ và hộp giấy bên ngoài vào thùng vật chứng.

Người trong khoa kiểm nghiệm dấu vết cũng nhanh chóng triển khai công tác giám định thu thập hiện trường.

Cùng lúc đó, người của tổ trinh sát cũng bắt đầu hỏi thăm điều tra trong biệt thự nhà họ Hứa.

Theo lời người giúp việc, Hoắc Đình Diệu vừa đi công tác về chưa bao lâu, nhìn thấy đồ bọn bắt cóc gửi đến, huyết áp tăng đột ngột, đã được đưa về phòng nghỉ ngơi.

Những người làm trong nhà không dám chậm trễ, nhanh chóng thông báo với bác sĩ gia đình, cũng chính là Liêu Khải Minh, bố của Liêu Vân Xuyên, lúc này, Liêu Khải Minh đang chăm sóc Hoắc Đình Diệu trong phòng.

Lục Nghiễm nắm được tình hình, nhờ người làm lên lầu thông báo xem khi nào thì tiện lấy lời khai.

Đang nói tới đây, Hàn Cố cũng từ trên lầu bước xuống.

“Đội phó Lục, làm phiền mọi người quá, tình trạng của ngài Hoắc không được ổn định, ngài ấy nói hiện giờ có thể lấy thông tin, càng nhanh càng tốt, ngài ấy cũng mong mau chóng tìm được con trai.”

Lục Nghiễm gật đầu nhưng không lên lầu ngay mà lại nhìn sang nhóm người khoa kiểm nghiệm dấu vết đang thu thập chứng cứ.

Phùng Mông cũng đúng lúc nhìn sang, nhanh chóng hiểu ý, quay người gọi: “Tiết Bồng, con lên đó với đội phó Lục đi.”

Tiết Bồng ngược mắt, gật đầu rồi cầm hộp dụng cụ của mình đi tới.

Lúc lên lầu, Tiết Bồng vẫn im lặng không nói tiếng nào đi ở phía sau, nghe Hàn Cố nói với Lục Nghiễm về tình hình trong biệt thự, Lý Hiểu Mộng thì theo sát hai người để ghi chép lại.

Tiết Bồng vô thức nhìn xung quanh, quan sát cách bày trí trong nhà.

Không thể không nói, bên trong nhà họ Hoắc rất bề thế, cũng xa hoa đến tột độ.

Vật dụng và đồ bày trí trong nhà trông có vẻ đã có tuổi đời rất lâu, không phải kiểu hiện đại như trong căn hộ riêng của Hoắc Ung nhưng đồ vật càng từ lâu đời, giá cả lại càng khiến người ta phải xuýt xoa.

Sắc màu tổng thể của căn biệt thự thiên về gam tối, ngả đỏ, mắt thẩm mỹ của Hoắc Đình Diệu khá là phức cổ, cũng rất chú trọng riêng tư, rất nhiều lối rẽ và góc nhà đều không mở đèn sáng tỏ, trông sẽ càng u ám, bí ẩn hơn.

Bằng qua một hành lang ngắn, đến cuối cùng, hành lang lại chia làm hai đầu.

Hàn Cố dắt ba người rẽ sang phải, Tiết Bồng lại đứng yên ở lối rẽ hỏi: “Bên trái là dẫn đi đâu?”

Hàn Cố khựng lại, quay người nói: “Là phòng của hai cậu, nhưng mà cậu nhỏ rất ít khi về, cậu lớn năm nay vẫn đang nằm trong bệnh viện.”

À, thì ra là phòng của Hoắc Kiều và Hoắc Ung.

Tiết Bồng nhìn sang trái rồi nói: “Lát nữa chúng tôi muốn tới phòng của Hoắc Ung thu thập chứng cứ.”

Hàn Cố gật đầu: “Được.”

Trong chốc lát, họ đã đến trước cửa phòng Hoắc Đình Diệu, cửa chỉ khép hờ, Hàn Cố gõ nhẹ vài tiếng, cửa nhanh chóng được kéo ra.

Người mở cửa là Liêu Khải Minh.

Lục Nghiễm hơi ngược mặt, quan sát nhanh Liêu Khải Minh.

Liêu Khải Minh khoảng hơn năm mươi tuổi nhưng chăm sóc ngoại hình rất kỹ càng, da được coi là trắng ở tuổi đó, hơn nữa còn rất bóng mượt, cặp kính gác trên sống mũi, trông rất nho nhã lịch lãm, ngoại hình của Liêu Vân Xuyên phần lớn là di truyền từ bố.

Đến lúc bước vào trong, mọi người mới chứng kiến được toàn bộ căn phòng.

Căn phòng được chia làm hai, ở giữa có cửa kéo ngăn lại, lúc này, Hoắc Đình Diệu đang chậm rãi bước ra từ gian trong, bước đi chậm nhưng rất vững, dáng người cỡ trung, có chút phong thái thương gia.

“Chào mọi người, xin mời ngồi, tôi là Hoắc Đình Diệu.”

Hoắc Đình Diệu đi tới trước, chìa tay với Lục Nghiễm đang đứng yên giữa phòng, Lục Nghiễm cúi đầu nhìn rồi bắt tay với Hoắc Đình Diệu, chỉ thấy tay ông ta khá nóng.

Hoắc Đình Diệu nhanh chóng chỉ về phía sofa cách đó không xa: “Ngồi xuống rồi nói.”

Sau đó lại hỏi: “Không biết lần này lấy lời khai, luật sư và bác sĩ riêng của tôi có tiện có mặt không?”

Lục Nghiễm bình thản: “Chuyện này tùy ý ngài quyết. Chúng tôi chỉ hỏi vài câu, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian nghỉ ngơi của ngài.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa đi tới sofa cùng Hoắc Đình Diệu, vừa ngồi xuống chưa bao lâu, người giúp việc nhà họ Hoắc đã mang trà nóng tới.

Vì chỗ ngồi chỉ có hạn nên Tiết Bồng không ngồi xuống mà chỉ đặt hộp dụng cụ ở đó rồi quan sát xung quanh.

Lục Nghiễm giải thích: “Cô đây là đồng nghiệp ở khoa kiểm nghiệm dấu vết, cô ấy cần quan sát xung quanh, với vụ án như thế này, bọn bắt cóc có phần trăm nhất định là người quen, vì thế chúng tôi cũng cần phải điều tra dấu vết trong căn nhà này.”

Hoắc Đình Diệu nhìn Tiết Bồng rồi nói: “Được, chúng tôi chắc chắn sẽ hợp tác.”

Lục Nghiễm khẽ nhướn mày, có hơi bất ngờ.

Dù gì Hoắc Đình Diệu cũng là bố của Hoắc Ung, nuôi sao ra được thằng con như thế thì ông bố thường cũng không phải hạn thiện lành gì, thế nhưng chỉ trong vòng vài câu ngắn ngủi từ ban nãy khi vào cửa đến lúc ngồi xuống, Hoắc Đình Diệu không những không tỏ ra mình có khí phách trong lời ăn tiếng nói, mà ăn mặc soạn sửa cũng rất giản dị, nói chuyện không không chút ngạo mạn.

Đến nỗi đôi giày Hoắc Đình Diệu mang dưới chân còn hơi sút chỉ.

Trong mặt mũi thì tuy đã già nhưng tướng tá vẫn thẳng tắp, đều đặn, không khó tưởng tượng ra thời còn trẻ trông ông ta ắt hẳn sẽ rất tuấn tú, hơn nữa trông nét mặt của Hoắc Ung và Hoắc Kiêu cũng có đôi chút giống với ông ta.

Lúc này, Lục Nghiễm mới nói: “Tiếp đến tôi cần phải hỏi vài vấn đề, nếu ngài Hoắc thấy chủ đề quá nhạy cảm, hoặc không khoẻ trong người thì xin cứ nói. Nhưng những vấn đề này đều có liên quan đến vụ án của con trai ngài, tôi cũng mong ngài có thể trả lời hoàn chỉnh, thông tin ngài cung cấp càng nhiều, càng chính xác thì sẽ càng có lợi

cho việc điều tra của chúng tôi.”

Hoắc Đình Diệu thở dài, hai tay đan lại với nhau: “Cậu hỏi đi.”

Lục Nghiễm: “Đầu tiên thì tôi muốn biết, theo như ngài có ấn tượng thì gần đây cậu Hoắc Ung có thù hằn gì với người khác, hay là gây xích mích, có mâu thuẫn về tình cảm hoặc lợi ích với ai đó không?”

Hoắc Đình Diệu day trán, lắc đầu nói: “Thằng Ung trước giờ rất hiếu thảo, cũng khá là hiếu chuyện, tôi rất ít khi nhìn thấy nó tranh chấp với ai, có lúc dính chút đỉnh chuyện ở ngoài đường nhưng đều là cự cãi vặt vãnh cả, không gây thương tích gì, cũng không tới nỗi gây thù kết oán.”

Chút đỉnh chuyện, cự cãi vặt vãnh, không gây thương tích gì?

Với cái cách dùng từ miêu tả này thì đừng nói là Lục Nghiễm, đến Tiết Bồng đang quan sát xung quanh trong phòng cũng phải khựng lại, nhìn về phía Hoắc Đình Diệu.

Tin chắc rằng trong căn phòng này, sẽ không có ai tin rằng Hoắc Đình Diệu không biết gì về những gì Hoắc Ung làm bên ngoài, chứ không thì cũng chẳng tìm cả đồng người để chùi mông cho.

Nhưng Hoắc Đình Diệu cũng là bậc kỳ tài, trải đời nhiều, cũng khá là bao dung, hoá ra những chuyện kia trong mắt ông ta đều chẳng gây thương tích gì, chút đỉnh chuyện vặt, cũng khó trách Hoắc Ung lại lệch lạc đến thế.

Nhìn sang vẻ mặt của Hàn Cố với Liêu Khải Minh thì vẫn không khác gì ban nãy, rõ là đã nhìn riết thành quen.

Lục Nghiễm vẫn bình thản hỏi tiếp: “Vậy ngài Hoắc có nghi ngờ ai về lần bắt cóc này không?”

Hoắc Đình Diệu xoa xoa trán nói: “Thật ra thì người làm ăn chúng tôi,

khó tránh có mâu thuẫn lợi ích với người ta trên thương trường, nhưng mà mọi người đều sẽ không tuyệt tình quá, lấy chỗ này một chút thì sẽ cho chỗ kia một chút, không tới nỗi ép người ta vào đường cùng. Hơn nữa tôi tin là mấy người bạn làm ăn của tôi cũng sẽ không làm chuyện như vậy, đàm phán được trên bàn tiệc thì không cần thiết phải âm thầm giải quyết.”

Hoắc Đình Diệu nói có bài bản, nghe thoáng qua thì có vẻ ông ta đã đưa ra một câu trả lời rất nhiều chữ, thế nhưng nghiền ngẫm cho kỹ thì không có lấy một chữ có ích.

Lý Hiểu Mộng ngồi cạnh thấy hơi ngồi hết nổi, Lục Nghiễm thì lại rất bình tĩnh, nói qua nói lại vòng về chủ đề trước: “Một năm trước, anh Hoắc Kiều, con trai lớn của ngài gặp tai nạn xe, một năm sau, con trai nhỏ của ngài bị bắt cóc, nếu đối phương nhắm vào tiền bạc thì không cần thiết phải làm tới nước này, vì thế theo chúng tôi suy đoán, phần trăm cao là để trả thù. Vì thế, vẫn mong ngài Hoắc cố nhớ lại xem có gây thù chuốc oán với ai không. Hoắc là hai anh con trai có từng kể với ngài là mình từng có xung đột với ai không?”

Lần này, Hoắc Đình Diệu không nói nữa mà chỉ nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt Hoắc Đình Diệu, ông ta không nói, anh cũng không nói gì.

Căn phòng bỗng chốc yên tĩnh lạ thường, Hàn Cố với Liêu Khải Minh cứ như hai tấm phong nền, đứng hai bên trái phải đằng sau Hoắc Đình Diệu, Lục Nghiễm ở bên này lại giữ nguyên một tư thế từ đầu tới cuối, ánh mắt rất lạnh nhạt.

Lý Hiểu Mộng nhìn trái nhìn phải rồi lại quay đầu sang Tiết Bồng.

Cho đến khi Hoắc Đình Diệu đột nhiên lên tiếng: “Con nó lớn hết rồi, đâu thể nào chuyện gì cũng nói với tôi, và lại mỗi đứa một tính, đứa nào cũng học được cách tiếp xúc với cái xã hội này rồi. Gặp chuyện này chuyện kia ở ngoài đường thì đa phần đều tự giải quyết lấy, rất ít

khi phiên tới gia đình. Dù thật sự có xung đột với người khác cũng sẽ không chạy về khóc lóc với tôi.”

Lục Nghiễm lại nhanh chóng đặt vấn đề: “Hiện giờ trên mạng đang lan truyền vài tin đồn bất lợi với nhà họ Hoắc, không biết ngài Hoắc đã có nghe qua chưa?”

Hoắc Đình Diệu: “Hàn Cố nói với tôi cả rồi, bây giờ chúng tôi đang truy tìm nguồn gốc bài đăng đó, chuẩn bị giải quyết bằng luật pháp.”

Lục Nghiễm: “Trong số những tin đồn đó, có tin nhắc đến một số chuyện liên quan tới cậu Hoắc Ung, không biết có phải thật hay không. Nếu là thật thì thường chỉ có người thân xung quanh mới có thể biết được, thế nhưng cùng lúc cậu Hoắc bị bắt cóc, tin đồn lại được lan truyền, thời gian quá sức trùng khớp, vì thế, chúng tôi có lý do nghi ngờ chuyện lần này có liên quan đến những người xung quanh cậu Hoắc Ung.”

Hoắc Đình Diệu cười hơi mỉa mai: “Không thể nào. Từ nhỏ tôi đã dạy chúng nó phải biết đối xử tốt với người xung quanh mình, dù là người giúp mình làm việc, hay là bạn bè đều phải đối đãi cho đàng hoàng. Tôi không tin những người bên cạnh tôi lại làm ra chuyện thế này.”

Hoắc Đình Diệu vừa nói vừa nghiêng người, ra dấu cho Lục Nghiễm nhìn Liêu Khải Minh và Hàn Cố rồi lại nói: “Bác sĩ Liêu với luật sư Hàn đều là bạn bè của nhà họ Hoắc chúng tôi, nếu họ có vấn đề thì hôm nay đã không thể đứng ở đây được rồi.”

Lục Nghiễm liếc nhìn hai người phía sau Hoắc Đình Diệu rồi lại thản nhiên hỏi thêm vài câu như lần cuối Hoắc Đình Diệu gặp Hoắc Ung là khi nào, Hoắc Ung có gì bất thường không vân vân.

Ai ngờ Hoắc Đình Diệu lại không hề nhớ được mốc thời gian cụ thể, sau đó còn cần đến người làm nhắc nhở, một tuần trước khi mất tích, Hoắc Ung có về nhà một chuyến, còn nói chuyện với ông ta một

lúc trong phòng làm việc.

Lúc này Hoắc Đình Diệu mới bừng tỉnh, vỗ trán bảo rằng mình già rồi, trí nhớ kém.

Trong suốt quá trình lấy lời khai, Hoắc Đình Diệu cũng chỉ hợp tác ngoài mặt, thực chất thì đều nói ngược, lấy lời khai cho loại người này mệt cực, bỏ thời gian ra thì nhiều mà lại chẳng thấy chút thông tin hữu ích.

Thật ra Lục Nghiễm cũng chuẩn bị sẵn trong lòng rằng sẽ không hỏi được gì từ Hoắc Đình Diệu, thế nhưng cái gì nên hỏi thì vẫn phải hỏi, tránh sau này lại có chuyện.

Với trường hợp thế này, nếu là nghi phạm thì còn có thể hiểu được, dù gì nghi phạm cũng có động cơ che giấu sự thật, thế nhưng bây giờ Hoắc Đình Diệu là bố của nạn nhân, ông ta đáng ra phải muốn tìm thấy con trai mình hơn bất cứ ai khác, thế nhưng khi cần ông ta cung cấp lời khai thì lại không cung cấp được bất cứ thông tin nào hữu ích.

Xem ra, Hoắc Đình Diệu không hề quan trọng thằng con trai Hoắc Ung này.

Sau khi lấy xong thông tin, Lục Nghiễm chỉ đứng dậy nói một câu: “Tới đây thôi vậy, chúng tôi không làm phiền ngài Hoắc nghỉ ngơi nữa.”

Chỉ là Lục Nghiễm vừa đứng dậy định đi, Hoắc Đình Diệu cũng đột nhiên đứng dậy nói: “Trước khi đi công tác, tôi có tình cờ gặp Phó Thị trưởng Tần trong một hoạt động.”

Phó Thị trưởng Tần chính là Tần Bác Thành, chồng sau của Tề Vận Chi, mẹ Lục Nghiễm.

Hoắc Đình Diệu tự dưng lại nhắc tới Phó Thị trưởng Tần, chắc chắn

có biết mối quan hệ giữa Lục Nghiễm và ông ấy.

Lục Nghiễm nghiêng người nhìn vào mắt Hoắc Đình Diệu, chỉ nhếch miệng cười nhạt, không nói tiếng nào.

Lúc này thì dù trả lời gì, hỏi gì cũng là dư thừa.

Tuy Lục Nghiễm không hiểu được Hoắc Đình Diệu nhắc tới Tần Bác Thành vào lúc này để làm gì.

Vài phút sau, mọi người lần lượt rời khỏi phòng của Hoắc Đình Diệu.

Lúc bước ra, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi ngang hàng với nhau, Hàn Cố đi ở phía trước, hai người không tiện bàn về vụ án.

Lục Nghiễm nhìn ra hiệu với Tiết Bồng.

Tiết Bồng lắc đầu, tỏ ý không phát hiện ra gì.

Thật ra chuyện này cũng nằm trong dự tính, Hoắc Đình Diệu chắc chắn không liên quan tới chuyện Hoắc Ung bị bắt cóc.

Công tác thu thập chứng cứ sau đó cũng không có bất cứ tiến triển đột phá nào.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết cũng không tiện lục soát phòng Hoắc Ung quá kỹ càng, chỉ có thể thu thập đơn giản một số chứng cứ bên ngoài, Hoắc Kiều không liên quan tới vụ án này nên họ cũng không động đến phòng anh ta.

Cuối cùng, Tiết Bồng cầm hộp dụng cụ rời khỏi, cũng chỉ liếc mắt nhìn về phía phòng Hoắc Kiều.

Cả đội rời khỏi nhà họ Hoắc, về lại Cục thành phố.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa vào tới cửa phòng khoa đã ca thán: “Tôi mở

mang tầm mắt ghê á, giàu quá trời quá đất.”

Trình Phi đi theo phía sau bảo: “Rồi có ích gì không, có hai thằng con à, một thằng nằm liệt giường, một thằng chắc... coi như là mất rồi đó.”

Tiết Bồng đặt hộp dụng cụ xuống, không trả lời, trong đầu vẫn đang nghĩ về cuộc nói chuyện trong phòng Hoắc Đình Diệu.

Rất bình tĩnh cũng rất khách sáo, nội dung cũng không có gì đặc biệt nhưng lại cho thấy có một tín hiệu đặc biệt nào đó.

Hoắc Đình Diệu rất quan trọng chuyện riêng tư, hơn nữa còn quan trọng hơn cả mạng sống của Hoắc Ung.

Chuyện riêng gì mà phải cẩn trọng tới vậy, rất đáng bị bắt thóp bàn tán hay sao, hay là người lên tới được thân phận địa vị như ông ta mới nhạy cảm quá đang với chuyện này, sợ lan truyền ra ngoài bị phóng đại quá cỡ?

Hay là...

Tiết Bồng đang đắm chiêu suy nghĩ, lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn với Trình Phi cũng đi tới.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Nói nghe nè, đồng chí Tiết Bồng, bà đi lên gặp Hoắc Đình Diệu với đội phó Lục có phát hiện ra gì không, ông ấy có như lời đồn trên mạng không?”

Trình Phi hỏi theo: “Từ hồi ra khỏi nhà họ Hoắc tới giờ chị không nói tiếng nào hết, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiết Bồng ngược mắt nhìn cả hai, không nói gì một lúc lâu.

Trong lúc cả hai nghĩ rằng mình sẽ không có câu trả lời, Tiết Bồng đột nhiên lại hỏi: “Nếu hai người là Hoắc Đình Diệu, con trai mất tích,

còn bị gửi tai với nhĩn cầu về nhà, vậy thì nên làm thế nào?”

Mạnh Nghiêu Viễn nghĩ rồi lên tiếng trước: “Vậy chắc chắn là tôi sẽ sốt ruột điên người ấy chứ, chắc chắn là sẽ cảm thấy nó lạnh ít dữ nhiều, e là đi luôn rồi ấy chứ!”

Trình Phi: “Èo, em cũng cố cố đó, có thể còn khóc lóc van nài cảnh sát mau chóng tìm con về giúp, sống phải thấy người chết phải thấy xác.”

Tiết Bồng cười khẩy: “Nhưng mà cái Hoắc Đình Diệu quan tâm hơn lại là không biết chuyện riêng trong nhà có bị lộ ra không, hỏi cái gì cũng một là phủ nhận, hai là gì cũng không biết. Hơn nữa theo lời ông ta thì Hoắc Ung là thằng con ngoan không làm bố mẹ phải nhọc lòng, rất ít khi gây chuyện, dù có mâu thuẫn cũng đều là chuyện nhỏ không có thương tổn gì.”

Mạnh Nghiêu Viễn sửng người: “Mẹ bà...”

Trình Phi cũng không hiểu nổi: “Sao mà nói dối không chớp mắt vậy?”

Tiết Bồng: “Không chỉ vậy thôi đâu. Theo tôi thấy thì lúc đó trạng thái tinh thần của ông ta còn bình tĩnh lắm cơ, đúng là người trải đời.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ừa gì kỳ vậy, dù có trải đời cỡ nào thì người bị bắt cóc cũng là con trai ông ta mà.”

Trình Phi bắt đầu nói năng lung tung: “Phải con ruột không vậy?”

Tiết Bồng cup mắt suy nghĩ, trong lòng cũng xuất hiện câu trả lời: “Tôi lại thấy ông ta đang suy tính sâu xa hơn.”

“Hả? Như thế nào?” Mạnh Nghiêu Viễn hỏi.

Tiết Bồng: “Từ lúc biết được Hoắc Ung bị bắt cóc gửi tai đến, rồi lại

đến lúc nhận được nhả cầu đã là qua mất hơn nửa ngày. Hoắc Đình Diệu chắc chắn đã vượt qua cú sốc, có thể là cũng đã uống thuốc, ổn định tình trạng bệnh. Nếu là người có tố chất tâm lý vững, lại từng chứng kiến không ít sự đời thì với thời gian này có lẽ cũng đã đủ tiêu hoá bớt. Hoắc Đình Diệu là người thực dụng, lấy cái lợi làm đầu, nếu không cũng không có được ngày hôm nay. Nếu lúc nhìn thấy cái tai, ông ta còn có chút cầu may thì tới sau khi thấy cặp nhả cầu, phần trăm cao là ông ta đã chấp nhận chuyện thằng con này sống không nổi nữa rồi, dù không chết thì quay trở về cũng tàn tật rồi. Vậy thì lúc này, thái độ ông ta cũng sẽ thay đổi.”

Thay vì tiết lộ bí mật nhà họ Hoắc với cảnh sát chỉ vì một đứa tàn tật sống không ra sống, chết không ra chết, hoặc có khi là chỉ còn đường chết, vậy thì cuối cùng lại càng dây chuyện ra thêm.

Thật ra đám đại gia này chỉ quan tâm có hai chuyện, một là bí mật riêng tư, hai là người kế thừa.

Trước kia cũng đã từng có chuyện tương tự xảy ra, con trai của đại gia bị bắt cóc, đại gia không dám báo cảnh sát, chỉ thầm chắc mẩm trong lòng là giao nộp tiền thì còn có cơ hội nhìn thấy thằng con còn nguyên vẹn, đụng đến cảnh sát là chắc chắn con tin sẽ bị giết.

Theo lời cộng đồng mạng thì trước kia, Hoắc Đình Diệu cũng có nâng đỡ Hoắc Ung, nhất là sau khi Hoắc Kiều nhập viện, nhưng mà tiếc là Hoắc Ung đã thành tinh rồi, không mài giũa nổi, có nâng đỡ cũng chỉ là đốt cháy giai đoạn, càng bị bóc trần nhanh hơn.

Nhất là so với Hoắc Kiều, Hoắc Ung đúng thật là một trò cười.

Hoắc Đình Diệu thì lại là một con cáo già, trong lòng rõ như gương, tất nhiên cũng rõ mục đích của việc bọn bắt cóc tới giờ chưa tống tiền, cũng không đề ra bất cứ điều kiện trao đổi nào là để trả thù và giày vò Hoắc Ung.

Nếu đã giày vò đến nước này rồi thì đứa con trai này chắc chắn là

không về được nữa, huống hồ gì nó đã ăn hại tổn cơm sắn.

Vì thế, dù có buồn mấy, Hoắc Đình Diệu cũng kiên quyết “ngăn chặn tổn thất” trước, xử lý sự việc như Hoắc Ung đã chết, tuyệt đối không thể tiết lộ thêm cho người ngoài về chuyện gia đình vì việc này.

Nghe Tiết Bồng phân tích xong, một hồi lâu sau Trình Phỉ mới lẩm bẩm: “Chẳng trách trở thành đại gia, cái khoản thủ đoạn tàn độc là em thua rồi đấy.”

Mạnh Nghiêu Viễn vỗ vào người cậu: “Tĩnh đi, đầy tớ của nhân dân.”

Tiết Bồng bật cười khế, không thềm để ý tới cả hai nữa, nhanh chóng đeo găng tay và khẩu trang, cầm vài món vật chứng, chuẩn bị thu thập xong chứng cứ rồi đưa nhãn cầu sang phòng kiểm nghiệm lý hoá.

Lúc này, bỗng nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Phải rồi, trước khi mình về, hình như tôi có thấy đội phó Lục nói chuyện mấy phút với ông bác sĩ Liêu kia, chắc chắn là đang hỏi chuyện cái đó của Hoắc Ung.”

Trình Phỉ ngờ nghệch: “Cái đó? Cái nào??”

Mấy giây sau mới hiểu ý: “À, cái đó á hả!”

Cùng lúc đó, Chi đội Hình sự cũng về tới đội, nhân lúc trước khi mở họp, Lý Hiểu Mộng cũng cảm râm những điểm kỳ quái của Hoắc Đình Diệu trong nhóm.

Chỉ là Lý Hiểu Mộng lại quan sát tới cái khác, ngoài việc không hiểu sao Hoắc Đình Diệu lại bình tĩnh tới vậy, điều cô để ý nhất là tại sao Hoắc Đình Diệu lại tự dưng nhắc tới Phó Thị trưởng Tần.

Trương Xuân Dương nghe thấy thì nhanh chóng trả lời: “Kỳ vậy, nếu muốn dùng mối quan hệ để chặn đầu đội phó Lục thì cũng không tới

mức kéo cả Phó Thị trưởng tới chứ, nhắc tới đội trưởng Phan hay Tổng đội Hình sự là được rồi mà?”

Lý Hiếu Mộng nói: “Xí, khoe mình có địa vị cao chứ gì! Nói không chừng người ta còn không thèm quen người cấp thấp hơn Phó Thị trưởng ấy chứ!”

Vừa nói xong chưa tới một phút, Lục Nghiễm đã quay về từ phòng làm việc của đội trưởng Phan, vừa vào là đã tập trung mọi người: “Có hai tin, một là thành phố Lịch và thành phố Xuân đã điều tra nhiều khía cạnh trong một thời gian, cũng đã xác nhận về vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, hiềm nghi của Hoắc Ung và Liêu Vân Xuyên là rất lớn, hơn nữa thành phố Lịch còn nghi ngờ một vài tay tên nhà giàu bên đó có liên quan đến vụ án, vì thế, sau khi bàn bạc, lãnh đạo của các Cục thành phố quyết định chính thức thành lập tổ chuyên án trong tuần này.”

“Tin thứ hai là hôm nay điện thoại Hoắc Ung từng mở lên, công ty viễn thông đã xác định phạm vi đại khái. Đại đội giao thông cũng đã đưa tin tới, hiện đã tìm được hướng đi lần cuối xe của Hoắc Ung xuất hiện trong camera, rất gần với vị trí điện thoại của cậu ta hiển thị, địa điểm là ở khu phía Nam. Hiện giờ phân cục khu phía Nam đang lần theo dấu vết, vì thế chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, nhận được thông báo là sẽ xuất phát ngay.”

Chương 101: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 16

Chớp mắt đã đến tối.

Tiết Bồng ở lại khoa trực, đang định xem luôn một loạt các vật chứng gần đây và bản sao hồ sơ thành phố Lịch, thành phố Xuân gửi tới.

Vừa mới kiểm tra xong vật chứng trong vụ án Khúc Tân Di, Tiết Bồng lại nhớ tới sơ đồ mối quan hệ mà Lục Nghiễm đưa ra, cô bèn tìm một mảnh giấy, nhanh chóng liệt kê tất cả các mối quan hệ của nhân vật.

Một lát sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tiết Bồng không ngần đầu, chỉ lên tiếng bảo: “Mời vào.”

Người bước vào chính là Lục Nghiễm, trong tay anh còn đang cầm hộp thức ăn được giao tới.

Tiết Bồng ngạc nhiên nhìn sang: “Anh làm nghề chạy vật từ bao giờ thế?”

Lục Nghiễm mỉm cười đặt hộp thức ăn xuống: “Lần này thôi, phải quý trọng đấy.”

Tiết Bồng cũng cười: “Mua gì thế?”

“Hoành thánh gà.”

Ban đầu, Tiết Bồng cũng không đói lắm, nghe thấy ba chữ này, tự đứng lại đói cồn cào, cô rửa tay nhanh với khăn giấy có cồn rồi mở hộp thức ăn ra, mùi súp gà tỏa ra thơm nức mũi.

Tiết Bồng ngửi một hơi rồi nhanh chóng cầm thìa húp một ngụm nước lèo: “Ừm, ngon ghê, không mặn cũng không nhạt, vừa ăn.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa kéo ghế sang: “Ăn đi cho nóng.”

Sau đó anh lại nhìn thấy mảnh giấy trên bàn của cô.

Tiết Bồng đưa tờ giấy cho anh nói: “Anh cũng đừng có ở không, bổ sung tí đi.”

Lục Nghiễm không lên tiếng, cầm bút bổ sung nhanh vài chi tiết.

Tiết Bồng ăn hoành thánh, lâu lâu lại liếc sang, nét chữ của Lục Nghiễm khá là gãy gọn, tuy hơi rỗng bay phượng múa nhưng không rời rạc, có gốc, nhìn chữ là biết con người rộng rãi.

Chỉ một chốc, Lục Nghiễm đã viết cái tên cuối cùng lên giấy: Hoắc Đình Diệu.

Ngòi bút khựng lại, chấm nhẹ một chấm trên giấy.

Anh cũng khẽ nhúu mày theo, ánh mắt như đang nghĩ ngợi gì đó.

Tiết Bồng nhanh chóng nắm bắt được chút thay đổi nhỏ này, húp thêm một ngụm nước lèo rồi hỏi: “Anh nghĩ gì về ông ta?”

Lục Nghiễm ngược mắt, gật đầu: “Trăm nghe không bằng một thấy.”

Tiết Bồng bật cười, cô cũng hiểu ý anh.

Ăn cũng đã được kha khá, cô đẩy nắp hộp hoành thánh lại: “Vậy nói nghe thử đi, giúp nhau sắp xếp suy nghĩ, sẵn dịp tối nay tôi phải kiểm

tra lại vật chứng, còn phải mày mò hồ sơ vụ án ở thành phố Lịch với thành phố Xuân nữa, suy nghĩ rõ ràng hết trước rồi cũng dễ làm việc hơn.

Lục Nghiễm nghĩ rồi đồng ý: “Vậy bắt đầu nói từ chỗ nghi vấn đi, hoặc là nói những điểm nào đã vô thức khiến mình có phản ứng trực giác, thấy “lạ kỳ” ngay tức khắc ấy.”

Tiết Bồng cũng gật đầu: “Tôi thấy có vài chỗ “lạ kỳ”, ví dụ như ai đang giúp Khúc Tân Di? Nhìn tổng thể cả vụ án thì người này chắc chắn am hiểu luật pháp, biết được làm thế nào có thể xử phạt được chính xác, hơn nữa còn là tội nặng.”

Lục Nghiễm vừa nghe vừa viết vài từ khóa ra giấy.

Tiết Bồng: “Tôi thấy người này cũng rất hiểu về sở thích của Liêu Vân Xuyên, ít nhất thì lúc hẹn hò với Khúc Tân Di, Liêu Vân Xuyên đã buông bỏ phòng bị, nếu không anh ta chắc chắn không cầu thả đến mức để lại vật chứng, chứng tỏ anh ta hoàn toàn không ngờ tới Khúc Tân Di lại phản bác.”

Sau vụ án Khúc Tân Di, họ đã đào ra được manh mối là Lâm Tăng Thanh, thế nhưng manh mối này không dễ điều tra, một là đã qua quá lâu, rất nhiều vật chứng có thể đã bị tiêu hủy, hai là dù chứng thực được Lâm Tăng Thanh uống thuốc lung tung, thêm vào việc áp lực tinh thần lớn dẫn đến tinh thần sụp đổ thì cũng rất khó chứng minh được là có người đã tráo thuốc của cô ấy.

Những lúc thế này thì trừ phi có clip có thể chỉ rõ.

Tiết Bồng lại lấy ra hồ sơ vụ án ở thành phố Lịch và thành phố Xuân: “Tin tức mới nhất đến từ thành phố Lịch hiện tại là họ đã bắt đầu nghi ngờ vài tên con nhà giàu bên đó, cả đám đều qua lại thân thiết với Hoắc Ung trong khoảng thời gian cậu ta đến thành phố Lịch công tác, hơn nữa chúng thường xuyên tụ tập lại với nhau, mở tiệc tùng trong biệt thự, điên loạn suốt đêm.”

“Cô người mẫu nổi tiếng bị hại ở nhà riêng, cơ thể có nhiều chỗ bị tổn thương, hơn nữa còn có dấu vết bị xâm hại tình dục bạo lực. Kỹ thuật bên đó đã đối chiếu dấu vân tay trên người cô ấy, cũng chứng thực được không chỉ có một người. Còn nữa, hiện trường đầu tiên không phải ở nhà cô người mẫu, cô ấy đã được đưa về sau khi chết, nguy trang thành bị xâm hại tình dục ở nhà riêng. Vì thế nên đám Hoắc Ung mới có chứng cứ ngoại phạm.”

“Để có thể hoàn thành các bước vừa rửa sạch dấu vết, vừa phải làm cho thần không biết quỷ không hay, nhất định cần thỏa mãn hai điều kiện. Một là phải do người có kiến thức y học lâm sàng đến xử lý. Với điều kiện này thì Liêu Vân Xuyên có hiềm nghi rất lớn, hơn nữa mỗi lần Hoắc Ung đi công tác, anh ta cũng đều đi theo, anh ta có phải bảo mẫu đâu, có cần bám sát mọi lúc mọi nơi vậy không? Hai là phải làm sao cho “thần không biết quỷ không hay”, thế thì cần phải có đủ năng lực về tiền bạc, chúng làm nhiều chuyện đến thế, xung quanh không thể nào không có nhân chứng, người gác biệt thự, bảo vệ, còn có một đồng camera, không lẽ lắp chơi để đó à, nhưng mà đám người này lại chả cung cấp tí thông tin nào có ít, nguyên nhân là cầm tiền mất rồi, sợ đụng chuyện.”

Nói đến đây, Tiết Bồng uống một ngụm nước, thấy Lục Nghiễm đang đỡ lấy đầu bằng một tay, tay kia cầm bút nhưng không viết mà lại còn nhìn cô cười.

Tiết Bồng hỏi: “Anh cười cái gì, tôi nói sai chỗ nào thì anh cứ nói.”

Lục Nghiễm vẫn cười: “Ngược lại nữa là anh thấy chỗ nào cũng đều rất đúng.”

Tiết Bồng trợn mắt: “Vậy tới anh đó.”

Lục Nghiễm thu dần nụ cười: “Tiếp đến là Mao Tử Linh. Nhưng mà cô ta phải được gộp chung với vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, mất tích ở thành phố Lịch, cảnh sát bên đó đến

giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của cô ấy. Đợi sau khi tổ chuyên án được thành lập, anh cũng sẽ nghiên cứu về vụ án của cô ấy.”

Sau Mao Tử Linh là tới vụ Hoắc Ung bị bắt cóc.

Đây cũng là nguyên nhân họ đến gặp Hoắc Đình Diệu hôm nay.

Lục Nghiễm cầm lấy điện thoại, mở bài đăng trên Weibo ra, chỉ cho Tiết Bồng xem bình luận bên dưới: “Mấy cái bình luận này rõ ràng là đang mào đầu, cái gì mà bắt đầu từ phần mặt trước, cái gì mà loại người này đáng phải lấy bạo trị bạo.”

Tiết Bồng hỏi: “Anh đang nghi số bình luận này là của bọn bắt cóc?”

“Ừm, chuyện này là do chúng lên kế hoạch kỹ lưỡng, mục đích là để lan rộng sức ảnh hưởng. Đến nước này thì dù là nói theo tâm lý tội phạm hay là động cơ tội phạm, Silly Talk đều không thể nào chỉ đem trưng bày tác phẩm mà không tham gia bàn luận. Nếu anh là người này, anh nhất định sẽ dẫn dắt dư luận để nhìn thấy được kết quả mà mình mong muốn, mượn dư luận như nước đẩy thuyền, để kết quả anh muốn được xuất hiện nhanh chóng hơn.”

Tiết Bồng gật đầu, sau đó lại nói: “Tiếp đến là nhà họ Hoắc và Hoắc Đình Diệu.”

Lục Nghiễm: “Đúng rồi, hôm nay đến nhà họ Hoắc thu thập chứng cứ xong anh còn chưa hỏi bên em, mọi người có suy nghĩ hay phát hiện gì không?”

Tiết Bồng mỉm cười, tựa lưng vào ghế, nhìn anh nói: “Có ba điều phải suy nghĩ.”

Lục Nghiễm nhướn mày, yên lặng chờ cô nói tiếp.

Tiết Bồng giơ ngón tay, vừa nói vừa đếm: “Biệt thự, ngọt ngào, lịch lạc.”

Hai thứ trước Lục Nghiễm đều có thể hiểu, cả căn nhà của gia đình họ Hoắc được bày trí trang hoàng rất xa hoa sang trọng nhưng bầu không khí và tông màu lại thật sự ngọt ngào.

Trước đó, lúc đến cô nhi viện Lập Tâm, họ cũng từng cảm thấy môi trường ở đó ngọt ngào, đẽ nén, thế nhưng cái chính là do chỗ ở khá nhỏ, căn nhà lại cũ, ánh sáng rất khó chiếu vào trong phòng.

Nguồn phí sinh sống của cô nhi viện chủ yếu là nhờ chính phủ chu cấp, phần ít mới là do các nhà hảo tâm quyên góp, tuy Lập Tâm có quỹ từ thiện trợ giúp, tình trạng khá hơn các cô nhi viện khác một chút, có thể nâng cao chất lượng ăn uống và giáo dục, thế nhưng muốn sửa sang được môi trường phòng ốc là rất khó.

Nhưng tình trạng ở nhà họ Hoắc thì không như vậy, gia đình họ Hoắc có tiền, có nhân lực, có thể lực, có thể tìm được vô số căn biệt thự tươi sáng thoáng mát ở khắp thành phố Giang.

Trên thực tế, diện tích hiện tại của căn nhà họ Hoắc cũng không nhỏ, thế nhưng căn biệt thự này lại khiến người ta thấy bức bối khó chịu, e là điều này có liên quan trực tiếp đến trạng thái, tâm lý và gu của người sống trong nhà.

Còn lệch lạc thì...

Lục Nghiễm hỏi: “Lệch lạc thì là chỉ gì?”

Tiết Bồng nói: “Trạng thái, tam quan, đối nhân xử thế đều khá là lệch lạc. Anh còn nhớ bài đăng lần trước có nhắc tới thân thể và bối cảnh trường thành của Hoắc Ung không.”

Lục Nghiễm: “Có nhớ một chút, trên đó nói không rõ mẹ cậu ta là ai, trước năm tuổi vẫn chỉ là đứa con riêng, sau năm tuổi mới về nhà họ Hoắc. Những năm sau đó đều luôn rất ương bướng, khác một trời một vực với Hoắc Kiều, người ngoài ai cũng nói Hoắc Đình Diệu hết

sức coi trọng Hoắc Kiêu, nuôi dạy đứa em rất hời hợt, chỉ cần không gây chuyện lớn là cứ để mặc. Cho đến một năm trước, sau khi Hoắc Kiêu gặp tai nạn, Hoắc Đình Diệu mới bắt đầu cất nhắc Hoắc Ung nhưng tiếc là lại hoàn toàn ngược lại.”

Tiết Bồng: “Lúc trước, khi tôi đến tư vấn tâm lý ở chỗ Cố Dao, chị ấy từng nói, tính cách một người về cơ bản được nuôi dưỡng và định hình từ trong khoảng ba đến năm tuổi, vậy nên người ta mới nói dạy con từ thuở còn thơ, dù sau đó có thay đổi, bù đắp, khắc phục thế nào thì cũng rất khó đổi tính đổi nết được.”

Lục Nghiễm thở dài, nhớ lại Hoắc Kiêu trong trí nhớ, lúc đó họ chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, Hoắc Kiêu là nhân vật có tiếng tăm và là phó chủ tịch hội học sinh, uỷ viên học tập hội học sinh ở trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, nhìn từ xa đã thấy là một cậu trai hăm hở, khí thế xuất chúng, dáng vẻ anh tuấn, thân thể vững chắc nhưng lại không hề kiêu ngạo, còn đối xử rất tốt với các bạn.

Dù hiện giờ đã qua chín năm, Lục Nghiễm vẫn có ấn tượng rất sâu sắc với Hoắc Kiêu, nhưng mà so ra với Hoắc Ung bây giờ thì đúng là không thể tin được họ là anh em cùng cha khác mẹ.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Với địa vị của nhà họ Hoắc, Hoắc Ung là một đứa con riêng “ngoại lai”, cứ như kẻ khác loại đột nhiên xông vào thế giới này vậy, ngay đối diện còn có một người anh giỏi giang luôn được đem ra để so bì, từ sâu bên trong, chắc hẳn Hoắc Ung rất tự ti. Tất nhiên đây chỉ là về mặt tâm lý, cậu ta còn có cả khiếm khuyết về mặt sinh lý, hơn nữa lại còn là điểm chí mạng nhất của nam giới, điều này trực tiếp đe dọa đến lòng tự tôn của cậu ta, lại khiến cậu ta nhận thêm một cú sốc nặng về tâm lý.”

Nói cách khác thì dù là xét về danh phận, mức độ giỏi giang, kết cấu sinh lý hay là tính cách, Hoắc Ung đều không chỉ thấp hơn có mỗi cái đầu.

Cái quan trọng nhất chính là cậu ta còn có một người cha như thế,

sống trong cái môi trường như thế, tâm lý không lệch lạc mới là lạ.

Tiết Bồng: “Ban đầu, trước khi gặp Hoắc Đình Diệu tôi còn nghĩ không biết rốt cuộc cha thế nào mới dạy con thành ra như vậy, đến lúc gặp được Hoắc Đình Diệu thì tất cả đều đã có đáp án.”

Lục Nghiễm: “Dường như đối với ông ta, con trai làm gì sai không quan trọng, chỉ cần đừng đi rêu rao ra ngoài, chỉ cần dọn dẹp cho ổn thỏa, chỉ cần giữ được mặt mũi cho nhà họ Hoắc, không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn là được. Cái thứ yêu cầu này đúng là khiến anh mở mang tầm mắt.”

Tiết Bồng nhớ lại cuộc trò chuyện của Lục Nghiễm với Hoắc Đình Diệu lúc đó, vẻ mặt Hoắc Đình Diệu từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, hoàn toàn không chút gợn sóng, từ đó có thể thấy, con cáo già này đã tu luyện đến cực đỉnh.

“Không biết anh có để ý đến chuyện này không?” Tiết Bồng bỗng hỏi.

Lục Nghiễm khựng lại: “Chuyện gì?”

“Trước khi chúng ta đi lên, Hàn Cố có nói ông Hoắc chỉ muốn nhanh chóng tìm được con trai, càng nhanh càng tốt.”

Lục Nghiễm hiểu ý: “Đúng vậy, nhưng mà sau khi lên đến nơi, bản thân Hoắc Đình Diệu lại không hề nói câu gì tương tự vậy, không chỉ không có nói mà anh còn không thấy được chút nôn nóng gì từ cử chỉ với vẻ mặt của ông ta. Dường như ông ta đã chấp nhận chuyện không thể cứu được Hoắc Ung, tuy hơi sốc nhưng cũng hết cách. Thằng con trai đã xong đời rồi thì với ông ta, chuyện tiếp theo cần phải làm là chuẩn bị trước dựa trên nền tảng này.”

Tiết Bồng không hiểu lắm: “Chuyện tiếp theo phải làm là gì?”

Lục Nghiễm cười nói: “Chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với thế giới bên ngoài, với dư luận, đối mặt với những tiếng gào “ác giả ác báo” trên

mạng, còn phải chuẩn bị để làm thế nào bảo vệ mặt mũi của nhà họ Hoắc, làm thế nào để giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất, kéo lại hình tượng.”

Tiết Bồng ngơ ngời.

Cô hơi kinh ngạc, thế nhưng nghĩ lại thì lại cảm thấy như thế rất khớp với suy nghĩ của Hoắc Đình Diệu.

Nếu là người khác có người nhà bị bắt cóc, dù không khóc lóc vật vã cũng sẽ đứng ngồi không yên, liên tục hỏi cảnh sát đã điều tra tới đâu, khi nào thì người nhà có thể về, có còn sống không vân vân.

Nhưng Hoắc Đình Diệu lại bình chân như vại hơn bất cứ ai, cứ như những chuyện này đều không phải thứ đáng để ông ta suy nghĩ, mà trong lòng ông ta đã sớm có câu trả lời.

Trong Cục thành phố, dù là Tiết Bồng, Lục Nghiễm hay là người nào khác thì cũng đã từng nghe, từng thấy không ít chuyện ly kỳ, cũng từng tiếp xúc với đủ kiểu đối tượng tình nghi, có người gây án trong lúc thiếu tỉnh táo, cũng có người trời sinh ra đã mang đặc tính của tội phạm, như ác quỷ giữa đời, thế nhưng diễn xuất của Hoắc Đình Diệu vẫn đã làm mới tầm hiểu biết của Tiết Bồng.

“Ý anh là ông ta đã bắt đầu nghĩ xem những bước sau đó nên làm thế nào để xoay chuyển tình hình?”

“Dù là chính khách hay là thương gia thì đều phải nhìn xa trông rộng. Nếu Hoắc Đình Diệu không có bản lĩnh này thì cũng không đi được đến như hôm nay.”

Đúng là như vậy.

Năm đó Địa Ốc Thừa Văn xưng bá khắp thành phố Giang, cả một tòa lâu bồng chốc sập đổ, bên dưới là biết bao nhiêu công ty, doanh nghiệp chờ xem chuyện hay, đợi để nhặt được lợi.

Kết quả, sau đó thì tập đoàn Hoắc Thị lại bộc lộ mình, một mình độc chiếm địa bàn.

Nếu không có chút bản lĩnh thì sao mà làm được.

Hoắc Đình Diệu không chỉ nhìn xa trông rộng, thủ đoạn tàn ác mà vận may cũng thật sự rất tốt.

Tiết Bồng nói: “Tôi còn nhớ trước khi chúng ta đi khỏi, ông ta tự đứng lại nhắc tới Phó Thị trưởng Tần.”

Lục Nghiễm cười nhếch miệng: “Đúng rồi, ông ta đang ám chỉ vài thứ với anh, cũng là đang cảnh cáo anh.”

“Lúc về tôi cũng có nghĩ tới nhưng mà không hiểu được, chỉ thấy là ông ta đang lấy Phó Thị trưởng Tần ra để chặn đầu anh.”

“Không chỉ có vậy. Trung Quốc là xã hội có tình nghĩa, dù là trong giới chính trị hay là giới kinh doanh, ngoài việc phải giữ hoà nhã bên ngoài, leo lên ngày một cao, còn có một quy luật chung bất thành văn.”

“Quy luật chung?”

Tiết Bồng rất chăm chú ngồi nghe, tự đứng lại thấy Lục Nghiễm trở nên thâm sâu khó lường.

Thật ra cũng đã từng có cảm giác tương tự, mặt này thường xuất hiện nhất là khi anh phân tích về hình thế giữa những cấp bậc với nhau trong chính trị kinh doanh.

“Quy luật chung ở đây chính là làm việc gì cũng nên chừa lại một đường, sau này còn dễ qua lại. Dù hai người hiện tại có mâu thuẫn, bất hoà thì cũng đều là người phải làm việc lớn, những người như thế sẽ không câu nệ tiểu tiết, càng không để tâm tới chút tức giận

nhất thời. Hơn cả thế là còn phải nhường đường cho nhau, không thể có người cứ thắng mãi, cũng không thể có người cứ thua mãi. Ông ta nhắc tới Phó Thị trưởng Tần, ngụ ý muốn anh hiểu rằng làm gì cũng đừng quá đào cùng vét cạn, nhà họ Hoắc là nạn nhân, họ phải lo chuyện nhà, anh chỉ là người phụ trách điều tra, đừng bới móc chuyện riêng tư của họ.”

“Hơn nữa, nhà họ Hoắc hiện giờ là nhân vật có máu mặt ở giới kinh doanh thành phố Giang, nhìn ở góc độ chính trị thì rất nhiều nơi đều cần tới việc kinh doanh, đây cũng chính là chính tích. Nếu vì một vụ án mà anh lại “bóc trần” một nhân vật kỳ cựu như vậy, mặt mũi của nhà họ Hoắc là chuyện nhỏ, mặt mũi của chính phủ và thành phố Giang mới là chuyện lớn. Nói tóm lại, ý ông ta bảo anh phải biết lo cho toàn đại cục, niệm tình mối quan hệ của anh và Phó Thị trưởng Tần.”

Nếu là người khác, Lục Nghiễm tuyệt đối sẽ không nói tiếng nào.

Anh sớm đã biết nhân tình thế thái phức tạp, chỉ là không nói ra.

Chưa chắc Tiết Bồng đã suy nghĩ sâu xa về mấy thứ này, vì nó không liên quan đến thế giới của cô, cũng không phải là chuyện cô muốn quan tâm, cô chỉ sẽ thấy nó phiền phức, còn chẳng thú vị bằng đi làm thí nghiệm.

Vì thế Lục Nghiễm cũng chỉ nói sơ bên ngoài, nói tới chỗ cần thiết mà thôi.

Mà trong chuyện này, còn có một thứ khác sâu xa hơn, dù anh đã nhìn thấy được nhưng cũng không tiện vạch trần.

Năm đó, Địa Ốc Thừa Văn sụp đổ, không chỉ ảnh hưởng tới hình tượng và kinh tế của thành phố Giang mà còn dính dáng tới cả một tổp quan chức chính phủ.

Người dân không có ai là ngờ ngạc nhiên cả, ai cũng biết là làm thế nào

mới nuôi được một con sấu lớn như Cổ Thừa Văn, nếu chính phủ thành phố Giang không giả câm giả điếc bao nhiêu năm trời thì cũng không tới nỗi để Cổ Thừa Văn xuất hiện.

Người ta thường nói quan thương cầu kết với nhau, dù ở thời đại, triều đại nào thì cũng vậy.

Tất nhiên là cũng không thể nói chung chung hết vậy, dù sao cũng không phải ai cũng như nhau, chỉ là có hiện tượng như thế này xuất hiện.

Năm đó, một tốp quan chức của chính phủ thành phố Giang cũng đã bị đình chỉ công tác, trong số những người mới tên chức, dẹp yên hỗn loạn sau này có cả Tần Bác Thành.

Tần Bác Thành đã lập được không ít công lao giữa áp lực dư luận và mối hỗn loạn của chính trị với thương nghiệp, điều này cũng đã đặt nền móng cho chức Phó Thị trưởng của ông ấy sau đó.

Mấy năm nay, Tần Bác Thành giành chiến thắng trong ổn định, cũng đã đạt được nhiều thành công, không đeo đuổi quá cao xa, cũng không ham nhanh chóng gấp rút, chọn đường đi rất vững vàng.

Trong giới kinh doanh thì Cổ Thừa Văn đi rồi, Hoắc Đình Diệu lại tới, lúc nào cũng phải cần có một nhân vật cộm cán.

Nói cách khác thì nếu Hoắc Đình Diệu bị người ta đào ra lịch sử đen tối gì đó, thế thì đối tượng bị liên lụy không chỉ có nhà họ Hoắc của ông ta.

Tất nhiên là Lục Nghiễm không tin Tần Bác Thành lại đi cầu kết với loại người này, thế nhưng nếu Hoắc Đình Diệu gặp chuyện, hình tượng của thành phố Giang chắc chắn sẽ chịu tổn thất, vậy thì đến lúc đó, có thể sẽ có nhiều người khác vịn vào đó mà thừa nước đục thả câu.

Vì thế, sau khi nói Lục Nghiễm và Hoắc Đình Diệu nói chuyện xong, Hoắc Đình Diệu đột nhiên nhắc đến Tần Bác Thành, chuyện này chắc chắn có xen lẫn chút thành phần đe dọa.

Một bên là cùng chịu mất mát, một bên là nghĩ cho tình hình chung.

Lục Nghiễm nghe là hiểu ngay.

Đến tám giờ tối, Tiết Bồng vẫn ở lại Cục Thành phố tăng ca, Lục Nghiễm thì đã lái xe đi.

Trước khi đi, Lục Nghiễm gọi trước cho Tề Vận Chi, hỏi Tần Bác Thành có ở nhà không.

Tề Vận Chi nói: “Ôi dào, về cả tiếng đồng hồ rồi, mẹ với chú vừa ăn cơm xong, sao thế, con định về nhà à? Vậy để mẹ nói cô giúp việc làm thêm mấy món.”

Lục Nghiễm vâng vâng dạ dạ, đến lúc Tề Vận Chi đưa máy cho Tần Bác Thành, anh mới hỏi: “Chú Tần, con có chút chuyện muốn nói với chú, lát nữa chú có thời gian không?”

Tần Bác Thành cười: “Tất nhiên rồi, con về đi, chú ở nhà đợi.”

Lục Nghiễm cúp máy, lái xe nhanh tới chỗ Tần Bác Thành và Tề Vận Chi, trên đường có hơi kẹt xe, may là không cách xa lắm, hơn nửa tiếng là tới.

Lúc Lục Nghiễm vào nhà, cô giúp việc cũng vừa hâm lại cháo, làm thêm mấy món ăn kèm.

Lục Nghiễm thay giày rồi rửa tay, vừa nói chuyện vài câu với Tề Vận Chi đã bị Tề Vận Chi lôi ra bàn ăn.

Lúc này, Tần Bác Thành bưng tách trà bước ra khỏi phòng làm việc, mỉm cười ngồi ở bên kia: “Sáng nay chú còn nhận được điện thoại

của Cục thành phố nói về chuyện bọn con lập tổ chuyên án đấy. Cục trưởng Lý khen con không ngớt lời, nói con làm việc như bão táp, dám đương đầu, dám xông pha, tốc độ phá án cũng nhanh chóng mặt.”

Lục Nghiễm ăn ít thức ăn, nghe Tần Bác Thành kể nhưng lại không đắc ý được bao nhiêu mà ngược lại còn rất ung dung.

Huyền thuyên xong mấy câu, Tề Vận Chi về phòng, Tần Bác Thành mới chuyển chủ đề: “Nói đi, kiếm chú có việc gì nào? Tự dưng con lại tới đây, chắc chắn là có chuyện quan trọng.”

Tần Bác Thành luôn hiểu rõ tính khí Lục Nghiễm, anh luôn tránh làm phiền người khác trong công việc, dù có người bố dượng như Tần Bác Thành nhưng cũng không hề lạm dụng đặc quyền, chuyện được điều tới làm đội phó Chi đội Hình sự cũng là ý của một mình Tần Bác Thành, mục đích là để Lục Nghiễm tránh xa đường dây ma túy kia.

Lục Nghiễm nghiêm mặt lại, đặt muống súp xuống rồi nói: “Con có hai chuyện muốn hỏi chú Tần.”

Tần Bác Thành: “Con nói đi.”

“Vấn đề đầu tiên là nếu sắp tới có một ngày, nhà họ Hoắc có chuyện gì đó bị đào ra được, con muốn biết ý chú thế nào.”

Tần Bác Thành vừa nghe là biết Lục Nghiễm muốn nói gì.

Gần đây, Hoắc Ung là chủ đề rất nóng trên mạng, đến Tần Bác Thành bận trăm công nghìn việc cũng có nghe tới.

Tần Bác Thành không trả lời ngay mà hỏi lại: “Chú nghe nói Hoắc Ung bị bắt cóc rồi, chi đội con đang điều tra sao?”

“Đúng là vậy ạ. Và lại tình hình không được lạc quan.” Lục Nghiễm nói.

“Kết quả xấu nhất sẽ là thế nào?”

“Chết không toàn thân.”

Hai người nói chuyện rất nhỏ tiếng, sợ Tề Vận Chi trong phòng nghe thấy.

Sắc mặt của Tần Bác Thành cũng dần nặng nề, một lát sau bèn trả lời: “Nếu con muốn nói đến việc Hoắc Ung sẽ kéo thêm tiếng xấu của nhà họ Hoắc, thế thì nên làm gì thì cứ việc mà làm, chú không có bất cứ ý kiến gì, cũng không cho con ý kiến.”

Lục Nghiễm cup mắt rồi lại ngẩng lên cười: “Vậy nếu là Hoắc Đình Diệu thì sao ạ?”

Tần Bác Thành khựng lại: “Con phát hiện ra gì rồi sao?”

“Nói nghiêm túc thì con không phát hiện ra gì hết. Nhưng mà con biết, tập đoàn như nhà họ Hoắc không tránh khỏi bị điều tra. Giờ con đang hỏi ý chú, cũng là để phòng bị sẵn sàng. Nếu sắp tới có vụ án vào tới tay con, con nên điều tra hay là không, nếu điều tra gì có nên dừng đúng chỗ thôi không.”

Nói đến đây, Tần Bác Thành cũng chậm rãi cười.

Với tích cách của Lục Nghiễm, làm sao mà không làm cho ra lẽ hay chỉ nhẹ nhàng chạm đến ranh giới được, nếu anh mà chỉ dừng lại đúng chỗ thì đã không bám miết lấy chuyện Chung Lệ mất tích.

Hỏi như thế, rõ ràng là để thăm dò.

Tần Bác Thành nói: “Chú chỉ có thể nói với con là chú không hề nhân nhượng cho bất cứ hành vi nào của nhà họ Hoắc, nếu tập đoàn Hoắc Thị thật sự có vấn đề, cũng thật sự có chuyện cần điều tra, chú vẫn thấy là nên làm gì thì cứ việc mà làm.”

Lục Nghiễm lại cười, không trả lời.

Tiếp đó anh lại cầm đũa, ăn mấy miếng, coi như vấn đề ban nãy cũng đã trôi theo xuống bụng.

Lúc này, Tần Bác Thành lại hỏi: “Vừa nãy con nói có hai chuyện, còn một chuyện nữa là gì?”

Lục Nghiễm: “Hết rồi chú.”

Nếu câu trả lời cho câu hỏi thứ nhất là “làm theo quy tắc”, vậy thì tất nhiên cũng không cần hỏi câu thứ hai: Nếu điều tra Hoắc Đình Diệu thì sẽ dính líu tới bao nhiêu người?

Cái quan trọng nhất là có dính líu tới Tần Bác Thành hay không.

Nếu Tần Bác Thành chỉ là Tần Bác Thành, Lục Nghiễm sẽ không để tâm, dù ông ấy có là Phó Thị trưởng thì anh vẫn sẽ làm những gì mình nên làm.

Nhưng Tần Bác Thành đã kết hôn với Tề Vận Chi, Lục Nghiễm không thể nào bỏ mặc chuyện này.

Anh cũng là người, cũng có thất tình lục dục, dù không sống với mẹ nhưng cũng có mối liên hệ tình cảm, vẫn quan tâm lẫn nhau.

Thật ra, trên đường đến đây, trong lòng Lục Nghiễm cũng cứ trống không, anh đang vừa thăm dò Tần Bác Thành, cũng vừa nhắc nhở Tần Bác Thành tốt nhất là đừng có liên quan gì, nếu có liên quan, cả anh và Tề Vận Chi đều sẽ rất khó xử.

Lục Nghiễm cũng đã nghĩ sẵn cách nói đỡ.

Nếu Tần Bác Thành bảo anh nên dừng đúng chỗ.

Anh sẽ khuyên ngược lại, có nhiều mối quan hệ nên tránh dây vào hết sức có thể, nên cắt đứt thì phải cắt đứt, mất bò mới lo làm chuồng thì cũng không quá muộn.

Nhưng Tần Bác Thành rất kiên quyết, không chút do dự, ánh mắt và giọng điệu kia cũng không giống đang vờ vịt.

Tảng đá đè nặng trong lòng Lục Nghiễm cũng được đặt xuống.

Mười giờ tối, Lục Nghiễm lái xe về chỗ ở của mình, thêm ít hạt cho Barno trước rồi lại đưa Barno đi dạo một vòng, cuối cùng lại ngồi bên mé đường công viên gần đó cùng ngắm cảnh đêm thành phố.

Barno ngồi tựa bên chân Lục Nghiễm, Lục Nghiễm vừa vuốt lông cho nó, vừa lướt điện thoại, vừa hay nhìn thấy tin nhắn Lý Hiểu Mộng gửi tới: “Đội phó Lục, anh đã xem bài đăng này chưa?”

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng gửi bài đang đang sốt trên Weibo cho anh.

Silly Talk lại có động thái mới trên diễn đàn nước ngoài, được chia sẻ lại trên Weibo.

Lần này, nội dung Silly Talk đăng rất ngắn, thế nhưng mỗi đoạn đều có điểm bất ngờ, không chỉ nghe rợn cả người mà cũng đủ khơi gợi trí tưởng tượng phong phú.

Đầu tiên, Silly Talk nói với cộng đồng mạng, rằng vì Hoắc Ung làm quá nhiều việc ác, vì nhìn thấy cộng đồng mạng đều mong y nhận phải sự trừng phạt, thế nên hiện tại đã có người ra tay bắt cóc y.

Silly Talk đăng tải một bức vẽ tay, trong đó có vẽ một cái tai người, trên tai còn có một chiếc bông tai kim cương.

Kế đến, Silly Talk đăng tám ảnh thứ hai là một cặp nhãn cầu, cũng được vẽ tay.

Thế nhưng sau đó, Silly Talk lại đăng thêm một tấm thứ ba, nội dung lần này khá là phức tạp, cũng rất chi tiết, không chỉ là một bộ phận nữa.

Trong bức tranh là một gian phòng trông rất cũ kỹ thô sơ, xung quanh không có một dụng cụ nào hoàn chỉnh, cửa sổ để mở, gió lùa vào trong, trên sàn nhà có hai cánh tay của người, được cắt từ phần khuỷu tay, mặt cắt rất bằng phẳng.

Cuối cùng, Silly Talk viết thêm một đoạn bên dưới rằng: “Nhóm bắt cóc đã thu thập ý kiến của mọi người, bắt đầu từ phần mặt, bây giờ là đến tứ chi rồi này. Tiếp đến là tiết mục giải đố, bạn nào có hứng thú có thể tham gia, đoán xem đây là đâu nào, người đầu tiên tìm ra và check-in đăng tải trong phòng sẽ nhận được bất ngờ đấy nhé! Hạn chót của trò chơi là đến khi cảnh sát tìm ra.”

Bên dưới dòng này còn có một câu chú thích: Chỉ khi tìm được đến đây mới có thể tìm thấy những bộ phận khác của thi thể.

Nghĩ cũng biết những đoạn đăng tải này có sức ảnh hưởng lớn đến thế nào.

Không chỉ ở nước ngoài mà cư dân mạng trên Weibo cũng đã bùng cháy.

Có một số người đang nghi ngờ tính thực tế của chuyện này, bởi nó quá sức là vô lý, cư dân mạng không tin trên đời lại có người điên loạn triệt để đến vậy, có phải xem phim nhiều quá mắc chứng hoang tưởng rồi không, còn lên mạng mua vui cho công chúng.

Có một số người thì lại lặng lẽ cầu mong chuyện này là sự thật, vì nó khiến người ta quá là hứng khởi, vì kẻ bị bắt cóc là thứ rác rưởi, pháp luật đã không làm gì được thì nên có người đứng ra.

Còn một số người khác lại bắt đầu phân tích thật lý trí, tuy không ở

thành phố Giang nhưng cũng bắt đầu suy đoán ra địa điểm từ từng chi tiết trong bức tranh.

Ví dụ như có thể thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ, chứng tỏ là ban ngày, gió lọt vào từ cửa sổ, kết hợp thêm vị trí của mặt trời, suy đoán ra phương hướng mà căn nhà có thể xuất hiện nhất chắc là ở khu phía Nam thành phố Giang.

Bao gồm cả việc cánh tay có thể đã bị cắt rời bởi dụng cụ gì, trên sàn không có nhiều máu, chứng tỏ đây không phải hiện trường đầu tiên, chắc là cắt cánh tay xuống trước rồi mới đem vứt ở đây.

Trong phòng không có ghế hay gì đó có thể ngồi, chỉ có một cái bàn, lại còn rất cũ nát, chỗ này không giống có người ở, chắc là đã bỏ hoang rất lâu, vậy thì ở khu phía Nam thành phố Giang có những nơi nào có thể có nhà bỏ hoang?

Sau một loạt các suy đoán, có cư dân mạng đã nhanh chóng chỉ ra rằng khu phía Nam thành phố Giang có rất nhiều nhà máy bỏ hoang và vài thôn xóm đã lâu không có người ở, địa điểm chắc là ở khoảng này.

Hơn nữa, phải bảo đảm được là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai qua lại, nếu gần đó có người dân trong thôn thì chắc cũng ở khá xa.

Xem đến đây, Lục Nghiễm đã hết xem nổi bình luận của cộng đồng mạng, anh nhanh chóng gọi điện cho Lý Hiểu Mộng: “Hôm nay ai tăng ca?”

Lý Hiểu Mộng trả lời nhanh: “Em.”

“Tốt, bên đại đội giao thông có tin tức gì không?”

“Em mới hỏi rồi, bảo là đã xác định được vị trí đại khái, ở gần một cái thôn, cũng có hỏi người ở đó, họ nói họ có ấn tượng với căn nhà

trong tranh, ban đầu là nơi ở được cấp cho người phụ trách trông coi xưởng, nhưng mà sau khi nhà máy bị bỏ hoang, người trông coi cũng đi mất, căn nhà được để không ở đó, không có ai tới hỏi.”

Lục Nghiễm sầm mặt, vừa nhìn chăm chăm xem đường vừa nói: “Xác nhận lại địa chỉ lần nữa, không có gì sai sót thì gửi luôn cho tôi, cô gọi thêm vài người nữa, còn cả chuyên viên trực của khoa kiểm nghiệm dấu vết và pháp y nữa, lập tức xuất phát, giờ tôi đang trên đường tới, chắc sẽ tới sớm hơn mọi người một chút, gặp ở hiện trường.

Chương 102: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 17

Một tiếng đồng hồ sau, Lục Nghiễm lái xe tới một khoảng đất trống gần hiện trường vụ án nhất, con đường bên trong nhỏ hẹp, không chạy xe vào tiếp được.

Trên khoảng đất trống này, bằng cảnh giới đã được giăng lên, vài chiếc xe cảnh sát còn sáng đèn đang đậu, còn có cảnh sát đang tìm kiếm khắp nơi.

Lúc Lục Nghiễm xuống xe, có cảnh sát lập tức đi tới, Lục Nghiễm giới thiệu nhanh rồi hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào?”

Người cảnh sát kia ngần người, không ngờ đội phó chỉ đội lại đến nhanh như thế, tiếp đó bèn nói: “Báo cáo, đại đội hình sự phân cục chúng tôi đã tiến vào hiện trường, đang thu thập chứng cứ bên trong.”

Lục Nghiễm gật đầu, nói rằng người của chi đội cũng đã sắp đến, dứt lời bèn lượn qua bằng cảnh giới, men theo con đường nhỏ đi sâu vào trong.

Ở đây, cỏ mọc cao khắp lối, ở lối sâu hai bên còn cao đến nửa người, thường sẽ chẳng có ai đến nơi như thế này, hơn nữa, nhà dân gần nhất còn cách tần sáu, bảy trăm mét, dù bên này có chuyện gì xảy ra, có người kêu cứu thì bên kia cũng sẽ không nghe thấy.

Gần đây có một nhà máy bỏ hoang, trước và sau có hai đường đi vào, một đường chính là con đường nhỏ này, đi bộ khá nhanh là đến

cửa sau nhà máy, còn một đường nữa gần đường lớn hơn, xuống xe đi chưa mấy bước là tới cửa chính.

Nhưng hiện giờ Lục Nghiễm không lo nổi tới việc cái nhà máy bỏ hoang đó trông như thế nào, anh nhanh chóng đi thẳng tới cuối con đường nhỏ, quả thật đã nhìn thấy một căn nhà cũ nát, căn nhà được đóng bởi tôn và ván gỗ, trông không được kiên cố lắm, trước cửa có vài luồng sáng đèn pin, bên trong cũng có ánh sáng của đèn chiếu sáng khẩn cấp.

Ánh sáng đèn pin chiếu tới Lục Nghiễm, anh vô thức nheo mắt, nghe thấy cảnh sát cầm đèn pin nói: “Có phải là đội phó Lục không?”

Lục Nghiễm gật đầu, đi tới trước, kẹp thẻ ngành trước ngực áo, nhìn vào trong căn nhà hỏi: “Tình hình thế nào?”

Trong nhà có vài cảnh sát của phân cục phía Nam, ai nấy cũng đều mặc đồ bảo hộ, có người đang ngồi xổm, có người đang đứng, trong số đó còn có cả chuyên viên kỹ thuật đang thu thập chứng cứ.

Lục Nghiễm thấp thoáng thấy được hai cánh tay người dưới sàn xuyên qua kẽ hở giữa mấy bóng người, có người đang chiếu đèn khẩn cấp vào đó, hai cánh tay đó trắng bệch, không chút huyết sắc, dường như máu đã chảy cạn.

Lục Nghiễm cầm lấy găng tay và khẩu trang cảnh sát khác đưa sang rồi đeo vào.

Lúc này, một người bước ra từ trong nhà, vừa thấy Lục Nghiễm đã lên tiếng tự giới thiệu trước: “Chào đội phó Lục, tôi là Hạ Minh, đến từ đại đội hình sự của phân cục khu phía Bắc.”

“Chào đội trưởng Hạ.” Lục Nghiễm chỉ cười mỉm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai người đều không bắt tay nhau, cũng không nhìn thấy rõ vẻ mặt của người kia, chỉ có thể nhìn thấy chút ánh mắt chờ vào tí ánh sáng yếu ớt.

Lục Nghiễm đã từng nghe tới cái tên Hạ Minh, mấy năm trước, gã từng lập được công hạng ba một lần, lại còn nhờ vào vụ án của Địa Ốc Thừa Văn, phân cục khu phía Bắc có công phá án, có cống hiến trong cả vụ án liên hoàn.

Đến nay, Hạ Minh đã là đội trưởng đại đội hình sự của phân cục khu phía Bắc, nếu như không có gì ngoại lệ thì tương lai chắc sẽ thành Cục Trưởng của phân cục.

Giới thiệu xong, Lục Nghiễm lại hỏi: “Tình hình bên trong thế nào?”

Hạ Minh thuật lại: “Hiện tại đã chứng thực được là cánh tay của nam giới, máu cũng đã khô, theo pháp y suy đoán sơ bộ thì chắc cánh tay đã được cắt vào khoảng một đến hai ngày trước, nơi này cũng không phải hiện trường đầu tiên, những chuyện khác phải đợi giám định chi tiết.”

Lục Nghiễm nhíu mày, khẽ cúi đầu, lại nhìn liếc vào trong phòng, trao đổi nhanh với Hạ Minh mấy câu, cho biết cánh tay cần được đưa đến phòng thực nghiệm chi đội để tiến hành giám định, còn phải đối chiếu với các bộ phận khác trước đó của Hoắc Ung.

Đang nói tới đây, lại có thêm vài người đi tới cuối con đường nhỏ.

Lục Nghiễm và Hạ Minh cùng nhìn sang, những người đang đi tới là Lý Hiểu Mộng, Trương Xuân Dương cùng vài cảnh sát hình sự khác, đi sau còn có Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn.

Vì ở hiện trường đã có chuyên viên kỹ thuật giám định của phân cục khu phía Bắc đang thu thập chứng cứ, thế nên chi đội không cần chi đội không cần đưa quá nhiều người đến, hơn nữa còn phải chừa người ở lại trực.

Lục Nghiễm nhìn sang Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn rồi nói nhanh: “Bên trong đủ người rồi nhưng vẫn chưa xem xung quanh, lát nữa mọi người đi xung quanh xem tình hình với tôi, có khi còn có cơ hội tìm được chút dấu vết hung thủ để lại.”

Một lát sau, hiện trường chia thêm một đội phụ trách công tác giám định xung quanh.

Hạ Minh lại gọi thêm một chuyên viên kỹ thuật đi cùng nhóm Lục Nghiễm, chia thành hai nhóm nhỏ, một nhóm thu thập chứng cứ ngoài rìa căn nhà, nhóm còn lại đi sâu vào bụi cỏ thu thập chứng cứ.

Đáng ra những trường hợp thế này phải đợi đến tối mới hành động, một là vì trời tối thì khó nhìn hơn, để bỏ sót những thông tin then chốt, còn sẽ bất cẩn phá hoại dấu vết hung thủ để lại, thế nhưng Lục Nghiễm đã xem dự báo thời tiết, nửa đêm e là sẽ có mưa to, nếu thật sự mưa thật thì đến sáng mai, rất nhiều dấu vết đều sẽ bị rửa trôi.

Vài phút sau, Tiết Bồng thay đồ bảo hộ, chuẩn bị xử lý côn trùng rắn rết, đi cùng nhóm Lục Nghiễm vào bụi cỏ.

Theo lời dân trong thôn gần đó, thường ngày họ sẽ không tới đây, nhất là vì bên này rất âm u, trời còn chưa tối, xung quanh đã trông có chút u ám kinh dị, người lớn sẽ không đến, càng không cho con cái mình chạy đến chơi.

Dân trong thôn còn nói, có lần đám trẻ ham chơi lạc tới đây, những đó đã là chuyện trước đó một tháng, nhưng mà khi đó, mọi người cũng đã tìm được chúng ở gần căn nhà, hoàn toàn không vào sâu trong bụi cỏ.

Thế nhưng trên đường từ con đường nhỏ thông ra bụi cỏ lại có một nhóm dấu chân đạp lên cỏ, nơi bị dấu chân giẫm lên còn có dấu vết cỏ bị dao bén cắt đứt, những phần bị cắt rơi khắp xung quanh.

Lần theo dấu vết bị cắt và cỏ vụn dưới đất để suy đoán, đây chắc đã là chuyện từ một hai ngày trước, cũng có nghĩa là vào khoảng trước hoặc sau khi hai cánh tay bị cắt đứt, có người đi đã đi sâu vào bụi cỏ, còn dùng vật sắc bén để mở đường.

Người này rất có thể là nghi phạm.

Tiết Bồng lấy một ít cỏ bị cắt đứt, sau đó lại cầm hộp dụng cụ, đi vào sâu trong bụi cỏ cùng cả nhóm.

Những người phía trước đi rất chậm, vừa đi vừa tìm kiếm dấu vết khả nghi, thế nhưng suốt dọc đường, ngoài những dấu chân không rõ mấy cũng đám cỏ bị cắt đứt thì không còn nhìn thấy gì khác.

Đi được khoảng năm mươi mét, cả nhóm nghe thấy tiếng nước chảy.

Đi thêm tới trước, đèn khẩn cấp chiếu rọi một khoảng hồ nhỏ, bụi cỏ cũng thưa dần, dưới đất xuất hiện những dấu chân rõ ràng hơn.

Nhìn về trước theo phía ánh đèn, những dấu chân tiếp tục đi tới bên hồ, trên vũng bùn lầy bên bờ có hai cái túi nilon đen, căng phồng, gió thổi qua, cái túi còn phát ra tiếng động.

Nhìn thấy cảnh này, cả nhóm đều giật thót tim, nghĩ đến cùng một chuyện.

Trương Xuân Dương và Lý Hiểu Mộng vô thức nhìn sang Lục Nghiễm, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Chia ra hai bên đi vòng sang, đừng phá hoại dấu vết đi thẳng suốt con đường này.”

Sau đó, Lục Nghiễm lại quay người nói với Tiết Bồng: “Giao cho em đường ở giữa, em cứ chậm chậm thôi, không gấp. Bọn anh tới trước xem là thứ gì trước.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu, không lên tiếng, nhanh chóng đặt hộp dụng cụ

xuống, lấy đồ đạc ra, bắt đầu thu thập dấu chân trên đất.

Vì đất ở đây khá ẩm ướt, rất dễ để lại dấu chân, có thể thấy rõ đây là cỡ giày khoảng số ba mươi bảy đến ba mươi tám, hoa văn dưới đế giày khá to, bên trên là đường gợn sóng lớn, phía dưới là vài lần ngang.

Kiểu đế giày thể này rất dễ bám in đất, thường sẽ là ủng đi mưa hoặc ủng leo núi, rất thích hợp đi ở những con đường nhỏ trơn trượt gập ghềnh thể này.

Dấu giày không sâu lắm, cũng không bị nước mưa rửa trôi như vụ án của Trình Lập Huy, lưu lại được khá hoàn chỉnh, thêm vào đó, với độ lún này, người này chắc có lẽ khá gầy.

Tiết Bồng men theo dấu chân đi xuống, vừa đi vừa cẩn thận tìm kiếm những thứ khả nghi khác, cho đến lúc đi tới chỗ gần bên hồ, nhóm Lục Nghiễm đang đợi ở đó.

Bọn họ chỉ mở hé hé hai cái túi dưới đất, nhìn vào trong qua kẽ hở, hoàn toàn không phá hoại nguyên trạng chiếc túi, lúc tới gần, Tiết Bồng cảm nhận được ngay bầu không khí cực kỳ khác thường.

Không cần phải hỏi thì Tiết Bồng cũng đã tự liệu được.

Tiết Bồng nhìn xuyên qua khe hở Lục Nghiễm đã mở ra, nhìn thấy một đồng máu thịt nhầy nhụa dưới ánh đèn yếu ớt, cô cau mày, đồng thời ngửi thấy một mùi cực hăng.

Là Formalin.

Chẳng trách quanh hai cái túi này không có ruồi nhặng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng cầm dụng cụ bắt đầu nhanh việc kiểm tra dấu vết trên túi,

Lục Nghiễm cùng cầm bộ đàm liên lạc với Quý Đông Duẩn trong nhà, bảo gã tới đây.

Dưới cái túi đã ướt một mảng, ngoài Formalin thì còn dính chút nước hồ và đất bên cái hồ này, có lẽ còn có một số vi sinh vật.

Tiết Bồng thu thập mẫu cỏ, nước hồ, đất và cả một ít các loại tảo ở đây.

Đến lúc hoàn thành xong tất cả công tác, Quý Đông Duẩn và trợ lý Thần cũng men theo con đường nhỏ ra tới.

Tiết Bồng nhường chỗ lại cho Quý Đông Duẩn, công việc của Quý Đông Duẩn khá là đơn giản, ngoài việc thu thập vài vật chứng sinh vật, quan trọng nhất là không được phá hoại tính hoàn chỉnh của túi nilon, sau đó còn phải đem cả cái túi về, đợi về đến phòng thực nghiệm lại mở ra tiến hành khám nghiệm tử thi, đưa các mẫu đi lần lượt các phòng khoa khác nhau.

Quý Đông Duẩn chỉ mở hé hé một chút ở miệng túi, phán đoán thông qua hình thái xương và chất thịt, xác định được đây là tổ chức cơ thể người.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng gọi thêm vài người tới tìm kiếm xung quanh.

Cả quá trình thực hiện công tác tìm kiếm duy trì hơn ba tiếng đồng hồ đến tận nửa đêm, trời bắt đầu có sấm chớp, công tác tìm kiếm cũng kết thúc, tìm được tổng cộng bảy túi đồ.

Có hai túi được vớt bên hồ, năm túi còn lại đặt trong bụi cỏ, có túi được đặt dưới gốc cây, đủ kích cỡ lớn nhỏ nhưng vì vấn đề môi trường xung quanh nên không tiện mở ra ghép lại, chỉ có thể ước lượng qua trọng lượng và khối lượng.

Đến lúc rút đội, trời cũng bắt đầu mưa như trút nước.

Tiết Bồng vốn phải tăng ca trong phòng thí nghiệm, thấy hơi mệt trong người, ai ngờ đi làm nhiệm vụ chuyển này lại đánh bay luôn cả cơn buồn ngủ, hết sức hào hứng suốt cả quá trình, đến tận khi lên xe, cảm giác hưng khởi mới dần biến mất, cơn buồn ngủ lại dần ập tới.

Tiết Bồng ngồi ở băng sau, lim dim nhưng không ngủ, nghe thấy Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương nói chuyện trên xe.

Lục Nghiễm ngồi ở ghế phụ, rất ít khi xen vào, anh đang suy nghĩ về thông tin của vụ án.

Địa điểm vớt xác này có chút làm cho người ta phải suy nghĩ.

Trước đó, hung thủ đã khua chiêng gõ trống đủ mọi kiểu, còn để lại thông tin then chốt trên mạng cùng với bức tranh vẽ tay, sao tới lúc vớt xác lại có vẻ sơ sài như thế? Cứ như là vớt đại đi vậy, hoàn toàn không có trình tự gì.

Hơn nữa chắc chắn là căn nhà được đóng bởi tôn và ván gỗ kia chắc chắn không phải hiện trường đầu tiên, hung thủ nhất định đã phân xác ở nơi khác rồi mới cho vào túi đem đến đây.

Để làm được việc này, cần phải có phương tiện giao thông, hơn nữa còn cần một lượng lớn Formalin để ngâm xác.

Hiện tại xem ra hung thủ chắc là nữ giới, độ sâu và kích thước dấu chân để lại đều đã chứng tỏ điều này, xung quanh cũng không phát hiện ra dấu chân của nam giới nào lạ, cũng có nghĩa là người phụ nữ này đã lái xe chở xác đã được phân sẵn tới đây rồi mang vớt từng túi.

Người phụ nữ này là ai? Cũng gan trời thật đấy, một mình tới gần đó thì thôi không nói, lại còn dám chở xác.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện của Trương Xuân Dương và Lý Hiểu Mộng: “Có phải gần chỗ vứt xác có một cái nhà máy bỏ hoang không?”

Hơn nữa, họ cũng đã phát hiện ra dấu chân trên đường từ cổng nhà máy đến căn nhà nhỏ.

Hai người cùng ngẩn ra, Lý Hiểu Mộng đáp nhanh: “Người của phân cục khu phía Bắc đã sang đó rồi, bảo là cửa sau và cửa trước đều đã dùng vòng khóa lớn khóa cứng lại rồi, không mở ra được, nhưng mà cũng đã giăng niêm phong xung quanh rồi, có người canh ở đó, đợi hết mai hết mưa, đầy đủ nhân lực lại đập khoá ra vào xem.”

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ gật đầu.

Cho đến khi Trương Xuân Dương hỏi: “Đội phó Lục, anh nghi ngờ cái nhà máy bỏ hoang đó sao?”

Lúc này, Tiết Bồng cũng mở mắt nhìn về phía Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nói: “Lái xe đến gần đó, vác ngần ấy túi nilon xuống xe, còn phải xách chúng vào bụi cỏ, tìm nơi để vứt, không ít việc đâu. Tại sao hung thủ lại chọn vứt xác ở đây, nơi này ít có người tới lui, đột nhiên lại có người lạ lái xe tới, người dân gần đó không nghi ngờ sao?”

Trương Xuân Dương nói theo: “Phải đấy, muốn vứt xác thì tìm đại cái thùng rác khuất khuất chút cũng được mà.”

Lục Nghiễm gật gù: “Trừ phi ở đây có gì đó rất thu hút hung thủ, khiến hung thủ bắt buộc phải chọn nơi này, ví dụ như là chỗ để phân xác.”

Lý Hiểu Mộng nín thở: “Không phải chứ... trong cái nhà máy đó sao? Cửa khoá chết luôn rồi mà.”

Trương Xuân Dương: “Thì cũng có thể là hung thủ khoá mà.”

Lục Nghiễm nhìn Tiết Bồng qua kính chiếu hậu: “Tiết Bồng, em thấy sao?”

Lục Nghiễm vừa nói thế, Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương đều im lặng.

Tiết Bồng nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng mấy giây mới nói: “Nếu tôi là hung thủ, tôi sẽ chọn một căn phòng dễ dàng thực hiện hành động, diện tích không được nhỏ quá, cũng không được chọn nhà ở, rất khó để làm sạch, tốt nhất là chọn một nơi có làm dơ đến cỡ nào cũng không cần dọn dẹp, dạng như kho chứa ấy.”

“Muốn giết hại một người thật tàn nhẫn, cần phải xử lý cách âm, vì dù có cho uống thuốc mất tiếng thì trong suốt quá trình cũng sẽ phát ra âm thanh, nạn nhân sẽ vùng vẫy. Hơn nữa nạn nhân là nam giới trưởng thành, muốn không chế được thì cần phải có một số đạo cụ, máy móc, còn phải có dây thừng đủ lực để cậu ta không thể thoát ra được. Tất nhiên là phân xác thì cũng cần dụng cụ, còn cần có rất nhiều nước thuốc. Gộp tất cả những yếu tố này thì tốt nhất cần có một không gian riêng lẻ như kiểu phòng giải phẫu ấy.”

Phân tích như thế thì nhà máy bỏ hoang là nơi đáng nghi nhất.

Nhưng đêm nay gấp gáp, phải mang thi thể về phòng thực nghiệm, tiến hành công tác khám nghiệm tử thi và giám định dấu vết trước.

Nếu nhà máy bỏ hoang đó thật sự là địa điểm phân xác, điều này có nghĩa là ngày mai còn có một trận chiến lớn hơn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi những mảnh thi thể được đưa về phòng thực nghiệm, tất cả mọi người đều bận tối mắt tối mũi.

Hiện giờ vụ án đã tăng cấp từ án bắt cóc thành án giết người phân xác, với vụ án phân xác, công tác khám nghiệm cần có vài bước đặc biệt, đầu tiên là giám định chủng loại, phán đoán xem những mảnh thi thể được mang người có phải là của con người cả không.

Sau khi xác định là người, lại phải phân tích xem có phải cùng một người không.

Cả hai bước này đều không khó, các mảnh thi thể nhanh chóng được đưa lên bàn giải phẫu pháp y, tiến hành ghép nối ngay tại chỗ.

Tuy hung thủ đã phân xác người chết nhưng lại còn phá hoại mảnh thi thể lần thứ hai, bề mặt của mảnh thi thể được giữ khá là nguyên vẹn, sau khi ghép nối, về cơ bản có thể xác nhận là cùng một người.

Nhưng vấn đề là chỉ thiếu mỗi phần đầu.

Hiện giờ chỉ có thể tiến hành nhận dạng từ phần đầu trở xuống.

Pháp y vẫn là Quý Đông Duẫn, Tiết Bồng phụ trách công tác kiểm nghiệm dấu vết.

Việc nhận dạng về cơ bản chỉ nhìn là biết, người chết là nam giới, xét theo độ phát triển của xương thì ở khoảng hai mươi lăm tuổi, nếu tính cả phần đầu, chắc sẽ cao gần một mét tám, trạng thái trưởng thành tốt, cân nặng trung bình, thuộc nhóm người thường hay rèn luyện thể hình.

Trợ lý Thần nhanh chóng lấy mẫu tổ chức trên mảnh thi thể mang đến phòng giám định ADN, nhờ đồng nghiệp trực tiến hành đối chiếu với ADN của Hoắc Ung.

Tiết Bồng cũng nhanh chóng hoàn thành công tác thu thập dấu vân tay, sau khi khám nghiệm tử thi sẽ mang tới khoa kiểm nghiệm dấu vết đối chiếu.

Sau bước đầu khám nghiệm, nguyên nhân tử vong có lẽ do mất quá nhiều máu, thế nhưng trên cái xác không nguyên vẹn này, ngoài phần đầu còn thiếu, còn có hai điểm rất kỳ lạ.

Nội tạng của người chết đã bị moi sạch.

Hơn nữa tay nghề mở lồng ngực rất thuần thục.

Quý Đông Duẩn quan sát vết thương, miệng lẩm bẩm: “Tay nghề thế này, chắc chắn là có chuyên môn.”

Tiết Bồng vừa chụp ảnh vừa nói: “Chắc là người trong ngành đấy.”

Quý Đông Duẩn ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tiết Bồng, Tiết Bồng lại nói: “Ý em là người này cũng là bác sĩ, lại còn là bác sĩ ngoại khoa hoặc lâm sàng.”

Quý Đông Duẩn gật đầu: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Tiết Bồng hỏi: “Theo anh thấy thì người này là nam hay là nữ?”

Quý Đông Duẩn nói: “Khả năng cao hơn có lẽ là nam, phái nữ rất ít người có lực như thế, nhưng mà nếu có dụng cụ trợ giúp thì nữ cũng làm được.”

Đang nói đến đây thì Lục Nghiễm bước vào.

Lục Nghiễm đi tới bàn mổ, đang định hỏi tình hình thì nhìn thoáng thấy thi thể, lập tức sửng người.

Ánh mắt anh lướt nhanh qua xương ngực trống không, đưa xuống phần dưới của thi thể.

Đó chính là nguyên nhân khiến anh thấy kinh hoàng, cũng là điểm kỳ lạ thứ hai của thi thể.

Đây đúng là một thi thể nam giới, bên dưới cũng có dương v*t, thể nhưng hai bên dương v*t lại không có tinh hoàn.

Nhưng mà không phải người chết không có sấn mà là đã bị người ta lấy đi, bởi hai bên còn có vết khâu lại, có một đường khá sâu, một đường còn lại khá nông, nhìn qua thì đã có thể chắc chắn không phải mới thể một hai ngày nay, chắc phải là từng làm phẫu thuật cắt bỏ nhiều năm trước.

Lục Nghiễm lập tức nhú mày, đợi ngấm xong phát hiện kinh hoàng này mới hỏi: “Hiện giờ đã tiến hành tới đâu rồi, đã có phán đoán sơ bộ chưa?”

Quý Đông Duẩn nói: “Có rồi, đầu tiên là thời gian tử vong. Dựa vào mật độ xuất hiện và tính phân bố liên tục của mạch máu thối rữa ở hai đầu, thời gian tử vong chắc vào khoảng bốn mươi tám tiếng. Sau khi chết, thi thể đã bị xử lý, tất cả mảnh thi thể đều đã được ngâm vào Formalin. Nội tạng đã bị móc sạch, tuy vẫn chưa tìm được nhưng dựa vào thủ pháp và thói quen của hung thủ, chắc số nội tạng cũng đã được ngâm trong Formalin. Còn số mảnh thi thể này...”

Quý Đông Duẩn nhanh chóng giải thích, thông qua phần cắt trên mảnh thi thể và mức độ thành thạo với công cụ của hung thủ, hoàn toàn có thể suy đoán được thói quen sống của hung thủ qua chuyên môn và mức độ hiểu biết đối với cấu tạo cơ thể người.

Tất nhiên là hiện giờ internet phát triển, chỉ cần kiên nhẫn lên mạng tìm hiểu, có lẽ ai cũng có thể có được hiểu biết nhất định về cấu tạo cơ thể người. Thế nhưng nếu là thực hiện thực sự thì phải có liên quan đến nghề nghiệp.

Ví dụ như những công việc thường xuyên phải chặt giết động vật như đầu bếp, ví dụ như vận động viên các môn thể dục, thợ chuyên dùng máy cưa hoặc là người làm ngành y, thời gian phân xác của những người này đều sẽ có đặc điểm rõ rệt.

Những mảnh thi thể đều bị cắt ở những bộ phận mấu chốt được hung thủ lựa chọn chuẩn xác nhất, dụng cụ được dùng là vật dụng sắc nhọn mỏng nhẹ, mặt cắt gọn ghẽ dứt khoát, không làm tổn hại đến chất xương và các khớp, khả năng cao là do bác sĩ thực hiện.

Quý Đông Duẩn: “Thường thì sau khi phân xác sẽ không xử lý kỹ càng như thế, xử lý sạch bề mặt mảnh thi thể trước rồi lại ngâm trong Formalin, hung thủ rõ là muốn giữ cho mảnh thi thể được nguyên vẹn.”

Tiết Bồng cũng tiếp: “Không chỉ có vậy, tôi thu thập được một số dấu vết ở bề mặt mảnh thi thể, so với những vụ án phân xác khác, thi thể này dính rất ít vật chứng vi lượng, nhưng mà tôi vẫn tìm được một ít hạt cưa, lông tơ của chim, mùn cao su, hạt kim loại vi lượng. Nhưng mà hiện giờ vẫn chưa tiến hành đối chiếu, chưa thể xác định có trùng khớp khớp vật chứng thu thập trên tai Hoắc Ung lần trước hay không.”

Tiếp đến, Quý Đông Duẩn lại phân tích dựa vào bề mặt vết cắt của thi thể, hung thủ có thể đã sử dụng công cụ, tổng hợp lại thì chắc là một bộ công cụ “gây án”.

Hung thủ không chỉ kiên nhẫn mà còn có yêu cầu rất cao đối với “tác phẩm” của mình, không phải tùy tiện phân xác mà mỗi nhát đều đã được tính toán kỹ lưỡng, điều này cũng chứng minh được tính cách của hung thủ.

Lục Nghiễm yên lặng nghe hai người phân tích, không nói gì nhiều, lâu lâu chỉ gật đầu hoặc ậm ừ.

Tuy đeo khẩu trang, không nhìn thấy biểu cảm của nhau nhưng ánh mắt Lục Nghiễm rất nặng nề, dường như anh đã có một số câu trả lời, chỉ là còn thiếu minh chứng.

Tiết Bồng đều nhìn thấy hết cả nhưng vì đang khám nghiệm tử thi nên không tiện hỏi.

Đến lúc kết thúc buổi khám nghiệm tử thi, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cởi quần áo bảo hộ, lần lượt ra ngoài, đến lúc về đến khoa kiểm nghiệm dấu vết, Tiết Bồng mới nêu ra thắc mắc.

“Anh nghĩ ra gì rồi đúng không?”

Lục Nghiễm: “Anh có nghi ngờ vài thứ, nhưng có vài thứ anh đã tìm được câu trả lời rồi.”

Tiết Bồng thoáng ngẩn ngơ, cô nghĩ ngợi rồi vẫn hỏi: “Có thể nói với tôi không?”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên rồi, anh cũng định nói với em mà, có khi em có thể giải đáp cho anh một số thắc mắc.”

Lời người dịch: Chắc có bạn sẽ thắc mắc tại sao Hạ Minh và Tề Thăng ở “Hiện trường vụ án 2” đều là “đại đội trưởng” nhưng lại là cấp dưới của “chi đội phó Lục”. Mình xin phép giải thích là cả hai anh đội trưởng kia là đại đội trưởng của phân cục thành phố, còn Lục Nghiễm là đội phó của chi đội cục thành phố, theo thể chế bên đó thì phân cục thành phố thuộc quản lý của cục thành phố.

Thật ra ở đầu truyện, tác giả có nói về những thể chế này nhưng mình xin phép bỏ qua không dịch, thay vì đó, các bạn có thể tìm hiểu thể chế của nước mình nhé! ~~~

Chương 103: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 18

Yên lặng vài giây, Lục Nghiễm lại lên tiếng: “Tuy hiện tại vẫn cần phải tiến hành giám định thân phận thi thể, kết quả bắt buộc phải được thông qua đối chiếu ADN, phải cẩn trọng tuyệt đối. Nhưng mà trên thực tế chúng ta đều biết, thi thể này khả năng rất cao là của Hoắc Ung.”

Tiết Bồng gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Lục Nghiễm: “Ban nãy trước khi sang đây, anh đã nhờ Lý Hiểu Mộng làm những công tác khác, chúng ta không có quyền chấp pháp với trang mạng nước ngoài nhưng người chia sẻ lại bài viết từ trang mạng nước ngoài lên Weibo là người dùng trong nước, chúng ta có thể tiến hành xử phạt. Chỉ là thế này chỉ trị được ngọn, không trị được gốc, dù tài khoản này có bị chặn thì vẫn sẽ có tài khoản khác mọc lên. Đối với trị an xã hội, anh không muốn nhìn thấy chuyện tương tự xuất hiện nữa. Nhưng mà với sức lực một mình anh, anh rất tò mò Silly Talk biết được bao nhiêu, tiếp đến sẽ còn nhắc đến chuyện gì.”

Tiết Bồng hiểu ý rất nhanh: “Ý anh là người này càng nói càng sai lầm, đã để lộ một ít thông tin đặc trưng trong những bài đăng gần đây sao?”

Lục Nghiễm: “Chính xác. Từ thói quen dùng từ và giọng văn thì suy ra, từ vụ Chung Ngọc, Trần Lăng và nhà họ Cao, cùng với chuyện của Liêu Vân Xuyên, Hoắc Ung sau này, chắc chắn đều là bút tích của cùng một người. Vậy thì người này vừa có liên quan tới Chung

Ngọc, Trần Lăng, vừa có liên quan tới chuyện của Khúc Tân Di, Lâm Tăng Thanh và Mao Tử Linh, đây là một thông tin cực kỳ then chốt. Nhưng mà anh tạm thời vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là ai lại hứng thú với mấy vụ án không liên quan tới nhau đến vậy.”

“Không chỉ có vậy, người này còn quen cả hung thủ của vụ án phân xác, hoặc có thể là người đăng bài cũng chính là hung thủ.”

“Chính xác là thế, nhưng mà anh lại suy nghĩ thiên về hướng người đăng bài và hung thủ là hai người khác nhau.”

Tiết Bồng hỏi: “Dựa vào đâu?”

“Đây chính là điều đầu tiên anh muốn bàn với em.” Lục Nghiễm: “Anh cũng chỉ suy đoán thông qua tâm lý phạm tội của Silly Talk, mặt này em khá có kinh nghiệm.”

Tiết Bồng nghe thấy thoáng ngẩn người rồi cau mày nói: “Cái gì mà tôi khá có kinh nghiệm, ý anh là tôi từng nghiên cứu tâm lý tội phạm hay là nói tôi có tố chất phạm tội.”

Lục Nghiễm cười khế: “Ý anh không phải vậy, ý anh là trước kia em từng đến chỗ Cố Dao tư vấn tâm lý một khoảng thời gian, có khi em hiểu hơn.”

Tiết Bồng liếc xéo anh, vài giây sau mới nói: “Tôi hiểu đại khái ý anh, lúc miêu tả về câu chuyện của Liêu Vân Xuyên và Hoắc Ung, giọng văn và cách dùng từ của Silly Talk không khác mấy với câu chuyện của Chung Ngọc trước đó, ít nhất tôi đọc thì thấy khá khách quan, chứng tỏ người này không có ý thức thù hận mãnh liệt với Liêu Vân Xuyên và Hoắc Ung. Nếu Silly Talk thật sự căm hận Hoắc Ung đến mức muốn phân thân để hạ tức, sao lại có thể có được lời văn khách quan, lý trí đến thế?”

Lục Nghiễm nói tiếp: “Còn nữa, những con chữ của Silly Talk luôn cho anh cảm giác rất thích phô trương, khoe khoang, có lúc thậm chí

giống với tư thế của kẻ đứng từ trên cao nhìn xuống vậy. Nhưng người này không phải là thượng đế, cũng không phải kẻ định đoạt, thế thì sức mạnh muốn bước qua pháp luật để trừng phạt người khác này ở đâu mà có? Anh nghĩ người này chắc chắn có một “niềm tin” rất kiên định với việc này, chắc hẳn rằng có một số người rất khó bị bắt được với chế độ tư pháp hiện tại, chỉ bằng cứ dùng hình phạt riêng.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng nghe Lục Nghiễm phân tích, nhanh chóng phác thảo một vài đường nét chân dung nhân vật trong đầu ví dụ như IQ cao, tự kiêu, thích khoe khoang vân vân.

Tiết Bồng nói: “Nếu Silly Talk và hung thủ phân xác là hai người khác nhau, vậy thì vụ án này ít nhất còn có người thứ ba, thậm chí là nhiều hơn. Muốn bắt cóc Hoắc Ung thì một người phụ nữ không thể nào làm được, cô ta chắc chắn có đồng bọn. Còn có cả dụng cụ và nước thuốc cô ta dùng nữa, những thứ này đều rất khó mua được bên ngoài, chỉ có bệnh viện mới có đường cung cấp hàng. Hung thủ có thể đã có đường liên hệ trực tiếp với chỗ cung cấp hàng, còn không thì là đem ra từ trong bệnh viện nhưng mục tiêu của vế sau quá lớn, lại rất dễ bị phát hiện, trừ phi cô ta là người phụ trách quản lý vào hàng và tồn kho. Nhưng hung thủ lại có chuyên môn về kiến thức y học lâm sàng, sao có thể đi quản lý kho được?”

Lục Nghiễm: “Đây chính là chuyện thứ hai anh muốn nói.”

Tiết Bồng khựng lại, hỏi nhanh: “Không lẽ anh đã đoán được là ai rồi sao?”

Lục Nghiễm mím môi, ngồi tựa vào mép bàn làm việc, nhỏ giọng nói: “Anh không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng tất cả đặc điểm của chân dung hung thủ trong đầu anh đều chỉ ra một người, một người phụ nữ đã mất tích hai năm.”

Tiết Bồng lập tức sững sờ.

Một người phụ nữ đã mất tích hai năm?

“Anh nghi ngờ... Mao Tử Linh?”

Lúc nói ra cái tên này, sống lưng Tiết Bồng cũng lạnh cứng.

Phản ứng đầu tiên của cô là rất muốn đưa ra lời phủ định, thậm chí cảm thấy khó tin và vô lý, thế nhưng cảm giác đó vẫn còn chưa ổn định, trong lòng nhanh chóng xuất hiện một cảm giác khác.

Cảm giác kia nói với cô rằng đó chính là Mao Tử Linh.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng hỏi: “Anh dựa vào đâu?”

Lục Nghiễm nói: “Hiện tại anh có hai giả thiết có khả năng khá cao, chúng ta nói về giả thiết thứ nhất trước. Bây giờ giả dụ như hung thủ không có thù oán gì với Hoắc Ung, đơn giản chỉ là tự tin dưng trào, tự cho rằng mình là đáng cứu rồi, biến thái, điên cuồng, còn có năng lực thực hiện, cô ta muốn dùng sự thật để chứng minh trên đời này còn có một thứ “chính nghĩa” khác tồn tại, vì thế đã lựa chọn đối tượng để ra tay, cũng chính là kẻ đã từng phạm tội nhưng vẫn không bị pháp luật chế tài.”

Nghe Lục Nghiễm miêu tả, Tiết Bồng vô thức nghĩ đến loạt phim điện ảnh “The Saw”.

Nhưng cô suy đi nghĩ lại thì lại nhanh chóng lật đổ giả thiết này: “Kiểu người thế này có tỷ lệ tồn tại rất thấp nhưng có vài điểm rất kỳ lạ. Sao lại có khác biệt lớn như thế giữa Hoắc Ung với Liêu Vân Xuyên cơ chứ? Một người bị phân xác, một người bị vu tội “cưỡng hiếp”? Sao không phân xác cả hai?”

Lục Nghiễm không trả lời ngay, nhanh chóng suy nghĩ theo nghi vấn của Tiết Bồng.

Tiết Bồng đã chỉ ra đúng điểm then chốt ở đây, đó chính là sự “đối đãi khác biệt.”

Lúc đối phó với Liêu Vân Xuyên thì có thể gọi là hao tâm tổn huyết, mất tận cả nửa năm trời, từ lúc Khúc Tân Di tiếp cận Liêu Vân Xuyên đến lúc lấy được lòng tin của Liêu Vân Xuyên, quan hệ tình dục từng lần một cho đến khi cuối cùng Liêu Vân Xuyên cũng đến nhà Khúc Tân Di, bước vào cái bẫy đã được cất công dành riêng cho gã ta.

Cách thức như vậy rất vòng vo nhưng cũng rất cẩn trọng, chỉ cần không có chứng cứ chứng minh Khúc Tân Di hoàn toàn tự nguyện từ đầu tới cuối, Liêu Vân Xuyên sẽ không thoát nổi tội “cưỡng hiếp.”

Đây cũng chính là một trò chơi luật pháp cực kỳ cao tay.

Thế nhưng cách thức đối phó với Hoắc Ung lại hết sức thô bạo, từ lúc bắt cóc đến lúc phân xác, không chỉ khiến cộng đồng mạng nêu ý kiến xem cách xử lý như thế nào thì được mà còn đăng địa điểm vứt xác lên mạng, hô hào kêu gọi cư dân mạng cùng tham gia.

Suốt cả quá trình, kẻ duy nhất có thể có được khoái cảm qua việc này chắc chỉ có mình hung thủ.

Hung thủ đang “giải trí” mà cũng đang xả tức, nguồn gốc của sự phẫn nộ này không hề đơn giản như chỉ là không ưa việc Hoắc Ung thoát khỏi sự chế tài của luật pháp.

Lục Nghiễm khẽ thờ dài, ngược mắt nói: “Người đứng đằng sau giúp Khúc Tân Di gài bẫy Liêu Vân Xuyên và hung thủ giết Hoắc Ung chắc cũng không phải là cùng một người.”

Dù là nhìn ở bất cứ góc độ nào từ tâm lý tội phạm hay động cơ, cách thức, khuynh hướng phạm tội đều khác biệt quá lớn.

Kẻ đứng sau đối phó với Liêu Vân Xuyên cực kỳ nhẫn nại.

Hung thủ đối phó với Hoắc Ung lạ hết sức gấp gáp.

Tiết Bồng gật đầu, nhỏ tiếng hỏi: “Giả thiết kia của anh là Mao Tử Linh sao?”

Lục Nghiễm mím môi: “Ừm”.

Trong phút chốc, cả hai đều không nói gì, ai cũng đều tự đắm chiêu suy nghĩ.

Lúc cả hai nhìn vào nhau, Tiết Bồng trông thấy khoảng đen láy nơi đáy mắt Lục Nghiễm có chút gợn sóng ngầm.

Tiết Bồng thờ dài, lên tiếng trước: “Mao Tử Linh tốt nghiệp đại học y, trước khi mất tích, nghề nghiệp là bác sĩ.”

Lục Nghiễm: “Hiện giờ chúng ta vẫn chưa hiểu gì nhiều về Mao Tử Linh, mai anh sẽ nhờ người đến nơi cô ta từng công tác và học tập để tiến hành điều tra, còn có cả ghi chép ban đầu của cô ta ở Lập Tâm nữa. Nếu thủ pháp sử dụng dao của cô ta cao siêu như hung thủ thì cô ta là người có hiềm nghi lớn nhất. Bởi đến hiện tại, người thân trực hệ và bạn bè của những nạn nhân khác trong vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn đều không ai theo nghề y.”

Tiết Bồng gật đầu lần nữa: “Mai tôi cũng sẽ liên lạc với bên thành phố Lịch, hỏi xin họ bản sao báo cáo điều tra vụ án Mao Tử Linh mất tích. Nhưng mà có vài chuyện tôi vẫn không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Nếu thật sự là cô ta, sao cô ta lại không xuất hiện, tại sao phải nấp trong bóng tối chờ cơ hội hành động, vì sao lại mất tích hai năm mới ra tay, hai năm nay cô ta ở đâu, làm gì?”

“Vậy thì chỉ có thể hỏi cô ta thôi.” Lục Nghiễm nói: “So với vậy, có một

chuyện khác anh cũng đang thắc mắc trong lòng.”

Tiết Bồng vừa định hỏi, chỉ là vừa mới mở miệng thì cô đã nghĩ tới câu trả lời: “Vừa nãy lúc khám nghiệm tử thi, anh gần như chẳng hỏi gì... Anh đang lo ngại về pháp y Quý.”

Lục Nghiễm cười mím: “Chắc là anh nhạy cảm quá, nhưng mà anh vẫn muốn quan sát anh ta. Nếu cuối cùng chứng minh là anh đã nghĩ ngợi quá nhiều, vậy thì sau này có thể yên tâm hợp tác với anh ta. Vì thế mai đến nhà khi thu thập chứng cứ, anh vẫn muốn phía pháp y đến anh ta theo. Em cũng phải nghỉ ngơi sớm đi, mai còn phải tới hiện trường.”

Tiết Bồng: “Ừm, tôi biết rồi.”

Lục Nghiễm cười nhẹ nhàng, quay người rời đi.

Tiết Bồng một mình ở lại trong phòng làm việc, ngồi trên ghế suy nghĩ rất lâu.

Lúc khám nghiệm tử thi, cô có mặt từ đầu đến cuối, trong lúc chụp ảnh cho thi thể, cô cũng để ý tới ánh mắt và giọng điệu của Quý Đông Duẫn.

Họ đã hợp tác với nhau rất nhiều lần, cô có chút hiểu gã.

Nhất là khi Quý Đông Duẫn nói câu “Tay nghề thế này, chắc chắn là có chuyên môn”, cô không chỉ nghe được sự kinh ngạc trong lời nói của gã mà còn nhìn thấy được nét kinh hoàng và chút đắn đo trong ánh mắt gã.

Nhưng những cảm xúc đó lại biến đổi rất nhanh, có thể nói là chỉ thoáng qua. Khiến cô gần như nghĩ là mình bị ảo giác.

Lúc đó cô cũng đã hỏi hai câu để xác nhận kỹ hơn.

Một câu là: “Có khi là người cùng ngành.”

Một câu nữa là: “Theo anh thấy thì người này là nam hay nữ?”

Cô muốn xem thử phản ứng của Quý Đông Duẩn.

Vì lúc thu thập dấu chân ở hiện trường vớt xác, Quý Đông Duẩn không hề tới hiện trường ngay lập tức, vì thế chắc có lẽ gã không biết họ đã tìm được dấu giày với kích thước của nữ trong khoảng cỡ từ ba mươi bảy đến ba mươi tám.

Tất nhiên là cũng không thể loại trừ trường hợp trên đường đi tới, Quý Đông Duẩn đã nhìn thấy dấu chân dưới đất nhờ chút ánh sáng yếu ớt, biết được đại khái đó là nữ.

Nhưng sau khi cô đặt ra hai câu hỏi đó, Quý Đông Duẩn không hề phủ nhận suy luận là nữ và là người cùng ngành, thậm chí còn phân tích cực kỳ khách quan sau đó, lúc Lục Nghiễm đã đi vào, hoàn toàn không có chút giấu giếm.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nhắm mắt, chống đầu thở dài.

Theo trạng thái tâm lý của cô, cô mong Quý Đông Duẩn giải quyết theo lẽ công bằng.

Nếu hung thủ thật sự là Mao Tử Linh, Quý Đông Duẩn chắc chắn là người đầu tiên phát hiện và xác nhận điều này, họ cùng học y với nhau, ra nghề cùng một năm, lại là người yêu của nhau, y thuật của Mao Tử Linh thế nào, dùng dao thế nào, Quý Đông Duẩn chắc chắn có cơ hội biết rõ nhất.

Hơn nữa giống như phân tích trong khám nghiệm tử thi vậy, cách thức phân xác luôn phản ánh tính cách, nghề nghiệp,... của hung thủ, thông qua đó có thể phác họa ra chút chân dung nhân vật.

Ắt hẳn trong quá trình đó, chân dung trong đầu Quý Đông Duẩn đã rõ

ràng lắm rồi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai giờ rưỡi sáng, Hàn Cố vẫn đang ở trong phòng làm việc, điện thoại có cuộc gọi tới.

Hàn Cố liếc mắt nhìn, là Quý Đông Duẫn.

Hàn Cố yên lặng vài giây, không hề chạm vào điện thoại mà chỉ nheo mắt, thắc mắc lý do của cuộc gọi này.

Gọi điện thẳng tới vào lúc này chứ không phải là dùng cách thức liên lạc khác, xem ra chuyện này rất gấp, gấp đến mức Quý Đông Duẫn không còn để tâm đến việc tránh hiềm nghi nữa.

Hàn Cố cup mắt, đợi thêm vài giây nữa, thấy điện thoại vẫn chưa ngắt bèn cầm lấy ấn nút nhận cuộc gọi.

“Pháp y Quý, với thân phận của cậu thì không thích hợp liên lạc riêng thế này đâu.” Hàn Cố nhắc nhở.

“Bớt nói thừa đi.” Quý Đông Duẫn rất hời hợt, cũng rất lạnh lùng, nói năng cũng hết sức không nề nang: “Cậu biết tại sao tôi lại tìm cậu, đừng có cố làm ra vẻ nữa.”

Hàn Cố bật cười, đứng dậy đi đến cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài, trời vừa đổ mưa lớn, ở đây còn hơi lất phất.

Hàn cố hời hợt: “Tôi không biết thật đấy, rất mong chờ được nghe.”

Quý Đông Duẫn im lặng vài giây không trả lời.

Thế nhưng Hàn Cố lại nghe thấy tiếng hít sâu của gã qua điện thoại, chắc là đang điều chỉnh tâm trạng.

Cuối cùng, Quý Đông Duẩn cũng lên tiếng nói: “Tài liệu lần trước cậu đưa, tôi đã giao cho Chi đội Hình sự rồi.”

Nụ cười trên khóe miệng Hàn Cố đông cứng lại, hấn cau mày quát: “Má nó, bị điên à?”

“Sao mà điên bằng cậu.” Quý Đông Duẩn cũng đáp trả.

Lại là vài giây im lặng.

Người phải hít sâu lần này là Hàn Cố, hấn giơ tay day ấn đường, nhanh chóng suy nghĩ về ý đồ của Quý Đông Duẩn và hậu quả phải nhận.

Sau đó, Hàn Cố nói: “Người muốn tìm Mao Tử Linh là cậu, tôi chỉ có lòng tốt giúp cậu thôi.”

Thật ra thì trong lòng Hàn Cố biết rõ, Quý Đông Duẩn không hề nói với cảnh sát là số thông tin kia ở đâu ra, nếu không thì Chi đội Hình sự đã mời hấn tới uống trà từ lâu rồi.

Quý Đông Duẩn: “Đừng có nói như mình cao thượng lắm. Cậu có chuyện yêu cầu nên mới dùng thông tin của Mao Tử Linh để đổi với tôi, mong tôi niệm tình giúp các người. Nhưng mà hiện giờ tôi đã giao nộp thông tin rồi, cậu không còn gì để ràng buộc tôi được nữa.”

Nghe thấy thế, Hàn Cố bật cười: “Nửa đêm nửa hôm cậu gọi điện cho tôi là để nói chuyện này à?”

Bên kia đầu dây yên lặng vài giây, Quý Đông Duẩn cuối cùng mới hỏi: “Tử Linh ở đâu?”

Hàn Cố không chút đắn đo: “Làm sao mà tôi biết được.”

Quý Đông Duẩn hít sâu một hơi: “Nếu cậu biết cô ấy ở đâu, nhờ chuyển lời giúp tôi: Quay đầu là bờ.”

Nói xong, gã bèn cúp máy.

Hàn Cố nhìn màn hình điện thoại rồi cười lạnh, sau đó ngồi xuống bên bàn, lấy laptop đăng nhập Weibo.

Gã lướt sơ một lát, nhìn thấy hai mẫu tin tức tìm kiếm hàng đầu:

– Cậu H thật sự đã bị phân xác!

– Check-in hiện trường vụ án!

Bấm vào xem thì hoá ra thành phố Giang có cực nhiều thanh niên nửa đêm nửa hôm không ngủ, lập đội chạy đến nhà máy bỏ hoang ở khu phía Nam và thôn xóm gần đó tìm kiếm thi thể của Hoắc Ung.

Tất nhiên là đa số đều tay không trở về, chụp một tấm ảnh ở chỗ mình tìm được, đăng lên Weibo kèm vài dòng chú thích bày tỏ tiếc nuối.

Còn có một số ít người đã tìm được đến gần địa điểm vớt xác nhưng lại kẹt băng cảnh giới cảnh sát đã rào khắp nơi xung quanh, không tới gần được, chỉ có thể chụp hình ngoài băng cảnh giới, lên Weibo rêu rao rằng ở đây có nhiều cảnh sát lắm, đừng tới nữa, cũng khỏi đi nơi khác tìm nữa, ngủ nghỉ khoẻ hết đi.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm đang ngồi ở văn phòng Chi đội Hình sự cũng lướt thấy hai mẫu tin tức tìm kiếm hàng đầu.

Trong đó, có cư dân mạng chụp lại được băng cảnh giới của cảnh sát, bên dưới bình luận nháo nhào.

Có người tỏ ra rất kinh ngạc, bảo rằng không ngờ những gì Silly Talk đăng lại là sự thật, trời má, mẹ ơi, cảm thấy như mình đã xem được “livestream” vụ án vậy, quá sức kinh khủng, gặp ác mộng mất!

Còn có người thốn thức, xong rồi mới vỡ lẽ, bảo rằng chúng ta đều là đao phủ và đồng bọn, từng người ở đây đều không thoát tội được, cậu H đã chết như thế nào kia chứ, rất nhiều người đã cho ý kiến về cách chết của cậu ta.

Bên dưới có người trả lời: “Tôi không có ý kiến gì đâu đó, đừng có lôi “từng người ở đây” vào.”

Lại có người trả lời: “Không cho ý kiến nhưng mà cũng có cần đâu, cũng là đồng bọn thôi.”

Trong phần bình luận là hàng loạt những cuộc cãi cọ.

Còn có người nói đây chính là bản tính con người, được lợi thì nhào tới, thấy phiền thì né ra, lúc hóng hớt đâu có chê phiền phức, tới lúc hóng hớt quá mạng thì ai nấy lại vội vã phủi sạch liên can.

Bên dưới nhanh chóng xuất hiện bình luận: “Chạy tới đây nói đạo lý làm cái gì, làm như mình vô tội lắm không bằng.”

Còn có người trả lời: “Tôi thấy tên hung thủ này cũng hiểu bản tính con người lắm, hẳn biết kéo ngần ấy người vào cuộc, lại còn có thể gây ra sóng to gió lớn như thế.”

Chưa bao lâu sau, lại có người đăng bài trên Weibo bảo rằng tìm thử bài đăng của Silly Talk được chia sẻ sang Weibo thì phát hiện tài khoản đó đã bị khoá, hỏi xem có ai đã lưu hình lại không, tới rồi không biết chuyện gì xảy ra.

Bên dưới có người khuyên: “Thím ơi, đi ngủ nghỉ khỏe đi, đừng có làm mình dính chàm.”

Còn có người nói: “Vượt tường lửa ra trang nước ngoài xem đi, chỉ cần bài đăng trên đó còn nguyên thì chỉ cần vượt tường lửa, đăng ký tài khoản là xem được.”

Tiếp đến, lại có người trả lời: “Làm ơn làm phước đừng nha, dùng VPN là phạm pháp đó, bị bắt được là ngu người luôn, với lại bây giờ chuyện đang căng vậy, kẹp đuôi lại mà làm người đi má!”

Lục Nghiễm lướt nhanh tới đây, xoa xoa trán, tắt Weibo rồi thở dài.

Lòng hiếu kỳ của đám cư dân mạng này đã bị dẫn dắt thành công, họ không chỉ tò mò mà còn đi tìm chân tướng của câu chuyện.

Chỉ là đa số điều không hiểu một lý lẽ, tất cả những thứ chúng ta nghe thấy đều chỉ là một quan điểm, không phải sự thật. Tất cả những gì chúng ta nhìn thấy không phải là chân tướng.

Đây là một câu nói trong quyển “Suy tưởng” của Marcus Aurelius, là một câu nói Lục Nghiễm tình cờ nhìn thấy được trên một cái kẹp sách lúc còn đi học, nó cũng giống với suy nghĩ trong lòng anh lúc đó.

Sau đó, anh làm cảnh sát, luôn luôn nhắc nhở bản thân dù là chuyện của đội chống ma túy, chuyện Chung Lệ mất tích hay là chuyện của đội hình sự đều đừng suy nghĩ xem chân tướng thế nào, vì lúc suy nghĩ như thế được sản sinh, bản thân con người đã đi vào chỗ sai lầm.

Không có ai là có thể nhìn hết tất cả các góc cạnh, tất nhiên là cũng không ghép nối ra được cái gọi là chân tướng.

Đã là phá án thì phải tuân thủ quy tắc trò chơi, chỉ khi tìm được chứng cứ trong vùng sương mù này mới có thể được pháp luật công nhận.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đến bảy giờ sáng hôm sau, Tiết Bồng cầm túi đồ vệ sinh cá nhân sửa soạn gọn ghẽ trong nhà vệ sinh, uống nửa ly cà phê rồi đi xuống nhà ăn.

Bận bịu suốt cả đêm, tới ba giờ cô mới chợp mắt được mấy tiếng.

Chỉ là tuy cơ thể có nghỉ ngơi nhưng tinh thần thì không.

Ban sáng tiếp nhận quá nhiều thông tin, mọi chuyện hỗn loạn lại gây sốc, những thứ này đều sẽ được quy nạp và sắp xếp lại lúc đi ngủ, có cái sẽ được cất vào trí nhớ, có cái sẽ ở lại trong tiềm thức, lúc cần sẽ lại được lấy ra.

Đến giờ, Tiết Bồng vẫn ong ong trong đầu, cảm thấy mệt nhoài, cô biết mình cần bổ sung năng lượng, cần ăn thật nhiều mới có sức tới hiện trường.

Tiết Bồng chậm chậm đi đến nhà ăn, vừa vén rèm, ngược mắt lên đã nhìn thấy bóng Lục Nghiễm đứng trước cửa sổ gọi món.

Tối qua Lục Nghiễm không cần phải tăng ca, nhưng với thái độ làm việc của anh, sau khi tới hiện trường, chắc chắn không về nhà ngủ ngay, phần trăm cao là thức nguyên đêm trong phòng làm việc.

Tiết Bồng đi tới đứng sau Lục Nghiễm hỏi: “Anh cũng thức khuya à?”

Lục Nghiễm đang cầm lấy mâm thức ăn, khựng lại rồi ngạc nhiên quay đầu: “Anh còn tưởng em không tới anh sáng sớm thế đâu chứ.”

Đang nói tới đây, ông bác phát cơm trong nhà ăn lại chìa ra một cái túi, trong túi đựng hộp thức ăn dùng một lần, là một phần ăn sáng khác đã được gói ghém kỹ lưỡng.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Mua cho tôi hả?”

“Ừm. Em đã tới rồi thì ăn ở đây luôn đi.”

Hai người nhanh chóng tìm một cái bàn ngồi xuống, Tiết Bồng vẫn chưa hết buồn ngủ, Lục Nghiễm bụng mâm thức ăn tới, búng tay

trước trán cô.

Tiết Bồng ngược mắt, cười nhẹ nhàng với Lục Nghiễm: “Anh cũng có tinh thần ghê.”

Lục Nghiễm ngồi xuống nói: “Anh ngủ được mấy tiếng.”

Tiết Bồng cầm hộp thức ăn, mở nắp, húp một ngụm cháo nhưng lại hơi lạt miệng: “Tôi cũng ngủ được mấy tiếng nhưng mà vẫn buồn ngủ.”

“Trước giờ em giỏi thức khuya nhất, là mèo đi đêm có tiếng kia mà, đến em mà còn bảo là buồn ngủ, coi bộ vẫn chưa khoẻ hẳn.”

Tiết Bồng không trả lời, cô biết Lục Nghiễm đang ám chỉ gì.

Cô lại ăn ít đồ mặn, nhai một miếng bánh bao, nuốt xuống rồi mới bảo: “Đừng có ăn không thôi, tôi nói chuyện vụ án với anh vậy, nói xong có khi tỉnh ra.”

Lục Nghiễm thấy buồn cười: “Được thôi, em muốn nói về gì?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Lát nữa là anh sẽ nhận được báo cáo của bên tôi gửi sang, đã chứng thực được thân phận của người chết, cả so sánh của phòng giám định ADN và đối chiếu dấu vân tay của tôi đều trùng khớp hoàn toàn với Hoắc Ung. À, nhưng mà dấu vân tay tìm được trên tai Hoắc Ung cũng đã được tôi đối chiếu, không phải của Hoắc Ung. Nhưng mà không có ghi chép trong kho dấu vân tay.”

Lục Nghiễm chững lại, điều này có hơi bất ngờ.

Tai của Hoắc Ung đã được đưa tới sớm nhất, bên trên có lưu lại một nhóm dấu vân tay, lúc đó họ còn nghi là của Hoắc Ung, bởi hung thủ không tới nổi bất cẩn như thế, nhưng hiện tại lại nói là không phải của Hoắc Ung.

Lục Nghiễm cau mày hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tiết Bồng: “Còn nữa là phía pháp y Quý cũng đã kiểm tra hai đường may trên tinh hoàn của thi thể, suy đoán theo thời gian thì một đường đã hơn mười năm, đường còn lại có thể là đã mười mấy, hai mươi năm. Cũng có nghĩa là Hoắc Ung đã trải qua hai lần phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn, nguyên nhân thì vẫn cần các anh điều tra.”

Tiết Bồng dần dần suy nghĩ được rõ ràng hơn, người cũng tỉnh táo hơn, cô cầm muỗng húp vài muỗng cháo rồi lại nói: “Hôm qua anh nói anh nghi ngờ Mao Tử Linh, sau đó tôi đã có nghĩ tới kỹ càng. Hoắc Ung đã làm phẫu thuật như thế này thì có nghĩa đúng là bị liệt chỗ đó như trên bài đăng nói, đúng ra thì có thể là cậu ta không cách nào tham gia vào những vụ án cưỡng hiếp giết người kia được. Nhưng mà nếu cậu ta tham gia lên kế hoạch, thậm chí là làm vài chuyện biến thái mới có thể gây ra thù hận nặng nề đến vậy.”

Nói đến đây, Tiết Bồng đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Anh có còn nhớ bài đăng có từng nhắc đến thân thể của Hoắc Ung, nói là không rõ mẹ cậu ta là ai, trước năm tuổi vẫn chỉ còn là đứa con riêng, sau đó mới được đón về nhà họ Hoắc, không ai biết mẹ ruột của cậu ta là ai, đã đi đâu. Lại kết hợp thêm lần đầu tiên Hoắc Ung thực hiện phẫu thuật cắt bỏ cũng là vào khoảng đó. Nguyên do có thể là do bị bệnh, cũng có thể là do bị thương, nếu là bị thương thì rất có khả năng liên quan đến việc mẹ ruột cậu ta chăm con lơ là.”

Nếu thật sự là như vậy, vậy Hoắc Ung sẽ sinh ra tâm lý oán hận mẹ ruột, nỗi oán hận đó lớn dần theo năm tháng, tâm trạng sẽ càng lúc càng méo mó, cũng sẽ trở nên biến chất.

Hoắc Ung tổ chức, lên kế hoạch những “bữa tiệc cuồng loạn” kia, dẫn đến việc một số cô gái tham gia tử vong, chứng tỏ cường độ nội dung trong “sự kiện” tiệc tùng là rất lớn, không thiếu những hành vi biến thái.

Điều này cũng đã phản ánh tâm lý thù hằn phái nữ của Hoắc Ung.

Một người đàn ông trưởng thành sẽ không vô duyên vô cớ thù hằn nữ giới, truy xét tới nguyên nhân thì về cơ bản đều có liên quan đến tuổi thơ, nhất là sẽ dính tới mẹ ruột, mẹ nuôi.

Lục Nghiễm nói: “Đến hỏi người nhà họ Hoắc về môi trường trưởng thành của Hoắc Ung sẽ không có được bất cứ kết quả gì, nhưng mà anh cũng có nghĩ đến một người, có thể sẽ biết được gì đó.”

Tiết Bồng: “Ai? Hàn Cố sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu, nêu ra một cái tên: “Cố Dao.”

Tiết Bồng sửng sốt, nhưng cô cũng nhanh chóng nhớ tới, đúng là Cố Dao từng nhắc tới một chuyện, đó là Hoắc Đình Diệu từng nhờ cô ấy tư vấn tâm lý cho Hoắc Ung, mong có thể giúp được Hoắc Ung khôi phục trạng thái nhưng Cố Dao đã từ chối.

Lục Nghiễm nói: “Tuy Cố Dao không hướng dẫn tâm lý cho Hoắc Ung nhưng anh tin là chị ấy có mức độ hiểu biết nhất định về bối cảnh của Hoắc Ung, hơn nữa hiện giờ chị ấy không còn là chuyên gia tư vấn tâm lý nữa, hỏi chị ấy sẽ tiện hơn.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu, hồi lâu không nói thêm gì.

Đến tận lúc ăn sáng xong, Tiết Bồng vẫn cứ thù người, nhìn chăm chăm vào hộp cơm, hồi lâu mới nói: “Tuy tôi rất ghét con người này, thế nhưng hôm qua nhìn thấy thi thể cậu ta trên bàn giải phẫu, tôi cũng có hơi không chấp nhận nổi.”

Nói đến đây, Tiết Bồng thở dài một hơi, nhìn Lục Nghiễm rồi lại nói: “Tôi cũng muốn hỏi hung thủ một câu... Rốt cuộc là thù hận lớn tới mức nào.”

Lục Nghiễm nhìn vào mắt cô, thấp giọng trả lời: “Anh lại có một linh cảm rất mãnh liệt, chúng ta sẽ tìm ra cô ta nhanh thôi.”

Chương 104: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 19

Vừa qua tám giờ, Chi đội Hình sự và Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự đã đồng loạt xuất phát, đi về khu phía Nam, nơi phát hiện ra hiện trường vút xác.

Trên đường đi, Tiết Bồng đã khôi phục phần nào tinh thần, ngồi nghe Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi nhỏ tiếng bàn chuyện, lâu lâu cũng sẽ nhắc một hai câu về chuyện tối qua.

Mạnh Nghiêu Viễn cứ thấy hối hận tại sao người hôm qua tăng ca không phải mình.

Tiết Bồng nghe thấy thế, cảm thấy rất lạ lòng bèn hỏi: “Tôi còn nghĩ ông sẽ thấy mừng lắm mới phải, nửa đêm nửa hôm có nhiệm vụ, lại còn là án phân xác, ai gặp cũng muốn né.”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Nghe thoáng qua thì cũng ớn đó, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì không phải lúc nào cũng gặp được cái cảnh tượng mở mang tầm mắt vậy đâu. Với lại vụ án phân xác lần này không giống trước kia, mức độ biến thái của tay hung thủ này không thể dùng ngôn từ để hình dung nổi nữa!”

Tiết Bồng bật cười: “Đến lúc tìm được đầu với nội tạng rồi là còn phải khám nghiệm tử thi lần nữa, hay là đến lúc đó ông đi với pháp y Quý đi?”

Mạnh Nghiêu Viễn ghen hòng, không trả lời, sau đó lại nhớ tới điểm độc đáo của thi thể, bèn hỏi: “Phải rồi, cái khúc dưới của thi thể bị

“xẹt xẹt” rồi thật hả?”

“Ừ.” Tiết Bồng không cười nữa, nói với giọng đều đều: “Nhìn vết thương thì có một đường sâu, một đường nông, suy đoán theo thời gian thì đường đầu tiên chắc để lại lúc người chết khoảng năm tuổi, đường còn lại chắc khoảng chín tới mười năm trước.”

“Trời má. Còn được một cái còn xài đỡ được, đằng này mất luôn hai cái thì thôi...”

Tiết Bồng không trả lời chuyện này, cô không phải đàn ông, tất nhiên là không thể đồng cảm với nỗi khổ mất trứng được.

Phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn cũng chính là thiến vật lý mà rất nhiều cư dân mạng từng cho là tội phạm hiếp dâm đáng phải nhận lấy.

Thiến vật lý không giống với thiến hóa học, thiến hóa học là để “trứng” mất đi chức năng của nó, có hiệu lực trong thời gian nhất định, cần phải dùng thuốc tiêm định kỳ mỗi tháng một mũi, còn thiến vật lý thì lại trực tiếp loại bỏ “công cụ gây án”, mang tính vĩnh viễn.

Cắt bỏ cái thứ đó đi là đồng nghĩa với việc lấy mất cội nguồn của mọi tội ác đã bài tiết ra Testosterone, Androgen giảm mạnh, lâu dần rồi cũng không còn ham muốn gì nữa.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi phân tích một loạt, Tiết Bồng dường như cũng có thể hiểu được tại sao Hoắc Ung lại “biến thái” như thế.

Không có ham muốn gì về mặt đó, không hề có nghĩa là tất cả ham muốn đều giảm xuống, mà ngược lại, bên này giảm, bên khác sẽ càng dâng trào hơn.

Lòng tham của con người là vô hạn, một khi đã thả con ác quỷ trong lòng ra thì rất khó nhốt lại.

Hoắc Ung là như thế, hung thủ giết cậu ta cũng là vậy.

Chưa tới một tiếng đồng hồ, Chi đội Hình sự, Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật Hình sự và các cảnh sát của phân cục khu phía Nam đã lần lượt đến hiện trường vớt xác.

Mọi người nhanh chóng sắp xếp hiện trường, một số người nhận được mệnh lệnh, nhanh chóng bắt đầu tìm chứng cứ lần hai ở gần đó, còn đến hỏi thăm dân trong thôn, tiến hành thẩm vấn điều tra.

Tất nhiên là sau trận mưa lớn đêm qua, rất nhiều chứng cứ chắc chắn đã bị phá hoại.

Cùng lúc đó, dây xích khoá trên cửa kho cũng được cạy mở.

Cửa sắt được mở ra, phát ra âm thanh nặng nề.

Còn chưa bước vào, mùi ở bên trong đã tỏa ra, dù đeo khẩu trang cũng ngửi được một chút mùi nước thuốc hắc mũi, còn có quặng chút mùi máu tanh.

Lục Nghiễm và Hạ Minh thương lượng vài câu, nhân lực của hai đội đã nhận được phân công, công tác thu thập chứng cứ bên trong được giao cho khoa kiểm nghiệm dấu vết, phân cục khu phía Nam phụ trách công tác vùng ngoài, nếu thời gian cho phép, tốt nhất là nhân lúc trời còn sáng, kiểm tra lại nơi đã kiểm tra hôm qua, ví dụ như căn nhà nhỏ hay là ven bờ hồ.

Hạ Minh đồng ý, nhanh chóng phân công nhân lực.

Lục Nghiễm cũng quay sang khoa kiểm nghiệm dấu vết, thấp giọng trao đổi đôi chút.

Mọi người trong khoa kiểm nghiệm dấu vết thay đồ bảo hộ, xách hộp dụng cụ bước vào hiện trường.

Cả con đường từ cổng vào sâu bên trong đều có dấu chân ra vào nhiều lần, còn có chút vết máu nhỏ dưới đất, hai đồng nghiệp trong khoa đã bắt đầu thu thập chứng cứ.

Lục Nghiễm, Tiết Bồng và những người còn lại khác thì cẩn thận né những dấu vết đó, rọi ánh sáng đèn khẩn cấp đi vào sâu bên trong.

Tốc độ của họ không hề nhanh, dọc đường cũng không nói với nhau mấy câu, thần kinh đã căng chặt.

Cảm giác “vào sâu trong hang cọp” này gay gắt hơn phim kinh dị nhiều, so với ma trong phim kinh dị thì người ở đời thật càng đáng sợ hơn.

Suốt dọc đường, có một số thiết bị máy móc bị vứt bỏ, có cái được phủ vải che, có cái lại bám đầy đất cát, đứng sừng sững trong bóng tối.

Khu xưởng rất lớn, đi vào như thế này chắc cũng phải tận mấy trăm mét.

Nhưng Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi sâu vào trong chưa tới bốn chục mét thì đã dần bước chậm lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Dấu chân dưới đất xuất hiện nhiều hơn, tới lui rất nhiều lần, xem ra chỗ này đã rất gần với khu vực hoạt động của hung thủ.

Thế là bước thêm vài bước nữa, đã nhanh chóng tới được một khoảng trống thênh thang.

Nói là khoảng đất trống thì cũng không hẳn, ở giữa và xung quanh đều có đặt đồ, thế nhưng so với đoạn đường vừa rồi, chỗ này đã thoáng đãng hơn nhiều.

Tiết Bồng dừng bước, gác tay lên cánh tay Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đang cầm đèn khẩn cấp cũng dừng lại theo, quay đầu nhìn cô, nghe thấy Tiết Bồng nói: “Chắc là ở đây.”

Lục Nghiễm giơ đèn khẩn cấp lên cao, Tiết Bồng cũng vô thức mở to mắt, nhìn tới cảnh tượng cách đó mười mấy mét theo ánh đèn, lập tức không nói được lời nào.

Ở phía trên cao căn xưởng có vài ống dẫn và xà ngang, vài tấm bạt từ trên cao rủ xuống thành hình vuông, ranh ra một phạm vi khoảng bảy tám mét vuông.

Có thể thấy thấp thoáng một số thứ bên trong tấm bạt, ở giữa giống như có một chiếc giường, bên ngoài tấm bạt cũng được đặt không ít dụng cụ, dưới đất có rất nhiều lọ nước thuốc, kim tiêm, ống nhựa, hộp thuốc vân vân đang lẫn lộn.

Tiết Bồng vô thức siết chặt lấy cánh tay Lục Nghiễm, cô nói: “Ở đây tối quá, chúng ta cần nhiều nguồn sáng hơn.”

Lục Nghiễm gật đầu, nhanh chóng xoay người, giơ tay ra hiệu với những người đi theo đằng sau, đợi mọi người tới cả rồi mới nói: “Nơi này rất có thể là hiện trường vụ án, nếu đúng là vậy, hung thủ không thể nào gây án trong bóng tối, cô ta cũng cần có một nguồn sáng lớn. Mọi người tìm kiếm thử tại chỗ, nhưng mà phải cẩn thận, đừng phá hoại vật chứng, một khi phát hiện dấu vết khả nghi, lập tức nói cho chuyên viên kỹ thuật thu thập chứng cứ.”

“Vâng.”

Mọi người nhanh chóng đi ra khắp xung quanh, chuyên viên kỹ thuật cũng đi theo cùng, chưa bao lâu sau đã phát hiện ra được hai máy phát điện cỡ nhỏ trong góc.

Cảnh sát bật mở máy phát điện, sau khi máy vận hành, hai ngọn đèn ở bên trên tấm bạt nhựa nhanh chóng được thắp sáng, phát ra ánh sáng trắng xác.

Tiếp ngay sau đó, lại có người phát hiện ra công tắc giếng trời, chỉ cần người bên dưới kéo dây là có thể lật cửa sổ lại, ánh sáng được chiếu vào, nguồn sáng đầy đủ, không còn cần đến đèn khẩn cấp nữa.

Nhưng cũng chính bởi ánh sáng đã đầy đủ, tất cả mọi thứ trước mắt trở nên không thể tả nổi.

Gió bên ngoài luồng vào qua giếng trời, thổi qua tấm bạt, phát ra tiếng sột soạt.

Tấm bạt có màu hơi trong suốt, đứng ở bên ngoài có thể nhìn thấy máu bên trong bắn tung toé.

Trong lúc nhóm Mạnh Nghiêu Viễn tiến hành thu thập dấu vết ngoài tấm bạt, Tiết Bồng đã đi tới phần nổi hai tấm bạt trong số đó, ở giữa có một đường may, theo chút gió khẽ lùa vào trên giếng trời, đường may đó cũng lúc lớn lúc nhỏ, cảnh tượng bên trong cũng thoáng ẩn thoáng hiện.

Tiết Bồng giơ tay nhẹ nhàng vén tấm bạt, sống lưng cũng lạnh căm.

Sau đó, cô đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng khiếp đảm nhất từ lúc làm kiểm nghiệm dấu vết tới giờ.

Dưới đất có rất nhiều vết máu khô nhưng lại không được rửa bằng nước thuốc, màu đỏ ban đầu cũng đã biến thành màu nâu, màu đen.

Ở ngay giữa có một bàn giải phẫu, trên bàn vương vãi dây trói bằng da và kim loại, thứ dùng để cố định người chết.

Tất nhiên là trên bàn cũng đầy máu, chỉ là bên trên có phủ một tấm

bạt, che bớt phần nhiều.

Bên cạnh bàn giải phẫu có một cây treo truyền dịch, một số chai treo bên trên đã cạn nước, một số còn lại vẫn còn dư.

Trên bàn giải phẫu không có bất cứ tổ chức cơ thể người nào, nhưng chỉ nhìn thấy ngàn đó máu là cũng không khó tưởng tượng ra chuyện gì đã từng trải qua ở đây.

Phía trước bàn giải phẫu là một kệ khác, trên giá một chiếc laptop được đặt với góc độ hướng ngay về phía người nằm trên bàn, chắc là để Hoắc Ung xem.

Ở một bên khác của bàn giải phẫu, có một khoảng sàn tương đối sạch sẽ, dưới đất có thể một chiếc ghế xếp, dưới ghế là bảy tám hộp mì gói xếp chồng lên nhau, dụng cụ ăn uống cũng được vớt dưới đất.

Lúc này, Lục Nghiễm đi tới sau Tiết Bồng.

Anh vừa định lên tiếng thì nhìn thấy cũng một cảnh tượng.

Lục Nghiễm chứng lại, không nói nổi nữa.

Sau đó, anh nghe thấy Tiết Bồng nói: “Đưa thanh gỗ bên đó cho tôi.”

Lục Nghiễm quay người, nhặt thanh gỗ dưới đất lên.

Tiết Bồng dùng thanh gỗ nhẹ nhàng một góc vén tấm bạt che phủ bàn giải phẫu, để lộ ra thứ bên dưới.

Toàn là chai lọ thủy tinh, đủ mọi kích cỡ lớn nhỏ.

Trong lọ đựng đầy nước thuốc, trong nước thuốc lại là lục phủ ngũ tạng của một người.

Cái lọ lớn nhất phía sau tuy đã bị những lọ phía trước che mất nhưng cũng có thể dựa vào mớ tóc đang lênh bênh bên trong nước thuốc mà nhận ra được đó là một cái đầu người.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều bỗng chốc không nói được lời nào, chỉ có thể nhìn chăm chăm phía trên bàn giải phẫu.

Cho đến khi Tiết Bồng đặt thanh gổ xuống, hoàn hồn lại nói: “Vật chứng ở đây quá nhiều, công tác thu thập chứng cứ chắc sẽ rất lâu, chụp hình trước đã.”

Giọng Tiết Bồng có hơi run run.

Lục Nghiễm nhẹ nhàng gật đầu, giọng rất nặng nề: “Đợi thu thập xong chứng cứ bên ngoài rồi gọi thêm người vào.”

“Ừm.”

Cả quá trình thu thập chứng cứ liên tiếp kéo dài đến ba giờ chiều, buổi trưa, mọi người chỉ ăn đại ít đồ ăn lót bụng ở ngoài khu xưởng nhưng không dám ăn quá nhiều, vả lại phần lớn những người từng vào bên trong đều ăn không vô nổi.

Vật chứng lần này cũng đã vượt quá dự tính, chỉ có thể mang những vật chứng quan trọng về phòng thực nghiệm trước, những món loại lớn đành chia ra rồi chuyển về sau.

Phân cục khu phía Nam tìm thấy một số thứ ở bên ngoài nhà máy, đầu tiên là tìm được một cái ba lô ở ngoài đồng phế liệu, trong ba lô có một số quần áo giải phẫu đã sử dụng, bên trên còn có dính máu, phía trong còn có một cái tấm chắn mặt nạ, vài cái găng tay cao su đã qua sử dụng.

Bên trong nhà máy thì ngoài chiếc bàn giải phẫu kia ra, không còn tìm thấy bất cứ loại giường nằm nào khác, cũng không biết là hung thủ không cần nghỉ ngơi hay là không muốn nghỉ ngơi.

Trong một cái góc bên ngoài tấm bạt nhựa, có vài lon cà phê rỗng, còn có bánh mì, bánh quy, tất cả đều là thực phẩm được mua gần đây, lúc rời khỏi, hung thủ lại cũng không hề mang đi tiêu hủy.

Tiếp đến là bên trong tấm bạt, ngoài một lượng lớn vết máu và nước thuốc, thứ khiến người ta phải chú ý nhất là chiếc laptop kia và mớ chai lọ thủy tinh trên bàn giải phẫu.

Cũng không biết hung thủ để lại mớ đồ thủy tinh ở đây với ý đồ gì.

Nếu cô ta không để Silly Talk đăng bài đăng kia, mọi người sẽ rất khó phát hiện ra nơi này.

Còn cái laptop kia thì... không lẽ trong lúc ngược đãi Hoắc Ung, hung thủ còn mở phim cho cậu ta xem?

Trong quá trình khoa kiểm nghiệm dấu vết thu thập chứng cứ, Lục Nghiễm cũng sắp xếp lại diễn biến vụ án trong đầu thông qua hoàn cảnh hiện trường và từng “kỳ hạn thời gian” mà từng vật chứng thể hiện.

Theo quy tắc gây án của hung thủ, chắc chắn hung thủ không phải nhất thời kích động.

Chuẩn bị ngàn ấy “công cụ” không phải chuyện ngày một ngày hai mà được, mà từ lúc nảy sinh suy nghĩ cho tới lúc bắt tay vào chuẩn bị, đến khi chuyển từng món đồ tới đây cần phải có thời gian, sức lực.

Hung thủ có một khoảng thời gian rất dài để thay đổi suy nghĩ nhưng cô ta lại không thay đổi, ngược lại còn rất kiên định, từng bước đều được thực hiện ngay hàng thẳng lối, có thể thấy rõ, đối với cô ta, chuyện có nên giết Hoắc Ung không không cần phải đắn đo, cô ta chỉ cần xem xét xem giết như thế nào.

Lượng mì gói mà hung thủ mua là sức ăn của một người phụ nữ trong khoảng ba ngày, hung thủ cũng không ăn nhiều, thế nhưng cái thú vị là khi ăn, cô ta lại còn ngồi trong tấm bạt, nhìn dáng vẻ bi thảm của Hoắc Ung mà ăn.

Điều này cần tố chất tâm lý và lòng hận thù mạnh mẽ biết bao nhiêu.

Trong căn xưởng cũng không có dấu vết hung thủ đã từng ngủ, chỉ có mỗi chiếc ghế xếp kia, chứng tỏ hung thủ cũng đã nghỉ ngơi ngay trên chiếc ghế xếp đó.

Hung thủ bị mất ngủ sao? Hay là đã hoàn toàn từ bỏ việc ngủ nghỉ?

Dựa vào kết quả phán đoán tại hiện trường của pháp y Quý, nếu chỉ là một người, hoàn thành công việc phân xác phức tạp đến thế, lại còn phải tiến hành xử thí mảnh thi thể, thủ pháp điều luyện lại còn không ngủ nghỉ, cần thời gian từ một đến hai ngày.

Vì hung thủ không phải người máy, cô ta không thể nào chỉ chấp hành một mệnh lệnh nào đó, trong quá trình này, cô ta sẽ tiêu hao thể lực, sẽ mệt mỏi, cũng sẽ hào hứng.

Cô ta cũng không thể không nói với Hoắc Ung câu nào, tâm lý biến thái của hung thủ cần được “dốc bầu tâm sự”, nói không chừng trong quá trình đó, cô ta còn sẽ khiêu khích, sỉ nhục bằng lời nói.

Trong ống kim tiêm tìm được tại hiện trường, có một số là Adrenaline và thuốc an thần, trong chai nước biển treo bên trên là chất dinh dưỡng và nước muối sinh lý, những thứ này đều là biện pháp được dùng để duy trì mạng sống cho Hoắc Ung và tránh để cậu ta tắt thở quá sớm.

Dây trói trên bàn giải phẫu dùng để cố định Hoắc Ung, chất da và kim loại kết hợp rất chắc chắn, cố định từ đầu đến chân, nam giới trưởng thành rất khó vùng ra được.

Công cụ gây án được tìm thấy ở hiện trường ngoại trừ dao phẫu thuật với nhiều kích cỡ thường thấy, còn có khoan xương cầm tay, kẹp cầm máu, cưa cắt cụt, kẹp giữ xương, kẹp kéo lưỡì, móc đỡ hai đầu, máy rút xương sườn, máy mở khoang bụng tự động vân vân.

Những công cụ này thoát nhìn thì có vẻ không đâu ra đâu nhưng chỉ cần nghe đến tên là hiểu hết mọi chuyện.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiếp sau đó, khoa kiểm nghiệm dấu vết và pháp y cũng đưa nhóm vật chứng quan trọng đầu tiên về phòng thực nghiệm, nhanh chóng tiến hành giám định, quan trọng nhất là giám định ADN của hung thủ.

Lục Nghiễm cũng nhanh chóng phân chia nhiệm vụ, ngoài một số người tiếp tục ở lại điều tra, còn phải chừa người đi điều tra những manh mối khác như hồ sơ của Mao Tử Linh ở cô nhi viện Lập Tâm, xem xem cô ta có để lại vật dụng cá nhân gì không, còn phải đưa chủ tài khoản Weibo đã chia sẻ bài đăng đến Cục Cảnh sát để hỏi tình hình vân vân.

Cả buổi chiều, tất cả mọi người đều bận đầu tắt mặt tối.

Phương Húc đi đến cô nhi viện Lập Tâm, chỉ tìm được vài vật dụng trước kia Mao Tử Linh từng dùng, thế nhưng bởi vì những người khác cũng từng tiếp xúc với số đồ dùng này nên có thể sẽ thu thập được dấu vân tay của rất nhiều người, còn phải tiến hành phân chia.

Theo lời người quản lý ở Lập Tâm, sau khi đậu trường y, Mao Tử Linh không còn ở trong cô nhi viện nữa, chuyển sang ở ký túc xá trong trường, sau đó thì làm bác sĩ, lại dọn vào ký túc xá bác sĩ.

Nhưng dù là ký túc xá trường y hay ký túc xá bác sĩ thì cũng đã là chuyện mấy năm trước, đã được dọn dẹp từ lâu.

Ai ngờ lúc này, Quý Đông Duẫn lại vác theo một thùng đồ tới Chi đội

Hình sự.

Cái thùng giấy không lớn, bên trong chỉ để phân nửa đồ, tất cả đều là đồ dùng của nữ, có một ít quần áo nữ, còn có mỹ phẩm, lược và mấy quyển sổ ghi chép.

Tất cả những thứ này đều là Mao Tử Linh để lại, một năm sau khi cô ta mất tích, ký túc xá bệnh viện chuẩn bị dọn dẹp căn phòng, Quý Đông Duẩn và vài người đồng nghiệp của Mao Tử Linh đã tới dọn dẹp.

Đa phần đều là vật ngoài thân, Quý Đông Duẩn chỉ để lại một bộ đồ và mấy quyển sổ có bút tích của cô ta, mỹ phẩm và lược là do cô ta để lại lúc ở ký túc xá của gã.

Lúc Quý Đông Duẩn đưa mấy món đồ kia đến, đúng lúc Lục Nghiễm vừa xong việc ở ngoài về, nhìn thấy thùng đồ thì thoáng kinh ngạc hỏi: “Pháp y Quý bắt đầu nghi ngờ là cô ấy từ khi nào?”

Quý Đông Duẩn cũng trả lời rất thành thật: “Tối qua lúc khám nghiệm tử thi, nhưng mà lúc đó tôi không chắc chắn lắm.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Hôm nay đến hiện trường vụ án mới chắc chắn sao?”

Quý Đông Duẩn do dự rồi trả lời: “Mấy hộp mì ở hiện trường vụ án đều là vị cô ấy thích, hoàn cảnh giải phẫu ở hiện trường cũng giống với tính khí của cô ấy. Còn có một chuyện nữa là...”

Quý Đông Duẩn vừa nói vừa lấy ra một quyển sổ, lật vài trang rồi đưa cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn rồi cau mày lại.

Trên quyển sổ có vẽ rất nhiều tranh vẽ tay, tất cả đều có liên quan tới việc giải phẫu, cạnh bên còn có chú thích tường tận, ví dụ như cắt bộ

phận nào thì cần chú ý cái gì, cần tiến hành như thế nào với những đặc trưng cơ thể của những người khác nhau, cắt thế nào thì vết cắt mới đẹp.

Hoá ra Mao Tử Linh còn có thiên phú hội hoạ, nét bút chi tiết, còn khá là giống với những bức vẽ tay trên mạng.

Lục Nghiễm nhìn sang Quý Đông Duẫn, vài giây sau mới lên tiếng: “Anh đã nghi ngờ cô ấy từ lâu rồi.”

Đây là một câu khẳng định.

Quý Đông Duẫn cũng không phủ nhận: “Đúng vậy, nhưng tôi không muốn tin đây là sự thật. Tôi cũng từng đắn đo, chần chừ, cũng từng mong là mình đã quá nhạy cảm.”

Lục Nghiễm chỉ biết nói: “Nhưng tôi tin là bây giờ anh đã thông suốt rồi.”

Lúc này, dường như Quý Đông Duẫn đã hoàn toàn nhẹ nhõm, gã thờ phào: “Đúng là như thế. Nếu đội phó Lục thấy tiện thì tôi muốn lấy lời khai một lần nữa. Vì mối quan hệ trước kia của tôi và Tử Linh, tôi sẽ không tham gia công tác khám nghiệm tử thi sắp tới nữa, tôi sẽ nhờ đồng nghiệp khác tới tiếp nhận.”

Lục Nghiễm cuối cùng cũng cười: “Được, vậy thì ngay bây giờ vậy.”

Vật chứng Quý Đông Duẫn đưa tới Chi đội Hình sự nhanh chóng được đưa tới phòng thí nghiệm lý hoá và khoa kiểm nghiệm dấu vết, đã là đồ Mao Tử Linh từng dùng thì trong mỹ phẩm và lược chắc sẽ có sót lại ADN của cô ta, trên sổ ghi chép cũng sẽ có dấu vân tay của cô ta.

Đây hoàn toàn là một bước đột phá trong việc phá án.

Mặt khác, đại đội giao thông cũng đưa tin tới, rằng đã tìm được một

camera trên đường gần nhà máy bỏ hoang, nhiều lần ghi được hình ảnh một chiếc xe chở hàng nhỏ tới lui nhiều lần trong nửa tháng trước.

Tài xế lái xe hàng từ chiều cao cho tới độ cao ngồi trong xe đều hiển thị là một người phụ nữ.

Người phụ nữ đeo kính râm, hai tay đeo găng tay, vóc dáng khá gầy, trông có vẻ không có sức lắm.

Tất nhiên là nếu cô ta muốn chuyển hết số công cụ đó đến nhà máy chỉ trong một lần là không thể nào, ít nhất phải có năm, sáu người đàn ông có sức giúp đỡ, trong khi cô ta chỉ có một mình, vận chuyển tới lui, mang đồ đạc tới hiện trường, còn cần phải sắp xếp, lắp đặt, khối lượng công việc không hề nhẹ.

Cùng lúc đó, khoa kiểm nghiệm dấu vết cũng đang đối mặt với công tác giám định một lượng lớn vật chứng.

Đây là một vụ trọng án, sớm đã làm chấn động chính quyền thành phố Giang, ngay sáng sớm đó, Cục thành phố còn vừa nhận được điện thoại từ cấp trên, hỏi han về tình tiết vụ án, một mặt cần Cục thành phố nhanh chóng kết hợp với thành phố Lịch, thành phố Xuân để thành lập tổ chuyên án, mặt khác, cũng cần phải khống chế sức ảnh hưởng tới xã hội trong vụ án này.

Hiện nay cả Cục thành phố, không chỉ mỗi Chi đội Hình sự mà đến phòng thực nghiệm cũng phải đối mặt với áp lực lớn.

Vụ án chắc chắn sẽ được phá, chứng cứ đều có đủ, việc chứng thực thân phận và tìm ra hung thủ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng phía sau vụ án này sẽ còn dính líu tới bao nhiêu vụ án, bao nhiêu kẻ đầu sỏ, đây mới là điều khiến lực lượng các nơi đau đầu nhất.

Nếu làm rõ, tái hiện hoàn toàn chân tướng, công khai với đại chúng, vậy thì chắc chắn sẽ gây ra chấn động không hề nhỏ, lãnh đạo tỉnh chắc chắn sẽ hỏi tới, thậm chí còn gây kinh động đến thủ đô.

Nếu chỉ công khai đơn giản là đã phá án, cân nhắc tới sự ổn định của xã hội, cố gắng hoá chuyện lớn thành chuyện nhỏ, phủ một màn che trước nội tình đen tối, e là cũng không thể nào ngăn được cộng đồng mạng suy đoán, có ngăn được bao nhiêu miệng lưỡi của dân chúng.

Hiện nay là thời đại công nghệ số, tin tức bùng nổ, tuy trên mạng có một đám ô hợp nhưng cũng có người thông minh, họ sẽ không định luận chân tướng chỉ với lời nói của quan chức.

Trong lòng mỗi người đều có một cây thước kẻ, có lẽ có người chấp nhận tin rằng đây chỉ là một sự kiện tàn ác, nhưng cũng sẽ có người tin rằng đằng sau mỗi vụ trọng án đều là một loạt phim dài tập có thể bói móc.

Lúc này, ở khoa kiểm nghiệm dấu vết, Tiết Bồng đã bắt đầu tiến hành công tác đối chiếu dấu vân tay, thế nhưng trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên, ngược lại còn có cảm giác “sợn gai ốc”.

Tiết Bồng không khỏi tự hỏi, cô đang sợ hãi bởi cách thức gây án của hung thủ sao?

Không phải.

Cô biết cảm giác này không phải là nỗi sợ với hung thủ, mà là nỗi sợ với lòng người.

Mấy năm nay, cô tiếp xúc với không biết bao nhiêu vụ án, có nhiều vụ án xảy ra do tâm lý biến thái của hung thủ, tùy tiện tìm đến nạn nhân, nạn nhân chỉ đơn giản là xúi quẩy, thế nhưng đa số những vụ án lại có nguyên nhân hoàn toàn không phải là tâm lý biến thái, mà là “chó cùng cắn dậu”.

Nạn nhân bị ép đến đường cùng, tất nhiên là sẽ liều mình.

Tiết Bồng không biết Mao Tử Linh đã trải qua bi kịch thế nào, sức tưởng tượng của cô không phong phú đến độ đó, thế nhưng nhìn từng mớ vật chứng này hết lần này đến lần khác, cô cũng dần thắc mắc nhiều hơn về sự thật “đắm máu” này.

Cho đến tận chập tối, Tiết Bồng mới đối chiếu xong ba nhóm dấu vân tay.

Ba nhóm vân tay này lần lượt được tìm thấy ở số đồ dùng Quý Đông Duẩn đưa tới, trong đồ dùng ở cô nhi viện và trong vật chứng được thu thập ở hiện trường, cuối cùng chứng thực được là của cùng một người, cũng là của Mao Tử Linh.

Cùng lúc đó, phòng giám định ADN và phòng thí nghiệm lý hoá cũng cho ra kết quả tương tự, họ đã tiến hành đối chiếu vật chứng sinh vật thu thập được ở hiện trường vụ án với dịch nước bọt và tế bào da sót lại trong mỹ phẩm của Mao Tử Linh trước khi mất tích, cũng đã chứng thực được hoàn toàn trùng khớp.

Đến lúc này thì thân phận của hung thủ không còn là một điều bí ẩn.

Sau khi có được kết quả, Tiết Bồng ngồi yên ở chỗ của mình, thơ thẩn ngắm người.

Cô cầm ly nước nóng, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Trên màn hình là hồ sơ điều tra sau khi Mao Tử Linh mất tích mà thành phố Lịch đã gửi sang, trong hồ sơ còn có một tấm ảnh của Mao Tử Linh.

Cô ta nhìn vào ống kính, khẽ mỉm cười, ánh mắt trông hơi ngông nghênh, có vẻ lại một cô gái rất có cá tính nhưng lại cũng rất tươi tắn ồ nhiên, tinh thần rất phấn chấn, có tương lai rất tươi sáng.

Nhưng mà ai có ngờ đâu, cô ấy của hai năm sau lại tự tay làm nên một tác phẩm như thế.

Chính vào lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn mới đi lấy nước bên ngoài về, vừa vào cửa đã chạy đến chỗ Tiết Bồng nói: “Tôi vừa mới gặp thẳng Trương ở tổ điện tử, bà đoán xem thế nào?”

Tiết Bồng hoàn hồn, ngược mắt nhìn y.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Cái laptop tìm được ở hiện trường vụ án chỉ có một tệp video, số clip đó đều quay lại những nạn nhân nữ trong mấy vụ án trước đây!”

Cái gì...

Tiết Bồng ngơ ngác, không nói được gì hồi lâu.

Mạnh Nghiêu Viễn lại nói: “Hình như là hình selfie, clip ngắn các loại của những nạn nhân đó ghép lại với nhau, còn cài đặt chiếu phát lại... trời má ơi, đỉnh thật!”

Chương 105: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 20

Thì ra trong lúc giết hại Hoắc Ung tàn nhẫn, Mao Tử Linh vẫn luôn để cậu ta xem clip khi còn sống của những nạn nhân nữ đó?

Đến lúc ấy, Tiết Bồng bỗng nghĩ tới một câu nói.

Đó là câu nói trong một quyển sách của Sigmund Freud, cô nhìn thấy được lúc mười sáu tuổi đến văn phòng tư vấn tâm lý của Cố Dao: “Cảm xúc chưa được bộc lộ sẽ mãi mãi không biến mất, chúng chỉ bị chôn sống, rồi sẽ có một ngày lại bộc phát với cách thức càng méo mó hơn.”

Câu nói này không chỉ nói về cô mà cũng đã nói đúng về từng người.

Lần trước Tiết Bồng và Cố Dao cùng bị bắt cóc, lúc trong bệnh viện, Cố Dao có khuyên cô đừng đè nén cảm xúc tiêu cực, đừng làm lơ như không thấy, cũng đừng đặt ra quy tắc cho chúng, cảm xúc sẽ luôn lưu động như nước, cần phải được khai thông.

Hôm nay nhìn thấy vụ án của Mao Tử Linh và Hoắc Ung, cô lại càng khắc sâu lý lẽ này.

Rất nhiều hung thủ trước khi phạm tội đều rất nhã nhặn lễ độ hoặc là không có gì đặc biệt, không dễ gây chú ý trong đám đông, vì thế sau khi họ làm ra chuyện kinh thiên động địa, người khác mới càng chấn động.

Ở bên kia, trong phòng thẩm vấn của Chi đội Hình sự, Quý Đông

Duẩn cũng đang chờ lời khai lần hai.

Lần này, Quý Đông Duẩn cung cấp nhiều tin tức tường tận hơn, bao gồm một số thói quen sinh hoạt và những tính cách khá là sắc bén của Mao Tử Linh.

Mao Tử Linh rõ là một người hiếu thắng, thành tích của cô ta ở trường y rất tốt, cũng rất chịu khó, IQ cũng cao, so với những bạn cùng khoá khác, xuất thân của cô khá thấp, chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không có cha mẹ hỗ trợ, không có môi trường học tập tốt, càng không có nhiều cơ hội rèn luyện, cô ta phải dựa vào chính bản thân mình.

Lúc nói đến đây, Lục Nghiễm cũng có thể thấy được chút ngưỡng mộ và nể phục trong lời nói của Quý Đông Duẩn.

Theo lời Quý Đông Duẩn, Mao Tử Linh luôn ép mình phải tiến về phía trước, bối cảnh xuất thân mang lại áp lực rất lớn cho cô ta, thế nhưng cô ta lại không biết, sự tồn tại của cô ta cũng là một thứ áp lực rất lớn cho những người xung quanh.

Nếu Mao Tử Linh không gặp chuyện, tương lai sau này của cô ta ở bệnh viện sẽ rất rộng mở.

Chỉ là Quý Đông Duẩn còn nhắc tới một thứ hết sức quan trọng, Mao Tử Linh sống rất thực dụng, lòng tự tôn cũng rất mãnh liệt.

Những đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện không giống với trẻ con bên ngoài, chúng già dặn sớm, sớm hiểu được quy tắc mạnh thắng yếu thua, giống như Trần Lăng và Mao Tử Linh vậy.

Trần Lăng tự biến mình thành kẻ mạnh, thành cây đại thụ để có thể đứng vững.

Mao Tử Linh thì lại nỗ lực phấn đấu, ôm giấc đại thụ để có cuộc sống tốt hơn.

Quý Đông Duẩn nói: “Thật ra trước kia tôi thấy rất kỳ lạ. Từ Linh trước và sau lưng người khác là hai dáng vẻ khác nhau, trước mặt người khác, cô ấy khá là ổn, rất hoà hợp với đám đông, cũng vui vẻ giúp đỡ người khác, thế nhưng sau lưng người khác, cô ấy lại rất lạnh lùng, cực kỳ coi thường kẻ yếu. Cô ấy còn từng nói, nếu lạm dụng lòng cảm thông để giúp đỡ những kẻ yếu kia, chỉ khiến mình mệt thêm, tự thiện toàn là chuyện của người không lo cái ăn cái mặc đi làm lấy, cô ấy thì tới thân mình còn lo chưa xong, điều duy nhất phải quan tâm chính là sinh tồn.”

Quý Đông Duẩn còn nhớ, đó là một lần sau khi họ đậu vào trường y, gã giúp Mao Từ Linh dọn đồ đến ký túc xá, hôm đó, tâm trạng của Mao Từ Linh rất tốt, lời Quý Đông Duẩn đi ăn hàng ở gần trường học.

Mao Từ Linh còn gọi cả rượu, uống thêm vài ly.

Đô của cô ta khi đó rất thấp, rượu cũng là thứ xa xỉ đối với cô ta, thường ngày gần như là không đụng đến.

Sau khi uống say, Mao Từ Linh tựa vào người gã, liên tục nói về chuyện ở cô nhi viện.

Thoạt đầu, Quý Đông Duẩn không để tâm lắng nghe mấy, nghĩ là toàn là lời nói lúc say, cho đến sau đó Mao Từ Linh nói với gã, thật ra cô ta rất ghét con người của Trần Lăng, có lúc thậm chí còn cảm thấy Trần Lăng rất khó ưa, rất ghét cái cách cô ta khống chế người khác, cái gì cũng nắm chắc trong tay mình, thật sự quá coi mình là đúng.

Mao Từ Linh còn nói, thật ra cô ta biết bí mật của Trần Lăng, biết được Trần Lăng có thù với người khác, sau này chắc chắn sẽ báo thù, thế nhưng Trần Lăng chỉ có một mình, cô ta không làm được nhiều việc tới vậy, vì thế cần phải có đồng bọn.

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn ngược mắt, nhìn vào mắt Lục Nghiễm: “Lúc đó tôi có hỏi Từ Linh, Trần Lăng có từng nhờ cô ấy làm đồng

bọn không. Cô ấy nói có, nhưng cô ấy đã từ chối. Cô ấy còn nói lúc đó Trần Lăng rất thất vọng, thế nhưng cô ấy lại thấy Trần Lăng đã quá ích kỷ. Thật ra tôi cũng hiểu lựa chọn của Tử Linh, cô ấy ra sức học hành, thi đậu trường y, không thể nào đem tương lai của mình ra cho người khác lợi dụng. Nhưng mà đến hôm sau, Tử Linh tỉnh rượu, tôi lại hỏi cô ấy chuyện này, cô ấy lại cứ nói mình không biết gì cả, còn nói là uống say quá nên nói lung tung.”

Quý Đông Duẩn thấy Mao Tử Linh không chịu thừa nhận, cũng không muốn nhắc tới Trần Lăng, bèn không hỏi nữa.

Thế nhưng từ sau đó, Quý Đông Duẩn để ý thấy Mao Tử Linh không còn nhắc đến Trần Lăng một lần nào nữa, đến cả lúc về cô nhi viện cũng không hề nói về người này một câu.

Nếu là trước đây, Mao Tử Linh sẽ không nói “không” với Trần Lăng.

Thế nhưng hiện tại cô ta không những đã nói ra, mà còn chủ động cắt đứt tới lui, vì cô ta đã nói “không” cũng chắc chắn được đường Trần Lăng đi là con đường không có lối về, cô ta sẽ không bước lên con thuyền đó.

Sau khi vào trường y, cái thứ trong tính cách Mao Tử Linh bắt đầu lớn dần, tính chất trước kia bị đè nén bởi cuộc sống cũng dần trôi lên.

Thành tích của Mao Tử Linh luôn ở top đầu, thế nhưng ở những mặt khác, cô ta luôn cứ thua mãi, chưa từng thắng bao giờ.

Ví dụ như với việc mở rộng mối quan hệ, Mao Tử Linh không có vốn liếng, ngoài việc trông khá là xinh đẹp, còn lại chẳng có gì, mà muốn mở rộng mối quan hệ thì cần có tiền bạc, phong bì.

Mao Tử Linh có thể coi là biết cách nói chuyện so với những người cùng tuổi, ban đầu, mọi người cũng rất thích cô ta, thế nhưng lâu ngày dài tháng, có vài người bạn dần dần phát hiện ra mặt lạnh lùng

với đời, nghèo khó của cô ta, thái độ cũng thay đổi theo.

Lời đánh giá nhiều nhất mà bạn học của Mao Tử Linh dành cho cô ta chính là người đẹp lạnh lùng học giỏi, không tiền không quyền, còn là trẻ mồ côi, dựa vào đâu mà chảnh choẹ thế.

Có người nói, người mà bên ngoài càng cao ngạo, sâu bên trong càng tự ti.

Tận sâu bên trong càng thiếu thứ gì, ý thức tự chủ của người này sẽ càng đeo đuổi cái đó.

Ví dụ như người có nội tâm cực kỳ trống rỗng, người cực kỳ thiếu tiền, một khi phát lên sẽ điên cuồng đeo đuổi niềm vui mà danh lợi mang đến, dùng tiền tài để bù đắp vào lòng ham hư vinh không thấy đáy.

Theo quan sát của Quý Đông Duẫn, Mao Tử Linh cũng hơi có khuynh hướng về mặt này.

Sau khi vào trường y, Mao Tử Linh được mở mang tầm mắt, thấy nhiều sự đời, hiểu được cái gì gọi là gói hàng, cái gì gọi là xa xỉ phẩm, thế nào là gu thẩm mỹ.

Tận sâu trong cô ta coi thường những thứ này, thế nhưng lại bị nó thu hút, không thể không luồn cúi.

Có lúc, cô ta sẽ than thở với Quý Đông Duẫn, bảo là bộ đồ nào đó, cái túi nào đó trông rất xấu, sao lại có giá tận năm chữ số, sao lại có người mua, lại còn có người ngưỡng mộ điều đó, vây quanh người mua khen không ngớt lời.

Cho đến sau này, Mao Tử Linh mang số tiền tích cóp rất lâu đi mua một cái túi bốn chữ số, còn không nỡ dùng, mỗi lần lấy ra đều là vì phải tham gia sự kiện hoặc là tiệc thân mật với bạn học, lại còn cẩn thận từng chút.

Quý Đông Duẩn nhìn mà chịu không nổi, bèn bỏ tiền mua tặng cô ta một cái túi hơn mười nghìn.

Khi ấy, Mao Tử Linh vừa bất ngờ vừa tức giận, bất ngờ là vì cô ta còn không nỡ mua cái túi đó, tức giận là vì Quý Đông Duẩn tiêu tiền lung tung vì cô ta.

Vài ngày sau, vì một chuyện nhỏ mà Quý Đông Duẩn nghe thấy Mao Tử Linh nói: “Xuất thân chính là nguồn gốc của tội lỗi, người ta chỉ cần vung tay là mua được một món xa xỉ phẩm, đến lượt tôi thì lại phải tính từng li từng tí cả năm trời, đối với mấy người đó chỉ là mười nghìn, nhưng mà đối với tôi, nó đại diện cho rất nhiều thứ.”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn khẽ thở dài: “Lúc đó, tôi không hiểu tại sao tự nhiên cô ấy lại nói vậy, chỉ thấy chắc là tại vì cái túi tôi tặng. Sau đó, tôi nghe có người nói cô ấy đeo cái túi đó ra ngoài, bị bạn học chế giễu sau lưng, cái gì cũng nói cho được, cô ấy lại còn nghe hết toàn bộ.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm ở đối diện từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh, chỉ yên lặng tiêu hoá lời miêu tả của Quý Đông Duẩn, trong đầu xuất hiện rõ hơn hình tượng của Mao Tử Linh.

Tự tôn lại còn tự ti, tự cho mình hơn hẳn người khác về thành tích, thế nhưng cảm giác thấy mình vượt trội lại không có cách nào di chuyển sang những mặt khác, nhất là khi cô ta mãi mãi không thể thay đổi được bối cảnh xuất thân của mình.

Nỗi đau sâu trong lòng này khẽ càng khắc sâu hơn sau khi nhìn thấy nhiều chuyện đời hơn, lòng cũng sẽ dần không còn vững vàng nữa.

Đặc biệt là sau khi tiếp xúc với xã hội, càng hiểu rõ hơn sức mạnh của đồng tiền, hiểu rõ hơn thành tích có tốt mấy, khi xuất thân, địa vị và tiền bạc đều có giới hạn, trong lòng cũng sẽ thấy ngò vức, đám người này chả được cái tích sự gì cả, như một đám đàn độn, sau lại

giàu đến thế được cơ chứ?

Ngược lại cũng thế.

Nghèo là cái “gen” mà Mao Tử Linh rửa không trôi được, cô ta lại không phải người nhiệt tình, dù có đeo cái túi năm chữ số thì trong mắt người đưa bạn thường ngày đã coi thường cô ta, cô ta vẫn không xứng, đó chắc chắn không phải tiền của cô ta, cô ta chỉ được mỗi cái học giỏi.

Không so sánh sẽ không đau lòng, có rất nhiều học sinh gia cảnh nghèo khó nhưng giỏi giang từ nhỏ, sau khi đậu trường đại học trọng điểm nhất nhì, đối mặt với những người bạn cùng trang lứa giỏi giang hơn mình, xuất thân tốt hơn mình, có gốc có gác hơn mình, cái cảm giác bị so sánh kia cứ như bị người ta đạp từ trên đỉnh cao xuống chân núi.

Nếu so về điểm số thì còn có thể cố gắng mà rút ngắn khoảng cách, vì tổng điểm vẫn ở топ trên.

Nhưng nếu so về bối cảnh xuất thân thì có cố gắng cả đời cũng không cách nào có hy vọng đuổi kịp.

Sau đó, Quý Đông Duẩn nhanh chóng bổ sung hoàn chỉnh cuộc sống thời sinh viên của Mao Tử Linh, Lục Nghiễm cũng dần hiểu ra vì sao sau khi làm bác sĩ Mao Tử Linh lại đắm chìm trong việc mua sắm xa xỉ phẩm, lại có hành vi mua sắm để trả thù, thậm chí còn đồng ý Liêu Vân Xuyên làm công việc bán thời gian đó.

Chưa chắc từ tận đáy lòng cô ta đã thích mấy cái túi đó, thế nhưng cô ta cần “chúng” để bù đắp trống vắng sâu bên trong.

Lòng tự tôn của cô ta cần được bù đắp.

Đến sau đó, Quý Đông Duẩn lại nói thế này: “Với thân phận và vị trí của tôi, tôi biết tôi không nên cầu xin tha thứ cho cô ấy. Hành vi của

cô ấy đã vượt quá giới hạn của người làm pháp y như tôi. Đến tôi cũng rất ít khi nhìn thấy một vụ thảm án như thế này. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn hơi không tin được đó là do cô ấy làm. Tôi cũng luôn cho rằng, bất kỳ ai, dù có nỗi khổ thế nào, dù đã trải qua những gì, đều không nên lãng mạ pháp luật.”

“Nhưng bởi vì tôi hiểu cô ấy, nên tôi nghĩ cô ấy chắc chắn có nỗi khổ mà người khác không thể nào thấu hiểu được, thế nên mới bị ép vào đường cùng. Tôi và anh đều có xuất thân tốt đẹp, được thừa hưởng nền giáo dục tốt đẹp, chúng ta không thể nào hiểu được cảm nhận của cô ấy. Cô ấy từng cố gắng đến thế, cũng từng rất yêu quý những phẩm chất tốt đẹp của mình, còn từ chối nhập hội với Trần Lăng, nếu không phải đã xảy ra chuyện hết sức thê thảm, nếu cô ấy vẫn còn lựa chọn khác, cô ấy sẽ không tới nỗi...”

Nói đến đây, Quý Đông Duẩn thở dài, cup mắt tĩnh lặng giây lát.

Một lát sau, gã chỉ thập giọng lên tiếng: “Nếu sắp tới bắt được cô ấy về quy án, tôi có thể xem thẩm vấn không? Tôi muốn biết hai năm nay đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy.”

“Được.” Lục Nghiễm trả lời không chút do dự: “Về tình về lý anh đều có quyền được biết. Đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp cho anh.”

“Cảm ơn.”

Sau khi Quý Đông Duẩn rời khỏi, Lục Nghiễm ở lại phòng thẩm vấn xem ghi chép vừa rồi, bên cạnh anh còn có đặt tấm ảnh năm người chụp chung ở cô nhi viện Lập Tâm ngày ấy.

Lục Nghiễm ngược mắt, liếc nhìn tấm ảnh.

Đến tận bây giờ, tất cả những gì “ắt hẳn phải vậy” lúc đầu đều dần bị lật ngược.

Năm người này hoàn toàn không có mối quan hệ ăn ý như anh nghĩ,

đây cũng không phải nhóm năm người gây án.

Tất nhiên là có thể lời khai của Quý Đông Duẩn có thêm mắm dặm muối hoặc là còn giấu giếm, nhưng xét tới hiện tại thì lời gã nói rất phù hợp với sự thật.

Chuyện Trần Lăng trả thù nhà họ Cao, Chung Ngọc là vũ khí sắc bén nhất của cô ta, thế nhưng phía sau Trần Lăng còn có người khác mượn nước đẩy thuyền, nếu không chỉ dựa vào hai chị em, tuyệt đối không thể làm được đến nước này.

Vụ án nhà họ Cao không hề có chút liên quan gì đến ba người là Quý Đông Duẩn, Mao Tử Linh, Lâm Tăng Thanh, càng nói gì tới người tên Chương Nghiêm Vân không biết đang ở chốn nào.

Quý Đông Duẩn không phải là trẻ mồ côi, gã không có sự đồng cảm mãnh liệt với bốn người này, tất nhiên là không đến mức đặt cả tương lai của mình vào vì họ.

Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh thì lại đều có liên quan đến Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại thay đổi sơ đồ mối quan hệ.

Lúc này, có người gõ vào cánh cửa đang khép hờ, đó là Lý Hiểu Mộng.

Lý Hiểu Mộng lên tiếng: “Đội phó Lục, có vài chuyện cần báo cáo với anh. Theo camera từ đại đội giao thông, cảnh sát đã tìm được chiếc xe hàng đó trong một nghĩa địa xe. Theo lời quản lý nghĩa địa xe thì người lái xe đi tới đó là một người phụ nữ, ngoại hình, chiều cao cũng giống với Mao Tử Linh theo mô tả của họ. Bọn em đã đưa chân dung của Mao Tử Linh tới các phân cục rồi, mai là chính thức phát lệnh truy bắt. Còn chuyện nữa là tối nay, cảnh sát của thành phố Lịch và thành phố Xuân sẽ đến, ban nãy em nghe nói họ còn mang ít tin tức với có liên quan đến vụ án này đến nữa.”

Chuyện hung thủ là Mao Tử Linh chỉ mới vừa xác nhận một tiếng trước, vẫn chưa truyền tin đi.

Thế nhưng sau tối nay, đợi đến sang mai, trong danh sách truy nã cấp độ B trên máy tính của tất cả Cục cảnh sát ở thành phố Giang đều sẽ xuất hiện cái tên này.

Lục Nghiễm gật đầu nói: “Vì là thời điểm then chốt để phá án, không tiện mất quá nhiều thời gian, tối đến mời đồng nghiệp mới tới đến nhà ăn Cục thành phố ăn một bữa đảng hoàng, mai bắt đầu tiếp tục điều tra với danh nghĩa tổ chuyên án.”

Vài giây sau, Lục Nghiễm lại nhớ ra một chuyện, anh hỏi: “Phải rồi, Silly Talk có động thái gì mới không?”

Lý Hiểu Mộng nói: “Có, người này vừa đăng bài lên diễn đàn nước ngoài, bảo là cảnh sát đã tìm ra hiện trường vụ án, trò chơi kết thúc. Bọn em cũng có âm thầm theo dõi xem có ai chia sẻ không, phân cục đã nói chuyện với chủ tài khoản chia sẻ trước đó, đã loại bỏ hiềm nghi, cái người đó muốn câu lượt theo dõi thôi, không có liên quan tới vụ án, sẽ xử phạt theo quy định.”

Đang nói đến đây, Trương Xuân Dương xuất hiện ở cửa: “Đội phó Lục, làm phiền một lát.”

“Sao thế?” Lục Nghiễm hỏi.

“Đồng nghiệp ở thành phố Lịch và thành phố Xuân nhấn là cả hai bên đang trên đường đến, nếu nhanh thì nửa tiếng nữa tới.”

“Được, tôi biết rồi.”

Lục Nghiễm nói rồi bèn đứng dậy, đi ra ngoài với Trương Xuân Dương, Lý Hiểu Mộng.

Ai ngờ vừa về đến khu văn phòng, Hứa Trăn đã đặt điện thoại xuống đi tới trước: “Đội phó Lục, phân cục khu phía Nam vừa đưa tin tới, nói là nhận được báo án, có một công ty cung cấp vật liệu y tế tổ cáo quản lý của họ, bảo rằng phát hiện người chủ quản này từng nhập vào một lô vật dụng và thiết bị y tế một khoảng thời gian trước, thế nhưng lại không xuất hàng tới các trụ sở y tế mà nghi là chuyển cho người mua riêng. Hơn nữa đã ba ngày rồi anh ta không đi làm, thời gian trùng khớp với vụ án phân xác, thế nên thư ký của người quản lý này mới bắt đầu nghi ngờ rồi phản ánh lên công ty. Hiện giờ, phân cục khu phía Nam đang điều tra.”

Lục Nghiễm cau mày không nói gì.

Thật ra từ ban đầu anh cũng có nghi ngờ về nguồn gốc của thiết bị và dược phẩm, cũng có nhắc tới với Tiết Bồng.

Trong vụ án phân xác, công cụ là một bước đột phá lớn, nhất là sau khi Mao Tử Linh bày binh bố trận lớn như thế, còn dựng một phòng giải phẫu tạm thời, tất nhiên là có không ít công cụ gây án.

Nhưng vấn đề cũng nằm ở đây.

Đây cũng là điều mà Lục Nghiễm luôn thấy kỳ lạ.

Từ mì gói và đồ ăn vặt sót lại tìm thấy ở hiện trường, đến cái ba lô phát hiện ngoài hiện trường vụ án, hay là cả đủ mọi thứ trong ba lô có thể chứng thực được ADN của Mao Tử Linh, còn cả sổ dụng cụ, thuốc men này nữa, từng món đều là một “kế hớ”.

Hung thủ cao tay thật sự sẽ không thể hiện ra cách thức mình giết người, mà là giỏi che giấu và tiêu huỷ những dấu vết mình để lại.

Mao Tử Linh càng hành động nhiều, tiếp xúc với nạn nhân càng nhiều, dấu vết để lại sẽ càng nhiều, điều này chứng tỏ khối lượng công việc tiêu huỷ dấu vết sẽ càng khổng lồ hơn.

Trước đó, lúc gửi nhả cầu và tai đến nhà họ Hoắc và nơi làm việc của Hàn Cố, Mao Tử Linh còn động tay động chân vào dấu vết, sau đó thì cô ta không thêm che đậy gì nữa, cứ như không hề sợ người khác biết được là cô ta làm.

Mà cô ta lại còn để Silly Talk chủ động cung cấp hiện trường vụ án.

Sao thế? Chẳng lẽ Mao Tử Linh muốn tuyên bố với cả thế giới?

Hay là cô ta đang đợi để bị bắt?

Lục Nghiễm nghĩ tới nghĩ lui lại quay lại vấn đề này.

Đây cũng là chuyện anh nghĩ mãi không ra.

Tâm trạng và tâm lý của Mao Tử Linh khác với phần lớn tội phạm khác, không thể nào suy đoán bằng tư duy thông thường.

Hiện tại cũng không có quá nhiều thời gian để phân tích hướng suy nghĩ của cô ta, chỉ có thể tiếp tục điều tra qua chứng cứ và dấu vết hiện có.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Thành phố Lịch và thành phố Xuân sẽ cung cấp thông tin chi tiết hơn, họ cũng sắp tới rồi, mọi người đi chuẩn bị đi, lát nữa tới gặp mặt làm quen, chia sẻ, bổ sung thông tin trước. Đợi ăn tối xong, về mở họp rồi về nhà nghỉ ngơi. Mai bắt đầu tiếp tục điều tra, e là mọi người phải vất vả một thời gian dài đấy.”

“Vâng, đội phó Lục.”

Ai ngờ vừa nói xong, điện thoại bàn ngay cạnh lại reng lên.

Là điện thoại của cảnh sát phụ trách tiếp khách dưới sảnh lầu một: “Báo cáo, có một cô gái đến báo án, cô ấy nói là có thông tin then chốt muốn cung cấp.”

Người nghe máy là Lý Hiểu Mộng, cô bấm mở loa ngoài: “Vụ án nào?”

“Án phân xác.”

Ba chữ này vang rõ mồn một như bom nổ trong khu văn phòng.

Tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Án phân xác? Cô gái?

Lục Nghiễm đi tới trước điện thoại hỏi: “Cô ta tên gì, đang ở đâu?”

“À, chúng tôi nghe thấy án phân xác nên đã lập tức sắp xếp riêng cho cô ấy một phòng. Cô ấy bảo mình họ Mao, tên Mao Tử Linh.”

Cùng lúc đó, ở toà thực nghiệm kỹ thuật hình sự.

Tiết Bồng vừa giám định xong một số thứ, định nghỉ ngơi vài phút, bèn cầm ly đến phòng trà.

Lúc đi đến cửa thì thấy trong phòng còn có một người, đó chính là Diêu Tố Vấn cũng vừa bận bịu cả ngày trời.

Tiết Bồng mỉm cười đi tới, Diêu Tố Vấn cũng xoay người sang lên tiếng trước: “Chị tới vừa đúng lúc, tôi còn đang định đi tìm chị đây.”

Tiết Bồng vừa thiết lập máy pha cà phê vừa hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì không?”

Diêu Tố Vấn tựa bên mép bàn: “Người bên phân cục có tìm được cái ba lô vải ấy mà, trong đó có một cái tấm chắn mặt nạ.”

Tiết Bồng gật đầu, tất nhiên là cô biết chuyện này.

Tấm chắn mặt nạ đó hoàn toàn không có dấu vết lau chùi gì, bên trên

vẫn còn giữ lại hoàn chỉnh một hình thái “khuôn mặt”, có dấu hà hơi đọng lại lúc người sử dụng hít thở.

Tuy sau khi khí hà hơi bốc hơi, mắt thường không nhìn thấy được, thế nhưng nhờ một số mảnh khoé khoa học kỹ thuật, có thể khiến chúng xuất hiện lại, hiện ra đường nét khuôn mặt của người này.

Diêu Tố Vấn tiếp tục nói: “Chúng tôi đã giám định ra được ADN của Mao Tử Linh trong đó, nhưng ngoài giọt bắn của cô ta, chúng tôi còn tìm được một số thứ ở ngoài rìa bên dưới mặt nạ, có hàm lượng nước khô lại, một lượng ít muối natri, protein, lysozyme, còn có một ít prolactin, hormone vỏ thượng thận...”

Diêu Tố Vân nếu ra một loạt danh từ.

Tiết Bồng nghe thấy, ánh mắt cũng dần thay đổi, từ kinh ngạc đến ngờ vực.

Tiết Bồng im lặng giây lát rồi lẩm bẩm: “Trong nước mắt sẽ có muối natri và protein, nếu là nước mắt sản sinh do dao động cảm xúc mới có những thứ như prolactin, hormone vỏ thượng thận.”

Cũng có nghĩa là Mao Tử Linh từng khóc, mà lại còn là vì cảm xúc bị dao động.

Chương 106: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 21

Trước khi gặp được Mao Tử Linh, tất cả những cảnh sát trong chi đội có tiếp xúc với vụ án đều đã từng thấy ảnh cô ta, cũng biết cô ta trông thế nào, tất nhiên là Lục Nghiễm cũng nằm trong số đó.

Vì cứ mày mò nghiên cứu vụ án, suy luận tới lui nhiều lần, khuôn mặt của Mao Tử Linh thậm chí còn in sâu trong đầu Lục Nghiễm.

Thế nhưng ngay bây giờ khi nhìn thấy cô ta, Lục Nghiễm vẫn không khỏi giật mình.

Trong phòng thẩm vấn, Mao Tử Linh ngồi trên cái ghế thẩm vấn bằng kim loại, tay đã bị còng lại.

Đối diện cô ta là Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng, Hứa Trăn phụ trách thẩm vấn, Lý Hiểu Mộng phụ trách ghi chép, Lục Nghiễm đứng ở phòng bên, nhìn Mao Tử Linh qua kính một chiều.

Lúc mới tới Cục Cảnh sát, Mao Tử Linh luôn đeo khẩu trang, hiện giờ đã tháo xuống, để lộ toàn bộ khuôn mặt, cũng khiến hai đường rạch sâu trên mặt hiện rõ hoàn toàn.

Đường rạch rất sâu, cũng rất dài, từ dưới huyệt thái dương xuống tận khoé miệng, mỗi bên mặt một đường, tuy vết thương đã lành nhưng lại để lại vết sẹo khủng khiếp, còn có vết may bên trên, khiến vết thương trông như hai con rết.

Ngoài vết thương ra, trông tổng thể Mao Tử Linh cũng khác xa trong

bức ảnh hai năm trước, da hơi ngả vàng, xám xịt, cứ như bỗng chốc già đi mười tuổi.

Dưới mắt thâm sẫm, cả khuôn mặt đều hơi sưng nhưng đôi mắt kia lại rất sáng, cũng rất sắc bén, tuy trông có vẻ rất bình tĩnh nhưng ánh mắt lại có chút thoải mái và vui vẻ không nén nổi.

Mao Tử Linh tới để tự thú.

Việc tự thú có hàm ý chủ quan là mong được xử nhẹ tội, dù là bị xử tử hình thì cũng phải giành quyền hoãn thi hành án.

Thế nhưng tình tiết phạm tội của Mao Tử Linh quá sức ác liệt, hơn nữa vừa phạm tội xong đã đến tự thú, điều này quả thật ngoài dự đoán.

Vài phút trước, Trình Phỉ và Trần Huân của khoa pháp y vừa mới tới thu thập dấu vân tay và dịch nước bọt trong khoang miệng của Mao Tử Linh, mang về để đối chiếu.

Hiện giờ Hứa Trăn đang kiểm tra lại một số thông tin cơ bản với Mao Tử Linh, Lục Nghiễm vừa nghe vừa gọi điện cho Quý Đông Duẫn.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe Quý Đông Duẫn nói: “Tôi đã tới rồi, ở phòng nào vậy?”

Lục Nghiễm ngắt máy, mở cửa phòng ra, nhìn thấy Quý Đông Duẫn đang loay hoay trong hành lang.

Thường ngày, trông Quý Đông Duẫn có vẻ thông thả ung dung, cứ như gặp phải chuyện gì cũng đều rất bình tĩnh, thế nhưng giờ phút này, khuôn mặt và cả ánh mắt gã đều đã không nén nổi nét bồn chồn lo âu.

Lục Nghiễm nhìn thấy hết tất cả.

Quý Đông Duẫn đi tới, đang định bước vào.

Lục Nghiễm lại bình tĩnh giơ tay cản đường.

“Anh phải chuẩn bị tâm lý trước, cô ấy thay đổi rất nhiều.”

Quý Đông Duẫn sững sờ, sự sốt ruột dường như bị tạt cho cả một thau nước lạnh, gã lập tức bình tĩnh hơn nhiều.

Thật ra gã cũng có thể nghĩ được tới chuyện này, hai năm nay, Mao Tử Linh chắc chắn đã trải qua rất nhiều chuyện mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi, có thể đã hoàn toàn biến dạng.

Quý Đông Duẫn cup mắt, hít sâu một hơi rồi lại ngược mắt gật đầu.

Lúc này, Lục Nghiễm mới nhường đường cho Quý Đông Duẫn bước vào.

Đến lúc hai người đi tới trước kính một chiều, Quý Đông Duẫn cuối cùng cũng nhìn được chính diện Mao Tử Linh, gã bỗng chốc sững sờ, hai mắt mở to nhìn chăm chăm về trước, vẻ mặt đầy kinh hoàng.

Ở phía đối diện, Hứa Trăn đang hỏi: “Sao lại giết Hoắc Ung?”

Mao Tử Linh mở miệng, giọng nói không còn giống một người phụ nữ nữa mà lại khàn như giọng đàn ông: “Để trả thù.”

Lúc này, Lục Nghiễm đi tới cạnh Quý Đông Duẫn rồi nói: “Vừa rồi Trần Huân có tới kiểm tra, cổ của cô ấy từng bị thương, tổn thương đến dây thanh quản, sau khi khôi phục còn nói được đã là kết quả tốt nhất rồi.”

Quý Đông Duẫn chỉ nhìn chăm chăm phía trước mặt, không nói nổi câu nào.

Một lát sau, Mao Tử Linh bắt đầu kể lại những gì mình gặp phải.

Nửa trước câu chuyện về cơ bản trùng khớp với nội dung cảnh sát điều tra được, khoảng ba năm trước, Mao Tử Linh quen biết với Liêu Vân Xuyên trong một lần họp mặt bạn học.

Mao Tử Linh biết về bối cảnh xuất thân của Liêu Vân Xuyên, có ý muốn làm quen, nói chuyện cũng khá hợp bèn trao đổi cách thức liên lạc.

Khi đó, một đám người tụ họp lại với nhau, toàn nói về cái khổ của nghề bác sĩ, kiếm không được bao nhiêu, cũng không rộng đường.

Nếu muốn có tiền thì đi bán thiết bị y tế, làm tốt thì tiền nhiều. Nếu là bác sĩ lâm sàng thì chạy kinh nghiệm, chạy chuyên môn, thu nhập ổn định, đợi thăng chức từ bác sĩ chính lên chức phó chức trưởng thì cũng dễ sống hơn nhiều, hoàn toàn có thể vượt xa lương pháp y. Bởi vì lương pháp y ở thành phố Giang là thấp nhất trong hệ thống nhân viên công vụ, tuy thành tựu huy hoàng hơn bác sĩ lâm sàng một chút nhưng kiếm không được bao nhiêu, thế nên cũng sẽ rầu rĩ vì đó.

Tiền là thứ mà Mao Tử Linh quan tâm nhất lúc bấy giờ, vì thế vừa dính tới vấn đề này là cô ta nghe rất chú tâm.

Lúc đó, Mao Tử Linh chỉ mới hai mươi lăm tuổi, chỉ mới ở giai đoạn đầu của cuộc đời người thầy thuốc, với sự cố gắng của mình, tới năm ba mươi tuổi chắc chắn có thể tươi sáng hơn, thế nhưng trong năm năm đó cô ta vẫn có cơ hội đổi việc, ví dụ như từ bệnh viện công sang bệnh viện tư.

Tất nhiên pháp y không phải chuyện Mao Tử Linh cần cân nhắc, Quý Đông Duẩn có gốc gác ở thành phố Giang, không cần rầu rĩ về cuộc sống, làm pháp y kiếm được ít tiền thì cũng không ảnh hưởng mấy, thế nhưng Mao Tử Linh lại không nơi nương tựa, nếu muốn trụ lại được ở thành phố này, cái quan trọng nhất vẫn là tiền.

Sau đó, trong lúc nói chuyện, cũng không biết là ai đã nhắc đến

chuyện làm thêm, bảo rằng Liêu Vân Xuyên có mối, gã ta là người được nghênh đón ở bệnh viện tư nhân Từ Tâm, hiện giờ có rất nhiều tay nhà giàu tìm đến muốn có bác sĩ riêng, cũng lười cứ hễ có chút bệnh vặt là chạy đến bệnh viện, trừ khi nào là khám tổng quát.

Mao Tử Linh bèn đề ý ngay, lại còn đặc biệt đề xuất với Liêu Vân Xuyên rằng nếu thấy mình thích hợp thì có thể giới thiệu những việc làm thêm như thế cho mình không.

Liêu Vân Xuyên cười cười đồng ý nhưng hình như không để tâm mấy.

Ai ngờ mấy ngày sau, Liêu Vân Xuyên đột nhiên liên lạc với Mao Tử Linh, bảo là có chút chuyện riêng không thể công khai, cần cô ta đến một chuyến, một ngày có thể trả cô ta ba ngàn tệ, hỏi cô ta có đồng ý không.

Đi một chuyến được ba ngàn tệ?

Mao Tử Linh lung lay trong lòng nhưng vẫn cẩn thận hỏi xem địa điểm ở đâu, cần chuẩn bị gì vân vân.

Sau đó thì biết được là ở thành phố Giang, không cách bệnh viện trung tâm bao xa, nằm ở một khu chung cư cao cấp.

Nói đến đây, cổ họng Mao Tử Linh bắt đầu khó chịu.

Dây thanh quản của cô ta từng bị thương, nói nhiều sẽ thấy khó chịu, còn kèm theo vài tiếng ho.

Quý Đông Duẩn nhìn thấy, vô thức quay đầu nói với Lục Nghiễm: “Cho cô ấy cốc nước được không?”

Lục Nghiễm gật đầu, cầm mic dặn dò.

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng đi rót nước.

Đến khi Lý Hiểu Mộng quay lại, Mao Tử Linh đón lấy cốc nước, nói “cảm ơn”, chậm rãi uống non nửa ly rồi bắt đầu kể: “Tôi không quen thuộc với phẩm chất của Liêu Vân Xuyên, lúc đó tôi cũng cảnh giác với nhu cầu làm việc bán thời gian đột ngột thế này. Tôi bèn gọi cho người bạn tốt nhất của tôi ở Lập Tâm là Lâm Tăng Thanh, bảo cô ấy nửa tiếng sau gọi cho tôi, nếu không không nghe máy thì bảo cảnh sát theo địa chỉ tôi đã cho.”

Nhưng sự thật đã chứng minh, lần đó, Mao Tử Linh thật sự đã quá nhạy cảm.

Lúc Mao Tử Linh nhìn thấy Liêu Vân Xuyên, Liêu Vân Xuyên còn đưa theo một y tá.

Liêu Vân Xuyên là người lái xe, trên đường đi có dặn dò họ vài điều, còn nói với Mao Tử Linh rằng cô y tá kia không phải mới đi lần đầu, cô ấy biết rõ nhiều thói quen, vấn đề của bệnh nhân, đến đó, y tá sẽ nhắc nhở cho.

Lúc này Mao Tử Linh mới biết, lần ấy, Liêu Vân Xuyên chỉ phụ trách giới thiệu, bởi bệnh nhân là nữ, không quen để bác sĩ nam khám cho, lại không vừa lòng với bác sĩ nữ trước đó, muốn đổi người, thế nên Mao Tử Linh mới có cơ hội.

Ý của câu này có nghĩa là nếu Mao Tử Linh biết nắm bắt cơ hội, sau này sẽ có vô số lần ba ngàn tệ đợi cô.

Đến lúc nhìn thấy tận mắt “bệnh nhân”, Mao Tử Linh mới nhận ra cô ấy là người nổi tiếng, còn từng quay vài quảng cáo, đóng vài bộ phim chiếu mạng, không nổi lắm, sau đó thì ít khi xuất hiện, nghe nói là tìm được chủ đầu tư bao nuôi.

Còn việc “khám bệnh” cũng đều chỉ là một số vấn đề nhỏ, ngoài vấn đề phụ khoa, còn có việc quản lý vóc dáng, điều chỉnh chế độ ăn, thăm mạch, chẩn đoán đơn giản.

Cả buổi thăm khám, cô gái kia liệt kê hết mọi vấn đề của mình, Mao Tử Linh cũng kiểm tra từng cái, nói với cô ấy nên uống thuốc gì, nên ăn gì, vận động ra sao, giữ gìn nhan sắc thế nào, chú ý vệ sinh thế nào, uống thuốc gì, bôi thuốc gì, tốn hết ba tiếng đồng hồ.

Sau khi Mao Tử Linh và y tá ra khỏi khu chung cư cao cấp, việc đầu tiên phải làm là uống nước.

Ba tiếng đồng hồ này cô ta chưa uống một giọt nước nào, không chỉ làm bác sĩ mà còn làm bảo mẫu, hết sức mệt mỏi, còn phải giữ nụ cười, thái độ không được hời hợt, không được thấy phiền, còn phải đổi lời chỉ trích thành lời quan tâm.

Thế nhưng cũng vì đi như thế mà Mao Tử Linh cuối cùng cũng biết tại sao có người không chịu đi bệnh viện.

Trên người cô gái đó có vài vết thương, có vết như là do vật dụng tạo thành, có vết giống như dấu ngón tay, phụ khoa cũng không được ổn lắm, cần phải giữ gìn, cơ bắp lại càng kiệt quệ, hơn nữa thể chất khá yếu, dễ gịn giữ vóc dáng mà còn ăn kiêng, không đủ chất dinh dưỡng mà còn uống thuốc giảm cân.

Theo lời cô gái thì đôi lúc cô ấy sẽ thấy tim đập nhanh, có lúc tim lại sót một nhịp, chân tay lạnh ngắt.

Mao Tử Linh biết đây đều là tác dụng phụ của thứ thuốc giảm cân đã bị cấm từ lâu kia, thế nhưng cô gái lại nói không uống không được, giữ gìn vóc dáng là đạo đức nghề nghiệp của cô ấy.

Nói cách khác thì là dùng tuổi trẻ và tuổi thọ để đổi lấy tiền.

Nói đến đây, Mao Tử Linh lại ho mấy tiếng, lần này cô ta ho rất lâu, lại uống thêm mấy ngụm nước, đợi dịu bớt rồi mới nói: “Vì lần đó rất thuận lợi nên chúng tôi đã ký một bản hợp đồng đơn giản. Sau đó, Liêu Vân Xuyên lại giới thiệu cho tôi những khách hàng khác, tôi đều

hoàn thành rất tốt. Để cảm ơn Liêu Vân Xuyên, tôi còn hỏi hấn là có cần chia phần không, Liêu Vân Xuyên bảo là không cần, nói rằng mình hoàn toàn không cần tôi chia phần. Sau đó tôi nghĩ lại thì thấy cũng đúng, tôi đi một chuyến như thế kiếm được ba ngàn tệ, một món đồ bình thường của Liêu Vân Xuyên thôi đã không chỉ có bao đó, với xuất thân của hấn thì sao có thể bận tâm tới món tiền con con này.”

Sau đó, công việc của Mao Tử Linh ở bệnh viện cũng bắt đầu bận rộn hơn, cô ta không thể chăm sóc chu đáo một số khách hàng, cũng có bỏ lỡ mất vài người.

Liêu Vân Xuyên bèn gợi ý để Mao Tử Linh thôi luôn công việc hiện tại ở bệnh viện nhưng cô ta đã từ chối.

Trong lòng cô ta rất rõ, công việc ở bệnh viện mới là chén cơm của cô ta, khám bệnh riêng chỉ là việc bán thời gian, tuy kiếm được nhiều mà nhanh nhưng lại không ổn định, khó mà làm lâu dài được.

Lỡ đâu cô ta nghĩ việc bên này, bên kia lại không có việc thì chẳng phải lỗ to sao?

Mọi chuyện cứ như thế tiếp diễn được ba tháng, Liêu Vân Xuyên đột nhiên nói với Mao Tử Linh chuyện đi công tác thành phố Lịch.

Mao Tử Linh thấy rất bất ngờ, cũng rất đột ngột, khi đó, ngoài những lúc đi làm và làm thêm, đa phần thời gian cô ta đều nghiên cứu chuyên môn, muốn có chỗ đứng ở bệnh viện công thì phải rèn luyện chuyên môn, như thế mới là con đường đúng đắn.

Mao Tử Linh nói với Liêu Vân Xuyên rằng công việc làm thêm ở thành phố Giang của mình đã ổn lắm rồi, hiện tại không cần phải tới tít thành phố Lịch, tới lui cần rất nhiều thời gian.

Liêu Vân Xuyên ra giá thẳng, bảo rằng chuyến này có giá ba mươi nghìn.

Mao Tử Linh lập tức đứng hình.

Đối với Mao Tử Linh, cô ta thấy mình chỉ đang trả lời một số thắc mắc, chữa một số vấn đề nhỏ của bệnh nhân, không có cố gắng gì to lớn, không phải bệnh gì phức tạp, không ngờ một chuyến như vậy mà còn hậu hĩnh hơn lì xì cho bác sĩ lâm sàng.

Chuyện gì cũng có cái giá của nó, con số hấp dẫn như thế chắc chắn sẽ mang hàm ý nội dung công việc khác.

Mao Tử Linh nhất thời động lòng, lại cũng rất thấp thòm, lúc đó, cô ta cũng đã khá thân với Liêu Vân Xuyên, bèn hỏi gã ta chuyến này chỉ là để khám bệnh thôi sao?

Liêu Vân Xuyên dường như nhìn thấy được lo lắng của Mao Tử Linh, bèn bật cười thuật lại nội dung công việc.

Hoá ra cô ta sẽ không chỉ phải khám cho mỗi một “bệnh nhân” mà ít nhất cũng là ba, bốn người, nhiều thì là năm, sáu người, khối lượng công việc cũng khá nặng, thời gian khám không tính theo giờ mà ít nhất cũng phải một ngày, tối đến có thể cũng không ngủ được, cứ hễ “bệnh nhân” cần đến là phải xuất hiện ngay.

Nói đến đây, Mao Tử Linh bỗng cười khẩy, còn có chút tự giễu kéo theo cả cảm hận, tia máu hằn lên trong mắt: “Lúc đó tôi rất tò mò, không biết chuyện mà Liêu Vân Xuyên miêu tả có như tôi tưởng tượng không. Nhưng mà tôi biết tôi không thể hỏi nhiều, một khi đã hỏi thì sẽ mất ngay cơ hội. Cái quan trọng nhất để làm công việc làm thêm như thế này là giữ mồm giữ miệng. Ban đầu Liêu Vân Xuyên giới thiệu tôi cũng là vì thấy tôi không quan tâm tới mấy tin tức thị phi kia, mối quan hệ cũng không rộng rãi, sẽ không đi kể lể lung tung với người khác.”

Lúc này, Hứa Trăn mới nói: “Vì thế nên lần đó cô đã đến thành phố Lịch.”

Mao Tử Linh gật đầu: “Tôi đã đi, còn nhìn thấy rất nhiều chuyện khó tin. Để tránh lộ hình ảnh và clip ra ngoài, tôi cũng bị tịch thu điện thoại. Đám trai gái ở đó không phải người, chúng trông giống thú hoang hơn, chúng thác loạn suốt đêm, cái gì cũng chơi được, dù tôi vẫn luôn ở trong phòng mình cũng có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, từ hành lang và phòng kế bên vọng tới.”

Thật ra thì công việc của Mao Tử Linh chính thức bắt đầu từ ngày hôm sau, lúc đám con trai đã mệt và đi ngủ mới là lúc Mao Tử Linh chữa trị vết thương cho mấy cô gái kia.

Tổng thể khối lượng công việc thật sự rất nặng, Mao Tử Linh cũng rất mệt mỏi, thế nhưng lại còn sốc về tinh thần nhiều hơn.

Cô ta nhìn thấy rất nhiều vết thương không cách nào tưởng tượng nổi, với một người làm bác sĩ mà nói, khi nhìn thấy bệnh nhân như thế này ở bệnh viện, cô ta có nghĩa vụ và trách nhiệm hỏi rõ tình hình rồi báo cảnh sát.

Thế nhưng ở trong căn nhà này, Mao Tử Linh chỉ có thể nhịn, đến sau khi đi rồi lại càng phải giữ kín miệng.

Lương tâm nghề nghiệp của cô ta bị tổn thương nặng nề vào ngày hôm đó.

Thế nhưng cuối cùng, Mao Tử Linh vẫn không nói gì cả, trên đường về lại thành phố Giang, cô ta nhắn tin cho Liêu Vân Xuyên, chỉ nói mỗi một câu: Sau này tôi không tới nữa.

Liêu Vân Xuyên không trả lời.

Mao Tử Linh nghĩ rằng chuyện cũng coi như chấm dứt.

Không ngờ đến ngày hôm sau, lúc nhận khoản thanh toán, cô ta lại nhận thấy bên trong còn có thêm mười nghìn tệ.

Liêu Vân Xuyên nói với cô ta: “Tôi mong cô đến được, tiền có thể tăng thêm.”

Sau đó, Liêu Vân Xuyên còn đưa cho Mao Tử Linh một chiếc điện thoại, bảo rằng sau này dùng nó để liên lạc, còn phải thiết lập Wechat, không được lưu lại nhật ký trò chuyện.

Hơn nữa, mỗi lần trước khi đến biệt thự thành phố Lịch, Mao Tử Linh đều phải giao cho gã ta cả hai chiếc điện thoại, gã ta sẽ xử lý nhật ký trò chuyện trong chiếc điện thoại mới.

Mao Tử Linh lại ho thêm một trận nữa, nói đứt quãng: “Tôi cũng từng hỏi mình, rốt cuộc lương tâm nghề nghiệp của tôi có đáng giá bốn mươi nghìn kia không, tôi cũng vì đó mà dằn vặt rất lâu. Thế nhưng cuối cùng, tôi vẫn đi... Tôi tự nói với mình, dù tôi không đi thì Liêu Vân Xuyên cũng sẽ tìm người khác, thứ tôi cho là rất quan trọng lại không đáng một xu trong mắt người khác. Thế nhưng tôi không ngờ, trong chuyến đi thứ hai lại xảy ra án mạng...”

Lần thứ hai, có một diễn viên nhỏ ở thành phố Lịch không gánh vác nổi cường độ “giải trí” ở đó, thêm vào việc trước đó cũng chưa ăn uống gì bao nhiêu, nhanh chóng xuất hiện triệu chứng tụt huyết áp, chóng mặt, buồn nôn, thế nhưng đám con nhà giàu đó đang ngất ngây, không thể nào ngừng tay được.

Một tên con nhà giàu trong số đó còn quát mắng, rằng ông đây bỏ tiền ra rồi mà mày chỉ làm được tới đó thôi sao?

Cô diễn viên càng lúc càng khó chịu, cứ cố gắng gượng lấy.

Một cô gái khác thấy tình hình không ổn, cho cô ấy ăn ít đồ ngọt, còn vội đi gọi Mao Tử Linh.

Kết quả, lúc Mao Tử Linh bước vào, cô diễn viên đã nằm lăn ra đất bắt đầu co giật.

Mao Tử Linh lập tức bắt đầu sơ cứu nhưng rất không may, cuối cùng cô diễn viên đã đột tử.

Mấy cô gái đều sợ mất mặt, đán con trai thì cứ như không có chuyện gì xảy ra, còn có tên nói: “Sao mày không làm nhẹ thôi, mẹ nó, mất hứng gì đâu, chó chết!”

Cho đến khi Liêu Vân Xuyên và Hoắc Ung xuất hiện trước cửa.

Liêu Vân Xuyên cau mày, có vẻ khó chịu lắm.

Hoắc Ung thì lại đi tới cười hỏi: “Nhanh thế, lại làm chết thêm một con nữa à?”

Mấy thằng con nhà giàu trong phòng bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm, đứa này một câu đứa kia một câu, chả ai thấy gì to tát, sau đó lại còn bắt đầu đùa.

Cho đến khi Liêu Vân Xuyên nhìn sang Mao Tử Linh: “Tử Linh, tới giúp tôi một tay.”

Mao Tử Linh sững sờ, Liêu Vân Xuyên đi tới trước khiêng xác nạn nhân nữ lên, cô ta thì chỉ có thể đứng yên đó, không biết nên làm thế nào.

Liêu Vân Xuyên lại nói: “Cô đứng ngây ra đó làm cái gì, làm việc đi.”

Lúc này, Mao Tử Linh mới hợp tác nhưng vẫn luôn cúi đầu.

Đến lúc thi thể được khiêng vào nhà vệ sinh, Mao Tử Linh còn nghe ngoài cửa có người nói: “Vân Xuyên sẽ xử lý hết, sang phòng khác cả đi.”

Đám con trai cười nói vui vẻ đi ra ngoài.

Có đứa nói: “Má nó, vậy bây giờ thiếu một đứa rồi, làm sao đây?”

Đứa khác trả lời: “Mẹ mày, giờ mà còn để ý chuyện này nữa hả!”

Lại có đứa nói: “Còn con bác sĩ nữa mà, tao thấy con đó ngon á.”

Mao Tử Linh trắng bệch cả mặt, trốn sau cửa nhà vệ sinh, nhìn chăm chăm cái xác của cô gái ở dưới đất, không nói được tiếng nào, trong đầu cô ta cứ ong ong.

Liêu Vân Xuyên rời khỏi đó, không bao lâu sau lại mang tới một thùng đồ nghề, trong thùng có đồ bảo hộ, găng tay, khẩu trang, còn có ít gạo và nước thuốc.

Mao Tử Linh không biết gã ta muốn làm gì, cho đến khi Liêu Vân Xuyên ném cho cô ta một bộ đồ bảo hộ, bảo cô ta làm theo.

Trong phòng thẩm vấn, Mao Tử Linh uống sạch ly nước, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Hình như cô ta có hơi khó chịu nhưng vẫn gắng gượng, chỉ nói rằng: “Chuyện chúng tôi làm tiếp theo sau đó, tôi chắc là anh chị đều đã điều tra ra rồi. Chúng tôi dùng nước thuốc rửa thi thể, Liêu Vân Xuyên còn bảo tôi đưa nước thuốc vào trong người nạn nhân, xối trôi tinh dịch bên trong.”

Ở bên kia kính một chiều, Lục Nghiễm đã nhíu chặt mày lại, bởi vì điều Mao Tử Linh nói khiến anh nghĩ đến một thông tin then chốt.

Đó chính là Tiết Bồng còn phát hiện một nhóm dấu vân tay trên thi thể nữ đã được rửa sạch, trong đó, dấu vân tay ở ngón trỏ còn có một đường lằn ngang, Tiết Bồng bảo là rất giống vết dao cắt.

Nhưng vấn đề là khi lau rửa thi thể, cả Liêu Vân Xuyên và Mao Tử Linh đều đeo găng tay, vậy thì nhóm dấu vân tay đó là của ai?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nhanh chóng nói với Hứa Trăn: “Hỏi cô ấy có biết dấu vân tay trên người của nạn nhân nữ là của ai không, ngoài cô ấy và Liêu Vân Xuyên, còn có ai từng tiếp xúc với người chết?”

Hứa Trăn lập tức hỏi ngay.

Mao Tử Linh thờ lấy hơi, người dần trượt trên bàn: “Chắc là của Hoắc Ung để lại.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm sửng sò.

Của Hoắc Ung sao?

Không, không phải vậy, trên dấu vân tay của Hoắc Ung không có lằn ngang, Tiết Bồng đã so sánh dấu vân tay của Hoắc Ung, hoàn toàn không trùng khớp.

Lục Nghiễm vừa nghĩ tới đó, Mao Tử Linh ở đối diện lại tiếp tục: “Tôi nhớ lúc tôi xử lý xong thi thể, Hoắc Ung từng bước vào. Hắn cũng đeo găng tay, chỉ là cái găng tay đó không giống với găng tay cao su. Hắn còn cố ý đeo găng tay rồi để lại dấu vân tay trên thi thể. Lúc đó tôi thấy rất kỳ lạ, sau đó, lúc hắn nhấc tay ra chỉ cho tôi xem, còn nói đó là găng tay dấu vân tay đặc chế, bên trên có dấu vân tay của người mà hắn căm ghét nhất. Sau này nếu cảnh sát tìm ra được thi thể thì người đó rắc rối to.”

Dấu vân tay của người đáng ghét nhất?

Lục Nghiễm nheo mắt, trong đầu nhanh chóng xuất hiện vài người.

Thế nhưng lúc câu trả lời đang loáng thoáng xuất hiện, Quý Đông Duẫn đứng cạnh lại đột nhiên nói: “Hình như cô ấy rất khó chịu...”

Lục Nghiễm chứng lại, nhìn sang phía đối diện, Mao Tử Linh đã nằm sấp ra bàn, cô ta không chỉ khó chịu mà còn rất đau đớn, hai tay tuy

đã bị còng lại nhưng khuỷu tay vẫn áp sát vào phần bụng.

Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng cũng vô thức đứng dậy, Lý Hiểu Mộng đi tới trước kiểm tra, vừa sờ vào trán đã hoảng hốt.

Lý Hiểu Mộng nhìn sang Hứa Trăn và bên kính một chiều: “Cô ấy sốt rồi, nóng lắm.”

Mao Tử Linh: “Cho tôi chút thuốc giảm đau được không...”

Lý Hiểu Mộng: “Cô khó chịu chỗ nào, bệnh làm sao thế?”

Tất cả mọi người đều nín thở trong phút chốc, dù là người ở phòng thẩm vấn hay ở phòng vách, Quý Đông Duẫn còn rướn người tới trước, nhìn chăm chăm vào phản ứng của Mao Tử Linh.

Tiếp đến, cô ta lại nói: “Tôi bị ung thư tuyến tụy, giai đoạn cuối.”

Vài phút sau, Mao Tử Linh đau đến ngất đi, buổi thẩm vấn cũng không tiếp tục được nữa, cảnh sát nhanh chóng đưa cô ta đến phòng tạm giam và thông báo cho bên y tế trong đội.

Vì vướng phải thân phận nên hiện tại, Quý Đông Duẫn vẫn chưa thể đến thăm cô ta, gã chỉ ngồi trong căn phòng ban đầu, cúi gằm mặt, không nói tiếng nào.

Lục Nghiễm có vào xem thử tình hình của gã, anh biết gã cần có thời gian tiêu hoá thông tin và khôi phục cảm xúc nên không làm phiền, quay người về khu văn phòng.

Lúc này, Phương Húc mới cho biết, cảnh sát của thành phố Lịch và thành phố Xuân đã tới.

Lục Nghiễm âm ừ, vội đến gặp họ ở phòng tiếp khách, ngồi xuống nói với nhau vài câu rồi nhắc tới Mao Tử Linh.

Trước khi Lục Nghiễm tới, họ đã biết tin Mao Tử Linh chủ động tới tự thú, sau khi kinh ngạc thì giờ lại nôn nóng muốn biết chi tiết tường tận về vụ án.

Tuy Mao Tử Linh là hung thủ của vụ án phân xác, thế nhưng trong vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, cô ta lại là nạn nhân, Hoắc Ung và đám con nhà giàu kia mới là hung thủ, Mao Tử Linh lại là người trong cuộc duy nhất có thể cung cấp thông tin tường tận của vụ án.

Lục Nghiễm bèn kể lại về bệnh tình của Mao Tử Linh và “bữa tiệc điên loạn” mà cô ta đã tiết lộ.

Chỉ là vẫn chưa biết vì sao Mao Tử Linh lại hận thù Hoắc Ung đến thế.

Lúc này, điện thoại Lục Nghiễm reng lên, người gọi đến là Tiết Bồng.

Anh ra khỏi phòng tiếp khách, bắt máy lên, nghe thấy Tiết Bồng nói: “Chúng tôi có hai phát hiện mới. Nghe nói Mao Tử Linh tự thú rồi, có thể hai phát hiện này sẽ giúp ích được lúc thẩm vấn.”

Lục Nghiễm hỏi ngay: “Phát hiện ra gì thế?”

“Diêu Tố Vấn thu thập được thành phần của nước mắt trong tấm chăn mặt nạ tìm thấy được ở hiện trường, chứng thực được là của Mao Tử Linh để lại, hơn nữa khi đó cảm xúc của cô ấy rất không ổn định. Cũng có nghĩa là, trong quá trình giết hại tàn nhẫn Hoắc Ung, cô ấy từng khóc.”

Cảm xúc không ổn định, từng khóc?

Lục Nghiễm chỉ nhú mày, không trả lời.

Tiết Bồng tiếp tục: “Chuyện thứ hai là trong số ống tiêm tìm thấy ở hiện trường có Adrenalin, thuốc an thần, còn có chút thuốc giảm đau,

đã xét nghiệm rồi, phát hiện hoá ra không chỉ là để tiêm cho Hoắc Ung, Mao Tử Linh cũng đã tự tiêm cho mình. Hơn nữa cô ấy còn tiêm thuốc giảm đau quá liều trong một thời gian ngắn.”

Lục Nghiễm thở dài, thấp giọng nói: “Theo lời Mao Tử Linh thì cô ấy bị ung thư tuyến tụy, lại còn là giai đoạn cuối.”

Bên kia đầu dây, Tiết Bồng đã chết đứng.

Vài giây sau, Lục Nghiễm mới nghe thấy cô nói: “Hèn gì cô ấy lại gấp gáp muốn giết Hoắc Ung tới vậy.”

Lục Nghiễm lại thở dài, dốc hết “mầm tai hoạ” mà mình luôn giấu trong lòng: “Hiện giờ ngoài vụ án của Hoắc Ung, thật ra còn có chuyện khiến anh thấy lo hơn.”

“Chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi anh đã quan sát trạng thái của Mao Tử Linh, dù cách một tấm kính, anh cũng có thể cảm nhận được lòng hận thù tận sâu trong cô ấy, hơn nữa lại là ung thư giai đoạn cuối, không còn sống được bao nhiêu ngày nữa, cô ấy hẳn cũng không hề quan tâm tới hình phạt của pháp luật. Với tình hình hiện giờ của cô ấy, sau khi bị kết án, những ngày sau cũng cô ấy cũng sẽ ở trong phòng bệnh, chắc bản thân cô ấy cũng rất rõ điều này. Nhưng có một chuyện anh vẫn không hiểu được, sao cô ấy chỉ hận mỗi mình Hoắc Ung? Hoặc có thể nói là chúng ta chỉ “phát hiện” ra Hoắc Ung.”

Tiết Bồng khựng lại, giọng điệu cũng thay đổi: “Ý anh là... đối tượng trả thù của cô ấy không chỉ là Hoắc Ung mà còn có những người khác?”

Lục Nghiễm thở dài: “Nhưng mong là do anh quá nhạy cảm thôi.”

Chương 107: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 22

Tối đó, Lục Nghiễm làm việc mãi đến tận chín giờ mới có thời gian nghỉ ngơi uống cốc nước.

Trước đó thì phải ăn một bữa với cảnh sát hình sự bên thành phố Lịch, thành phố Xuân, thế nhưng trong hay sau bữa ăn thì thứ mọi người nhắc đến nhiều nhất vẫn là tình tiết vụ án.

Sau đó, mọi người lại họp với nhau, phía thành phố Lịch cũng chia sẻ tin tức điều tra mới nhất của mình.

Thật ra hai năm nay, thành phố Lịch vẫn luôn điều tra mấy tên con nhà giàu mà họ nghi là có dính đến vụ án, chỉ ngặt nỗi không có chứng cứ có hiệu lực, vì thế cuối cùng vẫn không có cách nào chính thức lập án khởi tố.

Nhưng ba tháng trước, có bốn tên con nhà giàu mất tích trong cùng một ngày, người nhà tới tìm cảnh sát báo án, sau khi điều tra lần theo dấu vết, cảnh sát thành phố Lịch mới phát hiện mấy ngày trước khi mất tích, đám con nhà giàu này từng hẹn nhau đi thám hiểm khu hoang dã.

Chỗ chúng hẹn nhau là một khu bảo tồn thiên nhiên, bên trong chỉ mới khai phát một phần, phần nhiều vẫn còn là khu vực chưa ai biết tới, nghênh ngang xông vào có thể sẽ gặp nguy hiểm, vì thế các quan chức đã ra lệnh cấm du khách vào trong, còn rào lại quanh khu vực cấm.

Cũng không biết đám con nhà giàu này nghĩ thế nào, đứa nào đứa nấy gan cùng mình, lại còn phá ra được một lỗ trên rào chắn, đi thẳng vào thám hiểm sâu bên trong.

Sau nhiều ngày truy vết, cảnh sát thành phố Lịch vẫn không tìm thấy cả bốn, đến bộ xương còn không có.

Nghe nói, trong khu bảo tồn thiên nhiên chưa được khai phá ấy có rất nhiều khe núi sâu, còn có nhiều động sâu không thấy đáy, đến cả người dân quen thuộc địa hình gần đó mà còn không dám tùy tiện đi vào, huống hồ gì là người ngoài.

Hơn nữa vài ngày sau khi cả bốn mất tích, bên trong từng bị lũ quét một lần, nếu bốn người gặp phải thì rất có thể đã bị cuốn đi, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Đến hiện giờ, cả bốn đã mất tích ba tháng.

Cảnh sát thành phố Lịch chỉ công khai tin tức là “phượt thủ” thám hiểm mất tích, không nhắc nhiều tới thân thế, bối cảnh của bốn người, thế nhưng trong nội bộ, cảnh sát đều đã ngầm hiểu, bốn người này có thể không chỉ đơn giản là đi thám hiểm mà mất tích.

Vì cảnh sát từng điều tra người đã hẹn bốn đứa con nhà giàu vào núi thám hiểm, số điện thoại đăng ký bởi thông tin trộm được của người khác, cảnh sát đã liên hệ với người này để kiểm tra, anh ta chưa hề đi tới thành phố Lịch, cũng chưa từng dùng số điện thoại đó, càng chẳng quen biết gì với bốn tên con nhà giàu.

Đây cũng là nghi vấn lớn nhất trong vụ án.

Có người lên kế hoạch dùng thân phận của người khác để hẹn bốn đứa con nhà giàu đi vào núi, dẫn đến bốn người mất tích, người hẹn chúng lại hoàn toàn vô hình như không khí.

Người này là ai, là nam hay nữ, động cơ là gì?

Sau khi điều tra thân thế của bốn đứa con nhà giàu, cảnh sát thành phố Lịch cuối cùng cũng khoanh vùng về vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, họ cho rằng có người đang âm thầm trả thù đám con nhà giàu có liên can.

Tất nhiên đây cũng chỉ là suy đoán.

Cho đến khi thành phố Giang xảy ra vụ án phân xác, Weibo bùng nổ, không chỉ làm chấn động cảnh sát thành phố Giang mà còn chấn động cả thành phố Lịch và thành phố Xuân.

Cảnh sát thành phố Lịch càng thêm khẳng định, hung thủ của vụ án phân xác có liên hệ mật thiết với kẻ đứng đằng sau khiến bốn tên con nhà giàu mất tích bí ẩn.

Lần này, cảnh sát thành phố Xuân cũng mang thông tin tới.

Theo lời tường thuật của một đồn cảnh sát cấp huyện ở thành phố Xuân, họ từng nhận được điện thoại báo án của một phòng khám nhỏ vào một năm trước, bảo là có một bệnh nhân nữ rất kỳ lạ từ đầu tới.

Trên mặt bệnh nhân nữ có hai vết thương rất sâu, được dán băng gạc, khắp người cô ta đều là vết thương, thần kinh hết sức không ổn định, nói năng khùng khùng điên điên.

Bệnh nhân nữ vừa nhìn thấy y tá, bác sĩ trong phòng khám là đã túm lấy họ, khàn giọng nói: “Tôi là Mao Tử Linh, Mao Tử Linh, cứu tôi...”

Thế nhưng bác sĩ còn chưa kịp hỏi tình hình, người nhà bệnh nhân đã kéo lê cô ta đi mất, họ còn lấy ra một tờ giấy chứng minh của bệnh viện, bảo rằng bệnh nhân nữ mắc bệnh tâm thần nhưng gia đình không đủ điều kiện chữa trị, không cho đi khám nổi, chỉ có thể chăm sóc tại nhà, cho uống thuốc định kỳ.

Không ngờ mấy ngày hết vừa hết thuốc, chưa kịp mua thêm thì cô ta đã bắt đầu lên cơn điên, không chỉ đánh người nhà mà còn tự ngược đãi mình, người nhà chỉ có thể trối lại.

Bác sĩ phòng khám xem giấy tờ bệnh viện thấy có vẻ rất thật, nhưng để chắc chắn vẫn gọi đến đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát huyện thông báo xuống cảnh sát thôn phía dưới, cảnh sát thôn cũng phái cảnh sát đi cùng bác sĩ tới hộ dân trên địa chỉ đó để xem tình hình.

Khi ấy, tinh thần của bệnh nhân nữ rất hoảng loạn, cứ điên điên khùng khùng, cứ cười miết, nói năng cũng không rõ ràng, trông thật sự giống như bị bệnh thần kinh.

Hơn nữa chồng của cô ta đang bôi thuốc cho vết thương trên tay cô ta, nói là sáng sớm nay cô ta mới lấy dao tự rạch mình bị thương.

Sau đó, cảnh sát lại đến hỏi thăm dân trong thôn, nghe ngóng về tình hình của gia đình này, người dân đều nói gia đình này không được may mắn, cưới được một cô vợ, ban đầu còn yên lành lắm, sau đó không biết chịu phải cú sốc gì mà kinh hoàng, người trở nên điên dại như thế, thường xuyên quậy phá tung bừa trong nhà nhưng người chồng luôn đối xử với cô ta rất tốt.

Cảnh sát từng hỏi thăm nhiều lần, cuối cùng thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Ai ngờ vài tháng sau đó, trong thôn lại xảy ra chuyện kỳ lạ, lại còn là ở gia đình đó.

Trước tiên là bố chồng người phụ nữ điên mất tích khó hiểu, sau đó phát hiện ra thi thể trong khe núi, trông có vẻ như là lúc đi đường không cẩn thận đạp trúng rong rêu rồi trượt chân ngã xuống.

Sau khi điều tra, đồn cảnh sát trong thôn chứng thực nguyên nhân

cái chết không có gì đáng nghi, quả đúng là do trượt chân rơi xuống núi.

Ai ngờ mấy ngày sau, mẹ chồng của người đàn bà điên lại gặp cảnh tương tự, lần này thì là trượt chân rơi xuống nước.

Đồn cảnh sát lại tiếp tục điều tra, nguyên nhân cái chết vẫn không có gì đáng nghi.

Chỉ là lần này, cảnh sát bắt đầu sinh nghi.

Sao mà lại trùng hợp đến thế, hai vụ án xảy ra gần sát nhau, không lẽ là giết người ngụ ý trang thành sự cố?

Nhưng mà nghi ngờ thì cũng chỉ là nghi ngờ, sau khi điều tra, người đàn bà điên và chồng nhanh chóng loại bỏ được hiềm nghi.

Người phụ nữ kia bị điên, suốt ngày bị nhốt trong nhà, hoàn toàn không có cơ hội ra ngoài, hơn nữa đều đặt giả thiết vụ án là do người làm, vậy thì người gây án chắc chắn rất thông minh, có được năng lực chống trả điều tra.

Người chồng của cô gái điên kia thì lại không có mặt trong thôn lúc vụ án xảy ra mà lại đi ra ngoài ngay đúng lúc đó.

Vậy là cảnh sát lại tập trung hết tầm nhìn vào người chồng, nghi ngờ rằng người chồng cố ý tạo ra chứng cứ ngoại phạm, ai ngờ trong lúc điều tra, người chồng lại vô duyên vô cớ mất tích.

Lần này, cảnh sát càng nghi ngờ hành vi của người chồng hơn, cho rằng anh ta đã chạy trốn vì chột dạ.

Chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra ở những thôn khác.

Thế nhưng vài ngày sau, người phụ nữ điên cũng biến mất.

Cảnh sát trong thôn cảm thấy rất kỳ lạ, họ lật lại hướng điều tra trước đó, sắp xếp manh mối lại từ đầu, nhanh chóng ghép nối được một mạch suy nghĩ.

Cảnh sát lại nhiều lần hỏi thăm những người dân gần đó, lúc này mới nghe được lời kể hoàn toàn khác với trước đó, qua lời kể của một cô gái.

Người này bảo người đàn bà điên kia không hề điên, không biết gia đình này mua được cô ta ở đâu, bảo là dùng để sinh con trai.

Nhưng người phụ nữ không nghe theo, tìm đủ cách chống trả, hơn một năm nay cũng chịu đựng đủ mọi kiểu ngược đãi.

Nếu là một cô gái nào khác thì đã nghe lời, chấp nhận số phận từ lâu rồi, thế nhưng cô gái này lại càng bị đánh thì càng hung hăng, cứ hễ có thai là lại sảy, khuôn mặt đang lành lặn thì cũng tự mình rạch nát.

Nghe nói sức khoẻ của cô gái này cũng không được tốt, thường xuyên đau bụng, đau lưng, vì sảy thai nên người cũng nhanh chóng gầy đi, lúc mới tới mặt mày trắng trẻo sạch sẽ, bây giờ lại vàng vọt, tất cả đều là do bị gia đình đó giày vò.

Để khống chế được cô ta, không biết là gia đình đó đã cho cô ta ăn gì uống gì mà tinh thần càng lúc càng hoảng loạn, có lúc còn nói năng lộn xộn.

Chỉ là nhà này cũng thuộc loại có thể lực ở thôn, ở huyện, còn quen với quan chức trên huyện nên người dân dù có biết cũng không dám hé răng nửa lời.

Nếu không phải là do gia đình này người thì chết, người thì chạy trốn hết cả rồi, e là người dân cũng không dám nói thật.

Việc chứng thực thân phận của người phụ nữ điên cùng hết sức rối rắm.

Theo lời cảnh sát thành phố Xuân, ban đầu, khi người phụ nữ điên cầu cứu ở phòng khám, do dây thanh quản từng bị thương, nói năng không rõ ràng, vì thế khi đó, bác sĩ không nghe rõ cô ta tên gì.

Sau đó người nhà người phụ nữ nói, cô ta tên là Mao Hiểu Linh.

Sau khi bố mẹ chồng của Mao Hiểu Linh đều tử vong do sự cố, chồng cô ta thì mất tích, cảnh sát mới bắt đầu nghi ngờ Mao Hiểu Linh, đồng thời báo cáo lên trên, đồn cảnh sát huyện nhận được tin tức, lại đến phòng khám điều tra rồi báo cáo lên tiếp, đồng thời còn điều tra kho hồ sơ người mất tích ở mấy thành phố gần đó.

Nếu cô gái đó được mua tới, vậy thì phần trăm cao sẽ nằm trong kho hồ sơ đó, thế nhưng có thể đã lấy tên giả, hơn nữa khi đó cảnh sát cũng không chụp lại hình ảnh của người phụ nữ, bác sĩ và y tá trong phòng khám cũng không miêu tả kỹ lưỡng, dù gì khi đó, trên mặt người phụ nữ có hai miếng gạc lớn, khó mà nhìn được toàn bộ khuôn mặt.

Nếu không nhờ trước đó, thành phố Giang đột nhiên lật lại hồ sơ vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố, liên lạc với thành phố Lịch và thành phố Xuân, đồng thời nhắc đến việc vụ án có thể liên quan đến một nữ bác sĩ mất tích tên Mao Tử Linh trong cuộc gọi giữa ba bên, thành phố Lịch và thành phố Xuân cũng sẽ không liên kết hai vụ án này lại với nhau.

Lúc trước, khi Mao Tử Linh đến thành phố Lịch công tác, cô ta chỉ đi có một mình, cảnh sát thành phố Lịch cũng có hỏi đồng nghiệp ở bệnh viện nơi cô ta công tác và bạn bè của cô ta, không ai biết cô ta đến thành phố Lịch để làm gì, cô ta còn xin bệnh viện cho nghỉ phép có việc.

Đến lúc vụ án phân xác ở thành phố Giang bùng lên, thành phố Giang thu thập được ADN của Mao Tử Linh trên vật chứng, truy nã Mao Tử Linh với cấp độ B, thông báo đến toàn tỉnh, Cục Cảnh sát

thành phố Lịch và thành phố Xuân cũng biết được tin tức.

Kết hợp thêm với hồ sơ mất tích của “Mao Hiểu Linh” mà đồn cảnh sát huyện báo cáo lên trước đây, Cục Cảnh sát thành phố Xuân cảm thấy thời gian mất tích trùng khớp, nhanh chóng phái cảnh sát huyện đến phòng khám hỏi lại lần nữa.

Cảnh sát lập tức tìm đến bác sĩ và y tá lúc đó, bác sĩ kia nghe thấy cái tên “Mao Hiểu Linh” thì thấy rất kỳ lạ, tuy không chắc lắm chữ đầu tiên và chữ thứ ba có phải là “Mao” và “Linh” hay không nhưng anh ta rất chắc chắn chữ ở giữa không phải là “Hiểu” mà là “Tử”.

Lúc này, cảnh sát thành phố Xuân mới biết, “Mao Hiểu Linh” rất có thể là Mao Tử Linh.

Hôm nay, khi cảnh sát hình sự thành phố Xuân đến thành phố Giang, đồn cảnh sát huyện cũng đã phái chuyên viên kỹ thuật xuống thôn, đến căn nhà chồng trống không của Mao Hiểu Linh để thu thập chứng cứ, mang những vật dụng có liên quan đến Mao Hiểu Linh đi, nhanh chóng đưa đến đơn vị cấp trên làm giám định ADN.

Chỉ cần chứng thực được Mao Hiểu Linh và Mao Tử Linh là cùng một người, thế thì hành tung hai năm mất tích của Mao Tử Linh đã rõ mồn một.

Đến lúc Phương Húc đưa cảnh sát hình sự của thành phố Lịch và thành phố Xuân đến nơi nghỉ ngơi, Lục Nghiễm cũng ra khỏi toà Chi đội Hình sự.

Lục Nghiễm đi tới một góc bên toà nhà, tựa lưng vào tường, anh mặc áo khoác màu tối, gần như hoà vào một với bóng đêm.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, hồi tưởng lại dáng vẻ của Mao Tử Linh hôm nay, nghiền ngẫm hai “mảnh ghép” thành phố Lịch và thành phố Xuân mang tới, suy nghĩ rối ren, trong lòng cũng hơn cuộn trào.

Thật ra Lục Nghiễm cũng từng nghĩ tới, nếu một người mất tích hai năm mà không bị giết, vậy thì rất có khả năng là mất trí nhớ, bệnh tật hoặc là bị đem bán.

Vì đã có rất nhiều vụ án tương tự xảy ra, đây đã trở thành vấn đề nhức nhối của cả xã hội, nhà nước thành lập “kho hồ sơ người mất tích” cho những người mất tích, “kho dữ liệu ADN bị bắt cóc” cho trẻ em bị lạc, hơn nữa tất cả đều có lưu lại ADN, mạng lưới liên kết trên cả nước, một khi phát hiện ra có thể kịp thời đối chiếu.

Người trưởng thành như Mao Tử Linh, được thừa hưởng nền giáo dục văn hoá trí thức, có khả năng tự cứu lấy mình, cũng có kiến thức xã hội, nếu cô ta còn sống mà lại cứ không liên lạc với thế giới bên ngoài, cách duy nhất để giải thích chính là cô ta đã bị khống chế.

Chỉ là có tính toán kỹ càng bao nhiêu, sau khi biết được tường tận những gì Mao Tử Linh gặp phải, Lục Nghiễm vẫn không khỏi chấn động.

Nghĩ đến đây, anh lại thở dài.

Vào lúc này, một bóng người đi tới từ phía ánh sáng cách đó không xa.

Đó là một cô gái, mặc áo phao lông vũ loại dài, đội mũ áo, đeo khăn choàng, còn đeo một lớp khẩu trang dày dặn, che chắn kín mít, chỉ chừa mỗi đôi mắt.

Lục Nghiễm vô thức đứng thẳng người dậy, nhìn rõ tướng đi của cô gái, trong lúc cô chuẩn bị bước lên thềm tòa nhà, anh còn chưa kịp nghĩ ngợi thì đã búng tay cái chóc.

Tiết Bồng khựng bước, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lục Nghiễm cũng đi ra khỏi góc tối, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Tiết Bồng nhìn thấy rõ hơn, nhanh chóng quay người đi tới cái góc hỏi: “Sao anh lại nấp ở đây?”

“Ra ngoài cho thoáng.” Lục Nghiễm hỏi: “Còn em thì sao, tìm anh à?”

“Ừm.”

Lúc này Tiết Bồng mới thả cái áo lông cứ kéo chặt nãy giờ, thì ra cô không gài áo lại, bên trong có ủ một ly giữ nhiệt.

Tiết Bồng đưa cái ly cho Lục Nghiễm: “Cà phê này.”

Cho anh sao?

Lục Nghiễm đón lấy, có hơi ngơ ngác: “Em đi tới đây chỉ để đưa cà phê thôi á? Trong văn phòng anh cũng có.”

“Tôi biết nhưng mà vị cà phê này ngon hơn, hạt cà phê Diêu Tố Vấn mua đó, tôi thấy ngon lắm, anh cũng thử đi.”

Lúc này Lục Nghiễm mới hiểu ra, khẽ cười chọc ghẹo: “Như vậy có được coi là mượn hoa cúng phật không?”

Hờ?

Ờm... hình như cũng hơi...

Tiết Bồng tự dưng thấy hơi xấu hổ, may là ngược sáng, không nhìn rõ mặt nhau, vì thế cô chỉ ho khẽ một tiếng, giằng lấy cái ly giữ nhiệt.

“Vậy anh đừng uống nữa, tôi tự uống.”

Thật ra lúc nãy tới đây Tiết Bồng cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ thấy cà phê ngon như thế, có thể chia sẻ với Lục Nghiễm, dù gì anh từng mua cháo cho cô, cô cũng đâu thể ăn không vậy thôi được.

Huống hồ gì hôm nay, cảnh sát hình sự của thành phố Lịch và thành phố Xuân đều đến cả, Mao Tử Linh cũng tới tự thú, Lục Nghiễm chắc chắn sẽ bận tối mắt tối mũi, cần uống một ly cà phê để định thần lại.

Ai mà ngờ được rằng cô mang cà phê qua đây giữa trời gió lạnh, vừa đưa cho anh lại nhận lấy một lời đánh giá thế này.

Trong bóng tối, Tiết Bồng vừa dứt câu, Lục Nghiễm ở đối diện lại khẽ cười.

Anh vừa cười vừa đưa tay tới nhưng lại không cầm lấy ly giữ nhiệt mà lại đưa qua khỏi cái ly, cầm lấy hai bên cổ áo lông của Tiết Bồng, hai bàn tay lớn đặt ở hai bên, nắm lấy cúc áo rồi gài vào một cách nhẹ nhàng.

Sau đó lại trượt tay xuống cái nút thứ hai.

Tiết Bồng bỗng chốc ngẩn người.

Lục Nghiễm lại cảm râm: “Gài nút lại đã, gió luồn vào bây giờ, vì mang cà phê tới mà rước cảm vào người thì không đáng chút nào.”

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, cũng không hề nhúc nhích, cứ nhìn chăm chăm vào nụ cười trên môi Lục Nghiễm.

Ánh sáng phía sau rọi một chút lên người anh, rọi sáng được một chút đường nét trên khuôn mặt, lúc này, hai mắt anh trông đen láy, vừa dịu dàng vừa sáng tỏ, cứ như chút ánh sao lóe lên trong đêm đen vậy.

Tiết Bồng thở dài, chỉ cảm nhận được bàn tay anh tiếp tục lần xuống dưới sau khi cài lại nút áo trước ngực.

Cô cũng không cản anh, chỉ cụp mắt nhìn anh khom lưng, cúi đầu, mái tóc bị gió thổi rối tung, vừa dày vừa rậm rạp.

Cho đến khi Lục Nghiễm đứng thẳng dậy, cầm lấy cái ly trên tay cô, anh vặn mở nắp, mùi cà phê thơm phức theo gió bay vào mũi.

Lục Nghiễm thổi hơi nóng trên mặt, uống một ngụm rồi nói: “Đúng là ngon thật, thơm nhỉ.”

Tiết Bồng nhìn vào mắt anh, yên lặng vài giây mới chậm chậm nhìn xuống, đáp trả một câu: “VẬY anh nhớ cảm ơn Diêu Tố Vấn, dù sao tôi cũng mượn hoa cô ấy cúng phật mà.”

Lại là một đợt im lặng.

Lục Nghiễm không nói thêm gì, chỉ đóng nắp lại, bỏ ly giữ nhiệt vào túi áo khoác.

Tiết Bồng ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên lại nói: “Anh chạy ra đây hóng gió, chắc chắn là vì vụ án của Mao Tử Linh.”

Nếu không phải tại vụ án chuyển biến gấp, tình tiết mới ảnh hưởng tới tâm trạng của Lục Nghiễm thì anh cũng sẽ không thế này.

Lần trước cô bắt gặp anh ra ngoài hóng gió là khi Hoắc Ung rút được hoàn toàn khỏi vụ án săn bắn chim, tuy Lục Nghiễm không để lộ cảm xúc rõ ràng nào nhưng cô có thể cảm nhận được chút thất vọng.

Lục Nghiễm khựng lại, nụ cười trên mặt dần cứng lại: “Đúng là vậy.”

Tiết Bồng nhìn thấy được một số cảm xúc rối ren trong mắt anh, nhưng lại không phải là thất vọng, dường như có gì đó âm thầm chuyển động trong khoảng đen lầy kia.

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi hỏi: “Có phải các anh đã biết hai năm Mao Tử Linh mất tích có chuyện gì xảy ra rồi không?”

Thật ra Tiết Bồng cũng chỉ đoán vậy thôi.

Toà thực nghiệm cũng biết được ít nhiều về động thái của Chi đội Hình sự, ví dụ như về vết thương trên mặt Mao Tử Linh hay việc cô ta bị ung thư giai đoạn cuối, còn cả Quý Đông Duẫn cứ như người mất hồn từ lúc về lại toà thực nghiệm, nghe trợ lý Thần nói, gã cứ nhốt mình trong phòng làm việc mãi.

Kết hợp với việc Mao Tử Linh từng khóc lóc đau đớn lúc gây án, từng có phản ứng cảm xúc mãnh liệt, còn có cả lòng hận thù với Hoắc Ung vân vân, tất cả những thứ này gộp lại với nhau, chắc hẳn hai năm qua, cô ta đã phải trải qua rất nhiều việc mà người khác khó lòng chịu nổi.

Hơn nữa, Mao Tử Linh lại còn trẻ như thế mà ung thư tuyến tụy đã đi đến giai đoạn cuối, điều này chắc chắn có liên quan rất lớn với tâm trạng và những gì cô ta gặp phải.

Thông thường mà nói, phụ nữ sẽ lựa chọn cách gây án “nhẹ nhàng” hơn nam giới, ví dụ như đầu độc, vì thể lực có hạn nên phụ nữ thường động não nhiều hơn, cách thức vòng vo hơn, kín đáo hơn, trừ phi tâm lý méo mó, biến thái, nếu không rất ít khi dùng cách thức tàn bạo cực đoan như thế này.

Nhưng cách thức mà Mao Tử Linh lựa chọn không chỉ hung tợn mà còn tàn ác hơn rất nhiều nam giới, cô ta muốn ngọc nát đá tan.

Thử nghĩ xem chuyện gì có thể khiến một người phụ nữ đi đến bước đường này, chắc chắn là cô ta đã bị huỷ hoại về tinh thần và cả thể xác.

Phụ nữ đau đớn nhất là bởi gì? Không thể chấp nhận gì nhất?

Tiết Bồng cũng là nữ giới, cô chỉ cần suy nghĩ đôi chút là đã có thể đoán được đại khái.

Một lúc sau, Lục Nghiễm khẽ thờ dài, uống thêm một ngụm cà phê rồi mới kể lại cho Tiết Bồng nghe những gì Mao Tử Linh đã gặp phải mà

anh biết được.

Tiết Bồng thấy khủng hoảng từ đầu tới cuối, cô không nói nổi một chữ, lại phải vô thức nín thở, thậm chí còn không khỏi thử nghĩ nếu là chính mình thì cô sẽ làm thế nào, cô có phát điên không, có chấp nhận số phận không, có ngoan cường như Mao Tử Linh không, sau khi thoát được có trả thù không?

“Tình – lý – pháp” là ba thứ quan trọng nhất, cùng là nữ giới, trong lòng Tiết Bồng, về tình và lý, cô hoàn toàn hiểu được Mao Tử Linh.

Thế nhưng về mặt pháp luật, hành vi của Mao Tử Linh chắc chắn phải chịu trừng phạt.

Cho đến hiện tại, họ đều chưa biết chuyện gì đã xảy ra từ lúc Mao Tử Linh đến thành phố Lịch công tác cho đến khi bị bán đến vùng nông thôn thành phố Xuân, thế nhưng nghĩ có lẽ là do cô ta đã khiến đám con nhà giàu kia và Hoắc Ung phát lòng nên mới phải chịu bị đối xử như thế.

Thêm vào đó, gia đình mua Mao Tử Linh vừa có thể có được bệnh án tâm thần của bệnh viện, vừa có thể cùng nói dối với người dân trong thôn, chắc chắn đã động tay động chân ở sau đó, “thủ tục” đều đầy đủ, khiến Mao Tử Linh bị rơi vào ngục tù, kêu trời trời không thấu.

Mà cái gọi là nền giáo dục trí thức, cái gọi là luật pháp cũng đã mất đi tác dụng vào thời khắc ấy, Mao Tử Linh chỉ có thể dùng cách của mình để thoát khỏi đó.

Cũng không khó để hiểu vì sao sau khi thoát khỏi đó, Mao Tử Linh lại không liên lạc với bạn bè, với thầy cô ở cô nhi viện Lập Tâm và Quý Đông Duẫn.

Lâm Tăng Thanh đã điên từ một năm trước, Mao Tử Linh chắc chắn rất sốc vì điều này, hơn nữa tung tích của Lâm Tăng Thanh còn có

liên quan tới Liêu Vân Xuyên.

Mao Tử Linh sẽ không quay về cô nhi viện Lập Tâm, cô ta muốn báo thù thì làm sao có thể để liên lụy tới thầy cô.

Còn cả Quý Đông Duẩn, trừ khi bắt buộc, chứ không thì e là Mao Tử Linh không hề muốn gặp gã, hoặc có thể nói là không mong Quý Đông Duẩn nhìn thấy mình của hiện tại.

Vừa nghĩ đến đây, Tiết Bồng bèn cúi đầu, thở dài nặng nề.

Trong lòng cô rất khó chịu, tuy không hề quen biết Mao Tử Linh, đến bản thân cô cũng không rõ sao mình lại có cảm xúc như thế này với một cô gái hoàn toàn xa lạ.

Có lẽ là vì cô đã tiếp xúc với rất nhiều vật chứng có liên quan đến Mao Tử Linh, cứ như trò chuyện được với Mao Tử Linh thông qua những thứ đó vậy.

Một hồi lâu sau, Lục Nghiễm lại lên tiếng: “Bắt đầu từ ngày mai, còn có rất nhiều việc đang chờ đợi tổ chuyên án. Hứa Trăn đã liên lạc với Lập Tâm, Cố Dao cũng đã đồng ý cung cấp thông tin, nói chúng ta nghe những gì chị ấy biết về Hoắc Ung. Phân cục vẫn đang tiếp tục điều tra người bán thiết bị và dụng cụ y tế cho Mao Tử Linh. Đằng sau Mao Tử Linh chắc chắn không chỉ có một người giúp đỡ, ngoài Silly Talk đăng bài ở trang mạng nước ngoài, ở đây cũng có người, không chỉ giúp cô ấy bắt cóc Hoắc Ung mà còn có cả bốn tên con nhà giàu mất tích ở thành phố Lịch, đây không phải việc mà một người phụ nữ ung thư giai đoạn cuối như cô ấy có thể làm được.”

Tiết Bồng cũng nói: “Còn có một chuyện, sau khi giám định xong số vật chứng này, tôi muốn tìm cơ hội tới Từ Tâm một chuyến.”

Lục Nghiễm sững người: “Có phát hiện gì mới bên phía vật chứng sao?”

“Không phải.” Tiết Bồng nói: “Ban nãy anh nói dấu vân tay trên thi thể cô gái đó là do Hoắc Ung cố ý để lại bằng găng tay, Hoắc Ung còn nói, dấu vân tay đó là của người cậu ta ghét nhất, tôi nghĩ tôi biết đó là ai, muốn đi chứng thực thử.”

Lục Nghiễm sững lại một chốc, đột nhiên hiểu ra Tiết Bồng đang muốn nói gì: “Ý em là dấu vân tay đó là của Hoắc Kiêu?”

Đúng vậy, chính là Hoắc Kiêu.

Ngoài anh ta ra thì thật sự không tìm ra người thứ hai được nữa.

Đang nói đến đây thì điện thoại Lục Nghiễm reng lên, là Lý Hiểu Mộng gọi tới.

Lục Nghiễm lập tức nghe máy, Lý Hiểu Mộng nói: “Đội phó Lục, Mao Tử Linh đã khỏe hơn rồi, cô ấy bảo là thấy đỡ hơn nhiều rồi. Bọn em đã mang đồ ăn đến cho cô ấy, cô ấy nói có thể tiếp tục lấy lời khai, còn nói là... chuyện là... cô ấy còn nói muốn gặp Liêu Vân Xuyên.”

Chương 108: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 23

Mao Tử Linh muốn gặp Liêu Vân Xuyên sao?

Lục Nghiễm biết tin vội quay về chi đội, đi ngay tới phòng tạm giam.

Mao Tử Linh nằm trên cái giường lót đệm dày, còn được chuẩn bị cả chăn bông, thế nhưng xung quanh đây rất âm u lạnh lẽo, cô ta thì lại yếu ớt, lúc này tuy đã không còn đau nữa nhưng sắc mặt vẫn cực kỳ tệ.

Lục Nghiễm đứng yên ngoài cửa phòng thẩm vấn, nhìn Mao Tử Linh hơi run rẩy trong chăn: “Cô nói muốn gặp Liêu Vân Xuyên, điều này trái với quy định của chúng tôi, chúng tôi không thể đồng ý.

Tội phạm trọng án như thế này thì đừng nói tới việc gặp một người ngoài, đến gặp người nhà, luật sư mà còn bị yêu cầu rất khắt khe.

Mao Tử Linh khẽ gật đầu: “Tôi biết, hay là tôi có thể nhờ các anh chuyển lời giúp một chuyện được không? Tôi chỉ cần một câu trả lời. Đợi hẳn trả lời rồi, tôi sẽ nói hết tất cả với các anh.”

Một chuyện?

Lục Nghiễm: “Cô muốn hỏi gì?”

Mao Tử Linh: “Tôi muốn biết trước khi suy sụp tinh thần, Lâm Tăng Thanh có để lại lời nào không?”

Lục Nghiễm sững lại, không trả lời.

Chuyện này có hơi ngoài dự tính nhưng lại đúng lý đúng tình.

Đến giờ phút này, hành vi phục thù của Mao Tử Linh gần như đã đến hồi kết, nếu cô ta vẫn còn thắc mắc hay vương vấn gì đó thì chắc chính là Lâm Tăng Thanh cùng bên nhau từ nhỏ đến lớn.

Hơn nữa ngoại trừ chính bản thân Lâm Tăng Thanh, e rằng cũng không còn ai khác biết được mục đích thật sự cô ấy tiếp cận Liêu Vân Xuyên khi ấy là gì, rốt cuộc có phải là vì Mao Tử Linh không.

Đây cũng là chuyện mà Mao Tử Linh muốn biết nhất.

Lục Nghiễm thở dài, ngược mắt nói: “Tối nay cô cứ nghỉ ngơi, mai chúng ta sẽ lại thăm vấn lấy lời khai, đến lúc đó tôi sẽ nói với cô câu trả lời.”

“Cảm ơn.” Mao Tử Linh khẽ nói.

Lục Nghiễm không trả lời, anh xoay người đi nhanh ra khỏi đó.

Lúc băng qua hành lang về lại khu văn phòng, Lục Nghiễm lại dặn dò Lý Hiểu Mộng vài vấn đề cần chú ý, bao gồm việc thêm cho Mao Tử Linh vài tấm chăn, chuẩn bị thuốc giảm đau vân vân cho cô ta.

Lục Nghiễm về phòng làm việc, liếc nhìn đồng hồ tài liệu trên bàn, e là tối nay lại phải tăng ca, lại phải để Barno giữ nhà một mình.

Lục Nghiễm chống đầu, nheo mắt một lúc, sau đó lại dường như nhớ ra gì đó, anh cầm điện thoại, nhắn tin hỏi Tiết Bồng: “Em về nhà chưa?”

Một lát sau, Tiết Bồng trả lời: “Chắc phải làm thêm một lúc nữa, hôm nay tôi không tăng ca, còn có thể về ngủ một lát, mai tôi sẽ tới sớm, làm xong báo cáo đưa anh ngay, tiện thể tới nghe thăm vấn luôn.”

Lục Nghiễm mỉm cười: “Nhà em hơi xa, mỗi lần về là mất tận hơn một tiếng. Hôm nay anh phải tăng ca, không về nhà được, Barno lại phải ngủ một mình. Hay thế này đi, em tới nhà anh ngủ, tiện thể chơi với Barno giúp anh, còn có thể tiết kiệm thời gian đi đường của em.”

Gửi xong câu này, Lục Nghiễm bèn lấy tay đỡ đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Màn hình khung trò chuyện nhanh chóng xuất hiện dòng chữ “đối phương đang nhập”, sau đó Tiết Bồng lại nhắn tới một câu thế này.

“Anh cũng biết tính sổ ghê.”

Lục Nghiễm bật cười.

Vài giây sau, Tiết Bồng lại nhắn: “Được thôi, vậy tôi tới nhà anh, cảm ơn anh tiết kiệm thời gian giúp tôi.”

Lục Nghiễm càng cười vui hơn: “Cũng cảm ơn em giúp anh chăm Barno.”

Ở bên kia, Tiết Bồng đặt điện thoại xuống, làm việc thêm một lúc rồi xách túi đi xuống lầu.

Lái xe từ Cục thành phố đến tòa ký túc xá của Lục Nghiễm chỉ mất nhiều nhất mười phút nếu không kẹt xe, Tiết Bồng lại thấy lười lái xe bèn bắt xe tới ký túc xá của Lục Nghiễm.

Nửa đường thì mẹ Trương Vân Hoa nhắn tin hỏi: “Con về nhà chưa, phải để ý nghỉ ngơi cho hợp lý đấy nhé. Mẹ xem tin tức rồi, nghe nói là án phân xác, chắc dạo này bọn con bận lắm, mẹ biết con rất cố gắng trong công việc nhưng vẫn phải ăn uống ngủ nghỉ điều độ, sức khỏe tốt thì mới có sức phá án.”

Tiết Bồng trả lời ngay: “Dạ vâng, con biết rồi mẹ, con sẽ để ý, mẹ

cũng vậy nhé. Đợi xong mấy ngày này, con sẽ về nhà thăm mẹ.”

Trương Vân Hoa: “Vậy thì tốt. Chú Thường mới đó còn nhắc con đấy, chú cũng quan tâm con lắm.”

Tiết Bồng nói: “Mẹ cũng hỏi thăm chú Thường giúp con với nhé, chú dạo này vẫn khỏe chứ ạ?”

“Vẫn khỏe, vẫn như vậy, nghe nói Thường Phong cũng đổi tính rồi, còn quen bạn gái nữa, mẹ thấy chắc mối quan hệ của cha con họ vẫn còn cứu vãn được.”

Hửm? Thường Phong đổi tính rồi, lại còn quen bạn gái?

Trong đầu Tiết Bồng nhanh chóng xuất hiện dáng vẻ của Ngải Tiểu Nguyên, nhưng cô không phải người thích hóng hớt, cũng không hứng thú muốn biết bạn gái Thường Phong là ai, chỉ đành nhún lại một biểu cảm nhỏ.

Nhìn ra ngoài cửa xe thì đã sắp tới nơi.

Tiết Bồng bèn nói: “Mẹ, con sắp tới nhà rồi, hôm khác nói sau nhé.”

Trương Vân Hoa cũng gửi một cái mặt cười: “Ừm, ngủ sớm nhé, ngủ ngon.”

Vẫn như mọi lần khác, Tiết Bồng đến trước cửa nhà Lục Nghiễm, gõ cửa vài tiếng đã nghe thấy tiếng sủa của Barno từ bên trong.

Chỉ trong chốc lát, cửa đã được mở ra.

Barno vẫy đuôi đứng trong nhà.

Tiết Bồng mỉm cười bước vào, thay dép lê, đi vào bếp rửa tay rồi đổ hạt cho Barno ăn.

Barno cứ đi theo Tiết Bồng mãi, trông nó vui cực.

Tiết Bồng bảo: “Lục Nghiễm lại phải tăng ca rồi, anh ấy sợ em ở nhà một mình buồn nên nhờ chị tới chơi cùng đấy.”

Barno sửa “gâu gâu” vài tiếng, tỏ vẻ hoan nghênh.

Tiếp đó là đến lúc ngấu nghiến hạt.

Nhân lúc Barno ăn hạt, Tiết Bồng cũng rẽ sang bếp tìm đồ ăn.

Nhưng mà tủ lạnh của Lục Nghiễm đều khá là trống rỗng như trước, chỉ có thịt nguội, trứng và nước khoáng.

Tiết Bồng cũng nấu mì như trước, vừa ăn vừa xem tin tức tối.

Barno ăn hạt xong, tới nằm bên chân Tiết Bồng.

Tiết Bồng xem rất chăm chú, ăn xong mì rồi vẫn không đứng dậy ngay, chỉ đưa tay vuốt lông Barno, ánh nhìn chăm chăm vào tivi.

Tin tức đang nói tới vụ án phân xác, còn chia sẻ rất nhiều bình luận của cư dân mạng.

Vụ án này quả thật đã gây chấn động cả thành phố Giang, nghe nói là cả tỉnh còn giật mình.

Một lát sau, Tiết Bồng đứng dậy rửa chén, trong đầu vẫn cứ nghĩ về tình tiết vụ án.

Tuy Mao Tử Linh đã tự thú nhận tội nhưng cả vụ án phân xác lẫn vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn đều còn nhiều nghi vấn.

Ví dụ như dấu vân tay có lẫn ngang kia, chỉ có nước đến bệnh viện Từ Tâm một chuyến thì mới có thể biết được nó có phải là của Hoắc Kiều hay không.

Ví dụ như mối quan hệ của Silly Talk ở nước ngoài với những người như Mao Tử Linh, Chung Ngọc, Trần Lăng, nếu Mao Tử Linh và Trần Lăng đã không hề cùng hội cùng thuyền, vậy thì sao Silly Talk quen hết mấy người bọn họ? Sao lại giúp họ?

Còn có cả Lâm Tăng Thanh nữa...

Theo lời bạn bè của Lâm Tăng Thanh, ví dụ như Trương Tiêu và Khúc Tân Di, Lâm Tăng Thanh “gặp chuyện” vì điều tra vụ án cưỡng hiếp điều tra liên hoàn liên thành phố, thế nhưng vụ án diễn biến đến hiện tại, chân tướng thật sự có thể còn liên quan đến việc Mao Tử Linh mất tích.

Trước khi Mao Tử Linh mất tích, chắc Lâm Tăng Thanh là người có cơ hội biết rõ nội tình nhất.

Tiết Bồng nghĩ ngợi lung tung về những thứ này, rửa bát xong lại đứng ngẩn ngơ trước bồn nước một lúc, lúc này mới đưa tay lấy khăn lau, lại nhìn thấy hai cái móc một cao một thấp trên tường.

Tiết Bồng vừa lau tay vừa mỉm cười.

Cô móc lại cái khăn lên móc, cúi đầu nhìn Barno hai mắt tròn xoe, cô nói: “Chủ em có lúc cũng chu đáo thật đấy.”

Barno sủa một tiếng.

Sau đó, Tiết Bồng cứ ngồi trên sofa xem tivi với Barno tới tận khuya, thấy bắt đầu hơi buồn ngủ, cô bèn cởi dép, định nằm trên sofa ngủ tạm một đêm.

Sofa của Lục Nghiễm khá rộng rãi, đủ để cô trở mình.

Ban đầu Barno còn nằm bên chân Tiết Bồng, một lát sau lại chạy vào phòng Lục Nghiễm, ngậm chần bông trên giường, kéo về đến tận

phòng khách, gắng sức đỡ lên người Tiết Bồng.

Tiết Bồng đang lim dim mơ màng mở mắt, nhìn thấy Barno đang kéo cái chăn bông, cô bật cười, cởi áo phao lông vũ xuống, đắp chăn lên người, còn xoa đầu Barno nói: “Em tốt thật đấy.”

Barno như hiểu ý cô, ngoác miệng cười.

Tiết Bồng: “Em cũng đi ngủ đi, sáng mai chị đưa đi chơi nhé.”

Barno sửa gâu gâu đồng ý, lon ton về phòng của mình, lát sau lại ngậm cái đệm của mình ra ngoài, kê ngay bên sofa rồi nằm vào.

Một đêm ngon giấc.

Hôm sau, Tiết Bồng dậy rất sớm, dắt Barno đi dạo xong, về ăn bữa sáng rồi đi bộ tới Cục thành phố.

Chưa tới mười giờ, Tiết Bồng đã làm xong báo cáo vật chứng, tổng hợp lại với các phòng khoa khác rồi mang báo cáo tới Chi đội Hình sự.

Khi cô tới Chi đội Hình sự, Quý Đông Duẩn đã ở đó.

Sắc mặt gã trông đỡ hơn hôm qua một chút nhưng không có lấy nụ cười, nhìn rất nặng nề, lúc này, gã đang nói chuyện với Phương Húc.

Tiết Bồng nhìn sang đó, lên tiếng chào Lý Hiểu Mộng, lúc này mới biết Hứa Trăn và Trương Xuân Dương đang lấy thông tin từ Cố Dao.

Lại thêm một lát sau, sau khi Lục Nghiễm họp với cảnh sát thành phố Lịch và thành phố Giang xong, chuẩn bị thẩm vấn Mao Tử Linh lần hai.

Đang nói đến đây, nhóm Lục Nghiễm cũng bước ra khỏi phòng họp.

Lý Hiểu Mộng tới đưa báo cáo, Lục Nghiễm cầm lấy đọc nhanh rồi hỏi: “Mao Tử Linh thế nào rồi?”

Lý Hiểu Mộng: “Sáng sớm mới tiêm một mũi, tình hình hiện tại vẫn ổn, em vừa hỏi xong, cô ấy nói có thể thăm vấn.”

Lục Nghiễm: “Vậy được, bắt đầu nhanh thôi.”

Vì tình hình sức khỏe của Mao Tử Linh không ổn định, không ai biết khi nào cô ta sẽ lên cơn đau, đau trong bao lâu, chỉ biết một khi bắt đầu tái bệnh là sẽ mất mấy tiếng đồng hồ mới dịu lại được.

Vì thế cảnh sát ba thành phố đã thương lượng với nhau, mọi người đều cho rằng cần phải nhanh chóng giải quyết gấp những nghi vấn ảnh hưởng tới vụ án trước, chỉ cần có chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh, thỏa đáng và đầy đủ, phần thông tin liên quan đến Mao Tử Linh không được trì trệ lâu quá, dù sao thì đối tượng của việc thành lập tổ chuyên án vẫn là vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn liên thành phố.

Thế nhưng tuy là nói vậy, lần thăm vấn Mao Tử Linh lần hai vẫn răm rộ hơn những vụ án khác trong năm nay nhiều.

Trong phòng thăm vấn, lần này Lục Nghiễm là người thăm vấn, bên cạnh là Phương Húc và Lý Hiểu Mộng phụ trách hỗ trợ ghi chép.

Ở phòng vách đối diện kính một chiều, ngoài vài cảnh sát của thành phố Lịch và thành phố Xuân, còn có Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn.

Vì hôm trước đã thăm vấn được một lần, lần này, mọi người nhanh chóng vào vấn đề chính, bỏ bớt những chi tiết bắt đầu, Lục Nghiễm vừa vào đã yêu cầu Mao Tử Linh tiếp tục câu chuyện hôm qua.

Thế nhưng Mao Tử Linh lại nhìn Lục Nghiễm nói: “Cho hỏi, anh đã chuyển lời của tôi tới Liêu Vân Xuyên chưa?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Rồi, anh ta cũng đã trả lời.”

Mao Tử Linh vô thức nín thở, mắt cũng mở to hơn.

Không chỉ mình cô ta mà tất cả những người ở phía bên kia kính một chiều cũng tập trung tinh thần.

Lục Nghiễm nói: “Liêu Vân Xuyên nói trước giờ anh ta chưa từng biết mối quan hệ của cô với Lâm Tăng Thanh, Lâm Tăng Thanh cũng không nhắc tới tên cô, nhưng vào lần cuối cùng họ gặp nhau, Lâm Tăng Thanh có biểu hiện rất kỳ lạ, còn hỏi anh ta có từng làm chuyện gì thẹn với lòng chưa. Liêu Vân Xuyên trả lời rằng chỉ có một lần, trước mặt anh ta có hai lựa chọn, anh ta vốn có thể cứu được người đó nhưng lại lựa chọn làm ngơ đứng nhìn.”

Nghe đến đây, cả phòng thẩm vấn đều trở nên yên lặng.

Một lát sau, Mao Tử Linh mới nhìn đi nơi khác, cúi đầu khàn giọng cười, vừa cười vừa lắc đầu: “Hắn nói dối.”

Hiển nhiên “người đó” mà Liêu Vân Xuyên nhắc tới chính là Mao Tử Linh, mà Mao Tử Linh lại không công nhận lời nói này, cô ta hoàn toàn không tin.

Thật ra, Lục Nghiễm cũng không tin lời Liêu Vân Xuyên, hiện giờ Liêu Vân Xuyên cũng đã biết tin Mao Tử Linh trốn ra được, lại còn thực hiện hành động trả thù, có thể gã ta đã bịa ra lời nói dối như thế vì muốn tự bảo vệ mình, cũng có thể là do cân nhắc tới những chuyện khác như để thoải mái lương tâm hơn.

Thế nhưng sự thật rốt cuộc như thế nào, e là chỉ mình Lâm Tăng Thanh mới biết.

Lục Nghiễm nói: “Nếu anh ta đã nói dối thì cô nói chúng tôi nghe sự thật đi.”

Mao Tử Linh chậm rãi gật đầu hỏi: “Hôm qua tôi nói đến đâu rồi?”

“Cô nói đến lần thứ hai cô đến thành phố Lịch, tận mắt nhìn thấy một cô gái chết trong biệt thự, sau khi cô và Liêu Vân Xuyên lau rửa thi thể, Hoắc Ung lại ấn một dấu vân tay lên người cô gái đó.”

“Phải rồi... Tôi đã nói tới đó.” Mao Tử Linh thở dài, không ngược mắt, chỉ cúi đầu hồi tưởng lại: “Tôi không biết đó là cô gái thứ bao nhiêu chết ở đó, cũng không biết chúng xử lý những cái xác đó thế nào. Tôi nghe được chúng nói chuyện với nhau, ngoài căn biệt thự đó, còn có những chỗ giải trí khác ở sảnh hội nghị thành phố Xuân, còn có du thuyền ở thành phố Giang...”

Đã qua hai năm, Mao Tử Linh lại mang bệnh nặng trong người, còn có một khoảng thời gian sử dụng thuốc về thần kinh, trí nhớ đã không còn rõ ràng như người bình thường nhưng cô ta vẫn cố gắng nhớ lại nhiều nhất có thể.

Lần đó, sau khi có người chết, Liêu Vân Xuyên lại thêm ít tiền cho Mao Tử Linh.

Mao Tử Linh lại lần nữa giằng xé nội tâm, lần này không chỉ là lương tâm nghề nghiệp mà còn là lương tri con người.

Sau khi về đến thành phố Giang, Mao Tử Linh có đến tìm Liêu Vân Xuyên một mình, định nói rõ với gã ta rằng sau này không muốn đến thành phố Lịch nữa.

Liêu Vân Xuyên lại kiên quyết từ chối, còn tăng giá với cô ta ngay tại đó, thậm chí còn đưa ra điều kiện trước, bảo rằng ba tháng sau, Mao Tử Linh có thể đến bệnh viện Từ Tâm làm bác sĩ, lương cao, vị trí cũng cao.

Tiếp đó, Liêu Vân Xuyên còn chỉ ra cho cô ta thấy hai mặt lợi và hại, nói rằng cô ta đã bước chân lên thuyền, không thể nào xuống được, một mình gã ta thì không sao, nhưng Hoắc Ung và đám con nhà giàu

kia e là sẽ không chịu bỏ qua.

Liêu Vân Xuyên dùng hết mọi chiêu trò từ cứng rắn tới mềm dẻo, để Mao Tử Linh tự cân nhắc lấy.

Mao Tử Linh không biết phải làm thế nào.

Nếu chỉ là sức quyến rũ của đồng tiền thì cô ta còn có thể cắn răng nhắm mắt từ chối, thế nhưng hiện giờ không chỉ là tiền mà còn liên quan đến “bí mật” của một số người.

Hoắc Ung và đám con nhà giàu kia nhìn thấy có người chết mà còn đứng đó cười đùa được, không chút lạ lẫm, có thể thấy đây đã không phải là lần đầu tiên, chúng đã sớm cho đó là lẽ hiển nhiên rồi.

Thế nhưng đến hiện giờ, đám người này vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, chứng tỏ chúng có cách phủi sạch mọi mối liên quan, sao mà có thể để một kẻ biết được sự tình như cô ta rút lui giữa đường kia chứ?

Cô ta mà nói không làm nữa thì không chừng một ngày nào đó sẽ bốc hơi giữa nhân gian như cô gái kia.

Tất nhiên là cô ta còn có thể đi báo cảnh sát.

Nhưng cảnh sát có thể làm gì được?

Căn biệt thự đó đã bị xử lý gọn ghẽ từ lâu rồi, nhân viên quản lý từ trong ra ngoài đều được mua chuộc hết, camera lắp như không, cảnh sát muốn thu thập chứng cứ cũng phải tìm ra được thi thể mới có thể xác nhận là đã có người chết chứ?

Nếu cứ không thể tìm ra thi thể, theo quy tắc chỉ có thể xác nhận là “mất tích”.

Chưa hết, cô gái chết hôm đó tên là gì, người ở đâu, thậm chí bao

nhieu tuổi, Mao Tử Linh đều không biết một thứ gì...

Suy đi tính lại thế nào thì cô ta cũng chỉ đơn thân độc mã, hoàn toàn không có đường lựa chọn.

Trong lúc Mao Tử Linh tiến thoái lưỡng nan, Liêu Vân Xuyên lại đưa ra “điều kiện” một lần nữa, hứa sẽ cho cô ta một căn nhà, còn nói sẽ giới thiệu những cơ hội với nhiều quyền thế hơn.

Nếu sau này Mao Tử Linh không muốn làm bác sĩ nữ, muốn mượn cây cầu Từ Tâm để gả vào nhà quyền quý, gã ta cũng có thể sắp xếp.

Liêu Vân Xuyên còn hỏi Mao Tử Linh phấn đấu bao lâu nay chẳng phải là vì tiền tài địa vị sao, hiện giờ cả hai thứ đều được bày ra trước mắt, sao cứ phải tự làm khó mình?

Cứ như thế, Mao Tử Linh đã gắng gượng đồng ý sau khi Liêu Vân Xuyên vừa ép buộc vừa hứa hẹn.

Nói đến đây, Mao Tử Linh lại ho mấy tiếng.

Lý Hiểu Mộng vội chạy đi rót nước nóng, Mao Tử Linh cầm lấy ly nước, run rẩy uống vài ngụm.

Lúc này, Lục Nghiễm lại hỏi: “Trước khi cô tới, Liêu Vân Xuyên có từng tìm đến bác sĩ nữ nào khác không, những bác sĩ kia sau đó thế nào, đã đi đâu, cô có từng hỏi không?”

Mao Tử Linh ngược mắt nói: “Tôi có biết một người, hiện giờ quả thật là cô ấy đã lấy chồng quyền quý. Còn một người nữa tôi không chắc lắm, nhưng mà nghe nói đã rời khỏi thành phố Giang. Chuyện đó là tôi hỏi thăm người ta, nhưng mà sau đó đến lượt tôi gặp chuyện, tôi mới biết sự thật không phải như vậy, cô bác sĩ kia đã chết từ lâu rồi.”

Từ sau đó, Mao Tử Linh lại đi đến thành phố Lịch hợp tác với Liêu Vân Xuyên mấy lần, vài lần đều rất thuận lợi, không có người chết, cô ta cũng chỉ chăm sóc vết thương cho những cô gái kia.

Cho đến lần cuối cùng...

Hôm đó, Mao Tử Linh vốn đang đợi trong phòng của mình, cô ta còn khoá cửa lại như những lần trước, dù là như thế cũng chẳng có ích gì, bởi nếu có người gọi là cô ta phải tới ngay.

Quả đúng vậy, vừa tới khuya, Mao Tử Linh đã nghe thấy tiếng gõ cửa, còn có một cô gái đứng ngoài nhờ cô ta xem giúp.

Mao Tử Linh mở cửa ra.

Ai ngờ không chỉ có cô gái kia ở ngoài mà còn có hai tên con nhà giàu.

Mao Tử Linh hốt hoảng, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nhưng hai tên con nhà giàu rất nhanh tay lẹ mắt, xông thẳng vào phòng muốn khống chế Mao Tử Linh, một tên thì sờ soạng, một tên thì xé quần áo cô ta.

Mao Tử Linh sợ chết khiếp, nhưng cô ta cũng chẳng phải tay vừa, hơn nữa lại còn lớn lên trong cô nhi viện, biết được phải đối phó với người có sức mạnh hơn mình như thế nào.

Sau một hồi vật lộn, Mao Tử Linh cũng vớ lấy ống kim tiêm đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng đâm vào người một tên.

Tên con nhà giàu bị đâm nhanh chóng ngất xỉu rồi hôn mê.

Đưa còn lại cũng khá thức thời, thấy Mao Tử Linh khá biết cách nên cười cợt bảo mình chỉ đùa thôi.

Mao Tử Linh đuổi nó đi.

Thế nhưng thằng con nhà giàu lại cương quyết không chịu đi, còn kéo cô gái kia tới bảo muốn “làm việc” ở đây, bảo Mao Tử Linh đi chỗ khác, không thì cứ việc ở đây nhìn.

Mao Tử Linh sửng sờ một lát, hết cách, chỉ đành cầm hộp dụng cụ y tế đi ra.

Thế nhưng ngoài căn phòng này ra, Mao Tử Linh cũng không biết phải đi đâu, bèn đợi một cách cửa, vô tình nhìn thấy cảnh tượng khó tả.

Lúc này, một cô gái khác bước ra nhìn thấy cô ta, bèn nói phòng 318 đang trống, bảo Mao Tử Linh tới đó nấp.

Mao Tử Linh đồng ý, đi nhanh tới phòng 318, cô ta còn cẩn thận gõ cửa rồi đợi một lúc, thấy bên trong không có ai trả lời mới đi vào.

Thế nhưng cảnh tượng bên trong lại khiến Mao Tử Linh hoảng hốt.

Hoá ra phòng 318 không chỉ là phòng nghỉ mà còn là phòng giám sát, camera giấu kín tường ở bên trong, phát cảnh từng căn phòng bên trong biệt thự, người trong phòng làm gì đều có thể bị thấy rõ mồn một ở 318.

Mao Tử Linh kinh hoàng nhìn chăm chăm vào số camera kia, sửng người một lúc mới nhận thức được mình không nên ở đây.

Thế nhưng lúc cô ta cầm hộp đồ y tế chuẩn bị đi khỏi, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Hoắc Ung mặc áo choàng tắm xuất hiện ở cửa.

Hoắc Ung nhìn thấy Mao Tử Linh thì thoáng kinh ngạc, sau đó lại cười âm u, còn hỏi cô ta sao lại chạy tới đây.

Mao Tử Linh vô thức đi về phía cửa, giải thích rằng mình chỉ đi lạc.

Vào giây phút đó, cô ta nhìn thấy được lửa giận trong mắt Hoắc Ung, biết được mình sắp gặp nguy hiểm.

Thế nhưng còn chưa đi tới cửa, Hoắc Ung đã tóm lấy Mao Tử Linh, nắm tóc cô ta kéo tới trước camera, ép cô ta xem, còn nói một số lời rất kỳ lạ.

Khi đó, Mao Tử Linh thấy đầu đau đến sắp mất cảm giác, cũng không rõ là y đang nói gì, dường như chỉ nghe thấy y nói “Đám đàn bà tụi mày đều đáng chết”, hình như Hoắc Ung rất hận thù phái nữ.

Nói đến đây, Mao Tử Linh ngẩng đầu: “Lúc đó tôi thật sự quá sợ hãi, chỉ có thể phản kháng. Thế nhưng trong lúc chống cự, tôi lại vô tình kéo rơi mất áo choàng tắm của hắn, nhìn thấy được cả cơ thể hắn, cũng nhìn thấy được hai đường may bên dưới kia. Tôi rất hoảng hốt, tôi không ngờ Hoắc Ung lại đã trải qua hai lần phẫu thuật cắt bỏ...”

Vì Mao Tử Linh đã bắt gặp bí mật lớn nhất của Hoắc Ung, cũng khiến Hoắc Ung nảy ý muốn giết người, y không thể nào thả Mao Tử Linh đi nhưng lại cũng không muốn cho cô ta chết yên.

Y muốn giày vò cô ta, dùng cô ta để xả nỗi căm phẫn với nữ giới.

Chuyện sau đó thì hắn ai cũng đã biết.

Hoắc Ung nhanh chóng gọi đám người trong biệt thự tới, đẩy Mao Tử Linh vào trong đám con nhà giàu đó, để chúng muốn chơi thế nào thì chơi, chỉ là đừng chơi chết người.

Về phần mình, Hoắc Ung chỉ ngồi xem trước camera.

Những cô gái tới tham gia trò chơi của đám con nhà giàu đó đều do tự nguyện, rất ít khi gặp phải kiểu như Mao Tử Linh, đã không tự

nguyện lại còn có khả năng chống trả.

Mao Tử Linh chống trả càng quyết liệt, chúng lại càng thấy kích thích, nhưng cô ta lại càng bị thương nặng hơn.

Cho đến khi trời sáng, Liêu Vân Xuyên từ bên ngoài về.

Liêu Vân Xuyên nhìn thấy Mao Tử Linh thương tích đầy mình thì rất kinh ngạc, cứ nghĩ là do đám con nhà giàu hết chuyện chơi, không ngờ lại là do Hoắc Ung bày trò.

Khi đó, Mao Tử Linh vẫn còn chút nhận thức, cô ta lê người đến dưới chân Liêu Vân Xuyên, cầu xin gã ta đưa mình đi, đừng để mình ở đây, còn thề thốt rằng mình sẽ không nói gì cả.

Liêu Vân Xuyên không đồng ý ngay, đi nhanh lên lầu tìm Hoắc Ung.

Liêu Vân Xuyên là hy vọng duy nhất của Mao Tử Linh, cũng là người duy nhất có thể nói chuyện được với Hoắc Ung.

Thế nhưng lúc Liêu Vân Xuyên xuất hiện trước mặt Mao Tử Linh lần nữa, gã ta lại chính tay tiêm cho cô ta một mũi.

Mao Tử Linh nhanh chóng hôn mê, lúc tỉnh lại đã không còn ở thành phố Lịch, lại cũng không ở thành phố Giang mà là bị đưa đến một huyện ở thành phố Xuân.

Khi đó, Mao Tử Linh không hề biết mình đang ở đâu, cô ta không nhúc nhích được, nằm trên giường của một quán trọ nhỏ âm u ẩm ướt, cũng không nhận thức được rõ ràng, thấy loáng thoáng hình như có vài người bước vào, đứng bên giường nhìn cô ta, lại dường như nghe họ nói với nhau gì đó.

Sau đó, có người nhận ra cô ta sắp tỉnh lại, vội tiêm thêm một mũi nữa.

Đến lúc tỉnh lại lần nữa đã là ngày hôm sau, Mao Tử Linh bị đưa đến một thôn xóm, những người hôm trước đứng nhìn cô ta chính là gia đình Vương Hữu Phúc.

Mao Tử Linh “vô duyên vô có” trở thành “Mao Hiểu Linh”, vợ của Vương Hữu Phúc, cả nhà Vương Hữu Phúc lại còn cứ trộn thêm thuốc vào thức ăn của cô ta, cô ta không ăn thì không thể nào sống được, nếu ăn vào lại không có chút sức lực nào.

Một tháng đầu tiên, Mao Tử Linh cứ thấy cả người yếu ớt mềm nhũn, đến nỗi không tự mình bước xuống giường được.

Tôi đến, Vương Hữu Phúc về đến là giày vò cô ta, sau khi xong chuyện còn nói với cô ta, chỉ cần mang thai thì không cần phải uống thuốc nữa.

Lúc đó, Mao Tử Linh vẫn chưa nghĩ tới cái chết.

Hôm nào cô ta cũng hôn mê cả nửa ngày, lúc hơi tỉnh táo được một chút thì cũng không có sức suy tính quá nhiều, suy nghĩ duy nhất chính là muốn tìm cách rời khỏi.

Không tới hai tháng, Mao Tử Linh đã có thai.

Thế nhưng cả nhà Vương Hữu Phúc không hề vui mừng, chưa được mấy ngày sau, chúng đã cho cô ta uống thuốc phá thai, bởi chúng cảm thấy cái thai đầu tiên chưa chắc đã là của Vương Hữu Phúc, có thể chỉ liên quan đến người trước kia đưa cô ta tới.

Sức công phá của thuốc phá thai người nhà nông rất mạnh mẽ, sau khi uống vào, Mao Tử Linh đau đớn vô cùng, oằn mình suốt một ngày một đêm mới giữ được mạng.

Lại qua thêm hai tháng, Mao Tử Linh lại có thai lần nữa, Vương Hữu Phúc cũng không cho cô ta uống thuốc nữa.

Nhưng cơ thể của Mao Tử Linh đã quen với loại thuốc cứ như “ma túy” đó, sau khi ngưng thuốc, cô ta rất đau đớn, ngày nào cũng van nài Vương Hữu Phúc đưa thuốc cho mình.

Vương Hữu Phúc nói thứ thuốc đó sẽ làm hại đến con, Mao Tử Linh thấy rất nực cười, nói với Vương Hữu Phúc rằng thứ thuốc đó đã làm hại đến đứa trẻ từ lâu rồi, sinh ra cũng sẽ bị dị dạng.

Ban đầu, Vương Hữu Phúc còn không tin, thế nhưng nghĩ tới việc Mao Tử Linh là bác sĩ nên lại bắt đầu sinh nghi.

Sau đó, Vương Hữu Phúc bàn bạc với bố mình, lại nhắc tới cô gái đã mua trước đó, sinh con hai lần liên tiếp đều là “quái vật”, có thể còn thật sự có liên quan đến thứ thuốc khiến người ta nghiện này.

Những lời này lọt đến tai Mao Tử Linh, cô ta run rẩy trong lòng, dần liên tưởng đến một số thứ đáng sợ.

Từ sau đó, Mao Tử Linh bắt đầu thay đổi thái độ với Vương Hữu Phúc, trở nên dịu dàng hơn trước, còn tỏ vẻ rất cam chịu.

Không chỉ có vậy, Mao Tử Linh còn thường xuyên rót mật vào tai Vương Hữu Phúc, dỗ dành khiến y nói rất nhiều chuyện cho cô ta nghe, Mao Tử Linh cũng nhờ vậy mà chắc chắn được nghi ngờ ban đầu của mình: Vương Hữu Phúc bị thiếu năng trí tuệ nhẹ.

Chỉ là thời gian trước đây, Vương Hữu Phúc không có biểu hiện rõ rệt, cuộc sống thường ngày ở nông thôn cũng không cần y phát triển trí tuệ.

Mao Tử Linh thăm dò nhiều lần, dần hiểu rõ được tính khí Vương Hữu Phúc, lại dỗ dành y nói ra một số “bí mật”, ví dụ như trước kia cả nhà chúng đã từng mua một cô gái, cũng cùng một người bán, cũng là một bác sĩ nữ.

Nhưng mà sức khỏe cô gái đó không tốt lắm, không minh mẫn như

Mao Tử Linh, sau khi ngưng thuốc thì bệnh liệt giường, sinh ra hai đứa con đều “không ổn”, hơn nữa sinh ra đã là thai chết.

Sau đó, cô gái đó cũng không trụ được bao lâu, mùa đông năm ngoái đã qua đời.

Mao Tử Linh bèn hỏi Vương Hữu Phúc đã xử lý thi thể của mấy đứa con và cô gái đó như thế nào.

Vương Hữu Phúc nói, không thể để cho người khác nhìn thấy hai đứa trẻ đó, bèn vớt xuống cầu tiêu, còn nói kiểu cầu tiêu nông thôn như thế này, có vớt gì xuống cũng không ai biết, trừ khi nào đập ra xây lại.

Thi thể của cô gái thì được chôn sau núi.

Mao Tử Linh nghe đến đây, rợn hết cả tóc gáy, thậm chí còn nghĩ tới kết cục của mình.

Cô ta không biết ngoài kia có ai đi tìm mình không, cô ta hoàn toàn không ôm hy vọng đó, bởi vì dù bạn bè có nhớ tới cô ta mà tìm kiếm khắp nơi thì cũng sẽ không ngờ tới cô ta không còn ở thành phố Lịch mà đã trôi dạt tới thành phố Xuân từ lâu rồi.

Ở đây, cô ta tên là “Mao Hiểu Linh”, đến cả cửa nhà còn không bước ra được, ra được rồi cũng chưa chắc có sức trốn ra khỏi cái thôn này, đường tương lai dường như chỉ còn hai lựa chọn, một là hoàn toàn cam chịu số phận, sống ở đây tới chết, sinh ra một đứa con trai “khỏe mạnh”, sau này trở thành một người phụ nữ giống như mẹ Vương Hữu Phúc, còn một lựa chọn khác chính là không chấp nhận số phận, chống đối tới cùng, cho đến khi có kết cục giống như cô gái trước đó.

Sau đó, cô ta cũng sẽ bị chôn cất sơ sài sau núi, “bốc hơi” một cách thần không biết quỷ không hay.

Lấy lời khai tới đây, Mao Tử Linh lại bắt đầu đau bụng dữ dội, bác sĩ nhanh chóng tới cho cô ta uống thuốc, tiêm thuốc.

Lục Nghiễm đề nghị Mao Tử Linh nghỉ ngơi, đợi đến chiều lại tiếp tục.

Nhưng Mao Tử Linh lại nói: “Không, tôi ổn, để tôi nói hết một lần, tôi không muốn nhớ lại lần thứ hai.”

Lục Nghiễm thấy vậy bèn hỏi ý kiến bác sĩ.

Sau khi bàn bác, bác sĩ lại tiêm thuốc dinh dưỡng cho Mao Tử Linh, giúp cô ta bổ sung thể lực.

Những người ở phòng bên cạnh đều nhìn thấy hết những cảnh này.

Trong phòng yên lặng đến kỳ quặc, không ai nói gì với nhau, không ai bàn bạc gì, thi thoảng chỉ có tiếng hít sâu, tiếng thở dài.

Trong căn phòng này, có chuyên viên giám định dấu vết, có pháp y, có cảnh sát hình sự, ai nấy cũng đã từng chứng kiến nhiều vụ trọng án, thế nhưng chưa có lần nào là nặng nề thế này.

Ở những lần trước, kẻ ngồi đối diện luôn là tội phạm hình sự nghiêm trọng tội ác tày trời, khi chúng thuật lại tội ác của mình, những người quan sát đều sẽ không hề thấy đồng cảm.

Thế nhưng lần này, người ngồi ở đó lại là một người phụ nữ số khổ bị ép tới đường cùng.

Chỉ vì một lựa chọn sai lầm, cô ta đã bỗng chốc sai hết cả cuộc đời.

Tiết Bồng vô thức nhìn về phía Quý Đông Duẫn, gã cứ cụp mắt từ nãy đến giờ, hai tay gác trên bàn, cuộn lại thành nắm, lồng ngực phập phồng, cố gắng trấn tĩnh.

Tiết Bồng không biết nên nói gì, cũng không biết phải khuyên gì, nói gì trong lúc này cũng là vô ích, không ai có thể lật ngược rồi sửa sang lại vận mệnh của Mao Tử Linh, tất cả đều đã rồi.

Đến vài phút sau, Mao Tử Linh ở phía đối diện đã khôi phục lại, chủ động yêu cầu tiếp tục, sau đó cũng không đợi Lục Nghiễm hỏi, cô ta đã nói: “Tôi là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, trong số những người bạn cùng lớn lên ở Lập Tâm, chỉ có Lâm Tăng Thanh là thân với tôi. Thế nhưng cô ấy cũng không quyền thế gì, quá khó để tìm được tôi. Vì thế, vào lúc đó tôi đã biết, tôi chỉ có thể tự cứu lấy mình, không ai có thể cứu được tôi...”

Lục Nghiễm lại ngắt lời cô ta: “Thật ra hai năm nay, pháp y Quý vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm tung tích cô.”

Mao Tử Linh sửng lại, yên lặng vài giây mới nói: “Anh ấy là người tốt, tôi cũng tin là anh ấy sẽ tìm tôi, nhưng mà cách thức của anh ấy lại quá “văn minh”, hoàn toàn không có ích gì khi gặp phải những việc hung hãn tàn bạo. Anh ấy là pháp y, muốn tìm người thì cũng phải làm việc theo quy tắc của các anh, không có chứng cứ thì anh ấy có nằm mơ cũng không ngờ là tôi bị đám người đó bán tới vùng nông thôn. Chuyện này cũng đã dạy cho tôi một bài học, trong trường hợp đặc biệt thì phải dùng trường hợp đặc biệt, đối phó với người ngay thẳng thì dùng pháp luật, đạo đức xã hội là được, nhưng đối phó với cầm thú thì chỉ có thể phải tàn ác hơn cả chúng.”

Điều này cũng giống như những con thú lớn mạnh ăn thịt những con yếu ớt trong thế giới động vật vậy, động vật chả đi nói chuyện luật pháp với ta đâu, cái đáng để so là nanh kẻ nào sắc hơn, vuốt kẻ nào bén hơn.

Kẻ yếu là thức ăn, kẻ mạnh mới có tư cách sống sót.

Mao Tử Linh nhanh chóng kể tới chuyện sau này.

Sau đó một thời gian, Vương Hữu Phúc dần nói lỏng cảnh giác với

mánh khỏe của Mao Tử Linh, thế nhưng đứa con thứ hai của Mao Tử Linh cũng không giữ được, trong một đêm nào đó đã sảy mất.

Bố mẹ Vương Hữu Phúc cứ canh cánh trong lòng về câu nói trước đó của Mao Tử Linh, nghi là số thuốc đó quả thật không tốt cho đứa trẻ, lại nể tình Mao Tử Linh đối xử với Vương Hữu Phúc không tệ, hơn nữa dường như đã cam chịu nên cũng không bắt cô ta uống thuốc nữa, đến lúc cô ta khỏe lại, có thể xuống giường, còn cho phép cô ta đi loanh quanh trong sân nhà.

Chỉ là Mao Tử Linh đã quá nôn nóng, hoặc có thể nói là cô ta không thể tưởng tượng được mức độ “tàn ác” và “kinh nghiệm chiến đấu” của cả nhà Vương Hữu Phúc.

Lại một tháng sau đó, Mao Tử Linh bắt đầu thử chạy trốn.

Nhưng bởi vì không hiểu đường đi trong thôn, không có cơ hội thăm dò, thế nên nhanh chóng thất bại.

Lần đó cô ta bị bắt về, bị bố mẹ Vương Hữu Phúc dạy cho một bài học thâm trầm, chúng còn bắt cô ta uống thuốc, khiến cô ta thần kinh hoảng loạn, “điên khùng” mất mấy ngày.

Sau đó một thời gian, mối quan hệ dịu lại, Mao Tử Linh lại thử lần thứ hai, thứ ba nhưng đều thất bại.

Có một lần, cô ta bị dân trong thôn “tổ giác” bắt mang về.

Một lần khác, cô ta cầu cứu một người phụ nữ trông có vẻ rất lương thiện cứu mình, người phụ nữ cũng đồng ý, còn bảo cô ta trốn trong hầm nhà mình, đợi trời tối hẳn ra.

Kết quả đến chập tối, người phụ nữ lại đưa bố mẹ Vương Hữu Phúc tới.

Vì trốn thoát thất bại năm lần bảy lượt, Mao Tử Linh cuối cùng cũng

hiếu ra được vài chuyện, người trong thôn đều sợ cả gia đình Vương Hữu Phúc vì chúng có chút thế lực ở đây, còn có người thân làm quan chức ở huyện, vì thế, người trong thôn đều muốn nịnh hót gia đình Vương Hữu Phúc, toàn bộ đều là tai mắt của lũ nhà này.

Gia đình Vương Hữu Phúc lại luôn nói với người ngoài là Mao Tử Linh bị tâm thần, chúng còn có bệnh án của cô ta, làm hết đầy đủ mọi thứ giấy tờ.

Có thể thấy rõ, kẻ trung gian của Hoắc Ung bán cô ta đến đây là một tay lão luyện, vá hết tất cả “lỗ hổng” từ trước để đề phòng bất trắc.

Vì chạy trốn liên tiếp mấy lần, cả nhà Vương Hữu Phúc không còn tin tưởng Mao Tử Linh nữa, buổi sáng trước khi đi làm ruộng, chúng trói cô ta trên giường hoặc vào ghế, để mặc cô ta làm vung vải khắp sàn.

Nếu Mao Tử Linh vùng vẫy quá quyết liệt, ngã xuống đất hoặc làm rớt đồ đạc, lúc về chúng sẽ bắt cô ta uống thuốc, khiến cô ta mất đi khả năng suy nghĩ bình thường.

Cuộc sống như thế kéo dài gần một năm, Mao Tử Linh cũng sảy mất đứa con thứ ba.

Mỗi ngày cô ta chỉ nghĩ đến một việc duy nhất chính là chạy thoát,

Cô ta không cách nào chấp nhận được cái số phận này, cô ta vốn đã không phải là một người cam chịu số phận, tuy là trẻ mồ côi nhưng lại có ý chí kiên cường không chịu khuất phục, cô ta không phải bèo bọt để mặc sóng vỗ, trước giờ, cô ta luôn cương quyết tiến tới trước, đi lên bằng sự cố gắng của mình, khó khăn lắm mới trở thành bác sĩ bệnh viện lớn, sao lại có thể để mặc bọn người này chà đạp cho quay lại một cuộc sống thậm chí là còn tệ hơn trước kia?

Cứ nghĩ tới tình cảnh hiện tại, Mao Tử Linh lại hết sức căm hận trong lòng.

Một người không phải chỉ một sớm một chiều mà méo mó tâm lý, đó là một khoảng thời gian dài chịu đựng giày vò, lại cũng có liên quan hết sức mật thiết đến hoàn cảnh sống.

Sau một hơn một năm chịu đựng bị “đập đánh tàn nhẫn”, giày vò, sỉ nhục, lăng mạ, tinh thần của Mao Tử Linh hết sức suy sụp, ám ảnh trong lòng cũng mỗi lúc một lan rộng, cuối cùng cũng ra tay tàn nhẫn với chính mình và cả gia đình Vương Hữu Phúc.

Mao Tử Linh biết Vương Hữu Phúc thích khuôn mặt của mình, dù cho cơ thể cô ta yếu ớt chẳng chịu đựng nổi, sắc mặt vàng vọt, lại thường xuyên bần thiêu, nhếch nhác không thể tả, Vương Hữu Phúc vẫn nói cô là người phụ nữ đẹp nhất y từng thấy.

Ban đầu, khi ở quán trọ, Vương Hữu Phúc cũng để ý cô ta vì khuôn mặt này, bố mẹ y nói cô ta quá gầy gò, khó sinh đẻ, Vương Hữu Phúc cũng không nghe lời, cứ đòi chọn cô ta.

Mao Tử Linh nhìn bóng mình trong gương, cảm thấy rất nhục cười, hôm đó, cô ta đập bể gương ngay trước mặt Vương Hữu Phúc, sau đó nhặt một mảnh vỡ, dùng sức cứa vào mặt mình.

Cửa xong bên trái, lại đến bên phải.

Cô ta là bác sĩ, biết được ra tay thế nào thì chắc chắn để lại sẹo, hơn nữa lại còn trông rất khó coi.

Sau đó, Mao Tử Linh máu me đầy mặt hỏi Vương Hữu Phúc: “Bây giờ anh còn thấy tôi đẹp không?”

Vương Hữu Phúc hốt hoảng, muốn chạy tới ngăn cản, trong lúc giằng co, mảnh kính đó đã đâm vào cổ họng Mao Tử Linh.

Mao Tử Linh ngã xuống tại chỗ, cứ tưởng mình không sống được nữa, thậm chí chết rồi cũng tốt.

Nhưng có lẽ là vì sức sống của cô ta quá mãnh liệt, hoặc là do trời không tuyệt đường sống con người ta, bố mẹ Vương Hữu Phúc nhanh chóng tìm thầy thuốc trong thôn băng bó cho cô ta.

Khuôn mặt thì hết cứu nhưng phần cổ còn có thể giữ được, chỉ là tổn thương đến dây thanh quản.

Cũng nhờ lần đó, Mao Tử Linh phát hiện ra một điểm đột phá: Đi khám bệnh.

Tất nhiên là cô ta bắt buộc phải bị bệnh nặng trước đã, nặng tới nỗi thầy thuốc không khám nổi, bắt buộc gia đình Vương Hữu Phúc phải đưa cô ta lên huyện.

Lên đến huyện thì cô ta không tin là gia đình này còn có thể che được cả trời.

Bắt đầu từ đó, Mao Tử Linh làm mọi cách giày vò mình, còn nhân lúc cả nhà Vương Hữu Phúc không chú ý, ăn một ít thầu dầu.

Cô ta biết thầu dầu có độc, nặng sẽ mất mạng, nhẹ sẽ nôn ói, đi tả, mất nước vân vân.

Khi độc tính phát tác mới phát tác, gia đình Vương Hữu Phúc không để tâm mấy, Mao Tử Linh thường hay đau lưng, đau bụng nên chúng cứ nghĩ đó là do di chứng của việc sảy thai.

Không ngờ lần này, Mao Tử Linh đau đến lăn lộn, rất nghiêm trọng.

Bố mẹ Vương Hữu Phúc nhanh chóng tìm thầy thuốc trong thôn tới khám cho cô ta nhưng thầy thuốc tới khám lại nói là trúng độc, ông ta không chữa nổi, phải đi bệnh viện gấp, còn chần chừ e là sẽ chết người.

Bố mẹ Vương Hữu Phúc hơi do dự nhưng Vương Hữu Phúc cứ nằng nặc đòi đi, không còn cách nào khác, cả nhà chúng đành phải

đưa Mao Tử Linh đến bệnh viện huyện.

Chuyện sau đó không khác biệt lắm với những gì thành phố Xuân điều tra được.

Mao Tử Linh khó khăn lắm mới tới được bệnh viện huyện nhưng lại công cốc, bị đưa về thôn, còn bị trừng phạt rất thâm.

Mao Tử Linh mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác, lòng hận thù càng thêm mãnh liệt, nhìn thấy ai cũng muốn cắn trả, sau một lần lại bị bố mẹ Vương Hữu Phúc đánh mắng, cuối cùng cô ta cũng nảy ý muốn giết người.

Một khi con người ta cùi không sợ lờ thì cũng chẳng còn gì để e dè nữa.

Một khi không còn biết e dè thì sẽ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Từ sau khi cảnh sát tới điều tra rồi đi khỏi, Mao Tử Linh trở nên yên tĩnh lạ thường, cô ta cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, lâu lâu còn mỉm cười với Vương Hữu Phúc.

Vương Hữu Phúc có vấn đề về đầu óc, y không nhận ra hàm ý trong nụ cười của Mao Tử Linh, cứ nghĩ cô ta lại hồi tâm chuyển ý.

Thế nhưng khi đó, trong đầu Mao Tử Linh lại là trăm ngàn cách để giết chết cả nhà Vương Hữu Phúc.

Đối tượng đầu tiên để ra tay tất nhiên là bố của Vương Hữu Phúc, lão là trụ cột của cả gia đình, cũng là người có sức lực nhất nhà này, vì thế bắt buộc phải giết gã trước.

Nhưng cô ta không thể đầu độc, rất dễ lộ chuyện, khiến người ta nghi ngờ mình, tốt nhất là tạo nên một “sự cố”.

Thế là vào một buổi sáng nọ, Mao Tử Linh nhắm chắc cơ hội, nhân

lúc cả nhà Vương Hữu Phúc ra ngoài, lén chạy ra khỏi nhà.

Nhưng cô ta không chạy ra ngoài thôn, phía đường đó đông người phức tạp, cô ta không chống chịu được, chạy không được mấy trăm mét là sẽ mệt lả, sau đó sẽ bị dân trong thôn tới nói với nhà Vương Hữu Phúc.

Cô ta không thể mạo hiểm với trường hợp tương tự.

Vì thế, Mao Tử Linh bèn che kín đầu, mặc áo khoác của Vương Hữu Phúc, đi thẳng lên núi, cô ta biết khi đó, bố của Vương Hữu Phúc đang làm việc trên núi, cũng ăn uống tiểu tiện luôn trên núi.

Mao Tử Linh biết mình không thể tấn công chính diện, sau khi tìm thấy Vương Hữu Phúc, cô ta bèn nấp trong chỗ tối, đợi đến lúc lão đi tới trước khe núi chuẩn bị tiểu tiện mới nhảy ra, dùng một sào trúc đẩy lão vào khe núi.

Khi đang thực hiện hành vi bài tiết, con người sẽ vô thức buông lỏng cảnh giác, lúc này, phản ứng của cơ thể sẽ trở nên rất chậm, dù có xảy ra chuyện gì bất ngờ cũng không phản ứng kịp.

Thật ra, chưa chắc cách này đã có thể sử dụng được với những người khác, thế nhưng lâu lâu Mao Tử Linh lại nghe thấy hai vợ chồng chúng nhắc tới chuyện làm lụng, biết được bố của Vương Hữu Phúc thích tiểu vào cái khe núi này.

Mẹ của Vương Hữu Phúc còn thường nói rằng sau khi mưa, đường rất trơn trượt, lão có tật như thế lỡ đâu trượt chân rơi vào khe núi thì chết chắc, còn nói trước kia trong thôn cũng có người rơi xuống chết thảm như thế.

Nhưng bố của Vương Hữu Phúc lại chẳng để lọt tai, còn nói từ nhỏ đã thích thế, không sửa được.

Tất nhiên là khi ấy, bố của Vương Hữu Phúc hoàn toàn không ngờ

rằng đây sẽ là nguyên nhân cái chết mà lão tự sắp đặt cho mình.

Sau khi bố Vương Hữu Phúc chết, Mao Tử Linh lại chuyển hướng sang mẹ y, cô ta cũng quan sát trước rồi mới hành động, một khi tấn công là tuyệt đối không thể thất bại, cơ hội chỉ có một lần.

Mao Tử Linh chuẩn bị kỹ càng, hoàn toàn không chừa đường lui cho mình, hoặc là mẹ Vương Hữu Phúc chết, hoặc là cô ta chết.

Mà trời dường như cũng giúp cô ta, khiến cô ta lại thành công lần nữa.

Mao Tử Linh chết, sau khi bố mẹ Vương Hữu Phúc chết, đám người trong thôn sẽ không có cơ hội thông báo tin tức nữa.

Đám người trong thôn là một đám gió chiều nào theo chiều đó, thường ngày luôn sợ sệt cả nhà Vương Hữu Phúc, biết nhà chúng có chút quyền lực lại muốn nịnh bợ, đem cô ta ra làm vật tế.

Hiện giờ, bố mẹ Vương Hữu Phúc đã chết, đám người trong thôn cùng lần lượt lộ ra bộ mặt của mình, cái đám thường hay mang thức ăn tới nhà họ Vương xu nịnh cũng chẳng thềm tới nữa.

Vương Hữu Phúc thì lại bị thiếu năng nhẹ, Mao Tử Linh đối phó với y dễ dàng hơn nhiều, dụ y uống thuốc độc không tốn chút công sức, y khó chịu nôn ói, đi ngoài mất kiểm soát, lăn lộn vật vã, cô ta cũng chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Vào giây phút đó, Mao Tử Linh chỉ suy nghĩ xem nên xử lý thế nào sau khi Vương Hữu Phúc tắt thở.

Cô ta không có sức đi đào hố chôn xác, hơn nữa, thời gian đào được một cái hố quá lâu, đất mới đào cũng sẽ để lại dấu vết, đến lúc cảnh sát trong thôn tới điều tra là lại lộ hết.

Cách tốt nhất là khiến tất cả mọi người đều nghĩ là Vương Hữu Phúc

đã giết chết cha mẹ rồi sợ tội chạy trốn, tất nhiên là trước đó, không thể để người khác tìm ra xác Vương Hữu Phúc.

Vào lúc này, Mao Tử Linh lại nhớ tới cái cầu tiêu mà Vương Hữu Phúc nói.

Cầu tiêu ở nông thôn là dạng nhà tiêu không xối nước được, sau nhà Vương Hữu Phúc có một cái, hơn nữa đã lâu không ai xử lý, cũng không có ai đi bới móc xem bên trong có gì.

Mao Tử Linh bèn vớt Vương Hữu Phúc bên trong đó, sau đó đứng nhìn xác y dần dần chìm xuống, dần bị đóng phân kia lấp mất, không chút động tĩnh.

Sau khi ra khỏi đó, Mao Tử Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời bên trên, cô ta nhắm mắt, lần đầu tiên có thể đứng dưới bầu trời xanh một cách nhẹ nhõm như vậy, lại còn cảm nhận được ánh nắng ấm áp.

Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Đối với những người chứng kiến, trong “trận chiến” này, Mao Tử Linh đã hoàn toàn phóng thích con ác ma trong mình.

Hạt giống tội ác chính là do Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên và đám con nhà giàu kia gieo xuống, sau đó lại được cả nhà Vương Hữu Phúc tưới tiêu, chăm bón hơn một năm, bây giờ cuối cùng cũng đã vươn mầm.

Thế nhưng đối với Mao Tử Linh, cô ta đã lượn một vòng ở “âm phủ”, hiện giờ đã về lại với cõi dương, đã đến lúc kéo vài người cùng xuống địa ngục rồi.

Chương 109: Hiện trường phạm tội 4 - Chương 24

Đến đây, câu chuyện bắt đầu đi vào phần quan trọng nhất.

Lục Nghiễm không khỏi nhíu chặt mày quan sát biểu cảm và ánh mắt của Mao Tử Linh, phân tích độ chân thật trong lời nói của Mao Tử Linh dưới góc độ của một người điều tra.

Thật ra tính tới hiện tại, Mao Tử Linh khá là chịu hợp tác, sau khi kể xong câu chuyện gia đình Vương Hữu Phúc, cô ta còn cung cấp tên thôn và địa chỉ nhà Vương Hữu Phúc, hoàn toàn trùng khớp với điều tra của phía thành phố Xuân.

Kế đó, Lục Nghiễm bèn ra hiệu cho Lý Hiểu Mộng bày ảnh của những nạn nhân nữ và đám con nhà giàu có dính dáng mà cảnh sát đã điều tra ra được tới trước mặt Mao Tử Linh cho cô ta nhận diện.

Mao Tử Linh đều xác nhận hết đám con nhà giàu kia, thế nhưng cô ta chỉ biết ba trong số những nạn nhân nữ, chưa từng gặp những người khác.

Sau khi nhận diện xong, Lục Nghiễm mới nhẹ nhàng hỏi: “Bốn tên con nhà giàu này đã đồng loạt mất tích ba tháng trước, địa điểm là ở một khu bảo tồn thiên nhiên ở thành phố Lịch, cô có biết chuyện này không?”

Suy ngược theo thời gian, Mao Tử Linh đã thoát khỏi thành phố Xuân từ năm tháng trước, nếu cô ta có liên quan đến việc bốn đứa con nhà giàu mất tích, vậy thì trong hai tháng giữa đó, việc Mao Tử

Linh sống ở đâu, tiếp xúc với những ai trở nên rất quan trọng.

Mao Tử Linh ngược mắt, ánh mắt lóe lên chút kinh ngạc, vài giây sau mới hỏi: “Chúng mất tích rồi sao? Tôi không biết chuyện này.”

“Cô không biết sao?” Lục Nghiễm không có biểu cảm gì, anh chắc đã sớm lường trước được Mao Tử Linh có thể sẽ phủ nhận: “Cô tìm trăm phương ngàn kế muốn trả thù người từng hại mình, nếu đã giết Hoắc Ung rồi, sao lại còn tha cho bốn người này?”

Mao Tử Linh thoáng ngỡ ngàng nhưng rồi lại lập tức thản nhiên: “Chúng chỉ làm theo lệnh mà thôi, khi đó tôi chỉ làm phật lòng có mình Hoắc Ung, cũng chính Hoắc Ung là kẻ đã ra lệnh bán tôi tới nông thôn. Oan có đầu nợ có chủ, tôi không cần thiết phải tàn sát hàng loạt. Huống hồ gì sức khoẻ của tôi rất tệ, sau khi thoát ra được, tôi bèn viết đại một sổ căn cước để đi khám, biết được mình bị ung thư tuyến tụy giai đoạn cuối. Tôi là bác sĩ, tôi biết căn bệnh này đáng sợ nhường nào, tỷ lệ tử vong rất cao, khả năng chữa khỏi rất thấp. Rất nhiều người đều gọi nó là vua của căn bệnh ung thư, tình trạng của tôi hoàn toàn không có hy vọng, vì thế tôi phải dành thời gian cuối cùng để trả thù. Đối phó với một mình Hoắc Ung là đã rất khó với tôi rồi, sao mà tôi có sức lực đối phó với nhiều người như vậy được?”

Tất cả mọi người đều không tin câu nói này của Mao Tử Linh, dù cô ta nói có lý nhưng mỗi người ở đây đều từng chứng kiến không biết bao nhiêu vụ án lớn nhỏ, ai cũng có khứu giác nghề nghiệp, không thể nào bị đánh lừa đánh đảo bởi vài câu như thế này.

Nhưng vấn đề ở đây là cảnh sát thành phố Lịch đến giờ vẫn không tìm ra thi thể của bốn tên con nhà giàu kia, không tìm được thì không thể xác nhận là tử vong.

Pháp luật có quy định rõ ràng, người “không rõ tung tích” sau hai năm mới có thể xác định là “người mất tích”, sau bốn năm, hoặc không rõ tung tích do sự cố ngoài ý muốn đã được xác nhận hơn hai

năm mới có thể tuyên bố tử vong.

Và lại, hiện giờ cũng không có bất cứ bằng chứng nào chỉ ra Mao Tử Linh có liên quan trực tiếp đến việc bốn đứa con nhà giàu mất tích, vì thế nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ.

Phía bên này, Lục Nghiễm không nói tiếp ngay lập tức, anh chỉ hơi nheo mắt, suy nghĩ động cơ Mao Tử Linh giấu giếm sự thật.

Đối với Mao Tử Linh, cô ta không còn bao nhiêu ngày nữa, luật pháp với cô ta mà nói chẳng là gì nữa, dù là trừng phạt hay lên án, những đau khổ kia có lẽ cũng không thể nào so được với nỗi đau mà ung thư mang đến.

Có thêm tội hay bớt tội đều chẳng là nghĩa lý gì với cô ta, thế nhưng một khi thừa nhận những tội trạng khác thì cũng có nghĩa là sẽ dính líu tới người khác.

Đây chắc hẳn là động cơ của Mao Tử Linh.

Đã không có chứng cứ thì Lục Nghiễm cũng không vướng mắc quá nhiều ở vấn đề này, anh nhanh chóng đổi chủ đề: “Vậy nói về quá trình cô trả thù Hoắc Ung đi.”

Mao Tử Linh hơi bất ngờ, cô ta nhìn Lục Nghiễm, dường như không ngờ anh lại bỏ qua chuyện bốn tên con nhà giàu dễ dàng như thế: “Tôi dùng căn cước của Vương Hữu Phúc để mở ví điện tử, dùng tiền đó để làm phí đi đường. Tôi biết tuy là cái chết của bố mẹ Vương Hữu Phúc được xác định là sự cố, thế nhưng có thể đã khiến cảnh sát huyện nghi ngờ. Sau khi Vương Hữu Phúc “mất tích”, cảnh sát sẽ nghi ngờ hẳn, thế nhưng đến lúc cả tôi cũng đi khỏi thì có lẽ mọi hướng nhìn lại sẽ nhằm vào tôi.

Thế là, để tránh đêm dài lắm mộng, sau khi khám bệnh xong, Mao Tử Linh nhanh chóng rời khỏi thành phố Xuân, mua vé xe buýt về thẳng thành phố Giang.

Như thế, dù cảnh sát có truy tới theo lịch sử chi tiêu của Vương Hữu Phúc thì cũng sẽ không tìm được bất cứ tung tích nào của y, bởi trong một khoảng thời gian ngắn, cảnh sát vẫn chưa thể chắc chắn rằng số tiền đó là do một người phụ nữ, còn là một người phụ nữ yếu ớt, khuôn mặt bị huỷ hoại sử dụng.

Việc đầu tiên Mao Tử Linh làm sau khi về đến thành phố Giang chính là gọi điện cho Lâm Tăng Thanh, thế nhưng điện thoại của Lâm Tăng Thanh đã khoá máy, cô ta lại gọi đến công ty nơi Lâm Tăng Thanh làm việc mới nghe đồng nghiệp của Lâm Tăng Thanh nói về chuyện cô ấy bị vào khoa tâm thần.

May là trong lúc nói chuyện, Mao Tử Linh nghe ngóng được trước khi phát điên, Lâm Tăng Thanh từng có quen một người bạn trai, trước đó, người bạn trai này cũng là người đã đưa cô ấy đến bệnh viện.

Hỏi thêm về tên tuổi và cách thức liên lạc với bạn trai Lâm Tăng Thanh mới biết người đàn ông đó tên Liêu Vân Xuyên.

Mao Tử Linh ho vài tiếng, bật cười khẩy: “Tôi không thể nào nghĩ đến bạn trai của Tăng Thanh lại là Liêu Vân Xuyên, ban đầu tôi rất kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng nhận ra được, bệnh của Tăng Thanh có liên quan tới Liêu Vân Xuyên, hơn nữa Tăng Thanh hẹn hò với Liêu Vân Xuyên rất có thể là vì tôi “mất tích”.”

Chỉ là Mao Tử Linh không thể nào đến thăm Lâm Tăng Thanh được, một là vì chỉ người nhà mới có thể, hai là vì phải tuân thủ quy định của bệnh viện, nếu bệnh viện cho là bệnh tình của bệnh nhân vẫn chưa thể khống chế, không tiện vào thăm thì dù là người nhà cũng khó gặp mặt.

Mao Tử Linh lại tiếp tục: “Tôi dành ra mấy ngày để suy nghĩ tiếp đến nên làm gì. Tôi không thể nhìn được Tăng Thanh lần cuối, dù có ai chịu chuyển lời giúp tôi thì với tình trạng tinh thần của cô ấy cũng

chưa chắc hiểu được tôi đang nói gì, lại còn có thể đến tai Liêu Vân Xuyên. Mục đích chính lần này tôi trở lại vẫn là Hoắc Ung.”

Không dễ để đối phó được với Hoắc Ung, nhưng mà cũng không khó lắm.

Mao Tử Linh có số điện thoại của Hoắc Ung, cô ta có thử gọi một lần, số đó vẫn còn đang được sử dụng, thế nhưng vừa kết nối được thì cô ta đã cúp máy.

Cô ta biết mình bắt buộc phải chuẩn bị thật kỹ càng, dù Hoắc Ung tới một mình rồi không chế y.

Trước đó, cô ta buộc phải tìm một nơi hoang vu ít người qua lại, còn cần một số thiết bị y tế và dược phẩm.

Cô ta đã bỏ ra gần hai tháng để làm những việc này.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Người giúp cô tên Châu Lực, là quản lý ở một công ty kinh doanh thiết bị y tế. Cô đã thuyết phục anh ta bán số đồ đó cho mình như thế nào?”

Mao Tử Linh cười nói: “Từ hai năm trước, tôi đã nắm thóp được một số thứ của Châu Lực, anh ta luôn âm thầm cung cấp thuốc cho đám con nhà giàu ở thành phố Lịch. Số thuốc đó là thuốc thần kinh kê theo toa, có thể gây nghiện, người bình thường rất khó lấy được nhưng anh ta có đường dây, kiếm được không ít tiền trung gian. Tôi giả vờ là con nhà giàu ở thành phố Giang, lấy danh nghĩa cá nhân đặt một lô thiết bị và dược phẩm.”

“Không lẽ Châu Lực chẳng nghi ngờ gì về số hàng mà cô đặt sao?”

“Có thể anh ta sẽ nghi, nhưng anh ta cũng đã từng nhận nhưng đơn hàng tương tự thế rồi, vì thế dù có nghi ngờ thì anh ta cũng không dám hỏi gì nhiều. Chuyện này còn là do Liêu Vân Xuyên nói cho tôi biết.”

Đây cũng không phải mới lần một lần hai mà Châu Lực thực hiện những giao dịch như thế này, trên thị trường có một số phòng khám chui, còn có một số bệnh viện chợ đen chữa bệnh phi pháp, những nơi này đều cần thiết bị và thuốc, họ cũng không thể mua ở những cơ sở chính quy mà toàn nhờ vào những người như Châu Lực.

Mao Tử Linh cũng từng là bác sĩ, tất nhiên là cũng có nghe nói tới đường dây này, hơn nữa cô ta cũng từng tiếp xúc với đám con nhà giàu kia, bắt chước một số cách ăn nói góm ghiếc của chúng, thế nên lúc nói chuyện với Châu Lực trên mạng, cô ta cũng giả vờ tương đối giống.

Thêm vào đó, Mao Tử Linh rất chịu chơi, không hề trả giá, không giống giả vờ, Châu Lực cũng có “đạo đức nghề nghiệp”, biết số đồ này không được dùng cho mục đích chính đáng nên cũng không hỏi gì nhiều, thế nên giao dịch nhanh chóng thành công.

Mao Tử Linh dùng tiền mặt thuê một kho hàng nhỏ ở khu phía Nam thành phố Giang để làm địa điểm nhận hàng, đến lúc có hàng, cô ta lại thuê một chiếc xe hàng nhỏ sắp sửa vào nghỉ địa xe.

Từ lúc chuyển hàng để lúc chở hàng đi, cô ta đều không để bất cứ ai biết được, càng không tìm dịch vụ chuyển nhà.

Tuy thể lực kém, vận chuyển cũng chậm nhưng chỉ khi càng ít người biết mới càng an toàn, cô ta vẫn còn một ít thời gian, có thể từ từ mà làm, chỉ sợ trước khi xong chuyện đã bứt dây động rừng.

Và lại cứ hể nghĩ đến thành công đã gần ngay trước mắt, trong lòng cô ta lại càng hào hứng hơn, còn ăn uống được nhiều hơn.

Vào lúc đó, điều khó khăn nhất là làm thế nào để dụ được Hoắc Ung ra.

Mao Tử Linh suy nghĩ nát óc rất lâu, nhớ lại những lời Hoắc Ung

từng nói, sau đó lại nghĩ tới một điểm phá bỏ hạn chế chính là anh của Hoắc Ung: Hoắc Kiều.

Mao Tử Linh cũng đã xem tin tức trên mạng, biết được một năm trước Hoắc Kiều đã gặp tai nạn xe, đến giờ vẫn còn nằm ở bệnh viện Từ Tâm.

Nếu nhà khác gặp chuyện này, Mao Tử Linh sẽ không để ý, nhưng nếu là nhà họ Hoắc, người đầu tiên cô ta nghĩ đến là Hoắc Ung.

Không rõ mẹ ruột Hoắc Ung là ai, y từng bước vào nhà họ Hoắc với danh nghĩa là con riêng, mấy năm nay, trên mạng có không ít lời đồn đại, bao gồm việc y không biết phấn đấu như thế nào, khác một trời một vực so với Hoắc Kiều.

Sau khi Hoắc Kiều gặp tai nạn, Hoắc Đình Diệu cũng từng nâng đỡ Hoắc Ung thế nhưng chẳng ăn thua, Hoắc Ung vẫn không thay đổi tính nết, lại không có kinh nghiệm thương trường và năng lực kế thừa, giao chuyện nào là nát chuyện nấy, vì thế đến Hoắc Đình Diệu còn thất vọng nãy về y.

Nghĩ cùng biết được Hoắc Ung oán hận, ganh ghét anh mình đến cỡ nào, nói không chừng còn mong Hoắc Kiều chết sớm cho xong chuyện.

Nhắc tới Hoắc Ung, Mao Tử Linh lại cười khẩy, ánh mắt cũng thay đổi: “Trong cuộc điện thoại đó, tôi nói với Hoắc Ung rằng tôi biết một bí mật động trời của Hoắc Kiều, rất bất lợi với cậu ta. Tôi còn hỏi hắn có sợ sau này Hoắc Kiều tỉnh lại rồi, đến chỗ đứng mình còn không có không. Thật ra ban đầu tôi cũng hỏi vậy để thăm chừng thôi, lúc đó tôi vẫn chưa chắc chắn là hắn sẽ mắc bẫy. Ban đầu Hoắc Ung không tin, còn hỏi tôi là người của kênh truyền thông nào, đòi cho tôi chết.”

Mao Tử Linh hoàn toàn tin là Hoắc Ung không chỉ nói vậy để hù dọa không thôi.

Trước đây, Mao Tử Linh còn sẽ sợ y, thế nhưng đến hôm nay, cô ta đã chẳng còn gì để mất nữa, tới thần chết còn không sợ, huống hồ gì là một tên cận bã?

Mao Tử Linh bèn hỏi Hoắc Ung chịu bỏ ra bao nhiêu tiền để mua bí mật này.

Chắc Hoắc Ung cũng đã gặp nhiều tay đàn độn “thấy tiền nảy lòng tham”, tất nhiên cũng chẳng mắc bẫy, còn bảo Mao Tử Linh rút đi rồi cúp máy.

Mao Tử Linh nhân lúc trước khi Hoắc Ung chặn số mình, nhanh chóng gửi tin nhắn đã viết sẵn ra, còn nhắc tới việc Hoắc Ung từng phẫu thuật cắt bỏ hai lần.

Hai năm trước, ở phòng 318, tuy Mao Tử Linh nhìn thấy thoáng qua vết thương của Hoắc Ung, nhưng cô ta là bác sĩ khoa ngoại, vừa nhìn sơ hình thái, độ lõm lõm của vết thương là đã có thể phán đoán được cơ bản.

Thế là Mao Tử Linh còn thuật sơ lại hình ảnh trong trí nhớ của mình, điều này hết sức trùng khớp với tình trạng của Hoắc Ung.

Chỉ một lát sau, Hoắc Ung đã chủ động gọi lại, lần này, giọng điệu y cực kỳ tức tối, còn chất vấn cô ta đã nghe ai đặt điều, rốt cuộc đã biết được bí mật gì vân vân.

Mao Tử Linh chỉ cười trong điện thoại.

Cô ta biết một khi rơi vào trạng thái phẫn nộ, con người ta sẽ dễ dàng phán đoán đúng sai, hơn nữa lại còn giảm khả năng suy nghĩ, huống hồ gì Hoắc Ung là một người chỉ biết nóng giận tức thời.

Mao Tử Linh phân tích với góc nhìn của một bác sĩ, ung dung miêu tả về cuộc phẫu thuật của y, khiến cho Hoắc Ung càng tin chắc cô ta

không phải là phóng viên truyền hình mà thật sự là người biết được bí mật của Hoắc Kiều, chuyện y từng phẫu thuật hai lần e là cũng do Hoắc Kiều tiết lộ.

Kể đến đây, Mao Tử Linh lại dừng lại.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Lục Nghiễm rồi lại nhìn tấm kính một chiều phía sau Lục Nghiễm: “Tôi đã dụ Hoắc Ung tới như thế đấy. Tôi chắc chắn là Hoắc Ung sẽ không để ai khác biết được, vì chuyện mất mặt đến thế cơ mà, chắc chắn hẳn sẽ đến một mình.”

Lục Nghiễm không hỏi ngay, chỉ nhớ lại thời gian lúc Hoắc Ung bị bắt cóc.

Lúc đó, Liêu Vân Xuyên đã bị đưa đến Chi đội Hình sự để thẩm vấn, Hoắc Ung có muốn tìm Liêu Vân Xuyên thương lượng cũng không được, lại càng không thể tìm Hàn Cố.

Chuyện riêng tư như thế, bác sĩ riêng có thể biết nhưng luật sư thì không cần thiết.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lên tiếng: “Có lẽ Hoắc Ung sẽ không dặt theo người khác, thế nhưng Liêu Vân Xuyên vẫn là người theo dõi tình trạng sức khỏe cho Hoắc Ung, cô không sợ cậu ta đưa Liêu Vân Xuyên tới sao?”

Câu hỏi này chính là cái bẫy của Lục Nghiễm.

Lúc Liêu Vân Xuyên vừa vào Cục Cảnh sát, tin tức vẫn chưa truyền ra ngoài, e rằng chỉ có người nhà họ Hoắc, Hàn Cố và một số bác sĩ, y tá ở Từ Tâm mới biết, mà những người này ngoài mặt đều không quen biết Mao Tử Linh.

Nếu Mao Tử Linh trả lời rằng khi đó chẳng phải Liêu Vân Xuyên đã bị đưa đến Cục Cảnh sát rồi sao, thế thì việc này cũng đã hoàn toàn khiến đồng bọn của cô ta bị bại lộ, phạm vi lại nằm trong số những

người nên trên.

Lục Nghiễm bình thản nhìn Mao Tử Linh, chờ đợi một câu trả lời của cô ta.

Mao Tử Linh yên lặng vài giây rồi mới khàn giọng trả lời: “Địa điểm là do tôi chọn, tôi hẹn Hoắc Ung tới gần một bãi đậu xe bỏ hoang ở khu phía Nam, tôi thì nấp ở chỗ tối, nếu hắn còn dắt theo ai khác, tôi sẽ quay đầu đi. Hơn nữa tôi đã cảnh cáo hắn trong điện thoại, nếu dắt theo người khác thì sáng sớm mai cả thế giới đều sẽ biết bí mật của hắn.”

Lục Nghiễm lập tức nheo mắt lại, không phải vì câu trả lời của Mao Tử Linh không chút sơ hở, cũng không phải vì nghi ngờ bị loại trừ, mà là vì trước khi trả lời, Mao Tử Linh đã thoáng chần chừ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt lại thay đổi.

Cũng chính vào khoảnh khắc thay đổi ấy, Lục Nghiễm càng chắc chắn hơn cô ta đã biết khi ấy Liêu Vân Xuyên đang ở đâu.

Tất nhiên là nghi ngờ thì nghi ngờ vậy, khi không có chứng cứ, Mao Tử Linh sẽ không thừa nhận.

Lục Nghiễm mím môi, nhanh chóng bỏ qua chủ đề này: “Cô đợi Hoắc Ung đến gần bãi đậu xe bỏ hoang rồi ra tay sao?”

Mao Tử Linh thờ dãi: “Đúng vậy, thể lực tôi không bằng hắn nhưng tôi có thuốc. Tôi tới gần hắn, giả vờ như sắp sửa nói hắn biết “bí mật” rồi ra tay. Có cái tôi còn phải khiêng Hoắc Ung lên xe, đúng là tốn sức thật.”

Đây lại là một chỗ đáng ngờ khác nhưng cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Một người phụ nữ có thể khiêng một người đàn ông như Hoắc Ung

lên xe không, nếu cố sức lôi kéo thì chắc có thể được.

Thế nhưng nếu là một người phụ nữ yếu ớt bệnh tật như Mao Tử Linh thì sao? Nếu dùng một số công cụ hỗ trợ thì cũng có cơ hội thực hiện được.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm gõ vài cái xuống bàn: “Cô bỏ sót một chuyện.”

Mao Tử Linh khựng lại, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Tại sao cô lại chọn nhà máy bỏ hoang đó, cô không sợ lúc gây án sẽ có người đến gần đó, phá hoại kế hoạch của cô sau?”

“Chỗ đó sao? Tôi quên nói mất.” Mao Tử Linh chậm rãi cười: “Trước khi lựa chọn địa điểm, tôi từng ở gần đó quan sát vài ngày, tôi chắc chắn sẽ chẳng ai tới đó. Còn về việc vì sao tôi lại nghĩ tới chỗ đó thì cũng nhờ vào Trần Lăng.”

Trần Lăng?

Cái tên này bỗng chốc đã thu hút mọi sự chú ý của cả nhóm Lục Nghiễm và Tiết Bồng, Quý Đông Duẩn ở phòng vách.

Có lẽ cảnh sát thành phố Lịch và thành phố Xuân không biết Trần Lăng là ai, thế nhưng tất cả những người từng tiếp xúc với vụ án Trần Lăng đều rất rõ cô ta nguy hiểm nhường nào.

Mao Tử Linh nói: “À, phải rồi, không biết anh chị có biết chị ta không, chị ta là một người bạn tôi quen khi còn ở cô nhi viện Lập Tâm. Nhưng mà sau này cắt đứt liên lạc rồi.”

Lục Nghiễm nói: “Mấy tháng trước, Trần Lăng chết trong tù rồi.”

Mao Tử Linh ngẩn người, chỉ là không biết đang thật sự kinh ngạc hay chỉ giả vờ.

Sau đó, cô ta hỏi: “Chị ta chết rồi? Sao lại chết?”

Lục Nghiễm không trả lời mà chỉ nói: “Vừa rồi cô nói nhờ vào Trần Lăng là như thế nào?”

Mao Tử Linh lại ậm ừ: “Trước kia tôi nghe chị ta nói, ở khu phía Nam có mấy nhà máy hóa chất bỏ hoang, đã đóng cửa lâu năm rồi, cũng không có ai tới xử lý, một là vì ô nhiễm quá nặng nề, bên trong vẫn còn một số chất có hại, hai là cũng vì xử lý môi trường chưa tới nơi tới chốn, cũng có liên quan trực tiếp tới việc khai phá đất ở đó. Sau khi rời khỏi Lập Tâm, Trần Lăng từng làm việc ở vài nhà máy hóa chất, vì thế chị ta rất rõ lịch sử công nghệ hoá chất ở thành phố Giang. Thế nhưng khi đó tôi chỉ nghe loáng thoáng vậy thôi, sau đó cũng có tìm quanh khu phía Nam, lần lượt quan sát mấy nhà máy bỏ hoang, cuối cùng mới chọn căn này.”

Mao Tử Linh nói ngắn gọn cả quá trình này, mỗi người đều có một cảm nghĩ khác nhau sau khi nghe thấy.

Đúng ra thì dù là cảnh sát hình sự hay chuyên viên kỹ thuật hình sự thì đều chú ý nhất tới điều tra tội án, làm thế nào để kết tội, chứng cứ có đầy đủ hay không.

Thế nhưng lúc này, Tiết Bồng im lặng từ nãy đến giờ trong phòng vách lại nghe thấy được chút “hàm ý sau lời nói”.

Mao Tử Linh là bác sĩ, hơn nữa lại không ưa gì Trần Lăng, sau đó lại còn cắt đứt liên lạc, vậy thì sao cô ta lại để tâm tới lời nói của Trần Lăng?

Chẳng lẽ thật ra trong tiềm thức của Mao Tử Linh, cô ta lại cực kỳ “để ý” tới Trần Lăng, vì thế mới nhớ tới lời nói của Trần Lăng sao?

Thêm vào đó thì quần tới quần lui, lại quay lại với Trần Lăng, thật sự quá sức trùng hợp.

Tuy rằng về mặt thời gian và chứng cứ, Mao Tử Linh và Trần Lăng không thể có liên quan gì tới nhau, lúc Mao Tử Linh về đến thành phố Giang, Trần Lăng đã chết, thế nhưng cũng không biết vì sao, sự trùng hợp như thế này lại khiến người ta có cảm giác như cố tình để lại “dấu vết”.

Tiết Bồng ngăn người một lúc, đến khi định thần lại mới nhận ra Mao Tử Linh đã kể đến quá trình phân xác.

Theo lời Mao Tử Linh, cô ta đã tiêm thuốc độc cho Hoắc Ung trước, khiến y không thể cử động, không thể nói năng gì nhưng vẫn có thể tỉnh táo, biết mình đang ở đâu, đang trải qua những gì, còn có thể cảm nhận được cảm giác đau.

Chỉ có như thế, trong lòng cô ta mới cảm nhận được niềm vui sướng thật sự.

Sau đó, Mao Tử Linh nói cho Hoắc Ung biết mình là ai, thông thả kể lại cho y nghe hai năm qua mình đã trải qua những gì, còn đặt một cái laptop trước mặt Hoắc Ung, bắt y xem hình ảnh và clip của những nạn nhân nữ khi còn sống.

Mao Tử Linh không nặng tay ngay mà cắt đứt tai của Hoắc Ung trước, nói với y rằng sẽ gửi về cho người thân cận với y.

Sau đó, cô ta bắt đầu cắt đứt tay chân của y, cùng lúc đó còn truyền chất dinh dưỡng cho y, cứ cách một khoảng thời gian là lại tiêm Adrenalin để duy trì mạng sống cho y.

Mao Tử Linh hành động rất thông thả, cô ta giết hại Hoắc Ung tàn nhẫn như thế cũng là để an ủi chính mình.

Cô ta không cắt một phần bộ phận cơ thể của Hoắc Ung, còn lau rửa những bộ phận khác ngay trước mặt y, sau đó cho vào ngâm trong Formalin, còn đưa cho Hoắc Ung xem.

Nói đến đây, Mao Tử Linh bật cười, dường như cô ta vui lắm, lại dường như rất đau khổ, vừa cười vừa rơi nước mắt như lúc ra tay với Hoắc Ung vậy.

Vui sướng nhưng cũng đau khổ.

Cô ta ra tay tàn nhẫn bao nhiêu, chứng tỏ trong lòng uất hận bấy nhiêu.

Đến lúc Mao Tử Linh khoét hai tròng mắt của Hoắc Ung rồi nói với y mình sẽ gửi về nhà họ Hoắc.

Mao Tử Linh lại cười vài tiếng, giọng cười khàn như giọng đàn ông, sau đó lại nói: “Mọi người có thấy người không có tròng mắt vẫn khóc được chưa? Thật ra nhãn cầu không cùng một hệ thống với nước mắt, tuy đã cắt bỏ nhãn cầu nhưng chỉ cần ống mũi lệ và tuyết lệ không bị phá hoại, người ta vẫn có thể khóc được. Hơn nữa sau khi cắt bỏ nhãn cầu, kết cấu hốc mắt sẽ thay đổi, màng kết mạc sẽ co rút lại, lông mi sẽ lộn xuống, như thế sẽ càng kích thích nhiều lệ dịch hơn, khóc càng dữ dội hơn.”

Sau đó, Mao Tử Linh lại bắt đầu dùng góc độ của một bác sĩ để thuật lại việc mình đã mở lồng ngực Hoắc Ung như thế nào, lấy từng cơ quan ra như thế nào, mỗi cơ quan lại có tác dụng gì vân vân.

Tất nhiên là Hoắc Ung không thể nào chống chịu nổi toàn bộ quá trình, sau khi mở lồng ngực không bao lâu, y đã tắt thở.

Mao Tử Linh còn chỉ ra việc giải phẫu người chết có gì khác so với người sống, cho biết cách làm thế nào để biến số cơ quan đó thành tiêu bản, đặt vào trong lọ Formalin đầy kín.

Trong cả quá trình tường thuật, Mao Tử Linh chỉ khai ra mỗi người quản lý tên Châu Lực, ngoài ra không còn dính líu tới bất cứ ai khác, nghe có vẻ rất khó tin nhưng Mao Tử Linh lại có thể làm được thuận lợi.

Vẫn phải nói là trừ phi có bằng chứng có thể chứng minh được vẫn còn những người khác giúp đỡ cô ta ở thành phố Giang.

Thế nhưng tính cho đến hiện tại, từ trong nhà máy bỏ hoang đến cả chiếc xe hàng đã tìm thấy, không phát hiện được dấu vân tay và ADN của ai khác ngoài chủ xe lái tới cho Mao Tử Linh.

Mao Tử Linh cũng quả thật đã dùng thông tin của Vương Hữu Phúc để lên mạng thanh toán, có một số tiền lớn đã được chuyển cho Châu Lực, những món tiền linh tinh khác cũng là phí đi đường, còn một phần tiền thì được rút ra, chắc là để dùng những lúc cần tiền mặt.

Trước khi làm những việc này, Mao Tử Linh đã sớm có kế hoạch, khi nào có thể trả qua mạng, khi nào chỉ có thể dùng tiền mặt.

Chỉ có duy nhất một chuyện là Mao Tử Linh không nhắc tới.

Lục Nghiễm nhắc: “Vậy Silly Talk thì sao? Sao cô lại quen với người đó? Sao người đó lại giúp cô?”

Mao Tử Linh nói: “Tôi từng nhìn thấy bài đăng về Chung Ngọc và Trần Lăng trên mạng, tôi đoán là chắc người này có quen biết với hai chị em họ hoặc là muốn nổi tiếng nên mới đăng câu khách. Tôi bèn tìm một phần mềm vượt tường lửa, nhắn tin riêng trên diễn đàn nước ngoài cho người đó, bảo rằng tôi có tin tức nóng sốt hơn, có thể thu hút nhiều lượt theo dõi hơn, hỏi người đó có muốn hợp tác không.”

Không lâu sau khi nhận được tin nhắn, Silly Talk nhanh chóng trả lời Mao Tử Linh, trước tiên là hỏi về tin tức, sau đó lại hỏi cái giá phải trả.

Mao Tử Linh nói với người đó, không cần phải trả bất cứ gì, chỉ là có thể tin tức sẽ rất kinh thiên động địa, có khi còn chấn động cả phía

cảnh sát, cần phải tự chịu lấy hậu quả.

Silly Talk nói mình ở nước ngoài, cũng không mang quốc tịch Trung Quốc, không cần phải lo cảnh sát Trung Quốc điều tra.

Đến đây, Mao Tử Linh lại nói: “Cuộc trò chuyện của tôi và Silly Talk chắc vẫn còn lịch sử ghi lại, tôi có thể cung cấp mật khẩu tài khoản cho anh chị, mọi người xem là biết thôi.”

Thật ra không cần phải xem, Lục Nghiễm tin là Mao Tử Linh quả thật có thể đưa ra lịch sử tin nhắn, chỉ là anh không tin Mao Tử Linh và Silly Talk chỉ quen biết nhau nhờ như vậy.

Tất nhiên là dù anh có hỏi về giới tính, thân phận, tuổi tác của Silly Talk, Mao Tử Linh cũng chắc chắn sẽ nói là họ không hỏi gì về nhau, chỉ đơn giản là một cuộc giao dịch.

Nếu hỏi Mao Tử Linh rằng đã vượt được tường lửa thì sao không tự đăng bài lên trang mạng nước ngoài.

Mao Tử Linh có thể trả lời rằng nếu đăng bài từ trong nước thì tỷ lệ bị truy ra được rất cao, thế nhưng nếu tìm một người Hoa ở nước ngoài làm chuyện này chỉ có thể tăng cao độ khó điều tra.

Lục Nghiễm suy nghĩ một lúc, viết vài chữ lên giấy.

Đến lúc ngược mặt lên nhìn Mao Tử Linh, cuối cùng anh đã xác nhận được một chuyện.

Những người giúp Mao Tử Linh làm chuyện này, dù là một người, hai người hay nhiều hơn thế, họ đều đã có một cuộc trao đổi với Mao Tử Linh, Mao Tử Linh sẽ một mình đứng ra gánh chịu mọi chuyện.

Theo lý thuyết và hành động, cô ta có thể hoàn thành một mình, có thể thú thật với cảnh sát, chỉ cần không tìm ra được dấu vết của ai khác để liên kết với cô ta như lời khai là được, ví dụ như chuyện bắt

cóc Hoắc Ung hay giao dịch với Châu Lực.

Ngược lại, cô ta không thể hoàn thành một mình, hơn nữa lại rất khó hành động thuận lợi, phải giả vờ, phủ nhận đúng lúc, dù gì thì nếu không tìm ra chứng cứ trực tiếp chứng minh được có liên quan đến cô ta thì không thể kết tội, ví dụ như vụ đám con nhà giàu mất tích kỳ bí.

Có thể thấy rõ đây không chỉ là sự phục thù của một cá nhân mà là một ván cờ đã được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Chỉ là Lục Nghiễm không tin ván cờ này là do một mình Mao Tử Linh bày ra, dù là về thời gian hay thể lực thì đều quá khó khăn với cô ta.

Thế nhưng ván cờ đã được thiết lập một cách hết sức thông minh, nó luôn vây quanh nghề nghiệp của Mao Tử Linh, về tư duy và lý thuyết thì hợp lý tuyệt đối.

Mao Tử Linh là bác sĩ ngoại khoa, có kiến thức và kinh nghiệm y học lâm sàng, vì thế cũng không lạ gì khi cô ta biết được một số kiến thức chuyên môn của pháp y hay kiểm nghiệm dấu vết, hơn nữa cô ta còn từng là bạn gái của Quý Đông Duẫn, chắc họ cũng đã từng nói chuyện với nhau về chuyên môn.

Ngược lại, nếu ván cờ này lại được thiết lập dính dáng đến các lĩnh vực chuyên môn khác không dính dáng gì đến y học thì lại rất khó giải thích được.

Nhưng hiện tại xem ra ván cờ này rất kín kẽ, không một chút sơ hở.

Nhưng cũng chính vì thế nên mới khiến người ta sinh nghi.

Sau khi Mao Tử Linh khai hết phần lớn câu chuyện, tiếp đến, Phương Húc là người sẽ tiến hành bổ sung một số vấn đề.

Lục Nghiễm chỉ ngồi bên cạnh sắp xếp lại tình tiết trước đó, cho đến

khi giọng của Quý Đông Duẩn phát ra từ tai nghe: “Đội phó Lục, tôi có thể nói riêng với cô ấy mấy câu không?”

Lục Nghiễm sững lại, đợi Mao Tử Linh trả lời xong câu hỏi của Phương Húc mới đột nhiên lên tiếng: “Trong quá trình thuật lại toàn bộ sự việc, cô rất ít khi nhắc tới pháp y Quý Đông Duẩn.”

Mao Tử Linh sững sốt thấy rõ, cô ta nhìn Lục Nghiễm. lại nhanh chóng nhìn về phía kính một chiều rồi cup mắt nói: “Tôi nhắc đến anh ấy để làm gì?”

Lục Nghiễm: “Anh ấy muốn gặp cô, cô có đồng ý không?”

“Tôi từ chối!” Mao Tử Linh nói nhanh không nghĩ ngợi: “Tôi đã nói hết những gì nên nói rồi, tôi không muốn gặp bất kỳ ai, các anh muốn khép tội thế nào tôi cũng không có ý kiến.”

Lục Nghiễm nhân lúc này lại hỏi: “Sao cô lại chống cự như thế, hai năm nay anh ấy luôn tìm kiếm tung tích của cô.”

Mao Tử Linh cười lạnh nhạt: “Đó là do anh ấy tự đơn phương tình nguyện thôi. Dù không có chuyện xảy ra trong hai năm nay, tôi cũng sẽ chia tay với anh ấy. Tôi và anh ấy hoàn toàn không phải người ở chung một thế giới, lúc nào anh ấy cũng nói năng theo quy tắc, ở với anh ấy mệt mỏi lắm. Anh ấy có nhà ở thành phố Giang, không cần phải lo toan cuộc sống, vì thế dù có làm pháp y, cầm những đồng lương bèo bọt cũng chẳng sao với anh ấy. Nhưng tôi thì không được thế, tôi cố gắng học hành, tiến tới như thế, nếu chỉ vì mấy đồng tiền thì tôi học y làm gì, làm cái khác cũng được mà! Giá trị quan của chúng tôi hoàn toàn khác nhau, anh ấy chỉ biết bàn lý lẽ lớn lao, tôi còn gì để nói với anh ấy nữa đâu.”

Lúc nói những lời này, giọng Mao Tử Linh lớn lạ thường, đây cũng là lần mà cô ta khá là kích động trong cả quá trình lấy lời khai.

Có lẽ cũng là do cảm xúc lên xuống đột ngột, vừa nói xong, Mao Tử

Linh bắt đầu co giật, đau đến mặt mày trắng bệch.

Lục Nghiễm nhanh chóng gọi nhân viên y tế đang đợi bên ngoài vào đưa Mao Tử Linh đi, đưa cô ta đến phòng tạm giam trước, đợi bệnh tình ổn định rồi mới tính tiếp.

Ở bên kia, cảnh sát thành phố Lịch và thành phố Xuân trong phòng vách cũng rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Tiết Bồng và Quý Đông Duẫn.

Đáng ra Tiết Bồng phải nhường lại không gian cho Quý Đông Duẫn, thế nhưng lúc đi đến cửa cô lại dừng bước, xoay người nhìn Quý Đông Duẫn đang chống người trên bàn, cúi gằm mặt.

Một lát sau, Tiết Bồng nói: “Anh đừng để bụng lời chị ấy nói. Em không biết nên nói thế nào nhưng em thấy chị ấy nói thế chỉ là để bảo vệ anh.”

Quý Đông Duẫn run rẩy, chậm chậm gật đầu, chỉ là không lên tiếng.

Tiết Bồng thấy gã đã nghe thấy bèn rời đi, trong lòng cũng thấy rất phức tạp.

Cô tin chắc rằng thật ra ai ở đây cũng có thể thấy Mao Tử Linh đang sốt ruột phui bỏ mối quan hệ với Quý Đông Duẫn.

Chắc là Mao Tử Linh cũng rõ, nếu thật sự truy xét khắt khe thì ít nhiều gì chuyện của cô ta cũng sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của Quý Đông Duẫn, tuy họ chỉ từng là người yêu.

Vì nghĩ cho Quý Đông Duẫn, Mao Tử Linh chỉ có thể nói dù không có chuyện kia, cô ta cũng sẽ nói chia tay.

Dù từng xuống tay tàn độc với Hoắc Ung, trong lòng cô ta vẫn có chỗ mềm yếu.

Bên cạnh đó, Mao Tử Linh từng là một cô gái rất xinh đẹp, cái đẹp có thêm chút cá tính, chút hung hăng, tâm tính cũng sâu xa, dù không thề non hẹn biển gì với Quý Đông Duẩn mà chỉ là hẹn hò thông thường thì họ cũng từng là người yêu, hơn nữa cũng không phải chia tay vì tình cảm rạn nứt.

Đến giờ phút này, Mao Tử Linh đã hoàn toàn bị huỷ hoại, tuy trong hai năm trước đó từng bị người khác chà đạp nhưng tận sâu bên trong vẫn còn chút tự ái, vô hình trung cũng có một sức mạnh đang chống đỡ cho cô ta.

Cô ta không khuất phục, cũng không cam chịu.

Những người từng làm nhục cô ta, đại diện cho những giây phút tăm tối nhất cuộc đời cô ta, đã bị cô ta trả thù bằng cách thức của mình.

Thầy cô, bạn bè ở Lập Tâm và cả Quý Đông Duẩn thì đành để lại cho cái ấm áp trước kia.

Việc từ chối gặp mặt Quý Đông Duẩn lại là sự kiên trì cuối cùng của cô ta.

Lại nói về chính vụ án.

Tính đến hiện giờ thì những nghi vấn còn tồn đọng trong vụ án phân xác đều chỉ là những chi tiết nhỏ, cảnh sát đã nắm được chứng cứ thực tế chung.

Cảnh sát thành phố Lịch và thành phố Xuân sang đây cũng là vì vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn xuyên thành phố.

Hiện giờ, Mao Tử Linh là nhân chứng hết sức quan trọng trong vụ án này, cô ta còn cung cấp địa chỉ ở biệt thự thành phố Lịch, nhận diện được bốn tên con nhà giàu và ba nạn nhân nữ.

Thêm vào mọi manh mối có liên quan đến Liêu Vân Xuyên mà Mao Tử Linh đã cung cấp, bao gồm thẻ ghi nợ mà Liêu Vân Xuyên cho cô ta cùng mới danh sách khách hàng mà Mao Tử Linh đã làm thêm ở thành phố Giang, những thứ này đều có ích cho việc điều tra sắp tới của tổ chuyên án.

Sau khi kết thúc thẩm vấn không bao lâu, Lục Nghiễm đã đến gặp Phan Chấn Sinh, đội trưởng của Chi đội Hình sự.

Phan Chấn Sinh vừa nói chuyện điện thoại với cấp trên xong, vừa nhận được chỉ thị, đợi Lục Nghiễm báo cáo xong công việc bèn truyền đạt lại quyết định của cấp trên cho anh, có hai ý quan trọng, một là kéo ảnh hưởng của dư luận xã hội về vụ án xuống mức thấp nhất, hai là sau khi nắm được chứng cứ xác thực, nhanh chóng kết án vụ phân xác, không công bố chi tiết.

Lục Nghiễm nghe thấy thì sửng sờ nhưng lại nhanh chóng hiểu ra.

Suy nghĩ từ góc độ điều tra vụ án, tất nhiên còn có một số chi tiết đáng để đào bới, cũng có khi bới ra được “đồng bọn” hoặc không, bởi hiện tại, những người đó không hề trực tiếp nhúng tay vào vụ án, rất có thể chỉ đứng đằng sau lên kế hoạch, đợi đến lúc “thực hiện” thì giao cho mình Mao Tử Linh.

Cũng có thể là đã có người đứng ra giúp Mao Tử Linh nhưng người này không chỉ biết được cách để che giấu dấu vết của mình, cũng có khả năng chống trả điều tra, lại còn hiểu rõ trình tự xử lý vụ án, vì thế đã ẩn mình một cách rất xảo quyệt.

Chuyện đến nước này, trong lòng Lục Nghiễm cũng hiểu rõ, theo cách nghĩ của cấp trên thì hung thủ cũng đã sa lưới, vậy thì vụ án này quả thật chỉ nên đến đây, không cần phải tiến sâu hơn.

Nhưng Lục Nghiễm vẫn cứ phải nói: “Có thể Mao Tử Linh vẫn còn đồng bọn, ý của cấp trên là muốn em ngừng đúng lúc, từ bỏ điều tra sao?”

Phan Chấn Sinh đương nhiên sẽ không nói thẳng là “đúng” hay “không” mà chỉ thờ dài hỏi: “Nếu để cậu điều tra tiếp, cậu có bảo đảm là chắc chắn sẽ tìm ra được không? Chỉ cần cậu ra cho tôi thời hạn, tôi sẽ vác cái mặt già này đi giành lấy cơ hội cho cậu. Nhưng mà cậu phải suy nghĩ cho kỹ đấy, một khi quá thời hạn mà cậu vẫn chưa có lời giải đáp thì lúc đó sẽ càng ảnh hưởng tới xã hội hơn, vậy thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Lục Nghiễm cau mày không nói nữa.

Phan Chấn Sinh nhìn anh, một lát sau lại khuyên thêm mấy câu, còn nói rằng vụ án này thuộc công lao của chi đội, còn là sau khi anh lên làm đội phó, sắp sửa nhận được khen thưởng rồi.

Phan Chấn Sinh còn nói rằng mình biết Lục Nghiễm vẫn luôn muốn về đội chống ma túy để điều tra vụ án trước kia, thật ra bên chống ma túy cũng đã đánh tiếng chuyện này, dù sao thì Lục Nghiễm cũng tới để tạm giữ chức, điều công tác mà thôi, có khi chừng chưa tới nửa năm là đã được điều về rồi.

Cũng có nghĩa là Lục Nghiễm không cần quá đặt nặng chuyện ở đội hình sự.

Lục Nghiễm im lặng hồi lâu, Phan Chấn Sinh còn tưởng anh đã nghe rồi ước lượng thiệt hơn cả rồi.

Không ngờ một lát sau, Lục Nghiễm lại đột nhiên ngược mắt nói: “Đã phá xong vụ án phân xác, em chắc chắn sẽ nghĩ cho chuyện lớn. Về việc Mao Tử Linh có còn đồng bọn đứng sau không thì đợt sau này có manh mối rồi điều tra tiếp cũng không muộn.”

Phan Chấn Sinh nghe thấy thì yên lặng chốc lát, ánh mắt nhìn Lục Nghiễm cũng dần xen lẫn nụ cười: “Xem ra cậu không định bỏ cuộc rồi. Tính cậu thật là, hèn gì ông Lâm lại thích cậu.”

Ong Lâm ở đây là đang chỉ Lâm Nhạc Sơn, đội trưởng chi đội chống ma túy.

Lục Nghiễm vẫn giữ vẻ mặt như vừa rồi: “Cũng không phải là em cứ cần mãi không buông, nhưng mà nếu phát hiện ra manh mối thì cũng đâu thể làm ngơ. Vụ án này hiện giờ có thể kết thúc, thế nhưng chỉ cần đồng bọn manh nha xuất hiện, dù có bao nhiêu người thì cũng phải đối diện với sự chế tài của pháp luật.”

Anh nói thế nào thì ý cũng là thế đó, trừ khi nào đồng bọn trốn thật kỹ, cả đời không xuất hiện, một khi xuất hiện thì chắc chắn còn có chuyện phải làm.

Phan Chấn Sinh cười: “Cậu nói thế với tôi thôi là được rồi, tôi chỉ coi như chưa nghe thấy. Sau khi vụ án này kết thúc, nên làm sao đấy thì làm, tôi chỉ vẫn cần hai chữ thôi: chứng cứ. Chỉ cần cậu đưa ra được chứng cứ thì tôi cũng dám lấy đó ra khè cấp trên.”

Lục Nghiễm cũng cười: “Vâng, em hiểu rồi.”

Mấy phút sau, Lục Nghiễm về đến văn phòng Chi đội Hình sự.

Hứa Trăn đã làm xong hồ sơ ghi chép cho Cố Dao, lập tức giao cho anh.

Lúc này, Cố Dao đã rời khỏi Cục Cảnh sát, Tiết Bồng và Quý Đông Duẩn cũng đã lần lượt về toà thực nghiệm trước.

Lục Nghiễm cầm ghi chép về lại phòng làm việc của mình, anh rót cốc nước, ngồi xuống day ấn đường, sau đó mới mở báo cáo ra định xem sơ qua.

Chỉ là vừa liếc sơ thì lại nhìn thấy được một câu thế này: “Theo tôi biết, lúc mười sáu tuổi, Hoắc Ung từng bị bắt cóc một lần.”

Ánh mắt Lục Nghiễm lập tức cứng lại.

Chương 110: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 1

Hiện trường phạm tội 5: Bí Ẩn Vụ Án Chưa Được Giải Đáp

Lục Nghiễm dành ra hơn nửa tiếng để nghiền ngẫm thông tin Cố Dao cung cấp, trước khi đọc, anh cùng thầm có dự đoán, nghĩ rằng chẳng qua cũng chỉ là bí mật nhà quyền quý thôi, bên ngoài càng hào nhoáng trắng lẹ, bên trong càng dơ bẩn tạp nham, anh cũng từng nghe thấy, nhìn thấy rất nhiều chuyện tương tự.

Thế nhưng sau khi xem tài liệu về Hoắc Ung mà Cố Dao cung cấp, Lục Nghiễm mới biết nó còn kinh khủng hơn khả năng tưởng tượng thực tế của mình.

Tất nhiên là Cố Dao cũng không phải người trong cuộc, có nhiều chuyện cũng chỉ nghe nói mà thôi, cũng không ai biết những tin bên lề đó chân thật được bao nhiêu.

Trong này, Cố Dao có nhắc tới việc Hoắc Ung từng bị bắt cóc một lần năm mười sáu tuổi, Hoắc Đình Diệu phải đích thân mời Cố Dao về hướng dẫn tâm lý cho Hoắc Ung sau đó không lâu.

Tính tình Hoắc Ung vốn đã ương bướng chịu không thấu từ trước khi chuyện đó xảy ra, sau khi bị bắt cóc lại càng long trời lở đất hơn, cứ như phải cố ý làm khó làm dễ cả thế giới mới chịu nổi.

Hơn nữa, Cố Dao còn nói, có một chuyện cô không chắc lắm, chỉ nghe Hoắc Đình Diệu nói lúc được tìm thấy, y còn bị thương, phải nằm trên giường một thời gian.

Con tin bị bắt cóc, tỷ lệ cao cũng sẽ bị thương, chỉ có điều...

Lục Nghiễm xem đến đây thì cau mày lại, vội vớ lấy một tệp hồ sơ khác bên góc bàn, đó là báo cáo khám nghiệm tử thi của Quý Hoắc Ung mà Quý Đông Duẩn đã làm mấy hôm trước.

Trong báo cáo có viết rất rõ, Hoắc Ung từng làm phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn hai lần, dựa vào hình dạng vết thương và trạng thái phục hồi, một lần có lẽ là từ mười tám đến hai mươi năm trước, lần còn lại có lẽ là từ chín tới mười năm trước.

Nếu là từ chín tới mười năm trước, vậy lúc đó Hoắc Ung chắc cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Chẳng lẽ Hoắc Đình Diệu nói y bị thương là chỉ chuyện này?

Vậy thì lạ thật, nếu thật sự là vậy, thế thì kẻ bắt cóc Hoắc Ung đã bắt cần hay là cố ý làm y bị thương ở đó?

Nếu thật sự là vì bị bắt cóc, thế thì tính tới hiện tại, những người biết được Hoắc Ung từng cắt bỏ ngoài người nhà y, hai bố con Liêu Vân Xuyên, Mao Tử Linh, chắc còn có bọn bắt cóc năm đó.

Chớp mắt đã tới chập tối, các thành viên trong đội hình sự bận rộn cả một ngày trời, cuối cùng cũng được nghỉ xả hơi.

Hứa Trăn và Lý Hiểu Mộng chính thức gia nhập tổ chuyên án, những ngày sắp tới phải làm việc với cảnh sát thành phố Lịch và thành phố Xuân, tiếp tục điều tra với mục tiêu chính là vụ cưỡng hiếp giết người liên hoàn xuyên thành phố, ngoài những tội phạm đã được xác nhận là Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên và vài tên con nhà giàu, còn phải tìm ra các đồng bọn khác, thu thập nhiều chứng cứ có hiệu lực hơn.

Chỉ là thủ phạm Hoắc Ung đã chết, pháp luật không cách nào truy cứu hình sự được y.

Về phần trách nhiệm dân sự, bởi Hoắc Ung đã là người trưởng thành, có đầy đủ năng lực dân sự, vì thế, người nhà không có trách nhiệm gánh vác bồi thường dân sự, trừ phi người nhà chủ động bồi thường.

Ở phía bên kia, tại toà thực nghiệm kỹ thuật hình sự.

Tiết Bồng cũng dành thời gian cả ngày để xử lý phân loại lần cuối những vật chứng trong vụ án phân xác, ngoài việc kiểm tra xem có còn sót gì không, còn phải phân tích những nghi vấn trong giám định trước đó.

Đến lúc xong xuôi hết công việc, ngược mắt lên đã là chập tối.

Tiết Bồng ngồi thẳng dậy, xoay xoay cần cổ, hoạt động vai một lát, tiếp đó lại cảm nhận được điện thoại trong túi vừa rung.

Cô lấy ra xem, nhìn thấy tin nhắn của Lục Nghiễm: “Ăn tối chung không?”

Tiết Bồng cười, hỏi lại: “Nhà ăn hả?”

“Không ăn nhà ăn nữa, về nhà ăn đi. Hôm nay không tăng ca, về sớm chơi với Barno.”

Chưa tới mười phút, Tiết Bồng đã thu dọn bàn làm việc sạch sẽ, khoác áo phao lông vũ, cầm túi và điện thoại đi về phía bãi đậu xe.

Lục Nghiễm tới sớm hơn cô, đang đứng tựa người trước xe, một tay đút vào túi áo khoác, một tay lướt điện thoại.

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Định ăn gì thế?”

Lục Nghiễm nói: “Anh mới đặt lẩu, lát nữa là giao ngay, lên xe đã.”

Tiết Bồng nhìn anh, đến lúc lên xe mới nói: “Phá án rồi có khác, ăn lẩu mừng à?”

Lục Nghiễm cười: “Chưa tới lúc ăn mừng đâu, chỉ tạm dừng muốn ăn thôi.”

Nói xong, trong xe lại yên tĩnh hồi lâu.

Tiết Bồng cũng không có chuyện gì muốn nói cho lắm, cô vẫn còn đang nghĩ tới chuyện ở phòng thí nghiệm, cứ nhìn ra cảnh đường ngoài cửa xe, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Đến lúc Lục Nghiễm lái xe tới nơi, Tiết Bồng mới định thần lại, quay đầu sang nhìn thì thấy Lục Nghiễm đang cau có mặt mày, ánh mắt trầm lắng, dường như có gì đang khiến anh thấy vướng mắc.

Tiết Bồng cũng không hỏi, cô xuống xe cùng Lục Nghiễm, vẫn như những lần trước, vừa đi đến cửa, Barno đã tự động chạy ra mở cửa.

Trong lúc thay giày, Tiết Bồng bỗng nhớ đến một chuyện: “À phải rồi, lát nữa anh thay vỏ chần mới đi. Sáng sớm tôi vội chạy tới phòng thực nghiệm, lại bận cả ngày nên quên nói với anh.”

Lục Nghiễm đặt giày lên kệ, đứng thẳng dậy, hơi ngơ ngác: “Sao thế?”

Tiết Bồng bèn kể lại chuyện hôm qua Barno ngậm chần lồi sần sệt dưới đất, sau đó vừa vuốt lông Barno vừa nói: “Nó không cố ý đâu, nó chỉ sợ tôi cảm lạnh thôi.”

Lục Nghiễm nhìn xuống Barno, nửa cười nửa không: “Con quỷ nhỏ này, còn biết xum xoe nịnh bợ nữa.”

Nói xong, anh quay người đi vào phòng ngủ.

Tiết Bồng rửa tay, đi theo vào tới cửa phòng ngủ, rướn đầu vào nhìn,

Lục Nghiễm đang thay vỏ chăn.

Tiết Bồng ho khẽ hỏi: “Có cần tôi giúp không?”

Lục Nghiễm đứng bên giường, nghiêng đầu trả lời: “Mở cửa sổ cho thoáng giúp anh với.”

“Ừm.” Tiết Bồng mở cửa sổ ra, quay người lại nhìn, Lục Nghiễm đã nhét bốn góc chăn vào trong vỏ, tay chân anh dài ngoằn, vòng tay lại rộng, phủ chăn ra rất dễ dàng.

Tiết Bồng nắm lấy hai góc, vấy vài cái, chăn bông và “chiếc áo mới” ôm sát hoàn hảo.

Lục Nghiễm nói: “Em cầm đó trước, anh đi thay tấm trải giường.”

Tiết Bồng ôm chăn bông trước ngực, cô còn cố nhấc cao lên để chăn không rớt dưới đất, che mắt cả nửa khuôn mặt, ngửi được chút mùi nước giặt.

Mát mẻ, sạch sẽ, chất bông mềm mại.

Ngước mắt lên đã thấy Lục Nghiễm vừa tháo tấm trải giường cũ xuống, đang lót cái mới lên, nâng bốn góc một cách gọn ghẽ, phủ tấm trải mới hết sức bằng phẳng.

Sau đó, Lục Nghiễm quỳ một chân trên giường: “Đây, đưa chăn cho anh.”

Tiết Bồng đi tới bên giường, im lặng buông tay.

Lục Nghiễm vừa gấp chăn vừa nói: “Hôm qua anh sơ ý quá, đã nhờ em tới chăm Barno giúp thì đáng ra phải nói em biết vỏ chăn nệm ở tủ nào, em thay mới là ngủ trên giường được rồi, sao để em ngủ sofa được.”

Tiết Bồng ngơ ngác vài giây mới hiểu: “Tôi không có ý chê anh không thay vỏ chăn nệm nên mới không ngủ giường đâu, tự tôi ngại thôi, tôi mặc đồ đi làm, bận rộn cả ngày bận lắm.”

Lục Nghiễm gấp chăn xong, đứng dậy cười nói: “Anh cũng có vấn đề, đúng là lâu rồi anh không thay, mai mốt anh sẽ cố thay thường, lần tới em đừng ngủ so...”

Chỉ là còn chưa nói xong, Lục Nghiễm đã sượng lại.

Tiết Bồng cũng ngẩn người.

Hai người nhìn nhau không nói.

Bầu không khí trong phòng cũng càng lúc càng khác lạ.

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới ho vài tiếng, tránh ánh mắt đi: “Anh không có...”

Không ngờ Tiết Bồng lại cắt lời: “Còn lần tới nữa hả? Anh coi tôi như bảo mẫu thật rồi đấy.”

Tiết Bồng nói xong bèn quay người đi, còn lên tiếng gọi Barno đang nằm cạnh hóng chuyện nãy giờ, Barno lập tức đi theo ngay.

Người và chó cùng ngồi lên sofa, Barno còn tự động khoanh người sát lại cho Tiết Bồng dựa vào.

Tiết Bồng mở tivi, ôm nó xem cùng.

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới bước ra khỏi phòng ngủ, không nói gì với Tiết Bồng, đi thẳng vào bếp bắt đầu soạn sửa bát đĩa, sau đó lại gấp sẵn khăn ăn.

Tiết Bồng thấy vậy cũng đứng dậy đi vào bếp rửa tay, đi tới giúp Lục Nghiễm.

Diện tích bếp và phòng khách đều không lớn, hai người cùng vào khó tránh va đụng vào nhau, có lúc phải lách người cho người kia đi.

Chỉ là trong suốt lúc đó, hai người đều chẳng nhìn nhau.

Đến lúc lẩu được giao tới, cả hai lại bận bịu một phen, hâm nóng, bày thức ăn ra, mất tận mười phút, cuối cùng mới bắt đầu ăn.

Hai người ngồi ở hai bên bàn, ngược mắt lên là có thể nhìn thấy nhau qua làn khói trắng bốc lên ở giữa.

Lục Nghiễm mở lon nước, đưa cho Tiết Bồng, cuối cùng cũng chịu lên tiếng: “Thật ra một năm nay anh không ăn lẩu rồi.”

Tiết Bồng húp một ngụm nước lèo, vô thức hỏi: “Sao lâu thế...”

Chỉ là vừa nói xong, cô lại bắt gặp ánh mắt của Lục Nghiễm, cũng hiểu ra ngay lập tức.”

Vài giây sau, Tiết Bồng lại nói: “Thật ra tôi cũng vậy.”

Ăn lẩu còn phải xem là ăn với ai.

Thường thì chỉ có bạn bè rất thân với nhau mới cùng nhau nhúng đũa vào cùng một cái lẩu thế được.

Lần cuối cùng họ ăn lẩu là hơn một năm trước, lúc Lục Nghiễm và Chung Lệ sắp sửa đi làm nhiệm vụ, lần đó là hành động nằm vùng rất quan trọng, địa điểm họp mặt là ở nhà Lục Nghiễm, Tiết Bồng cũng tới.

Cũng vào tối hôm đó, Chung Lệ nói với Lục Nghiễm rằng mình muốn tỏ tình với Tiết Bồng.

Trên đường về nhà, Chung Lệ cũng đã mở lời.

Tiết Bồng cũng đồng ý với Chung Lệ, đợi y làm nhiệm vụ xong quay lại, hai người sẽ tìm hiểu.

Từng cảnh tượng một năm trước dần tái hiện lại, căn phòng bỗng chốc lại yên lặng giây lát.

Một lúc sau, Lục Nghiễm nói: “Hôm nay đội trưởng Phan tìm anh tới nói về vụ án phân xác, còn thông báo với anh đợi qua nửa năm nữa, anh có thể về bên chống ma túy.”

Tiết Bồng sửng ngờ: “Anh muốn tiếp tục điều tra tung tích của Chung Lệ sao?”

Lục Nghiễm mím môi, gật nhẹ: “Chung Lệ “mất tích” vẫn chưa tới hai năm, trước khi luật pháp xác nhận cậu ấy đã tử vong, anh vẫn muốn tìm tiếp xem sao. Anh cũng đã tích lũy được ít kinh nghiệm, học được vài thứ bên hình sự, sau này cũng sẽ có chỗ dùng đến.”

Tiết Bồng khẽ thở dài, không thể không nói rằng cô cũng đang thềm chấn động, ám ảnh của cô không là gì so với Lục Nghiễm.

Vài tháng trước, cô cũng từng nghĩ muốn tìm Chung Lệ, thế nên rất chú tâm tới y pháp độc chất, nhất là giám định ma túy, thế nhưng sau mấy tháng nay, nổi cố chấp ban đầu dần nhạt đi, có nhiều chuyện đã thông suốt, cũng đã buông bỏ được rồi.

Nếu còn khúc mắc gì trong lòng, e là cũng chỉ còn mỗi cái chết của Tiết Dịch.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng trả lời: “Nếu đến lúc về lại bên chống ma túy rồi mà anh vẫn còn kiên quyết như thế thì nhớ tìm đến tôi bất cứ khi nào cần giúp đỡ.”

Lục Nghiễm: “Ừm, anh biết rồi, anh biết em cũng rất muốn tìm được cậu ấy.”

Tiết Bồng cup mắt nghĩ ngợi rồi bảo: “Nếu tôi nói với anh rằng thật ra bây giờ tôi không còn vướng mắc nữa, anh có tin không?”

Lục Nghiễm sững lại, anh thấy hơi kinh ngạc.

Tiết Bồng lại nói: “Tôi đã buông bỏ chuyện của Chung Lệ rồi. Từ nhỏ đã trải qua cảnh bố ra đi, chị bị đâm chết, sau đó lại làm giám định dấu vết, gặp phải bao nhiêu vụ án, chứng kiến rất nhiều chuyện nhân tình thế thái, nhìn thấy mặt đen tối của bản tính con người, có một số chuyện như Cố Dao đã nói ấy, rằng tôi nhìn nhận sự việc hời hợt hơn người khác. Nhưng thật ra, đó là kỹ năng cưỡng ép mà thành, bởi vì nếu không hời hợt một chút, chuyện gì cũng tính toán, sự thật cũng không thể thay đổi, cuối cùng chỉ có mình mới phải chịu ảo não.”

Nói xong, cả hai lại yên lặng một lúc, người nào cũng chỉ lặng lặng gắp món trong nôi.

Đến lúc ăn xong một đĩa thịt, Tiết Bồng xem sớ tin tức về vụ án phân xác đang chiếu trên tivi, nhớ tới công tác kiểm tra lại vật chứng lúc chiều bèn bảo: “Phải rồi, tuy cấp trên muốn nhanh chóng kết án vụ phân xác, nhưng mà tôi phát hiện được một điều kỳ lạ lúc kiểm tra lại vật chứng.”

Lục Nghiễm ngược mắt, ánh nhìn rất tập trung: “Gì thế?”

Tiết Bồng: “Anh có còn nhớ lông tơ của chim, một ít mặt cửa và sợi thực vật tìm được trên tai của Hoắc Ung không? Lúc đó chúng ta suy đoán hiện trường vụ án chắc là nơi chim hay tới đậu, chúng sẽ dùng mặt cửa, sợi thực vật để làm tổ.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Anh nhớ. Hơn nữa ngoài hiện trường vụ án có rất nhiều cây cỏ, còn có một cái hồ, trên cây cũng có tổ chim.”

“Nhưng mà anh có để ý không, hôm đó suốt cả buổi thu thập chứng

cứ đều không hề thấy có con chim nào bay vào nhà máy. Hơn nữa, trong lúc phân xác, Mao Tử Linh còn dùng bạt che ngăn khắp bốn phía, đúng ra thì làm gì có con chim nào bay vào được.”

Lục Nghiễm nghe thấy thế, thoáng chững lại rồi hỏi: “Em thấy lông chim xuất hiện rất kỳ lạ sao?”

Tiết Bồng: “Đúng là vậy, nhưng mà tôi cũng đã nghĩ tới vài trường hợp, tuy là khả năng rất thấp nhưng cũng không thể loại bỏ hoàn toàn. Một là do giếng trời để mở, chim có đậu bên trên khung cửa, lông chim bị thổi vào trong nhà máy, đúng ngay trong phạm vi tấm bạt, lại rơi ngay trên tai Hoắc Ung.”

Lục Nghiễm lập tức lắc đầu: “Khả năng quá thấp, khó xảy ra lắm.”

Tiết Bồng lại nói: “Trường hợp thứ hai là Mao Tử Linh từng tiếp xúc với một loại chim nào đó ở bên ngoài, vô ý bám lên người rồi đưa vào trong.”

Lục Nghiễm hỏi: “Nếu là vậy thì đúng ra trên đồ bảo hộ, khẩu trang và bao tay của Mao Tử Linh cũng phải có lông tơ tương tự mới đúng chứ.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà tôi chẳng tìm được gì hết.”

Lục Nghiễm cau mày, tựa lưng ra ghế, không nói gì nữa.

Một lát sau, Lục Nghiễm mới nhìn Tiết Bồng hỏi: “Trường hợp thứ ba là gì?”

Tiết Bồng bỏ dũa xuống: “Người đưa cái tai đến văn phòng luật của Hàn Cố có tiếp xúc với chim chóc hoặc có nuôi chim.”

Dứt lời, cả hai lại im lặng.

Đây cũng là điều Lục Nghiễm luôn thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc ai là người

đã gửi cái hộp tới văn phòng của Hàn Cố, người không hề lộ mặt qua camera, bởi đeo khẩu trang và đội nón nên lễ tân cũng không nhìn rõ mặt mũi, chỉ có thể xác định được là một người đàn ông.

Tất nhiên là Mao Tử Linh không thể nào chuyển phát nhanh cái thứ như thế mà phải nhờ người gửi, còn phải tìm người có thể tin tưởng được, ít nhất phải bảo đảm được người đó không đi nửa đường lại tò mò mở hộp ra xem.

Nhưng vấn đề là...

Lục Nghiễm nói: “Nếu thật sự là như thế, vậy thì người giúp đưa đồ chắc chắn đã mở hộp ra xem, nếu không thì lông chim dính trên người làm sao có thể bám vào cái tai?”

Tiết Bồng tiếp lời: “Mở ra xem mà lại không hoảng sợ, lại còn tiếp tục đưa tới văn phòng luật của Hàn Cố như không có chuyện gì xảy ra. Nếu suy luận về trường hợp thứ ba là không sai, thế thì người này chính là đồng bọn.”

Đúng vậy, cũng chỉ có thể giải thích như thế.

Đồng bọn của Mao Tử Linh hết sức thông minh, hơn nữa thủ đoạn cũng lão luyện, lên kế hoạch kỹ càng, trong suốt vụ án gần như không để lại chút dấu vết.

Nhưng có cẩn thận tới đâu cũng có sơ suất, người này lại để sót lại chút lông tơ của chim trên tai Hoắc Ung, điều này cứ thế trở thành điểm không thể giải thích được trong vụ án này.

Lục Nghiễm suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Có thể biết được là chim gì không?”

Tiết Bồng cho rau vào nồi: “Đó là một loại chim kiểng, tên là chim di vằn, sinh sống ở Indonesia và Úc, sau đó được lấy giống về. Tôi đã tìm hiểu thử, trong nước có khá nhiều người nuôi nó, nếu điều tra

theo manh mối này thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Lục Nghiễm cup mắt không nói mà chỉ thầm thở dài trong lòng.

Tiết Bồng nhìn thấy thế, gấp rau vào bát anh rồi bảo: “Tôi biết là dù cấp trên có bảo anh kết án, trong lòng anh cũng sẽ vẫn muốn truy tìm ra chân tướng. Tôi nói với anh những chuyện này không phải là để hối thúc anh đi điều tra đồng bọn là ai, tôi chỉ muốn nói với anh, chuyện này đủ để chắc chắn phía sau Mao Tử Linh còn có người khác, phán đoán của anh không hề sai. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dù là trinh sát hay kỹ thuật hình sự thì khi có lúc điều tra còn cần phải xem đối tượng.”

Lục Nghiễm bật cười: “Ý em muốn nói với anh là có được câu trả lời hay không còn phải xem anh có may mắn không ấy hả?”

“Chứ còn gì nữa. Tôi nghe thầy kể nhiều vụ án chưa được giải đáp lắm, có vụ mấy chục năm vẫn không phá được, có vụ thầy của thầy còn tham gia, làm kỹ thuật hình sự cả đời, tới về hưu cũng không biết hung thủ là ai.”

Lục Nghiễm lại cười, đang định trả lời thì nghe thấy một mẩu tin tức từ phía tivi.

Tin tức nói rằng tỷ lệ bệnh nhân mắc bệnh ung thư ở thành phố Giang đang tăng dần trong hai mươi năm gần đây, vài năm trong số đó còn liên tiếp tăng gấp mấy lần, đã cao hơn mười hai lần so với tỷ lệ ở các thành phố khác.

Có rất nhiều người cho rằng điều này có liên quan tới giai đoạn kinh tế phồn vinh, công nghiệp tích cực phát triển ở thành phố Giang từ ba mươi lăm năm trước, nó không chỉ khiến cho thành phố ô nhiễm mà còn gây tổn hại nghiêm trọng tới đất, nước và nông nghiệp.

Mấy năm trước, thành phố Giang từng xuất đi một lô hàng nông nghiệp gồm các loại đậu, gạo, sau khi đưa ra thị trường không được

bao lâu lại phát hiện được có chứa hàm lượng kim loại vượt chuẩn, bị gỡ bỏ khỏi thị trường, cấm tiêu thụ, điều này đã gây tổn thất rất lớn cho những người nông dân sống nhờ trồng trọt ở quanh rìa thành phố Giang.

Ở thành phố Lịch và thành phố Xuân cũng có không ít người bảo rằng thực phẩm sản xuất tại thành phố Giang đều rất nguy hiểm, có chứa độc.

Khi đó, vì những thông tin tiêu cực này mà các cấp lãnh đạo thành phố Giang cũng đã đưa ra một kế hoạch ứng phó, ví dụ như cải tạo môi trường, cải thiện nguồn nước và đất.

Nhưng điều tệ hại hơn là sau sự sụp đổ của Địa Ốc Thừa Văn, lại có càng nhiều thứ đăng sau liên tiếp bị lộ ra.

Một trong số đó còn có “dược phẩm gen”, một dự án mà lãnh đạo thành phố Giang từng rất tự hào, đã nhiều lần quảng bá lan rộng, thế nhưng nó không chỉ không chữa được bệnh mà còn gây bệnh.

Bệnh gì thì tất nhiên vẫn là ung thư.

Ung thư hiện vẫn đang là vấn đề nan giải trong giới y học, hơn nữa ai ai cũng biết, thói quen sinh hoạt, môi trường sống và đồ ăn thức uống có ảnh hưởng rất sâu sắc tới căn bệnh này.

Nghe nói khi đó, Cố Thừa Văn, chủ Địa Ốc Thừa Văn, người đi đầu trong việc nghiên cứu và phát triển “dược phẩm gen” là người mắc bệnh mãn tính, còn chàng rể hựt Chúc Thịnh Tây phụ trách dự án này là người mà Cố Thừa Văn đã đích thân nâng đỡ, đào tạo nhiều năm lại còn mất vì ung thư lúc tuổi đời đang còn trẻ.

Vào năm mọi chuyện đang bùng nổ, trên mạng có lời đồn, rằng Cố Thừa Văn từng tìm một nhóm “người tình nguyện”, cũng chính là bệnh nhân ung thư đến để thử thuốc, Chúc Thịnh Tây cũng là một trong số đó, kết quả vẫn không chữa được bệnh tật thành công.

Sau chuyện này, quan chức thành phố bắt đầu đầu tư mạnh vào việc cải thiện môi trường, cho di chuyển và đóng cửa nhiều nhà máy hóa chất xung quanh.

Sau đó vài năm nữa, người dân trong thành phố và cộng đồng mạng dường như đã dần quên đi điều đó.

Thế thì tỷ lệ bệnh nhân mắc bệnh ung thư ở thành phố Giang có thật sự đã giảm không?

Sau khi trình bày vấn đề trên, biên tập viên lại đưa ra một bảng số liệu thống kê y tế một năm trước và trong năm nay ở thành phố Giang.

Báo cáo hiển thị rõ tỷ lệ bệnh nhân được chẩn đoán ung thư vẫn đang tăng lên, chỉ là mức độ tăng đã giảm bớt so với trước, thế nhưng tỷ lệ chẩn đoán của một vài loại ung thư ác tính lại có xu hướng tăng.

Đến lúc mẫu tin tức được phát xong, Tiết Bồng và Lục Nghiễm lại cùng im lặng.

Đối với tất cả mọi người, dù là người già hay thanh niên đều cảm thấy ung thư là một thứ rất xa vời với mình, không liên quan tới mình, ai cũng thầm cầu may.

Dù bạn bè xung quanh có mắc bệnh, khi không dính tới chính mình thì ai cũng đều chẳng quan tâm tới nó.

Hơn nữa đa số đều sẽ nghĩ rằng mình rất chú trọng đến sức khỏe, cũng chẳng hề làm gì, sao lại có thể mắc ung thư?

Vì tin tức vừa rồi mà Tiết Bồng cũng đã nghĩ tới rất nhiều thứ, cô nhớ tới chai nước mà Trần Lăng để lại với hàm lượng kim loại vượt chuẩn, có loại còn cao hơn mức cho phép hai mươi lần, còn có rất

nhiều thứ về giám định và ô nhiễm nước, thậm chí là chuyện khan hiếm nguồn đất, nước mà từ nhỏ cô đã nghe Trương Vân Hoa nói tới.

Thế nhưng chuyện về môi trường thì một người nói không chẳng ăn thua, dù tin tức đã được đưa, người dân chỉ mang bệnh của mình đổ lên đầu chính phủ và ô nhiễm nhà máy hóa chất, chứ cũng không có thay đổi thực tế gì.

Ô nhiễm là chuyện có thể xảy ra trong một sớm một chiều.

Việc cải thiện lại phải tốn nhân lực, vật liệu trong vòng mấy chục năm, cần phải khiến đông người chú ý tới, cần mọi người cùng nỗ lực, chứ không phải cứ bữa được bữa cái, qua vài năm là lại quên mất.

Tiết Bồng lo suy nghĩ lung tung, đến lúc Lục Nghiễm gấp nắm và rau vào bát cô thì cô mới hoàn hồn lại.

Tiết Bồng ngược mắt, chạm phải ánh mắt Lục Nghiễm, anh lên tiếng: “Sao mà một mẩu tin tức cũng ảnh hưởng tới tâm trạng của em được vậy? Em đừng có quên là mới nãy em còn khuyên anh đấy.”

Tiết Bồng không trả lời, ăn nắm trong bát rồi mới bảo: “Ai cũng vậy đấy, chỉ biết khuyên người ta thôi chứ mình thì không làm được.”

Lục Nghiễm cười, chuyển sang kênh khác.

Ăn uống xong xuôi, trong lúc cọ nồi rửa bát, Lục Nghiễm đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, lúc chiều Cố Dao tới cho thông tin, chủ yếu toàn xoay quanh Hoắc Ung.”

“Tôi có nghe nói.” Tiết Bồng lau bàn xong, đi tới tựa vào tủ lạnh: “Có gì sốc hả?”

Ở góc cô đang đứng, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng vững chãi, phần

gáy thẳng cùng mái tóc được cắt gọn ghẽ của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm gật đầu bảo: “Có đấy.”

Vì có tiếng nước chảy rào rào, Tiết Bồng sợ không nghe rõ nên nhích tới đó một chút, cô mở to mắt hỏi: “Cái gì thế?”

Lục Nghiễm hơi bất ngờ, vừa định quay đầu nói với cô nhưng lại không ngờ Tiết Bồng đã tới trước, vừa quay sang, cúi đầu, cụp mắt xuống là khoảng cách giữa hai người đã được kéo lại rất gần.

Tiết Bồng hơi ngẩn đầu, nhìn anh không chớp mắt.

Lục Nghiễm lại vội vã chớp chớp mắt, lòng cũng dao động theo, sau đó anh lại tránh ánh nhìn, thấp giọng nói: “À, theo lời Cố Dao thì lúc mười sáu tuổi cậu ta từng bị bắt cóc.”

Từng bị bắt cóc?

Tiết Bồng sững người, đang định hỏi tới.

Thế nhưng Lục Nghiễm lại đẩy khuỷu tay về phía cô: “Em đừng xích tới, nước bắn vào người bây giờ.”

Chương 111: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 2

Tiết Bồng âm ừ chứ cũng chẳng để ý gì, vòng sang bên kia cách xa vòi nước hơn rồi tiếp tục hỏi: “Vậy lúc mười sáu tuổi bị bắt cóc là bọn bắt cóc nhận được tiền chuộc rồi thả người sao?”

Lục Nghiễm cup mắt, trông có vẻ rất chăm chú rửa bát, không nhìn Tiết Bồng, chỉ nói trong tiếng nước chảy: “Chuyện này thì Cố Dao cũng không biết, chị ấy chỉ nghe nói Hoắc Ung từng bị bắt cóc, người nhà họ Hoắc không báo cảnh sát, sau khi được thả về, tính tình Hoắc Ung lại thay đổi lớn. Hoắc Đình Diệu không muốn tìm chuyên gia tư vấn tâm lý mình không quen ở bên ngoài nên đã nghĩ tới Cố Dao. Nhưng mà Cố Dao có nhắc tới một chuyện, Hoắc Ung đã bị thương do lần bắt cóc đó.”

Bị thương?

Nếu chỉ là vết thương va quệt nhỏ thì hoàn toàn chẳng đáng để nhắc đến, nếu đã nhắc thì chắc chắn không phải vết thương nhỏ, ít nhất phải từ bị thương ở cấp độ nhẹ trở lên.

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ đến cùng một chuyện, về mặt thay đổi hẳn, cô lẩm bẩm: “Không phải đã bị thương chỗ đó rồi đấy chứ?...”

Vài giây sau, bỗng nghe thấy một tiếng ho khế.

Lục Nghiễm nói: “Anh cũng nghĩ thế. Nhưng mà bây giờ có truy xét cũng không được gì, người nhà họ Hoắc cũng sẽ không nói ra, vụ án phân xác cũng đã kết án, không cần thiết phải điều tra chuyện này

nữa.”

Tiết Bồng cũng ậm ừ, trong lòng thì lại vẫn chưa thôi được, đầu chỉ toàn nghĩ tới chuyện Hoắc Ung từng bị bắt cóc.

Những sự cố như thế này xảy ra với người giàu, dù có bị đòi tiền chuộc, họ cũng sẽ không rêu rao ra ngoài, bởi vì người như thế này có thiếu tiền đâu, thế nhưng mạng sống thì chỉ có một thôi, Hoắc Ung cũng đã bình an trở về, phần trăm cao là do bọn bắt cóc đã thả y ra.

Hoắc Ung trạc tuổi cô, lúc y mười sáu tuổi, Hoắc Kiêu chắc vẫn còn học ở trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, khoảng cỡ lớp Mười Hai.

Thế nhưng điều kỳ lạ là khi đó, dường như cô chưa từng thấy Hoắc Kiêu có biểu hiện gì lạ thường, cứ như ở nhà chẳng có chuyện gì lớn xảy ra vậy.

Tất nhiên là Tiết Bồng không thân với Hoắc Kiêu, cũng không thường gặp anh ta, Hoắc Kiêu có biểu hiện thế nào cô cũng không biết được.

Hơn nữa, Hoắc Kiêu cũng sẽ không nói chuyện này với Tiết Dịch, lỡ đâu bứt dây động rừng, đến tai bọn bắt cóc, Hoắc Ung có thể sẽ bị giết.

Hơn nữa kẻ bắt cóc thường có hai mục đích, hoặc là vì tiền, hoặc là vì thù.

Nếu là vì tiền thì chắc là nhắm vào nhà họ Hoắc, vì thù thì khả năng thấp hơn một chút.

Lúc đó Hoắc Ung mới mười sáu tuổi, gây thù chuốc oán với ai được kia chứ?

Dù có gây thù chuốc oán thì quá lắm cũng là vì y đã ức hiếp vài bạn nữ.

Gượng đã...

Tiết Bồng nghĩ đến đây, nhanh chóng định thần lại, cô ngược mắt nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đã rửa bát xong từ bao giờ, anh đang lau tay, lưng tựa vào tủ lạnh, hình như vẫn đang nhìn cô này giờ.

Tiết Bồng không có tâm trí hỏi anh đang nhìn gì, cô chỉ nói: “Anh có còn nhớ trước đây tôi có nói với anh, Hoắc Ung trông rất giống Hoắc Kiều nên thường mặc đồng phục trường mình, đóng giả làm Hoắc Kiều để quấy rối các bạn nữ không.”

Lục Nghiễm trả lời: “Ừm, nhớ.”

Tiết Bồng lại nói: “Pháp y Quý cũng đã nói, lần thứ hai cậu ta phẫu thuật cách đây chín tới mười năm, tính theo mốc thời gian này, lần phẫu thuật thứ hai của Hoắc Ung chắc là vào khoảng mười sáu tuổi. Vậy anh nghĩ có khi nào có liên quan tới mấy nữ sinh bị cậu ta ức hiếp không?”

Lục Nghiễm ung dung: “Ý em là vì cậu ta quấy rối một nữ sinh nào đó nên mới bị trả thù. Người nhà của nữ sinh tức tối bắt cóc cậu ta, còn thiến vật lý cậu ta.”

Tiết Bồng gật đầu: “Có thể có trường hợp đó, nhưng mà để làm được vậy thì ít nhất phải có vốn kiến thức y học nhất định.”

Lục Nghiễm lại thờ dãi không nói.

Tiết Bồng thấy thế bèn hỏi: “Sao thế, tôi nói không đúng à?”

Lục Nghiễm móc khăn lau tay lên: “Em nghĩ cũng giống như anh, nhưng mà chuyện này đã mãi mãi không có câu trả lời.”

Cũng đúng.

Tiết Bồng gật đầu, cuối cùng cũng không vướng mắc nữa.

Lục Nghiễm lại pha hai ly cà phê, ngồi xuống sofa với Tiết Bồng, Barno cũng đi tới, nằm bên chân Tiết Bồng.

Lục Nghiễm mỉm cười nhìn cảnh này, lúc này mới nói: “Ngoài chuyện khi nãy, Cố Dao còn tiết lộ một số thứ khác.”

Tiết Bồng lại bị thu hút sự tập trung, cô nhướng mày thắc mắc.

Lục Nghiễm nhanh chóng thuật lại nội dung ghi chép còn lại.

Trước năm tuổi, Hoắc Ung vẫn chỉ là đứa con riêng sống cùng mẹ ruột, đến năm năm tuổi mới được đón về nhà họ Hoắc, mẹ của y lại không rõ tung tích.

Có người nói người phụ nữ đó đã bị điên, bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Cũng có người nói bà ta đã ra nước ngoài, Hoắc Đình Diệu còn cho bà ta một khoản tiền lớn, không cho bà ta gặp Hoắc Ung.

Khi ấy, Cố Dao còn là cô cả của Địa Ốc Thừa Văn, là người thừa kế duy nhất của Cố Thừa Văn, nhân vật cộm cán ở thành phố Giang, nhà họ Hoắc thì vẫn còn chưa đạt được quy mô như hôm nay, Hoắc Đình Diệu cũng phải nhún nhường khi gặp Cố Dao.

Khi đó, trong giới nhà giàu, Cố Dao đôi lúc cũng có nghe người ta đồn rằng lúc nhỏ, Hoắc Ung từng bị mẹ ruột ngược đãi, trở nên hết sức căm ghét phái nữ, người làm, bảo mẫu trong nhà đều từng bị y đánh mắng.

Lúc Hoắc Ung theo học trường quốc tế, còn chưa tới mười tuổi đã có hành vi quấy rối các cô bé bằng lời nói và động chạm.

Sau đó có một lần, ở một buổi tiệc rượu nào đó, Cố Dao cũng có mặt.

Cố Dao tận mắt chứng kiến Hoắc Ung chỉ mới mười mấy tuổi mạnh tay tát vào mặt một cô phục vụ, khiến không ít người giật mình.

Theo lời cô phục vụ, cô ấy đã bất cẩn để rượu bắn vào tay áo Hoắc Ung, Hoắc Ung lại bảo cô ấy có ý đồ xấu, muốn quyến rũ y trước bàn dân thiên hạ.

Đó cũng là lần khiến Cố Dao có ấn tượng sâu sắc nhất với Hoắc Ung.

Vì Cố Dao cách Hoắc Ung khá tuổi, cô rất ít khi để tâm đến hai đứa con trai nhà họ Hoắc, cho đến sau này, Hoắc Đình Diệu mở một buổi tiệc ở nhà, có mời Cố Dao tham dự.

Sau đó, Hoắc Đình Diệu lại mời Cố Dao đến phòng làm việc, mong cô có thể tư vấn tâm lý cho Hoắc Ung, một là muốn lấy đó để kéo mối quan hệ giữa nhà họ Cố và nhà họ Hoắc lại gần hơn, hai là vì đây là chuyện riêng tư, không tiện tiết lộ cho chuyên gia tâm lý bên ngoài.

Cũng vào hôm đó, Cố Dao lại lần nữa gặp Hoắc Ung.

Phòng làm việc của Hoắc Đình Diệu ở cùng một tầng với phòng ngủ của hai cậu nhà họ Hoắc, lúc Cố Dao và Hoắc Đình Diệu bước ra khỏi phòng làm việc, đúng lúc nhìn thấy một cô gái quần áo xộc xệch, vừa khóc vừa chạy ra khỏi một căn phòng.

Hoắc Đình Diệu lập tức biến sắc, ánh mắt tối sầm lại.

Tiếp đó, Hoắc Ung cũng bước ra từ căn phòng đó, vừa chỉnh lại quần áo vừa nhổ nước bọt, lại còn mở miệng mắng mỗ.

Cố Dao không nói tiếng nào, chỉ vô cảm đứng nhìn thẳng nhóc mới

mười mấy tuổi cách đó không xa.

Nói đến đây, Lục Nghiễm nói: “Sau đó, Cố Dao đã từ chối lời đề nghị của Hoắc Đình Diệu rồi rời khỏi nhà họ Hoắc.”

Tiết Bồng nhú mào suốt này giờ: “Gặp tôi thì tôi cũng từ chối.”

Lục Nghiễm: “Thật vậy, với tính cách và thủ đoạn của Hoắc Đình Diệu, nếu ông ta chịu dạy dỗ nghiêm khắc thì Hoắc Ung sẽ không dám làm bậy ở nhà. Hoắc Ung rất sợ Hoắc Đình Diệu nhưng lại dám làm chuyện như thế ngay trước mắt ông ta, chứng tỏ đó không phải là lần đầu nữa, hơn nữa Hoắc Đình Diệu còn không thấy chuyện đó có vấn đề. Lúc đó sầm mặt chẳng qua cũng chỉ là vì người ngoài nhìn thấy chuyện này, thấy mất mặt thôi.”

Tiết Bồng: “Chắc Cố Dao cũng thấy thế nên mới vấn đề của Hoắc Ung bắt đầu từ đâu, cũng không muốn nhúng vào. Chuyên gia tâm lý chỉ có thể trợ giúp, giáo dục từ gia đình mới là quan trọng nhất.”

Nhưng mà nói thế nào thì tất cả những sự ngỗ ngược ngang tàng trước kia của Hoắc Ung cũng đều đã tan thành mây khói theo mạng sống của y.

Bây giờ nhớ lại, thật sự rất khó tin được tên đàn ông giương oai diễu võ ở câu lạc bộ cưỡi ngựa ấy, thường ngày kéo bè kết cánh săn bắn chim, mở tiệc thác loạn, coi thường mạng sống người khác cuối cùng lại chết như thế này.

Tiết Bồng lại ở chơi nhà Lục Nghiễm một lát, chưa tới chín giờ, Lục Nghiễm đã bảo muốn lái xe chở cô về.

Tiết Bồng cũng không từ chối, ngồi lên xe chưa bao lâu đã lim dim.

Lục Nghiễm mở máy sưởi trong xe, chăm chú nhìn đường, đôi lúc ngừng đèn đỏ sẽ lại vô thức nhìn sang Tiết Bồng đang nghiêng đầu ngủ say.

Cả đoạn đường tuy rất yên tĩnh nhưng Lục Nghiễm lại không hề buồn ngủ, sáng sớm phải lo việc, không có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ, bây giờ nhân lúc rảnh rang, sẵn tiện có thể lọc lại các tình tiết quan trọng.

Vụ án phân xác đã đến hồi kết, vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn cũng theo đó sáng tỏ, kẻ chủ mưu Hoắc Ung đã chết, thế nhưng tông phạm Liêu Vân Xuyên vẫn đang phải đối mặt với việc bị khởi tố hình sự vụ án của Khúc Tân Di và vụ cưỡng hiếp giết người liên hoàn, sẽ bị pháp luật trừng trị.

Tuy mấy tên con nhà giàu thành phố Lịch vẫn biệt vô âm tín nhưng chân tướng cũng có thể coi như đã bại lộ, cũng đã có câu trả lời cho những cô gái chết thảm kia.

Theo lời khai của Mao Tử Linh, phía thành phố Xuân đã sắp xếp một đội xuống nhà Vương Hữu Phúc để thu thập chứng cứ, tin rằng sẽ tìm được thi thể của Vương Hữu Phúc và hai cái thai chết trong nhà cầu, còn có thi thể của bác sĩ nữ mà gia đình Vương Hữu Phúc chôn cất sơ sài sau núi.

Mao Tử Linh có cung cấp thêm thông tin vài cô gái khác có tham gia tiệc thác loạn, hiện tại những người này vẫn còn sống, hai bên thành phố Lịch và thành phố Xuân cũng chuẩn bị đến tìm họ để kiểm tra lại thông tin.

Cục Cảnh sát thành phố Giang đã hoàn thành công tác, việc điều tra tiếp theo sau chủ yếu là do thành phố Lịch thực hiện.

Lục Nghiễm lại nhắm tính ngày, từ lúc anh và Vương Xuyên hẹn gặp nhau trong quán bar, anh trở thành nhân chứng trong vụ án Vương Xuyên bị tiêm ma túy, đến bây giờ đã qua gần non nửa năm.

Trong khoảng thời gian này, anh đã đích thân xử lý tổng cộng hai mươi ba vụ án mạng lớn nhỏ, trong đó có một vụ vẫn chưa phá

được, chỉ bởi vì vẫn chưa bắt được hung thủ Lý Thành Kiệt giết hại Trình Lập Huy.

Tiếp theo đây anh còn nửa năm nữa, ngoài việc đối mặt với vụ án mới, cũng nên xử lý vụ án cũ.

Chính sách mới hiện giờ đang được các Cục Cảnh sát thành phố áp dụng là xử lý đồng thời án mới lẫn cũ, vì hiện giờ khoa học kỹ thuật đã tiên tiến, việc giải quyết kỹ thuật tái điều tra cơ bản cũng đã thật sự đáng tin hơn.

Hơn nữa không chỉ có pháp y mới cần tìm ra nguồn gốc vụ án, mà các trinh sát cũng vậy.

Để tăng tốc độ phá án, tránh đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, các nơi đều đã sớm bắt đầu thực hiện chế độ lãnh đạo trực tiếp lo việc phá án.

Trong thời gian điều tra vụ án phân xác, Phan Chấn Sinh đã từng nói cho Lục Nghiễm biết, cấp trên rất coi trọng người đội phó mới nhận chức là anh, cũng rất kinh ngạc khi anh vừa lên đã làm rầm rộ thế này, không chỉ phá án nhanh mà còn chuẩn xác, tỷ lệ phá án cũng cao, vì thế mong anh tiếp tục cố gắng, nhân lúc rảnh rỗi nghiên cứu các vụ án cũ, án tồn đọng.

Đây là một lời cổ vũ, cũng là sự công nhận dành cho Lục Nghiễm, thế nhưng theo đó lại còn một thông tin khiến người ta thất vọng.

Đường dây ma túy mà đội hình sự và đội chống ma túy cùng hợp tác điều tra vốn vừa có chút manh mối, phía chống ma túy cũng vừa mới thổi phào được một chút, thế nhưng mấy ngày trước, phía bên đó lại đưa tới thông tin rằng đường dây ma túy này lại xuất hiện bước chuyển mới, để tránh bứt dây động rừng, hiện tại không thể tùy tiện “xách động lực lượng.”

Nói cách khác thì bên chống ma túy có dự tính riêng của mình, có thể

sẽ tự sắp xếp nhiệm vụ nằm vùng, có thể sẽ ngằm vén bước mở, tóm lại là hiện tại, đội hình sự không tiện tham gia vào.

Từ sau khi tốt nghiệp, Lục Nghiễm vẫn luôn làm việc ở đội chống ma túy, anh rất rõ từng thao tác bên trong đó, vừa nghe thấy chuyện này đã thâm liệu được, càng khó mà gấp gáp xen vào được, chuyện gì cũng phải tính cho toàn cục.

Nhưng như thế thì việc điều tra tung tích của Chung Lệ cũng bị buông lỏng bớt.

Nghĩ tới đây, Lục Nghiễm khẽ thở dài, chậm chậm lái xe vào khu nhà Tiết Bồng.

Anh ngừng xe, đang định quay đầu sang gọi Tiết Bồng dậy, ai ngờ vừa quay sang đã chạm phải ánh mắt của Tiết Bồng.

Có vẻ cô đã dậy từ lâu, mắt mở to nhìn anh không chớp, còn có thêm chút tò mò suy đoán.

Lục Nghiễm chứng lại, ngạc nhiên hỏi: “Em dậy hồi nào vậy, sao không lên tiếng.”

Tiết Bồng vẫn tựa người ra lưng ghế, không có ý định ngồi thẳng dậy: “Thấy anh suy nghĩ nhập tâm quá nên không quấy rầy. Anh đang nghĩ về vụ án nào vậy?”

Lục Nghiễm không trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ chống một tay lên vô lăng, hỏi lại: “Sao em biết anh đang nghĩ về vụ án?”

“Chứ không thì còn gì nữa, anh còn nghĩ được gì?”

Lục Nghiễm mấp máy môi, đang định đáp trả lại một câu trả lời ngoài dự tính của cô, thế nhưng nghĩ lại rồi lại thôi, chỉ nói: “Anh đã nghĩ đến chuyện xử lý vụ án cũ.”

Cứ mỗi năm năm là sẽ tính lại tất cả án cũ, án tồn đọng một lần.

Ở thành phố Giang, mười năm trước có hai vụ, mười lăm năm trước có năm vụ, đợt nhiều nhất là sáu vụ của hai mươi năm về trước, tổng cộng là mười ba vụ.

Những vụ án này đến giờ vẫn chưa phá được chủ yếu là do kỹ thuật khi đó chưa theo kịp, dù cảnh sát có đối tượng nghi ngờ, dựa vào phác hoạ chân dung khi ấy để kiểm tra loại bỏ hơn ngàn người có đặc trưng phù hợp cũng không thể tìm được hung thủ thật sự.

“Án cũ?” Tiết Bồng lập tức ngồi thẳng dậy nói: “Vụ nào vậy, có phải lật lại từ cơ bản không? Tôi cũng có hứng đấy.”

Lục Nghiễm thấy buồn cười: “Đợi anh tìm dịp lục lại hồ sơ rồi nói với em sau.”

Tiết Bồng cũng cười: “Được, tôi chờ.”

“Em hào hứng thế? Tự tin vậy à?”

“Tất nhiên rồi, đến vụ Bạch Ngân(*) mà còn bắt được hung thủ, tôi tin là không có cái gọi là “vụ án bí ẩn”.”

(*) Vụ án hung thủ Cao Thừa Dũng giết hại tàn nhẫn 11 cô gái gồm 9 người ở thành phố Bạch Ngân và 2 người ở Nội Mông Cổ.

Tiết Bồng vừa nói vừa định mở cửa xe.

Lúc này, Lục Nghiễm đột nhiên lên tiếng: “Khoan, gài áo vào đã. Vừa ngủ dậy đã gặp gió, dễ cảm lạnh.”

“Không sao, có mấy bước thôi.” Tiết Bồng không để tâm lắm.

Lục Nghiễm bèn vươn tay, nắm lấy vai cô, xoay người cô sang bên mình.

Tiết Bồng ngẩn người, còn chưa kịp định thần đã thấy Lục Nghiễm cầm lấy khăn choàng cổ của mình choàng thêm vài vòng, đội mũ áo lên, đưa tay xuống định gài khuy cho cô.

Nhưng Lục Nghiễm lại nhanh chóng khựng tay lại, mím môi nói: “Em tự cài đi.”

Tiết Bồng không nói gì, chỉ cài nhanh khuy áo, ngược mắt nhìn anh: “Được rồi chứ?”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

Tiết Bồng bước xuống xe, đứng trước cửa thêm một lát, đợi Lục Nghiễm lái xe đi khỏi mới quay người vào nhà.

Mấy ngày nay đa phần cô đều đắm mình trong phòng thí nghiệm Cục thành phố, rất ít về nhà, trong nhà có hơi lạnh lẽo, không khí cũng không tươi mát mấy, không ấm áp dịu êm được như căn nhà của Lục Nghiễm với Barno.

Tiết Bồng mở cửa sổ cho thoáng gió, ngẩn ngơ một lát rồi mới lên lầu vào phòng thí nghiệm.

Trên bàn thí nghiệm vẫn đang để các mẫu thử của mấy ngày trước.

Ngoài thiết bị chưa dọn gọn còn có mẫu nước hồ Trần Lăng để lại mà cô đã mang về, bên cạnh là những gì cô ghi chép lại.

Tiết Bồng lật xem sơ lại, nhớ lại tình hình thí nghiệm lúc đó, một hồi lại nhớ tới mấy tin tức nói về tỷ lệ bệnh nhân ung thư ở thành phố Giang vừa xem được ở nhà Lục Nghiễm.

Trong tin tức còn có nói đến một loại ung thư hiếm có, tỷ lệ phụ nữ dưới năm mươi mắc bệnh vượt xa nam giới.

Thêm vào đó, tuy Trần Lăng chết do tự sát nhưng cô ta cũng mắc ung thư giai đoạn cuối.

Chẳng lẽ chai nước này là lời trăng trối mà cô ta để lại để ám chỉ việc nhà máy hoá chất gây ô nhiễm sao?

Chỉ là vừa nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại tự bác bỏ lấy, tự mình cũng thấy thật vô lý.

Có rất nhiều nguyên do dẫn đến ung thư, đến bác sĩ còn không có cách nào xác định chính xác nguyên nhân chủ yếu khiến bệnh nhân mắc ung thư, sao mà Trần Lăng có thể dùng cách thức vòng vo này để nói với người đời là mình mắc ung thư vì một cái hồ nào đó được?

Tóm lại thì rất khó đặt dấu tương đương giữa hai chuyện này, thật là hơi khiên cưỡng.

Sau đó, Tiết Bồng lại tiếp tục nghiên cứu mẫu nước hồ kia, thử dùng nhiều cách để khử đi chất ô nhiễm, phân tách vi sinh vật bên trong.

Đến mười một giờ, cô thấy hơi buồn ngủ mới ghi chép lại công việc hôm nay.

Cô về phòng ngủ tắm táp, sấy khô tóc rồi lên giường.

Lúc sắp sửa say giấc, Tiết Bồng mới tự dưng nhớ tới dường như gần đây không mơ thấy ác mộng gì, cũng rất ít khi mơ tới cảnh tượng lúc Tiết Dịch chết nữa.

Trong lúc lim dim mơ màng, Tiết Bồng kéo chăn lên cao, vùi mặt vào đó, cũng không biết tại sao cô lại nhớ đến mùi vỏ chăn mới thay của Lục Nghiễm.

Sạch sẽ, mát mẻ, ngoài mùi nước giặt còn vương chút mùi ánh mặt trời.

Cũng vào tối hôm đó, lúc gần khuya, Hàn Cố mới về đến phòng làm việc.

Lúc này ở văn phòng luật đã chẳng còn ai.

Hắn bật đèn, ngồi trên sofa, ngẩng đầu nhắm mắt.

Thế nhưng chưa được nửa tiếng, điện thoại đã reng lên.

Hàn Cố vẫn ngẩng cổ, móc điện thoại trong áo khoác ra xem, người gọi tới là Hoắc Đình Diệu.

Hàn Cố nhếch môi, ngồi thẳng dậy, thông thả nhắc máy: “Vâng, ngài Hoắc.”

Trong lúc nói chuyện, hắn đã đứng dậy, đi tới bên bàn nước rót một ly nước lọc, cầm cái ly đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm tuyệt sắc của thành phố Giang.

Hoắc Đình Diệu: “Chuyện thế nào rồi?”

Hàn Cố nói với giọng đều đều: “Phía thành phố Giang đã ổn thỏa, người nhà bên nữ cũng đã đồng ý giải quyết riêng, họ không có ý kiến gì với việc bồi thường dân sự.”

Vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn đã được đưa ra ánh sáng, Hoắc Ung là chủ mưu, sớm muộn gì thì cảnh sát cũng sẽ thông báo với người nhà của tất cả nạn nhân, đến khi đó họ chắc chắn sẽ làm lớn chuyện, để đến tai truyền thông.

Hoắc Đình Diệu muốn bắt tay từ việc bồi thường dân sự trước để họ giữ mồm giữ miệng, tránh chuyện trở nên rầm rộ.

Chỉ cần đưa một số tiền cho ra gì thì không có cục tức nào là không nuốt xuống được.

Trước khi thực hiện bước này, Hoắc Đình Diệu đã sớm cho Hàn Cố điều tra người nhà cũng những nạn nhân ở thành phố Giang, nhìn chung gia cảnh họ đều bần hàn, nhân cách rác rưởi, ai cũng như ai.

Nếu không vì thế thì con gái họ cũng chẳng đâm đầu vào mấy bữa tiệc thác loạn đó để kiếm tiền.

Vì thế dùng tiền để làm việc với đám người này là rất mực có hiệu quả, cũng là cách đỡ tốn công sức nhất.

Hơn nữa người cũng đã chết, ngoài bồi thường tiền bạc thì cũng chẳng còn cách nào thiết thực hơn, những người nhà thế này đều thực dụng, cũng đã quá khiếp sợ cái nghèo, nhìn thấy một cọc tiền trước mắt, tuy là không nói nhưng trong lòng vẫn kinh ngạc, không ngờ con cái mình chết rồi mà vẫn có thể đổi lại số tiền lớn đến thế, “giao dịch” này cũng chẳng gọi là lỗi.

Hoắc Đình Diệu lại nói: “Vậy phiền cậu đi thêm một chuyến tới thành phố Lịch và thành phố Xuân. Chuyện này không thể giao cho người khác được.”

Hàn Cố đồng ý: “Tôi hiểu thưa ngài Hoắc, ngài yên tâm, tôi sẽ xử lý thỏa đáng như trước giờ.”

Lúc này, giọng của Hoắc Đình Diệu mới có kèm nụ cười: “Cậu làm việc thì tất nhiên là tôi yên tâm rồi.”

Chớp mắt đã tới hôm sau, Tiết Bồng đã làm đến phần kết công việc của vụ án phân xác vào buổi sáng, trưa đến chỉ ăn ít đồ đơn giản, vừa hết giờ nghỉ trưa bèn đi tới bệnh viện Từ Tâm cùng Lý Hiểu Mộng.

Có quá nhiều dấu vân tay trong vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn, đã tìm được chủ nhân của phần lớn dấu vân tay trong số đó sau khi đối chiếu, nhưng dấu vân tay có lần ngang mà Hoắc Ung đeo

găng tay để ấn lên thì vẫn chưa biết là của ai.

Lúc sáng, cảnh sát gác phòng tạm giam có hỏi Liêu Vân Xuyên có biết dấu vân tay đó là của ai không.

Liêu Vân Xuyên lại cứ bảo là không biết.

Thế nhưng theo lời người cảnh sát đó, thái độ của Liêu Vân Xuyên rất kỳ lạ, trông giống như có biết được chút gì.

Tiết Bồng lười quan tâm gã ta dè chừng cái gì, vả lại dù Liêu Vân Xuyên có nói là ai đi nữa thì cô cũng phải lấy dấu vân tay của người đó về đối chiếu, không thể nào chỉ nghe sao thì biết vậy thôi luôn được.

Huống hồ gì cô đã có sẵn đối tượng nghi ngờ trong lòng, định bụng đến bệnh viện Từ Tâm một chuyến.

Chỉ là muốn lấy được dấu vân tay của Hoắc Kiêu không phải chuyện dễ dàng, Hoắc Kiêu không phải đối tượng tình nghi, Lý Hiểu Mộng cũng không có lệnh khám xét, họ không thể cứ thế xông vào, chỉ có thể lấy danh nghĩa loại trừ hiềm nghi để nhờ bệnh viện hợp tác.

Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng đến bệnh viện, vừa đi thang máy lên đến tầng 5 dành cho VIP thì quả thật đã lập tức bị y tá trưởng tầng năm cản lại.

Bác sĩ trực của tầng năm đã trốn mất đất, Lý Hiểu Mộng chỉ có thể thương lượng với y tá trưởng.

Tiết Bồng đứng sau lưng cô ấy mấy bước, không xen vào, đưa mắt nhìn thấy một y tá lúc này đang đi tới quầy.

Cô y tá kia rất xinh đẹp, đẹp theo kiểu rất nhiều chàng trai đều sẽ rất thích, da trắng, mắt to, trông rất mực dịu dàng.

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào cô y tá vài giây, cho đến khi cô ấy cũng nhìn về phía cô.

Tiếp sau đó, Tiết Bồng đã nhìn thấy được nét kinh ngạc trong mắt cô ấy.

Có vẻ cô y tá cũng nhận ra cô là ai.

Tiết Bồng cười nhẹ nhàng, đi nhanh tới quầy y tá, đặt hộp dụng cụ xuống đất, ngược mắt hỏi: “Cô là Ngải Tiểu Nguyên đúng không? Chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi.”

Ngải Tiểu Nguyên khẽ gật đầu, nhìn Tiết Bồng rồi lại nhìn Lý Hiểu Mộng và y tá trưởng cách đó không xa: “Các cô đến để thu thập chứng cứ sao?”

Tiết Bồng vẫn cười: “Vâng.”

Ngải Tiểu Nguyên: “Vẫn là vụ của bác sĩ Liêu sao?”

“Không chỉ có vậy.” Tiết Bồng nói: “Trùng hợp là cô cũng là y tá ở đây, có vài vấn đề liên quan tới Hoắc Ung tôi cần hỏi cô.”

Vừa nghe đến tên của Hoắc Ung, Ngải Tiểu Nguyên đã biến sắc, bắt đầu né tránh ánh mắt: “Tôi chỉ là một y tá còn con, không có tiếp xúc gì với người nhà họ Hoắc...”

Nghe nhắc tới “Hoắc Ung” là nhạy cảm vậy sao?

Tiết Bồng để ý thấy vẻ mặt cô ấy, bèn nhích người tới gần, nén thấp giọng hơn: “Xem ra cô đã nghe tới chuyện của cậu ta rồi.”

Nghĩ cũng đúng thôi, chuyện rần rần trên mạng, dù Ngải Tiểu Nguyên không lên mạng thì đồng nghiệp cũng sẽ âm thầm bàn tán với nhau.

Ngải Tiểu Nguyên gật đầu: “Nhưng mà chuyện này cũng đâu có liên quan đến cậu cả nhà họ Hoắc, cậu ấy đã hôn mê một năm rồi, đến gần đây mới dần khôi phục được chút ý thức, nhưng mà toàn phải nhờ vào máy móc chứ vẫn chưa tỉnh lại...”

Tiết Bồng vẫn giữ nguyên vẻ mặt: “Tất nhiên rồi, chúng tôi cũng tin anh ấy không liên quan đến chuyện này, vì thế mới cần xác nhận cụ thể, loại bỏ hiềm nghi cho người vô tội.”

Ngải Tiểu Nguyên sửng người, nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, một lúc sau lại dần hoang mang rồi hốt hoảng, cũng không biết cô ấy đã nghĩ gì.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng cuối cùng cũng thuyết phục được y tá trưởng, đồng ý để họ vào, thế nhưng y tá trưởng vẫn nơm nớp lo sợ.

Nếu công an đi lấy chứng cứ với danh nghĩa loại bỏ hiềm nghi thì công dân có nghĩa vụ phải hợp tác, thế nhưng nếu phía bệnh viện chất vấn vì sao lại điều tra một bệnh nhân đã hôn mê một năm thì khó mà ăn nói được dễ dàng.

Hơn nữa một khi đến tai các cấp lãnh đạo, y tá trưởng và Ngải Tiểu Nguyên đều sẽ bị liên lụy.

Nhưng y tá trưởng cũng rất gian xảo, cô ta không thể gánh vác nổi hậu quả của việc cản trở điều tra, cũng không dám động đến bệnh viện, vì thế tuy là ngoài mặt đồng ý nhưng lại tự dựng mớ điện thoại ra, bảo là có cấp trên tìm, sau đó đi tới quỳ y tá, dặn Ngải Tiểu Nguyên hợp tác với cảnh sát, sau đó quay người rời đi.

Ngải Tiểu Nguyên cũng không kịp trở tay nhưng cũng không thể trốn theo.

Tiết Bồng lại buồn cười nhướn mày, nhìn sang Ngải Tiểu Nguyên bảo: “Xem ra cô hết đường chọn rồi.”

Ngài Tiểu Nguyên chỉ bất lực thở dài, đi ra khỏi quầy y tá: “Tôi biết ngay mà.”

Ngài Tiểu Nguyên đưa Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng tới trước phòng 505, sau đó quay người sang nói nhỏ: “Vậy các cô có thể nhanh chút được không, tôi thật sự sợ phải chịu trách nhiệm...”

Tiết Bồng chỉ nói: “Yên tâm đi, không tới một phút đâu.”

Ngài Tiểu Nguyên gật đầu rồi mở cửa phòng 505.

Ba người bước vào phòng, đóng cửa lại.

Tiết Bồng cũng không chần chừ mà tranh thủ quan sát phòng bệnh, nhanh chóng lấy dụng cụ trong hộp ra, đi đến bên giường bệnh, nhìn thoáng qua gương mặt đang ngủ say của Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều rất tuần tú, thể nhưng vì hôn mê đã một năm nên trông hơi gầy, sắc mặt trông hơi nhợt nhạt, thể nhưng đường nét khuôn mặt vẫn y hệt như trong trí nhớ của Tiết Bồng, không thay đổi gì nhiều.

Tiết Bồng khụy xuống, vén chăn lên một chút, chạm vào tay Hoắc Kiều.

Bàn tay anh ta ấm ấm, cảm giác có vẻ có sức sống hơn khuôn mặt nhiều.

Tiết Bồng ấn ngón tay anh ta lên giấy lấy vân tay, bắt đầu từ ngón cái, sau đó là ngón trỏ, sau khi có được dấu vân tay, cô lại liếc nhìn, tay bên này không có đường lằn ngang.

Tiết Bồng lại đặt tay Hoắc Kiều về chỗ cũ, phủ chăn lên trên.

Nhưng lúc rút tay lại, cô lại thấy dường như ngón tay anh ta... vừa cử động?

Tiết Bồng nhú mào, vì chần đã phủ xuống, che mất tầm nhìn, cô không thể xác nhận được, nghĩ chỉ là hoa mắt bèn đi sang bên kia giường.

Cùng lúc đó, Lý Hiểu Mộng đang nhỏ tiếng hỏi Ngải Tiểu Nguyên vài chuyện.

Ngải Tiểu Nguyên cũng trả lời rằng từng nhìn thấy Hoắc Ung vắt chân lên đé ngang ngực Hoắc Kiều.

Tiết Bồng cũng đã nghe thấy nhưng vẫn không ngừng tay.

Cô vén mép chần bên phải Hoắc Ung, nắm lấy ngón tay bàn tay phải của anh ta ấn lên giấy.

Tiết Bồng cúi đầu nhìn, trên dấu vân tay của ngón trỏ có một đường lằn ngang thấy rõ, có độ tương tự cao so với dấu vân tay trên thi thể nữ kia.

Xem ra ngón tay trên găng tay của Hoắc Ung thật sự là của Hoắc Kiều sao?

Tiết Bồng nhú mào, nhìn chăm chăm vào tờ giấy, sau đó lại lật nhìn ngón trỏ bên phải của Hoắc Kiều, nhìn thấy đường vân trên đó.

Cô tự dưng rất muốn biết đường lằn ngang đó là do đâu mà có.

Sau đó, cô nhìn thấy một vết sẹo trắng rất nhỏ, rất mảnh, sượt qua giữa ngón trỏ, chia dấu vân tay ra làm hai.

Tiết Bồng nhìn thấy, bỗng khựng lại vài giây.

Cho đến khi ngón trỏ cô đang nắm trong tay bỗng hơi cong lại.

Rất khế, rất nhẹ nhàng.

Nhưng lần này, Tiết Bồng chắc chắn mình không hoa mắt.

Cô vô thức nín thở, mở to mắt, lưng gáy cũng lạnh hết cả lên.

Cùng lúc đó, mấy ngón tay khác trên bàn tay người đàn ông cũng cong lại, nắm ngược lấy tay cô, giống như bắt lấy một thứ gì đó.

Dù là không hề mạnh tay nhưng lại rất gọn ghẽ.

Tiết Bồng bỗng chốc ngược mắt nhìn Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu không còn nhắm nghiền mắt, lúc này, mắt anh ta đang hé nhưng vẫn còn rất mơ màng, vẫn chưa thể nhìn rõ hiện thực, trông mắt chầm chậm chuyển động, dường như đang thích nghi với ánh sáng.

Tiết Bồng lập tức đứng dậy, nhìn sang Lý Hiểu Mộng và Ngải Tiểu Nguyên.

Họ đang nói được giữa chừng cũng giật mình nhìn sang.

Tiết Bồng hít sâu một hơi: “Anh ta tỉnh rồi.”

Chương 112: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 3

— Anh ta tỉnh rồi.

Nghe thấy thế, Ngải Tiểu Nguyên lập tức giật bắn mình, vội chạy đến kiểm tra.

Tiết Bồng cũng lặng lẽ nhường đường, cầm hộp dụng cụ lùi về sau, đi đến bên Lý Hiểu Mộng.

Ngải Tiểu Nguyên kiểm tra nhanh chóng xong xuôi, nhanh chóng ấn nút trên tường rồi nói với hai người: “Tôi phải báo bác sĩ tới kiểm tra, hai cô...”

Chưa đợi Ngải Tiểu Nguyên nói xong, Tiết Bồng đã bảo: “Xong cả rồi, chúng tôi đi ngay.”

Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng ra khỏi phòng bệnh, vừa về tới quầy y tá đã nghe thấy một loạt tiếng bước chân vọng tới từ bên kia hành lang, có vẻ có rất nhiều người.

Đúng ra thì Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng đã hoàn thành xong công việc, có thể đi rồi nhưng cả hai đều không nhúc nhích, đứng bên này nhìn về cuối hành lang, hai đội ngũ nhân viên y tế vừa tập hợp, sau đó họ lại cùng đi về phía bên này, đi ở ngay đầu là viện trưởng của bệnh viện này.

Chỉ trong thoáng chốc, hành lang yên tĩnh đã trở nên ồn ào.

Ngài Tiểu Nguyên vội chạy ra nói, có bác sĩ hỏi: “Chuyện gì thế, tình thật rồi sao?”

Ngài Tiểu Nguyên xoay người, đi theo họ vào phòng 505: “Thật đấy ạ, chính xác là vậy.”

Cho đến khi cả đoàn người đi qua khỏi Tiết Bồng và Lý Hiểu Mộng, vây quanh phòng 505, Tiết Bồng mới nhìn đi nơi khác.

Lý Hiểu Mộng hỏi: “Mới nãy kêu lấy chứng cứ ai cũng giả điên, giờ kêu tình rồi tự nhiên ai cũng chạy lại.”

Tiết Bồng chỉ nhoen miệng không nói gì, đến lúc đi thang máy xuống dưới, lúc đi đến bãi đậu xe cô mới nói: “Tôi đã lấy được dấu vân tay rồi, rất giống với dấu vân tay có lần ngang mà Hoắc Ung để lại trên người nạn nhân nữ, đợi về đến tòa thực nghiệm tôi sẽ đối chiếu rồi nói mọi người biết kết quả.”

Lý Hiểu Mộng thở phào, nhanh chóng gửi tin cho Lục Nghiễm, đến lúc lái xe ra đường lớn lại bảo: “Xem ra Hoắc Ung thật sự thù hận anh mình lắm, lại còn lấy dấu vân tay anh mình đi gây án, tư duy đỉnh cao thật sự.”

Tiết Bồng không trả lời chỉ cười.

Cả quãng đường sau đó, cả hai lại nói về chuyện vụ án, đa phần toàn là Lý Hiểu Mộng nói, Tiết Bồng ngồi nghe, lâu lâu Lý Hiểu Mộng lại hỏi vài câu về vấn đề kỹ thuật, Tiết Bồng cũng giải đáp từng chút.

Nhưng thật ra thì Tiết Bồng vẫn đang nghĩ về lúc ở bệnh viện Từ Tâm.

Cô cúi đầu nhìn tay mình, tuy lúc nãy lấy dấu vân tay cô có đeo găng tay, thế nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ cơ thể của Hoắc Kiêu, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được ngón tay anh ta khế cong lại như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Cho đến bây giờ, Tiết Bồng vẫn còn cảm giác của lúc đó.

Cảm giác này rất kỳ lạ, cô cũng giật hết cả mình.

Cứ như một người đuối nước cố dùng hết chút sức lực cuối cùng để nắm lấy khúc gỗ trôi gần bên tầm với.

Tuy trước đó Ngải Tiểu Nguyên có nói, gần đây Hoắc Kiêu đã khôi phục được một phần nhỏ ý thức, chỉ là vẫn chưa tỉnh.

Về mặt y học, một người hôn mê trong thời gian dài sẽ không tự dừng “tỉnh” lại, việc này cần có một quá trình, chỉ là quá trình này có thể không rõ ràng lắm, cần có máy móc chuyên nghiệp mới kiểm tra được ý thức đã khôi phục được bao nhiêu, hoạt động của não và thể giới bên ngoài tác động thế nào tới người đang hôn mê.

Có rất nhiều bệnh nhân hôn mê lâu ngày, trước tiên đều chỉ hồi phục hai mươi, ba mươi phần trăm ý thức, sau đó dần tăng lên, cho đến khi “đột nhiên” tỉnh lại.

Rất nhiều người đều cho rằng những ca như Hoắc Kiêu đã gọi là người thực vật, thế nhưng người thực vật thì không có ý thức, chỉ có một vài trường hợp với tỷ lệ cực thấp mới có chút ý thức ít ỏi.

Nhưng trước kia, giới y học cũng từng làm thí nghiệm tái hiện cấu trúc thần kinh, chứng thực được rằng có một số người thực vật, khi họ nghe thấy một câu nói quen thuộc nào đó, não “đang ngủ say” sẽ bỗng dưng xuất hiện khu vực kích hoạt, hơn nữa lại còn giống như khu vực kích hoạt của não người khỏe mạnh.

Còn có thí nghiệm cho thấy, khi bác sĩ đặt ra câu hỏi kiểm tra, người bệnh sẽ dùng hiển thị khác nhau giữa các khu vực kích hoạt để trả lời câu hỏi của bác sĩ.

Có rất nhiều cách thức trị liệu thông qua kích thích phản ứng ý thức

của người hôn mê, đánh thức ý thức của họ, ví dụ như kích thích từ môi trường, từ người thân.

Quá trình này dài đằng đẵng, người hôn mê cũng sẽ thấy khó chịu trong lúc đó, người nhà cũng sẽ dần mất kiên nhẫn, hơn nữa người thực vật có khả năng tỉnh lại rất thấp, vì thế đa số mọi người đều bỏ dở giữa chừng.

Có thể thấy rõ, việc Hoắc Kiêu tỉnh lại là một “kỳ tích” của bệnh viện Từ Tâm, tất cả những bác sĩ, y tá tham gia chữa trị đều là công thần.

Cứ hễ nghĩ đến cảnh cả топ bác sĩ, y tá hối hả tranh nhau chạy đến phòng 505 là cảm thấy buồn cười.

Lý Hiểu Mộng cũng đã nói rồi đó, lúc cảnh sát tới lấy bằng chứng thì trốn chui trốn nhủi, sợ đổ vở, sợ nhà họ Hoắc biết được sẽ hỏi tội, vừa có chuyện hay là người nào người nấy lại sợ bị bỏ lại đằng sau ấy, thấy nguy thì né thấy lợi thì nhào tới, không hề che đậy.

Nghĩ đến đây, cô lại nhìn ra cửa xe, đã sắp đến Cục thành phố.

Lúc này, Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Phải rồi, nếu tôi nhớ không sai thì trước kia Hoắc Kiêu học cùng một trường cấp Ba với cô đúng không?”

Tiết Bồng khựng lại, khẽ ậm ừ.

Cả Cục Cảnh sát đều biết chuyện Tiết Dịch, chị Tiết Bồng bị giết hại ở trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, việc này khi đó rất chấn động, giảng viên trường cảnh sát cũng từng giảng về vụ án này.

Hơn nữa Hoắc Kiêu từng là bạn trai của Tiết Dịch, cũng có không ít người biết chuyện này, bởi dù gì năm đó anh ta cũng từng đến Cục Cảnh sát lấy lời khai.

Thật ra trong lòng Tiết Bồng cũng rất rõ thứ Lý Hiểu Mộng thật sự tò mò muốn hỏi là mối quan hệ của mình và Hoắc Kiều.

Thế nhưng đối với Tiết Bồng, Hoắc Kiều tỉnh dậy lúc đó chỉ vì trùng hợp gặp được ngọn cỏ cuối cùng, thời cơ chín muồi, cô lại là người tiếp xúc trực tiếp với anh ta nên mới trở thành người đầu tiên phát hiện ra, chuyện chẳng có gì đặc biệt.

Tiết Bồng chỉ nói: “Nhưng mà tôi không có thân với Hoắc Kiều, cũng không học cùng khoá, lúc tôi lên lớp Mười, anh ta đã học Mười Hai rồi. Lúc tôi lấy dấu vân tay, có lẽ anh ta cũng đã sắp tỉnh, trùng hợp nghe thấy chúng ta nhắc đến Hoắc Ung nên mới kích thích tới anh ta thôi.”

Nhưng mà cuối cùng thì Tiết Bồng vẫn đã quá coi thường trình độ lan tin của Lý Hiểu Mộng.

Đến lúc Tiết Bồng về đến toà thực nghiệm, đang đối chiếu dấu vân tay của Hoắc Kiều với dấu vân tay phát hiện được trên thi thể nữa, Mạnh Nghiêu Viễn lại từ ngoài đi vào.

Ở phía bên này, máy tính nhanh chóng xuất hiện kết quả đối chiếu hoàn toàn phù hợp.

Ở phía bên kia, Mạnh Nghiêu Viễn cũng nhanh chóng sáp tới hỏi: “Ê tôi nghe đồn bà gọi Hoắc Kiều tỉnh rồi hả?!”

Tiết Bồng cau mày, nhìn vào máy tính, lưu lại kết quả, sau đó vừa ghi chép lại báo cáo vừa nói: “Tôi không có gọi anh ta tỉnh lại, chỉ là lúc anh ta tỉnh thì tôi đang lấy dấu vân tay, nên mới phát hiện kịp thời. Tất cả đều là trùng hợp.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Trời má, sao mà trùng hợp quá vậy! Tỷ lệ thấp lắm đó! Tôi chắc là chưa tới một ngày thôi là những tin hàng đầu đều toàn là về nhà họ Hoắc, chắc chắc... hai thằng con trai, một thằng liên tiếp phạm pháp lại chết trong tay nạn nhân, một đứa không may

gặp tai nạn thì lại tỉnh dậy sau một năm hôn mê như một kỳ tích, cùng là người nhà họ Hoắc mà sao lại khác nhau vậy!”

Mạnh Nghiêu Viễn luyện thuyết không ngớt, Tiết Bồng thoát đầu không để ý tới ý, nghe một hồi lại cũng không khỏi mỉm cười: “Thôi được rồi, vật chứng bên ông sao rồi, tổng kết lại với tôi đi, tôi còn đi kết thúc công việc nữa.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Xong lâu rồi, bà kiểm tra hộp thư đi.”

Tiết Bồng nhanh chóng mở thư điện tử, tổng hợp lại tất cả nội dung, gửi bản điện tử đến đội hình sự rồi lại làm tiếp bản giấy.

Sau cái kết của vụ án phân xác, điểm điều tra chính của vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn tập trung vào thành phố Lịch, hiện giờ khoa kiểm nghiệm dấu vết cứ như dây thun tự động được buông lỏng.

Ban đầu ai nấy đều đang cực kỳ căng thẳng, cật lực bỏ hết công sức để có thể phá án, làm việc xuyên đêm, vùi mặt vào đống vật chứng kia, đến giờ chân tướng đã lộ rõ, bỗng chốc lại thấy không quen.

Cả buổi chiều, khoa kiểm nghiệm dấu vết đều chẳng có gì làm.

Trình Phi đang nhồi sách chuyên ngành, lẩm bẩm rằng giờ đã vào cuối năm, mong vụ án mau tới chứ mình hết tiền tiêu rồi, muốn có tiền phá án.

Mạnh Nghiêu Viễn ném thẳng cái gối tựa sau lưng về phía cậu: “Coi miệng với chả mồm kia, cho bố mày lấy hơi với!”

Tiết Bồng lại không nói tiếng nào ngồi yên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy Tiết Bồng xem rất chăm chú, còn tưởng cô đang nghiên cứu hồ sơ cũ của vụ án nào, ai ngờ ngó đầu tới xem thì lại phát hiện cô đang xem Weibo.

“Ấy, bà ít khi lướt Weibo lắm mà, xem gì thế?”

Tiết Bồng vẫn nhìn vào màn hình, chỉ bảo: “Hình như Silly Talk lại đăng bài về câu chuyện mới, có người vượt tường chia sẻ về nhưng mà không có đăng trên Weibo, chỉ đăng đường liên kết đến diễn đàn chia sẻ bài.”

Diễn đàn chia sẻ lại ở trong nước cũng cần phải đăng nhập mới có thể đọc được, nhưng Tiết Bồng lười đăng ký nên bèn xem lại bình luận của mọi người trên má Weibo, loáng thoáng ghép ra được nội dung câu chuyện.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi nghe thấy thì đều lấy lại tinh thần, một người lập tức chạy đến diễn đàn chia sẻ để xem, người kia thì đi đào bình luận trên Weibo.

Lần này, câu chuyện Silly Talk đăng tải là về cuộc đời của Mao Tử Linh, bao gồm cả việc cô ta cố gắng để thoát khỏi cái bóng của một đứa trẻ mồ côi, trở thành học sinh ưu tú của trường y như thế nào, sau đó lại trèo lên trên, trở thành bác sĩ, đi vào con đường làm lỗi như thế nào.

Sau khi gặp phải chuyện chẳng lành, Mao Tử Linh đã không chịu khuất phục, không chấp nhận số phận, bỏ dậy từ âm ty, cùng kéo hung thủ xuống địa ngục như thế nào.

Nhóm của Tiết Bồng đều biết rõ đầu đuôi câu chuyện này, thế nhưng cộng đồng mạng vẫn chỉ mới thấy lần đầu.

Cả trên diễn đàn lẫn trên Weibo đều có không ít cư dân mạng bàn luận, phát ngôn đủ kiểu.

Có người nói Mao Tử Linh đã quá điên loạn, quá ép buộc mình, lại còn quá nôn nóng thành công nên mới như thế. Nhưng cô ta cũng chỉ là người bình thường, có nhiều tiền hơn nữa cũng vô ích, mãi

mãi chẳng thể bước chân vào giới nhà giàu, người trong giới đó đều có quy tắc trò chơi riêng, cô ta không thể nào chơi lại được, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Có người nói Mao Tử Linh cũng tàn nhẫn thật, nếu mình mà gặp phải chuyện này thì chắc đã bỏ mặc số phận, còn không biết thoát ra kiểu gì, cũng không dám giết người chứ nói gì tới phân xác, đám con nhà giàu coi trời bằng vung vùng này số cũng xui, đi đêm riết rồi cũng tới ngày gặp ma.

Còn có người nói, nhìn riêng ra thì đây chỉ là một vụ án, nhìn bao quát thì chính là vấn đề của xã hội, hiện giờ, có rất nhiều nơi có tập tục xấu này, phụ nữ không được tôn trọng, trong mắt nhiều người chẳng khác gì heo bò, giết thịt được, buôn bán cũng được.

Sau đó còn có người liệt kê ra con số thống kê phụ nữ bị bắt cóc đem bán mỗi năm ở Trung Quốc, ở những nơi khá xa xôi hẻo lánh, có biết bao nhiêu cô vợ đã được mua về vân vân.

Có người lại nói, nơi chó ăn đá gà ăn sỏi ắt sẽ có kẻ xảo trá, người thành phố còn chẳng từng nghe nói đến ở những chốn đó có ẩn chứa những gì chứ đừng nói là nhìn thấy.

Ở những nơi đó, người ta có hiểu biết về pháp luật hay không, có áp dụng nó hay không cũng chẳng là gì, phải xem xem ai ngang tàng, ai mạnh mẽ, ai có nhiều tiền.

Thật ra đã từng có không ít chuyện tương tự tới tận bây giờ, chẳng qua trước kia truyền thông chưa phát triển, chúng ta không biết gì, bây giờ có chút động đậy là lộ ra ngay, người thành phố ai nấy đều như ếch ngồi đáy giếng, cảm thấy kinh ngạc, người thôn quê thì đã quen rồi.

Vì chuyện của Mao Tử Linh, một tố dư luận xôn xao khác lại được đẩy lên.

Có không ít người kể ra vụ án tương tự, thậm chí có người còn nói ở quê mình có một làng kia, trong làng có rất nhiều tay nhác làm độc thân, con gái muốn trưởng thành trong yên lành không dễ dàng gì, phải coi có cái số đó không.

Những cô khá xinh xắn còn phải ngày đêm đề phòng đám đàn ông độc thân năm mươi, sáu mươi tuổi trong làng, tâm lý đám người này đã biến thái lâu lắm rồi.

Nếu lỡ không may xảy ra chuyện bắt lương đó, trường hợp đỡ hơn là sẽ được đưa cho mấy chục nghìn tệ coi như giải quyết riêng, có khi chỉ có mấy nghìn, thậm chí còn có khi không có đồng nào.

Xem đến đây, Tiết Bồng tắt Weibo, tựa bên bàn không nói tiếng nào, đến lúc Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phỉ xem xong, ba người mới bắt đầu nói chuyện.

Chỉ là lần này, bầu không khí trong phòng làm việc không còn thoải mái như trước đó nữa.

Chớp mắt lại tới chập tối.

Tiết Bồng không gấp về nhà, đình ăn bữa tối cho qua giờ cao điểm rồi tính.

Cô đặt đồ ăn giao tới nhưng chẳng ăn bao nhiêu, xong bữa lại dọn dẹp bàn rồi ngồi trên ghế xem sách một lát.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa khoa kiểm nghiệm dấu vết vang lên mấy tiếng cộc cộc.

Sau đó, cửa được đẩy ra, Lục Nghiễm đứng ở ngay đó.

Tiết Bồng chẳng lại hỏi: “Sao anh lại sang đây?”

Lục Nghiễm sải bước dài, đi tới nói: “Anh thấy cả ngày em chẳng nói

chẳng rằng. Sẵn dịp họp với bên chống ma túy, còn có trưởng khoa Phùng, trưởng khoa Hứa nên tới xem sao.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa kéo ghế ngồi xuống.

Tiết Bồng trả lời: “Hôm nay không bận rộn gì, hồi chiều có xem bài đăng của Silly Talk.”

“Anh có nghe nói rồi.” Lục Nghiễm nói: “Nhưng mà cũng không ngoài dự tính, sau chuyện của Chung Ngọc, Trần Lăng, còn có vụ án phân xác, người này đã thu hút một lượt lớn người theo dõi, chẳng thể nào chịu ngừng tay. Bây giờ anh khá tò mò là chuyện của Mao Tử Linh quá lắm chỉ có thể nổi được một tuần, tiếp theo không biết là tới gì.”

Nếu bài đăng sau không gây sốc như những bài trước, người theo dõi sẽ dần mất hứng thú, nhưng nếu muốn duy trì độ gây chấn, kích thích tâm lý tò mò của người theo dõi thì chắc chắn phải tiếp tục chọn án mạng, tốt nhất là đào ra chuyện khá có tính tranh luận phía sau hung thủ.

Nhưng mà mấy cái thứ đó đâu phải muốn là có được, cũng phải có đường mới đào được chứ.

Hai người cứ nói được một lúc, Lục Nghiễm lại nhanh chóng chuyển chủ đề: “Phải rồi, năm sau uỷ ban phòng chống ma túy sẽ hành động, đó cũng là một trong số những điều quan trọng của cuộc họp hôm nay.”

Uỷ ban phòng chống ma túy?

Tiết Bồng nghe thấy thì thoáng ngẩn ngơ, sau đó lại nhớ tới chuyện “giám định ma túy trong nước ô nhiễm”.

Đầu năm nay, chính phủ thành phố Giang đã uỷ thác nhiệm vụ “giám định ma túy trong nước ô nhiễm” cho một công ty bên thứ ba từ thủ đô, nguyên nhân chủ yếu là vì công việc này đòi hỏi một lượng

chuyên viên kỹ thuật và thiết bị quá lớn.

Nhưng mọi người đều biết, việc uỷ thác cho công ty bên thứ ba chỉ là tạm thời, thành phố Giang sớm muộn gì cũng sẽ tự đưa vào thiết bị, đào tạo chuyên viên cho mảng này.

Tiết Bồng hỏi dồn: “Có phải có liên quan tới “giám định ma túy trong nước ô nhiễm” không?”

“Thông minh ghê.” Lục Nghiễm cười nhưng không nói thêm gì, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Tiết Bồng cũng nhìn anh chăm chăm một lúc lâu, không thấy anh nói gì tiếp, cuối cùng cũng sốt ruột: “Rồi sao nữa, anh nói đi chứ.”

Lúc này Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Sau đó thì uỷ ban phòng chống ma túy định sẽ nhập vào thiết bị, năm sau thử tự làm. Tất nhiên là trước đó cần phải đào tạo một lớp nhân tài, vẫn còn đang chọn người, mỗi phân cục đều có thể đăng ký, vì phòng thực nghiệm Cục thành phố có kiến thức nền vững chắc, biểu hiện giỏi giang nên được ưu tiên đăng ký trước.”

Tiết Bồng lập tức lấy lại tinh thần, mắt mở to sáng rỡ, ngồi thẳng dậy hỏi: “Đăng ký sao thế?”

“Tuyển trong nội bộ, cấp trên tiến cử, còn phải đánh giá tỷ lệ phá án thành công và năng lực kỹ thuật trước đó. Phía phòng xét nghiệm lý hóa, trưởng khoa Hứa tiến cử Diêu Tố Vân, anh với trưởng khoa Phùng thì tiến cử em.”

Anh nói thế, Tiết Bồng lại bỗng chốc ngẩn người, không nói gì được.

Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, vắt chéo hai chân, nói với giọng đều đều: “Tiếp đến áp lực của em sẽ khá nặng, nhưng mà anh mong em có thể giữ tâm thái bình tĩnh, dù gì thì lần này anh với trưởng khoa Phùng đều cùng tiến cử em, nếu em không được chọn,

không chỉ mình anh với chú ấy mất hết cả mặt mũi mà người ta có khi còn sẽ nói xấu sau lưng em, nói em chạy cửa sau nhưng không đủ năng lực.”

Tiết Bồng mới nghe thấy Lục Nghiễm và Phùng Mông cùng đề xuất mình thì còn khá là áp lực, thế nhưng nghe thấy thế, áp lực lại lập tức trôi sạch.

Lần này, Tiết Bồng cuối cùng cũng cười, còn liếc xéo Lục Nghiễm: “Đừng có coi thường tôi, tôi chắc chắn sẽ làm tốt nhất hết sức mình.”

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề: “Ờm, còn chuyện nữa, anh nghe Hiếu Mộng nói Hoắc Kiều tỉnh rồi, em còn là “nhân chứng” đầu tiên nữa hả?”

Chuyển chủ đề nhanh ghê.

Tiết Bồng ậm ừ bảo: “Đúng rồi, trùng hợp thôi, nhưng mà lúc đó tôi cũng hết hồn, ai mà ngờ được lúc lấy dấu vân tay, tự dưng tay anh ta lại nhúc nhích. Nhưng mà may là đi chuyển này cũng gỡ được nút thắt dấu vân tay có lần ngang.”

Nói đến đây, Tiết Bồng đứng dậy, mặc áo phao lông vũ vào, cầm túi và điện thoại bảo: “Tôi tan ca đây, còn anh?”

“Đi chung đi, anh không lái xe, cho anh quá giang đi.” Lục Nghiễm kéo ghế về chỗ cũ, thông thả trả lời.

Hai người vừa nói vừa đi xuống lầu, mới lên xe, điện thoại Tiết Bồng đã reng.

Tiết Bồng xoa tay, cầm điện thoại ra xem, người gọi đến lại là Hàn Cố.

Lục Nghiễm cũng đã nhìn thấy, chỉ là không tỏ thái độ gì.

Tiết Bồng nhắc máy: “A lô.”

Hàn Cố bảo ngay: “Anh nghe ngài Hoắc nói Hoắc Kiêu tỉnh rồi, lúc sau hỏi bệnh viện mới biết có liên quan tới em.”

Tiết Bồng thở dài, một ngày bị hỏi tận mấy lần, thấy hơi bức bối: “Không có liên quan tới tôi, chỉ là tôi bắt gặp thôi. Anh gọi để hỏi chuyện này đấy hả?”

“Tất nhiên là không.” Hàn Cố cười đáp: “Ngài Hoắc muốn nhờ anh cảm ơn em.”

Cảm ơn? Cảm ơn kiểu gì?

Tiết Bồng cứ hể nhớ tới cái kiểu của Hoắc Đình Diệu là lại thấy không chút thiện cảm, giọng nói cũng lạnh thêm: “Không cần đâu, tôi là cảnh sát, không thể nhận cái ông ấy gọi là “cảm ơn”, với lại chỉ là tình cờ thôi, không cần đổ công lao cho tôi đâu.”

Hàn Cố lại không để bụng chỉ bảo: “Anh biết là em sẽ nói vậy. Dù gì anh cũng chuyển lời rồi, đợi anh đi công tác về rồi nói chuyện sau.”

Nói đoạn, cả hai cùng ngắt máy.

Tiết Bồng ném điện thoại sang một bên, quay đầu sang lại bắt gặp ánh mắt Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm hỏi: “Hoắc Đình Diệu muốn cảm ơn em à?”

Tiết Bồng ậm ừ, lái xe ra khỏi Cục thành phố, chạy ra đường lớn rồi nói: “Coi bộ ông ra coi trọng Hoắc Kiêu hơn Hoắc Ung nhiều, đúng là một trời một vực.”

Lục Nghiễm nhếch môi không nói gì.

Vài giây sau, Tiết Bồng lại nhớ tới câu chuyện chưa nói xong: “Phải

rồi, hồi chiều họp chỉ để nói chuyện “giám định ma túy trong nước ô nhiễm” thôi hả?”

“Không chỉ vậy thôi.” Lục Nghiễm ngả lưng ra ghế: “Còn có chuyện lật lại vụ án cũ nữa.”

Tiết Bồng liếc nhanh sang anh: “Xem ra anh có mục tiêu rồi nhỉ?”

Lục Nghiễm: “Ừ, anh nghiên cứu cả buổi trời, có vụ này rất thu hút anh nhưng cũng khó nhằn lắm, mà anh vẫn muốn thử xem sao.”

Chương 113: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 4

Khó nhằn?

Tiết Bồng cười bảo: “Đến anh mà cũng bảo là khó nhằn, thú vị đấy.”

Lục Nghiễm lại không cho biết đáp án: “VẬY em đoán thử xem, cho em ba cơ hội đấy.”

“Khỏi, tôi đã nghĩ ra rồi.”

Nói đến đây, xe cũng dừng lại trước đèn đỏ.

Tiết Bồng dần không cười nữa, chỉ bảo: “Là vụ án của Trần Mạt Sinh.”

Lục Nghiễm không trả lời nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Tiết Bồng lại nói: “Vụ án này đúng là khó điều tra, lúc Trần Mạt Sinh ra tù, thầy còn nhắc tới, thầy bảo hung thủ thật sự không chỉ xảo trá mà còn rất kiên nhẫn, không nôn nóng chút nào, là một đối thủ rất khó gặp.”

Trần Mạt Sinh năm nay bốn mươi ba tuổi, mười năm trước bị xử tù vô thời hạn vì tội cố ý giết người.

Mười năm trước không được như bây giờ, kỹ thuật hình sự khi đó chưa hoàn thiện, có rất nhiều chứng cứ trong vụ án đều chỉ được mô tả sơ sài, xui là khi đó Trần Mạt Sinh có hiềm nghi lớn nhất, hơn nữa

gã lại không đưa ra được chứng cứ ngoại phạm có hiệu lực, còn có nhân chứng bảo rằng nhìn thấy gã gần hiện trường vụ án.

Tuy năm đó Trần Mạt Sinh luôn khẳng định mình bị oan, thế nhưng vẫn bị khép tội.

Cho đến năm nay, vụ án mới được lật lại, sau khi tái điều tra và thẩm định, cuối cùng, Trần Mạt Sinh vô tội, được phóng thích.

Nhưng dù vậy thì vẫn chưa bắt được hung thủ thật sự.

Lục Nghiễm nói: “Anh nghe trưởng khoa Phùng nói lúc trước em cũng có tham gia tái điều tra à?”

Tiết Bồng trả lời: “Đúng vậy, mà nói ra thì tôi còn có chút dây mơ rễ má với người này.”

“Sao cơ?” Lục Nghiễm vừa hỏi xong, đèn xanh cũng bật sáng.

Tiết Bồng nói: “Hôm chú Thường với Thường Phong ra tù, tôi có đi đón họ, hôm đó cũng là ngày Trần Mạt Sinh ra tù, lúc đó tôi còn nhìn thấy ông ta nữa. Phải rồi, chú thường cũng có quen biết với ông ta, tôi còn nhìn thấy họ đứng nói chuyện với nhau hồi lâu.”

Lục Nghiễm hơi ngạc nhiên, rõ là không ngờ còn có chuyện như thế, anh tiếp: “Vụ này không dễ lật lại, nếu tái điều tra mà có manh mối, có khi còn phải mời Trần Mạt Sinh tới hỗ trợ điều tra.”

Dù gì thì nhân chứng cũng từng nói là năm đó từng nhìn thấy Trần Mạt Sinh xuất hiện ở hiện trường, nếu thật sự là vậy, có thể Trần Mạt Sinh đã nhìn thấy gì đó không chừng.

Tiết Bồng: “Tôi nghe nói mười năm nay, Trần Mạt Sinh cứ đưa đơn khiếu nại miết, lần nào cũng bị bác bỏ. Nếu đổi lại là người khác thì phần trăm cao chắc cũng bỏ cuộc, chấp nhận số phận rồi, cũng may là ông ta kiên trì, chứ không e là vụ này sẽ chẳng bao giờ được lật

lại.”

Lục Nghiễm nhếch môi: “Thật ra Trần Mạt Sinh cũng đã từng nghĩ đến việc bỏ cuộc.”

“Vậy sao? Nhưng sao tôi lại nghe nói ông ta rất kiên trì?”

“Em còn nhớ phó cục trưởng tiền nhiệm của Cục thành phố Giang không? Ông ấy vào tù vì tội tham ô hối lộ, trùng hợp là lại ở cùng một buồng giam với Trần Mạt Sinh. Trần Mạt Sinh cứ nghĩ trước kia bị bác bỏ khiếu nại là do mình viết đơn chưa tốt, mới cầm đơn nhờ phó cục trưởng xem. Kết quả là, ông phó cục trưởng kia xem xong lại bảo là có ấn tượng với vụ án của Trần Mạt Sinh, còn nói nhìn là biết ngay án oan. Cũng vì câu này mà Trần Mạt Sinh mới kiên quyết tiếp tục quyết tâm khiếu nại.”

Chuyện này Lục Nghiễm cũng vốn không biết gì, sau này vào cái lần Tôn Cần tham gia vụ buôn bán ma túy bị anh và Tiết Bồng đưa đến Cục Cảnh sát, Tôn Cần gọi luật sư của mình là Từ Thước tới, Từ Thước mới chính miệng nói ra.

Nghe đến đây, Tiết Bồng sửng sốt: “Nếu ông ta vừa nhìn đã biết là án oan, vậy ban đầu sao không chỉ ra?”

Lục Nghiễm: “Trần Mạt Sinh cũng hỏi thế đấy, ông phó cục trưởng kia bảo vụ án là do cấp dưới xử lý, ông ta chỉ phụ trách ký tên, thấy trình tự không có vấn đề nên cũng duyệt.”

Tiết Bồng bỗng thấy vô lý cực: “Nói trắng ra là sợ phiền chứ gì. Dù có đưa ra nghi vấn thì sợ là Trần Mạt Sinh cũng chẳng có “lợi lộc” gì cho ông ta, vậy nên mới giả câm giả điếc. Cái loại thế này, chả trách đi ăn hối lộ.”

Tiết Bồng cũng có nghe loáng thoáng chuyện ông phó cục trưởng này tham ô hối lộ, nghe nói là động tay động chân vào “kinh phí phá án”.

Ví dụ như cấp dưới cần xử lý vụ án, xin kinh phí phá án, ban đầu được duyệt hai mươi nghìn nhưng tới được tay những người phá án lại chỉ còn mười nghìn.

Thêm vào đó, đội chống ma túy xử lý vụ án cũng cần có “phí tai mắt tình báo” dành thưởng riêng cho những người trong đường dây tình báo sau khi lúc bắt được tội phạm ma túy.

Có một số con buôn nhỏ lẻ tội khá nhẹ, số lượng ma túy ít, thế nhưng cũng không thoát khỏi bị truy cứu pháp luật, ông phó cục trưởng này sẽ cho người đến nói chuyện, “giải quyết riêng” với hình thức phí trợ cấp tai mắt tình báo.

Nói cách khác thì là dùng tiền để lấp chuyện.

Có nhiều con buôn phải nộp một lần mấy chục nghìn tệ, thế nhưng số tiền này tới tay cảnh sát chống ma túy và người trong đường dây tình báo thì chỉ còn mấy nghìn.

Sau đó, có vài con buôn thấy bức bối sau nhiều lần nộp trợ cấp “phó xử nhẹ tội”, thấy mình xúi quẩy quá, sao mà cứ bị bắt mãi, mỗi lần bị bắt là phải cúng tiền, tiền của bọn buôn ma túy còn không đủ nuôi ông cục phó này.

Thế là đám con buôn này lại quay ngược lại tố cáo ông ta, còn vì thế mà kéo ra cả hệ thống ăn hối lộ, ngoài cục phó tiền nhiệm còn dính tới mấy người giúp ông ta.

Lúc xảy ra chuyện này, Tiết Bồng còn đang học ở Trường Cảnh sát, nghe xong cũng vừa thấy tức, vừa thấy mất mặt như các bạn khác.

Có nhiều người rõ hiểu luật mà còn phạm luật, dù có hào quang của nghề cảnh sát cũng không lấp nổi mấy chuyện xấu mặt này.

Nhưng nghĩ lại thì bất cứ nghề nghiệp vẻ vang nào cũng đều sẽ tồn

tại phần cận bã, là người thì đều sẽ có lòng tham, trong đội cảnh sát có anh tài, tất nhiên cũng sẽ có rác rưởi.

Nghe Tiết Bồng đánh giá thế, Lục Nghiễm cũng không nói gì, đến lúc xe rẽ tới lối vào của khu ký túc xá Lục Nghiễm ở, anh mới bảo: “Thứ Hai tuần sau anh sẽ xin đội trưởng Phan lục lại vụ án của Trần Mạt Sinh để nghiên cứu. Nhưng mà mai là thứ Bảy rồi, anh muốn nghỉ ngơi đằng hoàng đã.”

Lục Nghiễm mà không nói, Tiết Bồng cũng quên hôm nay là thứ Sáu, lấy điện thoại ra xem mới hoảng hồn: “Nhanh thế đã qua một tuần rồi, tôi còn chẳng nhớ.”

Lục Nghiễm nhìn cô cười hỏi: “Cuối tuần có định làm gì không?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Tôi không hào hứng với mấy chuyện dạo phố xem phim, chắc ở nhà xem sách, làm thí nghiệm thôi. À, còn có thể ngủ nướng thêm chút.”

Sau đó lại im lặng.

Lục Nghiễm không lên tiếng, chỉ là ánh mắt nhìn cô có hơi kỳ lạ.

Tiết Bồng đã bắt gặp, bỗng chốc hiểu ra ý nghĩa của sự kỳ lạ đó, dần nheo mắt lại, Lục Nghiễm còn chưa kịp cười nhạo, cô đã chặn đầu: “Trước khi định kỳ thi tôi thì làm ơn coi lại mình trước đi, đừng có chó chê mèo lắm lông.”

Lục Nghiễm bỗng bật cười, để lộ hàm răng trắng dưới ánh sáng mờ mờ.

Tiết Bồng hất cằm, tỏ thái độ chờ xem anh nói gì.

Lục Nghiễm lại bảo: “Anh định đưa Barno ra ngoài chơi, lâu quá không chơi với nó, nó là chó nghiệp vụ, lên rừng xuống biển nó mới vui, giờ bắt nó ở trong nhà miết tội nghiệp quá.”

Nhắc tới Barno, Tiết Bồng cũng thay đổi sắc mặt, nghĩ cũng đúng, nói gì Barno, con người ta mà bị nhốt mỗi ngày vậy, không quậy phá cũng không có điện thoại để giao tiếp được thì đúng là thiếu nhân đạo thật.

“Cuối cùng lương tâm anh cũng trỗi dậy rồi đó hả, vậy định đưa nó đi đâu?”

“Cái công viên gần nhà nó đi thường rồi, lần này định đổi chỗ khác, ví dụ như lái xe ra công viên lớn ở ngoại ô, ngoài đó đất rộng, thoáng đãng, cũng ít người, nó có thể tha hồ chơi đùa.”

Công viên ở ngoại ô?

Lựa chọn cũng ổn đấy.

Tiết Bồng gật đầu bảo: “Vậy cũng hay đấy, vậy chín giờ sáng mai gặp trước cổng nhà anh.”

Lại yên lặng vài giây.

Lục Nghiễm cũng thay đổi vẻ mặt, dường như kinh ngạc lắm: “Em cũng đi hả?”

Tiết Bồng liếc anh, bỗng dừng lại hỏi: “Ừa anh cũng vòng vo vậy từ khi nào đấy. Vừa nãy anh nói vậy là để tôi nghe còn gì. Sao? Không hoan nghênh hả?”

Lục Nghiễm cười nhưng lại trả lời không thành thật lắm: “Anh cũng muốn em đi, có cái nghe em nói là phải làm thí nghiệm lại thấy hơi do dự, sợ để lỡ thời gian của em.”

“Giả tạo ghê.” Tiết Bồng liếc anh: “Vậy đi nhé, anh vào nhanh đi, mai gặp.”

“Mai gặp.” Lục Nghiễm mỉm cười bước xuống xe, đứng dưới đèn đường bên lối đi bộ.

Đèn đường soi dài bóng anh, anh vẫy tay với Tiết Bồng sau cửa kính, đến khi xe đi rồi mới quay người đi vào.

Cũng vào tối hôm đó, ở một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố Giang, một người đàn ông với khuôn mặt già nua chậm chậm băng qua nhà xưởng rộng lớn, tiến vào gian phòng phía sau.

Trong phòng chỉ có vài món vật dụng đơn giản và một chiếc giường.

Chân cẳng người đàn ông không nhanh nhay, ông ta ngồi xuống bên giường, thở lấy hơi rồi cầm điện thoại gọi video.

Căn phòng yên tĩnh bỗng có mấy tiếng tút tút, một lát sau, hai bên còn lại đều đã được kết nối.

Hai người đàn ông nhanh chóng xuất hiện trên màn hình điện thoại, một trẻ một già.

Người đàn ông trong xưởng bảo: “Chỗ tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Người đàn ông có tuổi ở đối diện nghiêm mặt, ánh mắt nặng nề, yên lặng vài giây mới hỏi: “Không hối hận sao?”

Người đàn ông lắc đầu: “Không hối hận.”

Lại một lúc sau, người đàn ông trẻ tuổi ngược mắt nói: “Đã vậy thì tôi cũng sẽ làm tối chuyện tôi nên làm.”

Người ở xưởng khẽ gật đầu: “Vất vả cho hai người.”

Ba người nói chuyện rất ngắn gọn, từ đầu đến cuối chỉ không tới một phút.

Thật ra cả ba đều hiểu, nói mấy câu thế chỉ cần gửi tin nhắn là được, thế nhưng trong lòng họ cũng rõ, có nhiều chuyện cần phải nhìn thấy thái độ của nhau, và lại đây cũng có thể là lần cuối cùng nhìn mặt nhau thế này.

Cuộc điện thoại kết thúc.

Người đàn ông có tuổi bỏ điện thoại xuống, tựa vào sofa thờ dài.

Ông khẽ ngược mắt, nhìn bốn chữ “Lập Địa Thành Phật” được viết lớn, treo cao trên tường.

Ở cuối còn có con dấu chữ ký của Tần Bác Thành.

Ở bên khác, người đàn ông trẻ tuổi cũng cầm điện thoại, bật mở một khung trò chuyện, gửi tin nhắn: “Về nước được rồi đấy.”

Một lát sau, phía bên kia trả lời: “Biết rồi, sớm mai lên máy bay, về nước gặp.”

“Về nước gặp.”

Thành phố Giang, sắp trở trời rồi.

Hôm sau, Tiết Bồng dậy từ sớm, cô kéo rèm cửa nhìn ra, bên ngoài trời xanh mây trắng, khí trời trong lành.

Tiết Bồng nhanh chóng tắm rửa sửa soạn, nhìn lại thời gian, còn chưa ăn sáng, chỉ uống cốc nước ấm rồi lái xe ra khỏi nhà.

Cô nghe tin tức buổi sáng ở thành phố Giang suốt cả dọc đường, tin nói về vài chủ đề khá nổi cộm dạo gần đây, đầu tiên là vụ của Mao Tử Linh, sau đó là vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn.

Sau đó, hai biên tập viên lại nói về nhà họ Hoắc.

Đúng là tai vách mạch rừng, chuyện Hoắc Kiêu tình lại đã trở thành tin tức hàng đầu trong hôm nay.

Hai biên tập cũng bảo là chuyện thật ngoài đời còn lắt léo hơn phim truyền hình nhiều, không ngờ một đứa con trai nhà họ Hoắc vừa dính líu tới vụ án, còn nhận phải kết cục thâm, chớp mắt, đứa con trai còn lại đã tình.

Tiết Bồng vừa nghe vừa thấy buồn cười, chỉ nhìn được vài phút là đổi đài.

Lúc chờ đèn đỏ, cô nhìn thấy tin nhắn Lục Nghiễm gửi đến: “Đi rồi chưa?”

Tiết Bồng trả lời: “Rồi, nhưng mà tôi chưa ăn sáng nữa, anh với Barno thì sao?”

“Barno ăn hạt rồi, anh còn đói nè. Vầy đi, đợi em tới thì đi ăn sáng trước, sau đó tới siêu thị mua chút đồ ăn rồi đi.”

“Cũng được. Tôi còn cách hai con đường nữa, sắp tới rồi.”

Chưa tới mười lăm phút, Tiết Bồng đã đón Lục Nghiễm và Barno lên xe, tới cửa hàng thức ăn nhanh gần đó mua hai phần đồ ăn sáng rồi ngừng xe ở bãi đậu xe gần đó.

Cách đó không xa là một siêu thị lớn, còn cho phép mang theo thú cưng.

Lúc này vừa qua chín giờ, siêu thị không đông người, từ lúc chọn đồ đến lúc tính tiền chỉ có nửa tiếng.

Đến lúc hai người và Barno bước ra khỏi siêu thị, mặt trời cũng đã lên đến đỉnh, cả siêu thị được khoác một lớp nắng ấm.

Tiết Bồng ra xe, mở ghế sau cho Barno lên trước rồi ra sau xe, giúp

Lục Nghiễm sắp xếp đồ mới mua.

Một người hỏi: “Có cần mở cho nó ăn một hộp bây giờ không?”

Một người trả lời: “Nói nhỏ thôi, nó hiểu đó. Vớ lại sáng mới ăn rồi.”

Hai người ngẩng đầu nhìn, Barno đã nằm ở ghế sau, nhoẻn miệng thè lưỡi nhìn họ.

Lục Nghiễm bắt lực đứng thẳng người: “Sáng sớm đã ăn rồi đó, nhớ không?”

Barno ằng ằng mấy tiếng, gác cằm lên lưng ghế.

Tiết Bồng nói: “Ăn miếng nửa có sao đâu, ra tới công viên chạy mấy vòng là được rồi.”

Lục Nghiễm cau mày, quay đầu bảo: “Em chiều vậy riết là nó hư đó, nó là chó nghiệp vụ, được huấn luyện cả đời rồi, phá lệ một ngày là mai mốt...”

Tiết Bồng lười nghe anh dạy dỗ, nhanh chóng phản bác: “Nhưng mà giờ nó giải ngũ rồi. Nó cực khổ cả đời rồi, cho thêm hộp đồ ăn cũng không được hả? Sao mà lòng dạ anh sắt đá quá vậy.”

“Anh...”

Đang nói tới đây, Barno đột nhiên nhúc nhích, không chỉ xuống khỏi lưng ghế mà còn nhảy phắt xuống xe, chạy nhanh về phía đường.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đang cãi nhau hăng máu nên cũng không để ý.

Đến lúc ngẩng đầu lên nhìn, không thấy Barno mới hoảng hồn.

Tiết Bồng đi tìm vòng quanh xe, gọi tên Barno.

Lục Nghiễm cũng cau mày nhìn ra phía xa.

Tiết Bồng trở lại bảo: “Không phải nó giận rồi đấy chứ?”

Lục Nghiễm: “Không đâu, nó ít khi như vậy lắm...”

Lục Nghiễm vừa nói vừa đóng cốp xe lại, Tiết Bồng cũng khoá cửa xe.

Hai người chia nhau đi tìm Barno khắp bãi giữ xe.

Lục Nghiễm chạy ra đằng xa hơn, Tiết Bồng tìm ở gần đó vài phút, đến lúc sắp ra đến bên đường mới nghe loáng thoáng thấy tiếng chó sủa.

Tiết Bồng lập tức chạy về phía đó.

“Barno!”

Cạnh bãi đậu xe có một khách sạn, một chiếc sedan màu đen đang đậu trước cửa khách sạn.

Barno cứ đứng trước chiếc sedan, lâu lâu lại kêu mấy tiếng.

Tài xế xe đứng ở bên cạnh, có vẻ đang muốn đuổi nó đi nhưng lại sợ mà không dám đi tới, cứ đứng cứng đờ tại chỗ.

Tiết Bồng thở hồng hộc chạy đến, quả thật đã thấy Barno đang ngồi bên đường, cô thở phào, đi tới ôm lấy nó ngay tức khắc.

“Em làm chị sợ chết mất, sao mà không nói tiếng nào đã chạy đi thế này!”

Barno lại kêu thêm tiếng nữa, quay đầu nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng nắm lấy dây dắt, vừa lấy lại nhịp thở vừa nhìn người tài xế đang nấp ở một bên.

Tài xế thấy chủ con chó đã tới bèn đi tới nói: “May quá cô tới rồi, mau dắt chó của cô đi đi, nó cứ đứng sủa trước xe của sếp tôi miết, sếp tôi ra tới là tôi ăn mắng đấy!”

Tiết Bồng gật đầu, vội xin lỗi người tài xế rồi chuẩn bị kéo Barno đi.

Nhưng Barno lại không nhúc nhích, lại còn nằm lăn ra đất.

Tiết Bồng sửng người, quay trở lại, vuốt lông nó hỏi khế: “Sao thế, em muốn đi chơi mà? Hay tại không được ăn đồ hộp nên giận hả?”

Barno ngẩng đầu sủa gâu gâu mấy tiếng.

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt tròn xoe kia vài giây, lúc này mới như hiểu ra gì đó, cô nhìn sáng chiếc sedan đen mà Barno cứ ở mãi không chịu đi.

Cũng nhờ nhìn như thế mà Tiết Bồng tự dưng nhớ ra một chuyện.

Hơn hai tháng trước, Barno cũng từng như thế này, khi đó cô đã đưa nó đi tìm Lục Nghiễm.

Nhưng lúc tới một con hẻm gần khách sạn, Barno đột nhiên lại đổi hướng, chạy về phía một chiếc sedan màu đen, gọi thế nào cũng không chịu đi.

Hình như chiếc xe này cùng một kiểu với chiếc lần trước, nhưng biển số xe bao nhiêu thì Tiết Bồng không nhớ.

Tiết Bồng đang thấy nghi ngờ thì Lục Nghiễm gọi tới.

Tiết Bồng nhắc máy đã nói ngay: “Tìm thấy Barno rồi, nó ở bên đường, anh tới nhanh đi.”

Sau khi cúp máy, Tiết Bồng lại ngược mắt nhìn tài xế, người tài xế đang mặc một bộ vest, đeo găng tay trắng, soạn sửa kỹ càng, xứng với chiếc xe.

Coi bộ chủ xe giàu lắm.

Tiết Bồng cười nhẹ: “Thật xin lỗi, chó của tôi hơi búng, anh cho tôi chút thời gian để tôi nói chuyện với nó. Nó không chịu đi thì tôi cũng không lôi nổi.”

Tài xế cảm râm: “Ôi trời, cô nhanh giùm đi, sắp tôi sắp ra thật rồi đấy, làm ơn đừng có đem phiền phức tới cho tôi...”

Đang nói tới đây, điện thoại của tài xế cũng reng.

Tài xế biến sắc, nhắc máy, vâng dạ mấy câu.

Rõ là sắp của anh ta sắp ra rồi, nhưng Barno vẫn không chịu đi.

Tài xế bất lực, chỉ đành ngồi vào ghế lái, lái xe tới trước mấy mét rồi dừng lại.

Tiết Bồng bình thản đứng nhìn, sau đó lại lấy điện thoại ra, chụp lại biển số xe, vừa nhìn xuống lại thấy Barno đứng dậy, đi theo chiếc xe, nằm xuống cạnh bánh sau.

Lần này, Tiết Bồng không cản Barno lại mà còn nắm dây dắt đi theo nó.

Đến lúc tài xế xuống, đang định đi tới mở cửa sau, nhìn thấy cảnh này mới tá hoả.

“Mấy người đang làm cái gì vậy, thật tình muốn ăn vạ đấy phỏng?”

Tiết Bồng nhìn sang tài xế, đang định lên tiếng thì lại liếc thấy cửa

khách sạn cách đó không xa được mở ra, một nhóm người từ trong nói cười bước ra, ai nấy trông đều giống như người làm kinh doanh, có vẻ là vừa bàn chuyện làm ăn trong lúc ăn sáng.

Tài xế không dám chần chừ, nhanh chóng mở cửa ra rồi đứng yên, đồng thời nói với Tiết Bồng: “Chó ngoan không cản đường, còn không đi nhanh đi!”

Tiết Bồng lạnh mặt, kéo Barno ra sau, cũng không biết là do Barno hiểu tài xế nói gì hay là cuối cùng cũng chịu hợp tác, lúc này nó cũng đứng thẳng dậy, thế nhưng lại quay đầu ra phía cửa khách sạn.

Tiết Bồng nhìn Barno rồi lại nhìn theo hướng nhìn của nó, nhìn thấy nhóm người trước cửa khách sạn chia thành hai tốp trái phải, nhường lối ở giữa.

Cũng vì thế mà cô mới thấy rõ một nam một nữ được đám người vây quanh.

Không, phải nói là ba tốp mới đúng, đôi nam nữ ở giữa mới là nhân vật chính, những người khác đều chỉ là đi theo nịnh bợ.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm về phía đó.

Người phụ nữ vẫn là người cô đi cùng Hàn Cố cô đã gặp trước cổng sảnh hội nghị trên con hẻm quán bar lần trước, cô ta mặc toàn hàng hiệu, nhìn là biết có thân có thế.

Nhưng người đàn ông cô ta khoác tay lúc này lại không phải là Hàn Cố.

Người đàn ông đó rất trẻ tuổi, đường nét sắc sảo, vẻ mặt rất lạnh lùng, trong đám người chỉ có mình y không nói không cười, nhìn là đập ngay vào mắt.

Y cũng là người duy nhất không mặc vest trong đám người đó, chỉ

mặc một bộ quần áo thường ngày, một tay đang để cho người phụ nữ đó khoác, tay kia đang chống cây nạng bằng hợp kim.

Chân của y hơi khập khiễng, đi lại không được nhanh nhẹn, thế nhưng y không hề để tâm, cũng không gấp gáp.

Đến lúc cả hai đi đến chỗ cách chiếc xe vài bước, mới nhìn thấy Tiết Bồng và Barno đang đứng ở đuôi xe qua khe hở giữa đám người.

Cũng bởi vì cảnh tượng kỳ lạ này, đám người đang cười nói giả tạo cũng yên lặng theo.

Bầu không khí bỗng chốc hết sức gượng gạo.

Cho đến khi Barno ngồi thẳng dậy, nhìn về phía hai người kia, sửa gâu gâu mấy tiếng.

Tiếng của Barno càng lúc càng lớn, lại còn xông tới trước.

Tiết Bồng cố sức kéo nó lại, sợ nó nhảy tới cắn người ta.

Dù phía kia là ai, cũng dù là Barno có ngửi thấy mùi ma túy gì thì xông tới như thế sẽ phiền phức to.

Chuyện này rất ồn ào, người xung quanh bắt đầu lần lượt cản phía trước, có người bắt đầu khiển trách Tiết Bồng, còn có người gọi Barno là “chó điên”.

Tiết Bồng lại chỉ nhãn mặt không nói tiếng nào, vừa kéo Barno vừa nhìn về phía đôi nam nữ qua đám người.

Nụ cười trên mặt người phụ nữ đã biến mất, cô ta cứ nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng.

Người đàn ông cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, y không còn lạnh mặt nữa, vào lúc này, Tiết Bồng cũng nhìn thấy được vẻ kinh ngạc

trong mắt y, nó rất quen thuộc, cứ như là đã từng gặp ở đâu.

Nhưng Tiết Bồng lại không kịp nghĩ kỹ, vào lúc cô không kéo nổi Barno nữa, phía sau có giọng nói vang tới.

“Tiết Bồng! Barno!”

Đó là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm chạy nhanh tới trước, nắm lấy dây dắt Barno, kéo lấy nó hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tiết Bồng khẽ lắc đầu nhìn anh, sau đó lại khụy xuống ôm lấy Barno, dỗ dành nó.

Lúc này Lục Nghiễm mới ngược mắt, cau mày nhìn đám người lạ trước mặt.

Ánh mắt anh sắc bén, lướt nhanh qua dáng vẻ và sắc mặt từng người, sau đó lại dừng lại, nhìn vào mắt người phụ nữ đứng ở giữa.

Sắc mặt Lục Nghiễm lập tức thay đổi.

Chương 114: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 5

Tiết Bồng nhìn thấy tất cả thay đổi của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng biết, anh rất ít khi “thất thương” như thế, dù phá án có tình huống đột xuất, anh cũng không như thế.

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là anh đã nhận ra một “người quen” nào đó, hơn nữa còn không phải kiểu quan hệ hoà hợp, có vẻ giống như kẻ thù hay là nghi phạm gì đó hơn.

Sau đó, Tiết Bồng nhìn theo tầm mắt của Lục Nghiễm, nhận ra anh đang nhìn người phụ nữ kia, người cũng chính là chủ xe.

Tiết Bồng đứng dậy, quay lưng lại một chút, chỉ thấp giọng hỏi: “Có quen à?”

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn cô, anh không gật đầu cũng không lắc đầu, sau đó anh gằn giọng gọi tên Barno với giọng điệu ra lệnh.

Barno lập tức ngoan ngoãn hơn nhiều.

Lục Nghiễm lại ra hiệu, Barno bèn ngồi xuống ngay.

Lục Nghiễm lại nhìn về phía đám người trước mặt, nói hời hợt: “Xin lỗi, chó của tôi làm phiền mọi người quá, nhưng mà thường thì nó không phản ứng dữ dội vậy đâu, nó là chó nghiệp vụ, chỉ nhằm vào một số mùi đặc biệt.”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm cũng quan sát vẻ mặt và thái độ của đám người này.

Vừa nghe tới chó nghiệp vụ, có mắt người lại mất tự nhiên, mắt cứ ngó đầu đầu.

Khỏi nói tới Barno, dù là Lục Nghiễm không có chiếc mũi của chó nghiệp vụ, giờ cũng không ở trong đội chống ma túy nhưng “khứu giác” luyện được trong thời gian còn ở đó vẫn còn tới giờ.

Anh cứ liếc sơ như thế đã xác nhận được tám mươi chín mươi phần trăm, trong số này có tội phạm buôn ma túy, hơn nữa không chỉ có một, chỉ là đa số toàn chạy vật, chẳng phải tay anh chị gì.

Trong số này còn có người hút chích ma túy thường xuyên, chỉ nhìn vóc dáng và sắc mặt là đã phân biệt được.

Người đàn ông ở giữa thì đang chống nạng, sắc mặt cứng nhắc, ánh mắt u tối, có chút bí ẩn, không nhìn thấu được ngay.

Lục Nghiễm nhìn sang người đàn ông đó, anh cau mày, trong lòng tự dưng thấy quen thuộc.

Chỉ là cảm giác đó chỉ vừa mới hình thành, Lục Nghiễm còn chưa kịp nhớ kỹ, người phụ nữ dẫn đầu đã cười: “Lần trước cũng là con chó này, lần này lại là nó. Đã là có nghiệp vụ giải ngũ thì tôi cũng rất tò mò, sao nó cứ phải làm khó làm dễ cái xe tôi vậy?”

Lục Nghiễm nhìn người phụ nữ rồi lại nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng gật đầu: “Lần trước cũng là chiếc xe này.”

Lục Nghiễm lại nhìn sang người phụ nữ: “Thật ra muốn làm rõ cũng không khó. Cô là chủ xe, nếu cô muốn truy cứu trách nhiệm, muốn làm ra lẽ xem sao lại bị nhắm vào thì có thể lái xe tới Cục Cảnh sát thành phố Giang tìm tôi. Tôi nhất định sẽ cho cô một lời giải thích.”

Vừa nghe tới “Cục Cảnh sát thành phố Giang”, vài người đều đã biến sắc.

Không ngờ ở đây không chỉ có chó nghiệp vụ, mà còn có cả cảnh sát?!

Người phụ nữ vẫn cười, chỉ là nụ cười quá đổi sắc bén, thậm chí còn có chút khiêu khích: “Được thôi, đợi chừng nào có thời gian tôi sẽ tới tìm anh, cảnh sát Lục.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sờ.

Tiết Bồng và cả những người xung quanh người phụ nữ đều chưa nghe thấy Lục Nghiễm tự giới thiệu bao giờ, sao người phụ nữ này là gọi anh là “cảnh sát Lục”?

Tiết Bồng không thể giấu được ngạc nhiên nhìn sang, người phụ nữ kia cũng vừa nhìn về phía cô, ánh mắt đầy nét quan sát và đánh giá, khiến người ta thấy rất khó chịu.

Tiết Bồng vô thức mày nhưng không nói gì được, cho đến khi Lục Nghiễm kéo dây dẫn Barno đứng nhích ra mấy bước, tuy không tình nguyện nhưng Barno vẫn đi theo, ngồi yên dưới đất không nhúc nhích.

Tiết Bồng ngồi xuống lần nữa, cảm nhận được Barno hơi tủi thân, định an ủi nó nhưng lại nhìn theo tầm mắt nó, nhận ra bây giờ nó không nhìn vào chiếc xe nữa, mà là đám người kia.

Không, hay nói cách khác là một người trong số đó.

Đám người đó lại dừng nói chuyện vài câu tại chỗ, ai nấy đều mất tự nhiên, có người gượng gạo, có người căng thẳng, còn có người lén liếc nhìn Lục Nghiễm và Barno, nhỏ giọng nói chuyện với nhau như có ý chỉ sang.

Lục Nghiễm vẫn đứng đút tay vào túi, cứ nhìn chăm chăm vào đám người như thế.

Cho đến khi đám người kia cuối cùng cũng giải tán, có người về lại khách sạn, còn có vài người đi về những hướng khác, bên chiếc sedan đen chỉ còn người phụ nữ kia cùng người đàn ông chống nạng.

Người phụ nữ khoác một tay lên cánh tay người đàn ông, dường như đang nhỏ giọng nói gì đó bên tai y.

Người đàn ông không trả lời, chỉ liếc nhìn hai người và chú chó cách đó không xa, tiếng nạng ma sát với mặt đất.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào cảnh tượng này, sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông lại quay sang người phụ nữ, môi mấp máy, dường như đã nói rằng “không có gì”.

Người đàn ông nói đoạn bèn bước lên xe, tư thế rất không được tự nhiên, một chân đưa vào xe trước, ống quần bên kia hơi bị vén lên, để lộ một cái chân giả bằng hợp kim.

Tiết Bồng bỗng mở to mắt, sau đó lại nhìn thấy người phụ nữ kia nhìn sang phía này nở nụ cười đầy ý thù địch rồi cũng bước lên xe.

Đợi xe chạy đi, Tiết Bồng đứng dậy nhìn Lục Nghiễm, lúc này cô mới nhận ra mặt anh trầm xuống hẳn, gió thoảng qua, anh thì cứ nhìn theo hướng chiếc xe chạy đi.

Tiết Bồng hỏi: “Anh quen người phụ nữ vừa rồi à?”

Lục Nghiễm nhìn đi mới khác, anh mím môi nói: “Lên xe trước đi, trên đường vừa đi vừa nói.”

Tiết Bồng: “Ừ.”

Thế nhưng suốt quãng đường sau đó, Lục Nghiễm lại ít nói cực kỳ.

Trên đường về lại bãi đậu xe, anh cứ cụp mắt, có vẻ đang nghĩ gì đó, lông mày cũng nhíu chặt.

Tâm trạng của Barno hình như cũng không được tốt, lên xe rồi lại hơi ỉu xiu.

Tiết Bồng thấy thế, bèn ngồi vào ghế lái rồi lại nói với Lục Nghiễm: “Tôi lái xe cho, anh có tâm sự, lái xe nguy hiểm lắm. Thế này đi, anh có thời gian một quãng đường để suy nghĩ, tới nơi nhớ cho tôi câu trả lời.”

Lục Nghiễm gật đầu, không nói gì thêm cũng chẳng ý kiến gì, anh ngồi bên ghế phụ, suốt từ đó mặt mày cứ nặng nề.

Trong lúc lái xe, lâu lâu Tiết Bồng lại nhìn sang phía anh, thấy Lục Nghiễm có vẻ như đã chìm vào thế giới của mình, người ngoài rất khó bước vào, cô cũng không gặng hỏi.

Trong xe bỗng chốc yên tĩnh lạ thường, may là cả hai đều kiên nhẫn, Tiết Bồng nhân lúc này nhanh chóng sắp xếp lại thông tin ban nãy.

Trước tiên có một chuyện mà Tiết Bồng hết sức chắc chắn, Lục Nghiễm có quen biết với người phụ nữ kia.

Vậy thì thân phận của người phụ nữ đó rất đáng để tìm hiểu.

Lục Nghiễm cũng là kiểu người ì à ì ạch như cô, không có bạn bè gì mấy, vì nghề nghiệp nên các mối quan hệ khá hạn hẹp, thêm vào đó, anh khác thu mình, rất ít khi chủ động kết bạn với người khác, đa phần đều là người ta tới làm quen với anh.

Nhưng Lục Nghiễm lại là người có tính cảnh giác và phòng vệ cao, anh rất khó kết bạn nhưng lại rất nể tình xưa nghĩa cũ, không dễ có

các mối quan hệ phức tạp ngoài xã hội, ngược lại, anh lại rất chịu duy trì tình bạn với những người thuở thiếu thời.

Theo Tiết Bồng biết, Lục Nghiễm có tổng cộng bốn người bạn, tình bạn với Thường Phong đã sút mẻ, Chung Lệ đã mất tích, chỉ còn lại cô với Ngải Tiểu Nguyên.

Người phụ nữ vừa nãy tất nhiên không phải là Ngải Tiểu Nguyên, Lục Nghiễm mà thấy Ngải Tiểu Nguyên cũng không sầm mặt như thế.

Cái vẻ mặt đó không thể nào là vẻ mặt khi gặp lại bạn cũ thân thiết.

Trước khi tới đội hình sự, Lục Nghiễm vẫn luôn làm việc ở đội chống ma túy, không lẽ anh đã quen cô ta vào lúc đó?

Còn cả Barno nữa, tự dưng nó lại phản ứng dữ dội với chiếc xe của cô ta như thế.

Nếu chỉ một lần thì còn có thể là nhầm lẫn, nhưng mà liên tiếp hai lần thì không còn là trùng hợp nữa.

Thế thì sau khi xâu chuỗi những biểu hiện kỳ lạ của Lục Nghiễm và Barno, thân phận của người phụ nữ kia được chỉ về phía “ma túy”.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt của Tiết Bồng cũng thay đổi, cô lại nhớ lại cảnh tượng khi nãy, sợ mình bỏ sót mất chi tiết gì.

Sau đó, cô lại nhớ tới vẻ mặt của Barno lúc sau đó.

Ban đầu, Barno thật sự chỉ nhằm vào chiếc xe đó, thế nhưng khi đám người kia bước ra, Barno lại nhìn về phía họ mà sủa, lại còn định xông tới, sau đó một số người đi khỏi, chỉ còn lại người đàn ông và người phụ nữ kia, Barno lại không rời mắt, cứ nhìn chăm chăm vào họ.

Vậy thì Barno quen người phụ nữ đó hay là mùi của cô ta?

Tất nhiên là người đàn ông kia cũng hết sức quái lạ.

Cũng không biết vì sao, khí chất và cả ánh mắt của y đều khiến cô cảm thấy như đã gặp ở đâu đó...

Tiết Bồng nghĩ đến đây, lại nhìn sang Lục Nghiễm lần nữa.

Lục Nghiễm vẫn giữ nguyên một tư thế, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, Barno thì nằm ở băng sau không nhúc nhích.

Tiết Bồng cũng không làm phiền, chỉ yên lặng lái xe.

Lúc xe sắp tới ngoại ô, Lục Nghiễm cuối cùng cũng nhúc nhích, chỉnh lại dáng ngồi, nhìn sang phía cô.

Tiết Bồng cũng nhìn anh, thấy mặt anh đã trở nên bình thản cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra bèn hỏi: “Nghĩ rõ cả chưa?”

“Kha khá.” Lục Nghiễm tiếp: “Nhưng mà còn có chuyện nghĩ không ra.”

Tiết Bồng nói: “Vậy nói nghe đi.”

Lục Nghiễm khẽ gật đầu, nhìn ra con đường phía trước, đột nhiên lại hỏi: “Em có nghe tới tên Khang Nghiêu chưa?”

Khang Nghiêu?

Tất nhiên là Tiết Bồng có biết: “Tôi biết, trùm ma túy mới sa lưới mấy năm trước, chi đột chống ma túy đã mất nhiều thời gian để bày trận, cuối cùng cũng bắt được ông ta, sau đó xử bắn tử hình.”

“Ừ.”

“Tuy là anh chưa nói bao giờ, nhưng mà tôi đoán, nhiệm vụ năm vùng đầu tiên của anh có liên quan tới Khang Nghiêu. Chỉ là đó là nhiệm vụ nội bộ chống ma túy, theo quy tắc, dù nhiệm vụ đã kết thúc, anh cũng không thể tiết lộ ra ngoài, vì thế tôi cũng không hỏi.”

Thật ra, Tiết Bồng cũng chỉ suy đoán theo mốc thời gian, lúc đó cô và Lục Nghiễm đều vừa tốt nghiệp đại học cảnh sát, đều là người mới cả.

Lúc tốt nghiệp, Lục Nghiễm có thành tích rất xuất sắc, trước khi tốt nghiệp đã được chi đội chống ma túy để ý tới và chọn trước.

Lúc đó tuy là Tiết Bồng cũng rất mừng cho anh, nhưng cô cũng thấy lạ, cho đến khi Lục Nghiễm gia nhập chi đội chống ma túy, được phái đi nằm vùng trong lúc chưa có chút kinh nghiệm.

Lần nằm vùng đó kéo dài nửa năm, Lục Nghiễm không hề liên lạc với ai.

Sau đó anh về lại đội cảnh sát, cả người như vừa thay một lớp da, thay đổi hoàn toàn, không giống một người mới tốt nghiệp bước vào xã hội chút nào, trên người có thêm sự sắc bén, còn có cảm giác khiến người ta thấy khó gần, cũng ít cười hơn hẳn.

Tiết Bồng không hỏi anh đã đi làm nhiệm vụ gì, theo suy đoán khi đó, cô cứ nghĩ là chắc anh còn mới, chỉ đi vào một cái sào huyệt nhỏ mà thôi, cứ không thì cũng không mới nửa năm đã về.

Cho đến sau đó, Tiết Bồng nghe nói trùm ma túy Khang Nghiêu sa lưới, cũng không biết tại sao, cô lại vô thức liên hệ chuyện này với Lục Nghiễm.

Lúc này, Lục Nghiễm nói: “Em đoán đa phần đều đúng cả, đúng là khi đó nhiệm vụ của anh có liên quan đến Khang Nghiêu, thế nhưng nội gián thường rất khó nắm được chứng cứ thật sự trong tay ông ta. Trước khi gia nhập nhiệm vụ là anh đã có khác biệt rồi, mà nguyên

nhân chính anh được phái đi chính là vì anh có quen với Khang Vũ Hình, con gái ông ta.”

Khang Vũ Hình?

Cái tên này rất quen, Tiết Bồng chưa từng nghe thấy.

Tiết Bồng hỏi: “Là người phụ nữ ban nãy đấy hả?”

“Ừ.” Lục Nghiễm nói: “Nhưng mà theo điều tra khi đó, tuy là Khang Nghiêu có dính dáng tới ma túy, thế nhưng ông ta đã rời khỏi nhà hơn mười năm, chưa từng liên lạc với người nhà. Ông ta cũng chưa chính thức đăng ký kết hôn với mẹ Khang Vũ Hình, mẹ con họ cũng không biết chuyện ông ta dính líu tới ma túy, không tham gia vào, vì thế nên chuyện này không liên lụy tới họ.”

Nghe có vẻ là Khang Vũ Hình không hề tham gia buôn ma túy.

Nếu đã vậy thì sao Barno lại đứng sủa trước xe cô ta hai lần?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Có chuyện này lạ lắm, trước khi anh tới, Barno cứ nhăm vào xe của cô ta, sau đó cả đám họ đi tới, Barno lại cứ nhìn Khang Vũ Hình mà sủa, Barno biết cô ta à?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Không biết, chắc là mùi gì đó trên người cô ta làm Barno chú ý tới.”

Tiết Bồng không trả lời, cô nhớ lại tình hình khi đó, chỉ cảm thấy Barno rất kích động nhưng lại không hung hăng.

Nhưng bây giờ xét nét chuyện này cũng vô nghĩa.

Tiết Bồng chỉ nói: “Tuy kết quả điều tra khi đó chứng thực hai mẹ con Khang Vũ Hình không tham gia buôn ma túy, thế nhưng với phản ứng của Barno, còn có tình hình hôm nay, tôi đoán người phụ nữ đó đã nhúng tay vào rồi.”

Dù là cảnh sát chống ma túy, cảnh sát hình sự hay cảnh sát kỹ thuật, làm cảnh sát lâu ngày đều sẽ nhạy cảm hơn với một số nhóm người nhất định, trực giác nghề nghiệp đó đã ngấm sâu vào xương tủy, dù tội phạm có che giấu cỡ nào cũng vẫn để lộ sơ hở.

Lục Nghiễm cũng không thể không thừa nhận sự thật này, hôm nay gặp lại Khang Vũ Hình, đứng cách mấy bước mà anh cũng “ngửi” được cái mùi ma túy trên người cô ta.

So với ngày trước thì giờ đây cô ta cứ như là một người khác vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lục Nghiễm lại trở nên nặng nề lần nữa.

Một lúc sau, Tiết Bồng lại đột nhiên hỏi: “À mà, trước kia sao anh quen cô ta vậy?”

Lúc này Lục Nghiễm mới hoàn hồn: “À, hồi cấp Ba, lâu lâu anh có ra quán net chơi game, quen ở đó đấy.”

Tiết Bồng ngạc nhiên nhìn sang: “Ai ra quán net chơi game cơ? Anh ấy hả?”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Thì sao, bộ em tưởng ngoài điều tra án ra anh không biết gì hết nữa thật hả?”

Tiết Bồng không trả lời, nói thật là cô hết hồn thật đấy.

Trong ấn tượng của cô, Lục Nghiễm chơi bóng rổ khá giỏi, còn từng lấy bóng đập trúng đầu cô ba lần, vì chuyện này mà cô ghim anh cực.

Hồi ở trường, điểm số của anh luôn rất tốt, thường ngày trông cũng có vẻ điềm đạm, cô còn tưởng kiểu người có tính tình như anh dù có là cuối tuần cũng sẽ học thêm.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy Khang Vũ Hình cũng ra net chơi game hả?”

“Cái đó thì không.” Lục Nghiễm nói: “Quán net đó là do cậu của cô ta mở, cuối tuần cô ta cũng sẽ ra đó trông tiệm. Với lại cô ta trông cũng xinh, có cô ta ở đó, đám con trai sẽ kéo tới.”

Trông cũng xinh? Đám con trai sẽ kéo tới?

Hoá ra là thế...

Tiết Bồng liếc mắt nhìn anh, ánh mắt chứa không ít thú.

Lục Nghiễm thấy thế mới ngộ ra: “Cái này không có anh trong đó đâu đấy, anh hoàn toàn chỉ tới chơi game thôi.”

Giải thích cái kiểu này đúng là giấu đầu hở đuôi.

Tiết Bồng nhếch môi, không thèm trả lời.

Mấy giây sau, Lục Nghiễm lại nói: “Anh nói thật đấy.”

Tiết Bồng mới bảo: “Ừ, tôi biết rồi. Một trong số nhiệm vụ chi đội chống ma túy giao cho anh chắc là tiếp cận Khang Vũ Hình nhỉ? Xem ra hai người thân lắm. Nếu chỉ là thường tới quán net để chơi thôi thì cũng không tới mức bắt anh đi.”

Tiết Bồng nói rất bình tĩnh, không nghe ra chút hàm ý gì.

Cả hai lại yên lặng.

Lục Nghiễm nghẹn cứng, hồi lâu không nói gì.

Anh đâu thể nói một trong số những mục đích cấp trên phái anh đi là vì Khang Vũ Hình từng có cảm tình với anh được?

Lục Nghiễm mím môi, một lát sau mới giải thích: “Nhưng mà anh có nguyên tắc của anh, anh đi làm nhiệm vụ, không phải đi yêu đương

những nhit, dù bố cô ta có phải Khang Nghiêu hay không thì cũng không ảnh hưởng tới phán đoán của anh. Em cũng có thể hiểu là trong chuyện này, anh là một cái máy thực hiện nhiệm vụ không có tình cảm.”

Một cái máy thực hiện nhiệm vụ không có tình cảm?

Ban đầu Tiết Bồng không thèm để ý tới anh, ai ngờ nghe thấy cái kiểu mô tả này lại nhin không nổi mà mím môi cười.

Cô liếc nhìn Lục Nghiễm: “Tôi không muốn biết chi tiết nhiệm vụ, đây cũng không phải chuyện tôi nên hỏi. Nhưng mà tôi thấy ánh mắt anh cô ta nhìn anh hôm nay, hình như cô ta thù anh lắm.”

Mà nghĩ cũng đúng thôi, dù Khang Nghiêu có thế nào đi nữa thì ông ta dù gì cũng là bố của Khang Vũ Hình.

Vừa nãy Lục Nghiễm cũng đã nói, anh gia nhập nhiệm vụ là vì có điểm khác biệt có thể bắt được Khang Nghiêu, vậy rất có khả năng điểm này chính là vì Lục Nghiễm và Khang Vũ Hình có liên quan tới nhau.

Rõ là Khang Vũ Hình chắc chắn sẽ đổ chuyện này lên đầu Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề hỏi: “Khoan nói đến Khang Vũ Hình đã, em có để ý tới người đàn ông bên cạnh cô ta không?”

Tiết Bồng nghĩ nhanh tới người đàn ông chống nạng với gương mặt sắc như dao kia.

Tiết Bồng gật đầu: “Tất nhiên là có rồi, thái độ của Khang Vũ Hình với anh ta rất không giống với những người khác, họ trông giống người yêu của nhau lắm, nhưng mà hình như Khang Vũ Hình khá là nghe lời anh ta.”

Tiết Bồng cũng không nói rõ hơn được, có gì đó rất kỳ lạ giữa hai người, thế nhưng có một số hành động nhỏ có thể để lộ chút manh mối, người đàn ông đó và Khang Vũ Hình có mối quan hệ qua lại lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại nói: “Phải rồi, tôi chụp lại biển số xe đó rồi, để tôi gửi cho anh.”

Nhân lúc chờ đèn đỏ, Tiết Bồng vừa nói vừa gửi tấm ảnh trong điện thoại cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm lưu ảnh lại, cũng không nói gì nhiều, gọi điện ngay cho Lâm Nhạc Sơn của chi đội chống ma túy, thuật lại tình hình ban nãy.

Cả cuộc gọi không tới hai phút, Lục Nghiễm cúp máy, sắc mặt không được tốt lắm.

Tiết Bồng đều nhìn thấy cả, cô hỏi: “Sao thế, đội trưởng Lâm nói gì?”

“Ý của anh ấy là sẽ tìm người đi điều tra, bảo anh đừng bứt dây động rừng.” Lục Nghiễm cau mày, chỉ nói đến đây.

Tiết Bồng lại hỏi: “Chuyện này thì có vấn đề gì?”

Cũng không phải vấn đề gì, Lâm Nhạc Sơn dặn thế là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Nhưng Lục Nghiễm đã ở trong chi đội chống ma túy mấy năm trời, anh hiểu rõ tính khí của Lâm Nhạc Sơn, cứ thấy thái độ của Lâm Nhạc Sơn trong cuộc gọi vừa rồi là rất bất thường.

Dường như Lâm Nhạc Sơn không hề thấy kinh ngạc về chuyện của Khang Vũ Hình, thậm chí cũng biết rõ về người đàn ông chống nạng bên cạnh cô ta?

Lục Nghiễm cụp mắt, lặng lẽ liên kết tất cả chi tiết lại với nhau, càng

nghĩ càng thấy đáng ngờ.

Lại nhớ tới chuyện trước kia, từ việc anh cứ theo đuổi vụ việc Chung Lệ mất tích, tới việc Vương Xuyên đồng ý cung cấp tình báo cho anh, còn có cả việc Vương Xuyên bị tiêm ma túy mà chết.

Sau đó, anh bị điều đến đội hình sự, chi đội chống ma túy giữ kín hoàn toàn manh mối về đường dây ma túy này, không cho phép anh động vào nữa.

Tiếp sau đó, có người gửi cho anh bức ảnh của Vương Xuyên, anh lần theo manh mối tìm đến, bị Lý Thành Kiệt phục kích...

Mà vào giờ phút này, dường như tất cả những sự việc liên kết nhau này đều đã hình thành nên mạch tư duy hoàn chỉnh qua thái độ của Lâm Nhạc Sơn.

Chẳng lẽ chi đội chống ma túy đang bày một cái lưới khít hơn nữa?"

Thế nhưng Lục Nghiễm nghĩ tới nghĩ lui rồi đều giữ lại trong lòng, không để lộ ra ngoài mặt, cũng không nói với Tiết Bồng.

Không ngờ va chạm nhỏ vừa nảy lại đột nhiên được tháo gỡ nút thắt rối ren trước đó của anh.

Đây hoàn toàn là một vụ thu hoạch ngoài dự tính.

Nếu anh nghĩ không sai, đây cũng chính là lý do vì sao thái độ của Lâm Nhạc Sơn cứ cứng rắn như vậy, hơn nữa lại còn gấp gáp muốn điều anh đi, còn không để anh nhúng tay vào dù chỉ một chút.

Còn nữa, cái chết của Vương Xuyên rõ là có liên quan đến ma túy, kẻ thực hiện là Lý Thành Kiệt, phía sau chắc chắn dính líu tới một tập đoàn ma túy, mọi chuyện liên kết với nhau như thế, lẽ nào Lâm Nhạc Sơn nhìn không ra?

Nhưng chi đội chống ma tuý lại cứ khẳng khẳng đòi điều tra một mình, rồi lại lấy danh nghĩa điều tra án mạng đưa xuống cho phân cục xử lý, đây rõ là muốn hoá chuyện lớn thành chuyện nhỏ đây mà.

Hiện giờ nghĩ lại, chỉ có một cách để giải thích mọi nghi vấn này, đó chính là Lâm Nhạc Sơn đã sớm nắm được một thông tin nào đó, dính líu tới một tập đoàn ma tuý nào đó, mà điều này lại cũng có liên quan đến đường dây mà anh vẫn luôn theo dõi, Lâm Nhạc Sơn sợ anh làm hỏng chuyện, nhưng lại không thể nói cho anh biết chuyện vì một nguyên nhân nào đó, thế nên mới xử lý như thế này.

Vậy thì vấn đề được đặt ra là rốt cuộc Lâm Nhạc Sơn đang dè chừng điều gì nên mới sợ anh tham gia vào như thế?

Lục Nghiễm cau mày, trong đầu xuất hiện một người: Tần Bác Thành.

Vì mối quan hệ của Tề Vận Chi và Tần Bác Thành, trong phạm vi cho phép, chỉ cần không làm gì quá đáng, Tần Bác Thành chắc chắn sẽ không để anh dẫn thân vào nguy hiểm lần nữa.

Nghĩ tới đây, Lục Nghiễm bỗng thấy bất lực, ngẩng đầu thở dài.

Tiết Bồng lập tức để ý tới.

Câu hỏi của cô khi nãy, Lục Nghiễm không trả lời, sau đó lại cứ mang cái vẻ tâm sự nặng nề, lại còn thở dài, chẳng biết thở dài cái gì.

Vì Lâm Nhạc Sơn sao?

Tiết Bồng chỉ đành nói: “Đội trưởng Lâm đã nói vậy rồi thì anh cũng không cần thấy khúc mắc nữa. Manh mối giờ cũng đã cung cấp cho họ rồi, tiếp đến chi đội chống ma tuý sắp xếp thế nào là chuyện nội bộ của họ. Anh vẫn còn ở đội hình sự, đúng là khó nhúng tay vào được.”

“Ừ, anh biết.” Lục Nghiễm trả lời qua loa, bỗng chốc lại trở nên bình thường.

Lúc này, xe cũng đi chậm lại.

Nhìn ra cửa sổ đã thấy tới bãi đậu xe của công viên ngoại ô.

Chương 115: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 6

Suốt cả chuyến đi chơi ngoại ô, Lục Nghiễm không có chút tinh thần.

Tiết Bồng nhìn thấy hết cả, cô cũng thầm hiểu, ngoài Khang Vũ Hình thì còn có liên quan tới Lâm Nhạc Sơn nữa.

Nhưng vì một nguyên nhân nào đó, Lục Nghiễm lại không nói gì nhiều.

Vì sự khác thường của Lục Nghiễm, Tiết Bồng cũng cứ đôi lúc lại suy nghĩ về Khang Vũ Hình.

Sau đó, cô đã nghĩ tới một người khác: Lý Thành Kiệt.

Tiết Bồng còn nhớ, sau khi Lục Nghiễm bị Lý Thành Kiệt tấn công, anh từng nói trong lúc thực hiện hai lần nhiệm vụ nằm vùng trước kia, phải giành lấy lòng tin của tội phạm, mới có thể nắm được chứng cứ phạm tội.

Suốt quá trình đó, trong mắt bọn tội phạm, Lục Nghiễm chính là kẻ lừa gạt bán đứng chúng.

Vì thế Lục Nghiễm cho rằng Lý Thành Kiệt đã nhận lệnh của người khác vì lý do này.

Sau khi Lục Nghiễm bị Lý Thành Kiệt tấn công, trúng thuốc mê ngất đi, điều này chứng tỏ Lý Thành Kiệt không hề muốn lấy mạng anh, nếu không thứ được bôi trên con dao đó đã không phải là thuốc mê

rồi.

Nếu chỉ tốn công để dạy cho Lục Nghiễm một bài học, thế thì đó chắc cũng là ý của kẻ đứng sau ra lệnh.

Nếu suy đoán không có gì sai sót, vậy thì hiềm nghi về phía Khang Vũ Hình là rất lớn.

Đến trước lúc quay về, trong đầu Tiết Bồng cứ nghĩ mãi chuyện này, nói chuyện cũng ít đi.

Đến lúc lên xe, Lục Nghiễm là người lái, Tiết Bồng cũng thấy hơi mệt, cô chống một tay đỡ lấy đầu, chỉ nhìn ra đường phía trước không nói gì.

Lục Nghiễm vừa lái xe vừa hỏi: “Mệt rồi à?”

“Ừ.” Tiết Bồng đáp, cô quay đầu, đột nhiên lại lên tiếng: “Tôi vừa sắp xếp lại được một chút suy nghĩ về Khang Vũ Hình, điều này khiến tôi nghĩ tới một người.”

“Ai cơ?”

“Lý Thành Kiệt.”

Lục Nghiễm im lặng vài giây rồi ánh mắt cũng thay đổi, thế nhưng đó không phải là nỗi kinh ngạc mà có vẻ như anh đã sớm xâu chuỗi lại được.

Tiết Bồng nhìn thấy hết những cử chỉ vụn vặt này.

Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, Lục Nghiễm là người trong cuộc, khi chấp hành nhiệm vụ đã tiếp xúc với những người nào, gây hấn với ai, chắc hẳn anh là người rõ hơn ai hết.

“Xem ra tôi và anh nghĩ giống nhau.” Tiết Bồng chưa đợi Lục Nghiễm

lên tiếng đã hỏi: “Anh bắt đầu nghi ngờ cô ta từ khi nào? Sáng nay hay từ lâu rồi?”

Lục Nghiễm thở dài, thú thật: “Lâu rồi.”

Tiết Bồng lập tức sinh nghi: “Anh không nghi ngờ ai khác sao? Sao lại chắc chắn là cô ta?”

Trong xe lại im ắng.

Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, Tiết Bồng cũng không hối thúc anh. Một lát sau, Lục Nghiễm cuối cùng cũng lên tiếng: “Em còn nhớ Tôn Cần không?”

“Nhớ.” Tiết Bồng sửng ngờ: “Có liên quan tới con bé à?”

“Anh cũng không chắc, anh cũng chỉ nghĩ thế thôi. Lúc ở quán bar Năng Gắt, Tôn Cần định dán ma túy mới “tem giấy” lên người anh, khi đó anh cách nó rất gần, nhìn thấy được một hình xăm nhỏ dưới tai nó, đó chính là một hình tô tem trầu tượng.”

Chỉ với một hình xăm nhỏ là đã liên hệ được tới Khang Vũ Hình rồi sao?

Tiết Bồng nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy là Khang Vũ Hình cũng có một hình xăm y hệt.”

“Đúng vậy” Lục Nghiễm trả lời: “Nhưng mà Tôn Cần chỉ là đứa chạy vặt phụ trách phân phát hàng thôi, bao gồm một số loại ma túy mới liệu không cao, hơn nữa con bé chỉ mới mười sáu tuổi, chưa kiểm soát được lời nói, dù có tiếp xúc với mấy tay anh chị thì chắc cũng chỉ là lớp dưới thôi. Nhưng mà...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm khựng lại, rõ là anh đang nghi ngờ gì đó về chuyện này.

Tiết Bồng phân tích chi tiết tiếp theo sau đó: “Nhưng mà với thân phận của Khang Vũ Hình, lại còn cả cái khí thể hôm nay của cô ta nữa, nếu có dính dáng đến ma tuý thì không thể nào chỉ là tay sai bên dưới. Mà chắc Tôn Cần cũng đã từng tiếp xúc với cô ta, nếu không thì làm sao mà đi xăm cái hình xăm y hệt được? Cách giải thích hợp lý hơn có thể là Tôn Cần đã quen biết Khang Vũ Hình ở một hoàn cảnh hay tình huống tình cờ nào đó, hơn nữa Tôn Cần còn rất sùng bái cô ta, vì thế nên mới xăm một hình xăm tương tự ở cùng một vị trí.”

Chuyện này cũng khá phù hợp với tính cách của Tôn Cần, có lẽ Tôn Cần không hề biết chắc chắn hình xăm đó có ý nghĩa gì, đó chỉ xuất phát từ lòng hâm mộ của một cô bé với chị đại trong lòng nó thôi, dường như chỉ cần xăm một hình xăm giống hệt là cũng có thể ngẫu thêm một chút.

Sau đó, cả hai hầu không nói gì với nhau.

Tiết Bồng lại sắp xếp đầu đuôi mọi chuyện cho rõ hơn rồi mới lên tiếng: “Vậy người đàn ông bên cạnh cô ta thì sao?”

Cô đột nhiên hỏi không đầu không đuôi.

Lục Nghiễm chứng lại, tập trung vào câu hỏi của Tiết Bồng, nhanh chóng hiểu ra cô đang chỉ ai.

“Người đàn ông bị thọt kia sao?”

“Ừ, trước kia anh từng tiếp xúc với anh ta à?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Lần đầu gặp.”

Tiết Bồng nhớ lại cách người đàn ông kia và Khang Vũ Hình tương tác với nhau, cứ thấy rất kỳ diệu: “Nhưng mà anh ta khiến tôi thấy như là anh ta còn là thành viên cấp cao hơn cả Khang Vũ Hình, họ rất thân mật với nhau nhưng lại như có khoảng cách.”

Cái chủ yếu nhất là có một đàn ông gần gũi với Khang Vũ Hình như thế mà Lục Nghiễm lại không biết.

Người đàn ông này xuất hiện sau khi nhiệm vụ nằm vùng của Lục Nghiễm kết thúc hay sao?

Tiết Bồng chỉ vừa nghĩ đến đây, còn chưa kịp phân tích chi tiết thì đã nghe Lục Nghiễm nói: “Tới nhà rồi.”

Nhìn ra cửa sổ, xe đã tới trước cửa nhà cô.

Đợi xe dừng lại, Tiết Bồng mở cửa bước xuống, Barno nghe thấy tiếng động cũng giật mình thức dậy.

Tiết Bồng đứng ngoài xe, mỉm cười vẫy tay với Barno rồi nói với Lục Nghiễm: “Trên đường về nhớ chú ý an toàn, đừng có nghĩ ngợi nữa. Có phát hiện gì thì nói sau.”

Lục Nghiễm nhoen miệng: “Ừm.”

Tiết Bồng quay người đi vào cửa, Lục Nghiễm cũng chậm chậm lui xe.

Thế nhưng Tiết Bồng chỉ vừa đi đến cửa, đang chuẩn bị mở cửa thì lại nhìn thấy một thứ gì đó dưới chân.

Dưới tấm thảm kê trước cửa dường như có nhét gì đó, lại còn lộ ra một bên.

Cô đứng yên nhìn chăm chăm vài giây, sau đó khụy xuống, vén tấm thảm lên.

Quả là vậy, bên dưới là một phong thư.

Tiết Bồng cầm lấy phong thư, nhấc lên cao, rọi dưới ánh sáng muốn

xem thứ bên trong, sau đó lại lắc lắc vài cái, bên trong dường như có gì đó cũng đang lắc lư theo.

Tiết Bồng cau mày, không chần chừ mở bức thư ra.

Ở bên kia, Lục Nghiễm đang lui xe cũng chú ý tới vẻ bất thường của Tiết Bồng, anh nhanh chóng vòng trở lại.

Tiết Bồng nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau lưng nhưng không quay đầu lại, cô chỉ tập trung hoàn toàn vào bức thư kia.

Cô mở bức thư, nhìn vào trong, có một tấm ảnh và một chiếc chìa khoá.

Tiết Bồng cầm lấy tấm ảnh, nhìn thấy rồi lập tức chết trân.

Lục Nghiễm đi tới sau lưng Tiết Bồng, vừa mới lên tiếng hỏi: “Làm sao...”

Trong lúc nói, anh cũng đi đi tới cạnh cô, chỉ thấy Tiết Bồng cúi thấp đầu, mặt trắng bệch cả ra, mắt nhìn trân trân vào món đồ trên tay.

Lục Nghiễm thoát đầu cũng khựng lại, đưa mắt xuống, nhìn thấy tấm ảnh đó.

Lúc này, đến cả Lục Nghiễm cũng chết trân.

Bức ảnh này đã được chụp nhiều năm, ngả màu đi một chút, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ một cậu trai và hai cô thiếu nữ trong ảnh, trông khoảng mười mấy tuổi.

Cảnh xung quanh là phòng hoặc quầy bar của quán karaoke nào đó, ánh sáng mờ mờ, cô gái ngồi giữa trông rất hút mắt, cô nhìn ống kính cười mím chi, tay cầm một ly nước quả, gác ở đầu gối.

Mái tóc dài ngang vai, đuôi tóc cong nhẹ, nụ cười dịu dàng ấm áp,

mắt cười cong cong, nụ cười này đã từng rất nhiều lần đi vào trong giấc mộng của Tiết Bồng suốt hơn chín năm qua.

Cô gái ấy chính là Tiết Dịch!

Bên phải Tiết Dịch là Hoắc Kiêu cũng đang mỉm cười, một tay anh ta cầm cốc bia, tay kia gác trên tay ghế, thoạt nhìn trông như đang ôm lấy Tiết Dịch.

Người ngồi bên trái Tiết Dịch cũng là một cô gái trẻ tuổi, tóc uốn xoăn nhưng thần thái và ánh mắt trông có vẻ trải đời hơn Tiết Dịch, chắc là người ngoài xã hội.

Mà cô gái này lại có khuôn mặt trông rất giống Khang Vũ Hình.

Xem đến đây, Tiết Bồng thật sự không nói nổi câu nào, cô kinh hoàng hồi lâu mới định thần lại được, sau đó lại trở nên hoang mang, dòng suy nghĩ như bị sự việc bất ngờ này cắt ngang, cô rất muốn làm rõ tình hình nhưng đầu óc cứ không nghe theo.

Tiết Bồng chỉ đành ngước mắt nhìn Lục Nghiễm, một tay nắm lấy cánh tay anh, cô hỏi: “Anh nói cho tôi biết, cô ta có phải là Khang Vũ Hình không?”

Lục Nghiễm nhìn lại, anh cũng thoáng kinh ngạc rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cầm lấy bức ảnh, dưới ánh mắt nhìn trân trân của Tiết Bồng, anh gật đầu xác nhận: “Là cô ta.”

Tiết Bồng chỉ cảm nhận được da đầu đang tê rần, vài giây sau lại hỏi dồn: “Khang Vũ Hình có quen chị tôi sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Anh không biết, chưa từng nghe cô ta nhắc tới, cô ta cũng không phải học sinh trường trung học số mười sáu khu phía Bắc.”

Tiết Bồng chỉ yên lặng vài giây rồi quay người đi nhanh vào nhà.

Vào đến trong nhà, Tiết Bồng cởi nhanh áo lông khoác ngoài, cầm lấy bức thư và tấm ảnh bước vội vào phòng làm việc.

Lục Nghiễm nhìn thấy, đi nhanh ra xe gọi Barno xuống, sau đó đưa Barno cùng vào nhà.

Barno lập tức tìm một tấm thảm mà nằm xuống.

Lục Nghiễm khoá cửa, thay dép trong nhà rồi bước vào phòng làm việc.

Tiết Bồng đã lấy hộp dụng cụ ra, tìm thấy bột và công cụ thu thập dấu vân tay bên trong, định lấy dấu vết trên bức thư, tấm ảnh và chiếc chìa khóa kia.

Thế nhưng làm thử một lúc cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vân tay nào, chỉ có một chút dấu vết vi lượng.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, để mình bình tâm lại, sau đó lại chống đầu suy nghĩ, lấy ra hai cái thùng giấy từ trên kệ sách.

Trong thùng đều là những đồ vật cũ, trông giống như đồ của con gái.

Tiết Bồng nhanh chóng tìm thấy một quyển album tự làm, trong sổ có rất nhiều hình ảnh Tiết Dịch chụp lúc đi học, có ảnh cô ở trường, cũng có ảnh chơi xuân, dạo thu, còn có ảnh tham gia hội thao, hoạt động trại hè với bạn bè.

Tiết Dịch có thói quen viết vài ba câu diễn tả tâm trạng khi đó vào khoảng trống bên dưới hoặc bên cạnh từng tấm ảnh.

Tiết Bồng lật nhanh từng trang ảnh, đến một mặt có hai trang giấy, trái phải tổng cộng có bốn tấm ảnh, có viết một hàng chữ nơi khoảng trống: “Làm quen bạn mới cùng với mọi người.”

Hoàn cảnh và nền của bốn tấm ảnh này đều rất giống tới tấm ảnh mà Tiết Bồng vừa nhận được, đến cả cách ăn mặc của Tiết Dịch và Hoắc Kiều trong ảnh cũng đều y hệt.

Cũng có nghĩa là bốn tấm ảnh này và tấm ảnh được đặt ở cửa đã được chụp vào cùng một ngày.

Nhưng những tấm ảnh lại hơi khác ở chỗ từng người có mặt trong bốn tấm ảnh đều là bạn học của Tiết Dịch, bao gồm cả Phương Tử Oánh chỉ để lộ nửa người ở bên góc, Tiết Bồng cũng đều nhận ra cả.

Tiết Bồng còn nhớ, mấy năm trước lúc sắp xếp di vật của Tiết Dịch, nhìn thấy Tiết Dịch viết rằng làm quen bạn mới, khi đó cô cũng thấy là lạ.

Cho đến khi nhận được bức ảnh thứ năm...

Tiết Bồng hít sâu một hơi, đặt tấm ảnh vừa nhận được vào giữa quyển album, so sánh với bốn tấm còn lại.

Nhưng cũng chính vào lúc này, cô đã chắc chắn được một chuyện, bạn mới mà Tiết Dịch nói chính là Khang Vũ Hình.

Một hồi lâu sau, Tiết Bồng vẫn quỳ dưới đất như thế, nhìn chăm chăm vào quyển album trên đầu gối thờ người.

Cô có suy nghĩ thế nào cũng không thể liên kết được Tiết Dịch và Khang Vũ Hình với nhau.

Sao họ lại có liên quan với nhau?

Trong chuyện này liệu có còn các mối liên quan hay nguyên do nào khác không? Thời cơ nào khiến họ quen biết nhau?

Mạch suy nghĩ của Tiết Bồng bỗng chốc hỗn loạn, tai cũng ù đi, trong lòng loáng thoáng xuất hiện linh cảm xấu, thế nhưng cô lại nhanh

chóng nén xuống.

Cho đến khi cảm nhận được chút ấm áp bên tay, Tiết Bồng thoáng chốc choàng tỉnh lại.

Lục Nghiễm đã rót một ly nước không biết từ khi nào, lúc này, anh đang mở bàn tay nắm chặt của cô, đặt ly nước vào trong lòng bàn tay, sau đó cầm quyển album đi, thấp giọng nói: “Em uống chút nước nóng định thần lại đã, có chuyện gì thì anh cùng nghĩ với em.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi không nói gì.

Lúc này đây cô cũng không biết nên nói gì, chỉ đưa ly tới bên miệng, uống một hơi hết gần nửa ly, nước ấm trượt qua cuống họng, chảy vào dạ dày, tâm trạng cũng dần trấn tĩnh lại.

Nếu “biến cố” này xảy ra vào mười năm trước, e dù là năm năm trước, cô cũng sẽ khốn đốn rất lâu vì nó, sẽ chìm đắm vào nỗi nghi ngờ và cảm xúc trong quá khứ, không thể nào thoát khỏi.

Nhưng hiện giờ, cô đã học được cách nhanh chóng dứt ra.

Vài giây sau, Tiết Bồng vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, hỏi khẽ: “Anh nghĩ thế nào...”

Lục Nghiễm so sánh năm tấm ảnh với ánh nhìn sắc bén, anh lại lật thêm vài trang ảnh sau đó rồi lật trở lại bảo: “Ảnh được chụp cùng một ngày.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào không khí.

Lục Nghiễm lại nói: “Tiết Dịch có quen với Khang Vũ Hình, thế nhưng chỉ dựa vào mỗi một tấm ảnh cũng không nói rõ được gì, hiện giờ có hai nghi vấn.”

Tiết Bồng chớp mắt, quay đầu nhìn anh.

Lục Nghiễm nhìn vào mắt cô, tiếp tục nói: “Thứ nhất là đã qua lâu vậy rồi, ai còn giữ tấm ảnh này? Tại sao lại chọn giao lại cho em vào lúc này?”

Tiết Bồng vẫn gật đầu, suy nghĩ theo hướng của Lục Nghiễm.

Đúng vậy, đã gần mười năm rồi, nếu muốn làm trò với tấm ảnh này, sao lại không ra tay sớm hơn, tại sao lại là bây giờ?

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy nghi vấn thứ hai là gì?”

Lục Nghiễm: “Người này muốn ám chỉ điều gì qua bức ảnh này, chẳng lẽ chỉ để nói với em là Tiết Dịch có quen biết Khang Vũ Hình thôi sao?”

Tiết Bồng chứng lại: “Tôi nghĩ là muốn ám chỉ cái chết của chị tôi còn có ẩn tình khác. Người này chắc chắn biết tôi vẫn còn vướng mắc chuyện này.”

“Vấn đề chính là đây.” Lục Nghiễm nói: “Có ai biết được em còn vướng mắc chuyện này?”

Có ai biết được...

Tiết Bồng cau mày, suy nghĩ thật kỹ, nghĩ tới vài người.

“Hàn Cố là một. Hơn nữa với mối quan hệ của anh ta với chị tôi, anh ta cũng khá dễ có được tấm ảnh này.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy thì Hàn Cố có cần biểu đạt bằng cách thức vòng vo như thế không? Anh ta đang dè chừng điều gì?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Tôi không biết.”

Nếu là Hàn Cố thì dường như hơi khó giải thích.

Cách thức này quả thật quá vòng vo.

Vài giây sau, Tiết Bồng lại nói: “Còn có cả Phương Tử Oánh nữa. Chỉ là tôi thấy đây không giống hành động của Phương Tử Oánh. Nếu cô ta muốn ám chỉ cho tôi biết hung thủ thật sự là một người khác, cô ta có rất nhiều cơ hội để nói.”

Lục Nghiễm: “Đúng là như thế. Vậy còn ai nữa không?”

Tiết Bồng nhắc ngay tới một người: “Có, Hoắc Kiêu.”

Lục Nghiễm sững sờ.

Tiết Bồng nói: “Anh ta mới tỉnh lại, bức ảnh này đã xuất hiện. Hai sự việc xảy ra thật quá trùng hợp. Nhưng nếu là anh ta, chắc chắn không phải đích thân anh ta đã đi gửi tấm ảnh này. Anh ta đã hôn mê một năm, bây giờ chắc đang hồi phục, thể lực và khả năng nói chuyện cũng cần phải hồi phục, chưa thể nào xuất viện được.”

Hơn nữa nếu thật sự là Hoắc Kiêu, dường như cũng không cần phải làm chuyện này gấp, anh ta hoàn toàn có thể chờ sau khi khoẻ lại.

Còn nữa, nếu Hoắc Kiêu vẫn giữ lấy tấm ảnh này, trước khi gặp tai nạn, anh ta vẫn có thể đưa cho cô, không cần phải đợi tới giờ.

Lục Nghiễm không nói thêm, chỉ gật đầu rồi lại hỏi: “Còn nữa không?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Hết rồi.”

Lục Nghiễm đưa tay chạm vào ly nước: “Uống thêm chút nữa đi.”

Tiết Bồng lại uống thêm một ngụm.

Lục Nghiễm nhân lúc cô uống nước nói: “Hiện giờ anh sẽ nói thử suy nghĩ của mình, nhưng mà anh chỉ là người ngoài cuộc đứng nhìn

vào, chỉ nói cho em tham khảo thôi.”

Tiết Bồng gật đầu, mở to hai mắt.

“Trước hết, người có thể tiếp xúc với tấm ảnh này chắc chắn là người có tham gia họp mặt tối đó, còn có cả người chụp ảnh.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa chỉ vào tấm ảnh và cuốn album: “Trong bốn bức ảnh này không có Khang Vũ Hình, thế nhưng trong bức thứ năm, cô ta lại xuất hiện mà không có Phương Tử Oánh và những người bạn khác. Có lẽ là vì một nguyên nhân nào đó, Phương Tử Oánh không thể trực tiếp tiếp xúc với, có thể là cô ta cũng không có chứng cứ xác thực để chứng minh nghi ngờ của mình, vì thế mới ám chỉ cho em biết bằng cách này. Thế nhưng vấn đề là nếu cô ta không phải hung thủ thật sự, thế thì tại sao chín năm trước cô ta lại nhận tội?”

Tiết Bồng suy nghĩ nhanh: “Vì tiền.”

Lục Nghiễm: “Dựa vào đâu?”

Tiết Bồng: “Anh có còn nhớ lúc chúng ta đến bệnh viện tìm Liêu Vân Xuyên không, Phương Tử Oánh cũng đi khám ở bệnh viện Từ Tâm, bác sĩ của cô ta chính là Liêu Vân Xuyên. Phí khám bệnh ở Từ Tâm không hề rẻ, hơn nữa Phương Tử Oánh lại còn mặc đồ hiệu từ đầu đến chân, số tiền này ở đâu mà ra? Không lẽ là tiền cô ta kiếm được lúc ở tù? Cũng đâu có nhiều tới vậy?”

Lục Nghiễm: “Em nghi ngờ chín năm trước cô ta đã gánh tội giúp người khác vì tiền, hiện giờ ngồi tù xong lại hối hận, muốn vén màn mọi chuyện sao?”

Tiết Bồng gật đầu.

Lục Nghiễm: “Nhưng nếu làm vậy, cô ta sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự thêm một lần nữa, chín năm đã qua cũng không đòi lại được,

nếu chỉ vì hối hận muốn lật lại thì hình như hơi khó giải thích.”

Quả vậy, nếu hối hận cũng không cần đợi tới giờ.

Hơn nữa đã cầm tiền rồi còn đi gửi ảnh cho người nhà nạn nhân, vậy thì làm được gì? Không lẽ còn muốn lật lại vụ án sao? Chỉ dựa vào một tấm ảnh ấy?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cũng im lặng.

Lục Nghiễm: “Còn một chuyện nữa có thể chắc chắn, người gửi ảnh cho em cũng không có chứng cứ xác đáng, vì thế chỉ có thể ám chỉ. Người này làm thế là mong có thể dựa vào năng lực của em để điều tra Khang Vũ Hình. Nếu em chỉ là một người bình thường, đúng là em sẽ không có khả năng thực hiện, nhưng em là người trong nội bộ thể chế công an, còn là chuyên viên kỹ thuật hình sự, em có cơ hội lật lại hồ sơ và vật chứng vụ án trước kia. Hơn nữa mấy năm nay em luôn nghi ngờ về chuyện này, người này chắc chắn biết rằng một khi để em phát hiện vụ án của Tiết Dịch còn có nghi vấn để điều tra, em sẽ không bỏ qua.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm chỉ vào Khang Vũ Hình trong bức hình rồi lại nói: “Hơn nữa, người này gửi cho em bức ảnh này, rõ là đang cho em một lựa chọn sáng tỏ: Khang Vũ Hình.”

Tiết Bồng sửng lại: “Ý anh là chưa chắc người này muốn nhắm vào cái chết của chị tôi, mà có thể là Khang Vũ Hình sao? Nói cách khác thì người này hoàn toàn không chắc chắn cái chết của chị tôi có đáng nghi hay không, chỉ muốn mượn tay tôi để điều tra Khang Vũ Hình thôi sao?”

Lục Nghiễm: “Có khả năng đó.”

“Nhưng sao lại chọn tôi? Tôi chỉ là một chuyên viên kỹ thuật, có thể gây sóng gió gì được chứ?”

Lần này, Lục Nghiễm cũng không nói nữa.

Đây cũng chính là điều mà anh thấy lạ.

Bức ảnh này nhắm vào hai đối tượng, một là Tiết Dịch, hai là Khang Vũ Hình.

Nếu là Tiết Dịch, thế thì người gửi ảnh cho Tiết Bồng có khả năng cao là một trong ba người Hàn Cố, Phương Tử Oánh, Hoắc Kiều, thế nhưng theo vừa nãy phân tích, động cơ của ba người hoàn toàn không thành lập, thậm chí là rất khiên cưỡng.

Ngược lại, nếu là Khang Vũ Hình, thế thì càng khó thực hiện hơn.

Tại sao người gửi lại chọn con cò là Tiết Bồng? Hơn nữa Tiết Bồng chỉ là một chuyên viên kỹ thuật, chức quyền có hạn, chẳng lẽ Tiết Bồng lại có quyền trực tiếp lật lại hồ sơ và vật chứng sao? Nếu vậy thì cô cũng sẽ chỉ điều tra vụ án của Tiết Dịch, mà trong vụ án của Tiết Dịch lại hoàn toàn không dính dáng đến Khang Vũ Hình.

Cũng có nghĩa là không thể nào mượn tay vụ án của Tiết Dịch để điều tra Khang Vũ Hình.

Trong lúc Lục Nghiễm sắp xếp lại suy nghĩ, Tiết Bồng cũng đã đặt ly nước xuống, bắt đầu quan sát chiếc chìa khoá được gửi đến.

Chiếc chìa khoá trông rất bình thường, không có gì đặc biệt, chỉ là nhìn thế này thì không ai nghĩ ra được nó sẽ mở được thứ gì, quá lẩm cẩm chỉ có thể dựa vào kích thước đoán được chắc là chìa khóa tủ locker, hoặc là chìa khoá một loại cửa nào đó.

Trong bức thư, ngoài tấm ảnh và chiếc chìa khoá thì không còn gì khác, thậm chí là tờ giấy cũng không có, quá sức bí hiểm.

Người này rốt cuộc muốn gì?

Chương 116: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 7

Thật ra trong lòng Tiết Bồng rất rõ, nếu chỉ dựa vào một bức hình và một chiếc chìa khoá còn không biết là mở được gì mà đã đoán ai là người đứng sau thì cũng chỉ quá ư là viễn vông.

Hai gợi ý này rõ là chỉ đang thăm dò, cũng có thể nói là hoàn toàn bịa đặt.

Tiết Bồng nghĩ tới nghĩ lui một hồi, đặt tấm ảnh và chiếc chìa khoá vào lại trong phong thứ, trong lòng cũng đã ra quyết định, nếu mục đích của người này là Khang Vũ Hình, cô chắc chắn sẽ không để người ta lợi dụng.

Trong lúc Tiết Bồng sắp xếp đồ đạc của Tiết Dịch, Lục Nghiễm cũng đi đến phòng thường trực, hỏi thăm ông bác trực ở đó rồi lại kiểm tra camera ban sáng.

Căn nhà của Tiết Bồng chỉ là một trong số dãy nhà ở đây, bên cạnh còn có không ít hộ gia đình, thường thì nếu có nhân viên giao hàng tới giao bưu kiện, ông bác ở phòng thường trực đều quen mặt cả, thấy mặt quen thì sẽ để cho vào, có lúc người ta sẽ ném đồ vào trong sân nhà, có lúc thì để ngay trước cửa phòng thường trực.

Không bao lâu sau, Lục Nghiễm đã về, Tiết Bồng ngẩng đầu hỏi: “Đã thấy được là ai chưa?”

Lục Nghiễm ngồi xuống nói: “Thấy rồi, nhưng mà thứ gửi phong thư này cho em không phải người.”

Không phải người?

Tiết Bồng sững người: “Thế thì là gì?”

Lục Nghiễm: “Flycam.”

Tiết Bồng lập tức không nói được gì.

Lục Nghiễm lại nói: “Tuy camera quay không được rõ lắm, nhưng mà anh cũng có thể nhận ra được vài điều qua hình ảnh hiện có, flycam đối phương dùng thuộc loại có tính năng cao, có thể dùng trong quân sự, hơn nữa còn không có tiếng ồn, nếu anh nhớ không lầm, giá trước đây của loại flycam này là khoảng hai mươi lăm nghìn đô Mỹ.”

Nếu là giá này thì quả thật đủ chuẩn quân sự.

Tiết Bồng nói: “Xem ra người này bảo vệ tung tích của mình rất cẩn thận, lại còn rất có điều kiện nữa. Cái quan trọng nhất là với độ cao của flycam thì camera dọc đường chắc cũng không làm gì được, hoàn toàn không thể lần theo điểm bắt đầu của nó.”

Lục Nghiễm nói tiếp: “Dù thế nào thì em tạm thời không cần tốn công suy nghĩ xem rốt cuộc người này muốn gì. Lời ám chỉ thế này quá khó hiểu, chắc sẽ không ngừng lại tại đây đâu. Hẳn sẽ còn có hành động tiếp theo.”

Tiết Bồng gật đầu: “Tôi cũng nghĩ thế, đợi đến lần hành động tiếp theo, tôi lại ứng phó sau cũng không muộn.”

“Ừ” Lục Nghiễm nhoen cười, lấy điện thoại ra xem thời gian.

Tiết Bồng cũng để ý đến hành động của anh, trước khi Lục Nghiễm lên tiếng, cô lại nói trước: “Đáng ra hôm nay định đưa Barno đi chơi để thư giãn thoải mái, nhưng mà suốt dọc đường anh cũng tốn không ít tế bào não, mới rồi còn giúp tôi phân tích không ít thứ. Thế

này đi, anh ngủ một giấc đã, đợi nghỉ ngơi lại sức, tối đến chúng ta lại cùng ăn tối. Anh xem Barno đi, nó cũng mệt rồi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm thoát đầu thoáng ngẩn người, anh nhìn Tiết Bồng rồi lại quay đầu nhìn về phía Barno đang ngủ trên tấm thảm, sau đó mới khẽ thở dài hỏi: “Vậy có phiền em không?”

Tiết Bồng liếc mắt: “Anh hỏi vậy rồi tôi nói “có” hay gì? Thôi được rồi, anh nằm trên sofa ngủ một giấc đi, sofa nhà tôi khá rộng, tôi đi lấy chăn cho anh.”

Tiết Bồng vừa nói vừa đứng dậy, đi nhanh lên lầu trên.

Lục Nghiễm nhìn theo bóng lưng cô, vài giây sau bèn nằm ngang trên sofa, kê đầu trên gối đệm, nghiêng người nhìn về phía Barno, chậm chậm nhòe miệng cười.

Chưa bao lâu sau đã nghe thấy tiếng bước chân.

Lục Nghiễm dần thu lại nụ cười, anh nhìn thấy Tiết Bồng ôm đến một tấm chăn, cô mở chăn đắp lên người anh.

Chăn được đắp rất kín, bỗng chốc đã ấm hơn nhiều.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy em thì sao?”

Tiết Bồng nói: “Tôi đi thu dọn mớ đồ này rồi xem sách một lát, nếu buồn ngủ thì lên lầu ngủ, lát sau lại đặt đồ ăn.”

Nói đến đây, Tiết Bồng quay người lại, cầm lấy một cái nút bịt tai ở bên cạnh, đeo vào cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm ngẩn người, vì Tiết Bồng nhích tới gần nên anh có thể nhìn thấy khuôn mặt cô ở khoảng cách gần hơn, chỉ là âm thanh bên

tai bỗng nhiên biến mất, cứ như bỗng chốc chìm vào một thế giới không chút âm thanh.

Sau đó, anh nhìn thấy Tiết Bồng nhìn mình cười, môi mấp máy như đang nói gì.

Lục Nghiễm tháo nút bịt tai ra hỏi: “Sao cơ?”

Tiết Bồng cười bảo: “Tôi nói là như thế này thì anh sẽ không nghe thấy tạp âm, tôi sợ làm ồn anh.”

“À.” Lục Nghiễm lại nhét nút bịt tai vào.

Tiết Bồng lại bảo: “Ngủ đi.”

Lục Nghiễm đọc được khẩu hình, gật đầu rồi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Tiết Bồng xoay người, sắp xếp lại từng món đồ của Tiết Dịch mà ban nãy vừa lấy ra.

Lục Nghiễm lại mở mắt nhìn bóng lưng của Tiết Bồng, chỉ thấy cô lật sơ quyển album, cúi đầu, không thấy động đậy gì, một lát sau mới gấp quyển album lại, đặt trở vào trong.

Cùng lúc Tiết Bồng quay đầu lại, Lục Nghiễm lại nhắm mắt vào.

Tiết Bồng thu dọn xong, đứng dậy lấy một cuốn sách, khoanh chân ngồi trên ghế sofa đơn bên cạnh, trên chân có đắp một tấm chăn mỏng.

Chỉ một lát sau, Barno nhẹ nhàng đi đến bên hai người, nằm ngay bên dếp Tiết Bồng rồi lại nhắm mắt ngủ.

Lục Nghiễm nhìn thấy cảnh này thì không khỏi cười thầm, anh đang hé mắt nhìn Tiết Bồng, Tiết Bồng đọc sách rất chăm chú, cứ giữ

nguyên một tư thế một hồi lâu không nhúc nhích.

Từ từ rồi Lục Nghiễm cũng thấy buồn ngủ, cuối cùng cũng thiếp đi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đến lúc Lục Nghiễm thức giấc thì đã là hai tiếng sau.

Vì đeo nút bịt tai nên anh không hề cảm nhận được bất cứ âm thanh nào xung quanh, cho đến khi có gì thứ gì đó lông lá động khẽ vào tay anh.

Lục Nghiễm mở mắt, nhìn thấy Barno đang gác đầu bên sofa nhìn anh chăm chăm.

Lục Nghiễm giơ tay khẽ xoa đầu nó, tay kia tháo nút bịt tai, lúc này lại nghe thấy tiếng động trong bếp.

Lục Nghiễm đi tới xem, Tiết Bồng đang nấu gì đó, trên bàn bếp còn có rau củ đã cắt sẵn.

Lục Nghiễm há miệng ngáp rồi tới hỏi: “Ăn gì thế?”

Tiết Bồng giật mình quay người: “Dậy rồi à, ngủ ngon không?”

Lục Nghiễm ngồi lên ghế quỳ, vẫn còn ngái ngủ, hơi mơ màng: “Cái nút bịt tai của em đỉnh thật, đeo vào cứ như cách âm với thế giới ấy, ngủ mê luôn, chẳng nghe được gì hết.”

Tiết Bồng cười nói: “Ừ, nhưng mà điện thoại anh có kêu đấy, chắc là tin nhắn.”

“Ồ.” Lục Nghiễm cầm lấy áo khoác, lấy điện thoại trong túi ra xem.

Đúng là có tin nhắn tới.

Nhưng đa phần đều là báo cáo kết quả sơ bộ công việc, không phải

chuyện gì gấp, còn có một yêu cầu kết bạn.

Lục Nghiễm nhìn lướt, đang nghĩ chắc là tiếp thị hay gì đó, ai ngờ xem lại ảnh đại diện thì thấy khá quen.

Mở ra xem thì chính là cái hình xăm của Khang Vũ Hình.

Lục Nghiễm nheo mắt, đồng ý xem tin nhắn.

Chưa tới ba mươi giây, phía bên kia đã gửi tin nhắn tới: “Lâu quá không gặp.”

Lục Nghiễm liếc nhìn, không trả lời mà chỉ ngồi lại trên chiếc ghế quỳ, đặt điện thoại trên mặt bàn bếp.

Phía bên kia lại nhắn thêm một câu: “Đợi khi nào có thời gian cùng ôn lại chuyện xưa nhé, cảnh sát Lục.”

Lúc này, Tiết Bồng đã múc mì ra hai tô, xoay người bùng ra bàn, nhìn sang thì thấy Lục Nghiễm không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Tiết Bồng hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm không nói gì, đưa điện thoại tới cho cô xem.

Tiết Bồng sửng sò: “Khang Vũ Hình?”

“Ừ, chắc là cô ta.”

Tiết Bồng thở dài, anh mắt cũng lạnh đi: “Đúng là bám dai như đĩa, coi bộ thật sự là nhắm vào anh đấy.”

Tiết Bồng nói xong bèn đẩy một bát mì về phía anh, Lục Nghiễm đứng dậy rửa tay rồi ngồi xuống húp mấy ngụm nước lèo, đang định khen là mì ngon lắm.

Ai ngờ Tiết Bồng lại nói một câu vào lúc này: “Phụ nữ thù dai lắm, nhất là với những người đàn ông lừa gạt tình cảm của họ, cái then chốt là phải xem họ có năng lực trả thù không thôi.”

Lục Nghiễm ho khẽ, suýt thì sặc, anh ngừng đầu: “Anh không có lừa gạt tình cảm của cô ta đâu nha.”

Tiết Bồng lại cười đầy hàm ý: “Anh thấy có hay không không quan trọng, cái này phải dựa vào cảm nhận của cô ta cơ. Khi đó, cô ta chắc chắn từng nuôi hy vọng về mối quan hệ của anh và mình, có khi chỉ cần một hành động, cử chỉ rất bình thường của anh thôi thì trong mắt cô ta, đó cũng đều được coi như là đáp trả, bật đèn xanh, hoặc là đôi bên cùng có tình ý gì đó...”

Lục Nghiễm: “...”

Lục Nghiễm không nói nổi câu nào, chỉ mím môi, vành tai ửng đỏ, khói nóng bốc lên từ bát mì cũng phủ mờ mặt anh.

Thì là cũng không tới nổi tức quá hóa giận, nhưng mà tâm hồn chắc cũng tổn thương kha khá.

May là Tiết Bồng thấy không ổn là dừng lại ngay, còn đẩy cái đĩa bên cạnh tới trước mặt anh bảo: “Đùa với anh đấy.”

Lục Nghiễm cup mắt nhìn, trong đĩa là giấm bông và trứng gà.

Lục Nghiễm thở dài, vẫn mím chặt môi, gấp lấy một cái trứng gà cho vào bát, cúi đầu cắn một miếng, lặng lẽ nhai thức ăn.

Tiết Bồng vẫn nghiêng đầu nhìn anh, cô hỏi: “Ngon không?”

Lục Nghiễm không trả lời.

Tiết Bồng lại hỏi: “Giận thật rồi đấy à?”

Mấy giây sau, trong lúc Tiết Bồng nghĩ rằng Lục Nghiễm đang hậm hực trong lòng, lúc này Lục Nghiễm mới thấp giọng trả lời: “Sao mà anh lại giận em cho được.”

Lần này, đến lượt Tiết Bồng sửng ngờ.

Chỉ là Lục Nghiễm không nhìn cô nữa, cứ cặm cụi cúi mặt ăn mì.

Vì húp khá nhiều nước lèo nóng nên mặt của Lục Nghiễm cũng dần ửng đỏ.

Tiết Bồng thấy thế lại đẩy cái đĩa về phía anh, đĩa chạm phải tô.

Lục Nghiễm giật mình ngược mắt, con ngươi đen láy và hàng mi như bị khói nóng làm cho ươn ướt, anh lại cụp mắt, nhìn hai miếng giăm bông còn lại trong đĩa rồi gấp hết vào bát.

Ăn uống xong xuôi, Lục Nghiễm không nói tiếng nào đã đứng dậy dọn dẹp, rửa bát dưới bồn nước.

Tiết Bồng cũng không lên tiếng, chỉ đưa cho anh một chiếc tạp dề trơn màu.

Lục Nghiễm mặc vào rồi nhanh chóng cọ rửa bát.

Đến lúc rửa sạch hết cả bồn rửa, Lục Nghiễm quay sang nhìn, Tiết Bồng đang cười đùa, chơi trò chơi với Barno.

Trông cô lúc này khác hoàn toàn với khi nãy vừa sốc bởi tấm hình kia.

Nếu là trước kia thì không biết sẽ còn đi vào ngõ cụt mất bao lâu.

Lục Nghiễm thấy thế cũng thở phào trong lòng, anh ho khẽ rồi nói: “Barno, phải về nhà rồi.”

Tiết Bồng và Barno cùng nhìn sang, cô đứng dậy bảo: “Trên đường về nhớ chú ý an toàn.”

“Ừm.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm khoác áo ngoài vào, đứng thay giày ở cửa, đến lúc Barno đi tới, Lục Nghiễm đứng dậy, đang định dặn dò Tiết Bồng vài câu đại loại là “đừng có suy nghĩ lung tung” gì đó.

Ai ngờ anh vừa đứng thẳng dậy, phía trước đột nhiên có một luồng hơi ấm tựa vào.

Lục Nghiễm ngẩn người, bỗng chốc không biết làm thế nào.

Tiết Bồng đã dang rộng hai tay, khẽ ôm lấy anh, ôm cả cánh tay anh.

Vì vóc dáng anh cao ráo rắn rỏi, hai tay Tiết Bồng không thể đan lại, chỉ có thể đặt trên lưng anh.

Vài giây sau, Lục Nghiễm mới hoàn hồn, vô thức nâng cánh tay nhưng rồi lại để hẫng giữa lưng chừng, ngập ngừng không động đậy.

Lúc này, anh nghe thấy Tiết Bồng nói: “Lục Nghiễm, cảm ơn anh.”

Lục Nghiễm thở dài, anh ngửi thấy mùi trên người cô: “Cảm ơn gì cơ?”

Tiết Bồng lùi lại vài bước, mỉm cười ngẩng đầu: “Cảm ơn anh mở đường, đồng hành, còn cảm ơn anh đã giúp tôi phân tích nhiều như thế, cảm ơn anh đã khích lệ. Hôm nay nếu anh không ở đây, dù tôi có bình tĩnh, khách quan tới mấy thì em là cũng không thể dứt ra được nhanh như thế.”

Lục Nghiễm khẽ hé môi, một lúc sau mới nói: “Không cần phải nói cảm ơn với anh.”

Tiết Bồng khựng lại, không trả lời, chỉ mở to mắt nhìn anh.

Cả hai nhìn nhau, thời gian dường như đã trôi qua rất lâu.

Hai người đều chần chừ không nhúc nhích, trong lòng họ đều đang rất hỗn loạn.

Cho đến khi một tiếng “gâu” vang lên, Barno nãy giờ vẫn ngồi ở bên cạnh nhìn họ chăm chăm.

Lục Nghiễm nhìn đầu, liếc nhìn Barno rồi cười: “Con quỷ nhỏ hối anh rồi đấy.”

Tiết Bồng cũng cười, cô khom người, xoa đầu Barno: “Tuần sau chị lại đến thăm em nhé.”

Nó lại sủa một tiếng.

Lục Nghiễm và Barno lên xe, Tiết Bồng mỉm cười nhìn chiếc xe rời khỏi sân rồi mới quay vào trong nhà.

Cũng không biết cô có cảm nhận sai hay không, mà căn phòng tràn đầy ấm áp bỗng chốc tan dần, hiện giờ chỉ còn sót lại chút hơi ấm, còn lại thì hết sức tĩnh lặng.

Tiết Bồng không ở lại bên dưới mà đi lên phòng thí nghiệm trên lầu.

Trên bàn vẫn là mẫu nước hồ mà cô đã nghiên cứu được phần nào, thế nhưng việc giám định bước vào giai đoạn hiện giờ đã đi vào bế tắc.

Thiết bị máy móc bố Tiết Ích Đông để lại đã khá cũ, muốn có được kết quả chuẩn xác chi tiết hơn, phát hiện và phân tách được nhiều vi

sinh vật hơn thì cần phải nhờ vào thiết bị của Phòng Thực nghiệm.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ một lát, nhanh chóng bỏ kết quả có được và mẫu thử vào túi, định bụng thứ Hai mang đến Phòng Thực nghiệm hoặc là đưa cho mẹ Trương Vân Hoa, người chủ yếu phụ trách nghiên cứu thuỷ lợi.

Tiếp đến, Tiết Bồng lại lấy phong thư nhận được ban sáng ra, sau đó thu thập một ít vật chứng vi lượng trên phong thư rồi tiến hành thí nghiệm, kết quả bước đầu không phát hiện bất cứ tế bào da người hay bất cứ gì khác khả nghi.

Đa phần vật chứng vi lượng trên phong thư đều chỉ là bụi bặm.

Hơn nữa bức thư này được đưa tới bằng flycam, dù ban đầu có dính gì đi nữa thì sau một thời gian bay, e là cũng bị gió thổi hết kha khá rồi.

Tiết Bồng chỉ thờ dài nhưng lại không chịu bỏ cuộc.

Nếu là vào mười năm trước, kỹ thuật hình sự phát triển có giới hạn, chắc cô cũng đã buông bỏ rồi, nếu là bây giờ thì bất cứ vật phẩm gì dù nhỏ bé tới đâu cũng có thể móc moi ra được.

Thế là Tiết Bồng cầm lấy tấm bông, thu thập chứng cứ lần hai trên phong thư, cô thậm chí còn mở banh cả phong thư ra, để lộ hai mép được xếp bên trong cùng, lấy tấm bông chấm vào đó để tiến hành giám định.

Lần này, sau gần một tiếng đồng hồ cố gắng, cuối cùng Tiết Bồng cũng phát hiện được một chút gì đó.

Nhưng kết quả chi tiết thì không chắc chắn, chỉ có thể xác định đại khái là lông tơ của một loài chim.

Lông tơ của chim... chuyện này thật quá là trùng hợp?

Trong vụ án của Mao Tử Linh cũng từng xuất hiện lông tơ của một loại chim tên gọi chim di vằn.

Tất nhiên là hiện giờ vẫn chưa thể xác định được lông tơ trong bức thư là của loài chim nào.

Điều duy nhất có thể khẳng định là số lông tơ này được phát hiện ở góc chết sát mép trong bức thư chứ không phải là bên ngoài.

Nếu là bên ngoài thì có thể là dính vào trong lúc tiếp xúc với một loài chim nào đó trên đường gửi đến.

Nhưng nếu là bên trong thì chắc chắn là người tiếp xúc với phong thư này cũng đã từng tiếp xúc với chim, thậm chí là có nuôi chim.

Tiết Bồng yên lặng giây lát, thu dọn mẫu nước hồ và quyển sổ ghi chép, lấy chiếc chìa khoá ra vừa nghịch trong tay vừa bắt đầu sắp xếp manh mối.

Theo suy đoán thì chiếc chìa khoá này rất có thể là chìa khoá một cánh cửa nào đó chứ không phải là một cái hộp.

Thường chìa chìa khoá hộp không lớn vậy, hơn nữa hộp có thể di chuyển được, có nghĩa là nó có thể bị mất hoặc bị phá hoại.

Hơn nữa, cô đã sắp xếp di vật của Tiết Dịch, chưa từng phát hiện cái hộp có khoá nào.

Thêm vào đó, người này chỉ đưa không cho cô một chiếc chìa khoá, có thể sẽ có hai trường hợp, một là cần dùng chiếc chìa khoá này để mở cánh cửa đó, sắp tới có thể cô sẽ gặp được, một trường hợp khác chính là cánh cửa này đã xuất hiện, chỉ là cô không để ý hoặc là đã bỏ qua.

Đang nghĩ tới đây thì điện thoại Tiết Bồng reng lên, là tin nhắn

Trương Vân Hoa gửi tới.

Trương Vân Hoa: “Mai con về nhà một chuyến được không, chú Thường sẽ ghé chơi đấy, chú bảo là bạn chú gửi đặc sản tới, một mình ăn không hết nên mang tới cho mẹ một ít, còn nói là lâu rồi không gặp con.”

Tiết Bồng trả lời nhanh: “Dạ được, vậy sáng mai con về nhà, trưa mình ăn cùng.”

Nói xong, Tiết Bồng bỏ chìa khoá và ảnh vào túi xách.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tối đó, Tiết Bồng ngủ không ngon tí nào, dù ngủ nhưng đầu óc cứ lục lại đủ thứ chuyện, mơ thấy rất nhiều thứ lung tung.

Sáng Chủ nhật, Tiết Bồng thức dậy còn thấy hơn buồn ngủ, cô ăn sáng đơn giản, uống cà phê rồi cầm túi và điện thoại đi ra ngoài.

Vì quy luật hạn chế xe nên Tiết Bồng đành đặt một chiếc xe đi tới chỗ Trương Vân Hoa.

Một tiếng sau, Tiết Bồng bước vào nhà, Trương Vân Hoa mỉm cười bụng đĩa trái cây đã gọt tới, bảo Tiết Bồng mau đi rửa tay rồi ăn thử.

Tiết Bồng vâng dạ, đi vào bếp, nhìn thấy bóng lưng một người đàn ông đang khom lưng, trông đã có tuổi, tóc cũng đã điểm hoa râm.

Đó là Thường Trí Bác.

Tiết Bồng lên tiếng gọi: “Chú Thường.”

Thường Trí Bác đang hầm thịt, nghe thấy tiếng gọi bèn quay đầu lại, ông mỉm cười, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, trông rất gần gũi: “Cái Bồng đấy à, mau rửa tay đi con, ăn thử trái cây chú mang tới xem. À,

còn nữa, trưa nay có hải sản đấy, một người bạn của chú gửi tới, tươi ngon lắm, con phải ăn nhiều vào đấy.”

Tiết Bồng không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười nghe Thường Trí Bác luận chuyện, sau đó lại nhìn sang bên bàn, quả là một bữa thịnh soạn đầy tôm cá.

Tiết Bồng rửa tay đi ra, ngồi bên bàn nhặt rau cùng Trương Vân Hoa.

Trương Vân Hoa cũng bắt đầu cảm râm, lúc thì bảo Tiết Bồng đừng chỉ lo đâm đầu vào công việc, phải để ý sức khỏe của mình, nhất là dạ dày và ruột, ăn uống không lành mạnh là cả người đều yếu ớt, lúc thì lại bảo còn phải ngủ sớm, mấy lúc không tăng ca đừng thức khuya, hại gan thận các thứ.

Tiết Bồng chỉ biết gật đầu, ậm ừ lia lịa, không hề cắt lời.

Trương Vân Hoa dặn dò xong một đợt rồi ngừng lại, Tiết Bồng cuối cùng mới nhân thời cơ lên tiếng: “Mẹ, đang có chuyện này con muốn hỏi ý kiến mẹ.”

Tiết Bồng nhanh chóng nhắc tới mẫu nước hồ cần được giám định chi tiết hơn.

Trương Vân Hoa nghe thấy thì thoáng sửng sốt: “Vụ án của cái cô Trần gì đó đã qua mấy tháng trời rồi mà, sao tụi con còn điều tra nữa?”

Tiết Bồng nói: “Kết án rồi nhưng mà con cứ thấy chai nước đó có vấn đề, tụi con không bỏ qua được thôi.”

Trương Vân Hoa thở dài: “Cái tính y hệt bố con vậy. Cái ông đấy đấy, bỏ qua nội dung công việc thì chỉ cần để ông ấy bắt được chút manh mối thôi, ông ấy cũng sẽ bám miết lấy, cứ phải đào cả hang cả hốc lên mới vừa lòng. Nhưng mà cũng nhờ cái tính đó, ông ấy mới có những thành tựu kia. Ông ấy có rất nhiều cống hiến lớn về địa chất,

thuỷ lợi thành phố Giang.”

Trương Vân Hoa kể đại vài chuyện về Tiết Ích Đông lúc còn sống, Tiết Bồng chỉ chăm chú lắng nghe, một lát sau, Trương Vân Hoa lại chuyển chủ đề: “Lát nữa đưa mẫu nước cho mẹ đi, thứ Hai mẹ đem theo xem sao. Nhưng mà con cũng đừng gò ép quá, làm việc vẫn nên giữ tâm thái bình thường thôi, thay vì dốc sức suy nghĩ vụ án, chỉ cần con chịu nhín chút thời gian suy nghĩ chuyện của mình thì mẹ cũng không cần cứ phải cảm rằm như vậy.”

Chuyện của mình?

À...

Tiết Bồng cup mắt nói: “Ngày nào con cũng ở trong Cục, nhìn thấy toàn là nhân chứng với vật chứng, còn có nghi phạm nữa, toàn nghe mấy chuyện tranh chấp trong gia đình, còn có bạo lực gia đình dẫn tới án mạng, con làm gì có tâm trạng với sức lực mà đi tìm ai.”

“Vậy mấy người đồng nghiệp của con đâu? Cũng tốt đấy chứ?”
Trương Vân Hoa dò hỏi.

Tiết Bồng không trả lời.

Trương Vân Hoa lại nói: “Cái cậu bạn hồi cấp Ba thì sao, hai đứa còn học chung Trường Cảnh sát, cậu ấy cũng làm việc ở Cục thành phố, hai đứa...”

Trương Vân Hoa đang nói đến Lục Nghiễm, chỉ là còn chưa nói xong, Tiết Bồng đã ngắt lời: “Mấy chuyện này... con muốn để tự nhiên.”

Trương Vân Hoa ngẩn người, vừa định nói gì, điện thoại Tiết Bồng đã kêu lên.

Tiết Bồng lấy điện thoại ra xem, bên trong có tin nhắn tới.

Hàn Cố: “Anh lại tới chuyển lời đây.”

Tiết Bồng chưng hửng, sau đó mới nhận ra là chuyện gì.

“Tôi đã nói rồi, chuyện Hoắc Kiêu tình lại không có liên quan tới tôi, tôi...”

Thế nhưng chỉ mới gõ tới đó, còn chưa gửi đi, Hàn Cố đã gửi thêm một tin: “Lần này là ý của Hoắc Kiêu, cậu ấy nói muốn gặp mặt cảm ơn em.”

Tiết Bồng khựng lại, nhìn chăm chăm vào câu nói này, trong đầu lại nghĩ tới bức ảnh chụp chung của Tiết Dịch, Hoắc Kiêu và Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng ngẩn ngơ một lúc, đến khi định thần lại mới nhìn thấy Hàn Cố nói: “Nhưng mà hiện giờ cậu ấy vẫn đang hồi phục, vẫn chưa nói chuyện lưu loát được, chắc phải mấy ngày nữa mới gặp được. Nếu em từ chối nữa thì anh nghĩ cậu ấy sẽ còn bảo anh nói với em lần thứ ba.”

Tiết Bồng thở dài, trong đầu nhanh chóng lóe lên hai suy nghĩ, một là mang tấm hình đó đi hỏi Hàn Cố, hai là hỏi dò thẳng mặt Hoắc Kiêu, vì cả hai người này đều quen biết Khang Vũ Hình, cũng đều từng có một mối quan hệ với Tiết Dịch, hỏi họ là cách trực tiếp nhất, cũng là cách hiệu quả nhất.

Tất nhiên là hiện tại chưa thể nhắc đến chuyện này.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại xoá đi câu nói vừa gõ ra mà nói: “Vậy đợi khi nào anh ta ổn rồi thì hẹn sau.”

Lần này, Hàn Cố lại thấy bất ngờ: “Em đồng ý à?”

Tiết Bồng không nói gì nhiều: “Ừ.”

Chớp mắt đã tới trưa, Tiết Bồng ăn cơm cùng với Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác.

Trên bàn bày đầy món ăn, Tiết Bồng còn chụp vài tấm gửi cho Lục Nghiễm.

Đến lúc ăn xong mấy con tôm lớn, Lục Nghiễm cũng trả lời: “Chú Thường mang tới hả?”

Anh đang nói đến Thường Trí Bác.

Tiết Bồng sửng người hỏi: “Sao anh biết?”

Lục Nghiễm gửi nhanh sang mấy tấm hình, cũng là một bàn đầy thức ăn thịnh soạn với đủ loại hải sản như thế, trên bàn có ba bộ chén đĩa.

Sau đó, anh bảo: “Hôm qua mẹ anh cũng nhận được hải sản chú Thường mang tới, hôm nay mới làm một mâm to, còn bảo anh về ăn này.”

Trùng hợp thật.

Tiết Bồng lại trả lời: “VẬY anh ăn nhiều vào.”

Lục Nghiễm: “Em cũng vậy.”

Tiết Bồng bỏ điện thoại xuống, lại quay sang ăn tôm, ai ngờ vừa ngẩng đầu đã gặp phải ánh mắt của Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác, trông cứ như đèn pha rọi thẳng vào mặt cô vậy.

Tiết Bồng hỏi: “Mẹ với chú nhìn gì vậy?”

Trương Vân Hoa bỏ đĩa xuống hỏi: “Nhấn tin với ai đấy, vừa nhấn còn vừa cười nữa.”

Tiết Bồng bình thản nói: “Cái anh bạn cấp Ba của con đấy, mẹ biết đấy.”

“À, cậu Lục đấy hả.” Trương Vân Hoa lại hỏi: “Nói gì vậy?”

Tiết Bồng vẫn thông thả: “Nói về hải sản của chú Thường.”

Tiếp đó, cô lại quay sang Thường Trí Bác nói: “Chú Thường cũng quen người bạn cấp Ba này của con đấy, anh ấy tên Lục Nghiễm.”

Thường Trí Bác bất ngờ hỏi: “Thằng Nghiễm đấy hả? Hai đứa là bạn cấp Ba sao?”

“Không chỉ có vậy mà bọn con còn học chung Trường Cảnh sát nữa.”

“À, phải rồi, hai đứa đều làm việc ở Cục thành phố, vậy chắc chắn là có quen...”

Cuộc trò chuyện được chuyển chủ đề như thế, Thường Trí Bác nhanh chóng nói tới những ngày tháng trước kia khi còn là hàng xóm với gia đình Lục Nghiễm, lúc đó Lục Nghiễm với Thường Phong còn là bạn thân, tới tận lúc trước khi lên cấp Ba, cả hai vẫn còn rất thân với nhau.

Cho đến năm Lục Nghiễm và Thường Phong học lớp Tám, các căn hộ cũ đối diện với chuyện phải dọn đi, người lớn hai gia đình bắt đầu đi khắp nơi tìm nhà gần trường cho hai đứa trẻ học hành tiện hơn.

Nói đến đây, Thường Trí Bác lại bắt đầu nhớ lại trước kia, khi còn trẻ ông đã cùng gây dựng sự nghiệp với Tiết Ích Đông như thế nào, nhắc đến hoàn cảnh khi ấy, còn nhắc đến lý tưởng và chí hướng của Tiết Ích Đông.

Khi ấy, tính tình Tiết Ích Đông rất cương trực, con người cũng thật

thà, ông ấy có rất nhiều tình cảm với vùng đất ở thành phố Giang này, cũng có đam mê với việc nghiên cứu địa chất, chỉ là vì thế mà thường bị động nghiệp bần tán sau lưng, bảo rằng ông ấy quá ảo tưởng, sống không thực tế.

Thế nhưng Thường Trí Bác lại cảm thấy, Tiết Ích Đông là người thiết thực nhất, có tầm nhìn xa nhất trong số tất cả những học giả mà ông từng này suốt cuộc đời này.

Có rất nhiều suy nghĩ khi đó của Tiết Ích Đông bị coi là viễn vông, những kẻ có tầm nhìn hạn hẹp tất nhiên là không thể nào hiểu nổi, lại còn chế giễu ông ấy, thế nhưng ở thời điểm hiện tại, rất nhiều suy nghĩ khi đó đã có thể thực hiện.

Nếu bây giờ Tiết Ích Đông vẫn còn sống, chắc chắn sẽ trở thành nhân vật như một vị lãnh tụ về khía cạnh địa chất, thủy lợi.

Lúc này, Trương Vân Hoa cũng nói, không chỉ khi đó, mà đến tận bây giờ có một số người trẻ tuổi cũng đều rất hào hứng khi nghe nhắc tới Tiết Ích Đông, còn nói ông ấy người dẫn dắt về tinh thần của mình.

Tác giả nói về Tiết Bồng:

Chuyện tình cảm trong truyện có liên quan trực tiếp với tính cách của Tiết Bồng.

Trong rất nhiều tình tiết, chi tiết được thể hiện trước giờ, Tiết Bồng là một người có xiềng xích trong lòng, đây là xiềng xích cô ấy tự đeo vào người mình, cô ấy có vướng mắc với cái chết của chị, cũng rất ư sùng bái bố mình, muốn trở thành người giỏi giang hơn cả thế, noi gương bố và chị. Tính cách này không liên quan tới những tác động bên ngoài.

Tính cách của Tiết Bồng còn dao động theo suy nghĩ, một khi cô ấy đã xác định được mục tiêu để “hiếu thắng”, vậy thì những thứ còn lại sẽ bị cô gạt sang một bên, bởi vì chúng sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch

của cô.

Chuyện tình cảm chỉ có thể là phần phụ trong truyện, bởi tính cách của Tiết Bồng quá cố chấp, chỉ nghe theo tiếng lòng mình mà không phải kiểu suốt ngày nghĩ tới chuyện yêu đương, nếu không xảy ra quá nhiều chuyện, ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô ấy, khiến cô ấy chủ động thay đổi, thế thì thậm chí cô ấy có thể còn sẽ cô đơn cả đời.

Vì thế, quá trình để Tiết Bồng buông bỏ xiềng xích, mở rộng lòng mình, chủ động bắt đầu một cuộc sống mới là một quá trình dài.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm ăn ý, mập mờ, cũng rất cùng chung nhịp điệu, thế nhưng cứ hễ công tắc trong lòng cô ấy chưa được bật mở thì mọi sự ăn ý đều chỉ là “vật ngoài thân”, hơn nữa, cô ấy sẽ chọn cách sống mà mình cho là thoải mái nhất, một khi tìm được thì không có lý do để thay đổi.

Đây cũng chính là kiểu tính cách ISTP mà tác giả đã từng nhắc đến trước đó, đa phần là những người chìm đắm trong cuộc sống khô khan nhưng trong lòng lại rất thoải mái, không thể dứt ra được, lại còn không có nhu cầu cao trong chuyện tình cảm.

Chương 117: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 8

Trong suốt gần hai mươi năm trước đây, Tiết Bồng rất ít khi nghe được một lúc nhiều chuyện về Tiết Ích Đông như thế này, nhất là đây còn là lời tán dương từ một người ngoài.

Trương Vân Hoa có khen Tiết Ích Đông tốt thế nào thì cũng có kèm theo tình thân, tình gia đình, những thành tựu ngoài kia của Tiết Ích Đông giờ cũng chỉ biến thành một số liệu với giấy trắng mực đen.

Thời gian thật là tàn khốc.

Trong số những đồng nghiệp cũ trước kia của Tiết Ích Đông, đến giờ cũng chỉ còn có mỗi Thường Trí Bác là còn giữ liên lạc với nhà họ Tiết.

Tiết Bồng rất ngạc nhiên, đã lâu vậy rồi mà Thường Trí Bác vẫn nhớ rõ như lòng bàn tay, nhớ còn kỹ hơn cả Trương Vân Hoa, lại còn đánh giá Tiết Ích Đông cao đến thế.

Tiết Ích Đông qua lời kể của Thường Trí Bác khiến Tiết Bồng cảm thấy vừa thân thuộc vừa lạ lẫm, dường như hào quang của bố lại trở nên to lớn hơn chút nữa, lại dường như đó không còn chỉ là bố nữa mà là một người nào đó vĩ đại hơn.

Thậm chí Tiết Bồng còn để ý được, lúc nhắc tới ông ấy, ánh mắt Thường Trí Bác sáng hẳn lên, giống như những năm nay, trong lòng ông ấy, Tiết Ích Đông chưa từng rời đi.

Lời nói của Thường Trí Bác lại còn rất có sức tiêm nhiễm, Tiết Bồng cũng không khỏi chìm đắm vào cái thời đó, tưởng tượng ra hình ảnh khi đó của Tiết Ích Đông.

Cho đến khi cuộc trò chuyện kết thúc, Tiết Bồng vẫn còn hơi luyến tiếc, nhưng chiều nay Thường Trí Bác còn bận việc nên bèn rời khỏi trước.

Dọn dẹp xong bàn ăn, Trương Vân Hoa cũng thấy hơi mệt, bèn đi vào phòng ngủ trưa.

Tiết Bồng rửa sạch chén bát, nhẹ bước về phòng mình, lúc này, cô vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện ban nãy.

Hiện giờ cũng không ngủ được, cô bèn quyết định sắp xếp lại di vật của Tiết Dịch.

Phần lớn quần áo và sách vở trước kia của Tiết Dịch đã được mang đi quyên góp, chỉ còn lại vài món.

Sổ tay và vở bài tập thì vẫn còn, Tiết Bồng lật ra xem sơ rồi lấy một cái hộp kim bằng hợp kim ra từ trên kệ.

Trong hộp đựng đầy những thứ linh tinh của Tiết Dịch lúc còn sống, còn có kẹp tóc, dây buộc tóc, lược, gương nhỏ cô từng dùng, còn có sổ từ vựng, bút bi vân vân.

Trong số đó còn có một chiếc móc khoá loé sáng, bên trên có đính nhiều hạt lấp lánh, trông còn rất mới, Tiết Bồng chưa thấy Tiết Dịch dùng bao giờ.

Tiết Bồng còn nhớ, Tiết Dịch bảo là chiếc móc khoá này có giá trị mấy trăm nghìn, một người bạn đã tặng cho cô, cô không nỡ để nó cạ phải chìa khoá rồi trầy xước, thế nên cứ để mãi ở đó không dùng tới.

Tiết Bồng cầm chiếc móc khoá, vừa quan sát vừa lấy điện thoại ra chụp hình lại.

Mười năm trước cô từng nghĩ chiếc móc khóa này là do Hoắc Kiều tặng, dù sao thì các nữ sinh cấp Ba sẽ không có khả năng tặng nhau chiếc móc khóa đắt như thế cho lắm, có vẻ là bạn trai bạn gái tặng nhau.

Hơn nữa, mười năm trước, mấy trăm nghìn chắc là số tiền quà vật cho một khoảng thời gian, nếu là Hoắc Kiều thì lại có thể tặng mấy thứ đồ chơi này một cách dễ dàng hơn.

Nhưng hiện giờ nhớ lại lời Tiết Dịch lúc đó, lại nhìn chiếc móc khóa này, Tiết Bồng tự dưng lại thấy người tặng chắc không phải là Hoắc Kiều.

Nếu là Hoắc Kiều thì anh ta tặng một cách dễ dàng như thế, Tiết Dịch sẽ không quý trọng.

Ngược lại, Hàn Cố khi đó gia cảnh không chỉ nghèo khó mà còn phải cật lực vừa học vừa làm, mấy trăm nghìn chắc phải là chi phí ăn uống cả tháng của hắn, Tiết Dịch lại sẽ coi trọng tấm lòng này hơn chẳng?

Nghĩ đến đây, Tiết Dịch đặt cái hộp xuống, nhanh chóng mở ngăn kéo bàn học kế bên, lấy từ bên trong ra một hộp quà nhỏ có hình dáng dài dài.

Bên trong hộp quà là một chiếc cà vạt nam làm từ tơ tằm, kiểu dáng cũng từ mười năm trước, hoa văn mờ màu xanh dương sẫm trông rất có khí chất, thích hợp với một số nhân viên văn phòng trẻ tuổi.

Lúc đó, khi sắp xếp di vật của Tiết Dịch, Tiết Bồng nghĩ là cô ấy đã mua nó cho Hoắc Kiều, cô cũng chưa từng suy nghĩ kỹ về những chuyện khác, cũng không có tâm trạng và cơ hội để đưa nó cho Hoắc Kiều.

Thế nhưng bây giờ xem ra, khí chất của chiếc cà vạt này dường như thích hợp với Hàn Cố hơn chẳng?

Tiết Bồng lấy chiếc cà vạt ra, cẩn thận kiểm tra, một lát sau, cô nhìn thấy ở phía trong góc đường may có thêu hai ký tự: HC.

Đó chính là viết tắt của tên Hàn Cố.

Quả là hần.

Tiết Bồng đặt cà vạt lại vào trong hộp, ngồi thất thần một lúc.

Một lát sau, Tiết Bồng mở điện thoại tìm Wechat của Hàn Cố, gửi bức ảnh chiếc móc khoá vừa chụp sang: “Còn nhớ cái móc khoá này không?”

Một lúc sau, Hàn Cố trả lời: “Nhớ.”

Câu trả lời vô cùng rõ ràng chỉ với một từ.

Chiếc móc khoá vẫn chưa được sử dụng, lớp màng nilon dán ngoài vẫn chưa được xé ra.

Cũng có nghĩa là người nhớ nó chính là người đã tặng nó.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, tuy đây không phải là phát hiện động trời gì, và lại đáng ra cô phải để ý tới từ mấy năm trước rồi, thế nhưng mấy năm nay cô chưa từng mở cái hộp này ra, cũng chưa từng mò mẫm đồ dùng cá nhân của Tiết Dịch, vì thế dù chỉ là một phát hiện nhỏ, trong lòng cô cũng không khỏi chấn động.

Cái quan trọng nhất là dường như tình cảm của Tiết Dịch đối với Hàn Cố còn sâu nặng hơn cô nghĩ.

Năm đó, họ không chỉ đơn giản là muốn chơi cho vui.

Vài giây sau, Hàn Cố hỏi: “Sao lại tự nhiên tìm ra vậy?”

Tiết Bồng trả lời: “Không có gì, mới sắp xếp di vật của chị tôi, tình cờ nhìn thấy. Tôi đoán là anh tặng nên hỏi anh thử.”

Hàn Cố: “Đúng là anh tặng.”

Cũng không biết tại sao, nhìn thấy câu trả lời của Hàn Cố, Tiết Bồng lại thấy mắt mình cay cay.

Đã mười năm rồi, nếu đổi lại là một ai khác, chuyện này cũng đã tới lúc sang trang mới rồi.

Nhưng Hàn Cố vẫn nhớ, hơn nữa lại còn vừa nhìn là nhận ra ngay, chứng tỏ hẳn luôn nhớ về từng chút của Tiết Dịch dù là nơi nào ở đâu, mới có thể ấn tượng sâu sắc được tới vậy.

Cũng vì chiếc móc khoá này mà Tiết Bồng mới nói một câu thế này: “Trước đây tôi sợ ý quá, sắp xếp di vật của chị tận mấy lần nhưng vẫn bỏ sót rất nhiều chi tiết. Tuy là bây giờ nói ra đã hơi muộn nhưng tôi vẫn muốn nói với anh, chiếc móc khoá này chị tôi vẫn cứ không dỡ dùng. Còn nữa, chị ấy cũng có mua quà cho anh.”

Hàn Cố vội hỏi: “Là gì vậy? Có còn ở đó không?”

Tiết Bồng khựng lại: “Vẫn còn nhưng đã là kiểu của mười năm trước rồi, chắc giờ anh cũng không dùng tới nữa.”

Vài giây sau, Hàn Cố gọi điện tới.

Tiết Bồng thờ dãi, nhắc máy rồi nghe thấy hẳn nói: “Nếu đồ vẫn còn đó, có thể phiền em đưa nó cho anh được không?”

Lúc này đây, Tiết Bồng cũng không nói rõ được cảm giác gì đang đập trong tim cô, dường như câu nói này đã chạm đến đáy lòng cô,

lại dường như là một thứ gì đó khác.

Về tình cảm mà nói, Hàn Cố giờ đây dường như còn cho cô cảm giác gần gũi hơn cả Trương Vân Hoa, bởi họ quan tâm đến cùng một người, đều có ám ảnh sâu sắc với cô ấy.

Đã mười năm trôi qua, Hàn Cố vẫn cứ ở đó.

Tiết Bồng cup mắt, cô khẽ hỏi: “Đã mười năm rồi, anh có còn cần không?”

“Cần.” Hàn Cố trả lời: “Anh chỉ có vài món di vật của cô ấy, nếu đã là quà cô ấy tặng... anh đều cần cả.”

Tiết Bồng cũng trả lời thoải mái: “Được, vậy đợi khi nào anh rảnh thì hẹn gặp ở đâu đi, tôi mang đồ tới cho anh.”

Hàn Cố: “Vậy thì bây giờ đi.”

Tiết Bồng hoàn toàn không ngờ Hàn Cố nói tới là tới ngay.

Chưa đến mười lăm phút, xe của Hàn Cố đã dừng trước cổng khu dân cư.

Tiết Bồng bước ra, nhìn thấy hần ngồi trên ghế lái đằng sau ô cửa xe đang được hạ xuống.

Tiết Bồng mở cửa bước lên xe, lấy hộp quà trong túi ra đưa cho Hàn Cố.

Sau đó, cô nhìn thấy Hàn Cố hít sâu một hơi, chậm rãi cẩn thận mở cái hộp, để lộ cái cà vạt bên trong.

Rồi hần cứ chết trân, không động đậy gì hồi lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào “tấm lòng” kia.

Hàn Cố cup mắt, hàng lông mi khẽ lay động, hăn mím chặt môi, dường như đang cố ngấm cảm xúc, lại dường như là đang kìm nén gì đó, một lúc sau mới đẩy nắp hộp lại.

“Cảm ơn.”

Tiết Bồng hỏi: “Mẹ tôi ở nhà, anh có muốn lên thăm không?”

Nếu là vào hai tháng trước, Tiết Bồng tuyệt đối sẽ không hỏi vậy, khi đó cô còn rất ghét khi nhìn thấy Hàn Cố, hoàn toàn không hề vui vẻ, nói gì tới chuyện mời hăn vào nhà.

“Hôm khác đi.” Hàn Cố mím môi, cất kỹ hộp quà rồi hỏi: “Chiều nay em có bận gì không?”

Tiết Bồng: “Tạm thời thì không, sao thế?”

“Có một nơi mà Tiết Dịch trước kia hay tới, em có muốn tới xem không?”

Tiết Bồng sững sờ: “Nơi nào?”

Theo như cô biết, khu vực hoạt động thường xuyên của Tiết Dịch ngoài trường học, nhà, thư viện thì nhiều nhất cũng chỉ là đi hát karaoke với các bạn hay tham gia một số hoạt động ngoại khóa, như hầu hết những học sinh cấp Ba khác vậy.

Hàn Cố nhanh chóng khởi động xe, vừa lái xe ra đường lớn vừa nói: “Là nhà anh thuê hồi đại học, tuy là sau này anh không ở nữa, nhưng mà vẫn trả tiền thuê, vì vậy căn phòng vẫn còn nguyên dáng vẻ năm đó.”

Tiết Bồng sững sờ giây lát, đột nhiên hiểu ra: “Trước kia chị tôi thường tới đó với anh sao?”

“Ừ.” Hàn Cố nhoen miệng: “Bên đó còn vài thứ cô ấy để lại. Lâu lâu

anh sẽ về xem lại.”

Tiết Bồng không trả lời, cũng không biết có thể nói gì vào lúc này.

Hàn Cố vẫn tiếp tục thuê căn phòng đó, điều này đã nói lên được nỗi nhớ nhung của hắn dành cho Tiết Dịch, người làm em như cô mà còn phải tự thẹn không bằng.

Suốt quãng đường sau đó, cả hai đều rất ít lên tiếng.

Hàn Cố bắt đài nghe tin tức một lúc, Tiết Bồng cứ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa.

Tin tức trên đài vẫn nói về vụ án phân xác rầm rộ trước đó và việc Hoắc Kiều đột nhiên tỉnh lại, bao gồm cả vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn xuyên thành phố.

Nhưng Hàn Cố và Tiết Bồng không nhắc tới một chữ, đến khi tin tức kết thúc, Hàn Cố chuyển vài đài, không tìm được chương trình phù hợp bèn tắt đi.

Tiết Bồng vẫn đang nghĩ về chuyện của Tiết Dịch.

Trước đây cô cứ vướng mắc về nguyên nhân cái chết của Tiết Dịch và lý do tại sao Phương Tử Oánh phải giết hại Tiết Dịch.

Ban đầu, cô muốn làm kỹ thuật hình sự cũng là bởi muốn tìm hiểu sâu hơn về vụ án, tìm ra nguyên nhân từ gốc.

Tất nhiên suốt những năm qua, cô từng trút giận, từng thất vọng, cũng vì làm nghề này nên mới hiểu hơn cái khó khi phá một vụ án.

Xét theo vật chứng khi đó mà nói, vụ án của Tiết Dịch không có gì đáng ngờ, Phương Tử Oánh thật sự là hung thủ, đúng ra thì cô phải gỡ bỏ được nghi ngờ lâu rồi.

Chỉ là đã qua gần mười năm rồi, trong lòng cô vẫn luôn có một sợi dây đang kéo căng, trực giác vẫn luôn nói với cô, chuyện này vẫn có ẩn tình.

Cho đến hôm nay, sau khi nhiều biến cố lần lượt xuất hiện, bao gồm cả việc gặp lại Phương Tử Oánh lần nữa, Phương Tử Oánh nói dối rằng hung thủ thật sự là một người khác, Phương Tử Oánh ra tù, hôm qua cô lại còn nhận được một bức hình của Tiết Dịch vân vân.

Những chuyện này cũng bắt đầu thay đổi suy nghĩ và quan niệm trước kia của cô.

Cô không còn cứ băn khoăn về hiện trường Tiết Dịch bị giết nữa, ngược lại, cô bắt đầu thắc mắc nhiều hơn về cuộc sống trước kia của Tiết Dịch, tâm tư suy nghĩ của Tiết Dịch, Tiết Dịch đã quen biết những ai, đã làm những gì.

Ban đầu, Tiết Bồng chỉ biết là Tiết Dịch có dính dáng tới Hoắc Kiêu, Hàn Cố, cũng từng nhìn thấy Tiết Dịch và Hàn Cố hôn nhau thắm thiết trong thư viện.

Tiết Bồng chỉ thấy hơi sốc chứ không nghĩ gì nhiều.

Bản thân cô cũng không có suy nghĩ gì chuyện tình yêu, cũng không có khát khao và trông mong về gì, cô chỉ chú tâm vào lĩnh vực mà mình thấy hứng thú, chưa hề quan tâm mấy chủ đề bàn tán hóng hớt trên mạng.

Những thứ như đàn ông tệ bạc, đàn bà trắc nết, ngoại tình, bắt cá hai tay gì đó đều không phải chuyện khiến cô để tâm.

Cô không có gánh nặng tư tưởng đạo đức với những hành vi này, tất nhiên là cũng không cảm thấy sao về chuyện khi ấy Tiết Dịch đã làm.

Nhưng hiện giờ nhìn lại, không chỉ có mỗi Hoắc Kiêu và Hàn Cố mà còn dính líu tới một người nữa là Khang Vũ Hình.

Dù cô có là người trong cuộc mù quáng tới mấy thì cũng bắt đầu cảm nhận được “bản lĩnh” của Tiết Dịch.

Tuy cô là em gái Tiết Dịch nhưng lại không hiểu cô ấy bằng người ngoài, xem ra khi đó cô quả thật đã quá chìm đắm trong thế giới của riêng mình, lơ là đến cả người thân thiết nhất với mình từ nhỏ.

Tiết Bồng nghĩ ngợi lung tung suốt dọc đường, cho đến khi Hàn Cố từ từ lái xe chậm lại, cuối cùng cũng dừng lại ở một con hẻm nhỏ.

Tiết Bồng chợt tỉnh, tò mò nhìn ra ngoài cửa xe, không biết mình đã tới được khu nhà cũ kỹ này như thế nào, căn nhà có tuổi đời ít nhất cũng đã mấy chục năm, nhìn thoáng qua cứ như đang run rẩy, có thể bị gió thổi đổ bất cứ lúc nào.

Đến lúc cả hai xuống xe, Tiết Bồng hỏi: “Hồi đó anh sống ở đây sao?”

Hàn Cố cười: “Ừ, đi thôi.”

Hàn Cố không nói thêm gì đã đi vào trong hẻm.

Tiết Bồng đi theo phía sau.

Con hẻm rất nhỏ, cả hai rất khó đi ngang hàng, dọc đường còn phải tránh một số thứ lung tung hai bên.

Đường trong hẻm quanh co, giữa đường có rất nhiều lối rẽ, nếu Hàn Cố không dẫn đường thì Tiết Bồng chắc chắn sẽ lạc đường.

Hai người cứ đi như thế mấy phút rồi Hàn Cố mới dừng lại.

Tiết Bồng cũng đứng lại theo, lại đi theo hần vào một cái cửa nhỏ hẹp.

Bước qua cửa là một cái cầu thang bằng gỗ, cứ bước một bước là

sẽ phát ra tiếng kẽo kẹt, Tiết Bồng không dám bước quá mạnh, sợ sẽ đạp thủng mất.

Cũng không biết đã lên được mấy tầng, Hàn Cố lấy chìa khoá ra, mở một cánh cửa trong số đó ra.

Lúc mở cửa, âm thanh cát kết khó chịu vẫn vang lên.

Hàn Cố bước vào trước rồi nói: “Phòng hơi nhỏ một chút.”

Tiết Bồng bước vào phòng, quả thật vậy, căn phòng chỉ nhỏ cỡ một cái nhà vệ sinh bình thường.

Trong phòng được bày trí rất kỳ diệu, mở cửa đi mấy bước là bàn học, trước bàn học có một khung cửa sổ, bên cạnh là một chiếc giường đơn nhỏ nhắn và một cái tủ trong không hề bắt mắt.

Vả lại ở đây cũng chỉ có thể để được bao đầy đồ, không gian dư còn lại còn không đủ để hai người cử động thoải mái.

Hàn Cố vừa bước vào là đã ngồi xuống giường để Tiết Bồng có thể nhìn được xung quanh.

Hàn Cố cũng nhìn thấy được hết biểu cảm của Tiết Bồng, hẳn không khỏi bật cười.

Cho đến khi Tiết Bồng nhìn sang hỏi: “Anh từng sống ở đây thật à?”

“Ừ.” Hàn Cố vẫn cười, mà nụ cười còn hần sâu hơn.

Tiết Bồng hỏi: “Anh cười cái gì?”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy trên tủ có đặt một khung hình, cô gái có nụ cười tươi như hoa nở trong hình chính là Tiết Dịch.

Tiết Bồng cầm lấy khung hình rồi nhìn chăm chăm vào đó.

Cô chưa từng thấy bức ảnh này bao giờ.

Cùng lúc đó, giọng của Hàn Cố cũng vọng tới từ phía sau: “Anh cười là vì lần đầu tới đây, Tiết Bồng cũng nói câu y như em vậy.”

Tiết Bồng xoay người lại.

Hàn Cố lại nói: “Nhưng mà cô ấy còn nói thêm một câu nữa.”

“Câu gì?”

“Cô ấy nói...”

— “Anh sống ở đây thật đấy hả? Không thuê đại một căn phòng đạo cụ để lừa em đấy chứ?”

Nghe thấy thế, Tiết Bồng cũng cười: “Nghe đúng là kiểu của chị ấy.”

Sau đó, cô lại hỏi: “Lúc đó tiền thuê căn này là bao nhiêu?”

Hàn Cố: “Bốn trăm tệ một tháng.”

Rẻ thật, nhưng mà cũng không đắt hơn được nữa.

Tiết Bồng nói: “Anh vừa học vừa làm, sống ở nơi thế này mà lại bỏ nhiều tiền như thế để mua cho tôi cái móc khoá.”

Hàn Cố vẫn ngồi bên giường, cười bảo: “Đúng là anh vừa học vừa làm nhưng mà cũng không phải là không có tiền thuê chỗ tốt hơn. Anh thuê căn này là vì nó khá gần trường, ngoài ra còn một nguyên nhân nữa, có cái nói ra hơi mê tín.”

Mê tín?

Tiết Bồng: “Vậy hả? Anh nói ra xem thử.”

Hàn Cố: “Từng có ba sinh viên xuất sắc sống trong căn phòng nhỏ này. Tuy không phải là thủ khoa nhưng thành tích học tập của cả ba đều rất xuất sắc. Cái người ở trước anh sau này còn nhận được giải Thanh niên Kiệt xuất thành phố Giang. Chủ nhà cũng nói căn này phong thủy tốt.”

Nghe Hàn Cố nói thế, Tiết Bồng lại vô thức nhìn xung quanh một vòng: “Xem ra là phong thủy tốt thật, bây giờ anh cũng đã là luật sư có tiếng rồi.”

Hàn Cố cười, không nói gì, chỉ đứng dậy mở ngăn kéo bàn học.

Tiết Bồng đưa mắt theo, nhìn thấy vài món đồ dùng của con gái bên trong.

Có một cái máy sấy nhỏ, kẹp tóc và dây buộc được kẹp cùng nhau, còn có một túi đồ trang điểm nhỏ.

Tiết Bồng cũng không nói gì nhiều, cô ngồi xuống ghế, lấy từng món đồ ra xem.

Trong cái túi đồ trang điểm có một cái lược gấp, còn có một cái gương nhỏ và hai hũ dưỡng môi, một chai dưỡng thể nhỏ và một lọ dưỡng ẩm.

Xem đến đây, Tiết Bồng cũng đã thâm hiểu, Tiết Dịch từng ở lại đây.

Sau đó, cô lại đưa mắt sang bên cạnh, nhìn thấy vài quyển sổ trong ngăn kéo, trông có vẻ là tập vở của Hàn Cố hồi đi học.

Lúc này, Hàn Cố bảo: “Từ sau khi chuyển đi, anh vẫn chưa động tới đồ ở trong này, tất cả đều được giữ nguyên dáng vẻ của năm đó.”

Tiết Bồng yên lặng một lúc, đặt đồ xuống, nhìn ra cửa sổ nói: “Nếu là chuyện của người khác, lúc này có thể tôi sẽ khuyên người ta rằng

con người vẫn phải nhìn về phía trước mà sống, không thể cứ sống trong quá khứ mãi.”

Cô dừng lại, nhìn sang Hàn Cố.

Hàn Cố tựa bên bàn học, cúi mặt nhìn cô.

Hắn khẽ nhíu mày, ánh mắt sâu hun hút, dường như có chút lúng túng, lại dường như đang tìm kiếm gì đó.

Tiết Bồng cười nhưng ánh mắt rất hờ hững, giọng nói cũng rất rõ ràng: “Nhưng quá khứ nơi anh dừng lại có chị của tôi. Tôi không làm theo ý muốn trong lòng mình mà khuyên anh được. Nhưng mà tôi cảm thấy chị tôi cũng sẽ không mong anh cứ sống như thế này mãi đâu.”

Nói tới đây, căn phòng cũng yên lặng hồi lâu.

Cho đến khi Hàn Cố lên tiếng thở dài, nhìn cô nói: “Em thật sự rất giống cô ấy.”

Tiết Bồng đáp: “Nhưng tôi không phải chị ấy.”

Trên đời này, chỉ có một Tiết Dịch.

Hàn Cố ngẩn người, khẽ gật đầu, vẻ ngơ ngẩn trong ánh thoáng chốc tan biến, lại nhanh chóng trở nên rõ ràng, lạnh nhạt.

Sau đó, hắn tránh mắt nói: “Em đúng là không phải cô ấy.”

Chắc là do về lại chốn cũ, nhìn vật nhớ người, cũng có lẽ là do nói về chuyện quá khứ với người nhà Tiết Dịch, rất nhiều chuyện cũ bồng vụt qua trong đầu Hàn Cố, không thể dứt ra được.

Hắn cứ tựa vào bàn học như thế, thờ người nhìn chăm chăm xuống sàn.

Nhưng Tiết Bồng lại rất tinh táo, cô cũng không quên mục đích ban đầu của mình là thăm dò.

Tiết Bồng lấy điện thoại ra, lặng lẽ mở bộ sưu tập, tìm lại tấm hình hôm qua mình nhận được rồi đưa điện thoại ra trước mặt Hàn Cố.

“Chị tôi và Khang Vũ Hình có quan hệ gì với nhau?”

Một câu hỏi đột ngột.

Hàn Cố như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, vô thức nhìn sang tấm ảnh, sửng người một chốc rồi nói: “Họ là bạn bè.”

Tiết Bồng vẫn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của hắn, cô lại hỏi: “Bạn bè như thế nào? Bạn bè cùng tụ tập hay là bạn bè có thể giao dịch với nhau?”

Hàn Cố sửng người thấy rõ, hắn ngược mắt nhưng không trả lời thẳng vào vấn đề mà hỏi lại: “Giao dịch mà em nói là gì?”

“Ma túy.” Tiết Bồng bình tĩnh nói ra hai chữ mà đến cô cũng tự thấy kinh ngạc.

Trong lòng cô cũng rất sốc, không phải vì hai chữ đó mà là không ngờ mình lại buột miệng nói ra, có phải điều này có nghĩa là tiềm thức cô cũng đã bắt đầu nghi ngờ rồi không?

Hàn Cố biến sắc, đứng thẳng dậy: “Sao có thể?”

Cũng không biết vì sao, Hàn Cố tự dưng biến sắc như thế, Tiết Bồng lại thấy thờ phào.

Hắn trông không giống như đang giả vờ.

Tiết Bồng cất điện thoại vào: “Bố của Khang Vũ Hình là Khang

Nghiêu, từng là ông trùm ma túy khét tiếng ở thành phố Giang, sau đó bị xử bắn. Anh giúp Khang Vũ Hình xử lý những vụ việc dính dáng tới pháp luật, không thể nào không biết những chuyện này đâu nhỉ? Tôi nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra lý do tại sao chị tôi lại có dính dáng tới con gái của trùm ma túy.”

Vừa dứt lời, cả căn phòng lại chìm trong yên lặng.

Tiết Bồng lại cứ nhìn chăm chăm vào Hàn Cố không rời mắt.

Thoạt đầu, Hàn Cố rất kinh ngạc, sau đó lại phần nộ, mà cả hai thứ cảm xúc này đều bị hấn miễn cưỡng giằng xuống, ánh mắt lại lần nữa trở nên sâu xa khó lường, lúc lên tiếng trả lời, hấn đã khôi phục lại được dáng vẻ luật sư giỏi che đậy kia.

“Em nghi ngờ như thế thì anh cũng có thể hiểu được. Thế nhưng có hai chuyện em cần phải hiểu. Thứ nhất, Khang Nghiêu có dính dáng tới ma túy và Khang Vũ Hình có dính dáng tới ma túy hay không là hai chuyện khác nhau. Thứ hai, dù Khang Vũ Hình có dính dáng tới ma túy cũng không có nghĩa là người cô ta quen đều là tội phạm ma túy. Trong số đó cũng có cả chị em.”

Tiết Bồng bỗng bật cười: “Đừng có chơi chữ nữa. Khang Vũ Hình có dính dáng tới ma túy hay không trong lòng anh biết rõ, tôi cũng không quan tâm đến chuyện này, tôi chỉ quan tâm chị tôi có tham gia vào hay không. Nếu không thì anh có thể nói thẳng cho tôi biết.”

Hàn Cố nói: “Được, vậy anh nói cho em biết là không.”

Lần này, hấn trả lời rất thẳng thắn, rất chắc chắn.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào mắt hấn, vài giây sau, sợi dây căng siết trong lòng cũng dần được thả lỏng.

Thật ra dù không hỏi Hàn Cố, cô cũng có thể sắp xếp được đại khái đầu đuôi ngọn ngành theo các manh mối hiện có.

Khang Vũ Hình hiện giờ phần trăm cao là có liên quan tới ma túy.

Bỏ qua phản ứng của Barno hôm qua thì còn có đủ loại dấu vết khác như mùi “ma túy” toả ra từ đám người hôm qua, còn có Tôn Cần, Lý Thành Kiệt, tất cả đều đã chứng tỏ một màu đen sì của Khang Vũ Hình.

Thế nhưng năm đó Khang Nghiêu sa lưới, cảnh sát đã điều tra về người nhà của ông ta, chứng thực được Khang Nghiêu đã nhiều năm không về nhà, hai mẹ con Khang Vũ Hình không hề dính dáng tới ma túy.

Nếu có thì họ chắc chắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm không thể nào còn ung dung tới giờ này.

Vậy thì mười năm trước, Khang Vũ Hình càng không thể nào động tới ma túy.

Cô ta đã không có thì Tiết Dịch cũng không thể.

Chỉ là vì hiện giờ, chuyện liên quan tới Khang Vũ Hình rất nhạy cảm, Tiết Bồng lại tự dưng nhận được tấm ảnh chụp chung của cô ta với Tiết Dịch, dù có phân tích được thấu đáo hơn cũng vẫn là người trong cuộc mù quáng, không đủ khách quan.

Cô chắc chắn vẫn phải tìm một người đáng tin, một người hiểu rõ Tiết Dịch để hỏi rõ ngọn ngành.

Mà người này chỉ có thể là Hàn Cố.

Tiết Bồng đang nghĩ tới đây đã nghe thấy Hàn Cố hỏi: “Sao tự dưng em lại nhắc tới Khang Vũ Hình, tấm ảnh này được chụp từ mười năm trước sao?”

Tiết Bồng chẳng lại nói: “Đúng vậy. Nhưng mà đến năm nay tôi mới

tình cờ nhìn thấy mặt Khang Vũ Hình, một lần là ở con phố quán bar, hôm đó anh cũng ở đó, còn một lần nữa là hôm qua.”

“Hôm qua?” Hàn Cố sửng sốt.

Tiết Bồng: “Đúng thế, nói ra cũng tình cờ, hai lần tôi đều dắt theo chó nghiệp vụ, hơn nữa cả hai lần nó đều đứng sủa trước xe của Khang Vũ Hình, còn cứ nằm ở đó không chịu đi.”

Hàn Cố bán tín bán nghi: “Vì chuyện này mà em chắc chắn cô ta có dính líu tới ma túy?”

Tiết Bồng vẫn bình thản trả lời: “Anh là luật sư của cô ta, không phải anh mới là người nên trả lời tôi về chuyện này sao?”

Lại là một khoảng yên lặng.

Hàn Cố khẽ thở dài rồi nói: “Với tư cách là luật sư, anh không nên nói với em những chuyện này. Nhưng thật ra nói với em cũng không sao cả. Anh không phải luật sư của Khang Vũ Hình, anh chỉ được cô ta uỷ thác để giúp hai người xử lý vụ kiện thôi. Thường anh sẽ không tham gia những vụ án nhỏ thế này, thế nhưng một người trong số họ là bạn tù cùng buồng giam với Phương Tử Oánh, chính điều này đã khiến anh chú ý.”

Cùng buồng giam với Phương Tử Oánh?

Tiết Bồng nhanh chóng nhớ lại, suy đoán theo thời gian và vụ án, chắc là vụ án của Trần Lăng, khi đó có vài người bạn tù của Trần Lăng có liên quan, thế nhưng vì Trần Lăng chết do tự sát nên những người khác không có gì đáng nghi.

Tổ Trại giam xách động lực lượng đi điều tra vụ này cũng không biết là vì tính mạng của Trần Lăng hay là vì bên trong có có liên quan tới một đường dây ma túy.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Người anh nói có phải tên là Triệu Phong không?”

Hàn Cố sững sờ hỏi: “Sao em biết?”

Tiết Bồng khẽ cười: “Tôi cũng có tham gia vụ án đó, có gặp cô ta, tôi còn biết cô ta có liên quan tới một đường dây ma túy nhưng không ngờ Khang Vũ Hình lại cho anh xử lý chuyện sau đó, thì ra cô ta là người của Khang Vũ Hình.”

Lại là vài giây im lặng.

Hàn Cố cup mắt, hình như cũng vừa cười.

Nụ cười đầy ngụ ý, có vẻ kinh ngạc, cũng có vẻ đã hiểu ra.

Hắn biết Tiết Bồng không còn là cô bé bắt gặp Tiết Dịch và hắn trong thư viện chín năm trước nữa, bây giờ cô vẫn kiêu kỳ như thế, nhưng đôi mắt lại sáng tỏ mồn một.

Cô rõ là đã nhìn được thấu nhiều chuyện nhưng lại thường vờ như không nhìn thấy, có lẽ là cô thấy những chuyện đó không liên quan tới mình, lười tham gia vào.

Nhưng một khi cô đã chỉ ra thì hết sức thẳng thừng.

Một lúc sau, Hàn Cố nói: “Dù anh phủ nhận thì em cũng không tin.”

Tiết Bồng không trả lời.

Cô đương nhiên hiểu rõ cái lợi và hại ở đây, dù là tội phạm ma túy thì cũng có quyền mời luật sư.

Mà cô cũng chẳng quan tâm Lý Đông Vân và Triệu Phong sẽ bị xử bao nhiêu năm.

Tiết Bồng chỉ hỏi: “Anh giúp họ là vì muốn biết được chuyện của Phương Tử Oánh từ phía họ sao?”

Hay là còn có mục đích thăm dò sâu xa hơn nữa?

Hàn Cố không trả lời, hắt đứng thẳng người dậy: “Cũng trễ rồi, đi thôi.”

Tiết Bồng cũng đứng lên khỏi ghế nhưng lại vẫn không bỏ qua vấn đề ban nãy, cô biết một khi để lỡ lần này, sau này muốn hỏi sẽ càng khó hơn.

“Tôi nhớ là anh còn gợi ý cho Trần Lăng “chăm sóc” cho Phương Tử Oánh. Tôi muốn biết rốt cuộc là anh muốn Phương Tử Lăng bị ám ảnh về chuyện này hay có nghi vấn gì khác?”

Hàn Cố bỗng chốc khựng lại, xoay người nhìn vào Tiết Bồng.

Ánh mắt hắt vừa lạnh lùng vừa băng giá, Tiết Bồng thờ dài bảo: “Mục tiêu của anh và tôi trong chuyện này là như nhau. Rốt cuộc là anh nghi ngờ gì, có thể nói thẳng với tôi.”

Cả hai cứ nhìn nhau như thế, so đo qua ánh mắt.

Một hồi lâu sau, Hàn Cố mới quay đi nơi khác: “Đơn giản lắm, anh nghi ngờ hung thủ là người khác.”

Chương 118: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 9

— Anh nghi ngờ hung thủ là người khác.

Tiết Bồng bỗng mở to mắt, cô chỉ ngừng lại một chốc rồi đi tới trước mặt Hàn Cố, nhìn chăm chăm vào hắn hỏi: “Chứng cứ đâu?”

Hàn Cố cúi đầu nói: “Không có.”

Tiết Bồng lại nghi hoặc cau mày: “Chỉ là cảm giác thôi sao?”

Hàn Cố: “Em cũng vậy đó thôi.”

Tiết Bồng không nói gì nữa.

Cô quả thật cũng như thế, chỉ dựa vào cảm giác, hoặc có thể nói là trực giác mà thôi.

Chỉ là cảm giác của và thân phận của Hàn Cố khiến hắn có thể làm được nhiều chuyện thực tế hơn, vì dụ như bảo Trần Lăng “chăm sóc” Phương Tử Oánh, lại nhờ Lý Đông Vân và Triệu Phong là bạn tù cùng buồng giam với Phương Tử Oánh mà biết được nhiều hơn nhờ hiểu biết của họ với Phương Tử Oánh, vì thế nên mới đồng ý nhận biện hộ cho họ.

Những chuyện này cô lại không làm được.

Nghĩ tới đây, Tiết Bồng lại nói: “Cảm giác của tôi có nguyên do chứ không tự nhiên mà xuất hiện. Phương Tử Oánh luôn rất sùng bái chị

tôi, cô ta cũng không lớn gan tới mức cầm được dao để giết người. Thế nhưng trên con dao đó có dấu vân tay của cô ta, hôm đó cô ta cũng có mặt ở trường, còn từng tiếp xúc với chị tôi, có người nhìn thấy họ từng nói chuyện với nhau, trong lúc đó còn xảy ra chút xích mích. Dựa vào chứng cứ thì Phương Tử Oánh đúng là hung thủ. Chỉ là về động cơ thì tôi vẫn thấy nghi ngờ.”

Năm đó, Phương Tử Oánh khai với cảnh sát rằng cô ta sùng bái, hơn nữa lại còn ngưỡng mộ Tiết Dịch, nhưng cũng cực kỳ ghen tỵ với cô ấy, cô ta muốn trở thành người giỏi giang như Tiết Dịch nên mới bám theo kè kè, Tiết Dịch nói gì là làm nấy.

Thế nhưng sau đó, Phương Tử Oánh nhận ra Tiết Dịch chỉ lợi dụng mình, hơn nữa còn rất coi thường mình, trong lòng cô ta bỗng không thể chấp nhận được, nghĩ bụng sẽ cầm dao đến trường để dọa Tiết Dịch.

Ai ngờ trong lúc hù dọa, Tiết Dịch lại nói ra vài lời kích động, sỉ nhục cô ta, khi Phương Tử Oánh cũng không biết mình đã làm gì, đến lúc nhận ra được chuyện gì đang xảy ra, con dao kia đã đâm vào người Tiết Dịch.

Thoạt nghe có thể thấy những lời này rất hợp lý, từ sâu bên trong, Phương Tử Oánh hết sức tự ti, không chịu nổi kích động, hơn nữa cô ta còn dành cảm tình cho Tiết Dịch, theo lời khai, cô ta hết sức coi trọng người bạn là Tiết Dịch, hơn nữa còn rất tôn sùng cô ấy.

Nếu người khác làm tổn thương đến Phương Tử Oánh, có lẽ cô ta sẽ không khó chịu tới vậy, thế nhưng nếu người này là Tiết Dịch, thế thì vết thương sẽ còn nặng thêm.

Cảnh sát điều tra khi đó cũng thẩm vấn Phương Tử Oánh rất nhiều lần, giải đáp hết tất cả mọi nghi vấn rồi mới kết án.

Nhưng Tiết Bồng vẫn luôn thấy rằng những câu trả lời nghe có vẻ trọn vẹn này mới là nghi vấn lớn nhất.

Vì không phải bất cứ ai cũng đều sẽ có hành vi quá khích trong lúc nóng giận nhất thời, điều này cũng có liên quan tới tính cách của người đó.

Thêm vào đó, điều cô không thể chấp nhận nhất là tại sao Tiết Dịch lại phải chọc giận Phương Tử Oánh?

Lúc này, Hàn Cố lên tiếng, hắn cũng hỏi đúng vào điều Tiết Bồng đang nghĩ: “Tiết Dịch không phải người chua ngoa, cô ấy cũng không có lý do để chua ngoa với Phương Tử Oánh.”

Tiết Bồng thở dài, cô nhìn Hàn Cố chăm chăm không chớp mắt: “Anh cũng nghĩ như tôi. Người thật sự hiểu chị tôi sẽ không bao giờ chấp nhận lời nói của Phương Tử Oánh.”

Hàn Cố tiếp: “Lời khai của Phương Tử Oánh trước sau như một, không chút sơ hở. Nếu muốn tìm được điểm đột phá thì chỉ có thể bắt đầu từ những người bên cạnh.”

Quả thật là vậy, nếu Phương Tử Oánh muốn sửa lời khai thì đã sửa lâu rồi, cần gì phải ngồi tù chín năm?

Tiết Bồng hỏi: “Anh gợi ý cho Trần Lăng làm như thế với cô ta là vì mong có một ngày, cô ta sẽ không chịu nổi lao tù cực khổ mà nói ra sự thật sao?”

“Cũng không hoàn toàn là vì vậy.” Hàn Cố nói.

“Vậy thì còn vì gì nữa?”

“Anh chỉ muốn cô ta hiểu một điều, nếu cô là không phải hung thủ mà lại dám gánh lấy chuyện này, vậy thì cô ta sẽ không có can đảm và khả năng đối diện với tất cả nỗi bất công.”

Tiết Bồng cup mắt, ngồi lại xuống bên bàn thở dài: “Nhưng mà cô ta

đều nhin cả rồi.”

Tuy trông Phương Tử Oánh có vẻ gầy gò, thậm chí là yếu ớt, chín năm ở trong tù chịu đựng không ít sự bắt nạt nhưng lại không ngờ cô ta có thể nhin tới lúc ra tù.

Hàn Cố quay người nói: “Anh cũng rất bất ngờ vì chuyện này. Cô ta có thể nhin được quá nhiều chuyện mà người bình thường không thể nhin được, thế nhưng lại giết người vì nóng giận nhất thời sao?”

Cũng chính vì thế, Hàn Cố càng thấy đáng nghi hơn.

Tiết Bồng lại hỏi: “Lúc nãy anh nói chỉ có thể bắt đầu từ những người bên cạnh, ý anh là gì?”

Hàn Cố nhìn cô trả lời: “Lúc xảy ra chuyện, trong trường không chỉ có mình Phương Tử Oánh tiếp xúc với Tiết Dịch mà còn có người khác. Những người đó đều có hiềm nghi. Anh nghĩ rất đơn giản, chỉ cần tính xem chín năm tù này đáng giá bao nhiêu tiền, người nào lại có thể bỏ ra được số tiền này?”

Hắn vừa nói xong, Tiết Bồng bỗng chết trân.

Cô hoàn toàn không cần nghĩ xem khi đó còn có ai từng tiếp xúc với Tiết Dịch, điều Hàn Cố ám chỉ đã quá rõ ràng, nếu như thế mà cô còn không đoán ra thì thật sự quá ngu ngốc.

Từ đầu tới cuối Phương Tử Oánh đều không nói mình bị oan, cô ta hoàn toàn công nhận chuyện mình đã phạm tội, nếu như là gánh tội thay người khác thì cũng phải có cái giá đáng để cô ta cam tâm tình nguyện.

Tiết Bồng im lặng vài giây rồi hỏi: “Anh nghi ngờ cái người họ Hoắc sao?”

Ngoài người nhà họ Hoắc thì còn ai có thể đưa ra một số tiền lớn để “niêm” kín miệng Phương Tử Oánh nữa đâu?

Để làm được chuyện này còn không chỉ cần đưa tiền ra thôi mà còn cần phải đe dọa ở một mức nào đó, khiến Phương Tử Oánh hiểu rằng một khi cô ta lên tiếng, thứ biến mất không chỉ có mỗi tiền.

Chỉ là Hàn Cố không hề trả lời thẳng vào câu hỏi của Tiết Bồng, hắn chỉ lấy điện thoại xem giờ rồi nói: “Anh còn có việc, nên đi thật rồi.”

Tiết Bồng thấy thế, đứng dậy đáp: “Anh trả lời tôi một câu nữa.”

Hàn Cố chững lại: “Em nói đi.”

Tiết Bồng: “Tôi nhìn thấy Phương Tử Oánh đến bệnh viện Từ Tâm để khám, cô ta bốc số của Liêu Vân Xuyên, chuyện này là do anh sắp đặt sao?”

Hàn Cố lắc đầu: “Không phải anh, anh cũng không biết tại sao cô ta lại đến Từ Tâm. Anh đã điều tra xem cô ta có được ai giới thiệu không nhưng không có kết quả. Có lẽ cô ta chỉ tự chọn đến Từ Tâm để khám thôi, bên đó khá ổn, bệnh viện tư cũng biết để ý riêng tư cho bệnh nhân.”

Nói thế cũng hợp lý.

Phương Tử Oánh đến Từ Tâm để khám, tất cả các mục đều được liệt kê ra cả, hơn nữa giá cả cũng ghi hết ra đó, cô ta có gì riêng tư, có vấn đề gì đều có thể trao đổi rõ với bác sĩ.

Hơn nữa Phương Tử Oánh tự ti, hướng nội lại còn ngồi tù chín năm, cô ta không thể nào chịu nổi việc đến bệnh viện công xếp hàng chờ khám cùng một đám toàn người là người.

Sau đó, Tiết Bồng và Hàn Cố cùng đi xuống.

Tiết Bồng không nhắc đến chuyện chiếc chìa khoá, hiện tại cô vẫn chưa muốn cho Hàn Cố biết.

Tất nhiên là cô cũng từng nghi ngờ Hàn Cố, thế nhưng hiện tại không có bằng chứng, hơn nữa Hàn Cố không cần thiết phải vòng vo như thế, hẳn có thể lựa chọn cách thức trực tiếp hơn.

Và lại lúc bước ra khỏi căn phòng này, Tiết Bồng còn cố ý để mắt tới ổ khoá và chiếc chìa khoá mà Hàn Cố cầm, từ kích cỡ đến hình dạng dường như đều rất khác với chiếc chìa khoá mà cô nhận được.

Hai người đi ra ngoài hẻm, Tiết Bồng không lên xe Hàn Cố, chỉ bảo hắn đi làm việc trước, mình sẽ bắt xe đi sau.

Hàn Cố cũng không dây dưa, nhanh chóng đi khỏi.

Tiết Bồng cứ đánh bộ dọc ra đường lớn, cầm điện thoại đặt xe.

Vừa lên xe, Tiết Bồng đã nhận được tin nhắn Mạnh Nghiêu Viễn gửi tới: “Silly Talk cập nhật nữa rồi, bà coi chưa?”

Lại cập nhật sao?

Tiết Bồng còn nhớ, nội dung lần trước của Silly Talk là nói về câu chuyện của Mao Tử Linh, khi đó cô còn nói chuyện với Lục Nghiễm, rằng sau vài chuyện có sức chấn động lớn trước đó, nội dung kế tiếp của Silly Talk chắc chắn phải gây sốc lắm mới phải, nếu không sẽ rất khó đáp ứng được nhu cầu của người theo dõi.

Chẳng lẽ Silly Talk lại tìm được nhanh đến thế?

Mạnh Nghiêu Viễn nhanh chóng gửi cho Tiết Bồng đường liên kết trên một diễn đàn chia sẻ lại trong nước: “Tôi coi sơ rồi, hiện tại không có gì đặc biệt, không biết sau đó thì thế nào.”

Tiết Bồng mở ra xem, câu chuyện lần này dường như đúng là rất

bình thường như Mạnh Nghiêu Viễn nói.

Nội dung câu chuyện cũng không dính dáng đến một vụ án nào, không giống như ba câu chuyện về Chung Ngọc, Hoắc Ung, Mao Tử Linh đều bắt đầu từ một vụ án để miêu tả vấn đề tính cách, vấn đề bối cảnh gia đình, vấn đề tâm lý tội phạm vân vân của người trong cuộc.

Nhân vật chính của bài đăng thứ tư là một nữ sinh cấp Ba trong một gia đình đơn thân, tên cũng là chữ viết tắt, tên trong bài viết gọi là O.

Tiết Bồng lướt xem nhanh, nửa đầu câu chuyện là kể về bố O mất sớm, O sống với mẹ nhưng mẹ làm việc rất cực khổ, khả năng kiếm tiền có hạn, không phải phụ nữ có tính cách dũng cảm quả quyết, hơn nữa lại hơi ốm yếu, một tay nuôi nấng O rất khó khăn, vì thế, lúc O lên cấp Hai, mẹ O tái giá với một người đàn ông khác.

Bố dượng của O đối xử rất tốt với hai mẹ con họ, ông ta buôn bán nhỏ, đầy đủ về vật chất hơn họ, mẹ O cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề no ấm.

Nhưng O học hành không được tốt, cô ta không phải là một nữ sinh biết cách học tập, điểm thi cứ lẹt đẹt dưới trung bình, với năng lực của mình, cô ta rất khó đậu vào trường điểm.

Sau đó, bố dượng của O đã bỏ ra một số tiền với danh nghĩa “tiền trợ cấp”, giúp O vào được một trường điểm cấp Ba, mỗi tội xếp hạng rất thấp, bị xếp xuống tít ở lớp A7.

Học sinh A1, A2 trong trường đều là học sinh xuất sắc ở các trường cấp Hai.

Xem đến đây, Tiết Bồng che miệng ngáp, hơi chán nản bởi câu chuyện khô khan này, cứ như là đang đọc cuốn sổ thu chi nào đó vậy, không có gì đặc biệt.

Nhưng mà cách phân lớp A1, A2 với A7 trong này lại khiến cô nhớ tới trường trung học số mười sáu khu phía Bắc.

Tiết Bồng lướt nhanh xuống dưới, đến khi cô nhìn thấy một hàng như thế này: “Vào năm lớp Mười Một, người bố dựng với hình tượng như một “quý ông tốt bụng” của cô ta lại đột nhiên nổi thú tính, có ý đồ xâm hại tình dục cô ta. May là gã bố dựng đã uống rất nhiều rượu, còn chưa làm đến đâu thì đã say khướt ngã lăn ra đất.”

Cảnh tượng êm đềm trước đó bỗng chốc quay ngoắt thành một hình ảnh khác.

Tiết Bồng thấy hơi sốc, lại đọc tiếp xuống dưới.

Bên dưới là câu chuyện về mẹ của O.

Lúc đó, mẹ O đã ăn tối xong, bố dựng mới ở ngoài về, mà vào thời gian đó, chắc mẹ vẫn chưa ngủ, đáng ra phải nghe thấy tiếng ở phòng cô ta mới phải.

O cảm thấy sợ hãi, chạy ra khỏi phòng ngủ, cô ta muốn đi tìm mẹ, thế nhưng vừa ra khỏi cửa thì lại đụng phải mẹ ở ngay phòng khách.

O khóc lóc định nói với mẹ chuyện vừa mới xảy ra nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt của mẹ rất phức tạp, ánh mắt có chút kinh ngạc, cũng có chút ngấm ngầm chịu đựng, bà ta chỉ nhìn lướt sang cô ta rồi nhanh chóng tránh mắt đi.

O nắm lấy mẹ, miệng khẽ hé nhưng giọng nói lại bỗng chốc kẹt ở cổ họng, không phát ra được.

Phản ứng của mẹ khiến cô ta hiểu được, mẹ đã nghe thấy tất cả âm thanh vừa rồi.

Sau đó, trong lúc O đang sững sờ, người mẹ đã đi vòng qua, bước vào phòng cô ta, vật vã đổ tên bố dựng say khướt về lại phòng họ.

O đứng chết trân ở hành lang phòng khách, rất lâu sau đó, người mẹ đưa bố dượng về phòng rồi mới bước ra bảo rằng muốn nói chuyện với cô ta.

Vào thời khắc đó, trong lòng O vẫn còn ôm hy vọng, nghĩ rằng mẹ muốn xử lý chuyện này một cách lý trí, ví dụ như đợi bố dượng tỉnh rượu sẽ thương lượng với ông ta hoặc là báo cảnh sát gì đó.

Nhưng lúc O và nghe ngồi xuống sofa, mẹ lại nói như thế này:

“Bố con không cố ý đâu, ông ấy uống nhiều quá, đi nhầm phòng, nhận nhầm người thôi. Với lại ông ấy say bí tỉ, mơ mơ màng màng, cũng không làm được chuyện gì. Lúc tỉnh ông ấy không thể đâu. Đợi sáng mai, ông ấy thức dậy cũng quên hết thôi, con đừng nhắc chuyện này với ông ấy.”

Đầu óc O bỗng chốc trống không, cảm thấy lạnh lẽo toàn thân.

Nhưng dù cô ta có phản ứng thế nào, cô không dám tin mẹ lại nói ra những lời này, trong lòng cô ta cũng ý thức được một điều, rằng mẹ đang định làm cho chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không.

O hỏi mẹ không định nói chuyện với bố dượng sao?

Mẹ nói rằng nói gì bây giờ? Bản thân ông ấy còn không nhớ, mà cũng đâu có bị gì, ông ấy cũng không làm gì thật, đến ông ấy tỉnh lại, mà muốn mẹ nói thế nào? Ông ấy sẽ chỉ thấy hai mẹ con mình đang đùa với ông ấy thôi.

Sau đó mẹ lại khuyên O cố nhớ tới những cái tốt của bố dượng, bố dượng cô ta đã bỏ ra không ít tiền vì hai mẹ con họ, công việc mệt mỏi, phải giao tiếp nhiều đến mấy cũng không oán than tiếng nào. Công việc của bố dượng có áp lực rất lớn, uống say khó tránh sẽ làm bậy, may là ông ta không có làm ai bị thương.

Mẹ còn nói, O đã lên cấp Ba rồi, cũng nên biết để ý một chút, mai mốt vào phòng là phải khoá cửa lại, thế thì tất nhiên bố dượng sẽ không vào được.

Sau đó, mẹ lại nói rất nhiều nhưng đầu O cứ ong ong, không còn nghe được gì nữa hết.

Chỉ là lúc mẹ bảo O đừng làm gì thừa thãi, cô ta đã hỏi lại rằng thế nào là làm chuyện thừa thãi, ý muốn nói cô ta đừng báo cảnh sát đúng không?

Mẹ lập tức biến sắc, bảo rằng dù cảnh sát có tới cũng chẳng làm được gì, O không bị xâm hại, sao có thể chứng minh được bố dượng đã làm gì với cô ta?

Mẹ lại hỏi O làm lắm chuyện như thế có phải muốn cả gia đình không được yên không, phải làm cho bà ta và tên bố dượng ly hôn mới chịu thôi hay sao?

Tiếp đó, mẹ O lại đưa ra vài vấn đề thực tế, ví dụ như chi tiêu hằng ngày, học phí, còn bảo O phải thông cảm cho bố dượng, đừng có vô ơn.

O chỉ có thể chết trân nhìn mẹ mình liến thoắng không ngừng, nhìn ánh mắt lạnh căm, đầy rẫy sự phiến toái và chán ghét của mẹ, cứ như O là một gánh nặng gì đó phiền phức lắm, lại còn rất không biết điều, đã khiến bà ta không còn kiên nhẫn được nữa.

Thậm chí mẹ còn nói với cô ta rằng: Nếu không phải vì mày, tao hoàn toàn có thể đeo đuổi cuộc sống hạnh phúc của riêng tao, tao đã vì mày mà đánh đổi nhiều thứ như thế, mày đừng chuốc thêm phiền phức cho tao nữa!

Câu chuyện về O chỉ tới đây, bên dưới có viết chữ “Còn tiếp”.

Tiết Bồng cau mày mở phần bình luận, đọc sơ qua.

Bên dưới có cư dân mạng bảo rằng bố dượng mặt người dạ sói, ngay từ lúc lấy mẹ O là mục đích đã chả tốt lành gì, chỉ nghĩ tới cái việc lấy lớn được nhỏ tốt lành thôi, hưởng được tiếng thơm.

Khỏi hỏi cũng biết, tiếp theo đó chắc chắn là bố dượng lại mượn rượu làm càn rồi, với lại không chừng lần này là đã rồi luôn ấy chứ.

Cũng có cư dân mạng nói về mẹ của O, hỏi O có phải con ruột không, tại sao cứ thấy người mẹ này còn đáng sợ hơn cả tay bố dượng?

Còn có người bảo rằng, thấy mẹ O cái gì cũng biết rõ, và lại còn đã định hình tâm lý rồi, biết mình già rồi, chưa chắc chế ngự được con súc vật này nữa nên muốn lợi dụng O, thế mới lấy tư cách người mẹ ra để trấn tĩnh O.

Người đàn bà này không hề yêu thương con mình, bà ta chỉ coi nó như một thứ để giao dịch.

Nhưng hiện tại có thể thấy, bài đăng lần này của Silly Talk có vẻ như không phải đang chỉ tới một vụ án hình sự gì cả mà chỉ là chuyện luân lý thường tình, trừ khi tiếp theo sau vẫn còn bước chuyển, có án mạng xuất hiện trong gia đình này.

Và lại bình luận toàn chỉ nói về mẹ và bố dượng của O, không có gì hồi hộp.

Mấy phút sau, Tiết Bồng bước xuống xe, bước vào trong nhà, dọn dẹp sơ tầng một trước rồi mới lên tầng hai tắm rửa.

Đến lúc tắm xong bước ra mới nhìn thấy mấy mẫu tin nhắn trên điện thoại.

Là Lục Nghiễm gửi tới.

“Đang làm gì đấy?”

“Silly Talk đăng bài rồi, em thấy chưa?”

“Hôm qua Barno chơi vui quá, hôm nay cũng không thèm đòi đi chơi nữa.”

Tiết Bồng mỉm cười gửi, nhấn nút gọi thoại rồi mở loa ngoài.

Sau đó, Tiết Bồng cầm điện thoại đi vào phòng tắm, vừa lau mặt vừa nói: “Tôi thấy bài đăng rồi, nhưng mà vẫn chưa hiểu Silly Talk có ý đồ gì, nếu hần chỉ muốn mượn chuyện này để câu lượt theo dõi thì tôi thấy độ sốc không bằng những bài trước. Trên mạng cũng có rất nhiều câu chuyện như thế này.”

Lục Nghiễm cười nhẹ nhàng: “Nhưng mà anh thấy hần còn chưa lật bài, có thể lần tới sẽ nhắc.”

Tiết Bồng cười hỏi: “Anh đâu phải người hóng hót vậy đâu, sao cũng bắt đầu quan tâm bài đăng của hần vậy, tốc độ sắp ngang ngửa Mạnh Nghiêu Viễn rồi.”

Lục Nghiễm ho khẽ: “Thì tại mấy bài đăng trước đó khiến anh chú ý đó còn gì.”

“Phải rồi, tôi cũng đang có chuyện muốn nói với anh đây.” Tiết Bồng chuyển chủ đề, thuật nhanh lại sự việc lúc chiều với Hàn Cố, bao gồm cả việc Hàn Cố cũng nghi ngờ cái chết của Tiết Dịch.

Lục Nghiễm nghe thấy hơi kinh ngạc, một lúc sau mới nói: “Anh ta cũng kiên trì thật.”

Đúng thế, gần mười năm rồi còn gì.

Tiết Bồng ậm ừ: “Tôi cũng bất ngờ lắm, cũng hơi cảm động nữa. Tới đũa em như tôi còn không làm được vậy.”

Sau đó, Tiết Bồng nghe thấy Lục Nghiễm khẽ thở dài, dường như đang muốn nói gì đó nhưng lại có tiếng tin nhắn đến, ai đó đã gửi gì đó sang cho anh.

Hình như Lục Nghiễm đang xem tin nhắn, Tiết Bồng đợi một lúc cũng không thấy anh lên tiếng bèn hỏi: “Có chuyện gì sao? Hay là anh bận gì thì làm trước đi.”

“Ừm... vậy lát nữa anh nhắn em sau.” Lục Nghiễm nói đoạn rồi cúp máy trước.

Lục Nghiễm vừa nhận được tin nhắn Khang Vũ Hình gửi đến, lại còn có mùi khiêu khích.

“Tôi suy nghĩ rồi, thay vì mượn cớ ôn lại chuyện cũ, thôi thì hôm nay gặp mặt giải quyết hết những chuyện cần thiết đi.”

Lục Nghiễm không gấp gáp từ chối mà chỉ thầm suy đoán ý đồ của Khang Vũ Hình.

Cô ta sẽ không rồi hời mà khi không lại đi nhắn thế.

Thế nên Lục Nghiễm đã hỏi: “Còn có chuyện gì cần giải quyết nữa?”

Dù có thì cũng là vì Khang Nghiêu.

Nhưng Khang Vũ Hình rất thông minh, cô ta không hề nhắc đến bố mình trên tin nhắn, tránh để bị Lục Nghiễm chụp màn hình, cô ta chỉ bảo: “Ví dụ như anh có muốn biết mấy năm qua tôi đã làm gì không?”

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào mẫu tin nhắn không nhúc nhích, chỉ thầm trả lời một câu trong lòng: Không muốn biết.

Tiếp đến, Khang Vũ Hình lại gửi một câu nữa: “Tôi cũng rất tò mò về cuộc sống của anh mấy năm nay, tò mò anh với cô Tiết Bồng kia tiến

triển tới đâu rồi, anh thích cô ta thật sao?”

Lục Nghiễm lập tức cau mày, tăng cao cảnh giác.

Anh biết Khang Vũ Hình không thể nào vô duyên vô cớ nhắc tới Tiết Bồng.

Có lẽ ngoài lần gặp tình cờ trước đó, Khang Vũ Hình thậm chí có thể còn từng điều tra cuộc sống của Tiết Bồng.

Lục Nghiễm thở dài, đang định hỏi Khang Vũ Hình xem rốt cuộc cô ta muốn gì.

Nhưng vừa nhắc tay lên lại buông xuống.

Không thể hỏi được, thậm chí là anh còn không thể thể hiện một chút quan tâm nào.

Lúc này, Khang Vũ Hình gửi tiếp câu thứ ba: “Thôi mà, tôi giống thôi, nói chuyện chính này, thật ra mấy năm nay tôi vẫn làm ăn nhỏ, gần đây mới thu được một cái mặt bằng, ban đầu là một quán bar, ông chủ gặp chuyện nên quán vẫn để trống. Tôi đã ký hợp đồng với chủ nhà rồi, nhận cái quán đó về làm lại, muốn anh nể tình bạn cũ cho chút ý kiến.”

Thoạt nghe qua thì câu nói này không đầu không đuôi, nếu cần ý kiến thì có thể hỏi người kinh doanh quán bar mà.

Nhưng Lục Nghiễm lại để ý tới cách dùng từ của Khang Vũ Hình: chủ quán gặp chuyện.

Lục Nghiễm hỏi nhanh: “Chủ trước đó tên gì?”

Khang Vũ Hình trả lời: “Vương Xuyên.”

Lục Nghiễm nheo mắt.

Đến lúc này, anh cuối cùng cũng nghiệm ra được ý đồ của Khang Vũ Hình.

Lúc này Khang Vũ Hình mới nói tiếp: “Tối nay tám giờ, nếu anh không đến thì sau này muốn gặp là phải năn nỉ tôi đấy.”

Sau đó, cô ta gửi định vị sang, địa chỉ chính là quán bar trước kia của Vương Xuyên.

Chương 119: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 10

Lục Nghiễm nhìn trần trối vào định vị Khang Vũ Hình gửi sang, hồi lâu không cử động.

Từ sau đó, Khang Vũ Hình không gửi thêm lời nào nữa.

Lục Nghiễm cũng bắt đầu cân nhắc thiệt hơn.

Khang Vũ hình không phải người dễ chịu, cô ta trước giờ nói một là một, hơn nữa còn yêu ghét rõ rệt, ai mà có lỗi với cô ta, cô ta chắc chắn sẽ đáp trả lại.

Cô ta còn rất thông minh, cực giỏi mưu tính.

Cô ta gửi định vị quán bar của Vương Xuyên sang thế này là để nói với anh, trong tay cô ta có thứ mà anh cần.

Tất nhiên là bây giờ Lục Nghiễm hoàn toàn có thể đưa đoạn trò chuyện vừa rồi với Khang Vũ Hình cho chi đội chống ma túy, chỉ là nếu làm thế, chi đội chống ma túy có thể sẽ không có anh tham gia tiếp, dù có cũng sẽ giữ bí mật trong nội bộ.

Thế thì quả thật là đã bứt dây động rừng, đến cuối cùng cũng chỉ công cốc mà thôi.

Và lại cuộc trò chuyện của họ cũng không có bất cứ manh mối nào chỉ tới “Khang Nghiêu” và ma túy.

Mà dù Khang Vũ Hình có dấn dấp tới ma túy cũng sẽ không ngu ngốc mà đem giấu ma túy trong nhà mình, lại còn cần phải có lệnh khám xét mới lục soát tất cả tài sản đứng tên cô ta được, không có bằng chứng thì cũng chẳng xin được lệnh khám xét.

Bên cạnh đó, phía sau Khang Vũ Hình là giao dịch ma túy lớn cỡ nào?

Đối với hành động của đội chống ma túy mà nói, đây chắc chắn là một con cá lớn cần phải giăng dây dài.

Cũng có nghĩa là nếu làm việc theo quy tắc, rất khó moi móc ra được điểm yếu của Khang Vũ Hình ngay bây giờ.

Cái quan trọng nhất chính là Khang Vũ Hình rất có khả năng biết được manh mối mà Vương Xuyên nắm trước khi chết.

Người diệt khẩu Vương Xuyên là Lý Thành Kiệt, Lý Thành Kiệt lại phục kích Lục Nghiễm, phần trăm cao là do ý muốn của Khang Vũ Hình, nói như thế thì câu trả lời mà anh cần có lẽ đang nằm ở chỗ Khang Vũ Hình.

Đi hay không đây.

Không đi thì Khang Vũ Hình sẽ không chịu thôi, chắc chắn sẽ còn tiếp tục hành động.

Nếu đi thì còn có thể hỏi được cho rõ ràng, xem xem mục đích cô ta là gì.

Lục Nghiễm nhắm mắt, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn nghe theo đáp án trong lòng mình.

Anh lập tức đứng dậy khỏi sofa, dặn dò Barno mấy câu rồi thay bộ đồ khác, cầm điện thoại đi ra khỏi nhà.

Lục Nghiễm tự lái xe của mình, đồng thời còn để lại định vị trong xe và điện thoại, đích đến chính là quán bar của Vương Xuyên, nếu lát nữa có “trục trặc” gì, những thứ này đều là manh mối.

Đương nhiên là anh nghĩ Khang Vũ Hình vẫn còn chưa ngu ngốc đến mức xuống tay với anh vào đêm nay, nếu cô ta muốn giết anh thì lần trước Lý Thành Kiệt cũng có thể ra tay, hơn nữa, hôm nay người hẹn anh lại còn là Khang Vũ Hình, anh mà xảy ra chuyện gì thì cô ta có hiềm nghi lớn nhất, làm vậy chẳng khác gì rước họa vào thân.

Lục Nghiễm nghĩ ngợi suốt dọc đường, suy đi nghĩ lại đều thấy Khang Vũ Hình chỉ gọi anh tới để đàm phán thôi, hơn nữa còn có một số điều kiện để trao đổi nữa, điều kiện là gì thì chỉ có thể đi đến đó mới biết.

Nhưng để phòng ngừa bất trắc, trước khi xuống xe, Lục Nghiễm còn gửi tin nhắn cho Hứa Trăn với nội dung: “Nếu mai tôi không đi làm thì tới địa chỉ này tìm tôi.”

Sau đó, Lục Nghiễm gửi địa chỉ quán bar của Vương Xuyên sang.

Lục Nghiễm dừng xe trước con hẻm, đường bên trong quá hẹp, chỉ có thể đi bộ.

Lục Nghiễm rút hai tay vào túi, ung dung đi về phía quán bar của Vương Xuyên, lúc gần đến, Hứa Trăn lại trả lời tin nhắn.

“Đội phó Lục, anh vẫn điều tra vụ án của Vương Xuyên sao? Có cần hỗ trợ không?”

Lục Nghiễm dừng bước, trả lời nhanh: “Không cần đâu, đồng người dễ hỏng chuyện, nhớ lời ban nãy tôi vừa nói.”

Nói xong, anh rút điện thoại vào túi, nhanh chóng đi tới trước cửa quán bar.

Biển hiệu trước kia đã được tháo xuống, cửa nẻo thì không thay đổi gì nhiều nhưng người ta vứt rất nhiều rác trước cửa, bụi bặm phủ đầy, nhìn là biết lâu rồi không làm ăn gì.

Lục Nghiễm bước tới mấy bước, vừa định mở cửa thì cửa đã mở ra từ bên trong trước.

Lục Nghiễm khựng lại, anh ngược mắt, nhìn sang hai tay vạm vỡ mặc vest đứng trước cửa.

Hai tên kia cũng nhìn anh.

Lục Nghiễm chỉ thờ ơ: “Tôi tìm Khang Vũ Hình.

Một tên trong số đó liếc nhìn Lục Nghiễm, xác nhận được thân phận của người đến rồi bảo: “Mời theo tôi.”

Nhưng hai tên vạm vỡ không nhường đường vào mà lại bước ra khỏi cửa.

Cánh cửa đóng lại sau lưng, họ lại nhanh chóng đi về một hướng khác trong hẻm.

Lục Nghiễm nhướng mày rồi đi theo.

Cùng lúc đó, suy nghĩ của anh cũng đang không ngừng lay động, anh còn nhớ lúc Tiết Bồng dắt Barno tới quán bar Nắng Gắt để tìm anh, Barno từng quay đầu chạy đến trước cửa một sảnh hội nghị tư nhân.

Tiết Bồng cũng từng nhắc tới địa chỉ của sảnh hội nghị đó, còn nói khi đó người bước ra là Khang Vũ Hình và Hàn Cố.

Đang nghĩ tới đây thì tên to cao phía trước rẽ sang một còng hẻm khác.

Phía trước không xa là một bức tường màu trắng, giữa bờ tường là một cánh cửa nhỏ sẫm màu, tuy không lớn nhưng kiểu dáng rất đặc biệt, trước cửa còn treo hai chiếc lồng đèn, làm nổi bật bầu không khí.

Nơi này lại chính là cái vị trí mà Tiết Bồng nhắc tới.

Lúc Lục Nghiễm đi tới, cửa được mở ra, một người đàn ông trung niên dáng người không được cao từ trong bước ra, tóc đã điểm hoa râu, ông ta chỉ liếc nhìn hai tên cao to rồi nhìn sang Lục Nghiễm.

Sau đó, người đàn ông trung niên mở cửa nói: “Mời anh Lục vào.”

Lục Nghiễm hít một hơi, đi theo người đàn ông trung niên vào trong, ngược mắt đã thấy toàn cảnh trong sân.

Cả sân được vây bởi hòn non bộ, ở giữa có lát đường đá, còn có hồ nước và hồ phun nước nhân tạo, sát phía bên phải có một nhà kính trồng hoa, không cần tới gần cũng có thể nhìn thấy loáng thoáng, bên trong đủ loại hoa cỏ, thường ngày hẳn luôn có người chăm sóc kỹ lưỡng.

Người đàn ông trung niên đi phía trước dẫn đường, lưng hơi khom, Lục Nghiễm đi theo phía sau, bước vào căn nhà chính, nhìn thấy cả căn nhà xây dựng theo phong cách cổ kính, từ đồ trang trí tới nội thất đều theo kiểu Trung Quốc, từ lớp này qua lớp khác.

Suốt đường đi, Lục Nghiễm không hỏi gì, người đàn ông cũng không chủ động lên tiếng, cho đến khi băng qua hai dãy hành lang, đi đến căn phòng bên trong cùng.

Lục Nghiễm ngửi thấy mùi gỗ đàn hương thoang thoảng, tiếp đó, người đàn ông trung niên mở cửa ra, đứng ở một bên, cúi mặt xuống nói: “Cô chủ đợi anh ở bên trong.”

Lục Nghiễm lại nhìn người đàn ông trung niên, lướt qua nếp nhăn

hắn sâu trên mặt ông ta, bộ quần áo kiểu Tôn Trung Sơn trên người và cả đôi bàn tay thô ráp đặt sát hai bên người.

Lục Nghiễm nhớ rõ dáng vẻ người đàn ông rồi mới đi vào.

Cửa đóng lại sau lưng, Lục Nghiễm lại không gấp gáp đi vào trong phòng, anh quan sát bên ngoài trước rồi mới đi tới bức bình phong ngăn giữa, đưa mắt nhìn vào trong.

Bức bình phong mờ mờ rọi được bên trong, có thể nhìn thấp thoáng thấy bàn ghế được sắp xếp ngay ngắn, còn có một người phụ nữ đang ngồi bên trong.

Lục Nghiễm xoay bước vòng qua bình phong, nhìn vào mắt Khang Vũ Hình đang uống trà bên bàn.

Khang Vũ Hình khẽ cười, chỉ vào cái ghế bên cạnh: “Ngồi đi.”

Lục Nghiễm sải bước, lẳng lặng ngồi xuống, tiếp đến, anh nghe thấy Khang Vũ Hình nói: “Tôi đã bày trí đặc biệt ở chỗ này, tất cả tín hiệu đều bị cản lại.”

Khang Vũ Hình cũng rất thẳng thắn, mà Lục Nghiễm cũng chẳng thấy bất ngờ.

Lục Nghiễm chỉ hỏi: “Cô hẹn tôi là để nói chuyện trang trí quán bar mà, sao lại đổi thành ở đây?”

Khang Vũ Hình cười khế: “Vậy anh thì sao? Thật sự muốn gợi ý cho tôi cách trang trí quán bar nên mới tới hả?”

Lục Nghiễm nhếch mép, ánh mắt lạnh lùng, sâu hút: “Vậy thì vào luôn vấn đề chính đi. Tôi có hai chuyện cần cô trả lời.”

Nụ cười của Khang Vũ Hình hơi nhạt đi: “Tôi không có cho không câu trả lời đâu, tôi có điều kiện.”

“Nói điều kiện của cô đi.”

“VẬY anh tắt ghi âm đi đã.”

Nói xong mấy câu, cả căn phòng chìm trong yên lặng.

Lục Nghiễm nheo mắt, anh chỉ ngừng lại một tích tắc rồi móc điện thoại trong túi ra, lướt mở màn hình, đưa cho Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình mỉm cười đón lấy, kiểm tra một hồi, phát hiện ra điện thoại không mở bất cứ phần mềm ghi âm nào.

Khang Vũ Hình cũng lấy ra một cái máy quét, đưa cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cầm máy quét, quét khắp người mình ngay trước mặt cô ta.

Ánh mắt Khang Vũ Hình vẫn tập trung vào anh, lần theo từng cử chỉ của anh, nhìn từ lưng ngực, đôi chân dài, cuối cùng mới nhìn vào đôi mắt lạnh căm.

Khang Vũ Hình cười nói: “Hoá ra anh không định ghi âm.”

Lục Nghiễm hỏi lại: “Tôi ghi âm làm gì? Không lẽ cô phạm pháp cần tôi ghi âm chứng cứ lại hả?”

Lục Nghiễm đã suy nghĩ rất kỹ càng, một tệp ghi âm chẳng thể đe dọa được Khang Vũ Hình, cô ta hẹn anh tới, chắc chắn đã cân nhắc trước từng trường hợp, sẽ không dễ dàng để lộ điểm yếu tới vậy.

Khang Vũ Hình cũng không phải loại ngờ nghệch, trước lúc hoàn toàn buông bỏ cảnh giác, cô ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ thứ gì mà anh muốn biết, những thứ đó đều là con bài của cô ta, cô ta chỉ muốn lợi dụng cho thật triệt để thôi.

Vì thế, để tránh lãng phí thời gian, anh lựa chọn hợp tác với nhịp điệu Khang Vũ Hình về mặt hình thức.

Lục Nghiễm ngồi xuống lần nữa, Khang Vũ Hình lại đổi giọng, mềm mỏng hơn được chút: “Anh cũng đừng có trách tôi đa nghi, tôi cũng hết cách nên mới vậy thôi. Một mình tôi thân gái dặm trường, nếu không cảnh giác với người khác thì chắc đã chết một trăm lần rồi. Nhất là khi tôi còn từng nếm trải cảm giác bị người đàn ông mình thích bán đứng, tim tôi tan nát từ lâu lắm rồi.”

Khang Vũ Hình cố ý nói mấy câu này cho Lục Nghiễm nghe, thế nhưng Lục Nghiễm lại cứ tỉnh bơ như không, chẳng chút mảy may động lòng.

Khang Vũ Hình liếc nhìn anh rồi lại nói: “Tôi nghĩ là chắc tôi có câu trả lời mà anh cần, còn có tung tích của hai người nữa, chắc là anh cũng cần luôn đó.”

Lục Nghiễm khựng lại, cuối cùng cũng nhìn vào Khang Vũ Hình: “Hai người nào?”

Khang Vũ Hình mỉm cười vòng vo: “Hay anh tự hỏi mình xem, anh vẫn đang tìm kiếm tung tích của ai?”

— Là Chung Lệ, còn cả Lý Thành Kiệt nữa.

Có điều là...

Khang Vũ Hình biết Lý Thành Kiệt ở đâu, hoặc có thể nói là cô ta có thể dụ Lý Thành Kiệt ra, Lục Nghiễm không hề thấy chuyện này có gì kỳ lạ, tất nhiên là cũng cần phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng Khang Vũ Hình sẽ biết gì về Chung Lệ chứ? Hay là cô ta chỉ đang cố tình đánh lừa đánh đảo?

Lục Nghiễm chỉ hỏi: “Cô làm thế nào để chứng minh được là cô biết.

Lỡ đâu người cô nghĩ là tôi muốn tìm lại không phải người tôi muốn tìm thì sao?”

Khang Vũ Hình khẽ thở dài, nhanh chóng lấy điện thoại mình ra, lướt vài cái, tìm được một tấm ảnh.

Sau đó, có ta chìa điện thoại ra, cách một khoảng vừa đủ để Lục Nghiễm nhìn rõ.

Bức ảnh được chụp ở phòng làm việc của Vương Xuyên, Vương Xuyên thì đang nằm vật ra trên ghế, tư thế y hệt như lúc anh ta chết.

Mà bức ảnh này lại chính là bức ảnh mà Lục Nghiễm nhận được trước kia.

Lục Nghiễm khẽ biến sắc, đợi Khang Vũ Hình đặt điện thoại lại, anh hỏi: “Ảnh là do cô chụp sao?”

Khang Vũ Hình: “Sao mà tôi chụp được, tôi làm gì có cái trình đó. Cái người anh muốn tìm gửi cho tôi đấy.”

Lục Nghiễm khẽ nhướng mày, anh liên kết tất cả chi tiết lại với nhau rồi nói: “Vậy là cô ra lệnh cho anh ta ra tay.”

“Anh đừng có gieo tiếng oán cho tôi, hồi trước anh ta gửi tôi là để đe dọa tôi đấy.”

Đe dọa?

Lục Nghiễm thật sự không tin một chữ nào, nhưng anh vẫn tiếp tục hỏi: “Sao anh ta lại đe dọa cô?”

Khang Vũ Hình ậm ừ nói nửa thật nửa chơi: “Chắc tại tôi cũng có chút tiền đấy, người này bảo là muốn rời khỏi thành phố Giang, bảo tôi cho chút tiền đi đường, còn nói là trước kia anh ta từng làm việc giúp bố tôi, bây giờ đi tới đường cùng rồi mới tìm tôi. Ôi dào, anh

cũng biết đấy, tôi không có làm chuyện phạm pháp, càng không thể nào đưa tiền cho anh ta. Sau đó, anh ta gửi tôi tấm ảnh này, bảo là nếu tôi không đưa thì có thể sẽ nhận lấy kết cuộc như Vương Xuyên.”

Tất nhiên là câu nói này cũng nhằm nhí cả.

Nhưng Lục Nghiễm cũng biết, Khang Vũ Hình chẳng thể nào khai báo thành thật cả, muốn moi móc thông tin từ miệng cô ta không hề là chuyện dễ dàng.

Lục Nghiễm cũng không phản bác lại, chỉ đơn giản là tiếp tục theo hướng cô ta nói: “Nói cách khác là cô biết anh ta đang nấp ở đâu?”

“Tôi biết.” Khang Vũ Hình lại cười: “Mấy ngày nữa là anh ta sắp trốn đi nơi khác rồi, anh muốn bắt anh ta thì phải tranh thủ đi. Nhưng mà trí nhớ tôi không được tốt, có khi lát nữa là tôi quên mất ở đâu không chừng.”

Lục Nghiễm nửa cười nửa không: “Vậy có cách gì để cô nói tôi biết địa điểm không?”

Lần này, Khang Vũ Hình không vòng vo, cũng không nói ẩn ý gì nữa, cô ta nhanh chóng lấy ra một cái túi giấy từ trong túi phía sau lưng, lại lấy trong túi giấy ra một xấp ảnh, chậm rãi chìa ra từng tấm trước mặt Lục Nghiễm.

Cứ mỗi khi đặt xuống một tấm, Khang Vũ Hình đều liếc nhìn biểu cảm của Lục Nghiễm, muốn nắm bắt từng cử chỉ của anh.

Nhưng trong suốt quá trình này, cô ta cũng không thể không thừa nhận, Lục Nghiễm bây giờ với anh của mấy năm trước cứ như là hai người khác nhau.

Lúc đó anh vừa tốt nghiệp, còn hơi non nớt, cô ta cũng ngây thơ, không phòng bị gì anh.

Hiện giờ, người đàn ông ngày không chỉ đã trở nên sâu lắng, trầm tĩnh mà còn rất giỏi che giấu cảm xúc, ít nhất thì trong cuộc trò chuyện vừa rồi, cô ta không hề nhìn thấu được cảm xúc của người này.

Lúc này, Lục Nghiễm chỉ tập trung toàn bộ vào những tấm hình kia.

Trong những bức ảnh mà Khang Vũ Hình đưa ra, có một số là những gương mặt lạ lẫm, còn có một số trông hơi quen.

Vậy thì vấn đề là đây, cảnh sát sẽ thấy ai quen được cơ chứ? Phần nhiều là đối tượng tình nghi.

Lục Nghiễm vừa nhìn vừa lục tìm lại trong trí nhớ, hình như anh có thấy những người trông quen quen kia lúc còn ở chi đội chống ma túy, nghi là có tham gia hoạt động buôn bán ma túy, nhưng vì không có chứng cứ thiết thực nên đến giờ vẫn chưa bắt về quy án.

Đến lúc Khang Vũ Hình đặt hai tấm ảnh cuối cùng xuống, Lục Nghiễm nhìn sang rồi sửng người.

Một tấm là Hàn Cố, tấm kia là Hoắc Kiều.

Lục Nghiễm ngược mắt, nghe thấy Khang Vũ Hình nói: “Những người này đều có qua lại hợp tác nhỏ với tôi, nhưng mà quá trình hợp tác rất không được thuận lợi, tôi còn lỗ mất một món tiền. Tất nhiên là tôi cũng không tin họ, thậm chí tôi còn từng nghi ngờ trong số này có một lá Joker. Tôi muốn bóc nó ra.”

Lá Joker?

Buồn cười thật.

Hoắc Kiều mới tỉnh lại mấy ngày trước, anh ta là Joker cái kiểu gì được?

Chỉ là tuy trong lòng thấy lạ nhưng Lục Nghiễm không lộ ra ngoài mặt, anh hơi buồn cười lên tiếng: “Cô bảo cảnh sát bóc Joker giùm cô đấy à?”

“Anh là cảnh sát, cũng là bạn cũ của tôi.” Khang Vũ Hình nhích người tới trước, gác khuỷu tay lên bàn, mỉm cười ngọt ngào: “Vớ lại anh cũng từng là Joker rồi mà, chắc là hiểu tâm lý của Joker lắm, bảo anh bóc Joker là hợp quá rồi còn gì.”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ cụp mắt nhìn mấy tấm ảnh lần nữa.

Khang Vũ Hình tiếp tục: “Tôi cũng không cần anh đích thân ra tay, chỉ cần anh phân tích tình hình giúp tôi là được. Tất nhiên là nếu anh bằng lòng tới bên cạnh để bảo vệ tôi, tôi cũng nhiệt liệt hoan nghênh. Tóm lại là sau khi xong chuyện, tôi sẽ nói anh biết tung tích người đó.”

Yêu cầu này nghe thì có vẻ đơn giản nhưng Lục Nghiễm chỉ cần suy nghĩ thoáng qua là hiểu ý đồ của Khang Vũ Hình.

Cô ta muốn vịn vào cái cớ này để kéo anh xuống vũng lầy.

Anh là lính, cô ta là giặc, một khi lính đã giúp giặc thì dù là chuyện gì đi chăng nữa, lính cũng đã bị liên lụy.

Chuyện này sẽ trở thành điểm yếu của anh, từng bước lún vào đầm lầy.

Nói cách khác thì cô ta muốn nhuốm bẩn anh.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cười khẩy, nhanh chóng đứng dậy: “Tôi từ chối.”

Vừa nói xong, Lục Nghiễm quay ngoắt không thèm ngoảnh lại, không chút do dự.

Khang Vũ Hình đứng dậy, hỏi vớ theo: “Anh không muốn bắt Lý Thành Kiệt nữa à?”

Lục Nghiễm đã đi tới trước bức bình phong, chợt đứng lại: “Đâu thể bắt được Joker trong vòng vài ngày? Cô lấy một người sắp chạy trốn trong vài ngày tới ra trao đổi một chuyện không rõ thời hạn với tôi, sao tôi phải đồng ý.”

“Vậy nếu bây giờ tôi đưa Lý Thành Kiệt cho anh thì sao?” Khang Vũ Hình nói.

Lần này, Lục Nghiễm không trả lời ngay, anh đứng yên tại chỗ vài giây, cho đến khi Khang Vũ Hình đi tới sau lưng anh.

Lúc này Lục Nghiễm mới quay người: “Làm gì có chuyện dễ ăn thế.”

“Tất nhiên là không.” Khang Vũ Hình nói: “Lý Thành Kiệt có thể coi như là quà gặp mặt tôi dành cho anh, tặng anh cũng không hề gì. Bởi vì tôi còn một con bài khác, cũng là con bài mà anh muốn nhất. Vì thế tôi không sợ anh quýt nợ.”

“Ồ, tôi muốn nhất hả?” Lục Nghiễm khoanh hai tay trước ngực, nhìn từ trên cao xuống: “Nói ra xem.”

Khang Vũ Hình chỉ yên lặng một chốc, mấp máy môi nhưng không nói ra tiếng, chỉ cho anh thấy hai chữ bằng khẩu hình:

... Chung... Lệ.

Lục Nghiễm nheo mắt, vẻ mặt thoát chốc thay đổi.

Tối đó, Tiết Bồng không thấy Lục Nghiễm gọi lại, cô cũng không để ý mấy, nghĩ là Lục Nghiễm bận quá nên quên mất.

Tiết Bồng ghi chép lại những chuyện cần xác định để thứ Hai mang

đến phòng thí nghiệm, mới sớm đã lên giường.

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Bồng lái xe tới Cục thành phố làm việc.

Vừa đến phòng làm việc đã lấy mẫu nước hồ trong túi ra.

Cô đã chuẩn bị hai mẫu, một mẫu đã đưa cho Trương Vân Hoa, một mẫu định bụng để lát nữa đưa đến phòng thí nghiệm lý hoá để kiểm tra đơn giản.

Ngoài mẫu nước hồ, còn có bức thư hôm trước cô nhận được.

Trong bức thư có dính ít lông tơ của chim, cũng cần so sánh chi tiết xem là loài chim nào.

Buổi sáng, nội bộ khoa kiểm nghiệm dấu vết có cuộc họp nhỏ, có thể coi là cuộc tổng kết đơn giản các vụ án tiếp nhận trong năm nay, ví dụ như phá được bao nhiêu vụ, bao nhiêu vụ còn tồn đọng.

Đến khi cuộc họp kết thúc, Phùng Mông bèn nói chuyện đăng ký ghi danh tham gia tổ giám định ma tuý trong nước ô nhiễm năm tới, còn dặn dò vài chuyện cần lưu ý.

Đến mười giờ, Tiết Bồng cuối cùng mới có thời gian đưa mẫu nước tới phòng thí nghiệm lý hoá.

Diêu Tố Vấn cũng đang ở đó, mấy ngày này cô ấy cũng không bận rộn gì.

Tiết Bồng bèn nói cho Diêu Tố Vấn biết mẫu nước đã được giám định tới đâu, còn cần kiểm nghiệm những gì, cô đang nghi ngờ gì vân vân.

Diêu Tố Vấn nghe thấy thì thoáng ngạc nhiên hỏi: “Chị nói đây là vật

chứng trong vụ án Trần Lăng sao? Tới giờ chị vẫn điều tra hả?”

Tiết Bồng cũng không biết nên giải thích thế nào, cô chỉ nói: “Nếu cô hỏi tôi tại sao thì tôi cũng chỉ có thể nói là trực giác cho rằng chai nước này không đơn giản. Nhưng mà nếu như kết quả kiểm tra cuối cùng của cô lại chứng minh trực giác của tôi là sao, vậy thì có thể nhân cơ hội mà khịa lại tôi.”

Diêu Tố Vấn cười: “Thế cơ đấy, cơ hội tốt thế thì tôi phải nắm bắt chứ.”

Tiết Bồng về lại khoa kiểm nghiệm dấu vết, bắt đầu kiểm tra lông chim trên bức thư.

Việc kiểm tra không hề phức tạp, cô nhanh chóng tìm ra giống loài.

Chỉ là kết quả kiểm tra lại khiến Tiết Bồng thấy hoang mang, bởi lông chim cô tìm thấy trên bức thư cũng là lông chim di vằn như trên tai Hoắc Ung.

Chuyện này là trùng hợp sao?

Sau khi có được kết quả, Tiết Bồng cứ ngồi thờ người trong phòng thí nghiệm.

Mạnh Nghiêu Viễn đi tới gọi mấy tiếng, cô mới hoàn hồn, Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Sao nhìn mặt bà kỳ vậy, sao rồi, còn đang bận vụ nào hả?”

Tiết Bồng không trả lời thẳng mà chỉ hỏi: “Tôi hỏi ông, nếu ông tìm được lông của cùng một loài chim trong hai vụ án khác nhau thì ông sẽ nghĩ sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi lại: “Loài chim này có hiếm không? Có phải động vật bảo vệ quốc gia không?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Rất thường thấy, nó là chim di vằn, một loài chim kiểng, ở thành phố Giang có rất nhiều người nuôi loại này.”

Mạnh Nghiêu Viễn ậm ừ: “VẬY thì khả năng rất cao là trùng hợp. Tôi có đưa bạn hay chơi chim, nó cũng nuôi cái con di vằn gì bà nói đó, lại còn nuôi tận mấy loại, đợt rồi còn chỉ cho tôi điểm khác nhau giữa mỗi loại nữa.”

Tiết Bồng không trả lời, lại cup mắt trầm tư suy nghĩ.

Mạnh Nghiêu Viễn mới bảo: “Hay bà nghĩ ngược lại xem, nếu tôi là người phát hiện ra sự trùng hợp này thì bà sẽ nói sao?”

Tiết Bồng khựng lại: “Tôi sẽ nói y hệt những gì ông vừa nói.”

Mạnh Nghiêu Viễn nhún vai xòe tay: “Thì đấy.”

Đang nói tới đây, điện thoại khoa kiểm nghiệm dẫu vết bỗng reng lên.

Trong lúc Mạnh Nghiêu Viễn nghe máy, Tiết Bồng cũng dọn dẹp bàn làm việc sạch sẽ, ngược mắt lên nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn vẫn đang cầm điện thoại, sắc mặt trông không ổn.

Một lúc sau, Mạnh Nghiêu Viễn cúp máy, nói với Tiết Bồng: “Có vụ án, tập hợp dưới lầu.”

Tiết Bồng gật đầu nhưng không chuẩn bị ngay mà nhìn chăm chăm vào Mạnh Nghiêu Viễn.

Cô cứ cảm thấy còn có gì đó.

Quả vậy, Mạnh Nghiêu Viễn do dự vài giây rồi nói: “Hứa Trăn vừa gọi, cậu ấy nói hiện giờ cậu ấy cũng không nắm chắc tình hình, chỉ bước đầu xác nhận được hiện trường vụ án có một nam một nữ mất tích. Vẫn còn đang điều tra người nữ là ai, còn người nam thì hình như là... đội phó Lục.”

...

Lời người dịch: Lá Joker trong chương có thể coi như là người làm “sói” trong trò chơi ma sói vậy. Mình từng được một người bạn Đài Loan chỉ cho chơi một trò có dùng lá Joker, cũng không nhớ cụ thể nhưng đại loại là mọi người sẽ lần lượt hạ bài theo luật hoặc bốc một lá bài bất kỳ của nhau theo vòng, đến cuối cùng, người giữ Joker sẽ là người thua cuộc.

Chương 120: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 11

Nửa tiếng sau, nhóm của Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn vội chạy tới hiện trường.

Chi đội hình sự đã ở đó, còn có cảnh sát hình sự của phân cục bên dưới, băng cảnh giới cũng đã được giăng lên, mọi người đang điều tra khu vực xung quanh.

Nơi đây là đường gom của một đường quốc lộ, nằm ở một ngã ba, hai đầu gần đó có camera, toàn bộ đang bị trục trặc, chưa kịp sửa chữa.

Một bên đường quốc lộ là rừng cây cỏ rậm rạp, còn có vùng đất trũng, bên kia gần một con sông, xung quanh không có cửa sổ hay toà dân cư, thường ngày chỉ có xe cộ tới lui, rất ít khi có ai đi bộ ngang qua.

Tiết Bồng cau mày quan sát tình hình, nhanh chóng phân tích được địa thế.

Nếu có tay tài xế biển số giả nào muốn tống tiền người khác thì nơi đây quả thật là một địa điểm tuyệt vời để ra tay, dù có ra tay bất thành thì hung thủ cũng dễ dàng chạy thoát được, rất khó bị bắt.

Nếu người gặp phải nguy hiểm là phụ nữ, chỉ có thể dùng trí óc thì khó chống chọi được, nhưng nếu là người đàn ông như Lục Nghiễm thì tình hình sẽ không như trong báo án.

Tiết Bồng vừa đặt nghi vấn vừa đi vào trong băng cảnh giới, chỉ nhìn thấy Hứa Trăn đang nghiêm mặt trao đổi gì đó với cảnh sát hình sự của phân cục.

Chỉ nhìn sắc mặt của anh ta thôi thì tình hình có vẻ không được lạc quan.

Hứa Trăn thấy Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn đã tới bèn đi nhanh tới, thuật lại tình hình.

Nghe nói người báo án là bạn trai của người phụ nữ mất tích, cả đêm qua bạn gái không về, đến cả tài xế đưa đón cô ta cũng không thấy quay lại.

Người báo án cứ ngỡ là bạn gái làm việc bận rộn, sáng nay mới gọi điện hỏi thăm thử, ai ngờ người bạn gái và tài xế đều tắt máy, gọi đến sảnh hội nghị của cô bạn gái mới biết xe của cô ấy đã đi từ tối qua.

Cảnh sát phân cục đã nhận được tình hình qua điện thoại báo án, trong vòng một tiếng sau đó, cảnh sát nhận điện thoại lại nhận được cuộc gọi thứ hai từ tài xế đi qua con đường này, bảo rằng phát hiện một chiếc xe bên đường, trong xe không có tài xế và hành khách nhưng cửa lại để mở, trông còn có vẻ đã bị đâm vào, thấy không ổn nên gọi điện báo cho đội giao thông.

Có cái trong hai cuộc điện thoại, ngoài người phụ nữ và tài xế thì hoàn toàn không có nhắc đến bất cứ tin tức nào liên quan đến Lục Nghiễm.

Nghe đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “VẬY chuyện này thì liên quan gì đến đội phó Lục.”

Hứa Trăn nhanh chóng lấy điện thoại ra, đưa cho Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn xem rồi bảo: “Đây là tin nhắn đội phó Lục gửi cho tôi hôm qua, sáng nay anh ấy không đi làm, điện thoại cũng tắt máy. Sau

đó tôi có kiểm tra thông tin lại với phân cục, người phụ nữ hiện giờ thuê lại quán bar này chính là người mất tích trong vụ án này, tên là Khang Vũ Hình. Cô ta có mở một sảnh hội nghị gần quán bar này. Đã có đồng nghiệp xem camera gần sảnh hội nghị và quán bar rồi, đội phó Lục ngừng xe trước hẻm, đi bộ vào trong rồi không thấy đi ra nữa.”

Tất nhiên là cảnh sát phân cục cũng đã tới sảnh hội nghị để kiểm tra tình hình, chứng thực được quả thật tối qua, Khang Vũ Hình, chủ sảnh hội nghị đã gặp gỡ một vị khách nam.

Hai người nói chuyện với nhau trong phòng bao riêng một lát rồi cùng lên xe đi khỏi, tài xế lái xe tên Lâm Thích.

Trong lúc Hứa Trăn thuật lại sự việc, tâm trạng và sắc mặt của Tiết Bồng cũng theo đó mà thay đổi nhiều lần, có kinh ngạc, ngờ vực, cũng có khó hiểu.

Cô hoàn toàn không ngờ người phụ nữ mất tích cùng Lục Nghiễm lại là Khang Vũ Hình, trong lòng cũng nảy lên nghi vấn.

Tại sao Lục Nghiễm lại phải đi gặp Khang Vũ Hình? Nghe Hứa Trăn kể lại thì có vẻ là anh chủ động đi đến đó, nhưng cô tin chắc chắn là do Khang Vũ Hình đã hẹn anh.

Chỉ là mới vừa nghi ngờ như thế, Tiết Bồng lại cầm lấy điện thoại của Hứa Trăn xem lướt qua, đột nhiên có được câu trả lời: Đây là quán bar của Vương Xuyên.

Lục Nghiễm đang tìm kiếm tung tích của Lý Thành Kiệt, hung thủ giết chết Vương Xuyên và phục kích anh, cái chết của Trình Lập Huy cũng là do Lý Thành Kiệt gây ra.

Khang Vũ Hình thả miếng mồi câu như thế, với tính cách của Lục Nghiễm, anh chắc chắn sẽ đi, dù là núi đao biển lửa.

Tiết Bồng trả điện thoại lại cho Hứa Trăn: “Tôi có gặp người phụ nữ tên Khang Vũ Hình này hai lần, cô ta rất khó lần, các anh điều tra theo manh mối “Khang Nghiêu” sẽ biết cô ta là ai.”

Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy cái tên đó thì không nhận ra ngay, Hứa Trăn lại sững người hỏi: “Cái ông Khang Nghiêu buôn ma túy đấy hả?”

Tiết Bồng gật đầu: “Trước khi tới đội hình sự, Lục Nghiễm vẫn đang điều tra một đường dây ma túy nào đó, tôi không chắc hai việc này có liên quan tới nhau hay không, nhưng tôi tin chắc Lục Nghiễm tới theo lời hẹn là vì chuyện này.”

Nói đến đây, Tiết Bồng nhìn sang cái xe trống không cách mình mười mấy bước rồi nói: “Còn những manh mối khác thì đợi chúng tôi thu thập vật chứng xong chắc sẽ biết được.”

Tiếp đến, đội Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn bắt đầu thu thập chứng cứ xung quanh cái xe, việc đầu tiên là giám định dấu vết của xe.

Mỗi ngày có rất nhiều xe cộ di chuyển trên con đường này, vì thế, dấu vết để lại ở đây cũng khá là phức tạp, thêm vào đó đây còn là đường gom, điều này có nghĩa là không chỉ có dấu vết của xe động cơ trên đường bộ mà còn có xe đạp, xe ba bánh, xe kéo hay thậm chí là xe cút kít, vì thế phải loại bỏ những dấu vết không liên quan kia, chỉ tập trung vào dấu bánh xe của chiếc xe bỏ không tại hiện trường để tiến hành phân tích.

Xe của Khang Vũ Hình là hãng xe nổi tiếng nhập khẩu từ nước ngoài, bánh xe thuộc loại bánh trung tâm, bề mặt bánh xe là hoa văn cao tốc nếp gấp khúc mảnh.

Tiết Bồng dựa vào hoa văn này để tìm kiếm men theo đường gom, nhanh chóng phát hiện hoa văn bắt đầu trở nên lúc đậm lúc nhạt tại một đoạn trước hiện trường vụ án.

Đến gần hiện trường, hoa văn mới bắt đầu biến dạng và mờ dần, còn ma sát ra vết trượt màu đen trên mặt được, gọi là “dấu vết phanh”.

Xe trượt đến hiện trường vụ án rồi mới ngừng lại.

Tiết Bồng lại đi về cạnh chiếc xe, lần theo hướng trượt, xem phần bên kia xe.

Cửa xe đã lõm vào, khoang xe cũng mòn, tróc sơn và có vết lõm, dựa vào hình thái thì chắc là do một chiếc xe khác tông vào.

Cũng có nghĩa là nơi này từng xảy ra một vụ tai nạn xe.

Thế nhưng bên trong xe không bị biến dạng và hư tổn rõ rệt, xe cũng không bị bay đi, người ngồi trong xe lúc đó chắc cũng không có gì nghiêm trọng.

Tiết Bồng nhanh chóng thu thập dấu vết phanh trên đường, lại lấy dấu cho phần lõm của chiếc xe, còn cạo lấy một lớp sơn xe, chuẩn bị mang về giám định.

Sau đó, chuyên viên kỹ thuật của phân cục cũng tới chi viện, ngoài thu thập các loại vật chứng sinh vật trong xe, còn phải kiểm tra chi tiết dấu vết do người gây ra ngoài xe, thậm chí là phải đi ra mấy chục mét, điều tra dấu bánh xe của chiếc xe đâm tới để lại khi đó.

Sau cả buổi sáng thu thập chứng cứ, cả khoa kiểm nghiệm dấu vết đã sắp mổ xẻ chiếc xe này ra tới nơi rồi thì công việc cuối cùng mới kết thúc.

Tạm thời vẫn chưa thể trả xe về cho người báo án mà phải đưa tới kho của Tòa Thực Nghiệm Cục thành phố trước để lấy chứng cứ lần hai.

Chỉ là vẫn chưa đến giai đoạn giám định, sau khi thu thập chứng cứ tại hiện trường, Tiết Bồng đã tái hiện lại được phần lớn diễn biến tại

hiện trường trong đầu, đồng thời cũng nảy sinh nghi vấn mới.

Cảnh sát phân cục cần tiếp tục ở lại hiện trường điều tra, Hứa Trăn, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn thì về lại Cục thành phố trước.

Trên đường về, Hứa Trăn nói: “Ban nãy tôi đã trao đổi tình hình về Cục rồi, họ đang điều tra về Khang Vũ Hình, hồ sơ bên phía chi đội chống ma túy là tường tận nhất. Và lại lần này có liên quan đến đội phó Lục, chuyện này không bình thường chút nào, đội trưởng Phan đã biết tin rồi, anh ấy nói sẽ đích thân trao đổi với đội trưởng Lâm bên chống ma túy, điều tra hồ sơ của vụ án Khang Nghiêu.”

Tất cả mọi người đều thầm hiểu rõ, giờ đang là thời khắc nguy khốn, bắt buộc phải tìm được người trong khoảng thời gian vàng, để càng lâu, tỷ lệ sống sót sẽ càng thấp.

Hơn nữa, chỉ riêng việc một chi đội phó bỗng mất tích là đã đủ xôn xao rồi, lại còn dính dáng tới con gái của trùm ma túy Khang Nghiêu nữa chứ.

Nếu chuyện này là truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến các nơi đặt ra nghi vấn.

Về kỷ luật, đừng nói tới cảnh sát hình sự, dù chỉ là cảnh sát bình thường thì cũng tuyệt đối không được có bất cứ dính dáng gì tới người có bối cảnh ma túy, nếu truyền thông mà biết được chi đội phó và con gái của trùm ma túy mất tích cùng nhau thì cứ một lúc là họ sẽ lại viết ra một cuốn tiểu thuyết, cật lực nhào nặn.

Hứa Trăn nhanh chóng thuật lại tình hình sau khi thông báo về đội ban nãy, hiện giờ trong đội khá nghi ngờ rằng mục tiêu của đối phương là Khang Vũ Hình, lúc đó Lục Nghiễm cũng ở trên xe nên mới bị liên lụy.

Nhưng theo đó cũng là nghi vấn: Tại sao Lục Nghiễm lại lên xe Khang Vũ Hình, chẳng phải anh đã tự lái xe đến phố quán bar sao?

Con đường này thông ra ngoại ô, phía trước không xa là một khu biệt thự, Khang Vũ Hình có một căn nhà ở đó.

Cũng có nghĩa là Lục Nghiễm lên xe Khang Vũ Hình để đến nhà cô ta.

Hứa Trăn lại nói: “Nhưng mà chúng tôi cho là chắc chắn đội phó Lục đã phát hiện ra gì đó nên mới lên xe cùng với Khang Vũ Hình.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nhíu chặt mày, nghiền ngẫm thông tin từ Hứa Trăn.

Mạnh Nghiêu Viễn lại lên tiếng: “Chắc chắn là thế rồi, chúng ta đều hiểu con người của đội phó Lục mà, anh ấy không thể nào ngấm có qua lại với bất cứ người mang thân phận nhạy cảm nào cả. Dù người phụ nữ này không dính dáng tới ma túy nhưng bố cô ta là trùm ma túy đấy. Mà cho dù là có đi, nếu mà đội phó Lục thật sự nghĩ lung tung mà muốn “kiếm thêm chút đỉnh” hay gì đó thì cũng phải âm thầm lặng lẽ mà làm chứ, mắc mớ gì trước khi đi gặp còn gửi tin nhắn cho cậu. Xem ra trước đó đội phó Lục đã phòng trước, lẽ đâu anh ấy có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng biết phải tìm từ đâu.”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng phân tích như những gì Hứa Trăn đang nghĩ, hai người trao đổi vài câu, cho đến khi Tiết Bồng lên tiếng.

Tiết Bồng đã sắp xếp xong suy nghĩ, vấn đề đầu tiên cô nhắc tới là: “Tôi không biết nhiều về Khang Vũ Hình, nhưng mà có hai điều tôi cho là rất quan trọng.”

Hứa Trăn và Mạnh Nghiêu Viễn cùng nhìn về phía cô.

Tiết Bồng nói: “Việc Khang Vũ Hình mất tích có liên quan rất lớn đến đường dây ma túy, tôi đã gặp cô ta hai lần, trùng hợp là cả hai lần đều có chó nghiệp vụ bên cạnh, là con Barno mà Lục Nghiễm nhận nuôi ấy. Lần nào gặp Khang Vũ Hình, Barno cũng sủa mãi, còn nằm

trước xe cô ta không chịu đi. Ngoài ra, Lục Nghiễm từng có hiềm khích với Khang Vũ Hinh, là vấn đề lúc anh ấy còn làm ở đội chống ma túy, bên đó chắc chắn sẽ biết tường tận.”

Trong lúc nói chuyện, xe của cả ba đã vào nội thành, cách Cục thành phố không còn xa.

Lúc này, Hứa Trăn mới hỏi: “Vậy hiện trường vụ án thì sao, mọi người có phát hiện được gì sơ bộ không?”

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Xem sơ bộ thì dấu vết trong xe rất bình thường, không phát hiện bất cứ vật chứng có độc nào, nhưng mà cụ thể thì vẫn phải đợi giám định xong hết mới biết.”

Tiết Bồng cup mắt, nhanh chóng xâu chuỗi mọi dấu vết vừa nảy ở hiện trường bên ngoài xe, cô đột nhiên lên tiếng: “Chuyện xảy ra đột ngột nhưng điểm chuyển biến chắc đã bắt đầu sau khi ba người xuống xe.”

Hứa Trăn: “Cụ thể là thể nào?”

Tiết Bồng: “Đầu tiên là “dấu vết phanh”, đó là dấu vết để lại sau khi bánh xe ma sát với mặt đường do trượt dài.”

Tiết Bồng đang nói đến vết đen trên đường.

“Nhưng dấu vết phanh lại không dài, khoảng cách kéo cũng khá ngắn, điều này lại có vài trường hợp có thể xảy ra, một là chiếc xe kia đâm vào với lực không lớn, hai là người lái có kinh nghiệm phong phú, không để xe bị kéo xa, khống chế được khoảng cách phanh, tránh để phanh trượt dài, ba là chiếc xe này có hệ thống chống kéo lê tự động. Còn một điều cuối cùng, tôi phát hiện lúc gần đến hiện trường vụ án, hoa văn bánh xe trên mặt đất cứ ngắc ngứ, chứng tỏ khi đó xe gặp chút trục trặc, tốc độ đã chậm lại, thậm chí có thể đã ngừng lại, vì thế mới phát hiện được vết kéo của bánh sau ở hiện trường. Nếu suy ngược lại, khi đó xe đang chạy trên đường cao tốc,

vậy nếu có xe đâm vào, thường thì bánh trước sẽ bị kéo đi, hoàn toàn khác với phát hiện trong hôm nay.”

Tiếp đó, Tiết Bồng lại nhắc tới dấu chạy ngang tìm được ở hiện trường, chiếc xe bị đâm vào ở khoang xe bên phải, bánh sau bên phải cũng đã tạo ra đường cong vết kéo phanh.

Thêm vào đó, chuyên viên kỹ thuật của phân cục cũng đã đi kiểm tra ở phía xa, sau khi thu thập dấu vết trên mặt đường, chứng thực được chiếc xe đâm vào đã đột nhiên tăng tốc cách đó mấy chục mét, bánh xe có để lại vết trượt tại chỗ tăng tốc.

Xâu chuỗi lại với tất cả dấu vết tìm thấy được ở hiện trường, lúc này vụ án đã trở nên rõ ràng hơn.

Hứa Trăn hỏi: “Cũng có nghĩa là xe của Khang Vũ Hình đậu lại ở hiện trường vụ án trước, vào lúc này mới có một chiếc xe đâm vào sao?”

Mạnh Nghiêu Viễn đột nhiên lại nói: “Xe bên này thì hư, xe bên kia lại tự dừng đâm vào, làm gì có chuyện trùng hợp vậy?”

Hơn nữa chiếc xe đâm vào lại còn tự dừng tăng tốc, đi thẳng một đường, mục tiêu cũng rất rõ ràng, về cơ bản có thể loại trừ trường hợp tài xế xe say rượu.

Tiếp đó, sau khi đâm xe, cả ba người trong xe đều biến mất, có thể thấy rõ việc này đã được lên kế hoạch trước, tài xế của Khang Vũ Hình lại rất có thể là đồng phạm.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Hiện tại còn có thể chắc chắn một điều nữa.”

Hứa Trăn: “Là gì?”

“Không có dấu vết ấu đả ở hiện trường nhưng lại có dấu vết lôi kéo.”

Tiết Bồng khó khăn nói ra, dù trong lòng cô không hề muốn đối diện nhưng dấu vết ở hiện trường sẽ không nói dối: “Lục Nghiễm đã ngã xuống đất rồi bị người ta đưa đi. Nhưng mà ở hiện trường không có vết máu, chắc anh ấy không bị thương đâu, có thể là do một loại thuốc mê nào đó.”

Cả buổi chiều hôm đó, Tiết Bồng vui đầu giám định vật chứng trong phòng thí nghiệm.

Hiện trường nơi Lục Nghiễm và Khang Vũ Hình mất tích không hề phức tạp, sau khi giám định được một đợt, xác định được diễn biến về cơ bản như những gì Tiết Bồng đã suy đoán, không chênh lệch gì nhiều.

Hiện trường vụ án chỉ có một dấu vết kéo lê, chắc là của Lục Nghiễm.

Việc này có hai trường hợp, một là Khang Vũ Hình khá nhẹ, đối phương không cần phải lôi kéo mà có thể vác luôn cô ta lên xe, trường hợp còn lại là Khang Vũ Hình đã bị đe dọa bằng một cách nào đó, tự đi lên xe đối phương.

Ở hiện trường, ngoài bánh xe giao nhau của hai chiếc xe thì không có dấu bánh xe nào khác, điều này chứng tỏ chiếc xe đâm trúng họ chính là chiếc xe đưa họ đi.

Sau đó, Chi đội Hình sự đã trích xuất camera gần đó, tìm được một chiếc xe có vết lõm ở đầu, lại phát hiện chiếc xe này không hề có biển số.

Hơn nữa chiếc xe này rất thông minh, nó luôn đi vào đường nhỏ, tránh các chốt kiểm tra của cảnh sát giao thông.

Xe chạy đến một nơi gần ngoại ô khu phía Nam thì đột nhiên “biến mất”, đoạn đường phía sau có camera bị trục trặc nên có nơi không có camera, có chỗ thì hình ảnh không sắc nét, chỉ có thể thấy đại

khái là chiếc xe biến mất tại một khu vực nào đó.

Đến hơn ba giờ chiều, phân cục khu phía Nam và đại đội giao thông đưa tin đến, bảo là phát hiện chiếc xe lồm đầu ở một cò đường nhỏ khu phía Nam, đại đội giao thông đang đưa xe tới Cục thành phố.

Bốn giờ, chiếc xe gây sự cố đã vào đến kho của Toà Thực nghiệm.

Vài người trong đội Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn lập tức xuống để thu thập chứng cứ, kết quả sơ bộ chứng thực được vết đâm ở đầu chiếc xe này hoàn toàn khớp với vết lõm trên thân xe của Khang Vũ Hình.

Họ cũng đã thu thập được một số vật chứng vi lượng bên trong chiếc xe gây sự cố này.

Mặt khác, phân cục khu phía Nam cũng đã điều tra nơi chiếc xe gây sự cố đậu lại, còn tìm được cả nhân chứng, người này cho biết tối qua mình làm ca đêm về trễ, từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe ngừng lại đây.

Ba người đàn ông, một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, tiếp đó còn có một người đàn ông bị khiêng xuống, sau đó cả nhóm người cùng lên một chiếc xe MVP.

Nhân chứng cho biết khi đó mình vừa mệt vừa buồn ngủ, không hề nghĩ ngợi gì nhiều, thoát đầu thấy có vẻ là xe của họ hư nên gọi một chiếc khác, trên xe còn có người đang say rượu nên phải khiêng lên sao đó.

Cho đến hôm nay, phân cục đến điều tra ở gần đó, nhân chứng mới nhớ lại những gì mình nhìn thấy hôm qua, cảm thấy dường như không được ổn, khi ấy có vẻ người phụ nữ kia không được hợp tác cho lắm, đằng sau còn có người đẩy cô ta, bắt cô ta nhanh chóng lên xe, giống như đang bị khống chế.

Thật ra cảnh sát cũng thường xuyên nghe thấy những lời nói như thế này từ phía nhân chứng, cũng có thể hiểu cho nỗi lo của người dân.

Nếu thật sự là vụ án hình sự thì có rất nhiều người đều không dám lên tiếng ghi gập chuyện này, có thấy cũng không dám báo cảnh sát, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, trừ khi nào cảnh sát hỏi tới rồi tính sau.

Nhưng lời khai của nhân chứng đã trực tiếp chứng thực được phán đoán của Tiết Bồng: Tài xế của Khang Vũ Hình là tay trong.

Trong số ba người đàn ông mà nhân chứng nhìn thấy, rất có thể có cả người tài xế.

Hiện tại có thể thấy, tuy giai đoạn đầu điều tra tiến triển nhanh chóng, nhưng điểm đột phá duy nhất của cả vụ án lại rất eo hẹp, chỉ có thể khoanh vùng đối tượng tình nghi qua điều tra thân phận tài xế của Khang Vũ Hình và xét nghiệm mẫu da trong chiếc xe gây sự cố.

Tiết Bồng bận bịu cả ngày không ngơi tay, đến chập tối đưa tất cả chứng cứ tới phòng thí nghiệm lý hoá để giám định vật chứng sinh vật rồi mới dành được chút thời gian uống cốc nước.

Đến lúc ngồi xuống được, trông cô hơi mất nước, đau đầu chóng mặt, không suy nghĩ gì nổi, lại còn đói quá mức.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng thở lấy hơi lên, cầm cốc nước đi tới, nhỏ giọng khuyên cô: “Yên tâm đi, đội phó Lục ở hiền gặp lành, không xảy ra chuyện gì đâu. Bà cũng phải giữ gìn sức khoẻ, đừng có để đến nỗi chưa tìm thấy người là đã gục trước rồi.”

Tiết Bồng chỉ khẽ cười lạc lõng không nói gì.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy thế lại khuyên thêm vài câu, Tiết Bồng vẫn cứ cúi gằm mặt.

Một lúc sau, Tiết Bồng đứng dậy, mặc áo phao lông vũ vào rồi bảo: “Tôi đói rồi, tới nhà ăn kiếm chút gì ăn đây.”

Tiết Bồng đi thẳng ra khỏi khoa kiểm nghiệm dấu vết, cô bước rất nhanh, sau khi đi thang máy xuống dưới mới đi chậm lại, hít hít sâu chút không khí lạnh lẽo bên ngoài, cuối cùng mới bình tĩnh lại.

Cả ngày hôm nay, mật độ lẫn cường độ công việc đều rất lớn, cô không dám ngừng tay, cũng không thể nào thả lỏng được, cô bắt buộc phải bận việc, cũng bắt buộc phải tập trung chú ý, đặt hết mọi tế bào não và suy nghĩ chuyên môn vào vụ án.

Cô sợ chỉ cần mình hơi thả lỏng một chút, đầu óc trống rỗng đi, rồi những thứ còn đáng sợ hơn sẽ lấp vào.

Đến giờ phút này, khoa kiểm nghiệm dấu vết đã hoàn thành hết cơ bản những công việc ở giai đoạn đầu, cô cũng đã mất sức nhiều, đầu cứ ong ong, huyết thái dương cũng đau nhói từng cơn, cả tinh thần lẫn thể lực đều hao tổn nặng nề.

Nhưng mới vừa rồi, Mạnh Nghiêu Viễn lạy chạy tới khuyên cô đủ điều.

Tiết Bồng cũng hiểu Mạnh Nghiêu Viễn có ý tốt, nhưng con người ta có nhiều khi là thế đấy, sợ nhất là có ai khuyên mình, không khuyên còn đỡ, khuyên rồi sẽ nghĩ lung tung.

Tiết Bồng không còn cách nào khác, chỉ đành trốn ra ngoài ở một mình giây lát.

Cô cứ cúi gầm mặt đi như thế, bước chân rất ngắn, trong lòng cũng trống không, vừa ngọt ngào, vừa lạnh căm.

Một năm trước, Chung Lệ cũng đã mất tích như thế...

Mọi dấu vết đều cho thấy bọn buôn ma túy đã mang Chung Lệ đi.

Hơn nữa tình hình khi đó nguy cấp, bọn bắt cóc đã chặt đứt một khúc chân của Chung Lệ, người có thể ra tay tàn độc quả quyết như thế, tuyệt đối không phải người bình thường.

Từ sau đó, Chung Lệ không về nữa.

Trong lòng Tiết Bồng rất rõ, phần trăm cao là y đã hy sinh rồi, hơn nữa còn là chết không thấy xác, rất có thể mãi mãi sau này cũng không tìm thấy được di thể của y.

Tiết Bồng chưa từng tận mắt chứng kiến mức độ tàn độc của bọn buôn ma túy kia, nhưng cũng đã từng nghe không ít chuyện.

Chúng hoàn toàn có cách để khiến một người “bốc hơi” sạch sẽ, không để lại một chút xương cốt.

Mà lần này, người đưa Lục Nghiễm và Khang Vũ Hình đi cũng có thể chính là bọn buôn ma túy.

Suy nghĩ này là chính là thứ mà Tiết Bồng thấy sợ nhất.

Cô cũng đã hết sức bình tĩnh mà suy nghĩ đến những trường hợp có thể xảy ra, cũng đã dùng phương pháp loại trừ.

Nếu nhắm vào Khang Vũ Hình vì lợi ích thì Lục Nghiễm vẫn còn chút hy vọng sống, anh cũng không dễ dàng bị người khác khống chế, sau khi thuốc mê hết tác dụng, anh chắc chắn sẽ đưa ra phán đoán có lợi cho mình dựa vào tình hình và hoàn cảnh, hướng hồ gì anh đánh đấm đâu có tệ.

Nhưng nếu đối phương là bọn buôn ma túy, những phân tích trên sẽ trở thành một tình hình khác.

Bọn buôn ma túy mà không biết Lục Nghiễm là ai thì còn đỡ, chúng mà biết thì chắc chắn sẽ không thả anh đi.

Tất nhiên là rủi ro phải đối mặt cũng khá cao.

Nếu Lục Nghiễm mà chết thì cũng phải diệt khẩu luôn Khang Vũ Hình.

Trước khi ra quyết định, bọn buôn ma túy chắc chắn sẽ cân nhắc thiệt hơn trước, suy xét xem có cần mạng hai người họ không.

Kết quả hồngбет nhất là ngay từ đầu, bọn chúng đã muốn giết Khang Vũ Hình.

Vậy thì khả năng sống sót của Lục Nghiễm sẽ giảm xuống mức thấp nhất...

Vừa nghĩ tới đây, bước chân của Tiết Bồng lập tức khựng lại, cô vội vã lắc đầu, muốn lại bỏ cái suy nghĩ càng lúc càng cực đoan kia ra khỏi đầu mình.

Cô nhắm mắt, đứng yên tại chỗ vài giây để bình tâm lại, cô lại hít sâu một hơi, thầm nói với mình rằng không được nghĩ ngợi lung tung, Lục Nghiễm sẽ không sao đâu, anh mạng lớn, bao nhiêu nguy hiểm trước đó anh đều đã vượt qua, anh không phải người bình thường.

Nhưng chính vào lúc này, trong lòng Tiết Bồng lại xuất hiện câu nói mà Cố Dao từng hỏi cô: “Nếu trên đời này không có Lục Nghiễm, em thấy mình sẽ thế nào?”

Tiết Bồng vô thức nhắm mắt lại, tim cũng căng siết.

Cô còn nhớ khi đó cô đã nói: “Em không biết, em cũng chưa nghĩ tới bao giờ.”

Thật ra trong lòng cô rất rõ, có nhiều chuyện không phải là không nghĩ tới, mà là không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ, dường như cô đang thuộc về cái “thế giới” đó, thế giới không có Lục Nghiễm.

Mà mười năm nay, cô chưa từng sống trong cái thế giới như thế...

Tim Tiết Bồng đập mạnh liên hồi, cô bỗng chốc mở bừng mắt, bỗng chốc chỉ thấy sống lưng mình lạnh toát cả mồ hôi lạnh.

Cho đến khi đột nhiên nghe thấy tiếng chó sủa cách đó không xa.

“Gâu, gâu!”

Suy nghĩ của Tiết Bồng bị gián đoạn, cô quay đầu lại, nghe thấy có người gọi cô: “Tiết Bồng!”

Là Vương Siêu của đội huấn luyện chó nghiệp vụ.

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ ra, sau khi Lục Nghiễm mất tích, cô vừa về đến Cục thành phố đã lập tức liên lạc với Vương Siêu, nhờ Vương Siêu tranh thủ tới nhà Lục Nghiễm, đưa Barno tới đội cảnh sát ở mấy ngày.

Tiết Bồng đi tới chỗ Vương Siêu và Barno, gắng gượng nở nụ cười, khom lưng xoa đầu Barno rồi nghe thấy Vương Siêu hỏi: “Sao rồi? Có tin tức gì của Lục Nghiễm chưa?”

Tiết Bồng đứng thẳng dậy, chỉ nhìn vào đôi mắt lo lắng của Vương Siêu mà lắc đầu.

Sau đó cô lại cúi đầu nhìn Barno.

Barno rất thông minh, nó vẫn luôn quan sát cô và Vương Siêu.

Tiết Bồng khẽ nói: “Ban đầu tôi định đưa Barno về nhà tôi nhưng mấy ngày nay chắc tôi sẽ bận lắm, còn phải tăng ca nữa, tôi sợ không có thời gian chăm sóc nó.”

Vương Siêu nói: “Không sao đâu, để Barno về với tôi trước, từ nhỏ nó đã lớn lên trong trại huấn luyện, cũng giống như về nhà vậy thôi.”

Ai ngờ vừa nói xong, Barno đã quay đầu sang hướng khác, vài giây sau lại bắt đầu sủa.

Vương Siêu hơi bất ngờ, cũng chưa thấy Barno không chịu nghe lời như thế bao giờ.

Không ngờ còn chưa đợi Vương Siêu quát mắng, Barno đã phóng nhanh về phía Chi đội Hình sự.

“Barno!”

Vương Siêu phản ứng rất nhanh, lập tức chạy đuổi theo.

Tiết Bồng chậm hơn một chút, cô đuổi theo Vương Siêu nhưng vì cả nửa ngày trời không ăn gì nên chạy không được nhanh, may là không xa lắm.

Lúc Tiết Bồng chạy gần đến nơi thì nhìn thấy hai người đàn ông ăn mặc thoải mái đang đứng trên bãi đất trống trước Chi đội Hình sự, họ không phải người trong đội cảnh sát.

Barno thì đang nhõm người, bám vào đùi một trong hai người.

Thoạt nhìn còn cứ ngỡ Barno đang tấn công đối phương.

Vương Siêu lập tức nắm lấy dây xích Barno, muốn kéo nó ra, nhưng Barno quá mạnh, lại còn quá hào hứng, cứ đưa chân trước bám vào người đàn ông.

Tiết Bồng dừng lại cách đó ba bốn mét, chỉ nhìn thấy người đàn ông đó cũng khom lưng, đưa tay xoa đầu Barno.

Cứ hệt như cách Lục Nghiễm hay làm ấy.

Tiết Bồng bỗng chốc khựng lại, cô ngẩn người, không chỉ vì người đàn ông tương tác thân mật với Barno, chỉ là tới bây giờ cô mới để ý, tay kia của người đàn ông đang chống một cái nạng.

Tiết Bồng há hốc, đầu óc trống không, suy nghĩ bị gián đoạn, bỗng không biết làm thế nào.

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang cúi xuống của người đàn ông, muốn nhìn rõ mặt y.

Lúc này, Vương Siêu đã kéo Barno ra, quở trách nó mấy câu rồi xin lỗi người đàn ông kia.

Người đàn ông cười thoáng qua, cuối cùng cũng đứng dậy nói: “Không sao, hồi trước tôi cũng có nuôi chó, có tiếp xúc với chó chăn cừu Đức.”

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông cũng ngược mắt, nhìn về phía bóng người phía sau Vương Siêu.

Thoạt đầu y không để ý, đến lúc nhìn sang mới chạm phải ánh mắt Tiết Bồng.

Nụ cười thoáng qua của người đàn ông lập tức biến mất.

Tác giả giải thích về chi tiết truyện:

Nhiều người thắc mắc tại sao Lục Nghiễm lại cứ phải đi gặp Khang Vũ Hình, vấn đề này có liên quan tới tính cách của mỗi người, và liệu việc này có đáng để mạo hiểm hay không.

Nếu là người khác thì chắc đã báo lại tình hình với cấp trên là coi như xong xuôi trách nhiệm, dù sao thì việc này cũng không liên quan tới đội hình sự.

Nhưng Lục Nghiễm không giống thế, từ ban đầu anh đã muốn tìm Chung Lệ, dù bị điều tới Chi đội Hình sự, bị một số vụ án làm chuyển hướng nhưng cứ hễ manh mối xuất hiện, anh sẽ điều tra ngay.

Nếu Lục Nghiễm dễ dàng bỏ qua chuyện này thì anh không còn là anh nữa.

Hơn nữa việc Chung Lệ mất tích có liên quan tới giao dịch ma túy, vì thế bất cứ manh mối nào xuất hiện cũng đều không an toàn.

Vì thế, không thể nào cân nhắc an nguy cá nhân trước, xác định đã an toàn rồi mới đi điều tra manh mối, khi manh mối đã xuất hiện, dù là nguy hiểm nhưng một là điều tra, còn không thì là bỏ cuộc, chỉ đơn giản thế thôi.

Lục Nghiễm có xuất thân từ đội chống ma túy, từng đi nằm vùng hai lần, kinh nghiệm tiếp xúc với tội phạm buôn ma túy phong phú, việc này có liên quan tới tính cách thận trọng, dám xả thân không màng nguy hiểm và tư duy chặt chẽ của anh, nhưng thận trọng không có nghĩa là chùn bước.

Chương 121: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 12

Hai người nhìn nhau vài giây, người đàn ông cup mắt, nghiêng người nhìn sang người trợ lý bên cạnh.

Người trợ lý đi tới, người đàn ông nhỏ giọng dặn dò vài câu, trợ lý gật đầu rồi đi ra khỏi Cục Cảnh sát trước.

Người đàn ông lại nhìn sang Barno, Barno cũng không kích động như ban nãy nữa, nó đã nghe theo lệnh của Vương Siêu, ngồi im không động đậy nhưng lại cứ nhìn chăm chăm vào người đàn ông, nhoẻn miệng cười.

Người đàn ông lại khom lưng, xoa đầu nó lần nữa rồi nói với Vương Siêu: “Nó là chú chó nghiệp vụ ngầu nhất mà tôi từng thấy đấy.”

Vương Siêu cũng cười, nắm lấy dây dắt Barno, nhanh chóng đưa nó đi.

Barno đi theo Vương Siêu nhưng cứ mấy bước lại quay đầu lại nhìn.

Tiết Bồng đều để ý hết tất cả, đến lúc Vương Siêu đã dắt Barno đi xa, người đàn ông cũng chống nạng đi tới trước.

Tiết Bồng nhìn y chăm chăm, y lại cứ như không nhìn thấy Tiết Bồng, cứ đi lướt qua như không, có thể nói là không có ý định bắt chuyện.

Hành động này trong mắt cô có nghĩa là tránh né.

Lúc Tiết Bồng kịp nhận ra là mình đang làm gì, thì hai chân cô đã bước tới, cản người đàn ông lại.

Người đàn ông khựng lại, chỉ ngẩng đầu tỏ vẻ thắc mắc.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, quan sát người đàn ông từ trên xuống dưới, cô hỏi: “Cho hỏi tôi có thể xưng hô với anh như thế nào.”

“Ngôn ngộ Hứa, Hứa Cảnh Hân.” (chữ hứa 许 được ghép từ bộ ngôn 言 và chữ ngộ 午)

Tiết Bồng lại hỏi: “Là tên thật hay biệt hiệu thế?”

Hứa Cảnh Hân nghe thấy thì khựng lại: “Sao cô lại hỏi thế?”

Tiết Bồng không trả lời, cô bước tới gần y thêm một bước, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi trên người đối phương.

Hứa Cảnh Hân lại vô thức bước chân trái về sau, dường như muốn giữ khoảng cách.

Tiết Bồng cứ nhìn chăm chăm vào mặt y, bới lông tìm vết, nhất là đôi mắt kia, lần trước gặp nhau ở trước cửa khách sạn, cô đứng cách người này vài người, thoạt nhìn chỉ thấy hơi quen.

Thế nhưng hiện giờ quan sát ở khoảng cách gần thế này, không có bất cứ gì cản trở, đã đủ để cô chắc chắn được tại sao đôi mắt này lại cứ như đã từng quen biết.

Trong lúc quan sát như thế này, suy nghĩ của Tiết Bồng đã bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Tiết Bồng đột nhiên hỏi: “Anh Hứa tới để hợp tác điều tra sao?”

Hứa Cảnh Hân khẽ gật đầu: “Bạn gái tôi mất tích rồi, tôi tới lấy lời

khai.”

Tiết Bồng: “Bạn gái anh là Khang Vũ Hình?”

Hứa Cảnh Hân: “Đúng vậy, trước đó cô có gặp cô ấy.”

Tiết Bồng chuyển chủ đề: “Anh Hứa là người ở đâu thế? Hiện giờ đang ở đâu?”

Hứa Cảnh Hân chững lại: “Cô ơ, tôi không phải đối tượng tình nghi.”

Tiết Bồng: “Tôi biết, anh cũng có thể không trả lời.”

Hứa Cảnh Hân đứng thẳng người, thờ dài nhìn Tiết Bồng rồi dịch sang bên cạnh mấy bước, vòng qua Tiết Bồng, đi thẳng về phía cổng Cục Cảnh sát.

Tiết Bồng đứng yên tại đó hai giây rồi xoay người đi theo phía sau y.

Hứa Cảnh Hân không quay đầu lại, Tiết Bồng cũng không cản đường nữa.

Đến lúc Hứa Cảnh Hân đi ra tới cổng, một chiếc sedan đen chạy tới, trợ lý bước xuống mở cửa bằng sau.

Tiết Bồng đứng ở cổng, học thuộc biển số xe, đến lúc chiếc xe đi khỏi, cô mới quay người đi nhanh về phía Chi đội Hình sự.

Bầu không khí trong Chi đội Hình sự rất nặng nề, tất cả mọi người đều rầu rĩ vì sự mất tích của Lục Nghiễm.

Sáng sớm hôm nay, cảnh sát thành phố Lịch vừa mới đưa tin tốt lành tới, họ nói đã tìm được một trong số những hiện trường của vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn.

Chuyên viên kỹ thuật hình sự ở thành phố Lịch đã thu thập và giám

định vật chứng mất ngày trời, tìm ra được ADN của một nạn nhân nữ và nhiều đối tượng tình nghi trong một mẫu máu thu thập được ở hiện trường.

Bởi chứng cứ đã quá xác đáng, Phương Húc và Trương Xuân Dương cũng lập tức đi đến trại tạm giam thẩm vấn Liêu Vân Xuyên.

Liêu Vân Xuyên không chống trả tới cùng, trong lòng gã ta ắt hẳn hiểu rõ, chuyện đến nước này càng thành thật thì càng được khoan hồng, hợp tác điều tra sẽ có lợi cho bản án của gã ta hơn.

Đây là một vụ trọng án, nhiều thành phố đều đang chú ý tới, chỉ có nằm mơ mới mong lẻo lự mà thoát khỏi sự chế tài của pháp luật được.

Còn chưa tới trưa, Phương Húc đã mang tin tốt về, rằng Liêu Vân Xuyên đã thừa nhận mình có tham gia thực hiện hành vi phạm pháp, nhưng gã ta chưa từng ra tay giết người, không cưỡng hiếp, cũng không tham gia vào việc bán Mao Tử Linh và cô bác sĩ đã mất tích trước đó tới nông thôn, gã ta chỉ là người biết được ngọn ngành và xử lý thi thể phi pháp.

Việc điều tra ở thành phố Xuân cũng đã chứng thực được mạnh mối việc buôn bán phụ nữ là do một tay buôn người xu nịnh Hoắc Ung thực hiện, cảnh sát thành phố Xuân đã bắt được người, còn nhờ vậy mà đào ra được thêm nhiều vụ buôn người khác.

Có thể nói vụ án cưỡng hiếp giết người liên hoàn xuyên thành phố này đã dẫn ra được một loạt các vụ án, phía sau những kẻ có liên quan là không chỉ có một hai vụ, cứ điều tra tiếp tục như thế này là “thành tích” của Cục Cảnh sát các thành phố đều vượt chuẩn mất, không chỉ có công lao mà còn cả kinh phí phá án nữa, ai nấy cũng đều hết sức hào hứng.

Nhưng cũng vào cùng một ngày, Chi đội Hình sự thành phố Giang lại đón lấy thời khắc u ám nhất.

Đến tận bây giờ, tuy đã qua hơn nửa ngày trời, mọi người vẫn còn hơn ngỡ ngàng.

Tuy mấy năm trước, Lục Nghiễm đã tiếp cận Khang Vũ Hình thành công, liên lạc được với người nằm vùng mà Chi đội Chống ma túy đã gài vào bên cạnh Khang Nghiêu trước đó, thêm vào sự bố trí chu đáo chặt chẽ của bên chống ma túy, cả ba bên trong ngoài phối hợp, cuối cùng cũng bắt được Khang Nghiêu về quy án.

Thế nhưng sau khi nhiệm vụ kết thúc, Lục Nghiễm và Khang Vũ Hình không thể nào liên lạc với nhau được nữa, tại sao qua mấy năm lại tự dưng dính líu tới nhau?

Theo lời Hứa Trăn, có vẻ như Lục Nghiễm đang muốn điều tra tung tích của đồng nghiệp cũ là Chung Lệ.

Nguyên nhân là một năm trước, Lục Nghiễm và Chung Lệ từng cùng gặp nguy hiểm trong một lần nằm vùng, kết quả, Lục Nghiễm được cứu, Chung Lệ lại không rõ tung tích, Lục Nghiễm cứ canh cánh, mang nút thắt trong lòng vì chuyện này.

Lần này, tổ trinh sát số 1 đã dựa vào chuyện này để đưa ra mọi suy đoán và phân tích.

Sắc mặt Tiết Bồng trông rất tệ, không chỉ trắng bệch mà còn xám xịt đi, môi cũng hơi khô, vì lúc đến vội quá nên vừa vào tới phòng làm việc của chi đội là cô phải vịn vào bàn thở lấy hơi.

Lý Hiểu Mộng lập tức đưa nước ấm tới cho cô: “Cô sao rồi? Chuyện gì mà gấp thế?”

Tiết Bồng uống nửa cốc nước, lấy lại hơi rồi hỏi ngay: “Vừa rồi có phải vừa có một người đàn ông tên Hứa Cảnh Hân tới lấy lời khai không?”

Cả bọn đều lần lượt ngẩn ngơ.

Hứa Trăn: “Đúng thế.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Anh ta có uống nước không?”

Lý Hiểu Mộng: “Có, tôi rót cho anh ta đấy.”

Tiết Bồng thấy lồng ngực bị siết chặt, cô nắm lấy cánh tay Lý Hiểu Mộng hỏi dồn: “Cốc đâu?”

Lý Hiểu Mộng vô thức chỉ về phía cái thùng rác ở ngay góc: “Vứt rồi...”

Vừa nói tới đó, Tiết Bồng đã quay người đi về phía thùng rác, cô mở nắp ra xem, bên trong có một số gói đồ ăn vặt, khăn giấy đã sử dụng, một ít giấy bị xé vụn, phía trên cùng là một cái cốc giấy.

Lý Hiểu Mộng đi tới, nghe thấy Tiết Bồng hỏi: “Là cái này sao?”

“Đúng rồi. Rốt cuộc là làm sao thế?”

Tiết Bồng nói: “Cho tôi cái túi với, tôi muốn mang nó về kiểm tra.”

Vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc, ai cũng nghĩ chẳng lẽ Tiết Bồng đã phát hiện ra hiềm nghi gây án của Hứa Cảnh Hân?

Trương Xuân Dương vội tìm một cái túi hồ sơ mới tinh, rút thêm một tờ khăn giấy ra đưa cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng lột khăn giấy trên tay, bỏ cái cốc giấy vào trong tệp hồ sơ, sau đó chỉ nói một tiếng “Cảm ơn” rồi quay đầu rời khỏi Chi đội Hình sự.

Mãi một lúc sau, cả tổ trinh sát mới kịp hoàn hồn.

Trương Xuân Dương lên tiếng trước: “Ồ, tôi còn tưởng Tiết Bồng ít nhất cũng phải nói một câu là tại sao cô ấy lại cần giám định ADN của Hứa Cảnh Hân chứ.”

Lý Hiểu Mộng: “Đúng rồi, em cũng đang đợi đó, ai ngờ...”

Cầm đồ rồi đi luôn?

Phương Húc mới bảo: “Chắc chắn là Tiết Bồng phát hiện ra gì đó. Trong số xe mang về hôm nay, có một chiếc là của Khang Vũ Hình. Hứa Cảnh Hân là bạn trai của Khang Vũ Hình, trên xe chắc chắn cũng có dấu vết của anh ta. Có khi những dấu vết đó có liên quan đến việc đội phó Lục mất tích không chừng?”

Hứa Trăn trầm tư suy nghĩ giây lát mới nói: “Nếu thế thì khoa kiểm nghiệm dấu vết chắc chắn sẽ trao đổi trước, không thể nào tự dừng chạy tới như thế được. Với lại, theo lời đội trưởng Phan, ngày mai chúng ta sẽ tới nhà Khang Vũ Hình thu thập chứng cứ, tới lúc đó cũng có thể lấy được ADN của Hứa Cảnh Hân mà.”

Câu này có nghĩa là tại sao Tiết Bồng lại gấp gáp, đột ngột đến thế?

Thế là Hứa Trăn vội gọi điện tới khoa kiểm tra dấu vết, những người còn lại đều im lặng vênh tai lên nghe.

Người nghe máy là Phùng Mông.

Hứa Trăn kể lại chuyện vừa xảy ra rồi hỏi Phùng Mông có phải là ông bảo Tiết Bồng tới không.

Không ngờ Phùng Mông cũng rất ngạc nhiên, còn hỏi lại Hứa Trăn.

Vào lúc này, Phùng Mông nói: “À, con bé về rồi, để chú hỏi nó, lát nữa trả lời cháu sau.”

Hứa Trăn cũng trả lời: “Dạ vâng, phiền chú quá, Trưởng khoa

Phùng.”

Lúc này, trong khoa kiểm nghiệm dấu vết chỉ có Tiết Bồng và Phùng Mông.

Tiết Bồng vừa bước vào đã thấy Phùng Mông đang nghe điện thoại, còn bảo là “con bé về rồi”, cô cũng thăm rõ là chuyện gì xảy ra, âm thầm đóng cửa lại.

Tiết Bồng đi tới, Phùng Mông bèn hỏi: “Nghe nói con vừa đến lục thùng rác ở tổ trình sát hả?”

Tiết Bồng gật đầu: “Dạ.”

Phùng Mông nhìn sang cái túi giấy trong tay cô: “Con nghi ngờ bạn trai của Khang Vũ Hình thì cũng rất hợp tình hợp lý, những vụ như thế này có tỷ lệ người bên cạnh thực hiện là rất cao. Nhưng con cũng đâu thể mạnh động như thế được, không làm thủ tục gì hết, cũng không nói rõ tình hình cho bên tổ trình sát biết, cầm đồ rồi đi vậy thôi. Bây giờ vật chứng đã dịch chuyển hai lần, còn từng tiếp xúc với thùng rác, có thể đã bị ô nhiễm mất rồi, dù có kiểm tra ra được gì thì cũng không thể làm vật chứng được nữa. Còn nữa, ngày mai là chúng ta đã đến nhà Khang Vũ Hình thu thập chứng cứ với tổ trình sát rồi, đến lúc đó con muốn thu thập ADN của bạn trai cô ta bộ không dễ hơn hả?”

Tiết Bồng không nói tiếng nào từ đầu tới cuối, cô chỉ cụp mắt, nghe Phùng Mông quở trách.

Cô rất bình tĩnh, cũng rất ung dung, thế nhưng tất cả đều chỉ là ở bên ngoài, vừa mới gặp cảnh Lục Nghiễm mất tích, quay qua quay lại đã gặp phải Hứa Cảnh Hân, giờ phút này đây, trong tim Tiết Bồng hoàn toàn trống rỗng, lại còn hỗn loạn.

Đến bản thân cô còn không biết tại sao vừa rồi mình lại mạnh động như thế, điều đầu tiên muốn làm là nắm bắt lấy bất cứ vật chứng nào

có thể dùng để thu thập ADN của Hứa Cảnh Hân.

Cho đến lúc về, gió lạnh thổi qua, cô mới tỉnh táo hơn được một chút.

Phùng Mông nói xong, nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng hỏi: “Con nói ra xem thử đi, lý do là gì, thầy cũng phải trả lời với tổ trình sát chứ.”

Tiết Bồng ngược mắt nhưng không trả lời mà hỏi lại: “Thầy, thầy còn nhớ chuyện Chung Lệ không?”

Phùng Mông: “Nhớ. Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau?”

Tiết Bồng mím môi, trả lời nhanh: “Hứa Cảnh Hân làm con nhớ tới Chung Lệ. Anh ta cũng mất một phần chân, mắt của anh ta trông giống hệt Chung Lệ. Anh ta gặp con còn tránh ánh mắt của con, cứ như đang che đậy chuyện gì.”

Phùng Mông nghe thấy thì sửng sốt: “Vì thế mà con chạy đi lục thùng rác hả? Con nghi cái gì? Nghi cậu ta là Chung Lệ? Thầy thấy con bận tới mất nhận thức rồi đó!”

Tiết Bồng giải thích: “Con không phải chỉ suy đoán không không. Lúc còn ở Chi đội Chống ma tuý, Lục Nghiễm và Chung Lệ từng cực kỳ thân thiết với một chú chó nghiệp vụ tên là Barno. Một năm trước, lúc Chi đội Chống ma tuý đi tìm tung tích của Chung Lệ, Barno cũng đã phát hiện ra khúc chân của Chung Lệ đầu tiên. Nó sẽ không nhận lầm mùi của Chung Lệ đâu, vả lại trước giờ nó không bao giờ gần gũi với người ngoài... Nhưng lúc nãy, khi Barno nhìn thấy Hứa Cảnh Hân, nó thậm chí còn không màng mệnh lệnh của Vương Siêu mà xông tới. Hứa Cảnh Hân và Barno lại còn tương tác rất thân thiết, đặc biệt là cử chỉ của anh ta lúc chơi với nó y hệt như Lục Nghiễm, Chung Lệ vậy. Về ngoài của một người có thể thay đổi nhưng phản ứng trong vô thức thì rất khó sửa được.”

Nghe Tiết Bồng giải thích thế, cảm giác của Phùng Mông cũng có thay đổi.

Một phút trước, Phùng Mông còn cảm thấy nhận định và chứng cứ của Tiết Bồng quá dỗi vô lý, sơ sài, thế nhưng bây giờ, với kinh nghiệm của một chuyên viên kỹ thuật hình sự kỳ cựu, ông đã bình tĩnh, nhận ra chuyện này chắc chắn có khúc mắc, trực giác của Tiết Bồng không phải vô căn cứ, mà là dựa trên nền tảng thực tế.

Giai đoạn đầu tiên của việc suy đoán phá án chính là đặt giả thiết lớn, sau đó mới tới cẩn thận tìm bằng chứng.

Giả thiết của Tiết Bồng quả thật rất kinh khủng nhưng cũng hợp tình hợp lý, không phải khi không mà có.

Phùng Mông thờ dài, dịu giọng xuống: “Thế nên con muốn kiểm tra xem Hứa Cảnh Hân có phải là Chung Lệ không đúng chứ?”

Tiết Bồng gật đầu đầy khẳng định: “Dạ vâng.”

Phùng Mông lại hỏi: “Vậy Lục Nghiễm thì sao? Có muốn tìm cậu ấy nữa không?”

Tiết Bồng ngần ngừ: “Tất nhiên phải tìm rồi ạ, chuyện quan trọng nhất là phải tìm ra anh ấy.”

Phùng Mông: “Vậy tiếp theo đó con định làm gì, giám định ADN của Hứa Cảnh Hân trước à?”

Tiết Bồng tiếp tục gật đầu.

Phùng Mông thờ dài: “Sau đó thì sao?”

Tiết Bồng: “Sau đó tiến hành đối chiếu...”

Chỉ là vừa nói tới đó, Tiết Bồng đã khựng hẳn lại.

Tiết Bồng chớp mắt rồi lại nhìn Phùng Mông, như muốn nói gì đó.

Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị Phùng Mông giơ tay ngắt lời: “Thầy biết con muốn nói gì, nhưng chuyện này không ổn. Thầy không biết hồ sơ của Chung Lệ ở đâu, thầy không có khả năng lục ra. Dù thầy có thể tìm ra được lý do chính đáng để xin phép Chi đội Chống ma túy thì cũng cần cấp trên ký tên. Con thấy cấp trên sẽ chịu duyệt sao? Tới lúc đó con bảo thầy giải thích thế nào, chẳng lẽ nói chuyên viên kỹ thuật khoa tôi nghi ngờ Chung Lệ phẫu thuật chỉnh hình, thay đổi thân phận sống trong xã hội nên muốn giám định ADN người đó rồi so sánh với hồ sơ của Chung Lệ hả?”

Lần này, Tiết Bồng không nói gì được nữa.

Cô cụp mắt, cau mày, giờ mới nhận thức được suy nghĩ của mình quá khó để thực hiện.

Cảnh sát sử dụng kỷ luật quân đội, chuyện gì cũng phải theo trình tự, theo quy tắc, muốn làm gì cũng phải có đầy đủ thủ tục, không thể để sơ suất gì.

Nếu xin phép cấp trên với lý do này thì chắc chắn sẽ bị phê bình.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nhỏ giọng nói: “Do con hấp tấp cả, phiền phức cho thầy quá.”

Phùng Mông lại thở dài: “Không tới nỗi phiền phức gì đâu, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, may là con không nói chuyện này cho bên hình sự biết, con mà nói là họ chắc chắn sẽ đi hỏi đội chống ma túy, tới lúc đó là phiền thật đấy. Thế này đi, thầy đi gọi điện cho tổ trinh sát, tìm đại cái lý do, cứ nói là con thấy Hứa Cảnh Hân có điểm đáng nghi nhưng bận quá, quên nói rõ với họ.”

Tiết Bồng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Phùng Mông đi gọi điện thoại, cô bèn quay người về bàn làm việc của mình, ngồi xuống nhìn chăm chăm vào cái cốc giấy vừa mang

về.

Phùng Mông ở đằng sau nói chuyện điện thoại nhưng cô không có tâm trạng để nghe, đầu óc toàn là những thay đổi trong hôm nay.

Đầu tiên là Lục Nghiễm mất tích, sau đó thì người đàn ông nghi là Chung Lệ lại xuất hiện.

Cả hai sự việc, hai người đàn ông đều có liên quan tới Khang Vũ Hinh, chuyện này là trùng hợp sao?

Dường như tất cả mấu chốt và điểm thiết yếu của toàn bộ sự việc đều nằm ở Khang Vũ Hinh...

Tiết Bồng nhắm mắt, đưa tay chống đầu, nhanh chóng suy nghĩ lại từ đầu.

Nghi vấn đầu tiên là ở Lục Nghiễm: Tại sao anh lại lên xe Khang Vũ Hinh?

Trước khi Hứa Cảnh Hân xuất hiện, Tiết Bồng còn thấy điều này rất kỳ lạ, không hợp lý chút nào, thậm chí còn nghi ngờ Lục Nghiễm có tự nguyện lên xe hay không, có khi nào đã bị người khác chụp thuốc mê lúc ở sảnh hội nghị không?

Nhưng nghĩ lại thì nghi vấn này lại không thể không cân nhắc.

Dấu vết ở hiện trường vụ án đều đã cho thấy rõ, đến lúc đó Lục Nghiễm mới ngã xuống đất, hơn nữa họ cũng đã thu thập được dấu vân tay của Lục Nghiễm ở nhiều chỗ trong xe Khang Vũ Hinh, nói cách khác thì lúc ở trong xe, Lục Nghiễm vẫn tỉnh táo.

Vậy thì vấn đề lại quay trở lại lúc bắt đầu, rốt cuộc Khang Vũ Hinh đã dùng thứ gì để khiến Lục Nghiễm lên xe theo cô ta về nhà?

Câu trả lời hẳn là Chung Lệ.

Hay có thể nói là do Khang Vũ Hình nói với Lục Nghiễm rằng cô ta biết tung tích của Chung Lệ.

Hơn nữa, để chứng thực thêm rằng mình không nói dối, Khang Vũ Hình còn tiết lộ một vài chi tiết, thậm chí nói rằng muốn đưa Lục Nghiễm đi gặp Chung Lệ.

Nhưng lúc xe đi tới ngã ba thì đột nhiên chết máy, tiếp đó lại có một chiếc xe không biển số đã đợi từ lâu đâm về phía họ.

Xe bị đâm không nghiêm trọng, người trong xe cũng không bị sao, Lục Nghiễm, Khang Vũ Hình và tài xế bước xuống xe, trong quá trình trao đổi với chiếc xe kia, hai bên xảy ra tranh chấp.

Sau đó, chắc chắn là đối phương đã dùng thủ đoạn nào đó để khiến Lục Nghiễm mất đi khả năng chống cự.

Nhưng để làm được như thế rất khó, Lục Nghiễm không dễ trúng chiêu như thế.

Điều này chứng tỏ đối phương đã có chuẩn bị trước, thậm chí là biết Lục Nghiễm cũng sẽ ở trong xe, nếu chỉ cần đối phó với một người phụ nữ thì họ đã không cần phải bày binh bố trận lắm thế.

Vậy thì mục tiêu của đối phương là Khang Vũ Hình hay là Lục Nghiễm?

Hay là cả hai?

Tiếp đến là đến Hứa Cảnh Hân.

Hứa Cảnh Hân là bạn trai của Khang Vũ Hình, khoan nói đến thân phận thật sự của y, chỉ tính mỗi mối quan hệ nam nữ này thôi, Hứa Cảnh Hân đã đủ là một trong số những người đáng nghi nhất.

Mỗi năm đã xảy ra không ít vụ án tương tự, người đầu gối tay ấp đột nhiên mất tích, người khả nghi đầu tiên chính là người thân gần gũi nhất hoặc là người yêu.

Nhưng cứ hể nghĩ đến Hứa Cảnh Hân có thể là Chung Lệ, Tiết Bồng lại lập tức bác bỏ nghi ngờ này.

Nếu là Chung Lệ thì y không có lý do, cũng không cần thiết phải làm vậy.

Tiết Bồng vừa suy nghĩ vừa viết những cái tên kia ra giấy, hết như cách Lục Nghiễm phác thảo sơ đồ mối quan hệ vậy, cô nhau chóng liên kết những cái tên này lại, đồng thời ghi chú lại những chi tiết quan trọng ở đầu mỗi tên.

Sau đó, cô đánh một dấu chấm hỏi ở cạnh tên của Hứa Cảnh Hân rồi lại chia ra hai nhánh.

Một nhánh với giả thiết Hứa Cảnh Hân không phải Chung Lệ, vậy thì y rất đáng ngờ trong chuyện Khang Vũ Hình mất tích.

Nhánh thứ hai lại lấy giả thiết nếu y là Chung Lệ, thế thì một năm nay đã xảy ra chuyện gì? Sao y lại biến thành Hứa Cảnh Hân?

Ở đây lại có thể chia thành hai trường hợp.

Một là năm đó nhà kho phát nổ, để giữ được mạng sống của Chung Lệ, bọn buôn ma túy đã chặt đứt một khúc chân của y, đưa y ra khỏi đó.

Sau đó, bọn bắt cóc dùng mọi cách để nhuộm bẩn Chung Lệ, khiến y từ bỏ thân phận cảnh sát, quyết định phản bội rồi gia nhập với bọn chúng.

Chỉ là khả năng này thật sự quá thấp.

Chung Lệ không thể nào phản bội, điều này đi ngược lại với tính cách và tín ngưỡng của y.

Lại đặt giả thiết tỷ lệ thấp, cho dù Chung Lệ phản bội hoặc lấy danh nghĩa phản bội để giả vờ hợp tác với bọn buôn ma túy, thế thì cũng đâu thể nhận được sự tín nhiệm của chúng.

Bọn buôn ma túy chắc chắn sẽ vừa tận dụng, vừa khống chế y, sao có thể để y ở bên cạnh Khang Vũ Hình?

Hơn nữa hôm đó gặp ở trước khách sạn, Khang Vũ Hình lại còn nghe lời Hứa Cảnh Hân thấy rõ.

Vì thế chuyện Chung Lệ phản bội là không thể lý giải được.

Vậy thì chỉ còn lại trường hợp thứ hai: Chung Lệ đang chấp hành nhiệm vụ nằm vùng thứ ba?!

Hơn nữa lần này còn là nhiệm vụ đột phát, bắt đầu từ lúc y bị bọn buôn ma túy đưa đi, vì tính cơ mật nên dù có là Lục Nghiễm thì Lâm Nhạc Sơn cũng không tiết lộ nửa lời.

Nếu suy đoán thế này thì dường như có một số nghi vấn đã sáng tỏ.

Điều này cũng là lý do tại sao một năm trước, vào một ngày sau khi mọi người nhiều lần tìm kiếm tung tích của Chung Lệ mà không có kết quả, Lâm Nhạc Sơn đột nhiên lại đổi ý, bảo rằng không tìm Chung Lệ nữa.

Còn nữa, Lục Nghiễm vẫn cứ không chịu bỏ qua manh mối này, Lâm Nhạc Sơn cũng nhiều lần quở trách, cuối cùng thật sự hết cách mới điều Lục Nghiễm đi.

Chỉ là nếu thế, vấn đề lại quay lại từ đầu.

Sau khi đưa Chung Lệ đi, bọn buôn ma túy đã phẫu thuật chỉnh hình

cho y sao? Hay là trong trận nổ đó, khuôn mặt của Chung Lệ đã bị huỷ hoại, vì thế nên mới làm phẫu thuật chỉnh hình?

Vậy thì sau đó thì sao? Chung Lệ đã liên lạc với Chi đội Chống ma túy bằng cách nào? Lại làm cách nào để lấy được lòng tin của bọn buôn ma túy, khiến chúng để mặc y tự do như thế?

Chẳng lẽ bên phía đó có người giúp y?

Hay là vẫn còn có chi tiết nào trong đó mà cô đã bỏ lỡ...

Gần như cùng một thời gian đó, tại ký túc xá của một nhà xưởng bỏ hoang nọ.

Lục Nghiễm ngồi bên mép giường gỗ, nhìn ra bầu trời nhỏ xíu bên ngoài cửa sổ phía trên bằng một chút ánh sáng rọi vào.

Cạnh bên giường còn có một chiếc bàn gỗ, sát bàn cũng có ghế, trên bàn là một số món thực phẩm ăn liền, còn có một cái phích nước.

Ngoài ra, trong căn phòng này còn có một nhà vệ sinh khá đơn giản nhưng cũng giải quyết được nhu cầu cá nhân cơ bản nhất.

Lúc tỉnh lại, Lục Nghiễm đã ở đây, anh đã kiểm tra cửa sắt đằng trước, cũng đã mò mẫm cái cửa sổ sắt kiên cố, tất nhiên là còn có cả nhà tắm và lỗ thông gió.

Với những công cụ hiện có của anh, anh không thể mở ra bất cứ lối đi nào trong thời gian ngắn.

Suốt cả một ngày, cũng không có bất cứ ai đi tới.

Dù anh có thắc mắc thì cũng không biết đi tìm đáp án như thế nào.

Lục Nghiễm chỉ có thể nghe thấy tiếng cầu cứu của Khang Vũ Hình ngoài hành lang, có lúc cô ta sẽ gọi người đã bắt họ tới, mong người

ta có thể thả cô ta ra, có lúc sẽ gọi tên anh, hỏi anh nên làm thế nào.

Lục Nghiễm chỉ trả lời Khang Vũ Hình một lần: “Kiên nhẫn đợi đi, cố mà để giành sức.”

Nhưng Khang Vũ Hình lại rất sốt ruột.

Sau đó, Lục Nghiễm không thêm quan tâm tới Khang Vũ Hình nữa.

Điện thoại của anh đã bị tịch thu, anh chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và trực giác để mò mẫm khắp nơi tìm kiếm manh mối, đầu tiên là dưới bàn, dưới giường, các góc cửa sổ và bốn cái máy nghe lén và camera trong nhà vệ sinh.

Anh gỡ hết mấy thứ này xuống, ném lên trên bàn, tiếp đó cứ ngồi tựa vào đầu giường sắp xếp đầu đuôi sự việc, mệt thì nằm xuống chợp mắt, tỉnh dậy lại tiếp tục suy nghĩ.

Cuộc sống thế này không còn lạ lẫm gì với Lục Nghiễm nữa, lúc nằm vùng, cuộc sống của anh về cơ bản đều là như thế.

Lúc tiếp cận Khang Vũ Hình, anh cần giữ cảnh giác mọi lúc mọi nơi, luôn phải tự nhắc nhở mình là ai, nhưng cũng cần “thả lỏng”, không chỉ phải lừa Khang Vũ Hình mà còn phải lừa cả mình, tất cả suy nghĩ hành động đều phải giống như một người bình thường.

Khang Vũ Hình sẽ không đề phòng một người bình thường, nhất là khi cô ta còn thích người đàn ông đó.

Thế nhưng bố của Khang Vũ Hình là Khang Nghiêu lại có thể sắp xếp tai mắt âm thầm theo dõi cô ta, thậm chí sẽ điều tra các mối quan hệ xã hội của Khang Vũ Hình.

Trong khoảng thời gian đó, thân phận của Lục Nghiễm có nguy cơ bị bại lộ bất cứ lúc nào, bản thân anh luôn trong trạng thái cảnh giác, chưa từng thật sự buông lơ, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy mặt Khang

Vũ Hình, trong lòng anh lại như có sợi dây căng siết.

Cho đến khi Khang Nghiêu sa lưới.

Tận mấy ngày sau đó, Lục Nghiễm đều ngủ say hơn hẳn, sợi dây trong lòng cũng bỗng chốc được giãn ra.

Đến khi kỳ nghỉ phép kết thúc, Lục Nghiễm lại về đội báo cáo.

Nhưng anh biết, trong mấy ngày đó, Khang Vũ Hình từng tìm tới anh, nhưng số điện thoại và địa chỉ của anh đều đã thay đổi, anh biết Khang Vũ Hình muốn hỏi gì, nhưng có nói nhiều cũng vô ích, vì thế anh không còn liên lạc với Khang Vũ Hình nữa.

Về lại với thân phận cảnh sát, sống cuộc sống bình thường mới là mong đợi duy nhất của anh khi đó.

Lại nói về tình hình hiện tại.

Lục Nghiễm bỏ ra một tiếng để sắp xếp rõ ràng sự việc xảy ra đột ngột.

Điều đầu tiên ắt hẳn là mục tiêu của đối phương.

Ban đầu anh cứ tưởng Khang Vũ Hình mới là mục tiêu, còn anh chỉ tình cờ bị bắt lên xe.

Cho đến khi anh nhớ lại từng chi tiết về người tài xế tên Lâm Thích kia, từ lúc Lâm Thích dẫn đường cho anh trong sảnh hội nghị đến lúc lái xe sau đó, bao gồm cả việc cứ lâu lâu lại quan sát anh qua kính chiếu hậu, tất cả những chuyện này dường như đều chứng tỏ mục tiêu của đám người này không chỉ có Khang Vũ Hình.

Sau đó ở ngã ba, một chiếc xe không biển số đột nhiên đâm ra từ bên hông, sức đâm không lớn, trông có vẻ không hề muốn làm họ bị thương.

Hai người đàn ông che mặt từ trên xe bước xuống, một người trong số đó ném cho anh một chai nước, bắt anh uống.

Mà lúc đó, Khang Vũ Hình đã bị Lâm Thích chĩa súng vào đầu, đe dọa, bắt cô ta lên xe.

Lục Nghiễm cầm lấy chai nước, ban đầu anh không uống mà chỉ nhìn ba người đàn ông phía bên kia và khẩu súng trong tay chúng.

Cho đến khi một người đàn ông bịt mặt lên tiếng: “Chỉ cần cậu hợp tác, chúng tôi sẽ không làm hại cậu.”

Giọng của người đàn ông này hơi chút già nua, dáng dấp cũng không cao, tóc cũng đã điểm hoa râm.

Lục Nghiễm nheo mắt, hết sức bình tĩnh khai báo danh tính: “Tôi là cảnh sát.”

Nhưng người đàn ông không những không kinh ngạc, hoảng sợ mà còn đưa súng lên cao, chĩa họng súng đen ngòm vào Lục Nghiễm.

“Tôi biết, cậu tên là Lục Nghiễm, đội phó Chi đội Hình sự, từng hai lần lập công lao hạng ba. Phó Thị trưởng Tần Bác Thành còn là bố dượng của cậu.”

Cũng vào lúc đó, Lục Nghiễm đã hiểu ra, mục tiêu của họ cũng có cả anh.

Lục Nghiễm suy nghĩ nhanh, liếc nhìn tài xế Lâm Thích trông không hề rần ròi chút nào, lại nhìn sang đôi chân không được linh hoạt của người đàn ông bịt mặt này.

Từ lúc người đàn ông này xuống xe, Lục Nghiễm đã để ý thấy chân cẳng ông ta rất chậm chạp, chỉ là không biết tốc độ và khả năng sử dụng súng của họ thế nào.

Nếu là anh thì có thể còn có một nửa cơ hội tránh được đường đạn, nấp vào bụi cây hai bên đường, nhân cơ hội rời đi.

Tất nhiên là làm thế sẽ đồng nghĩa với việc bỏ mặc Khang Vũ Hình, cũng có nghĩa là cắt đứt manh mối về Chung Lệ trong tay cô ta.

Chỉ là Lục Nghiễm chỉ vừa mới vừa so sánh rõ được thiệt hơn, người đàn ông bịt mặt lại lên tiếng lần nữa: “Uống nước rồi chúng tôi sẽ đưa cậu đi, còn để cậu gặp người cậu muốn gặp là Chung Lệ, cậu ta cũng ở trong tay chúng tôi.”

Tác giả giải thích tình tiết:

Lần thứ nhất, Barno đứng sửa trước xe của Khang Vũ Hình. Chú ý, Chung Lệ không ở đó, có thể coi phản ứng của Barno là vì cảm thấy xe có vấn đề. Sau đó, Khang Vũ Hình xuất hiện với tư cách là chủ xe, nhưng khi đó, an nguy của Lục Nghiễm an toàn hơn, thế nên không thể nghiền ngẫm xem tại sao Barno lại sửa.

Lần thứ hai, Barno đứng sửa trước xe, lại nhìn Khang Vũ Hình và Chung Lệ mà sửa nhưng lại bị kéo lại, không có tiếp xúc hay tương tác gì với Chung Lệ (chi tiết này rất quan trọng), xung quanh còn có một đám đông lộn xộn đang đứng nhìn.

Cộng với phản ứng ở lần thứ nhất của Barno, lần này chỉ có thể xác nhận lần nữa là Barno nhắm vào Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng không có mắt thần hay tay vàng, cô chỉ hoàn toàn tập trung vào Khang Vũ Hình.

Lần thứ ba, không có Khang Vũ Hình, cũng không có xe, Barno nhào tới chỗ Chung Lệ, lại còn tương tác với nhau.

Điều này chứng tỏ Barno nhắm vào Chung Lệ, hơn nữa Tiết Bồng rất quen thuộc với cử chỉ của Chung Lệ, lần này cộng thêm việc mất một

khúc chân và quan sát ánh mắt quen thuộc ở khoảng cách gần, cô mới có thể nghĩ tới thân phận của Chung Lệ.

Tất cả những chi tiết đều rất quan trọng.

Chương 122: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 13

Vào lúc Lục Nghiễm chắc chắn mục tiêu của đối phương còn có cả mình, anh nhanh chóng suy nghĩ về thân phận và động cơ của người đàn ông bị mất, đây chính là phản xạ có điều kiện được hình thành khi anh làm cảnh sát chống ma túy và cảnh sát hình sự mấy năm nay: Who, When, Why, What, Where (Ai? Khi nào? Tại sao? Cái gì? Ở đâu?).

Đối với người bình thường, dù muốn nhắm vào tài sản hay là tính mạng thì để sẽ không dễ dàng lấy cảnh sát làm mục tiêu, huống hồ gì anh không giàu có cũng chưa từng coi thường mạng sống của ai, dù đối phương muốn tài sản hay trả thù thì cũng chẳng có lý do gì để tìm anh.

Cái uy cảnh sát hình sự của anh cũng chẳng hề có chút tính đe dọa nào với đối phương, điều này chỉ có thể chứng tỏ động cơ của đối phương đã mãnh liệt tới mức dù anh có là cảnh sát hay không đều không thể xoay chuyển được tình thế.

Lục Nghiễm nhắm mắt, sau đó bắt đầu suy nghĩ về “giá trị lợi dụng” của mình, tất nhiên là đối với đối phương.

Đối phương coi trọng thứ gì ở anh?

Lục Nghiễm tự nhủ, chuyện mà đời này anh giỏi nhất chỉ có chấp hành nhiệm vụ nằm vùng với phá án.

Chẳng lẽ đối phương lại coi trọng việc đó?

Vào lúc này, bầu không khí yên tĩnh vốn có lại lần nữa bị Khang Vũ Hình ở phòng bên đánh tan.

Giọng nói của Khang Vũ Hình truyền tới, không còn hoảng loạn nữa, cô ta hỏi: “Lục Nghiễm, anh nghe thấy tôi nói không?”

Lục Nghiễm mở mắt, đi tới trước cửa sắt, trả lời qua một cái khung sắt nhỏ: “Nghe.”

Khang Vũ Hình yên lặng vài giây rồi nói: “Vậy anh nói chuyện với tôi được không? Trời tối rồi, tôi ở có một mình, thấy hơi sợ.”

Lục Nghiễm cup mắt, theo bản năng thì anh không tin.

“Tôi nhớ cô gan dạ lắm.”

“Đúng rồi, hồi trước gan lắm.” Giọng Khang Vũ Hình đầy vẻ cô quạnh: “Nhưng sau chuyện của bố tôi, mấy năm nay tôi cứ sống thấp tha thấp thỏm, cứ sợ một ngày nào đó tự dưng lại có một đám cảnh sát xông vào nhà tôi, bắt tôi đi. Tôi cứ ngủ không được ngon, còn hơi lo âu với suy nhược tinh thần.”

Lục Nghiễm trả lời: “Không làm gì chột dạ thì không cần phải sợ gì. Nếu mà sống ngay thẳng thì đâu cần thiết phải lo lắng thế.”

“Tại anh nhìn phiến diện quá đấy.” Khang Vũ Hình lại tự dưng nổi đóa: “Vì thân phận của bố tôi mà anh cảm thấy cả nhà tôi đều là người xấu hả? Anh có biết mấy năm nay tôi sống sao không? Người ngoài xã hội nhìn tôi với ánh mắt như thế nào anh biết không? Tôi nhận lấy không biết bao nhiêu con mắt dèm pha, đối đãi bất công, đám cảnh sát các người có nói giúp tôi tiếng nào không? Đến một công việc đơn giản mà tôi cũng không tìm được...”

Chỉ là Khang Vũ Hình còn chưa nói xong, Lục Nghiễm đã ngắt lời: “Nói nhiều cũng vô ích, tôi chỉ hỏi cô, cô có từng làm thế không?”

Khang Vũ Hình khựng lại.

Lục Nghiễm lại bổ sung thêm: “Tôi không nói về khi đó, mà là bây giờ kìa.”

Khang Vũ Hình không trả lời.

Chính vào lúc này, có tiếng bước chân vọng tới từ đầu hành lang, âm thanh chậm rãi, lại còn bước nặng bước nhẹ.

Lục Nghiễm cup mắt, cẩn thận lắng nghe nhịp chân nện trên đất, chưa đợi người kia tới gần, anh đã phán đoán được người đang tới là người đàn ông bịt mặt có vẻ lớn tuổi.

Tiếng bước chân đó lướt ngang qua trước cửa Khang Vũ Hình trước, Khang Vũ Hình nhìn ra cái song cửa nhỏ hỏi: “Ông muốn bao nhiêu tiền, ông có điều kiện gì cứ việc nói.”

Nhưng người đàn ông không để tâm đến Khang Vũ Hình, lại tiếp tục bước đi.

Âm thanh tới gần cửa của Lục Nghiễm, người đàn ông bịt mặt đi tới, nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cực kỳ bình tĩnh, nhớ nhanh những phần để lộ ra bên ngoài của người đàn ông trong vòng mấy giây.

Lần này ánh sáng rõ hơn tối qua, tuy người đàn ông đeo khẩu trang nhưng Lục Nghiễm lại có thể nhìn rõ được mày mắt, trán, sống mũi cả mái đầu hoa râm của người đàn ông ở khoảng cách gần.

Ánh mắt người đàn ông chứa đầy bể dâu, tròng mắt ngả vàng, đã hơi đục đi, một bên lông mày có chỗ bị đứt do từng bị thương, cắt ngang bởi một vết sẹo nhỏ.

Ước chừng bằng mắt thì chắc người đàn ông thấp hơn Lục Nghiễm nửa cái đầu.

Lục Nghiễm lại đưa mắt nhìn xuống, lướt qua bộ quần áo giản dị của người đàn ông, đưa xuống đôi chân không nhanh nhẹn mấy và đôi giày đế cỏi gã đang mang.

Lục Nghiễm ngược mắt hỏi: “Chung Lệ ở trong tay ông ư?”

Người đàn ông chậm rãi lắc đầu: “Bây giờ thì không.”

Một chốc sau, ông ta lại nói: “Nhưng mà sắp rồi, cậu chịu khó đợi đi.”

Thoạt đầu, Lục Nghiễm thầm nhẹ nhõm, cùng lúc đó cũng dâng lên chút lo lắng.

Anh nghĩ phần trăm cao là người đàn ông này nói thật: Chung Lệ vẫn còn sống, mỗi tội là lại sắp đối mặt với nguy hiểm rồi.

Lục Nghiễm nheo mắt hỏi tiếp: “Vậy tôi có thể giúp gì được cho ông.”

Người đàn ông cười nhếch miệng, nếp nhăn nơi khoé mắt càng hằn sâu hơn: “Đây là kết luận của cậu sau hơn nửa ngày suy nghĩ đấy à?”

Lục Nghiễm gật đầu không nói, từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh.

Người đàn ông nhìn Lục Nghiễm một lát rồi nói: “Đúng là chúng tôi có chút chuyện cần cậu giúp. Cậu càng hợp tác thì càng có lợi cho cậu. Đợi sau khi chúng tôi có được câu trả lời, cậu và bạn cậu đều có thể rời khỏi mà không chút thương tích.”

Lục Nghiễm gật đầu lần nữa: “Cần tôi làm gì cứ việc nói.”

Người đàn ông nói: “Vẫn chưa gấp đâu, cậu còn thiếu một trợ tá, đợi tới lúc tôi tìm được cho cậu, cậu hẳn nhiên sẽ biết chúng tôi muốn

gì.”

Trợ tá? Đang nói đến Chung Lệ sao?

Lục Nghiễm cau mày, đang định hỏi tiếp nhưng người đàn ông đã quay người đi về hướng ban nãy đã tới.

Lục Nghiễm chứng lại, anh cup mắt, chỉ nghe thấy tiếng bước đi của người đàn ông, cho đến khi âm thanh càng lúc càng xa dần rồi biến mất hoàn toàn.

Một lúc sau, Khang Vũ Hình nói vọng tới: “Anh tin lời ông ta hả?”

Lục Nghiễm: “Cô đang nói tới câu nào?”

Khang Vũ Hình: “Ông ta nói họ sắp bắt được Chung Lệ rồi.”

Lục Nghiễm không trả lời mà hỏi lại: “Cô cũng nói cô biết Chung Lệ ở đâu mà, đáng lẽ cô mới nên là người nói tôi biết giờ cậu ấy còn sống hay đã chết, tình hình thế nào chứ?”

Khang Vũ Hình nói: “Tóm lại là tôi không có lừa anh, tôi biết anh ta ở đâu, hơn nữa bây giờ còn sống tốt lắm. Cái ông già ban nãy mới là nói năng bậy bạ đấy.”

Cả hai đều im lặng.

Lục Nghiễm thở dài, tựa người vào cửa sắt, điềm nhiên hỏi lại: “Dính tới ma tuý, dính tới xã hội đen, cô gọi cuộc sống như thế này là sống tốt đấy hả?”

Khang Vũ Hình sững sờ, vài giây sau mới nói: “Anh nói điên nói khùng cái gì vậy?”

“Vậy hả? Tôi nói gì bậy bạ lắm à?” Lục Nghiễm hỏi hợt: “Hôm đó ở ngoài khách sạn, cậu ấy đi chung với cô, khi đó có đám người vây

quanh hai người, trong số đó còn có đối tượng bị tình nghi dính líu tới ma túy. Sau đó cô lại nói cô đang làm ăn. Làm cái gì ăn vậy? Buôn ma túy à?”

Lần này, Khang Vũ Hình im lặng rất lâu, cứ như là ở phòng bên đó không có người vậy.

Lục Nghiễm cũng không lên tiếng, cho cô ta chút thời gian để trấn tĩnh và nghiền ngẫm.

Anh cũng rất tò mò muốn biết Khang Vũ Hình sẽ tiếp tục lấp liếm hay là giả ngơ.

Một lúc sau, Khang Vũ Hình mới nói: “Anh biết từ khi nào?”

Giọng nói của cô ta đã lạnh lùng đi nhiều, không vờ như vô tội nữa, cô ta cũng không nói rõ là mình đang hỏi đến thân phận của Chung Lệ hay là chuyện buôn ma túy.

Nói thật thì Lục Nghiễm vẫn dễ nói chuyện với một Khang Vũ Hình như thế này hơn.

Lục Nghiễm nhếch mép nói: “Từ sau khi tới đây.”

Khang Vũ Hình lại hỏi: “Dựa vào đâu?”

Lục Nghiễm: “Cô nói cô biết Chung Lệ ở đâu, vừa rồi người kia cũng nói Chung Lệ hiện không ở trong tay họ nhưng cũng sắp rồi. Nếu hai người đều nói thật, thế thì tôi có thể xác định là Chung Lệ vẫn còn sống.”

Khang Vũ Hình cười hỏi: “Vậy nếu cả tôi và ông ta đều nói dối thì sao? Tôi nói là tôi biết Chung Lệ ở đâu, nhưng mà cũng có thể là tôi biết anh ta được chôn ở đâu thì sao?”

Lục Nghiễm: “À, vậy chân cái người đàn ông đi bên cạnh cô bị sao

thế?”

Khang Vũ Hình: “Chỉ vì anh ta bị mất một khúc chân mà anh dám chắc đó là Chung Lệ sao? Trên đời này thiếu gì người bị mất chân.”

Lục Nghiễm không trả lời.

Mục đích của anh chỉ là thăm dò, dựa vào cảm xúc trong lời nói của Khang Vũ Hình để phán đoán mình có nghĩ đúng hay không.

Anh sẽ không nói với Khang Vũ Hình rằng có một phần còn là vì Barno.

Đương nhiên là phản ứng của Barno cũng chỉ là một điểm để lưu ý mà thôi, nó không hoàn toàn có thể xác thực, dù sao thì khi phát hiện ra nghi phạm, người thấy mùi khả nghi hay phát hiện ra người sống ở một vùng bị nạn nào đó, chó nghiệp vụ đều sẽ sửa để ra hiệu.

Hơn nữa, Lục Nghiễm đã quen biết Khang Vũ Hình từ năm mười sáu tuổi, sau đó lại còn tiếp cận cô ta với thân phận nằm vùng, anh vẫn hiểu được phần nào tính cách của Khang Vũ Hình.

Nếu Khang Vũ Hình không nắm trong tay tung tích của Chung Lệ, cô ta sẽ hoàn toàn không dám dụ anh tới gặp mà không chút sợ sệt như thế này.

Thứ cô ta nắm được trong tay hẳn là chuẩn xác.

Còn một việc nữa, sao Khang Vũ Hình biết được anh đã tìm kiếm Chung Lệ trong suốt một năm nay?

Chuyện này chỉ có một số ít người trong Chi đội chống ma túy biết được, hơn nữa sẽ không ai đi nói ra, vậy thì Khang Vũ Hình nắm được nguồn tin từ đâu?

Lục Nghiễm có nghĩ tới chuyện này, khả năng duy nhất là từ bọn

buôn ma túy, hoặc có khi là người khi đó đưa Chung Lệ đi vốn là người cho Khang Vũ Hình phái tới.

Sau đó, Lục Nghiễm tìm kiếm Chung Lệ khắp nơi, cho đến khi manh mối của Vương Xuyên xuất hiện.

Vì phí tình báo nên Vương Xuyên đã giúp Lục Nghiễm có được đường dây nghi là có liên quan tới ma túy và Chung Lệ, nhất định đã có người phát hiện ra chuyện này nên mới dẫn đến hoạ sát thân.

Chuyện này và cả vụ án của Trình Lập Huy sau đó nữa, tất cả đều trực tiếp chỉ ra sát thủ Lý Thành Kiệt.

Chẳng qua là khi đó, Lục Nghiễm không hề chắc chắn cái chết của Vương Xuyên là do động đến đường dây ma túy hay là tung tích của Chung Lệ, anh có hơi thiên về trường hợp trước hơn.

Nhưng sau những sự việc này, thêm vào manh mối và Khang Vũ Hình để lộ tội qua cùng với lời nói mà người đàn ông bịt mặt ám chỉ, Lục Nghiễm lại xâu chuỗi những sự việc xảy ra trước sau lại với nhau, kết luận sau cùng là Vương Xuyên bị diệt khẩu không chỉ vì ma túy, mà quan trọng nhất là do thân phận hiện giờ của Chung Lệ.

Thêm vào phản ứng của Khang Vũ Hình vừa nãy, Lục Nghiễm cuối cùng đã có được câu trả lời.

Thứ làm Khang Vũ Hình bại lộ hoàn toàn chính là câu nói vừa rồi: “Chỉ vì anh ta bị mất một khúc chân mà anh dám chắc đó là Chung Lệ sao?”

Thử hỏi ngoài người trong nội bộ Cục Cảnh sát và bọn buôn ma túy đưa Chung Lệ đi, còn ai có thể biết được Chung Lệ đã bị mất một khúc chân trong vụ nổ ở kho nữa?

Sau khi có được kết luận, Lục Nghiễm thầm thấy có chút may mắn, Chung Lệ quả thật vẫn còn sống.

Nhưng theo đó cũng có chút mất mát và ngờ hoặc.

Tại sao Chung Lệ lại ở bên cạnh Khang Vũ Hình?

Y đã hoàn toàn phản bội, thay hình đổi dạng để tiếp tục sống sót hay là đang làm nhiệm vụ nằm vùng mới?

Hay là để bảo toàn tính mạng trước, trấn an Khang Vũ Hình, đợi đến lúc thời cơ chín muồi lại liên lạc với đội chống ma túy, chứng minh mình trong sạch, lập công chuộc tội, tìm lại thân phận trước đây?

Dù là thế nào thì cũng không hề đơn giản.

Lục Nghiễm không khỏi tự hỏi, khi đó nếu người xảy ra chuyện là anh, anh sẽ làm thế nào khi mất đi một phần chân, bị bọn buôn ma túy đưa đi?

Thà chết chứ không nghe theo, bị bọn buôn ma túy hành hạ tới chết hay chọn “khuất phục” trước rồi mới tính kế lâu dài?

Trường hợp trước là chết không thấy xác, bốc hơi giữa đời, trường hợp sau cần phải nhập bọn với cọp, cấu kết với chúng làm việc xấu trước.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm mở mắt ra, thở dài nặng nề.

Chút ánh sáng bên ngoài đã hoàn toàn tắt, căn phòng tối đen như mực.

Lục Nghiễm đi đến bên giường, anh nằm xuống, nhắm mắt lại, nghĩ đến hôm ấy thoáng nhìn thấy “Chung Lệ” bên ngoài khách sạn, lòng cũng trĩu xuống.

Vào tối hôm đó, Tiết Bồng cũng chìm trong một mớ hỗn độn rối ren.

Lục Nghiễm đến giờ vẫn không rõ tung tích, cô tăng ca trong khoa kiểm nghiệm dấu vết, đồng thời cũng đang đợi kết quả giám định chi tiết bên phòng thí nghiệm lý hoá, không chỉ bận hết đầu này tới đầu khác mà trong lòng còn đầy lo âu.

Lúc gần đến mười giờ tối, phòng thí nghiệm lý hoá cuối cùng cũng đã cho ra kết quả của loạt vật chứng đầu tiên.

Tiết Bồng làm hết những việc vụn vặt còn lại rồi vội sang bên đó.

Diêu Tố Vân cũng đang tăng ca, thấy Tiết Bồng tới bèn nói: “Chị tới vừa đúng lúc, tôi đang định mang kết quả sang cho chị. Nhưng mà hiện giờ chỉ có kết quả báo cáo giám định chiếc xe của Khang Vũ Hình, vật chứng sinh vật trên chiếc xe không biến số mà mọi người đưa tới sau đó còn cần một chút thời gian nữa. Lát nữa đồng nghiệp bên khoa đi ăn về, chúng tôi sẽ tiếp tục.”

“Vất vả cho mọi người quá, cảm ơn nhiều.” Tiết Bồng nói.

Diêu Tố Vấn hỏi: “Không có gì đâu, chuyện này cũng là bổn phận của chúng tôi.”

Tiết Bồng cầm lấy báo cáo, đọc lướt nhanh, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Trên báo cáo có viết rõ, đã tìm được một số vật chứng sinh vật trên xe của Khang Vũ Hình, bao gồm tế bào da tóc vân vân, giám định ra được ADN của bốn người.

ADN ở ghế lái đằng trước là của nam giới, chắc là thuộc về người tài xế tên Lâm Thích.

Vật chứng sinh vật ở băng sau giám định ra được ba nhóm, một là của nữ giới, cũng chính là Khang Vũ Hình, một là của Lục Nghiễm, nhóm thứ ba là của một người đàn ông khác.

Tiết Bồng ngược mắt, không nhắc tới chuyện cái cốc giấy Hứa Cảnh Hân đã sử dụng, cô đã thu thập ADN trên đó, chỉ là vẫn chưa để cho người khác biết.

Nhưng suy đoán theo logic thì ADN thứ ba tìm được ở băng sau chắc là của Hứa Cảnh Hân.

Tiết Bồng lại tiếp tục lật sang trang, cô hỏi: “Có giám định y pháp độc chất không?”

“Có, hồi chiều Chi đội Hình sự có yêu cầu, vừa mới làm xong, ở trang này này.” Diêu Tố Vấn chỉ cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng vội xem lướt qua.

Báo cáo giám định ma túy từ tóc Khang Vũ Hình cho kết quả âm tính.

Chiều dài sợi tóc tìm được là mười hai cm.

Tóc của người có tốc độ dài ra thông thường là một cm một tháng, tất nhiên là sẽ có chênh lệch nhỏ, mười hai cm có ý nghĩa chỉ thời gian tầm một năm.

Nói cách khác thì trong vòng một năm nay, Khang Vũ Hình không dung nạp ma túy.

Xem đến đây, Tiết Bồng chứng lại, không khỏi nghĩ tới nghi vấn trước đó.

Ban đầu, cô và Lục Nghiễm đều cho rằng Khang Vũ Hình có thể có dính líu tới ma túy, tất nhiên là không phải suy đoán không không, ngoài thân phận của Khang Vũ Hình thì còn có đám người ngoài cửa khách sạn hôm đó nữa, trong số đó có đối tượng bị tình nghi liên quan tới ma túy, cũng còn vì Hàn Cố mà cô đã chứng thực được Lý Đông Vân và Triệu Phong là người của Khang Vũ Hình.

Nếu Khang Vũ Hình chỉ làm ăn đàng hoàng bình thường thì tại sao lại dây dưa với những kẻ buôn ma túy này?

Nhưng hiện giờ theo báo cáo thì ít nhất là trong vòng một năm vừa rồi, Khang Vũ Hình không hề sử dụng ma túy.

Thế thì chỉ còn hai cách giải thích, một là Khang Vũ Hình không có dính dáng tới ma túy, cô ta dây dưa với những kẻ buôn ma túy kia có thể là do nguyên nhân khác chứ không phải là ma túy, còn một trường hợp khác nữa chính là Khang Vũ Hình có buôn ma túy nhưng không sử dụng.

Thật ra cô muốn nhìn thấy trường hợp đầu tiên hơn.

Chỉ cần Khang Vũ Hình không dính tới ma túy thì người bên cạnh cô ta, ví dụ như người đàn ông tên Hứa Cảnh Hân ấy cũng hiếm có thể nào dính tới được.

Nhưng nếu là trường hợp sau, vậy thì chứng tỏ Khang Vũ Hình không chỉ dính tới ma túy mà còn người còn thâm độc, vì cô ta chỉ bán ma túy cho người khác, còn mình thì không động đến.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng chốc thấy lòng đầy hỗn loạn, cô lại xem sang trang khác.

Phía sau có chú thích báo cáo giám định của tài xế Lâm Thích và Lục Nghiễm, cả hai đều âm tính.

Sau đó là báo cáo nghi là của Hứa Cảnh Hân.

Tiết Bồng lướt mắt, cứ nghĩ là sẽ âm tính, ai ngờ lại nhìn thấy hai chữ “dương tính”.

Tiết Bồng chấn động trong lòng, cô bỗng chốc chết trân.

Trên báo cáo viết rất rõ, đoạn tóc tìm được trong xe chỉ dài ba cm,

cũng có nghĩa là trong vòng ba tháng nay, người này đó sử dụng ma túy.

Tiết Bồng nhắm mắt, gập báo cáo lại, cứ thấp thỏm trong lòng, nhiều cảm xúc đan xen với nhau, rất hỗn loạn, hiện giờ cô không biết làm thế nào để ngấm được.

“Chị không sao đấy chứ? Lúc này, Diêu Tố Vấn hỏi.

Tiết Bồng lắc đầu, vịn vào bàn ngồi xuống: “Hôm nay bận quá, tối đến lại ăn ít, hơi hạ đường huyết.”

Tiết Bồng nói rồi cũng ngược mắt, nhìn thấy trong tay Diêu Tố Vấn còn một tệp hồ sơ, cô lại hỏi: “Cái này cũng là để đưa cho tôi à?”

Diêu Tố Vấn gật đầu, đưa báo cáo cho cô: “Trước đó chị có đưa tôi một mẫu nước hồ ấy, chị có là nói cần báo cáo giám định thành phần ma túy bên trong, còn nhớ chứ?”

“Nhớ.” Tiết Bồng vừa nghe tới mẫu nước hồ thì vội mở báo cáo ra.

Lúc cô nhìn thấy kết quả, giọng Diêu Tố Vấn cũng vang lên bên tai: “Tôi thử tận mấy lần, kết quả đều trùng khớp, hoàn toàn không sai lệch. Nghi ngờ của chị là chính xác, trong mẫu nước này quá thật có hàm lượng ma túy đá.”

Ma túy đá?!

Thông tin cứ nối tiếp nhau, Tiết Bồng nghiền ngẫm một lát, trong đầu lóe lên suy nghĩ đầu tiên, lẽ nào đây mới là mục đích thật sự của Trần Lăng? Cô ta để lại chai nước không chỉ là chỉ đến ô nhiễm công nghệ hoá chất mà còn có ma túy sao?

Nhưng vẫn vướng phải vấn đề tương tự, cách thức này quá quanh co, hơn nữa lại còn khó hiểu.

Tại sao Trần Lăng lại dùng cái cách khiến người ta khó phát giác ra như thế này?

Chẳng lẽ là vì Trần Lăng lo một khi chứng cứ quá rõ ràng sẽ có thể bị người ta tiêu huỷ đi sao?

Hay là Trần Lăng còn sắp xếp gì khác sau đó để đưa ra manh mối?

Hồ nước, khu phía Nam, ma túy, nhà xưởng, Trần Lăng, cô nhi viện Lập Tâm...

Những từ khoá lần lượt hiện ra, xoay chuyển trong đầu Tiết Bồng, cô cũng nhanh chóng xâu chuỗi chúng lại, kết quả là một cái tên khác lại xuất hiện.

Vào lúc này, Diêu Tố Vấn mang tới một ly nước, đặt vào tay cô nói: “Tôi thấy sắc mặt chị kém lắm, uống chút nước ấm đi đã.”

Tiết Bồng mở mắt, hơi tỉnh táo hơn chút, cô chậm rãi ngẩng đầu hỏi: “Cô còn giữ mẫu báo cáo sinh vật của Mao Tử Linh không?”

Diêu Tố Vấn ngần ngừ, không hiểu sao cô lại hỏi tới Mao Tử Linh: “Còn, nhưng mà vụ án này đã kết thúc rồi, chắc sắp niêm phong vật chứng rồi đấy.”

Tiết Bồng lại nói: “Bên ngoài cái túi nilon mang về từ hiện trường vụ án có dính chút nước hồ, tôi nhớ tôi còn có thu thập một ít mẫu nước hồ nữa, bên cô đã kiểm tra chưa?”

Diêu Tố Vấn nhớ lại rồi bảo: “À, cái đó sao? Cái đó thì đồng nghiệp khác làm, nghe nói hàm lượng kim loại nặng trong mẫu nước hồ đó vượt chuẩn.”

“Có những kim loại nào vậy?” Tiết Bồng không ngừng hỏi dồn.

Diêu Tố Vấn: “Tôi nhớ mang máng hình như là niken, kẽm, cadimi.

Có lẽ còn có thủy ngân nữa, nhưng mà tôi không chắc.”

Niken, kẽm, cadimi, thủy ngân, tất cả đều hoàn toàn khớp với những kim loại nặng tìm được trong mẫu nước hồ Trần Lăng để lại.

Nhưng mà cũng có thể là trùng hợp, dù sao thì nguồn nước ô nhiễm do nhà máy hoá chất về cơ bản đều xuất hiện những kim loại này, dù sai sót cũng không lớn lắm.

Tiết Bồng thở dài: “Thật ra tôi muốn kiểm tra lại lần nữa mẫu nước hồ trong vụ án của Mao Tử Linh. Nếu cô bận quá thì có thể giúp tôi giữ lại mẫu trước được không, khi nào xong việc tôi sẽ bị làm.”

Lúc này, cuối cùng thì Diêu Tố Vấn cũng hiểu ý Tiết Bồng: “Ý chị là ngoài việc kiểm tra kim loại nặng, chị còn muốn giám định ma túy trong mẫu nước hồ của vụ án Mao Tử Linh lần nữa sao?”

“Không chỉ có vậy.” Tiết Bồng nói: “Cái tôi thật sự muốn biết là hai mẫu nước hồ trong hai vụ án của Mao Tử Linh và Trần Lăng có phải là từ cùng một nơi hay không.”

Đến giờ Tiết Bồng vẫn còn nhớ tất cả lời khai của Mao Tử Linh.

Phần lớn lời khai của Mao Tử Linh đều khá là dễ giải thích, logic cũng trước sau như một, chỉ có mỗi một chuyện là cô thấy còn lẩn tránh.

Đó là khi cảnh sát hỏi Mao Tử Linh sao lại chọn nhà máy hóa chất đó làm địa điểm gây án, Mao Tử Linh đã nhắc tới Trần Lăng.

Thật ra Mao Tử Linh hoàn toàn có thể không đề cập đến Trần Lăng, chỉ nói là mình đã quan sát địa hình rồi chọn nơi đó, cảnh sát cũng rất khó tìm được chứng cứ để nghi ngờ.

Nhưng Mao Tử Linh không chỉ chủ động nhắc tới Trần Lăng mà còn bảo là Trần Lăng đã kể mình nghe chuyện ở những nhà máy hóa

chất bỏ hoang đó nhiều năm trước, bảo rằng ở khu phía Nam có một số nhà máy hoá chất bị bỏ hoang, đóng bụi lâu năm không ai xử lý, một là vì ô nhiễm quá nặng nề, hai là vì xử lý môi trường không tới nơi tới chốn.

Những lời này hoàn toàn không liên quan đến tội trạng và động cơ gây án của Mao Tử Linh hay cái chết của Hoắc Ung.

Và lại khi đó tình trạng sức khoẻ của Mao Tử Linh rất tệ, nói chuyện cũng sẽ làm tiêu hao năng lượng của cô ta, cô ta đã khó chịu tới vậy, đúng ra thì chỉ nói ngắn gọn thôi mới phải.

Nhưng cô ta lại bỏ thời gian nhắc đến một câu chuyện không chút liên quan này.

Bây giờ nghĩ lại, điều này thật sự thiếu hợp lý.

Trừ phi lời khai của Mao Tử Linh còn có ý đồ khác.

Vài phút sau, Tiết Bồng rời khỏi phòng thí nghiệm lý hoá.

Trước lúc đi khỏi, Diêu Tố Vấn đồng ý sẽ kiểm tra tính đồng nhất của hai mẫu nước cho cô.

Lúc về đến khoa kiểm nghiệm dấu vết, đầu óc Tiết Bồng vẫn còn rất rối ren.

Lục Nghiễm đến giờ vẫn chưa biết tung tích, lúc này lại còn xuất hiện “biến cố” mới, đầu tiên là Hứa Cảnh Hân có thể chính là Chung Lệ, hơn nữa lại còn từng sử dụng ma túy trong vòng ba tháng vừa qua, sau đó lại chứng thực được mẫu nước hồ của Trần Lăng có chứa thành phần ma túy.

Tuy những chuyện này không xảy đến cùng lúc, nhưng lại được phát hiện trong cùng một khoảng thời gian liên tiếp.

Tiết Bồng ngồi xuống bàn làm việc, nhìn vào sơ đồ mối quan hệ mà mình đã vẽ, ngẩn ngơ thờ ngườì.

Cũng không biết vì sao, tất cả mọi chuyện từ đường dây ma túy, mẫu nước hồ của Trần Lăng, việc Lục Nghiễm mất tích hay thân phận của Hứa Cảnh Hân đều làm cô thấy sợ hãi trong lòng, một cách khó tả.

Cứ như có ai đó đang đứng đằng sau âm thầm thao túng những chuyện này vậy.

Còn nữa, một khi chứng thực được hai mẫu nước trong vụ án của Trần Lăng và Mao Tử Linh là hoàn toàn đồng nhất, vậy thì cũng có nghĩa là đã trực tiếp chứng thực rằng vụ của Trần Lăng không phải vụ án độc lập, nhất định còn sẽ có gì đó tiếp tục diễn ra.

Hơn nữa đồng bọn của cô ta không chỉ có một.

Nhưng hiện giờ đồng bọn duy nhất có thể chắc chắn chính là tay Silly Talk còn chưa rõ thân phận kia.

Tất nhiên là những chuyện này hiện giờ vẫn chưa gấp gáp.

Việc quan trọng nhất trước mắt vẫn là tung tích của Lục Nghiễm.

Lúc chiều, khoa kiểm nghiệm dấu vết đã tìm được một số tế bào da và mẫu lông tóc trong chiếc xe không biển số đã đưa anh và Khang Vũ Hình đi, trong số đó nhất định có mẫu của ba người đàn ông mà nhân chứng nói tới.

Vậy ngoài tài xế Lâm Thích ra thì hai người còn lại là ai?

Chỉ khi điều tra được thân thế, nơi ở và dấu vết hoạt động trong khoảng thời gian trước đó của ba người này, mới mong tìm được tung tích của Lục Nghiễm.

Đây là cách thức hiệu quả nhất, cũng là đường đi nhanh nhất hiện giờ.

Chương 123: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 14

Sáng sớm hôm sau, Phó Thị trưởng Tần Bác Thành đích thân gọi điện tới, hỏi thăm về chuyện Lục Nghiễm mất tích.

Tần Bác Thành cho biết hiện tại vẫn chưa để Tề Vận Chi biết chuyện Lục Nghiễm mất tích, chỉ lừa bà rằng Lục Nghiễm phải đi xử lý một vụ trọng án, không tiện mở điện thoại.

Nhưng như thế cũng không giấu được mấy ngày, vì thế Chi đội Hình sự phải mau chóng tìm được người.

Có thêm áp lực từ Phó Thị trưởng, Phan Chấn Sinh hiển nhiên không dám chậm trễ, nôn nóng như kiến nằm chảo lửa, lập tức đề áp lực xuống cho cấp dưới.

Ngay sau đó, Chi đội Hình sự bèn dựa vào báo cáo Tòa Thực nghiệm đưa tới để phân công chi tiết tiếp theo.

Toà Thực nghiệm đã hoàn tất việc giám định vật chứng sinh vật trong chiếc xe không biển số.

Ngoài ADN của tài xế Lâm Thích đã được xác định, còn có hai đối tượng tình nghi khác, một người đàn ông trong số đó không rõ thân phận, một người đàn ông khác thì sau khi đối chiếu ADN, lại được phát hiện hoàn toàn khớp với ADN của Trần Mạt Sinh, người ở tù oan mười năm, vừa ra tù nửa năm trước?!

Một người đàn ông ở tù oan mười năm sao tự dừng lại gây án?

Lần này thì khả năng gã bị oan là rất thấp, hơn nữa một trong số những người gã bắt cóc lại còn là cảnh sát.

Tổ trình sát lập tức trích lục hồ sơ của Trần Mạt Sinh để nghiên cứu, còn phái người đến trại giam nam thành phố Giang để hỏi thăm bạn tù của Trần Mạt Sinh.

Ngoài ra, còn phải triển khai điều tra chi tiết về bạn trai của Khang Vũ Hinh, cũng chính là người báo án Hứa Cảnh Hân, nhất là tình hình tài chính và bảo hiểm, dù gì thì trước đó có nhiều vụ án tương tự, khả năng người thân gây án là khá cao.

Mặt khác, Tiết Bồng đang thu thập chứng cứ ở nơi ở của Khang Vũ Hinh và Hứa Cảnh Hân.

Cả hai sống trong một căn biệt thự hơn hai trăm mét vuông, chia thành hai tầng, Khang Vũ Hân và Hứa Cảnh Hân sống ở hai phòng khác nhau.

Nhưng vì địa điểm gây án không phải trong biệt thự, nơi đây không phải hiện trường vụ án, hiện giờ cũng không có chứng cứ cụ thể chứng minh Hứa Cảnh Hân có liên quan tới chuyện này, vì thế không tiện lục soát quá mức trong biệt thự.

Vả lại theo quy định, công tác thu thập chứng cứ như thế này cần sự có mặt của chủ nhà.

Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn vừa thu thập dấu vết ở sảnh tầng một xong, cô đứng dậy, quay đầu nhìn Hứa Cảnh Hân và Hứa Trần đứng cách đó không xa.

Hứa Trần đang hỏi thăm vài vấn đề, sắc mặt Hứa Cảnh Hân rất nặng nề, như đang cố nhớ lại gì đó, sau đó lại trả lời giản lược.

Tiết Bồng lại nhìn xuống chân y.

Tuy Hứa Cảnh Hân đã mặc quần dài nhưng Tiết Bồng lại nhớ rất rõ, hôm đó lúc lên xe, y đã để lộ phần chân giả bên phải.

Tiết Bồng nhìn đi nơi khác, lại nghĩ tới báo cáo của Diêu Tố Vấn hôm qua.

Sợi tóc dài ba cm kia đã chứng thực chủ nhân của nó từng dung nạp ma túy trong một khoảng thời gian ngắn.

Việc thu thập vật chứng sinh vật của Hứa Cảnh Hân trong toà nhà này lại hết sức đơn giản, một khi chứng thực được Hứa Cảnh Hân từng sử dụng ma túy, vậy thì tính chất của vụ án cũng sẽ thay đổi theo.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng khều tay gọi Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn nhìn vào mắt Tiết Bồng, nghe cô nói nhỏ: “Tôi muốn lên lầu xem thử.”

Mạnh Nghiêu Viễn thoáng sửng sò, nhưng y lại nhanh chóng đoán được ý Tiết Bồng nhờ sự ăn ý của những lần hợp tác trước giờ.

Mạnh Nghiêu Viễn liếc nhìn về phía Hứa Trăn rồi lại quay sang nói: “Bà đi một mình hả? Không có nhân chứng cũng không hỏi ý kiến chủ nhà, dù bà có thu thập được manh mối gì đó thì cũng không sử dụng được. Trừ khi nào là bằng chứng thép!”

Đương nhiên là Tiết Bồng hiểu rõ thiệt hơn.

Hiện giờ Hứa Cảnh Hân vẫn không phải là đối tượng tình nghi, Chi đội Hình sự đưa người tới để thu thập chứng cứ, không thể nào xin được lệnh khám xét, còn phải xem Hứa Cảnh Hân hợp tác đến đâu.

Trước tình hình mơ hồ như thế, tất cả hành động của cảnh sát đều phải chú ý hết sức, không vượt quá quy định, nếu không đối phương

có thể kiện ngược lại.

Tiết Bồng tự tiện hành động như thế, nếu chỉ là để tìm một số chứng cứ gián tiếp thì không đủ có hiệu lực, có thể còn sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Tiết Bồng không trả lời, Mạnh Nghiêu Viễn nói tiếp: “Tôi biết bà nghi ngờ Hứa Cảnh Hân có liên quan tới ma túy, thật ra mình cũng có thể đợi lần này về rồi tiến hành so sánh ADN của vật chứng sinh vật của Hứa Cảnh Hân đã thu thập được với sợi tóc hôm đó, đợi có kết quả xác thực là trùng khớp rồi lại chính thức xin lệnh khám xét theo trình tự cũng không muộn. Nếu bây giờ bà đi mà tìm ra ma túy, lỡ đâu anh ta lại cản trả bảo là bà vu oan giá họa rồi bà giải thích sao?”

Tiết Bồng nghe hết những gì Mạnh Nghiêu Viễn phân tích, sau đó chỉ nói: “Tôi có chùng mực, không làm gì bây đâu, Nghiêu Viễn, ông giúp tôi một lần này đi. Lỡ xảy ra chuyện thì tôi sẽ nói là tôi lén lúc ông không để ý chạy lên.”

“Tôi không có ý đó, bà mà có chuyện gì thì tôi gánh chung với bà, bà...”

Nói đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn khựng lại: “Được thôi, vậy bà đi mau về mau đi, nếu bị phát hiện thì nói là đi kiểm toilet biết chưa?”

Tiết Bồng nhanh chóng mỉm cười, cô không nói gì thêm, chỉ cầm vài món công cụ, vòng nhanh ra phía sau Hứa Cảnh Hân, men theo điểm mù tầm mắt của y chạy lên cầu thang.

Tiết Bồng vừa lên tầng là lập tức ngược mắt nhìn lên trên một cái camera.

Thật ra từ lúc vừa vào cửa cô đã để ý rồi, ngoài cổng có một kiểu camera y hệt, không chỉ thế nà trong phòng khách cũng có, mỗi phòng đều có một cái, có phòng do có góc chết nên còn lắp tận hai cái.

Tầng một có nhiều camera đến thế, phòng ở tầng hai cũng chắc chắn có.

Vấn đề là ai lại đi lắp camera khắp nơi ở trong nhà như thế? Có phải đang quay truyền hình thực tế đâu.

Dựa vào kinh nghiệm thu thập chứng cứ trước giờ, Tiết Bồng thường chỉ nhìn thấy “trận địa” như thế này trong nhà các phần tử phạm tội hoặc các tay buôn ma túy.

Giám sát là để bảo đảm được tốt hơn, lỡ đâu cảnh sát có tìm tới thì người nấp trong nhà cũng chạy trốn được ngay.

Tất nhiên là với số lượng camera nhiều như thế, căn nhà này chắc chắn có lối ra thứ hai.

Chẳng qua là tất cả những thứ này đều không phải điều mà Tiết Bồng quan tâm, cô cũng không chùn bước, đi băng qua dãy hành lang, mở từng cánh cửa phòng, xem rõ hết cách bày trí bên trong rồi mới đóng cửa lại, đi đến phòng tiếp theo.

Cô nhất định phải tìm được căn phòng “nhạy cảm” nhất căn nhà này trong thời gian ngắn nhất.

Tiết Bồng bước đi rất nhanh nhưng trong lòng không hề hoảng loạn, cô biết mình có mục đích gì, hoàn toàn không phải là tìm chứng cứ hút chích ma túy gì đó như Mạnh Nghiêu Viễn nghĩ.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã nói đấy, Hứa Cảnh Hân có hút ma túy hay không thì có thể về Tòa Thực nghiệm kiểm tra chi tiết là sẽ có được kết quả, cô hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy.

So với vậy thì cô muốn chứng thực thân phận của Hứa Cảnh Hân hơn.

Tiết Bồng nhanh chóng đi được tới cuối hành lang, cô mở cửa nhìn vào một căn phòng, đây là một phòng làm việc.

Nhưng nếu cô nhớ không lầm, tầng một hình như cũng có một phòng làm việc, lại còn mở rộng cửa.

Thường thì người ta sẽ không dùng phòng tí trong cùng thế này để làm phòng làm việc, trừ phi chủ nhà muốn giấu cái gì đó, vậy thì tất nhiên là sẽ chọn phòng sát góc nhất, hoặc cũng có thể là do chủ nhà thường sinh hoạt ở đây, cần một không gian tương đối yên tĩnh.

Cái quan trọng nhất là lại có hai phòng làm việc trong cùng một căn nhà, rõ là một phòng là để người ngoài thấy, phòng còn lại mới là ghê gớm.

Tiết Bồng chắc mẩm trong bụng, bước chân đi vào.

Cô đi đến cái bàn trà bằng gỗ trước mặt, ngồi xổm xuống, dùng công cụ trong tay cẩn thận làm sạch và thu thập dấu vết trên bàn.

Có một ít bột rất nhuyễn, không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ sót, trên bàn có có dấu vết ai đó đã từng quét dọn, chẳng qua là bột quá nhuyễn, có một số đã mắc lại trong vân gỗ, dù dọn dẹp thì cũng không thể làm sạch được hoàn toàn.

Tiết Bồng thu thập xong số bột, bỏ vào ống nghiệm rồi lại tìm dấu vết trên thảm và sofa.

Trên sofa có vài sợi tóc, không nhiều, chỉ mấy sợi thôi, độ dài có vẻ là của nam giới.

Trên tay ghế còn có một tấm chăn mỏng, chất liệu của tấm chăn cũng rất dễ dính phải tổ chức da.

Tiết Bồng thông thả thu thập tóc và tổ chức da, cẩn thận quan sát độ cao, độ rộng của sofa, còn dùng tay để thử độ đàn hồi và sức chịu

lực, tất cả đều rất vừa phải, dù có nằm ngủ ở đây cả đêm cũng sẽ không thấy đau nhức lưng.

Chỉ một lúc sau, Tiết Bồng đã đi tới bàn làm việc nằm ở trong cùng.

Phần thường sử dụng trên bàn rất sạch sẽ bóng loáng, xung quanh có ít bụi bặm, chứng tỏ nơi này không thường có người quét dọn, không như tầng một không chút bụi bặm, chắc hẳn ở đây không cho phép người giúp việc bước vào.

Tiết Bồng lại chuyển tầm mắt sang tệp hồ sơ đặt trên bàn, cô xem sơ qua, là một bản hợp đồng nhưng có quá nhiều điều khoản, cô cũng không có thời gian xem kỹ.

Cô gấp bản hợp đồng lại, nhìn vào cái hộp thuốc rất dễ bị bỏ qua ở bên cạnh.

Đây dường như là hộp thuốc gia đình, thường dùng để đựng một số thực phẩm chức năng hoặc thuốc trị bệnh cơ bản, lại còn đặt ở nơi dễ thấy như thế, chứng tỏ là rất thường dùng đến.

Tiết Bồng mở hộp thuốc ra, lập tức nhìn thấy những viên thuốc nhỏ màu xanh lam và trắng bên trong.

Viên màu trắng thì vẫn chưa rõ là gì nhưng màu xanh thì từ kích cỡ, hình dáng đến chất đều trông hơi quen.

Tiết Bồng cau mày, lấy ra một viên thuốc màu xanh, rọi dưới ánh đèn cẩn thận quan sát.

Viên thuốc màu xanh lam có kích cỡ này có thể là gì được?

Một loạt các tên thuốc xuất hiện trong đầu cô, đến khi đáp án gần xuất hiện, phía sau đột nhiên có tiếng “rầm”.

Âm thanh không được lớn nhưng vì phòng làm việc quá yên ắng,

tiếng động lại phát ra đột ngột, Tiết Bồng cũng giật thót.

Cô run tay, suýt làm rơi cái hộp thuốc xuống đất, vội vã đẩy nắp lại rồi quay người lại.

Lúc này, Hứa Cảnh Hân đang đứng ngay trước cửa, cửa đã mở ra, trông sắc mặt y không được dễ chịu cho lắm, nhìn Tiết Bồng với ánh mắt đầy đề phòng và lạnh lẽo.

Tiếng động vừa rồi là do Hứa Cảnh Hân dùng nạng chọc vào cửa phòng làm việc.

Tiết Bồng tim đập thình thịch, cô thầm hít sâu mấy hơi, nhét công cụ vào túi ngay trước mặt Hứa Cảnh Hân.

Hứa Cảnh Hân đi vào phòng, đứng ngay trước cửa đóng cửa phòng lại, sau đó lại quay người chặn trước cửa, hai tay chống nạng hết như thần giữ cửa, vô cảm nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng cố trấn tĩnh, bước mấy bước về phía Hứa Cảnh Hân như không có chuyện gì xảy ra, dừng lại cách đó một khoảng.

Cô không nói dối rằng mình đi tìm nhà vệ sinh như Mạnh Nghiêu Viễn đã bảo, cô tới để thu thập chứng cứ, tất nhiên là mạnh miệng không chút sợ sệt.

Hai người nhìn nhau một lát, Hứa Cảnh Hân đột nhiên lên tiếng: “Cô cảnh sát cho tôi hỏi, tôi đã phạm tội gì mà cần cô nhọc công lên lút lên đây để thu thập chứng cứ thế?”

Tiết Bồng thản nhiên trả lời: “Trong nhà anh Hứa đâu đâu cũng là camera, tôi có muốn lên lút cũng khó. Vả lại anh là người mở cổng nhà mà, anh cũng đồng ý hợp tác thu thập chứng cứ điều tra đây thôi.”

Hứa Cảnh Hân: “Tôi có đồng ý hợp tác, nhưng hiện trường thu thập

cần ít nhất hai cảnh sát có mặt, ở đây chỉ có mình cô.”

Tiết Bồng nhướn mày: “Anh Hứa hiểu quy trình quá nhỉ?”

“Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, trước khi tuân thủ thì hiển nhiên là phải tìm hiểu trước mới biết tuân thủ như thế nào, tất nhiên là cũng phải biết làm thế nào để bảo vệ mình rồi.”

Nói đến đây, Hứa Cảnh Hân bèn nhìn sang bàn làm việc phía sau Tiết Bồng rồi hỏi tiếp: “Cho hỏi, cô cảnh sát đã tìm được thứ mà cô muốn tìm chưa?”

Tiết Bồng nói: “À, tôi tìm thấy một hộp thuốc, bên trong có vài viên thuốc màu xanh, tôi nghi đó là “Rohypnol”, nhưng mà tôi cần phải về làm giám định rồi mới chứng thực được.”

Hứa Cảnh Hân cười: “Ý cô là cái con “Xì Trum” trong hoạt hình ấy hả? (*), sao nó lại xuất hiện trong hộp thuốc của tôi?”

(*): Rohypnol ở Trung Quốc còn được gọi là Xì Trum.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào y, nói gằng từng chữ: “Tên khoa học của nó là Flunitrazepam, hay còn gọi là “Rohypnol”, thuộc nhóm ma túy loại mới đời thứ ba, có tác dụng gây ngủ, an thần, gây mê.”

Hứa Cảnh Hân không có lấy chút kinh ngạc, y chỉ nói: “Ý cô là có ma túy trong hộp thuốc của tôi? Nhưng tôi hoàn toàn không biết thuốc gì màu xanh hết, tôi cũng chưa từng thấy bao giờ, càng không có hút ma túy. Cô nghĩ có khi nào có ai đó động tới hộp thuốc của tôi, bỏ ma túy vào trong đó để vu oan cho tôi không?”

Cả căn phòng trở nên im lặng.

Một lát sau, Tiết Bồng đột nhiên bật cười, có cái đa phần các biểu hiện trên khuôn mặt đều bị khẩu trang che mất, chỉ lộ ra đôi mắt.

Vẻ mặt của Hứa Cảnh Hân cũng hơi thay đổi.

Sau đó, Tiết Bồng lên tiếng: “Đúng là quả thật có thể có trường hợp này, nếu anh Hứa nghi có người muốn vu oan giá họa cho anh thì có thể báo cảnh sát, cảnh sát nhất định sẽ triển khai điều tra, trả lại sự trong sạch cho anh.”

Hứa Cảnh Hân cup mắt, khẽ thở dài, trông hơi bất lực: “Cô à, bạn gái tôi đã mất tích rồi, đến tận bây giờ bọn bắt cóc vẫn chưa liên lạc với tôi, cô ấy sống chết ra sao tôi còn không biết, tôi thật sự lo lắng. Tôi báo án là vì muốn nhanh chóng tìm cô ấy về, nhưng cô lại ở đây đây đưa chuyện tôi có hút ma túy hay không, cô không thấy thế quá đáng lắm sao?”

Tiết Bồng không có lấy một lời giải thích, cô chỉ đi tới mấy bước, kéo gần khoảng cách với Hứa Cảnh Hân.

Hứa Cảnh Hân không né tránh, cũng không ngẩng đầu, cho đến khi Tiết Bồng dừng lại cách y một bước, cô lại lên tiếng, giọng nói được nén xuống rất thấp: “Cả tôi và anh đều biết, muốn chứng minh được anh có hút ma túy hay không thì hoàn toàn không cần đến số viên xanh lam đó, chỉ cần một cọng tóc là đủ rồi. Anh cũng biết mục đích tôi đi lên đây là gì, tôi không cần biết anh tên Hứa Cảnh Hiên hay là tên gì khác, chỉ cần anh thẳng thắn với tôi, tôi cũng sẽ thẳng thắn với anh.”

Lại là vài giây tĩnh lặng.

Hứa Cảnh Hiên chậm rãi ngược mắt, nhìn vào mắt Tiết Bồng.

Ánh mắt y ảm đạm, vẫn đục, trong lòng trắng còn vương chút tơ máu, có thể thấy là đã lâu không ngon giấc.

Ánh mắt cô thì lại sắc bén, sáng trong, đen trắng rõ rệt, dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Tiết Bồng lại thấp giọng hơn nữa, gần như chỉ còn hơi gió: “Anh rốt cuộc là ai?”

Hứa Cảnh Hân mím môi trả lời: “Tôi họ Hứa, ghép từ ngôn ngộ, Hứa Cảnh Hân.”

Tiết Bồng cười khẩy: “Vậy sao? Có cần tôi đưa hết những gì tìm được ở đây với cả bằng chứng giám định ma túy trong ADN của anh tới Chi đội Chống ma túy hết không?”

Hứa Cảnh Hân chỉ ngắc gọng: “Xin cứ tự nhiên.”

Nói đoạn, Hứa Cảnh Hân bèn đi sang bên cạnh mấy bước, mở cửa nhường đường cho cô, lại nhìn Tiết Bồng hất cằm, ra hiệu cho cô rời khỏi.

Tiết Bồng nhìn Hứa Cảnh Hân, không nói tiếng nào, đi ra khỏi cửa.

Đến lúc băng qua hành lang kia lần nữa, sắp đi đến lối cầu thang, Hứa Trăn cũng đi lên.

Hứa Trăn nhìn thấy Tiết Bồng thì rất ngạc nhiên: “Tôi tìm cô khắp nơi, sao cô lại...”

Hứa Trăn nhìn thấy Hứa Cảnh Hân đằng sau Tiết Bồng, anh ta lại bảo: “Anh Hứa ở đây à, tôi tới báo với anh công tác thu thập chứng cứ của chúng tôi về cơ bản đã kết thúc.”

Hứa Cảnh Hân: “Cảm ơn anh cảnh sát, vất vả cho mọi người quá.”

Cùng lúc đó, Tiết Bồng đã lách quá Hứa Trăn, đi thẳng xuống tầng dưới.

Mạnh Nghiêu Viễn đã thu dọn xong, thấy Tiết Bồng trở lại thì hỏi nhỏ ngay: “Sao rồi? Phát hiện ra gì chưa? Không phải là bị tóm rồi đấy chứ?”

Tiết Bồng không nói gì, cô chỉ lắc đầu.

Sau đó, Tiết Bồng lặng lẽ thu dọn dụng cụ, về xe cùng Mạnh Nghiêu Viễn theo chỉ thị, đợi đội Hứa Trăn ra.

Suốt dọc đường sau đó, Tiết Bồng cứ yên lặng khác thường, cho đến khi về đến Tòa Thực nghiệm Cục thành phố.

Vừa vào tới cửa, Phùng Mông đã gọi Tiết Bồng tới.

Hai người lần lượt đi ra một góc, Phùng Mông nén giọng, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Con nói thật cho thầy biết, có phải lần này con đã tự tiện hành động không?”

“Dạ.” Tiết Bồng không giấu giếm cũng không hoảng loạn.

“Con!” Phùng Mông nói: “Trước khi mấy đứa đi thầy đã nói gì? Đã bảo con đừng có làm lộ quá, cũng đừng có chống đối mạnh mẽ quá, sao con cứ...”

Tiết Bồng ngược mắt, khẽ hỏi: “Thầy, sao thầy biết vậy ạ?”

Phùng Mông: “Giờ thầy mới là người hỏi đây này!”

Tiết Bồng thở dài, chỉ nói ra phán đoán của mình: “Con chỉ có thể trả lời là con đã hoàn toàn chắc chắn được thân phận của Hứa Cảnh Hân.”

Phùng Mông khựng lại hỏi: “Lúc tự tiện hành động con có phát hiện được gì hả?”

Tiết Bồng: “Một số thói quen và tính cảnh giác chỉ có ở những người từng làm cảnh sát, còn có khả năng chống điều tra và hiểu biết về thể chế của Cục Cảnh sát nữa. Tất nhiên là ngoài ra thì còn có trực giác của con.”

Phùng Mông thờ dài: “Cái nên tin lúc này không phải là trực giác mà là khoa học, con là chuyên viên kỹ thuật, sao lại không hiểu được cơ chứ?”

Tiết Bồng hỏi lại: “Vậy với những nơi mà khoa học không thể chạm đến, con biết tin cái gì?”

Phùng Mông: “Biết trả treo rồi cơ đấy, có biết hành động của con hôm nay đã vi phạm kỹ luật rồi không? Nếu mà truy cứu chuyện này thì có thể sẽ bị xử lý đấy!”

Tiết Bồng cup mắt, trông có vẻ hơi uất ức: “Thầy, nếu vì con mà thầy bị bên chống ma tuý quả trách, vậy thì con bằng lòng gánh chịu mọi trách nhiệm.”

Phùng Mông sững sờ, ngập ngừng hỏi: “Sao con biết là bên chống ma tuý?”

Lúc này Tiết Bồng mới ngược mắt, vẻ ấm ức vừa rồi đã biến mất không tăm hơi: “Thì thầy vừa trả lời con thôi đấy ạ?”

“...” Phùng Mông câm nín một lúc lâu, dạy dỗ đứa học trò này mấy năm trời, lần đầu tiên thấy đau đầu thế này.

Trước đây cảm thấy Tiết Bồng thông minh, dạy một hiểu mười, là một hạt giống tốt, quan trọng nhất là cô làm việc chăm chỉ, không sợ gian khó, hơn nữa còn rất yêu thích nghề này, có niềm đam mê với nghề.

Nhưng bây giờ lại thấy thông minh quá cũng phiền phức.

Tiết Bồng cười nói: “Con vừa về là thầy hỏi tới chuyện con tự tiện hành động, mới nãy con đã thấy kỳ, sao mà thầy biết được? Hứa Trăn và Mạnh Nghiêu Viễn không thể nào đi mách lẻo mấy chuyện này, và lại còn tới cả tai đội Chi đội Chống ma tuý, chuyện này không

hợp lý chút nào. Nhưng mà khi tin tức đã truyền đi nhanh đến thế thì chỉ có mình Hứa Cảnh Hân mới có khả năng tiết lộ thôi. Vậy thì vấn đề là ở đây, sao Hứa Cảnh Hân lại có cách thức liên lạc với Chi đội Chống ma túy cơ chứ? Anh ta liên lạc với ai? Đội trưởng Lâm sao?”

“Thầy tìm con nói chuyện nghiêm túc như thế này chứng tỏ đội trưởng Lâm rất giận. Nhưng mà con đoán là nguyên do khiến anh ấy giận không phải là vì con phát hiện ra cái gì, động tới ai, mà là vì sợ con làm hỏng sắp xếp của bên chống ma túy. Thật ra lúc nãy đi thu thập chứng cứ, con đã chắc chắn được tám mươi phần trăm rồi, đến lúc thầy bảo con tới nói chuyện, thì con đã chắc chắn một trăm phần trăm.”

Tiết Bồng nói xong, yên lặng chờ câu trả lời của Phùng Mông.

Phùng Mông lại day thái dương, đầu càng lúc càng đau.

Một lúc sau, Phùng Mông trấn tĩnh lại rồi bảo: “Con chứng thực những chuyện này có ý nghĩa gì không? Mỗi người đều có chức trách của riêng mình, con chỉ cần làm tốt chuyện con nên làm là được rồi, đừng có nhúng tay vào việc bên chống ma túy.”

“Con hiểu.” Tiết Bồng thở dài, cô khẽ nói: “Thật ra con chỉ muốn biết anh ta có phải người mà con đang nghĩ hay không, đợi Lục Nghiễm về rồi, con sẽ nói anh ấy nghe tin tốt này...”

Buổi trưa, phòng thí nghiệm lý hoá đã cho ra kết quả.

Đầu tiên là chứng thực được sợi tóc dài ba cm và tóc nam giới tìm được trong nhà Khang Vũ Hình và Hứa Cảnh Hân là của cùng một người, cũng chính là của Hứa Cảnh Hân.

Chỉ là báo cáo vừa ra lò đã bị Chi đội Chống ma túy hốt đi mất.

Lâm Nhạc Sơn bên chống ma túy và Phan Chấn Sinh của đội hình sự còn phải mở cuộc họp vì chuyện này, giải quyết xem nên phân

chia, giải quyết thế nào.

Cuối cùng, cả hai bên đều thống nhất, giao báo cáo của Hứa Cảnh Hân cho Chi đội Chống ma túy xử lý bí mật, không để cho người khác biết, bao gồm cả viên thuốc xanh và bột vụn Tiết Bồng tìm được ở tầng hai, sau khi giám định cũng mang luôn báo cáo sang đó.

Ngoài ra, Tiết Bồng cũng đã nhận chỉ thị của Phùng Mông, bảo rằng cấp trên còn đưa ra quyết định, buộc cô tạm thời rút lui khỏi tất cả công tác giám định và thu thập chứng trong vụ án này.

Quyết định vừa được đưa xuống, không chỉ có mình Tiết Bồng chết đứng mà cả đám Mạnh Nghiêu Viễn cũng đều rất kinh hoàng.

Mạnh Nghiêu Viễn muốn lên tiếng thay cho Tiết Bồng lại bị Tiết Bồng vội vàng kéo lại, bảo y đừng lên tiếng, cứ kiên nhẫn chờ đợi.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi Tiết Bồng: “Không lẽ bà không bức mình, không muốn đòi bồi công bằng hả? Bà tìm chứng cứ cũng là vì điều tra vụ án chứ có phải vì gì khác đâu!”

Tiết Bồng chỉ lắc đầu, không giải thích nhiều.

Thật ra trong lòng cô cũng rõ tại sao lại có kết quả như thế.

Lục Nghiễm cũng vì can dự quá nhiều nên mới bị điều tới Chi đội Hình sự.

Cô lại không có xuất thân như Lục Nghiễm, cấp trên cũng biết mục đích của cô là để điều tra, không hề cố ý vi phạm kỷ luật, vì tới mới không phạt nặng, chỉ bảo cô tạm thời rút khỏi những công việc liên quan tới vụ án này để tránh dây dưa không đáng.

Tuy công việc liên quan tới vụ án này đã bị gác lại, nhưng trong lòng Tiết Bồng lại không chút oán trách, cô đã tìm được chân tướng mà mình muốn tìm...

Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, không oán trách là một chuyện, điều chỉnh tâm trạng lại là một chuyện khác.

Tuy trông Tiết Bồng có vẻ bình tĩnh, bên trong cô thì lại rối ren lắm.

Cô từng nghĩ rằng, chỉ cần tìm được thi hài của Chung Lệ thôi, tảng đá trong lòng cô và Lục Nghiễm sẽ được tháo dỡ.

Bây giờ cô mới biết mình đã sai.

Cũng chính vào thời khắc này, Tiết Bồng bỗng nhiên hiểu được tâm trạng của Lục Nghiễm, lúc anh bị điều khỏi Chi đội Chống ma túy, lúc Lâm Nhạc Sơn không cho phép anh điều tra về bất cứ đường dây ma túy nào, chắc là anh thấy khó chịu lắm.

Nếu là Lục Nghiễm, dù Lâm Nhạc Sơn không cho anh động vào, anh cũng sẽ có cách tự mình đi tìm manh mối, quyết không buông bỏ.

Tiết Bồng không hỏi tự hỏi, bây giờ đổi lại là cô, cô nên làm gì đây?

Thứ duy nhất cô biết là kỹ thuật vật chứng, không có tư duy phân tích và khả năng phán đoán như Lục Nghiễm, việc này cứ như mũi tiến công chính đột nhiên mất tích trên chiến trường, chỉ để lại một người trợ tá ấy.

Mà bây giờ cô trợ tá này lại còn bị người ta hất cẳng rồi.

Cả buổi chiều hôm đó, Tiết Bồng đều “ăn không ngồi rồi”.

Phùng Mông giao cho cô vật chứng cần giám định của hai vụ án nhỏ, Tiết Bồng hoàn thành theo trình tự rồi cứ chờ đợi, chờ người mãi.

Cô không thể động vào vụ án của Lục Nghiễm được nữa.

Càng không thể nhúng tay vào vụ Hứa Cảnh Hân.

Tiết Bồng chống lấy đầu, lướt điện thoại một lúc, xem tin nhắn Mạnh Nghiêu Viễn gửi tới, y vừa lén lút nói cô biết tiến độ điều tra hiện tại.

Lúc này Tiết Bồng mới đỡ bất an hơn được chút.

Như thế cũng tốt, còn đỡ hơn là không biết gì hết.

Thật ra Phùng Mông cũng để ý thấy hết những cử chỉ lặt vặt này, mọi người trong khoa kiểm nghiệm dấu vết đều hiểu rõ, chỉ là không ai nói ra, hơn nữa tất cả mọi người đều cảm thấy quyết định dành cho Tiết Bồng lần này đều quá ư là không hợp lý.

Đến chập tối, Tiết Bồng dần lấy lại tinh thần, chỉ đợi Mạnh Nghiêu Viễn báo tin cho mình.

Vào lúc này, điện thoại của cô bỗng nhận được một cuộc gọi từ một số máy lạ.

Mới đầu Tiết Bồng còn nghĩ là điện thoại quấy rối hay là quảng cáo gì đó, thấy số lạ bèn bấm tắt.

Nhưng chưa tới vài giây, số máy đó lại gọi lại.

Tiết Bồng bèn nhắc máy: “A lô?”

Đầu dây bên kia yên lặng một chốc mới lên tiếng: “Tôi là Hứa Cảnh Hân.”

Tiết Bồng sửng sò, bỗng chốc ngồi thẳng dậy.

Cô nhìn ra sau lưng, thấy tất cả mọi người đều đang làm việc, không ai chú ý đến mình, cô mới nhỏ tiếng bảo: “Anh đợi một lát.”

Tiết Bồng nói đoạn bèn đứng dậy đi ra ngoài, bước nhanh qua hành lang, đi đến một góc khuất.

Bên kia đầu dây, Hứa Cảnh Hân vẫn rất kiên nhẫn, không hối thúc cô.

Tiết Bồng đứng lại rồi mới hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Hứa Cảnh Hân nói: “Anh biết em đang có thắc mắc, gặp mặt nói chuyện đi.”

“Được, cho thời gian, địa điểm đi.” Tiết Bồng không lôi thôi.

Hứa Cảnh Hân nhanh chóng cho biết tên một quán cà phê: “Tám giờ gặp.”

Tiết Bồng: “Được.”

Nói đoạn, cả hai đều cúp máy.

Tiết Bồng không đi ngay, cô chỉ tựa vào tường, hai mắt dờ dẩn, thất thần hồi lâu.

Cô biết lần gặp mặt này sẽ giải quyết tất cả.

Dù là với cô hay với Hứa Cảnh Hân.

Giống như câu nói cô đã nói lúc ở biệt thự: “Chỉ cần anh thẳng thắn với tôi, tôi cũng sẽ thẳng thắn với anh.”

Hơn nữa dù câu trả lời và câu chuyện của Hứa Cảnh Hân là gì, cô đều nhất định phải hỏi ra cho bằng được, cô còn phải nói cho Lục Nghiễm biết câu trả lời sau khi anh về.

Chương 124: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 15

Lúc Tiết Bồng tan làm, những người khác trong khoa vẫn còn đang bận rộn, Tiết Bồng nhìn đồng hồ, cũng không tạm biệt Mạnh Nghiêu Viễn và cầm lấy túi xách và chìa khoá xe rồi đi xuống bãi đậu xe.

Địa chỉ Hứa Cảnh Hân gửi sang không hề khó tìm, Tiết Bồng thiết lập bản đồ rồi đi theo lộ trình.

Trên đường đi có hơi kẹt xe, Tiết Bồng bật đài nghe tin tức nhưng cứ không tập trung mà nhìn chăm chăm ra ngoài đường.

Lần này, trên đài có nhắc tới vài chuyện chấn động thành phố Giang trước đó, ngoài ra còn bắt ngờ đề cập tới Silly Talk.

Tiết Bồng đang nghe tai này lọt ra tai kia thì nghe thấy cái tên này, bỗng chốc lại tập trung vào tin tức.

Người dẫn tin tức cũng cập nhật thông tin nóng sát sao, hiện giờ Silly Talk đang rất nổi trên mạng, vì liên tục tung tin nóng sốt mà còn gom được một mớ lượt theo dõi.

Rất nhiều người đều cho rằng so với đám quan chức làm gì cũng cân nhắc tới đại cuộc thì Silly Talk thật sự có thể được gọi là thiết bị cảnh báo giữa đời, đều nhờ có người này mà mọi người mới biết được tất cả những chuyện xấu xa, hành vi độc ác tội lỗi của những tay nhà giàu.

Cũng có người nói, người dân cũng có quyền được biết thông tin, có

quyền biết thành phố mình đang sống an toàn hay nguy hiểm.

Tất nhiên là cũng có ý kiến phản đối, cho rằng những chuyện mà Silly Talk tung ra vẫn cứ không biết thì tốt hơn, bởi dù biết cũng không thay đổi được, vậy thì thà là làm kẻ ngốc.

Tiếp đến, người dẫn tin tức bắt đầu nói tới bài đăng mà Silly Talk mới cập nhật mấy ngày trước, O bị bố dượng xâm hại tình dục bất thành, mẹ ruột lại còn khuyên ngược lại O nên bỏ qua.

Hai người dẫn nhanh chóng thảo luận sâu hơn.

Một người bảo rằng O thật đáng thương, sao lại có người mẹ như thế, người xưa hay nói phụ nữ vốn yếu đuối, nhưng đến khi làm mẹ sẽ trở nên mạnh mẽ kiên cường, ai cũng nói mẹ vĩ đại biết nhường nào, trước kia còn từng thấy có câu chuyện đứa trẻ bị cuốn vào gầm xe, người mẹ lại bỗng nhiên bộc phát sức mạnh tiềm tàng, dùng hai tay nâng chiếc xe lên để cứu đứa bé ra.

Người còn lại nói rằng bố dượng của O chắc chắn vẫn còn tiếp tục, loại người như thế này làm một lần không được, chắc chắn sẽ không chịu thôi, nếu để tên bố dượng này biết được mẹ ruột của O có thái độ như thế, vậy thì càng kinh khủng hơn, thật sự là nghĩ đến thôi cũng thấy sợ!

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tin tức phát đến đây, điện thoại Tiết Bồng bỗng đổ chuông, người gọi đến là Hàn Cố.

Tiết Bồng nhân lúc chờ đèn đỏ, đeo tai nghe vào: “A lô?”

“Lại là anh đây.” Hàn Cố nói.

“Tôi biết.” Tiết Bồng hỏi: “Lại là vì Hoắc Kiêu à?”

Hàn Cố: “Đúng vậy, cậu ấy hỏi em mai có rảnh không, có tiện tới bệnh viện không?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, cấp trên đã không cho cô động tới vụ án Lục Nghiễm mất tích nữa, cô chỉ có vài vụ án nhỏ còn đang giám định, không cần ở lại tăng ca, chỉ thời gian đi làm bình thường cũng đủ.

Tiết Bồng nói: “Vậy mai đợi tôi tan làm đi, chắc khoảng bảy tám giờ.”

Hàn Cố: “Được, anh chuyển lời giúp em.”

Cuộc gọi nhanh chóng kết thúc.

Chương trình trên đài cũng đến hồi kết, đang bước vào tiết mục âm nhạc.

Tiết Bồng tiếp tục rẽ vào một con đường theo chỉ dẫn trên bản đồ, còn chưa tới năm trăm mét nữa là sẽ đến nơi.

Cũng chính vào lúc này, cô nhớ lại cuộc nói chuyện với Hàn Cố lần trước.

Tuy Hàn Cố không miêu tả chi tiết nhưng lời nói lại tiết lộ rằng hắn vẫn luôn nghi ngờ về cái chết của Tiết Dịch, hơn nữa lại còn hoài nghi người nhà họ Hoắc.

Nhưng nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ, hắn hoàn toàn không nắm được chứng cứ có hiệu lực, nếu không cũng không tới tận bây giờ cũng chẳng làm gì.

Nhưng cũng có khả năng khác, rằng Hàn Cố đã nghi ngờ sai hướng.

Đang nghĩ tới đây thì bản đồ hiển thị đã đến nơi.

Tiết Bồng dừng xe tại vạch đậu xe trên đường, cô đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy một quán cà phê ở bên đường đối diện, mặt tiền

quán không lớn cũng không nổi bật, nhưng phong cách bày trí rất tình cảm, đây chính là địa chỉ mà Hứa Cảnh Hân gửi sang.

Tiết Bồng xuống xe, băng qua đường, nhìn lướt qua chiếc MVP đậu bên đường, cô giẫm lên bậc thềm, mở cửa quán cà phê.

Quán cà phê yên tĩnh lạ thường, một người khách cũng không có, đèn cũng không được bật hết, chỉ mở một nửa.

Có ai đó đứng sau quầy pha chế, người đó quay lưng lại với cửa, chỉ thấy nửa bóng lưng, đó là một người đàn ông.

Người đàn ông nghe thấy tiếng động ở cửa bèn nghiêng người nói: “Vào đi.”

Là giọng của Hứa Cảnh Hân.

Tiết Bồng khựng bước, giẫm chân lên thềm cửa hỏi: “Quán này của anh sao?”

Hèn gì lại hẹn tới đây, dù gì thì chỗ của mình cũng dễ nói chuyện hơn, còn dễ nắm bắt tình thế hơn nữa.

Hứa Cảnh Hân quay sang: “Bạn anh mở đây, anh mượn dùng một lát. Tìm chỗ ngồi đi, cà phê xong ngay đây.”

Tiết Bồng đi vào trong mấy bước, chậm rãi nhìn xung quanh, lướt qua ánh đèn âm đạm, bàn ghế nhỏ xếp khắp nơi, mớ nến thơm, chậu cây, còn có tất cả thiết bị trong quán cà phê.

Sau đó, cô đi tới quầy pha chế.

Chỉ là còn chưa đợi Tiết Bồng nói gì, Hứa Cảnh Hân đã lên tiếng trước: “Anh biết em có nhiều nghi vấn, lát nữa sẽ có nhiều thời gian để hỏi.”

Y đang làm sandwich.

Tiết Bồng hỏi: “Anh đứng thế này, chân có khó chịu không?”

Hứa Cảnh Hân vừa cắt sandwich vừa nói: “Chân giả bây giờ hiện đại lắm, chức năng gì cũng có, còn tốt hơn chân thường nữa, anh chỉ đứng có chút thôi, không nặng nề gì cả.”

Tiết Bồng lại nhìn theo tay y, cô cầm túi đi tới một cái bàn nhỏ bên trong.

Tiết Bồng ngồi xuống, lấy điện thoại ra lướt Weibo.

Chỉ một lúc sau, Hứa Cảnh Hân đã cầm ấm cà phê và đĩa sandwich tới.

Tiết Bồng ngược nhìn, để ý tới dáng đi của y, quả đúng là không tốn sức như cô nghĩ.

Hứa Cảnh Hân đặt từng món lên bàn, lại quay về quầy pha chế, cầm lấy cái nạng và hai cái ly không tới.

Hứa Cảnh Hân ngồi xuống, đẩy nhẹ cái đĩa: “Ăn tạm đi.”

Tiết Bồng liếc nhìn nhưng không nhúc nhích, cô chỉ hỏi: “Anh dám hẹn gặp em, không sợ em ghi âm à?”

“Em ghi đi.” Hứa Cảnh Hân cầm lấy một cái sandwich, cắn một miếng rồi nói: “Em có ghi âm thì cũng đâu thể làm bằng chứng trước tòa.”

Đúng vậy, không thể làm vật chứng, càng không thể trình lên trước tòa.

Chẳng lẽ cô lại đi kiện Hứa Cảnh Hân hay sao? Kiện y tội đi nằm vùng?

Tiết Bồng cười: “Vì anh đã đánh tiếng với Chi đội Chống ma túy rồi mà.”

Hứa Cảnh Hân không trả lời, chỉ rót cà phê ra ly, y hỏi: “Em không ăn à?”

Tiết Bồng cầm miếng sandwich, không nói gì thêm, chỉ yên lặng ăn.

Nói thật thì cô ăn không vô nhưng không thể không ăn.

Cả ngày nay tinh thần căng thẳng nên cô ăn rất ít, thể lực cũng giảm sút nhiều, nếu còn không ăn sẽ hạ đường huyết mất.

Trường hợp như thế này cũng không phải là chưa từng xảy ra trước đó, vào khoảng thời gian Tiết Dịch vừa mới mất, cô không chỉ liên tục mất ngủ mà còn ăn không vô, ngất xỉu mấy lần ở trường.

Trong vòng khoảng một tháng, cô toàn phải sống dựa vào truyền chất dinh dưỡng.

Tiết Bồng cứ ăn sandwich một cách máy móc như thế, hoàn toàn không để ý mình đang ăn gì, hai mắt cứ ngây ra, vừa ăn sandwich vừa uống cà phê cho trôi.

Lúc này, cô nghe thấy Hứa Cảnh Hân hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tiết Bồng ngẩng lên, trả lời thành thật: “Em nếm không ra.”

Tiết Bồng nói thật lòng, Hứa Cảnh Hân nghe thấy lại cười.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó, ngoài đôi mắt kia, cô chẳng còn quen thuộc với đường nét nào khác cả.

Cô nói: “Em không phụ trách vụ này nữa, anh mong là anh cũng đừng cố lấp liếm vấn đề của em, có sao thì trả lời vậy là được.”

Hứa Cảnh Hân gật đầu, cầm khăn giấy lau tay: “Anh cũng không muốn lãng phí thời gian, tốt nhất là giải quyết hết một lần. Sau này gặp lại cứ coi như không quen biết.”

Tiết Bồng mím môi, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Mặt với giọng anh bị sao đấy?”

“Nổ, nát hết cả. Bây giờ anh còn đi lại, nói chuyện được là đã may mắn lắm rồi.” Hứa Cảnh Hân trả lời rất hời hợt.

Nhưng Tiết Bồng biết đó là sự giãy vò mà người khác không thể nào chịu được, thế mới khiến y thay đổi hoàn toàn như thế này.

Tiết Bồng lại hỏi: “VẬY Rohypnol trong hộp thuốc cũng là bắt đầu từ chuyện này sao?”

Hứa Cảnh Hân ngược mắt, hít sâu một hơi: “Anh tin chắc là phòng thí nghiệm lý hoá đã cho ra kết quả rồi, đúng là anh đang sử dụng ma túy, hơn nữa không chỉ có Flunitrazepam mà em nhìn thấy, còn những thứ khác nữa.”

Tiết Bồng mấp má môi, muốn hỏi y gì đó nhưng lại không nói ra.

Hứa Cảnh Hân bảo: “Ban đầu là vì anh cần một lượng lớn thuốc an thần, thuốc gây mê, dùng những thứ thuốc đó để giảm bớt cơn đau. Anh không chỉ mất có một khúc chân, cũng không chỉ thêm mặt với dây thanh quản, trên người còn bị bỏng ở diện tích lớn, lúc nào cũng đối mặt với khả năng nhiễm trùng. Khoảng thời gian đó anh “chết đi” tận mấy lần, mỗi lần tỉnh lại đều không biết mình đã gượng được như thế nào, cũng không biết sao lại giữ được cái mạng này, chỉ có thể nói là số ma túy kia đã “cứu” anh một mạng.”

“Đến sau này, thương tích của anh dần có chuyển biến tốt, không cần đến số thuốc kia nữa, nhưng anh đã nghiện rồi. Nếu với thân phận trước đây của mình, anh chắc chắn sẽ cai nghiện, không thể để lại rắc rối cho mình. Nhưng với tình hình của anh lúc đó mà nói, anh nghiện thứ đó lại càng có lợi cho tình thế và nhiệm vụ hơn.”

Còn tình thế với nhiệm vụ gì thì Hứa Cảnh Hân không nói rõ.

Thật ra Tiết Bồng cũng có thể tưởng tượng được y đang ám chỉ gì.

Làm bạn với địch, dù y tiếp xúc với loại tội phạm ma túy nào thì đối phương đều vô cùng tàn ác, y đâu thể trong sạch mà ở được bên cạnh đám người kia.

Hút ma túy chỉ là bước nhỏ, nếu muốn được xem trọng thì phải nắm được một số kỹ năng, ví dụ như “kiểm hàng”, sau khi lấy thân thử độc, phải có thể phân biệt được ưu và nhược điểm từng loại hàng trong thời gian ngắn nhất.

Đương nhiên là còn phải lập công.

Một kẻ nằm vùng không làm gì cả mà còn giữ mình trong sạch thì đã bị phát hiện từ lâu.

Đây chính là lý do vì sao, một số người nằm vùng ẩn mình trong băng nhóm ma túy lại phải đến trung tâm cai nghiện để cai nghiện ngay sau khi kết thúc nhiệm vụ.

Có cảnh sát nằm vùng ban đầu sẽ bắt chước dáng vẻ và động tác hút ma túy của bọn chúng nhưng trên thực tế lại là giả vờ, nhưng có lúc không thể giả vờ được mà phải làm thật.

Hoặc cũng có thể nói, nếu là người trông có vẻ thư sinh nho nhã, nghiêm túc chấp hành kỷ cương thì sẽ không thể nào được phái đi nằm vùng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị vạch trần.

Muốn lấy được lòng tin của bọn buôn ma túy thì phải hoàn toàn thành như “người phe mình” của chúng.

Trước kia cũng từng có cảnh sát nằm vùng nhận được ba mươi mấy huân chương khen thưởng lớn nhỏ, cuối cùng lại gục ngã dưới sự

giày vò của ma túy vì chấp hành nhiệm vụ, phải đến trại cai nghiện không dưới trăm lần, kết quả đều thất bại.

Còn chưa tới tuổi về hưu đã buộc phải rút lui khỏi vị trí, không thể nào tiếp tục làm cảnh sát, cũng không thể nào đối mặt với sự sa đọa của mình, chỉ đành nhốt mình trong phòng tối, mắc chứng trầm cảm, lại còn tán gia bại sản vì mua ma túy.

Sau đó còn bị đồng nghiệp cũ bắt được trong một lần buôn ma túy.

Vào thời khắc chiếc còng tay còng vào tay mình, đối với người từng là cảnh sát ưu tú, đó là sự đả kích chí mạng.

Tiết Bồng đã từng nhìn thấy, nghe thấy không ít chuyện tương tự, cô cũng biết rõ con số cảnh sát hình sự và cảnh sát chống ma túy hy sinh mỗi năm đều lên đến hơn ba trăm người, vì thế đến giờ phút này, những gì muốn nói đều mắc lại trong cổ họng, không thốt ra được một chữ.

Lên án hay chất vấn đây? Mình có trong hoàn cảnh đó đâu mà biết.

Đồng cảm hay xót xa đây? Hứa Cảnh Hân đâu có cần.

Hứa Cảnh Hân nói ra câu “có lợi cho tình thế và nhiệm vụ” một cách dễ dàng, Tiết Bồng nghe thấy lại vừa nhói vừa hoảng loạn.

Cô cụp mắt không nói, cho đến khi Hứa Cảnh Hân lại bảo: “Nửa năm đầu, anh chỉ lo dưỡng thương, khoảng hai ba tháng gần đây mới bắt đầu ra ngoài vận động. Anh cũng không ngờ lại vừa ra lại gặp em và cậu ấy. Nhưng nhờ mối quan hệ của anh và Khang Vũ Hình nên mấy tháng nay cô ta làm gì, anh cũng biết một ít, Lý Thành Kiệt phục kích Lục Nghiễm là lệnh của cô ta. Thật ra đến tận hôm qua anh còn nghi việc Khang Vũ Hình và Lục Nghiễm mất tích cùng nhau là do Khang Vũ Hình tự biên tự diễn.”

Tiết Bồng thở dài, không ngẩng lên mà chỉ hỏi: “Lý do là gì?”

Giọng cô rất khẽ, còn hơi khản đặc.

Hứa Cảnh Hân nói: “Ban đầu anh cảm thấy là Khang Vũ Hình muốn khống chế Lục Nghiễm, lợi dụng thời gian vài ngày để thuyết phục cậu ấy làm tay trong, để tránh bị nghi ngờ nên cũng biến mình trở thành “người mất tích”. Nhưng mà sau đó nghĩ kỹ lại thì không hợp lý lắm. Nếu thế thì cảnh sát sẽ điều tra thân thế của cô ấy, cô ấy làm thế đồng nghĩa với việc tự chuốc phiền phức.”

“Anh cũng từng nghĩ xem có khi nào là liên quan đến người nào khác có dính dáng lợi ích với Khang Vũ Hình, anh đã đưa danh sách anh nghĩ tới cho đội chống ma túy rồi. Nếu kẻ ra tay thật sự nằm trong số đó, chỉ cần loại trừ là sẽ nhanh chóng xác định được đối tượng tình nghi.”

Tiết Bồng vẫn cứ nghe Hứa Cảnh Hân phân tích, không ngắt lời y, cùng lúc đó, cô cũng thầm có phán đoán.

Rõ là Hứa Cảnh Hân không biết cảnh sát đã nắm được ADN của nghi phạm, một trong số đó chính là Trần Mạt Sinh, người đã ngồi tù oan mười năm.

Điều này chứng tỏ phía chống ma túy vẫn chưa cho Hứa Cảnh Hân biết.

Tiết Bồng cũng có thể đoán được nguyên nhân, có lẽ đây là cách thức qua lại với người nằm vùng của phía chống ma túy, vừa trọng dụng, vừa không tin tưởng hoàn toàn.

Tiết Bồng nói: “Một năm nay, Lục Nghiễm luôn tìm kiếm tung tích của anh. Anh ấy chưa từng từ bỏ anh.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hứa Cảnh Hân chững lại, y nhấp chút cà phê: “Anh biết, đội trưởng

Lâm nói với anh rồi. Mấy tháng đầu lúc anh bị thương, anh gần như bị ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, mỗi ngày đều chỉ tiếp xúc với y tá, bác sĩ chăm sóc mình, còn có Khang Vũ Hình lâu lâu sẽ tới thăm. Sau đó, lúc anh có thể liên lạc lại được với thế giới bên ngoài, biết bên chống ma túy đang tìm kiếm tung tích của anh, anh bèn tìm đường liên lạc với đội trưởng Lâm.”

“Đội trưởng Lâm biết được anh còn sống bèn bảo anh cố dưỡng thương, tiếp tục ở nguyên vị trí án binh bất động, đợi tin tức từ anh ấy. Cho đến khi Khang Vũ Hình bảo anh đi xem “thị trường” bên ngoài với cô ta, anh mới biết được qua một số đường tin, rằng Lục Nghiễm vẫn đang âm thầm điều tra tung tích của anh. Nhưng hành động nằm vùng như thế này đều chỉ liên lạc hai người một chiều, bắt buộc phải giữ kín thân phận nằm vùng, không thể tiết lộ với ai, vì một khi bọn buôn ma túy có được chút dấu vết thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng, cũng sẽ huỷ hoại toàn bộ nhiệm vụ được phân công từ lâu. Chỉ là anh không ngờ em lại nhận ra anh nhanh thế.”

Nói đến đây, Hứa Cảnh Hân đặt ly cà phê xuống hỏi: “Anh đã nói hết những gì nên nói rồi, em còn gì muốn hỏi không?”

Tiết Bồng cup mắt, không nói gì hồi lâu.

Cô vốn có rất nhiều điều muốn biết, nhưng đến giờ phút này, đã số đều đã không còn quan trọng nữa.

Hứa Cảnh Hân đã nói rất rõ, chỉ có một chuyện cô vẫn còn thắc mắc, đó chính là tại sao Khang Vũ Hân lại cứu “Chung Lệ” đi? Lúc cứu y, Khang Vũ Hình có biết y là cảnh sát không? Sau đó lại còn bỏ ra mấy tháng, cho người chữa trị, chăm sóc cho y, cứ như sự tồn tại của y là rất quan trọng.

Suy luận theo logic thì Tiết Bồng cho là Khang Vũ Hình biết “Chung Lệ” là cảnh sát, chính bởi thế mới lợi dụng sự hiểu biết của y với thể chế công an để chống điều tra.

Có lẽ trong mắt Khang Vũ Hinh, Hứa Cảnh Hân đã phản bội, nhưng đúng ra thì ít nhiều gì cô ta cũng sẽ đề phòng Hứa Cảnh Hân mới đúng chứ, sao có thể để y ở bên cạnh như thế này?

Vậy thì rốt cuộc Hứa Cảnh Hân đã dùng cách gì để lấy được lòng tin của Khang Vũ Hinh, khiến Khang Vũ Hinh tin rằng y sẽ không phản bội, không phải là kẻ nằm vùng?

Nhưng sau khi Hứa Cảnh Hân kể về những gì y phải trải qua suốt một năm nay, Tiết Bồng thật sự không hỏi nổi những vấn đề này nữa.

Cô phải hỏi sao đây? Chẳng lẽ lại hỏi thẳng Hứa Cảnh Hân rằng tại sao Khang Vũ Hinh lại tin tưởng y, có phải là phía sau có giao dịch nào đó khó nói không ư?

Hay là hỏi Hứa Cảnh Hân có phải y đã hoàn toàn bị Khang Vũ Hinh khống chế bằng ma túy rồi nên mới yên tâm là y không làm cảnh sát được nữa?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lắc đầu bảo: “Không còn gì nữa, anh nói rõ lắm rồi. Sau này gặp lại em sẽ vờ như không quen, không làm phiền anh làm nhiệm vụ đâu. Cũng mong anh... sớm ngày về đội.”

Nói đến đây, Tiết Bồng đứng dậy.

Cô không tiện ở lại đây lâu, cũng không thể nói chuyện dông dài với “Chung Lệ” của hiện giờ.

Sau khi có được câu trả lời, cô chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi.

Thế nhưng, ngay sau khi Tiết Bồng đứng dậy bảo mình phải về, Hứa Cảnh Hân cũng đột nhiên hành động.

Y nắm lấy cánh tay Tiết Bồng, không hề dùng sức quá mạnh nhưng lại rất đột ngột.

Tiết Bồng sững người, cô đang định bước ra khỏi bàn, chân vừa sai tới đã bất thành linh bị y kéo lấy,

Cô quay đầu nhìn xuống.

Hứa Cảnh Hân vẫn ngồi đó, y thẳng lưng dậy, ánh mắt trở nên sáng tỏ hơn bao giờ hết dưới ánh đèn âm đạm, khác hoàn toàn với ánh mắt đục ngầu mệt mỏi ban sáng.

Hứa Cảnh Hân hé miệng nhưng lại yên lặng vài giây vẫn không nói gì.

Đây là lần đầu tiên y ngập ngừng như thế từ sau khi hai người gặp nhau.

Cũng chính vào lúc này, Tiết Bồng dường như lại nhìn thấy Chung Lệ dưới ánh đèn đường một năm trước.

Nụ cười của y đã thu hút cô, đó là niềm vui xuất phát từ tận đáy lòng mà suốt mười năm trước đó, dù cô có soi gương thế nào cũng không thể tìm ra.

Cô ngượng mồm lắm, cũng khao khát lắm.

Lúc đó, y đã nói: “Tiết Bồng, anh rất thích em, mong em có thể làm bạn gái anh!”

Cô gật đầu, nghĩ rằng có được người bạn trai như thế, chắc ngày nào cũng sẽ vui lắm, họ sẽ rất hạnh phúc.

Y thấy cô đồng ý thì vui lắm, lại còn nói thêm một câu: “Nhưng mà phải đợi đến khi anh chấp hành xong nhiệm vụ lần này về.”

Cô lại lần nữa gật đầu, mỉm cười với y.

Cảnh tượng này dường như cùng lúc xuất hiện trong đầu Tiết Bồng và Hứa Cảnh Hân.

Bàn tay y lại thêm siết chặt cô.

Tiết Bồng thấy yết hầu Hứa Cảnh Hân khẽ động đậy, dường như y có gì muốn nói nhưng không biết là đang chuẩn bị hay đang tìm kiếm can đảm.

Cũng chính vào vài giây yên tĩnh này, trong đầu Tiết Bồng lại đột nhiên xuất hiện một âm thanh khác: “Nếu trên đời này không có Lục Nghiễm, em thấy mình sẽ như thế nào?”

Tiết Bồng khẽ run rẩy, mắt mở to.

Chân tay và sống lưng của cô đều lạnh toát.

Nếu Lục Nghiễm không về được nữa thì sao? Hoặc nếu anh biến thành “Hứa Cảnh Hân” tiếp theo?

Cô không dám nghĩ.

Tiết Bồng nhắm mắt, quăng âm thanh ấy đi.

Nhưng sau đó, thứ lấp vào lại là dáng vẻ hồi hộp của Lục Nghiễm cũng những câu nói kia của anh...

“Tai không có nhắm được, mắt mới nhắm được.”

“Thật ra, anh muốn nói với em những lời này từ lâu rồi, nhưng mà mỗi lần đều có chuyện khác cắt ngang...”

“Em đừng xích tới, nước bắn vào người bây giờ.”

“Em mà chịu nghe thì anh cũng đâu cần phải nói mãi thế.”

“Sao mà anh giận em cho được.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, cô mở mắt, nhìn vào bàn tay đang nắm lấy mình rồi lại lặng thinh khẽ lùi lại.

Bàn tay kia cũng trượt xuống theo.

Tiết Bồng mím môi, lên tiếng hỏi: “Anh còn gì muốn nói sao?”

Hứa Cảnh Hân chẳng lại, nhìn chăm chăm vào Tiết Bồng, sau đó lại như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, lắc đầu bảo: “À, không có gì.”

Từng đẹp đẽ nhường nào, giờ lại tàn khốc biết bao.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lúc này, trong lòng cả hai đều rất rõ, “Chung Lệ” của quá khứ cần một lời hứa hẹn, một sự trông mong, nhưng Hứa Cảnh Hân của hiện tại lại không cần, cũng không thể cần được.

Bất cứ lời hứa nào cũng sẽ đều trở thành gánh nặng.

Với tư cách bạn bè, cách duy nhất để bảo vệ nhau chính là gặp mặt như không quen biết.

Đừng khiến người kia nhung nhớ gì, đừng khiến họ thấy còn hy vọng, càng đừng đồng cảm hay thương xót, những thứ “mềm yếu” này đều chỉ tổ hại người ta.

Điều không còn gì bàn cãi là dù cuối cùng, nhiệm vụ nằm vùng của Hứa Cảnh Hân có kết quả thế nào, nửa đời sau y đều sẽ sống cô đơn trong “đau đớn”.

Chỉ riêng việc cai nghiện thôi đã khiến rất nhiều người nằm vùng bỏ cuộc.

Càng nói gì tới việc mất một phần chân, không thể nào làm cảnh sát ở tuyến đầu được nữa, chỉ có nước lui về làm văn phòng.

Tiết Bồng biết, chuyện này dù đối với “Chung Lệ” hay Hứa Cảnh Hân đều là một cú sốc cực lớn về tinh thần, dù sao thì y cũng còn trẻ, đáng ra vẫn còn rất nhiều cơ hội.

Nhưng đến giờ, cô chỉ có thể bình tĩnh vạch rõ giới hạn.

Bất cứ sự đồng cảm hay thương xót nào cũng chỉ xát muối thêm vào vết thương của y.

Cô phải mau chóng đi khỏi, trả lại yên tĩnh cho y.

Tiết Bồng khẽ gật đầu rồi đi ra cửa.

Hứa Cảnh Hân ngồi nhìn theo cô.

Chỉ là cũng không biết vì sao, khoảng cách từ bàn tới cửa đột nhiên dài hơn, Tiết Bồng đi càng lúc càng chậm, càng lúc càng xiêu vẹo, rõ ràng đã bước đi mà lại cứ như đi mãi không tới.

Đầu cô tối tăm từng đợt, lại còn nặng trĩu, hồi nãy lúc ngồi có thấy vậy đâu.

Ánh đèn vàng trong quán cà phê tự dừng lại xoay vòng trước mặt.

Tiết Bồng trật chân, vô thức, vịn lấy chiếc bàn bên cạnh.

Cô tự gượng lấy, vô thức nhìn ra sau, mắt cũng bắt đầu nhoè đi.

Trong mơ màng, cô nhìn thấy Hứa Cảnh Hân đứng dậy, giọng nói y lúc xa lúc gần, dường như là đang hỏi cô: “Em sao thế, hạ đường huyết à?”

Hạ đường huyết ư?

Không, không phải hạ đường huyết...

Cảm giác này không ổn.

Còn chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, Tiết Bồng đã thấy Hứa Cảnh Hân đi về phía mình, sau đó y cũng bắt đầu xiêu vẹo, triệu chứng lại còn nặng hơn cả cô.

Y còn đang đeo chân giả, một khi mất thăng bằng là cả người sẽ lập tức đổ ra đất.

Chân giả nện xuống sàn, phát ra tiếng động lớn.

Tiết Bồng lắc đầu, chỉ cảm thấy cơ thể càng lúc càng nặng nề, hai chân đã mềm nhũn tới sắp mất đi tri giác.

Cô vịn vào bàn, trượt xuống đất, một tay đã đặt dưới đất.

Cô hé mắt, cố lên tiếng, cho đến khi ngoài cánh cửa gần đó có tiếng động.

Cửa mở ra, gió lạnh lùa vào.

Có ai đó đẩy cửa bước vào, lại còn không chỉ có một người.

Tiếng bước chân của họ nện trên nền gỗ.

Sau đó, hai người kia đi tới, đứng nhìn xuống cô.

Tiết Bồng chỉ nhìn loáng thoáng đường chút đường nét trên mặt người kia, nhận ra có hai người đàn ông, một cao một thấp.

Một người trong số đó tóc điểm hoa râm, chân đi không được nhanh nhẹn.

Trước khi bóng tối ập tới, cô chỉ nghĩ tới một người: Trần Mạt Sinh.

Sau đó thì hoàn toàn ngất đi.

Tác giả giải thích chi tiết truyện:

Việc Tiết Bồng và Hứa Cảnh Hân gặp nhau là đã vi phạm kỷ luật, nhưng gặp thì vẫn phải gặp. Dù là Lục Nghiễm hay là Tiết Bồng thì đều không phải máy móc chỉ biết tuân thủ kỷ luật.

Tiết Bồng biết mình làm thế sẽ bị truy cứu trách nhiệm, mình cũng không được lợi gì nhưng vẫn muốn tìm câu trả lời.

Hoặc có thể nói là với người chú trọng lợi ích cá nhân, họ sẽ vi phạm kỷ luật vì lợi ích riêng, nhưng sẽ không vi phạm kỷ luật vì tình người, ngược lại, những lúc thế này còn sẽ lựa chọn phải sạch hiềm nghi để tự bảo vệ mình.

Có rất nhiều lúc, pháp luật, kỷ luật hay quy tắc đều không thể hoàn toàn triệt để, con người là động vật có tình cảm, pháp luật cũng không thể vượt quá tình người.

Chương 125: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 16

Những năm này, chất lượng giấc ngủ của Tiết Bồng cực tệ, ngủ không sâu, mơ nhiều, lại còn thường xuyên mơ thấy Tiết Dịch.

Có lúc vì tiếp xúc với một số vụ án, rõ là không liên quan gì đến Tiết Dịch nhưng tối đến nằm mơ lại liên tưởng tới.

Cô biết việc này có liên quan đến tính cách của mình, chuyện gì cũng thích giấu trong lòng suy nghĩ nhiều lòng lại nặng nề, có chuyện cứ không buông xuống được mà nghĩ cũng không ra.

Đến tận năm nay, tình trạng của cô mới có chuyển biến tốt, cũng dần hiểu ra một số thứ cứ mãi nắm lấy trong quá khứ.

Dù gì thì thế giới vẫn đang chuyển động, nó sẽ không thay đổi bị khúc mắc của mất kỳ ai.

Chỉ là bây giờ Tiết Bồng vẫn sẽ nằm mơ mỗi đêm.

Có lúc từng cảnh một như phim truyền hình nhưng đa số đều sẽ quên sạch sau khi thức giấc.

Nhưng lần này, Tiết Bồng ngủ say khác thường.

Cô không mơ gì mà hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Nếu không nhờ nghe thấy những âm thanh khe khẽ, kéo lấy cô, có khi cô còn có thể ngủ thêm một lúc.

Tiết Bồng đã nhận thức được, nhưng đầu vẫn thấy trĩu nặng, mí mắt nặng nề, sau đó lại cảm nhận được chút ấm áp phủ lấy tay phải của mình.

Cô khẽ nhúc nhích ngón tay, hơi ấm kia nhanh chóng đáp lại.

Tiếp đó, cô nghe thấy có giọng nói bên tai: “Tiết Bồng, tỉnh rồi đúng chứ?”

Giọng nói này... là Lục Nghiễm sao?

Tiết Bồng cố mở mắt, đầu óc vẫn chưa nhận thức rõ được có phải là ảo giác hay không thì đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc qua chút ánh sáng yếu ớt.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng cứ ngây ra, nhìn chăm chăm vào người trước mắt mình, chờ đến một chốc mới kịp nhận ra.

Cô vô thức trở tay nắm lấy tay Lục Nghiễm, muốn nhắc người dậy.

Nhưng đầu cô cũng nhói theo, cô cau mày, lại ngã xuống.

Lục Nghiễm nói: “Khoan ngồi dậy gấp, thuốc còn chưa tan hết. Em đợi chút đã.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa rời khỏi giường, vội lấy phích rót ra một ly nước ấm, quay lại ngồi bên giường, luồn một tay dưới cổ cô, đỡ lấy vai dịu cô dậy.

Tiết Bồng vẫn chưa lấy lại sức, cô nương theo lực của Lục Nghiễm, nhìn ly nước anh đã đưa đến bên miệng, uống ừng ực cả ly.

Lục Nghiễm nói: “Uống từ từ thôi, còn nhiều nước lắm.”

Tiết Bồng bèn chậm lại, quan sát sắc mặt của Lục Nghiễm, nhìn xem anh có bị thương không.

Nhìn bên ngoài thì không có gì đáng ngại, lòng cô giờ mới dần nhẹ nhõm.

Xem ra bọn bắt cóc không hề ngược đãi anh.

Sau khi uống được nửa ly nước, Tiết Bồng mới để ý tới trong phòng.

Chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, xung quanh đều âm u, chỉ có một chiếc đèn nhỏ trên bàn.

Căn phòng này rất sơ sài.

Chẳng lẽ hai ngày nay Lục Nghiễm đã ở đây sao?

Tiết Bồng định hỏi nhưng Lục Nghiễm lại nói: “Uống nước đã, em cần khôi phục thể lực. Có gì thì lát nữa nói.”

Tiết Bồng gật đầu.

Lục Nghiễm lại đi rót thêm ly nữa.

Lần này, Tiết Bồng uống chậm hơn, cuối cùng cũng thấy hơi lại sức, cô ngồi tựa vào đầu giường, tự bưng lấy ly nước.

Cô cần uống nhiều nước nóng để tăng tốc độ trao đổi chất, làm giảm hiệu quả còn dư lại của thuốc.

Tất nhiên là trong lúc uống nước, cô cũng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trước khi hôn mê.

Cô và Hứa Cảnh Hân đã nói chuyện với nhau, họ ăn sandwich, uống cà phê, sau đó bị bắt đi.

Có thể thấy là đã có người động tay động chân vào sandwich hoặc cà phê, cụ thể là thế nào thì còn chưa biết được.

Còn nữa, cuối cùng còn có hai người đàn ông đi vào quán cà phê.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng đặt ly xuống, buột miệng nói ra việc mà Lục Nghiễm quan tâm nhất: “Hứa Cảnh Hân chính là Chung Lệ.”

Hứa Cảnh Hân?

Lục Nghiễm chứng lại, anh hỏi: “Là cái người đàn ông xuất hiện bên cạnh Khang Vũ Hình đó sao?”

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ, Lục Nghiễm không hề biết tên hiện giờ của y: “Đúng rồi, bây giờ anh ấy tên là Hứa Cảnh Hân. Tôi đã xác nhận rồi, tuy tôi vẫn chưa rõ mối quan hệ của anh ấy và Khang Vũ Hình nhưng anh ấy không có phản bội.”

Tiết Bồng rất nhỏ tiếng, xích tới rất gần Lục Nghiễm, chỉ nói đủ để họ nghe được.

Lục Nghiễm gật đầu: “Yên tâm đi, anh tháo hết thiết bị nghe lén trong này rồi.”

Tiết Bồng thở phào, đưa một tay day huyệt thái dương: “Tôi nhớ là tôi đang định đi ra khỏi quán cà phê đó, tự dưng lại thấy hết sức chóng mặt, sau đó thì ngất đi. Tôi còn nhìn thấy hai người đàn ông bước vào...”

Lục Nghiễm ngắt lời cô: “Em nghĩ ngợi đã, nghe anh nói trước.”

“Được.”

“Em và Hứa Cảnh Hân cùng bị họ đưa tới đây, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình ở ngay sát vách. Anh đã đoán thử ý đồ của đối

phương nhưng vẫn không chắc chắn hoàn toàn. Anh và Khang Vũ Hinh bị đưa tới đây hai ngày, họ chẳng làm gì cả, chỉ nhốt riêng anh và cô ta. Anh hỏi đối phương có phải cần anh giúp gì không, họ nói là không gấp, bảo sẽ tìm cho anh một “trợ tá” trước.”

Trợ tá?

Tiết Bồng cau mày suy nghĩ: “Họ nói đến tôi đấy hả?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Ban đầu anh tưởng là họ nói đến “Chung Lệ”, vì trước đó, người đàn ông nói chuyện với anh có bảo là “Chung Lệ” sẽ rơi vào tay ông ta. Đến lúc họ đưa cả em tới, anh mới biết họ đã nói đến em. Hơn nữa, việc này cũng khiến anh càng chắc chắn hơn suy đoán của mình.”

Tiết Bồng hỏi: “Suy đoán thế nào?”

Lục Nghiễm: “Anh với em đều là cảnh sát, anh là trinh sát hình sự, em bên kỹ thuật hình sự, em nghĩ xem, mình có thể “giúp” những người này làm gì?”

Cả cảnh sát hình sự và chuyên viên kỹ thuật hình sự đều sẽ có liên quan tới điều tra phá án, tất nhiên là còn tiếp xúc với tất cả hồ sơ vật chứng của nghi phạm và nạn nhân.

Tiết Bồng bỗng chốc thấy quá sức vô lý: “Ý anh là họ bắt chúng ta tới để điều tra án hả? Có bị điên không...”

Chỉ là còn chưa nói hết, Tiết Bồng đã khựng lại.

Cô nhanh chóng nghĩ tới hai người đàn ông xuất hiện ở quán cà phê, một người trong số đó rất giống Trần Mạt Sinh.

Hơn nữa người đưa Lục Nghiễm đi cũng chính là ông ta.

Tiết Bồng lại nói: “Cũng không phải không có khả năng là để điều tra.

Anh có nhìn thấy người bắt anh trông như thế nào không?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Anh chỉ nhìn thấy mắt ông ta, nhưng anh chắc là anh không quen ông ta.”

Tiết Bồng khẽ thở dài: “Ông ta chính là Trần Mạt Sinh, người trong vụ mà trước đó anh muốn lật lại vụ án ấy, vì vụ này mà ông ta ngồi tù oan mười năm.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ở phòng kế bên, Hứa Cảnh Hân tỉnh dậy sớm hơn Tiết Bồng một chút, phục hồi trạng thái cũng nhanh.

Điều này có liên quan với việc y sử dụng ma túy, sức đề kháng với thuốc cũng mạnh hơn, sau khi tỉnh lại cũng không khó chịu lắm, hoặc có thể nói là đã quen luôn rồi.

Khang Vũ Hình cũng rót nước cho Hứa Cảnh Hân, y uống liên tiếp ba ly, nghỉ thêm một chút, giờ đã có thể ngồi dậy khỏi giường, chỉ là còn chưa nhanh nhạy lắm.

Chân giả của y đã được tháo ra, đặt ở kế bên.

Khang Vũ Hình giúp y xoa bóp đùi và đầu gối đang hơi sưng, kể lại những gì mình biết, cũng có nhắc tới việc tài xế Lâm Thích cấu kết với người ngoài.

Hứa Cảnh Hân ngồi tựa đầu giường, cau mày nhắm mắt, vừa nghe Khang Vũ Hình nói, vừa ráng ghìm lại sự khó chịu.

Đến lúc thấy đỡ hơn một chút, Hứa Cảnh Hân mới mở mắt ra.

Mắt y trông hơi đục, khả năng suy nghĩ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, Khang Vũ Hình lên tiếng hỏi: “Sao anh lại ở cùng với Tiết Bồng? Cô ta là cảnh sát đấy.”

Khang Vũ Hình hỏi bất thành lời.

Hứa Cảnh Hân lại không có phản ứng rõ ràng, y chỉ liếc nhìn cô ta, hỏi ngược lại: “Sao em biết cô ấy là cảnh sát, biết cô ấy tên Tiết Bồng?”

Khang Vũ Hình nói: “Em với chị cô ta hồi trước có qua lại, chị cô ta tên Tiết Dịch.”

“Ồ, trùng hợp thế.” Hứa Cảnh Hân lên tiếng.

Khang Vũ Hình lại xích tới gần y, giờ tay day huyệt thái dương giúp y, nhẹ giọng: “Anh còn chưa trả lời em đấy.”

Hứa Cảnh Hân nhìn vào mắt Khang Vũ Hình với khoảng cách gần: “Tôi nên trả lời gì? Em đừng có quên, tôi cũng từng là cảnh sát đấy, tôi với cô ấy quen nhau từ lúc đó rồi.”

Khang Vũ Hình cười hơi giả tạo: “Quen thì không lạ, là là sao hai người lại ở cùng với nhau? Lúc đó đang làm cái gì thế?”

Hứa Cảnh Hân không hề né tránh: “Bởi vì cô ấy phát hiện ra thân phận của tôi.”

Khang Vũ Hình khựng tay lại, sửng người: “Cô ta phát hiện ra rồi sao? Vậy cô ta...”

Hứa Cảnh Hân nắm lấy tay cô ta, đưa ngón tay về chỗ cũ, ra hiệu cho cô ta tiếp tục.

Trong lúc Khang Vũ Hình tiếp tục day nắn, Hứa Cảnh Hân mới nói: “Cô ấy không có nói với người trong Cục Cảnh sát, tôi đã trấn an cô ấy rồi. Nhưng mà tôi nghĩ chắc cô ấy sẽ nói với Lục Nghiễm chuyện này.”

Khang Vũ Hình nghi ngờ: “Tại sao cô ta lại phải giữ bí mật cho anh, anh trấn an cô ta kiểu gì?”

Hứa Cảnh Hân nhìn chăm chăm vào mắt cô ta, chậm rãi nói từng chữ: “Vì tôi nói với cô ấy tôi đang nằm vùng.”

Hứa Cảnh Hân đã nghĩ rất kỹ, dù y không tự nói ra, Khang Vũ Hình sớm muộn cũng sẽ biết được, đến lúc đó sẽ còn nghi tại sao y không nói thật mà cứ che đậy, thay vì thế thì nói ra luôn cho rồi.

Khang Vũ Hình lại sửng sò, nhưng lần này, cô ta lại không khựng tay lại, chỉ là dòng suy nghĩ cũng nhanh chóng chuyển động.

Tuy câu trả lời của Hứa Cảnh Hân rất bất ngờ nhưng cũng dễ giải thích.

Một cảnh sát lại đi giữ bí mật giúp một tay buôn ma túy, hoặc là cả hai có cấu kết lợi ích, hoặc là tin rằng tay buôn ma túy này là người phe mình.

Nhưng để xác nhận thêm, Khang Vũ Hình vẫn hỏi tiếp: “Cô ta tin à?”

Hứa Cảnh Hân: “Chắc cũng bán tin bán nghi, nhưng mà tôi nghĩ hẳn là cô ấy không có cách nào để kiểm tra đâu. Chẳng lẽ cô ấy lại chạy sang bên chống ma túy hỏi có phải tôi đang nằm vùng không hay gì? Làm vậy chỉ tổ khiến mình bị kỷ luật thêm thôi. Hơn nữa người nằm vùng chỉ liên lạc với một cấp trên duy nhất, cô ấy biết đi hỏi ai.”

Hứa Cảnh Hân nói cũng có lý, Khang Vũ Hình không nắm được sơ hở gì, cả lại y cứ trả lời cái kiểu hời hợt lại còn chặn họng trước như thế này, khó mà lường lường được.

Nếu Hứa Cảnh Hân mà nói là Tiết Bồng tin thì Khang Vũ Hình chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Chỉ có nước nói như bây giờ, bảo là Tiết Bồng bán tin bán nghi thì

mới có sức thuyết phục.

Nhưng mà Khang Vũ Hình cũng không ngờ nghêch, cô ta nghĩ ngợi rồi vẫn cảm thấy hơi khó hiểu: “Lạ thật, anh cũng đâu có để lộ gì, cũng đâu có tiếp xúc trực tiếp với cô ta đâu, vậy mà cô ta lại là người đầu tiên phát hiện. Vì cô ta nhạy bén sẵn hay là vì mối quan hệ trước đó của hai người không được bình thường?”

Nghe đến đây, Hứa Cảnh Hân cười nhạt, cả người cũng hoàn toàn thả lỏng: “Em muốn hỏi gì thì hỏi thẳng đi.”

Khang Vũ Hình rút tay lại, nhìn y bảo: “Hai người từng hẹn hò hả?”

Hứa Cảnh Hân cup mắt, lắc đầu: “Không có.”

Khang Vũ Hình nhận thấy y vừa cố ý khựng lại, cô ta hỏi dồn: “Vậy anh ngập ngừng cái gì?”

Hứa Cảnh Hân khẽ thở dài: “Vì tôi với cô ấy suýt chút nữa là hẹn hò rồi. Em vừa lòng chưa?”

“Cái gì mà suýt chút nữa?” Khang Vũ Hình bất mãn thấy rõ.

“Thì còn thiếu một chút nữa thôi là xong chuyện rồi, tôi ngỏ lời hẹn hò với cô ấy, cô ấy cũng đồng ý rồi, nhưng mà còn chưa kịp bắt đầu thì tôi đã gặp chuyện rồi.”

Khang Vũ Hình chứng lại, lúc này mới hiểu rõ mối quan hệ của Hứa Cảnh Hân với Tiết Bồng, chắc là chuyện của một năm trước.

Khang Vũ Hình: “Xem ra cô ta còn quyến luyến anh lắm đấy, chứ không sao vừa gặp đã nhận ra ngay?”

Hứa Cảnh Hân: “Vì Barno đấy.”

Khang Vũ Hình ậm ừ ngộ ra: “Thì ra con chó đó không có nhằm vào

em.”

Hứa Cảnh Hân cười: “Nhắm vào em làm gì, em có đựng tới ba cái thứ đó bao giờ, sao mà dính lại mùi được.”

Cũng đúng.

Lúc này Khang Vũ Hình mới hiểu ra.

Chỉ là cô ta yên bốt rồi, Hứa Cảnh Hân thì lại chưa chắc.

Hoặc có thể nói là Hứa Cảnh Hân đã quá hiểu tính cách và con người của Khang Vũ Hình, biết cô ta đa nghi, không dễ tin ai, vì thế dù hiện giờ cô ta tin lời y thì trong lòng cũng sẽ tiếp tục nghĩ ngợi.

Y không thể cho cô ta cơ hội suy nghĩ.

Hứa Cảnh Hân chạm tay vào cô ta: “Tới lượt em rồi đấy.”

Dòng suy nghĩ của Khang Vũ Hình bị cắt ngang: “Lượt gì?”

Hứa Cảnh Hân: “Sao em ở cùng Lục Nghiễm? Lúc đó đang làm gì đấy?”

Một vấn đề tương tự lại bị y vòng trở lại.

Khang Vũ Hình cười: “Mấy chuyện trước kia của em với anh ta đâu phải là anh không biết đâu. Em hẹn anh ta tới sảnh hội nghị để ôn lại chuyện cũ. Anh ta cũng chịu tới.”

Hứa Cảnh Hân chậm chậm lắc đầu: “Tính cậu ấy không phải vậy, em dùng cách gì để dụ cậu ấy tới đấy?”

Khang Vũ Hình: “Vương Xuyên.”

Hứa Cảnh Hân: “Rồi sao nữa?”

Khang Vũ Hình: “Rồi thì tụi em ngồi nói chuyện một hồi, anh ta lên xe với em, không ngờ giữa đường gặp chuyện. Cái thằng cha Lâm Thích khốn khiếp, em không có bỏ qua đâu...”

Khang Vũ Hình còn chưa mắng nhiếc xong, Hứa Cảnh Hân đã ngồi thẳng dậy, một tay đặt trên vai cô ta, ngón tay cong vào, ngón cái miết trên động mạch cổ.

“Em bỏ sót một chuyện.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Khang Vũ Hình lập tức khựng lại rồi thở dài: “Được thôi, em nói thật, em dùng anh làm mồi nhử đấy. Em nói với anh ta là em biết tung tích của anh, bảo anh ta đi với em.”

Hứa Cảnh Hân nheo mắt, lập tức biến sắc: “Cũng có nghĩa là em để lộ ra tôi rồi hả?”

Khang Vũ Hình: “Không có, em chỉ dụ anh ta vào bẫy thôi, không có nói thêm chữ nào hết ấy!”

Hứa Cảnh Hân: “Em nghĩ là cậu ấy ngu hay là tôi ngu vậy, lúc “Chung Lệ” mất tích đã bị mất một khúc chân, chưa gì em đã nói với Lục Nghiễm là em biết tung tích của “Chung Lệ”. Trước đó cậu ấy đã thấy tôi với em đi chung với nhau rồi, dù trông tôi có khác trước thì cậu ấy sớm muộn gì cũng sẽ liên tưởng tới.”

Khang Vũ Hình chưng hửng giải thích: “Thì em cũng mong gài được người mình vào trong Cục Cảnh sát thôi mà, mấy đứa phái đi hồi trước hẹo hết rồi. Em suy nghĩ kỹ rồi, muốn đào tạo được một tên “hắc cảnh” vừa có chức có quyền vừa có điểm yếu trong tay mình thì chỉ có anh ta là thích hợp. Chỉ cần anh ta biết anh ở trong tay em, em chẳng sợ anh ta không hợp tác.”

Nghe đến đây, Hứa Cảnh Hân cười khẩy: “Lục Nghiễm sẽ nghe lời mà đi hợp tác với em hả? Em bị điên thật rồi đấy.”

Khang Vũ Hình nói: “Em không có điên, em cũng không có vừa vào đã bắt anh ta tiết lộ tình báo gì đâu, em chỉ đưa anh ta vài tấm ảnh, bảo anh ta bóc ra Joker giúp thôi. Để lấy đưa tin tức nội bộ và thông tin đường dây của em, có khi anh ta sẽ hợp tác trước, như vậy là em đã có cơ hội tiếp cận thêm với anh ta rồi. Cứ gần mực như vậy riết rồi cũng đen, đến lúc em mượn danh nghĩa tìm nội gián để từng bước kéo được anh ta xuống bùn, anh ta có muốn lên bờ lại cũng khó. Đến lúc đó, anh ta chỉ có nước để mặc em sử dụng.”

“Em muốn bắt nội gián hả?” Hứa Cảnh Hân buông tay, tựa lại bên giường, cảm thấy lý do này rất buồn cười: “Sao em không nói em nghi anh là nội gián, muốn để Lục Nghiễm bắt anh cho rồi.”

Khang Vũ Hình lập tức đổi thái độ: “Nói cái gì đấy, sao mà em dám nghi anh!”

Ở bên kia, Lục Nghiễm và Tiết Bồng vẫn đang phân tích thân phận và động cơ của “bọn bắt cóc”.

Vừa nghe đến cái tên “Trần Mạt Sinh”, Lục Nghiễm đã im lặng hẳn, vừa kinh ngạc vừa ngộ ra.

Vì ba chữ này lại tình cờ ăn khớp với suy đoán trước đó của anh.

Tiết Bồng đã uống sạch nước trong ly, cô lại vận động nửa người bên trên một chút, nói hết cho Lục Nghiễm nghe những gì mình biết: “Tôi nghĩ là chắc anh cũng biết tài xế của Khang Vũ Hình đã cấu kết với người bên ngoài, giăng bẫy hai người. Động cơ của tài xế Lâm Thích là gì thì đội hình sự còn đang điều tra. Hôm đó có ba người đàn ông thực hiện hành động, ngoài Trần Mạt Sinh, Lâm Thích thì còn một người nữa, giờ vẫn chưa biết là ai. Giữa đường họ có sang xe một lần, chúng tôi tìm được mẫu da và tóc của Trần Mạt Sinh ở trên cái xe không biển số đưa hai người đi ấy.”

Dù thế nào thì trong số ba người, đã xác nhận được thân phận của hai người, vậy thì khả năng chi đội tìm ra họ sẽ càng cao hơn.

Lục Nghiễm vừa nghiền ngẫm thông tin Tiết Bồng cung cấp, vừa ghép những “mảnh ghép” này vào câu chuyện trước đó của mình, dần giải thích được một số nghi vấn.

Ban đầu anh chỉ nghi ngờ động cơ của hành vi bắt cóc và giam giữ trái phép của đối phương, mục đích không phải vì tiền, cũng không phải để ngược đãi, vậy thì là gì?

Nhớ lại giá trị lợi dụng của mình thì dường như chỉ có liên quan đến việc chấp hành nhiệm vụ nằm vùng và khả năng phá án.

Ngoài ra thì còn có thân phận và chức vụ của anh, anh là đội phó của chi đội, từng lập công hạng ba hai lần, lên chức trưởng, tạm giữ chức, còn có người bố dượng là Phó Thị trưởng nữa.

Những thứ này đều sẽ là áp lực buộc Chi đội Hình sự phải tìm được anh trong thời gian ngắn nhất, điều này có nghĩa là họ phải nhanh chóng nắm được bối cảnh xuất thân, động cơ gây án của bọn bắt cóc.

Bọn bắt cóc cũng đã sớm nắm rõ những thông tin này, điều này có nghĩa là động cơ phía sau họ mãnh liệt đến mức dù trả giá đắt vẫn phải bắt cóc anh.

Những suy đoán này vốn đều chỉ là suy đoán, cho tới khi Tiết Bồng bị bắt tới đây, đến khi anh nghe cô nhắc tới cái tên “Trần Mạt Sinh”, suy đoán đã trở nên chắc chắn.

Chẳng lẽ Trần Mạt Sinh muốn dùng cách này để đòi lại công bằng cho mình?

Nhưng vấn đề là tại sao cứ phải là anh? Nhất anh ở đây có lợi gì cho

việc “lật lại vụ án”?

Muốn bắt được hung thủ năm đó thì cũng phải đợi anh về Cục Cảnh sát mở lại hồ sơ chứ.

Trừ phi...

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm đột nhiên loé lên một suy nghĩ.

Lúc này, Tiết Bồng cũng lên tiếng: “Phải rồi, tôi có nghe chú Thường nói chuyện này, không biết anh có biết không.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Chuyện gì thế?”

Tiết Bồng: “Hôm tôi đón chú Thường ra tù, Trần Mạt Sinh cũng ra tù luôn đấy? Chúng tôi mới nói chuyện về vụ của Trần Mạt Sinh ở trong xe. Chú Thường bảo là con trai Trần Mạt Sinh đã mất rồi, con dâu cũng đi theo luôn. Nguyên do gì thì tôi không có hỏi, nhưng mà chuyện này là cú sốc rất lớn với Trần Mạt Sinh.”

Lục Nghiễm bảo: “Lúc lật lại vụ án cũ, anh cũng có nghe nói đến chuyện này. Lúc Trần Mạt Sinh bị xử án, con trai ông ta chỉ mới mười mấy tuổi, để cho họ hàng chăm sóc giúp. Nghe nói mấy năm đầu, con trai của Trần Mạt Sinh không chịu đi thăm tù, cũng không thể tha thứ cho “tội ác” của Trần Mạt Sinh. Đến sau đó, Trần Mạt Sinh nhiều lần đệ đơn khiếu nại, con trai ông ta mới dần có cái nhìn khác, nghĩ có thể là Trần Mạt Sinh thật sự vô tội. Anh nghe cảnh sát trại tạm giam nói rằng có một thời gian, tháng nào con trai Trần Mạt Sinh cũng vào thăm ông ta, hai bố con cũng nói chuyện nhiều hơn, Trần Mạt Sinh mới kiên quyết kêu oan cho mình.”

Nghe đến đây, cuối cùng Tiết Bồng cũng hiểu ra.

Ban đầu, Trần Mạt Sinh kêu oan cho chính mình, sau đó, ông ta không chỉ kêu oan cho mình mà còn để chứng minh cho con trai thấy, cuối cùng thì người con trai cũng đã tha thứ cho ông ta, ông ta

vẫn kiên quyết tiếp tục, để bố con có thể đoàn tụ những tháng ngày còn trên cõi đời này.

Tiết Bồng nói: “Trần Mạt Sinh bốn mươi ba tuổi, ông ta có con vào năm hai mươi tuổi, nếu con trai ông ta vẫn còn sống thì giờ đã hai mươi ba rồi. Chú Thường nói, Trần Mạt Sinh còn có người con dâu, với độ tuổi của con trai ông ta thì có thể suy ra là hai người chỉ mới cưới thôi. Rốt cuộc cả hai vợ chồng đều đi cả... tôi mà là Trần Mạt Sinh chắc cũng không thể nào thấy yên ổn được.”

Nỗi oan đã được rửa sạch, người chịu oan cũng đã được thả, nhưng chỉ còn lại một mình, làm sao mà chịu nổi?

Lục Nghiễm: “Có lẽ Trần Mạt Sinh bắt chúng ta tới đây không chỉ vì vụ án của ông ta mà còn vì cái chết của con trai và con dâu ông ta nữa.”

Tiết Bồng gật đầu, lại tiếp tục đưa ra nghi vấn: “Nếu ông ta thật sự muốn kêu oan thì hoàn toàn có thể làm theo trình tự thông thường, tại sao lại cực đoan như thế? Nhốt chúng ta ở đây, đâu có hồ sơ vụ án gì? Sao mà điều tra? Chẳng lẽ ông ta còn có thể bắt nghi phạm tới luôn hay gì...”

Chỉ là vừa nói tới đó, Tiết Bồng đã khựng lại.

Lục Nghiễm cũng sửng người: “Đúng là có khả năng này. Trong một thời gian ngắn thì không ai ở đây thoát được cả, dưới áp lực và sự bức ép cực đoan như thế, tâm lý chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, lời nói dối cũng dễ bị lật tẩy.”

Tiết Bồng không nói gì, bỗng chốc chỉ thấy sờn hết tóc gáy.

Chỉ một chốc, cô nghe thấy Lục Nghiễm lên tiếng: “Có cái anh không hiểu là chuyện này liên quan gì tới phòng bên cạnh vậy?”

Vào lúc này, phòng bên cạnh phát ra tiếng động.

Đầu tiên là âm thanh như bị bóp nghẹn, tiếp đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau lại đến tiếng chân bàn ma sát trên mặt đất.

Cùng lúc đó còn có tiếng của Khang Vũ Hình.

Cô ta có vẻ sốt ruột lắm, đang kêu gào gì đó.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng nhìn nhau, Lục Nghiễm đứng dậy, đi về phía cửa sắt.

Tiết Bồng chậm hơn mấy bước, đến lúc đi tới mới nghe rõ Khang Vũ Hình đang kêu hai tiếng “Cảnh Hân”.

Khang Vũ Hình còn nói: “Anh ráng chút, ráng nhịn chút là hết thôi! Có ai không, mau tới đây, cứu người với!”

Hứa Cảnh Hân đã lên cơn nghiện.

Chương 126: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 17

Hành lang nhanh chóng vọng lại tiếng bước chân, người đến bước đi rất nhanh, chân mang ủng, hơn nữa không hề khập khiễng, có vẻ là một thanh niên.

Nhưng với góc nhìn của Lục Nghiễm và Tiết Bồng, họ không thể thấy được ai đang đến, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân kia dừng lại ở phòng bên cạnh, sau đó còn đưa thứ gì đó vào khung sắt.

Nghe tiếng động thì hình như là một lọ thuốc.

Khang Vũ Hình cầm lấy thuốc, chạy nhanh lại trong phòng, sau đó lại nghe thấy từng tiếng động khác.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng tựa người vào cánh cửa, nhìn vào mắt của nhau.

Đến khi bước chân bước kia lại đi sang phía họ.

Hai người lại lùi về sau, ngẩng nhìn người đang tới.

Người đàn ông trẻ tuổi dừng lại trước cửa, y đeo khẩu trang, anh mắt lại mang theo nụ cười.

Người đàn ông nhìn vào trong giây lát rồi mới hỏi: “Bàn bạc sao rồi, có cần tôi cho gợi ý không?”

“Không cần.”

“Không cần.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng lên tiếng gần như cùng lúc, họ lại nhìn nhau rồi nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi.

Tên thanh niên hơi khinh bỉ: “Tự tin thế? Được thôi, vậy tôi hỏi hai người, tôi là ai?”

Lục Nghiễm khựng lại, quả thật anh không trả lời được vấn đề này, chỉ có thể chắc chắn là mình chưa từng tiếp xúc với người này, nhưng hẳn y là một trong ba tên bắt cóc.

Tiết Bồng nheo mắt, đi tới bên cửa sắt, cô ngử ngử rồi nói: “Anh là bạn của Hứa Cảnh Hân, chủ quán cà phê.”

Tên thanh niên thoáng sửng sờ nhưng không phản bác mà lại hỏi: “Dựa vào đâu?”

Tiết Bồng nói: “Khứu giác của tôi nhạy hơn người bình thường, trên người anh có mùi hạt cà phê, tuy là nó rất nhạt.”

Người đàn ông nói: “À, lẽ đâu tôi mới uống cà phê không chừng.”

Tiết Bồng lắc đầu: “Mùi cà phê này rất đặc biệt, thật ra lúc ở quán cà phê là tôi đã ngửi được rồi, tuy tôi không chắc chắn là loại nào từ đâu nhưng lúc uống vào, tôi biết đó không phải hạt cà phê bình thường, rất hiếm gặp, tôi đoán thường chỉ mua được ở các buổi đấu giá.”

Tên thanh niên vỗ tay vài cái, tỏ vẻ bá phúc.

Lục Nghiễm quan sát nhanh bàn tay của y, trông hơi thô ráp, các khớp xương khá to, trên mu bàn tay còn có vài vết sẹo đủ kích cỡ, có vết dao đâm, có vết như bị đầu thuốc dí vào, nhưng mà đều là vết thương cũ cả.

Có thể thấy là trước kia, tên thanh niên từng có một khoảng thời gian dính dáng tới sự kiện bạo lực nào đó, cũng thường làm việc nặng nhọc, vì móng tay y được cắt rất ngắn.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nghĩ tới một khả năng: “Anh từng ngồi tù?”

Tên thanh niên quay đầu, nhìn vào tay mình hỏi: “Nhận ra được sao?”

“Một chút.” Lục Nghiễm nói: “Anh có việc kinh doanh riêng mà lại có thể qua lại với Trần Mạt Sinh, giúp ông ta làm nhiều việc như thế, không giống côn đồ bình thường. Trần Mạt Sinh mới ra tù một năm trước, dù gom góp thêm mối quan hệ xã hội trong thời gian ngắn thì cũng không có gì sâu đậm đến mức khiến người ta vi phạm pháp luật vì ông ta, vì thế khả năng quen biết trong thời gian ngồi tù vẫn cao hơn.”

Nghe tới ba chữ “Trần Mạt Sinh”, tên thanh niên nhướn mày, sau lại hiểu ra ngay, y nhìn sang Tiết Bồng: “Tốc độ điều tra bây giờ của cảnh sát các người cũng nhanh phết, tôi bắt đầu mong đợi màn trình diễn tiếp tới của hai người lắm đấy.”

Tiết Bồng: “Màn trình diễn gì? Đứng cách một cánh cửa nói đại nói đùa à?”

Tên thanh niên cười khanh khách: “Đừng có gấp nào, đợi đông đủ rồi bắt đầu thôi.”

Tiết Bồng: “Vây phiền nhanh lên giùm cho, không thôi còn chưa kịp bắt đầu là đã bị tóm gọn rồi.”

Tên đàn ông vừa cười vừa đi khỏi, chỉ để lại một câu: “Đánh một giấc đi, mai gặp!”

Bước chân của tên thanh niên càng lúc càng xa dần, đến lúc không

còn nghe thấy nữa, Lục Nghiễm và Tiết Bồng vẫn đứng yên như vừa rồi, cùng nhìn nhau.

Tiết Bồng lên tiếng trước: “Anh ta vừa nói là “mai gặp”.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Xem ra trò chơi sắp bắt đầu rồi.”

Vào lúc này, giọng Khang Vũ Hình vọng tới từ phòng bên kia: “Mấy người vừa nói gì thế?”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng chững lại.

Lục Nghiễm lên tiếng: “Đoán xem anh ta là ai.”

Khang Vũ Hình: “Đoán ra chưa?”

Tiết Bồng tiếp: “Hỏi Hứa Cảnh Hân xem có phải người bạn mở quán cà phê của anh ấy từng ở tù không?”

Khang Vũ Hình yên lặng một chốc rồi trả lời: “Hỏi rồi, anh ấy nói đúng vậy.”

Tiết Bồng: “Vậy đúng là anh ta rồi.”

Một lúc sau, Khang Vũ Hình lại hỏi: “Bọn tôi có thù oán gì với anh ta đâu, bắt bọn tôi tới đây làm gì?”

Chuyện này thì Lục Nghiễm và Tiết Bồng cũng không hiểu nổi.

Hai người không trả lời ngay mà nhỏ giọng rù rì bên này.

Lục Nghiễm: “Đúng rồi, nếu muốn lợi dụng thân phận và kỹ năng của mình thì bắt hai người họ làm gì?”

Tiết Bồng: “Có phải là sợ anh không chịu hợp tác nên bắt họ tới để kìm hãm anh không?”

Lục Nghiễm: “Kì hăm anh thì mình “Chung Lệ” là đủ rồi.”

Đúng vậy, bắt Khang Vũ Hình tới làm gì?

Tiết Bồng ngấm ngấm rồi nói: “Lâm Thích vẫn luôn ẩn nấp bên cạnh Khang Vũ Hình với thân phận tài xế, ông ta không thể nào biết trước được Khang Vũ Hình sẽ hẹn gặp anh.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Vì thế nên có thể mục tiêu từ đầu của Lâm Thích vốn đã là Khang Vũ Hình, Khang Vũ Hình lại hẹn gặp anh, lại vừa tiện luôn cho ông ta, cho họ cơ hội cùng bắt anh và cô ta tới một lượt.”

Tiết Bồng: “Chẳng lẽ Khang Vũ Hình có liên quan tới vụ án oan của Trần Mạt Sinh?”

Lục Nghiễm nhớ lại: “Trong hồ sơ không có nhắc đến cô ta.”

Lúc này, Khang Vũ Hình lại lên tiếng: “Sao rồi, đã bàn xong chưa?”

Lục Nghiễm hỏi lại: “Cô có ấn tượng với cái tên Trần Mạt Sinh không?”

Khang Vũ Hình: “Không. Ông ta là ai đấy?”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy mười năm trước, cô có dính líu tới vụ án hình sự nào không? Có là nhân chứng hay gì đó không?”

Khang Vũ Hình ngừng lại một lúc mới nói: “Đúng là có chuyện này, nhưng mà tôi chỉ khai đơn giản vài câu thôi, cảnh sát cũng không tìm tới tôi nữa.”

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều kinh ngạc.

Tiết Bồng hỏi nhanh: “Vụ nào vậy? Cô còn nhớ không?”

Khang Vũ Hình: “Cũng không biết nhiều chi tiết lắm, đưa ra chứng cứ ngoại phạm cho một người bạn thôi.”

Thế thì xem ra, quả thật là có liên quan tới vụ án mười năm trước.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng không hỏi tiếp, nghe giọng điệu của Khang Vũ Hình có vẻ không biết tường tận, ít nhất thì cô ta không phải một trong số những người trong cuộc.

Xem ra để biết đáp án thì chỉ có thể yên lặng chờ đến mai.

Một lúc sau, Lục Nghiễm lại đứng sát vào cửa hỏi: “Cậu ấy sao rồi?”

Khang Vũ Hình trả lời: “Thuốc ngấm rồi, không đau nữa. Chắc tối nay ngủ ngon lắm.”

Lục Nghiễm mím môi, không hỏi nữa.

Tiết Bồng nhìn anh, gác tay lên cánh tay anh: “Đừng lo, mai mình có cơ hội ra rồi xem xem anh ấy thế nào.”

Lục Nghiễm khẽ gạt đầu, cúp mắt đi vào lại bên trong.

Lục Nghiễm đi đến bên bàn, xé một hộp mì gói, hỏi Tiết Bồng: “Đói không? Ở đây còn mì này.”

Tiết Bồng: “Ăn không vô, chia nhau ăn đi.”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

Căn phòng lại trở nên tĩnh lặng, hồi lâu không ai nói gì.

Lục Nghiễm xé gói gia vị, đổ vào trong, đổ nước nóng trong phích vào, đẩy nắp hộp lại.

Giờ đã vào khuya, tuy họ không có điện thoại, trong phòng cũng không có đồng hồ nhưng canh theo thời gian cô và Hứa Cảnh Hân cùng bất tỉnh và thời gian thuốc tan hết, giờ chắc đã qua ba tiếng đồng hồ.

Trăng ngoài cửa treo rất cao, ánh trăng rọi vào phòng qua khung sắt, rọi bóng song sắt xuống nền đất, còn có cả bóng người thẳng tắp nữa.

Tiết Bồng ngồi bên giường, nhìn bóng lưng anh qua ánh trăng soi dịu dàng.

Cô mấp máy môi, rõ là cảm nhận được vẻ cô quạnh, lo lắng cho Hứa Cảnh Hân của anh lúc này nhưng lại không biết nên khuyên thế nào.

Hơn nữa lúc này có khuyên gì cũng thành vô ích.

Tiết Bồng khẽ thở dài, cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Nước chỉ ấm thôi, chắc mì không mềm được nhiều, bụng em ổn không?”

Tiết Bồng ngẩng lên: “Ổn.”

Cô thấy Lục Nghiễm đang khuấy mì bèn hỏi: “Hai ngày nay anh toàn ăn mì gói hả?”

Lục Nghiễm đóng nắp lại, quay người tựa vào tường, quay ngược sáng, cười thờ ơ: “Bị cầm tù rồi mà, anh cũng đâu có lựa chọn. Nhưng mà họ cũng hay đổi vị mì lắm.”

Một chốc sau, Lục Nghiễm hỏi: “Còn em thì sao? Mấy ngày nay ăn uống thế nào? Có ngủ nghê đằng hoàng không đấy?”

Chỉ một câu hỏi thăm đơn giản thế thôi, nhưng không biết sao Tiết Bồng lại thấy sống mũi cay cay, cô vội cup mắt, lắc đầu.

Ngoài Trương Vân Hoa, chắc cũng chỉ có Lục Nghiễm hỏi han cô hết lòng như thế thôi.

Sau đó, Tiết Bồng lại nghe thấy anh nói: “Có phải mọi người đều tăng cả để truy tìm tung tích anh không? Chắc hai ngày nay em mệt lắm.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, khẽ khàng trả lời: “Không chỉ mệt thôi đâu, còn lo nữa, nên ăn không vô, ngủ cũng không ngon.”

Trong lúc nói, cô vô thức siết chặt tay vào mép giường.

Lục Nghiễm im lặng hồi lâu không trả lời, cũng không nhúc nhích.

Tiết Bồng ngồi im nhìn cái bóng dưới đất, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Một lát sau, Lục Nghiễm mới nói: “Chắc mì nở rồi đó, qua ăn thôi.”

Tiết Bồng đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên bàn, cô mở nắp hộp, cầm nĩa quấy lấy sợi mì đã nở, gấp lên bên miệng.

Cô ăn rất chậm, thật sự ăn không vô, nhưng ngoài mì gói ra cũng không có lựa chọn nào khác, cô cần bổ sung năng lượng, đợi đến mai chắc chắn sẽ có rất nhiều việc cần đến thể lực và đầu óc.

Tiết Bồng chỉ ăn một ít rồi bỏ nĩa xuống, thật sự không ăn nổi nữa.

Lục Nghiễm đã rót một ly nước nóng, anh đưa cho cô: “Uống miếng nước này, đợi tiêu bớt rồi ngủ sớm đi.”

Tiết Bồng không lên tiếng, nghe lời uống nước, vô thức nhìn sang chiếc giường.

Lục Nghiễm đã bung hộp mì lên, lại để ý tới ánh mắt của Tiết Bồng, anh ho một tiếng: “May là giường tầng, lát nữa anh ngủ tầng trên.”

Tiết Bồng lại sừng sốt, đứng dậy nhìn lên giường trên, tuy ánh sáng rất yếu ớt nhưng vẫn có thể nhìn được một lớp bụi dày bán trên gối, không có lót gì cả, chỉ có tầng dưới được một tấm chăn bông.

Tiết Bồng kinh ngạc quay đầu lại: “Anh ngủ trên này á? Giờ đang là mùa đông đấy, anh muốn mai sốt cao à?”

Lục Nghiễm sững lại: “Anh còn có áo khoác mà.”

Tiết Bồng trừng to mắt: “Một cái áo khoác ăn nhằm gì. Anh mà đổ bệnh rồi thì sao chúng ta thoát được, tôi đánh không có lại họ đâu, còn phải chăm sóc anh nữa.”

Lục Nghiễm bỗng im lặng, chỉ nhìn cô chăm chăm.”

Hai người cứ nhìn nhau một lúc, Lục Nghiễm mới nói: “Anh sợ em để bụng.”

“Khùng điên gì đâu á.” Tiết Bồng đặt ly nước xuống, cởi giày lên giường trước, nhích vào tuốt bên trong, tựa vào đầu giường: “Có phải thời cổ đại đâu. Đang lúc nguy cấp, ở đâu mà lo kiêng kỵ cái này cái nọ.”

“Ờ.” Lục Nghiễm không nói thêm gì, vội ăn mì cho xong, đổ nước đi, rửa sạch hộp mì không rồi mới đi về lại bên bàn, uống hết nửa ly nước Tiết Bồng chưa lại.

Nhìn sang thì thấy Tiết Bồng đã nằm xuống, quay lưng ra ngoài, chăn bông đắp trên người, không động dậy, cũng không biết là đã ngủ hay là không muốn đối diện với anh.

Lục Nghiễm nhẹ nhàng bước tới bên giường, lúc ngồi xuống, thanh giường phát ra tiếng “cót két”, anh lập tức thít chặt thần kinh.

Anh có nhẹ nhàng chậm chạp đến cỡ nào thì cái âm thanh kia vẫn cứ còn đó, cho đến lúc anh nép cả người vào chăn, nằm xuống hẳn, cái

“nhạc đệm” đó mới ngừng lại.

Lục Nghiễm với tay tắt cái đèn trên đầu giường, trong phòng chỉ còn lại ánh trăng chiếu vào.

Lục Nghiễm chậm rãi hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nhắm mắt lại.

Vài giây sau, một giọng nói lại vang lên trong bóng tối.

“Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm lại lập tức mở mắt ra: “Hửm?”

Tiết Bồng không nhúc nhích, vẫn quay lưng lại với anh, cô nói rất khẽ, vừa đủ để anh nghe thấy: “Biết anh không sao, tôi thật sự vui lắm.”

Lục Nghiễm chững lại: “Yên tâm đi, chúng ta đều không sao cả đâu.”

“Ừ.” Tiết Bồng trả lời: “Đối với tôi mà nói, những thứ khác không quan trọng, chỉ cần anh bình an.”

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm vô thức quay đầu nhìn cô, người cũng nghiêng theo, tiếng thanh giường lại vang lên.

Anh vội khựng lại, quay đầu sang bảo: “Ngủ thôi.”

“Ừ, Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hôm sau, trời vừa sáng.

Tiếng thanh giường lại “cót két” vang lên.

Tiết Bồng tỉnh giấc, nghe thấy tiếng Lục Nghiễm ngồi dậy, đi vào nhà

vệ sinh.

Tuy cửa nhà vệ sinh đã đóng, nhưng cô lại vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy rất rõ ràng.

Lục Nghiễm giải quyết xong nhu cầu cá nhân, bèn bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Tiết Bồng mơ màng một lúc theo những âm thanh đó, cô thầm nghĩ đám người Trần Mạt Sinh cũng chuẩn bị đồ kỹ càng thật, cái gì cũng cân nhắc tới, xem ra không dễ mà thả họ đi, ít nhất thì cũng phải sau khi họ giải quyết xong vấn đề đã.

Con người khi bị nhốt ở một nơi nào đó sẽ vô thức chống trả, cảm xúc cũng trở nên lo âu căng thẳng, đến lúc thả lỏng hơn chút sẽ thấy mệt mỏi lạ thường.

Những lúc thế này, nếu có thể giải quyết được vấn đề no ấm, vậy thì người này sẽ dần thấy yên ổn, bình tâm lại, cũng sẽ dần chấp nhận và thích nghi với tình trạng hiện tại.

Đám người Trần Mạt Sinh cho họ đủ thời gian để chấp nhận hiện thực, cũng bảo đảm vấn đề no ấm, không ngược đãi gì, cũng không khống chế hay đàn áp tinh thần, chắc là mong họ có thể mau chóng khôi phục trạng thái, hợp tác tới bước tiếp theo.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng chậm chậm ngồi dậy khỏi giường, bước xuống xếp lại đệm giường.

Lúc này, Lục Nghiễm cũng bước ra, mặt mày mát mẻ.

Lục Nghiễm nói: “Bên trong còn một bộ dụng cụ cá nhân nữa, em đi đi.”

Tiết Bồng đi vào nhà vệ sinh, đưa mắt nhìn, trên bồn rửa mặt quả thật có hai bộ dụng cụ cá nhân.

Cô tắm tấp nhanh, làm vệ sinh buổi sáng, nhưng vẫn ở trong đó một lúc mới ra, tuy không tỏ ra ngoài mặt nhưng trong lòng lại thấy hơi gượng gạo.

Lúc Lục Nghiễm vào nhà vệ sinh, cô nghe tiếng rất rõ ràng, vậy thì chắc là Lục Nghiễm cũng có thể nghe thấy tiếng của cô.

Bước ra thì thấy Lục Nghiễm đang đứng trước cửa sắt, nhận đồ được đưa qua từ khung sắt trên cửa, đây là bữa sáng của hôm nay.

Lục Nghiễm nói: “Ăn cái đã.”

Tiết Bồng cứng nhắc gật đầu, cùng ngồi xuống bàn với anh.

Trong túi có cháo hộp, còn có trứng luộc nước trà với bánh nước.

Hai người im lặng ăn sáng, Tiết Bồng vẫn ăn không vô, chỉ ăn chút trứng luộc nước trà, húp chút cháo, cắn được miếng bánh rồi bỏ xuống.

Những gì sót lại đều vào bụng Lục Nghiễm cả.

Tiết Bồng vào nhà vệ sinh lau miệng ra rồi hỏi: “Anh tháo hết mấy thiết bị nghe lén ra hết rồi, vậy mấy ngày nay anh cần thì thì sao nói với họ?”

Lục Nghiễm gom rác lại, cười bảo: “Thì la lên.”

Tiết Bồng: “...”

Vào lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân.

Là tên thanh niên kia: “Ăn xong chưa, muốn ra ngoài hóng gió không?”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng khựng lại, đi tới bên cửa.

Lục Nghiễm qua loa: “Trò chơi bắt đầu rồi à?”

Người đàn ông trả lời: “Khởi động trước đã, làm quen với mọi người chút nào.”

Lục Nghiễm gật nhẹ đầu, nắm lấy cánh tay Tiết Bồng, lùi về sau một bước.

Tên thanh niên mở cái khoá cửa cỡ lớn, cái khoá kêu “cạch” một tiếng, cửa mở ra, để lộ cả người y.

Y đứng ở cửa, đưa tay chào mời.

Lục Nghiễm liếc nhìn y rồi lại nhìn sang Tiết Bồng.

Hai người nhìn nhau, Lục Nghiễm chìa tay trái ra, lòng bàn tay hướng lên.

Tiết Bồng không cần nhìn đã đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Mười ngón tay lập tức đan vào nhau, cô cảm nhận được lực của anh.

Lục Nghiễm bước tới trước, Tiết Bồng đi theo anh, hai người lách qua tên thanh niên, không động tay động chân không đáng.

Nếu chỉ có mình Lục Nghiễm, anh có thể sẽ thử xem sức tên đàn ông này tới đâu, nhưng vì có Tiết Bồng ở đây, cũng bởi họ vẫn chưa biết tình hình bên ngoài thế nào, vì thế không thể để tốn sức lúc này.

Hai người cứ thế im lặng đi tới trước lúc, đi ngang qua phòng bên cạnh, gặp phải ánh mắt của Khang Vũ Hình đang đứng ngay cửa.

Khang Vũ Hình trông rất mệt, xem ra cô ta ngủ không được ngon

giấc, cũng không yên cho lắm, sắc mặt cũng rất tệ.

Nhìn qua khe cửa còn có thể thấy Hứa Cảnh Hân đang tựa bên đầu giường, tóc rối tung, hai mắt đờ đẫn, cái chân giả đặt ở một bên.

Hôm trước y đã uống thuốc, không tỉnh táo được nhanh tới vậy, vẫn còn sẽ tiếp tục đờ đẫn vì tác dụng của thuốc một khoảng thời gian nữa.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng không ở đó lâu, lúc tới lối rẽ hành lang bèn nhìn lại phía sau, chỉ thấy tên thanh niên đứng trước cửa phòng Khang Vũ Hình và Hứa Cảnh Hân, chắc đang chuẩn bị mở cửa.

Hai người nhìn nhau, băng qua hành lang trước mặt.

Cả hai hành lang đều được phong kín, không có cửa sổ, chỉ có mấy lỗ thông gió trên trần, không đủ lớn để một người trưởng thành chui qua lọt.

Ra đến bên ngoài thì tầm mắt cũng được mở rộng.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng dừng bước, cả hai đều sững sốt.

Khoảng sân bên ngoài rất rộng, đó là một cái nhà xưởng bỏ hoang, trần cao bằng ba bốn tầng lầu, phía chính diện có cửa sổ.

Nhà xưởng có hai tầng, còn có một tầng lửng bên trên, đường đi lên là hai chiếc cầu thang kim loại.

Điều khiến người ta kinh hoàng là nhà xưởng không chỉ rộng rãi mà nhiều thiết bị ở đây còn bị kéo lên cao, đám người này còn sửa sang khoảng sân này thành một phòng phục dựng.

Ngoài từ “phòng phục dựng” ra thì không còn từ nào thích hợp hơn để tả nữa.

Trong một số cuộc giám định dấu vết, chuyên viên kỹ thuật hình sự sẽ cùng cảnh sát hình sự tái hiện lại hiện trường mô phỏng.

Có rất nhiều loại hiện trường mô phỏng, có thể tái hiện vụ án bằng kỹ thuật máy tính, khoa học và nhanh chóng hơn, nhưng không đủ để cảm nhận rõ rệt, cũng có thể đến hiện trường vụ án để tái hiện lại, nhưng khi đó, sẽ tạo ra một số dấu vết mới trong quá trình tái hiện, vì thế cần phải chuyển hiện trường tới phòng thí nghiệm mô phỏng.

Cục Cảnh sát thành phố Giang có vài phòng thí nghiệm mô phỏng như thế này, dùng để giúp kỹ thuật hình sự và pháp y tiến hành tái hiện hiện trường, nhất là kiểm tra một số vết máu, còn phải dựa theo tình hình thực tế ở hiện trường vụ án để sắp xếp tái hiện phòng thí nghiệm mô phỏng.

Mà từng gian phòng phục dựng trước mắt lại cũng có tác dụng của phòng thí nghiệm mô phỏng, lại còn đã được sắp xếp sẵn.

Đương nhiên là về chi tiết đạo cụ thì không thể nào hoàn thiện như thật, nhưng cái quan trọng đều có đủ cả, từ kết cấu không gian tới vật dụng bày trí, chỉ cần nhìn là biết đang dựng lại mặt đường hay là nhà ở.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng nhanh chóng đi tới gian phòng phục dựng gần nhất trước mắt, họ đứng ngoài cửa ngăn kiểu cũ, hoàn toàn không thấy được tình hình bên trong, bởi nơi này có đầy đủ đến từng vách ngăn khép kín.

Cửa không khóa kín, chỉ khép hờ, Lục Nghiễm đưa tay đẩy ra, lộ ra lối vào nhỏ hẹp.

Họ nhìn vào bên trong, ở nơi cách cửa hai mét, bên phải là một cánh cửa gỗ, trên cửa có khung cửa nhỏ nhìn qua, nhìn vào trong có thể thấy nhà bếp với cách bày trí đơn giản.

Ngay trước mắt là lối đi, nằm ngang với nhà bếp là một phòng khách

nhỏ, không có cửa sổ, chỉ có một chiếc sofa.

Cuối hành lang lại chia ra ba cánh cửa, hai cánh dẫn ra phòng ngủ, một cánh còn lại chắc là nhà vệ sinh.

Hai người không bước vào, chỉ đưa mắt quan sát tình hình.

Lúc này, họ nghe thấy một loạt tiếng bước chân cách đó không xa, không phải chỉ có một người.

Còn có người hỏi: “Thế này là thế nào? Định làm gì thế?”

Chương 127: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 18

Hai người quay sang nhìn, bốn người hoàn toàn lạ mặt đang đi tới các lối vào khác, họ là một nữ và ba nam.

Người phụ nữ khoảng bốn mươi mấy tuổi, khuôn mặt khắc khổ, xám xịt, cảm xúc hơi không ổn định, mắt cứ nhìn tới nhìn lui, sợ hãi nhìn xung quanh, xem ra mấy ngày nay, chị ta ngủ không được ngon giấc, trông như sắp đổ khụy tới nơi.

Trong số ba người đàn ông, có một người trông trẻ hơn một chút, quá lấm chỉ cỡ hai mươi bảy tuổi, hai mươi tám tuổi, trông nhả nhặn lịch sự, mặt mũi non choẹt, có đeo một cặp kính.

Hai người còn lại khoảng từ bốn mươi tới năm mươi tuổi, một người hơi hói đầu, một người hơi mập, mặt mũi với biểu cảm đều toát ra dáng vẻ trung niên ngán ngẩm.

Nhìn cái kiểu là biết cả bốn cũng đều bị bắt tới đây.

Mọi người cũng để lộ cùng một kiểu biểu cảm, có người kinh hoàng, có người ghê sợ người, ai cũng mù tịt không hiểu chuyện gì.

Sau khi trấn tĩnh lại, cả đám người cũng bắt đầu quan sát nhau, hai người trong số đó nhanh chóng có biểu hiện.

Người phụ nữ mặt mày xám xịt nhìn người đàn ông mập, lại nhanh chóng tránh mắt đi, còn vô thức liếc lại, người đàn ông trung niên cũng quay đầu, có vẻ đang tránh bị nghi ngờ.

Lúc này, người đàn ông hai mươi mấy tuổi đi tới, nhìn Tiết Bồng và Lục Nghiễm mà hỏi: “Hai người cũng bị họ đưa tới đây à?”

Lục Nghiễm gật đầu.

Người đàn ông lại hỏi: “Vậy hai người có biết tại sao họ lại bắt chúng ta không?”

Lục Nghiễm: “Vẫn đang quan sát.”

Tiết Bồng ngược nhìn, để ý đến cách dùng từ của người kia, cậu ta nói là “chúng ta”.

Ngoài mặt thì mọi người đều là nạn nhân, ai cũng bị động, người đàn ông nói “chúng ta” sẽ kéo khoảng cách gần lại, tạo thành cùng một phe.

Trong lúc nói chuyện, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng đi tới từ phía hành lang nhưng lại không bước tới, chỉ đứng ở tít phía sau nhìn cảnh tượng trước mắt.

Họ cũng thấy rất kinh ngạc, nhưng lúc trấn tĩnh được lại nhanh chóng nhỏ giọng nói với nhau vài câu, cho đến khi có người chú ý đến họ.

Người đàn ông hai mươi mấy tuổi lại lên tiếng đầu tiên: “Nhìn kìa, lại có thêm hai người nữa!”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Lục Nghiễm kéo tay Tiết Bồng, men theo rìa đi tới đó mấy bước, đồng thời quan sát hành động của bốn người còn lại.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi đến bên cạnh Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình, ánh mắt cả hai bên bỗng chốc tụ lại.

Lục Nghiễm mấp máy môi, khẽ hỏi mấy tiếng: “Thấy trong người sao rồi?”

Rõ là anh đang hỏi Hứa Cảnh Hân.

Đây cũng là lần đầu tiên họ chính thức nói chuyện sau khi biết được thân phận của Hứa Cảnh Hân.

Sắc mặt Hứa Cảnh Hân trông rất tệ, y chỉ chậm rãi chớp mắt, xem như đã trả lời.

Tiết Bồng nhìn hai người tương tác với nhau, cô không nói gì, vừa quay sang đã thấy Khang Vũ Hình đang nhìn mình, lại nhìn hai bàn tay cô và Lục Nghiễm đang đan vào nhau.

Tiếp đến, Khang Vũ Hình nhìn cô cười, như một lời chào.

Tiết Bồng lại không cười nổi, chỉ nhếch môi.

Bầu không khí giữa bốn người bỗng chốc sượng sùng kỳ lạ.

Tuy hiện giờ nhìn là thấy được mối quan hệ bây giờ đã chia thành hai cặp, nhưng nhìn kỹ thì còn dính dáng tới nhiều thứ lắm.

Dù Lục Nghiễm luôn tự thấy mình không làm gì đáng hổ thẹn với Khang Vũ Hình, nhưng đối với cô ta, Lục Nghiễm còn thiếu cô ta một món nợ.

Còn Lục Nghiễm, Tiết Bồng và Hứa Cảnh Hân cũng từng vì vận mệnh đưa lối mà đi đến cảnh này.

Đương nhiên là hiện tại, hai bên đều có cùng một hoàn cảnh khó khăn, cần giải quyết vấn đề “sinh tồn”, phải nghĩ cách rời khỏi đây, bốn người buộc phải hợp tác, đến lúc rời khỏi đây, ngày sau gặp lại e đã thành lính với giặc.

Lúc này, người đàn ông hai mươi mấy tuổi kia cũng đi tới, chắc là thấy đám Lục Nghiễm trạc tuổi với mình nên vừa tới đã hỏi: “Hiện giờ tình hình sao vậy? Có ai đoán được chút nào không? Phải rồi, xin tự giới thiệu, tôi tên Tống Kim, chữ tống trong thời nhà Tống ấy, kim trong kim tiền, anh chị là...”

Tống Kim đang đợi bốn người tự giới thiệu về mình, ai cũng im lặng cả một hồi mà chẳng ai trả lời.

Cho đến khi Lục Nghiễm lên tiếng: “Tôi họ Lục. Cho hỏi, cậu có quen ba người đằng kia không?”

Lục Nghiễm đang nói tới người phụ nữ và hai người đàn ông trung niên.

Tống Kim nhìn theo tầm mắt của Lục Nghiễm, ba người ban đầu còn vờ như không quen nhau, giờ đã tựa sát vào nhau, còn quay lưng lại phía này, có vẻ như đang thì thầm gì đó.

“Nhìn hơi quen, hình như gặp ở đâu rồi nhưng mà lại không nhớ ra. Anh chị thì sao?” Tống Kim nói rồi lại quay sang, quan sát Lục Nghiễm, Tiết Bồng, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình, đột nhiên lại bảo: “Hình như anh chị quen nhau, đi chung hả?”

Lần này, Tiết Bồng là người trả lời: “Hình như cậu không lo chút nào. Không sợ hả?”

Tiết Bồng cũng vẫn đang quan sát Tống Kim, nhận ra cậu ta còn hơi hào hứng.

Tất nhiên là chỉ quan sát bằng mắt thế này vẫn chưa thể chắc chắn có phải cậu ta đang cố tỏ ra thoải mái hay không.

Tống Kim ngẩn người: “Ban đầu tôi cũng sợ chứ, nhưng mà sau đó nói chuyện với cái người bắt tôi tới, dần dần không sợ nữa. Dù sao

thì tôi cũng đâu có làm gì then với lòng, tôi sợ gì chứ?”

Xem ra Tống Kim còn biết không ít chuyện.

Khang Vũ Hình hỏi ngay: “Vậy hai người nói những gì?”

Tống Kim: “Bảo là tìm chân tướng, nhờ mọi người hợp tác. Ban đầu tôi còn không tin lắm, tôi có phải cảnh sát đâu, cũng không phải thám tử luôn, muốn tìm chân tướng thì kiếm tôi làm gì? Ai ngờ ra nhìn thì ôi trời, đang chơi thoát khỏi mật thất đấy hả, tôi hay chơi cái này lắm, tự dưng thấy có hứng liền!”

Tiết Bồng vừa nghe Tống Kim nói, vừa nhìn xung quanh, lướt quanh một vòng rồi lại nhìn lại, nói nhỏ với Lục Nghiễm: “Người đàn ông che mặt thả mình ra đi đâu mất rồi.”

Vừa nói đến đây, ba người trung niên cách đó không xa cũng đã rục rịch.

Người đàn ông hói đầu bắt đi từng gian phòng tìm người, đẩy cửa ra những không dám đi vào thật, tò mò đưa đầu vào nhìn rồi lại chạy ra, sau đó lại nhìn vô định xung quanh, ngược lên tầng trên hét lớn.

“Này, sao các người lại bắt chúng tôi, rốt cuộc là muốn làm gì, nhốt chúng tôi ở đây mấy ngày rồi đấy! Tôi thật sự không có tiền đâu! Người đâu rồi, ra đây đi, muốn nhốt chúng tôi ở đây tới chết hay gì, cần tiền hay cần mạng, nói thẳng đi!”

Người đàn ông mập cũng chạy ra phía rất xa, muốn đi tìm lối ra, không bao lâu sau lại quay về nói: “Cái cửa sắt bên kia bị khoá cứng lại rồi, không có mở ra được!”

Sau đó, người đàn ông mập cũng lấy can đảm hét: “Tôi có thù gì với mấy người sao? Có bắt lầm người không đấy!”

Tống Kim ban đầu còn đang đứng chung với đám Lục Nghiễm, nghe

thấy thế cũng chạy tới nói: “Thôi được rồi, đừng có gọi nữa, lát nữa là biết thôi!”

Bốn người bên phía Lục Nghiễm vẫn yên lặng quan sát xung quanh, từ đầu tới cuối không ai nhúc nhích.

Họ đều rất rõ, cách tốt nhất có thể làm bây giờ là tùy cơ ứng biến, giữ thể lực, yên lặng chờ đợi hành động kế tiếp của bọn bắt cóc.

Hơn nữa ở đây đã được sắp xếp thành thế này, bọn bắt cóc hẳn đã sớm chuẩn bị toàn diện, không có ngu ngốc mà chừa lại đường thoát để họ chạy đi.

Thấy phía trước bắt đầu cãi nhau, Hứa Cảnh Hân bên này nãy giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng: “Thả người ra xong mình thì đi mất. Họ đang đợi cái gì vậy?”

Lục Nghiễm quay đầu trả lời: “Chắc còn ai chưa tới.”

Hứa Cảnh Hân nhướn mày: “Còn nữa hả? Xem ra cậu đã biết là vụ án nào rồi.”

Lục Nghiễm quay đầu nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì chắc là vụ của Trần Mạt Sinh. Mười năm trước, ông ta bị khếp tội cố ý giết người, ngồi tù oan, năm nay mới được thả ra nhưng vẫn chưa bắt được hung thủ thật sự.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại nghiêng đầu, ra hiệu cho Khang Vũ Hình nhìn về phía mấy người đàn ông trung niên đang la hét ồm ồm: “Hôm qua cô vừa bảo khi đó cô đã giúp một người chứng minh bằng chứng ngoại phạm đấy, có phải một trong số họ không?”

Khang Vũ Hình nhìn tới nhìn lui vài giây: “Nhìn tuổi tác với vóc dáng chắc là cái ông đầu hói ấy, nhưng mà tôi không chắc chắn. Lúc đó có chú cảnh sát tới quán net của cậu tôi hỏi thăm, đưa tôi mấy tấm hình để nhận mặt.”

Nói đến đây, Tống Kim lại quay lại.

“Trời ạ, tôi tới đó hỏi rồi, hình như tôi biết là chuyện gì rồi! Nhìn thấy chứ, cái ông chú béo kia ấy, còn ông đầu hói nữa, hồi nãy tôi cứ thấy họ quen quen, mới hỏi ra mới biết, hừ, hoá ra mọi người đều có liên quan đến một vụ án mạng. Lúc xảy ra chuyện, tôi đang chơi net ở một quán net gần hiện trường, lúc ra ngoài mua thuốc lá có liếc thấy, lúc sau còn làm chứng cho cảnh sát nữa. Nhưng mà lạ ghê, tôi chỉ làm chứng cái thôi, bắt tôi tới đây làm gì? Có phải ekip biên kịch ác ý hay chương trình thực tế gì không vậy...”

Chỉ là Tống Kim còn chưa nói xong, lúc này, lối đi ở bên khác bỗng phát ra âm thanh.

Sau đó nghe thấy có tiếng một cô gái: “Tôi không đi, không đi đâu, tôi không muốn gặp người đó, thả tôi ra, giết tôi luôn cho rồi đi!”

Giọng nói này...

Cả bọn Lục Nghiễm cùng nhìn sang phía phát ra âm thanh.

Chỉ có Tiết Bồng, nghe thấy giọng nói thì thoát sửng người, đứng yên tại chỗ mấy giây mới quay nhanh sang.

Có hai người bước ra khỏi lối đi, tên thanh niên che mắt dùng một tay nắm chặt lấy cánh tay cô gái, kéo cô ta ra.

Mặt cô gái trắng toát, có vẻ vừa sốt ruột vừa sợ hãi, đầu tóc lại còn rối bù, vùng vẫy khỏi tay tên thanh niên, dường như cô ta còn sợ gặp phải ai đó ở đây hơn là bọn bắt cóc này?

Vì Lục Nghiễm vẫn đang nắm tay Tiết Bồng nên anh lập tức nhận ra sự bất thường của cô, chỉ cảm thấy cô siết chặt thêm chút, tay còn lại còn nắm lấy cánh tay anh.

Lục Nghiễm nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tiết Bồng, lại thấy cô cau mày, nhìn chăm chăm về phía cô gái đang bị kéo tới.

Họ đi tới gần, tên thanh niên đẩy cô gái đến trước mặt nhóm Tiết Bồng.

Cô gái hoảng loạn cố đứng vững, ngược mắt lên lại bất thành linh chạm phải ánh mắt Tiết Bồng.

Cô gái bỗng chốc sững sờ, ngẩn ngơ, quên mất lý do khiến mình sợ hãi.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng buông tay Lục Nghiễm, đi mấy bước tới chỗ cô gái.

Những người xung quanh đều không nói gì, chỉ để ý tới vẻ bất thường của Tiết Bồng.

Tên thanh niên che mặt đã lùi lại mấy bước, trông như đang xem kịch hay.

Vào lúc này, Tiết Bồng lên tiếng: “Phương Tử Oánh, cô cũng là nhân chứng sao?”

Đúng thế, cô gái này không phải ai khác, chính là Phương Tử Oánh.

Lần này, không chỉ có mình Tiết Bồng hoảng hốt mà tới Lục Nghiễm cũng biến sắc, anh nhanh chóng lật lại trí nhớ, xem mình có bỏ sót gì trong hồ sơ không.

Phương Tử Oánh cuối cùng cũng lên tiếng được: “Tiết... Tiết Bồng... sao cô cũng ở đây...”

Phương Tử Oánh lắp bắp, Tiết Bồng nhanh chóng ngắt lời cô ta: “Vừa rồi cô bảo không muốn gặp người đó, người đó là ai?”

Phương Tử Oánh sửng sờ, cô ta nhìn Tiết Bồng, lại nhìn sang những người xung quanh, lướt qua Lục Nghiễm, Hứa Cảnh Hân, Tống Kim, sau đó là Khang Vũ Hình.

Phương Tử Oánh nhanh chóng cup mắt, vòng hai tay ôm lấy mình.

Cho đến khi hai người đàn ông và người phụ nữ trung niên cũng từ sau đi tới, Phương Tử Oánh nhìn thấy họ, cô ta sửng người rồi mặt lại trắng bệch ra.

Tiết Bồng hoài nghi quay đầu lại, nhìn Lục Nghiễm trước rồi cả hai cùng nhìn ra sau lưng.

Cũng không biết Phương Tử Oánh đang nhìn ai, cả người cô ta đều bắt đầu run rẩy, còn từng bước lùi về sau.

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy người đàn ông trung niên to béo thốt lên: “Oánh? Bé Oánh hả con?”

Phương Tử Oánh bịt chặt tai, quay đầu muốn chạy đi.

Nhưng người đàn ông che mặt lại kéo lấy cô ta, trở tay giữ chặt vai cô ta, đẩy cô ta vào đám người.

Người đàn ông mập đã sai bước tới trước, bắt lấy Phương Tử Oánh.

“Oánh, là ta đây! Con sao thế, không nhận ra à? Lại phát bệnh rồi sao?”

Phương Tử Oánh cứng đờ người, đến nỗi không thể kiểm soát được cơ thể mình, không vùng được khỏi tay người đàn ông, chỉ có thể hét một tiếng chói tai.

“Á—!”

Tất cả mọi người đều đang nhìn cảnh tượng này, không biết là đang

hát tường gì.

Cho đến khi Tống Kim nói: “Này, chú kia ơi, chú làm con người ta sợ kia, hay chú bỏ tay ra trước đi, tôi sợ cô ấy lên cơn đau tim mất...”

“Liên quan gì tới mày!” Tên đàn ông to béo quát: “Tao là bố nó!”

“Trời má, thiệt không vậy?!”

Nghe tới mối quan hệ bố con, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, không ai đi tới.

Tiết Bồng đang tập trung ánh nhìn vào hai bố con Phương Tử Oánh, bỗng liếc thấy cử chỉ của Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Khang Vũ Hình kéo cánh tay Hứa Cảnh Hân, lùi về sau mấy bước, rút lui hoàn toàn khỏi “chiến trường”, nép mình một bên.

Cho đến khi Tiết Bồng ngẩng đầu nhìn vào mắt Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình nhún vai, Hứa Cảnh Hân chỉ khẽ cau mày, không tỏ thái độ gì, Tiết Bồng lại quay sang.

Ai ngờ vừa nhìn lại đã thấy người đàn ông mập đi tới ôm lấy Phương Tử Oánh.

Đương nhiên thì cũng có thể nói là đó không phải là ôm, mà là tránh để Phương Tử Oánh chống trả.

Nhưng Tiết Bồng nhìn lại thấy rất chướng mắt, vô thức cảm thấy không ổn.

Cô cũng rất tin vào điều sau, đó chính là cứ hễ một lúc nào đó tự dừng lại thấy khó chịu, có cảm giác không không từ đâu xuất hiện thì lúc này nên tin vào trực giác của mình.

Giống như với cái chết của Tiết Dịch, cô cũng đã luôn cho rằng hung thủ không phải Phương Tử Oánh, trong khi trong tay không có chút căn cứ.

Cũng chính bởi thế, Tiết Bồng không nghĩ gì nhiều, bước thẳng tới mấy bước, gạt lấy tay người đàn ông to béo, kéo Phương Tử Oánh ra.

Có vẻ tên kia không ngờ rằng lại có người can thiệp vào “chuyện gia đình” của mình, gã ta sửng sờ, nhìn Tiết Bồng chăm chăm, lại nhìn Phương Tử Oánh ở sau lưng cô, lên giọng chất vấn: “Mày là đứa nào, nó là con gái tao, nó bị bệnh đấy, đứa nào không liên can thì dạt ra một bên...”

Trong lúc lên tiếng, tên đàn ông với tay định kéo Tiết Bồng ra.

Nhưng tay gã ta còn chưa động tới được Tiết Bồng, cổ tay đã bị Lục Nghiễm tóm lấy.

Gã đàn ông lại hoảng hốt: “Mẹ nó, mày là thằng nào nữa!”

“Cảnh sát.” Lục Nghiễm nói: “Ông ở yên đó trước đi, chưa phải lúc nhận thân nhân đâu, bây giờ tất cả mọi người đều bị nhốt ở đây, việc cấp bách nhất là phải nghĩ cách thoát khỏi đây đã.”

Hả? Cảnh sát?!

Lục Nghiễm vừa khai ra thân thế, mọi người xung quanh đều hơi nghếch người, người này nhìn người kia, sau đó lại cùng quan sát Lục Nghiễm, ai nấy đều khó hiểu.

“Cậu nói cậu là cảnh sát á? Có chứng cứ không?”

“Trời, anh ta cũng bị bắt tới rồi, chắc chắn là bị soát người luôn rồi, chứng cứ đâu ra!”

“Cũng không chừng là bịa chuyện đấy.”

Gã béo phản ứng lại: “Dù cậu là cảnh sát thì cũng đâu có quyền nhúng tay vào chuyện gia đình tôi?”

Tống Kim lúc này cũng đi tới: “Ừa chú ơi? Anh ấy nói cũng có lý đó, giờ đâu phải lúc nhận người thân?”

Gã béo: “Má nó, liên quan gì tới mày không? Mẹ mày...”

Lục Nghiễm quan sát gã béo từ trên xuống dưới, đột nhiên ngắt lời gã ta: “Ông tên là Lưu Cát Dũng, năm mươi sáu tuổi, kinh doanh trang bị bảo hộ, tôi nói đúng chứ?”

Vừa nói ra, mọi người lại sửng sò.

Lưu Cát Dũng hỏi: “Sao cậu lại biết nhiều chuyện về tôi thế? Điều tra tôi à?”

Tống Kim tiếp lời: “Anh ta nói mình là cảnh sát còn gì.”

Lục Nghiễm không để ý tới cả hai, anh lại nhìn sang người đàn ông đầu hói: “Ông là Lý Thăng, bốn mươi bảy tuổi, mười năm trước là thám tử tư.”

Lý Thăng biến sắc.

Lục Nghiễm lại nhìn về phía người phụ nữ trung niên: “Bà là Hách Hữu Mai, bốn mươi lăm tuổi.”

Hách Hữu Mai xoay mặt đi, từ lúc Lục Nghiễm khai báo thân phận, bà ta không nhìn anh lần nào.

Đương nhiên là độ tuổi mà Lục Nghiễm vừa nói đều đã cộng thêm mười tuổi so với trên hồ sơ.

Năm ấy có mấy chục người cung cấp thông tin và lời khai, manh mối cần sắp xếp cũng khá nhiều, để đầy cả thùng, nhưng chỉ có mấy người trước mắt là liên quan trực tiếp tới vụ án và đã cung cấp lời khai then chốt mà thôi.

Sau mười năm, cả ba đều đã thay đổi rất nhiều, lúc này đứng cách khá xa, nhìn thoáng qua không thể hoàn toàn chắc chắn ba người họ là ai trong số những người được nhắc đến trong hồ sơ, hiện giờ đến gần, Lục Nghiễm mới dần nhớ lại phần thông tin về họ.

Trong lúc nói, Lục Nghiễm cũng quan sát vẻ mặt và thái độ của ba người, Lý Thăng và Hách Hữu Mai đều xoay mặt đi ngay, đến cả Lưu Cát Dũng vừa mới “khí thế hùng hồn” đó cũng dần “khiếp vía”.

Lục Nghiễm thấy Lưu Cát Dũng không còn gồng tay nữa, bèn buông cô tay gã ta ra.

Lưu Cát Dũng xoa cánh tay, nhỏ giọng nói: “Dù cậu biết chúng tôi là ai cũng đâu thể chứng minh cậu là cảnh sát.”

“Ấy, đúng rồi, anh là cảnh sát, vậy chẳng lẽ anh cũng bị bắt tới đây?”
Tống Kim lại tiếp: “Hay là Cục Cảnh sát đang diễn tập, muốn chúng tôi hợp tác? Ồ, hình như cũng không hợp lí, cảnh sát sao lại đi bắt cóc người ta được...”

Lục Nghiễm vẫn cứ điềm tĩnh, giọng nói cũng hết sức bình thản: “Tôi là Lục Nghiễm, cảnh sát hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang, muốn chứng minh tôi có mạo danh hay không rất dễ, cả ba người đều có tiền án, tôi đã thấy hết trong hồ sơ của các người rồi, cụ thể thế nào tôi tạm không công khai. Còn không thì tới lúc mọi người ra ngoài được, có thể tới Cục Cảnh sát chứng thực thân phận của tôi. Tôi vẫn chỉ nhắc lại một câu, hiện giờ việc quan trọng nhất cần làm là nắm rõ tình hình trước, mọi người đồng tâm hiệp lực, làm rõ mục đích của bọn bắt cóc rồi nghĩ cách rời khỏi đây.”

Vừa nhắc tới “tiền án”, ai nấy đều ngoan ngoãn hơn.

Tiết Bồng vẫn đang đứng sau lưng Lục Nghiễm quan sát cảnh này, lúc này cô cũng đã hiểu tại sao ba người phía Lưu Cát Dung vừa nghe thấy hai chữ “cảnh sát” đã lộ vẻ chột dạ, đây là phản ứng tự nhiên nhất của người từng lại chuyện xấu.

Phương Tử Oánh giờ đã yên lặng hơn nhiều, người cũng dần bớt run nhưng lại ngồi xổm dưới đất, vòng hai tay ôm lấy mình, từ đầu tới cuối không dám đứng dậy.

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ ra, hình như mẹ của Phương Tử Oánh từng tái hôn.

Tiết Bồng ngồi xổm xuống cạnh cô ta, nhỏ giọng hỏi: “Ông ta từng quấy rối cô đúng không?”

Bờ vai Phương Tử Oánh run run, bỗng chốc cứng đờ người.

Tiết Bồng lại nói: “Bây giờ mà cô không nói, lần tới sẽ không có ai giúp cô nữa.”

Phương Tử Oánh cũng không ngu ngốc, đương nhiên cũng hiểu ý Tiết Bồng, “bia đỡ đạn” đang ở trước mắt, cô ta mà không biết nắm bắt, để bỏ lỡ thời cơ thì dù là cảnh sát cũng không nhúng tay vào chuyện nhà người khác được.

Thế là Phương Tử Oánh vội vã gật đầu, từng chút một như con gà đang mổ thóc.

Tiết Bồng thầm hiểu ra, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Trước khi rời khỏi đây, cô cố hết sức đừng ở một mình, tốt nhất là đi theo chúng tôi.”

Nói đoạn, Tiết Bồng bèn đứng dậy, đi tới bên Lục Nghiễm nói: “Tuy chúng tôi là cảnh sát nhưng chuyện hôm nay không liên quan tới

chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ bị bắt tới, tới giờ vẫn không biết ất giáp. Nếu muốn biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ bằng mọi người hãy tự hỏi mình, hoặc là hỏi anh ta...”

Tiết Bồng vừa nói vừa quay người, ngẩng đầu nhìn lên tầng trên.

Tên đàn ông che mặt đã đi lên đó từ bao giờ, y đứng ở chỗ dễ quan sát nhất trên hành lang, hai khuỷu tay chống trên lan can kim loại, trông như đang xem kịch hay bên dưới.

Mọi người đều đồng loạt nhìn theo tầm mắt Tiết Bồng.

Vào lúc này, cửa căn phòng phía sau tên thanh niên cũng được mở ra, hai người đàn ông trung niên từ trong bước ra, cả hai cũng đều đeo khẩu trang, nhưng nhìn dáng người thì chắc là Trần Mạt Sinh và Lâm Thích.

Trần Mạt Sinh đặt hai tay lên lan can hỏi: “Nói chuyện lâu thế có khát không, hay là ngồi xuống nghỉ tí, uống miếng nước đã?”

Hai người quay sang nhìn, bốn người hoàn toàn lạ mặt đang đi tới các lối vào khác, họ là một nữ và ba nam.

Người phụ nữ khoảng bốn mươi mấy tuổi, khuôn mặt khắc khổ, xám xịt, cảm xúc hơi không ổn định, mắt cứ nhìn tới nhìn lui, sợ hãi nhìn xung quanh, xem ra mấy ngày nay, chị ta ngủ không được ngon giấc, trông như sắp đổ khụy tới nơi.

Trong số ba người đàn ông, có một người trông trẻ hơn một chút, quá lắm chỉ cỡ hai mươi bảy tuổi, hai mươi tám tuổi, trông nhã nhặn lịch sự, mặt mũi non choẹt, có đeo một cặp kính.

Hai người còn lại khoảng từ bốn mươi tới năm mươi tuổi, một người hơi hói đầu, một người hơi mập, mặt mũi với biểu cảm đều toát ra dáng vẻ trung niên ngán ngẩm.

Nhìn cái kiểu là biết cả bốn cũng đều bị bắt tới đây.

Mọi người cũng để lộ cùng một kiểu biểu cảm, có người kinh hoàng, có người nghếch người, ai cũng mù tịt không hiểu chuyện gì.

Sau khi trấn tĩnh lại, cả đám người cũng bắt đầu quan sát nhau, hai người trong số đó nhanh chóng có biểu hiện.

Người phụ nữ mặt mày xám xịt nhìn người đàn ông mập, lại nhanh chóng tránh mắt đi, còn vô thức liếc lại, người đàn ông trung niên cũng quay đầu, có vẻ đang tránh bị nghi ngờ.

Lúc này, người đàn ông hai mươi mấy tuổi đi tới, nhìn Tiết Bồng và Lục Nghiễm mà hỏi: “Hai người cũng bị họ đưa tới đây à?”

Lục Nghiễm gật đầu.

Người đàn ông lại hỏi: “Vậy hai người có biết tại sao họ lại bắt chúng ta không?”

Lục Nghiễm: “Vẫn đang quan sát.”

Tiết Bồng ngược nhìn, để ý đến cách dùng từ của người kia, cậu ta nói là “chúng ta”.

Ngoài mặt thì mọi người đều là nạn nhân, ai cũng bị động, người đàn ông nói “chúng ta” sẽ kéo khoảng cách gần lại, tạo thành cùng một phe.

Trong lúc nói chuyện, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng đi tới từ phía hành lang nhưng lại không bước tới, chỉ đứng ở tít phía sau nhìn cảnh tượng trước mắt.

Họ cũng thấy rất kinh ngạc, nhưng lúc trấn tĩnh được lại nhanh chóng nhỏ giọng nói với nhau vài câu, cho đến khi có người chú ý đến họ.

Người đàn ông hai mươi mấy tuổi lại lên tiếng đầu tiên: “Nhìn kìa, lại có thêm hai người nữa!”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn.

Lục Nghiễm kéo tay Tiết Bồng, men theo rìa đi tới đó mấy bước, đồng thời quan sát hành động của bốn người còn lại.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi đến bên cạnh Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình, ánh mắt cả hai bên bỗng chốc tụ lại.

Lục Nghiễm mấp máy môi, khẽ hỏi mấy tiếng: “Thấy trong người sao rồi?”

Rõ là anh đang hỏi Hứa Cảnh Hân.

Đây cũng là lần đầu tiên họ chính thức nói chuyện sau khi biết được thân phận của Hứa Cảnh Hân.

Sắc mặt Hứa Cảnh Hân trông rất tệ, y chỉ chậm rãi chớp mắt, xem như đã trả lời.

Tiết Bồng nhìn hai người tương tác với nhau, cô không nói gì, vừa quay sang đã thấy Khang Vũ Hình đang nhìn mình, lại nhìn hai bàn tay cô và Lục Nghiễm đang đan vào nhau.

Tiếp đến, Khang Vũ Hình nhìn cô cười, như một lời chào.

Tiết Bồng lại không cười nổi, chỉ nhếch môi.

Bầu không khí giữa bốn người bỗng chốc sượng sùng kỳ lạ.

Tuy hiện giờ nhìn là thấy được mối quan hệ bây giờ đã chia thành hai cặp, nhưng nhìn kỹ thì còn dính dáng tới nhiều thứ lắm.

Dù Lục Nghiễm luôn tự thấy mình không làm gì đáng hổ thẹn với Khang Vũ Hình, nhưng đối với cô ta, Lục Nghiễm còn thiếu cô ta một món nợ.

Còn Lục Nghiễm, Tiết Bồng và Hứa Cảnh Hân cũng từng vì vận mệnh đưa lối mà đi đến cảnh này.

Đương nhiên là hiện tại, hai bên đều có cùng một hoàn cảnh khó khăn, cần giải quyết vấn đề “sinh tồn”, phải nghĩ cách rời khỏi đây, bốn người buộc phải hợp tác, đến lúc rời khỏi đây, ngày sau gặp lại e đã thành lính với giặc.

Lúc này, người đàn ông hai mươi mấy tuổi kia cũng đi tới, chắc là thấy đám Lục Nghiễm trạc tuổi với mình nên vừa tới đã hỏi: “Hiện giờ tình hình sao vậy? Có ai đoán được chút nào không? Phải rồi, xin tự giới thiệu, tôi tên Tống Kim, chữ tống trong thời nhà Tống ấy, kim trong kim tiền, anh chị là...”

Tống Kim đang đợi bốn người tự giới thiệu về mình, ai cũng im lặng cả một hồi mà chẳng ai trả lời.

Cho đến khi Lục Nghiễm lên tiếng: “Tôi họ Lục. Cho hỏi, cậu có quen ba người đằng kia không?”

Lục Nghiễm đang nói tới người phụ nữ và hai người đàn ông trung niên.

Tống Kim nhìn theo tầm mắt của Lục Nghiễm, ba người ban đầu còn vờ như không quen nhau, giờ đã tựa sát vào nhau, còn quay lưng lại phía này, có vẻ như đang thì thầm gì đó.

“Nhìn hơi quen, hình như gặp ở đâu rồi nhưng mà lại không nhớ ra. Anh chị thì sao?” Tống Kim nói rồi lại quay sang, quan sát Lục Nghiễm, Tiết Bồng, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình, đột nhiên lại bảo: “Hình như anh chị quen nhau, đi chung hả?”

Lần này, Tiết Bồng là người trả lời: “Hình như cậu không lo chút nào. Không sợ hả?”

Tiết Bồng cũng vẫn đang quan sát Tống Kim, nhận ra cậu ta còn hơi hào hứng.

Tất nhiên là chỉ quan sát bằng mắt thế này vẫn chưa thể chắc chắn có phải cậu ta đang cố tỏ ra thoải mái hay không.

Tống Kim ngẩn người: “Ban đầu tôi cũng sợ chứ, nhưng mà sau đó nói chuyện với cái người bắt tôi tới, dần dần không sợ nữa. Dù sao thì tôi cũng đâu có làm gì thẹn với lòng, tôi sợ gì chứ?”

Xem ra Tống Kim còn biết không ít chuyện.

Khang Vũ Hình hỏi ngay: “Vậy hai người nói những gì?”

Tống Kim: “Bảo là tìm chân tướng, nhờ mọi người hợp tác. Ban đầu tôi còn không tin lắm, tôi có phải cảnh sát đâu, cũng không phải thám tử luôn, muốn tìm chân tướng thì kiếm tôi làm gì? Ai ngờ ra nhìn thì ôi trời, đang chơi thoát khỏi mật thất đấy hả, tôi hay chơi cái này lắm, tự đứng thấy có hứng liền!”

Tiết Bồng vừa nghe Tống Kim nói, vừa nhìn xung quanh, lướt quanh một vòng rồi lại nhìn lại, nói nhỏ với Lục Nghiễm: “Người đàn ông che mặt thả mình ra đi đâu mất rồi.”

Vừa nói đến đây, ba người trung niên cách đó không xa cũng đã rục rịch.

Người đàn ông hỏi đầu bắt đi từng gian phòng tìm người, đẩy cửa ra những không dám đi vào thật, tò mò đưa đầu vào nhìn rồi lại chạy ra, sau đó lại nhìn vô định xung quanh, ngược lên tầng trên hết lớn.

“Này, sao các người lại bắt chúng tôi, rốt cuộc là muốn làm gì, nhốt chúng tôi ở đây mấy ngày rồi đấy! Tôi thật sự không có tiền đâu!”

Người đầu rồi, ra đây đi, muốn nhốt chúng tôi ở đây tới chết hay gì, cần tiền hay cần mạng, nói thẳng đi!”

Người đàn ông mập cũng chạy ra phía rất xa, muốn đi tìm lối ra, không bao lâu sau lại quay về nói: “Cái cửa sắt bên kia bị khoá cứng lại rồi, không có mở ra được!”

Sau đó, người đàn ông mập cũng lấy can đảm hét: “Tôi có thù gì với mấy người sao? Có bắt làm người không đấy!”

Tổng Kim ban đầu còn đang đứng chung với đám Lục Nghiễm, nghe thấy thế cũng chạy tới nói: “Thôi được rồi, đừng có gọi nữa, lát nữa là biết thôi!”

Bốn người bên phía Lục Nghiễm vẫn yên lặng quan sát xung quanh, từ đầu tới cuối không ai nhúc nhích.

Họ đều rất rõ, cách tốt nhất có thể làm bây giờ là tùy cơ ứng biến, giữ thể lực, yên lặng chờ đợi hành động kế tiếp của bọn bắt cóc.

Hơn nữa ở đây đã được sắp xếp thành thế này, bọn bắt cóc hẳn đã sớm chuẩn bị toàn diện, không có ngu ngốc mà chừa lại đường thoát để họ chạy đi.

Thấy phía trước bắt đầu cãi nhau, Hứa Cảnh Hân bên này này giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng: “Thả người ra xong mình thì đi mất. Họ đang đợi cái gì vậy?”

Lục Nghiễm quay đầu trả lời: “Chắc còn ai chưa tới.”

Hứa Cảnh Hân nhướn mày: “Còn nữa hả? Xem ra cậu đã biết là vụ án nào rồi.”

Lục Nghiễm quay đầu nói: “Nếu tôi đoán không lầm thì chắc là vụ của Trần Mạt Sinh. Mười năm trước, ông ta bị khép tội cố ý giết người, ngồi tù oan, năm nay mới được thả ra nhưng vẫn chưa bắt được

hung thủ thật sự.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại nghiêng đầu, ra hiệu cho Khang Vũ Hình nhìn về phía mấy người đàn ông trung niên đang la hét ồm ồm: “Hôm qua cô vừa bảo khi đó cô đã giúp một người chứng minh bằng chứng ngoại phạm đấy, có phải một trong số họ không?”

Khang Vũ Hình nhìn tới nhìn lui vài giây: “Nhìn tuổi tác với vóc dáng chắc là cái ông đầu hói ấy, nhưng mà tôi không chắc chắn. Lúc đó có chú cảnh sát tới quán net của cậu tôi hỏi thăm, đưa tôi mấy tấm hình để nhận mặt.”

Nói đến đây, Tống Kim lại quay lại.

“Trời ạ, tôi tới đó hỏi rồi, hình như tôi biết là chuyện gì rồi! Nhìn thấy chứ, cái ông chú béo kia ấy, còn ông đầu hói nữa, hồi nãy tôi cứ thấy họ quen quen, mới hỏi ra mới biết, hừ, hoá ra mọi người đều có liên quan đến một vụ án mạng. Lúc xảy ra chuyện, tôi đang chơi net ở một quán net gần hiện trường, lúc ra ngoài mua thuốc lá có liếc thấy, lúc sau còn làm chứng cho cảnh sát nữa. Nhưng mà lạ ghê, tôi chỉ làm chứng cái thôi, bắt tôi tới đây làm gì? Có phải ekip biên kịch ác ý hay chương trình thực tế gì không vậy...”

Chỉ là Tống Kim còn chưa nói xong, lúc này, lối đi ở bên khác bỗng phát ra âm thanh.

Sau đó nghe thấy có tiếng một cô gái: “Tôi không đi, không đi đâu, tôi không muốn gặp người đó, thả tôi ra, giết tôi luôn cho rồi đi!”

Giọng nói này...

Cả bọn Lục Nghiễm cùng nhìn sang phía phát ra âm thanh.

Chỉ có Tiết Bồng, nghe thấy giọng nói thì thoát sửng người, đứng yên tại chỗ mấy giây mới quay nhanh sang.

Có hai người bước ra khỏi lối đi, tên thanh niên che mắt dùng một tay nắm chặt lấy cánh tay cô gái, kéo cô ta ra.

Mặt cô gái trắng toát, có vẻ vừa sốt ruột vừa sợ hãi, đầu tóc lại còn rối bù, vùng vẫy khỏi tay tên thanh niên, dường như cô ta còn sợ gặp phải ai đó ở đây hơn là bọn bắt cóc này?

Vì Lục Nghiễm vẫn đang nắm tay Tiết Bồng nên anh lập tức nhận ra sự bất thường của cô, chỉ cảm thấy cô siết chặt thêm chút, tay còn lại còn nắm lấy cánh tay anh.

Lục Nghiễm nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tiết Bồng, lại thấy cô cau mày, nhìn chăm chăm về phía cô gái đang bị kéo tới.

Họ đi tới gần, tên thanh niên đẩy cô gái đến trước mặt nhóm Tiết Bồng.

Cô gái hoảng loạn cố đứng vững, ngược mắt lên lại bất thành linh chạm phải ánh mắt Tiết Bồng.

Cô gái bỗng chốc sững sờ, ngẩn ngơ, quên mất lý do khiến mình sợ hãi.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng buông tay Lục Nghiễm, đi mấy bước tới chỗ cô gái.

Những người xung quanh đều không nói gì, chỉ để ý tới vẻ bất thường của Tiết Bồng.

Tên thanh niên che mặt đã lùi lại mấy bước, trông như đang xem kịch hay.

Vào lúc này, Tiết Bồng lên tiếng: “Phương Tử Oánh, cô cũng là nhân chứng sao?”

Đúng thế, cô gái này không phải ai khác, chính là Phương Tử Oánh.

Lần này, không chỉ có mình Tiết Bồng hoảng hốt mà tới Lục Nghiễm cũng biến sắc, anh nhanh chóng lật lại trí nhớ, xem mình có bỏ sót gì trong hồ sơ không.

Phương Tử Oánh cuối cùng cũng lên tiếng được: “Tiết... Tiết Bồng... sao cô cũng ở đây...”

Phương Tử Oánh lắp bắp, Tiết Bồng nhanh chóng ngắt lời cô ta: “Vừa rồi cô bảo không muốn gặp người đó, người đó là ai?”

Phương Tử Oánh sửng sò, cô ta nhìn Tiết Bồng, lại nhìn sang những người xung quanh, lướt qua Lục Nghiễm, Hứa Cảnh Hân, Tống Kim, sau đó là Khang Vũ Hình.

Phương Tử Oánh nhanh chóng cup mắt, vòng hai tay ôm lấy mình.

Cho đến khi hai người đàn ông và người phụ nữ trung niên cũng từ sau đi tới, Phương Tử Oánh nhìn thấy họ, cô ta sửng người rồi mặt lại trắng bệch ra.

Tiết Bồng hoài nghi quay đầu lại, nhìn Lục Nghiễm trước rồi cả hai cùng nhìn ra sau lưng.

Cũng không biết Phương Tử Oánh đang nhìn ai, cả người cô ta đều bắt đầu run rẩy, còn từng bước lùi về sau.

Cùng lúc đó, mọi người nghe thấy người đàn ông trung niên to béo thốt lên: “Oánh? Bé Oánh hả con?”

Phương Tử Oánh bịt chặt tai, quay đầu muốn chạy đi.

Nhưng người đàn ông che mặt lại kéo lấy cô ta, trờ tay giữ chặt vai cô ta, đẩy cô ta vào đám người.

Người đàn ông mập đã sai bước tới trước, bắt lấy Phương Tử Oánh.

“Oánh, là ta đây! Con sao thế, không nhận ra à? Lại phát bệnh rồi sao?”

Phương Tử Oánh cứng đờ người, đến nỗi không thể kiểm soát được cơ thể mình, không vùng được khỏi tay người đàn ông, chỉ có thể hét một tiếng chói tai.

“Á—!”

Tất cả mọi người đều đang nhìn cảnh tượng này, không biết là đang hát tuồng gì.

Cho đến khi Tống Kim nói: “Này, chú kia ơi, chú làm con người ta sợ kia, hay chú bỏ tay ra trước đi, tôi sợ cô ấy lên cơn đau tim mất...”

“Liên quan gì tới mày!” Tên đàn ông to béo quát: “Tao là bố nó!”

“Trời má, thiệt không vậy?!”

Nghe tới mối quan hệ bố con, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, không ai đi tới.

Tiết Bồng đang tập trung ánh nhìn vào hai bố con Phương Tử Oánh, bỗng liếc thấy cử chỉ của Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Khang Vũ Hình kéo cánh tay Hứa Cảnh Hân, lùi về sau mấy bước, rút lui hoàn toàn khỏi “chiến trường”, nép mình một bên.

Cho đến khi Tiết Bồng ngẩng đầu nhìn vào mắt Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình nhún vai, Hứa Cảnh Hân chỉ khẽ cau mày, không tỏ thái độ gì, Tiết Bồng lại quay sang.

Ai ngờ vừa nhìn lại đã thấy người đàn ông mập đi tới ôm lấy Phương

Tử Oánh.

Đương nhiên thì cũng có thể nói là đó không phải là ôm, mà là tránh để Phương Tử Oánh chống trả.

Nhưng Tiết Bồng nhìn lại thấy rất chướng mắt, vô thức cảm thấy không ổn.

Cô cũng rất tin vào điều sau, đó chính là cứ hễ một lúc nào đó tự dưng lại thấy khó chịu, có cảm giác không không từ đâu xuất hiện thì lúc này nên tin vào trực giác của mình.

Giống như với cái chết của Tiết Dịch, cô cũng đã luôn cho rằng hung thủ không phải Phương Tử Oánh, trong khi trong tay không có chút căn cứ.

Cũng chính bởi thế, Tiết Bồng không nghĩ gì nhiều, bước thẳng tới mấy bước, gạt lấy tay người đàn ông to béo, kéo Phương Tử Oánh ra.

Có vẻ tên kia không ngờ rằng lại có người can thiệp vào “chuyện gia đình” của mình, gã ta sửng sờ, nhìn Tiết Bồng chăm chăm, lại nhìn Phương Tử Oánh ở sau lưng cô, lên giọng chất vấn: “Mày là đứa nào, nó là con gái tao, nó bị bệnh đấy, đứa nào không liên can thì dạt ra một bên...”

Trong lúc lên tiếng, tên đàn ông với tay định kéo Tiết Bồng ra.

Nhưng tay gã ta còn chưa động tới được Tiết Bồng, cổ tay đã bị Lục Nghiễm tóm lấy.

Gã đàn ông lại hoảng hốt: “Mẹ nó, mày là thằng nào nữa!”

“Cảnh sát.” Lục Nghiễm nói: “Ông ở yên đó trước đi, chưa phải lúc nhận thân nhân đâu, bây giờ tất cả mọi người đều bị nhốt ở đây, việc cấp bách nhất là phải nghĩ cách thoát khỏi đây đã.”

Hả? Cảnh sát?!

Lục Nghiễm vừa khai ra thân thế, mọi người xung quanh đều hơi nghếch người, người này nhìn người kia, sau đó lại cùng quan sát Lục Nghiễm, ai nấy đều khó hiểu.

“Cậu nói cậu là cảnh sát á? Có chứng cứ không?”

“Trời, anh ta cũng bị bắt tới rồi, chắc chắn là bị soát người luôn rồi, chứng cứ đâu ra!”

“Cũng không chừng là bịa chuyện đấy.”

Gã béo phản ứng lại: “Dù cậu là cảnh sát thì cũng đâu có quyền nhúng tay vào chuyện gia đình tôi?”

Tống Kim lúc này cũng đi tới: “Ừa chú ơi? Anh ấy nói cũng có lý đó, giờ đâu phải lúc nhận người thân?”

Gã béo: “Má nó, liên quan gì tới mày không? Mẹ mày...”

Lục Nghiễm quan sát gã béo từ trên xuống dưới, đột nhiên ngắt lời gã ta: “Ông tên là Lưu Cát Dũng, năm mươi sáu tuổi, kinh doanh trang bị bảo hộ, tôi nói đúng chứ?”

Vừa nói ra, mọi người lại sững sờ.

Lưu Cát Dũng hỏi: “Sao cậu lại biết nhiều chuyện về tôi thế? Điều tra tôi à?”

Tống Kim tiếp lời: “Anh ta nói mình là cảnh sát còn gì.”

Lục Nghiễm không để ý tới cả hai, anh lại nhìn sang người đàn ông đầu hói: “Ông là Lý Thăng, bốn mươi bảy tuổi, mười năm trước là thám tử tư.”

Lý Thăng biến sắc.

Lục Nghiễm lại nhìn về phía người phụ nữ trung niên: “Bà là Hách Hữu Mai, bốn mươi lăm tuổi.”

Hách Hữu Mai xoay mặt đi, từ lúc Lục Nghiễm khai báo thân phận, bà ta không nhìn anh lần nào.

Đương nhiên là độ tuổi mà Lục Nghiễm vừa nói đều đã cộng thêm mười tuổi so với trên hồ sơ.

Năm ấy có mấy chục người cung cấp thông tin và lời khai, manh mối cần sắp xếp cũng khá nhiều, để đầy cả thùng, nhưng chỉ có mấy người trước mắt là liên quan trực tiếp tới vụ án và đã cung cấp lời khai then chốt mà thôi.

Sau mười năm, cả ba đều đã thay đổi rất nhiều, lúc này đứng cách khá xa, nhìn thoáng qua không thể hoàn toàn chắc chắn ba người họ là ai trong số những người được nhắc đến trong hồ sơ, hiện giờ đến gần, Lục Nghiễm mới dần nhớ lại phần thông tin về họ.

Trong lúc nói, Lục Nghiễm cũng quan sát về mặt và thái độ của ba người, Lý Thăng và Hách Hữu Mai đều xoay mặt đi ngay, đến cả Lưu Cát Dũng vừa mới “khí thế hùng hồn” đó cũng dần “khiếp vía”.

Lục Nghiễm thấy Lưu Cát Dũng không còn gồng tay nữa, bèn buông cô tay gã ta ra.

Lưu Cát Dũng xoa cánh tay, nhỏ giọng nói: “Dù cậu biết chúng tôi là ai cũng đâu thể chứng minh cậu là cảnh sát.”

“Ấy, đúng rồi, anh là cảnh sát, vậy chẳng lẽ anh cũng bị bắt tới đây?”
Tống Kim lại tiếp: “Hay là Cục Cảnh sát đang diễn tập, muốn chúng tôi hợp tác? Ồ, hình như cũng không hợp lí, cảnh sát sao lại đi bắt cóc người ta được...”

Lục Nghiễm vẫn cứ điềm tĩnh, giọng nói cũng hết sức bình thản: “Tôi là Lục Nghiễm, cảnh sát hình sự Cục Cảnh sát thành phố Giang, muốn chứng minh tôi có mạo danh hay không rất dễ, cả ba người đều có tiền án, tôi đã thấy hết trong hồ sơ của các người rồi, cụ thể thế nào tôi tạm không công khai. Còn không thì tới lúc mọi người ra ngoài được, có thể tới Cục Cảnh sát chứng thực thân phận của tôi. Tôi vẫn chỉ nhắc lại một câu, hiện giờ việc quan trọng nhất cần làm là nắm rõ tình hình trước, mọi người đồng tâm hiệp lực, làm rõ mục đích của bọn bắt cóc rồi nghĩ cách rời khỏi đây.”

Vừa nhắc tới “tiền án”, ai nấy đều ngoan ngoãn hơn.

Tiết Bồng vẫn đang đứng sau lưng Lục Nghiễm quan sát cảnh này, lúc này cô cũng đã hiểu tại sao ba người phía Lưu Cát Dung vừa nghe thấy hai chữ “cảnh sát” đã lộ vẻ chột dạ, đây là phản ứng tự nhiên nhất của người từng lại chuyện xấu.

Phương Tử Oánh giờ đã yên lặng hơn nhiều, người cũng dần bớt run nhưng lại ngồi xổm dưới đất, vòng hai tay ôm lấy mình, từ đầu tới cuối không dám đứng dậy.

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ ra, hình như mẹ của Phương Tử Oánh từng tái hôn.

Tiết Bồng ngồi xổm xuống cạnh cô ta, nhỏ giọng hỏi: “Ông ta từng quấy rối cô đúng không?”

Bờ vai Phương Tử Oánh run run, bỗng chốc cứng đờ người.

Tiết Bồng lại nói: “Bây giờ mà cô không nói, lần tới sẽ không có ai giúp cô nữa.”

Phương Tử Oánh cũng không ngu ngốc, đương nhiên cũng hiểu ý Tiết Bồng, “bia đỡ đạn” đang ở trước mắt, cô ta mà không biết nắm bắt, để bỏ lỡ thời cơ thì dù là cảnh sát cũng không nhúng tay vào

chuyện nhà người khác được.

Thế là Phương Tử Oánh vội vã gặt đầu, từng chút một như con gà đang mổ thóc.

Tiết Bồng thăm hiểu ra, nhanh chóng đưa ra quyết định: “Trước khi rời khỏi đây, cô cố hết sức dừng ở một mình, tốt nhất là đi theo chúng tôi.”

Nói đoạn, Tiết Bồng bèn đứng dậy, đi tới bên Lục Nghiễm nói: “Tuy chúng tôi là cảnh sát nhưng chuyện hôm nay không liên quan tới chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ bị bắt tới, tới giờ vẫn không biết ất giáp. Nếu muốn biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ bằng mọi người hãy tự hỏi mình, hoặc là hỏi anh ta...”

Tiết Bồng vừa nói vừa quay người, ngẩng đầu nhìn lên tầng trên.

Tên đàn ông che mặt đã đi lên đó từ bao giờ, y đứng ở chỗ dễ quan sát nhất trên hành lang, hai khuỷu tay chống trên lan can kim loại, trông như đang xem kịch hay bên dưới.

Mọi người đều đồng loạt nhìn theo tầm mắt Tiết Bồng.

Vào lúc này, cửa căn phòng phía sau tên thanh niên cũng được mở ra, hai người đàn ông trung niên từ trong bước ra, cả hai cũng đều đeo khẩu trang, nhưng nhìn dáng người thì chắc là Trần Mạt Sinh và Lâm Thích.

Trần Mạt Sinh đặt hai tay lên lan can hỏi: “Nói chuyện lâu thế có khát không, hay là ngồi xuống nghỉ tí, uống miếng nước đã?”

Chương 128: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 19

Trần Mạt Sinh nói xong bèn bước xuống lầu với Lâm Thích và người đàn ông trẻ tuổi.

Những người dưới lầu đều lần lượt tùm lại “thành bầy”, dù có hiềm khích gì với nhau thì đều vô thức phản ứng như thế.

Đến cả Phương Tử Oánh cũng đã đứng dậy, nấp sau Tiết Bồng và Lục Nghiễm.

Ba tên bắt cóc bước xuống lầu, đồng thời cũng lần lượt móc súng tự chế ra.

Lúc này, Lý Thăng đứng trong đám người nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cậu là cảnh sát, cậu phải bảo vệ đám dân đen chúng tôi...”

Lưu Cát Dũng tiếp: “Đúng đấy, chúng ta đâu thể ngồi chờ chết, chẳng lẽ đứng đây chờ bị giết sao?”

Tống Kim: “Chú sợ thì chú chạy đi, họ nói rồi còn gì, phải chơi trò chơi cơ...”

Lục Nghiễm hoàn toàn không để ý tới đám người đang lải nhải phía sau, anh đã sớm đứng ở trên cùng, dang tay bảo vệ những người phía sau, ánh mắt nghiêm túc nhìn ba người đi xuống.

Tuy vị trí đang di chuyển nhưng ánh mắt hai bên vẫn cứ đan vào nhau.

Theo bước chân của ba tên bắt cóc, đám người “thành bầy” cũng di chuyển sau lưng Lục Nghiễm, cứ như chơi trò đại bàng bắt gà con vậy.

Cho đến khi ba khẩu súng đi tới cuối tùm, nhắm vào đám người, ra hiệu cho họ đi vào phía những gian phòng phục dựng.

Phòng phục dựng chia thành hai hàng, ở giữa cùng được giăng phong nền, rất giống studio chụp ảnh phiên bản đơn giản, cuối lối đi là một chiếc bàn hình chữ nhật bằng gỗ, trông khá thô sơ nhưng diện tích khá lớn, xung quanh còn được xếp lần lượt mười cái ghế.

Dưới sự đe dọa của súng tự chế, mọi người đi tới cái bàn.

Lưu Cát Dũng còn lẩm bẩm: “Có lộn không vậy, tụi nó có ba người, mình thì đông vậy, sao phải hợp tác chứ, sợ cái gì, sao mà cảnh sát thời buổi giờ cũng sợ chết vậy!”

Tống Kim nói: “Chú giỏi chú nhào vô đi, dựa vào đâu mà bắt cảnh sát đi đỡ đạn cho chú, vớ lại ở đây có mình anh ta là cảnh sát, anh ta hy sinh rồi thì lấy ai mà bảo vệ mình?”

Đám người ngồi xuống, đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới nhận ra thứ tự chỗ ngồi cũng rất thú vị.

Tống Kim, Lưu Cát Dũng, Lý Thăng, Hách Hữu Mai ngồi cùng một hàng, đối diện là Lục Nghiễm, Tiết Bồng, Phương Tử Oánh, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình.

Tống Kim thấy thế mới bảo: “Trời mẹ ời, có lộn không vậy?”

Sau đó cậu ta lại nhỏ tiếng gọi Lục Nghiễm: “Cảnh sát Lục, bên bọn tôi còn trống một chỗ này, anh có muốn...”

Ai ngờ còn chưa tới xong đã nghe một tiếng “ầm”, tên thanh niên che

mặt đã ngồi phịch xuống chỗ trống bên cạnh Tống Kim, còn gác tay cầm súng trên đùi, hòng súng chĩa về phía bốn người ở hàng của Tống Kim, tay kia còn vắt trên lưng ghế, hết sức nhàn hạ.

Tống Kim im bất ngay lập tức.

Sau đó, không ai nói tiếng nào nữa.

Mặt ai cũng đều khác, có người hoảng loạn lạc lỏng, có người nơm nớp lo sợ, có người quan sát thăm dò, ai cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Lục Nghiễm đã không lên tiếng nữa, anh nhìn xung quanh, nhìn sơ vè mặt từng người, cuối cùng lại nhìn Trần Mạt Sinh hỏi: “Bảo là có nước mà?”

Vừa nói xong, Lâm Thích đã bung một thùng nước suối từ trong góc ra, đặt lên trên bàn, sau đó lấy nước bên trong ra, lăn mấy vòng trên bàn.

Chai nước lăn về trước mặt từng người, mọi người lần lượt đón lấy.

Lý Thăng khát nước nãy giờ, vội vã vắn nắp uống.

Lưu Cát Dững còn hơi do dự: “Cậu không sợ có độc à?”

Hách Hữu Mai nói nhỏ: “Muốn đầu độc là đã làm lúc bắt mình rồi.”

Lúc mọi người uống nước, Lâm Thích kéo cái bảng trắng bên cạnh sang, đặt vài cây bút lông đen trước mặt Lục Nghiễm.

Trần Mạt Sinh lên tiếng: “Cảnh sát Lục, tôi biết quy tắc và trình tự làm việc của cảnh sát các cậu, cũng biết được năng lực và tốc độ phá án của cậu, bây giờ phiền cậu sắp xếp lại giúp mọi người.

Lục Nghiễm cầm một cây bút, đứng dậy đi tới trước chiếc bảng, liếc

nhìn Trần Mạt Sinh và khẩu súng trong tay ông ta, quả quyết viết vài chữ lên bảng: Trần Mạt Sinh, 43 tuổi.

Chỉ là hàng chữ này được viết khá gần ở phần giữa bên dưới.

Đến lúc Lục Nghiễm nghiêng người sang, lại nhìn vào Trần Mạt Sinh, lúc này mới nghe thấy Lý Thăng thốt lên: “Ồi, Trần Mạt Sinh... cậu là Trần Mạt Sinh thật sao?”

Lưu Cát Dũng và Hách Hữu Mai cũng biến sắc theo, chỉ có mỗi Tống Kim là hào hứng.

Lục Nghiễm nói: “Ông đã là nạn nhân của vụ án này thì cũng không cần phải che đậy làm gì, cứ để mọi người nhìn đi.”

Trần Mạt Sinh cười, tháo khẩu trang ra.

Lính và giặc cuối cùng cũng chính thức gặp nhau.

Lục Nghiễm thản nhiên nhìn Trần Mạt Sinh, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi có theo dõi hồ sơ mười năm trước, dù không có chuyện hôm nay thì tôi cũng định lật lại vụ án này. Bây giờ ông làm thế này, chắc ông cũng rõ sắp tới sẽ đối diện với hậu quả gì.”

Trần Mạt Sinh gật đầu, giọng nói già nua: “Tất nhiên là rồi.”

Lục Nghiễm: “Biết rõ mà còn khăng khăng làm theo ý mình, xem ra ông thật sự rất kiên quyết.”

“Biết rõ nhưng vẫn phải làm.” Trần Mạt Sinh nói: “Kiếp này tôi không mong gì nữa, tôi chỉ cần một chân tướng. Cảnh sát và pháp luật đều không thể trả lại sự trong sạch cho tôi thì tôi sẽ tự làm.”

Cũng có nghĩa là gã có thể đánh đổi tất cả vì chuyện này.

Lục Nghiễm nói: “Năm đó để điều tra, cảnh sát đã lần lượt hỏi hết

hơn bốn mươi người, nhưng hôm nay chỉ có sáu người bị các người đưa tới là có liên quan tới vụ án. Rốt cuộc lời khai của họ năm đó có gì đặc biệt mà lại chọn họ?”

Trần Mạt Sinh liếc nhìn ba người Lưu Cát Dũng, Hách Hữu Mai và Lý Thăng: “Cậu đã theo dõi hồ sơ rồi mà, chắc cậu cũng biết lời khai của ba người họ là nguyên nhân trực tiếp khiến tôi bị khép tội.”

Vừa nói ra, ba người phía Lưu Cát Dũng lần lượt lộ vẻ chột dạ, Lý Thăng bèn lẩm lẩm: “Tôi có sao nói vậy thôi...”

Lục Nghiễm lại không quan tâm, anh lại hỏi Trần Mạt Sinh: “Vậy ba người còn lại thì sao?”

Ý anh là Khang Vũ Hình, Phương Tử Oánh và Tống Kim.

Trần Mạt Sinh cười lạnh: “Ba người còn lại có khi có thể giúp cậu tìm ra câu trả lời trong quá trình phá án... Giờ thì bắt đầu đi.”

Lục Nghiễm không nói gì thêm, chỉ quay người liếc nhìn ba người phía Lưu Cát Dũng, viết hàng đầu tiên lên bảng: Hách Hữu Mai, 45 tuổi.

Hàng này cách tên của Trần Mạt Sinh một khoảng, nằm ở phía trên bên trái bảng.

Hách Hữu Mai sững sốt: “Sao lại viết tên tôi?”

Lục Nghiễm không trả lời mà chỉ nói: “Bà và Trần Mạt Sinh từng làm việc trong cùng một nhà máy hóa chất, ông ấy làm ở kho, bà ở phòng kế toán. Theo lời các công nhân khi đó, sau khi kết hôn chưa đến một năm thì chồng bà bị tai nạn lao động dẫn đến bại liệt, phải nằm một chỗ ở nhà. Trần Mạt Sinh là đồng hương với vợ chồng bà nên thường âm thầm giúp đỡ nhiều chuyện. Nhưng sau đó, người trong nhà máy cũng đồn rằng bà với Trần Mạt Sinh có mối quan hệ không đàng hoàng.”

Hách Hữu Mai lập tức biến sắc, mặt lúc đỏ bừng lúc trắng bệch: “Họ ngậm máu phun người, chúng tôi chẳng có gì với nhau cả! Tôi rất yêu chồng tôi, tôi đã chăm sóc ông ấy tới tận lúc qua đời, đến giờ vẫn chưa tái hôn!”

Hách Hữu Mai trở nên quá khích, không chỉ có mình Lục Nghiễm mà mọi người xung quanh cũng lần lượt đổ ánh mắt về phía bà ta.

Trong lúc liếc thấy Hách Hữu Mai đang hồi hộp sờ mũi và vành tai, Tiết Bồng cũng nhớ tới ánh mắt Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dững nhìn nhau khi nãy.

Lúc này, Hách Hữu Mai cũng liếc sang bên cạnh.

Tiết Bồng cũng nhìn theo tầm mắt của Hách Hữu Mai, hướng nhìn đó lại cũng chính là Lưu Cát Dững.

Lưu Cát Dững khoanh hai tay trước ngực, đầu thì lại quay sang hướng khác, mọi người đều đang quan sát vẻ bất thường của Hách Hữu Mai, chỉ có mỗi gã ta là nhìn chăm chăm về phía cái bảng.

Tiết Bồng đều thấy hết cả, cô nhìn sang Lục Nghiễm, đúng lúc Lục Nghiễm cũng vừa quay sang.

Tiết Bồng bèn dùng ánh mắt ra hiệu cho anh chú ý tới Lưu Cát Dững.

Lục Nghiễm hiểu ý, quay sang hỏi Trần Mạt Sinh: “Thông tin ban nãy là do tôi xem được trong lời khai, ông có bổ sung hay làm rõ gì không?”

Trần Mạt Sinh lắc đầu: “Tiếp tục đi.”

Lục Nghiễm lại đi đến bên phải tấm bảng, viết lên góc trên bên phải: Lưu Cát Dững, 56 tuổi.

Sau đó lại quay ra bảo: “Luu Cát Dũng, mười năm trước ông kinh doanh trang bị bảo hộ, làm ăn cũng khá đắt khách. Khi đó, ông từng cung cấp vật dụng bảo hộ cho nhiều nhà máy hóa chất, nhà máy hóa chất Tường Vân, nơi mà Trần Mạt Sinh và Hách Hữu Mai làm việc là nơi hay hợp tác với ông nhiều nhất. Nghe nói mối quan hệ của ông rất rộng rãi, có nhiều nhà máy hóa chất đã mua được thiết bị lò phản ứng có kỹ thuật tối tân nhất với giá thấp hơn thị trường qua lời giới thiệu của ông.”

Luu Cát Dũng bật cười: “Giúp đỡ qua lại thôi mà, tôi có nhiều bạn, cũng chỉ giúp giới thiệu vậy thôi...”

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề: “Trong số đó có một nhà máy hóa chất tên Phong Hoa, sau khi sử dụng thứ lò phản ứng được gọi là tối tân nhất này, chưa tới hai năm đã xảy ra vụ nổ lớn, khiến năm người chết, bảy người bị thương.”

Luu Cát Dũng biến sắc, vội vàng giải thích: “Chuyện đó không có liên quan tới tôi, cũng đâu phải tôi sản xuất ra đâu!”

Vừa nhắc tới nhà máy hoá chất Phong Hoa, Tiết Bồng đã nhớ ngay tới chi tiết Phùng Mông từng kể.

Theo lời Phùng Mông, trong tất cả các sự cố nhà máy hóa chất ở thành phố Giang gần hai mươi năm nay, vụ nổ ở Phong Hoa là nghiêm trọng nhất, khi ấy đã gây chấn động không nhỏ.

Hơn nữa, có một lượng lớn khói đen dày đặc toả ra từ vụ nổ, mùi cực kỳ hắc mũi, các phòng khoa chính phủ đã lập tức ra thông báo, yêu cầu dân cư thành phố Giang mau chóng về nhà khóa chặt cửa nẻo.

Ngoài một tổp cảnh sát và bộ phận chữa cháy vội vã chạy đến hiện trường, bộ phận môi trường cũng triển khai hành động, mau chóng kiểm tra đo lường môi trường.

Lúc này, Tiết Bồng lên tiếng: “Sau vụ nổ đó, các phòng ban đã hợp tác điều tra, chứng thực nguyên do vụ nổ là vì vấn đề lắp đặt thiết bị, ngoài việc lò phản ứng vốn đã được thiết kế không hợp lý sẵn, kết cấu trạng thái thiết bị cũng không liên mạch, hơn nữa các mối hàn và lựa chọn vật liệu cũng có vấn đề. Các hóa chất toả ra không khí sau vụ nổ cũng đã mang tới phiền phức cho thành phố Giang. Hơn nữa số hoá chất ấy sẽ nhanh chóng lắng xuống, nguồn nước, nguồn đất, bao gồm cả sản vật nông nghiệp, chăn nuôi gia súc của cả thành phố đều chịu ảnh hưởng. Tuy chính phủ đã nhanh chóng tiến hành cứu vãn nhưng không thể tránh khỏi việc ô nhiễm do vụ nổ đem tới.”

Nghe đến đây, Khang Vũ Hình buột miệng hỏi: “Nhà máy hoá chất Phong Hoa? Chuyện này còn lên tin tức phải không? Hình như tôi có nhớ.”

Hứa Cảnh Hân tiếp: “Nếu tôi nhớ không lầm thì năm đó chấn động lắm, nhưng mà hình như là chuyện sáu, bảy năm trước, không liên quan gì đến vụ án mười năm trước.”

“Đúng... đúng đấy! Chuyện không liên quan, cậu nhắc tới làm gì?” Lưu Cát Dững trách móc.

Lục Nghiễm lại vẫn cứ thông thả, anh hỏi Trần Mạt Sinh: “Tôi chỉ nhớ có thể thôi, ông có bổ sung gì chỗ này không?”

Trật Mạt Sinh gật đầu, thở dài bảo: “Vì chuyện này không chỉ dính dáng tới vấn đề chất lượng thiết bị lò phản ứng mà còn có cả chuỗi doanh nghiệp bản phía sau nữa. Lưu Cát Dững là người đứng trung gian giới thiệu, công ty trang bị bảo hộ của ông ta cũng do đó mà phải chịu tiếp nhận điều tra, phát hiện ra hơn tám mươi phần trăm đồ bảo hộ xưởng họ sản xuất không đạt chuẩn, hoàn toàn không đáp ứng đủ yêu cầu tiêu chuẩn.”

“Đợi đã...” Tống Kim không nhin được giơ tay lên, ngắt lời Trần Mạt Sinh: “Ờm... ông Trần, cảnh sát Lục, sao mà tôi càng nghe lại thấy càng mù tịt thế, cái gì mà đồ bảo hộ, lò phản ứng gì đó với lại...”

Ơm... Ý là có liên quan gì đến chúng ta?”

Trần Mạt Sinh: “Liên quan ở chỗ trước khi công ty của Lưu Cát Dũng bị điều tra, nhà máy hóa chất Tường Vân đã từng mua mười mấy loại trang bị bảo hộ bao gồm đồ làm việc chống axit, đồ bảo hộ chống axit, bazơ các loại, đồ chống cháy từ ông ta trong thời gian tận mười lăm năm. Quản lý nhà xưởng trực tiếp thực hiện giao dịch này với Lưu Cát Dũng chính là Thẩm Chí Bân, người chết trong vụ án oan của Trần Mạt Sinh.”

Lục Nghiễm vừa nghe Trần Mạt Sinh thuật lại, vừa viết một điểm then chốt lên bảng.

Sau khi kinh ngạc bởi lời nói của Trần Mạt Sinh, mọi người cũng lần lượt nhìn thấy hàng chữ trên bảng: Thẩm Chí Bân, 53 tuổi (người chết).

Tên của Thẩm Chí Bân nằm ở ngay giữa bảng, Lục Nghiễm lại dùng cây bút lông trong tay vẽ ra ba đường xuất phát từ cái tên này, nối tới hai cái tên Lưu Cát Dũng và Hách Hữu Mai ở phía trên hai bên trái phải, cùng tên của Trần Mạt Sinh bên dưới, tiếp đó chút thích mấy chữ nhỏ trên đường nối.

Như thế, mối quan hệ khiến người ta phải thắc mắc của bốn người đã xuất hiện.

Lục Nghiễm dừng bút, quay đầu nhìn Trần Mạt Sinh: “Có còn sót gì không?”

Ánh mắt Trần Mạt Sinh nặng nề, gã nhìn Lục Nghiễm một lúc rồi lên tiếng trong lúc mọi người đang nín thở chờ đợi: “Vụ nổ nhà máy hóa chất Phong Hoa là vào bảy năm trước, hơn nữa sự cố này cũng không có liên quan đến vụ án của tôi. Không ngờ trước khi cảnh sát chính thức lật lại vụ án, cậu đã liên kết hai chuyện này lại với nhau, tôi đúng là không tìm lắm người.”

Không ai nói gì, ngoài Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dung đang càng lúc càng gượng gạo, những người khác đều chú tâm nhìn lên dòng chữ trên bảng.

Hiếu kỳ là bản tính chung của con người, sau khi nhìn thấy sơ đồ mối quan hệ lợi ích độc địa này, trong lòng mỗi người đều không khỏi xuất hiện một phiên bản khác của câu chuyện.

“À ờm... tôi có chuyện muốn hỏi!”

Vào lúc này, Tống Kim đánh tan sự im lặng, cậu ta lại giơ tay hỏi: “Tôi nói về những gì tôi hiểu trước nhé. Bây giờ có phải ý là Thẩm Chí Bản, người chết trong vụ này đã mua một lô đồ bảo hộ kém chất lượng từ tay Lưu Cát Dũng, mà Lưu Cát Dũng lại cho Thẩm Chí Bản ăn hoa hồng. Nhưng mà sau khi số đồ bảo hộ này được đưa tới nhà xưởng, chắc chắn sẽ bị quản lý kho là ông Trần để ý đến, mà khi mua số hàng này thì phải qua phòng tài vụ, cũng chính là bà Hách đây. Thế nào, tôi nghĩ đúng chứ?”

“Cậu, cậu dựa vào đâu mà nói thế! Hoa hồng cái gì! Có chứng cứ không?! Lưu Cát Dũng sốt ruột đập mạnh xuống bàn.

Nhưng Lưu Cát Dũng vừa đứng dậy, tên thanh niên che mặt im lặng ngồi đó nãy giờ cũng giơ cao họng súng, nhắm vào đầu gã ta.

Lưu Cát Dũng lập tức rụt cổ, nhỏ giọng bảo: “Cậu không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, đừng có làm sai hướng điều tra của cảnh sát Lục!”

Tống Kim trả lời: “Ừ thì thảo luận thôi mà... Nóng cái gì vậy? Làm chuyện xấu chột dạ à? Nếu không phải vì chuyện nhà máy hoá chất Phong Hoa phát nổ thì sợ là tới giờ vẫn không ai biết chuyện chú với Thẩm Chí Bản âm thầm giao dịch ấy nhỉ?”

Lưu Cát Dũng: “Cậu!”

Thấy hai người sắp đấu khẩu tới nơi, Lục Nghiễm lên tiếng: “Gây nhau như thế không có được gì đâu, cảnh sát sẽ không điều tra mà không có mục đích rõ ràng, chúng tôi sẽ dựa theo chứng cứ để phán đoán. Tôi tin đây cũng là thứ ông mong muốn nhìn thấy, chắc đây là lý do ông tìm đến tôi.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa quay sang Trần Mạt Sinh, nửa câu sau là để nói cho ông ta nghe.

Trần Mạt Sinh cười, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra, không còn nham hiểm như lúc đầu nữa: “Nếu cảnh sát của mười năm trước nghĩ như cậu thì tôi sẽ không ngồi tù oan mười năm trời.”

Lục Nghiễm thờ ơ: “Trong đội cảnh sát có người ưu tú, cũng có thành phần căn bã, tôi không muốn giải thích gì giúp cho cảnh sát năm đó xử lý vụ án này, tôi chỉ có thể nói, tôi rất tiếc vì chuyện này. Nếu ông đã muốn chân tượng được vạch trần, tôi sẽ cố hết sức giúp ông, nhưng cũng mong ông đừng làm bị thương bất cứ ai ở đây, dù trong số họ có hung thủ thật sự hay không.”

Trần Mạt Sinh hít sâu một hơi, chậm chậm gật đầu, sau đó lại khẽ nói: “Được.”

“Này, này, đang hát cái tuồng gì đấy?” Lúc này, Lý Thăng nãy giờ đang quan sát tình hình bỗng lên tiếng: “Cậu ta là kẻ bắt cóc, cậu là cảnh sát, chúng tôi là người dân vô tội, cậu phải bảo vệ chúng tôi chứ đâu phải kẻ tung người hứng với đám bắt cóc? Với lại dù Lưu Cát Dũng đã làm chuyện không có tính người thì cũng đâu có liên quan gì đến bọn tôi, mọi người thấy đúng không!”

Tống Kim: “Đúng rồi.”

Lý Thăng thấy có người hòa theo, lập tức đắc ý, đang định kéo thêm mấy người nữa, ai ngờ nhìn quanh thì những người khác đều chẳng quan tâm tới.

Lục Nghiễm liếc nhìn Lý Thăng, đặt bút xuống nhìn Trần Mạt Sinh: “Chắc ông cũng biết, muốn tìm ra hung thủ thật sự thì trước hết phải tiến hành điều tra hiện trường vụ án. Ông đã chuẩn bị những gian phòng phục dựng kia, có phải đã tới lúc bắt đầu rồi không?”

Trần Mạt Sinh gật đầu, nhanh chóng nhìn sang Lâm Thích đang đứng bên cạnh bảng trắng làm nên tên thanh niên vẫn đang ngồi, cả hai hiểu ý Trần Mạt Sinh, bèn ra hiệu cho mọi người đứng dậy.

Trần Mạt Sinh: “Thế thì mời mọi người theo tôi tới tái hiện vụ án thôi.”

Mọi người đứng dậy, vẻ mặt ai nấy cũng đều không giống nhau.

Cuối cùng cũng đến tiết mục mà Tống Kim mong đợi, cậu ta là người tích cực nhất, khác đó thì tới cuối Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình mới đứng lên, cứ đi theo phía sau.

Ở giữa là đám mấy người Lưu Cát Dũng, người nào người nấy đều không tình nguyện thấy rõ.

Tiết Bồng đi theo Lục Nghiễm ở phía trước nhất, Phương Tử Oánh cũng theo sát cô để tránh Lưu Cát Dũng.

Nếu mà là trước kia, Tiết Bồng và Phương Tử Oánh đều sẽ kinh ngạc lắm, tất nhiên là họ không bao giờ ngờ được có một ngày sẽ tương tác “nhẹ nhàng” với nhau như thế này, Phương Tử Oánh lại còn coi Tiết Bồng như khiên bảo hộ.

Mọi người đi tới lối đi giữa hai phòng phục dựng, Trần Mạt Sinh ở đằng trước cũng dừng bước.

Ở đây rất rộng rãi, mấy chục người đứng cũng còn được, gian phòng phục dựng gần đó nhất lại trông có vẻ lại một nhà vệ sinh công cộng được chia ra nam nữ, bước vào nhìn thì thấy không chỉ có vách ngăn mà còn có hố xí và bồn rửa tay đạo cụ nữa.

Vào lúc này, tên thanh niên che mặt lấy ra một hình nộm dài 175cm, vóc dáng và quần áo đều là của nam, dưới chân là một đôi giày thể thao.

Tên thanh niên ném đao cụ hình nộm xuống đất.

Lý Thăng lên tiếng đầu tiên: “Đây chẳng phải là Thẩm Chí Bân sao!”

Tống Kim lập tức đi tới bên cạnh gã: “Sao chú biết?”

Lý Thăng: “Nói thừa, nhìn là biết chứ gì! Lúc đó Thẩm Chí Bân chết ở bên ngoài toilet nam mà.”

“Tất nhiên là tôi biết chuyện này rồi, tôi còn có nghe người ta nói, khi đó lưng ông ta tựa vào tường ngoài, hai chân duỗi thẳng, đầu gục xuống, ai không biết còn tưởng chỉ là ông ta uống say quá thôi...”

Tiết Bồng và Phương Tử Oánh vẫn đứng ở chỗ trống bên cạnh, cũng chính vì lợi thế góc nhìn nên cô đã để ý được sắc mặt những người khác.

Nhất là Lâm Thích và tên thanh niên đeo khẩu trang đứng bên ngoài từ nãy tới giờ, y và Lâm Thích đều chưa hề tháo khẩu trang bao giờ, đây chắc chắn là một điểm đáng ngờ.

Khang Vũ Hình biết thân phận của Lâm Thích, tên thanh niên lại là người cho Hứa Cảnh Hân mượn quán cà phê, thân phận của hai người họ đã sớm không cần thiết phải giấu giếm nữa rồi, vậy tại sao họ vẫn cứ đeo khẩu trang? Đang đề phòng ai cơ chứ?

Tiết Bồng vừa nghĩ vừa nhìn sang những người khác, sau đó lại quay sang Phương Tử Oánh.

Có lẽ dù là tài xế Lâm Thích hay là chủ quán cà phê thì đều là thân phận giả, mà trong số những người ở đây, có người quen biết thân phận thật sự của họ.

Còn nữa, ba người Trần Mạt Sinh bắt nhiều người như thế tới đây, lại có thể xử lý từng chi tiết đâu ra đó, chuyện này chắc chắn đã được luyện tập nhiều lần, nếu không chỉ cần một mấu chốt có vấn đề, kế hoạch của họ đều có thể thất bại.

Ví dụ như thời gian bắt cóc, tuy vẫn chưa tìm hiểu mọi người đã mất tích vào lúc nào nhưng nghe họ nói chuyện, nhìn trạng thái thì chắc là thời gian đều gần nhau, trong khoảng một đến hai ngày.

Nếu thời gian mất tích quá lâu thì người nhà sẽ báo án, cảnh sát sẽ ghi chép lại, đợi đến lúc triển khai điều tra, phát hiện những người mất tích có dây mơ rễ má với nhau, phía điều tra sẽ liên kết lại.

Đương nhiên là trước đó, Cục thành phố đã biết người bắt cóc Lục Nghiễm là Trần Mạt Sinh và Lâm Thích, hiện giờ cô cũng không thấy đâu, Cục thành phố chắc chắn sẽ tập trung cực độ, có khi đã triển khai truy nã toàn thành phố rồi.

Hiện giờ ngoài việc theo dõi vụ án thì chuyện cấp bách nhất là phải tìm cơ hội lần lượt nói chuyện với những người này, mọi người liên kết những manh mối mình biết lại với nhau, có lẽ sẽ tìm ra câu trả lời nhanh hơn.

Cả kế hoạch chặt chẽ như thế, sắp xếp bày trí ở đây cũng rất toàn diện, chắc chắn đã tốn không ít thời gian của ba người đám Trần Mạt Sinh, lượng công việc ở đây thật sự quá nhiều, ngoài họ ra, có thể còn có đồng bọn khác nữa.

Cái quan trọng nhất là nếu đã bố trí sắp xếp cẩn mật như thế, vậy thì họ chắc chắn cũng đã phân tích kỹ càng trước lúc lựa chọn đối tượng để bắt cóc.

Lưu Cát Dũng, Hách Hữu Mai và người chết đều có dính líu lợi ích trực tiếp, Lý Thăng là thám tử tư, phần trăm cao là biết được chút chuyện “riêng tư”, Tống Kim là nhân chứng khi đó đang đứng đằng

xa nhìn thấy hiện trường vụ án, Khang Vũ Hình thì lại ở quán net gần đó.

Vậy Phương Tử Oánh thì sao? Ngoài việc là con gái riêng của vợ Lưu Cát Dũng, cô ta còn đóng vai trò gì ở đây?

Còn nữa, những người này chắc chắn không phải do Trần Mạt Sinh chọn bừa mà ra, chắc là đều có lời giải thích hợp lý, nhưng vấn đề là tại sao Trần Mạt Sinh lại bắt những người khác?

Nếu là Hứa Cảnh Hân, Tiết Bồng còn có thể hiểu, trước đó, y luôn là điểm yếu của Lục Nghiễm.

Vậy bản thân cô thì sao? Tiết Bồng không khỏi tự hỏi.

Tiết Bồng suy nghĩ nhập tâm, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Cảnh sát Tiết, tới lượt cô rồi!”

Trần Mạt Sinh lên tiếng.

Tiết Bồng chợt tỉnh, ngẩng đầu nhìn thấy tất cả ánh mắt đều đang đổ dồn về mình.

Tiết Bồng lại rất thờ ơ: “Chuyện gì?”

Trần Mạt Sinh nói: “Tái hiện hiện trường vụ án qua dấu vết không phải là việc sở trường của chuyên viên giám định dấu vết sao? Bây giờ tới lượt cô rồi đấy.”

Tống Kim nhỏ giọng hỏi Lý Thăng: “Giám định dấu vết là làm cái gì? Chẳng lẽ là pháp y hả?”

Lý Thăng: “Là làm xét nghiệm vật chứng ấy...”

Tiết Bồng đi tới mấy bước, quay đầu nhìn vào toilet đạo cụ, lại đảo mắt khắp xung quanh, nhìn vào mắt Lục Nghiễm rồi quay sang Trần

Mạt Sinh.

“Tôi làm giám định dấu vết nhưng tôi không phải siêu nhân, ở đây không có dụng cụ, hiện trường vụ án cũng không được tái hiện lại, ông bảo tôi giúp ông thế nào được?”

Tiết Bồng nói xong, tên thanh niên đã cầm một cái hộp đi tới, đặt trước mặt cô: “Dụng cụ của cô này.”

Tiết Bồng thoáng ngẩn ngời, cô nhanh chóng khuyêu gổỉ mở hộp, đám người xung quanh cũng tò mò rướn dài cổ.

Mở ra xem thì thấy ngoài dụng cụ thu thập chứng cứ cô thường dùng, còn có vài chai dung dịch màu đỏ trông như phẩm màu, ở tầng giữa nắp hộp còn có nhét một cái túi giấy.

Tiết Bồng lấy túi giấy ra xem, bên trong là một xấp ảnh dày.

Những tấm ảnh đó đều là ảnh chụp hiện trường vụ án.

Lần này, không chỉ có Tiết Bồng tá hỏa tâm tinh mà Lục Nghiễm cũng khuyêu gổỉ xuống, đón lấy mấy tấm ảnh, cau mày nhìn từng trang.

Tiết Bồng hỏi: “Số hình này chỉ có người trong nội bộ Cục Cảnh sát từng tiếp xúc với vụ án này mới có thể lấy được, ở đâu mà các người có?”

Tên thanh niên cười: “Cô nhìn kỹ xem, hình của bọn tôi ở đây nhiều hơn hình trong tay đám cảnh sát năm đó nhiều đấy.”

Tiết Bồng lại cụp mắt, nhìn Lục Nghiễm lật tiếp.

Thật vậy, có nhiều tấm trông hơi khác với hình ở Cục Cảnh sát, từ góc độ đến cách chụp.

Vào lúc này, Lục Nghiễm và Tiết Bồng lại nhìn nhau, trong đầu hai

người đều xuất hiện cùng một chuyện: Ở đây từng có người đến hiện trường vụ án để chụp ảnh.

Là ai cơ chứ?

Tiết Bồng hỏi: “Các người tìm tới tôi là vì tôi làm giám định dấu vết sao?”

“Không chỉ có vậy.” Tên thanh niên nói: “Năm nay lúc lật lại vụ án, cô cũng có tham gia đấy thôi? Cô kiểm nghiệm dấu vết thì chắc chắn có một số vật chứng đã từng qua tay cô, so với những người khác, cô quen thuộc với vụ án này hơn, làm việc cũng nhanh hơn.”

Hoá ra là vì thế...

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trẻ tuổi, không nói lời nào.

Nhưng cô lại thầm nghĩ, họ làm thế nào biết được cô đã tham gia vào công tác lật lại vụ án?

Rồi cô lại nhìn sang Trần Mạt Sinh, đột nhiên nghĩ tới một người khác: Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác biết chuyện này, mà Thường Trí Bác và Trần Mạt Sinh lại từng là bạn tù.

Chỉ là Tiết Bồng chỉ vừa nhen nhóm suy nghĩ thì đã nghe thấy Tống Kim nói nhỏ: “À ờm... mọi người có nhận thấy là Lưu Cát Dũng với Hách Hữu Mai không thấy đâu rồi không?”

Mọi người tức khắc nhìn ra đằng sau, quả thật đã thiếu mất hai người, chắc là lén chuồn đi lúc tất cả mọi người đều đang đổ dồn sự chú ý vào những tấm hình này.

Chẳng qua là trông sang ba người bạn Trần Mạt Sinh thì lại thấy họ chẳng chút lo âu, cũng không có ý định đi xung quanh tìm người.

Chương 129: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 20

Những người còn lại nhanh chóng bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Tiết Bồng đóng hộp dụng cụ lại hỏi: “Các người muốn tái hiện hiện trường vụ án bây giờ sao?”

Trần Mạt Sinh hỏi lại: “Có vấn đề gì sao?”

Tiết Bồng: “Có, tôi cần phải giải tỏa hiện trường, ít nhất phải chừa cho tôi năm mét.”

Lâm Thích nghe thấy thế bèn quay người, rút súng nhắm vào đám người: “Mời mọi người lùi lại.”

Cả đám nhanh chóng lùi ra sau.

Tiết Bồng thấy thế lại hỏi: “Còn thiếu hai người nữa, có cần chờ họ quay lại không?”

Trần Mạt Sinh cười: “Chạy không được xa đâu.”

Vừa nói tới đó đã thấy Lưu Cát Dững lao đảo chạy vào từ hướng khác, lúc chạy đến trước đã thở hồng hộc, khom lưng, chỉ tay ra sau: “Hách... Hách Hữu Mai, bị giết điện... rồi... không biết chết chưa hay... còn sống...”

Lý Thăng vội đưa chai nước cho Lưu Cát Dững, Lưu Cát Dững uống ực ực nửa chai rồi mới kể lại được chuyện vừa xảy ra.

Hoá ra là do Lưu Cát Dững đi sang đó tìm đường nhưng lại gặp phải một khoảng lưới sắt lúc sắp tới cổng sắt, cũng không biết là đã rào xuống khi nào.

Lúc này, Hách Hữu Mai xuất hiện ở đằng sau, tóm lấy gã ta, hỏi có phải gã ta muốn bỏ trốn một mình không.

Lưu Cát Dững vượt tay khỏi tay Hách Hữu Mai nói: “Tôi đi là chuyện của tôi, chẳng liên quan tới người khác, cô thấy cái chuyện vừa rồi không, tôi nói cho cô biết, ở lại đây là toàn chờ chết cả đấy!”

Hách Hữu Mai bỗng chốc trở nên do dự: “Không tới nỗi chứ, họ bắt mọi người tới cũng là để điều tra chân tướng thôi mà, với lại Trần Mạt Sinh cũng hứa là sẽ không làm bị thương người ở đây rồi.”

Lưu Cát Dững cười phụt: “Cô tin hả? Nó muốn tìm chân tướng thì sao không chờ Cục Cảnh sát lật lại vụ án, nó nói không làm mọi người bị thương, vậy súng trong tay nó là để làm gì, lỡ cướp còi rồi sao?”

Hách Hữu Mai đứng đó ngăn người, bắn khoắn bởi lời của Lưu Cát Dững.

Lúc này, Lưu Cát Dững bắt đầu tự mày mò.

Hách Hữu Mai hoàn hồn hỏi gã ta: “Anh tìm gì vậy?”

Lưu Cát Dững: “Tôi phải kiếm công cụ gì đó tiện tay, gỡ cái lưới sắt này ra, cô không giúp thì lùi ra sau canh chừng cho tôi đi.”

Hách Hữu Mai nói: “Anh bảo tôi giúp anh để anh dễ bỏ trốn một mình hả? Nằm mơ đi! Tôi thấy là cũng không khó vậy đâu, chỉ là cái lưới sắt thôi mà...”

Hách Hữu Mai vừa nói vừa vươn tay, nắm lấy cái lưới sắt, định thử

sức chịu đựng của nó.

Sau đó lại nghe thấy một tiếng thét thất thanh.

Đến lúc Lưu Cát Dững quay lại nhìn thì Hách Hữu Mai đã nằm lăn ra đất, tuy đã nhắm mắt hôn mê nhưng cơ thể vẫn co giật.

Lưu Cát Dững kể tới đây, Tống Kim kinh ngạc thốt lên đầu tiên: “Vậy Hách Hữu Mai đâu? Còn nằm dưới đất á?”

Lưu Cát Dững gật đầu.

Lý Thăng kinh hoàng: “Anh có phải là đàn ông không vậy? Để cô ta nằm lại đó một mình vậy hả?”

Lưu Cát Dững phản bác: “Chứ tôi làm sao được, tôi có vác nổi cô ta đâu!”

Trong lúc cả đám đang tranh cãi, Lục Nghiễm lên tiếng nói với Trần Mạt Sinh: “Có người bị thương rồi thì tới kiểm tra tình hình coi sao đã, các người cũng đâu muốn chết người đâu đúng không?”

Trần Mạt Sinh không nói gì, quay đầu về phía tên thanh niên, tên thanh niên khẽ thở dài, nói với Lý Thăng: “Ông đi theo tôi qua đó vác bà tà về.”

Lý Thăng: “Tôi á?”

Tên thanh niên: “Tất nhiên rồi, vừa rồi ông còn mới lên án ông ta có phải đàn ông không đấy. Không lẽ ông cũng không phải hả?”

Lý Thăng lập tức ngó người, nhìn trái nhìn phải, còn nghe thấy Lưu Cát Dững nói: “Cho cái tội làm ra vẻ ta đây”, lại thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình chằm chằm, bỗng chốc bị kẹt giữa, không thể không đi.

Không lâu sau khi tên thanh niên và Lý Thăng đi tìm người, Khang Vũ Hình đứng cạnh quan sát xung quanh nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Để bạn trai tôi ngồi xuống nghỉ tí được không, chân anh ấy không đứng lâu được đâu.”

Trần Mạt Sinh gật đầu, lùi ra sau ra hiệu cho Lâm Thích.

Lâm Thích nhanh chóng đi vào một gian phòng phục dựng, lấy một cái ghế ra từ bên trong.

Hứa Cảnh Hân đi tới ghế ngồi, nạng chống trước người, hai tay gác lên trên.

Lúc này, Khang Vũ Hình mới ngược lên nói khẽ với Lâm Thích: “Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện ông lợi dụng tôi đâu.”

Lâm Thích vô cảm nhìn Khang Vũ Hình, dường như không quan tâm đến sự đe dọa của cô ta.

Một lúc sau, hai người kia và Hách Hữu Mai quay về.

Lý Thăng dìu Hách Hữu Mai, tên thanh niên đứng cách họ một khoảng.

Đến lúc họ đi tới trước mới thấy mặt mày Hứa Hữu Mai trắng bệch, trông có vẻ kinh hãi, bước đi không vững, chỉ có mỗi đôi mắt là có tinh thần, vừa bước tới trước là trừng mắt nhìn ngay vào một mình Lưu Cát Dững.

Lưu Cát Dững vô thức nhích ra sau, tránh ánh mắt của Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai giơ cánh tay còn đang run rẩy, chỉ về phía Lưu Cát Dững: “Cái thứ khốn nạn!”

Đám người đều thấy khó hiểu, Tống Kim hỏi: “Sao cô nói chú ta khốn

nạn?”

Hách Hữu Mai nói khế: “Ông ta mà không đẩy tôi thì tôi đâu có va vào lưới sắt!”

Lưu Cát Dững: “Cô... cô ăn nói lung tung!”

Tống Kim: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cơ? Chú có đẩy người ta không vậy?”

Lưu Cát Dững: “Đương nhiên là không rồi!”

Vào lúc này, tên thanh niên lên tiếng: “Xem ra trong hai người chắc chắn có người đang nói dối. Cảnh sát Lục, anh nghĩ sao?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài, anh nhắm mắt, quay sang Lưu Cát Dững hỏi: “Vừa rồi ông nói là bà ta tự chạm tay vào lưới sắt, sau đó bị điện giật bất tỉnh đúng không?”

Lưu Cát Dững: “Đúng thế!”

Lục Nghiễm: “Vậy bà ta nằm ngửa ra trên đất hay sao?”

Lưu Cát Dững: “Đúng luôn!”

Lục Nghiễm lại nhìn Hách Hữu Mai: “Bà nói là ông ta đẩy bà?”

Hách Hữu Mai: “Chính là ông ta!”

Lục Nghiễm: “Vậy ông ta đẩy chỗ nào của bà?”

Hách Hữu Mai: “Vai, sau đó lưng tôi đập vào đó.”

Lục Nghiễm nghe thấy, nghiêng đầu nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng hiểu ý, nhanh chóng lấy găng tay cao su và khẩu trang

trong hộp dụng cụ ra đeo vào, sau đó đi tới trước mặt Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai hỏi: “Cô định làm gì?”

Tiết Bồng hời hợt: “Chỉ kiểm tra sơ một tí thôi.”

Trong lúc nói, Tiết Bồng đã nhắc tay Hách Hữu Mai lên, cẩn thận quan sát đầu ngón tay bà ta, lại đỡ cánh tay bà ta lên: “Cánh tay có sức không?”

Tiết Bồng buông tay mình ra, thấy tay Hách Hữu Mai vẫn có thể dựng vững.

Hách Hữu Mai cũng nói: “Mới nãy hơi yếu, giờ đỡ nhiều rồi.”

Tiết Bồng lại yên lặng đi vòng ra sau lưng Hách Hữu Mai, quan sát thoáng qua, dùng ngón tay chạm nhẹ vào xương bả vai của Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai lập tức thốt lên.

Tiết Bồng vén áo bà ta lên một chút, nhìn vào phần lưng của bà ta, phát hiện da chỉ hơi ửng đỏ, sau đó lại kéo áo xuống, đi vòng lại hỏi: “Có thấy tim đập nhanh hay khó thở gì không?”

Hách Hữu Mai nói: “Lúc nãy còn thấy tim đập hơi nhanh, giờ đỡ bớt rồi...”

Tiết Bồng gật đầu nói: “Giờ bà quay người qua để mọi người xem sau lưng đi.”

Hách Hữu Mai ngạc nhiên nhưng vẫn hợp tác, chậm chậm quay người.

Bà ta mặc áo sợi bông, màu khá nhạt, chất liệu cũng khá mềm mại, nhưng hiện giờ vải bông trên lưng lại in dấu đường lằn caro, trông

giống như là dấu lưới điện.

Mọi người đều đồng loạt tới gần nhìn rồi đều ngó ra, quay cả sang Lưu Cát Dững.

Lưu Cát Dững lấp bắp hỏi: “Thế này thì chứng minh được gì? Có gì chứng minh là tôi đẩy cô ta không?”

Tiết Bồng không thềm quan tâm đến Lưu Cát Dững, cô chỉ nhắc tay Hách Hữu Mai lên, đưa mọi người xem lòng bàn tay bà ta, có sao nói vậy: “Nếu Hách Hữu Mai tự chạm tay vào lưới điện, luồng điện bà ta nhận phải sẽ tập trung ở ngón tay, móng tay, da ở đầu ngón tay sẽ bị tổn thương. Nhưng hiện giờ tay của Hách Hữu Mai không có bất kỳ vết thương do nguồn điện nào, ngược lại thì tim đập hơi nhanh, thêm vào dấu vết để lại trên lưng áo và vết sờn của phần đầu gối chiếc quần bà ta, chứng tỏ bà ta đã bị đập lưng vào lưới điện, bị sốc do điện giật, sau đó thì ngã ra trước. Ngã ở chính diện thế này, hai tay sẽ ma sát với đất, quần áo ở mặt trước cũng sẽ bắn theo.”

Nói đến đây, Tiết Bồng thờ ơ liếc nhìn vẻ mặt chột dạ của Lưu Cát Dững: “Sự thật thế nào chỉ cần nhìn là biết, không cần thiết phải lằng nhằng chuyện ai ra tay trước. Tôi chỉ có thể nói là may thay lượng điện trên lưới sắt khi nãy không quá lớn, nếu không bây giờ Hách Hữu Mai không đứng đây được đâu.”

Tống Kim tiếp lời: “Đúng vậy đấy, nếu mà vậy là có người thành tội phạm giết người rồi!”

Lưu Cát Dững mắng lại: “Mẹ, cũng có phải tao gài điện cái lưới sắt đó đâu!”

Tiết Bồng không để ý tới hai người, chỉ nói với Hách Hữu Mai: “Người chạm phải điện, nhẹ thì sẽ hoảng hốt, tim đập nhanh, mặt mày trắng bệch, chóng mặt, mất sức, nặng thì sẽ sốc, nhịp tim đập thất thường, ngưng tim đột ngột, ngưng hô hấp, tổ chức da than hoá, carbon hoá, thậm chí là tử vong. Bà hồi phục nhanh thế, còn có thể

tình tảo kể lại chuyện vừa xảy ra, chứng tỏ bà tiếp xúc rồi lượng điện rất thấp...”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại ngừng lại, quay sang tên thanh niên, nói một câu cuối cùng: “Cũng chứng tỏ là người lắp đặt không định lấy mạng bất kỳ ai ở đây, chỉ mong mọi người có thể biết khó mà tránh, hợp tác bước kế tiếp.”

Tên thanh niên cười, rút điện thoại ra từ trong túi, lướt một lúc, sau đó bật một đoạn clip, chìa vòng quanh đám người để tất cả cùng thấy rõ.

Đoạn clip được quay từ trên xuống, trong clip là một nam một nữ đang giằng co với nhau, cũng chính là Lưu Cát Dững và Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai hỏi: “Anh nói rõ cho tôi nghe xem, rốt cuộc cái chết của Thẩm Chí Bân có liên quan tới anh không!”

Lưu Cát Dững quát: “Tôi cảnh cáo cô đừng có nói năng lung tung đấy, mẹ nó, đừng có vu oan giá họa cho tôi, tránh ra!”

Hách Hữu Mai: “Tôi không tránh đấy, anh nói rõ ra xem, có phải anh chột dạ rồi không!”

Lưu Cát Dững mắng một tiếng, nắm lấy vai Hách Hữu Mai, đẩy mạnh về trước.

Hách Hữu Mai đập lưng vào lưới sắt, kêu lên thất thanh: “Á!”

Cùng lúc đó, lưới sắt còn phát ra tiếng dòng điện ma sát.

Lưu Cát Dững kinh hoàng, vô thức lùi về sau mấy bước, tiếp đó đi tới trước, nhìn Hách Hữu Mai đã ngã lăn ra đất.

Clip được phát hết, tất cả mọi người đều im lặng.

Đến lúc mọi người ngấm xong thông tin, Tống Kim và Lý Thăng kinh ngạc lên tiếng đầu tiên.

Tống Kim: “Trời đất mẹ ời, ông có còn là người không vậy!”

Lý Thăng: “Đúng đấy, tốt xấu gì cũng từng là nhân tình nhân gái, sao mà ác quá vậy!”

Mỗi tội Lý Thăng vừa nói xong, mọi người đều đồng loạt nhìn sang gã, ai nấy đều có ánh mắt kỳ lạ.

Lý Thăng sừng sốt, nhìn trái nhìn phải: “Ơ, tôi vừa nói gì ấy nhỉ...”

Hách Hữu Mai quát: “Anh đừng có nói năng xằng bậy!”

Lý Thăng lập tức giơ tay đầu hàng: “À rồi xin lỗi, xin lỗi nha, tầm bậy tầm bạ ghê ha ha!”

Cả đám đông đều im lặng cả một lúc lâu.

Cho tới khi Phương Tử Oánh đột nhiên lên tiếng: “Vừa rồi mọi người có nghe thấy, ở trong clip, Hách Hữu Mai hỏi... Lưu Cát Dững, cái chết của Thẩm Chí Bân có liên quan tới ông ta không, sau đó hai người mới xảy ra xung đột...”

Từ sau lúc vừa rồi, Lưu Cát Dững tiếp xúc với Phương Tử Oánh, Phương Tử Oánh cứ im lặng không lên tiếng, cứ như người tàng hình, đây là lần đầu tiên cô ta chủ động mở miệng, lại còn chỉ thẳng Lưu Cát Dững.

Tống Kim tiếp lời: “Tôi có nghe thấy, Hách Hữu Mai vừa hỏi xong, ông ta đã quỳnh quáng, còn có vẻ hơi then quá hóa giận nữa.”

Lý Thăng: “Đúng thật, quả là hơi...”

Lưu Cát Dũng quát: “Lũ chúng mày, chúng mày đừng có nói năng xằng bậy! Cảnh... cảnh sát đều phá án dựa theo chứng cứ, không tùy tiện vu oan người tốt đâu!”

Tống Kim: “Ủa đâu? Ông Trần bị bắt oan đấy thôi?”

Đám người cãi nhau càng lúc càng kịch liệt.

Cho đến khi sau lưng họ đột nhiên vang lên một tiếng “bằng” lớn.

Tất cả mọi người đều giật thót, có người bịt chặt tai, có người vô thức đứng tùm lại với nhau, có người khụy gối xuống, còn có người hét toáng lên.

Đến lúc xung quanh hoàn toàn yên lặng, quay đầu nhìn lại mới nhận ra Lâm Thích vừa bắn chỉ thiên.

Đám người vừa rồi còn cãi nhau, giờ đều đã biến sắc, không ai dám nói câu nào.

Sau đó, Trần Mạt Sinh lên tiếng: “Cãi xong rồi chứ, giờ thì về lại chuyện chính đi nào.”

Đám đông lúc này mới tập trung lại vào hiện trường, nhận ra Tiết Bồng đã đi tới hộp dụng cụ từ khi nào, cô lấy ra vài món dụng cụ và mấy tấm ảnh từ bên trong.

Tiết Bồng đi đến, ngồi khụy xuống trước hình nộm, thử dựng hình nộm dậy, lại nhận ra nó nặng hơn mình nghĩ.

Tên thanh niên che mặt mới bảo: “Trọng lượng của hình nộm này được làm dựa theo cân nặng của Thẩm Chí Bân, không chênh lệch quá năm ký, cô không nhắc nổi đâu.”

Lục Nghiễm lập tức đi tới giúp Tiết Bồng dựng hình nộm dậy, anh nói: “Để anh, em nói đi, anh làm cho.”

Tiết Bồng nói: “Được, tôi muốn bắt đầu từ điểm đáng nghi trước.”

Ở bên kia, Phương Tử Oánh cũng đi lấy một cái ghế trong phòng phục dựng, đặt trước mặt Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai ngẩn người, vội vã cảm ơn.

Phương Tử Oánh cười thoáng qua rồi lại cúi đầu, đứng bên cạnh Hách Hữu Mai.

Lưu Cát Dũng hung hãn trừng mắt nhìn sang, Phương Tử Oánh lập tức cúi đầu, Hách Hữu Mai nhìn thấy bèn chặn ngang người Phương Tử Oánh, trừng mắt lại, sau đó nắm lấy tay Phương Tử Oánh, bảo cô ta đừng sợ.

Lúc này, Tiết Bồng lên tiếng: “Năm nay, khi kiểm tra lại vật chứng, tôi phát hiện có hai lỗ hổng logic về vật chứng ở nơi được cho là hiện trường đầu tiên mười năm trước. Thứ nhất, pháp y phát hiện trên người Thẩm Chí Bân có vết bầm tím do bị kích điện, vết thương phân bố ở bên cổ và người, hơn nữa phần lớn tập trung ở trước ngực. Theo suy đoán của cảnh sát khi ấy, hung thủ có lẽ đã súng bắn điện, hơn nữa lại còn là người quen của Thẩm Chí Bân mới có thể tấn công chính diện ở khoảng cách gần, thế nên không thể tìm thấy bất cứ dấu vết chống cự nào của Lâm Chí Bân ở hiện trường. Vấn đề là nếu muốn kích điện để ai đó ngất đi thì chỉ cần một phát súng bắn điện là được rồi, sao phải kích nhiều lần như thế?”

Lý Thăng suy đoán: “Có thể là để ngược đãi Thẩm Chí Bân, thỏa mãn tâm lý biến thái của mình chẳng?”

Lục Nghiễm trả lời: “Khi một người đã hôn mê, hung thủ lại kích điện thêm nhiều lần, người hôn mê sẽ không có thể phản ứng kịch liệt nào khác nữa, như thế thì niềm vui sướng hung thủ có được trong lúc ngược đãi sẽ giảm đi nhiều. Hơn nữa nếu thật sự vì thỏa mãn tâm lý biến thái thì dùng vật sắc nhọn đâm người chết sẽ dễ đạt được hiệu

quả hơn.”

“Nghe cũng có lý.” Tống Kim hỏi: “Vậy tại sao hung thủ lại phải kích điện người chết nhiều lần như vậy?”

Tiết Bồng nói: “Lúc kiểm tra lại vật chứng, chúng tôi đã đưa ra kết luận mới dựa vào chứng cứ sinh vật và hình ảnh được giữ lại từ mười năm trước, hung thủ đã đợi nạn nhân tỉnh lại rồi kích điện lại nhiều lần. Cuối cùng, nạn nhân Thẩm Chí Bân đã chết vì tê liệt tim do bị kích điện nhiều lần.”

“Không phải chứ...” Tống Kim nêu ra nghi vấn: “Sao tôi nhớ là lúc đó Cảnh sát nói hung thủ dùng tảng đá đập nhiều lần vào sau đầu người chết nên mới dẫn đến tử vong mà?”

Tiết Bồng quay đầu nhìn Lục Nghiễm, Lục Nghiễm cũng khom người, lật hình nộm nằm úp lại.

Sau đó, anh nắm tay lại, làm động tác tấn công vào sau đầu hình nộm: “Vì bị kích điện ở chính diện nên khi ngã xuống, phần trăm cao người chết sẽ nằm nghiêng hoặc ngửa ra sau. Nếu hung thủ muốn dồn ông ta vào chỗ chết thì hoàn toàn có thể đập vào đầu theo tư thế ngã xuống, tại sao còn phải lật người chết lại đằng sau rồi mới đập vào?”

Xung quanh yên ắng, mọi người đều lần lượt suy nghĩ.

Cho đến khi một giọng nói từ phía sau cất lên: “Vì hung thủ có tâm lý muốn tránh né, không dám nhìn thẳng vào mặt người chết.”

Người trả lời Lục Nghiễm chính là Hứa Cảnh Hân.

Mọi người lại cùng nhìn ra sau, Lục Nghiễm đứng giữa đám người, Hứa Cảnh Hân lại ngồi ở bên ngoài, hai người nhìn nhau qua khe hở giữa đám đông, chỉ cần một ánh mắt, cả hai đều đủ hiểu.

Cho đến khi Lý Thăng nói: “Tôi hơi khó hiểu...”

Tống Kim hỏi: “Không hiểu chỗ nào?”

Lý Thăng bảo: “Ban nãy chẳng phải bảo là người chết tử vong là do bị kích điện tê liệt tim sao? Vậy sao lại còn phải đập vào đầu.”

Lục Nghiễm trả lời: “Mười năm trước, cảnh sát cho là sau khi hung thủ kích điện Thẩm Chí Ân, Thẩm Chí Ân đã hôn mê rồi, sau đó hung thủ lại kích điện nhiều lần để xả tức. Nhưng hung thủ vẫn không hề hài lòng, vì thế lại nhặt một tảng đá, lật người Thẩm Chí Ân lại, đập vào phần đầu của ông ta. Nhưng điều này giờ đã bị bác bỏ rồi.”

Tống Kim hỏi: “Ồ, vậy tình hình thật sự là thế nào?”

Lục Nghiễm không trả lời, anh đứng yên, quét mắt quanh một vòng, quan sát vẻ mặt của tất cả mọi người.

Từ lúc mọi người bị bắt cóc tới giờ đã qua hai ngày, tâm lý cũng sẽ dần thay đổi trong hai ngày ngắn ngủi này, từ kinh hãi đến ủ rũ, rồi lại từ ủ rũ thành bình tĩnh.

Tất nhiên sự bình tĩnh này là giả dối, khi mọi người đều đã bước ra nhìn thấy nhau, dao động tâm lý mới cũng sẽ xuất hiện, lại phải thích nghi lại với sự thay đổi đột ngột và môi trường mới này.

Ba tên bắt cóc lại ngay lập tức xuất hiện.

Mỗi người đều sẽ vô thức xuất hiện một thứ tâm lý may mắn, cảm thấy đông người, không phải sợ.

Quả đúng là vậy, họ có đông người, chỉ cần có trí tuệ, hợp tác với nhau, phân công rõ ràng thì sẽ có khả năng phản công ngược lại ba tên bắt cóc.

Nhưng trước tình thế cực đoan như thế này, họ không tin tưởng lẫn nhau, lại còn có thù oán hiềm khích, hoàn toàn không thể nào trở thành một nhóm thống nhất được.

Tiếp đó, sau khi vẽ lại sơ đồ mối quan hệ đơn giản và bị chuyện của Lưu Cát Dũng với Hách Hữu Mai làm gián đoạn, sự căng thẳng của mọi người đều dần giảm xuống, sự chú ý cũng dần tập trung vào vụ án.

Cho đến hiện tại, gần như có thể nói là ai nấy đều tập trung tinh thần, ít nhất thì ngoài mặt là vậy.

Thế thì nếu hung thủ thật sự có ẩn nấp trong đám người này, tâm trạng của hắn sẽ dần đổi khác, một mặt thì “nhập tâm” phân tích vụ án như những người khác, mặt khác thì lại thăm quan sát, cẩn trọng ẩn mình.

Ngay khi này, Lục Nghiễm nhắc tới kết luận của cảnh sát mười năm trước đã bị bác bỏ, tất cả mọi người đều tập trung chú ý, đây là lần mà mọi người lại đồng đều nhất.

Nhưng hung thủ thật sự thì sao? Về mặt của hắn ắt hẳn sẽ có chút khác thường, ví dụ như hồi hộp, lo âu, hoặc là cố gắng che đậy.

Nhưng khi Lục Nghiễm nhìn vào đám người, anh lại nhận thấy ngoài Tống Kim tỏ ra hết sức tò mò, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình không thêm quan tâm, về mặt những người còn lại đều kỳ lạ.

Lý Thăng gặp phải ánh mắt của Lục Nghiễm lại lập tức tránh đi, Lưu Chí Dũng đang nuốt nước bọt, Hách Hữu Mai cố ra vẻ điềm tĩnh, đến Phương Tử Oánh cũng cúi gầm mặt.

Lục Nghiễm không khỏi sinh nghi.

Sau một lúc im lặng, Tống Kim lại không nhịn được hỏi tiếp: “Ờm... Cảnh sát Lục, chúng tôi còn đang chờ câu trả lời của anh đấy.”

Lục Nghiễm vẫn không trả lời, quay đầu nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng nói: “Tình huống thực tế chính là nhà vệ sinh công cộng hoàn toàn không phải hiện trường đầu tiên.”

Gì chứ?!

Lần này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Tống Kim lại là người lên tiếng đầu tiên: “Càng nghe càng thấy mù tịt...”

Tiết Bồng bảo: “Thật ra vụ án rất đơn giản, chỉ là hung thủ thật sự cố ý bày binh bố trận, muốn quấy nhiễu tầm nhìn của cảnh sát. Thẩm Chí Bản đã bị kích điện rồi hôn mê ở một nơi khác trước. Một khoảng thời gian sau, Trần Chí Bản tỉnh lại, hung thủ lại kích điện ông ta, Thẩm Chí Bản lại hôn mê lần nữa. Cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng, Thẩm Chí Bản chết vì tê liệt tim. Sau đó, thi thể bị hung thủ mang tới đây, sắp xếp nơi đây thành hiện trường vụ án.”

“Lạ thật, nếu Thẩm Chí Bản đã chết từ trước đó rồi, vậy hung thủ vứt xác là được rồi, sao phải tốn sức, chuyển xác tới đây rồi đập vào đầu làm gì?” Lý Thăng hỏi.

Lục Nghiễm: “Vì hung thủ muốn vu oan giá họa. Bước đầu tiên chính là dùng điện thoại của Thẩm Chí Bản nhắn tin cho Trần Mạt Sinh, hẹn ông ta tới đây gặp mặt.”

Lại là một khoảng im lặng.

Tống Kim: “Nhưng mà... sao hai người biết được? Vụ án đã qua mười năm rồi, thi thể cũng đã không còn nữa rồi.”

Tiết Bồng mở hộp dụng cụ, lấy ra hai cái ống nghiệm đựng dung dịch màu đỏ và một ống tiêm, quay người lại nói: “Nếu đập vào đầu người

sống như thế, chắc chắn sẽ bắn ra một lượng máu lớn, dính vào trước người, tay áo và mặt của hung thủ. Giống như thế này...”

Trong lúc nói, Tiết Bồng mở một ống nghiệm, hất dung dịch màu đỏ bên trong lên tường theo góc nghiêng, trên tường lập tức xuất hiện một khoảng dấu vết bắn tung toé.

Tiết Bồng tiếp tục: “Nhưng tình huống thật sự là Thẩm Chí Bản đã chết nhiều giờ, máu đã bắt đầu đông lại, vì thể lượng máu bắn ra sẽ tương đối bị giới hạn.”

Tiết Bồng vừa nói vừa dùng kim tiêm, bơm dung dịch màu đỏ ở ống nghiệm thứ hai vào, sau đó đẩy ống tiêm bắn vào tường, khiến dung dịch màu đỏ lại bắn tung toé lên trên.

Nhưng lần này, diện tích nhuộm đỏ lại nhỏ hơn rất nhiều.

Tiết Bồng nói: “Lúc kiểm tra lại, chúng tôi đã làm đi làm lại thí nghiệm mô phỏng này nhiều lần, khi đó, chúng tôi cố hết sức đã tái hiện lại hiện trường vụ án dựa vào tính toán chuẩn xác, tìm góc độ chính xác, nhưng hiện giờ điều kiện có hạn, tôi chỉ có thể trình bày như thế cho mọi người xem. Mọi người có thể thấy rõ sự khác biệt, nếu khi đó Thẩm Chí Bản còn sống hoặc vừa mới chết không lâu, thì lượng máu bắn ra sẽ tuyệt đối không thể giống như trường hợp thứ hai.”

Tiết Bồng nói xong, đám đông đều yên lặng, ai cũng đều thấy kinh ngạc bởi việc tái hiện vụ án thật sự.

Cho đến khi một tràng ho bức bối phá tan sự im lặng.

Tiết Bồng vô thức quay sang, người đang ho chính là Lâm Thích.

Dù Lâm Thích đã cố nén lại nhưng phần da bên trên khẩu trang vẫn ửng đỏ vì cơn ho.

Tóm tắt sơ đồ nhân vật trong vụ án.

Người chết: Thẩm Chí Bân, quản lý nhà máy hóa chất.

Bọn bắt cóc: Trần Mạt Sinh, Lâm Thích, người thanh niên bí ẩn.

Những nhân chứng bị bắt cóc:

1. Lưu Cát Dũng, có dính dáng lợi ích với Thẩm Chí Bân, bố dượng Phương Tử Oánh.
2. Phương Tử Oánh.
3. Hách Hữu Mai, nhân viên tài vụ nhà máy.
4. Khang Vũ Hình, làm việc ở quán net của cậu.
5. Tống Kim, khách đến tiệm net.
6. Lý Thăng, thám tử tư đầu hói.

Chương 130: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 21

Tiết Bồng bỗng chốc chú ý tới tiếng ho của Lâm Thích, cho tới khi Tống Kim nói: “Nhưng mà sao tôi nhớ là tối hôm vụ án xảy ra, Thẩm Chí Bân đang ở quán net gần đó để lên mạng kia mà? Lúc đó tôi cũng có ở đó, còn ngồi đấu lưng với ông ấy nữa. Nhưng mà còn chưa hết thời gian thì Thẩm Chí Bân đã đứng dậy rồi, còn chưa rút thẻ trên máy ra đã đi mất, với lại lúc đi, ông ta còn va vào ghế tôi nữa, làm tôi đánh thua trận đó. Lúc đó tôi cáu lắm, còn quay đầu mắng ông ta nữa! Chuyện này tôi nhớ rất rõ, tuyệt đối không thể nào sai!”

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy cậu có nhìn thấy chính diện Thẩm Chí Bân không?”

Tống Kim nghĩ ngợi rồi nói: “Cái đó thì không, tôi nhớ lúc đó ông ta đeo khẩu trang, lúc tôi mắng, ông ta còn quay đầu lại xin lỗi tôi. Sau đó ông ta còn ra quầy mua mấy gói quà vật, bảo nhân viên ngoài quầy đưa cho tôi, nói là đền bù tổn thất cho tôi. Tôi thấy người này cũng lịch sự nên cũng nhanh hết giận. Ai ngờ ông ta ra ngoài không được bao lâu đã bị người ta đánh chết...”

Lục Nghiễm: “Trên thực tế thì người kia hoàn toàn không phải Thẩm Chí Bân, ông ta rất có thể là hung thủ. Ông ta dùng thân phận của Thẩm Chí Bân để đến quán net đăng ký, đợi đến thời gian đã hẹn trước với Trần Mạt Sinh mới rời khỏi đó, đi tới nhà vệ sinh công cộng nguy tạo hiện trường vụ án.”

Anh nói xong, tất cả mọi người đều im lặng rất lâu.

Bỗng chốc, mỗi người đều thầm có suy nghĩ khác nhau.

Đặc biệt là Tống Kim, vừa nghĩ tới người khi đó và phải mình không phải là Thẩm Chí Bân mà là hung thủ thật sự, cậu ta lập tức nổi hết da gà.

Lục Nghiễm đứng khoanh tay trước ngực, im lặng nhìn quanh, quan sát biểu hiện của từng người.

Tiết Bồng lại âm thầm thu dọn hộp dụng cụ.

Trần Mạt Sinh nhìn thao tác đầu ra đáy của Tiết Bồng, đột nhiên lên tiếng: “Vụ án này không hề phức tạp, thủ đoạn của hung thủ cũng rất vụng về, đáng tiếc thay... Nếu chuyên viên kỹ thuật hình sự xử lý vụ án của tôi mười năm trước mà có thái độ công bằng chính trực được như cô thế này, kết quả chắc chắn sẽ không phải như bây giờ.”

Nghe thấy thế, tất cả đều đưa mắt nhìn sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng khựng lại, cầm lấy hộp dụng cụ rồi đứng lên nói: “Tuy kỹ thuật hình sự mười năm trước không tiên tiến như bây giờ, nhưng với trình độ lúc đó cũng dư sức để phán đoán nhà vệ sinh công cộng có phải hiện trường đầu tiên hay không. Kỹ thuật sẽ không nói dối, nhưng con người thì có. Lòng người khó đoán, mỗi người đều có ham muốn và động cơ của mình, thứ dẫn đến kết quả như thế, hoàn toàn không chỉ vì phán đoán sai hiện trường vụ án. Ông bị ngồi tù oan mười năm, tôi có thể hiểu việc ông muốn đào sâu chân tướng, tìm lại công bằng cho mình. Nhưng nếu như ai cũng như ông, dùng cách của mình để khơi lại chân tướng, không tiếc làm trái pháp luật, kết quả có thể sẽ được một mất mười.”

“Được?” Trần Mạt Sinh cười: “Chuyện đến nước này, tôi đã chẳng còn gì để “được” nữa rồi.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào ông ta.

Vào lúc này, bụng ai đó trong đám đông sôi lên ùng ục, sau đó lại thấy Lý Thăng gượng gạo ôm bụng: “Xin lỗi, tôi hơi đói...”

Trần Mạt Sinh: “Tới giờ trưa rồi, mọi người ăn cơm đi đã.”

Vào giờ trưa, ba người phía Trần Mạt Sinh không bắt mọi người về lại “buồng giam”, còn cho phép họ tự do hoạt động nhưng chỉ hạn chế ở gần những phòng phục dựng.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm chọn một gian phòng, đó cũng chính là cái gian ban đầu họ đã mở cửa xem thử, bước vào cửa là một cái phòng khách nhỏ, có sofa, có cả bàn.

Hai người tới ngồi trên sofa, đến lúc ăn xong mì gói, tên thanh niên che mặt cũng đẩy cửa bước vào.

Trong tay y cầm theo một ấm cà phê và hai cái ly giấy, im lặng đặt đồ xuống rồi đứng thẳng lưng, nhìn vào mắt Tiết Bồng và Lục Nghiễm, cười rồi rời đi.

Cà phê chính là thứ mà họ cần nhất lúc này.

Lục Nghiễm rót cà phê ra, đưa cho Tiết Bồng một ly.

Tiết Bồng đón lấy, nhỏ tiếng nói: “Lúc này sắp xếp vụ án, tôi có nhớ tới vài điểm đáng nghi, muốn bàn với anh.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Anh cũng vậy, em nói trước đi.”

Tiết Bồng: “Đám Trần Mạt Sinh bắt tới đây sáu nhân chứng, nếu tôi là ông ta, nhất định sẽ phân tích trước khi bắt người, thu hẹp đối tượng tình nghi lại đến mức thấp nhất. Nhìn cách sắp xếp ở đây, rồi hỏi tường lại cả kế hoạch hoàn chỉnh của Trần Mạt Sinh thì có thể thấy ông ta suy nghĩ rất kín kẽ, cũng rất thận trọng, nhất định là ông ta rất chắc chắn nghi phạm nằm trong số sáu người này. Nhưng mà hiện giờ tôi khá thiên về khả năng hung thủ là nam giới, Thẩm Chí Bân là

đàn ông trưởng thành, cao một mét bảy mươi lăm, nặng sáu mươi lăm ký, nếu hung thủ là nữ thì sẽ rất khó di chuyển cái xác, vả lại Tống Kim cũng đã nói, “Thẩm Chí Bân” ở quán net khi đó là đàn ông.”

Lục Nghiễm tiếp: “Chuyện này thì anh cũng thấy vậy, hơn nữa việc chọn lựa địa điểm di chuyển thi thể cũng là một vấn đề. Vụ án xảy ra vào lúc một giờ sáng, đèn đường gần cái toilet công cộng đó nhất đã bị hư, lúc đó lại là mùa đông, đã khuya thế rồi, ít có người qua lại lắm, nhiều lắm là chỉ có khách ở quán net tới đi toilet. Để di chuyển cái xác tới đó, hung thủ chắc chắn phải có phương tiện giao thông, nhưng tất cả lời chứng trong hồ sơ đều không hề nhắc đến việc có phát hiện chiếc xe đáng nghi nào đậu gần hiện trường, điều này chứng tỏ tốc độ di chuyển xác là rất nhanh, xe không đậu lâu.”

Tiết Bồng cup mắt suy nghĩ, một lúc sau lại ngẩng đầu bảo: “Tôi muốn tới bên ngoài cái toilet đó xem thử.”

“Được.” Lục Nghiễm đứng dậy trước, đi tới cửa.

Tiết Bồng cầm hộp dụng cụ, lần lượt ra khỏi gian phòng với anh.

Quay lại nhìn thì thấy có một người đã đứng ngoài toilet, đó chính là Hứa Cảnh Hân.

Hứa Cảnh Hân vẫn một tay chống nạng, nhìn chăm chăm vào bức tường toilet, lông mày nhíu chặt như đang suy nghĩ gì đó.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hứa Cảnh Hân bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn Lục Nghiễm và Tiết Bồng.

Lục Nghiễm hỏi: “Đang suy nghĩ vụ án à?”

Hứa Cảnh Hân nhếch môi: “Dù sao cũng không có gì làm, làm rõ cho sớm còn đi sớm được.”

Tiết Bồng đi sang bên kia Hứa Cảnh Hân: “Xem ra anh rất tin là Trần Mạt Sinh sẽ thả mọi người đi.”

“Những người khác thì tôi không chắc, nhưng ông ta sẽ không giết hai người.” Hứa Cảnh Hân nói: “Nếu ông ta muốn trả thù thì hoàn toàn có thể âm thầm giải quyết người mà ông ta nghi ngờ, chuyện này chẳng khó gì với ông ta. Ông ta tốn công tốn sức bắt chúng ta tới đây là để có một ngày, hai người có thể đưa chân tướng ra ngoài.”

Tiết Bồng trả lời: “Ngoài bọn em ra thì anh còn nói sót một người vô tội chính là anh. Có khi anh giúp đỡ phá án nhiều tí là cũng có thể cầm được kim bài miễn tử đấy.”

Hứa Cảnh Hân nhướn mày cười: “Vậy coi bộ anh phải cố gắng nhiều nhì.”

Chỉ có mình Lục Nghiễm là im lặng.

Anh nhìn chăm chăm vào bờ tường toilet, lắng nghe hai người nói chuyện, giữ nguyên nét mặt.

Hứa Cảnh Hân lại nói: “Di chuyển xác không chỉ tốn thể lực mà còn phải có kỹ thuật nữa. Chỉ cần giải đáp được điểm đáng ngờ này, hiện trường sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.”

Lúc này, Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Mấu chốt của điểm đáng ngờ chính là thời cơ.”

Ba người lại cùng im lặng.

Trong phút mấy phút đồng hồ, cả ba đều không hề nhìn nhau, cũng không nói với nhau câu nào, ai cũng đều đứng yên tại chỗ như là ba bức tượng.

Những người trong mấy phòng phục dựng khác cũng lần lượt ăn xong, đang đi dạo xung quanh, thấy ba người đứng yên tại chỗ ở đó,

có người tò mò, có người thì thầm to nhỏ.

Tống Kim và Lý Thăng bèn đi tới, đứng cách cả ba mấy bước, cũng nhìn vào toilet nhưng lại chẳng nhìn ra được gì.

Tống Kim lẩm bẩm: “Mọi người nhìn gì thế?”

Lý Thăng nói: “Cảnh sát ấy mà, chắc chắn là đang quan sát hiện trường, sắp xếp lại diễn biến vụ án trong đầu rồi.”

Tống Kim: “Ô kìa, chú rành ghê ha.”

Lý Thăng: “Còn phải nói, dù gì thì hồi trước tôi cũng là thám tử tư mà.”

Lúc này, Tiết Bồng đột nhiên cử động, cô bước vào toilet nam, ở bên trong một lúc.

Đến lúc bước ra, Tiết Bồng hỏi: “Nếu các anh là hung thủ, vậy các anh sẽ di chuyển thi thể thế nào?”

Lục Nghiễm lên tiếng trước: “Anh nghĩ tới hai cách. Cách thứ nhất là trước hết, cần có một chiếc xe, còn phải có đồng bọn. Đồng bọn lái xe chở xác tới đây, hung thủ đi ra từ quán net, sắp xếp lại hiện trường với đồng bọn.”

Hứa Cảnh Hân nhanh chóng hiểu ý, nói thêm: “Cách thứ hai chính là không có đồng bọn, hung thủ sẽ đậu chiếc xe giấu xác ở gần quán net, sau khi ra khỏi quán net sẽ tới lấy xe, lái tới đây rồi bỏ xác xuống.”

Lục Nghiễm: “Nhưng dù là trường hợp nào thì cũng đều phải nhanh. Cả một cái xe quá bắt mắt, lại là vào đêm tối, nếu có người vừa đúng lúc mới đi toilet xong thì chắc chắn sẽ nhìn thấy ánh đèn xe.”

Tiết Bồng nói: “Tôi còn nghĩ ra được trường hợp thứ ba, vừa không

phải lo chiếc xe thu hút sự chú ý, cũng không phải lo vấn đề ánh sáng.”

Lục Nghiễm thoát chứng lại, anh nhìn về phía cửa toilet nam, đột nhiên hiểu ra: “Ý em là giấu xác trong toilet?”

Tiết Bồng gật đầu: “Tôi đã vào đó xem rồi, có bốn vách ngăn. Hung thủ có thể giấu xác trong gian trong cùng rồi khoá cửa lại, sau đó đi tới quán net như không có chuyện gì xảy ra, đợi đến một giờ sáng lại tới nguy tạo hiện trường. Vụ án xảy ra vào mùa đông, dù có giấu xác trong toilet thì cũng sẽ không khiến ruồi bu nhiều, khiến người ta chú ý.”

Lục Nghiễm cau mày gật đầu: “Dù là giấu xác trong toilet hay là lái xe tới thì đều đòi hỏi hung thủ phải có một sức mang vác nhất định, khả năng cao hơn có vẻ là nam giới.”

Tiết Bồng ngược nhìn, cô đi tới gần, nhỏ giọng nói: “Vậy thì phải dùng phương pháp loại trừ.”

Có thể loại trừ Phương Tử Oánh và Hách Hữu Mai đầu tiên.

Sau đó là Khang Vũ Hình, cô ta đang ngồi ở quầy tiếp khách trông coi quán, cần thường xuyên chăm sóc khách, hơn nữa lúc đi khỏi đó, hung thủ còn tới ngoài quầy bảo Khang Vũ Hình đưa đồ ăn cho Tống Kim. Vì thế, Khang Vũ Hình không thể tới toilet nam gây án.

Tiếp đến là đến Tống Kim, khi đó cậu ta đang ở quán net, mười năm trước là người vị thành niên còn đang đi học, cũng không qua lại gì với Thẩm Chí Bân, càng không có dính líu tới lợi ích, không có động cơ gây án, cũng có thể loại trừ.

Vậy thì chỉ còn lại...

Hứa Cảnh Hiên nhìn hai người, chậm rãi nghiêng người, quay lưng lại về phía Tống Kim và Lý Thăng, chỉ mấp máy môi nói: “Đặt giả thiết

hung thủ nằm trong số này, vậy thì nghi phạm chỉ có trong hai chọn một.”

— Lưu Cát Dững hoặc Lý Thăng.

Ba người lại lần nữa im lặng nhìn nhau, bỗng chốc thấy như sự ăn ý ngày cũ đã lại trở về.

Vì họ nói chuyện quá nhỏ, Tống Kim và Lý Thăng đã đến sau cả ba, định nghe cho rõ hơn.

Lúc này, có người gọi: “Cảnh Hân.”

Hai chữ này đã phá tan bầu không khí.

Khang Vũ Hình bước nhanh tới, mỉm cười khoác tay y, khẽ liếc mắt nhìn Lục Nghiễm và Tiết Bồng: “Đang nói chuyện gì đấy?”

“Vụ án.” Hứa Cảnh Hân nói.

Khang Vũ Hình hỏi: “Đoán ra hung thủ rồi hả?”

Hứa Cảnh Hân đang định trả lời thì mấy người bên Trần Mạt Sinh cũng đi tới.

Tên thanh niên nói: “No nê hết rồi đúng không, vậy thì tiếp tục tái hiện vụ án thôi.”

Lục Nghiễm lại nói với Trần Mạt Sinh: “Chúng tôi đã thảo luận về hiện trường vụ án được ngụy tạo, không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.”

Trần Mạt Sinh hỏi: “Thần tốc thật, vậy kết quả thế nào?”

Lục Nghiễm nhàn nhạt: “Hung thủ là nam giới, nhưng mà có thể tạm thời loại bỏ hiềm nghi của Tống Kim.”

Trong lúc Lục Nghiễm nói, những người khác cũng lần lượt đi tới, vừa nghe thấy thế đều sửng người.

Nhưng nghĩ lại thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vài giây sau, Lý Thăng đột nhiên lại nói: “Đợi đã, cảnh sát Lục, cậu vừa mới nói là nam giới, lại còn loại trừ Tống Kim, vậy không phải là các người đang nghi ngờ tôi đấy chứ?”

Hách Hữu Mai tiếp lời: “Cũng chưa chắc mà, ngoài anh với Tống Kim ra thì còn một người nữa còn gì?”

Lưu Cát Dững nghe thấy thì quỳnh quáng: “Cô, cô có ý gì!”

Hách Hữu Mai: “Ông nói coi tôi có ý gì, tôi nghi ông từ lâu rồi!”

Lưu Cát Dững đi tới mấy bước, trông sắp động tay động chân tới nơi: “Tôi cảnh cáo cô đừng có nói năng lung tung đấy, vụ này điều tra bao nhiêu năm cũng không có kết quả, dựa vào mấy câu phân tích của chúng đã có thể khép tội người ta được rồi sao? Chắc gì hung thủ đã ở đây!”

Lý Thăng và Tống Kim cũng vội tới cản Lưu Cát Dững lại, khuyên nhủ cả hai bên: “Sao mà nói một hồi là gây lộn vậy, bình tĩnh hết cả đi, bình tĩnh nào, nghe cảnh sát Lục nói cho xong đã.”

Lưu Cát Dững vùng khỏi tay Tống Kim, hất mặt sang một bên, những người khác đều nhìn về phía Lục Nghiễm.

Lúc này Lục Nghiễm mới nói: “Đúng là chưa chắc hung thủ đã ở đây.”

Sau đó, Lục Nghiễm lại nhìn Trần Mạt Sinh: “Có chuyện này tôi thật sự rất tò mò.”

Trần Mạt Sinh còn chưa đợi Lục Nghiễm hỏi thì đã nói: “Cậu muốn hỏi tôi là tại sao lại bắt sáu người họ đúng chứ?”

Lục Nghiễm: “Đúng vậy, câu trả lời của ông là gì?”

Mọi người đều nín thở yên lặng vài giây.

Trần Mạt Sinh lại bỗng bật cười nói: “Đơn giản thôi, bởi vì hung thủ chắc chắn nằm trong số họ, điều này tôi hết sức chắc chắn.”

Có người nhanh chóng thốt lên kinh ngạc.

“Hả?”

“Không phải chứ...”

Trần Mạt Sinh tiếp tục: “Nói thật thì tôi biết hung thủ là ai, cũng biết cách thức gây án của hắn chẳng hề cao siêu gì. Tôi ngồi tù mười năm, nhưng bạn bè tôi đều luôn giúp tôi quan sát dò la trong ngoài, thêm vào việc tôi quen biết một vài người bạn tù, họ cũng nhờ anh em bên ngoài giúp tôi không ít chuyện. Tôi có thể khẳng định là tôi không vu oan cho người đó, tôi chỉ muốn tái hiện lại diễn biến của sự việc, chỉ đơn giản vậy thôi. Chỉ cần mọi người chịu hợp tác, ai cũng đều có thể yên ổn rồi đi, tôi chỉ muốn nhắm vào một mình hung thủ!”

Đây cũng là câu nói dài nhất từ sau khi Trần Mạt Sinh thả mọi người ra đây, hơn nữa lại còn chỉ rõ.

Mọi người đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Cả sáu nhân chứng cũng thầm nghĩ cùng một chuyện, chính là phải tự bảo vệ mình.

Chỉ cần đẩy hung thủ ra, mình sẽ có thể yên ổn.

Đã tới lúc này rồi, không cần thiết phải bao che.

Cũng lúc đó, Lục Nghiễm, Tiết Bồng và Hứa Cảnh Hân đứng cạnh bàn quan cũng quan sát vẻ mặt, thái độ của những người còn lại, họ lại nghĩ tới một chuyện khác.

Chắc chắn là Trần Mạt Sinh đã sớm biết những kết quả phân tích là nam giới, có xe, có sức vóc, lại còn có động cơ giết người.

Đến bản thân Trần Mạt Sinh cũng đã nói mình biết hung thủ là ai.

Nếu đã biết thì tại sao còn bắt cóc năm người không liên quan tới?

Chân tướng mà Trần Mạt Sinh muốn tái hiện chỉ đơn giản là hung thủ đã giết Thẩm Chỉ Bân như thế nào thôi sao?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Trần Mạt Sinh đột nhiên lật bài, đây rõ là một hành động nhai đi nhai lại vấn đề cũ, cũng gieo xuống trong lòng mỗi người một hạt giống, khiến những người đang dần “đoàn kết” lại sau một buổi sáng và bữa trưa, lại tức khắc trở nên phân tán.

Lục Nghiễm nhìn thái độ từng người rồi lại trông sang Trần Mạt Sinh.

Ánh mắt Trần Mạt Sinh sâu hút, vẻ mặt Lục Nghiễm lại rất trấn tĩnh.

Vào lúc này, đột nhiên có tiếng nói vang lên, đánh tan sự “bình tĩnh” này: “Tôi bằng lòng hợp tác!”

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

Người lên tiếng chính là Phương Tử Oánh...

Phương Tử Oánh gơ tay, giọng hơi run rẩy, mặt cũng trắng bệch, nhưng cô ta lại đã dốc hết can đảm: “Tôi muốn cung cấp lời khai mới, nói ra tất cả những sự thật mà tôi biết!”

Mọi người đều kinh ngạc.

Sự thật gì cơ?

Lúc này, tên thanh niên hỏi: “Cũng có nghĩa là năm đó cô đã đưa lời khai giả sao?”

Phương Tử Oánh nuốt ực, cô ta cup mặt, thấp giọng xuống hơn: “Người cung cấp thông tin cho cảnh sát khi đó không phải là tôi mà là mẹ tôi, cảnh sát cũng có hỏi tới tôi, tôi chỉ phụ theo lời nói của mẹ, những lời đó đều là bà ấy dạy cho tôi nói...”

Nghe đến đây, lập tức có người hít ngược một hơi.

Sau đó Tống Kim bèn lẩm bẩm: “Mẹ con thông cung, vậy có nghĩa là...”

Những người khác cũng tức khắc nhìn sang Lưu Cát Dững.

Lưu Cát Dững biến sắc, tay run run, chỉ vào Phương Tử Oánh, trông như trời sắp sập xuống: “Oánh, Oánh à, ta là bố con, ta nuôi con biết bao nhiêu năm, bỏ tiền ra cho con, sao con nỡ nói lời trái với lương tâm vậy!”

Cũng không biết là do cái tiếng “bố” hay là do thái độ của Lưu Cát Dững đã khiến Phương Tử Oánh hoảng loạn, Phương Tử Oánh hét rất cả cổ: “Ông không phải bố tôi, ông là hung thủ, hung thủ giết người!”

“Mày, con khốn vô ơn, xem xem tao có bóp chết mày hay không!”
Lưu Cát Dững xông tới định tát vào mặt Phương Tử Oánh.

Hách Hữu Mai lập tức đứng chắn phía trước Phương Tử Oánh, Tống Kim và Lý Thăng cũng vội tới cản, mỗi tội Lưu Cát Dững quá mạnh, không ai cản nổi.

Cho đến khi Lục Nghiễm đi tới, tóm lấy cánh tay Lưu Cát Dững, bẻ quặp ra phía sau, đè gã ta xuống đất.

Chỉ trong chớp mắt, mặt Lưu Cát Dững đã bị áp xuống sàn, nằm dưới đất thở lấy hơi, nghiêng gò đố trong miệng không nghe rõ, chỉ có thể thấy gã ta đỏ bừng mặt, dường như đã dùng hết sức lực nhưng lại không nhúc nhích được.

Mấy phút sau, Lưu Cát Dững hết sức chống trả, bị tên thanh niên kéo về “buồng giam”.

Đám người Tống Kim cũng tùm lại xôn xao, bảo rằng xem ra hung thủ thật sự là Lưu Cát Dững, chắc những người khác hết chuyện rồi, mong là sớm được thả ra.

Không ngờ tên thanh niên quay lại lại giơ súng lên, đưa luôn bọn Tống Kim về lại “buồng giam”.

Đám người Tống Kim thoát đầu còn có ý kiến, thắc mắc tại sao.

Trần Mạt Sinh nói: “Cho mọi người thời gian để từng người suy nghĩ cho đàng hoàng, đợi đến lúc hỏi tới, mong là mọi người đều trả lời thành thật, đừng lấy tính mạng mình ra làm trò đùa.”

Đến lúc Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng bị đưa đi, ở đó chỉ còn Lục Nghiễm, Tiết Bồng, Phương Tử Oánh và ba tên bắt cóc.

Tên thanh niên chỉ vào Phương Tử Oánh: “Bây giờ thì cô khai ra được rồi.”

Phương Tử Oánh lại cúi đầu, hoàn toàn không còn khí thế như ban nãy nữa, ấp úng hồi lâu mới nhỏ giọng: “Tôi chỉ muốn nói với... một mình Tiết Bồng.”

Tiết Bồng kinh ngạc, bất ngờ nhìn cô ta, đang định hỏi “tại sao?” thì lại thấy mắt Phương Tử Oánh dường như đã đỏ lên.

Tiết Bồng cau mày, thắc mắc trong lòng nhưng vẫn nói với Trần Mạt Sinh: “Các người có camera ở đây, cho dù cô ta và tôi nói chuyện riêng thì cũng không cần lo bọn tôi thừa cơ hội trốn thoát.”

Trần Mạt Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy hai cô tự tìm một gian phòng, nói cho rõ hết đi.”

Sau đó, gã lại nhìn Lục Nghiễm: “Còn cậu thì...”

Lục Nghiễm tiếp: “Tôi cũng có chuyện muốn nói với ông.”

Trần Mạt Sinh ngạc nhiên, quan sát Lục Nghiễm từ trên xuống dưới, nhanh chóng bật cười: “Được.”

Những người bên ngoài nhanh chóng chia thành hai nhóm.

Lục Nghiễm và Trần Mạt Sinh ngồi đối diện nhau ở cái bàn họp ban đầu, tên thanh niên đứng bên cạnh Trần Mạt Sinh, Tiết Bồng và Phương Tử Oánh lại đi vào một phòng phục dựng, Lâm Thích đứng ngoài canh chừng.

Sau khi vào trong phòng, Tiết Bồng không gấp rút thăm vắn một đối một với Phương Tử Oánh ngay mà lại quan sát cách bày trí trong căn phòng này trước.

Tuy căn phòng được bày trí khá thô sơ, không giống nhà ở thật sự nhưng vẫn đầy đủ những gì cần thiết, có thể nhận ra rõ ràng đây là một căn phòng chia thành hai gian.

Một gian phòng ngủ đặt giường đôi, trông giống như phòng của một cặp vợ chồng, phòng ngủ còn lại là người một người, bên trong bày trí khá nhẹ nhàng, trông giống như phòng con gái.

Tiết Bồng nhìn quanh một vòng, đang định ra khỏi gian phòng một người thì giọng Phương Tử Oánh lại xuất hiện trước cửa: “Cách bày

trí của căn phòng phục dựng này trông y hệt như phòng tôi hồi trước. Vừa rồi bước vào tôi cũng giật cả mình, tôi còn tưởng tôi về nhà rồi.”

Tiết Bồng chững lại, nhìn sang Phương Tử Oánh rồi lại quan sát căn phòng.

Lần này, cô càng xem kỹ hơn.

Ban đầu Tiết Bồng còn thấy kỳ lạ, nếu muốn tái hiện hiện trường vụ án thì chỉ cần làm một cái nhà vệ sinh công cộng thôi rồi đưa bố cục con phố vào là được, thế nhưng đám người Trần Mạt Sinh lại không chỉ dựng lại mỗi toilet công cộng mà còn làm những gian phòng khác.

Những phòng phục dựng này là để làm gì?

Cho đến khi Phương Tử Oánh nói gian phòng phục dựng này rất giống nhà cô ta trước kia.

Chẳng lẽ những gian phòng này được thiết kế để nhắm vào cả sáu nhân chứng?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng hỏi: “Vậy đây là phòng ngủ của cô à?”

Phương Tử Oánh gật đầu, đi tới ngồi xuống bên giường: “Căn nhà là do bố ruột tôi để lại, lúc ông ấy mất, chúng tôi vẫn còn một món tiền nhà chưa trả hết. Cuộc sống của tôi với mẹ rất cơ cực, để giải quyết áp lực cuộc sống, mẹ tôi mới lấy người đàn ông đó.”

Người đàn ông đó chính là Lưu Cát Dũng.

Tiết Bồng kéo cái ghế bên bàn học ra, ngồi xuống nghe Phương Tử Oánh kể.

Phương Tử Oánh nói: “Ban đầu, ông ta tốt với mẹ con tôi lắm, bỏ tiền ra cho chúng tôi, giúp chúng tôi không phải lo cơm ăn áo mặc, như

ông ta cũng đã nói rồi đấy. Không chỉ có thế, hồi cấp Hai, điểm số của tôi bình thường lắm, đúng ra thì không thể nào đậu vào Trường Trung học số mười sáu khu phía Bắc đâu, nhưng mà vì ông ta chịu bỏ tiền hỗ trợ, tôi mới có thể có cơ hội bước chân vào trường điểm. Vì chuyện này mà lúc đó tôi thật sự thấy biết ơn ông ta lắm.”

Đợi đã... bố dựng bỏ tiền, tiền hỗ trợ, còn có trường điểm?

Tiết Bồng cau mày, nhanh chóng nghĩ tới câu chuyện của O mà Silly Talk đăng tải trước đó, bên trong lại cũng có một đoạn như thế, lại thêm chuyện Phương Tử Oánh nói Lưu Cát Dũng từng quấy rối cô ta, tất cả mấu chốt đều trùng khớp...

Tiết Bồng hỏi ngay: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô học A7?”

Phương Tử Oánh ngược nhìn: “Cô không nhớ lắm.”

O cũng học A7...

Tiết Bồng dừng lại một lúc rồi lại hỏi: “Vậy cô có biết một người tên là Silly Talk không? Bút danh này hiện đang rất nổi trên mạng.”

Phương Tử Oánh nhìn Tiết Bồng, yên lặng một lúc mới thở dài bảo: “Tôi biết cô muốn hỏi gì... Không sai, O mà Silly Talk nhắc tới chính là tôi.”

Chương 131: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 22

Cùng lúc đó, ở trước bàn họp.

Lục Nghiễm ngược mắt nhìn tên thanh niên đứng cạnh cùng khẩu súng trong tay y, sau đó lại nhìn Trần Mạt Sinh.

Lục Nghiễm rất bình tĩnh, không gấp gáp thăm dò, ngược lại còn dùng một chút thời gian để sắp xếp diễn biến cả buổi sáng.

Tình hình hiện giờ là không chỉ ở phía Trần Mạt Sinh đang có đủ thứ nghi vấn, đến cả thân phận của hai người bên cạnh gã là Lâm Thích và tên thanh niên che mặt cũng chưa hề rõ ràng.

Trực giác mách bảo anh, thân phận của hai người này chính là hai mảnh ghép hết sức then chốt, chỉ cần tìm ra được thì vấn đề có thể giải quyết được hơn nửa.

Trong lúc Lục Nghiễm sắp xếp suy nghĩ, Trần Mạt Sinh đã vào thẳng vấn đề: “Có phải là cậu có phát hiện mới muốn xác nhận từ tôi không?”

Lục Nghiễm nhếch môi: “Quả đúng là tôi có câu hỏi cần ông trả lời. Nghi vấn càng sớm được giải đáp, chân tướng lại càng mau chóng lộ ra. Ông không có lý do để giấu tôi.”

Thật vậy, họ có cùng mục tiêu chính là tìm ra chân tướng.

Trần Mạt Sinh chỉ cười, không tiếp.

Lục Nghiễm lại nói: “Vừa rồi ông nói rằng ông đã sớm biết hung thủ là ai, theo bản năng, tôi tin câu này của ông. Nhưng cũng có phần trăm là ông đang phô trương thanh thế.”

Trần Mạt Sinh: “Phô trương thanh thế sao? Tại sao tôi phải làm thế?”

Lục Nghiễm: “Có hai lợi ích. Ông đưa ra một quả bom để làm giãn cách mối quan hệ của sáu người, khiến họ cân nhắc tới việc tự bảo vệ mình, nghi ngờ lẫn nhau, bắt đầu làm đẹp và gói ghém “chân tướng” mà mình biết, nói ra những gì có lợi nhất cho mình. Hung thủ nghe thấy ông nói thế thì chắc chắn sẽ tìm trăm phương ngàn kế để đổ tội cho người khác, phủ sạch trách nhiệm cho mình. Nhưng mà có một điều tôi không hiểu lắm.”

Trần Mạt Sinh hỏi: “Chuyện gì?”

Lục Nghiễm nói: “Ông đã biết hung thủ là ai rồi, với khả năng của ông, hoàn toàn có thể khiến người này “bốc hơi giữa nhân gian”, tại sao lại phải làm lớn chuyện tới vậy? Mục đích thật sự của ông rốt cuộc là gì?”

Trong lúc nói, Lục Nghiễm cũng nhìn chăm chăm vào mắt Trần Mạt Sinh.

Lục Nghiễm tin rằng con người luôn có bí mật, mà bí mật của Trần Mạt Sinh đã được ẩn giấu ở đây, nếu ông ta muốn bảo vệ bí mật của mình thì nhất định phải thử che giấu, trong lúc che giấu cũng sẽ để lộ sơ hở.

Trần Mạt Sinh lại không hề tránh né ánh mắt Lục Nghiễm mà còn chồm người tới trước, đặt hai tay lên bàn nói: “Cậu là cảnh sát, về vấn đề này, tôi mới là người sẽ đợi cậu giải đáp hết tất cả câu chuyện rồi cho tôi câu trả lời.”

Lục Nghiễm nheo mắt, không trả lời.

Trần Mạt Sinh lại chuyển chủ đề: “Hiện giờ cậu có thể chỉ ra ngay luôn rằng cậu muốn hỏi chuyện ai, tôi sẽ đưa người đó tới trước mặt cậu.”

Lục Nghiễm cup mắt cười, anh cũng đặt tay lên bàn, tựa lưng vào ghế, giọng điệu ung dung: “Vậy bắt đầu từ ông đi.”

Trần Mạt Sinh: “Tôi ấy?”

“Chính ông.” Lục Nghiễm gật đầu: “Mười năm nay tôi tin là ông đã kể câu chuyện của mình cho người khác nghe rất nhiều lần, nhưng đa số họ đều không tin, còn hoài nghi ông. Ông viết đơn khiếu nại bao nhiêu lần, chắc chắn trong lòng sẽ thấy rất bất công, hơn nữa lại còn vì liên tiếp bị bác bỏ mà định sẽ bỏ cuộc. Nhưng bây giờ tôi bằng lòng nghe câu chuyện của ông, cũng bằng lòng tin từng câu từng chữ đều là sự thật, ông muốn nói gì thì cứ việc nói.”

Lục Nghiễm nói xong, bầu không khí cũng trở nên yên lặng.

Đúng như anh nói, mười năm nay có quá nhiều người không tin lời Trần Mạt Sinh.

Trong số đó có người là tội phạm, vì câu chuyện tội phạm kể nhau nghe đa phần đều là tự vẽ vờ, hoặc là đã thêm thắt màu mè, và lại có rất nhiều người cứ liên tục nói mình bị oan, tìm mọi cách gỡ gạc cho mình dù rõ là đã có chứng cứ xác đáng.

Còn có người thuộc cơ quan tư pháp, họ đã gặp quá nhiều tội phạm kêu oan, cũng đã nghe nhiều lời khiếu nại vô căn cứ, hơn nữa vì đã từng nhiều lần xảy ra chuyện phạm nhân ra tù rồi lại phạm tội, cơ quan tư pháp cũng không dám dễ dàng buông tha cho một tên tội phạm mang tội cố ý giết người.

Trần Mạt Sinh hơi bất ngờ, quá trình cay đắng như thế lại bị Lục Nghiễm nhẹ nhàng chỉ ra, không có bất cứ lời nào dẫn trước, cũng

không nói giảm nói tránh, Lục Nghiễm chỉ đưa ra lập trường, bây giờ, anh bằng lòng làm một người lắng nghe.

Lắng nghe... đây là thứ quá quan trọng đối với một người gánh phải oan ức.

Trần Mạt Sinh thở dài, một lát sau, cuối cùng cũng nói: “Từ mười bảy tuổi tôi đã làm công cho nhà máy. Năm mười chín tuổi, tôi chung đụng với một người phụ nữ lớn tôi năm tuổi ở bên ngoài, một năm sau, cô ấy sinh ra một đứa con trai, tôi đặt tên cho nó là Trần Ngữ.”

Lục Nghiễm ngoài mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng lại rất ngạc nhiên, không ngờ Trần Mạt Sinh lại bắt đầu từ đây.

Mà chuyện này cũng hoàn toàn không có liên quan gì tới vụ án, vì thế Trần Mạt Sinh cũng không viết trong đơn khiếu nại.

Trần Mạt Sinh tiếp tục: “Tuy khi đó còn rất trẻ, nhưng tôi cũng từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với người phụ nữ đó. Thế nhưng cô ta cứ một mực không chịu, sinh con xong chưa được mấy tháng, cô ta đã đi mà không nói tiếng nào. Lúc đó tôi hai mươi tuổi, sống trong ký túc xá ở kho nhà máy, tôi bèn một thân một mình nuôi Trần Ngữ. Công việc trong kho không giống với những bộ phận khác, cần phải được đào tạo, còn phải hiểu cách thiết bị vận hành, thuộc lòng các biện pháp khẩn cấp, phạm vi công việc của tôi chính là trông coi hàng hóa, chú ý phòng cháy nổ, phòng trộm cắp, lâu lâu còn bắt chuột lúc trực đêm.”

Vì có thêm đứa con trai, gánh nặng trên vai Trần Mạt Sinh cũng nhiều hơn, may gã là đồng hương với quản lý nhà máy khi đó, quản lý đồng hương mới thấy gã vừa chăm con nhỏ vừa coi sóc kho không dễ dàng gì, chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Trần Mạt Sinh cũng không dám gây chuyện, hòa nhã vui vẻ với tất cả đồng nghiệp, cứ hễ có chút xích mích nhỏ là đều nhường nhịn, vì thế mọi người đều thấy gã là một người tốt.

Đến năm Trần Ngũ năm tuổi, quản lý nhà máy bị tai nạn lao động, chỉ có thể nghỉ việc, lúc này, nhà máy mới đổi quản lý mới, người đó chính là Thẩm Chí Bản.

Sau khi Thẩm Chí Bản lên chức, cũng không có làm những hành động gì kiểu “quan mới lấy le”, ông ta gần như không hề muốn thực hiện gì, cũng không can thiệp vào công việc của những người khác, càng không đặt ra quy tắc mới, mọi thứ vẫn cứ như cũ.

Ban đầu, các công nhân còn hơi dè chừng Thẩm Chí Bản, dần dà rồi cũng không còn sợ nữa.

Trần Mạt Sinh không tiếp xúc nhiều với Thẩm Chí Bản, gã vẫn cứ làm việc như thường lệ, đưa cho Thẩm Chí Bản xem lại ghi chép kho, lâu lâu Thẩm Chí Bản cũng sẽ kiểm tra lại xem có thất thoát gì không, còn khen Trần Mạt Sinh chăm chỉ cần cù trước mặt cấp trên, lúc nhìn thấy Trần Ngũ, con trai Trần Mạt Sinh, còn khen Trần Ngũ ngoan ngoãn, hoạt bát đáng yêu.

Khi đó, Trần Mạt Sinh còn ngỡ Thẩm Chí Bản là một người quản lý lương thiện.

Cho đến một ngày kia, lúc Trần Mạt Sinh tuần tra kho vào ban đêm, đột nhiên nghe thấy âm thanh lạ thường ở sâu trong góc, lại còn thấy thấp thoáng có chút ánh sáng.

Trần Mạt Sinh giật mình, lúc nhìn thấy ánh sáng còn tưởng đâu là bất cẩn để cháy.

Ai ngờ lúc tới gần mới nghe thấy âm thanh đó là tiếng thở dốc của một đôi nam nữ.

Thoạt đầu, Trần Mạt Sinh còn tưởng đâu là cặp công nhân nào chạy tới đây làm bậy, vội lên tiếng quát mắng, âm thanh của cặp đôi trong bóng tối lập tức dừng lại.

Vài phút sau mới có hai bóng người bước ra khỏi góc khuất.

Đầu tiên là người đàn ông kia.

Trần Mạt Sinh rọi đèn pin vào, lại thấy người đàn ông đang chắn ánh sáng lại là Thẩm Chí Bân.

Trần Mạt Sinh sửng sốt, vội vã bỏ đèn pin xuống, vừa nãy còn đang định dạy dỗ người kia một trận, lúc này lập tức tắt hẳn.

Thẩm Chí Bân thì lại rất thông dong, còn đi tới trước mặt Trần Mạt Sinh, vỗ vai gã nói: “Lo coi sóc kho cho đảng hoàng, đừng có để người không có phận sự bước vào.”

Trần Mạt Sinh chỉ khẽ gật đầu, không dám hé môi chữ nào.

Lại một lúc sau, lúc Thẩm Chí Bân đã đi xa, người phụ nữ kia mới bước ra, đó là Hách Hữu Mai của phòng tài vụ.

Trần Mạt Sinh và Hách Hữu Mai không nói với nhau câu này, cũng không nhìn nhau, gã đứng đó ngăn người một lúc, Hách Hữu Mai lại vội vã chạy khỏi đó.

Tối đó, Trần Mạt Sinh trằn trọc cả đêm, gã thầm nghĩ tới vài trường hợp sắp tới có thể xảy ra, ví dụ như Thẩm Chí Bân sẽ tìm lý do đuổi gã đi, Thẩm Chí Bân sẽ gài bẫy, khiến gã bị kỷ luật, buộc thôi việc vân vân.

Dù thế nào thì Thẩm Chí Bân đều là cấp trên của gã, gã lại bắt gặp tại trận chuyện xấu của Thẩm Chí Bân, nếu gã mà là Thẩm Chí Bân thì chắc cũng sẽ tìm cách đuổi người đi, để tránh người ta đi nói lung tung.

Trần Mạt Sinh suy nghĩ cả đêm, cho đến sáng hôm sau, gã cuối cùng cũng đưa ra quyết định, thay vì đợi Thẩm Chí Bân làm khó thì chủ

động thôi việc đi cho rồi, cũng đỡ để lại tiếng xấu.

Trần Mạt Sinh vắt óc viết ra một lá đơn thôi việc, đưa cho Thẩm Chí Bản.

Không ngờ Thẩm Chí Bản nhìn thấy Trần Mạt Sinh, không những không hề làm khó làm dễ mà còn gọi gã tới phòng làm việc, rót trà nóng cho gã, cười khanh khách sẵn sóc cẩn thận.

Thẩm Chí Bản còn trả đơn thôi việc của Trần Mạt Sinh về, bảo rằng Trần Mạt Sinh là công nhân có trách nhiệm nhất mà ông ta từng gặp, nếu rời khỏi nhà máy thì sẽ là một mất mát lớn cho nhà máy.

Tiếp đó, Thẩm Chí Bản còn giao cho Trần Mạt Sinh mấy tờ danh sách, bảo rằng một thời gian nữa sẽ có một lô vật dụng bảo hộ mới được chuyển tới, có một số thứ đã cũ không dùng được, tới lúc đó phải lấy ra xử lý hết.

Trần Mạt Sinh cầm lấy danh sách, gật đầu đồng ý, cứ thấp thòm trong lòng, không dám tin Thẩm Chí Bản lại không hề nhắc đến chữ nào về chuyện tối qua.

Cho đến trước lúc Trần Mạt Sinh đi, Thẩm Chí Bản đột nhiên lại nói: “Cậu Trần này, anh không phải người lòng dạ sắt đá. Cậu chưa từng học đại học, lại còn phải nuôi con nhỏ, nếu rời khỏi đây, bố con cậu biết sống sao? Nhưng mà cũng phải đặt mình vào hoàn cảnh của người ta, cậu cũng phải hiểu cho cái khó của anh, đều là đàn ông cả mà, ai mà không ham thích ba cái chuyện đó. Cậu nghĩ xem, ở đâu mà có Trần Ngũ? Là tại năm đó cậu nhất thời không kiềm chế nổi còn gì? Thế này đi, cậu du di cho anh, anh cũng du di cho cậu, cậu cứ coi sóc kho cho tốt, sau này anh còn nhiều lợi ích cho cậu.”

Trần Mạt Sinh nghe mà thấy tim đập thành thịch, nhưng gã rất thông minh, bao nhiêu hàm ý đều hiểu cả, ngoài việc gật đầu thì cũng biết là lúc này tốt nhất đừng nên nói gì cả.

Thẩm Chí Bân thấy Trần Mạt Sinh nghe lời thế, bèn lấy từ trong tủ ra một cái cặp sách trẻ em, bên trong còn có một ít sách ảnh và tập sách cho trẻ, ông ta đưa cho Trần Mạt Sinh mà bảo: “Trần Ngữ sắp tới tuổi đi học rồi, sau này hai cha con sẽ cần tới. Cậu cứ làm việc yên ổn ở đây, Trần Ngữ cứ sống cùng với cậu trong xưởng, mọi người sẽ chăm sóc mọi thứ.”

Trần Mạt Sinh kể tới đó, lại nhìn Lục Nghiễm nói: “Sau đó xảy ra chuyện gì thì chắc cậu cũng đã đoán được.”

Lục Nghiễm chậm rãi gật đầu: “Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dũng bắt đầu thực hiện giao dịch đã âm thầm bàn giao, nhưng trong nhà máy đông người, sợ nói ra nói vào, Thẩm Chí Bân không dẹp nổi một mình, ông ta cần có hai người hỗ trợ.”

Trần Mạt Sinh: “Không sai, Hách Hữu Mai của phòng tài vụ là một. Từ lúc Thẩm Chí Bân ngồi vào cái ghế đó, giá mua vật dụng bảo hộ trong nhà máy đã cao hơn trước hai mươi phần trăm, lý do là vì các công nhân cần được bảo hộ tốt hơn, sức khỏe của công nhân chính là nguồn lợi lớn nhất của nhà máy.”

Lục Nghiễm: “Nhưng trên thực tế, sản phẩm bảo hộ của công ty Lưu Cát Dũng đều không đạt chuẩn. Người thường tiếp xúc với những sản phẩm bảo hộ này nhất lại là ông, ông cũng là người dễ có khả năng phát hiện ra vấn đề nhất, vì thế Thẩm Chí Bân mới biến ông thành trợ thủ thứ hai.”

Trần Mạt Sinh thở dài: “Thật ra ban đầu tôi cũng không nhận ra điều này. Sau khi đưa tôi cái cặp sách con nít đó, Thẩm Chí Bân còn thường xuyên mang một số quà vật với đồ dùng học tập vào nhà kho, bảo rằng rất thích Trần Ngữ. Lâu lâu nhà máy cũng có chia lợi nhuận, Thẩm Chí Bân còn cố tình chừa lại cho tôi, thường ngày cũng hay nhét một hai trăm tệ vào túi của Trần Ngữ, bảo là để mua đồ ăn cho thằng nhỏ.”

Nhưng khi đó, Trần Mạt Sinh còn nghĩ là ông ta làm thế để gã đừng

nói ra chuyện tối hôm đó.

Cho đến có một hôm, Trần Mạt Sinh đột nhiên phát hiện con dấu trên một thùng tấm chắn bảo hộ trông mờ nhạt không thấy rõ, chữ in còn bị đè lên nhau, trông không giống hàng của xưởng chính quy chút nào, ngược lại thì giống với hàng kém chất lượng ngoài mấy xưởng nhỏ hơn.

Trần Mạt Sinh thấy hơi lạ, không bao lâu sau lại nghe nói có công nhân đang có biểu hiện sức khỏe không tốt, thường xuyên ho, nghi là có liên quan đến thời tiết.

Trần Mạt Sinh mới cầm lấy một lối vật dụng bảo hộ của công ty Lưu Cát Dững, ra ngoài tìm ai đó biết xem kiểm tra giúp.

Lần này cuối cùng cũng xác nhận được số vật dụng bảo hộ này đều không đạt chuẩn, hoàn toàn không có được hiệu quả bảo hộ, về lâu dài chắc chắn có ảnh hưởng tới sức khỏe.

Trần Mạt Sinh bèn đến tìm Thẩm Chí Bân, chỉ ra rằng số hàng của Lưu Cát Dững không đạt chuẩn, đề nghị đổi sang công ty khác.

Không ngờ Thẩm Chí Bân lại không hề ngạc nhiên, còn cười khanh khách nói với Trần Mạt Sinh, rằng ông ta đã nhờ người quen liên hệ với một trường tiểu học trọng điểm cho Trần Ngữ, nhưng mà điều kiện gia đình của Trần Ngữ lại chỉ bình thường, trường có thu phí hỗ trợ, hơn nữa còn phải chia thêm cho các thầy cô tuyển sinh, những chuyện này ông ta đã làm giúp cả rồi.

Trần Mạt Sinh sửng sờ, lúc này mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dững là cá mè một lứa, lần này còn muốn kéo luôn gã xuống bùn.

Sau đó, Thẩm Chí Bân lại càng mềm mỏng lôi kéo, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ rồi lại còn đe dọa Trần Mạt Sinh, bảo rằng nếu

chuyện này lộ ra, Trần Mạt Sinh cũng sẽ không thoát được, thường ngày ngoài việc chăm chút cho gã, còn chia thêm tiền hỗ trợ cho trường học, những chuyện này đều là để “chia chiến lợi phẩm”, đợi đến sắp tới có điều tra, Trần Mạt Sinh cũng phải ngồi tù chung, vậy thì Trần Ngũ sẽ thành “trẻ mồ côi”.

Cứ như thế, Trần Mạt Sinh bị ép không còn cách nào khác, không thể không để mặc cho Thẩm Chí Bân dàn xếp.

Nhưng Trần Mạt Sinh không ngờ, Thẩm Chí Bân càng lúc càng tham lam, số tiền hoa hồng từ số vật phẩm bảo hộ đã không còn đủ khiến ông ta thấy thỏa mãn, ông ta nhanh chóng chuyển mục tiêu sang các thiết bị làm chậm lão hoá khác.

Việc cấu kết lợi ích này lại duy trì tận bốn năm.

Trong bốn năm ấy, mỗi lần “hẹn hò” với Hách Hữu Mai trong nhà kho, Thẩm Chí Bân đều bảo Trần Mạt Sơn đi canh chừng.

Ban đầu còn chưa có ai phát hiện, lâu ngày dài tháng rồi trong xưởng cũng dần có lời đồn, bảo rằng đồng nghiệp cùng ký túc xá của Hách Hữu Mai nửa đêm thức dậy đi toilet lại phát hiện ra Hách Hiểu Mai không có ở trên giường, còn có công nhân đi gác đêm trong khoang xưởng nghe thấy có tiếng phụ nữ lúc đi ngang qua cửa kho.

Thế là tin đồn về Trần Mạt Sinh và Hách Hữu Mai bắt đầu lan truyền trong nhà xưởng.

Thế nhưng Trần Mạt Sinh cũng chẳng để tâm chuyện này, gã độc thân, Hách Hữu Mai là góa phụ, dù giữa họ có chuyện gì thì quá lắm cũng chỉ ảnh hưởng không tốt, vẫn không có lấn cấn gì về mặt đạo đức.

Và lại đây cũng không phải chuyện mà Trần Mạt Sinh lo lắng, tuy chưa từng học đại học nhưng gã rất thích đọc sách, nhất là khi trông kho một mình, đa phần thời gian nhàn rỗi, gã đều dùng để xem sách

học tập.

Trong bốn năm ấy, Trần Mạt Sinh cũng nghiên cứu kiến thức luật pháp, âm thầm thu thập bằng chứng Thẩm Chí Bân tham ô hối lộ, còn lén lút lấy ra một phần vật dụng bảo hộ mỗi lần có hàng mới, rồi lại âm thầm tìm người mang đi kiểm tra, để có một ngày có thể xác minh chứng cứ phạm tội của Thẩm Chí Bân.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Nhưng nếu như thế này thì ông cũng sẽ bị dính vào. Ông hoàn toàn không thể giải thích được số tiền hỗ trợ kia, nếu cảnh sát bắt tay vào điều tra thì chắc chắn sẽ hỏi ông tại sao bốn năm trước không báo cảnh sát. Còn nữa, tôi cũng tin là trong bốn năm đó, Thẩm Chí Bân lại tiếp tục mượn những danh nghĩa khác để nhét cho ông không ít lợi lộc, chỉ cần điều tra là chắc chắn ra được. Với cảnh sát thì ông cũng là đồng phạm.”

Trần Mạt Sinh nói: “Tôi biết, tôi đã đọc nhiều sách pháp luật như thế, tôi rất rõ mình sắp đối mặt với chuyện gì. Tôi từng do dự, cũng từng nghĩ hay là thôi kệ đi, dù sao thì trong xưởng cũng không có chuyện gì, nhưng mỗi lần công nhân có bệnh phải rời khỏi nhà máy, tôi đều sẽ thấy rất áy náy. Có rất nhiều người chắc tới giờ vẫn nghĩ là mình bệnh bởi vì không tuân thủ nghiêm khắc các bước bảo hộ, vì nhất thời sơ suất. Vì thế, vào lúc tôi quyết định vạch trần Thẩm Chí Bân, tôi đã tìm được cánh dưới để gửi gắm Trần Ngũ.

Lục Nghiễm lúc này mới bảo: “Cánh dưới mà ông nói chính là Lâm Thích.”

Trần Mạt Sinh và tên thanh niên đều giật thót, nhìn chăm chăm vào Lục Nghiễm.

Một lát sau, tên thanh niên hỏi: “Cậu làm thế nào mà đoán được?”

Lục Nghiễm: “Các người bắt cóc ngàn này người, lại còn bắt cóc hai cảnh sát, các người rất hiểu rõ luật pháp, biết rằng cuối cùng mình sẽ đối diện với kết quả thế nào. Biết thế mà vẫn kiên quyết khăng khăng

theo ý mình, chứng tỏ các người không có ý định quay đầu. Mà để thực hiện cả kế hoạch thì không thể nào cho phép có người rút lui nửa đường, điều này đòi hỏi các người phải thật đoàn kết, vận thành một sợi dây thừng. Nếu chỉ vì tình bạn bè thân thiết hay gì đó thì thật quá khiên cưỡng. Giữa ông và Lâm Thích chắc chắn có một mối quan hệ khăng khít nào đó, ví dụ như hai người từng là đồng nghiệp, hơn nữa lại còn cùng chung hoạn nạn, hoặc là hai người có cùng một đứa con trai chính là Trần Ngữ.”

Trần Mạt Sinh nhắm mắt, hít sâu một hơi, không thừa nhận cũng không phủ nhận, gã chỉ nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Chúng ta đã nói chuyện nửa tiếng rồi, cậu có biết trong khoảng thời gian này, những người khác đã làm gì không?”

Lục Nghiễm khựng lại, còn chưa hỏi gì thì đã thấy Trần Mạt Sinh nhìn về phía người thanh niên.

Tên thanh niên nhanh chóng lấy điện thoại ra, lướt vài cái rồi đặt điện thoại trên bàn, để Lục Nghiễm nhìn thấy đoạn clip bên trong...

Cũng trong vòng nửa tiếng này, Tiết Bồng đã nghe Phương Tử Oánh kể một đoạn câu chuyện về O.

Nửa đầu câu chuyện y hệt như những gì trong bài đăng của Silly Talk, nhưng đến nửa sau, tên bố dượng Lưu Cát Dũng lại nhiều lần động tay động chân với Phương Tử Oánh.

Lúc đầu, Phương Tử Oánh có khoá cửa lại, nhưng không biết Lưu Cát Dũng lấy chìa khóa ở đâu ra, nửa đêm tới mở cửa, làm chuyện khiếm nhã với Phương Tử Oánh.

Nhưng Lưu Cát Dũng có tật ra sớm, mỗi lần đến lúc then chốt là gã ta đã không còn chịu nổi.

Tuy là vì vậy mà Phương Tử Oánh thoát được nhiều lần, nhưng ám ảnh trong lòng và cảm giác kinh tởm khó tả luôn bám lấy cô ta mọi

lúc, khiến cô ta suy sụp tinh thần nhiều lần, không cách nào sống được như một người bình thường.

Tiết Bồng hỏi: “Cô chưa từng nghĩ đến chuyện báo cảnh sát sao?”

Phương Tử Oánh nói: “Tôi không chỉ nghĩ mà còn làm luôn rồi. Nhưng đến lúc cảnh sát gọi mẹ tôi và Lưu Cát Dững tới hỏi chuyện, họ lại đều nói là do áp lực học hành của tôi lớn quá, thần kinh có vấn đề, những chuyện đó đều là do tôi hoang tưởng! Còn nữa, Lưu Cát Dững không hề xâm phạm tình dục tôi đến bước cuối cùng, tôi vẫn còn con gái, điều này hoàn toàn không thể nào chống đỡ lý lẽ được cho tôi.”

Nói đến đây, Phương Tử Oánh đỏ hoe mắt, cô ta cúi đầu nói: “Nếu chỉ có mình Lưu Cát Dững si nhục tôi thì cảnh sát chưa chắc đã tin, nhưng đến mẹ tôi cũng nói thế. Bà ta đều nghe thấy hết những âm thanh loáng thoáng phát ra từ phòng tôi, nhưng bà ta chưa từng bước ra ngăn cản bao giờ, còn đứng về phía Lưu Cát Dững ở Cục Cảnh sát. Đám cảnh sát đó đều nhìn tôi với ánh mắt nhìn một bệnh nhân. Đến lúc tôi bị họ đưa đi, tôi còn nghe thấy có cảnh sát nói với mẹ tôi: Con bé đang tuổi dậy thì, nhớ để ý sức khỏe tâm sinh lý cho nó, có bệnh thì phải chữa sớm, đừng để chậm trễ.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng không khỏi thờ dài, giọng cũng dịu xuống: “Tuy giờ tôi nói thì cũng muộn rồi, nhưng trước khi cô báo cảnh sát, phải đặt camera trong phòng trước, ghi lại hết chứng cứ then chốt rồi hẵng báo cảnh sát. Cảnh sát làm gì cũng phải có chứng cứ, nếu không có chứng cứ thì chỉ có thể phán đoán tính chất sự việc qua lời chứng của người trong cuộc.”

Phương Tử Oánh nói: “Lúc đó tôi sợ quá, ban đầu không nghĩ nhiều được vậy, sau đó tôi cũng có lên mạng học hỏi, lén mua một đầu camera về lắp trong phòng.”

Từ sau khi lắp camera, Phương Tử Oánh lại dần dần đo giũa hai chuyện, một mặt, cô ta mong sao Lưu Cát Dững đừng vào nữa, mặt

khác lại mong Lưu Cát Dững mắc bẫy, bị camera ghi lại.

Cứ đợi như thế vài hôm, vào một tối nọ, Lưu Cát Dững lại mượn hơi rượu đi vào phòng Phương Tử Oánh.

Lưu Cát Dững còn nói mình uống thuốc rồi, lần này chắc chắn sẽ có thể thỏa mãn được cô ta.

Phương Tử Oánh kinh tởm cùng cực, vừa chống trả vừa cảnh cáo gã ta, bảo rằng mình đã lắp camera, những chuyện này đều sẽ bị ghi lại, gã ta sẽ chạy không thoát nổi!

Không ngờ lúc này, Lưu Cát Dững lại lấy điện thoại ra đưa cho Phương Tử Oánh xem.

Thoạt đầu, Phương Tử Oánh không hiểu gã ta có ý gì, cho đến khi cô ta nhìn thấy trên màn hình điện thoại lại là ảnh của chính mình, tấm nào cũng đều rất trần trụi, được chụp lúc cô ta đi tắm trong nhà vệ sinh, còn có ảnh cô ta đang thay đồ trong phòng ngủ!

Phương Tử Oánh lập tức thấy đầu mình trống rỗng, trừng mắt nhìn Lưu Cát Dững, chỉ có thể cuộn người ở góc giường không nhúc nhích.

Lưu Cát Dững còn nói với cô ta, thật ra gã ta đã động tay động chân trong căn phòng này từ lâu trước khi cô ta lắp camera, nếu báo cảnh sát, những thứ này sẽ được tung lên mạng, dù sao thì gã ta cũng không bận tâm việc mình có thêm một tội nữa, cô ta cũng đừng mong được làm người nữa.

Lưu Cát Dững còn cảnh cáo cô ta, đừng có khoá cửa nữa, đừng thay ổ khoá nữa, cũng đừng mong lấy gì để chặn cửa lại, đừng có khiến ông ta mất vui.

Từ sau đó, Phương Tử Oánh đã bước chân vào địa ngục.

Cô ta chỉ có thể liên tiếp chịu đựng Lưu Cát Dũng làm nhục mình, vì tâm lý muốn tránh né nên ngày nào cũng không muốn về nhà, dù ở trường không có tiết tự học buổi tối, cô ta cũng nhất định phải đợi đến sau chín giờ mới đi khỏi, còn không thì cũng tới nơi khác giết thời gian.

Chương 132: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 23

Từ sau đó, Phương Tử Oánh đã bước chân vào địa ngục.

Chỉ là sức chịu đựng của con người cũng có hạn.

Cho đến một ngày nọ, Phương Tử Oánh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, định cùng đi đến chỗ chết với Lưu Cát Dũng.

Cô ta lấy ra một con dao từ trong bếp, đặt xuống dưới gối, định đợi Lưu Cát Dũng vào sẽ nhân lúc đêm khuya vắng lặng, đâm chết gã ta.

Phương Tử Oánh lau nước mắt, ngẩng đầu, khàn giọng nói: “Trước khi thực hiện kế hoạch này, tôi cũng đã từng điều tra vụ án tương tự. Tôi biết nếu giết Lưu Cát Dũng vào lúc ông ta xâm hại tình dục tôi, sẽ được coi là phòng vệ chính đáng. Dù có đến tai cảnh sát thì lúc họ điều tra cũng sẽ phát hiện ảnh khoả thân của tôi trong điện thoại Lưu Cát Dũng, còn có cảnh tượng camera ghi lại, tất cả những điều này đều sẽ chứng minh tội ác của Lưu Cát Dũng.”

Tiết Bồng khẽ nhú mày, nhìn chăm chăm vào mắt Phương Tử Oánh và nét mặt thoáng qua của cô ta, trong lòng cũng dâng lên nghi ngờ.

Câu chuyện của Phương Tử Oánh nghe có vẻ hợp lý, logic cũng đồng nhất.

Nhưng có một chỗ cô cứ thấy là lạ...

Nhưng Tiết Bồng vẫn không quên trách nhiệm của mình, cô cũng

không có thời gian nghĩ kỹ về lời nói của Phương Tử Oánh, chỉ nói tiếp: “Chỉ là cô không ngờ rằng còn chưa đợi cô ra tay thì Lưu Cát Dũng đã dính tới vụ án của Thẩm Chí Bân?”

Phương Tử Oánh gật đầu nói: “Tôi nhớ rất rõ, tối đó vừa ăn cơm xong, không bao lâu thì Lưu Cát Dũng đã ra khỏi nhà. Ban đầu tôi còn tưởng là ông ta đi xã giao đâu đó, vì ông ta thường hay ra ngoài vào ban đêm, đến nửa đêm mới say khướt mò về. Tôi cũng mất ngủ, tinh thần sa sút vì chuyện này, tôi trốn ở trên giường, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.”

“Tôi nhớ rất rõ, tối đó, đến khoảng ba giờ, Lưu Cát Dũng mới về, hơn nửa sau khi về lại không chạy tới phòng tôi mà lại vào phòng ngủ của ông ta và mẹ tôi, đến sáng cũng không thấy ra. Tôi thấy lạ nhưng cũng thấy may, nghĩ chẳng qua chỉ là do ông ta uống say quá, không còn sức nữa. Nhưng hai ngày sau, có cảnh sát tới nhà chúng tôi hỏi thăm, hỏi về mối quan hệ của Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bân, lại hỏi đêm qua Lưu Cát Dũng đã đi đâu làm gì...”

Lúc cảnh sát mới đến nhà Phương Tử Oánh, Phương Tử Oánh còn đang ở trường, đến lúc cô ta về, mẹ đã trả lời xong, đang tiễn cảnh sát đi.

Cảnh sát nhìn thấy Phương Tử Oánh thì lại hỏi thêm mấy câu.

Phương Tử Oánh nhanh chóng để ý tới mốc thời gian và ngày tháng mà cảnh sát hỏi tới, đó chính là ngày Lưu Cát Dũng bất ngờ không xông vào phòng cô ta, mẹ cô ta thì lại đưa lời khai giả.

Nhưng Phương Tử Oánh không vạch trần tại chỗ mà còn nói tối đó mình đã ngủ mất, trước khi ngủ còn nghe thấy tiếng Lưu Cát Dũng uống say về nhà.

Nghe đến đây, Tiết Bồng buột miệng hỏi: “Tại sao cô lại nói dối? Nếu cô nói thật, có khi cảnh sát đã tập trung nghi vấn vào Lưu Cát Dũng rồi.”

Phương Tử Oánh tránh mắt nói khẽ: “Vì vào lúc đó, tự dưng tôi lại nảy ra kể.”

Tiết Bồng kinh ngạc, vài giây sau mới nhận ra: “Không phải cô đã dùng chuyện này để đe dọa Lưu Cát Dũng đấy chứ?”

Phương Tử Oánh vẫn không nhìn Tiết Bồng, chỉ nhìn về phía bàn học mà nói: “Đúng vậy, đó là lần đầu tiên tôi đe dọa ngược lại Lưu Cát Dũng. Tôi bắt ông ta giao ra hết tất cả hình ảnh của tôi, bao gồm những thứ được lưu trong đám mây dữ liệu, máy tính và USB. Tôi còn bắt ông ta đưa cho tôi một số tiền để tôi đi thuê phòng ở, dù gì thì đến lúc tốt nghiệp đại học tôi cũng không về nữa. Nếu ông ta không làm theo hoặc là giở trò thì tôi sẽ tới Cục Cảnh sát sửa lời khai, bảo rằng tối đó ông ta từng ra ngoài, hơn nữa còn từng đến hiện trường vụ án. Lưu Cát Dũng bỗng chốc sợ sệt, còn quỳ xuống trước mặt tôi, tôi nói gì ông ta cũng làm nấy...”

Vừa nghe xong, Tiết Bồng cũng loé lên nghi vấn thứ hai, cũng như lần trước, cô cứ thấy có gì đó là lạ, dường như trong lúc thuật lại chuyện này, Phương Tử Oánh đột nhiên lại biến thành người khác, trông hơi nhập tâm.

Tiết Bồng nhanh chóng đặt câu hỏi: “Cô không có chứng cứ thực tế, hơn nữa cô với Lưu Cát Dũng có xích mích trước đó, dù cô đi sửa lời khai, cảnh sát cũng sẽ nghi ngờ tính thực tế ở đây. Điều này Lưu Cát Dũng hẳn là hiểu rõ, sao có thể bị cô hù dọa được?”

Phương Tử Oánh im lặng một lúc, cuối cùng cũng quay đầu nhìn sang Tiết Bồng: “Vì tối đó có người nhìn thấy ông ta ở gần hiện trường vụ án.”

Có người nhìn thấy Lưu Cát Dũng?

Mà Phương Tử Oánh còn nhìn thấy chuyện này.

Tiết Bồng nghĩ ngợi, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một người.

Tiết Bồng hỏi: “Là Khang Vũ Hình sao?”

Cũng vào lúc này, Tiết Bồng nhớ tới bức ảnh được flycam đưa tới nhà cô.

Trong ảnh là Tiết Dịch, Khang Vũ Hình và Hoắc Kiều đang ngồi cùng với nhau, lại còn được chụp cùng một ngày với bốn bức ảnh Tiết Dịch để lại trong album, trong bốn tấm ảnh đó còn có Phương Tử Oánh.

Cũng có nghĩa là Phương Tử Oánh và Khang Vũ Hình quen biết nhau.

Nhưng cả buổi sáng, Tiết Bồng đều không thấy hai người họ nói với nhau câu nào, trong mắt người ngoài, họ chính là hai người xa lạ.

Tại sao? Cố ý tỏ ra không quen biết hay là vì đã mười năm trôi qua, mối quan hệ sớm đã nhạt nhòa như người lạ, thế nên trừ khi nào cần thiết, không thì không cần phải qua lại nữa?

Phương Tử Oánh vừa nghe thấy ba chữ “Khang Vũ Hình” thì chấn động ngay tức khắc, sau đó hoảng hốt quay sang nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng vẫn bình tĩnh như thường, hai chân bắt chéo ngồi ở đó, khuỷu tay đặt trên đầu gối, cứ thế mà nhìn cô ta.

Tiết Bồng đang quan sát, cũng đang nhìn tường tận, càng đang nắm bắt.

Có một khoảnh khắc, Phương Tử Oánh thấy mình như con mồi.

Nhưng cũng vào khoảnh khắc ấy, Phương Tử Oánh dường như nhìn thấy một thần thái khiến cô ta quen thuộc trong mắt Tiết Bồng, vàng sáng ấy y hệt như Tiết Dịch.

Phương Tử Oánh ngớ ngàng một lúc, vài giây sau mới định thần lại hỏi: “Sao cô đoán ra được là Khang Vũ Hình?”

Tiết Bồng vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cô ta mà nói: “Vì tôi biết cô có quen Khang Vũ Hình, tuy là hai người không có qua lại gì. Tối hôm đó, hung thủ giả làm Thẩm Chí Bân tới quán net, Khang Vũ Hình trông quán ở đó, phụ trách đón tiếp và đăng ký, khách tới quán net sẽ không chú ý đặc biệt tới Thẩm Chí Bân, vì thế rất có khả năng Khang Vũ Hình là người nhìn thấy dáng vẻ thật sự của hung thủ.”

Phương Tử Oánh cụp mắt không nói gì.

Tiết Bồng lại hỏi: “Sau đó, nhờ Khang Vũ Hình, cô đã biết được tối đó Lưu Cát Dũng đã tới quán net, hơn nữa còn rời đi trước một giờ sáng, chưa từng về lại, còn cực kỳ “bất cần” để lại căn cước của Thẩm Chí Bân. Cũng có nghĩa là trước đó, Khang Vũ Hình từng nhìn thấy Lưu Cát Dũng?”

Căn phòng trở nên im lặng.

Phương Tử Oánh nhắm mắt, sau đó mới quay sang, bổ sung câu chuyện phía sau đó.

Phương Tử Oánh: “Tôi và Khang Vũ Hình quen nhau trong một lần đi karaoke với các bạn, bạn bè lại gọi thêm bạn của họ tới, cả đám người ngồi cùng một phòng, thế là quen nhau.”

Phòng karaoke.

Cả đám người lần lượt giới thiệu.

Hôm đó, Tiết Dịch và Hoắc Kiêu cũng nằm trong số đó.

Tiết Bồng loé lên trong đầu những thông tin này, nếu nhìn cảnh tượng mà nói thì dường như rất ăn khớp với mấy tấm hình của Tiết

Dịch.

Phương Tử Oánh lại nói tiếp, cũng vào hôm ấy, mọi người rủ nhau đi xuyên đêm.

Nhưng đứa nào cũng là trẻ vị thành niên, người nhà chắc chắn sẽ rất lo, hơn nữa trong số đó, có phụ huynh rất nghiêm khắc, không cho con đi cả đêm không về, vì thế trước mười hai giờ, đã có một phần ba người bị phụ huynh lần lượt đón về.

Phương Tử Oánh là học sinh ngoan hiền ở trường, không hay nói chuyện, rất hướng nội, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là cô ta lại không hề về nhà sớm.

Mẹ Phương Tử Oánh gọi điện thoại tới hỏi cô ta đang ở đâu, Phương Tử Oánh chỉ nói là đang hát ở một quán karaoke, không về được, còn bảo mẹ đừng xen vào.

Ai ngờ vừa giữa khuya, Lưu Cát Dũng đã tới.

Tuy khi đó trong phòng mờ ảo nhưng mặt mày Phương Tử Oánh đã trắng bệch cả ra, nhất quyết không chịu theo Lưu Cát Dũng về nhà.

Bạn bè trong phòng karaoke cũng nhìn nhau, không hát hò gì nữa, cứ nhìn Lưu Cát Dũng và Phương Tử Oánh giằng co với nhau.

Phương Tử Oánh quỳnh quáng tới sắp bật khóc, Lưu Cát Dũng lại đóng vai người tốt, tỏ vẻ mình là người cha dượng hiền từ khổ sở.

Tiếp đó có người nói: “Bố cậu đã tới rồi thì về nhà mau đi, đừng có ở đây làm ầm ĩ nữa, bọn tôi còn phải chơi tiếp đây!”

Lưu Cát Dũng cũng nói, rằng Phương Tử Oánh còn là trẻ vị thành niên, không thể ở lại quán karaoke cả đêm thế này được, nếu không chịu nghe lời, ông ta sẽ báo cảnh sát, nhờ cảnh sát tới can thiệp.

Vừa nghe tới báo cảnh sát, đám bạn học lần lượt khuyên nhủ, đẩy Phương Tử Oánh ra khỏi phòng, sợ cô ta làm liên lụy tới mọi người.

Cũng chính vì chuyện hôm đó, Khang Vũ Hình cũng nhớ được mặt của Lưu Cát Dũng.

Quán net phải kinh doanh tới khuya, đến giữa khuya, quán sẽ mở đèn tối, không bật sáng hết, vì thế Khang Vũ Hình đã sớm quen với việc nhận ra khách trong môi trường có độ sáng thấp.

Hôm đó, Lưu Cát Dũng cứ đeo khẩu trang suốt, thứ khiến Khang Vũ Hình có ấn tượng chính là đôi mắt và thân hình hơi to béo.

Thật ra thì trong lúc ở quán net, Lưu Cát Dũng đã ra ngoài hai lần, lần thứ hai mới đến hiện trường vụ án.

Còn lần thứ nhất, Lưu Cát Dũng chỉ đến quầy tiếp khách mua một gói thuốc, ra ngoài tìm một góc hút mấy điếu.

Trùng hợp thay trong lúc Lưu Cát Dũng hút thuốc, Khang Vũ Hình có ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy Lưu Cát Dũng đang đứng trong góc.

Lúc đó, Lưu Cát Dũng đầy chuyện phải suy nghĩ, kéo khẩu trang xuống mà cũng không che chắn gì, đầu óc chỉ nghĩ đến việc lát nữa nên bố trí hiện trường thế nào, hoàn toàn không để ý tới Khang Vũ Hình, càng không hề nghĩ rằng hôm đó cô ta cũng có mặt ở phòng karaoke.

Nhưng Khang Vũ Hình lại vừa nhìn là nhận ra ngay Lưu Cát Dũng chính là bố dượng của Phương Tử Oánh, người mà hôm đó cứ dây dưa trong phòng karaoke.

Thế nhưng dù vậy, Khang Vũ Hình cũng không tỏ thái độ gì, chỉ tiếp tục trông quán.

Cho đến rạng sáng, Lưu Cát Dũng lại vào quán net lần nữa, Khang

Vũ Hình nhất được căn cước của gã ta...

Nghe đến đây, Tiết Bồng cuối cùng cũng có thể tạm xâu chuỗi các sự việc, chỉ là vẫn còn có thắc mắc: “Khang Vũ Hình đã nhận ra Lưu Cát Dũng, lại nhất được căn cước của Thẩm Chí Bản, chẳng lẽ cô ta không thấy lạ sao, Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bản chỉ có vóc dáng khá giống nhau, nhưng mặt mũi chẳng hề giống chút nào. Sao cô ta lại không nói chuyện này với cảnh sát?”

Phương Tử Oánh nói: “Sáng ngày hôm sau, lúc cảnh sát tới quán net hỏi thăm, Khang Vũ Hình đang ngủ ở nhà, căn cước và lịch sử truy cập mạng ở quán net là do cậu cô ta cung cấp cho cảnh sát. Đến chiều Khang Vũ Hình mới nghe nói tới chuyện này, cô ta cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không đánh tiếng mà nhấn tin cho tôi trước. Lúc này tôi mới biết ngay hôm trước Lưu Cát Dũng đã đi đâu, lại còn dùng căn cước của người khác, mà người đó lại còn chết rồi. Mỗi tội chuyện này lại xảy đến quá đột ngột, lúc đó tôi có nghi ngờ nhưng tôi cũng không thể chắc chắn là ông ta có liên quan tới cái người đã chết kia.”

Hai ngày sau đó, Phương Tử Oánh luôn trong trạng thái hoảng loạn, bị chuyện này làm dẫn đo.

Trong hai ngày này, Lưu Cát Dũng không vẫn không về nhà, chỉ gọi điện cho mẹ Phương Tử Oánh, bảo rằng mình đi công tác.

Cho đến khi cảnh sát bắt đầu điều tra mối quan hệ xã hội của Thẩm Chí Bản, lần theo manh mối tìm được tới Lưu Cát Dũng, người cung cấp hàng cho nhà máy mà Thẩm Chí Bản làm việc, sau đó tìm tới nhà Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh nghe thấy ba chữ “Thẩm Chí Bản”, lại nghe mẹ đưa lời chứng giả, trong lòng mới thềm chắc được mấy phần, rằng rốt cuộc Lưu Cát Dũng đã làm gì vào tối hôm đó.

Câu chuyện đến đây cũng vào hồi kết.

Tất cả chi tiết đều có thể coi là trùng khớp, không có chỗ nào quá khiên cưỡng.

Nhưng Tiết Bồng lại nhìn chăm chăm vào Phương Tử Oánh, chìm trong im lặng.

Ánh mắt của cô ánh lên nghi ngờ, Phương Tử Oánh lại không biết vì sao mà vội vàng tránh mặt đi.

Trong mắt Tiết Bồng, hành động của Phương Tử Oánh chính là đang trốn tránh.

Tại sao chứ? Chẳng lẽ Phương Tử Oánh đang nói dối?

Nhưng mà chuyện này có gì đáng để nói dối đâu?

Nếu như có chuyện xấu gì thì quá lắm cũng chỉ là Phương Tử Oánh muốn “vu khống” Lưu Cát Dũng, đổ nước bẩn lên đầu gã ta.

Nhưng hiện tại xem ra thì Lưu Cát Dũng có hiềm nghi lớn nhất, dù Phương Tử Oánh không nói vậy, Lưu Cát Dũng vẫn không rửa sạch được.

Hơn nữa không cần biết lời chứng của Phương Tử Oánh là thật được bao nhiêu phần trăm thì cũng không có tác dụng quá lớn với vụ án, vì theo pháp luật, Phương Tử Oánh là con riêng của vợ Lưu Cát Dũng, lời chứng của cô ta hoàn toàn có giá trị thấp hơn những nhân chứng không có mối quan hệ thân thuộc, vì thế dù cô ta nói thế nào, cảnh sát cũng đều làm việc theo chứng cứ, không dễ dàng tin lời nói từ một phía của cô ta.

Lưu Cát Dũng ắt hẳn biết rõ chuyện này, với cái tính khí đó thì gã ta cũng chẳng cần phải dè chừng Phương Tử Oánh, nhưng nếu còn có thêm một nhân chứng là Khang Vũ Hình thì lại là chuyện khác.

Đương nhiên là những suy đoán theo logic này đều chỉ hỗ trợ cho việc phân tích vụ án, muốn phán đoán chân tướng cuối cùng của một vụ án thì còn phải dựa vào bằng chứng để tái hiện lại.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng đột nhiên bật cười hỏi: “Hôm đó có phải là cô đe dọa Lưu Cát Dũng ở nhà không?”

Phương Tử Oánh sửng người: “Đúng rồi...”

Tiết Bồng lại cố ý hỏi: “Không phải là trong phòng ngủ của cô đấy chứ?”

Phương Tử Oánh nhanh chóng lắc đầu: “Đương nhiên là không rồi, ở ngoài phòng khách ấy.”

Ồ, phòng khách à?

Tiết Bồng mỉm cười đứng dậy, đi tới cửa nói: “Vậy chúng ta tới phòng khách, cô kể lại diễn biến câu chuyện cho tôi lần nữa.”

Phương Tử Oánh lại sửng sờ, đi theo Tiết Bồng ra phòng khách hỏi: “Tại sao phải kể lại lần nữa, tôi đã nói rất rõ rồi mà...”

Tiết Bồng chậm rãi nhìn lướt qua sofa, bàn trà, còn có kệ tivi ở đối diện cùng cây đèn đứng cạnh sofa trong phòng khách, thông thả trả lời: “Cô cũng từng là hung thủ giết người, chắc cô cũng đã trải nghiệm quá trình và cách thức làm việc của cảnh sát.”

Nghe thấy thế, Phương Tử Oánh trắng bệch cả mặt, chỉ cúi đầu không lên tiếng.

Tiết Bồng liếc mắt nhìn sang, đi tới nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của cô ta, cùng lúc đó cũng nhẹ nhàng nói: “Muốn biết lời chứng của một người có đáng tin hay không, chỉ cần tái hiện lại diễn biến câu chuyện là có thể chứng thực được.”

Tiết Bồng ngừng lại vài giây, nghe thấy tiếng thờ của Phương Tử Oánh, cô lại hỏi: “Bây giờ cô nói cho tôi biết, tối đó lúc cô và họ thương lượng, cô đang ở đâu, ngồi trên sofa sao?”

Phương Tử Oánh chớp mắt nhanh vài cái, sau đó liếc mắt vào góc cạnh tường bên sofa dài, chỗ đó vừa đủ cho một người đứng.

Tiết Bồng nhìn theo tầm mắt của cô ta rồi hỏi: “Ờ đó sao?”

Phương Tử Oánh gật đầu.

Tiết Bồng đi tới đứng cạnh sofa rồi lại nhìn xung quanh, nhận ra vị trí này hơi chật hẹp, đứng ở đây rất khó làm được gì nhiều, không giống chỗ có lợi để đe dọa người khác.

Tiết Bồng lại hỏi: “Cô nói là lúc đó Lưu Cát Dũng quỳ xuống xin cô, ông ta quỳ ở đâu?”

Phương Tử Oánh nuốt nước bọt, đi tới đó mấy bước rồi dừng lại.

Tiết Bồng trông sang, lập tức nhíu chặt mày, vị trí đó ở cạnh bàn trà, ngay đối diện ghế sofa đơn, cách chỗ cạnh sofa dài một khoảng.

Thế thì lạ thật, nếu thương lượng thì hai bên không thể cách nhau xa thế.

Lưu Cát Dũng là cái thứ vô liêm sỉ, hờ chút là lại động tay động chân, lúc ở ngoài phòng phục dựng còn từng hai lần kích động mà xảy ra mâu thuẫn với người khác, một lần là Phương Tử Oánh, một lần là Hách Hữu Mai.

Với tính cách của Lưu Cát Dũng, gã ta chính là cái loại khốn nạn ý mình là đàn ông, có sức vóc, tùy tiện dùng quát tháo với sức lực để hiếp đáp phụ nữ, hơn nữa ông ta còn có chút đầu óc, biết biết cách bòn rút trong việc kinh doanh, còn rất gian trá đánh lừa đánh đảo, trong cuộc sống hằng ngày cũng ắt hẳn không phải là tay dễ động

đến.

Một Lưu Cát Dũng như thế lại không quỳ mọp dưới chân Phương Tử Oánh, giờ cái trò “bám riết không buông” mà gã ta giỏi nhất vào cái đêm then chốt quyết định vận mệnh của mình?

Việc này hoàn toàn không phù hợp với tính cách của Lưu Cát Dũng.

Tiết Bồng nhanh chóng nhìn sang ghế sofa đơn, sau đó còn không nghĩ ngợi gì mà đi tới đó ngồi.

Nhìn từ góc này lại có thể nhìn vừa thẳng người quỳ trước mặt, nhìn từ trên xuống, hơn nữa lại còn nhìn chính diện được.

Đương nhiên là muốn ngồi ở đây thì cần có khả năng khống chế tình hình tuyệt đối, nếu không cái loại khốn kiếp như Lưu Cát Dũng sao có thể bị khống chế.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng ngược mắt nhìn Phương Tử Oánh đang đứng trước mặt.

Phương Tử Oánh cũng đang nhìn cô.

Hai cô gái chạm phải ánh mắt của nhau, Tiết Bồng vẫn lạnh mắt, ánh mắt rất nhạt nhoà, trông như mặt hồ đông cứng, Phương Tử Oánh lại loé lên chút cảm xúc phức tạp trong đáy mắt, cô ta cứ nhìn Tiết Bồng như thế, hoảng hốt rồi thất thần.

Tiết Bồng yên lặng một lúc rồi bỗng hỏi: “Tối đó, người ngồi đây là ai?”

Phương Tử Oánh khựng lại, như tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức lắc đầu.

Tiết Bồng lại hỏi: “Không có ai à?”

Phương Tử Oánh thờ dài, một lúc sau mới nói: “Là... là tôi...”

Tiết Bồng cau mày: “Không có Khang Vũ Hình à?”

Phương Tử Oánh lại lắc đầu rất kiên quyết: “Không có, chỉ có mình tôi.”

Tiết Bồng: “Nhưng mới nãy cô nói là cô đứng trong góc kia mà?”

Phương Tử Oánh ậm ừ giải thích: “Ban đầu tôi trốn trong đó, sau đó tôi thấy Lưu Cát Dũng bắt đầu sợ, biết mình có phần thắng nên dốc hết can đảm đi tới đây ngồi, tỏ vẻ đã suy tính kỹ càng, dùng chuyện này để hù dọa ông ta. Tôi còn nói với Lưu Cát Dũng là tôi có nhân chứng, cũng có chứng cứ, gần quán net có một cái camera, ghi lại được cảnh ông ta tháo khẩu trang để hút thuốc. Ông ta nghe thấy thì hoảng loạn ngay lập tức, sau đó mới quỳ xuống chân tôi, cầu xin tôi tha cho ông ta.”

Tiết Bồng nghi ngờ nheo mắt: “Chỉ vậy thôi sao?”

Phương Tử Oánh gật đầu lia lịa.

Tiết Bồng chống hông nghiêng đầu, một lúc lâu không nói gì.

Lần này Phương Tử Oánh không tránh né nữa, cứ nhìn vào cô.

Cho đến khi Tiết Bồng hỏi: “Vậy khi đó mẹ cô ở đâu?”

Phương Tử Oánh nói: “Bà ta ở bên cạnh nhìn, ban đầu còn khuyên tôi đừng làm lớn chuyện, sau đó tới khi tôi nói có nhân chứng vật chứng, bà ta cũng bắt đầu sợ sệt, dù gì thì gã đàn ông này cũng là tội phạm giết người.”

Nghe tới đây, Tiết Bồng im lặng hồi lâu.

Vài giây sau, cô khẽ thờ dài, sau đó đứng dậy, đi qua Phương Tử

Oánh.

Phương Tử Oánh cũng quay người theo, không hiểu gì nhìn bóng lưng Tiết Bồng.

Tiết Bồng đột nhiên đứng lại, quay người nói: “Trong chuyện này, tôi tin cô sáu mươi phần trăm, bao gồm tổn thương Lưu Cát Dũng mang tới cho cô, khiến cô ám ảnh tâm lý, còn có những hành vi kinh tởm không giới hạn mà ông ta làm với cô, cùng với việc cô dùng “chứng cứ” hoàn toàn không tồn tại, đe dọa ông ta để thoát khỏi một ải. Tôi tin những điều này là vì nó phù hợp với logic cả câu chuyện, cũng vì tôi có kinh nghiệm tiếp xúc với hiện trường vụ án thường xuyên.”

Phương Tử Oánh khẽ hé miệng hỏi: “Vậy bốn mươi phần trăm kia thì sao?”

Tiết Bồng liếc mắt nhìn cô ta rồi lại quay đi, đứng đưa lưng về phía cô ta nói: “Bốn mươi phần trăm là tôi không tin cô có thể thực hiện những chuyện này một mình.”

Phương Tử Oánh: “Tại sao lại không thể, chuyện này đâu phức tạp, cũng đâu khó khăn gì?”

Đúng là không có khó khăn gì nhưng nó đòi hỏi lòng can đảm và quyết tâm khắc phục ám ảnh tâm lý.” Tiết Bồng nói: “Tuy tôi không hiểu con người Lưu Cát Dũng nhưng tôi hiểu những gì cô trải qua, tôi tin dù là mười năm trước hay mười năm sau, cô đều không thể vượt qua.”

“Tại sao... cô dựa vào đâu mà nói thế?” Phương Tử Oánh đờ đẫn.

Giọng cô ta run run, còn xen lẫn chút cảm xúc kích động, dường như bị Tiết Bồng chọc đúng huyệt tử.

Tiết Bồng lại rất nhẹ nhàng: “Đơn giản thôi, nếu một nữ sinh dám cầm dao giết chết người bạn mà cô ta sùng bái, tin tưởng nhất, thế

thì nữ sinh này chắc chắn cũng dám một mình đối diện với bố dượng của mình, ép ông ta làm theo tất cả điều kiện.”

Vừa nghe thấy thế, Phương Tử Oánh lập tức nín thinh.

Tai cô ta ù lên, trong mơ màng dường như lại nghe thấy giọng nói vào mười năm trước đã nói bên tai cô ta: “Oánh, can đảm lên, không ai có quyền làm tổn thương người khác, cậu nợ nần gì bất cứ ai, cũng không cần phải tự ti, những chuyện này hoàn toàn không phải lỗi do cậu, họ chỉ đang tẩy não cậu thôi...”

Nghĩ đến đây, Phương Tử Oánh cúi đầu, mắt dần nóng lên, trước mắt cùng mờ đi.

Sau đó, cô ta nghe thấy Tiết Bồng nói: “Nhưng vấn đề là nếu nữ sinh này không chỉ có can đảm mà lại còn nhẫn tâm tới mức dám giết bạn học trên sân thượng, vậy thì tại sao cô ta còn chịu đựng bố dượng lăng nhục trong một thời gian dài như thế mà không dám hé môi, cũng chưa từng cầm dao lên đâm vào người bố dượng mình như là đâm chết bạn mình vậy...”

Đúng vậy, trong thời gian dài như thế, Phương Tử Oánh có rất nhiều chuyện có thể nghĩ đến, dù là cầm dao lên, đầu độc hay là cách nào đó khác.

Cô ta sống cùng Lưu Cát Dững dưới một mái nhà, nếu cô ta thật sự tàn nhẫn, Lưu Cát Dững chắc chắn không dám chèn ép lấn lướt, hiếp đáp cô ta đến thế.

Phương Tử Oánh lại còn không biết ăn nói, nói chuyện một lát là rất dễ căng thẳng, lúc Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào cô ta, cô ta cũng tránh mắt đi nhiều lần.

Thử hỏi một người như thế này làm thế nào mà lại đơn thân độc mã đối diện với một Lưu Cát Dững có kinh nghiệm trên thương trường, lại còn giỏi làm chuyện càn quấy, xấu xa đến tận xương tuỷ? Chẳng

lẽ cô ta lại tự xưng “thức tỉnh” sao?

Phượng Tử Oánh cũng đã nói rồi đấy, chuyện này không phức tạp, cũng không khó khăn gì.

Nhưng Phượng Tử Oánh lại không có đủ năng lực để thực hiện nó.

Chương 133: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 24

Trong lúc Phương Tử Oánh kể lại câu chuyện với Tiết Bồng, Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dững ở “buồng giam” bên kia cũng đang nhìn nhau qua hai cánh cửa.

Cái “buồng giam” này được sắp xếp rất có tổ chức, Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dững ở ngay đối diện nhau, lúc này cả hai đều đang đứng dán sát vào cửa, đã cãi nhau được mấy phút.

Như Trần Mạt Sinh đã nói, mười năm trước, Hách Hữu Mai làm ở phòng tài vụ trong nhà máy, nhưng bà ta chưa từng chưa từng theo học đại học chính quy, chỉ được đào tạo bổ túc ban đêm.

Bố của Hách Hữu Mai trước kia làm dân công ở công trường, sau này chết vì một sự cố công trường, mẹ cũng yếu ớt trong người, lại còn bị trầm cảm sau khi sinh con, không có sức chèo chống gia đình.

Ngoài người mẹ quanh năm nằm trên giường bệnh, Hách Hữu Mai còn một đứa em trai há miệng chờ cơm, chồng cô ta lại mất sớm, làm việc trong một nhà máy xung quanh là đàn ông thì khó tránh xảy ra chút chuyện.

Ở phía bên này, Lưu Cát Dững đang thanh toán “ơn nghĩa”: “Hồi đó tôi mà không giới thiệu cô tới Tường Vân thì với cái trình độ của cô, lại không không thân thể không tiền tài, Tường Vân chẳng thể nào ngó tới cô! Năm đó không nhờ cô lấy được bao nhiêu lợi ích từ phía tôi, với cái tình hình gia đình cô, cô mà không có công việc ổn định thì có chống đỡ nổi tới giờ không? Tôi giúp cô nhiều việc đến vậy, tôi là

ân nhân của cô ấy!”

“Thấy gớm!” Hách Hữu Mai phì nhố: “Cái đó mà là ông giúp tôi hả? Ông lợi dụng tôi thì có! Ngay từ đầu là ông đã chẳng có ý gì tốt đẹp, chẳng qua là muốn tôi thông đồng với ông thôi!”

Lưu Cát Dững: “Có vậy thì cô cũng có lợi rồi, tôi cũng có bắt cô giúp không đâu! Cô bị cái giống gì vậy, cầm tiền rồi lật lọng hả!”

Thám tử tư Lý Thăng với thanh niên nghiện mạng Tống Kim thì lại bị nhốt ở một bên khác.

Hai người không nghe thấy tiếng cãi nhau ở đầu bên đó, cả hai đều đang đứng trước cửa, đợi có người tới thả mình ra, nhưng so với Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dững cãi cọ gay gắt, Lý Thăng với Tống Kim lại đều hơi “có ý xấu”.

Hiện tại thì trông có vẻ Tống Kim đã lộ rõ vai trò trong vụ án này, cậu ta chỉ tới quán net của cậu Khang Vũ Hình để lên mạng một chốc, từng nhìn sơ thấy tên hung thủ đeo khẩu trang.

Lý Thăng thì vẫn cứ đang giấu giếm gì đó.

Tống Kim vắt óc suy nghĩ rồi hỏi Lý Thăng ở phòng bên cạnh: “À ờm... Chú Thăng, chẳng phải hồi trước chú là thám tử tư sao? Vậy có phải chú từng điều tra chuyện của người chết không?... Chứ không thì sao họ lại bắt chú?”

Vài giây sau, Lý Thăng mới trả lời: “Nếu mà nói tới chuyện điều tra thì tôi cũng biết được một số bí mật của người chết.”

Nghe giọng điệu có vẻ đang cố ý vòng vo.

Tống Kim lại hỏi: “Bí mật gì?”

Lý Thăng: “Không nói cậu nghe chuyện này được, cậu có cho tôi tiền

đâu.”

“Trời mẹ ời...” Tống Kim nói: “Đợi tới lúc mấy người ngoài kia chia súng vô đầu chú rồi tôi coi chú có nói không!”

Lý Thăng hừ lạnh, một lát sau lại bảo: “Tôi chẳng những biết bí mật của Thẩm Chí Bân, mà đến bí mật của các người tôi cũng biết một ít đấy.”

Tống Kim trợn mắt, cảm thấy Lý Thăng đang phô trương thanh thế, bán tín bán nghi hỏi: “Nói vậy là chú cũng biết chuyện của tôi hả?”

“Đương nhiên.”

“Hừ, chắc tôi tin ấy!”

Thế rồi hai người chẳng nói gì với nhau nữa, không khí bỗng chốc yên ắng lạ kỳ.

Cho đến khi tiếng cười của Lý Thăng vang lên: “Vậy tôi hỏi cậu, cậu thường xuyên đến cái quán net đó làm gì?”

Tống Kim: “Thì chơi game chứ làm cái gì!”

Lý Thăng: “Chỉ chơi game thôi sao? Cậu tưởng tôi không biết cái đám suốt ngày chạy tới quán net là đám người như thế nào hả? Cái chỗ đó là chỗ đất lành tội phạm đậu đấy!”

Tống Kim: “Nhảm nhí!”

Lục Nghiễm quan sát được hết tương tác của bốn người.

Sau khi clip kết thúc, Lục Nghiễm lại không nói gì, chỉ cặp mắt sắp xếp lại mối các quan hệ.

Cách cảnh sát suy nghĩ có bản chất khác với người thường, thêm

vào đó, vì bệnh nghề nghiệp, cảnh sát thường sẽ không dễ dàng bỏ qua hay quá tin tưởng một lời chứng nào, hơn nữa họ còn rất hay nghi ngờ và đặt ra câu hỏi.

Lục Nghiễm chính là người như thế.

Tuy hai cuộc đối thoại trong clip không dài, nhưng qua lời nói và giọng điệu, cũng như thái độ của các bên và chi tiết được tiết lộ trong nội dung cuộc nói chuyện, rất nhiều manh mối mới cũng đã được xuất hiện.

Những manh mối này lại là bằng chứng để kiểm tra xem lời chứng của họ có phải là sự thật hay không.

Lưu Cát Dũng giới thiệu Hách Hữu Mai vào làm ở phòng tài vụ của nhà máy hóa chất Tường Vân, Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dũng cấu kết làm chuyện xằng bậy, vừa có được lợi ích, vừa thuận lợi biến Hách Hữu Mai thành “người phe ta”.

Mối quan hệ giữa ba người này đã quá rõ ràng, nhân chứng có hiệu lực nhất trong việc chứng thực Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bân có cấu kết lợi ích chính là Hách Hữu Mai.

Hơn nữa Hách Hữu Mai lại còn làm tài vụ, trong tay bà ta chắc chắn có vật chứng sổ sách.

Lại nói về Lý Thăng và Tống Kim.

Con người Lý Thăng rất khó nhìn thấu, gã là thám tử tư, nguồn kinh tế đến được qua việc điều tra và nắm bắt chuyện riêng tư của người khác, công việc này vừa có thể duy trì kế sinh nhai, lại vừa thỏa mãn ham muốn moi móc riêng tư của gã, quả là nhất cử lưỡng tiện.

Thường thì người như thế sẽ rất có kiên nhẫn, biết giữ kín miệng, thường hay canh chừng ở một số nơi, lại còn giỏi ẩn mình trong đám đông, biết rất nhiều bí mật nhưng lại có thể phân biệt nặng nhẹ, biết

nên động vào gì, không nên động tới gì, nếu không đã bị chuốc hoạ lâu rồi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, việc biết quá nhiều bí mật cũng là một con dao hai lưỡi.

Chuyện cần thám tử tư điều tra ắt không phải là chuyện tốt đẹp gì, thường đều là một số mặt như nhuốc, đầy rẫy năng lượng xấu trong xã hội, nếu Lý Thăng chỉ giấu những “bí mật” này trong lòng, lâu ngày sẽ bùng nổ, nhịn riết sẽ khó chịu, thế thì gã sẽ nghĩ tới chuyện trút bỏ, nói hoặc thể hiện ra, muốn đi khoe khoang, không nhịn được mà tiết lộ đôi ba câu với người khác.

Ngay lúc này, suýt nữa thì Lý Thăng đã không nén được mà nói ra chuyện của Tống Kim.

Tuy Lý Thăng gian xảo, biết gần đó có camera nên vừa định nói ra đã nuốt trở vào, nhưng gã vẫn đã tiết lộ một điều then chốt, đó chính là mục đích Tống Kim luôn chạy tới quán net không chỉ đơn giản là để chơi game, mà còn có liên quan đến một số hành vi phạm tội nữa.

Một khi xác định được Tống Kim không phải chỉ là một thanh niên nghiện game thông thường, quay lại với vụ án Thẩm Chí Bân bị giết, cả câu chuyện đều trở nên thú vị hơn nhiều.

Chỉ là Lục Nghiễm vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy Trần Mạt Sinh ở đối diện hỏi: “Sao nào cảnh sát Lục, có suy nghĩ mới rồi đúng không?”

Lục Nghiễm ngược nhìn: “Đứng ở góc độ điều tra vụ án, Tống Kim không phải là một nhân chứng có giá trị. Vì hôm đó cậu ta nhìn thấy “Thẩm Chí Bân” đeo khẩu trang, thế nên chỉ dựa vào câu hỏi của cảnh sát, hoàn toàn không thể chứng thực được người cậu ta gặp có chính xác là “Thẩm Chí Bân” không.”

Trần Mạt Sinh cười: “Vì thế nên là thế nào?”

Lục Nghiễm: “Thế nên là mục đích ông bắt một nhân chứng không chút giá trị như thế này tới đây rất đáng để suy ngẫm. Với kinh nghiệm xử lý vụ án của mình, tôi thấy chuyện này chỉ có thể có một khả năng.”

Trần Mạt Sinh: “Ồ, là gì thế?”

Lục Nghiễm: “Lời chứng của Tống Kim có thêm thắt, có thể là cậu ta đã giấu giếm một số chuyện, cũng có thể là cậu ta đã lừa gạt cảnh sát, ông lại tình cờ biết được cậu ta đã giấu giếm, lừa gạt gì.”

Thật ra thì Lục Nghiễm không hề dựa vào chứng cứ thật sự để đưa ra suy đoán này, nhưng theo hướng logic thì đây là lối đi duy nhất.

Nếu không thì Trần Mạt Sinh đâu cần phải bỏ công bỏ sức bắt Tống Kim tới đây? Bắt cho đủ số lượng hay gì?

Vì cái chết của Thẩm Chỉ Bân, cảnh sát đã lần lượt hỏi thăm bốn mươi mấy người, có sáu người lại xuất hiện ở đây, sáu người này ắt hẳn đã được lựa chọn kỹ càng, rốt cuộc Tống Kim có gì đặc biệt mà có thể trở thành một trong số sáu người này?

Trần Mạt Sinh lại chỉ cười: “Chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà nhìn ra được những người này đều có giấu con át chủ bài, tôi quả thật là không nhìn nhầm người.”

Lục Nghiễm chỉ nói với giọng đều đều: “Muốn nhìn ra được điều này không khó gì, đây vốn dĩ là yêu cầu nghề nghiệp của tôi, hơn nữa ông cũng đã đưa ra đủ gợi ý. Đây chính là hiệu ứng Rashōmon, khi người trong cuộc mỗi người một ý, ai cũng tô điểm cho lời chứng của mình, tìm lý do, nổi khổ cho mình, đổ trách nhiệm lên đầu người khác, bôi xấu người khác. Như thế sẽ khiến vụ án vốn đơn giản trở nên phức tạp, khiến sự thật trông có vẻ khó bề phân biệt. Đây cũng là cái khó nhất khi cảnh sát chúng tôi phá án, thật ra vụ án rất đơn giản, hung thủ cũng chưa chắc thông minh được bao nhiêu, nhưng “kẻ địch” mà chúng tôi phải đối mặt không chỉ có hung thủ mà còn có

những nhân chứng đang ngấm ngầm giở trò. Mỗi một lời chứng cứ mà họ sửa đổi đều trông có vẻ không gây tổn hại gì, nhưng khi cộng dồn vào lại có thể ảnh hưởng đến kết quả điều tra của vụ án, vô hình trung trở thành đồng loã.”

Lục Nghiễm nói xong, ánh mắt Trần Mạt Sinh cũng thay đổi, gã nhìn anh hồi lâu, quan sát thăm dò, không chỉ thâm sâu mà còn phức tạp.

Nói thật, đến cả Lục Nghiễm cũng rất khó đoán được lúc Trần Mạt Sinh đang nhìn gì, hoặc có thể nói, Trần Mạt Sinh đang tìm kiếm gì ở anh.

Cho đến khi Trần Mạt Sinh đột nhiên lên tiếng: “Tôi có một người bạn tù là Phó Cục trưởng tiền nhiệm của Cục Cảnh sát thành phố.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Tôi biết, tôi có nghe luật sư của ông nói tới.”

Trần Mạt Sinh chứng lại: “Hoá ra cậu có quen luật sư Từ.”

Lục Nghiễm: “Tôi không chỉ quen mà còn nghe anh ấy nói tới chuyện ông đưa đơn khiếu nại nhiều lần. Nếu là người khác chắc đã thật sự bỏ cuộc từ lâu rồi.”

Trần Mạt Sinh cười nhẹ, khuôn mặt lại ánh lên chút cay xót, gã bảo: “Trong thời gian thụ án, ông Phó Cục trưởng đó đã kể tôi nghe không ít chuyện ông ta từng chứng kiến thời còn về vang, ông ta có nhắc đến một vài người cảnh sát công chính cương trực, cũng có nhắc tới một vài tên rác rưởi gặm nhấm lợi ích, thượng đội hạ đạp trong đội ngũ cảnh sát. Trong số những cảnh sát tốt bụng, người khiến tôi có ấn tượng khá sâu sắc chính là bố của cậu.”

Lục Nghiễm hơi sửng sờ: “Bố của tôi ư?”

Anh không thể nào ngờ được, Trần Mạt Sinh lại chuyển chủ đề sang chuyện này.

Trần Mạt Sinh gật đầu: “Đến cả ông Phó Cục trưởng kia cũng nói, trước giờ chưa có được bao nhiêu người làm ông ta nể phục, ông ta nói đa phần đều toàn loại làm trò trước mặt người khác, bên ngoài thì vẻ vang, sau lưng người khác thì kẻ nào cũng vô lại như nhau. Chỉ có mình bố cậu là trước sau đều như một, luôn coi thường ông ta, chỉ đặt hết tâm trí vào vụ án, rõ là đã lập không biết bao nhiêu công lao, vậy mà vẫn không được thăng chức. Cậu có biết tại sao không?”

Lục Nghiễm cup mắt cười: “Vì nếu để ông ấy thăng chức thì sẽ có nhiều người xúi quẩy lắm. Nhưng mà ông ấy cũng chẳng quan tâm mình có được thăng chức hay không.”

Trần Mạt Sinh dừng lại một lúc: “Tôi còn nghe mấy tên buôn ma túy ở trong tù kể chuyện cậu chống lại chúng lúc nằm vùng, lúc đó tôi tò mò lắm, nếu cậu mà đến đội hình sự, có khi nào sẽ trở thành một “người gác cửa” như bố cậu không, thành phố Giang liệu có bớt đi vài “kẻ chết thay” như tôi không?”

Đang nói đến đây, Tiết Bồng và Phương Tử Oánh cũng đi ra khỏi phòng phục dựng.

Phương Tử Oánh đi ở đằng sau, cứ cúi gằm mặt nhìn vào ngón tay mình, Tiết Bồng thì ở trước, theo Lâm Thích đi tới bàn họp.

Lục Nghiễm đứng dậy, bước về phía cô, hỏi bằng ánh mắt: Thế nào rồi?

Tiết Bồng khẽ gật đầu nói: “Nắm được chút thông tin, nhưng mà hiện giờ tâm trạng Phương Tử Oánh rất tệ, cô ta cần được nghỉ ngơi.

Nói xong, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng nhìn về phía Trần Mạt Sinh.

Lục Nghiễm nói: “Tôi muốn gọi một nhân chứng ra.”

Trần Mạt Sinh cũng đứng dậy, nhìn về phía Lâm Thích, Lâm Thích

nhANH chóng đƯA PhƯơng Tử Oánh về “buồng giam”.

Trần Mạt Sinh mới hỏi: “Cậu muốn gọi ai?”

Lục Nghiễm nghĩ rồi nói: “Tống Kim.”

Tên thanh niên lập tức đi về phía hành lang bên kia, chỉ một lát sau, Tống Kim đã tới.

Tống Kim vừa tới đã hỏi bất thành linh: “Tới tôi nhanh vậy sao? Cần tôi cung cấp manh mối gì?”

Lục Nghiễm nhìn sang Tống Kim, nhanh chóng nhớ tới cuộc trò chuyện của cậu ta với Lý Thăng khi nãy, sau đó lại quay sang Trần Mạt Sinh: “Quán net nằm ở gian nào?”

Trần Mạt Sinh còn chưa trả lời, Tống Kim đã nói: “Tôi biết, đi theo tôi, hồi trưa tôi ăn mì trong đó, tôi nói anh nghe, nhìn giống y chang luôn ấy!”

Một người bỗng nhiên bị đưa tới một môi trường lạ lẫm sẽ căng thẳng, sẽ nâng cao cảnh giác, cũng sẽ vô thức tìm kiếm nơi mà mình thấy thân thuộc, cũng giống như Tống Kim vừa nhìn là chọn ngay căn phòng phục dựng lại quán net vật, nơi đó hiển nhiên là nơi cậu ta thường đến, sớm đã có cảm giác thuộc về.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng nhanh chóng bước theo, họ nhìn bóng lưng của Tống Kim, nghe thấy cậu ta lải nhải như đang cố gắng kho báu.

Lục Nghiễm nói nhỏ: “Cậu ta đang giấu giếm gì đó.”

Tiết Bồng trả lời: “Tôi đoán ra rồi, ai ở đây cũng có chuyện mờ ám.”

Trong lúc nói chuyện, nhóm người đã đi tới trước một gian phòng phục dựng, Tống Kim bước vào.

Lục Nghiễm lại đứng yên ngoài cửa, nhìn lướt vào trong qua cánh cửa để mở, thấy không có nhiều không gian để tới lui cho lắm, bèn nói với Trần Mạt Sinh: “Tôi cần một không gian rộng rãi hơn.”

Tên thanh niên nhanh chóng đi tới bức tường được dựng sát ngoài cùng, ấn vào hai cái nút ẩn, đến lúc hai cái nút đều bật mở, y bèn đưa tay đẩy nhẹ, bửa tường giả đổ xuống ngay.

Xung quanh lập tức dậy bụi, tất cả mọi người đều vô thức lùi lại mấy bước, Tống Kim lúc này đã bước vào trong tìm được chỗ ngồi, thấy thế lại rất kinh ngạc.

Lúc này, kết cấu của quán net thay đổi hoàn toàn, bước vào là quầy tiếp khách, hai bên là dãy máy, vì quán net không có quy mô lớn nên không có nhiều chỗ ngồi, bàn cũng khá nhỏ, xếp liền kề nhau.

Lục Nghiễm nhìn sơ bố cục, đi tới chỗ Tống Kim hỏi: “Lúc đó cậu ngồi ở đây à?”

Tống Kim gật đầu, sau đó chỉ ra sau: “Đúng vậy, cái ông “Thẩm Chí Bân”.... ấy, không phải, phải nói là hung thủ ngồi ở sau lưng tôi.”

Lục Nghiễm nhìn ra sau, ngồi xuống cái ghế đầu lưng với Tống Kim.

Lối đi rất hẹp, nếu hai người cùng ngồi vào ghế thì chắc chắn sẽ đụng phải nhau, hoặc là nếu có người ngồi duỗi chân theo thói quen thì ghế sẽ chiếm mất một phần không gian lối đi.

Xét từ điểm này thì lời chứng của Tống Kim ở phần này là trùng khớp, cậu ta bảo là lúc kéo ghế, “Thẩm Chí Bân” đã động phải cậu ta, làm cậu ta thua game.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng và mấy người phía Trần Mạt Sinh cũng lần lượt đi tới, chia ra đứng ở xung quanh.

Tiết Bồng đứng gần hơn một chút, quan sát vị trí bàn ghế, chỗ để

chân, sau đó lại nhìn về phía quầy tiếp khách.

Tống Kim ngồi vào chỗ, quay bên này nhìn Lục Nghiễm, quay bên kia nhìn Tiết Bồng, cũng không biết họ đang quan sát gì, một hồi lâu không lên tiếng.

Tống Kim cuối cùng cũng không đợi nổi mà hỏi: “Không tái hiện tình tiết vụ án sao?”

Lục Nghiễm đi đến cạnh ghế của Tống Kim, tựa vào mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, liếc nhìn đáng ngồi của Tống Kim, thấy cậu ta đang ngồi kiểu ngã ngửa người ra sau.

Lục Nghiễm hỏi: “Lúc nào ra quán net cậu cũng ngồi kiểu này hả?”

Tống Kim: “Đúng rồi, ngồi vậy thoải mái, còn duỗi thẳng chân được nữa.”

Tiết Bồng tựa vào một bên bàn: “Cậu ngồi thế này, người ngồi đằng sau chỉ cần kéo ghế là đã động phải cậu rồi. Hèn gì hôm đó lại có gãy gối.”

Tống Kim sửng lại, vô thức sờ vào mũi, cậu ta lại nhìn ra sau nói: “Nhưng mà tôi ngồi thế này cũng đâu phạm pháp đâu anh chị cảnh sát...”

“Không phạm pháp.” Tiết Bồng nói: “Nhưng theo tôi được biết thì hôm đó tới quán net, Lưu Cát Dũng đã từng ra ngoài hai lần, một lần là để hút thuốc, còn một lần là đến hiện trường vụ án.”

Nói đến đây, Tiết Bồng hất cằm về phía tấm biển nhà vệ sinh trong quán net: “Đó là còn chưa tính mấy lần ông ta tới lui đi toilet mấy lần, tôi nghĩ là ông ta va trúng ghế của cậu không chỉ một lần.”

Tống Kim lại nghếch người, nắm tóc giải thích: “Có thể là có mấy lần nhưng mà tôi quên rồi, tôi chỉ nhớ lần cuối ông ta đẩy rất mạnh, làm

tôi thua game luôn, tôi mới đập bàn đứng dậy gây với ông ta.”

Tiết Bồng không để ý tới Tống Kim, cô đưa mắt nhìn Lục Nghiễm, đi về phía nhà vệ sinh.

Lục Nghiễm vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, anh hỏi: “Cậu nói là ông ta làm cậu thua game?”

“Đúng rồi!” Tống Kim kích động đáp.

Lục Nghiễm: “Vậy lúc đó cậu chơi trò gì?”

Tống Kim không nghĩ ngợi mà nói ngay một cái tên.

Lục Nghiễm cũng đáp: “Ồ, trùng hợp thế, tôi cũng biết chơi trò đấy, bây giờ cậu thao tác cho tôi nhìn thử xem.”

Tống Kim sừng sốt: “Bây giờ ấy? Ở đây có game đâu, cũng không có mạng luôn, anh thấy đấy, máy tính cũng là đạo cụ thôi, là đồ giả đấy!”

Lục Nghiễm cười, đặt tay xuống bàn phím ấn vài nút, ra hiệu cho Tống Kim: “Bàn phím là thật đấy, cậu cũng biết phải nhấn nút nào chứ nhỉ? Cậu cứ ấn đại để làm mẫu thôi, nếu mà biết chơi thì nhìn là biết ngay.”

Tống Kim im lặng một lát rồi nói: “Nhưng mà cách đánh của trò này bây giờ khác với mười năm trước, đến quy tắc bàn phím cũng đã thay đổi...”

Lục Nghiễm tỏ vẻ rất dễ tin người: “Không sao, cậu biết cả hai cách thì thử cả hai đi, dù đã hết quen với cách điều khiển mười năm trước thì cũng không sao, ít nhất thì vẫn còn nhớ chút chút. Nào, thử đi.”

Lục Nghiễm nói rồi, cả căn phòng đều trở nên yên ắng.

Tống Kim không nói gì, cũng tìm không ra có nữa, cậu ta liếc nhìn

xung quanh, thấy tên thanh niên lại rút súng ra, còn đi tới gần cậu ta mấy bước.

Tống Kim giật thót, vô thức ngồi xuống, một tay cầm chuột, một tay đặt trên bàn phím.

Lục Nghiễm bình thản để ý tới thao tác của cậu ta, lúc tay trái Tống Kim đang di chuyển không ngừng trên bàn phím, Lục Nghiễm cũng cúi người, một tay gác trên lưng ghế, nhẹ nhàng hỏi: “Ban nãy cậu nói là cậu hay ngả người ra chơi game mà? Sao giờ lại ngồi thẳng vậy?”

Tống Kim nuốt nước bọt, căng thẳng cùng cực: “Đó là tại tôi hồi hộp, bảo anh ta đừng có chĩa súng vào tôi nữa được không...”

À, hồi hộp ư?

Lục Nghiễm ngẩng đầu, tên thanh niên nhìn vào mắt anh rồi lại lùi về sau mấy bước.

Lục Nghiễm nói với Tống Kim: “Giờ thì được rồi.”

Tống Kim ậm ừ, lại tụt người xuống, tựa ra lưng ghế, duỗi thẳng chân, nhưng như thế thì tay trái của cậu ta lại cách xa bàn phím.

Lục Nghiễm lại nói: “Nhưng mà giờ thì cậu với tay với bàn phím thôi còn phí sức, sao mà đấu với người ta?”

Tống Kim vội vã kéo bàn phím về phía mình rồi nói: “Tôi quen để trên đùi đánh ấy.”

Đề trên đùi?

Lục Nghiễm cười: “Vậy cậu đánh tôi coi thử.”

Tống Kim lập tức đặt lại bàn phím, tay trái đặt trên bàn phím, tay phải

cầm chuột, trong phút chốc, cả người đều di sang bên phải, khuỷu tay phải để không, khuỷu tay trái lại gác ở hông, trông rất kỳ quặc.

Lục Nghiễm nhìn tư thế của Tống Kim, không hỏi gì, cho đến khi ngón tay của Tống Kim ấn ấn vài nút trên bàn phím, Lục Nghiễm mới lên tiếng: “Tôi nhớ là mười năm trước trò này còn dùng phím mũi tên di chuyển trái phải.”

Tống Kim nghếch người một lát rồi vỗ đầu nói: “Đúng rồi, đúng là dùng phím mũi tên...”

Nhưng mà như thế thì lại phải dùng tới tay phải.

Tống Kim lại dùng tay trái để ấn phím mũi tên, trông rất quái gở.

Lục Nghiễm mới bảo: “À, tôi nhớ nhầm rồi, hình như không phải phím mũi tên, phải là phím ASDW ấy.”

Tống Kim lại nghếch người, di sang bốn phím ấy.

Sau đó lại nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ của Lục Nghiễm, Tống Kim cũng căng thẳng theo.

Lục Nghiễm tới gần Tống Kim, giọng điệu cũng thay đổi: “Nói thật đi, rốt cuộc cậu có biết chơi trò này hay không?”

Lần này, Tống Kim không nhúc nhích nữa, bàn tay phải đặt trên con chuột cũng rụt lại, cậu ta cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lục Nghiễm, chỉ lắc đầu.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy thì rốt cuộc tối hôm đó cậu đang làm gì? Tại sao lại nói dối?”

Tống Kim lại chớp mắt nhanh vài cái, nuốt ực rồi nói: “Tôi đang xem... xem... xem phim đen...”

Lục Nghiễm lập tức nhú mày nghi ngờ.

Xem phim đen?

Đơn giản thế thôi sao?

Mặt khác, Tiết Bồng đã đi tới nhà vệ sinh trong quán net.

Lâm Thích cũng đi theo cô.

Thế nhưng nhà vệ sinh quá chật hẹp, Lâm Thích chỉ đứng ở cửa, để Tiết Bồng tự vào trong kiểm tra.

Không bao lâu sau, Tiết Bồng đã bước ra hỏi Lâm Thích: “Diện tích và bố cục của cái nhà vệ sinh này có chênh lệch gì không?”

Lâm Thích lắc đầu thay cho câu trả lời.

Tiết Bồng lại vào xem lần thứ hai.

Nhà vệ sinh của nam và nữ đều chỉ có hai vách ngăn, tất nhiên là phía phòng vệ sinh nam còn có thêm hai cái bệ tiểu nhỏ, tuy ngoài nhà vệ sinh đã có treo bảng “cấm hút thuốc”, nhưng bên trong lại có lắp cửa sổ nhỏ ở mỗi phòng.

Tiết Bồng tới nhìn cái cửa sổ, nó được lắp ở ngay phía trên ngay chính giữa hai vách ngăn.

Dù là con nghiện ma túy hay thuốc lá thì đều có hành vi “trốn” trong toilet, hơn nữa còn không phải số ít, không chỉ có nam giới mà có lúc đến cả vách ngăn của toilet nữ cũng nồng mùi thuốc lá.

Tình trạng tương tự xuất hiện nhiều nhất là ở những nơi như quán net, karaoke, sàn nhảy, quán bar.

Đương nhiên là thường thì người ta sẽ cấm hút thuốc, cũng cấm cả

lửa sáng ở ngoài dãy máy.

Nhưng lại có rất nhiều người quen tới quán net mà lại nghiện thuốc lá, thêm nữa thì lúc đó đang là mùa đông, lại là ban đêm, bên ngoài rất lạnh, vì thế số khách chui trong toilet hút thuốc sẽ nhiều hơn một tí.

Lưu Cát Dũng lại chọn hút thuốc bên ngoài là vì tình huống đặc biệt, gã ta đang đeo khẩu trang, hút thuốc thì phải tháo khẩu trang xuống, nếu trốn trong toilet hút thuốc thì sẽ rất dễ bị những người khách khác nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bước ra khỏi nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua Lâm Thích, nghe thấy ông ta ho mấy tiếng.

Tiết Bồng quay sang nhìn, thấy Lâm Thích đang dùng một tay ôm lấy ngực, nén tiếng ho, dường như rất đau đớn, cái khẩu trang N95 đang đeo cũng vẫn không được tháo xuống.

Thật ra thì đây đã không phải là lần đầu tiên Tiết Bồng chú ý tới tiếng ho của Lâm Thích, lần đầu tiên, gã rất kìm nén hành động, nhưng phần da lộ ra ngoài khẩu trang lại ửng đỏ, trông rất khổ sở nhưng lại cứ kìm nén.

Tiết Bồng cứ đứng ở đó, đến khi Lâm Thích ho xong, cô mới đi tới nói: “Mắc bệnh phổi thì nên uống nhiều nước, tuy là chưa chắc đã hiệu quả nhưng có thể làm dịu cơn đau của ông.”

Lâm Thích khựng lại, nhìn Tiết Bồng với ánh mắt ngạc nhiên.

Tiết Bồng thấy thế, biết được mình đã đoán đúng: “Tôi cũng chỉ đoán thôi, xem ra trước đây ông luôn dùng thuốc để khống chế, nhưng hôm nay “hành trình” khá gắt nên không kịp uống.”

Tiết Bồng nói rồi bèn quay lại dãy máy.

Cô tới gần bên bàn của Tống Kim, cúi đầu nhìn, thấy ngón trỏ của Tống Kim hơi ngả vàng, xem ra Tống Kim cũng có hút thuốc.

Giờ đã là buổi chiều, chắc cậu ta lại lên cơn nghiện rồi.

Tống Kim lại không chú ý tới ánh mắt của Tiết Bồng, cậu ta cứ cúi gằm mặt, không dám nhìn ai.

Cùng lúc đó, lại nghe thấy Lục Nghiễm hỏi nhỏ: “Thế cậu xem bộ phim đen nào? Nữ diễn viên là ai?”

Chương 134: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 25

À, xem phim đen hả?

Lục Nghiễm thản nhiên, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chột dạ của Tống Kim mà hỏi: “Xem bộ nào vậy? Diễn viên nữ là ai?”

Hả?

Nghe thấy thế, Tiết Bồng quay sang Lục Nghiễm.

Sau đó lại nhìn sang Tống Kim.

Tống Kim lắp ba lắp bắp nói nhỏ: “Maria... Ozawa... bộ mới lúc đó...”

Lục Nghiễm cau mày, cặp mắt như đang nhớ lại: “Phim tên gì?”

Bỗng nghe thấy tên thanh niên che mặt nói: “2009 là cô ta hết diễn rồi, mười năm trước cậu không thể nào xem được bộ mới nhất.”

Lục Nghiễm nhìn tên thanh niên rồi lại hỏi Tống Kim: “Nói thật đi, rất cuộc khi đó cậu đang làm gì?”

Tống Kim nói: “Tôi thật sự đang xem phim đen... với lại tôi làm gì có quan trọng thế không? Tôi có phải tội phạm giết người đâu...”

Tống Kim lại liếc nhìn Lục Nghiễm: “Cảnh sát Lục, anh cứ gắng hỏi tôi mấy chuyện này, có phải là... đi nhằm hướng rồi không? Lúc đó tôi làm gì đâu có quan trọng?”

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm nheo mắt, nhìn lướt qua biểu cảm có chút thay đổi trên mặt Tống Kim bằng ánh mắt khó lường, anh đứng thẳng người dậy, trong lòng cũng có kết luận.

Mấy năm trước, từng có nhiều quán net mở phim đen thuê đêm, lại còn chiếu cho người vị thành niên xem, sau đó bị cơ quan công an điều tra, quét được một mớ, cũng bởi những quán net này đã gây ra ảnh hưởng xấu, khiến rất nhiều kẻ trúng độc phim đen, sau khi rời khỏi quán net lại ra tay với phái nữ trên đường và xung quanh mình, dẫn đến không ít vụ án liên hoàn.

Như Lý Thăng đã nói, quán net là nơi đất lành tội phạm đậu, nhất là đối với người vị thành niên, game mạng, phim đen, bạo lực đa phần đều là được ấp ra từ đây.

Thoạt đầu nghe thấy thì lời nói của Tống Kim cũng có thể coi là hợp lý, dù gì thì đây cũng không phải chuyện về vang gì.

Nhưng nếu thêm vào mốc thời gian “mười năm trước”, thế thì lời nói và vẻ rúm ró sợ sệt của cậu ta lại trông hơi lố.

Đã mười năm trôi qua, Tống Kim đã là người trưởng thành từ lâu rồi, dù lúc đó có nói dối với cảnh sát rằng đang chơi game, thế nhưng đến bây giờ thì cậu ta hoàn toàn có thể “mạnh miệng” mà nói là khi đó mình đang xem phim đen, cũng không có làm gì khác, vì sợ lát nữa bị hỏi tới, sợ mất mặt nên không nói.

Nhưng cho đến bây giờ, Tống Kim vẫn đang che giấu, e là “xem phim đen” cũng chỉ là cái cớ, mục đích là để giấu giếm chuyện gì đó khác tồi tệ hơn.

Sợ rằng đã không chỉ còn là phạm pháp nữa, có thể còn dính đến một tội danh nào đó...

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Cậu cũng đã tự nói đấy, khi đó cậu

đang làm gì không quan trọng. Nếu đã không quan trọng thì không cần phải nói dối. Và lại tôi còn có thể đối chiếu lời nói của cậu với Khang Vũ Hình. Cậu phải suy nghĩ thật kỹ đấy.”

“Ờ.” Tống Kim phì cười: “Anh cứ đi đối chiếu lại với cô ta đi!”

Lục Nghiễm khựng lại, chú ý thấy vẻ mặt Tống Kim lập tức có thay đổi, tuy cậu ta vẫn còn hơi căng thẳng nhưng trông đã nhẹ nhõm hơn ban nãy.

Sao nào? Cậu ta không hề sợ Khang Vũ Hình nói khác với mình sao?

Hay là cậu ta chắc chắn Khang Vũ Hình sẽ không nói gì khiến cậu ta bất lợi?

Vào lúc này, Tiết Bồng đã lâu không lên tiếng bỗng hỏi: “Cậu muốn hút thuốc đúng không?”

Tống Kim khẽ nhúc nhích đầu ngón tay, gạt đầu ngay lập tức.

Tiết Bồng quay sang tên thanh niên che mặt, y nhanh chóng móc hộp thuốc ra khỏi túi quần, đặt lên trên bàn.

Tống Kim vội vã mở hộp thuốc ra, nhận thấy bên trong chỉ có một điếu thuốc và một cái hộp quẹt, nhưng cậu ta cũng không quan tâm nhiều được vậy nữa, lập tức lấy ra rồi châm ngay.

Tiếp đến, tên thanh niên lại lấy cái hộp không và hộp quẹt về.

Tống Kim hút vài hơi, thoải mái hơn nhiều, lúc này mới nói: “Hai ngày nay tôi hút có bốn điếu, điếu này là điếu thứ năm, nhịn gần chết.”

Có thể thấy là tên thanh niên có đưa thuốc cho Tống Kim, nhưng lại khống chế rất nghiêm ngặt, một ngày chỉ cho hai điếu.

Người nghiện thuốc cũng chỉ có thể thả lỏng tinh thần khi hút được

thuốc.

Tiết Bồng lại liếc nhìn Tống Kim: “Đừng có hút hết, chờa đó, đi theo tôi.”

Nói xong, Tiết Bồng đi tới nhà vệ sinh nam.

Tống Kim sửng ngờ, hơi ngơ ngác đứng dậy, đi đến cửa mới thấy Tiết Bồng đứng đó nhìn mình nói: “Vào đi.”

Tống Kim đi vào toilet nam, Lục Nghiễm cũng đi tới cửa, im lặng tựa vào khung cửa.

Tiết Bồng nói: “Ờ đây máy không được hút thuốc, lúc lên mạng mà nghiện thuốc, có phải cậu sẽ ra đây hút không?”

Tống Kim gật đầu: “Đúng rồi, ai cũng làm vậy hết, chuyện này không có vấn đề gì chứ?”

Tiết Bồng ung dung: “Vấn đề thì không có, chỉ cần cậu tái hiện lại tình hình lúc đó cái thôi.”

Tống Kim thấy thế thì thoải mái hơn khi nãy nhiều, không thèm nghĩ ngợi mà trả lời: “À, ở đây khá hẹp, nhưng mà người hút thuốc lại cũng nhiều, vì thế nên mọi người đa phần đều chen chúc nhau. Có lúc có hai người đứng bên bồn nước, vừa nói chuyện thế này vừa gảy tàn thuốc vào bồn.

Tống Kim vừa nói vừa làm theo, đi đến bên bồn nước gảy tàn thuốc, động tác rất thành thạo.

Sau đó, cậu ta đẩy cửa phòng bên, chỉ cho Tiết Bồng xem: “Có lúc muốn đi vệ sinh thì ngồi trên bệ xí mà hút, nhưng mà tôi ít khi đi ở đây lắm, cái này là bệ ngồi, đi không có đã, còn không vệ sinh nữa, trừ khi nào ở ngoài lạnh lắm, chứ không thôi hay đi bên nhà vệ sinh công cộng ấy.”

Chuyện này thì không giống đang vẽ vờ.

Tiết Bồng lại hỏi: “Còn nhớ hôm đó cậu hút mấy điếu không?”

Tống Kim trả lời đại: “Không nhớ cụ thể nữa, nhưng mà mỗi lần đến đều là ba, bốn điếu.”

Tiết Bồng: “Một lần ba, bốn điếu?”

Tống Kim: “Tất nhiên là không, mỗi lần nhớ tới thì hút một điếu.”

Có nghĩa là chia thành ba, bốn lần.

Tiết Bồng: “Thường thì bao lâu hút một lần?”

Tống Kim: “Một, hai tiếng gì đó, có lúc bận thì sẽ lâu hơn.”

Tiết Bồng không nói tiếp, quay sang nhìn Lục Nghiễm đang tựa người ở cửa.

Hai người im lặng nhìn nhau rồi lại quay sang nơi khác.

Lục Nghiễm cũng nhắm tính thời gian, một, hai tiếng hút một điếu, mỗi lần đến hút ba, bốn điếu, xem ra Tống Kim không chỉ là khách quen của quán net mà mỗi lần đến còn ở lại rất lâu, Khang Vũ Hình, cậu cô ta, còn có cả khách quen của quán net chắc đều biết Tống Kim.

Vậy thì vấn đề là đây, Tống Kim tới quán net, không chơi game cũng không xem phim đen như cậu ta nói, nhưng lần nào cũng ở lại lâu đến thế, vậy cậu ta ở đó làm gì?

Trong lúc Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ, Tống Kim cũng hút xong điếu thuốc, cậu ta vút đầu thuốc vào trong bồn.

Lúc này, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng đi ra khỏi cửa.

Tống Kim bước ra bên hỏi: “Anh chị cảnh sát còn gì cần hỏi tôi không?”

Lục Nghiễm có vẻ chỉ nói đại: “Phải rồi, tôi còn chưa hỏi tới trình độ học vấn của cậu, còn nữa, hiện giờ cậu đang làm gì?”

Tống Kim hơi ngại ngùng bảo: “Miễn cưỡng học hết cấp Ba rồi đi làm luôn, tôi học không nổi, làm gì thì thật ra chuyện gì cũng từng làm, giao đồ ăn, giao bưu phẩm, việc gì kiếm cơm được là được...”

Nghe tới hai công việc này, Tiết Bồng nhìn sang Tống Kim.

Tống Kim lại hỏi: “Còn gì cần hỏi nữa không?”

Lục Nghiễm lắc đầu nói: “Hết rồi.”

Tống Kim ậm ừ: “Vậy giờ có phải hai người định gọi người khác không?”

Lục Nghiễm nhướn mày, nghe thấy Tống Kim giải thích: “Tôi không có ý gì khác đâu, nghĩ là chắc hai người cần tìm trợ thủ gì đó thì tôi có thể giúp, dù gì thì tôi ở đây cũng chán...”

Lục Nghiễm chỉ quay đầu nói với Trần Mạt Sinh: “Đưa cậu ta về được rồi.”

Tống Kim ngạc nhiên, nói thêm mấy câu gỡ gạc cho mình nhưng lại lập tức bị tên thanh niên chĩa súng vào, bắt cậu ta rời đi.

Đến lúc Tống Kim đi rồi, Trần Mạt Sinh mới đi tới, nhìn Tiết Bồng đang cụp mắt sắp xếp manh mối và Lục Nghiễm đang không có biểu hiện gì: “Thế nào rồi?”

Lục Nghiễm nói: “Đêm hôm khuya khoắt ra quán net lên mạng, còn

nói dối lừa gạt cảnh sát, Tống Kim chắc chắn đã ra sức giấu giếm một hành vi phạm pháp, hơn nữa còn có liên quan đến internet, không gì khác ngoài khiêu dâm, cá độ, ma túy, khả năng cao là trang mạng cá cược, phân tán ma túy và tổ chức mại dâm.”

Nhưng mà thời gian là vào đêm khuya thì hai trường hợp sau có khả năng cao hơn tí, bởi con nghiện, tay buôn ma túy, khách làng chơi và tập đoàn mại dâm đều là động vật đi đêm, xuất hiện vào ban đêm là chuyện thường tình.

Tiết Bồng ngẩng đầu tiếp lời: “Nhìn nét mặt của Tống Kim thì cậu ta chưa từng động tới ma túy, nếu mà nghiện ma túy thì bắt tới hai ngày vậy là lên cơn rồi.”

Không phải buôn ma túy thì chỉ còn lại tổ chức mại dâm.

Lục Nghiễm hỏi Trần Mạt Sinh: “Chắc ông cũng đã điều tra xung quanh quán net này, có mấy nhà nghỉ?”

Trần Mạt Sinh trả lời: “Năm căn, nhỏ thôi, phòng cũng ít.”

Lục Nghiễm nhíu mày cố nhớ lại hồ sơ mà anh từng xem, nhưng những chuyện này không liên quan tới vụ án nên trong đó cũng chỉ nhắc sơ sài.

Lúc này, Tiết Bồng lại nói: “Chúng tôi cần nói chuyện riêng năm phút.”

Cô vừa nói với Trần Mạt Sinh.

Trần Mạt Sinh không có ý kiến gì, chỉ gật đầu, lùi về sau mấy bước với Lâm Thích.

Tiết Bồng đợi hai người đi khỏi mới tới gần hỏi Lục Nghiễm: “Anh nghĩ thế nào?”

Lục Nghiễm ngẩng lên: “Anh nghĩ là Tống Kim có tham gia vào hoạt

động tổ chức mại dâm, phụ trách liên lạc với khách và nhận tiền, sau đó cắm điểm ở gần nhà nghỉ và quán net. Chỉ không biết chúng tính phí theo số lần hay là chơi cái trò gài bẫy lừa đảo.”

Tiết Bồng nói: “Tôi thấy trường hợp sau có khả năng cao hơn, nếu là trường hợp trước thì không cần cắm ở quán net, lỡ khách mua xuyên đêm thì cậu ta cũng ở quán net canh cả đêm à?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Còn nữa, lúc nãy cậu ta nói mình giao đồ ăn với giao bưu phẩm.”

Tiết Bồng cười lạnh: “Nhìn giống chết liền.”

Tống Kim trông cũng khá đứng đắn đàng hoàng, lại còn đeo kính, trông có chất thư sinh, thế mà lại mang cái tướng đầu cơ trục lợi, mặt mũi non choẹt, ngón tay cũng không thô ráp, mở miệng là nói đại nói đùa, cực kỳ xảo trá.

Những thứ này chắc chắn có liên quan tới cuộc sống và công việc của cậu ta, luyện được qua từng ngày, cỡ nào cũng không giấu được.

Lúc này, Lục Nghiễm lại nói: “Anh từng nói chuyện với đồng nghiệp chuyên đi dọn ổ mại dâm, nghe họ nói kiểu tổ chức mại dâm nhỏ thế này thì một người sẽ không dắt năm, sáu cô, thường thì đi “đàng hoàng” một đêm có thể kiếm được mười mấy, hai chục đơn, nhưng mà đi lừa đảo thì chỉ cần xong một đơn là đủ chia rồi.”

Tiết Bồng: “Lúc nãy cậu ta nói một, hai tiếng hút một điếu, mỗi lần hút ba, bốn điếu ở đây, chắc là cỡ ba đến sáu tiếng. Nếu giữa chừng rời khỏi quán net để thu tiền thì trên đường có đi ngang qua hiện trường vụ án không?”

Lục Nghiễm khựng lại: “Ý em là có thể cậu ta đã nhìn thấy một số chuyện?”

“Đúng là có khả năng này, nhưng mà cũng không có bằng chứng.”
Tiết Bồng thở dài: “Thật ra Tống Kim không phải loại cao thủ nói dối gì, trước khi nói dối không hề biết suy nghĩ, mở miệng là nói ngay, chẳng qua những người mà cậu ta tiếp xúc trước kia đa phần đều không truy xét rõ ngọn ngành mấy lời mà cậu ta nói, vì thế cậu ta cũng không cần tốn sức chăm chút lời nói dối. Nhưng vấn đề là dù lời nói dối của cậu ta rất dễ bị vạch trần nhưng đây dù gì cũng là vụ án từ mười năm trước, rất nhiều chứng cứ đều đã biến mất. À, nhưng mà vì Tống Kim để lộ sơ hở nên giờ tôi lại có một suy nghĩ khác.”

Lục Nghiễm: “Nói thử xem sao.”

Tiết Bồng nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên bật cười, trong lúc Lục Nghiễm đang hoang mang, cô bỗng nói: “Khang Vũ Hình, cô ta là điểm đột phá.”

Lục Nghiễm sửng sốt: “Vì mười năm trước Khang Vũ Hình làm việc ở quán net, cô ta là người biết rõ nhất về hành động của Tống Kim sao?”

“Không chỉ có vậy, tôi mới nói chuyện với Phương Tử Oánh, phát hiện ra Khang Vũ Hình cũng có mặt trong xích mích giữa Phương Tử Oánh và Lưu Cát Dũng.”

Nói đoạn, Tiết Bồng nhanh chóng kể cho Lục Nghiễm nghe câu chuyện của Phương Tử Oánh.

Lục Nghiễm hơi bất ngờ, đầu tiên là kinh ngạc vì Phương Tử Oánh chính là O, sau đó lại hoảng hốt vì Phương Tử Oánh đã dùng “chứng cứ ngoại phạm” của Lưu Cát Dũng để giao kèo với gã ta.

Lục Nghiễm: “Chuyện này không giống hành động của Phương Tử Oánh.”

“Tất nhiên.” Tiết Bồng nói: “Tôi cho rằng Khang Vũ Hình đã giúp cô

ta. Anh thấy đấy, hiện giờ Phương Tử Oánh và Tống Kim đều có tiếp xúc với Khang Vũ Hình, quán net của cậu Khang Vũ Hình lại ở rất gần hiện trường, đi bộ ba phút là tới, chắc chắn là Khang Vũ Hình biết nhiều chuyện hơn mình nghĩ.”

Lục Nghiễm cup mắt suy nghĩ rồi nói: “Nhưng mà không dễ khiến cô ta nói ra sự thật đâu, cô ta còn ôm hận trong lòng, anh mà hỏi thì cô ta không giờ trò là đã may lắm rồi.”

“Còn không thì anh có thể thể hiện chút thành ý.” Tiết Bồng nói.

Lục Nghiễm cau mày: “Thành ý? Em thấy là cô ta sẽ tin hả?”

Tiết Bồng ậm ừ, nói nửa chơi nửa thật: “Hay anh giảng bầy cô ta đi, đánh bất ngờ một phát.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Đánh bất ngờ kiểu gì?”

Tiết Bồng: “Giống như cách anh gài bầy Tống Kim ấy, bất thành linh hỏi diễn viên nữ là ai. Tôi thấy chiêu này ổn đấy, Tống Kim chắc không ngờ là một cảnh sát như anh lại “hiểu biết” nhiều tới vậy.”

Một phút im lặng...

Lục Nghiễm lập tức biến sắc, một lúc sau mới lên tiếng nổi: “Thật ra anh cũng không có biết gì nhiều đâu, anh muốn thử xem Tống Kim có biết không thôi. Nếu mà Tống Kim thật sự trả lời lại thì anh còn phải nhớ kỹ lại. Với lại người vạch trần cậu ta lúc đó cũng đâu phải anh.”

Tiết Bồng chỉ đứng đó nhìn anh, cô nhướn mày, khẽ cười không nói.

Lục Nghiễm lại nghiêm túc nói: “Với lại anh cũng đâu tìm hiểu mấy cái này vì sở thích cá nhân, tại lúc trước nhiệm vụ khá đặc biệt, thường phải tiếp xúc với tội phạm ma túy, cũng phải kiểm chủ đề

chung để nói chứ, chuyện gì cũng phải biết một chút, anh mà chứng chạc đàng hoàng là lộ mất rồi.”

Tiết Bồng gật đầu: “Ừm, tất nhiên là tôi hiểu.”

“...” Lục Nghiễm mặt mày căng thẳng, tự dưng hết nói nổi, nói nửa chỉ tổ trác thêm.

Tiết Bồng không cười nữa, cô hỏi: “Quay lại chuyện chính, anh định chọn nhân chứng nào tiếp theo?”

Lục Nghiễm thở dài: “Như em nói đi, Khang Vũ Hình.”

Mấy phút sau, tên thanh niên đưa Khang Vũ Hình tới.

So với Phương Tử Oánh và Tống Kim thì Khang Vũ Hình thoải mái hơn thấy rõ, vả lại còn không phải đang giả vờ, dù gì thì cô ta cũng là con gái của Khang Nghiêu, thường ngày toàn giao tiếp với mấy thành phần bất hảo, đã chứng kiến nhiều chuyện động trời.

Lúc đi tới gần, Khang Vũ Hình cũng đưa mắt nhìn từng người ở đó, cuối cùng là Lục Nghiễm.

Tiết Bồng nhìn thấy tất cả, trong đầu bắt đầu tưởng tượng, nếu một người phụ nữ thế này ngồi trên ghế sofa đơn nhà họ Phương, đối diện với Lưu Cát Dũng, cô ta sẽ nói gì, làm gì?

Nhìn dáng vẻ Khang Vũ Hình bây giờ thì dù lùi lại mười năm, cô ta cũng không phải là một cô bé ngây thơ, càng không thể nào ngây ngô khờ dại, thời gian mười năm nghe có vẻ rất dài, thật ra chỉ như một cái búng tay mà thôi, chắc có lẽ khi đó là nền móng của cô ta cũng đã cắm sâu lắm rồi.

Huống hồ gì mới mười mấy tuổi, Khang Vũ Hình đã làm việc trong quán net, gặp nhiều cảnh sát với tội phạm, trông cô ta cũng xinh đẹp, nếu không có khả năng tự bảo vệ mình thì sẽ không trụ được trong

môi trường này.

Tiết Bồng nghĩ đến đây thì nghe Khang Vũ Hình hỏi: “Tới tôi nhanh vậy, mấy người cần hỏi gì?”

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm: “Để tôi trước cho.”

Lục Nghiễm gật đầu, không tỏ vẻ gì.

Khang Vũ Hình lại nhướng mày ngạc nhiên, cô ta cười hỏi: “Được, cô muốn hỏi gì?”

Tiết Bồng: “Đầu tiên là lời khai của Phương Tử Oánh, cô ta nói mười năm trước, cô từng nhìn thấy hung thủ kéo khẩu trang xuống để hút thuốc ở ngoài quán net, hơn nữa người này chính là Lưu Cát Dũng.”

Khang Vũ Hình nghĩ rồi gật đầu: “Đúng là có chuyện này.”

Tiết Bồng quan sát vẻ mặt của Khang Vũ Hình, thản nhiên đổi lời chứng ở phần sau: “Sau đó hai người cùng lợi dụng chuyện này để thương lượng với Lưu Cát Dũng.”

Khang Vũ Hình lập tức kinh ngạc: “Chúng tôi cùng lợi dụng chuyện này? Phương Tử Oánh nói vậy sao?”

Tiết Bồng không trả lời mà hỏi lại: “Không phải vậy sao?”

Khang Vũ Hình cười lắc đầu: “Tất nhiên là không, tôi đâu có lý do để thương lượng giúp Phương Tử Oánh, tôi với cô ta chẳng phải bạn bè gì, tôi cũng chẳng thích lo chuyện bao đồng.”

Tiết Bồng: “Không phải bạn bè, cũng không thích lo chuyện bao đồng, thế tại sao cô lại nói với Phương Tử Oánh chuyện tối đó cô thấy Lưu Cát Dũng xuất hiện ở quán net? Sao lại phải giấu cảnh sát?”

Khang Vũ Hình im lặng vài giây rồi nhanh chóng chớp mắt, cười bảo:

“Ban đầu tôi chỉ nhất thời tò mò nên nói đại. Sau đó tôi nghe cô ta kể về chuyện của mình, lúc đó tôi thấy đồng cảm nên đồng ý với cô ta. Khi đó tôi nghĩ nếu Phương Tử Oánh và Lưu Cát Dững không thương lượng được thì tôi lại nói chuyện tôi nhìn thấy với cảnh sát cũng không muộn. Với lại tôi chỉ thấy Lưu Cát Dững hút thuốc tôi chứ có thấy ông ta giết người đâu, hơn nữa cảnh sát mấy người điều tra gì cũng phải có bằng chứng, nếu có chứng cứ chứng minh ông ta giết người thì tôi có nói hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Nói cho cùng thì cũng đâu phải tôi vu oan cho Trần Mạt Sinh.”

Khang Vũ Hình đang nói dối, cô ta có điều giấu giếm.

Từ câu trả lời tới hành động chớp mắt.

Mỗi tội là chuyện này cũng giống như chuyện Tống Kim không thành thật ấy, nói dối không phải là tội, cho dù vì lý do gì mà Khang Vũ Hình không nói thật thì cô ta đều không phải đối tượng tình nghi trong vụ án này.

Tiết Bồng lại hỏi: “Lúc đó cô nhìn thấy Lưu Cát Dững ở đâu?”

Khang Vũ Hình liếc mắt về phía cửa quán net đạo cụ, đi tới đó, tựa vào trước cửa nói: “Ở đây có một góc tường có thể tránh gió, có lúc có người hút thuốc trong quán nhiều quá, sẽ có khách ra đây.”

Lục Nghiễm đi tới: “Ý cô là ở đây thường có người hút thuốc?”

Khang Vũ Hình gật đầu: “Đúng rồi, tôi còn nhớ có một cái góc mà hai bên tường đã đen thui vàng khè luôn rồi, mỗi lần tôi ra quét, dưới đất toàn là đầu thuốc.”

Lục Nghiễm: “Lúc cô nhìn thấy Lưu Cát Dững, ở đây chỉ có mình ông ta thôi sao?”

Khang Vũ Hình: “Đúng rồi.”

Cả phòng im lặng một lúc.

Lục Nghiễm nhìn Khang Vũ Hình chăm chăm, không hỏi gì nữa.

Khang Vũ Hình cũng hết sức bình tĩnh nhìn anh.

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới đi vào lại quán net: “Tôi nhớ thường ngày cô toàn ở ngoài quày.”

Khang Vũ Hình ngồi xuống quày, cười nói với anh: “Đúng rồi, lần nào anh tới tôi cũng ngồi đây. Nhưng mà tôi nhớ anh toàn tới buổi sáng cuối tuần. Chúng ta đã quen biết nhau lúc đó, tôi còn để ý anh kỹ lắm.”

Lục Nghiễm: “...”

Khang Vũ Hình mà không nói vậy, Tiết Bồng gần như quên mất chuyện này.

Đúng là họ đã quen biết nhau từ khi đó, cũng vì mối quan hệ này mà sau đó Lục Nghiễm mới được phái đi chấp hành nhiệm vụ nằm vùng.

Tiết Bồng liếc nhìn Khang Vũ Hình rồi hỏi: “Tổng Kim thường hay ngồi ở đâu? Có chỗ ngồi cố định không?”

Khang Vũ Hình quay người, chỉ vào một góc nói: “Thường thì cậu ta đều tới sớm, cái chỗ đó ở trong góc, không có ai làm phiền, nhưng mà nếu tới trễ thì có thể bị khách quen chiếm chỗ trước rồi.”

Vị trí thì lại giống như lời Tổng Kim.

Tiết Bồng: “Quán net đều được quản lý bằng phần mềm giám sát, Tổng Kim đó đăng nhập trang mạng nào phi pháp không?”

Khang Vũ Hình lắc đầu: “Chắc là không, tôi chưa từng phát hiện. Đa phần cậu ta đều lên QQ, lên trang đăng video xem phim, toàn bình

thường thôi.”

Tiết Bồng: “Cậu ta nói lúc xảy ra vụ án, cậu ta đang chơi game, còn đang đấu với người ta.”

Khang Vũ Hình bỗng bật cười: “Cậu ta biết chơi game á? Game dò mìn hay gì?”

Trong phút chốc, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều tập trung ánh mắt vào Khang Vũ Hình.

Một chốc sau, Khang Vũ Hình thở dài, dường như cuối cùng cũng hết nhịn nổi: “Được thôi, tôi thừa nhận, thật ra từ đầu tôi đã biết Tống Kim không khai thật với cảnh sát. Nhưng mà tôi thấy vậy cũng chẳng sao nên không vạch trần. Tôi biết Tống Kim không biết chơi game, cậu ta thao tác chậm, có thử mấy trang game nhưng mà không rành lắm nên dẹp luôn. Lần nào cậu ta cũng tới vào ban đêm, một lần tới là ở cả đêm, nhưng mà cậu ta đều chỉ vào các trang mạng hợp pháp, còn đăng nhập QQ, lúc đưa đồ ăn vặt cho cậu ta tôi có để ý thấy cậu ta đang coi phim Mỹ, không có gì đặc biệt.”

Lục Nghiễm nói: “Cậu ta thường xuyên ra vào quán net, một một lần cả đêm chỉ để xem phim Mỹ, thế này còn không đặc biệt sao?”

Khang Vũ Hình: “Chắc ở nhà chán thôi! Đối với tôi thì cậu ta là khách, với lại lúc nào cũng chịu hợp tác với công việc của tôi, chẳng lẽ vì cậu ta chỉ tới xem phim Mỹ nên tôi không làm ăn với cậu ta nữa hả?”

Lục Nghiễm: “Giữa chừng cậu ta có đi đâu không?”

Khang Vũ Hình: “Hình như là có, chắc thấy ở đây ngọt ngào quá, ra ngoài hóng gió, nhưng mà chỉ cần cậu ta rút thẻ là tôi sẽ giữ máy cho cậu ta.”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm nhìn nhau.

Lần này, Tiết Bồng hỏi: “Tổng Kim nghiện thuốc lá rất nặng, chắc cậu ta thường ra ngoài hút thuốc.”

Khang Vũ Hình: “Chuyện đó thì đúng là vậy, tiền cậu ta mua thuốc lá ở chỗ tôi còn nhiều hơn tiền lên mạng nhiều.”

Nói đến đây, Khang Vũ Hình lại nhìn Lục Nghiễm cười: “Khách tới quán net ban đêm không giống như mấy người anh thường gặp buổi sáng đâu, người nào người nấy toàn quen biết rộng, có nhiều người là khách quen cả, cũng có quen biết lẫn nhau, cứ hễ tụm lại hút thuốc với nhau là sẽ tám chuyện mấy phút.”

Nếu ban đầu Lục Nghiễm chỉ nghi ngờ thì giờ đây anh hoàn toàn chắc chắn, Khang Vũ Hình đang di chuyển tầm nhìn, tuy là cô ta gần như không để lại dấu vết.”

Nhưng tại sao cô ta lại phải làm vậy, trong những lời chứng vừa rồi có gì đó đặc biệt để cô ta phải giấu giếm sao?

Lục Nghiễm ngẩng lên, liếc nhìn sang bên góc, thờ ơ hỏi: “Lúc này cô nói vị trí này rất đắt khách, tới trễ một chút là sẽ bị chiếm chỗ?”

Khang Vũ Hình xác nhận: “Đúng vậy, nhưng mà nếu có khách đang trên đường đến, chuẩn bị cắm đèn, bảo tôi giữ chỗ trước giúp cho thì tôi cũng sẽ làm.”

Lục Nghiễm không nhìn nữa: “Vậy Lưu Cát Dũng thì sao? Thời gian đăng ký lúc ông ta đến quán net là mười một giờ, lúc này chắc đã hết chỗ rồi. Chỗ ngồi trong góc đắt khách thế, sao cô lại giữ chỗ cho ông ta? Ông ta cũng là khách quen sao?”

Khang Vũ Hình không trả lời, cô ta không cười nữa, chỉ nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm vẫn ung dung: “Tôi nhớ là khoảng bảy tám năm trước, tiệm net của cậu cô đã bị điều tra niêm phong rồi. Nguyên nhân là gì

vậy?”

Lúc đó, Lục Nghiễm đã vào Trường Cảnh sát, đa phần thời gian đều ở trường, đến lúc nghỉ dài ngày về nhà mới phát hiện tiệm net hồi trước hay đi đã đóng cửa, trước cửa còn có băng niêm phong.

Một hồi sau, Khang Vũ Hình nói: “Vì không đủ giấy tờ, cậu tôi bị nhận giấy thông báo điều tra niêm phong, bị gọi đi phê bình học tập mấy ngày. Sau đó thì được thả ra, không động đến chuyện kinh doanh quán net nữa.”

Chương 135: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 26

Không đủ giấy tờ, sau khi bị kiểm tra không bổ sung giấy tờ rồi kinh doanh tiếp sao?

Tiết Bồng để ý tới thông tin này, đồng thời quan sát vẻ mặt của Khang Vũ Hình, trực giác cho thấy cô ta đang giấu giếm gì đó có liên quan đến quán net, nhưng nếu gặng hỏi rõ đầu đuôi thì chắc chắn Khang Vũ Hình sẽ không hợp tác.

Vào lúc này, Khang Vũ Hình lại lên tiếng, lại còn là để đánh đòn phủ đầu: “Lục Nghiễm, trước khi bố tôi gặp chuyện, chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn bè. Lúc đó anh lợi dụng chuyện tôi thích anh để chơi tôi, gài bẫy bố tôi, về luật pháp anh theo chính nghĩa, nhưng theo tình người thì anh nợ tôi.”

Tiết Bồng chẳng lại, vô thức cau mày nhìn sang Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm lại vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, không để lộ chút cảm xúc, đôi môi mỏng khẽ hé: “Rồi sao?”

Khang Vũ Hình nhìn anh chăm chăm mà cười: “Bây giờ tôi là nghi phạm hả? Anh dựa vào đâu mà thẩm vấn tôi, nghi ngờ tôi? Tôi không phải người giết Thẩm Chí Bân, tôi không đồng mưu cũng không phải đồng phạm, cho hỏi tôi phạm phải tội gì vậy? Tôi đã nói hết những gì có liên quan đến vụ án này rồi, chuyện không liên quan thì phải xem tâm trạng. Anh là cảnh sát, anh có trách nhiệm đưa chúng tôi an toàn rời khỏi đây, dù anh làm không được thì cũng không sao...”

Nói tới đây, Khang Vũ Hình lại nhìn sang Trần Mạt Sinh, Lâm Thích và tên thanh niên, nụ cười trở nên lạnh lùng: “Hiện giờ chắc chắn người của tôi đang tìm tôi khắp nơi, họ chắc chắn có cách lần rõ ngọn nguồn.”

Khang Vũ Hình nói như đã liệu được trước, thái độ cũng rất chắc ăn, cô ta nói xong cũng không có ai phản bác lại.

Sau vài phút cứng nhắc, Trần Mạt Sinh mới quay đầu nhìn tên thanh niên.

Tên thanh niên cầm điện thoại lướt vài đường rồi chìa ra trước mặt Khang Vũ Hình.

Đó là một tấm ảnh, Khang Vũ Hình nhìn thấy thì chết trân.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng nhìn sang, chỉ thấy trong tấm ảnh là vài người đàn ông mặc vest đang đứng ở bên đường cười nói, trong đó có vài khuôn mặt trông rất quen, có vẻ chính là mấy người đứng cùng Khang Vũ Hình, Hứa Cảnh Hân ở ngoài khách sạn hôm đó, còn có hai người từng xuất hiện trong xấp ảnh mà Khang Vũ Hình đưa cho Lục Nghiễm xem hôm anh đến sảnh hội nghị gặp cô ta.

Hôm đó Khang Vũ Hình nói rằng cô ta muốn bắt nội gián.

Hiện giờ người bị bắt lại là cô ta.

Tên thanh niên thấy Khang Vũ Hình biến sắc thì cắt điện thoại đi.

Trần Mạt Sinh nói: “Cô nói đúng, đúng là họ biết lần rõ ngọn nguồn đó, nhưng không phải để tìm cô, mà là nhân lúc không có cô, phân chia lợi ích.”

Khang Vũ Hình không nói nữa, ánh mắt đánh lại.

Lại là một khoảng thinh lặng, lần này, Tiết Bồng lại lên tiếng trước: “Tôi muốn nói chuyện riêng với cô ta.”

Cô nói với Trần Mạt Sinh.

Trần Mạt Sinh suy nghĩ rồi đồng ý, nhanh chóng bước ra khỏi phòng phục dựng với Lâm Thích và tên thanh niên.

Tiết Bồng lại nhìn Lục Nghiễm, Lục Nghiễm khựng bước như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn nhường lại chỗ.

Tiết Bồng lại quay về với Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình lại khôi phục dáng vẻ ban đầu: “Hình như đây là lần đầu tiên cô và tôi nói chuyện riêng với nhau?”

Tiết Bồng không đáp, cụp mắt nghĩ ngợi rồi lên tiếng: “Cô có quen biết Tiết Dịch chị tôi.”

“Có quen.” Khang Vũ Hình nói.

Tiết Bồng hỏi: “Quen được ở đâu?”

“Hình như là ở karaoke.” Khang Vũ Hình chớp mắt, mỉm cười vạch trần: “Thật ra có phải cô muốn hỏi tôi là tại sao Tiết Dịch lại quen loại người như tôi không?”

Tiết Bồng lại không hề tránh né, thành thật gật đầu: “Quả đúng là tôi không hiểu về cách chị ấy kết bạn, nhất là sự xuất hiện của cô đã làm tôi rất bất ngờ.”

“Bất ngờ?” Khang Vũ Hình đột nhiên im lặng, ánh mắt nhìn Tiết Bồng có thêm chút bất ngờ, dò thám, một chốc sau mới lộ ra vẻ tỉnh ngộ: “Hoá ra cô không hiểu chị cô chút nào. Lẽ nào đây chính là cái gọi là người càng thân lại càng lạ sao?”

Tiết Bồng khẽ cau mày: “Cô có ý gì?”

Khang Vũ Hình cười: “Trong mắt người đời, Tiết Dịch là một học sinh gương mẫu, có lý tưởng, có tương lai, nhưng bản thân cô ấy lại không hề quan tâm đến những thứ này. Hai người kết bạn được với nhau là bởi thấy được phẩm chất khiến mình bị thu hút ở nhau. Vậy cô nghĩ tôi thấy gì thu hút ở Tiết Bồng?”

Tiết Bồng không hề né tránh, nhìn thẳng vào Khang Vũ Hình, nghi ngờ lóe lên trong đáy mắt, vẻ mặt không đổi khác, chỉ là bàn tay đặt bên người đã dần nắm lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cùng lúc đó, trong đầu cô cũng nhanh chóng lướt qua vài người, vài chuyện.

Tiết Bồng tức khắc lên tiếng: “Người giết Tiết Dịch là Phương Tử Oánh sao?”

Khang Vũ Hình sửng người thấy rõ, hoàn toàn không ngờ rằng Tiết Bồng lại không hề đi theo hướng của cô ta mà lại đột nhiên hỏi một câu như thế này, tư duy linh hoạt và cách hỏi này khiến người ta không kịp đề phòng.”

Tiết Bồng cũng thầm đếm thời gian Khang Vũ Hình dừng lại.

Đã quá ba giây.

Nếu chỉ đơn giản là giật mình thôi thì đã có thể phản ứng lại trong tích tắc rồi, nếu lâu hơn thì chính là đang suy nghĩ.

Vậy thì sao lại suy nghĩ thế?

Tiết Bồng hỏi: “Câu hỏi này làm khó cô à?”

Khang Vũ Hình lại vòng về: “Sao tôi biết có phải cô ta không? Người phá án là cảnh sát mà.”

Khang Vũ Hình lúc này đã bắt đầu đề phòng, sơ hở duy nhất chính là tích tắc vừa rồi.

Tiết Bồng cũng không ôm hy vọng có thể có được câu trả lời gì qua cô ta, cô chỉ cần tích tắc phản ứng đó để chứng thực suy đoán của mình.

Đã có được rồi thì cô cũng không còn gì để nói nữa.

Tiết Bồng cup mắt, nghiêng người định đi.

Khang Vũ Hình đột nhiên lên tiếng: “Tôi còn tưởng cô sẽ hỏi tôi thêm vài điều về chị của cô khi còn sống chứ, cô không muốn biết thêm sao?”

Tiết Bồng lại dừng bước nhìn cô ta: “Cô sẽ nói sao? Sẽ nói thật sao? Chẳng lẽ cô không thêm mắm dặm muối à? Rồi thì tôi sẽ tin sao? Cứ người hỏi người trả lời thế có ý nghĩa gì không?”

Khang Vũ Hình cười: “Vậy Hứa Cảnh Hân thì sao? Hình như cô không để tâm tới anh ấy.”

Tiết Bồng nhướn mày.

Khang Vũ Hình: “Anh ấy bảo một năm trước suýt nữa hai người đã hẹn hò rồi, nhưng mà tôi thấy hình như cô lạnh lùng lắm, cô thay lòng nhanh thế.”

Khang Vũ Hình cũng chuyển chủ đề bất ngờ, mới còn đang nói về Tiết Dịch đã chuyển ngay sang Hứa Cảnh Hân.

Nói vậy thôi nhưng cũng là đang thăm dò.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Khang Vũ Hình hết sức chắc chắn Hứa Cảnh Hân tuyệt đối sẽ không quay đầu, y đã bước chân vào vũng bùn, tẩy cỡ nào cũng không

trắng được nữa, nhưng Khang Vũ Hình vẫn không thể hoàn toàn yên tâm về việc Hứa Cảnh Hân nói với Tiết Bồng y đang nằm vùng.

Tuy Hứa Cảnh Hân chỉ có thể mang sắc đen, không thể nào là sắc trắng, nhưng y cũng có thể là màu xám.

Nếu y là nội gián, còn là nội gián hai mang, thế thì cô ta được một mất mười rồi còn đâu.

Tiết Bồng rất thờ ơ: “Người đàn ông suýt hẹn hò với tôi không phải Hứa Cảnh Hân, anh ấy tên Chung Lệ, mà Chung Lệ thì đã “chết” rồi.”

Khang Vũ Hình nheo mắt, không để lộ chút manh mối gì.

Hai khuỷu tay cô ta đặt trên bàn, đột nhiên lại cười: “Vậy Lục Nghiễm thì sao?”

Lục Nghiễm?

Tiết Bồng lại cau mày: “Cô quan tâm lắm người thật đấy.”

Khang Vũ Hình nói nửa thật nửa chơi: “Hay thế này đi, tôi đưa Hứa Cảnh Hân cho cô, cô đưa Lục Nghiễm cho tôi, chúng ta đổi đi.”

Tiết Bồng cũng bắt đầu thấy buồn cười: “Hai người họ có đồng ý không?”

Khang Vũ Hình: “Còn không thì tôi thêm vào một điều kiện nữa nhé, tôi nói cô nghe một bí mật của Tiết Dịch, cô đưa Lục Nghiễm cho tôi.”

Tiết Bồng: “...”

Một khoảng yên lặng.

Hai cô gái đối đầu nhau bằng ánh mắt.

Tiết Bồng lạnh mặt, tuy cô biết Khang Vũ Hình đang thăm dò nhưng cô đã rất mất kiên nhẫn rồi.

Lại không biết vì sao trong giây phút đó, bóng đen dần hội tụ trong đáy mắt cô, bên trong ẩn giấu dằm gai như có thể châm chích kẻ khác.

Khang Vũ Hình bỗng chốc nhìn thấy bóng mình nơi đáy mắt Tiết Bồng, cô ta hết sức kinh ngạc, cứ như phát hiện ra vùng đất mới vậy.

Sau đó, Khang Vũ Hình khẽ cười thành tiếng: “Có lẽ bản thân cô cũng không biết đâu, ở một khía cạnh nào đó, cô và Tiết Dịch cực kỳ giống nhau, có thể nói là y hệt không khác gì. Đợi ra được khỏi đây rồi, cô soi gương xem thử đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cùng hôm đó, ở Cục thành phố Giang.

Chuyện Tiết Bồng mất tích đã sớm gây chấn động Cục thành phố.

Đầu tiên là Lục Nghiễm, giờ lại đến Tiết Bồng.

Thời điểm Tiết Bồng mất tích thật sự quá trùng hợp, mới hôm trước đó cô vừa bị Phùng Mông phê bình, làm theo chỉ thị của cấp trên, rút lui khỏi việc điều tra vụ án Lục Nghiễm mất tích, còn giao cho cô vài vụ nhỏ.

Những người khác trong khoa kiểm nghiệm dấu vết đều bận bịu với vụ của Lục Nghiễm, ai nấy đều phải tăng ca cả đêm dài, sáng sớm đang là lúc mệt nhoài.

Mạnh Nghiêu Viễn ngáp ngấn ngáp dài, mới đi tắm táp về, nhìn thời gian thấy đã qua giờ làm mà Tiết Bồng còn chưa đến, ban đầu còn chưa nghĩ gì, tưởng là Tiết Bồng đến phòng khoa khác.

Ai ngờ đợi đến chín giờ rưỡi vẫn chẳng thấy Tiết Bồng đâu, đừng nói gì là Mạnh Nghiêu Viễn, đến cả Trình Phỉ cũng thấy không ổn.

Hai người thì thầm với nhau không biết có phải tại hôm qua vừa bị phê bình nên hôm nay Tiết Bồng giận dỗi rồi không?

Mạnh Nghiêu Viễn thở dài, vội gọi điện thoại cho Tiết Bồng, đang định an ủi cô mấy câu, ai ngờ điện thoại lại tắt nguồn.

Lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn cuối cùng cũng thấy hoảng loạn.

Mặt khác, Chi đội Hình sự cũng đang rối ren vì chuyện Lục Nghiễm mất tích, bao gồm cả thân thể của Trần Mạt Sinh và những người bạn tù gã từng tiếp xúc, cùng với người tài xế Lâm Thích của Khang Vũ Hình.

Phương Húc đến Tổ Trại giam, tìm hiểu tình hình rồi vội về ngay, Trương Xuân Dương cũng điều tra được về cuộc sống của con trai Trần Mạt Sinh, trước lúc nhận được điện thoại từ khoa kiểm nghiệm dấu vết, cả đội đang họp bàn.

Cho đến khi nghe thấy tin Tiết Bồng mất tích, ai nấy đều tá hỏa tam tinh.

Còn chưa tới trưa, Chi đội Hình sự đã tìm thấy xe của Tiết Bồng qua camera giám sát của Chi đội Giao Thông, đối diện đó là một dãy cửa hiệu.

Một quán cà phê trong số đó vẫn còn chưa mở cửa hoạt động, bên cạnh là một tiệm hoa tươi quà cáp vẫn đang mở cửa như thường, cảnh sát phân cục trích lục camera trước cửa tiệm hoa tươi, phát hiện vào tối qua, trước lúc Tiết Bồng lái xe đến, có một chiếc xe MVP đã đậu trước ở cửa quán cà phê.

Vài phút sau, xe của Tiết Bồng xuất hiện, cô đậu xe ở đối diện, băng qua đường bước vào quán cà phê, ở bên trong khoảng nửa tiếng.

Sau đó, có hai người đàn ông bước xuống từ trên xe MVP, họ cũng bước vào quán cà phê, không bao lâu sau đã khiêng Tiết Bồng đang

hôn mê lên xe, tiếp đó lại quay vào trong, khiêng ra một người đàn ông.

Chi đội Hình sự xem xong đều ngơ ngác.

Điều có thể chắc chắn là trong đám bắt cóc Tiết Bồng ngoài Trần Mạt Sinh thì còn có một tên thanh niên che mặt, chỉ là không ai hiểu sao Trần Mạt Sinh lại nhằm vào Tiết Bồng và Lục Nghiễm.

Cho đến chiều, Chi đội Hình sự sắp xếp lại được các mối quan hệ xã hội của Trần Mạt Sinh, phát hiện năm đó có một tiệm net nhỏ ở gần hiện trường.

Khang Vũ Hình, người mất tích cùng lúc với Lục Nghiễm lại đang làm việc ở tiệm net lúc đó.

Lật tiếp hồ sơ, lại phát hiện năm đó cảnh sát đã lần lượt hỏi thăm tổng cộng bốn mươi mấy nhân chứng, có người đến Cục Cảnh sát lấy lời khai, có người chỉ đưa thông tin tại chỗ rồi có cảnh sát ghi chép đơn giản lại.

Tổ trình sát dùng cả buổi chiều để xem qua lời khai của hơn bốn mươi nhân chứng, đồng thời còn nhờ cảnh sát tuần tra gọi điện thoại cho từng người, có số điện thoại đã ngưng sử dụng, có số vẫn còn đang sử dụng, phần lớn các số còn hoạt động đều đã liên lạc được, chỉ có bốn người tắt máy lần lượt là Hách Hữu Mai, Lý Thăng, Lưu Cát Dũng và Tống Kim.

Bốn người tắt máy cùng lúc? Trùng hợp hay là có việc gì tương tự xảy ra?

Tổ trình sát nhanh chóng khoanh lại bốn người này rồi lần lượt kiểm tra, liên lạc với phân cục bên dưới xem người nhà của họ có báo cảnh sát không?

Ai ngờ sau khi liên lạc lại phát hiện, gần đây không có bất cứ ghi chép báo án nào có liên quan đến bốn người họ.

Đến khi điều tra sâu hơn về mối quan hệ gia đình của cả bốn, lại có thêm phát hiện mới.

Tống Kim và Lý Thăng không người thân thích ở thành phố Giang, danh sách cuộc gọi thì lại có không ít cuộc điện thoại, nhưng gọi tới để hỏi tung tích hai người thì không ai biết.

Lý lịch cả hai lại còn không sạch sẽ.

Theo lời phân cục, mấy năm trước từng có vài lần, có người tới báo cảnh sát, bảo là có một người tên Tống Kim giới thiệu “gái bán hoa” cho anh ta.

Sau đó vì chuyện này mà Tống Kim bị khép tội tổ chức bán dâm, nhưng khi ấy còn là vì thành niên nên chỉ xử lý nhẹ, còn được hoãn án.

Lý Thăng thì mấy năm nay vẫn làm thám tử tư, có vài lần để lộ, bị đám đông tố giác mang tới đồn cảnh sát, bị tạm giam mấy ngày, phạt mấy trăm tệ.

Người khá “sạch sẽ” trong số này chính là Hách Hữu Mai, ít nhất thì với lời khai và ghi chép mười năm trước, Hách Hữu Mai quá lắm cũng chỉ từng có vấn đề tác phong khi còn làm việc ở nhà máy, từng có tiếng xấu với Trần Mạt Sinh, Thẩm Chí Bân và cả Lưu Cát Dũng, người qua lại giao dịch với nhà máy, về công việc thì không có sai sót gì nhiều.

Không lâu sau khi Thẩm Chí Bân, người chết trong vụ án xảy ra chuyện, Hách Hữu Mai cũng nghỉ việc ở nhà máy.

Lưu Cát Dũng thì lại bị đào ra không ít thứ phía sau.

Theo hồ sơ của phân cục đưa tới, Lưu Cát Dũng đã dính dáng tới hai vụ án trong mười năm nay, một vụ chính là sự kiện mất tích của vợ gã ta.

Lưu Cát Dũng là người báo án, nhưng vợ của Lưu Cát Dũng lại sống không thấy người, chết không thấy xác, tuy cảnh sát đã xác định Lưu Cát Dũng là đối tượng tình nghi nhưng vì không có đủ bằng chứng xác thực nên không thể nhận định vụ án.

Còn một chuyện nữa là về công ty của Lưu Cát Dũng, mấy năm trước, người ta đã kiểm tra ra được một lô lớn vật dụng bảo hộ không đạt chuẩn, khi đó đã xử phạt hành chính việc này.

Thế nhưng hai việc này cũng chỉ là những vụ án thường thấy trong mắt Chi đội Hình sự, ngược lại, việc khiến tổ trình sát chú ý là Lưu Cát Dũng còn có một cô con gái trên danh nghĩa.

Cô con gái này là con riêng của vợ Lưu Cát Dũng với chồng trước, hơn nữa còn là “người quen” của tổ trình sát, không ai khác chính là Phương Tử Oánh, tù nhân cùng buồng giam với Trần Lăng.”

Phương Tử Oánh lại còn là bạn cùng trường cấp Ba với Tiết Bồng và Lục Nghiễm, cũng là hung thủ đã giết chết chị của Tiết Bồng.

Cứ như thế, tổ trình sát đã miệt mài tới tận tối, một sơ đồ mối quan hệ mới cuối cùng cũng xuất hiện trên bảng trắng phòng họp của Chi đội Hình sự.

Cùng lúc đó, sau khi nói chuyện với Khang Vũ Hình xong, Tiết Bồng và Lục Nghiễm về lại “buồng giam”.

Sau khi bước vào, hai người mới thấy trên bàn có thêm một túi thức ăn, lần này ngoài mì gói còn có bánh mì, nước suối, cà phê gói với chocolate.

Đãi ngộ tốt hơn hôm trước thấy rõ.

Lục Nghiễm lấy đồ ra, vừa sắp xếp vừa hỏi Tiết Bồng: “Em đói chưa? Muốn ăn gì?”

Sau đó, anh nghe thấy tiếng “cót két”, Tiết Bồng ngồi xuống giường nhưng lại không lên tiếng.

Lục Nghiễm lại đợi một lúc, quay sang nhìn lại thì thấy Tiết Bồng đang cúi đầu nhíu mày, dường như đang nghĩ gì đó nhập tâm lắm, không hề nghe thấy anh nói gì.

Lục Nghiễm bèn mở hai hộp mì, đổ nước nóng vào rồi đậy nắp lại, ngồi xuống ghế nhìn cô.

Tiết Bồng choàng tỉnh: “Sao thế?”

Lục Nghiễm thở dài, nhanh chóng nắm bắt vấn đề then chốt: “Khang Vũ Hình nói gì với em thế?”

Tiết Bồng: “Hờ?”

Lục Nghiễm: “Chứ không sao trông em lại như thế?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi nói: “À, cô ta nhắc tới Hứa Cảnh Hân, nhắc tới chị tôi, còn nhắc tới anh nữa.”

Lục Nghiễm dần sầm mặt: “Cô ta có nói gì thì cũng đừng quan tâm, cũng đừng để cô ta ảnh hưởng tới cảm xúc.”

Tiết Bồng vuốt tóc ra sau vành tai, cô cười: “Không có đâu, anh yên tâm đi.”

Ánh sáng bên ngoài dần ảm đạm, le lói rồi chợt tắt, chỉ còn chiếu nhàn nhạt vào bên trong.

Nụ cười Tiết Bồng mềm mại và tinh khiết dưới ánh sáng, vẻ lạnh lùng thường ngày đã bỗng chốc biến mất.

Lục Nghiễm mấp máy môi như đang định nói gì đó, khựng lại vài giây rồi tránh mắt đi: “Chắc mì được rồi đó, ăn thôi.”

Nửa tiếng sau thì xong bữa, Tiết Bồng lại thông thả ăn mấy miếng chocolate, bùng cà phê ngồi thất thần bên mép giường.

Lục Nghiễm dọn dẹp rác trên bàn, vào nhà vệ sinh tắm sơ người, lúc bước ra thì thấy Tiết Bồng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, anh biết cô đã mệt cả ngày, giờ chắc đang buồn ngủ lắm.

Lục Nghiễm lấy khăn lông xuống, đi tới cầm lấy gói cà phê trên tay Tiết Bồng.

Tiết Bồng ngẩng đầu nhìn anh: “Anh làm gì thế?”

Lục Nghiễm nói: “Nghĩ ngợi cả ngày rồi, không nghĩ nổi nữa đâu, ngủ sớm đi.”

Tiết Bồng cũng không kiên quyết, bước vào nhà vệ sinh.

Cô đánh răng rửa mặt, lúc ra thì thấy Lục Nghiễm đang đứng trước cửa, cầm lấy đồ tên thanh niên đưa vào, có giấy bút, còn có cả một cái đèn pin.

Lục Nghiễm mang đồ để lên bàn, mở xấp giấy, gác đèn pin lên,

Nhắc bút viết gì đó.

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Anh định viết gì vậy?”

Lục Nghiễm viết nhanh tên cả đám người Lưu Cát Dũng, vừa viết vừa nói: “Sắp xếp sơ đồ mối quan hệ, tổng hợp lại thông tin hôm nay để mai khỏi quên.”

Tiết Bồng nhìn cái đèn pin, giọng lạnh đi: “Mờ cảm thế này thì viết kiểu gì, muốn đui à?”

Lục Nghiễm khựng bút lại, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiết Bồng: “Có mấy chữ thôi, anh viết nhanh lắm, chưa tới một phút nữa.”

Tiết Bồng nhăn nhó, không để ý tới anh, quay người tới bên giường ngồi xuống.

Lục Nghiễm không hề do dự, nhanh chóng liệt kê ra những điểm quan trọng trong hôm nay, sau đó lại rọi đèn kiểm tra lại, âm thầm sắp xếp suy nghĩ.

Ánh sáng ảm đạm rọi trên mặt anh, khiến đường nét càng sắc hơn, dáng người thẳng tắp ngồi trên ghế gỗ, đầu hơi khom, đôi chân dài duỗi ra dưới bàn.

Một phút mà Lục Nghiễm nói chắc phải nhân thêm mười, anh còn bổ sung thêm nhiều chi tiết lắt nhắt, mỗi lần nhắc bút, anh đều sẽ liếc mắt nhìn về phía Tiết Bồng rồi nhanh chóng viết vài nét.

Tiết Bồng im lặng nhìn cảnh này, lúc thấy tức ghê, lúc lại thấy buồn cười, nhưng rồi cũng không lên tiếng ngăn cản.

Đến khi Lục Nghiễm đặt bút xuống, nghiêng đầu nhìn sang, Tiết Bồng cũng ngược mắt, nhàn nhạt nói: “Hoa mắt rồi chưa?”

Lục Nghiễm cười: “Anh ổn.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Muốn bàn không?”

Lục Nghiễm khựng lại: “Em mệt rồi.”

Tiết Bồng: “Tôi cũng ổn.”

Một chốc, Tiết Bồng lại nói: “Nói về Phương Tử Oánh trước đi, đa phần tình tiết trong câu chuyện của cô ta tôi đều thấy hợp lý, không nhất thiết phải nói dối.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Khang Vũ Hình cũng đã thừa nhận là cô ta quả thật có thấy Lưu Cát Dũng ngoài quán net.”

Tiết Bồng: “Tổng Kim hơi lạ, tôi đoán tối đó cậu ta nhìn thấy nhiều hơn những gì cậu ta nói.”

Lục Nghiễm: “Tiếp đến còn Hách Hữu Mai và Lý Thăng.”

Tiết Bồng: “Hách Hữu Mai không liên quan tới hiện trường vụ án, Lý Thăng thì chắc là người biết nhiều nhất trong số những người này, nhờ vào nghề nghiệp của ông ta.”

Lục Nghiễm: “Lý Thăng cũng tự tiết lộ chuyện này rồi, mai phải hỏi ngay vào điểm quan trọng.”

Nói đến đây, Tiết Bồng bỗng hắt hơi.

Lục Nghiễm thấy thế thì bảo: “Em lên giường trước đi, ngồi vậy dễ cảm lạnh lắm.”

Tiết Bồng leo ngay lên giường, cuộn mình vào chăn.

Lục Nghiễm cầm áo khoác của mình tới, đắp lên trên chăn, cúi đầu nhìn khuôn mặt chỉ lộ ra một nửa của cô, mỉm cười nói: “Chăn sẽ hơi lạnh chút đấy, lát nữa là hết thôi.”

Đèn pin trên bàn vẫn còn sáng, tấm lưng Lục Nghiễm dài rộng, chắn hết cả ánh sáng, bóng anh rọi trên tường, trên giường, Tiết Bồng cứ nhìn anh như thế, sáng tỏ, rõ ràng.

Tuy ánh sáng rất mờ nhạt, nhưng vào phút này, Lục Nghiễm lại dường như nhìn thấy tinh tú trong mắt cô.

Anh đứng bên giường, bỗng chốc quên mất tất cả, lồng ngực đập phồng chầm chậm, yết hầu khẽ gợn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng nhìn thấy hết cả, cô lên tiếng, giọng phát ra từ trong chăn rất nhẹ nhàng: “Anh không lên giường hả?”

Lục Nghiễm giật thót, có vẻ kinh ngạc lắm, cực kỳ kinh ngạc.

“À, anh đang định...”

Giọng anh trầm thấp, cổ họng như bị dính lại, còn phải hắng giọng mấy lần.

Tiết Bồng chớp mắt, nhìn đằng trước nói: “Anh đưa áo khoác cho tôi rồi anh cũng sẽ bị lạnh đấy, lên đây đi.”

Anh im lặng.

Tiết Bồng vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, không nhìn anh, cô nghe thấy tiếng thở đều đều chậm chậm vang lên trong không gian tĩnh mịch, sau đó thanh giường lại phát ra tiếng kêu.

“Cót két cóc két”, lông tơ trên tai Tiết Bồng cũng dựng cả lên.

Tiếp sau đó, cả thế giới dường như chỉ có thanh giường đang hoà tấu, những thứ khác đều yên ắng lạ thường.

Nhưng cũng chính vì thế, đến lúc Lục Nghiễm nằm yên ắng, đắp chăn vào, Tiết Bồng nghe thấy tiếng nuốt ực đột nhiên vang lên trong yên tĩnh.

Không biết là của anh hay của cô.

Tiết Bồng hết sức nhẹ nhàng quay đầu sang, không để động tới thanh giường, cô nhìn về phía Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm đã nhắm mắt lại, cùng với nhịp thở và lồng ngực phập phồng, anh nói: “Trong chăn hơi lạnh, đáng lẽ phải để anh ủ trước rồi em hắng lên.”

Giọng anh rất bình thường, không có chút mỹ miều gì, lời nói cũng chỉ như đang thuật lại một sự thật thôi, thế nhưng Tiết Bồng nghe thấy lại cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết.

Cứ như trước kia vậy, anh sẽ hỏi cô còn gặp ác mộng không, có ăn uống đúng giờ không, còn hay cần nhắc mấy chuyện lật vật nữa.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng khẽ cười.

Cũng vào lúc này, trong lòng cô cuối cùng cũng chắc chắn một chuyện.

Không phải kết luận chỉ từ một câu nói của anh, mà là một quá trình khe nhỏ sông dài, do mọi biến cố dồn dập ập tới trong năm nay, cũng bởi cuối cùng cô cùng đã suy nghĩ thông suốt, bằng lòng chủ động thoát ra khỏi những gông cùm xiềng xích của quá khứ, là câu trả lời dần xuất hiện sau tất cả.

Có người đàn ông cứ hệt như ánh dương, vàng trắng, áng mây trên trời, như không khí không thể nhìn thấy cũng không thể nắm bắt, như cốc nước ấm muốn có lúc nào cũng được, thềm lặng xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Mà cô lại cứ coi đó như lẽ hiển nhiên, lại còn dần dần cảm thấy quen thuộc.

Nhưng nếu có một ngày, người này biến mất, cô sẽ thế nào đây?

Tiết Bồng chớp mắt, cô thở dài, ngửi thấy mùi trên người anh.

Vào lúc này, Lục Nghiễm mở mắt ra, chắc là lâu quá không nghe thấy cô nên vô thức nhìn sang bên này.

Nhìn sang lại và phải nụ cười dịu dàng và chút ánh sáng trong mắt cô.

Lục Nghiễm ngẩn người.

Vào khoảnh khắc ấy, hai con tim trong chăn đều trật đi một nhịp.

Cho đến khi Tiết Bồng khẽ gọi tên anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm khẽ hé môi, phát ra tiếng “Ừm” từ trong cổ họng, yết hầu động đậy, đôi mắt đen sâu hút cũng dần ánh lên ấm áp.

Tiết Bồng nói: “Chân em còn lạnh lắm, lạnh cực.”

“Ừ, vậy để anh...” Lục Nghiễm lập tức lên tiếng, đến chính mình còn chưa ý thức được là phải nói gì.

Nhưng Tiết Bồng lại đang đợi chính điều này.

Ngay sau đó, có một đôi bàn chân lạnh cóng chạm vào mắt cá anh và nửa khúc chân để lộ bên dưới vì ống quần đã xắn lên.

Lục Nghiễm lập tức mở to mắt, bỗng chốc bị đông cứng bởi cảm giác lạnh lẽo này.

Tiết Bồng lại cười tươi hơn, dùng đầu ngón chân chạm vào anh, thấy anh tuy cứng đờ cả người nhưng lại không né đi, bèn vươn ra trước, vùi đầu vào chần, cười thành tiếng.

Lời tác giả: Tuy vụ án này có nhiều chương nhưng khoảng thời gian lại rất ngắn, phần đệm bắt đầu của mỗi người đều được viết chi tiết, sẽ cần đến ở những nội dung sau, vì vậy chuyện trong những trang vừa rồi đều được xảy ra trong cùng một ngày.

Lời người dịch: Nghe cái mùi gì hong mọi người ơi)))))))))))

Chương 136: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 27

Chỉ vài giây sau, thanh giường lại phát ra tiếng “cót két” lần nữa, nén chặt từng hồi.

Tiếng cười của Tiết Bồng cũng dừng lại.

Trong phút chốc, cô được gói lại trong một thế giới ấm áp, hơi thở cháy bỏng cuộn lấy cả người cô.

Cô mở to mắt nín thở, cảm nhận được Lục Nghiễm đang tựa cằm lên đầu mình, cánh tay anh vòng quanh lưng cô, càng lúc càng siết chặt, còn chèn kín cả chân bông.

Giờ thì không chỉ chân mà cả người cô đều ấm lắm.

Tim cũng bừng cháy.

Tiết Bồng cup mắt, không hề chống cự, mắt cũng dần cay cay, cô thận trọng vươn một tay đặt lên eo anh.

Sau đó, cô nghe thấy anh hỏi: “Còn lạnh không?”

Cô cảm nhận được nhịp tim trong lồng ngực anh, nghe giọng nói hơi khàn của anh ở khoảng cách gần, chậm chậm lắc đầu, nhích gần hơn tới trước.

Tiếng “cót két” lại đánh kèm theo đó, cho đến khi cô hoàn toàn vùi vào lòng anh, hai người cuối cùng cũng ép chặt vào nhau, mũi cô chạm

vào xương quai xanh của anh, hơi thở của cô men theo kẽ hở, bám vào cổ áo.

Lòng bàn tay anh dần toát mồ hôi, tim đập thình thịch liên hồi.

Vào lúc này, Lục Nghiễm nghe thấy tiếng cô: “Lần trước em nhập viện, Cố Dao tới thăm em, bọn em đã nói chuyện rất lâu. Em kể chị ấy nghe hết chuyện trong lòng, chị ấy còn hỏi em một câu.”

Lục Nghiễm đáp: “Ừ, hỏi gì thế?”

Tiết Bồng thở dài, nhắm mắt lại: “Chị ấy hỏi, nếu như trên đời này không có anh, em sẽ như thế nào. Lúc đó em nói em không biết.”

Lục Nghiễm rất im lặng, chỉ lắng nghe Tiết Bồng, Tiết Bồng lại nằm trong lòng anh, nghe tiếng tim anh đập.

Một chốc sau, Tiết Bồng tiếp tục: “Lúc đó em thật sự không biết, em thấy rất đột ngột, không muốn nghĩ tới một chuyện không hề xảy ra. Cho đến hôm trước anh đột nhiên mất tích, cho đến hôm qua em tỉnh lại ở đây, em mới có câu trả lời...”

Nhịp tim bên tai cũng càng lúc càng mãnh liệt theo từng lời cô nói.

Tiết Bồng dừng lại, cô ngẩng đầu, để đỉnh đầu chạm vào cằm anh.

Lục Nghiễm lùi ra sau, cúi đầu nhìn vào mắt cô.

Cô trông sang khoảng đen đó, nhìn thấy bên trong gợn sóng, có niềm vui, cũng có chút mồi lửa cần thận đè nén.

Tiết Bồng nói trong ánh mắt anh: “Câu trả lời của em chính là...”

Chỉ là còn chưa hết câu, ngay tiếp theo đó, một bóng đen xuất hiện trước mắt.

Đôi môi anh cuối cùng cũng chạm khẽ.

Thoạt đầu là nhẹ nhàng thăm dò, từng chút, từng chút một.

Sau đó mới áp chặt hơn, từ nông tới sâu, hoà vào cùng một nơi.

Tiết Bồng hoàn toàn ngẩn ngơ, đầu óc trống không, không cảm nhận được hơi thở của mình, chỉ thấy rất nóng, nóng đến bỏng, không chỉ có người mà còn cả mặt, cứ như bị thiêu đốt vậy.

Môi cô cũng dần tê liệt, mất đi tri giác, tim cũng đã sớm tan chảy thành một vũng bùn xuân.

Một người có tính tình băng giá, đột nhiên lại nếm được mùi vị của tình yêu và lửa lòng, vừa lạ lẫm vừa không biết phải làm sao.

Đây là một thế giới mà cô không hề quen thuộc, bước vào rồi lại dứt không ra.

Đến lúc hơi nóng trên môi dần tan đi, cô khép hờ mắt, dốc sức hít thở, sau đó lại cảm nhận được có gì đó đặt trên lưng, vỗ về cô vào lòng.

Lòng ngực của Lục Nghiễm cũng phập phồng mãnh liệt y hệt thế, anh ôm lấy cô, ngón tay vẫn còn đang nhẹ run, hai con tim kề bên nhau, từng bừng nhảy nhót.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÈNG TƯ

Cũng không biết đã qua bao lâu, đến lúc hơi thở của cả hai đều đã bình thường trở lại, người vẫn tựa sát vào nhau.

Bàn tay Lục Nghiễm khẽ vuốt tóc cô, một lúc lâu, anh chỉ nói một câu: “Bỗng dưng có cảm giác mộng đẹp thành sự thật.”

Tiết Bồng nhoẻn miệng cười, ôm anh chặt hơn nữa.

Có lẽ trái tim họ đã lắng lẽ kề bên nhau từ lâu lắm rồi, chẳng qua anh đã sớm biết đó là gì, còn cô thì lại khá là chậm chạp.

Anh quá để tâm đến tinh thần của cô, cẩn thận nhẩn nại, cô lại sợ phá vỡ tình bạn này, cố gắng giữ cân bằng, cho đến khi lớp ngăn cách cuối cùng bị phá vỡ, mới nhận ra họ đều đã suy nghĩ quá nhiều.

Đến khi đột ngột xác định mối quan hệ như thế này, mới nhận ra nước đã chảy thành sông từ lâu rồi.

Đêm ấy, Tiết Bồng ngủ rất say, không hề nằm mơ.

Trời sáng, Tiết Bồng tỉnh giấc bởi đồng hồ sinh học của mình, lúc mở mắt còn thấy hơi khó tin.

Tối qua cô có trở mình, tuy lúc này vẫn nằm trong lòng Lục Nghiễm nhưng lại quay lưng lại với anh, cánh tay Lục Nghiễm cuộn lấy eo cô.

Tiết Bồng khẽ cử động, đang định quay người thì Lục Nghiễm cũng bị đánh thức.

“Dậy rồi à?”

Giọng Lục Nghiễm vừa khàn vừa thấp.

Tiết Bồng không nhúc nhích nữa, chỉ gật đầu.

Hơi thở của Lục Nghiễm nhẹ lướt sau gáy cô, như đang cạ mũi vào tóc cô: “Anh đi tắm rửa trước, em nằm một lúc nữa đi.”

“Ừm.” Tiết Bồng lên tiếng.

Tiếp đó lại là một hồi “cót két”. Lục Nghiễm đi xuống giường, trước

khi đi còn chèn kín chắn sau lưng cô.

Tiết Bồng lại lần nữa nhắm mắt, chìm trong sự ấm áp, nửa tỉnh nửa mơ lắng nghe âm thanh trong nhà vệ sinh, cũng không biết bao lâu sau đó, Lục Nghiễm bước ra, đi tới bàn rót nước.

Lúc này Tiết Bồng cũng ngồi dậy, nhận ra trên chăn còn đắp thêm áo khoác của anh, lại còn đều ở cả bên cô.

Tiết Bồng vén lại mái tóc hơi rối, ngẩng đầu đã thấy Lục Nghiễm đứng ở bên giường hỏi: “Muốn uống nước không?”

Tiết Bồng gật đầu đón lấy, uống hết nửa ly rồi đưa ly lại cho anh.

Lục Nghiễm uống hết số nước còn dư, Tiết Bồng cũng đi vào toilet.

Tiết Bồng tắm táp xong bước ra, trên bàn đã có thêm hai phần ăn sáng.

Lục Nghiễm nói: “Qua đây ăn thôi.”

Tiết Bồng đi tới ngồi xuống, cầm lấy cái bánh trứng, cắn một miếng, lại đón lấy phần cháo, cúi đầu húp mấy muỗng.

Suốt một phút, Tiết Bồng đều chỉ cụp mắt, yên lặng nhai bữa sáng, không nhìn Lục Nghiễm, cũng không biết nên nói gì lúc này.

Tuy họ đã quen biết gần mười năm, nhưng đây lại là lần đầu tiên thân mật đến thế, ăn cùng ngủ cùng, còn tiến tới mối quan hệ mới, dù tính Tiết Bồng như thế nhưng bỗng chốc cũng không biết xử trí sao, khó tránh ngượng ngùng.

Tiết Bồng ăn mà thấp thỏm trong lòng, ngẫm nghĩ rồi thấy chắc chỉ có nước vờ như không có chuyện gì, cứ như bình thường, tóm lại là không được tỏ ra ngượng ngùng.

Nghĩ bụng vậy, Tiết Bồng hít một hơi, quyết định nói về vụ án của Trần Mạt Sinh trước, mượn có dẹp bỏ sự yên lặng.

Ai ngờ vừa ngẩng đầu lại bắt gặp ánh mắt sâu lắng loé nụ cười của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhoẻn miệng nói: “Tới giờ anh còn thấy hơn không chân thật, sáng sớm ngủ dậy còn nghĩ không biết những chuyện đêm qua có phải mơ không.”

Tiết Bồng lập tức hiểu ý anh: “Ờ, tối qua em ngủ ngon lắm, không có mơ mộng gì hết.”

Lục Nghiễm càng cười tươi hơn.

Lục Nghiễm liếc nhìn anh, cảm thấy mặt mình nóng bừng, cầm giấy ăn trên bàn, mím môi nhìn ghi chép của anh tối qua, định dùng mấy thứ này để chữa ngược.

Vài giây sau, Tiết Bồng hỏi: “Hôm nay bắt đầu từ Lý Thăng trước đúng không?”

Lục Nghiễm nhập tâm rất nhanh: “Ừm, sự tồn tại của Lý Thăng rất mâu thuẫn với vụ án của Thẩm Chí Bân. Lý Thăng là thám tử tư, chỉ khi nào khách hàng nhờ điều tra thì ông ta mới hành động, vậy thì trong số những nhân chứng này và Thẩm Chí Bân, ai đã thuê Lý Thăng, thuê để điều tra ai? Điều tra chuyện gì? Đây là một vấn đề. Ngoài ông ta ra thì còn Hách Hữu Mai nữa, câu chuyện của Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bân cũng cần bà ta bổ sung.”

Tiết Bồng vừa nghe vừa suy nghĩ, thật ra Lục Nghiễm đã chỉ ra mấu chốt ở Lý Thăng chính là ai đã thuê ông ta điều tra ai và chuyện gì? Muốn suy đoán được thì phải dùng phương pháp loại trừ.

Tiết Bồng chỉ vào dòng chữ của Lục Nghiễm: “Đầu tiên thì em thấy có thể loại trừ Khang Vũ Hình và Tống Kim, khả năng họ thuê Tống

Kim là thấp nhất.”

Lục Nghiễm: “Tiếp đó là đến Lưu Cát Dững, hiềm nghi giết chết Thẩm Chí Bân của ông ta là cực kỳ lớn, hơn nữa với sự hiểu biết của ông ta và Thẩm Chí Bân với nhau, ông ta không cần tìm đến Lý Thăng. Nếu ông ta đã có động cơ giết người, việc tìm thám tử tư tham gia vào chỉ gây bất lợi cho ông ta.”

Tiết Bồng: “Nếu là Phương Tử Oánh thì đối tượng điều tra chắc chắn là Lưu Cát Dững, nhưng mà không đủ động cơ, chuyện Lưu Cát Dững làm với cô ta, chính cô ta tự rõ nhất, không cần thiết phải tìm thám tử tư. Hơn nữa cô ta chỉ đột ngột biết được chuyện Lưu Cát Dững có dính dáng tới án mạng, cô ta cần đưa ra phán đoán trong thời gian ngắn, hoàn toàn không kịp tìm đến thám tử tư, Khang Vũ Hình cũng đã cho cô ta đủ thông tin để lợi dụng.”

Lục Nghiễm gật đầu, nhìn sơ những dòng chữ còn lại: “Vậy thì cuối cùng chỉ còn lại Trần Mạt Sinh, Hách Hữu Mai và Thẩm Chí Bân thôi.”

Vài giây sau, Lục Nghiễm chỉ vào tên Hách Hữu Mai: “Tạm thời loại trừ bà ta trước. Cần phải có một số tiền lớn để thuê được Lý Thăng, với điều kiện kinh tế và tính cách của Hách Hữu Mai, có vẻ bà ta sẽ không chọn làm vậy.”

Tiết Bồng không nói gì, nhanh chóng đặt dấu chấm hỏi cạnh tên Hách Hữu Mai.

Tìm thám tử tư đi điều tra người khác đồng nghĩa với việc moi móc đời tư người ta, mà lại tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Nếu là người trong sạch thì khả năng cao sẽ không bị người ta điều tra, thường thì những hành vi đào bới đời tư này sẽ nhắm vào việc điều tra ngoại tình, điều tra tài sản, điều tra tung tích vân vân, hơn nữa rất dễ vượt khỏi lề pháp luật.

Nói cách khác thì Lý Thăng đang mạo hiểm rủi ro ngồi tù để xâm phạm thông tin cá nhân của người khác dùng để chuộc lợi.

Tiết Bồng nói: “Em nhớ hồi còn sống, chị em có từng kể em nghe một vụ án. Người vợ nghi ngờ chồng mình ngoại tình và tẩu tán tài sản, hơn nữa không nắm rõ hành tung người chồng, người vợ mới thuê thám tử tư để điều tra. Sau đó thám tử tư bị người chồng kiện ra tòa, bị xử tù hai năm với tội xâm phạm thông tin cá nhân của người khác, nhưng người vợ là phối ngẫu nên có quyền được ưu tiên biết chuyện về chuyện riêng tư của chồng mình, có quyền giám sát nghĩa vụ trung thành, người vợ làm thế vì nhiệm vụ ngăn cản, thế nên tội danh không thành lập.”

Lục Nghiễm cười: “Thật ra người làm thám tử tư đều có chút hiểu biết về luật pháp, Lý Thăng chắc chắn cũng tự hiểu, nhúng tay vào rồi thì một khi tiết lộ sự thật, có thể ông ta sẽ bị truy cứu trách nhiệm. Và lại ông ta làm nghề này đã lâu, chắc chắn đã từng bị bắt, cũng hẳn là từng tới lui đồn cảnh sát nhiều lần, ông ta cũng biết cái gì nên nói, cái gì không, cân nhắc tới hậu quả mình phải đối mặt nên sẽ giấu giếm ở một mức độ nào đó.”

Tiết Bồng bỗng hiểu ý Lục Nghiễm: “Anh muốn để ông ta “đoái công chuộc tội” hả?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Luật pháp cũng có tình người, chỉ cần ông ta cung cấp tin tức có thể hỗ trợ cho việc phá án, những thứ khác anh thấy cũng không hề hấn gì.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ vừa nghe anh nói, vừa nhìn chăm chăm vào cái tên trên giấy.

Một chốc sau, cô mới lên tiếng: “Hiện giờ đã loại trừ được những người khác, chỉ còn lại mình Thẩm Chí Bản thôi. Chẳng lẽ Thẩm Chí Bản thuê Lý Thăng đi điều tra Lưu Cát Dững sao?”

Lục Nghiễm nhìn vào một chỗ: “Đúng ra có khả năng này. Có lẽ

Thẩm Chí Bân biết được bí mật gì đó của Lưu Cát Dững nên mới chuốc phải hoạ, chứ không thì với mối quan hệ của hai người họ, chắc chắn phải gắn kết lắm, chỉ khi Thẩm Chí Bân sống thì Lưu Cát Dững mới có được lợi ích, tại sao Lưu Cát Dững phải giết ông ta?”

Tiết Bồng: “Trừ phi bí mật này đã nghiêm trọng tới mức Thẩm Chí Bân không thể không chết.”

Lục Nghiễm không trả lời, anh chỉ tựa vào mép bàn, nhắm mắt lại, sắp xếp lại toàn bộ mạch câu chuyện trong đầu.

Một bí mật không thể không chết.

Dính dáng tới lợi ích lớn hơn sao? Hay là nợ nần gì?

Nếu là theo hướng này thì bây giờ họ đang bị nhốt ở đây, chẳng tìm được gì cả, chỉ có thể xác định đại khái, đợi ra được rồi lại nghiên cứu sâu hơn.

Đương nhiên là sau khi giải quyết vấn đề này, còn phải đối mặt với động cơ của Trần Mạt Sinh.

Chuyện Lưu Cát Dững giết chết Thẩm Chí Bân không hề khó để Trần Mạt Sinh điều tra, gã tốn công tốn sức bày binh bố trận ở đây, tuyệt đối không chỉ đơn giản là để tìm ra hung thủ thật sự đã vu oan giá hoạ cho mình.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm mở mắt, trong đầu bỗng xuất hiện một giả thiết lớn.

Tiết Bồng thấy thế thì hỏi ngay: “Anh nghĩ ra được gì rồi?”

Lục Nghiễm nhìn sang, thấp giọng bảo: “Trước đó anh có nói chuyện với Trần Mạt Sinh, còn có nhắc tới Trần Ngữ, con trai ông ta, Trần Mạt Sinh cũng có nói với anh, trước khi vụ án xảy ra, ông ta vẫn đang gom góp bằng chứng tham ô hối lộ của Thẩm Chí Bân, cũng đã tìm

một người công nhân đồng nghiệp để gửi gắm Trần Ngữ. Anh nghi ngờ người đó là Lâm Thích, nếu không tại sao Lâm Thích lại giúp Trần Mạt Sinh tới nước như thế.”

Tiết Bồng nói: “Lâm Thích có bệnh về phổi, em thấy ông ta ho mấy lần, trông không giống cảm bình thường. Nếu là công nhân đồng nghiệp thì cũng có thể là nạn nhân của vụ đồ bảo hộ kém chất lượng. Nhưng mà anh nhắc tới Trần Ngữ thì em cũng thấy đáng nghi lắm. Động lực lớn nhất để Trần Mạt Sinh ra tù là để cha con đoàn tụ, nhưng mà sau khi ông ta ra tù, Trần Ngữ đang mất vì tai nạn, nếu đổi lại là em, khi niềm hy vọng cuối cùng cũng bị lấy mất, việc đầu tiên em sẽ làm chắc chắn là đòi lại công bằng...”

Lục Nghiễm: “Ngoài mặt thì nửa năm nay ông ta ủ mưu lên kế hoạch là để tìm ra hung thủ vụ oan cho mình năm đó, dường như không có liên quan đến Trần Ngữ.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà nhìn những nhân chứng bị ông ta bắt đến bây giờ thì chắc đã sớm biết là Lưu Cát Dũng rồi.”

Lục Nghiễm: “Đã biết lâu rồi thì đâu cần thiết lắp cái “lòng” này.”

Hai người nhìn nhau, mỗi người nói một câu, nói tới đây lại ngừng lại quay sang nhau, trong đầu cũng xuất hiện một đáp án.

Tiết Bồng khẽ hỏi: “Trần Mạt Sinh có nói với anh là Trần Ngữ chết vì tai nạn gì không?”

Lục Nghiễm lắc đầu, giọng cũng rất nhẹ: “Có lẽ trong sáu nhân chứng mà ông ta bắt đến, có người sẽ rõ hơn.”

Nói đến đây, hai người cùng im lặng.

Một lúc sau, ngoài cửa sắt có giọng nói: “Chuẩn bị xong cả chưa?”

Người lên tiếng chính là tên thanh niên kia.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng nhìn ra cửa, gật đầu với nhau.

Cả hai đứng dậy, quay sang nhìn nhau.

Lục Nghiễm nói: “Anh có cảm giác hôm nay là đã có thể có được câu trả lời rồi.”

Tiết Bồng cười: “Em chờ xem xem.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi theo tên thanh niên ra ngoài, lúc đi ngang qua “buồng giam” của Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình, họ đứng lại ở cửa, nhìn vào trong qua cửa sổ sắt.

Sắc mặt của Hứa Cảnh Hân đã đỡ hơn hôm trước, vẻ mặt thờ ơ, không có gì đặc biệt, Khang Vũ Hình thì lại trông hết sức mĩa mai.

Bốn người chẳng nói gì với nhau, lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi tới bên ngoài, chỉ nhìn thấy Trần Mạt Sinh và Lâm Thích, không thấy những người khác.

Lục Nghiễm nhìn Trần Mạt Sinh hỏi: “Kế tiếp ông định làm gì?”

Trần Mạt Sinh: “Hiện giờ còn thiếu hai nhân chứng nữa là Hách Hữu Mai với Lý Thăng, đợi cậu nói xong hết, chiều tôi lại thả tất cả mọi người ra, cùng đối chất ở đây.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Được, người tiếp theo tôi muốn gọi là Lý Thăng.”

Trần Mạt Sinh: “Được thôi, nhưng mà trước đó, tôi phải nói với cậu, ở đây không có phòng phục dựng dành cho anh ta.”

Cũng có nghĩa là chỉ có thể nói chuyện để thu thập thông tin từ Lý Thăng.

Lục Nghiễm: “Không vấn đề gì.”

Tên thanh niên nhanh chóng rời khỏi, đi gọi Lý Thăng tới.

Lúc này, Tiết Bồng lại đột nhiên lên tiếng: “Tôi cũng có vài chuyện muốn hỏi ông.”

Cô nói với Trần Mạt Sinh.

Trần Mạt Sinh ngạc nhiên, dường như không ngờ cô sẽ nói vậy, nhưng gã cũng chỉ chột sững lại, không hề từ chối: “Được thôi, thế thì hỏi luôn bây giờ vậy.”

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm rồi đi theo Trần Mạt Sinh về phía bàn họp.

Lục Nghiễm và Lâm Thích ở yên tại chỗ, đợi Lý Thăng ra.

Tiết Bồng đi đến bên bàn, nhìn về phía bảng trắng, Trần Mạt Sinh đã ngồi xuống, cô thì lại không, cô đi tới trước tấm bảng, cầm chút bút lông đen, bổ sung hoàn chỉnh lại ghi chép của Lục Nghiễm.

Từ Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dũng, tới Khang Vũ Hình, Tống, Kim, trước khi nhắc bút, cô còn viết thêm một cái tên: Trần Ngữ.

Tiết Bồng quay sang nhìn Trần Mạt Sinh, đúng lúc đó cũng nắm bắt được biểu cảm của gã, gã nhìn vào tên của Trần Ngữ, mắt ánh lên yêu thương, còn cả đau đớn nữa.

Đến khi Tiết Bồng ngồi xuống, Trần Mạt Sinh mới nhìn sang hỏi: “Cô muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Tiết Bồng nói: “Hôm ông ra tù, tôi có nhìn thấy ông ở cổng trại giam. Nhưng mà lúc đó tôi đang lái xe, cách cũng một khoảng xa, ông không nhìn thấy tôi.”

Trần Mạt Sinh ngẩn người.

Tiết Bồng tiếp tục: “Hôm đó thôi đi đón Thường Trí Bác và Thường Phong, chú Thường còn xuống xe nói mấy câu với ông, ông còn nhớ chứ?”

Trần Mạt Sinh gật đầu.

Tiết Bồng thở dài, nhìn chăm chăm vào mắt ông ta, cô hỏi: “Mong ông cho tôi biết, chú ấy có biết những chuyện ông đang làm không?”

Trần Mạt Sinh chỉ im lặng trong tích tắc rồi lắc đầu.

Tiết Bồng nheo mắt, lòng thầm bán tín bán nghi, nhưng lại không thể không thừa nhận, cô cũng thờ phào vì hành động của Trần Mạt Sinh.

Lúc này, Trần Mạt Sinh mới nói: “Cô muốn hỏi tôi chuyện này sao?”

Tiết Bồng hít một hơi: “Tôi muốn nói về Trần Ngữ với ông. Tôi nghe nói, cậu ấy gặp tai nạn rồi mất trước khi ông ra tù. Vợ cậu ấy cũng đi theo. Tôi muốn biết đó là tai nạn thế nào.”

Trần Mạt Sinh: “Đó là một vụ tai nạn xe, rất nổi tiếng, truyền thông cũng nhiều lần đưa tin, nó xảy ra vào một năm trước, chỉ là đa phần người ta đều chỉ tập trung chú ý tới người còn sống.”

Một năm trước, rất nổi tiếng, tập trung chú ý vào người còn sống?

Tiết Bồng nhanh chóng lục tìm trong trí nhớ.

Nếu đã xác định là “tai nạn ngoài ý muốn”, thế thì sẽ không có tội phạm theo pháp luật.

Vợ chồng Trần Ngữ đều là người bình thường, dù gặp tai nạn xe rồi tử vong thì cũng không tới nỗi khiến truyền thông phải đưa tin nhiều lần, hơn nữa mọi sự chú ý lại tập trung cả vào người còn sống.

Lẽ nào là...

Tiết Bồng ngần người, trước khi kịp suy nghĩ kỹ càng, cô đã buột miệng nói theo bản năng: “Hoắc Kiêu?”

Sau khi nói ra hai chữ này, Tiết Bồng cũng dựng hết cả tóc gáy, cô kinh hãi bởi câu trả lời của mình, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Trần Mạt Sinh.

Tiếp đến, cô nhìn thấy Trần Mạt Sinh khẽ gật đầu: “Thằng Ngử đã mất mạng trong vụ tai nạn đó, mọi trách nhiệm lại còn là ở nó.”

Tiết Bồng không trả lời, dòng suy nghĩ bỗng chốc bị kẹt lại.

Nếu là tai nạn giao thông, vậy thì chắc là không có liên quan đến Lưu Cát Dũng.

Vậy vấn đề lại vòng lại lúc bắt đầu, chuyện Trần Mạt Sinh dồn hết công sức để nhắm vào Lưu Cát Dũng dường như trở nên không cần thiết.

Không, vẫn chưa thể đưa ra kết luận.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại nhìn về phía ông ta lần nữa, cô nói: “Còn một câu hỏi cuối cùng nữa, ông bày binh bố trận như thế, còn kéo hai người bạn xuống bùn với mình, rốt cuộc ông muốn tìm chân tướng gì? Ông có thể thành thật trả lời tôi không?”

Trần Mạt Sinh không trả lời ngay, gã tránh mắt, nhìn sang nơi khác.

Tiết Bồng đặt tay lên bàn, cô nói tiếp: “Tôi biết chúng tôi là cảnh sát, đúng lý chúng tôi phải giúp ông. Nhưng đến lúc này, thời gian không chờ đợi ai, ông còn cứ vòng vo, chẳng lẽ không sợ đến cuối cùng không dọn được tàn cũng, cũng không đào ra được chân tướng sao?”

Trần Mạt Sinh vẫn không lên tiếng, nhưng vẻ mặt lại thoáng đổi khác.

Tiết Bồng đang nói đến chuyện mà gã quan tâm nhất, cũng lo lắng nhất, bày binh bố trận dến dấp tới nhiều người như thế, cái gã muốn đương nhiên là một chân tướng.

Nhưng càng kéo dài thời gian, sẽ càng có nhiều biến số, nếu lỡ kết quả sau cùng không như ý gã, thế thì gã không còn cơ hội lật ngược ván cờ nữa.

Tiết Bồng quan sát vẻ mặt của Trần Mạt Sinh, thấy gã hơi khác bèn đổi câu hỏi: “Hoặc là ông có thể nói tôi biết, ngoài việc đổ tội danh lên đầu ông, Lưu Cát Dũng có liên quan đến cái chết của Trần Ngữ không?”

Trần Mạt Sinh cuối cùng cũng quay sang bảo: “Nếu tôi nói với cô là tôi không chắc thì sao?”

Gã đang nói thật.

Tiết Bồng cau mày, cô hỏi tiếp: “Nhưng ông đang nghi ngờ đúng chứ?”

Trần Mạt Sinh: “Tôi chỉ biết, lần cuối cùng thằng Ngữ vào thăm tôi, nó chính miệng nói với tôi rằng đã đoán được ai là người hãm hại tôi, nó đang tìm bạn điều tra chuyện này, đợi đến lúc thu thập được chứng cứ sẽ đến Cục Cảnh sát tố giác.”

Trần Ngữ đã đoán ra sao?

Tiết Bồng: “Sau đó thì cậu ấy gặp chuyện sao?”

Trần Mạt Sinh cười khổ sở: “Cảnh sát tới kiểm tra hiện trường, loại trừ khả năng do người gây ra, chỉ đơn giản là tai nạn ngoài ý muốn.

Tiết Bồng: “Thế nên ông nghi ngờ người hãm hại ông mà Trần Ngữ đã nói, sau khi ra tù, ông tìm bạn cùng điều tra, kết quả là điều tra ra được Lưu Cát Dững.”

Trần Mạt Sinh thở dài, chậm chậm gật đầu: “Nhưng mà tôi thấy một mình Lưu Cát Dững không làm được nhiều việc đến thế, gã rất xảo trá, cũng rất gian manh, nhưng gã không suy nghĩ được chặt chẽ như thế, cũng không có khả năng bày mưu tính kế. Chắc chắn là có người giúp gã.”

Tiết Bồng: “Người có thể giúp ông ta làm nhiều chuyện như thế chắc chắn sẽ ẩn mình rất kỹ, thủ đoạn cũng ghê gớm, ông nghi là người đó nằm trong số sáu người này sao?”

Trần Mạt Sinh lắc đầu: “Tôi không có chút manh mối về người này. Sau khi suy xét tới lui chuyện này, tôi mới chọn ra sáu người có liên quan trực tiếp đến vụ án, tôi biết có người trong số họ đang nói dối, có người biết bí mật của Lưu Cát Dững, chỉ có nước đào hết những chuyện này lên thì mới có thể tìm ra kẻ đứng đằng sau. Dù thế nào thì tôi nhất định cũng phải tìm cho ra kẻ đó, nếu không phải tại kẻ đó, thằng Ngữ cũng không phải mất mạng!”

Tiết Bồng không nói nữa, cô bỗng chốc thấy rối như tơ vò.

Thứ bày ra trước mặt cô và Lục Nghiễm chỉ là một đầu dây, họ đã rút sợi dây ấy ra, kéo theo một câu đó, vốn nghĩ chỉ cần kiên nhẫn giải đáp câu đó ấy, tất cả đều có thể được giải quyết.

Nhưng nào có ngờ đâu, phía sau câu đó nhỏ lại là một câu đó lớn, họ vẫn còn chưa biết câu đó ấy phức tạp đến nhường nào, sẽ dính líu tới bao nhiêu người.

Chưa biết nên mới đáng sợ.

Chuyện duy nhất có thể xác nhận hiện giờ chính là Trần Mạt Sinh không chỉ muốn đòi lại công bằng cho bản thân mà còn cho cả Trần

Ngữ.

Nếu hung thủ phía sau mà Trần Mạt Sinh nói thật sự tồn tại, thế thì tại sao người này phải giúp Lưu Cát Dũng? Ất hẳn không chỉ là vướng mắc lợi ích giữa Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bân, có lẽ còn dính líu tới mỗi lợi ích sâu xa hơn của những người khác.

Hơn thế, vụ tai nạn của Trần Ngữ còn liên quan tới Hoắc Kiều.

Tiết Bồng còn nhớ vụ tai nạn này là do Đại đội Giao thông xử lý, nghe nói khi ấy đã kiểm tra hiện trường, không phát hiện dấu vết nào khả nghi nào do người gây ra, camera cũng đã ghi lại được hình ảnh khi đó, lúc hai chiếc xe đâm vào nhau, trong bốn người trên xe, có ba người chết, một người bị thương, người chết ngoài một cặp vợ chồng thì còn có tài xế của Hoắc Kiều.

Nhưng tại sao tai nạn đó lại có dính đến Hoắc Kiều?

Chỉ đơn giản là trùng hợp, hay là một tên hai đích?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại ngẩng lên nhìn Trần Mạt Sinh.

Cô nhìn thấy đau đớn trong mắt gã, lòng cô cũng dâng đầy sợ hãi.

Đây là một phản ứng theo bản năng, cũng giống như dự cảm của động vật về thiên tai vậy, vụ án này không hề đơn giản như cô nghĩ.

Lời người dịch: Quý dị nào hôm bữa mới hóng anh chị quen nhau nhớ phát biểu cảm nghĩ nhaaaaaa))))))))))

Chương 137: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 28

Ở bên kia, Lý Thăng cũng đã được đưa đến, gã cùng Lục Nghiễm bước vào tiệm net đạo cụ.

Lý Thăng ngồi xuống bèn hỏi: “Tôi là người thứ mấy?”

Lục Nghiễm: “Thứ tư.”

Tổng cộng có sáu nhân chứng, giờ đã đến người thứ tư, vậy chỉ còn lại hai người.

Lý Thăng ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Hai người còn lại là ai?”

Lục Nghiễm: “Hách Hữu Mai và Lưu Cát Dũng.”

Lý Thăng yên lặng một lúc, đột nhiên cười: “Có phải càng đáng ngờ thì càng để dành lại sau không?”

Lục Nghiễm cũng nhếch mép, không trả lời, chỉ hỏi: “Ông và Thẩm Chí Bân quen biết nhau thế nào?”

Lý Thăng sửng người, gã nhìn Lục Nghiễm, dừng lại một lúc rồi lại nhanh chóng phản ứng lại.

Nhưng Lục Nghiễm đã bắt được khoảnh khắc ấy.

Có thể thấy rõ, hướng phân tích trước đó của anh và Tiết Bồng là chính xác.

Lý Thăng lắp bắp: “Tôi, ai bảo là tôi quen Thẩm Chí Bân chứ?”

Nếu thật sự không quen, lúc này gã sẽ nói thẳng chứ không hỏi ngược lại như thế này.

Lục Nghiễm vẫn thờ ơ: “Vậy Thẩm Chí Bân bảo ông điều tra ai, điều tra chuyện gì?”

Lại là một câu hỏi bất thành linh.

Lần này, Lý Thăng chớp mắt liên tiếp, gã đang giấu giếm, cũng đang tìm cớ.

Lục Nghiễm không để cho Lý Thăng kịp thở: “Nếu ông không quen biết Thẩm Chí Bân, thế thì tại sao Trần Mạt Sinh lại bắt ông tới, ông đừng có nói với tôi là họ đã bắt nhầm người. Ông nói cho tôi biết chuyện càng sớm, càng có lợi cho ông. Bốn người trước đó lúc đầu cũng như ông vậy, có ý muốn che giấu, nhưng khi họ nhận thấy được chuyện này dính líu tới an nguy của mình, cuối cùng đều sửa lại lời nói, đẩy trách nhiệm cho người khác, khai rõ hết tất cả mọi chuyện.”

Lý Thăng nuốt nước bọt, nghe Lục Nghiễm thuật lại, vô thức tự vẽ trong đầu bốn người kia đã nói những gì, đẩy trách nhiệm như thế nào.

Lúc này, Lục Nghiễm lại nói: “Nếu ông cứ kiên quyết nói mình không biết gì, kiên quyết nói mình không quen Thẩm Chí Bân, tôi cũng không làm khó ông làm gì, tôi sẽ bảo họ đưa ông về, sau đó gọi hai nhân chứng còn lại ra. Đợi hỏi xong hết, tôi cũng đã có được câu chuyện sắp sửa hoàn chỉnh rồi, đến khi đó cũng không cần ông bổ sung thêm. Sau đó đám người Trần Mạt Sinh có làm gì ông, có đối xử khác biệt thế nào đó không thì có thể là đều phải xem lời chứng của mọi người ra sao, có ảnh hưởng thế nào đến vụ án. Ông phải suy nghĩ thật kỹ đấy.”

Nói xong, Lục Nghiễm không nhiều lời thêm nữa, anh khoanh hai tay trước ngực, ngồi trên ghế nhìn Lý Thăng.

Nhưng bầu không khí yên ắng này vô hình trung lại khiến Lý Thăng cảm thấy căng thẳng hơn.

Có thành thật hay không dường như chỉ còn tùy thuộc vào gã.

“Tôi... tôi...” Lý Thăng ấp úng một lúc, cuối cùng cũng mở lời: “Trước khi bị hại, Thẩm Chí Bân quả thật từng đưa tôi một món tiền, bảo tôi giúp anh ta điều tra một chuyện, hơn nữa anh ta chi rất mạnh tay, lần đầu tiên đã đưa tôi một trăm nghìn, còn nói chỉ là cọc trước thôi.”

Một trăm nghìn tiền cọc?

Cái giá này đã quyết định tính nghiêm trọng của sự việc cần điều tra.

Nếu chỉ là điều tra hôn nhân thông thường, tìm người ngoại tình, lừa dối gì đó, tiền cọc sẽ vào khoảng mười đến hai chục nghìn, đến khi điều tra rõ ràng hết tất cả chứng cứ, ăn giữ lắm cũng chỉ được năm, sáu chục nghìn.

Nhưng lúc bị hại, Thẩm Chí Bân vẫn còn độc thân, lúc còn sống, ngoài một số mối quan hệ ngoài luồng với một vài người phụ nữ, mối liên can chủ yếu chỉ có tham ô hối lộ.

Vì thế chắc là âm thầm điều tra về chuyện thương nghiệp, đây cũng có vẻ là chuyện mà Thẩm Chí Bân sẽ làm.

Con người đều có điểm yếu, điểm yếu của Thẩm Chí Bân chính là tiền.

Người chết vì tiền, bốn chữ này có lẽ đã có thể khái quát được cuộc đời ông ta.

Tham vọng mà được mở ra thì mạng cũng có thể dùng để cược.

Chỉ là đối tượng khiến Thẩm Chí Bản vừa bắt đầu đã chịu bỏ ra một trăm nghìn tiền cọc chắc chắn không phải Lưu Cát Dững.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Người ông ta muốn ông theo dõi điều tra là ai?”

Lý Thăng do dự, trước khi trả lời còn vòng vo: “Cậu là cảnh sát, nếu tôi nói thật với cậu thì có bị gì không vậy? Cậu có giữ bí mật giúp tôi không?”

“Tất nhiên.” Lục Nghiễm nói: “Trước khi mọi việc được điều tra rõ ràng, tất cả manh mối đều sẽ được chúng tôi giữ kín, sẽ không bứt dây động rừng, huống hồ gì vụ án này đã dính tới mạng người, chúng tôi càng phải thận trọng hơn.”

Lý Thăng gật đầu, nói rất nhỏ: “Thật ra Thẩm Chí Bản bảo tôi điều tra một học sinh cấp Ba.”

Học sinh cấp Ba?

Lục Nghiễm rướn người tới, anh cũng hạ thấp giọng: “Là ai?”

Lý Thăng còn không thềm nói, chỉ vươn tay, viết nhanh hai chữ lên mặt bàn.

Hai chữ kia có rất nhiều nét, nhưng Lục Nghiễm vẫn thấy kịp.

— Hoắc Kiêu.

Lục Nghiễm tức khắc nhíu chặt mày, Lý Thăng rút tay lại, trên bàn không còn chút dấu vết, vậy mà anh vẫn nhìn chăm chăm vào khoảng trống kia.

Mười năm trước, Thẩm Chí Bản từng bảo Lý Thăng theo dõi Hoắc

Kiêu?

Khi đó quả thật Hoắc Kiêu đang học cấp Ba, chắc khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đa phần thời gian đều ở trường, chắc không có gì đặc biệt.

Lục Nghiễm ngược mắt hỏi: “Ông đã làm theo à?”

Lý Thăng gật đầu: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều tiền tới vậy, chắc hẳn là phải động lòng chứ. Với lại chỉ là một học sinh cấp Ba thôi, chắc cũng không có gì nguy hiểm, nên tôi mới theo dõi...”

Lục Nghiễm: “Thế ông có phát hiện ra gì đặc biệt không?”

Lý Thăng lại nuốt nước bọt lần nữa, gãi biến sắc, mắt cũng lại chớp nhanh: “Tôi phát hiện ngoài những lúc ở trường thì hoạt động ngoại khóa của cậu ta cũng khá là đa dạng, cậu ta có một cô bạn gái học cùng trường, trông rất xinh đẹp, hai người thường xuyên đến những nơi như karaoke, quán bar với nhau. Nhưng mà có lúc, cậu ta lại không mang theo cô bạn gái này, bên cạnh lại xuất hiện một cô bé trạc tuổi khác. Ban đầu tôi cũng không quá để ý, thường đưa ảnh chụp và ghi chép hành trình lại cho Thẩm Chí Bân...”

Lý Thăng nhớ rất rõ, lần đầu tiên cầm lấy xấp hình, Thẩm Chí Bân tỏ vẻ rất kỳ lạ.

Nhất là sau khi nhìn thấy cô bé kia đi cùng Hoắc Kiêu, Thẩm Chí Bân rất kinh ngạc, sau đó còn đưa ảnh tới gần nhìn chăm chăm như để xác nhận lại.

Lý Thăng thấy thế bèn hỏi: “Anh quen cô bé này à?”

Thẩm Chí Bân sầm soi một hơi rồi lẩm bẩm: “Lạ thật, sao hai đứa nó lại ở cùng với nhau cơ chứ...”

Thẩm Chí Bân lại hỏi Lý Thăng vài vấn đề, ví dụ như Hoắc Kiêu có

cử chỉ gì thân mật với cô bé này không, trông như mối quan hệ thế nào, mỗi lần xuất hiện ở những nơi như karaoke gì đó thì chúng nó ở đó bao lâu vân vân.

Lý Thăng trả lời từng câu, từ góc độ quan sát của mình, ông ta thấy không có gì là quá sức mờ ám, vả lại Hoắc Kiêu chỉ là một học sinh cấp Ba, dù có bắt cá hai tay thì cũng đâu làm được nên trò trống gì?

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lý Thăng nói: “Sau đó ông ta bảo tôi điều tra tiếp, nếu phát hiện ra gì mới thì phải nói ngay. Ban đầu, tôi cũng không quá để tâm, tôi thấy làm chuyện này đơn giản ghê, cũng không có rủi ro gì. Sau đó tôi còn chụp được rất nhiều bức ảnh, còn thấy ba người bao gồm cậu học sinh cấp Ba này và bạn gái cậu ta, còn có cả cô bé kia nữa, họ không chỉ gặp mặt nhau mà còn đứng nói chuyện cùng, thấy vui vẻ lắm, không giống bắt cá hai tay.”

Lục Nghiễm chăm chú lắng nghe, không ngắt lời, đồng thời cũng xâu chuỗi các mối quan hệ.

Người bạn gái của Hoắc Kiêu mà Lý Thăng nói tất nhiên là Tiết Dịch, mà Hoắc Kiêu lại âm thầm gặp gỡ một cô gái khác, sau đó còn đi cùng Tiết Dịch, vậy thì cô gái này...

Lục Nghiễm đột nhiên hỏi: “Cô gái lúc sau ông nói tên là gì? Chắc ông phải biết chứ.”

Lý Thăng tránh mắt, bắt đầu ấp úng: “Chắc là... lâu quá rồi, tôi không nhớ rõ nữa, dù gì thì tôi cũng đã đưa tấm ảnh đó cho Lưu Chí Bân rồi, tôi không có giữ...”

Lục Nghiễm: “Ông chỉ cần trả lời tôi, cô ta có mặt trong số sáu người các ông không?”

Lý Thăng ngẩn người, vô thức nhìn vào Lục Nghiễm.

Hai người vừa gặp phải ánh mắt nhau, Lục Nghiễm biết mình đã đoán đúng.

Chính là Khang Vũ Hình.

Thật ra muốn đoán ra cô ta cũng không khó, dù gì Lục Nghiễm cũng đã nhìn thấy tấm ảnh của Khang Vũ Hình, Hoắc Kiêu, Tiết Dịch trong karaoke.

Nhưng vấn đề là tại sao Lý Thăng lại ngắt ngứ chuyện này?

Lục Nghiễm nheo mắt, quyết định thăm dò Lý Thăng lần nữa: “Vậy là vì điều tra hành tung của hai người này đến Thẩm Chí Bân mới chuốc họa vào thân. Cảm ơn ông đã nói tôi nghe việc này.”

Lục Nghiễm nói xong bèn ra về chuẩn bị đứng đây, Lý Thăng đột nhiên đưa tay nắm lấy anh: “Đợi đã!”

Lục Nghiễm khựng bước, đưa mắt nhìn xuống tay Lý Thăng, Lý Thăng rút tay lại, giải thích: “Cảnh sát Lục, cậu đừng có đoán lung tung đấy, tôi chẳng nói gì hết nhé... Tôi, vừa rồi tôi chẳng nói gì với cậu cả, cậu cũng không nghe thấy! Tôi... tôi cũng không biết xuất thân của cậu học sinh cấp Ba tôi theo dõi lại hiển hách đến thế, từ đầu tôi mà biết nhà cửa cậu ta như thế thì làm sao mà dám động vào! Vớ, vớ lại người giết Thẩm Chí Bân là Lưu Cát Dũng mà, đâu có liên quan gì tới mấy cô cậu cấp Ba đó?! Toàn là mấy đứa con nít mười mấy tuổi thôi mà, làm được gì đâu chứ!”

Lục Nghiễm cười, ngồi lại ghế: “Ông đâu có tận mắt nhìn thấy đâu, sao ông dám chắc Lưu Cát Dũng là hung thủ? Rồi sao ông lại biết mấy đứa học sinh kia không liên quan gì?”

“Tôi, tôi...” Lý Thăng lắp bắp: “Bởi vì hôm xảy ra vụ án, tôi cũng ở quán net... tôi có thể chứng minh, lúc vụ án xảy ra, cái cô bé ở ngoài quầy luôn ở trong quán, và lại người đi về phía hiện trường vụ án

trong khoảng thời gian đó chỉ có mình cái tên Thẩm Chí Bân giả mạo kia...”

Lục Nghiễm lại tiếp: “Nói vậy là khi đó ông cũng ở trong tiệm net? Ông tới đó làm gì?”

Lý Thăng nói: “Ờ thì, Thẩm Chí Bân bảo tôi theo dõi cậu học sinh đó ấy mà, tuần nào tôi cũng đều gặp mặt đưa ảnh cho anh ta, nhưng trước lúc Thẩm Chí Bân gặp chuyện, tôi đợi anh ta ở chỗ hẹn cả buổi sáng, anh ta vẫn không tới, tôi mới dùng điện thoại công cộng gọi vào di động của anh ta, hai cuộc gọi đầu đều bị tắt máy, gọi đến cuộc thứ ba thì có người bắt máy nhưng không phải giọng của Thẩm Chí Bân. Tôi thấy sai sai nên nói là gọi nhầm số.”

“Sau đó tôi lại tới chờ trước cửa nhà Thẩm Chí Bân, nhưng mà vẫn chẳng thấy anh ta đâu, thật ra lúc đó tôi đã thấy gì đó không ổn, thế là tôi lại tìm một buồng điện thoại công cộng, gọi tới máy bàn nhà Thẩm Chí Bân, tôi còn giả làm nhân viên tiếp thị, hỏi anh ta có phải anh Thẩm không, có cần xử lý nghiệp vụ không... Kết quả là tên đàn ông bên kia đầu dây lại hết sức đanh ác nói “Ông ta chết rồi”, còn bảo tôi đừng gọi tới nữa.”

Sau khi cúp máy, Lý Thăng lại đấu tranh tư tưởng một hồi, vừa có linh cảm chẳng lành, vừa tự trấn an mình, bần khoản qua lại một hồi, cuối cùng ra một quyết định.

Lý Thăng còn nhớ, trước đó Thẩm Chí Bân thường nói là ông ta thường đến một quán net gần nhà để lên mạng, vì mỗi lần nhận ảnh Lý Thăng gửi, ông ta không bao giờ dùng máy tính ở nhà mình để mở thư điện tử mà sẽ mang theo ổ cứng di động đến tiệm net.

Thẩm Chí Bân còn bảo quán net đó có nhiều người hút thuốc chung, có thể làm quen được nhiều bạn, trong số đó còn có người có thể cung cấp dịch vụ đặc biệt, “hoạt động về đêm” thì phong phú khỏi nói.

Lý Thăng quanh quẩn một lúc ở gần nhà Thẩm Chí Bân, phát hiện

trên con đường đó chỉ có một quán net, và lại khi đó cũng đã tối, Lý Thăng mới bỏ tiền ra kiếm chỗ mà ngồi, vừa chơi game vừa yên lặng mà đợi.

Lý Thăng đợi từ ráng chiều tới tận hơn tám giờ tối, thấy đa phần toàn khách nam đi vào, và lại có mấy chỗ sát góc đang trống rõ ràng, vậy mà thấy khách vào thì ngoài quầy lại bảo là hết chỗ rồi.

Lúc khoảng tám giờ rưỡi, một cô bé bước vào quán bar, còn nhỏ lắm, trông cũng độ mười bảy, mười tám tuổi, nhìn hận đời lắm, có vẻ có cá tính, không dễ dây vào.

Cô bé vừa vào, ông chủ đã nhường chỗ, hai người đứng đó nói nói mấy câu, cô bé còn gọi ông chủ là cậu.

Nơi này toàn là đàn ông đàn ang, tự dưng nhìn thấy cô gái xinh xắn như thế, Lý Thăng đáng lẽ phải sáng mắt lên hẳn, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt cô bé đó, gã lại thềm chấn động.

Cô bé đó chính là Khang Vũ Hình, cũng chính là cô bé xuất hiện trong bức ảnh cùng Hoắc Kiêu.

Lúc này Lý Thăng mới biết tại sao Thẩm Chí Bân lại nói cái câu: “Sao hai đứa nó lại đi chung với nhau?”

Kể đến đây, Lý Thăng thờ lấy hơi, bổ sung thêm: “Nhưng mà cô ta không thấy thẳng mặt tôi, lúc đó tôi lấy căn cước giả để tới tiệm net đăng ký.”

Nhưng thứ Lục Nghiễm quan tâm không phải là chuyện này, anh hỏi: “Ông có còn nói với ai chuyện tối đó ông đến quán net không?”

Lý Thăng lắc đầu: “Không, tôi đâu có dám nói với ai, tôi sợ cảnh sát tới hỏi tôi, phát hiện ra tôi giúp Thẩm Chí Bân theo dõi người khác, vậy là chơi ngu rồi còn gì.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy ông đi khỏi lúc mấy giờ?”

Lý Thăng: “Cỡ một hai giờ gì đó.”

Một hai giờ... vậy cũng có nghĩa là Lý Thăng đã nhìn thấy rất nhiều thứ.

Lục Nghiễm: “Vậy ông nhìn thấy cả Tống Kim lẫn Thẩm Chí Bân giả sao?”

Lý Thăng gật đầu: “Có nhìn thấy, nhưng mà ban đầu tôi không để ý tới hai người họ, cũng không quan tâm mấy.”

Lục Nghiễm: “Ông nói là ông ở tới một hai giờ, ông làm gì trong khoảng thời gian dài như thế?”

Lý Thăng hắng giọng: “Tôi tò mò cái “cuộc sống về đêm” mà Thẩm Chí Bân nói là cái gì...”

Lục Nghiễm ậm ừ, nhìn Lý Thăng, ngón tay gõ gõ lên bàn: “Nói nghe xem.”

Lý Thăng lại không trả lời ngay, cẩn thận dò hỏi trước: “Cảnh sát Lục, nếu tôi nói ra tối đó tôi làm gì, tới hồi xong chuyện cậu có truy cứu hình sự tôi không vậy...”

Lục Nghiễm cười, không trả lời mà hỏi lại: “Vậy quán net giờ còn đó không?”

Lý Thăng lắc đầu: “Không còn nữa.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy cái “dịch vụ đặc biệt” mà ông tham gia khi đó bị ai giữ lại bằng chứng rồi sao?”

Lý Thăng tiếp tục lắc đầu: “Không thể nào, với lại đã qua mười năm rồi, sao mà còn dấu vết gì được.”

Lục Nghiễm khẽ gật đầu, nhướn mày nhìn gã, không nói gì.

Lý Thăng bỗng ngộ ra, nghĩ kỹ lại thì cũng đúng thôi, cảnh sát phá án phải có bằng chứng, không có chứng cứ gì hết thì sao mà lập án khởi tố?

Lục Nghiễm thấy thế thì lại gõ bàn: “Nếu ông có công lao hỗ trợ cảnh sát phá án, ông có thể được coi là người trong đường dây, trừ phi ông làm chuyện gì xấu xa tàn ác không thể tha thứ, còn không cảnh sát sẽ không dùng rồi đập đổ.”

Nghe thấy thế, Lý Thăng mới yên tâm hơn, cười gượng bảo: “Ôi trời... thật ra có nói ra hết chuyện hôm đó cũng không có gì, cậu cũng biết đấy, đàn ông với nhau cả mà, một đám đực rựa nửa đêm nửa hôm tụm lại với nhau thì còn nói gì được, làm gì được nữa?”

Lục Nghiễm lại lắc đầu, thông dong bảo: “Tôi không biết, ông phải nói rõ kia.”

Lý Thăng ậm ừ: “Cái thằng nhóc Tống Kim ấy, mỗi tối đến tiệm net đều sẽ phát vài cái ổ cứng di động cho khách, có lúc lập riêng một nhóm nhỏ, gửi hết đồng clip đen vào trong nhóm. Tới lúc khách lên máu muốn tìm gái bán hoa, Tống Kim sẽ cho cái địa chỉ, bảo khách tới nhà nghỉ gần đó, xong chuyện rồi Tống Kim lại tới lấy tiền...”

Câu chuyện này của Lý Thăng cùng khớp với phân tích trước đó của Lục Nghiễm và Tiết Bồng.

Tống Kim thường xuyên đến quán net, không chơi game cũng không xem phim đen, theo lời Khang Vũ Hình thì máy cậu ta toàn mở QQ và trang web xem phim uy tín, thật ra tất cả những chuyện này đều là để che giấu chuyện cậu ta âm thầm giao dịch.

Chỉ có một chuyện Lục Nghiễm vẫn chưa hiểu lắm: “Ông nói là Tống Kim gửi clip đen cho khách trong tiệm net hả?”

Lý Thăng: “Đúng rồi, tôi cũng có lấy này! Tôi còn xem rồi nữa!”

Lục Nghiễm: “VẬY cậu ta có xem không?”

Lý Thăng: “Chắc là cũng có.”

Tống Kim cũng xem, lại còn lan truyền đi trong nội bộ khách, vậy với vai trò là kẻ phát tán thì cậu ta phải hiểu rõ hết nội dung trong mấy cái clip đó mới phải, như thế lỡ khách có hỏi thì cậu ta mới biết mà trả lời.

Nhưng Lục Nghiễm nhớ là lúc anh gài bẫy Tống Kim, dường như cậu ta không hề quen thuộc với chuyện này.

Trừ phi thứ Tống Kim lan truyền đi không phải clip của những diễn viên nữ đó mà là...

Lục Nghiễm khựng lại, đột nhiên nhớ tới thủ đoạn của một tổ chức bán dâm mà mình từng nghe thấy trước kia, anh hỏi: “Những cái clip đen đó là thực đơn đúng không?”

Lý Thăng sửng ngờ, lại bắt đầu lắp ba lắp bắp: “Thì... thì chắc là... vậy...”

Quả đúng là thế.

Tống Kim lợi dụng dịch vụ phát tán ở quán net, gửi số clip đen đó cho những người khác nhất định trước, đợi đến lúc khách xem thấy có cảm giác rồi thì có thể chọn mục và những cô gái trong clip, sau đó Tống Kim sẽ sắp xếp theo thời gian.

Sau đó, khách sẽ đi đến phòng nhà nghỉ theo địa chỉ Tống Kim đã đưa, sau khi xong chuyện, Tống Kim sẽ đến thu tiền.

Thật ra kiểu “dịch vụ” phát tán phim đen như thế này xuất hiện ở rất

nhiều quán net “bẩn”.

Có quán sẽ chia chỗ ngồi thành từng ngăn riêng biệt, mỗi máy đều có thể liên kết với máy chủ, mở phim đen được lưu trữ trong ổ cứng máy chủ.

Mấy năm trước, đội chống mại dâm đã càn quét được một loạt các quán nét “bẩn” như thế này.

Nhưng mà các quán net thế này non tay hơn các băng nhóm tổ chức mại dâm nhiều, cứ tra là dính, chạy không thoát được.

So ra thì Tống Kim cũng khá là ranh mãnh, biết tự đem theo ổ cứng để chuyển tay cho khách, đa phần đều không chiếu hết clip mà chỉ cắt một đoạn để câu khách rồi nhận lợi nhuận sau đó.

Phải lọc trước đối tượng khách ở quán net, đầu tiên là loại bỏ nữ giới, những khách lạ hoặc trông không dễ vào tròng, sau đó chừa lại những vị trí tương đối an toàn bên trong cùng cho “khách quen”

Lý Thăng nói tiếp, ban đầu tò mò nên gã đưa cho Tống Kim ít tiền, “thuê” ổ cứng nửa tiếng để xem, nhưng gã cũng chỉ báo tên và căn cước giả cho Tống Kim để phòng hờ, thêm vào đó thì ánh sáng ở quán net rất mờ昧, Tống Kim cũng không nhớ rõ gã trông thế nào.

Lục Nghiễm hỏi: “Vậy ông cũng có tham gia hoạt động sau đó à?”

Lý Thăng cười ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Thì tò mò ấy mà, với lại tôi làm thám tử tử, trải nghiệm cuộc sống để hiểu biết thêm cái mới thì cũng nên thôi mà... Lỡ đâu sau này có người tìm tôi điều tra chuyện này thì sao? Cậu thấy đúng không?”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Ông có tham gia vào hoạt động sau đó, vậy ông có phát hiện ra gì đặc biệt không?”

Lý Thăng sửng ngờ: “Đặc biệt hả? Cậu đang nói về cái gì? Mấy cô

gái hay là nội dung phục vụ...”

Lục Nghiễm thờ ơ: “Ví dụ như là giới thiệu một số chất cấm phi pháp cho ông mới danh nghĩa kích thích cảm hứng?”

Lúc này Lý Thăng mới hiểu Lục Nghiễm đang ám chỉ gì, gã vội nói: “Tôi không có đụng tới đâu đó! Cảnh sát Lục, cậu xem tướng tá tôi thế này, đâu có giống hít ba cái đó đâu đúng không?”

Với lại tôi làm nghề này, động vào cái thứ đó là chắc chắn sẽ gián đoạn công việc, thường ngày tôi phải đi rình người ta, một lần là tận mấy tiếng đồng hồ, tổn thể lực lắm đấy...”

Lý Thăng còn chưa nói xong đã bị Lục Nghiễm cắt lời: “Tôi hỏi ông là đối phương có giới thiệu cho ông không, không có hỏi ông có hít không. Ông chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi là được.”

“À” Lý Thăng nói: “Đúng là có giới thiệu đó, còn đưa tôi tận mấy loại để lựa, bán giá trên trời á, gấp mấy chục lần giá bên ngoài mà tôi biết!”

Lý Thăng nhanh chóng lầu bầu mấy cái tên thuốc, còn nói nhầm chừng khoảng giá hôm đó, có loại thuốc cấm đem từ nước ngoài về chỉ có vài xu một viên nhỏ, nhưng vào tới trong đó thì tận hai ba chục tệ một viên.

Sau đó, Lý Thăng lại nói về camera trong cái nhà nghỉ đó, có mấy cái lắp ẩu lắm, gã vào phòng chưa bao lâu đã phát hiện ra.

Lý Thăng thuật lại những gì hôm đó mình chứng kiến, thứ xuất hiện trong đầu Lục Nghiễm lại là một chuỗi kinh doanh khiêu dâm và ma túy.

Khách và mấy cô gái vào nhà nghỉ làm chuyện đó sẽ bị camera ghi lại, cắt thành từng đoạn nhỏ, làm mờ rồi chuyển tay cho những khách khác, hoặc là đăng lên một số trang mạng bị cấm để khách có

trả phí thành viên xem.

Trong số những người khách này, có người cần hỗ trợ hứng thú nên sẽ mua số thuốc từ chỗ các cô gái đó, sau đó sinh nghiệm thì lại tới chỗ Tống Kim hoặc mấy cô gái để mua thuốc.

Cái quan trọng nhất là mại dân chỉ cấu thành hành vi phi pháp chứ không cấu thành tội danh, vì thế có bị bắt thì cũng chỉ xử phạt hành chính, tạm giam mấy hôm rồi thêm khoảng phạt dưới năm trăm tệ.

Đương nhiên là tổ chức bán dân thì sẽ bị xử hình sự, thường thì từ năm năm, thế nhưng ở đây, chuỗi tổ chức này lại chọn người vị thành niên như Tống Kim, lỡ đâu có bị bắt thật thì cũng có thể nhẹ tội, thậm chí là hoãn án.

Tiểu là mười năm trước, tiệm net của cậu Khang Vũ Hình đã đóng cửa, dù bây giờ có lời chứng của Lý Thăng thì cũng rất khó mà lợi ngược tìm hiểu vụ án này.

Thế là Lục Nghiễm nhanh chóng đẩy vấn đề về phía Thẩm Chí Bân: “Theo lời Tống Kim thì đêm đó, tên Thẩm Chí Bân giả đã ngồi ngay sau cậu ta, hai người còn gây gỗ vì chạm phải ghế nhau. Ông có nhớ gì về chuyện này không?”

Lý Thăng do dự một chốc mới khai ra: “Quả thật là tôi có thấy cái khúc đó, họ còn cự cãi nhau mấy câu tại đó, nhưng mà tôi thấy chuyện này lạ lắm...”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Lạ chỗ nào?”

Lý Thăng: “À, tôi thuê cái ổ cứng nửa tiếng đồng hồ ấy mà, sau đó hết giờ, tôi lại muốn đăng ký tiếp phần phía sau đó nên mới đi tìm Tống Kim, nhưng mà cậu ta không có ở chỗ. Với lại không những cậu ta không ở đó mà tên Thẩm Chí Bân giả ở sau lưng cũng không có luôn. Tôi mới tới toilet nam tìm, bước vào thì nghe mấy ông hút thuốc trong đó nói hồi nãy ở đây đông người, Tống Kim ghét chen

chúc nên bảo là đi ra ngoài, tới mới ra ngoài tìm cậu ta.”

Kết quả, Lý Thăng đi tìm một vòng bên ngoài, quả thật nhìn thấy Tống Kim đứng ở trong góc.

Hơn nữa không chỉ có Tống Kim mà còn có một người đàn ông hơi béo, đó chính là Lưu Cát Dũng, hai người còn vừa nói chuyện vừa hút thuốc, thấy Lý Thăng tới thì lập tức tản ra, cố vờ như không quen nhau.

Chương 138: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 29

Lý Thăng nói: “Cậu nghĩ coi, hai tên đàn ông con trai như Lưu Cát Dũng với Tống Kim đâu thể nào có gian tình gì với nhau được, tránh né cái gì? Nhưng mà lúc đó tôi cũng chẳng để tâm, chỉ tới hỏi Tống Kim cách đăng ký hoạt động sau đó, Tống Kim xem thời gian rồi bảo tôi phải xếp hàng tới sau một hai giờ gì đó, kêu tôi đợi thêm chút. Thế nên tôi mới về quán net đợi, xem phim đen giết thời gian.”

Lục Nghiễm im lặng ngồi nghe, đồng thời cũng sắp xếp lại mốc thời gian.

Thi thể của Thẩm Chí Bân được phát hiện sau một giờ, vậy thì đáng lẽ Lưu Cát Dũng, người giả làm Thẩm Chí Bân phải xảy ra xích mích với Tống Kim vào trước một giờ, sau đó mới rời khỏi.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm hỏi: “Sau khi về quán net, ông mới thấy “Thẩm Chí Bân” giả và Tống Kim cự cãi vì va phải ghế nhau, gây gỗ rất ồn ào, sau đó “Thẩm Chí Bân” giả lại khi khỏi, có đúng thế không?”

Lý Thăng đáp ngay: “Đúng rồi! Vì thế lúc đó tôi thấy lạ lắm, trước đó họ vẫn còn đứng hút thuốc với nhau, sau quay qua quay lại tự dưng trở mặt?”

Có thể thấy rõ đây là một màn kịch mà Tống Kim và Lưu Cát Dũng đã dựng lên để diễn cho mọi người xem, để tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhìn thấy “Thẩm Chí Bân” rời khỏi quán net sau khi cãi nhau với Tống Kim, sau đó bị giết ở toilet công cộng gần đó.

Lục Nghiễm nói: “Sau đó, ông nghe nói đến chuyện hôm đó Thẩm Chí Bân bị hại. Nhưng ông biết Thẩm Chí Bân trông như thế nào, cũng biết tối đó, người ngồi lên mạng ở vị trí ấy không phải ông ta mà là một người đàn ông có vóc dáng tương đồng đóng giả. Ông mới nhận thức được sự việc có khúc mắc, đoán được đây là một màn kịch.”

Lý Thăng: “Đúng đấy, chính là như thế!”

Lục Nghiễm bỗng chốc im lặng, anh cau mày nhìn Lý Thăng, một lúc sau mới hỏi: “Nếu ông đã biết là người hôm đó không phải Thẩm Chí Bân mà là Lưu Cát Dũng, vậy sao ông không nói với cảnh sát?”

Lý Thăng sửng sốt, tránh ánh nhìn lần nữa, gã giải thích: “Tôi mới nói hết với cậu rồi còn gì, cảnh sát Lục? Tôi sợ cảnh sát biết chuyện khác của tôi thôi mà. Với lại cảnh sát điều tra cần có chứng cứ, tôi nghĩ dù có thiếu lời chứng của mình tôi thì sớm muộn gì cảnh sát cũng điều tra ra được Lưu Chí Dũng, đâu thể nào kéo dài ai đó làm hung thủ được chứ?”

Sau đó, Lý Thăng lại lần lượt cung cấp vài chi tiết.

Ví dụ như cảnh sát có điều tra ra được Thẩm Chí Bân từng chuyện cho Lý Thăng một số tiền, biết được Lý Thăng là thám tử tư, mới hỏi Lý Thăng đã giúp Thẩm Chí Bân điều tra về ai.

Lý Thăng bèn giả ngơ bảo rằng Thẩm Chí Bân đã nhờ mình theo dõi mấy đứa học sinh, cũng không biết nguyên do là gì.

May là Lý Thăng không đưa nhiều ảnh cho Thẩm Chí Bân, cũng không chụp thứ gì “chí mạng”, chỉ có ảnh chụp đám Hoắc Kiêu cùng đi vào karaoke và quán bar, cảnh sát cũng không để ý mấy.

Còn chuyện xảy ra trong quán net thì Lý Thăng không nhắc tới một chữ, càng không thể chủ động khai ra việc mình dùng căn cước giả.

Cho đến sau đó, hung thủ giết Thẩm Chí Bân bị bắt, quay tới quay lui lại thấy Lưu Cát Dũng và Tống Kim vẫn hoạt động bên ngoài quán net, Lý Thăng mới chấn động, dần biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi đó vụ án đã được phá, tội trạng cũng đã có, tội cố ý giết người như thế này không dễ lật lại, trừ phi có chứng cứ mang tính chuyển biến lớn, đủ để đẩy đổ chứng cứ trước đó.

Lý Thăng tự cho rằng tất cả mọi chuyện mình đã nhìn thấy ở tiệm net còn chưa đủ để trở thành chứng cứ mang tính chuyển biến lớn ở đây, ít nhất thì gã không tận mắt nhìn thấy Lưu Cát Dũng xuất hiện ở hiện trường, chỉ nhìn thấy gã ta ra khỏi quán net mà thôi, cho dù gã thấy Lưu Chí Dũng có vấn đề thì cũng chỉ là lời chứng từ một phía, không có bằng chứng củng cố, không đủ điều kiện để lật lại vụ án.

Huống hồ gì Lý Thăng là thám tử tư, cái quan trọng nhất khi làm nghề này là phải biết tự bảo vệ mình, họ toàn được nhờ điều tra những chuyện mờ ám, rình rập trong chỗ tối, không còn lạ gì với mấy chuyện xấu xa nữa, không muốn bị ám mùi tanh thì phải giữ kín miệng, biết thân biết phận một chút.

Nghe Lý Thăng bổ sung những điều này, Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, chỉ lược lại chi tiết quan trọng trong đầu.

Vụ án này rõ không đơn giản chỉ là vu oan giá họa, vẫn còn rất nhiều chuyện dính líu có thể moi móc ra, hơn nữa hiện giờ đã biết không chỉ liên quan đến phân tán ma túy mà còn có chuỗi tổ kinh doanh hoạt động khiêu dâm.

Tống Kim đã từ một nhân chứng trở thành một đồng bọn.

Phương Tử Oánh cũng không nói ra chân tướng vì thù hằn với Lưu Cát Dũng.

Còn về Khang Vũ Hình thì với khả năng quan sát và trí thông minh

của mình, cô ta ắt hẳn đều biết từ chuyện Tống Kim âm thầm thực hiện hành động tổ chức mai dâm, đến cả chuyện Lưu Cát Dững giết chết Thẩm Chí Bản, chỉ là vờ như không biết gì mà thôi.

Khang Vũ Hình lại quá thông minh, cô ta che giấu rất giỏi, cũng rất bình tĩnh, không còn để người bắt thóp được như Tống Kim và Phương Tử Oánh, chỉ cần Khang Vũ Hình kiên quyết nói không biết thì chuyện này không thể nào mà lần ra được, và lại tiệm net kia đã đóng cửa mất rồi, tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra vào mười năm trước, cả dấu vết lẫn chứng cứ đều bị vùi lấp.

Vài phút sau, Lục Nghiễm đứng dậy, ra hiệu cho tên thanh niên đứng cách đo mười mấy bước đưa Lý Thăng đi.

Lý Thăng đi rồi, Lục Nghiễm bèn bước tới bàn họp.

Ở bàn họp, Tiết Bồng đang nhìn chăm chăm vào Trần Mạt Sinh với ánh mắt nghiêm túc.

Tiết Bồng rất ít khi thế này, trừ phi gặp phải vụ án nào cực kỳ hóc búa, hơn nữa lại còn phát hiện ra điểm then chốt trong vụ án.

Lục Nghiễm tới gần, Tiết Bồng đứng dậy, quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt cô rất phức tạp, còn xen lẫn chút kinh hoàng, dường như đang nghiền ngẫm một số sự thật nào đó.

Tiết Bồng thở dài nói: “Em có một số phát hiện mới.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Anh cũng có.”

Tiết Bồng: “Anh nói trước đi.”

Lục Nghiễm xoay bước, cầm bút lông đen trên bàn, đi đến bên bảng trắng, nhanh chóng viết ra manh mối có được từ Lý Thăng.

Tiết Bồng và Trần Mạt Sinh đứng ở hai bên, cùng nhìn lên.

Đầu tiên là “Tống Kim”, hai chữ “nhân chứng” cạnh tên cậu ta bị Lục Nghiễm bôi mất, sửa thành “người biết sự việc” và “đồng loã”.

Lục Nghiễm vừa viết vừa nói: “Vụ va đụng ở quán net là do cậu ta và Lưu Cát Dũng bày trò. Thẩm Chi Bân và Lưu Cát Dũng đều là khách quen của tiệm net, cũng là khách mua dâm từ tổ chức của Tống Kim.

Tiết Bồng sững sờ, cô lẩm bẩm: “Thì ra “khách quen” là thế này đây.”

Lục Nghiễm lại viết tên của “Lý Thăng”: “Tối đó Lý Thăng ở quán net, ông ta không chỉ trải nghiệm dịch vụ Tống Kim cung cấp mà còn chính mắt nhìn thấy Lưu Cát Dũng và Tống Kim đứng hút thuốc với nhau, Lý Thăng có thể chứng minh hai người họ quen nhau.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại cầm bút viết thêm tên “Khang Vũ Hình” lên bảng: “Cũng có nghĩa là Khang Vũ Hình đang nói dối, người cô ta nhìn thấy ngoài tiệm net không chỉ có Lưu Cát Dũng mà còn có Tống Kim.”

Lục Nghiễm còn nhớ, lúc anh hỏi chuyện Tống Kim, anh từng nói mình sẽ kiểm tra lại với Khang Vũ Hình, khi đó Tống Kim hoàn toàn không để tâm, còn nói: “Vậy thì anh đi kiểm tra lại với cô ta đi!”

Lúc đó Lục Nghiễm đã thấy kỳ, tại sao Tống Kim lại tự dưng không thấy lo nữa? Lẽ nào cậu ta chắc chắn là Khang Vũ Hình sẽ không vạch trần mình?

Lục Nghiễm dừng bút: “Mọi người có còn nhớ lúc tôi hỏi Khang Vũ Hình, cô ta đã trả lời sao không?”

Tiết Bồng: “Nhớ, nhưng mà cô ta trả lời câu nào cũng rất qua loa, còn che chắn cho Tống Kim nữa. Ví dụ như cô ta nói Tống Kim ngồi đó chỉ lên QQ và máy trang mạng chính thống, không có gì đặc biệt, cô ta còn giúp khách quen giữ chỗ, bảo là giữa chừng Tống Kim có ra

ngoài, mà chỉ là vì trong quán ngọt ngạt quá nên đi hóng gió thôi.”

Lục Nghiễm cup mắt, nhếch môi: “Cô ta rất thông minh.”

Tiết Bồng: “Đúng vậy, vì cô ta không nói dối câu nào, cô ta chỉ lựa chọn nói ra những phần là sự thật thôi. Cô ta thừa nhận mình có giữ chỗ cho khách, cũng thừa nhận Tống Kim có đi khỏi giữa chừng. Nhưng Tống Kim cắm đầu ở tiệm net là để làm gì? Tại sao lại thường rời đi giữa chừng, cô ta không hề nhắc tới một chữ về chuyện này.”

Như thế có nghĩa là Khang Vũ Hình vừa nói sự thật, vừa che đậy cho Tống Kim.

Khang Vũ Hình biết rõ “hoạt động dịch vụ” về đêm của tiệm net, nhưng lại làm như mình hoàn toàn ngoài cuộc, không hề dính tới.

Hơn nữa cậu của Khang Vũ Hình mới là chủ quán net, dù lỡ đâu có chuyện gì thì người chịu trách nhiệm cũng là cậu của Khang Vũ Hình, Khang Vũ Hình hoàn toàn có thể nói mình không biết gì hết, hoặc nếu đợi đến lúc nguy cấp thì có thể nói mình chỉ bắt đắc dĩ thôi, sợ chuốc họa nên mới không dám nói ra.

Biết rõ mưu tính của Khang Vũ Hình, Lục Nghiễm không nói thêm gì, anh chỉ thờ dãi, đưa bút viết thêm một cái tên bên cạnh Lý Thăng: Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng và Trần Mạt Sinh im lặng từ nãy đến giờ đều cùng quay sang rồi cùng sững sốt.

Tiết Bồng: “Hoắc Kiêu... với Lý Thăng?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Người mà Thẩm Chí Bân muốn Lý Thăng theo dõi điều tra chính là Hoắc Kiêu.”

Hoắc Kiêu...

Lúc đó anh ta chỉ là một học sinh cấp Ba thôi mà.

Tiết Bồng chậm chậm lắc đầu: “Em không hiểu... tại sao chứ?”

Tại sao Thẩm Chí Bân lại muốn điều tra Hoắc Kiêu?

Lục Nghiễm: “Lý Thăng cũng không biết, Thẩm Chí Bân đưa cho Lý Thăng một trăm nghìn tiền cọc, sau đó không bao lâu thì chết. Trong lúc theo dõi, Lý Thăng cũng chỉ thấy có lúc Hoắc Kiêu, Khang Vũ Hình với cả Tiết Dịch đi tới mấy nơi như karaoke, quán bar.

Tiết Bồng cau mày, nhìn chăm chăm vào tên Hoắc Kiêu, lại nhìn sang tên Khang Vũ Hình, cô đi tới, cầm lấy cây bút bên cạnh, nối một đường giữa tên của Hoắc Kiêu và Trần Ngữ.

Lục Nghiễm vừa định hỏi thì đã nghe thấy Tiết Bồng nói: “Trong tai nạn xe một năm trước của Hoắc Kiêu, Trần Ngữ là tài xế của xe gây tai nạn.”

Gì chứ?!

Lục Nghiễm kinh hoàng.

Tiết Bồng đặt bút xuống, khẽ nói: “Như thế thì xem ra Thẩm Chí Bân bị giết không chỉ là vì dây dưa lợi ích, ông ta chắc chắn là đã biết được chuyện gì đó, không thể không chết.”

Tiết Bồng lại nhìn sang Trần Mạt Sinh.

Trần Mạt Sinh gác tay lên bàn, nhìn chăm chăm vào mấy cái tên nối liền lại với nhau trên bảng, ánh mắt ngờ ngàng, hồn bay phách lạc.

Tiết Bồng thấy Trần Mạt Sinh như thế, đang định an ủi mấy câu, nhưng rồi cũng không biết nên nói thế nào.

Lúc này có nói gì cũng thừa thãi.

Trần Mạt Sinh loạng choạng, ngồi phịch xuống ghế, gã cúi gằm mặt, súng trong tay cũng buông thõng.

Có lẽ Trần Mạt Sinh đã sớm nhận thức được vũng nước đục này sâu đến nhường nào, chỉ là trước khi mọi chuyện được làm rõ, gã khó tránh vẫn còn ôm chút hy vọng được may mắn, cảm thấy chắc chỉ do mình nghĩ ngợi nhiều quá thôi.

Dù sao thì gã và Trần Ngữ cũng chỉ là một cặp cha con quá đỗi bình thường trên đời này.

Có ai mà ngờ vụ án trông có vẻ đơn giản như thế mà không chỉ dính tới đường dây bán dâm, còn có ma túy và cậu lớn nhà học Hoắc cơ chứ?

Những sự việc và con người này liên kết lại với nhau, làm sao mà không khiến người ta khiếp sợ cho được?

Trần Mạt Sinh thất thần hồi lâu, Lâm Thích và tên thanh niên cùng nhanh đi tới, Lâm Thích đặt tay lên vai Trần Mạt Sinh, khẽ vỗ vài cái, Trần Mạt Sinh mới hoàn hồn lại.

Sau đó, Trần Mạt Sinh nhìn Lục Nghiễm hỏi: “Cậu có thể thành thật trả lời tôi một chuyện không?”

Lục Nghiễm sững lại, anh đã đoán ra Trần Mạt Sinh muốn hỏi gì, bèn nói: “Vụ án của ông không hề phức tạp, tôi sẽ không để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật. Nhưng vụ án của Trần Ngữ dính dáng đến rất nhiều thứ, có độ khó rất cao, tôi không thể bảo đảm với ông rằng mình chắc chắn có thể bắt được hung thủ đứng đằng sau, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức. Chỉ cần tôi còn ở vị trí này ngày nào, ngày đó tôi sẽ tiếp tục điều tra.”

Lời hứa này có giá ngàn cân.

Trần Mạt Sinh gật đầu rất khẽ, chằm chằm tránh mắt đi.

Lục Nghiễm quay người lại, bơi đi dòng chữ trên bảng, nhắc nhở: “Hiện giờ vẫn còn thiếu một nhân chứng, Hách Hữu Mai.”

Trần Mạt Sinh lắc đầu nói: “Không cần nữa rồi. Đưa họ về trước đi.”

Tên thanh niên nhanh chóng đi tới.

Tiết Bồng sững sờ nói: “Nhưng mà bây giờ vẫn còn sớm, cho chúng tôi chút thời gian, có khi chúng tôi có thể...”

“Tôn tin cô cậu có thể.” Chưa đợi Tiết Bồng nói xong, Trần Mạt Sinh ngắt lời cô: “Nhớ phá vụ án này, nhớ giúp bố con tôi tìm ra chân tướng, cô cậu còn rất nhiều thời gian để thực hiện. Chỉ cần nhớ những lời vừa rồi là được.”

Lục Nghiễm: “Ông tin tôi?”

Trần Mạt Sinh: “Người cảnh sát như cậu mà còn không tin thì tôi có thể tin ai?”

Vài phút sau, Lục Nghiễm và Tiết Bồng quay lại “buồng giam”.

Trước khi bước vào, họ còn đứng ở cửa liếc nhìn Khang Vũ Hình, Khang Vũ Hình gặng hỏi hai người: “Sao mà về nhanh vậy?”

Cả hai đều không trả lời.

Hai người đi vào phòng, cửa được khoá lại, tên thanh niên lại không rời đi ngay mà lấy một cái USB từ trong túi ra, chìa qua khe cửa.

Lục Nghiễm cầm lấy cái USB.

Tên thanh niên không nói tiếng nào, hình như y vừa nhếch miệng

cười, sau đó thì rời khỏi.

Một lúc sau, đợi sau khi tiếng bước chân của tên thanh niên biến mất, Tiết Bồng mới khẽ hỏi: “Họ định làm gì vậy?”

Lục Nghiễm: “Tới nước này rồi, hoặc là thả tất cả mọi người, kịp thời dừng tổn thất, hoặc là giải quyết tận gốc, thử một lần cuối xem có ép chân tướng xuất hiện được không.”

Hiển nhiên là với tình hình hiện giờ, trường hợp sau có tỷ lệ thành công cực thấp.

Tiết Bồng nói: “Nếu tái hiện lại vụ án như trước đó, hỏi riêng từng người, từng câu một, rất khó có tiến triển đột phá.”

Lục Nghiễm nhú mày nói: “Trừ phi Trần Mạt Sinh quyết định làm liều.”

“Ý anh là... ông ta muốn mạnh tay?”

“Anh cũng mong là anh nghĩ sai rồi.”

Tiết Bồng không trả lời, nhớ lại vẻ kỳ lạ của Trần Mạt Sinh lúc nãy, lại còn đột nhiên đưa họ về, tất cả những thứ này đều quá sức khác thường.

Cho đến bây giờ, tình hình đã đi vào bế tắc, tất cả nhận chứng đều được “đãi ngộ tốt”, từ lúc tái hiện hiện trường đến lúc thẩm vấn một đối một, tất cả nhân chứng đều không chút thương tích, không bỏ đói cũng không ngược đãi ai.

Lại qua thêm một ngày, sau nổi kinh hãi ban đầu, tất cả mọi người đều dần chấp nhận hiện thực và tình trạng bây giờ, cũng đã đưa ra lựa chọn có lợi cho mình.

Ví dụ những người không phải hung thủ thật sự như Phương Tử

Oánh, Lý Thăng lựa chọn khai thật, người có liên quan đến hung thủ như Tống Kim thì lại đánh lừa đánh đảo, còn loại như Khang Vũ Hình lại phủi hết mọi thứ liên quan tới mình.

Nhưng dù là kiểu người thế nào thì mọi người cũng đều đã quen thuộc với môi trường này, cũng rõ chỉ cần hợp tác là sẽ không có chuyện gì, dần dần rồi cũng không còn sợ đám người Trần Mạt Sinh nữa, vì ngoài việc cầm súng dọa mọi người thì từ đầu tới cuối họ đều chỉ như con hổ giấy.

Dưới tình hình thế này thì có hỏi thế nào cũng không có kết quả.

Trừ phi làm mạnh tay.

Lục Nghiễm nhét USB trong tay vào túi, kéo Tiết Bồng tới bên bàn, đờ cô ngồi xuống rồi nói: “Dù thế nào thì bây giờ không làm được gì nữa, chỉ có thể đợi thôi.”

Tiết Bồng gật đầu, cô cụp mắt, hơi lạc lõng.

Lục Nghiễm tựa bên bàn, vén tóc cô ra sau vành tai, anh khẽ hỏi: “Sao thế?”

Tiết Bồng chớp mắt nói: “Thật ra em có thể hiểu cảm giác của Trần Mạt Sinh. Cái cảm giác bất lực không biết bắt đầu đi tìm chân tướng từ đâu giống hệt em, rõ cảm thấy Phương Tử Oánh không phải hung thủ thật sự nhưng lại không làm gì được. Em cứ tưởng là chỉ cần làm giám định vết tích, chỉ cần tiếp xúc với hiện trường vụ án, tích lũy kinh nghiệm, sau đó hồi tưởng lại vụ án của chị em, có lẽ sẽ phát hiện ra được manh mối. Nhưng đến lúc thật sự trở thành người giám định vết tích em mới nhận ra, từng bước ở đây đều quá khó.”

“Muốn lật lại vụ án phải có chứng cứ và trình tự, hồ sơ cũng không phải chỉ cần nói là lấy được, từng bước đều cần phải được xét duyệt. Và lại đã qua gần mười năm rồi, dù em có là giám định vết tích thì cũng không có quyền điều tra, em không thể tập trung hết tất cả

nhân chứng khi đó, hỏi từng người một, như thế là hiểu luật còn phạm luật. Lúc em nhận ra được việc lật lại vụ án khó tới độ nào, lại nhớ tới chính mình năm mười sáu tuổi, quyết chí trở thành chuyên viên kiểm nghiệm dấu vết, thật sự ngây thơ quá...”

So ra thì Trần Mạt Sinh không phải cảnh sát, cũng không có gì để phải kiêng kỵ nhiều, gã từng ngồi tù, cũng từng nếm mùi tuyệt vọng, nỗi oan trong lòng và đau đớn cốt nhục chia lìa đã sớm thôi thúc gã.

Trần Mạt Sinh đã không còn gì để mất nữa, gã còn sợ gì nữa đâu?

Chính vào khoảnh khắc vừa rồi, Tiết Bồng cảm nhận được rõ ràng nỗi bất lực từ phía Trần Mạt Sinh, đó là cảm giác dù dốc hết sức lực cũng không thể chống lại vận mệnh.

Dù đã bày binh bố trận như thế này, Trần Mạt Sinh vẫn không thể dấu lại lòng người.

Khi gã biết được dù gã có giam mọi người đến chết ở trong cái nhà xưởng này cũng không cách nào tìm được chân tướng cho tai nạn của Trần Ngữ, gã đã lập tức bị đánh bại.

Thật ra trong lòng họ đều rõ, Trần Mạt Sinh vẫn chưa giở hết bài, gã vẫn mong đợi họ sẽ mang câu trả lời tìm được qua mọi chuyện ở đây ra ngoài, mượn sức lực của cảnh sát tiếp tục điều tra diễn biến đằng sau, dùng pháp luật để trả lại công bằng cho gã.

Nếu không thì Trần Mạt Sinh hoàn toàn có thể giết hết từng người ở đây để trả thù.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng không khỏi tự hỏi, nếu có một ngày, chân tướng sự việc Tiết Dịch bị hại bày ra trước mặt cô, cô có thể mạnh tay tới đâu? Có can đảm cởi bỏ cảnh phục, không màng hậu quả, không quan tâm tới cái giá phải trả để đào bới chân tướng để người chết được nhắm mắt không?

Câu trả lời là cô cũng không biết.

Tiết Bồng cúi đầu thờ dài.

Cùng lúc đó, cô cũng cảm nhận được có bàn tay đã đặt trên đầu mình.

Lục Nghiễm đã bước tới không biết từ khi nào, anh đưa tay ôm cô vào trong lòng.

Tiết Bồng cũng vòng tay ôm lấy anh, áp mặt vào bên hông anh.

Lục Nghiễm vuốt ve tóc cô: “Đừng để vụ án này ảnh hưởng đến cảm xúc của em, sau này chúng ta sẽ còn phải nhìn thấy nhiều điều bất công hơn trên cuộc đời này, chúng ta chỉ có thể kiên trì với lập trường của mình, cố gắng hết sức tái hiện lại chân tướng.”

Tiết Bồng đáp: “Ừm, yên tâm đi, em chỉ thấy ngậm ngùi chút thôi, chán chường nhất thời không thể nào thay đổi lý tưởng nghề nghiệp của em, cũng không thể đánh bại em được. Chính vì trên đời có quá nhiều bất công nên mới cần có người gánh lấy trách nhiệm tiến tới. Có thể trở thành một người trong số đó là vinh hạnh của em.”

Tiết Bồng lại siết chặt vòng tay hơn, cảm nhận ấm áp từ anh, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn anh nói: “Em cũng rất biết ơn vì có thể gặp được anh, cùng nhau đi tiếp trên con đường này.”

Lục Nghiễm cúi đầu nhìn cô, khoé môi cong cong, một tay nhẹ xoa má cô, tay kia lại đan chặt vào tay cô.

Không cần nói gì nhiều, Tiết Bồng đã hiểu được.

Lúc này, bức tường phía đầu giường có tiếng gõ cộc cộc.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng nhìn sang phía đó rồi bước đến bên cửa.

Giọng nói của Khang Vũ Hình nhanh chóng truyền tới từ phòng bên: “Tình hình sao rồi, nói thẳng cái xem nào!”

Lục Nghiễm trả lời: “Tạm thời còn chưa biết.”

“Đúng là thiếu quyết đoán.” Khang Vũ Hình cười khẩy: “Tôi có đề nghị này, nếu mà được thả ra nữa thì hợp tác không? Tôi không tin Trần Mạt Sinh dám nổ súng đấy.”

Nghe thấy thế, Tiết Bồng cau mày: “Cô định làm căng hả?”

Khang Vũ Hình hỏi lại: “Chứ chẳng lẽ ngồi chờ chết à? Hai người không phải cảnh sát sao?”

Mấy giây sau, Lục Nghiễm lên tiếng, nhưng không phải nói với Khang Vũ Hình: “Hứa Cảnh Hân, cậu thấy thế nào?”

Hứa Cảnh Hân bình nhiên như vại: “Tôi không đồng ý làm căng.”

Y vừa trả lời Lục Nghiễm, cũng vừa là nói cho Khang Vũ Hình nghe.

Khang Vũ Hình: “Anh đừng có cản trở em mấy lúc thế này được không?”

Hứa Cảnh Hân hỏi lại: “Em muốn làm căng thì cứ việc. Thằng què như tôi chỉ liên lụy tới em thôi.”

Khang Vũ Hình: “Anh!”

Tiết Bồng âm thầm trợn mắt, nhỏ tiếng nói với Lục Nghiễm: “Cô ta muốn khích anh ra tay đấy, nếu mà làm căng thật thì chắc chắn là cô ta không xông ra trước rồi. Đừng có mắc bẫy.”

Lục Nghiễm cười: “Anh biết rồi.”

Ở bên kia, Khang Vũ Hình cũng thấp giọng nói với Hứa Cảnh Hân: “Anh không thấy em đang khích Lục Nghiễm hả? Lúc này không khích anh ta thì chẳng lẽ ngồi chờ chết ở đây?”

Hứa Cảnh Hân cười, không hề để tâm, còn cầm nạng chọc vào cái chân giả của mình: “Tôi chỉ nhắc nhở em thôi, tôi là người tàn tật, đừng có kéo tôi vào hành động nguy hiểm gì hết ấy.”

Khang Vũ Hình trừng y, hậm hực thở dài, nhanh chóng đổi mặt, cười nói: “Coi anh nói kìa, sao mà em để anh xông tới trước được, em nào có nỡ.”

Khang Vũ Hình vừa nói vừa tựa vào y.

Hứa Cảnh Hân cũng không tránh né, chỉ nhìn cô ta, nửa cười nửa không: “Đương nhiên rồi, mấy thằng cô hồn nhân lúc em không có mặt, bòn rút của em ăn chia nhau, em tức tối muốn về tính sổ gần chết. Nhưng mà nếu không có tôi, em cáo mượn oai hùm kiêu gì được?”

Khang Vũ Hình tắc lưỡi trách móc: “Sao anh lại nghĩ em như thế, hồi trước anh bị thương nghiêm trọng như thế, ai là người chăm sóc cho anh, đúng là lòng lang dạ sói mà.”

Hứa Cảnh Hân chậm rãi đẩy tay cô ta ra, chống nạng ra bàn ngồi, nói thêm câu nữa: “Ông già mà không còn có mình thằng con trai là tôi thì em chịu bị bạc đãi vậy không?”

Nói xong, Hứa Cảnh Hân lại liếc nhìn Khang Vũ Hình, lạnh giọng lên tiếng: “Mấy người ở phòng bên dù gì cũng là cảnh sát, tôi khuyên em đừng có dính vào nữa. Làm ra một mớ hỗn độn nữa là tôi không thu dọn cho đâu.”

Khang Vũ Hình biến sắc, không lên tiếng.

Cô ta trước giờ luôn thức thòi.

Lúc Hứa Cảnh Hân nói nặng lời, Tiết Bồng cũng áp sát vào cửa, cố nghe bên ấy đang nói gì nhưng chỉ nghe thấy loáng thoáng, giọng điệu không được tốt lắm nhưng không nghe rõ nội dung.

Ngước mắt lên đã chạm phải ánh mắt mang nụ cười của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm thì lại nhàn hạ lắm, anh tựa bên khung cửa, ung dung thong thả.

Tiết Bồng hỏi: “Anh không tò mò họ đang giăng co cái gì hả?”

Lục Nghiễm: “Chỉ có hai chuyện thôi.”

“Ồ, nói thử xem.”

“Thứ nhất là lợi ích, thứ hai là đấu đá nội bộ.”

Tiết Bồng nghĩ kỹ thì thấy cũng hợp lý.

Khang Vũ Hình chắc chắn sẽ không buông bỏ lợi ích, cô ta cũng chẳng hề dừng đấu đá nội bộ.

Tiết Bồng thở dài, kéo Lục Nghiễm đi khỏi cánh cửa rồi nói: “Còn chuyện này nữa, anh có phát hiện không? Hứa Cảnh Hân với người đàn ông đeo khẩu trang kia rõ ràng là bạn, thế nhưng lúc ở ngoài kia hai người lại không hề qua lại gì. Nếu em mà là anh ấy, ít nhất em cũng phải chất vấn xem tại sao, nhưng hình như anh ấy hoàn toàn không quan tâm đến việc bị người bạn này bán đứng.”

Lời tác giả: Phần truyện của Hứa Cảnh Hân có liên quan đến Khang Vũ Hình, có tác dụng then chốt, chỉ đề cập một chút ở truyện này, nhưng diễn biến sâu hơn của câu chuyện về Hứa Cảnh Hân sẽ được viết ở phần sau trong series truyện này, quyển tiếp theo sẽ nói

về cảnh sát năm vùng, Hứa Cảnh Hân là nhân vật phụ quan trọng trong đó, không phải là nhân vật chính.

Chương 139: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 30

Tiết Bồng thở dài, kéo Lục Nghiễm đi khỏi cánh cửa rồi nói: “Còn chuyện này nữa, anh có phát hiện không? Hứa Cảnh Hân với người đàn ông đeo khẩu trang kia rõ ràng là bạn, thế nhưng lúc ở ngoài kia hai người lại không hề qua lại gì. Nếu em mà là anh ấy, ít nhất em cũng phải chất vấn xem tại sao, nhưng hình như anh ấy hoàn toàn không quan tâm đến việc bị người bạn này bán đứng.”

Lục Nghiễm: “Thế thì chỉ có thể giải thích là cậu ta đã biết trước chuyện này.”

Tiết Bồng: “Vậy anh ấy có tham gia vào à?”

Lục Nghiễm: “Chưa chắc.”

Tiết Bồng ngờ vực nhìn anh: “Trông anh thần nhiên thế? Hoá ra là anh đoán ra từ lâu rồi à?”

Lục Nghiễm: “Đoán được chút thôi, cũng không thể chắc chắn hoàn toàn. Với lại Khang Vũ Hình cứ đứng cạnh canh chừng suốt, anh có nghi cũng không tiện hỏi dò cậu ấy.”

Cũng đúng, trước đó ba người họ đứng bàn về vụ án cùng nhau, mới có mấy câu là Khang Vũ Hình đã tới.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng mà Khang Vũ Hình thông minh thế, đâu thể nào không nghĩ tới một chút, đáng lẽ cô ta phải hỏi chứ.”

Lục Nghiễm: “Có khi hỏi rồi. Hứa Cảnh Hân chỉ cần nói mình kết bạn không cần thận là được.”

Tiết Bồng thấy buồn cười: “Khang Vũ Hình không có tin đâu.”

Lục Nghiễm: “Tin hay không đều được cả, chỉ cần cô ta không dám trở mặt với Hứa Cảnh Hân, cô ta sẽ không làm gì được cậu ấy.”

Tiết Bồng không trả lời, cô biết rõ đây chắc đã là câu chuyện gần với sự thật nhất.

Nhưng tại sao Khang Vũ Hình lại không dám trở mặt với Hứa Cảnh Hân? Thái độ trước đó của cô ta cũng luôn có chút cả nể, thậm chí là muốn lấy lòng Hứa Cảnh Hân.

Điều này chứng tỏ cô ta rất cần Hứa Cảnh Hân, hoặc là có điểm yếu gì bị y nắm trong tay.

Tiết Bồng lẩm bẩm trong miệng: “Tự xưng em lại nhận thấy, hoá ra chúng ta đều không hiểu nhiều về anh ấy.”

Lục Nghiễm mím môi, ngồi lại bên bàn, ánh mắt nặng nề, trong đầu dần xuất hiện hình mẫu ban đầu của câu chuyện.

Anh cũng từng nằm vùng hai lần, tuy thời gian không lâu nhưng cũng hiểu được đôi chút về kết cấu nội bộ và các mối quan hệ bên trong tập đoàn ma tuý, thêm vào sự hiểu biết của anh với Khang Vũ Hình, trong chuyện này, anh có thể hiểu nhanh hơn Tiết Bồng.

Nhưng cho đến hiện tại, anh vẫn chưa từng nhìn thấy hay nghe thấy có người nằm vùng nào đi được tới mức như Hứa Cảnh Hân.

Với tính cách con người Khang Vũ Hình, nếu “Chung Lệ” không hết sức quan trọng thì một năm trước cô ta cũng sẽ không cho người xông vào nhà kho phát nổ để cứu y ra, lại bỏ ra hơn nửa năm để

chăm sóc thương thế cho y, hiện giờ còn trông coi y như bà bảo mẫu.

Tất cả mọi thứ đều chứng minh một chuyện, đó chính là thân phận của “Chung Lệ” đáng để cô ta cược một ván.”

Cược gì cơ? Chẳng phải là cược một phần địa bàn trong tập đoàn ma tuý sao?

Chỉ cần làm rõ mục tiêu của Khang Vũ Hình thì thân phận của Hứa Cảnh Hân không còn khó đoán nữa.

Vừa qua giờ trưa, một chiếc chìa khoá được ném vào trong “buồng giam”.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng ra ngoài nhìn, không thấy tên thanh niên đâu, chỉ có Trần Mạt Sinh.

Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng được thả ra.

Trần Mạt Sinh không nói tiếng nào, nhắc bước tới lối ra.

Bốn người Lục Nghiễm đưa mắt nhìn nhau.

Khang Vũ Hình lên tiếng hỏi trước: “Giờ là ý gì vậy? Thả mình đi hả?”

“Đối chất.”

Lục Nghiễm và Hứa Cảnh Hân cùng đồng thanh rồi quay người.

Thấy Hứa Cảnh Hân đã đi tới trước, Khang Vũ Hình chột khựng rồi cũng đi theo.

Lục Nghiễm mỉm cười nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng đưa tay cho anh, chậm rãi đi cách Khang Vũ Hình mấy

bước.

Lục Nghiễm nói: “Lát nữa anh sẽ cố gắng hết sức bảo vệ em, nhưng nếu ở đó quá hỗn loạn thì đừng lo tới chuyện gì khác hết, nhất định phải chú ý an toàn.”

Tiết Bồng đáp: “Anh cũng vậy, đừng có nhập tâm quá, tránh bị đám người đó kéo xuống bùn, sắp tới còn nhiều chuyện cần anh điều tra lắm.”

Lục Nghiễm lại cười: “Ừ.”

Khang Vũ Hình không nghe rõ cuộc nói chuyện của hai người nhưng cũng có thể đoán được đại khái, cô ta quay đầu nhìn rồi lại tránh mắt đi, hỏi Hứa Cảnh Hân: “Anh có dự tính gì thì nói em biết với.”

“Tuỳ cơ ứng biến.” Hứa Cảnh Hân nói.

Khang Vũ Hình: “Anh bình tĩnh ghê, không sợ nguy hiểm hả?”

Hứa Cảnh Hân cười: “Vụ án này có liên quan gì tới tôi? Ai lại làm khó tôi làm gì, tôi chỉ đứng đó xem thôi là được.”

Khang Vũ Hình lại hỏi: “Vậy em thì sao? Anh không sợ em gặp nguy hiểm, có người làm khó em à?”

Hứa Cảnh Hân liếc nhìn cô ta: “Em không làm gì hết thì không cần sợ.”

Bốn người vừa nói vừa băng qua hành lang, ra tới bên ngoài.

Ở đây hiện giờ tối om, tất cả đèn đuốc đều đã bị tắt hết, cửa sổ bên trên cũng bị che kín, bốn người chỉ có thể nhìn thấy mấy căn phòng phục dựng vương vực nhờ chút ánh sáng ở hành lang rọi vào.

Ở giữa bóng tối, dường như còn có thể nghe thấy ai đó đang phát ra

tiếng kêu ú ớ.

“Trần Mạt Sinh!” Lục Nghiễm quát.

Vừa dứt lời, trên đỉnh đầu bỗng có luồng sáng, bật sáng ở giữa bóng tối.

Chỉ thấy có năm chiếc ghế được đặt ở giữa, vây thành một vòng, mỗi ghế là một người, lại còn bị trói lại.

Trần Mạt Sinh và Lâm Thích đứng sau ghế, tay giờ súng.

Lục Nghiễm thoát khựng lại, bước nhanh tới trước, nhìn thấy năm người trên ghế chính là Phương Tử Oánh, Lý Thăng Tống Kim, Lưu Cát Dũng và Hách Hữu Mai.

Lục Nghiễm nhăn mặt nhưng không tùy tiện hành động, anh chỉ nói: “Ông muốn lật lại vụ án thì không nhất thiết phải dùng cách này.”

Trần Mạt Sinh lại rất thản nhiên, dường như thế nào thì cũng chẳng sao nữa: “Các người đã mất tích hai ngày rồi, tôi không còn nhiều thời gian nữa, bắt buộc phải có được câu trả lời ở đây trước lúc cảnh sát tìm tới. Tôi cũng không có lựa chọn.”

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Ông định làm thế nào?”

Cùng lúc đó, Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng đi đến bên ngoài, đứng cách đó mấy bước chứ không tới gần.

Trần Mạt Sinh nhìn lướt qua bốn người: “Đơn giản thôi, tôi sẽ cho tất cả mọi người một cơ hội cuối cùng, chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi, đừng giở trò, tôi sẽ cởi trói cho họ. Nếu có người nào nói dối, tôi sẽ cho ăn đạn ngay.”

Trần Mạt Sinh vừa nói vừa mở chốt an toàn trên báng súng, một tiếng “cách” vang lên trong bóng tối, hết sức rõ ràng.

Năm người bị trói chặt trên ghế trắng bạch mặt mày, ai cũng sợ hãi mở to mắt, lần lượt đổ dồn ánh mắt về phía Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cau mày, đi tới giữa năm cái ghế, nhìn Trần Mạt Sinh đang đứng ở ngoài: “Tôi không thể để ông làm hại nhân chứng.”

Trần Mạt Sinh đứng ở chỗ tối, khẽ cười bảo: “Thế hay là cậu hỏi năm người họ xem ai bằng lòng trả lời câu hỏi của tôi trước đi?”

Xung quanh yên lặng một chốc, nhanh chóng có người phát ra tiếng ú ớ, lại còn ra sức vịn vịn người.

Đó là Hách Hữu Mai.

Trần Mạt Sinh giơ súng, chĩa họng súng về phía Hách Hữu Mai, ra hiệu cho Lục Nghiễm: “Gỡ băng keo cho bà ta.”

Lục Nghiễm hít một hơi, liếc nhìn khẩu súng, anh đi tới trước Hách Hữu Mai, tháo miếng băng dính trên miệng bà ta, nhìn Hách Hữu Mai đang mặt mày trắng bạch, không đi khỏi mà chặn ở trước Hách Hữu Mai.

Trần Mạt Sinh cười, cầm súng di chuyển ở bên ngoài: “Cậu chỉ có một mình, cậu có thể bảo vệ được mấy người? Chúng tôi có ba khẩu súng đấy.”

Trần Mạt Sinh vừa nói vừa chỉ về phía trên lầu.

Lục Nghiễm nhìn lên, thấy dường như có người đang đứng ở chỗ tối trên lan can lầu hai, cũng đang giơ súng chĩa về phía này, chắc là tên thanh niên kia.

Lục Nghiễm lại nhìn vào Trần Mạt Sinh nhưng không hề lui bước.

Lúc này, bên ngoài có người gọi anh: “Lục Nghiễm!”

Là Tiết Bồng.

Lục Nghiễm nghiêng người, Tiết Bồng nói: “Thứ Trần Mạt Sinh muốn là chân tướng, không phải tính mạng của họ, nghe ông ta hỏi gì đã!”

Hách Hữu Mai cũng nhanh chóng đáp: “Đúng đấy! Tôi... tôi bằng lòng trả lời câu hỏi! Chỉ là... chỉ là anh phải đồng ý thả tôi...”

Hách Hữu Mai nói xong, xung quanh lại yên lặng một lát.

Một lúc sau, Trần Mạt Sinh bỗng lên tiếng: “Mười năm trước, tôi âm thầm thu thập chứng cứ tham ô hối lộ của Thẩm Chí Bân, làm sao Thẩm Chí Bân biết được việc này?”

Lục Nghiễm khựng lại, vô thức nhìn sang Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai nói: “Là do... do tôi nói với anh ta... tôi, lúc đó tôi cũng không có lựa chọn, tôi cũng bất đắc dĩ thôi! Anh ta đe dọa tôi! Tôi... tôi còn đứa em trai, còn có mẹ già nữa, tôi biết phải làm sao!”

Trần Mạt Sinh không lên tiếng, ông ta đứng phía sau Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai định quay đầu nhưng lại không nhìn thấy hướng chuyển động của Trần Mạt Sinh, bỗng chốc quỳnh quáng: “Sau... sau đó Thẩm Chí Bân nói với Lưu Cát Dững chuyện này, hai người họ còn thương lượng xem làm thế nào để đối phó với cậu, khiến cậu mãi mãi không còn cơ hội vạch trần họ! Họ còn nói... còn nói muốn lấy Trần Ngữ ra để đe dọa cậu! Những gì tôi nói đều là sự thật!”

Hách Hữu Mai nói xong, Lưu Cát Dững ngồi đối diện bà ta cũng hoảng loạn, không chỉ cố gắng vùng vẫy mà còn cố rướn người về trước như muốn liều chết với Hách Hữu Mai.

Hách Hữu Mai trừng mắt nhìn Lưu Cát Dững, lúc này cũng không sợ gì nữa: “Chính miệng Thẩm Chí Bân nói với tôi đấy, anh ta nói Lưu

Cát Dững cũng không phải tay vừa, ông ta chính là thứ vô ơn, không thuần phục được, nhất định phải đề phòng loại người này, nếu không có khi hôm nào đó sẽ bị cắn ngược lại! Không lâu sau đó thì Thẩm Chí Bản đã gặp chuyện đấy!”

Vừa nói ra, tất cả mọi người im lặng, chỉ có Lưu Cát Dững đang cố sức vùng vẫy nhưng không ai thêm để tâm.

Cũng không biết bao lâu sau đó, Lưu Cát Dững chống trả mệt lử, nằm vật ra ghế lấy hơi.

Trần Mạt Sinh vẫn đứng yên tại chỗ, không bỏ súng xuống, dường như đang suy ngẫm về lời chứng của Hách Hữu Mai, một lúc sau mới nói: “Cậu cởi trói cho bà ta được rồi.”

Lục Nghiễm lẳng lặng đi tới sau Hách Hữu Mai, cởi dây thừng trên cổ tay bà ta ra.

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang.

Hách Hữu Mai không dám nói lời nào, đứng dậy khỏi ghế, Tiết Bồng đi tới, nắm lấy cánh tay bà ta, kéo bà ta ra bên ngoài.

Hách Hữu Mai ngớ ngàng đi ra ngoài, vừa trấn tĩnh lại, mấy người bên trong đã lần lượt phát ra tiếng ú ớ, có vẻ đang tranh nhau trả lời câu hỏi.

Trần Mạt Sinh bảo: “Hách Hữu Mai!”

Hách Hữu Mai đột nhiên bị gọi tên thì giật thót.

Trần Mạt Sinh: “Tiếp theo tới ai, tôi để bà chọn đấy.”

Hách Hữu Mai ngơ ngác nhìn bốn người bên trong, lắp bắp nói: “Vây... vậy thì Phương Tử Oánh!”

Lục Nghiễm đi tới trước mặt Phương Tử Oánh, xé băng dính trên miệng cô ta, thấp giọng nói: “Trả lời thành thật đi.”

Phương Tử Oánh vội vã gật đầu, nhìn sang Trần Mạt Sinh.

Trần Mạt Sinh hỏi: “Hôm cô thương lượng với Lưu Cát Dũng, gã có thừa nhận với cô là gã đã giết Thẩm Chí Bản không?”

Phương Tử Oánh nhìn Lưu Cát Dũng, mắt đầy sợ sệt, xen lẫn chút hận thù, cô ta hít sâu một hơi rồi bảo: “Có, ông ta đã thừa nhận! Ông ta còn nói là mình bất đắc dĩ mới làm thế, đó là vì Thẩm Chí Bản muốn đối phó với ông ta, ông ta muốn tự bảo vệ mình nên mới giết người!”

Nghe thấy thế, Lưu Cát Dũng lại vùng vẫy một lúc, chỉ là đã mất đi sức lực, không mạnh mẽ được như khi nãy.

Phương Tử Oánh cũng rơi nước mắt, ánh mắt lạc lõng: “Lưu Cát Dũng còn nói, ông ta làm vậy là vì cuộc sống của tôi và mẹ, vì thế nên ông ta không thể ở tù được.”

Trần Mạt Sinh nói: “Nói thế mà cô cũng tin anh, ông ta đã giết Thẩm Chí Bản thì cũng có thể giết luôn mẹ con cô.”

Phương Tử Oánh lắc đầu: “Đương nhiên là tôi không tin. Từ lâu tôi đã biết ông ta là thứ súc vật, tôi cũng từng khuyên mẹ tôi rời khỏi người này đi, nếu không sợ là có một ngày ông ta sẽ giết luôn cả bà ấy! Sau đó, tôi đã ngồi tù vì một số chuyện, tôi sống trong tù chín năm, mẹ tôi cũng mất tích trong thời gian đó, hơn nữa đã là hơn bốn năm rồi, theo pháp luật thì đã được nhận định là “tử vong” rồi. Tôi biết chuyện này chắc chắn có liên quan tới Lưu Cát Dũng nhưng tôi không có chứng cứ.”

Phương Tử Oánh ban đầu còn hơi quá khích, nói mãi rồi cũng dần dịu lại: “Tôi cũng sợ một khi nói ra sự thật, tôi cũng sẽ gặp phải bất trắc. Nếu không nhờ tôi ở trong tù thì không chừng cũng mất mạng

rồi. Tôi không muốn chết, cũng không thể chết...”

Mấy chữ sau cùng rất nhỏ, nhỏ đến khó mà nghe thấy.

Nhưng Tiết Bồng đứng gần Phương Tử Oánh nhất đã nghe được hết cả.

“Không thể”... chết?

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào Phương Tử Oánh đang trông hơi thất thần, đang thấy lạ vì cách cô ta dùng từ thì lại nghe Trần Mạt Sinh nói: “Tôi không còn gì để hỏi nữa.”

Lục Nghiễm cười trói cho Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh đứng dậy khỏi ghế, hơi loạng choạng đi ra ngoài đứng cùng Hách Hữu Mai.

Tiết Bồng vẫn nhìn cô ta chăm chăm, cũng nhìn thấy Hách Hữu Mai đang khoác lấy Phương Tử Oánh, nhẹ giọng an ủi, còn nói mấy câu với cô ta.

Phương Tử Oánh thì cứ cúi gằm mặt, đôi lúc lại ậm ừ.

Cùng lúc đó, họng súng của Trần Mạt Sinh đã di tới Lý Thăng: “Giờ thì tới lượt ông.”

Băng dính trên miệng Lý Thăng đã được xé bỏ, gã hỏi ngay: “Cậu muốn hỏi gì tôi... trước đó tôi đã nói những gì nên nói rồi!”

Trần Mạt Sinh cười khẩy: “Vậy thì ông hãy nói lại lần nữa trước mặt Lưu Cát Dũng và Tống Kim đi, tối hôm xảy ra vụ án, có phải là ông nhìn thấy Tống Kim và Lưu Cát Dũng đứng hút thuốc với nhau bên ngoài tiệm net, họ rõ là quen biết nhau, có đúng thế không!”

Tống Kim và Lưu Cát Dũng cùng quay sang Lý Thăng, Lý Thăng nói

nhANH: “Đúng vậy, chính là hai người họ, rõ là thân lắm nhưng lại vờ như không quen biết, về tới tiệm net còn diễn tuồng, giả vờ gây nhau! Tống Kim đang che chắn cho Lưu Cát Dững, làm... làm bằng chứng ngoại phạm cho ông ta!”

Lần này thì đến Tống Kim cũng quỳnh quáng, vùng vẫy phản kháng trên ghế.

Trần Mạt Sinh lại hỏi: “Vậy ông nghĩ tại sao Tống Kim lại phải giúp Lưu Cát Dững?”

Lý Thăng ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Thì... thì chắc chắn là Tống Kim cũng muốn Thẩm Chí Bân chết chứ gì, nói không... nói không chừng Tống Kim cũng tham gia giết người đấy!”

Tống Kim giãy dụa kịch liệt, sắp lật ghế tới nơi.

Đến lúc Lý Thăng cũng được cởi trói, ở đó chỉ còn lại Tống Kim và Lưu Cát Dững.

Họng súng của Trần Mạt Sinh và Lâm Thích lần lượt chĩa thẳng vào cả hai, Trần Mạt Sinh hỏi: “Hai người, ai nói trước?”

Tống Kim và Lưu Cát Dững nhìn nhau, đồng thời phát ra tiếng ú ớ như sợ người kia sẽ giành trước.

Trần Mạt Sinh cười nhìn Lục Nghiễm: “Cảnh sát Lục, thôi thì cậu quyết định đi.”

Lục Nghiễm chỉ liếc nhìn Trần Mạt Sinh rồi đi tới trước mặt Tống Kim, kéo rết miếng bằng dùi trên miệng cậu ta.

Trong lúc Tống Kim đang đau không nói nổi thì Lục Nghiễm lại xé luôn bằng dùi trên miệng Lưu Cát Dững.

Một lúc sau, Tống Kim cuối cùng cũng thích nghi lại được, nén đau

nói: “Tôi thừa nhận là tôi có giúp Lưu Cát Dững che đậy, người giết Thẩm Chí Bân là ông ta!”

Lưu Cát Dững đau ứa nước mắt, nghiêng rằng chửi bới: “Mẹ nó, mày là cái thứ ngậm máu phun người!”

Tống Kim gào: “Chuyện đã tới nước này thì ông thừa nhận đi, ông còn không thấy hay sao? Tất cả mọi người ở đây đều biết ông đã làm gì, ông còn vờ vịt cái gì nữa!”

“Má nó!” Lưu Cát Dững mắng nhiếc: “Ông đây mà thừa nhận thì mày cũng chạy không thoát đâu! Lúc đó mày cũng có nhúng tay vào chuyện này!”

Tống Kim: “Tôi, tôi nhúng tay vào gì chứ, quá lắm thì tôi đóng kịch giúp ông thôi, với lại lúc đó tôi còn vị thành niên, dù có truy tố thì cũng nhẹ tôi! Tới nước này rồi thì ông cứ nhận đi, đừng có làm liên lụy đến người khác nữa!”

Đúng là chó cắn nhau.

Lục Nghiễm lạnh lùng nhìn cảnh này, cho đến khi họng súng của Trần Mạt Sinh áp sát đầu Lưu Cát Dững.

Lưu Cát Dững đang định lớn tiếng mắng mỏ bỗng cứng đờ người, mắt trợn trừng, mặt đầy sợ sệt: “Cậu... cậu muốn làm gì...”

Lục Nghiễm đi nhanh tới: “Trần Mạt Sinh!”

“Bằng” một tiếng, mặt đất phía trước Lục Nghiễm đã xuất hiện một cái hố, Lâm Thích là người bắn.

Tất cả mọi người đều giật thót, Phương Tử Oánh và Hách Hữu Mai bịt chặt hai tai thét lên.

Hứa Cảnh Hân đứng ngoài xem từ nãy đến giờ cũng đi tới một

bước, chỉ là cánh tay nhanh chóng bị Khang Vũ Hình nắm lấy.

Khang Vũ Hình nhỏ giọng: “Họ sẽ không giết cảnh sát đâu.”

Lúc này, Trần Mạt Sinh lại nói: “Đừng khiến tôi quá khích nhé, cảnh sát Lục. Nếu không dù tôi có từng hứa với cậu là không làm họ bị thương thì trong lúc nóng giận, tôi cũng khó tránh thất hứa.”

Lục Nghiễm khựng bước, hít sâu một hơi: “Được, tôi không làm gì động tới ông. Nhưng hiện giờ chân tướng đã lộ rõ, ông có giết ông ta cũng không thay đổi được gì. Lưu Cát Dũng đã giết người, chắc chắn sẽ phải chịu sự chế tài của pháp luật.”

Trần Mạt Sinh lại cười khẩy nói: “Tôi còn một câu hỏi nữa, chỉ cần ông ta trả lời thành thật, tôi sẽ nghe lời cậu.”

Nói rồi, Trần Mạt Sinh lại dí súng vào sau đầu Lưu Cát Dũng mà hỏi: “Ai đã hại chết con trai và con dâu tôi?”

Lưu Cát Dũng toàn thân run lấy bầy, mặt mày trắng xác, khiếp đảm trả lời: “Tôi... tôi không quen họ...”

Trần Mạt Sinh: “Vậy để tôi nhắc cho ông nhớ, con trai tôi tên Trần Ngữ, con dâu tên Lâm Nguyệt. Tôi hỏi ông lần nữa, ai đã hại chết chúng!”

Lâm Nguyệt...

Lâm?

Tiết Bồng sững sờ, vô thức quay sang Lâm Thích.

Ánh mắt của Lâm Thích cũng đã đổi khác.

Trong tích tắc, Tiết Bồng chợt hiểu ra gì đó, nhưng cô còn chưa kịp nói thì đã thấy Lưu Cát Dũng nhìn Lục Nghiễm với ánh mắt van nài,

cầu khẩn: “Cảnh... cảnh sát Lục, cứu tôi, cứu tôi...”

Vừa dứt lời, một tiếng súng lại vang lên.

Tiếp đó lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lưu Cát Dững: “Á—”

Lần này, Lâm Thích đã bắn thẳng vào mắt cá chân của Lưu Cát Dững, máu chầm chậm nhỏ xuống theo ống quần.

Lục Nghiễm hét lên: “Lâm Thích!”

Trong lúc Lục Nghiễm đang định đi tới cản Lâm Thích lại, Tiết Bồng đã đi đến bên cạnh, nắm lấy tay anh, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay anh: “Đừng chọc họ mất kiểm soát...”

Cùng lúc đó, Trần Mạt Sinh tới gần khuôn mặt đau đến méo mó của Lưu Cát Dững, hỏi lại lần nữa: “Trả lời lại lần nữa, ai đã hại chết Trần Ngữ con trai tôi?”

Lưu Cát Dững toát mồ hôi lạnh, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, gã ta chỉ có thể hé mắt nhìn Lục Nghiễm, lại nhìn về phía những người đang đứng ngoài phía sau anh.

Gã ta mong có ai đó có thể bước ra cứu lấy mình.

Nhưng ánh mắt của những người đó đều tràn đầy sự căm ghét và ghê tởm.

Cuối cùng, Lưu Cát Dững nhìn sang Khang Vũ Hình đang đứng phía sau cùng, cứ như việc này không hề liên quan tới cô ta.

Ánh mắt Khang Vũ Hình lạnh căm, cô ta cũng nhìn gã ta chằm chằm, ánh mắt lóe lên sự cảnh cáo.

Đồng tử của Lưu Cát Dững co lại, tránh ánh nhìn, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Sau đó, gã ta nói: “Tôi không giết con trai cậu, tôi cũng không biết... là ai. Các cậu giết tôi đi...”

Lúc này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Không ai có thể ngờ một Lưu Cát Dũng chỉ biết làm chuyện càn quấy, tham sống sợ chết lại chết đến nơi cũng không chịu nói thật.

Lưu Cát Dũng đang bảo vệ ai? Người đó có ở đây đâu? Chẳng lẽ lại che được cả trời?

Hay là Lưu Cát Dũng thật sự không biết?

Chỉ có Lục Nghiễm là từ đầu đến cuối đều nhìn vào vẻ mặt của Lưu Cát Dũng, nhất là ánh mắt.

Anh nhìn theo nơi cuối cùng Lưu Cát Dũng trông sang trước khi nhắm mắt lại, nhận ra người đứng ở đó chỉ có mình Khang Vũ Hình.

Đằng này, Lâm Thích lại lần nữa giơ súng, nhắm thẳng vào đầu Lưu Cát Dũng.

Nhưng họng súng lại bị Trần Mạt Sinh nắm lấy.

Hốc mắt Lâm Thích đã đỏ ngầu, trong mắt đầy tơ máu, ông ta nhìn Trần Mạt Sinh, dường như đã hận thù cùng cực.

Trần Mạt Sinh lại lắc đầu với ông ta: “Phải giữ lại mạng ông ta.”

Lâm Thích run rẩy, ông ta khốn khổ nhẫn nhịn, từ đầu tới cuối vẫn không chịu bỏ súng xuống.

Trần Mạt Sinh: “Ông Lâm!”

Lúc này, Tiết Bồng đột nhiên nói ra một cái tên: “Lâm Nguyệt!”

Trần Mạt Sinh và Lâm Thích cùng lúc sững người.

Tiết Bồng nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của Lâm Thích, cô khẽ nói: “Cô ấy vẫn luôn ở trên trời nhìn ông đấy.”

Lâm Thích cuối cùng cũng bỏ súng xuống, người run rẩy dữ dội, tiếng khóc nát lòng phát ra từ trong khẩu trang.

Trần Mạt Sinh cũng bỏ súng xuống, vỗ vai Lâm Thích.

Lưu Cát Dũng nằm vật trên ghế, đầu nghiêng một bên, gã ta đã kiệt sức, chân cũng đau đến mất đi tri giác, máu chảy đầy đất, men theo ống quần nhỏ xuống từng giọt.

Tống Kim ở bên cạnh cũng đã gục đầu xuống từ lâu, quá sức kinh hãi, không hoàn hồn lại được.

Những người đứng bên ngoài cũng không ai lên tiếng.

Lục Nghiễm lên tiếng phá tan sự im lặng: “Ông ta cần được đưa tới bệnh viện. Nên kết thúc rồi.”

Trần Mạt Sinh chậm chậm gật đầu, vào lúc này, trên đầu bỗng vang lên một âm thanh vang rền.

Cửa sổ bật kín bị công phá, bom khói lặn dưới đất, xung quanh nhanh chóng trắng mờ sương.

Lục Nghiễm lập tức nắm lấy tay Tiết Bồng, lùi về sau hét lên: “Tất cả mọi người nằm xuống!”

Có âm thanh từ xa vọng tới, cửa sắt nhà xưởng bị đẩy mở, phát ra âm thanh nặng nề.

Ánh sáng chiếu vào, theo đó là vô số ánh tia hồng ngoại, chỉ vào Trần

Mạt Sinh và Lâm Thích.

“Đội phó Lục!”

“Bỏ vũ khí xuống!”

Hai người ném súng xuống, giơ hai tay lên.

Đến lúc Trần Mạt Sinh và Lâm Thích buông tay đầu hàng, làn khói tan đi, Hứa Trăn lập tức xông đến chỗ Lục Nghiễm và Tiết Bồng hỏi: “Đội phó Lục, hai người không sao chứ?”

Lục Nghiễm lắc đầu, ngược mắt nhìn lên lầu.

Từ ban nãy anh đã thấy kỳ lạ, tại sao tên thanh niên che mặt từ đầu tới cuối lại không động đậy gì. Chỉ là khi đó tình thế nguy khốn, anh không kịp xác nhận.

Lúc này nhìn lên thì quả thật chỉ là cái hình nộm.

Lục Nghiễm lẳng lặng cười nhếch mép, đưa mắt nhìn xung quanh.

Lưu Cát Dũng được khiêng lên cán, những con tin khác cũng được giải cứu, có người mừng đến phát khóc, có người ngất ngay tại chỗ.

Lục Nghiễm quan sát rõ hết, anh nắm lấy vai Hứa Trăn nói: “Vất vả cho mọi người.”

Lại quay sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng khẽ cười, ôm lấy anh, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Lục Nghiễm ngăn người, khẽ vỗ lưng cô: “Không sao nữa rồi.”

Vô tình ngược mắt về phía đám người, lại bắt gặp ánh mắt của Hứa Cảnh Hân và Khang Vũ Hình cũng đang nhìn sang đây.

Hứa Cảnh Hân trông rất hời hợt, chỉ giơ tay ra dấu.

Khang Vũ Hình thì lại cười lạnh.

Chương 140: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 31

Những chuyện sau đó xảy ra rất nhanh.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm về Cục Cảnh sát, lần lượt cho lời khai, kể lại mọi chuyện xảy ra ở nhà xưởng hóa chất kia.

Đến lúc Tiết Bồng lấy lời khai xong, Lục Nghiễm vẫn còn chưa ra.

Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết cũng gọi điện tới, bảo đa số người ở khoa đều đang thu thập dấu vết ở nhà xưởng, nhưng mà trước khi đi, Trưởng khoa Phùng có dặn là đã duyệt cho Tiết Bồng nghỉ phép vài hôm, bảo cô đừng lo gì cả, mau về nhà nghỉ ngơi.

Hiện giờ Tiết Bồng lại không thấy mệt chút nào, thấy Chi đội Hình sự cũng bận không góc đầu lên được, ai nấy cũng chia nhau ra xử lý vật chứng được mang về, còn phải chú ý thẩm vấn nhân chứng nữa, Tiết Bồng bèn quay người tới Đội Huấn luyện chó nghiệp vụ dắt Barno ra trước.

Sau khi Lục Nghiễm mất tích, Barno được Vương Siêu chăm sóc mấy ngày.

Vương Siêu nói mấy ngày nay Barno chẳng ăn gì nhiều, cứ chán chường, cũng không chơi đùa gì, chắc chắn là đã nhận thức được Lục Nghiễm đã gặp chuyện.

Đến lúc nhìn thấy Tiết Bồng, Barno cuối cùng cũng lấy lại được chút tinh thần, Tiết Bồng ôm lấy Barno, an ủi nó một lúc rồi đưa nó về phía bãi đậu xe.

Đi được nửa đường, Tiết Bồng mới đột nhiên nhớ ra xe cô còn đang đậu ở quán cà phê đó.

Tiết Bồng cầm lấy điện thoại, đang định nhắn tin cho Lục Nghiễm, ai ngờ vừa mở màn hình đã thấy Lục Nghiễm nhắn tin tới.

“Anh mới lấy lời khai xong, ra mà không gặp em. Hiểu Mộng nói em đi rồi?”

Tiết Bồng cười, trả lời lại: “Em đang ở với Barno, ở dưới lầu ấy.”

“Đợi anh chút.”

Tiết Bồng cất điện thoại, cúi đầu nói với Barno: “Đi thôi, đưa em đi gặp Lục Nghiễm nhé.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Barno sửa gâu gâu mấy tiếng, lấy lại tinh thần, nhanh chóng đi theo Tiết Bồng đến Chi đội Hình sự.

Vừa tới bên dưới đã nghe thấy giọng nói rần rỏi vọng ra từ trong cửa, anh không gài áo khoác, gió thổi tà áo phất phơ, sau đó lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Lục Nghiễm nhìn về phía tiếng kêu, khoé môi cong lên, Barno đã chạy bay tới, nhảy phốc vào lòng Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cúi người, xoa đầu nó, ngẩng lên lại nghe Tiết Bồng nói: “Nó lo cho anh mấy ngày nay.”

Lục Nghiễm nói: “Anh còn chút chuyện phải xử lý ở đây, chưa đi được.”

“Em biết rồi.”

Tuy Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều là đương sự trong vụ án này, về tình về lý đều không thể tham gia điều tra thu thập, nhưng Lục

Nghiễm dù sao cũng là đội phó Chi đội Hình sự, anh còn phải phân công nhiệm vụ cho tổ trinh sát số 1 và số 2, xử lý thỏa đáng những gì cần giao phó.

Lục Nghiễm đứng thẳng người, thấy Tiết Bồng cầm túi bèn hỏi: “Em thì sao? Giờ đang định về nhà à?”

Tiết Bồng cau mày: “Em đang định đưa Barno về bên em trước, nhưng mà xe em còn để trước cửa quán cà phê, em muốn đi lấy xe, đưa nó đi lại không gọi xe được...”

Lục Nghiễm cười, đưa tay mò vào túi áo khoác, lấy ra một cái chìa khoá đưa cho cô.

Tiết Bồng ngẩn người, anh lại nói: “Qua bên anh trước đi, em mệt quá rồi, phải nghỉ ngơi, không tiện lái xe đâu. Anh ở gần, đi cũng không mấy phút, đợi anh xong việc ở đây, tối về cùng ăn tối.”

Sự sắp xếp không chỉ trọn vẹn mà còn chu đáo.

Tiết Bồng mím môi cầm lấy chìa khoá, bên trên còn vương hơi ấm của anh.

Tiết Bồng: “Vậy anh cũng đừng làm nhiều quá, nhân lúc rảnh chợ măt một tí, em với Barno ở nhà đợi nhé.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Mười mấy phút sau, Tiết Bồng và Barno về đến nhà Lục Nghiễm.

Căn nhà mấy ngày không có ai ở, không khí hơi lạnh lẽo.

Tiết Bồng mở cửa sổ cho đổi gió, lấy máy hút bụi ra hút sơ sàn nhà, lấy hạt cho Barno.

Cô làm rất nhanh cũng rất gọn ghẽ, căn nhà đã sạch sẽ sẵn, không có gì cần quét tước quá đáng.

Dọn dẹp xong, Tiết Bồng ngồi lên sofa, đang do dự xem có nên đặt đồ ăn không, cầm điện thoại ra mới thấy tin nhắn từ mấy phút trước của Lục Nghiễm.

“Đừng ngủ sofa nữa, lên giường ngủ đi.”

“Tắm rửa rồi ngủ một giấc, sữa tắm ở cái kệ dưới rửa mặt ấy.”

“Bảy giờ là anh về rồi.”

Tiết Bồng nhìn ba dòng tin nhắn một lúc lâu, chỉ trả lời: “Ừm.”

Nhìn lại đồng hồ thì đã là hơn ba giờ, thật ra cô cũng không đói đến thế, nghĩ bụng bèn bước vào phòng ngủ rồi vào trong toilet, đồ trên kệ đều đầy đủ cả, có khăn lông mới với sữa tắm dầu gội để sẵn.

Tuy họ chỉ vừa mới xác định mối quan hệ chưa quá một ngày nhưng dù gì cũng đã quen biết chín năm, quá quen thuộc với nhau, hai ngày nay cũng cùng ăn cùng ngủ, vì thế Tiết Bồng cũng chẳng ngại ngùng gì, mở tủ quần áo của Lục Nghiễm, lấy ra một bộ đồ ở nhà của nam.

Tiết Bồng mau chóng cầm đồ bước vào nhà tắm, tắm táp rồi sấy khô tóc, bước ra đã thấy Barno nằm trước cửa.

Tiết Bồng mỉm cười, ngồi bên giường vỗ tay với nó: “Barno, tới đây nào.”

Barno đi tới, ngồi xuống bên giường.

Tiết Bồng xoa đầu nó nói: “Chị ngủ một lát, tối đến Lục Nghiễm sẽ về, mình ở đây chờ anh ấy nhé?”

“Gâu!” Barno đáp lời, nằm ngay xuống đất, mở mắt nhìn cô.

Tiết Bồng vén chăn, cuộn người vào, lúc nằm xuống dường như còn ngửi thấy mùi quen thuộc.

Cứ tưởng cô sẽ lạ giường, trần trọc không ngủ được, ai ngờ nhắm mắt chưa được ba giây là đã bắt đầu mơ màng.

Tiết Bồng kéo chăn che ngang vai và nửa mặt, người cũng tụt xuống dưới, ngủ thiếp đi lúc nào không biết, lại còn mơ thấy một giấc mơ ngắn ngủi.

Trong mơ có Trần Mạt Sinh và những người gã bắt tới, còn có Khang Vũ Hình và Hứa Cảnh Hân, tình tiết rất hỗn loạn, xen lẫn nhau lung tung.

Sau đó, cảnh tượng thay đổi, Tiết Bồng nhìn thấy Phương Tử Oánh, khung cảnh phía sau cũng đã đổi khác, đến lúc nhìn rõ cô mới nhận ra, đây là nhà Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh đứng ở góc sofa dài, hai tay ôm lấy mình, run rẩy không ngừng.

Tiết Bồng lại quay đầu, nhìn thấy Lưu Cát Dững đang quỳ dưới đất.

Dường như Lưu Cát Dững đang cầu khẩn người ngồi trước mặt gã ta, còn sợ sệt đến trắng bệch mặt.

Tiết Bồng nhìn theo tầm mắt của Lưu Cát Dững, chân cũng xoay bước, định đi tới đối diện ghế sofa đơn để nhìn rõ mặt người đó.

Đó là một cô gái, nhưng hình bóng rất nhạt nhoà.

Tiết Bồng đi tới, cô gái cũng ngẩng đầu, đường nét khuôn mặt lại lộn xộn.

Tiết Bồng cau mày hỏi: “Cô là ai?”

Nhưng lúc này, bên tai đột nhiên lại nghe thấy tiếng chó sủa.

“Gâu!”

Tiết Bồng cau mày, không hoàn toàn tỉnh hẳn, vẫn đang mơ màng, còn thấy lạ tại sao lại có tiếng chó sủa.

Tiếp đó, cô nghe thấy có tiếng nói một người đàn ông, giọng trầm thấp rất quen thuộc.

Tiết Bồng mê man, cố cựa quậy nhưng lại không mở mắt ra được, thậm chí còn mơ thấy mình đã tỉnh rồi.

Sau đó, cô nghe loáng thoáng thấy tiếng nước chảy, tiếng dép đi trên sàn, rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi.

Dường như có ai đó đã đến cạnh cô, nhìn cô một lúc rồi lại đi rồi.

Cửa đóng lại.

Ngoài cửa lại có tiếng chó sủa lần nữa, chỉ là cách một cánh cửa, nghe rất nhỏ.

Tất cả đều như một giấc mơ, lại như thật sự vừa mới xảy ra.

Tiết Bồng chìm trong giấc mơ nửa thật nửa mê, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, trở mình trong chăn ấm, nghe thấy tiếng chuông báo thức điện thoại.

Âm thanh dần gần lại, đến lúc cô hoàn toàn tỉnh hẳn.

Tiết Bồng hơi mệt nhoài ngồi dậy, trước khi ngủ cô còn không thấy mệt, ai ngờ ngủ một giấc dậy lại hình như còn chưa ngủ đủ.

Tiết Bồng che miệng ngáp, thấy hơi khát bèn mang dép đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa mở cửa, đèn ở cửa sổ phòng khách rọi vào, quay sang đã thấy ở phía xéo xéo trên sofa có một bóng người.

Lục Nghiễm đã thay đồ ở nhà, không biết anh đã về khi nào, trên cổ còn đang vắt một chiếc khăn lông, đầu nghiêng một bên, một tay chống cằm.

Barno nằm dưới chân anh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng đi tới gọi anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm bỗng chốc hoàn hồn quay sang: “Hửm? Em dậy rồi à?”

Tiết Bồng bật đèn: “Sao anh ngủ ở đây?”

Lục Nghiễm cau mày, nheo mắt thích nghi với ánh sáng, tóc còn hơi ướt.

Tiết Bồng: “Chưa sấy cho khô tóc nữa, không sợ nhức đầu à.”

Lục Nghiễm ngồi thẳng dậy nói: “À, anh thấy em ngủ ngon quá nên không sấy, sợ đánh thức em.”

Tiết Bồng ngẩn ngơ, cảm thấy buồn cười: “Vậy giờ anh đi sấy đi, em đi nấu nước.”

“Ừm.” Lục Nghiễm lên tiếng, vội đứng dậy, vừa lau tóc ướt sau gáy vừa đi vào phòng ngủ.

Tiết Bồng lấy ấm đun siêu tốc ra đun nước, bật nút rồi nghe thấy tiếng “vù vù” trong phòng ngủ, cô quay vào, đi đến trước cửa toilet, Lục Nghiễm đang cầm máy sấy sấy tóc sau đầu.

Đến lúc tóc đã khô vừa, Lục Nghiễm quay lại nhìn mới nhận ra cô đang đứng đó.

Tiết Bồng nói: “Em ngủ mê quá, anh về mà cũng không gọi em.”

Lục Nghiễm quán lại dây điện máy sấy, cười bảo: “Hai ngày nay em cũng có ngủ ngon đâu, anh muốn để em ngủ thêm chút nữa.”

Tiết Bồng khẽ cười.

Lục Nghiễm dừng lại, đang định nói thêm gì thì lúc này mới bất giác phát hiện cô đang mặc đồ trơn ở nhà của anh, cái áo rất rộng, che mất cả nửa người cô, quần cũng rất dài, ống quần cuộn mấy lớp, xếp bên mắt cá.

Lục Nghiễm nhìn lướt trên người cô, cuối cùng lại nhìn lên khuôn mặt trắng trẻo hơi chút mệt mỏi.

Đôi mắt ấy lúc này trong veo dịu dàng, không lạnh lùng sắc bén như thường ngày, cũng càng làm bật lên khuôn mặt dịu êm ấm áp ấy.

Lục Nghiễm khẽ nuốt ực, lặng lẽ hít một hơi.

Khoảnh khắc này hết như trong giấc mộng của anh vậy.

Cho đến khi Tiết Bồng khẽ nhướn mày hỏi: “Sao đấy?”

Lục Nghiễm lắc đầu, đi tới mấy bước, vẫn cứ nhìn cô.

Anh đột nhiên tới gần, Tiết Bồng cũng vô thức ngẩng đầu nhìn lên, đang định hỏi anh thì lại chạm phải đôi mắt sâu lắng.

Cô bỗng chốc hiểu ra.

Sau đó, cô cảm nhận được cánh tay anh vòng qua, tay còn lại kéo lấy sau đầu cô, ngón tay lớn dài xuyên qua tóc, nhẹ nhàng xoa trên gáy cô.

Môi anh chạm tới, theo đó là nhịp thở khẽ dồn dập.

Những lời Tiết Bồng vừa định nói ra đều bị chặn lại, cô chớp chớp mắt rồi dần nhắm lại, đầu óc nhanh chóng trống trơn, chẳng còn lại gì.

Cô chỉ cảm thấy người bị ôm chặt lấy, môi rất nóng, chân mềm nhũn, hai tay nắm chặt lấy lớp vải mềm mại.

Hơi thở dần nén chặt, khắp người đều nóng đến sôi sục.

Vào lúc này, bên tai có tiếng chuông cửa.

Tiết Bồng giật thót hoàn hồn lại.

Lục Nghiễm cũng rời ra, ánh lửa trong mắt vẫn còn bập bùng.

Cả hai đều ngẩn ngơ, hoảng hốt nhìn nhau.

Lục Nghiễm bèn buông cô ra, ngượng ngùng nói: “Chắc là giao đồ ăn.”

Nói xong, anh vội chạy ra khỏi nhà tắm.

Tiết Bồng không ra ngay, cô vào rửa mặt, đợi nhiệt độ dịu bớt, tới nhìn trước gương rồi lại vội quay mặt đi.

Cô gái trong gương hơi không giống cô, hình như rất trông mong điều gì đó.

Tiết Bồng vuốt lại tóc, hít sâu một hơi, nhìn gương luyện tập biểu cảm, đợi vẻ mặt bình tĩnh lại rồi mới bước ra như không có chuyện gì.

Ngoài phòng khách, Lục Nghiễm đã lấy hộp thức ăn ra, bày thêm bát dưa, rót hai ly nước ấm.

Cà phê vẫn còn trong ấm.

Tiết Bồng nhìn thấy bèn hỏi: “Anh định thức khuya à, muộn vậy rồi còn pha cà phê.”

Lục Nghiễm khựng lại: “À, anh quên, hôm nay phải ngủ sớm, sáng sớm mai còn phải tới Cục sớm để xử lý công chuyện. Anh không tiện tham gia quá nhiều vào vụ này, vất vả những người khác quá. Tới ăn trước đã.”

Tiết Bồng tới ngồi bên bàn, đón lấy dưa nói: “Chuyện ngày mai thì ngày mai rồi tính, hai ngày nay anh cũng căng thẳng tinh thần lắm,

phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Tiết Bồng vừa nói vừa gấp thịt cho vào bát anh: “Ăn nhiều vào nữa.”

Lục Nghiễm cười, nhét thịt vào miệng, nhai nhóp nhép rồi bảo: “Phải rồi, anh lấy xe về rồi, lát nữa anh lái xe đưa em về.”

“Ừm”. Tiết Bồng gật đầu: “Vây mai em lại lấy xe em.”

Từ sau đó, hai người không nói thêm gì nữa.

Chủ đề lấy xe kết thúc, không khí nhanh chóng lại trở nên ngưng đọng, chỉ là trong ngưng đọng còn có chút hữu tình, chút mờ ám.

Ăn xong, Tiết Bồng thu dọn hộp thức ăn, đặt xuống sàn ngay gần cửa.

Lục Nghiễm cũng rửa bát đĩa, vừa lau tay vừa nhìn cô.

Hai người im lặng một chốc rồi tìm chủ đề mới để nói.

Thật ra họ đều biết, nói về vụ án là an toàn nhất, mở miệng là vào được ngay, nhưng ngay lúc này, họ đều không nghĩ được gì.

Lục Nghiễm vắt khăn lên rồi bảo: “Lúc về, nhìn thấy em ở trong phòng, anh thấy yên ổn trong lòng lắm. Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên, biết rằng có người ở nhà đợi mình, chưa từng có ngày nào... nóng lòng về nhà như hôm nay.”

Tiết Bồng thoáng ngẩn ngơ, cô cúi đầu, mím môi cười.

Lục Nghiễm thấy cô cụp mắt bèn bỏ khăn xuống, đi tới trước mấy bước: “Anh có nghĩ, hay là đợi sau khi xong vụ án này, mình hẹn người lớn hai nhà gặp mặt ăn một bữa trước...”

Hở?

Tiết Bồng ngạc nhiên ngẩng đầu: “Nhanh thế?”

Lục Nghiễm cũng bất ngờ: “Nhanh sao?”

Rồi lại yên lặng.

Tiết Bồng suy nghĩ một lúc, đã quen biết nhau gần mười năm rồi, cũng không nhanh gì, chỉ là hơi đột ngột, mới xác định mối quan hệ yêu đương đó đã đòi hẹn gặp người lớn rồi.

Nhưng mà đây cũng là tính của Lục Nghiễm, trước giờ anh luôn xác định mục tiêu, ra lệnh cho mình rồi lập tức chấp hành.

Cô cũng đại loại thế.

Tiết Bồng: “Vậy tới lúc đó anh đừng có nói với mẹ em chuyện chúng ta mất tích lần này đây, mẹ em còn chưa biết đâu. Hồi nãy em có hỏi Hiểu Mộng, họ nói là ban đầu có định thông báo với người nhà, nhưng mà vì tìm được tung tích của mình, trong đội lập tức sắp xếp hành động nên chưa để cảnh sát báo cho mẹ em biết, đợi cứu em về rồi tính.”

Lục Nghiễm cười: “Anh biết rồi, yên tâm đi, không hớ hênh đâu.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy ở nhà anh thì sao? Anh nhắn về chưa?”

Lục Nghiễm: “Trước đó chú Tần nói với mẹ anh là anh đi công tác, không tiện nghe điện thoại. Hôm nay mình mà không ra thì sợ chú cũng hết giấu nổi. Anh gọi điện cho mẹ anh rồi, nói là cuối tuần này về nhà ăn.”

Tiết Bồng: “Vậy thì tốt rồi. Em đi thay đồ trước đây, trễ lắm rồi, phải về thôi.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Đến lúc Tiết Bồng thay đồ bước ra, Lục Nghiễm cũng đã mặc áo khoác vào, đang đứng ở cửa thay giày.

Tiết Bồng còn cầm bộ đồ thay ra trong tay: “Ơm... quần áo bỏ trên máy giặt hả?”

Lục Nghiễm cầm lấy bộ quần áo: “Mặc có một lần, không cần giặt đâu, lần tới em...”

Nói đến đây, Lục Nghiễm dừng lại, hắng giọng nói: “Lần tới chắc còn mặc được.”

Tiết Bồng nhìn anh không nói, cô thay giày, quay đầu nói với Barno đã theo ra tới cửa: “Ở nhà đợi ngoan nhé, Lục Nghiễm về ngay đấy.”

“Gâu gâu!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai người ra khỏi cửa, Tiết Bồng vẫn còn nghe thấy tiếng Barno sủa ở trong, lòng thấy không ổn: “Hay em bắt xe về nha, anh dắt Barno đi dạo đi, nó lo mấy ngày nay rồi.”

Lục Nghiễm dừng lại nhìn Tiết Bồng, chỉ gật đầu rồi quay lại vào nhà.

Tiết Bồng còn tưởng là anh định quay về, đang lấy điện thoại ra bắt xe, ai ngờ Lục Nghiễm lại dắt theo Barno ra, còn nói: “Vây dắt theo nó đưa em về luôn.”

Tiết Bồng ngẩn người: “Không cần đâu...”

Lục Nghiễm lại kéo lấy tay cô, tay kia nắm dây dắt Barno, vừa đi vừa nói: “Trước đây đưa em về cứ phải mượn có vụ án, giờ cuối cùng cũng không phải mượn có nữa, tất nhiên là phải quý trọng cơ hội thế này chứ.”

Tiết Bồng bỗng chốc bật cười.

Ra đến xe, Tiết Bồng ngồi lên ghế lái trước, nói trong ánh mắt kinh ngạc của Lục Nghiễm: “Anh có biết xe em ở đâu đâu, với lại anh mệt hơn em, lên xe chợ mắt tí đi.”

Lục Nghiễm cũng không giành, ngồi xuống bên cạnh.

Tiết Bồng cài đặt định vị, Lục Nghiễm nhìn địa chỉ hỏi: “Quán anh ta đấy à?”

Anh đang ám chỉ tên thanh niên che kín, từ đầu đến cuối không lộ mặt.

“Ừm.” Tiết Bồng nói: “Anh ta cũng gan đấy, dùng chính quán mình để gài bẫy, sắp tới điều tra cứ đi theo manh mối này là bắt được anh ta.”

Lục Nghiễm nói với giọng đều đều: “Hôm nay cảnh sát phân cục có tới quán này xem, cửa đóng không có ai về. Phía Phòng Công thương điều tra ra được người chủ, hai năm trước đã di dân rồi, không đủ giấy tờ nên mới nhờ một người bạn ở trong nước kinh doanh hộ. Phân cục đang thử liên lạc với người chủ, chắc mai là có tin tức thôi.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy người bạn anh ta nhờ thì sao? Cũng phải tìm ra được rồi chứ?”

Lục Nghiễm thở dài: “Tìm thì ra rồi đấy, nhưng mà người bạn này cũng không đáng tin, bảo là nửa năm trước có người bỏ ra một số tiền lớn, nói rằng muốn tiếp tục kinh doanh quán cà phê, anh ta thấy người ta rất có thành ý nên cũng không trả giá mà đồng ý luôn. Hai bên chỉ ký một bản hợp đồng uỷ thác kinh doanh đơn giản, hoàn toàn không có đủ hiệu lực pháp lý, người kia còn dùng căn cước giả.”

Bất cần thế?

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Anh ta cần tiền gấp hay là không biết suy nghĩ vậy, còn không xem xét cho kỹ càng.”

“Cần tiền gấp đấy.” Lục Nghiễm nói: “Cảnh sát có hỏi rồi, người bạn của chủ quán cũng khai báo thành thật, trước đó chơi cá cược trên mạng, bị gài bẫy, thua mất mấy trăm nghìn, còn vay nặng lãi nữa

chứ. Trùng hợp chưa, anh ta vừa bị giục nợ là có người lại chủ động tới cho tiền. Làm gì mà còn suy xét gì được nữa?”

Rõ ràng là đã lên kế hoạch hết.

Tiết Bồng: “Liên hoàn kế, từng bước đều đã được tính toán từ trước.”

Lục Nghiễm nhếch môi, chống đầu nói: “Cũng không phải cao siêu gì. Đã làm là sẽ để lại dấu vết, chỉ cần người này từng lộ mặt, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bắt được.”

Tiết Bồng đáp lời, nhanh chóng suy nghĩ tiếp.

Ngoài tên thanh niên che mặt đó, Hứa Cảnh Hân ắt hẳn cũng là người biết sự tình, chỉ là không biết y biết được bao nhiêu.

Còn nữa, Hứa Cảnh Hân biết rõ mà còn hợp tác, động cơ của y là gì? Giúp Trần Mạt Sinh hay là đối phó với Khang Vũ Hình?

Có lẽ là về sau có khả năng cao hơn...

Còn gã thám tử tư Lý Thăng nữa.

Lý Thăng ẩn mình trong tối, từng tiếp xúc với Thẩm Chí Bản một khoảng thời gian, theo dõi Hoắc Kiều vài ngày, vậy có khi những thứ gã điều tra được không chỉ đơn giản như là gã nói, chỉ là để bảo vệ mình nên lựa chọn nói ra những phần có liên quan đến vụ án của Trần Mạt Sinh.

Dù gì thì trong vụ án của Trần Mạt Sinh, Lý Thăng từ đầu đến cuối chỉ là người đứng ngoài, ông ta không trực tiếp tham gia, vì thế rất khó chứng minh được ông ta biết được thông tin gì ngoài vụ án.

Tiết Bồng vừa lái xe vừa sắp xếp suy nghĩ, hồi lâu không nghe Lục Nghiễm nói gì, quay đầu sang nhìn thì thấy anh đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Tiết Bồng không gọi anh dậy, chỉ đi tiếp theo chỉ dẫn, sau đó lại nghỉ tiếp, vì vụ án này xảy đến quá đột ngột, trước đó còn có nhiều chuyện cô chưa giải quyết xong, lại phải tạm gác lại toàn bộ.

Hàn Cố hẹn cô hai lần, bảo là Hoắc Kiều muốn gặp cô.

Cô giao mẫu nước hồ Trần Lăng để lại và mẫu nước hồ trong vụ án của Mao Tử Linh lại cho Diêu Tố Vấn, đến giờ còn chưa biết kết quả.

Trước khi cô mất tích, lại từng nhặt được một bức ảnh và một chiếc chìa khoá trước cửa nhà.

Người gửi cô hai thứ này là ai?

Khang Vũ Hình, Hàn Cố hay là Phương Tử Oánh?

Thông tin trong bức hình rất ít ỏi, hiện giờ đã chứng thực được Khang Vũ Hình có quen biết Tiết Dịch và Hoắc Kiều, điều này hoàn toàn khớp với phần Lý Thăng điều tra được.

Nhưng chiếc chìa khóa kia thì sao?

Nó được dùng để mở ổ khoá nào?

Còn nữa, Trần Mạt Sinh rõ ràng là đã bị vu oan, đến cả Phó Cục trưởng bị bỏ tù vì tham ô hối lộ cũng nói vừa nhìn vụ án là biết hung thủ không phải gã.

Vậy thì người đứng sau góp phần khiến vụ án này từng bước trở thành án oan là ai? Ngoài người trong nội bộ Cục Cảnh sát phụ trách điều tra khi đó, ắt hẳn còn có người ngoài.

À, phải rồi, còn cả Silly Talk nữa, mấy ngày nay cũng không biết có cập nhật gì không.

O là Phương Tử Oánh, thế thì tiếp đến, Silly Talk có viết đến ai là người giúp O thoát khỏi sự hiếp đáp của bố dượng không?

Nghĩ đến đấy, xe cũng trờ tới một trụ đèn đỏ.

Tiết Bồng dừng xe lại, định lấy điện thoại ra lướt xem diễn đàn thử.

Ai ngờ vừa quay đầu đã bắt gặp ánh mắt của Lục Nghiễm.

Không biết anh đã dậy từ bao giờ, ngồi dưới ánh sáng mờ mờ, nhìn chăm chăm vào cô.

Tiết Bồng hỏi: “Em làm anh thức hả?”

Lục Nghiễm khẽ thở dài: “Người phụ trách vụ án là anh, em đang tính làm thay anh luôn đấy hả?”

Tiết Bồng bật cười: “Sao anh biết em đang nghĩ về vụ án?”

Lục Nghiễm đổi tư thế khác, trông vẫn rất lười nhác, giọng trầm trầm: “Viết đầy trên mặt kia kìa, cứ hể suy nghĩ là em lại có cái vè mặt đó, càng nghĩ lại càng nhập tâm.”

Tiết Bồng: “Em cũng có cố ý đâu, cứ nghĩ một hồi là lún sâu vào.”

Lục Nghiễm cười: “Vậy em nghĩ đến việc gì rồi?”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại những nghi vấn vừa rồi trong đầu.

Lục Nghiễm chống đầu nghe, đợi cô nói xong mới lên tiếng: “Tạm thời không thể động vào manh mối về Hứa Cảnh Hân, đợi mai mốt anh sẽ tìm đội trưởng Phan, nhờ anh ấy ra mặt lên tiếng với bên chống ma túy, cho đội hình sự một câu trả lời xem rốt cuộc là có điều tra được hay không, điều tra thế nào, có thể điều tra những bộ phận nào.”

Tiết Bồng vừa nghe vừa gật đầu.

Lục Nghiễm lại bảo: “Chuyện ảnh và chìa khoá anh thấy cũng chưa gấp, vì có gấp cũng vô ích. Người ta trong tối, em ngoài sáng, em không tìm ra người ta được, người ta lại có thể tìm ra em bất cứ khi

nào. Nếu người đó đã có bước đi đầu tiên rồi thì sau đây chắc chắn sẽ còn bước tiếp theo. Có điều nếu người đó có bất cứ động tĩnh gì, em đều phải nói với anh, đừng xử lý một mình.”

Tiết Bồng cười: “Ừm, em biết rồi.”

Lục Nghiễm thở dài, nhìn cô nói: “Phía sau vụ án của Trần Mạt Sinh quả thật dính líu đến rất nhiều người. Chúng ta chắc chắn phải điều tra về người bên ngoài, còn cảnh sát, pháp y khi đó phụ trách vụ này thì nói ra cũng trùng hợp, mấy tay đó giờ đều đang bị giam ở trại giam nam ấy, tội danh y hệt ông Phó Cục trưởng tiền nhiệm, tham ô hối lộ cả. Thật ra vụ án của Trần Mạt Sinh có thể tái thẩm, phán án lại cũng là bởi những người có liên quan phụ trách trong vụ án năm đó đều đã bị hỏi tội, sau đó mới truy lại những vụ án do đám người này xử lý trước đó mới xác nhận vụ án của Trần Mạt Sinh có oan tình rất lớn.”

Tiết Bồng tiếp tục gật đầu, mở to mắt nhìn anh, vẫn còn muốn biết tiếp theo sau đó.

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề: “Silly Talk thì anh có hỏi Hiểu Mộng rồi, sau lần đó chưa thấy cập nhật gì, nhưng mà anh có linh cảm là sắp rồi. Ván cờ lớn vậy sao mà thiếu cái người ấy được?”

Tiết Bồng vừa nghe vừa ậm ừ, giờ mới phát hiện Lục Nghiễm đã suy nghĩ hết về những vấn đề của cô rồi, hơn nữa có vài điều còn đã tìm ra câu trả lời.

“Xem ra lúc chiều anh không chỉ cho lời khai mà còn làm nhiều chuyện nữa, năng suất cao thế.”

Đang nói đến đây thì đèn xanh bật mở.

Tiết Bồng khởi động lại xe.

Lục Nghiễm cũng thông thả lên tiếng: “Đừng có nghĩ ngợi lung tung nữa, để đầu óc em nghỉ ngơi đi nào, tối nay ngủ một giấc dài

hoàng, dưỡng lại tinh thần, sắp tới còn một trận ác liệt đấy.”

Tiết Bồng “Ừm” một tiếng, không nói nữa.

Con đường phía trước tối om, may là có đèn xe rọi vào.

Thật ra họ đều rất rõ, vụ án của Trần Mạt Sinh chỉ là mồi lửa, trong ván cờ này, Lưu Cát Dũng quá lắm cũng chỉ là một con tốt chắn trước, hai cha con Trần Mạt Sinh lại vô tình là vật hy sinh, phía sau đó chắc chắn còn dính dáng đến nhiều người và việc hơn nữa.

Đầm lầy này cũng sâu hơn họ nghĩ nhiều.

Chương 141: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 32

Sáng sớm hôm sau, Tiết Bồng đã xuất hiện ở phòng làm việc Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết, mấy đồng nghiệp vừa bận rộn tăng ca cả đêm nhìn thấy Tiết Bồng đều kinh ngạc.

Mắt hai mí của Mạnh Nghiêu Viễn sắp thành một mí tới nơi, mặt sưng lên, nằm ườn hỏi cô: “Bà ngáo rồi hay gì, bảo bà nghỉ ngơi cho đằng hoàng mấy hôm mà, bà đi làm chi vậy?”

Tiết Bồng cười, đặt mấy ly cà phê với gói bánh su kem lên bàn: “Đối với tôi thì cách nghỉ ngơi tốt nhất là làm việc.”

“Mẹ ời...” Mạnh Nghiêu Viễn mắng thầm, đang định bảo “biến tái” thì lại ngửi thấy mùi cà phê, vội vã nuốt lấy mấy lời không hay, nhìn chăm chăm vào hộp bánh su kem vài giây rồi lại nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng nói: “Đi tắm rửa nhanh đi, cà phê phải uống lúc còn nóng chứ.”

Mấy phút sau, Tiết Bồng đi đến phòng thí nghiệm lý hoá, Diêu Tố Vấn cũng vừa ra khỏi cửa, đang định mang ly tới phòng trà.

Tiết Bồng tới vừa đúng lúc, cô đặt cà phê lên bàn cô ấy, còn chưa đợi Diêu Tố Vấn hỏi gì thì đã nói trước: “Tôi biết cô định nói gì, tôi không mệt, cũng không suy nhược gì đâu, không cần nghỉ dài hạn, lần này đãi ngộ hơn đợt trước bị bắt cóc, ít nhất thì không có trúng độc, cũng không thiếu miếng da nào.”

Diêu Tố Vấn cười: “Trông chị có tinh thần nhì.”

“Cũng may là có các đồng nghiệp, nhanh thế đã tìm ra tôi rồi.” Tiết Bồng chuyển chủ đề: “Thật ra hai ngày nay mất tích, trong lòng tôi cứ vướng mắc một chuyện.”

Diêu Tố Vấn đã lấy một tệp hồ sơ ra từ trong cái hộp sách trên bàn, đưa sang cho cô: “Tôi biết, đã có kết quả rồi đây.”

Tiết Bồng lập tức mở tệp hồ sơ ra xem lướt qua.

Trên thế giới này không chỉ có người mà bất cứ động vật, sinh vật nào cũng có “ADN” của nó, cả nước ô nhiễm cũng vậy.

Cùng là nước ô nhiễm nhưng hàm lượng ô nhiễm, hàm lượng kim loại nặng, hàm lượng ma túy, hàm lượng vi sinh vật và tổ hợp như thế nào đều là những đặc điểm riêng biệt.

Nói cách khác thì trên đời này sẽ không có hai mẫu nước ô nhiễm giống hệt nhau, trừ phi là từ cùng một nguồn gốc.

Trong báo cáo số lượng thành phần của Diêu Tố Vấn, tuy hai mẫu nước hồ không giống hệt nhau nhưng mức độ tương khớp lại cao y hệt, theo quyết định dựa trên khoa học, cả hai mẫu có 90% nước từ cùng một hồ.

Tiết Bồng bỗng chốc không nói được gì, chỉ nhìn chăm chăm vào mẫu số liệu, trong đầu nhanh chóng lóe lên rất nhiều cảnh tượng: những chi tiết từng bị cô bỏ sót.

Lúc tiếp nhận thẩm vấn, Mao Tử Linh có nhắc đến Trần Lăng, người bạn ở cô nhi viện Lập Tâm mà mình đã cắt đứt quan hệ.

Hiện giờ xem ra Mao Tử Linh đã cố tình nhắc tới điều đó, rõ là cô ta biết Trần Lăng đã để lại một mẫu nước hồ.

Tất nhiên là sau khi trốn thoát khỏi cái thôn kia, Mao Tử Linh không thể nào gặp được Trần Lăng, cô ta không thể để lộ thân phận, sao lại có thể chấp nhận rủi ro mà tới trại giam?

Vậy thì ở giữa chắc chắn có người đang đóng vai trò làm cầu nối cho Mao Tử Linh và Trần Lăng.

Tiết Bồng gập báo cáo lại, cô lẩm bẩm: “Mao Tử Linh vẫn còn giấu một số chuyện...”

Diêu Tố Vấn đang uống cà phê, nghe thấy thế, thoáng ngạc nhiên rồi nói: “À, có chuyện này chắc chị vẫn chưa biết.”

Tiết Bồng: “Chuyện gì cơ?”

Diêu Tố Vấn: “Vào cái hôm chị mất tích, Mao Tử Linh đã qua đời trong phòng bệnh ở trại tạm giam rồi.”

Tiết Bồng sửng sò.

Qua đời rồi...

Diêu Tố Vấn nói tiếp: “Pháp y Quý mong được gặp cô ấy lần cuối nhưng Mao Tử Linh không đồng ý. Vì chuyện này mà pháp y Quý sốt lảm, ngay hôm sau đã xin nghỉ phép dài hạn. Vì trước đó, vụ án của Mao Tử Linh cũng có dính dáng tới anh ấy, dù không có chứng cứ chứng minh anh ấy có hiềm nghi thì cũng khó tránh lời ra tiếng vào, thế nên bên Khoa Pháp y cũng cho rằng việc để anh ấy nghỉ phép là lựa chọn tốt nhất hiện giờ.”

Tiết Bồng không nói gì một lúc lâu, cô chỉ cụp mắt, nhớ tới Quý Đông Duẩn ở Chi đội Hình sự hôm đó, sắc mặt gã khi ấy rất tệ nhưng vẫn quyết nghe hết quá trình thẩm vấn.

Đối với những người khác, Mao Tử Linh là phạm nhân, dù cảnh ngộ của cô ta có đáng được cảm thông đến độ nào, họ vẫn phải thực

hiện theo trình tự tư pháp, nhưng đối với Quý Đông Duẫn, Mao Tử Linh lại từng là người yêu, từng câu từng chữ của cô ta đều như nhát dao găm vào người gã.

Diêu Tố Vấn nói: “Thật ra đứng ở góc độ của anh ấy, mọi chuyện thật sự quá khó khăn. Tôi cũng đã thử đặt mình vào anh ấy để nghĩ, nếu tôi mà gặp phải chuyện này, tôi chắc chắn cũng sẽ không biết làm sao. Mao Tử Linh cứ thế mà đi, anh ấy mà đi làm, khám nghiệm tử thi như những ngày trước đây, đám người độc miệng ắt hẳn sẽ thì thầm sau lưng nói anh ấy máu lạnh, nhưng nếu anh ấy tỏ ra đau đớn, buồn bã thì sẽ có một số người lại nói sao anh ấy lại cảm thông cho một tên tội phạm giết người, lại còn đồng tình với cô ta.”

Tiết Bồng ngăn người rồi nói: “Pháp y Quý không quan tâm đâu.”

Diêu Tố Vấn: “Cũng đúng. Không chỉ anh ấy, tôi nghĩ nếu là chị thì chị cũng sẽ không quan tâm.”

Tiết Bồng: “Tôi sao?”

“Đúng rồi, lúc trước chưa thân với chị, tưởng là chị cố tình làm ra vẻ ngầu.” Diêu Tố Vấn cười: “Sau đó dần dần hiểu được phong thái của chị, mới biết chị hoàn toàn không quan tâm mấy chuyện này.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi, ngoài mặt thì có vẻ là vậy, nhưng thật sự thì sao? Cũng không phải là chuyện gì cũng không quan tâm, chỉ là cô quá nhạy cảm với vụ án, đối nhân xử thế lại quá thiếu nhanh nhạy, không khéo léo, đến người với việc đã sớm ở trong lòng mình mà cũng không để ý.”

Diêu Tố Vấn lại uống một hớp cà phê: “Phải rồi, cảm ơn cà phê của chị nhé, thơm lắm.”

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ tới một chuyện khác: “À, thật ra tôi còn có chuyện muốn hỏi cô, có liên quan tới cà phê đấy.”

Thấy Diêu Tố Vấn bắt đầu hào hứng, Tiết Bồng vào ngay vấn đề chính: “Tôi bị người ta bỏ thuốc ở một quán cà phê, tôi còn nhớ khi đó ly cà phê tôi uống có mùi vị rất đặc biệt, thơm lắm, lớp mùi đa dạng, tới giờ tôi vẫn còn có ấn tượng sâu sắc. Tuy trước đó tôi chưa từng uống loại cà phê đó, nhưng tôi cũng đã thử rất nhiều loại hạt cà phê, thế nên hôm đó vừa thử là biết đó là loại đặc biệt ở các buổi đấu giá. Sau đó tôi còn ngửi thấy mùi hạt cà phê trên người một tên bắt cóc trong số đó, tôi còn thử dò thám anh ta, anh ta không phủ nhận phán đoán của tôi.”

Diêu Tố Vấn: “Vậy chị tả lại mùi thử xem? Có khi tôi biết đấy.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Tiết Bồng vừa nhớ lại vừa nói: “Có mùi trái cây, còn có mùi cỏ xanh nữa.”

Diêu Tố Vấn nhanh chóng ngồi xuống bàn máy tính, vừa nhập từ khoá vào vừa hỏi: “Cụ thể hơn chút?”

“Chắc là chanh đấy, hoặc là trái cây loại cam quýt, ngửi hình như còn có chút hương hoa nữa, kiểu mùi hoa cỏ nhiệt đới ấy, hình như còn có mùi anh đào với cỏ thơm.”

Diêu Tố Vấn hỏi: “Cũng có nghĩa là vừa đắng vị cà phê, vừa ngọt kiểu hoa cỏ trái cây?”

Tiết Bồng: “Có thể nói là vậy. Nếu mà tập trung chú ý nhấm nháp thì tôi có thể phân biệt được ba bốn vị trở lên.”

Diêu Tố Vấn đã nghĩ ra được gì đó, nhanh chóng tìm kiếm các loại, chìa màn hình máy tính về phía Tiết Bồng: “Nếu là hàng đặc biệt ở buổi đấu giá, vậy thì loại hạt này không chỉ cao cấp mà còn có sản lượng cực kỳ thấp, chắc là nó đấy.”

Tiết Bồng tập trung nhìn vào, đó là một loại hạt cà phê tên Geisha, có nguồn gốc từ Ethiopia, vì có sản lượng thấp nhất thế giới nên chỉ xuất hiện ở các buổi đấu giá.

Chỉ là muốn xác nhận hoàn toàn xem có phải loại hạt này không thì còn phải tìm cơ hội thử thêm lần nữa.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm và Phan Chấn Sinh đang ngồi ở phòng họp tầng bảy, đối diện họ là Lâm Nhạc Sơn, đội trưởng Lâm của Chi đội Chống ma túy.

Một người là cấp trên mới, một người là cấp trên cũ của Lục Nghiễm, hai bên đang trao đổi về vụ án của Trần Mạt Sinh.

Với đội hình sự, vụ án của Trần Mạt Sinh không hề phức tạp, người giết hại Thẩm Chí Bân và vu oan cho Trần Mạt Sinh chính là Lưu Cát Dũng.

Trong cuộc phẫu thuật hôm qua, bác sĩ đã gấp đầu đạn ra khỏi chân gã ta, không nguy hiểm đến tính mạng, sau đó đã bị đưa đến phòng bệnh ở trại tạm giam.

Tống Kim, đồng lõa của Lưu Cát Dũng thì hiện đang ở trong phòng tạm giam của Chi đội Hình sự, hôm qua vừa tiếp nhận thẩm vấn, hôm nay vẫn phải tiếp tục.

Vụ án này đã đầu ra đó, hết sức rõ ràng, không còn gì để phân tích nữa.

Chỉ là với phía chống ma túy, mối quan hệ ở đây lại trở nên rắc rối phức tạp.

Sau hôm qua cân nhắc tới lui, xin phép ý kiến của cấp, trên, có được phê duyệt, hiện giờ Lâm Nhạc Sơn mới đưa tài liệu mật trong tay tới cho Phan Chấn Sinh và Lục Nghiễm xem.

Lục Nghiễm xem rất kỹ càng, càng xem lại càng thấy nặng nề, hồi lâu không ngẩng đầu.

Trên tài liệu mật được viết rất rõ, “Chung Lệ” trước kia, hiện giờ là Hứa Cảnh Hân có thân phận đặc biệt, có mối quan hệ mật thiết với một trùm ma túy họ Hứa nào đó trong tập đoàn ma túy, vì thế nhiệm vụ nằm vùng lần này bắt buộc phải do y tiến hành.

Tất nhiên là kế hoạch này cũng vô tình được thúc tiến sau vụ nổ ở nhà kho, sau khi Hứa Cảnh Hân liên lạc lại được với đội cảnh sát, cân nhắc đến an nguy cá nhân và thân phận của y, đội cảnh sát cho rằng y không thích hợp về lại đội ngay, chỉ bằng tiện thể ở lại luôn trong tập đoàn ma túy, chờ cơ hội hành động.

Lâm Nhạc Sơn nói: “Chúng tôi đã rất liều trong chuyện này, nếu không phải vì thân phận của Hứa Cảnh Hân đặc biệt, chúng tôi sẽ tuyệt đối không để cậu ấy lại đó. Phần phía sau đó là thông tin Hứa Cảnh Hân đưa tới trong thời gian nằm vùng ở tập đoàn ma túy, nếu không nhờ cậu ấy thì chúng tôi cũng không biết việc đấu đá nội bộ trong tập đoàn ma túy này đã lên đến kịch liệt.”

Lục Nghiễm không lên tiếng, cũng không nhìn Lâm Nhạc Sơn, anh lại lật xem phía sau, nhanh chóng thấy được thông tin đầu tiên mà Hứa Cảnh Hân mang tới.

Trên tài liệu là ảnh của mấy ông lớn trong tập đoàn ma túy, cũng có một số chú thích về thân thế của họ, những người này cũng hoàn toàn khớp với những bức ảnh hôm đó Khang Vũ Hình đưa anh xem ở sảnh hội nghị.

Kẻ chống lưng phía sau Hứa Cảnh Hân, cũng chính là trùm ma túy họ Hứa kia có một vị trí cực kỳ quan trọng trong số những người này, trước kia cũng từng có tới lui với Khang Nghiêu, bố của Khang Vũ Hình.

Khang Nghiêu đã chịu phục pháp từ lâu, đứng ra thì Khang Vũ Hình bây giờ không quyền không thế, không thể len lỏi được lên tầng cao của tập đoàn tội phạm này, tập đoàn ma túy không để cô ta động tay vào việc kinh doanh cốt lõi nhất, một năm trước cô ta phải người

xông vào nhà kho, cứu Chung Lệ đang trọng thương ra khỏi đó, lại bỏ r mấy tháng để chăm sóc y từng li từng tí, nếu không nhờ thế, có khi đến giờ cô ta cũng chỉ là một con buôn ma túy còn con.

Đúng là muốn giàu phải lăn xả, nói vậy không sai chút nào.

Xem đến đây, Lục Nghiễm mới ngược mắt nhìn vào Lâm Nhạc Sơn.

Trong lòng anh hiểu rất rõ, phần tài liệu mật này rất quan trọng, cũng rõ vì sao trước kia dù anh có truy xét thế nào, Lâm Nhạc Sơn cũng không chịu hé môi nửa lời, còn ngăn cản việc anh âm thầm điều tra tung tích của Chung Lệ.

Tình hình hiện tại thì có thể thấy rõ, môi trường quanh Hứa Cảnh Hân cực kỳ nguy hiểm, thế trận giao chiến với địch cũng hết sức gay gắt, anh đã biết rồi thì vẫn nên chú trọng đại cuộc khi điều tra bước tiếp theo.

Lục Nghiễm thở dài, đi thẳng vào chủ đề chính: “Em hiểu ý đội trưởng Lâm, sự việc hệ trọng, bọn em sẽ không hành động tùy tiện. Em sẽ không điều tra tiếp vụ của Vương Xuyên nữa. Sau này nếu có tìm được tung tích của Lý Thành Kiệt, em cũng nhất định sẽ báo với Chi đội Chống ma túy. Em sẽ coi như không quen biết Hứa Cảnh Hân. Khang Vũ Hình có tiếp xúc với em, em cũng sẽ thông báo lại từng chút. Sắp tới nếu có cần sự hợp tác của đội hình sự, bọn em sẽ tuyệt đối không thoái thác.”

Lục Nghiễm nói ra xong, Lâm Nhạc Sơn và Phan Chấn Sinh đều bất ngờ, cả hai ban đầu còn nghĩ phải đứng ở góc độ chu toàn đại cuộc để khuyên răn Lục Nghiễm, dù gì thì anh cũng từng hết sức cố chấp với việc tìm kiếm Chung Lệ, không ngờ còn chưa đợi hai người lên tiếng, Lục Nghiễm đã tỏ ý trước, còn suy tính hết trước từng chuyện một.

Lâm Nhạc Sơn thở phào, cười bảo: “Cậu nghĩ được thế là tốt nhất, qua rèn luyện với đội trưởng Phan nửa năm, quả nhiên là có tiếng

bộ, chứng chắc hơn nhiều đấy.”

Lục Nghiễm khẽ nhếch môi, không nói tiếp, nghe Phan Chấn Sinh và Lâm Nhạc Sơn trò chuyện mấy câu rồi lại đi vào vấn đề chính.

Tiếp đó, Lục Nghiễm nhanh chóng thuật lại với Lâm Nhạc Sơn về những gì Khang Vũ Hình nói trong sảnh hội nghị, kể đến lại nhắc đến mọi thứ xảy ra ở nhà máy hóa chất.

Lục Nghiễm nói: “Theo quan sát của em, Lưu Cát Dũng và Tống Kim đều có tiếp xúc với Khang Vũ Hình, tuyệt đối không chỉ giới hạn ở cái quán net đó, hẳn là có liên quan tới đường dây ma túy. Nhưng mà nếu chuyện này đã có liên quan đến kế hoạch nằm vùng, em sẽ làm đến giới hạn nhất định thôi, nhanh chóng báo cáo mà không dính dáng tới Khang Vũ Hình.”

“Không.” Lâm Nhạc Sơn đột nhiên nói: “Tình hình hiện giờ lại ngược lại hoàn toàn. Nếu trước khi vụ án Trần Mạt Sinh xảy ra, anh chắc chắn sẽ bảo cậu dừng lại đúng lúc, nhưng bây giờ tình thế thay đổi rồi.”

Lục Nghiễm chứng lại, yên lặng vài giây, lướt mắt nhìn phần tài liệu vừa nãy, đột nhiên hiểu ra: “Ý đội trưởng Lâm là đường dây của Khang Vũ Hình sẽ được thu lưới trước?”

Lâm Nhạc Sơn: “Đúng vậy.”

Lục Nghiễm hít sâu một hơi, không nói gì, cụp mắt xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc.

“Tình thế thay đổi” mà Lâm Nhạc Sơn nói không để lộ bất cứ đầu mối gì ngoài mặt, tất cả thay đổi đều là ngầm ngầm.

Lần này Khang Vũ Hình “mất tích”, tuy chỉ là vài ngày ngắn ngủi nhưng các cấp cao của tập đoàn ma túy đều không phải hạn vừa, đừng nói đến vài ngày, dù chỉ vài giờ, sợ hơn nữa là một biến động

trong tích tắc cũng đều có thể bị chúng lợi dụng.

Đây chính là cái gọi là sai một ly đi một dặm.

Có thêm một người phân chia lợi ích, những người khác sẽ bớt đi một phần, tuy Khang Vũ Hình được cài vào giữa chừng nhờ cứu được Hứa Cảnh Hân, nhưng công lao có to đến mấy cũng là người ngoài, sẽ không được các ông lớn đối xử trọng hậu.

Trong số những người này, xuất thân của Khang Vũ Hình là mỏng manh nhất, gốc rễ cũng không sâu, muốn đá cô ta ra rất dễ dàng.

Đây cũng chính là lý do tại sao, lúc ở trong quán net dạo cụ, thấy tên thanh niên che mặt đưa tấm ảnh kia ra, Khang Vũ Hình lại biến sắc tại chỗ như thế.

Trần Mạt Sinh khi đó còn nói: “Đúng là họ biết lần rõ ngọn nguồn, nhưng không phải để tìm cô, mà là để nhân lúc cô không có mặt để phân chia lợi ích.”

Hiển nhiên là Khang Vũ Hình cũng biết mình gốc rễ không sâu, rất dễ dàng bị nhổ đi, vì thế nếu mấy ông lớn nhân lúc cô ta không có ở đó, âm thầm cấu kết hạ cô ta xuống là hoàn toàn có khả năng.

Vì thế ngay hôm sau, trong lúc sốt ruột, Khang Vũ Hình mới khích cho Lục Nghiễm đánh thẳng trực diện với Trần Mạt Sinh.

Cô ta ở trong đó ngày dài như năm, không thể ở nổi một phút nào nữa.

Hứa Cảnh Hân chắc chắn cũng nhìn thấy những thay đổi bên trong, vì thế y mới âm thầm đánh tiếng với Lâm Nhạc Sơn, xem có cần nhổ cái đinh Khang Vũ Hình này trước không, mượn đó để rút bớt một phần thực lực trong tập đoàn ma túy.

Lục Nghiễm vừa nghĩ tới đây đã nghe thấy Lâm Nhạc Sơn nói: “Bút

dây động rừng đầy, tất nhiên là chúng tôi không trông mong nước cờ Khang Vũ Hình có thể làm tan rã cả tập đoàn ma túy, nhưng tôi tin chỉ cần Khang Vũ Hình lung lay, ngày tàn của những người khác cũng còn không xa đâu.”

Lục Nghiễm ngẩng đầu, hồi lâu không nói gì.

Lâm Nhạc Sơn và Phan Chấn Sinh đợi một lúc, cuối cùng thì Phan Chấn Sinh vẫn hỏi: “Cậu Lục, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Lúc này, ngoài cửa có tiếng “cộc cộc”.

Lâm Nhạc Sơn: “Vào đi.”

Cửa mở ra, Tiết Bồng xuất hiện ngoài cửa.

Lục Nghiễm khẽ kinh ngạc nhưng lại nhanh chóng hiểu ra, Tiết Bồng cũng biết thân phận của Hứa Cảnh Hân, vì thế cũng phải báo cho cô tới cuộc gọi này.

Tiết Bồng bình thản đi vào, nhìn Lục Nghiễm rồi cup mặt, nhỏ giọng chào hai đội trưởng chi đội, sau đó ngồi phía cuối cùng.

Phan Chấn Sinh cười nói: “Cô Tiết đến vừa đúng lúc đấy, cô nghe trước nhé, có gì không hiểu thì lát nữa cậu Lục truyền đạt lại cho.”

Tiết Bồng: “Vâng, đội trưởng Phan.”

Lâm Nhạc Sơn lên tiếng: “Lục Nghiễm, vừa nãy cậu định nói gì, tiếp tục đi?”

Lục Nghiễm bình tĩnh nhìn Lâm Nhạc Sơn, nói với giọng đều đều: “Em nghĩ là hiển nhiên phải động đến đường dây của Khang Vũ Hình, nhưng động như thế nào, khi nào bắt đầu thì cần phải thận trọng. Thật ra chỉ cần giải quyết được hai vấn đề thôi, không cần phải lo đến người này, lúc nào cũng có thể diệt trừ tận gốc.”

“Ừm, hai vấn đề thế nào?”

Lục Nghiễm: “Thứ nhất, một khi đường dây của Khang Vũ Hình tan rã, bên cạnh Hứa Cảnh Hân sẽ không có ai có thể cân bằng lại, sao đội trưởng Lâm có thể chắc chắn cậu ấy không phản bội?”

Anh vừa nói xong, cả phòng đều im lặng.

“Cậu...” Phan Chấn Sinh lên tiếng đầu tiên: “Đây là cách sắp xếp của Chi đội Chống ma túy, cậu không nên có ý kiến.”

Lâm Nhạc Sơn cũng sầm mặt nhưng không quở trách, chỉ bảo: “Tôi hiểu nỗi lo của cậu, thời cơ đúng là rất quan trọng, chúng tôi sẽ không hành động tùy tiện. Nói ra vấn đề thứ hai của cậu xem.”

Lục Nghiễm vẫn vô cảm nói: “Thứ hai, dù đội cảnh sát tin tưởng Hứa Cảnh Hân đến thế nào thì cũng nên cài những nội gián khác vào nội bộ tập đoàn.”

Lục Nghiễm nói rồi bèn cụp mắt, hết sức bình tĩnh.

Từ góc độ của Tiết Bồng chỉ có thể nhìn thấy nét nghiêng rần rời của anh, môi mím lại, quai hàm siết chặt, dường như đang căng thẳng với ai vậy.

Một lúc sau, Lâm Nhạc Sơn mới trả lời: “Cậu cũng từng đi nằm vùng, cậu đương nhiên biết chúng tôi tuyệt đối sẽ không để đồng nghiệp của mình đơn độc đối đầu với hiểm nguy. Anh cũng biết cậu lo cho Hứa Cảnh Hân, cậu ấy cũng rất hiểu cậu coi trọng tình bạn này.”

“Em không chỉ lo cho cậu ấy mà cũng nghĩ cho tình hình chung nữa.”
Lục Nghiễm thở dài: “Nếu đội trưởng Lâm đã sắp xếp những cảnh sát nằm vùng khác âm thầm tương trợ, thêm đó để cân nhắc đến tình hình chung và sự an toàn của hai bên, khi chưa đến lúc nguy cấp, em đề nghị người đó đừng để lộ thân phận với Hứa Cảnh Hân,

chỉ dùng thân phận buôn ma tuý để tiếp xúc với cậu ấy thôi.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng sững sờ.

Tuy cô không nghe thấy nửa cuộc họp trước, cũng chưa xem phần tài liệu trên bàn, nhưng cô cũng hiểu được chút ngọn ngành, có thể hiểu được đầu mối trong cuộc nói chuyện vừa rồi.

Cô chỉ không ngờ là chính miệng Lục Nghiễm lại nói ra những lời này.

Tiếp sau đó, Lục Nghiễm, Lâm Nhạc Sơn và Phan Chấn Sinh lại trao đổi thêm vài phút, đến lúc hai bên đã giao nhận rõ ràng, ba người đứng dậy, Phan Chấn Sinh và Lâm Nhạc Sơn cùng đi ra ngoài, Lục Nghiễm đứng ở bên bàn không nhúc nhích.

Đến lúc cửa đóng lại, Lục Nghiễm mới như được thở phào, anh nhắm mắt, ngồi xuống không nói gì hồi lâu.

Tiết Bồng đi đến ngồi cạnh anh, đợi anh bình tĩnh lại mới khẽ hỏi: “Anh nghi ngờ anh ấy à?”

Chỉ vài tiếng nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lại chạm trúng tiếng lòng của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm giật mình nhìn sang Tiết Bồng, ánh mắt đan xen rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh mấp máy môi, hồi lâu mới lắc đầu nói: “Anh cũng không muốn thế này, nhưng chuyện này cần phải dự trù tình huống tệ nhất.”

Tiết Bồng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thật ra cô cũng có thể hiểu nỗi lo của Lục Nghiễm, tuy Khang Vũ Hinh và Hứa Cảnh Hân có mối quan hệ dựa dẫm, nhưng cũng lợi dụng và khống chế cân bằng lẫn nhau.

Hứa Cảnh Hân từng rất khăng khít với Lục Nghiễm, Tiết Bồng trước kia, điều này không cách nào có thể giấu được Khang Vũ Hình, dù y có nói đã hoàn toàn buông bỏ tư cách cảnh sát, Khang Vũ Hình cũng sẽ không tin.

Vì thế Hứa Cảnh Hân chỉ có thể nói với Khang Vũ Hình rằng y đã lừa Tiết Bồng và Lục Nghiễm, bảo rằng y đang nằm vùng.

Như thế thì Khang Vũ Hình sẽ bán tín bán nghi, vừa đề phòng Hứa Cảnh Hân vừa không khỏi không dựa dẫm y.

Tất nhiên là Khang Vũ Hình cũng không ngu ngốc mà chạy tới tập đoàn ma túy để rêu rao, nói Hứa Cảnh Hân đang dỗ ngọt cả hai bên, vừa đen vừa trắng, y là gián điệp hai mang, thế này có khác gì gậy ông đập lưng ông đâu.

Tiết Bồng nói: “Dựa vào tình hình hiện giờ, họ đang khống chế cân bằng lẫn nhau, có “đối thủ” như Khang Vũ Hình, anh ấy sẽ càng kiên định với tín ngưỡng của mình hơn. Thế nên anh mới lo là một khi lật đổ Khang Vũ Hình, không ai “trói buộc” anh ấy, anh ấy có thể sẽ đi thẳng vào con đường đen tối. Nhưng em nghĩ anh ấy không thể đâu, anh hiểu anh ấy mà, anh phải hiểu cả con người anh ấy nữa chứ.”

Lục Nghiễm thở dài: “Đúng là anh hiểu, anh cũng mong cậu ấy sẽ không thế, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ. Việc tuyển chọn người nằm vùng cần thông qua thẩm tra chính trị gắt gao, không chỉ là nhân phẩm mà còn phải kiên định với tín ngưỡng. Em đừng có quên, thân phận mới của Hứa Cảnh Hân chưa từng được thẩm tra chính trị, cũng không phải đội cảnh sát giao phó.”

Tiết Bồng: “Anh lo anh ấy sẽ lung lay sao?”

Lục Nghiễm tránh mắt, thấp giọng nói: “Nếu cậu ấy không dính phải ma túy, nếu cậu ấy không là con trai của trùm ma túy họ Hứa, anh sẽ hoàn toàn không phải lo.”

Tiết Bồng hoảng hốt, bỗng nhiên nhớ đến người cảnh sát chống ma túy từng lập vô số công lao, xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng trước kia, ông ấy đã dính phải ma túy, cai nghiện mấy chục lần vẫn không cách nào quay lại được cuộc sống bình thường, sau khi rời khỏi vị trí mấy năm, cuối cùng tán gia bại sản vì hút chích ma túy, lại còn vì đó mà bị đồng nghiệp còng tay.

Lục Nghiễm nói: “Anh cũng từng nằm vùng, anh rất hiểu tâm trạng khi nằm vùng. Ngoài việc kiên định với tín ngưỡng, có cảm giác về đội cảnh sát mãnh liệt, còn phải giữ vững niềm tin, sớm muộn gì cũng có một ngày mình sẽ về lại đội cảnh sát, quang minh chính đại đứng dưới quốc kỳ. Thế nhưng trong một năm nay, cậu ấy đã trải qua mấy tháng đau đớn trên giường bệnh, còn mất đi một phần chân, ma túy lại đang không ngừng ăn mòn tinh thần cậu ấy, thân phận mới của cậu ấy lại quá khác biệt, không thể chấp nhận được thân phận trước đây của cậu ấy. Trong lòng cậu ấy hẳn rất rõ, dù lần này nhiệm vụ nằm vùng có thành công, cậu ấy cũng không thể tiếp tục làm cảnh sát được nữa. Cái mà đội cảnh sát có thể cho cậu ấy cũng chỉ là phí an ủi, huân chương công lao. Trước tình huống hoàn toàn có thể dự đoán trước này, niềm tin và nỗi thuộc về của cậu ấy cũng sẽ bị lung lay.”

Với nhiệm vụ nằm vùng thông thường mà nói, cảnh sát đi nằm vùng thì hồ sơ chắc chắn nằm lại ở đội cảnh sát, trong quá trình nằm vùng, vừa cần phải bên phải tin tưởng lẫn nhau, cũng cần đề phòng bất trắc.

Giống như kéo dây điều, không được để dây đứt vậy.

Nhưng nội bộ tập đoàn ma túy hẳn biết được thân phận “Chung Lệ” trước kia của Hứa Cảnh Hân, y có thể ở lại đó là bởi vì mối quan hệ với trùm ma túy họ Hứa, thế nên sợi dây điều từng làm cảnh sát này đã mất đi lực ràng buộc.

Tiết Bồng khẽ nắm lấy tay anh: “Vì thế nên... anh mong đội trưởng

Lâm sẽ âm thầm phái người khác tới đó, vừa giám sát, vừa bảo vệ anh ấy.”

Lục Nghiễm ngược lên, ánh mắt lóe lên chút xót xa: “Điều quan trọng nhất là vào lúc cậu ấy sắp sửa lạc lối, sẽ có người hiểu cậu ấy, vực cậu ấy dậy. Nếu có thể, anh mong mình chính là người đó.”

Chương 142: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 33

Trước giờ trưa, Chi đội Hình sự đã hoàn tất công tác lấy lời khai lần thứ nhất.

Vụ án lần này là án lồng án, Trần Mạt Sinh vừa là nạn nhân trong vụ án Thẩm Chí Bân bị giết, cũng là chủ mưu vụ bắt cóc, trong quá trình thẩm vấn, Trần Mạt Sinh nhận hết những chuyện phạm pháp mình đã làm, cũng khai rõ hết động cơ gây án.

Sau đó cảnh sát cũng đã lấy được bệnh án của một chủ mưu khác là Lâm Thích ở bệnh viện, chứng minh ông ta mắc bệnh bụi phổi, nguyên nhân là do sử dụng vật dụng bảo hộ không đạt chuẩn trong thời gian dài lúc làm việc ở nhà máy hóa chất.

Về phía Lưu Cát Dững và Tống Kim, Lưu Cát Dững thừa nhận mình đã giết Thẩm Chí Bân, còn nguy tạo hiện trường vụ án như trong phim ảnh, tất nhiên là còn nhờ Tống Kim diễn cùng một vở kịch.

Cách sắp xếp hiện trường vụ án cũng không phải cao siêu gì, nhưng Lưu Cát Dững đã bỏ ra một số tiền, mua chuộc cảnh sát ở đồn đã phụ trách vụ án lúc đó.

Lưu Cát Dững còn tìm công nhân ở nhà máy hóa chất lúc đó, mang hết tất cả quần áo gã ta mặc lúc gây án, còn có cả hung khí đập sau đầu Thẩm Chí Bân, súng bắn điện đã kích điện Thẩm Chí Bân vào trong nhà máy, lén lút nhé vào nhà kho do Trần Mạt Sinh trông coi.

Thêm vào đó, trước khi vụ án xảy ra, có công nhân nhìn thấy Trần

Mạt Sinh và Thẩm Chí Bản từng cãi cộ nhau, trong nhà xưởng còn có tin đồn lung tung về Trần Mạt Sinh và Hách Hữu Mai, những chuyện này được xâu chuỗi với nhau, hình thành nên “chứng cứ phạm tội xác đáng” sau đó.”

Tất nhiên là bây giờ nhìn lại, tất cả mọi người đều thấy vụ án này khó mà tin được, vì trông có thể thấy lỗ hổng ở mọi nơi, nếu không thì lúc nhìn thấy đơn khiếu nại của Trần Mạt Sinh, Phó Cục trưởng tiền nhiệm cũng không nói một câu thế này: “Tôi biết vụ của cậu, khi đó tôi vừa nhìn là biết cậu bị oan, nhưng mà vụ án là do cấp dưới xử lý, tôi chỉ ký tên thôi.”

Cảnh sát xử lý vụ án khi đó cũng đã vì tham ô hối lộ trong nhiều vụ án mà bị xử lý hình sự.

Ba nhân chứng nữ là Hách Hữu Mai, Phương Tử Oánh và Khang Vũ Hinh lại chịu trách nhiệm khá nhẹ, nếu thật sự muốn truy tố thì cũng khó.

Hách Hữu Mai quá lẩm cẩm chỉ dính dáng đến vấn đề sổ sách, nhưng việc này không liên quan đến cái chết của đương sự Thẩm Chí Bản khi đó, nhà máy hóa chất Tường Vân cũng đã bị đóng cửa chính đồn, hành vi của Hách Hữu Mai tuy là phạm pháp nhưng tình tiết không đủ nghiêm trọng, cuối cùng sẽ xử lý phạt tiền.

So với Hách Hữu Mai, trách nhiệm của Phương Tử Oánh và Khang Vũ Hinh lại càng nhẹ hơn, cả hai khi đó đều là vị thành niên, hơn nữa không tham gia gây án, càng không tận mắt nhìn thấy hiện trường vụ án để bao che cho hung thủ, theo góc độ pháp luật thì quá lẩm cẩm chỉ là biết chuyện mà không báo, khó mà truy cứu trách nhiệm hình sự.

Nhất là với Phương Tử Oánh, khi đó cô ta còn không cung cấp được cả lời khai hoàn chính, lời khai giả kia là do mẹ cô ta cung cấp.

Sau khi sắp xếp lấy xong lời khai lần thứ nhất, Trương Xuân Dương

lập tức mang tới cho Lục Nghiễm xem.

Lục Nghiễm cũng nhìn nhanh qua, về cơ bản thì đều khớp với những gì anh đã dự tính sẵn, lần lấy lời khai này không có sơ suất quá rõ rệt, chỉ là có thể thấy rõ sáu nhân chứng còn đang giấu giếm một số chuyện.

Lục Nghiễm xem rất chăm chú, Lý Hiểu Mộng có vào phòng làm việc anh một lần, còn hỏi anh có muốn đặt đồ ăn không.

Lục Nghiễm còn không ngẩng đầu, chỉ nói: “Mọi người ăn đi, không cần lo cho tôi.”

Ai ngờ chớp mắt đã đến một giờ rưỡi chiều, Lục Nghiễm vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc.

Lúc sắp đến hai giờ, Tiết Bồng tới Chi đội Hình sự.

Cả bọn Hứa Trăn vừa bận rộn xong một đợt, ai nấy đều mệt là người, Lý Hiểu Mộng nhìn thấy Tiết Bồng thì kéo tới tám chuyện mấy câu.

Tiết Bồng vừa cười vui trả lời, vừa nhìn túi đồ ăn trên bàn Lý Hiểu Mộng, bên trong vẫn còn một phần cơm.

Thật ra Tiết Bồng đã biết trước rồi nhưng vẫn hỏi: “Cô chưa ăn à?”

Lý Hiểu Mộng nói: “Ừầy, đội phó Lục đấy, bọn tôi ăn cả rồi, từ trưa đến giờ anh ấy cứ ở trong đấy suốt, xem lời khai xem hồ sơ gì đấy từ nãy tới giờ.”

Lý Hiểu Mộng còn tiếp tục lau bầu, bảo rằng Trương Xuân Dương không nên hấp tấp mà mang báo cáo vào trước giờ cơm trưa, với tình khí của đội phó Lục thì chắc chắn sẽ lo xem mà quên ăn.

Trương Xuân Dương chống chế mấy câu, Tiết Bồng lại thản nhiên

cầm hộp cơm đi tới phòng trà.

Trong phòng trà có lò vi sóng, tiện thể có thể hâm lại cơm.

Nhân lúc hâm nóng cơm, Tiết Bồng lại pha thêm ly cà phê trong phòng trà, lúc bước ra, Trương Xuân Dương với Lý Hiểu Mộng đã gây nhau xong.

“Ấy, cô hâm cơm rồi hả?” Lý Hiểu Mộng thấy Tiết Bồng cầm hộp cơm thì thoáng ngạc nhiên: “Ôi trời vẫn chỉ có cô chu đáo thôi, mới rồi tôi còn đang nghĩ coi có nên gọi đội phó Lục thêm lần nữa không...”

Tiết Bồng cười: “Không cần đâu, để tôi mang vào cho anh ấy, sẵn dịp tôi cũng vừa nghĩ tới một số chi tiết, có thể lát nữa bàn với anh ấy xong, tôi sẽ bổ sung lời khai cho mọi người đấy.”

Lý Hiểu Mộng đồng ý ngay.

Tiết Bồng cũng không nói gì nhiều, quay người bước về phía phòng làm việc của Lục Nghiễm.

Đến lúc bóng lưng cô biến mất, Trương Xuân Dương mới rù rì: “Hừm, có biến ha...”

Lý Hiểu Mộng bị bắt trúng ra đa, xoay ghế lại, nói với giọng cực kỳ chắc cú: “Chính xác, theo kinh nghiệm phán đoán vụ án nhiều năm của em, hai người họ chắc chắn một trăm phần trăm là “có chuyện” rồi.”

Trương Xuân Dương lại cười khúc khích: “Đúng là tim bay phất phới, rõ như ban ngày!”

Nói tới đây, Trương Xuân Dương lại nhìn sang Phương Húc và Hứa Trần hỏi: “Sao, hai người có ngửi thấy mùi không?”

Phương Húc khẽ thở dài: “Trong bụng biết rõ là được, không cần

thiết phải nói thẳng ra thế.”

Hứa Trăn cũng hắng giọng mấy tiếng, bình luận ngắn gọn: “Phải mừng cho đội phó Lục.”

Lúc Tiết Bồng bước vào, Lục Nghiễm đang ngồi trên sofa, trên bàn trà trải đầy hồ sơ vụ án mà đám Trương Xuân Dương đưa vào, bên cạnh còn có giấy bút, chữ đã kín hai trang giấy.

Tiết Bồng đóng cửa lại, Lục Nghiễm cũng đứng thẳng dậy, nhìn thấy cô thì hơi ngạc nhiên, lại ngửi thấy mùi đồ ăn bèn hỏi: “Sao giờ này em mới ăn?”

Hoá ra anh còn tưởng là cơm của Tiết Bồng đấy.

Tiết Bồng ngồi xuống ghế, dọn ra chút khoảng trống trên bàn trà, sau đó mở nắp hộp cơm, mượn nước đẩy thuyền nói: “Đúng rồi, ăn trễ quá, sẵn tiện nhớ tới một số điểm đáng nghị, định sang đây vừa ăn vừa bàn với anh. Còn anh? Hồi trưa ăn gì thế?”

Lục Nghiễm âm ừ, nói xàm nói đế với vẻ mặt thản nhiên: “Gà Cung Bảo, bông cải xanh với cơm.”

“Thịnh soạn vậy, ăn ở nhà ăn hả?” Tiết Bồng thông thả hỏi.

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào đồ ăn trong hộp: “Đặt giao ở ngoài ấy.”

Tiết Bồng: “Vậy anh no chưa?”

“No rồi.”

“Ồ, vậy lạ ghê, sao Hiểu Mộng lại nói là trưa giờ không thấy anh ra? Anh lấy đồ ăn bằng đường cửa sổ hả?”

Căn phòng im lặng, bốn mắt nhìn nhau.

Lục Nghiễm chớp mắt, mỉm cười: “Thế hoá ra cái này là cho anh hả?”

Tiết Bồng liếc anh, ngồi nhích sang một bên, đợi Lục Nghiễm ngồi xuống cô mới nói: “Em mà không vạch trần là anh tính nhin đoi vậy luôn đó đúng không? Ăn lẹ đi, hâm lại rồi đó.”

Lục Nghiễm đón lấy đĩa, gạt đầu rồi nhét vội đồ ăn vào miệng.

Tiết Bồng ngồi sang chỗ anh vừa ngồi khi nãy, cầm hồ sơ bên cạnh lên xem.

Số hồ sơ này có thể chia thành ba phần, một là lời khai, một là diễn biến điều tra vụ án, bao gồm hồ sơ phía hình sự và báo cáo giám định bên kỹ thuật hình sự, còn một phần nữa là hình ảnh theo dõi mà Lý Thăng cung cấp.

Nhân lúc Lục Nghiễm ăn cơm, Tiết Bồng xem sơ qua ghi chép của anh, kết hợp với tài liệu hiện có, nhanh chóng sắp xếp được mạch suy nghĩ, bèn cầm bút, bổ sung vài câu vào bên cạnh.

Lục Nghiễm ăn cơm xong, đặt hộp cơm sang một bên, uống thêm mấy ngụm cà phê, quay lại hỏi: “Phải rồi, mới nãy em nói nhớ tới một số điểm khả nghi, là gì thế?”

Đầu tiên là Hách Hữu Mai.

Tiết Bồng hỏi: “Anh nói trước đi, anh nghi ngờ gì về bà ta?”

Lục Nghiễm nói: “Bà ta đã mất tích mấy ngày, mẹ với em trai đều không hề báo án, cảnh sát phân cục có tới hỏi, nghe họ nói là mấy ngày trước, Hách Hữu Mai nói với họ mấy ngày này phải đi công tác. Cảnh sát phân cục lại tới công ty bà ta đang làm việc để hỏi, quản lý công ty nói là không có cử bà ta đi công tác, ngược lại thì Hách Hữu Mai đã xin công ty nghỉ phép mấy hôm.”

Lại còn thể nữa cơ à?

Tiết Bồng: “Như vậy là Hách Hữu Mai biết mình sẽ bị “bắt cóc”.”

Lục Nghiễm: “Nhưng mà chuyện này không ảnh hưởng nghiêm trọng tới vụ án. Không khó để suy ra động cơ Hách Hữu Mai âm thầm giúp đỡ Trần Mạt Sinh, Lâm Thích, hợp tác đóng kịch với hai người, phần trăm cao là bà ta không ngờ được lời nói hành động của mình năm đó sẽ làm hại đến cha con Trần Mạt Sinh, vì thế mười năm sau mới chọn cơ hội này để chuộc tội.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp: “Nhắc đến chuyện này thì em cũng nhớ tới một việc. Lúc mình mới vừa gặp Hách Hữu Mai, bà ta với Lưu Cát Dững còn xung đột với nhau ấy nhớ không, sau đó Lưu Cát Dững nhân lúc hỗn loạn chạy ra cửa, Hách Hữu Mai còn đuổi theo tới, kết quả là Hách Hữu Mai bị giật điện trên tấm lưới sắt.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Chuyện này thì chứng minh được gì?”

Tiết Bồng: “Sau đó Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết đến hiện trường thu thập chứng cứ, em có hỏi Mạnh Nghiêu Viễn xem cậu ta có để ý tới vấn đề dòng điện trên lưới sắt không, cậu ấy nói là họ phát hiện ra cái dòng điện đó có thể bị kiểm soát, nếu đưa dòng điện lên mức lớn nhất sẽ tạo thành thương tích rất nghiêm trọng, nhưng lúc Hách Hữu Mai bị giật điện thì lại chỉ bị hoảng sợ chút thôi. Lúc đó em còn có kiểm tra vết thương của Hách Hữu Mai, tới dấu vết bên ngoài còn không có, càng không có bất cứ di chứng nào, nhưng mà ngoài mặt bà ta lại tỏ ra rất căng thẳng, còn ngã ra đất vì bị giật điện nữa chứ.”

Lục Nghiễm dừng lại một lúc rồi tiếp: “Vậy thì chỉ có một cách giải thích, trước khi Hách Hữu Mai bị giật điện, có người đã điều chỉnh dòng điện. Hách Hữu Mai bị giật điện xong, không bị thương mà lại tỏ ra hết hoảng là để Lưu Cát Dững không có đường lui.”

Tiết Bồng: “Đúng vậy, ý em là thế đấy. Sau đó em còn để ý tới tương

tác của Hách Hữu Mai với Phương Tử Oánh, trông kỳ lạ lắm.”

“Lạ như thế nào?”

“Đúng ra thì chắc là Hách Hữu Mai và Phương Tử Oánh chưa từng tiếp xúc với nhau, đó là lần đầu tiên họ gặp mặt, dù Hách Hữu Mai có đồng cảm với Phương Tử Oánh, thấy quan tâm nên chăm lo cho Phương Tử Oánh hơn thì hai người cũng không thể thân thiết đến thế chỉ trong thời gian ngắn. Từng cử chỉ nhỏ giữa phụ nữ đều có thể nói lên mối quan hệ giữa họ, trong một môi trường xa lạ, cũng sẽ vô thức tựa sát vào người mà mình thấy thân thuộc nhất, vì thế trông hai người đó khi ấy chắc chắn là không phải chỉ vừa quen biết. Ví dụ như hôm ăn trưa đi, ai nấy đều tự tìm mỗi người một nơi, tự do chọn lựa, nhưng lựa chọn này sẽ làm lộ mối quan hệ giữa họ với nhau, Khang Vũ Hình ở cùng Hứa Cảnh Hân thì không có gì phải thắc mắc, Tống Kim chọn quán net cậu ta khá quen thuộc, Phương Tử Oánh thì lại đi ăn chung với Hách Hữu Mai.”

Lục Nghiễm yên lặng lắng nghe, gật đầu bảo: “Đúng là chi tiết này rất quan trọng.”

Tiết Bồng mỉm cười, chống hông hỏi: “Anh thì sao? Có bổ sung gì không?”

“Có đấy.” Lục Nghiễm nói.

Tiết Bồng nhướn mày: “Ồ, nói thử xem nào.”

Lục Nghiễm cười, nhanh chóng rút ra một trang giấy, vẽ vài cái hình trên đó.

Tiết Bồng nhìn theo, đó chính là vị trí lúc Trần Mạt Sinh gọi tất cả mọi người ra đối chất, có năm cái ghế, năm chỗ ngồi, ghế được xếp thành vòng tròn.

Lục Nghiễm còn chú thích năm cái tên lên từng vị trí, sau đó hỏi: “Em

còn nhớ trình tự gọi tên của Trần Mạt Sinh không?”

Tiết Bồng: “Nhớ, đầu tiên là Hách Hữu Mai, Phương Tử Oánh, Lý Thăng, cuối cùng là Tống Kim và Lưu Cát Dững cùng lúc.”

Lục Nghiễm gõ đầu bút vào tên Hách Hữu Mai, anh nói: “Vấn đề là ở đây này.”

Tiết Bồng cau mày nghĩ ngợi, nhìn vào năm cái tên, không chắc lắm: “Vì người đầu tiên Trần Mạt Sinh gọi là Hách Hữu Mai tên anh nghi bà ta là đồng loã sao?”

Lục Nghiễm cười: “Hay là nghĩ ngược lại đi. Nếu em là Trần Mạt Sinh, em sẽ bày binh bố trận thế nào?”

Tiết Bồng cup mắt, hồi lâu không nói, chăm chú suy nghĩ vấn đề.

Trần Mạt Sinh rất có đầu óc, kế hoạch cũng tường tận, gã có hiểu biết về luật pháp, biết rằng một khi thực hiện kế hoạch này thì sẽ đối mặt với hậu quả như thế nào, và lại một khi bắt đầu thì không được thất bại, nhất định phải đạt được hiệu quả mà gã muốn trong một thời gian ngắn.

Trong cả kế hoạch, biến số to lớn nhất chính là sáu nhân chứng, Trần Mạt Sinh bắt buộc phải điều tra, tìm hiểu căn cứ về sáu người này trước đó, còn phải điều chỉnh kế hoạch dựa theo sáu tính cách.

Có một điều không còn gì phải bàn cãi, Khang Vũ Hình là người khó nhằn nhất, vì thế Lâm Thích mới phải tới làm tài xế bên cạnh cô ta trước.

Hắn là Trần Mạt Sinh cũng không trông mong gì Khang Vũ Hình có thể nói thật, thế nên gã sẽ bỏ công sức hơn với những người khác, nhất là những người dễ làm việc hơn như Hách Hữu Mai.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “So với những người khác thì lời chứng

của Hách Hữu Mai khá suôn, cũng không nghiêm trọng gì.”

Hách Hữu Mai là nhân vật khá bình thường trong vụ án này, quá lắm chỉ là nói với Thẩm Chí Bân chuyện năm đó Trần Mạt Sinh âm thầm điều tra ông ta tham ô hối lộ.

Nhưng chuyện này không đủ để tạo thành kết quả Lưu Cát Dũng giết chết Thẩm Chí Bân.

Lục Nghiễm mới nói: “Đúng vậy, nếu anh là Trần Mạt Sinh, anh sẽ không bắt cóc Hách Hữu Mai. Câu chuyện của bà ta không khó để tìm hiểu, không cần kéo bà ta vào chuyện này. Hơn nữa bắt cóc thêm một người là thêm một phần rủi ro, trừ phi có thể biến rủi ro này thành lớp bảo vệ.”

Tiết Bồng ngộ ra: “Đặt một con cờ ẩn trong số sáu người, trông thì có vẻ không gây hại gì được bao nhiêu, nhưng có thể có tác dụng kết dính...”

Lục Nghiễm: “Em có nhận ra là trình tự lên tiếng của năm nhân chứng cuối cùng đã được sắp xếp theo tính nghiêm trọng của lời chứng, lời chứng của Hách Hữu Mai có tác dụng ít nhất, mối quan hệ nhạt nhoà nhất, hơn nữa lại còn là người biết được sự tình trong kế hoạch này, vì thế Trần Mạt Sinh mới chọn bà ta để bắt đầu. Hách Hữu Mai cũng lập tức chỉ thẳng vào Lưu Cát Dũng, sau khi bà ta hoàn thành xong việc này thì đã nhanh chóng được cởi trói, việc này cũng đã trực tiếp chỉ đường cho những nhân chứng sau đó.”

Lục Nghiễm nhắc thế, Tiết Bồng mới nhớ lại, thật vậy, khi đó Hách Hữu Mai nói mình có nỗi khổ riêng, tiếp đến cũng không biết làm thế nào lại chĩa thẳng mũi dùi vào Lưu Cát Dũng, còn nói lại những lời khi còn sống của Thẩm Chí Bân, bảo Lưu Cát Dũng là đồ vô ơn, không thuần huấn được, không phải tay vừa, không chừng lại còn cắn ngược lại.

Thoạt nghe thì những lời này đều không có vấn đề gì, nhưng lại có

tác dụng ám thị, nói với tất cả mọi người rằng hoá ra trước khi chết, Thẩm Chí Bân từng lường trước được Lưu Cát Dững sẽ giết mình...

Lục Nghiễm nói tiếp: “Sau khi nói xong, Hách Hữu Mai đã gọi tên Phương Tử Oánh. Phương Tử Oánh chắc chắn cũng sẽ nhắm vào Lưu Cát Dững, sau đó cũng được cởi trói. Lưu Thăng là người thông minh, ông ta thấy tình hình như thế, hiển nhiên cũng biết nên nói gì. Nhưng nếu đảo lộn trình tự này, dù là sắp xếp thế nào thì cũng đều không có hiệu quả tốt được như bây giờ, có thể từng bước tạo thành áp lực tâm lý cho Lưu Cát Dững.”

Đúng vậy, ánh mắt của Lưu Cát Dững khi bị dồn vào đường cùng cực kỳ tuyệt vọng, dường như đã hoàn toàn chấp nhận.

Lục Nghiễm: “Nhưng mà vừa rồi em nói Hách Hữu Mai và Phương Tử Oánh không giống như là vừa mới quen nhau, anh cũng thấy vậy, hơn nữa anh cho rằng Phương Tử Oánh rất đáng nghi. Hách Hữu Mai đã có thể là một nước cờ ẩn giấu, thế thì Phương Tử Oánh cũng có thể. Hai người phụ nữ này đều có dính dáng tới Lưu Cát Dững, chỉ có nước mang họ tới thì mới đánh được từ cả hai mặt.”

Tiết Bồng nhớ lại từng biểu hiện của Phương Tử Oánh, bỗng chốc thấy tâm trạng rất phức tạp: “Em không biết là Phương Tử Oánh có tham gia vào hay không, tham gia vào bao nhiêu, nhưng mà có một điều em rất chắc chắn.”

Lục Nghiễm: “Điều gì?”

Tiết Bồng ngược mắt, khẽ nói: “Những thứ cô ta nói ra ít hơn nhiều so với những gì cô ta giấu giếm.”

Lục Nghiễm ngạc nhiên, đang định nói thì đã bị Tiết Bồng ngắt lời: “Em không phiền diện, cũng không nhắm vào mình cô ta, trong lòng em rất rõ cô ta không phải hung thủ giết chị em. Em còn nhớ lúc đối chất, cô ta đã nói một câu: “Tôi không muốn chết, cũng không thể chết.” Tại sao lại là “không thể” chết?”

“Ý em là cô ta còn có chuyện chưa hoàn thành?”

“Hơn nữa trực giác mách bảo em, chuyện này có liên quan tới chị em.”

Căn phòng yên ắng vài giây.

Lục Nghiễm khẽ thở dài, không nói gì, anh chỉ đưa tay vén mớ tóc mai bên tai Tiết Bồng, ôm lấy vai cô.

Tiết Bồng tựa vào anh, nói khẽ: “Em không sao, chỉ là tự dưng có cảm giác như vén mở màn sương, trong lòng lại nhẹ nhõm.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Tiết Bồng cười, chỉ vào một cái tên: “Tống Kim, người này tuy xảo trá nhưng em không tin hoạt động tổ chức mại dâm mười năm trước là do cậu ta lên kế hoạch toàn bộ.”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên là không thể chỉ có mình cậu ta, cậu ta chỉ là con tốt trên bàn cờ. Hết giá trị lợi dụng thì sẽ bị đá ra để gánh tội, lấy cái mác vị thành niên để được nhẹ tội, ngồi tù năm năm. Kẻ đứng sau lên kế hoạch sẽ không chút ảnh hưởng, kế đến sẽ đi tìm kẻ khác để chết thay.”

Hơn nữa nếu đã là chuỗi tổ chức mại dâm thì chắc chắn sẽ không chỉ có một chỗ, có thể có nhiều điểm tồn tại cùng lúc, chia cho những tay chạy vặt cón con khác nhau quản lý, ai gặp chuyện thì tự gánh lấy.

Tiết Bồng lại cầm xấp ảnh mà Lý Thăng chụp được: “Còn Lý Thăng nữa, nếu không nhờ ông ta, có khi em mãi mãi không thể biết được gì về những bức ảnh này...”

Đa phần ảnh chụp của Lý Thăng đều tập trung vào Hoắc Kiều, bao

gồm hình ảnh Hoắc Kiêu ra vào trường học, quán karaoke vân vân, nhưng trong số đó cũng có một phần nhỏ là Hoắc Kiêu, Tiết Dịch và Khang Vũ Hình đi cùng nhau.

Màu trời trong ảnh khá ảm đạm, chắc là chụp tối.

Tiết Bồng nhớ lại: “Em nhớ từ sau khi chị em trở thành chủ tịch hội học sinh, chị ấy thường về nhà muộn lắm, có nhiều việc ở hội học sinh cần phải được xử lý, chị ấy lại thích kết bạn, thường xuyên đi hát hò với các bạn.”

Tiết Bồng lại tiếp tục lật ra sau, đột nhiên khựng mắt lại, cầm một tấm ảnh trong số đó ra xem kỹ, sau đó bảo: “Anh xem người này có giống Phương Tử Oánh không?”

Lục Nghiễm cup mắt nhìn, nhìn thấy ngay một nữ sinh nét mặt hơi mờ, đang cúi đầu đứng trong góc ảnh.

Tiết Dịch đứng cạnh nữ sinh lại được chụp khá rõ, Tiết Dịch đang mỉm cười nói chuyện với nữ sinh kia, mà trông cử chỉ của nữ sinh hình như rất thẹn thùng.

Bảng hiệu quán karaoke lại ở cách đó không xa.

“Em chắc chứ?” Lục Nghiễm hỏi.

Tiết Bồng: “Trong nhà em có mấy tấm ảnh chụp chị em đi chơi với bạn đấy thôi, trong ảnh cũng có Phương Tử Oánh, em nhớ hình như cô ta mặc bộ quần áo như thế này.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại than thở: “Nhưng mà cũng không nói lên được gì, quá lắm cũng chỉ biết được là quán karaoke nào thôi.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại quay sang, nhìn thấy ngay chiếc USB ở góc bàn.

Cô còn nhớ, trước lúc rời khỏi nhà máy hóa chất, tên thanh niên che mặt đã nhét nó vào cửa cho Lục Nghiễm.

Theo lời Trần Mạt Sinh, người đàn ông che mặt tên là Trình Khi, hai mươi tám tuổi, Trần Mạt Sinh còn phác họa chân dung nhân vật, hoàn toàn khớp với thông tin trên căn cước giả mà Trình Khi cung cấp cho chủ quán cà phê.

Nhưng sau khi lấy lời khai, Trương Xuân Dương nhập những thông tin này vào kho dữ liệu, không hề tìm thấy người này, tuy chân dung là thật nhưng tên và tuổi đều là giả.

Tiết Bồng hỏi: “Anh xem USB chưa? Ở trong có gì vậy?”

Lục Nghiễm than van: “Bên trong có một tệp tin nén, còn gài mật khẩu nữa, anh đã giao tệp tin cho bên tổ điện tử, nhờ họ giải giúp rồi.”

Tiết Bồng: “Lạ thế, đã chủ động cung cấp manh mối rồi tại sao còn gài mã nữa?”

Lục Nghiễm: “Cố làm ra vẻ thôi chứ gì.”

Tiết Bồng không trả lời, nhìn lại thời gian thì thấy đã qua mất một tiếng, cô nói: “À, em vào đây cả buổi trời rồi, còn phải đi bổ sung lời khai nữa, lát nữa còn phải về khoa.”

Lục Nghiễm đứng dậy theo: “Vậy tối ăn chung nha?”

Tiết Bồng chớp mắt, lại nhăn mũi.

Lục Nghiễm hỏi: “Sao thế?”

Tiết Bồng liệt kê: “Ăn cơm, cho chó ăn, bàn về vụ án, đúng là tiết mục hện hò khô khan.”

Lục Nghiễm ngẩn ngơ rồi cười: “Hình như đúng là thế thật...”

Anh hắng giọng, gần như vắt hết đầu óc cũng không nghĩ ra được gì hay ho hơn, chỉ đành nói: “Anh không giỏi chuyện này, cũng không biết phải sắp xếp sao cho thú vị hơn.”

Tiết Bồng: “Được rồi, không làm khó anh nữa, anh mà đi chuẩn bị bất ngờ thật thì chắc em không đỡ nổi.”

Lục Nghiễm ngơ ngác: “Thế...”

Tiết Bồng ngẩng lên, lắc đầu cười: “Như thế này vẫn tốt lắm.”

Lục Nghiễm bỗng thấy rung động, kéo lấy tay cô.

Tiết Bồng lại cúi đầu, tựa vào lòng anh, nhẹ ôm lấy anh: “VẬY em về làm việc đây.”

Lục Nghiễm: “Ừm, tan làm gặp nhé.”

Tiết Bồng: “Tan làm gặp.”

Chương 143: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 34

Tiết Bồng rời khỏi phòng làm việc, vừa đóng cửa lại, nụ cười trên mặt đã biến mất, quay sang đã trở lại dáng vẻ công liêm chính trực thường ngày, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Tất nhiên là nếu không tính tới cái chuyện cô ở lại trong phòng làm việc của Lục Nghiễm cả tiếng đồng hồ.

May là cả bọn Lý Hiểu Mộng cũng hợp tác, không vạch trần cũng không chế giễu, nhanh chóng sắp xếp cho Tiết Bồng đi bổ sung lời khai.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm ngồi lại xuống sofa, cầm mớ tài liệu trên bàn lên lần nữa, lúc nhìn thấy sơ đồ mối quan hệ được làm trước đó, nụ cười trên khoé môi cũng dần biến mất.

Theo anh thấy thì sáu nhân chứng này còn rất nhiều điểm đáng giá để khai thác, tất nhiên là không chỉ với vụ án của Trần Mạt Sinh mà còn liên hệ được tới vụ “tai nạn” xe của vợ chồng Trần Ngữ.

Lần cuối cùng đến thăm tù, Trần Ngữ từng nói với Trần Mạt Sinh rằng mình đã biết gã bị hãm hại, hơn nữa còn đang điều tra.

Đối tượng điều tra mà Trần Ngữ nói chưa chắc đã là Lưu Cát Dũng, nhưng dựa vào tình hình đối chất lần cuối cùng, Lưu Cát Dũng rõ là người biết được nội tình bên trong, gã ta đã không thể không công nhận vì một nguyên nhân nào đó.

Cũng có nghĩa là Lưu Cát Dững đã làm bia đỡ đạn trong vụ của Trần Ngữ.

Người mà Lưu Cát Dững nhìn lần cuối cùng lại chính là Khang Vũ Hình.

Nhưng vấn đề là tai nạn xe của Trần Ngữ sao lại liên quan tới Khang Vũ Hình?

Chẳng phải trước khi chết, Trần Ngữ vẫn đang điều tra chuyện Trần Mạt Sinh bị hãm hại sao? Chẳng lẽ cậu ấy đã điều tra ra được chuyện vụ án mười năm trước có liên quan tới Khang Vũ Hình?

Còn nữa, Tống Kim có dính dáng đến chuỗi tổ chức mại dâm và đường dây ma túy đằng sau Khang Vũ Hình, hai chuyện này có liên kết thế nào với nhau? Lẽ nào số chất cấm mà các cô gái Tống Kim quản lý cung cấp cho khách là từ Khang Vũ Hình?

Nếu thật sự như thế, vậy thì Khang Vũ Hình đã tham gia buôn ma túy từ mười năm trước sao?

Lục Nghiễm sắp xếp lại suy nghĩ, cho đến khi anh nhìn lướt thấy một cái tên ngoài vụ án Trần Mạt Sinh: Hoắc Kiêu.

Khang Vũ Hình và Hoắc Kiêu đã quen biết nhau từ mười năm trước, hơn nữa còn rất hay tiếp xúc với nhau.

Vụ án của Trần Mạt Sinh có liên quan đến Khang Vũ Hình.

Trần Ngữ âm thầm điều tra vì bố, kết quả gặp phải tai nạn xe, nạn nhân ở một bên khác trong tai nạn lại chính là Hoắc Kiêu.

Lại thêm vào ánh nhìn cuối cùng của Lưu Cát Dững về phía Khang Vũ Hình...

Nếu xâu chuỗi những chi tiết này lại với nhau, lại đặt giả thiết vụ tai

nạn của Trần Ngữ không phải là ngoài ý muốn, vậy thì kết quả cuối cùng có được chính là: Khang Vũ Hình và Hoắc Kiêu.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm vội đứng dậy, đi ra khỏi phòng làm việc, tập trung tổ trình sát số 1 đến phòng họp.

Cả bọn Hứa Trăn lập tức tập họp.

Đến khi mọi người vào hết trong phòng họp, Lục Nghiễm đã vẽ ra một sơ đồ mối quan hệ đơn giản trên bảng trắng, đồng thời liệt kê vài điểm quan trọng.

Mọi người ngồi xuống, Lục Nghiễm quay người, chỉ vào dòng chữ trên bảng: “Hiện giờ có ba manh mối cần phải được xác định phương hướng điều tra tiếp theo. Thứ nhất, Khang Vũ Hình. Nhưng mà không cần quá trực tiếp khi điều tra cô ta, phải vòng vo từ chỗ Lưu Cát Dũng, Tống Kim trước.”

“Thứ hai, tai nạn xe của vợ chồng Trần Ngữ. Trước đó Hoắc Kiêu đã tỉnh lại, mấy ngày này chắc anh ta đang dần hồi phục lại, liên lạc với phía bệnh viện trước, xem xem tình trạng sức khỏe của Hoắc Kiêu có thể cung cấp thông tin không.”

“Thứ ba, Trình Khi, người luôn giúp Trần Mạt Sinh thực hiện kế hoạch này. Thân phận của anh ta hiện giờ vẫn chưa được chứng thực, cần tiếp tục điều tra.”

Nói xong, điện thoại của Lục Nghiễm lại có tin nhắn tới.

Lục Nghiễm cầm lên xem, là tin nhắn của Lâm Nhạc Sơn, trùng hợp là lại nhắc đến người mà họ đang thảo luận.

Lâm Nhạc Sơn: “Phải rồi, vừa nãy Hứa Cảnh Hân có liên lạc với anh, Trình Khi là người bên phía cậu ấy, tạm thời đừng động vào.”

Quả là vậy, Hứa Cảnh Hân đã sớm biết màn kịch này của Trần Mạt

Sinh.

Tuy hiện giờ vẫn chưa thể biết được Trình Khi đã lấy được lòng tin của Trần Mạt Sinh như thế nào, nhưng có thể chắc chắn là mục đích Hứa Cảnh Hân đồng ý vào vai là để nhắm vào Khang Vũ Hình, một là do vụ án của cha con Trần Mạt Sinh có thể sẽ vén lên con át chủ bài của Khang Vũ Hình, hai là vì lần này Khang Vũ Hình “mất tích”, những ông lớn khác trong tập đoàn ma tuý sẽ nhân cơ hội làm loạn.

Dù nhìn từ khía cạnh nào thì điều này đều có lợi cho Hứa Cảnh Hân.

Lục Nghiễm chỉ trả lời lại Lâm Nhạc Sơn một chữ: “Vâng.”

Sau đó anh đặt điện thoại xuống, nói với mọi người: “Tạm thời bỏ qua manh mối về Trình Khi.”

Phương Húc ngạc nhiên, đang định lên tiếng.

Lục Nghiễm đã giơ tay: “Đây là mệnh lệnh của cấp trên, chuyện này hệ trọng, đừng bứt dây động rừng. Điểm tập trung điều tra kế đến của chúng ta nằm ở Lưu Cát Dũng, Tống Kim, moi sạch kế hoạch mười năm trước ra, tiếp đến là manh mối về Trần Ngữ, điểm đột phá là ở Hoắc Kiều.”

Ở phía bên kia, Tiết Bồng vừa xuống lầu, đang đi về phía Toà Thực nghiệm, lúc bước qua cổng, từ xa đã nhìn thấy một nam một nữ từ cổng bước vào.

Người đàn ông há miệng ngáp, áo len và sơ mi trên người trông hơi nhăn, có vẻ là vừa thức cả đêm, nhưng mà trông cao ráo lắm, khí chất đặc trưng của gen Y, dù lúc này hơi chút “lôi thôi lệch thếch” nhưng cùng không mất thẩm mỹ.

Người phụ nữ đi bên cạnh thì không chỉ có vóc dáng mảnh mai mà khí chất cũng bất phàm, khiến người ta nhìn là biết ngay đây là một người phụ nữ có nhiều câu chuyện phía sau.

Hai người bước vào cổng, người phụ nữ nói gì đó vài câu với người đàn ông, người đàn ông thở dài nhưng vẫn chịu nghe lời gài lại áo khoác, giấu áo len và sơ mi vào trong.

Tiếp đến, người đàn ông lại lèm bèm gì đó, người phụ nữ dừng bước, nghiêng đầu liếc hắt, người đàn ông lập tức nhoẻn miệng cười, ngoan ngoãn đỗ dành người phụ nữ.

Lúc đến gần hơn, hai người nhìn thấy một nữ cảnh sát mặc cảnh phục đứng ở khoảng sân trống đang mỉm cười nhìn họ, người phụ nữ khựng lại, giờ mới nhận ra người này.

“Bồng?” Cố Dao mỉm cười đi tới mấy bước.

Tiết Bồng cùng bước tới: “Lâu quá không gặp? Sao hôm nay chị lại tới đây?”

Thường thì người đến Cục Cảnh sát hoặc là để hợp tác điều tra, hoặc là để báo cảnh sát, thường sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

Cố Dao nói: “À, thật ra chỉ không có chuyện gì, chủ yếu lái xe chở anh ấy tới đây, tối qua anh ấy thức cả đêm vì vụ này, hôm nay lại nhận được điện thoại, bảo là có thân chủ bị bắt mấy ngày trước rồi, nên anh ấy tới tìm hiểu tình hình.”

Đang nói tới “anh ấy” thì Từ Thước cũng đi tới, lập tức tóm lại cái dáng mất nét vừa rồi, ra vẻ đạo mạo nói: “Anh đi vào làm công chuyện trước đây, hai người nói chuyện thông thả.”

Cố Dao: “Ừ, đi đi.”

Từ Thước nhìn Tiết Bồng, lịch sự gật đầu rồi quay người đi về phía Chi đội Hình sự.

Đội hắt đã đi xa, Tiết Bồng mới hỏi: “Thân chủ bị bắt mấy hôm trước

là ai vậy chị?”

Cố Dao: “Tên là Trần Mạt Sinh, em biết chứ?”

Tiết Bồng thoát đầu thấy kinh ngạc, rồi mới nhớ ra, à, phải rồi, Trần Mạt Sinh trước đó khiếu nại thành công cũng nhờ công lao không nhỏ của Từ Thước, lúc đó hẳn là luật sư hình sự của Trần Mạt Sinh, hiện giờ Trần Mạt Sinh đã bị bắt, tất nhiên là phải tìm đến Từ Thước.

Cố Dao nói: “Bọn chị cũng không rõ tình hình cụ thể, nhưng mà đúng là ông Trần xúi quẩy thật, nửa năm trước khó khăn lắm mới được thả ra, cha con lại không được đoàn tụ, giờ lại bị bắt vì cùng một vụ án. Chị nghe nói vụ này còn dính tới hai sĩ quan cảnh sát.”

Tiết Bồng cười nói: “Tất nhiên là em có biết vụ án Trần Mạt Sinh. Trong hai sĩ quan cảnh có liên quan mà chị vừa nói, có một người chính là em.”

Cố Dao kinh ngạc: “Em á? Thế giờ em...”

Tiết Bồng: “Chị yên tâm, em không bị gì cả.”

Cố Dao cũng trả lời nhanh: “À, thế thì tốt. Nhưng mà nếu em đã là một trong số đương sự, vậy chúng ta lại không tiện nói về vụ án này.”

Tiết Bồng tiếp lời: “Vụ án có thể tạm gác lại đã, đúng lúc em có chút chuyện khác muốn hỏi ý kiến chị đấy.”

Cố Dao quan sát Tiết Bồng, vài giây sau mới hỏi: “Vẫn là vì Tiết Dịch sao?”

Tiết Bồng: “Vâng.”

Mấy phút sau, Tiết Bồng và Cố Dao đi vào nhà ăn, tìm đại chỗ trống để ngồi, Tiết Bồng nói chuyện phiếm một lát mới đi vào chủ đề chính.

Tiết Bồng nói: “Thật sự em vẫn còn chưa biết rõ năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến tận bây giờ, cái chết của chị em vẫn còn là một bí ẩn với em. Nhưng bởi gần đây em tiếp xúc nhiều lần với hung thủ mười năm trước, cũng chính là Phương Tử Oánh ấy, dựa vào lời nói cử chỉ và thái độ của Phương Tử Oánh, em càng thấy cô ta không thể nào giết chị em, chuyện này nhất định còn có ẩn tình gì đó. Nhưng mà quan trọng nhất là bỗng dưng em lại có một cảm giác kỳ lạ, cảm thấy chị ấy hoàn toàn khác với những gì em ấn tượng trước kia.”

Cố Dao uống một hớp trà nóng rồi hỏi: “Chị ấy? Ai cơ? Tiết Dịch à?”

Tiết Bồng gật đầu, mím môi miêu tả kỹ càng hơn: “Đúng ra dáng vẻ của chị ấy rất rõ ràng trong trí nhớ em, nhưng không biết tại sao gần đây, chị ấy trong quá khứ lại càng lúc càng mờ nhạt, thêm vào một số nghi vấn vừa mới tiếp xúc, những điều đó dường như phác họa ra chị ấy với một tính cách khác. Hơn nữa còn có một người bạn chị ấy quen từ mười năm trước đã nói, rằng em không hiểu chị ấy chút nào.”

Thật ra, ban đầu Tiết Bồng định nói với Lục Nghiễm những lời này, nhưng đang lúc bận bịu vụ án của Trần Mạt Sinh, Lục Nghiễm đều dồn hết suy nghĩ vào chuyện đó, đến thời gian ăn uống ngủ nghỉ còn thiếu, cô cũng ngại kéo anh vào cả chuyện của Tiết Dịch.

Cố Dao nghe thấy, im lặng hồi lâu, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Tiết Bồng yên lặng chờ đợi, cho đến khi Cố Dao ngẩng lên nói: “Hay để chị nói cho em nghe kinh nghiệm của chị, những chuyện khác chị không dám nói, nhưng chuyện này, chị cũng có trải nghiệm tương tự.”

Tiết Bồng mở to mắt, khẽ gật đầu: “Vâng, em nghe.”

Cố Dao nói: “Chị từng có một người thân mà chị rất kính trọng, rất nể

phục, cũng rất tin tưởng. Khi chỉ cảm thấy mọi người xung quanh đều là người xấu, chị vẫn không hề nghi ngờ một chút gì về ông ấy. Có một khoảng thời gian rất dài, ông ấy luôn là mục tiêu mà chị phấn đấu để trở thành. Chị là cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chị bắt đầu lóe lên một cảm giác kỳ lạ, rất giống em vừa miêu tả khi nãy.”

Tiết Bồng vô thức siết chặt bàn tay đang đặt trên bàn: “Ý chị là, chị bắt đầu thấy ông ấy càng lúc càng xa lạ sao?”

“Đúng thế.” Cố Dao nói: “Khi đó chị có cảm giác giống như tâm thần phân liệt vậy, cứ như ông ấy chính là ông ấy mà cũng không phải ông ấy. Chị bèn tự nói với mình là do chị mệt quá, mình đa nghi quá, mình tự làm phiền mình. Đến sau đó, nhiều chuyện đã xảy ra, mỗi một chuyện đều đẩy chị tới cánh cửa chân tường, ép chị thức tỉnh từ trạng thái tự lừa dối mình, chị mới không thể không thừa nhận, thật ra chị chưa hề biết ông ấy là ai. Hoặc có thể nói không chỉ là do ông ấy giỏi ngụy trang, luôn lừa dối chị, mà chị cũng đang giúp ông ấy lừa dối mình. Chị đã nhìn ông ấy bằng bộ lọc, dù ông ấy nói gì, làm gì, chị cũng đều viện cớ, tìm nỗi khổ tâm cho ông ấy.

Nói rồi, Cố Dao khẽ thở dài, nhìn lên lại thấy Tiết Bồng đã biến sắc.

Cố Dao lại nói: “Chị nói ra không phải là để em nghi ngờ chị mình, chị chỉ chia sẻ cho em những kinh nghiệm này, để em biết, một khi em cảm nhận được một cảm giác lạ lẫm nào đó, đừng chống cự, đừng trốn tránh mà hãy đối diện với nó. Tự hỏi mình xem dù chị em có không giống như những gì em biết, vậy cô ấy đối với em thì sao? Có phải cô ấy luôn rất yêu thương em, quan tâm em, cô ấy vẫn là người thân đáng để em kính trọng, nhớ nhung chứ?”

Tiết Bồng hít sâu một hơi: “Vâng, chị ấy luôn thế. Chính vì em biết tình cảm của em đối với chị ấy sẽ không thay đổi, em mới càng muốn biết tất cả mọi thứ liên quan tới chị ấy. Em quan tâm đến chị ấy, muốn hiểu hết bí mật của chị ấy, muốn biết tại sao. Dù đáng về thật sự của chị ấy là như thế nào, chị ấy đều là người thân thiết nhất với em.”

Lúc này Cố Dao mới để lộ nụ cười: “Thế là được rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Cố Dao có giơ tay vuốt mái tóc ngắn.

Bấy giờ Tiết Bồng mới nhìn thấy trên tay cô ấy có thêm một chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út.

Tiết Bồng ngạc nhiên hỏi: “Chị... kết hôn rồi ạ?”

Cố Dao cười: “Ừm, đúng rồi, chị quên mất nói với em. Thật ra cũng không có gì rầm rộ, bọn chị không mời khách, cũng không thông báo với ai, tìm một ngày hai đứa đều rảnh, tới Cục Dân chính đăng ký thôi.”

Tiết Bồng há hốc: “Chúc mừng chị.”

Trong đầu Tiết Bồng cũng theo đó xuất hiện quá khứ của Cố Dao, cũng sóng to gió lớn mà cô ấy đã phải trải qua.

Cố Dao có thể đi đến hôm nay, trở lại với sự bình đạm, thật sự không dễ dàng gì.

Cố Dao lại cười: “Cảm ơn em.”

Hai người lại nói chuyện một lúc trong nhà ăn, lúc này Tiết Bồng mới nghe Cố Dao nói, thật ra Cố Dao luôn có một khúc mắc trong lòng, dù cô ấy đã làm được những chuyện mình muốn làm, nhưng trong quá trình đó lại đã hy sinh rất nhiều người thân, bạn bè.

Tất nhiên là Cố Dao cũng đã phải trả giá vì chuyện đó.

Sau đó, cô ấy trở lại với cuộc sống bình thường, Từ Thước luôn rất quan tâm đến cô, mối quan hệ của họ trông có vẻ đã khôi phục rất êm ả, nhưng họ vẫn luôn không tiến thêm bước nữa.

Khi đó, Cố Dao cảm thấy làm người tình hay bạn trai bạn gái gì cũng tốt cả, dù gì thì cũng chỉ là về mặt tình cảm, chỉ cần trong lòng có nhau là được, hình thức không quan trọng.

Nếu lần trước không bị bắt cóc cùng với Tiết Bồng, e là mối quan hệ giữa cô và Từ Thước vẫn chưa thể nào “phá đi giới hạn” được.

Thật ra sau chuyện ấy, Cố Dao có linh cảm Từ Thước sẽ mượn đó mà tiến tới, có thể sẽ còn nói vài câu sến sẩm thể nào đó, ví dụ như không muốn cô xảy ra chuyện mà đến danh phận để thu dọn tàn cuộc cho cô hẳn cũng không có, ví dụ như dù phải làm một cuộc phẫu thuật nhỏ thì cũng cần phải có người nhà ký tên đồng ý gì đó mới được.

Quả là vậy, chưa được mấy ngày, Từ Thước đã mua nhẫn đòi kết hôn.

Chỉ là toàn nói ngược lại mấy câu để thuyết phục cô.

Từ Thước nói, người làm luật sư hình sự như hắn, thường xuyên phải tiếp xúc với tội phạm trọng tội, có lúc cũng sẽ gặp nguy hiểm, tục ngữ nói người có phúc có họa, nếu có một ngày lỡ đâu người gặp sự cố là hắn, không chống chọi được, mong là có một người thân có thể “giải quyết hậu họa” cho hắn.

Hắn không muốn người này là bạn gái, mà phải là vợ cơ.

Những lời nói này đã khiến Cố Dao đổi ý.

Không ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ khi trân trọng người trước mắt mới có thể nắm được chuyện trong tay mình.

Đến lúc Tiết Bồng lơ đãng về tới Tòa Thực nghiệm, lời của Cố Dao vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Tiết Bồng ngồi xuống ghế thờ người một lúc, thất thần mở sách

chuyên ngành ngồi xem một lát.

Cô không tiện tham gia giám định vật chứng trong vụ Trần Mạt Sinh, thêm đó thì cũng không có vật chứng của vụ án mới nào được đưa tới, cả ngày nay đều nhàn rỗi đến chán chường.

Khoảng gần chập tối, điện thoại Tiết Bồng có hai mẫu tin nhắn tới, đều là từ Hàn Cố.

“Đang bận sao?”

“Mấy ngày trước anh có nhắn mà không thấy em trả lời.”

Mấy ngày trước, Tiết Bồng với Lục Nghiễm còn đang bị Trần Mạt Sinh giam giữ, điện thoại cô tắt máy, tất nhiên là không trả lời được.

Thường ngày Tiết Bồng mà bận cũng không trả lời được, hoặc là không muốn trả lời tin nhắn của Hàn Cố thế nào đó, mấy chuyện thế này cũng thường xuyên xảy ra, Hàn Cố đã quen lâu rồi nên không để tâm mấy.

Tiết Bồng nghĩ một lúc, quyết định tạm nhắc đến chuyện Trần Mạt Sinh, chỉ nói: “À, trước đó bận quá, anh tìm tôi có gì không?”

Hàn Cố gửi một cái biểu cảm thờ dãi: “Hoắc Kiêu lại hỏi anh rồi này, hỏi em khi nào rảnh gặp nhau.”

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ tới vài người: Tiết Dịch, Khang Vũ Hình, Phương Tử Oánh, Trần Ngữ.

Cô trả lời: “Mai nhé?”

Hàn Cố: “Mai hả? Em không đi làm sao?”

Tiết Bồng: “Sẵn đang được nghỉ phép, có thể xin một ngày, bên anh chọn thời gian đi, được rồi thì nhắn tôi.”

Hàn Cố: “Ok”

Cuộc trò chuyện kết thúc, Tiết Bồng đặt điện thoại lên bàn, nhìn chăm chăm vào màn hình, dần thất thần.

Một lúc sau, màn hình điện thoại tối om.

Mạnh Nghiêu Viễn ngồi cách sau không xa đột nhiên la oai oái: “Trời mẹ ời, Silly Talk cập nhật rồi này!”

Lần này, Tiết Bồng không ngồi đó đợi Mạnh Nghiêu Viễn nữa, cô lập tức mở điện thoại, lướt nhanh tới diễn đàn chia sẻ lại bài đăng của Silly Talk.

Đúng thế, bài đăng mới nhất là từ ba phút trước.

Mười mấy phút sau đó, Tiết Bồng không hề lên tiếng, chỉ chăm chú vào bài đăng.

Bài đăng lần này vẫn là câu chuyện về O, tiếp theo tình tiết hôm trước, nhanh chóng nhắc tới chuyện O bị bố dựng xâm hại tình dục và đe dọa lại gã ta.

Tất nhiên là ở giữa đó còn có kèm những đoạn dẫn, ví dụ như sau khi lắp camera, O mới phát hiện bố dựng đã quay lại hình ảnh nhạy cảm của mình từ lâu, ví dụ như O còn từng nghĩ hay là chết quách đi cho xong nhưng lại chần chừ không có can đảm tự sát.

Tiếp đó, Silly Talk lại dùng góc nhìn bàng quan để thảo luận thế nào là “cưỡng hiếp im lặng”, còn đưa ra vài vụ án có thật làm ví dụ.

Trong đó có một vụ án mà Tiết Bồng cũng biết, trước đó còn có tham gia công tác giám định vật chứng, nội dung vụ án đại loại là nhiều thiếu nữ bị cùng một người đàn ông cưỡng hiếp, có người còn bị đi bị lại nhiều lần, nhưng những thiếu nữ này đều đồng thời lựa chọn im

lặng.

Dù là trước hay sau khi vụ án xảy ra, những thiếu nữ này đều không hề lên tiếng, có nhiều gia đình nạn nhân còn lựa chọn giải quyết riêng sau khi biết chuyện.

Trong quá trình như thế, chứng cứ cũng dần biến mất.

Câu chuyện được kể đến đây lại đột nhiên chuyển hướng, phía sau nhanh chóng kể rằng O tính tình nhu nhược không biết phải làm thế nào, mẹ O thì lại cũng bảo cô ta nhân nhượng cho khỏi phiền phức, lúc này, O quen được vài người bạn.

Một cô bạn trong số đó còn là nữ thần mà O sùng bái nhất.

“Nữ thần” không chỉ có tính cách mạnh mẽ, quyết đoán mà còn hết sức rạng ngời, cô ấy luôn có thể thể hiện ra được mặt sát phạt quyết đoán trong một số chuyện mà O không biết nên xử lý thế nào.

Trước đó, O chưa từng dám vọng tưởng họ có thể trở thành bạn, cũng vì duyên phận đó mà O dần tìm được can đảm, nhận ra bản chất của con người.

Cho đến một hôm, O kể lại chuyện của mình cho “nữ thần” nghe.

“Nữ thần” nghe thấy thì rất kinh ngạc, hỏi O sao không nói sớm?

O bảo rằng sợ nói ra sẽ bị xem thường, vì đây không phải chuyện gì vẻ vang.

“Nữ thần” bèn nói với O, chính vì tư tưởng sai lầm thế này nên mới khiến đám cận bã kia có cơ hội làm càn, chúng đã biết được điều này mà cứ hiếp đám những cô gái bé nhỏ yếu ớt hết lần này đến lần khác.

“Nữ thần” còn nói, nỗi đau về thể xác cuối cùng sẽ qua đi, nhưng âm

ảnh tâm lý thì sao? Nó sẽ chỉ nặng hơn thêm theo thời gian, cho đến một ngày nó che kín cả bầu trời trên đầu, khiến những nạn nhân mãi mãi bị giam cầm trong ám ảnh cho đến khi bị nuốt chửng.

O nghe thấy thế thì bật khóc nức nở không thành tiếng.

“Nữ thần” vẫn cứ ở bên cô ta, an ủi cô ta.

Đến lúc bình tĩnh lại, O mới hỏi “nữ thần” mình nên làm gì?

“Nữ thần” hỏi ngược lại O, muốn tiếp tục im lặng hay là đánh trả.

O giật mình, nhìn vào mắt “nữ thần”, lần này cô ta không chút do dự lựa chọn vế sau.

Chuyện kể đến đây thì ngừng.

Tiết Bồng nhìn thấy dòng chữ “còn tiếp” thì cũng giật thót, da đầu dần tê rần, hoàn toàn không cần nghiền ngẫm đã có được câu trả lời.

“Nữ thần” của O chính là Tiết Dịch.

Rất lâu sau đó, Tiết Bồng vẫn ngồi đờ đẫn thất thần trên ghế.

Tuy lúc ở nhà xưởng hóa chất, Tiết Bồng cũng đã từng nghi ngờ rất cuộc mười năm trước, cô gái thương lượng với Lưu Cát Dũng vào tối đó là Khang Vũ Hình hay Tiết Dịch.

Khi đó cô cho rằng, khả năng cao hơn là Khang Vũ Hình, bởi điều này thực sự không giống việc làm của Tiết Dịch.

Cho đến giờ phút này cuối cùng mới chắc chắn, đó chính là Tiết Dịch.

Còn nữa, việc “đánh trả” ở đây nói là gì? Chỉ là thương lượng thôi sao?

Nếu chỉ ở mức độ này chắc sẽ không thể gọi là đánh trả.

Trong lúc Tiết Bồng đang thần thờ, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi cũng đang nói với nhau về nội dung bài đăng, hai người nói rất hăng say nhưng Tiết Bồng lại không nghe lọt nổi một chữ.

Cũng không biết bao lâu sau đó, điện thoại của Tiết Bồng reng lên.

Cô mở ra xem, nhìn thấy tin nhắn của Lục Nghiễm: “Anh tan làm rồi, gặp ở bãi đậu xe nhé?”

Tiết Bồng trả lời lại rồi đứng dậy, khoác áo, cầm túi và điện thoại rồi cúi gằm mặt đi thẳng.

Tiết Bồng thấy hơi hỗn loạn, đến lúc bước ra khỏi Tòa Thực nghiệm, gió lạnh thổi vào má mới tỉnh táo lại được chút.

Tiết Bồng hít một hơi, vừa định xuống bậc thang thì nhìn thấy một cái bóng cao to xuất hiện dưới đất.

“Sao lại không gài áo vào?”

Tiết Bồng khựng bước, ngược mắt chạm phải ánh nhìn của Lục Nghiễm.

Cô cau mày, vẻ mặt hơi bất lực.

Tiết Bồng nói: “À, em ra vội quá, quên mất.”

Lục Nghiễm đi tới, đứng thấp hơn Tiết Bồng một bậc thang, đưa tay gài xách lại áo lông cho cô, cúi người gài khuy lại.

Động tác của anh rất thuần thục, cũng rất nhanh nhẹn, cách đó không xa là đèn đường, ánh sáng vàng soi xuống trên người anh.

Tiết Bồng dần bình tâm tại, đang định lên tiếng thì mũi bỗng hơi

ngựa, bỗng hắt hơi một cái.

Tiết Bồng vội vã lấy tay che, xoa mũi nói: “Xin lỗi.”

Lục Nghiễm đội mũ áo lên cho cô, kéo tay cô đi về phía bãi đậu xe, vừa đi vừa cảm râm: “Cảm rồi chứ gì, về đến mau chóng muốn thuốc cảm vào, phải ngựa trước.”

Tiết Bồng bước chậm hơn anh một chút, cô cười nói: “Anh nói năng giống bà bảo mẫu ghê, cái chuyện uống thuốc cảm thì, từ nhỏ đến lớn em đều để không thể đấy, cũng có bị sao đâu.”

“Tầm bậy tầm bạ.” Hai người ra đến bãi đậu xe, Lục Nghiễm nói: “Anh nhớ hồi cấp Ba, em lúc nào cũng quần mình kín mít như con gấu ấy, không chỉ ảnh hưởng tới tầm nhìn mà còn cả khả năng nghe nữa, bạn cùng lớp em ở đằng sau gọi em tận mấy lần em mới nghe thấy.”

“Ờ? Có hả? Sao em không nhớ ta.”

Tất nhiên rồi, còn nhớ lần đầu tiên anh đập bóng trúng đầu em không? Em đội nón dày với đeo bịt tai nên phản ứng chậm hẳn một nhịp, đi tới trước một bước trước rồi mới quay lại tìm coi ai đập trúng mình. Lúc đó anh nói xin lỗi em ba lần em đều không nghe thấy, còn hỏi anh nói cái gì vậy, lại hỏi anh sao không xin lỗi.”

Tiết Bồng nghe thấy thì cứ ngẩn người kinh ngạc, đến lúc Lục Nghiễm kể lại xong, còn nhìn cô cười, cô mới phản ứng lại: “Gượm đã, anh nói là hai lần trước không phải anh đập trúng em mà? Hờ hênh rồi nhé?”

Lục Nghiễm vẫn cười: “Rõ ràng là em nhớ nhầm, anh nói là hai lần sau không phải anh.”

Tiết Bồng trừng mắt nhìn anh, mấy giây sao mới vừa cười vừa mắng: “Lừa đảo.”

Chương 144: Hiện trường phạm tội 5 - Chương 35

Ánh sáng ngoài cửa xe dẫn khuất hẳn.

Lục Nghiễm lái xe ra đường lớn, vừa lái vừa nói Tiết Bồng nghe về tiến triển công việc lúc chiều.

Vụ án của Trần Mạt Sinh và Lâm Thích đã sắp kết thúc, chứng cứ xác đáng, nhân chứng đầy đủ, không có gì có thể lật ngược thể cờ được nữa, Trần Ngữ, động cơ gây án của hai người họ thì lại là một vụ án khác.

Tiết Bồng hỏi: “Vậy bọn người Lưu Cát Dững thì sao?”

Lục Nghiễm nói: “Lưu Cát Dững và Tống Kim sẽ bị truy cứu trách nhiệm hình sự theo pháp luật. Tuy theo chúng ta phân tích, Phương Tử Oánh và Hách Hữu Mai cũng là đồng lõa của Trần Mạt Sinh, nhưng phân tích thì vẫn chỉ là phân tích, hiện giờ vẫn chưa có bất cứ chứng cứ nào có thể chứng tỏ chuyện này. Lúc chiều, nhóm Hứa Trăn lại lấy lời khai cho Trần Mạt Sinh, Trần Mạt Sinh đã nhận hết trách nhiệm về mình.”

Tiết Bồng khẽ thở dài, quay sang nhìn anh: “Anh đừng có quên, anh đã hứa với ông ta là sẽ tìm ra chân tướng vụ án của Trần Ngữ.”

Lục Nghiễm: “Đương nhiên, anh không nuốt lời đâu. Chính bởi thế mà vụ án này mới cần phải nhanh chóng kết thúc.”

Tiết Bồng đột nhiên hiểu ra: “Nhu thế thì người có hiềm nghi mới

buông lơi cảnh giác, nghĩ là cảnh sát không dễ dàng lật lại vụ tai nạn của Trần Ngữ nữa sao?”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Hai người im lặng vài giây rồi đều nhớ lại câu chuyện của Trần Mạt Sinh.

Cho đến khi Tiết Bồng nói: “Phải rồi, Silly Talk cập nhật rồi.”

Lục Nghiễm: “Anh biết, anh có xem sơ, nội dung y hệt như những gì chúng ta biết được ở nhà xưởng.”

Tiết Bồng lắc đầu: “Không, còn có nhiều thêm một thông tin so với lúc đó.”

Trong lúc nói chuyện, xe cũng đã tới khu nhà của Lục Nghiễm, anh dừng xe lại rồi quay đầu nhìn cô.

Tiết Bồng nhìn vào mắt anh nói: “Nữ thần” giúp Phương Tử Oánh thương lượng với Lưu Cát Dũng năm đó chính là chị em.”

Trong xe rất yên tĩnh, giọng Tiết Bồng cũng rất nhẹ nhàng, vang lên bên tai Lục Nghiễm, anh khẽ mở to mắt, từ ngạc nhiên đến hiểu ra, cuối cùng lại bình tĩnh.

Sau đó, anh nói: “Đúng là vậy thì cũng đâu chứng minh được gì. Dù em có đi hỏi Phương Tử Oánh, đối chiếu với cô ta, cô ta cũng sẽ không thừa nhận. Cô ta mà muốn nói với em thì đã nói lâu rồi.”

“Đúng thế.” Tiết Bồng trả lời: “Lúc ở trong căn phòng đạo cụ đó là cô ta đã nhấn nhin được rồi, bây giờ đã ra ngoài, cô ta sẽ càng không nói sự thật.”

“Thế...” Lục Nghiễm cau mày, vừa nói ra được một chữ đã nhìn ra chút manh mối trong mắt Tiết Bồng, anh vội hỏi: “Em đã có dự tính

khác rồi đúng không?”

Tiết Bồng cười nói: “Hoắc Kiêu hẹn mai gặp em. À, phải nói là Hàn Cố giúp Hoắc Kiêu hẹn em, vì thế ngày mai anh ta cũng sẽ có mặt.”

Lục Nghiễm sừng sốt: “Em định đi một mình sao?”

Tiết Bồng: “Đương nhiên rồi, chỉ là bạn học cùng cấp Ba ôn lại kỷ niệm thôi mà, không cần phải xách động lực lượng. Hơn nữa anh ta còn là người sống sót duy nhất trong vụ tai nạn của Trần Ngữ, bây giờ cuối cùng anh ta cũng đã tỉnh lại, đang trong thời gian hồi phục, lúc này em đến thì có thể mượn mục đích quan tâm, mạnh miệng hỏi tới tai nạn một năm trước, cũng không quá lộ liễu kỳ quặc.”

Tiết Bồng nói không phải không có lý, hồi cấp Ba, tuy cô và Hoắc Kiêu không tiếp xúc gì nhiều, nhưng dù gì cũng có liên quan tới Tiết Dịch, hơn nữa Tiết Bồng lại là người đầu tiên phát hiện ra Hoắc Kiêu tỉnh lại, điều này cũng chứng tỏ Hoắc Kiêu có duyên với hai chị em nhà họ Tiết, Tiết Bồng có hỏi tới chuyện tai nạn xe thì cũng bình thường.

Chỉ là nói thì nói vậy, nhưng Lục Nghiễm vẫn cau mày không đồng tình, còn mím chặt cả môi lại.

Nhưng tính anh trước giờ rất thu mình, giỏi nhẫn nhịn, chuyện gì cũng sẽ nghĩ cho tình hình chung, biết nhượng bộ, vì thế dù có ý phản đối thì cũng sẽ không nói ra ngay, bây giờ cũng đang cân nhắc trong lòng.

Tiết Bồng cũng đã quá hiểu anh, vừa nhìn sắc mặt với ánh mắt là biết ngay anh lại sắp cảm rằm, bèn chặn đầu trước: “Em biết là anh muốn nói gì em, nhưng mà em đã đồng ý chuyện này rồi. Hoắc Kiêu đã bảo Hàn Cố chuyển lời lần thứ ba rồi, em mà từ chối nữa không chừng anh ta tới thẳng Cục Cảnh sát tìm em luôn đấy. Với lại nếu là người khác, em sẽ không đi đâu, ai bảo anh ta lại là Hoắc Kiêu cơ chứ, vừa có liên quan đến vụ án của Trần Ngữ, vừa có liên quan đến chị em và

Khang Vũ Hình, chẳng lẽ anh không cảm thấy người đàn ông này có chút thú vị à?”

Lục Nghiễm nhướn miệng, không cau mày nữa mà còn cười bảo: “Người nhà họ Hoắc ai cũng thú vị hết á, nhưng mà em nói thú vị là thú vị sao vậy?”

Tiết Bồng liếc anh, đi thẳng xuống xe.

Hai người lần lượt bước vào nhà, Barno ngoan ngoãn ngồi trước cửa.

Tiết Bồng vẫn như mọi khi, nhìn thấy Barno là phải ôm ấp một hồi mới chịu thay dép rửa tay.

Lục Nghiễm rửa tay xong bước ra đã thấy Tiết Bồng ngồi trên sofa, Barno nằm bên cạnh, chiếm hết hai phần ba chỗ.

Lục Nghiễm đi đun nước nóng, lấy gói thuốc cảm ra, lẳng lẳng đi tới bên sofa, ngồi phịch xuống, chen chỗ với Barno.

Barno kêu ăng ẳng, nằm lại xuống đất, nhìn hai người đầy vô tội.

Tiết Bồng thấy thế nói ngay: “Anh bị cái gì vậy?”

Lục Nghiễm thờ ơ: “Nó da dày lông nhiều, nằm đất cũng đâu lạnh đâu.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa đưa thuốc cảm cho Tiết Bồng: “Còn nóng này, uống đi.”

Tiết Bồng cau mày, ghét bỏ cầm lấy ly, uống thử một hớp nhỏ rồi đánh giá: “Nóng, để nguội tí đi.”

“Được thôi.” Lục Nghiễm cũng không có ý kiến, lại chuyển chủ đề: “Nói chuyện khi nãy tiếp đi.”

Tiết Bồng: “Hờ?”

Lục Nghiễm hỏi: “Mai gặp Hoắc Kiều em định thăm dò sao? Em suy nghĩ kỹ chưa? Hoắc Kiều là người nhà họ Hoắc, lại là đứa con trai mà Hoắc Đình Diệu coi trọng nhất, cậu ta chắc chắn không phải dạng vừa, em chỉ cần nói sai một chữ thôi là cậu ta hiểu hết đấy.”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Em lại thấy không cần cẩn thận quá, ngược lại thì càng tự nhiên càng không khiến người ta nghi ngờ chú ý. Với lại em cũng có nghĩ, vụ án của Trần Mạt Sinh vẫn chưa được công bố ra ngoài, Hoắc Kiều không biết chuyện của mình ở nhà xưởng, vì thế dù em có nhắc tới chuyện một năm trước thì anh ta cũng không nghi ngờ gì đâu. Với lại lần này em đi là để ôn lại chuyện xưa mà, đâu có lấy tư cách người làm công vụ đâu, em cũng không cứ nhằm vào vụ án mà hỏi hết đầu đuôi ngọn ngành.”

Tiết Bồng một khi đã cố chấp, quyết định chuyện gì đó rồi thì ai cũng không nói gì được.

Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, chỉ thờ dài, chắc là biết khuyên hết nổi nên chỉ đành thôi.

Đến lúc Tiết Bồng nhích sang, tựa đầu vào vai anh, Lục Nghiễm mới khựng lại, sau đó mới kéo một tay cô, nhẹ nắm năm ngón tay.

Tiết Bồng lại hỏi: “Lục Nghiễm, em hỏi anh cái này, anh trả lời thành thật được không?”

“Hả?” Lục Nghiễm nói: “Em hỏi đi.”

Tiết Bồng nhìn mười ngón tay đang đan vào nhau, cụp mắt rồi nói ra thắc mắc cả buổi chiều của mình: “Tuy anh với chị em không phải bạn học cùng lớp, nhưng mà khi đó chị ấy là chủ tịch hội học sinh, anh cũng có biết chị ấy... Anh có thể nói em nghe cảm nghĩ của anh về chị ấy không? Tốt hay xấu gì cũng được, không cần để ý đến em,

em muốn biết hết cả.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Em thật sự muốn biết sao?”

Tiết Bồng: “Thật đấy.”

Lục Nghiễm yên lặng một chốc rồi khẽ thở dài: “Với góc nhìn của anh thì anh thấy tính cách hai chị em em đúng là khác một trời một vực. Tiết Dịch rất cởi mở, gần như là có thể tiếp xúc hoà hợp được với tất cả mọi người, mọi việc đều lo được suôn sẻ, không có ai không thích chị ấy, nhưng mà có lúc, anh đứng ở xa nhìn thì lại thấy chị ấy có hơi...”

Có hơi sao?

Tiết Bồng ngẩng lên nhìn Lục Nghiễm: “Anh cứ nói đi.”

Lục Nghiễm mới tiếp: “Có hơi lạnh lùng.”

Tiết Bồng ngạc nhiên nhưng không nói.

Lục Nghiễm lại bảo: “Điểm này thì em và chị ấy trái ngược hoàn toàn, em trông có vẻ khó gần, giữ khoảng cách với mọi người, thích ở một mình, nhưng quen lâu rồi mới nhận ra, tính cách em có tình người nồng hậu hơn.”

Tiết Bồng nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy anh vừa nói lạnh lùng là cụ thể chỉ gì?”

Lục Nghiễm nhoen miệng: “Hay là nói thế này đi, vẻ lạnh lùng em thể hiện ra là để bảo vệ mình, vì em không giỏi xử lý các mối quan hệ nên quen giữ khoảng cách. Tiết Dịch thì ngược lại, cái chị ấy thể hiện ra là đang diễn kịch, để che giấu dáng vẻ thật sự của mình.”

Lục Nghiễm chỉ nói đơn giản mấy câu đã chỉ ra được điểm khác nhau giữa Tiết Bồng và Tiết Dịch.

Tiết Bồng ngần ngor một lát, đang định nói với Lục Nghiễm rằng Tiết Dịch không phải như thế, chỉ là sắp sửa nói ra thì lại không khỏi nghĩ lại liệu có phải vì cô là em gái, nhìn chị mình với lẵng kính khác, thế nên Tiết Dịch mà cô nhìn thấy không giống với người khác?

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, đến khi Lục Nghiễm lại lên tiếng: “Anh vẫn luôn không nói với em những chuyện này, một là vì nghĩ chị ấy là chị em, với lại cũng chị ấy đã mất rồi, không nhất thiết phải nhắc nhiều làm chi, hai là vì trong mắt anh, Tiết Dịch đối xử với em cực kỳ khác biệt so với người khác, anh tin là chị ấy không hề vờ vịt chút nào trước mặt em, thế nên...”

“Ừm, em hiểu.” Tiết Bồng khẽ gật đầu, tựa vào vai anh nói: “Thật ra khoảng thời gian này em cũng cứ có thắc mắc.”

Lục Nghiễm: “Sao thế?”

Tiết Bồng: “Hoắc Kiều, Hàn Cố hay Khang Vũ Hình đều không phải người dễ thân quen, nếu đổi lại là em, em sẽ không qua lại với bất cứ ai trong ba người đó, cả Phương Tử Oánh cũng thế nữa, em thấy thiếu thông cảm với người nhu nhược thiếu quyết đoán... Nhưng chị em thì lại có thể kể bạn với bốn người có tính cách hoàn toàn khác nhau. Tự dưng em cảm thấy dường như em không hiểu được chị ấy, rốt cuộc chị ấy đã nghĩ thế nào cơ chứ?”

Nghe những lời từ tận đáy lòng Tiết Bồng, Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ rồi quay sang nhìn vào mắt cô: “Em muốn khai thác lại chuyện của Tiết Dịch ư?”

Tiết Bồng gật đầu khẳng định: “Ừm.”

“Chị ấy đã mất mười năm rồi, làm thế còn ý nghĩa gì đâu?”

“Có lẽ là không còn ý nghĩa nữa, nhưng mà em vẫn muốn biết.”

“Dù kết quả có thể làm em tổn thương sao?”

Tiết Bồng hít một hơi: “Em đã chuẩn bị tâm lý rồi.”

Lục Nghiễm không nói nữa, anh chỉ đưa tay vuốt ve gò má cô, ngón tay khẽ lướt qua đuôi mày, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

“Vậy thì tìm hiểu đi, khi nào cần thì đừng xem anh như người ngoài.”

Tiết Bồng nghe thấy thì nói ngay: “Em có thể đâu.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Có đấy, mình mà không vạch rõ ra rồi thì em chắc chắn vẫn giấu mấy lời này trong lòng, không chịu nói với ai. Dù có nghĩ mãi không ra, tự ép mình tới mệt mỏi, mất ngủ thì cũng không chịu nói với anh.”

Thì cũng đúng, gặp phải bất cứ chuyện gì, cô cũng đều quen tự gặm nhấm, dù có không ngấm nổi cũng không chịu nhờ ai.

Tiết Bồng cười: “Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, khác nhau cả rồi.”

Lục Nghiễm cũng cười, biết rồi còn hỏi: “Khác nhau sao thế?”

Tiết Bồng nhìn anh nói: “Trước kia em chỉ có một mình, bây giờ em có anh, còn có Barno nữa.”

Barno đang nằm dưới sàn quan sát hai người, nghe thấy nhắc đến mình thì lập tức vểnh tai, sủa “gâu” một tiếng.

Lục Nghiễm thờ ơ nói: “Mâm nào cũng có mặt mày, con quỷ nhỏ.”

Lục Nghiễm lại bùng ly lên, nhìn Tiết Bồng uống sạch thuốc cảm.

Tiết Bồng súc miệng xong quay lại, hai người lại trò chuyện với nhau mấy phút, Lục Nghiễm cầm điện thoại đặt đồ ăn.

Đặt xong, Tiết Bồng mới đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, còn hai chuyện nữa em quên nói với anh.”

Lục Nghiễm bỏ điện thoại xuống: “Chuyện gì thế?”

“Anh còn nhớ chai nước hồ Trần Lăng để lại không? Em cũng thu thập được mẫu nước hồ trong vụ án của Mao Tử Linh.”

“Nhớ, sao thế?”

“Nói ra chắc anh không tin đâu, trước khi vụ án Trần Mạt Sinh xảy ra, em có nhờ Diêu Tố Vấn giúp em giám định một lần nữa, mấy ngày trước đã có kết quả rồi, mẫu nước hồ của hai vụ án chắc là đến từ cùng một cái hồ.”

Lục Nghiễm kinh ngạc, ánh mắt lập tức thay đổi.

Mấy giây sau, anh mới lên tiếng: “Chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp.”

“Tất nhiên là không. Vì thế em nghĩ hay là anh thử liên hệ với trại tạm giam, nhân lúc vụ án của Chung Ngọc còn chưa được xử lý, mau chóng tìm người tới chứng thực xem cái nơi cô ta lấy nước giúp Trần Lăng khi ấy có phải cái hồ mà Mao Tử Linh vớt xác không?”

“Có điều là...” Lục Nghiễm do dự: “Trần Lăng cố ý để lại mẫu nước hồ là có ý đồ gì?”

Em nghĩ là có liên quan tới ma túy.”

Ma túy?

Lục Nghiễm nhú mào, không nói gì nữa.

Tiết Bồng tiếp tục: “Trước đó anh có nói với em về tổ “giám định ma

tuý trong nước ô nhiễm”, còn nói là có tiền cử em, em muốn đợi tới lúc đó rồi mang hai mẫu nước hồ này đi thử xem sao. Thật ra trước đó em đã trích ra một phần nhỏ đưa cho mẹ em rồi, bên cơ quan của mẹ em có đầy đủ thiết bị, kết quả cho ra cũng cẩn thận chặt chẽ hơn, đến lúc đó cầm sang đối chiếu là biết em đoán có chính xác không thôi. Còn nữa, anh xem cái nơi Mao Tử Linh vớt xác ấy, hẻo lánh ít người lui tới, giấu ổ điều chế ma tuý ở trong thôn, rất khó bị người ngoài phát giác.”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ nghe Tiết Bồng phân tích, trong đầu anh lại nhớ tới một chuyện khác.

Tiết Bồng làm kỹ thuật hình sự, suy nghĩ của cô sẽ dựa theo dấu vết để lại, sẽ căn cứ vào chứng cứ, nhưng Lục Nghiễm là trinh sát hình sự, mỗi lúc gặp phải bất cứ vụ án bất hợp lý, anh đều sẽ nghĩ tới một chuyện: Động cơ.

Anh tạm thời vẫn chưa phán đoán được trong thôn có ổ điều chế ma tuý hay không, nếu thật sự giám định ra được ma tuý trong cái hồ đó thì ổ điều chế ma tuý chắc chắn nằm ở gần đó, không thể nào khác được.

Nhưng vấn đề là động cơ của Trần Lăng khi dùng cách thức vòng vo như thế để tiết lộ chuyện này là gì?

Nếu thật sự có ổ điều chế ma tuý, cô ta hoàn toàn có thể nhờ cậy người ở bên ngoài đến Cục Cảnh sát báo án, tại sao lại phải đánh một vòng lớn thế cơ chứ?

Tất nhiên là Trần Lăng cũng đã tìm người giúp sức trong chuyện này chứ cũng không phải là im hơi lặng tiếng gì, ví dụ như Mao Tử Linh hay Quý Đông Duẩn.

Tiết Bồng phát hiện ra chai nước hồ có điều kỳ lạ cũng là nhờ Quý Đông Duẩn hai lần nhắc nhở.

Đến chuyện như thế mà Trần Lăng cũng tính trước được, chứng tỏ mưu trí của cô ta thâm sâu khó lường, tuyệt đối không phải người bình thường.

Vậy thì vấn đề là ở đây, một người thâm sâu khó lường lại còn nhìn xa trông rộng như thế, phí bao nhiêu công sức bày binh bố trận, còn để lại một mẩu nước hồ, chẳng lẽ chỉ đơn giản là để tố giác một ổ điều chế ma túy thôi sao?

Lục Nghiễm thấy nặng nề trong lòng, đột nhiên nhận thức được phía sau chuyện này có thể còn đang giấu một động cơ to lớn, một bí mật khổng lồ.

Hơn nữa nó nhất định là rất khủng khiếp, khiến Trần Lăng chỉ có thể dùng cách thức bí hiểm như thế để từng bước vạch ra.

Lục Nghiễm vừa nghĩ đến đó đã nghe thấy Tiết Bồng nói: “Lục Nghiễm, anh đang nghĩ gì thế, sao không nói gì?”

Lục Nghiễm chợt tỉnh, anh cười: “Đang nghĩ chuyện em vừa nói ấy mà. À, phải rồi, em mới nói là có hai chuyện cần nói với anh mà, còn một chuyện nữa là gì?”

Tiết Bồng vỗ trán, giờ mới nhớ ra: “Cũng phát hiện trước khi anh mất tích đấy, anh có còn nhớ flycam đã đưa một bức ảnh với một chiếc chìa khoá cho em không?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Nhớ.”

Tiết Bồng: “Em đi kiểm nghiệm cái phong thư đựng chìa khoá rồi, kết quả là phát hiện được lông chim di vằn trong đó, cùng một loại lông chim tìm được trên tai Hoắc Ung ấy.”

Lục Nghiễm: “Em nghi là hai chuyện này có liên quan tới nhau hả?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi lại lắc đầu: “Em không chắc được, cũng có

thể là trùng hợp. Nhưng nếu không phải trùng hợp, vậy thì chúng tôi là người dùng flycam đưa ảnh và chìa khoá tới cho em đều có liên quan tới Silly Talk và Mao Tử Linh.”

Lục Nghiễm cup mắt suy nghĩ một chốc: “Hay là thế này đi, đặt giả thiết người đưa chìa khoá cho em và người giúp Mao Tử Linh là cùng một người. Vậy thì người này chắc chắn có quen Silly Talk, thậm chí có thể là chính Silly Talk. Mà người này không chỉ quen biết Mao Tử Linh, Trần Lăng, Chung Ngọc, còn có Phương Tử Oánh, tất nhiên là cả Trần Mạt Sinh nữa.”

Tiết Bồng sững sờ, suy ngược lại theo suy nghĩ của Lục Nghiễm, mới liên hệ những người này lại với nhau.

Nhìn ngoài mặt thì Trần Lăng, Chung Ngọc, Mao Tử Linh hay Phương Tử Oánh đều là đương sự trong những vụ án khác nhau, những vụ án này cũng không có liên quan tới nhau, dù họ có tiếp xúc với nhau thì cũng là quen biết ở những mốc thời gian khác nhau.

Những người này lại có cùng một điểm giống nhau, họ đều từng là nhân vật chính trong câu chuyện dài kỳ mà Silly Talk đăng tải.

Tuy Trần Mạt Sinh còn chưa từng xuất hiện trong những câu chuyện đó, nhưng trong lần bố trí lần này, từ địa điểm, phòng phục dựng hay là người tham gia, có thể thấy rõ đây chuyện này không thể nào chỉ do mỗi ba người Trần Mạt Sinh, Lâm Thích, Trình Khi hoàn thành.

Thế nhưng trong quá trình cho lời khai ở Cục Cảnh sát, Trần Mạt Sinh và Lâm Thích lại gán hết tất cả mọi chuyện, chỉ nói là tìm nhà máy đặt hàng đạo cụ, thuê thêm công nhân sang lắp đặt, cảnh sát cũng đã tìm đến nhà máy và những công nhân để tìm hiểu, sau khi kiểm tra lại, xác nhận không có sai sót, những người kia đều chỉ nhận tiền làm việc, không hề hay biết gì về tác dụng thật sự.

Thế nhưng nếu mang vụ án này liên kết với bài đăng của Silly Talk, sẽ phát hiện ra một sự “trùng hợp” chấn động.

Silly Talk vừa mới nhắc tới câu chuyện của O, Trần Mạt Sinh đã “bắt cóc” sáu nhân chứng tới, còn mượn tay Phương Tử Oánh kể lại hết câu chuyện của O cho Tiết Bồng nghe, thậm chí còn có phòng phục dựng để tái hiện bối cảnh?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng chỉ cảm thấy rợn hết tóc gáy, da đầu cũng tê rần: “Cũng có nghĩa là những người này có thể là đồng mưu?”

“Tạm thời vẫn chưa nói rõ được.” Lục Nghiễm nói: “Ít nhất thì có thể khẳng định là Trần Lăng và Trần Mạt Sinh không có qua lại gì trong mười năm nay đâu.”

Tiết Bồng gật đầu: “Trần Mạt Sinh ngồi tù mười năm, hôm ông ta ra tù, Trần Lăng đã tự sát rồi.”

Lục Nghiễm: “Sau khi mất tích, Mao Tử Linh cũng không thể nào gặp được Trần Lăng.”

Tiết Bồng: “Phương Tử Oánh mười năm nay cũng chỉ ở trong tù, không thể nào tiếp xúc được với Trần Mạt Sinh, dù có quen biết thì cũng là sau khi ra tù.”

Lục Nghiễm: “Người duy nhất ở đây có thể tự do hoạt động, còn có thể truyền tin tức qua lại chỉ có Chung Ngọc.”

Chung Ngọc?

Về thao tác thì quả đúng là chỉ có mình cô ta, nhưng mà...

Tiết Bồng cau mày: “Nhưng mà trực giác của em lại thấy Chung Ngọc không có bản lĩnh điều khiển một ván cờ lớn thế này.”

Lục Nghiễm: “Đương nhiên. Vả lại Chung Ngọc mà muốn đi thăm Trần Mạt Sinh trong tù thì cũng phải đăng ký. Nhưng mà đám Hứa Trần đã điều tra ghi chép thăm nuôi bên phía Trần Mạt Sinh rồi, mấy

năm nay chỉ có Lâm Thích với Trần Ngũ thôi.”

Chỉ có Lâm Thích với Trần Ngũ?

Tiết Bồng: “Vậy có khi nào là Chung Ngọc phụ trách liên hệ bên trại giam nữ, Lâm Thích, Trần Ngũ thì phụ trách trại giam nam, hai bên trao đổi thông tin ở bên ngoài?”

Lục Nghiễm: “Quả thật có khả năng này, nhưng mà ở đây có hai nghi vấn.”

“Là gì?”

“Em còn nhớ không, trước giờ Trần Lăng và Phương Tử Oánh luôn bất hoà với nhau?”

Đúng thế, trước khi Trần Lăng mất, Phương Tử Oánh luôn bị Trần Lăng chèn ép, bắt nạt, đương nhiên là còn do gợi ý của Hàn Cố.

Tiết Bồng nói: “Đúng là giữa Phương Tử Oánh và Trần Lăng có rất nhiều xích mích, nếu vụ án này của Trần Mạt Sinh mà không dính tới cô ta, lại còn thêm bài đăng của Silly Talk về O thì chắc là mình sẽ không nghĩ tới mối quan hệ của Phương Tử Oánh và Silly Talk đâu.”

Lục Nghiễm tiếp: “Còn nữa, cái chuyện đồng mưu em mới nói vừa nãy ấy, tại sao họ phải đồng mưu với nhau? Động cơ là gì?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Những người này liên quan tới những vụ án khác nhau, những vụ án cũng không có liên quan tới nhau, không có ý nghĩa gì khi đồng mưu hết.”

Lục Nghiễm nói: “Chỉ có một trường hợp thôi, trừ phi họ đưa ra chủ kiến nhau.”

Tiết Bồng kinh hoàng: “Cũng có nghĩa là họ vừa là đương sự trong vụ án của mình, cũng vừa là kẻ tham gia vào vụ án của những người

khác, chỉ chẳng qua là đóng vai trò kẻ đứng sau lên kế hoạch thôi sao?”

Có thể nào là thế sao?

Tiết Bồng lại nghĩ rồi nói: “Thế nhưng nếu là như vậy thì lại có quá nhiều người biết rõ sự tình, lỡ đâu trong số đó giữa chừng có người muốn quay đầu, hoặc là một người không cẩn thận nói ra bí mật của người khác, vậy chẳng phải là công lao đổ sông đổ biển hết rồi sao? Như thế thì mạo hiểm quá.”

Đúng là bồng nhiên tình ngộ.

Lục Nghiễm vốn chỉ suy luận dựa theo manh mối mà Tiết Bồng vô tình có được, không hề có ý định đi sâu suy xét, không ngờ càng phân tích, một vài mối quan hệ nào đó lại trở nên rõ ràng hơn, thêm vào nghi vấn mà Tiết Bồng nhắc đến kịp lúc, cũng khiến anh đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Lục Nghiễm dừng một lúc rồi nói: “Cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng. Nếu chỉ có một người lên kế hoạch thì rất dễ có sơ hở, nhưng nếu là một đám người có đầu óc, có mục tiêu kiên định rõ ràng tập hợp lại với nhau thì sẽ thành làm ít công to. Hơn nữa đều tránh giữa chừng có người lộ tẩy, có thể phải gài mìn an toàn.”

Tiết Bồng: “Gài mìn gì cơ?”

Lục Nghiễm yên lặng một chốc mới ngẩng lên, ánh mắt sâu hút, lời nói lại lạnh lùng: “Ví dụ như có thể ST không phải chỉ có một người, mà là một tổ chức.”

Một tổ chức?

Tiết Bồng sửng sốt, lẩm bẩm: “Một tổ chức sử dụng hình phạt riêng để trả thù sao?”

Nếu thật sự là thế, thế thì tổ chức này hoạt động quả thật là kín đáo, ai cũng không thể nào liên hệ những người này lại với nhau được, vì ngoài mặt, có nhiều người trong số họ quả thật chẳng hề liên quan gì tới nhau.

Cả hai đều im lặng một lúc.

Lục Nghiễm bỗng bật cười, vỗ vỗ vai Tiết Bồng: “Anh cũng chỉ đoán mò, không có chứng cứ, suy diễn quá mức thôi.”

Là suy diễn quá mức sao?

Tiết Bồng nhìn anh, đang định nói thì chuông cửa vang lên, đồ ăn đã được giao tới.

Lục Nghiễm lại cười, đứng dậy nói: “Được rồi, ăn trước đã.”

Chương 145: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 1

Quyển Kết (Phần đầu): Tội Ác Không Thể Nhìn Thấy

Về đến nhà rồi, Tiết Bồng vẫn cứ nghĩ đến mấy lời của Lục Nghiễm.

Trước giờ cô luôn tin tưởng năng lực phá án và trực giác của Lục Nghiễm, cô biết anh không phải người ăn nói lung tung, vì thế lúc anh bảo rằng nghi ngờ phía sau có một tổ chức, phản ứng đầu tiên của cô không phải nghi ngờ mà là sợ hãi.

Một nỗi sợ từ sâu tận đáy lòng.

Cô mong cái tổ chức này không tồn tại, nhưng trực giác lại nói với cô, nếu không có tổ chức này thì nhiều chuyện đều không cách nào xuất hiện được, đây hoàn toàn không phải nhiệm vụ mà chỉ hai ba người là có thể hoàn thành.

Tiết Bồng tắm rửa bước ra, ngồi trên đầu giường, thần thờ nhìn căn phòng ngủ trống không hồi lâu, cô lại đi xuống lầu, lấy cái hộp giấy đựng di vật của Tiết Dịch ra lần nữa.

Bức hình và chìa khoá flycam đưa tới lần trước cũng nằm trong cái hộp này.

Tiết Bồng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ngồi trên sofa xem từng món.

Trước vụ án của Trần Mạt Sinh, cô và Lục Nghiễm đã từng phân tích xem ai là đối tượng bị nghi đã gửi ảnh và chìa khoá tới, trong đó có

Hoắc Kiêu, Hàn Cố, Khang Vũ Hình, Phương Tử Oánh vân vân.

Nhưng bây giờ suy nghĩ của cô đã thay đổi.

Người gửi bức ảnh tới không thể nào là Khang Vũ Hình, việc này không phải cách làm của Khang Vũ Hình.

Hoắc Kiêu cũng có thể tạm thời loại trừ, Hoắc Kiêu mới tỉnh lại cách đó không lâu, sau một năm hôn mê, đầu óc của anh ta cũng trở nên chậm chạp, đến khả năng nói chuyện cũng cần phải khôi phục lại.

Dưới tình hình như thế, dù cho cần giao cho cô thứ gì, Hoắc Kiêu cũng không thể thực hiện nhanh đến thế, huống hồ gì bản thân anh ta cũng không thực hiện được cách thức này, chỉ có thể tìm người khác làm thay.

Nhưng bác sĩ, y tá đang trông coi anh ta từng li từng tí, bất cứ động tĩnh gì cũng sẽ khiến người bên cạnh để ý.

Vì thế cũng không thể là Hoắc Kiêu.

Vậy thì hiện giờ chỉ còn lại Hàn Cố và Phương Tử Oánh.

Hàn Cố, Phương Tử Oánh...

Hàn Cố.

Phương Tử Oánh.

Tiết Bồng nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện hình bóng của hai người này.

Một hồi sau, cô mở mắt ra, cảm xúc phức tạp ánh lên trong đáy mắt, cô vô thức đưa ngón tay lên miệng, nhẹ cắn lấy móng tay.

Cũng không biết tại sao, cô đột nhiên có một suy nghĩ rất kỳ quái,

một suy nghĩ khiến cô lạnh rét sống lưng.

Cũng vào đêm hôm đó, ngoài sảnh hội nghị sau phố quán bar, Khang Vũ Hình vừa bước xuống xe.

Quản gia sảnh mở cửa sân, Khang Vũ Hình vừa bước vào đã hỏi: “Anh ấy tới chưa?”

Anh ấy hiển nhiên chính là Hứa Cảnh Hân.

Quản gia đáp: “Thưa, đã tới được một lúc, đang tiếp khách.”

“Khách?” Khang Vũ Hình khựng bước, nhìn quản gia rồi lại đi tới hỏi: “Khách gì thế? Nam hay nữ?”

“Một người đàn ông, còn rất trẻ, vừa tới được mười phút ạ.”

Đàn ông trẻ?

Khang Vũ Hình không nói, chỉ cau mày, bước vào trong sảnh, băng qua hành lang, đi tới phòng ở cuối cùng.

Lúc này ở trong phòng, Hứa Cảnh Hân đang ngồi trên ghế uống nhấm nhấp trà.

Người đàn ông trẻ mà quản gia nói thì đang cầm một cái máy dò kim loại mini, vừa đi quanh trong phòng, vừa dò tìm khắp nơi.

Máy dò kim loại di chuyển không một tiếng động, người đàn ông quay trở lại, cất máy vào rồi mới ngồi xuống nói: “Cậu tính không sai, căn phòng này không chưa bị động tới.”

Hứa Cảnh Hân đặt tách trà xuống, vô cảm nói: “Đương nhiên rồi, căn phòng này là do Khang Vũ Hình chuẩn bị cho tôi, cô ta toàn làm mấy chuyện không thể để ai biết, sao mà lăm camera hay thiết bị nghe lén gì ở đây được, không sợ xúi quẩy bị chơi, để lộ hết bí mật của mình

hay gì?”

Khang Vũ Hình đa nghi bẩm sinh, cô ta không tin bất cứ ai, tất nhiên là cũng không tin sản phẩm khoa học kỹ thuật, dù tự tìm người lắp thì cũng sẽ nghi người ta động tay động chân.

Người đàn ông trẻ tự rót một tách trà: “Cũng đúng, khoa học kỹ thuật có tinh tế tới đâu cũng có sơ hở.”

Người đàn ông cười thờ ơ, mắt mày dài mảnh, hơi xếch lên, ánh mắt lại trông khá sâu lắng.

Hứa Cảnh Hân nhếch mép: “Từ sau chuyện Trần Mạt Sinh là có người canh chừng tôi hai bốn tiếng một ngày, bọn họ sợ tôi lại gặp nguy hiểm. Sau hôm nay, tôi với cậu tạm thời đừng gặp nhau nữa.”

Người đàn ông: “Vậy đồ tôi cần đâu?”

Hứa Cảnh Hân không nói gì nhiều, chỉ đưa cây nạng cho y.

Người đàn ông nhướn mày, khẽ kinh ngạc, sau đó hiểu ra, đón lấy cây nạng, hào hứng tìm kiếm ở khớp nối bên trên.

“Rắc” một tiếng, cây nạng được mở ra.

Người đàn ông huýt sáo, lấy một cái thẻ nhớ ra từ giữa hai khớp cây nạng.

Người đàn ông trẻ tấm tắc, nhét cái thẻ vào túi, khôi phục cây nạng lại nguyên trạng, trả lại cho Hứa Cảnh Hân.

Xong xuôi, tên đàn ông còn không quên đánh giá: “Đỉnh ghê nha, nhưng mà mang theo một thứ quan trọng như thế bên người, không sợ Khang Vũ Hình phát hiện à?”

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.” Hứa Cảnh Hân nói: “Tôi đã

đưa đồ cho cậu rồi, cũng mong cậu tuân thủ giao kèo giữa chúng ta.”

Tên đàn ông cười: “Yên tâm, không phí công cậu chịu thiệt thòi ở nhà xưởng đâu.”

Tên thanh niên nhanh chóng bước ra cửa, cùng lúc đó, cửa phòng cũng được đẩy vào từ bên ngoài, người bước vào chính là Khang Vũ Hình.

“Anh là...”

Khang Vũ Hình nhìn thấy tên thanh niên thì ngạc nhiên, lại nhìn về phía Hứa Cảnh Hân: “Em nghe nói anh tới nên đến xem thế nào.”

Hứa Cảnh Hân vẫn ngồi trên ghế: “Hẹn bạn ra nói chuyện, xong rồi.”

Khang Vũ Hình cười, quay sang tên thanh niên hỏi: “Chào anh, chúng ta mới gặp nhau lần đầu nhỉ?”

Ai ngờ tên thanh niên lại không trả lời cô ta, chỉ cười khẽ rồi đi thẳng ra cửa.

Khang Vũ Hình chứng lại, lập tức đuổi theo, nhìn chăm chăm vào bóng lưng tên thanh niên, cho đến khi y biến mất ở đằng góc, Khang Vũ Hình liếc mắt nhìn quản gia, nhỏ giọng nói: “Tìm người đi theo anh ta.”

Quản gia lập tức đáp: “Vâng.”

Khang Vũ Hình lại thản nhiên quay lại phòng, đóng cửa lại rồi mỉm cười đi về phía Hứa Cảnh Hân: “Bạn nào thế? Hình như em không quen?”

Hứa Cảnh Hân ngẩng lên: “Bạn làm ăn.”

Làm ăn?

Hứa Cảnh Hân ngồi xuống, thăm dò: “Anh định tiếp nhận mỗi làm ăn của ông già hả? Anh ta là do ông già cử đến sao?”

Hứa Cảnh Hân nhìn cô ta, một lúc sau mới thờ ơ nói: “Em lo chuyện mình trước đi đã kìa, đừng có đứng núi này trông núi nọ, coi chừng không bên nào thành.”

Khang Vũ Hình: “...”

Khang Vũ Hình muối mặt với Hứa Cảnh Hân, mấy phút sau đã ra khỏi phòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cô ta ra đến sân, quản gia cũng chạy tới, cúi đầu nhỏ giọng báo cáo: “Mất dấu rồi ạ.”

Khang Vũ Hình sửng sốt: “Đi ra từ trong này mà cũng mất dấu được nữa hả?”

Quản gia nói: “Cậu ta rất nhanh nhạy, còn đánh bị thương hai người.

Khang Vũ Hình: “Vô dụng!”

Ở một bên khác, tên thanh niên đã rẽ ra khỏi hẻm, nhanh chóng bước lên một chiếc xe bên đường.

Xe chạy đến bên ngoài một công viên, dừng ở quãng đường không có camera, phía trước mặt còn có một chiếc sedan đen.

Tên thanh niên xuống xe, đi tới trước mấy bước, kéo cửa xe ngồi phịch xuống.

Hàn Cố ngồi đợi ở băng sau đã lâu, trên đầu gối có đặt một chiếc laptop, trên sống mũi có một cặp kính, đang xử lý hồ sơ.

Tên thanh niên ngồi yên vị, móc thẻ nhớ ra từ trong túi, ném lên

laptop.

Hàn Cố nhét thẻ nhớ vào đầu đọc thẻ nhớ, không nói tiếng nào, chỉ xem nội dung bên trong.

Tên thanh niên vắt chéo chân cùng nhìn theo.

Trong thẻ nhớ có ghi lại mấy ngày nay Khang Vũ Hình đã tiếp xúc với những người nào, còn có cả những nơi cô ta đã từng đến.

Tên thanh niên liếc nhìn danh sách: “Mấy tên này hình như toàn là đàn ông.”

Hàn Cố tiếp: “Toàn là chủ xưởng thuốc với doanh nghiệp cung cấp dược phẩm.”

Tên thanh niên cười: “Ồ chao, má này còn định tự điều chế ma túy nữa chứ, không sợ nổi gót ông bố hay gì.”

Hàn Cố không trả lời, chỉ bảo: “Mấy ngày này đừng có đi lung tung, chắc cảnh sát đang tìm cậu khắp nơi đó.”

Tên thanh niên lại cười, ngồi vắt vẻo nói: “Yên tâm đi, nửa năm trước tiếp xúc với người nhận uỷ thác tiệm cà phê là tôi đã động tay động chân lên mặt rồi, vì vậy cho nên phác hoạ chân dung lẫn căn cước anh ta cung cấp, với cả phác hoạ chân dung Trần Mạt Sinh cung cấp nữa, toàn bộ đều chỉ ra một người không tồn tại, tới cái tên “Trình Khi” này còn là giả mà, sẽ không có ai liên hệ được tới tôi đâu. Tôi cũng sắp xếp thời gian đăng bài trên diễn đàn nước ngoài rồi, tới giờ là tự động nhả ra.”

Hàn Cố gật nhẹ đầu: “Đúng ra chu đáo thật. Vậy tiếp theo cậu định làm gì?”

Tên thanh niên không cười nữa, y nhìn ra con đường ngoài cửa xe: “Ôn lại kỷ niệm xưa với bạn cũ đã.”

Hàn Cố sững sờ, cau mày nói: “Nếu cậu đang ám chỉ Quý Đông Duẫn thì tôi không tán thành đâu. Tôi từng thử xem có cơ hội kéo cậu ta vào được không, nhưng mà tiếc là cậu ta không phải người ở cùng một thế giới với tôi và cậu, vì thế trừ khi nào cần thiết, còn không thì vẫn nên tránh tiếp xúc.”

Tên thanh niên quay sang Hàn Cố: “Vậy anh thì sao? Rõ biết là cô gái đó không phải người ở cùng một thế giới với tôi và anh mà vẫn tiếp xúc nhiều lần đó thôi, còn bảo tôi đưa ảnh và chìa khoá cho cô ta nữa. Chỉ vì cô ta là em gái Tiết Dịch thôi sao?”

Hàn Cố bỗng biến sắc, tránh ánh mắt y: “Tất nhiên là tôi có ý đồ riêng.”

Tên thanh niên khẽ cười, không nói gì thêm, nhanh chóng mở cửa đi khỏi.

Cửa xe đóng sầm lại.

Khí lạnh bên ngoài tràn vào trong xe.

Hàn Cố hít sâu một hơi, nhìn ra xa xăm, yên lặng hồi lâu.

Cho đến lúc điện thoại hắt rung lên, một dòng tin nhắn từ Tiết Bồng gửi tới: “Mai mấy giờ, ở đâu vậy?”

Hàn Cố chột khựng, giờ mới nhớ mình đã quên mất gửi thời gian chính xác cho Tiết Bồng.

Hàn Cố trả lời nhanh: “Chín giờ sáng, gặp ở cổng bệnh viện Từ Tâm nhé?”

Tiết Bồng cũng không do dự: “Được, chín giờ gặp.”

Hàn Cố lại ngửa ra sau một lát, ngồi lại vào ghế lái, chạy xe đi khỏi.

Hàn Cố lái xe nửa tiếng về đến nhà.

Hắn sống trong một chung cư cao cấp, chiếm cả một tầng, diện tích rất lớn, nội thất trong nhà lại rất ít, bước vào thấy lạnh căm.

Hàn Cố cởi áo khoác, đi đến ban công ấm áp, mở đèn, đưa tay lấy một cái bát trên kệ cửa sổ.

Trước cửa sổ là một cái lồng chim lớn, bên trong chỉ có một đôi chim, một trống một mái.

Thân trên chim trống màu xám, xen lẫn chút hoa văn đen và nâu xám, thân dưới là màu trắng và nâu nhạt, mỏ đỏ, dưới mắt có một chút đỏ nâu, thoạt nhìn trông như má hồng.

Con mái thì lại trắng muốt, chỉ có mỏ và móng là màu đỏ.

Nhìn thấy Hàn Cố, hai con chim nhỏ phát ra tiếng kêu lạnh lót.

Hàn Cố khẽ cười, hắn mở cửa lồng, đổ bát thóc vào khay thức ăn trong lồng, hắn ngồi xuống thảm, tựa vào bức tường sau lưng, nhìn hai con chim ăn thức ăn trong lồng.

Một lát sau, Hàn Cố lại quay sang, cầm một chiếc điều khiển, nhấn vài nút.

Một bên đèn tường trong căn hộ được bật sáng, ánh vàng ấm áp bao phủ nửa mặt tường.

Trên bức tường chỉ có treo một bức ảnh rất lớn, trong ảnh chỉ có một cô gái, tóc dài ngang vai, nụ cười mím trên môi, phía sau là một căn phòng nhỏ giản dị đơn sơ.

Cửa sổ căn phòng được mở hé, gió lùa vào trong, cô gái ngồi bên chiếc bàn học ở trước giường, hai tay chống hai bên người, nghiêng

đầu cười.

Gió lùa qua sau lưng cô, thổi một bên tóc, ánh nắng bên ngoài rọi vào lên lưng cô, nhuộm một phần tóc thành ánh cam, cũng khiến nụ cười thoáng qua trong ánh nắng, trông rất không chân thực.

Hàn Cố mỉm cười nhìn cô gái trong bức ảnh, bên tai dường như lại nghe thấy tiếng cô cười, còn cả tiếng cô gọi tên hắn nữa.

Chớp mắt đã tới hôm sau.

Tiết Bồng thức dậy từ sớm, sửa soạn một lúc, ăn sáng rồi cầm điện thoại ra ngoài.

Cô lái xe đến cổng bệnh viện Từ Tâm, đang định tìm chỗ đậu xe thì điện thoại đã reng.

Tiết Bồng nhắc máy: “A lô.”

Hàn Cố nói: “Anh thấy xe em rồi.”

Tiết Bồng dừng xe lại, bước xuống đã thấy Hàn Cố đang đi tới.

Hàn Cố: “Đi thôi.”

Tiết Bồng đáp lại rồi đi theo Hàn Cố vào cổng bệnh viện, cô đi rất thong dong, còn vờ như không cố tình hỏi: “Phải rồi, trước khi đến còn chưa hỏi anh, tình hình Hoắc Kiều hiện giờ thế nào rồi? Ý tôi là anh ta còn nhớ được bao nhiêu chuyện? Hôn mê cả năm trời, trí nhớ có chịu ảnh hưởng không?”

Hàn Cố nói: “Ít nhiều gì thì cũng có chút. Mấy hôm đầu mới tỉnh lại còn nói chuyện không trôi chảy, cần phải khôi phục lại trả năng ngôn ngữ, ngoài ra còn phải khám những chi tiết sức khỏe khác nữa. Nhưng mà cậu ấy cũng có sức, hồi phục cũng nhanh hơn người khác, mấy ngày nay đã có chuyển biến tốt hơn rồi, chỉ là còn phải

ngồi xe lăn.”

Tiết Bồng đi càng lúc càng chậm: “VẬY... anh ta còn nhớ được bao nhiêu về tai nạn một năm trước?”

“Hừm?” Hàn Cố khựng lại, nhìn sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng không tỏ vẻ gì nhiều: “Tuy cảnh sát cho là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, nhưng bản thân anh ta thì sao? Anh ta là nạn nhân, cũng là người duy nhất còn sống trong vụ tai nạn đó, anh ta không nói với các anh khi đó đã xảy ra chuyện gì cả?”

Hàn Cố nói: “Bác sĩ đã hỏi tới chuyện này rồi, cậu ấy nhớ không được bao nhiêu, chỉ nói là khi đó bị một chiếc xe chở hàng đâm trúng, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cậu ấy còn chưa kịp phản ứng thì đã mất nhận thức rồi.”

Tiết Bồng không trả lời, nghĩ là kể lại như thế thì cũng không thấy có gì không ổn, thường thì người gặp phải chuyện gì đột ngột đều sẽ mất đi một phần cảnh tượng, hơn nữa nếu khi đó hôn mê ngay lập tức thì tất nhiên cũng không nhớ là đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã vào thang máy, lên đến hành lang ở tầng năm VIP.

Bầu không khí bỗng chốc yên tĩnh hẳn, chỉ có thể nghe thấy tiếng giày giẫm trên sàn.

Đi được một đoạn, Hàn Cố lại nhỏ tiếng hỏi: “Sao tự dưng em lại muốn hỏi chuyện này?”

Tiết Bồng ậm ừ trả lời: “Hỏi đại vậy thôi, cũng hơi tò mò, anh cứ coi như là bệnh nghề nghiệp của tôi đi.”

Hàn Cố cười: “Cũng khó trách em tò mò, nói gì tới em, tới giờ anh vẫn thấy chuyện này không đơn giản là tai nạn giao thông, ngài Hoắc

cũng đã tìm người điều tra, tiếc là tài xế xe gây sự cố đã tử vong tại chỗ, trên xe còn có vợ cậu ta. Nếu người tài xế này nhận tiền của ai cố ý gây tai nạn thì cũng đâu cần thiết phải kéo cả vợ mình theo.”

Tiết Bồng cup mắt trả lời: “Đúng thế.”

Thấy đã sắp tới cuối hành lang, Tiết Bồng đột nhiên dừng bước.

Hàn Cố cũng khựng lại theo, hần quay đầu nhướn mày: “Sao thế?”

Tiết Bồng ngẩng lên, ánh mắt khẽ thay đổi, đi tới gần hần mấy bước, nói với giọng cực nhỏ: “Sắp gặp anh ta rồi, anh có chuyện gì cần dặn tôi trước không, mất công tôi lại lỗ miệng.”

Hàn Cố càng ngạc nhiên hơn: “Dặn cái gì cơ?”

“Ví dụ như...” Tiết Bồng thay đổi ánh mắt: “Anh với chị tôi, anh ta với chị tôi, giữa ba người có chuyện gì, lát nữa anh ta nhắc lại chuyện cũ mà có dính tới mấy chuyện này thì tôi nên phản ứng sao?”

Hàn Cố yên lặng vài giây, khẽ cười rồi cũng nhỏ giọng trả lời: “Yên tâm đi, cậu ta sẽ không hỏi em mấy chuyện này đâu.”

Tiết Bồng hơi ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Cố, gắng hỏi lại: “Anh chắc chứ?”

Hàn Cố: “Chắc.”

Hai người vừa nói đến đây, cuối hành lang đã có tiếng động.

Đầu tiên là tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bánh xe lăn trên sàn.

Tiết Bồng và Hàn Cố cùng quay đầu nhìn sang, còn chưa thấy ai thì đã nghe thấy giọng phụ nữ: “Anh Hoắc, nửa tiếng nữa là anh phải uống thuốc rồi đấy ạ.”

Tiếp đó lại có một giọng đàn ông thấp khàn: “Tôi chỉ muốn ra ngoài hóng gió chút thôi, không lâu quá đâu.”

“Nhưng...”

Hai người đang nói chính là Hoắc Kiêu và Ngải Tiểu Nguyên.

Cả hai vừa rời khỏi cửa, bước ra đã thấy một nam một nữ đứng ở hành lang.

Bốn người nhìn nhau, bánh xe lăn của Hoắc Kiêu cũng đã dừng lại, thoáng kinh ngạc nhìn cô gái bên cạnh Hàn Cố, vài giây sau như đã nhận ra mới mỉm miệng cười.

Cùng lúc đó, Hàn Cố và Tiết Bồng cũng đi tới.

Tiết Bồng chậm hơn Hàn Cố một chút, lúc đi tới còn giữ chút khoảng cách với Hoắc Kiêu.

Hàn Cố nói: “Cậu Hoắc, hôm nay gió lớn, không hóng mát được đâu.”

Hoắc Kiêu bất lực nhìn Hàn Cố, lại quay sang quan sát Tiết Bồng: “Em là... Tiết Bồng.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu: “Hoắc Kiêu, lâu rồi không gặp.”

Hoắc Kiêu ngẩn người cười: “Cuối cùng cũng được nghe có người gọi tên mình.”

Tiết Bồng nhoẻn miệng, đưa mắt nhìn Hàn Cố và Ngải Tiểu Nguyên, lại quay sang nói với Hoắc Kiêu: “Hôm nay gió lớn thật đấy.”

Hoắc Kiêu: “Ừm, mọi người đều nói vậy thì tôi vào lại vậy.”

Hoắc Kiêu đổi ý cái một, điều khiển xe lăn quay lại phòng 505.

Tiết Bồng bước vào cửa phòng bệnh, nhìn thấy Hoắc Kiêu đã ngồi dưới ánh nắng bên cửa sổ, mỉm cười nhìn cô.

Lúc bước vào, cô nghe Hoắc Kiêu nói với Ngải Tiểu Nguyên: “Cô đi làm việc trước đi, đợi tới giờ uống thuốc rồi gọi tôi.”

Ngải Tiểu Nguyên trả lời anh: “Vâng, anh Hoắc.”

Ngải Tiểu Nguyên bước nhanh ra cửa, lướt ngang Tiết Bồng, đưa mắt ra hiệu cảm ơn.

Tiết Bồng hiểu ý nhưng không tỏ vẻ gì, lại nghe thấy Hàn Cố nói: “Cậu Hoắc, tôi ra ngoài nghe điện thoại, lát nữa lại đến thăm cậu.”

Hoắc Kiêu: “Vâng.”

Hàn Cố đi khỏi, trong phòng bỗng yên ắng hẳn.

Tiết Bồng đứng giữa phòng, bình tĩnh nhìn Hoắc Kiêu đang tắm mình dưới ánh nắng, miệng vẫn nở nụ cười.

Cho đến khi Hoắc Kiêu chỉ vào sofa: “Ngồi đi.”

Tiết Bồng mới ngồi xuống.

Vào lúc này, Hoắc Kiêu lấy ra một trái quýt trong khay bàn, điều khiển xe lăn đi tới chỗ Tiết Bồng, đưa cho cô: “Chỗ anh không có trà nước gì, ăn quýt nhé.”

“Cảm ơn.” Tiết Bồng cũng không khách sáo, cup mắt bóc vỏ quýt.

Lại là vài giây im lặng.

Hoắc Kiêu nói: “Hàn Cố đã nói với em rồi nhỉ, anh hẹn gặp là để cảm ơn em. Thật ra đúng lý mà nói thì anh phải chủ động tới tìm em,

nhưng mà bây giờ sức khoẻ anh còn rất yếu, họ cũng không cho anh rời khỏi bệnh viện, hết cách nên chỉ có thể nhờ Hàn Cố mời em tới.”

Tiết Bồng ngẩng lên hỏi: “Anh cảm ơn là vì chuyện hôm đó anh tỉnh lại sao? Thật ra chuyện đó không liên quan gì đến tôi, tôi nghe nói trước đó là ý thức của anh đã có biểu hiện phục hồi rồi.”

Hai khuỷu tay Hoắc Kiêu gác trên tay vịn, dưới người có đắp tấm chăn mỏng, nụ cười vẫn đang trên môi: “Một lượng nhỏ ý thức hồi phục không thể nào khiến anh tỉnh hẳn, còn cần có một số kích thích từ thế giới bên ngoài mới được. Anh nghe bác sĩ nói thật ra họ vẫn luôn thử nhiều cách để kích thích tiềm thức của anh, tiếc là hiệu quả rất ít. Nếu hôm đó em không đột nhiên xuất hiện, e là anh vẫn còn phải nằm lâu lắm.”

“Tôi không hiểu.” Tiết Bồng nói: “Sự xuất hiện của tôi đã kích thích anh thế nào?”

Hoắc Kiêu nhìn vào mắt Tiết Bồng, khẽ nheo mắt, một lát sau mới nói: “Tiết Dịch.”

Tiết Bồng: “Chị tôi ư?”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Hôm đó trong lúc hôn mê, dường như anh đã nhìn thấy Tiết Dịch, cô ấy đứng trước giường anh. Anh còn cảm nhận được cô ấy nắm tay anh, nói chuyện với anh. Nhưng mà anh không nghe rõ cô ấy nói gì, âm thanh xung quanh rất nhiều, rất hỗn loạn, anh rất muốn nghe rõ, muốn nhìn thấy dáng vẻ của cô ấy. Cứ như thế, rồi anh tỉnh lại.”

Tiết Bồng ngẩn người một chốc mới nói: “Nghe hơi huyền hoặc.”

“Đúng đấy, anh nói với bác sĩ như thế, họ cũng không tin lắm, còn nói là ảo giác của anh, lại nói là kỳ tích của y học.” Hoắc Kiêu lắc đầu, vô cùng bất lực: “Chỉ có mình anh mới biết, anh đã thật sự nhìn thấy Tiết Dịch.”

Tiết Bồng không đáp, cái chính là không biết còn nói được gì.

Trong đầu cô lại còn đang chất chứa chuyện khác, đó chính là tai nạn xe có liên quan đến Trần Ngữ một năm trước, cô phải tìm cách chuyển chủ đề sang.

Lúc này, Hoắc Kiêu lại nói tiếp: “Anh cũng không biết nên bày tỏ sự cảm ơn như thế nào, hay là em đưa ra yêu cầu đi, chỉ cần anh có thể thì chắc chắn sẽ làm theo.”

Tiết Bồng cười, cảm thấy thật sự rất buồn cười: “Tôi là cảnh sát, dù anh có lòng như thế thì tôi cũng không nhận được, tấm lòng của anh tôi xin nhận vậy.”

Hoắc Kiêu cũng cười: “Ôi trời, xem trí nhớ của anh đấy, anh còn quên mất em là cảnh sát. Từ lúc Tiết Dịch đi, chúng ta không có liên lạc gì. Sau đó em vào Đại học Cảnh sát, anh thì ra nước ngoài mấy năm, về nước rồi cũng bận việc suốt, còn không có cả thời gian kết bạn.”

Tiết Bồng bỗng nói: “Nếu anh thật sự muốn cảm ơn, hay là anh kể tôi nghe chuyện của chị tôi đi?”

Hoắc Kiêu chững lại: “Chuyện của Tiết Bồng ư? Em là em gái của cô ấy mà, sao lại hỏi ngược lại anh?”

Tiết Bồng: “Chúng tôi tuy là chị em nhưng cách nhau hai tuổi, ngoài khoảng thời gian ngắn ngủi sống chung ở nhà, chị tôi toàn sinh hoạt trong và ngoài trường, tôi thì lại không rõ lắm về những lúc ấy, cũng không biết phải hỏi ai.”

Hoắc Kiêu: “Vậy em muốn biết những gì?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi biết chị tôi có rất nhiều bạn bè, hoạt động ngoài giờ học cũng đa dạng, hay là anh kể về bạn bè của chị ấy

đi?”

Nụ cười Hoắc Kiêu càng đậm hơn, anh ta nhìn Tiết Bồng, mấy giây sau mới nói: “Đúng là cô ấy có nhiều bạn lắm, anh cũng không biết kể từ ai. Em muốn nói cụ thể về người nào?”

Chính vào lúc này, trong đầu Tiết Bồng bỗng xuất hiện vài cái tên.

Phương Tử Oánh, Khang Vũ Hình, Hàn Cố.

Vào lúc hé môi, cô vẫn đang lựa chọn.

Nên hỏi từ ai đây?

Không có gì phải bàn cãi, Phương Tử Oánh là “con bài an toàn”, vì lực sát thương của cô ta là thấp nhất.

Nhắc đến Hàn Cố lại đồng nghĩa với việc thăm dò mối quan hệ của ba người họ, không nên.

Đến lúc Tiết Bồng buột miệng nói ra: “Vậy thì nói về Khang Vũ Hình đi.”

Ngay kể đó, Tiết Bồng chú ý thấy ánh mắt Hoắc Kiêu đã đổi khác.

Chương 146: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 2

Tiết Bồng buột miệng nói ra: “Vậy thì nói về Khang Vũ Hình đi.”

Ngay kể đó, Tiết Bồng chú ý thấy ánh mắt Hoắc Kiêu đã đổi khác.

Trong lúc Tiết Bồng đang thử giải thích rõ hơn, Hoắc Kiêu lại khẽ cười hỏi: “Em cũng quen Khang Vũ Hình à?”

Tiết Bồng cẩn trọng đáp: “Tôi đã biết người này mười năm rồi, nhưng tới gần đây mới gặp mặt, là một dịp rất tình cờ.”

Hoắc Kiêu dường như hơi kinh ngạc: “Mười năm?”

Tiết Bồng cười, ra vẻ như không có ý gì: “Đúng rồi, khi còn sống chị tôi có để lại vài tấm ảnh, trong đó cũng có ảnh chụp chung của chị ấy với anh, còn cả Khang Vũ Hình nữa.”

Đây tất nhiên là một lời nói dối, ảnh được chụp mười năm trước nhưng đến gần đây cô mới nhìn thấy.

Hoắc Kiêu: “Hoá ra là thế.”

Tiết Bồng im lặng một chốc rồi bỗng nói: “Lạ thế, sao tự dưng lại thành anh hỏi tôi rồi?”

“À, xin lỗi.” Hoắc Kiêu cười nói: “Em muốn biết chuyện trước kia của chị em, đầu óc anh thật là.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào anh ta.

Hoắc Kiêu nói: “VẬY anh bắt đầu kể từ khi mới quen biết vậy.”

Đã từ mười năm trước, khi đó Hoắc Kiêu và Tiết Dịch sắp lên lớp Mười Hai.

Vào dịp nghỉ hè năm Mười Một, vì tò mò nên họ bắt đầu ra vào sàn nhảy và quán bar, những nơi không cho phép trẻ vị thành niên.

Nhưng quy định là thế thôi, đến lúc vào đó rồi, họ mới phát hiện hoá ra bên trong có rất nhiều người vị thành niên, ai nấy đều chơi rất hăng máu.

Họ đã quen biết Khang Vũ Hình vào lúc đó.

Khi đó, Khang Vũ Hình còn có một người bạn trai làm DJ ở một sàn nhảy, cô ta thường xuyên tới đó chơi, rất thân với vệ sĩ, bartender ở đó.

Mắt nhìn người của Khang Vũ Hình cũng rất chuẩn, nhìn thấy Hoắc Kiêu dắt theo Tiết Dịch vào ngay từ lần đầu tiên.

Khí chất của họ khác một trời một vực so với môi trường ở sàn nhảy, nhìn là biết ngay học sinh gương mẫu, đến để mở mang tầm mắt.

Đám người thường xuyên đảm nhiệm phân tán hàng trong sàn nhảy cũng lập tức để ý ngay đến những “cô cậu nhỏ” như thế này, tìm được cơ hội là sẽ nhét hàng vào trong đồ uống của họ.

Với tính cách của Khang Vũ Hình, cô ta sẽ không để tâm tới mấy chuyện như thế, dù nhìn thấy cũng sẽ làm như không biết gì, dù gì thì ngành nào cũng có quy tắc riêng, sàn nhảy cũng không phải của cô ta, nếu chướng mắt mà xen vào thì sau này cũng không vào được nữa.

Nhưng vào lúc đám người kia đã nhắm được cơ hội, chuẩn bị ra tay với Hoắc Kiêu và Tiết Dịch, Khang Vũ Hình lại đột nhiên xuất hiện, còn thân nhiên đổi đồ uống của hai người.

Khi đó, cả hai người họ vẫn còn không chú ý tới chuyện này, sau đó tới lúc ba người ngồi nói chuyện với nhau, Khang Vũ Hình mới chỉ vào một góc, bảo hai người nhìn sang đó, họ mới bắt gặp có người bỏ đồ vào thức uống, chớp mắt đã đưa cho một người khác.

Khang Vũ Hình còn đứng cạnh giải thích, kiểu bỏ thuốc nhìn là thấy ngay thế này còn khá vụng về, mấy tên cao tay thật sự thì đến camera và tầm mắt khắp nơi cũng không chú ý tới được, cái đó mới là đề phòng không kịp.

Hoắc Kiêu nói rất chậm rãi, cũng rất chi tiết, nhưng Tiết Bồng nghe thấy lại cau mày, ánh mắt còn lóe lên chút nghi ngờ.

Hoắc Kiêu thấy thế thì hỏi: “Trông em có vẻ không tin lời anh nói?”

Tiết Bồng nói: “Cũng không phải là không tin, tôi nghĩ anh cũng không có lý do gì để nói dối tôi, chỉ là trong câu chuyện mà anh nói, Khang Vũ Hình hoàn toàn khác với những gì mà tôi thấy.”

“Vì cô ta giúp anh và Tiết Dịch sao?” Hoắc Kiêu hỏi xong bỗng bật cười: “Khi đó anh cũng nghĩ giống như em bây giờ vậy, nghĩ là cô ta nhiệt tình, chớng mắt nên mới giúp.”

Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Tiết Bồng chững lại nhưng không trả lời, chỉ ngẫm lại từ đầu tới cuối câu chuyện vừa rồi, lại nhìn Hoắc Kiêu nói: “Ý anh là cô ta cố tình làm vậy.”

Hoắc Kiêu: “Tất nhiên rồi, anh mà không là con trai của Hoắc Đình Diệu thì cô ta không ra tay đâu.”

Tiết Bồng cup mắt nghĩ thầm, một Khang Vũ Hình như thế này thì khá là giống với những gì cô biết hơn, hơn nữa mười năm trước Khang Vũ Hình đã có mưu mô thủ đoạn như thế, cũng chẳng trách một năm trước lại cho người xông vào nhà kho cứu Chung Lệ.

Muốn giàu phải mạo hiểm, mười năm trước cô ta giúp Hoắc Kiều, mười năm sau cô ta lại giúp Chung Lệ.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Tuy là giúp hai người có thể khiến cô ta gặp phải chút rắc rối, nhưng nếu nhờ thế mà có thể khiến anh biết ơn thì cô ta không lỗ.”

Hoắc Kiều cũng nói: “Đúng là cô ta rất thông minh.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Tiếc là tôi không phải người làm ăn, không hiểu những trắc trở ở đây, tôi không hiểu cô ta làm thế cho anh là có ý đồ gì, lúc đó anh vẫn còn là học sinh cấp Ba, chẳng lẽ cô ta còn trông mong làm ăn được với anh?”

Hoắc Kiều: “Cô ta muốn mượn anh để quen biết bố anh.”

À, Hoắc Đình Diệu.

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Hơi mơ tưởng viễn vông.”

Hoắc Kiều nhượng mày: “Sao thế? Em cảm thấy anh sẽ không trả ơn bằng cách giới thiệu cô ta à?”

“Không phải.” Tiết Bồng nói thẳng thừng: “Tôi cũng từng gặp bố anh một lần, theo tôi thấy, ông ấy sẽ không làm ăn với một cô nhóc mười mấy tuổi đâu, lại càng không nhìn bằng con mắt khác chỉ vì anh giới thiệu...”

Nói đến đây, Tiết Bồng dừng lại, quan sát biểu cảm của Hoắc Kiều, thế nhưng lại thấy nụ cười của anh ta hơi khó đọc vị, ánh mắt nhìn cô cũng loé lên chút phức tạp, dường như đang nghiền ngẫm gì đó.

Tiết Bồng cũng không nghĩ được ngay tại sao Hoắc Kiêu lại nhìn cô như vậy, cô lại tiếp: “Trừ phi tư duy của cô nhóc đó đó thể đem lại lợi ích cực lớn, đến ngài Hoắc nhìn xa trông rộng mà cũng thêm thường.”

Hoắc Kiêu nghe thấy thì thoáng kinh ngạc, sau đó lại khế cười thành tiếng: “Trước giờ chưa thấy ai đánh giá ông ấy trước mặt anh như thế.”

“Tất nhiên rồi, nịnh bợ còn không kịp.” Tiết Bồng lại không cười nổi, chỉ hời hợt: “Khang Vũ Hinh chỉ muốn tiếp cận anh thôi, vậy thì có liên quan gì tới chị tôi?”

Hoắc Kiêu: “Vì anh không vào tròng nên Khang Vũ Hinh bắt đầu tiếp cận Tiết Dịch.”

Tiết Bồng im lặng một lúc, dòng suy nghĩ cũng chuyển động theo đó, phản ứng từ bản năng và cả kết luận sau khi ngẫm nghĩ đều nói với cô rằng điều đó không thể nào thành công.

Tiết Dịch không phải kiểu ngây ngô khờ khếch, sẽ không vì được Khang Vũ Hinh giúp cho lần đó mà thì thầm to nhỏ với Hoắc Kiêu, bảo anh ta giới thiệu cô ta cho Hoắc Đình Diệu.

Khang Vũ Hinh cũng không phải loại ngu ngốc, sẽ không ngây thơ cho rằng tiếp cận Tiết Dịch là có thể vòng được tới Hoắc Đình Diệu.

Thêm vào đó, Tiết Bồng đã tiếp xúc với không ít vụ án, cũng gặp nhiều nghi phạm, thấy đúng là trên đời cái loại nào cũng có.

Dù là đối tượng tình nghi hay nhân chứng, mỗi người một tính, đủ thứ kiểu, nhưng chỉ có duy nhất một chuyện mà tất cả mọi người đều như nhau, không ai ngoại lệ, đó chính là “vẽ vờ”.

Dù thêm thắt tròn méo thế nào thì mỗi người cũng đều sẽ từ đưa ra

lời chứng có lợi nhất cho mình, tô điểm cho vai trò của mình trong câu chuyện.

Điều này không chỉ ở trong quá trình thẩm vấn, mà trong cuộc sống cũng vậy.

Thế nên Hoắc Kiêu nói vậy thì Tiết Bồng cũng chỉ nghe thế thôi, không hề cho là thật.

Tiết Bồng hỏi: “Anh đã thấy ngay Khang Vũ Hình đang diễn trò như thế, vậy sau đó có còn tiếp xúc nữa không?”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Có một chút, nhưng mà đều là cô ta chủ động tìm tới, bọn anh không thể coi là bạn bè.”

Tiết Bồng: “Vậy chị tôi thì sao? Sao lại làm bạn với cô ta?”

Hoắc Kiêu: “Chắc là tình bạn kỳ quặc giữa con gái, Tiết Dịch thấy là Khang Vũ Hình chỉ hơi mưu mô tí chứ cũng không có gì, và lại môi trường sống của Khang Vũ Hình như thế, cô ta không trở trò một chút thì sao có thể tự bảo vệ mình.”

Cũng đúng, mười mấy tuổi là Khang Vũ Hình đã bỏ học, bố ruột là trùm ma túy Khang Nghiêu, mẹ ruột lại mất sớm, trước khi chết đành giao cô ta lại cho cậu mợ chăm sóc.

Khi đó, Khang Vũ Hình giúp cậu trông quán net, trong quán đó toàn là giao dịch mại dâm, cô ta lại là một cô bé xinh xắn tươi trẻ, thường xuyên ở trong môi trường như thế, khó tránh không bị đám khách nam trong quán net ức hiếp.

Cũng không phải là chưa từng có chuyện tương tự xảy ra, trước kia từng có vụ án cô gái trông quầy ở quán net bắn bị khách nam xem phim đen nhưng không có chỗ xả cững hiếp vào lúc tảng sáng tan làm về nhà.

Khang Vũ Hình cũng cùng ở trong môi trường như thế, nhưng cô ta lại không chút hư hại, đây tuyệt đối không phải thủ đoạn thông thường, hoặc là cô ta có đủ năng lực tự bảo vệ mình, hoặc là cô ta có bản lĩnh khiến đám khách kia không dám động đến mình.

Tất nhiên thì Hoắc Kiêu cũng là một người thông minh.

Trong cả câu chuyện, anh ta không hề giấu giếm hành vi và thủ đoạn của Khang Vũ Hình, chắc là đã đoán được chút cảm nhận của Tiết Bồng với Khang Vũ Hình.

Nhưng trong lúc kể lại, Hoắc Kiêu không chỉ phủi sạch mọi liên can ở mình mà còn không phủ nhận việc mình từng quen biết và qua lại với Khang Vũ Hình, nghe thoáng qua thì thấy như toàn là Khang Vũ Hình đơn phương tình nguyện.

Tiết Bồng cười thầm, nếu không nhìn thấy mấy tấm ảnh theo dõi của Lý Thăng, chắc cô còn tin Hoắc Kiêu nhiều hơn chút.

Nhìn hình mà nói thì Hoắc Kiêu trong hình không giống như đang bị Khang Vũ Hình đeo bám, ngược lại còn có vẻ như là đối tác “làm ăn” đang giao kèo vui vẻ lắm.

Tiết Bồng không tỏ vẻ gì, lại ngược lên chuyển chủ đề: “Vậy Phương Tử Oánh thì sao, anh có biết gì về xích mích giữa cô ta và chị tôi không?”

Hoắc Kiêu kinh ngạc hỏi: “Sao lại tự dưng nhắc tới cô ta?”

Một chốc sau, Hoắc Kiêu lại bảo: “Anh sẽ không bao giờ quên chuyện cô ta làm với Tiết Dịch đâu.”

Tiết Bồng thờ dãi nói: “Sao? Anh vẫn chưa biết à?”

Hoắc Kiêu: “Biết gì cơ?”

Tiết Bồng: “À, Phương Tử Oánh ra tù rồi. Một thời gian trước tôi còn nhìn thấy cô ta ở bệnh viện này, cô ta tới khám tổng quát.”

Hoắc Kiều kinh ngạc thấy rõ, anh ta lắc đầu bảo: “Anh không biết... không ngờ thời gian lại trôi qua thế, cô ta còn ra tù rồi cơ đấy.”

Tiết Bồng thản nhiên tiếp lời: “Đúng đấy, trong một năm anh hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện. Nghe nói một năm trước, vụ tai nạn của anh rất nghiêm trọng, anh vẫn còn sống, ai cũng bảo là kỳ tích, ba người còn lại thì đều tử vong tại chỗ.”

Nhắc đến tai nạn xe, Hoắc Kiều khẽ thở dài: “Cũng mấy ngày trước anh mới nghe nói tới chuyện này, anh rất lấy làm tiếc. Lúc tới tỉnh dậy, anh còn tưởng đâu là anh chỉ mới hôn mê mấy ngày, sau đó nghe người ta nói là đã một năm, đã nhận định anh là người thực vật rồi, còn nói theo nhận định y học, anh rất ít có khả năng tỉnh lại. Anh cũng không ngờ, chỉ trong vòng một năm mà rất nhiều chuyện đã thay đổi, đến cả Hoắc Ung cũng đi rồi...”

Nghe thấy hai chữ Hoắc Ung, Tiết Bồng bất thành linh ngẩng lên.

Cô thầm giật thót, nhưng chỉ trong phút chốc, cô nhìn sang vẻ mặt của Hoắc Kiều, nhưng lại thấy anh ta đang cụp mắt, dường như thật sự rất thương xót, không giống đang vờ vịt.

Mà đến người ngoài cũng biết anh em nhà họ Hoắc vẫn luôn ngầm đấu đá nhau, anh ta đột nhiên giờ cái trò này ra là có ý gì?

Tiết Bồng nói thẳng: “Nghe anh nói thế, có vẻ anh em anh rất khăng khít với nhau.”

Hoắc Kiều chứng lại, nhìn vào mắt Tiết Bồng.

Tiết Bồng lại bảo: “Trước khi Hoắc Ung chết, tôi với cậu ta có chút xích mích, lúc tới bệnh viện thu thập chứng cứ và hỏi thăm, tôi cũng nghe người ở đây nói là cậu ta nhân lúc anh hôn mê, có cử chỉ lăng

mạ anh, theo cách nhìn của tôi với cậu ta, cậu ta cũng không có tình cảm anh em gì với anh đâu. Những chuyện này chắc anh cũng phải biết chứ?”

“Đúng là anh có biết.” Hoắc Kiêu hết sức bình tĩnh: “Nhưng biết thì biết vậy thôi, anh có thể làm được gì? Nó là Hoắc Ung, là em trai anh, điều này sẽ không thay đổi. Nó cũng không phải chỉ chống đối có mình anh mà ghét bỏ cả cái thế giới này, việc này có liên quan rất lớn tới những gì nó trải qua thuở nhỏ, người ngoài không thể nào bao dung cho nó, anh là anh nó, có giận nữa cũng phải nhin. Vì anh với nó đều là người một nhà.”

Tiết Bồng lại rất bất ngờ với những lời này.

Tiết Bồng cười, không trả lời, chỉ cầm điện thoại xem thời gian rồi nói: “Tôi nên đi rồi.”

Hoắc Kiêu đột nhiên hỏi: “Cho anh xin số điện thoại được không?”

Tiết Bồng đã đứng dậy, nghe thấy thì khựng bước, cô quay lại, nhìn xuống ánh mắt của Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu điều khiển xe lăn, nhanh chóng đi tới tủ đầu giường lấy điện thoại của mình, lại quay về, với tay chìa tới trước mặt Tiết Bồng.

Tiết Bồng không nói gì, chỉ suy nghĩ nhanh rồi lấy điện thoại ra, quét mã QR cho anh ta, sau đó lại gật đầu, không nói lời nào mà đi luôn ra ngoài.

“Tạm biệt.”

Lúc Tiết Bồng mở cửa, tiếng Hoắc Kiêu từ sau vọng tới.

Tiết Bồng nghiêng người, vừa đóng cửa vừa quét mắt nhìn vào phòng lần cuối.

Hoắc Kiều ngồi trên xe lăn, khuôn mặt hơi trắng bệch nở nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt ấm áp, cả người được ánh nắng bao phủ, thấp thoáng trông cứ như một quý công tử trẻ trung không biết gì đến khổ ải trần gian.

Tiết Bồng bước ra khỏi cửa, còn chưa đi được mấy bước đã nhìn thấy Hàn Cố ở cửa sổ ngay góc.

Hàn Cố nhìn ra cửa sổ, đón lấy gió, đang cúi đầu xem điện thoại.

Nghe thấy tiếng động, Hàn Cố quay người, Tiết Bồng đi tới mấy bước: “Anh vào được rồi, chúng tôi nói xong rồi.”

Hàn Cố gật đầu: “Vậy chúng ta có dịp lại gặp sau.”

Tiết Bồng cười, không để tâm lắm, quay người đi ra ngoài.

Đi qua góc rẽ thứ nhất là tới ngay quầy y tá, Ngải Tiểu Nguyên đang ngồi ở đó.

Thấy Tiết Bồng bước ra, Ngải Tiểu Nguyên đứng dậy ngay: “Ấy, tôi còn tưởng hai người phải nói chuyện lâu lắm chứ, tôi đang định đưa thuốc vào đây.”

Tiết Bồng: “Giờ cô đi đi, tôi về đây.”

“Được.” Ngải Tiểu Nguyên vừa đáp vừa chuẩn bị hộp thuốc.

Tiết Bồng vốn đã đi qua khỏi quầy y tá, đi được mấy bước bỗng khựng lại, quay vòng về.

Ngải Tiểu Nguyên ngạc nhiên, nghe thấy Tiết Bồng hỏi: “Phải rồi, bên cô nói hết cho Hoắc Kiều nghe chuyện của Hoắc Ung rồi sao?”

Nghe thấy tên Hoắc Ung, Ngải Tiểu Nguyên biến sắc ngay tức thì, cô ấy đưa mắt nhìn quanh, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói: “Thật ra

là do anh Hoắc tự lên mạng xem tin tức mới biết, mấy bài đăng trên mạng anh ấy cũng thấy hết rồi, sau đó mới hỏi chúng tôi.”

“À.” Tiết Bồng tựa vào bàn y tá, nhỏ tiếng hỏi: “Vậy khi đó anh ta có biểu hiện gì? Tức giận, phần nộ hay đau buồn?”

Ngải Tiểu Nguyên nói: “Anh Hoắc lại bình tĩnh lắm, vì anh ấy đã chấp nhận sự thật rồi mới hỏi lại chúng tôi để xác nhận, vì thế trong lúc kể lại, chúng tôi cũng nói tránh nói giảm, cố gắng không kích thích đến anh ấy. Với lại mấy bài đăng đó viết cũng chi tiết quá rồi... Thôi, tôi phải vào đưa thuốc rồi.”

Tiết Bồng cười, nhìn Ngải Tiểu Nguyên cầm khay thuốc vội vã chạy ra khỏi quầy y tá, đến lúc Ngải Tiểu Nguyên đi vào trong góc, Tiết Bồng mới vòng qua quầy y tá, hướng mắt nhìn vào camera.

Lần trước tới thu thập chứng cứ, Tiết Bồng đã để ý tới camera ở đây, có một cái chĩa thẳng vào cửa phòng 505, còn một cái nằm trong phòng 505, có thể nhìn đúng ngay giường bệnh.

Nhưng bây giờ chỉ còn có camera ở trước cửa là nhấp nháy, cái trong phòng đã tối đen.

Xem ra Hoắc Kiều đã tỉnh lại, không muốn bị người khác canh suốt ngày như thế.

Trong camera, Ngải Tiểu Nguyên đã đứng trước cửa phòng 505, một tay bưng khay thuốc, tay kia đẩy cửa, cửa đang hé mở, cô ấy lại đẩy thêm chút nữa.

Tiết Bồng thấy không có gì bất thường, đang định đi khỏi thì ai ngờ lúc này lại nghe thấy một tiếng động chói tay của khay kim loại rơi xuống nền gạch.

Tiết Bồng giật mình, lại quay sang camera.

Chỉ thấy Ngải Tiểu Nguyên đang hốt hoảng ngồi xổm xuống, nhặt nhanh những thứ rơi dưới đất vào khay.

Lúc này, cửa phòng 505 bị kéo ra, Hàn Cố đứng ngay ở cửa.

Có vẻ Hàn Cố đã nói gì đó vài câu, Ngải Tiểu Nguyên khụy chân dưới đất, vội vã gặt đầu, hình như là sợ sệt lắm.

Tiết Bồng cau mày, thấy Ngải Tiểu Nguyên sắp về lại bèn đi ra khỏi quầy y tá, rẽ sang hành lang.

Cuối hành lang chính là thang máy, Tiết Bồng đi nhanh tới trước, trùng hợp là thang máy cũng đang đến tầng năm, cửa thang mở ra.

Tiết Bồng đang định bước vào, lại thấy có năm, sáu người đang đứng trong thang máy, ai nấy đều mặc vest trắng thớm, trang trọng.

Tiết Bồng nhìn nhanh, đứng sang một bên nhường đường, vô cảm nhìn đám người nối đuôi nhau bước ra, những tay phía trước trông có vẻ toàn là thành phần ưu tú.

Phía sau chót là một người đàn ông trung niên, ăn mặc thoải mái nhưng rất tinh tế.

Tiết Bồng nhìn tới góc nghiêng của người đàn ông trung niên, nhanh chóng nhận ra ông ta chính là Hoắc Đình Diệu.

Đến lúc cả nhóm người của Hoắc Đình Diệu bước ra khỏi thang máy, Tiết Bồng mới đi vào, ai ngờ đang định ấn nút thì Hoắc Đình Diệu lại quay trở vào, xuất hiện ở ngay trước cửa.

Cửa thang đang chuẩn bị đóng vào lại mở ra.

Tiết Bồng bất ngờ ngược lên, nhìn vào mắt Hoắc Đình Diệu.

Hoắc Đình Diệu nhìn thấy Tiết Bồng thì có vẻ như đang hồi tưởng lại,

còn lên tiếng hỏi: “Cháu là... bạn của Hoắc Kiều à?”

Trong lúc đó, một người đàn ông mặc vest trong số đó cũng kịp thời ấn nút mở thang máy.

Tiết Bồng không bước ra, thản nhiên đáp: “Vâng.”

Hoắc Đình Diệu gật đầu rồi lại cau mày hỏi: “Chúng ta có gặp nhau trước đây không?”

Tiết Bồng cười nhẹ: “Có ạ, lần trước chúng cháu đã tới nhà họ Hoắc để thu thập chứng cứ vì vụ án của con trai ngài.”

“À, thế à.” Hoắc Đình Diệu dừng một lúc, nhớ lại rồi mới ngộ ra: “Vậy... làm phiền cháu rồi.”

Lần này, Tiết Bồng không trả lời mà ấn thẳng nút thang máy.

Cùng lúc đó, trong phòng 505, Hàn Cố lại đóng cửa vào, vô cảm quay lại vào phòng.

Hoắc Kiều nhìn ra cửa sổ hỏi: “Vừa rồi là ai thế?”

Hàn Cố: “Y tá ở bên ngoài, Ngải Tiểu Nguyên.”

“Cô ta nghe thấy rồi à?” Hoắc Kiều quay sang.

Hàn Cố: “Cậu Hoắc cứ yên tâm, cô ta không có gan nói ra đâu.”

Vài giây sau, Hoắc Kiều bỗng bật cười, thờ ơ mà điềm đạm: “Dù có nói ra cũng không sao, quá lắm thì cũng để đám truyền thông ngoài kia biết được, vụ tai nạn xe của tôi là do Hoắc Ung cấu kết với Khang Vũ Hình mà ra.”

Hàn Cố cup mắt bảo: “Vụ tai nạn đó chỉ là ngoài ý muốn.”

Hoắc Kiều lại cười: “Yên tâm đi, tôi đâu định truy xét gì, Hoắc Ung cũng đã chết rồi, tôi không có hạm hực gì với một người chết đâu.”

Vào lúc này, ngoài kia có tiếng gõ cửa.

Còn chưa đợi ai trong phòng bước ra, cánh cửa đã bị đẩy vào.

Người bước vào chính là đám người Hoắc Đình Diệu.

Tiết Bồng rời khỏi bệnh viện Từ Tâm, lái xe về lại Cục Cảnh sát.

Trên đường đi, Tiết Bồng nhận được điện thoại của mẹ Trương Vân Hoa, hai mẹ con nói chuyện với nhau mấy phút, Trương Vân Hoa còn nhắc đến mẫu nước hồ lần trước Tiết Bồng đã đưa.

Kết quả giám định đã có, về cơ bản trùng khớp với kết quả Tiết Bồng có được ở phòng thí nghiệm lý hoá, hơn nữa trong mẫu nước hồ còn xuất hiện một số thành phần ma túy, nồng độ khá là cao.

Nhắc đến nghiên cứu nước ô nhiễm thì vào thời của Tiết Ích Đông, người ta vẫn còn tập trung vào lĩnh vực xử lý môi trường, cho đến hai mươi năm nay khoa học kỹ thuật tiến bộ vượt trội, máy móc nhanh nhạy hơn nhiều, giờ mới bắt đầu vận dụng vào lĩnh vực chống ma túy.

Máy móc thiết bị hiện giờ đủ nhạy bén để bắt được những chất chuyển hoá ma túy siêu vi lượng trong nước ô nhiễm, kết quả phân tích tính theo nanogram trên lít, kết hợp với tốc độ dòng chảy mỗi ngày của nước ô nhiễm, có thể suy đoán chuẩn xác tổng lượng ma túy trong nước ô nhiễm, lại suy ra thêm lượng lạm dụng ma túy trong khu xử lý nước ô nhiễm, cuối cùng qua dựng lại số liệu, phác hoạ được “bản đồ tình hình ma túy”.

Vì thế Tiết Bồng vừa nghe thấy đã lập tức nhận ra tính nghiêm trọng, vội vã gắng hỏi xem có những thành phần ma túy nào.

Trương Vân Hoa kể ra vài thành phần có nồng độ tương đối cao, ngoài kiểm nghiệm ra nguyên liệu điều chế ma túy đá, những thứ khác đều thuộc dạng ma túy mới và được phẩm bị hạn chế.

Tiết Bồng không nói gì hồi lâu, sau đó lại nhớ tới phân tích của Lục Nghiễm từ trước, nghĩ tới Trần Lăng và Mao Tử Linh, nghĩ tới nhà máy hóa chất bỏ hoang nơi Hoắc Ung bị phân xác, còn có cái thôn heo hút ở gần đó.

Trương Vân Hoa lại gắng hỏi trong điện thoại: “Mẹ nhớ là lần trước con nói, mẫu nước hồ này là do người chết trong một vụ án con tham gia trước kia để lại hả?”

Giọng Trương Vân Hoa có chút lo lắng, thật ra lúc có kết quả, bà đã thầm đoán được đôi chút.

Nếu vụ án này chưa kết thúc, Tiết Bồng sẽ giám định tiếp tại Tòa Thực nghiệm của Cục thành phố, nhưng hiện giờ cô đang nhờ đến trợ giúp bên ngoài, chứng tỏ vụ án này không nằm trong phạm vi điều tra của Cục thành phố.

Trước đó, Trương Vân Hoa còn không nghĩ gì nhiều, cũng không ngờ sẽ giám định ra ma túy, hơn nữa suy đoán theo hàm lượng này, nồng độ hàm lượng ma túy là cực kỳ cao, nồng độ thế này tuyệt đối không chỉ đơn giản là hút chích ma túy mà chính là điều chế ma túy.

Có liên quan đến điều chế ma túy mà lại không phải nhiệm vụ được Cục thành phố giao phó, sao mà Trương Vân Hoa không lo cho được?

Tiết Bồng giải thích: “Mẹ, vụ án của Trần Lăng đúng là đã kết thúc rồi, nhưng cô ta để lại chai nước này, hiện giờ lại chứng thực được nó có chứa hàm lượng ma túy lớn, điều này có nghĩa là còn dính dáng tới một vụ án ma túy khác. Lát nữa con sẽ báo cáo kết quả lên cấp trên, xem xem ý cấp trên thế nào, dù có điều tra cũng không phải là con điều tra, con chỉ cung cấp manh mối mà thôi. Mẹ đừng lo, con

không tự đi mạo hiểm đâu.”

Nghe thấy thế, Trương Vân Hoa mới thở phào: “Vậy thì tốt, làm mẹ sợ hết hồn, cái tính y chang bố con, cứ hay lo chuyện không đâu, lại còn đa nghi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên, cũng không biết tại sao Trương Vân Hoa lại đột nhiên nhắc tới Tiết Ích Đông: “Bố con cũng từng làm gì tương tự ạ?”

Chương 147: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 3

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Bố con cũng từng làm gì tương tự ạ?”

Trương Vân Hoa: “Chứ còn cái gì nữa, trước kia là ông ấy đã thế rồi, hay ngờ vực, nghi cái này nghi cái kia, mắt lại còn tỏ, mũi cũng nhạy. Mẹ còn nhớ hồi còn trẻ, bên thủy lợi với địa chất cùng đi thu thập mẫu, đi ngang qua một cái hồ bỏ không ở ngoại ô, ông ấy ngửi thấy mùi không ổn, lại nói chuyện với dân ở đó hết mấy phút, hỏi tình hình sinh sống của họ, còn hỏi tình trạng của cái hồ kia nữa, quay qua quay lại rồi lại tới cái hồ đó thu thập mẫu mang về giám định.”

Tiết Bồng nghe thấy thì cảm thấy rất buồn cười: “Rồi sao nữa mẹ?”

Trương Vân Hoa: “Sau đó thì kiểm nghiệm ra nhiều vấn đề thật, không chỉ vượt mức kim loại nặng mà còn có rất nhiều hoá chất, không chỉ phá hoại nghiêm trọng đối với cơ thể người mà còn với môi trường sinh thái ở đó nữa. Vì người dân trong thôn toàn ăn uống nhờ vào đó, lấy nước hồ nuôi thủy sản, dùng nước hồ tưới tiêu. Họ còn nói với bố con là mấy năm nay cứ ngửi thấy một mùi hôi thối, nhưng tới bên hồ xem thì chỉ có thể ngửi được đại khái là mùi từ đâu tới chứ không tìm được lối thoát nước thải, cũng chỉ dựa vào khứu giác mà phân biệt được, nhà máy hóa chất gần đó cũng nhân lúc nửa đêm len lén thải ra.”

Hành vi của chúng nham hiểm đến thế đấy, sau đó, nhờ kết quả giám định của Tiết Ích Đông, lập tức bắt được lãnh đạo nhà máy đó, sau khi điều tra, người ta phát hiện cái hồ này trông không lớn nhưng lại có rất nhiều nhánh, những nhánh sông kia chảy qua bảy, tám cái

thôn, mang theo những thứ ô nhiễm đó.

Tất nhiên là điều này không chỉ ảnh hưởng đến thôn mà còn có cả những nông sản được sản xuất trong thôn nữa, sau khi thu hoạch, số nông sản này ngay lập tức được đưa vào thị trường thành phố Giang.

Trong lúc Tiết Ích Đông đi đầu trong chuyện này, người dân trong thôn cũng phản ánh lại với thư ký uỷ ban, thư ký cũng trình lên lãnh đạo phía trên, chỉ là nước hồ dấy mùi ngày hè là chuyện bình thường, mọi người đều không quá để ý.

Và lại, chất thải từ nhà máy hóa chất cũng là chuyện bình thường trong mắt rất nhiều người, đâu có bắt gặp tại trận hành vi xả nước thải, ai mà chứng minh được nước thải của nhà máy hóa chất gần đó đã xả vào hồ cơ chứ, rồi ai lại có thể chứng minh được số chất thải đó có hại? Tất cả những chuyện này đều cần có chứng cứ chuyên môn.

Nhưng đa phần người dân trong thôn đều dốt đặc cán mai, lại không có xuất thân hay quyền thế, đến thư ký uỷ ban còn không làm gì được tiếp theo, người dân có ai dám làm ngọn giáo tiên phong đâu.

Nhà máy hóa chất đó cứ lén lút làm chuyện xấu, hẳn là cũng đã tính toán đủ đường, không ngờ được là có một người tên Tiết Ích Đông đi qua nơi đó, khiến sự việc trở nên ầm ĩ.

Sau đó, nhờ Tiết Ích Đông có công tố giác, Toà Thị chính còn nhiều lần khen ngợi ông, còn thành lập tổ quản lý môi trường từ hai bộ phận địa chất và thủy lợi dưới sự ủng hộ của chính phủ, chủ yếu là để phụ trách quản lý và giám định sông ngòi và thổ nhưỡng.

Tiết Ích Đông khi đó chính là lãnh đạo tổ.

Kể đến đây, Trương Vân Hoa mới nhận ra mình đã lạc đề, lại lập tức chuyển chủ đề: “Ôi trời, sao lại nói tới chuyện hơn hai mươi năm

trước rồi nhĩ. Tóm lại mẹ nói nhiều thế là mong con hiểu, bố con biết nhiều khổ nhiều, nhiệm vụ nặng nề, nhưng mà dù gì đó cũng là chuyện về ô nhiễm nước, không có liên quan tới ma túy, còn cái vụ con đang đâm đầu vào lại là vụ án ma túy đấy con ạ, con phải hết sức cẩn thận đấy, mau chóng báo chuyện này cho cấp trên, nghe theo sắp xếp bên đó, đừng có tự ý làm gì đấy!”

Tiết Bồng cười: “Mẹ, không có đâu, giờ con đang về Cục thành phố, nói chuyện này với Trưởng khoa Phòng ngay đây. Mẹ gửi cho con một bảng báo cáo giám định nhé, sẵn tiện con đưa cho thầy luôn, mẹ yên tâm rồi chứ?”

Trương Vân Hoa cuối cùng cũng thở phào, lại nghe Tiết Bồng hứa hẹn bảo đảm mấy lần rồi mới gửi báo cáo vào thùng thư điện tử của cô.

Đến lúc cúp máy, Trương Vân Hoa ngồi thần thờ trên bàn làm việc một lúc, nhớ tới Tiết Ích Đông hai mươi năm trước, nhớ tới những chuyện do ông dẫn đầu, lại nhớ tới Tiết Dịch mười năm trước vân vân.

Tiết Dịch thật sự quá giống Tiết Ích Đông, hơn nữa lại còn sắc bén và tinh ranh hơn bố.

Trước kia, Trương Vân Hoa còn từng nghĩ, may Tiết Dịch là con gái, cái tính của cô mà là con trai thì sau này lớn lên, có nhiều chính kiến là sẽ không nói nổi nữa, cô mà muốn làm chuyện gì thì cứ như là Tôn Ngộ Không ấy, chọc hấn cả cái hổ trên trời.

Tiết Bồng thì ngược lại, gặp sao yên vậy, không sinh sự cũng không chuốc họa, đậu vào Đại học Cảnh sát rồi là ngoan ngoãn học hành, vào Cục thành phố làm việc cũng yên ổn nghe theo sắp xếp của Chi đội Hình sự, vui đầu trong phòng thí nghiệm vậy mà lại an toàn hơn nhiều.

Nhưng bây giờ, Tiết Bồng tự dưng đưa cái mẫu nước hồ ấy ra,

Trương Vân Hoa dường như lại nhìn thấy hình bóng của Tiết Ich Đông và Tiết Dịch ở cô...

Trương Vân Hoa bỗng căng thẳng, nhưng lại nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ vô lý đó đi.

Tiết Bồng về đến Cục thành phố, vừa mới đậu xe đã nhìn thấy tin nhắn của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm: “Sao rồi em? Về chưa?”

Tiết Bồng trả lời: “Anh lắp camera trên người em hả? Sao biết em về rồi vậy?”

Lục Nghiễm gửi ngay một cái biểu cảm: “Em về Cục thành phố rồi à? Quào, chắc thần giao cách cảm ấy.”

Tiết Bồng cười, cô bước xuống xe, vừa đi về phía Tòa Thực nghiệm vừa nói: “Trưa có ăn chung không? Còn một tiếng nữa, em tới nhà ăn đợi anh nha?”

Lục Nghiễm: “Cũng được, anh còn bận chút nữa, trưa gặp nhé.”

Tiết Bồng: “Trưa gặp.”

Mặt khác, Lục Nghiễm đang ngồi xem hồ sơ trên bàn làm việc, anh đặt điện thoại xuống, lại cầm lấy mớ tài liệu đang xem dở, đánh dấu vài điểm quan trọng trên giấy.

Tuy việc điều tra vụ án Trần Mạt Sinh đã kết thúc, nhưng đường dây ma túy và mại dâm dính dáng tới Lưu Cát Dũng và Tống Kim có liên quan tới vụ án này thì lại khó mà truy tố được do thời gian đã quá lâu.

Tay trên cung cấp ma túy cho Tống Kim năm đó cũng đã lâu không liên lạc được, cậu ta cũng không nhớ người đó trông như thế nào,

tên cũng là giả.

Những cô gái tham gia hoạt động mại dâm phân tán hàng khi đó chắc đa phần cũng đã hoàn lương, tất nhiên là cũng không cần thiết đào bới lại nữa.

Vào sáng đó, Lý Hiểu Mộng đã liên hệ với bệnh viện Từ Tâm, hỏi rõ tình hình sức khỏe của Hoắc Kiêu, nếu tình hình ổn thỏa thì mong có thể tìm hiểu vụ tai nạn một năm trước từ phía anh ta.

Nhưng bệnh viện cho biết hiện giờ trí nhớ của anh ta vẫn còn đang hồi phục, hôn mê cả một năm, khỏi nói đến vụ tai nạn khi ấy, rất nhiều chuyện khác vẫn còn đang cần phục hồi dần dần, có thể là còn phải đợi vài ngày nữa.

Lục Nghiễm nghe thấy thế cũng không hề nôn nóng, chỉ bảo Lý Hiểu Mộng giữ liên lạc, bệnh viện đã nói vài ngày nữa thì vài ngày nữa hằng hỏi.

Ngay vừa nãy, Lâm Nhạc Sơn bên chống ma túy cũng đã gọi điện thoại nội bộ tới, báo cho Lục Nghiễm chuẩn bị trước bất cứ lúc nào, có thể sắp tới, bên đó sẽ sắp xếp cho Lục Nghiễm và Hứa Cảnh Hân gặp nhau một lần.

Lục Nghiễm kinh ngạc: “Chuyện gì mà phải gặp mặt nói mới được thế?”

Hứa Cảnh Hân đang chấp hành nhiệm vụ nằm vùng, và lại dù tiếp đến, bên chống ma túy định chấp hành kế hoạch nhắm vào Khang Vũ Hình như thế nào thì Hứa Cảnh Hân cũng không tiện đích thân tiếp xúc với cảnh sát.

Nhưng đội chống ma túy đã sắp xếp thế thì ắt hẳn là có lý do không gặp không được.

Lâm Nhạc Sơn cho biết, mấy ngày gần đây, Khang Vũ Hình có vẻ

cực kỳ sốt ruột, cảm giác như là con giun xéo lăm cũng oằn, trong tay Khang Vũ Hình lại còn có một đường dây điều chế ma túy, đây chính là con át chủ bài của cô ta, cũng là tấm phiếu cuối cùng của cô ta, cô ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai động đến đường dây này.

Chỉ là đường dây này được giấu quá kín kẽ, không dễ mà đào lên được, Khang Vũ Hình còn không để cho Hứa Cảnh Hân biết, hiện giờ chỉ có thể nhân lúc cô ta hỗn loạn mà để cô ta tự lộ ra.

Lục Nghiễm mới hiểu ra: “Vậy là Hứa Cảnh Hân cho là thời cơ đã chín muồi, đã có thể thu lưới. Bọn em gặp nhau như thế, tai mắt của Khang Vũ Hình sẽ phát hiện ra, làm dấy lên nghi ngờ của Khang Vũ Hình.”

Trong lúc cấp bách, điều đầu tiên Khang Vũ Hình nghĩ đến sẽ là liệu có phải đường dây ma túy trong tay mình đã bị tìm ra rồi không, có phải di dời hay tiêu huỷ không vân vân.

Nói cách khác thì là nếu Khang Vũ Hình nhện nổi, không làm gì hết thì lần dụ rấn ra khỏi hang này coi như công cốc, nhưng nếu chỉ cần cô ta hơi chút rục rịch, đội chống ma túy sẽ có cơ hội đào ra đường dây này.

Cúp máy xong, Lục Nghiễm cũng bỏ tài liệu xuống, nhớ tới tất cả hành động của Khang Vũ Hình.

Đã mười năm rồi, cô ta thật sự không thay đổi chút nào.

Mười năm trước, dù cô ta có biết những chuyện về trùm ma túy Khang Nghiêu hay không, biết được bao nhiêu về nó, dựa vào chứng cứ mà nói, luật pháp không có cách nào truy cứu trách nhiệm của cô ta, coi như cô ta có được một cơ hội tiếp tục sống.

Nhưng mười năm nay, cô ta không những không quý trọng mà ngược lại còn ngày một thêm tệ hơn.

Thật đúng là hết thuốc chữa.

Chớp mắt đã đến trưa, Lục Nghiễm rời khỏi toà nhà Chi đội Hình sự, lơ đãng đi vào nhà ăn.

Lúc sắp tới thì nghe ai đó phát ra tiếng “E hèm”.

Lục Nghiễm chợt khựng, ngẩng lên đã thấy Tiết Bồng đứng đó nhìn anh.

Anh mỉm cười, đi nhanh tới hỏi: “Đợi lâu rồi hả?”

Tiết Bồng cũng cười: “Không lâu lắm, nhưng mà em đứng thù lù ở đây mà anh cũng không thấy, xem ra là có tâm sự.”

Lục Nghiễm qua loa: “Vẫn là vì vụ án thôi.”

“Hừm?” Tiết Bồng hỏi: “Vụ án của Trần Mạt Sinh sắp kết thúc rồi mà?”

Lục Nghiễm không trả lời, đi vào nhà ăn cùng cô, chuyển luôn chủ đề: “Phải rồi, sáng nay em tới Từ Tâm gặp Hoắc Kiêu rồi hả?”

Tiết Bồng chợt thay đổi suy nghĩ, quan sát vẻ mặt của anh, để ý thấy tới cách anh chuyển chủ đề, cũng đoán được đại khái chút gì đó.

Ở giai đoạn hiện giờ, ngoài vụ án của Trần Mạt Sinh thì cũng chính có Hứa Cảnh Hân mới khiến anh thất thần như thế.

Đã là Hứa Cảnh Hân thì ắt hẳn là có liên quan đến kế hoạch nằm vùng bên chống ma túy, cô không nên hỏi nhiều, Lục Nghiễm cũng không thể nói nhiều.

Tiết Bồng ậm ừ nói: “Em gặp rồi, trông sắc mặt anh ta tốt hơn em tưởng tượng một chút, tinh thần cũng không tệ, chỉ là trông yếu lắm.”

Trong lúc nói, hai người đã bước vào nhà ăn, chủ đề lại kết thúc.

Tiết Bồng cố ý tìm một chỗ ngay góc mà ngồi, Lục Nghiễm thì đi lấy đồ ăn.

Lúc xếp hàng, Lục Nghiễm còn gặp mấy người đồng nghiệp, đứng đó tán dóc mấy câu rồi mới bưng khay đồ ăn tới.

Tiết Bồng vừa ngồi xuống thì lại nhận được tin nhắn hóng chuyện bày tỏ lòng “quan tâm” từ Mạnh Nghiêu Viễn.

Mạnh Nghiêu Viễn: “Bà có biến rồi ha, khai thật đi!”

Tiết Bồng ngẩng lên nhìn xung quanh, nhanh chóng nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đang ngồi cách đó mấy bàn, nháy mắt ra hiệu từ bên đó.

Mạnh Nghiêu Viễn lại giơ điện thoại lên mà chỉ chỉ vào.

Tiết Bồng cười, lại cúi đầu xem thêm một tin nhắn mới tới: “Ông bà công khai rồi phải không! Bạn bè gì kỳ ghê á, giấu cả bọn tôi luôn! Nếu không nhờ có người nhìn thấy hai ông bà nắm tay nắm chân ở bãi đậu xe, bọn tôi còn ngu ngơ không biết gì cơ đấy!”

Tiết Bồng khẽ cười thành tiếng, trả lời lại: “Mai mốt mời mọi người uống cà phê.”

Mạnh Nghiêu Viễn gửi một lố biểu cảm sang: “Mẹ, ủa ai vậy? Ai trước đó còn nói chỉ là bạn bè bình thường với đội phó Lục, còn nói bọn tôi nghĩ sâu xa quá! Ai vậy, ai vậy nói nghe coi! Nghiệp quật ghê chưa!”

Tiết Bồng không thèm để tâm.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng trở giọng nhanh lắm: “Nhưng mà bà tìm được hạnh phúc, bọn tôi cũng mừng cho bà, mai mốt khoa mình đi làm nhiệm vụ là bánh lăm luôn á, chắc, hai bộ phận làm thông gia với

nhau, đình vậy!”

Mạnh Nghiêu Viễn giở cái giọng như ông bố già, Tiết Bồng ghét bỏ cau mày rồi tắt luôn điện thoại.

Đúng lúc Lục Nghiễm quay lại, anh đặt khay xuống hỏi: “Ai nhẩn mà mặt mày em như thế này vậy?”

Tiết Bồng nói: “Đám Mạnh Nghiêu Viễn ấy, hỏi sao mình giấu chuyện mình với họ.”

“À.” Lục Nghiễm chìa đũa cho Tiết Bồng, cười nói: “Đã phải cưới hỏi gì đâu mà đòi khua chiêng gõ trống thông báo nữa hả?”

Tiết Bồng vừa nhét miếng thịt vào miệng, nghe thấy hai chữ “cưới hỏi” thì chết trân.

Lục Nghiễm thì lại thông thả lắm, ngược lên bắt gặp ánh mắt kinh hoàng của cô, còn vừa cười vừa gắp thêm mấy miếng vào khay cô: “Anh nói đại vậy thôi, đừng có để tâm, ảnh hưởng tiêu hoá.”

Tiết Bồng trừng mắt nhìn anh, nuốt miếng thịt xuống: “Sợ ảnh hưởng tiêu hoá em thì đừng có nói mấy câu gây ảnh hưởng.”

Lục Nghiễm: “Rồi, tại anh không để ý, lần sau anh sẽ chú ý.”

Tiết Bồng không thèm trả lời, chỉ cúi đầu ăn, một lúc sau mới nghe Lục Nghiễm hỏi: “Hồi nãy đang nói tới Hoắc Kiều mà, em với cậu ta nói gì vậy?”

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ ra: “Đa phần là em hỏi một số chuyện về chị em, mười năm trước họ tiếp xúc với những ai, tại sao lại quen Khang Vũ Hình.”

Tiết Bồng nhanh chóng thuật lại ngắn gọn những chuyện trong phòng bệnh.

Lục Nghiễm chăm chú ngồi nghe, đến lúc Tiết Bồng nói xong, anh cau mày rồi mới lên tiếng: “Nghe có vẻ là cậu ta không có thiện cảm với Khang Vũ Hình mấy.”

Tiết Bồng liếc nhìn miếng thịt trong khay, vừa gấp qua khay anh vừa nói: “Em có suy nghĩ đến chuyện này, cũng thấy lạ lắm, rõ ràng trong bức ảnh của Lý Thăng, trong họ hoà hợp lắm, nhưng sao Hoắc Kiều lại đánh giá như thế. Chắc là ban đầu họ chơi với nhau cũng ổn, sau đó vì một số nguyên nhân thế nào đó, ví dụ như phân chia lợi ích gì đó mà mối quan hệ đổ vỡ.”

Lục Nghiễm cup mắt, nhìn thấy trong khay có thêm mấy miếng thịt thì cười rồi bỏ một miếng vào miệng, nhóp nhép một chốc: “Với tính cách của Khang Vũ Hình thì cô ta sẽ không cam chịu đứng dưới người khác đâu. Mười năm trước tiếp cận Hoắc Kiều là vì cô ta cần tìm chỗ dựa.”

Tiết Bồng: “Nhưng Hoắc Kiều cũng không phải dạng khờ khạo, không đời nào để người ta lợi dụng, trừ phi người lợi dụng anh ta có thể mang tới một số lợi ích cho anh ta.”

Lục Nghiễm: “Nếu cả hai bên đều muốn lấy thêm lợi ích, bớt cho đi, cuối cùng thì sẽ quay ra cắn nhau.”

“Ừm.” Tiết Bồng cười: “Anh cũng hiểu cô ta ghê.”

Lục Nghiễm ghen suýt sặc, nén giọng ho mấy tiếng.

Tiết Bồng cười chìa bát canh tới trước mặt anh, anh húp ngay mấy miếng rồi mới dịu lại được, có cái vành tai với cả cổ đều đỏ ửng mất rồi.

Lục Nghiễm nghiêm mặt nói: “Anh đã giải thích rồi, anh với cô ta...”

Tiết Bồng: “Em biết là hai người không có gì với nhau, nhưng mà

đúng thật là anh hiểu cô ta lắm, chứ không sao lại để anh đi chấp hành nhiệm vụ được. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, em cũng hiểu vậy mà.”

Lục Nghiễm không biết nói gì: “Anh...”

“Được rồi, em biết rồi.” Tiết Bồng lại ngắt lời anh lần nữa: “Phải rồi, hôm nay em có hỏi Hàn Cố chuyện tai nạn xe. Kết quả hết như dự tính, hỏi cũng như không. Theo lời Hàn Cố thì lúc đó Hoắc Kiêu còn chưa kịp biết sao lại tự dừng xảy ra tai nạn, chưa kịp làm gì thì đã hôn mê rồi, đến lúc tỉnh lại mới biết là tai nạn nghiêm trọng đến thế. Xem ra tình hình cụ thể thì chắc là coi camera còn rõ hơn.”

Thật ra Lục Nghiễm cũng không trông mong gì chuyện này.

Nếu Hoắc Kiêu tỉnh lại mà nói biết ai là người hại mình, Hàn Cố với người nhà họ Hoắc đã báo cảnh sát lâu rồi, có cần đợi tới giờ này không.

Lục Nghiễm không trả lời mà chỉ lo ăn, đồng thời cũng xâu chuỗi lại mạch suy nghĩ.

Ở đây ắt hẳn phải có mối quan hệ của Trần Mạt Sinh và Trần Ngữ, chân tướng mà Trần Ngữ giúp Trần Mạt Sinh tìm ra trước khi chết, còn có ánh mắt Lưu Cát Dững nhìn Khang Vũ Hình trước khi chết.

Một lúc sau, nhà ăn càng lúc càng đông người, chỉ còn lại hai, ba bàn trống.

Lúc này, Tiết Bồng đột nhiên lên tiếng: “Ngay lúc đó em cảm thấy, Hoắc Kiêu chắc chắn ít nhiều gì cũng biết được chút nguyên do tai nạn.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Tất nhiên là cậu ta biết. Dù không biết cụ thể là ai thì cũng đã nhắm chừng trong đầu, có thể khoanh vùng được đối tượng đáng ngờ.”

Tiết Bồng: “Nhưng anh ta biết mà lại không nói gì hết, cũng không báo cảnh sát là tại sao?”

Lục Nghiễm: “Theo anh nghĩ thì có ba trường hợp.”

Tiết Bồng: “Hờ? Ba trường hợp thế nào?”

Lục Nghiễm: “Thứ nhất, người lên kế hoạch chuyện này đã chết rồi, truy cứu cũng không có ý nghĩa gì.”

Tiết Bồng kinh ngạc: “Ý anh là Hoắc Ung sao?”

Thật sao?

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Với tính tình của Hoắc Ung thì chắc đã muốn hại Hoắc Kiêu lâu rồi chứ không phải ngày một ngày hai nữa. Nhưng mà kế hoạch này kín kẽ hơn những chuyện cậu ta làm trước kia nhiều, chắc là có người giúp cậu ta.”

Lục Nghiễm: “Thế này thì lại dính dáng đến trường hợp thứ hai, Hoắc Kiêu biết được ai đã giúp Hoắc Ung, nhưng mà hiện tại vẫn chưa thể động đến người này vì một số nguyên nhân nào đó.”

Tiết Bồng gật đầu: “Vậy trường hợp thứ ba thì sao?”

Lục Nghiễm nhếch môi, ánh mắt dần lạnh lại: “Trường hợp thứ ba là Hoắc Kiêu muốn giải quyết riêng.”

Giải quyết riêng...

Tiết Bồng cau mày, nhớ lại trong đầu dáng vẻ của Hoắc Kiêu ở phòng bệnh, còn có cả vẻ hoảng hốt của Ngải Tiểu Nguyên khi đánh rơi khay thuốc trước cửa.

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Em cảm thấy là trường hợp thứ ba có khả năng

cao hơn chút.”

Lục Nghiễm: “Sao thế?”

Tiết Bồng nhanh chóng kể lại chút chi tiết cho kia cho anh nghe: “Em thấy là Hàn Cố cũng biết.”

Lục Nghiễm cup mắt suy nghĩ giây lát: “Chuyện này xảy ra ngay sau khi em vừa rời khỏi phòng bệnh à?”

Tiết Bồng: “Đúng rồi, chắc là khoảng ba phút.”

Lục Nghiễm lại nói: “Suy luận theo logic thì em vừa rời khỏi đó, bọn họ đã thảo luận ngay một chuyện mà có thể khiến Tiểu Nguyên sợ tới mức không bê vững khay thuốc, chuyện này chắc là có liên quan tới em.”

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Có liên quan tới em? Nhưng mà em có chuyện gì có thể khiến Ngải Tiểu Nguyên sợ tới vậy được?”

Lục Nghiễm: “Hoặc là có liên quan tới chuyện em vừa hỏi Hoắc Kiều. Chứ không thì có lý do gì mà Hoắc Kiều lại nói ngay với Hàn Cố lúc em vừa mới đi khỏi cơ chứ?”

Cũng có lý,

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Lúc đó ở trong phòng bệnh, em cũng chỉ hỏi Hoắc Kiều có chuyện của chị em Khang Vũ Hình, còn có Phương Tử Oánh nữa. Chị em và Phương Tử Oánh đều không tới mức khiến Ngải Tiểu Nguyên giật mình, họ không có sức đe dọa lớn thế. Nhất là chị em, chị ấy đã mất mười năm rồi, Ngải Tiểu Nguyên còn không quen chị ấy.”

Lục Nghiễm: “Vậy thì chỉ còn lại Khang Vũ Hình.”

“Đợi đã.” Tiết Bồng nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu ra điều mà

Lục Nghiễm muốn ám chỉ, bỗng chốc sờn hết cả tóc gáy: “Ý anh là tai nạn xe của Hoắc Kiều có liên quan tới Khang Vũ Hình và Hoắc Ung?”

Lục Nghiễm im lặng một lúc mới thấp giọng bảo: “Em còn nhớ lúc Lưu Cát Dũng bị Trần Mạt Sinh ép cung không? Vào giây cuối cùng, ông ta đã nhìn về phía Khang Vũ Hình.”

Tiết Bồng sững sờ: “Anh chắc chứ?”

Lục Nghiễm: “Anh nhìn theo ánh mắt của ông ta, ở cái góc đó chỉ có mình cô ta. Nhưng chỉ là một ánh nhìn thôi cũng không thể nói lên được gì, cũng không thể lấy làm bằng chứng.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ suy nghĩ tiếp theo thông tin của Lục Nghiễm, liên kết cũng mối quan hệ này lại với nhau.

Những suy đoán hiện giờ đều rất có logic.

Cái lúc đó chắc cũng chỉ có chuyện liên quan tới tai nạn xe mới có thể khiến Ngải Tiểu Nguyên giật thót như thế, có thể là gì đó ví dụ như Hoắc Kiều biết ai đã gây nên vụ tai nạn, còn nhắc tới tên người này.

Tiết Bồng đang nghĩ tới đây thì nghe Lục Nghiễm nói: “Thế này đi, lát nữa anh gọi điện cho Tiểu Nguyên hỏi thử xem có chuyện gì.”

Tiết Bồng gật đầu, lấy điện thoại ra xem thời gian, thấy đã sắp tới giờ làm bèn đứng dậy dọn dẹp khay ăn rồi đi ra ngoài cùng Lục Nghiễm.

Vừa ra khỏi nhà ăn, Tiết Bồng lại nhớ tới chuyện báo cáo: “Phải rồi, đã có kết quả cụ thể về mẫu nước hồ của Trần Lăng rồi. Hồi nãy em đã nói với thầy, cũng gửi báo cáo cho thầy rồi, chắc thầy đã thông báo với bên chống ma túy rồi, để xem họ xử lý sao.”

Chống ma túy?

Cũng có nghĩa là cái hồ đó có liên quan tới ma túy?

Lục Nghiễm nhanh chóng nhớ lại nơi Mao Tử Linh vớt xác, với cái địa thế của nơi đó thì có phát hiện ra ổ điều chế ma túy cũng không có gì lạ, ở đó hoang vu hẻo lánh, lại còn được thiên nhiên che chắn, cũng chẳng phải địa điểm du lịch gì, cũng rất ít khi có người bước vào mấy cái thôn gần đó.

Nhưng mà đội chống ma túy cũng có kinh nghiệm xử lý mấy ổ điều chế ma túy thế này, họ có cách phân công bố trí tường tận.

Chỉ là Trần Lăng và Mao Tử Linh lần lượt dính dáng tới cái mẫu nước hồ đó, chỉ là để chỉ ra một ổ điều chế ma túy thôi sao?

Hay là còn có gì khác ẩn giấu ở đây?

Lục Nghiễm nắm tay Tiết Bồng đi rất chậm, vừa nghĩ tới đây, điện thoại đã reng lên.

Anh còn chưa hoàn hồn, lấy điện thoại ra xem lại thấy tin nhắn của mẹ Tề Vận Chi: “Nghe nói con có bạn gái rồi hả? Chừng nào dắt về nhà?”

Lục Nghiễm ngó người khựng bước, nhìn về phía Tiết Bồng.

Tiết Bồng cũng dừng lại theo: “Sao thế?”

Lục Nghiễm khẽ siết tay cô, mỉm cười rồi đưa nội dung tin nhắn cho cô xem: “Tai mắt của mẹ anh trong Cục Cảnh sát nhiều thật. Đang hỏi anh xem chừng nào dắt em về nhà gặp mặt đấy.”

Tiết Bồng sừng sốt nhìn anh rồi lại lập tức cúi đầu, điềm nhiên như không: “Đừng có hỏi em, em có biết trước được đâu.”

Lục Nghiễm nhướn mày hỏi: “Ồ, vậy tối nay rảnh không?”

Tiết Bồng không trả lời mà chết đứng.

Lục Nghiễm không giục cô, tay cũng không buông ra, cứ yên lặng đứng đó đợi.

Thật ra trong lòng anh cũng hồi hộp lắm, nhưng anh hiểu tính Tiết Bồng, càng hối thúc càng phản tác dụng, chi bằng cứ để cô tự suy nghĩ cho kỹ.

Quả đúng vậy, Tiết Bồng cúi đầu hồi lâu không nói gì, một lát sau mới ngẩng lên, khẽ bảo: “Có nhanh quá không? Em chưa có chuẩn bị gì hết.”

Thế này là đồng ý rồi này.

Lục Nghiễm thầm thở phào, nụ cười càng đậm hơn, rõ là đang mở cờ trong bụng nhưng lại cẩn thận đè nén cảm xúc: “Tới là được rồi, không cần chuẩn bị gì hết, họ thoải mái lắm. Nhưng mà phải để dành bụng, tối chắc phải no ứ hự ấy.”

Tiết Bồng ngẩn người rồi khẽ cười thành tiếng.

Cô còn chưa kịp nói tiếp, Lục Nghiễm đã lấy điện thoại ra nhanh: “Mẹ, thế tối nay nhé.”

Chương 148: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 4

Chớp mắt đã tới chiều, Tiết Bồng ngồi trên bàn làm việc xử lý chút chuyện vặt vãnh, đến lúc đi uống nước mới nhận ra đã qua ba giờ.

Hôm nay đã là thứ Sáu, ngoài những đồng nghiệp phải tăng ca thì những người khác đều nóng lòng muốn về nhà.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi bị gọi đi chạy việc bên ngoài, hơn ba giờ mới về, vừa về tới là người trái người phải vây lấy Tiết Bồng như hai ông thần giữ cửa, một người bảo thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, người kia thì lại hỏi khi nào gửi thiệp mời.

Tiết Bồng bùng ly nước, trợn mắt với cả hai: “Đã tới đâu đâu mà thiệp thiệp cái gì.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Ê, không có nói vậy được đâu à nha, coi cái phong cách làm việc của hai ông bà đi, một người thì vội vội vàng vàng, một người thì như bão táp mưa giông, hai người mà quen nhau, có khi hôm nay mới xác định mối quan hệ là mai dặt nhau đi gặp phụ huynh luôn rồi.”

Trình Phi nói: “Xong tới ngày thứ ba là bàn bạc chuyện cưới hỏi, ngày thứ tư bắt đầu lên kế hoạch coi chừng nào để...”

Nhảm nhí hết sức.

Tiết Bồng nghe thấy buồn cười lắm nhưng cũng không ngắt lời họ.

Mạnh Nghiêu Viễn lại hỏi: “Phải rồi, tuần sau là Tết Dương lịch rồi, năm mới rồi đấy, hai người đã chuẩn bị gì?”

Tiết Bồng khựng lại, thầm nghĩ “nhanh thế sao”, bèn lấy điện thoại ra xem.

À, thật này, tuần này là Giáng sinh, tuần sau là Tết Dương lịch.

Mọi người đều làm việc ở Cục thành phố, bận đầu tắt mặt tối, lại còn thường xuyên tăng ca, Giáng sinh là đã không nằm trong phạm vi ngày lễ, cuối năm đều chỉ toàn trông mong vào ngày nghỉ Tết Dương lịch để xả hơi.

Tiết Bồng đặt điện thoại xuống hỏi: “Vậy hai người thì sao, sắp hết một năm rồi, chừng nào có bạn gái?”

Chỉ một câu hỏi mà cả Mạnh Nghiêu Viễn với Trình Phi đều chết đứng, đưa mắt nhìn nhau, chó chê mèo lắm lông, ban đầu cả hai còn nghĩ, năm nay tính cả Tiết Bồng thì cả bọn đều độc thân, khỏi có đứa nào cười đứa nào, ai ngờ Tiết Bồng lại dám thoát kiếp FA trước cuối năm...

Trình Phi ngại ngùng vò đầu bứt tai: “À thì, nhà em nói là năm mới sắp xếp cho em coi mắt, bảo em đi gặp người ta.”

Mạnh Nghiêu Viễn sững sốt: “Hả? Thằng quý này, sao mà để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài vậy, Cục mình nhiều cô thế kia!”

Trình Phi nói nhỏ: “Thì nhiều thật, nhưng mà đa phần có cơ hội tiếp xúc với ai đâu, không cùng phòng khoa, thường ngày cũng chẳng có qua lại gì, có nhiều người em còn không biết tên gì nữa.”

Trình Phi nói xong còn thật thà đứng tính cho Mạnh Nghiêu Viễn nghe.

Hồi trước những người còn độc thân hay tiếp xúc chỉ có ba người là

Tiết Bồng, Lý Hiểu Mộng với Diêu Tố Vấn, mấy người khác có người thì kết hôn rồi, có người thì có bạn trai rồi.

Giờ thì Tiết Bồng thoát kiếp độc thân rồi, Lý Hiểu Mộng thì không hợp cạ, Diêu Tố Vấn thì lạnh lùng quá, có thể nói là người kế nhiệm của Tiết Bồng luôn ấy, ai mà dám động tới.

Vừa nghe thấy tên Diêu Tố Vấn, Mạnh Nghiêu Viễn im bật ngay tức khắc.

Tiết Bồng liếc nhìn Mạnh Nghiêu Viễn rồi lại hỏi Trình Phi: “Cái gì mà người kế nhiệm của tôi, tôi lạnh lùng lắm hả?”

Trình Phi khó tin hỏi ngược lại: “Tự chị không biết hả?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Tôi thấy tôi tốt với mấy người lắm mà.”

Lần này thì Mạnh Nghiêu Viễn cũng hết nhịn nổi: “Trời đất, bà nội ơi, bà tự gặp bà bao giờ chưa?”

“Ngày nào chả soi gương.” Tiết Bồng nghiêm túc trả lời: “Tôi dễ gần lắm mà.”

Vừa nói xong, cả phòng làm việc đều im lặng.

Trình Phi há hốc, cả buổi trời không nói nổi một chữ.

Mạnh Nghiêu Viễn lại bảo: “Lúc sau này bà mới dễ gần hơn đó má ơi, hồi trước bà lạnh căm cả ngày, chỉ có lúc phá được án bà mới bố thí cho nụ cười.”

Cô có thể à?

Tiết Bồng nghĩ thử, lại thấy không có ấn tượng gì, và lại cô cũng đâu thể nhớ được mình cười khi nào, không cười khi nào.

Tâm trạng cô bây giờ thì lại đúng là có thoải mái hơn trước một chút, cũng không còn nhiều vướng mắc, ác mộng cũng ít đi.

Sau đó, Trình Phi lại nhắc tới chuyện mấy phòng khoa lớn sắp mở tiệc mừng năm mới, mỗi năm cũng chỉ có thể nhân lúc này mà tụ hội, quen biết thêm nhiều bạn khác giới độc thân có cùng tiếng nói trong nội bộ thể chế.

Làm cảnh sát là đã khó kiếm người yêu, nhất là những người ở tuyến đầu, làm gì mà có sức lực thời gian, toàn là phải nhờ gia đình giới thiệu, còn không thì đồng nghiệp qua lại nghe ngóng giúp nhau, có khi thì gặp được cấp trên nhiệt tình làm mai giúp.

Trình Phi nói, trước đó còn nghe mấy ông đàn anh nhắc tới Tiết Bồng, hỏi có phải tiệc năm mới Tiết Bồng cũng có đến hay không, muốn làm quen với cô.

Giờ thì hay rồi, Tiết Bồng im hơi lặng tiếng tìm được một anh bạn trai, lại còn là đội phó Chi đội Hình sự nữa chứ.

Mạnh Nghiêu Viễn hứa theo, bảo rằng trước giờ Lục Nghiễm cũng là “hàng được săn đón”, có rất nhiều đồng nghiệp nữ độc thân cứ hỏi thăm về anh.

Có ai ngờ Lục Nghiễm với Tiết Bồng đều là một loại người đâu, toàn cắm đầu vào công việc, làm như không có tâm trạng yêu đương ấy, còn không thì tự nhiên chơi lớn kiêu như vậy nè.

Bây giờ hai người lại thành một đôi, thật không biết là đã khiến bao nhiêu người mở mang tầm mắt.

Tiết Bồng ngồi yên tại chỗ, hào hứng nghe Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi huyền thoại, cũng không biết hai ông tướng đó có nói thật hay không, tóm lại là cô cũng chả nhận được tin gì có ít, cứ coi như họ đang khua môi múa mép.

Ai ngờ đang nói dở dang, Mạnh Nghiêu Viễn lại lấy điện thoại ra, đột nhiên hốt hoảng nói: “Trời má, Silly Talk cập nhật nữa rồi kìa!”

Tiết Bồng bỗng chốc bị chuyển hướng chú ý, vội vã lấy điện thoại, mở diễn đàn chia sẻ trước đó.

Quả thật vậy, không chỉ cập nhật mà còn vẫn còn là câu chuyện của O.

Nội dung của bài đăng thứ ba cũng gần như là những gì Tiết Bồng biết được.

Phần đầu kể lại “nữ thần” đã giúp O giải quyết vấn đề của bố dượng như thế nào, còn nhắc đến việc bố dượng của O có dính dáng tới một vụ án mạng, “nữ thần” đã lợi dụng chuyện này để khiến O thoát khỏi sự giày vò của bố dượng.

Đến phần sau, tình tiết được lướt nhanh, chuyển sang kể rằng cuộc đời của “nữ thần” cũng gặp phải bước chuyển lớn, đó chính là lúc khốn khó nhất.

Tiết Bồng xem đến đây thì toàn thân căng thẳng, cô đã biết được “nữ thần” là Tiết Dịch, tất nhiên cũng muốn biết cái “khốn khó” đó là gì.

Nhưng vừa kể đến đây, Silly Talk lại chuyển chủ đề, còn để lại một vấn đề: “Nếu như bạn là một người phụ nữ hay một cô gái vừa thông minh tài trí vừa xinh đẹp xuất chúng, hiện giờ có hai con đường vạch ra trước mặt bạn, một là con đường đến với quyền lực, đường còn lại là đến với tình yêu, bạn sẽ chọn đường nào? Tiền đề là bạn khao khát quyền thế, cũng mong muốn có được tình cảm.”

Tiết Bồng dựng cả tóc gáy, nhìn chăm chăm vào mấy dòng chữ, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Đây chính là hai lựa chọn khó khăn của Tiết Dịch mười năm trước sao?

Quyền lực và tình yêu, ý chỉ Hoắc Kiêu và Hàn Cố sao?

Nhưng mà điều này thì có liên quan gì tới O?

Tiết Bồng lại đọc tiếp, lướt nhanh tới đoạn cuối cùng, nội dung đại khái là O biết được khó khăn của “nữ thần”, cũng không biết nên chọn thế nào, chỉ biết một khi “nữ thần” chọn một bên thì sẽ hoàn toàn buông bỏ bên còn lại.

Buông bỏ ở đây có nghĩa là không còn cơ hội quay đầu nữa, một lần là vĩnh viễn.

O rất muốn giúp “nữ thần”, cũng đã làm một số chuyện cho cô ấy, thế nhưng lúc này, “nữ thần” lại tự dưng bảo với O rằng cô ấy đã lựa chọn về trước, cũng chính là con đường dẫn tới quyền lực.

Câu chuyện cũng ngừng lại ở đây.

Tiết Bồng ngồi yên trên ghế hồi lâu không hoàn hồn lại được.

Phía bên kia, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi còn đang hào hứng xem bình luận của cộng đồng mạng, có một số người đều chỉ tập trung vào nửa đầu câu chuyện, tò mò “nữ thần” đã đánh trả lại người bố dượng như thế nào, còn tò mò cả chuyện dính tới một vụ án giết người trong bài đăng nữa.

Có cư dân mạng tư duy khá mạch lạc còn nhanh chóng phân tích, bảo rằng chắc bố dượng đã giết người hoặc tham gia giết người, ít nhất thì cũng là đồng lõa, thế nên mới để lại cái để bị nắm thóp.

Vì một số nguyên do nào đó, “nữ thần” lại nắm thóp chuyện này, “nữ thần” bèn lợi dụng chuyện này để thương lượng với bố dượng của O.

Bên dưới, cộng đồng mạng cũng nhanh chóng bàn tán về bình luận

này.

Có người nói để cứu O mà ảnh hưởng tới kết quả của một vụ án mạng khác, làm như thế không chỉ không hợp pháp mà còn hơi thiếu đạo đức.

Còn có người nói không ai biết bằng chứng bị nắm ở đây là gì, chưa chắc những thứ này đã ảnh hưởng tới vụ án, cảnh sát cũng đâu phải hạng xoàng, “nữ thần” lại còn có thể lợi dụng chuyện này mà đánh trả thành công được, không biết sao mà thấy hơi ghê gớm.

Tất nhiên là cũng có một số người tập trung vào lựa chọn của “nữ thần” ở phần sau câu chuyện.

Có người nói, một người phụ nữ vừa đẹp lại vừa giỏi chưa chắc đã là chuyện tốt, người thông minh nhiều phiền phức, ngờ nghệch sống vẫn thoải mái hơn chút, vả lại người thông minh đều có nhiều dã tâm, sẽ không chịu sống cuộc sống bình thường đâu.

Có người bảo nếu chỉ là bình hoa di động thôi thì quá lắm cũng chỉ chịu quy tắc ngầm, sợ là sợ đầu óc mình mất quá lại đau khổ.

Còn có người nói, “nữ thần” thông minh như thế, cũng không biết người đàn ông đại diện cho quyền lực và tình yêu mà cô ấy chọn là như thế nào, chắc là cũng không kém cạnh gì đâu.

Xem bình luận đến đây, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi lại bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Họ đều biết O chính là Phương Tử Oánh, Phương Tử Oánh và Tiết Bồng đều đã khai lại chuyện ở nhà xưởng, chỉ là ngoài Tiết Bồng và Lục Nghiễm, những người khác đều không biết thân phận của “nữ thần”.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi nói chuyện cũng khó tránh chạm phải một hai câu.

Tiết Bồng nghe nhưng không trả lời, đầu óc rất hỗn loạn.

Như Khang Vũ Hình đã nói ấy, đúng là cô không hiểu Tiết Dịch.

Tiết Bồng nhắm mắt, cầm ly định đi ra khỏi phòng làm việc cho thoáng gió.

Lúc này, Phùng Mông lại bước vào.

Phùng Mông vừa vào đã nói: “Tiết Bồng, con tới đây một lát.”

Tiết Bồng vâng dạ, lại đặt ly nước xuống, theo Phùng Mông ra ngoài.

Hai người lần lượt đi tới góc cuối hành lang, ở đây không có ai khác.

Phùng Mông vừa dừng lại đã nói với Tiết Bồng đang đi tới: “Thầy đã đưa cấp trên xem báo cáo con đưa cho thầy rồi, mới rồi còn phải mở họp. Hiện giờ có vài chuyện cần phải xác nhận lại với con.”

Tiết Bồng gật đầu: “Dạ, thầy nói đi ạ.”

Phùng Mông: “Báo cáo này là do cơ quan bên thứ ba thực hiện, hơn nữa lại không được uy thác với danh nghĩa của Cục thành phố, theo trình tự sẽ hơi rắc rối, có thể còn phải xử lý theo quy tắc chung, giám định lại lần nữa, dù là bên Cục thành phố mình tự làm hay là uy thác cho cơ quan bên thứ ba thì trước hết cần phải chắc chắn trình tự rõ ràng, không có sai sót.”

Tiết Bồng cũng nói: “Con hiểu ý thầy, dù sắp tới chuyện này có kết quả thế nào, có được như mong đợi hay không thì cũng không được sai sót về trình tự. Nhất là chúng ta là cơ quan tư pháp, càng cần phải tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt hơn.”

Phùng Mông: “Con hiểu được thế là tốt. Thầy sẽ tiếp tục thảo luận với cấp trên về chuyện này, theo sát rồi cho con biết kết quả sau.”

Còn một chuyện nữa, sau khi hết Tết Dương lịch, tổ “giám định ma túy trong nước ô nhiễm” sẽ bắt đầu chính thức chuẩn bị, trước Tết sẽ có vài buổi tập huấn, con nhớ đi, đến lúc tập huấn xong là con chính thức vào tổ đấy, trước Tết chắc không còn ngày nghỉ gì nữa đâu, thứ Bảy, Chủ nhật gì cũng không yên hết đấy.”

Tiết Bồng cười ngay: “Nhanh thế ạ? Con muốn còn không được ấy.”

Phùng Mông cười bảo: “Tới lúc đó có khi còn không có thời gian hẹn hò đâu, không sao đấy chứ?”

Giờ Tiết Bồng mới hiểu: “À, không sao đâu ạ, Lục Nghiễm cũng không để ý đâu, với lại bọn con đi làm cũng gặp nhau được mà, anh ấy còn cuồng công việc hơn con ấy chứ.”

Phùng Mông: “Vậy thì tốt, thầy cũng dặn vậy thôi. Nhưng mà chuyện bản báo cáo đó con tạm giữ bí mật đã, đợi bàn bạc xong, đội chống ma túy còn phải nghiên cứu bố trí, đừng để bứt dây động rừng.”

Tiết Bồng: “Dạ thầy, con biết rồi.”

Phùng Mông dặn dò xong thì cũng vội rời đi

Tiết Bồng lại không về phòng làm việc ngay, cô cứ đứng ở cửa sổ bên góc thất thần, trong đầu vẫn còn đang vương vấn chuyện lúc nãy.

Người ta có thể dựa vào đội ngũ khoa học kỹ thuật để kiểm tra xem hàm lượng kim loại nặng trong một mẫu nước là bao nhiêu, có chứa ma túy không, có hợp chất hoá học và vượt mức không vân vân.

Nhưng nếu đi theo trình tự pháp luật thì bản báo cáo này bắt buộc phải hợp pháp từ nguồn gốc, danh nghĩa, quá trình, còn cả động cơ và mục đích.

Đã có lập pháp thì chắc chắn sẽ có tư pháp, pháp luật được xây

dựng là để tuân thủ và chấp hành, nếu không sẽ đánh mất ý nghĩa của việc lập pháp.

Pháp luật có trật tự của pháp luật, kỹ thuật hình sự, trinh sát hình sự hay là Viện Kiểm sát và Tòa án đều một một mấu chốt của trật tự này.

Họ quán triệt chính nghĩa theo trật tự.

Nhưng nhìn lại thì tất cả mọi chuyện từ chai nước mà Trần Lăng để lại, Chung Ngọc giết hai vợ chồng nhà họ Cao, Mao Tử Linh giết hại Hoắc Ung tàn nhẫn, Khúc Tân Di lên kế hãm hại Liêu Vân Xuyên, thậm chí là hành vi đánh trả bố dượng O của “nữ thần” trong bài đăng vừa rồi vân vân.

Tất cả đều đại diện cho một chuyện khác: Chính nghĩa theo kết quả.

Chính nghĩa theo trình tự và chính nghĩa theo kết quả, cái nào là tốt hơn, có hiệu quả hơn?

Liệu có nên vì chính nghĩa theo kết quả mà bỏ qua một phần chính nghĩa theo trình tự?

Vấn đề này luôn là tiêu điểm tranh luận của xã hội.

Có người tin vào kết quả, vì thế mới xảy ra chuyện lấy ác trả ác, nhưng đối với cơ quan tư pháp, trình tự là tuyệt đối không thể lay chuyển.

Tuy không biết cuối cùng rồi chai nước của Trần Lăng sẽ gây ra một hiệu ứng cánh bướm như thế nào, sẽ dính dáng đến một vụ đại án kinh thiên động địa như thế nào, hiện tại thì có thể thấy những người như Trần Lăng, Chung Ngọc, Trần Mạt Sinh, Silly Talk đều hiểu được bản chất con người, hiểu luật pháp, cũng biết lợi dụng sức lực của truyền thông, cũng không thiếu gì những người tàn nhẫn như Mao Tử Linh, quán triệt cái gọi là chính nghĩa theo kết quả.

Nếu họ thật sự muốn xử lý một ai đó, hoặc là một tụ điểm điều chế ma túy nào đó, họ hoàn toàn không cần thực hiện cách thức vòng vo như thế này, hoàn toàn có thể tiến hành theo kế hoạch mà mình lập ra.

Nhưng Trần Lăng lại để lại chai nước ấy, còn cung cấp manh mối một cách thâm lặng kín kẽ như thế này, điều này chứng tỏ một chuyện: Thứ họ muốn vạch ra chắc chắn đã nghiêm trọng tới mức chính nghĩa theo kết quả không còn có thể sử dụng được nữa, bắt buộc phải hoàn thành dựa vào đội ngũ chính nghĩa theo trình tự.

Cùng vào chiều hôm đó, Lục Nghiễm làm xong việc, nhớ tới chi tiết nhỏ mà Tiết Bồng có nhắc lúc ăn trưa.

Anh ngồi trong phòng làm việc suy nghĩ một hồi, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Ngải Tiểu Nguyên: “Mình gọi cho cậu chút được không?”

Chưa bao lâu, Ngải Tiểu Nguyên đã trả lời: “Đợi mình chút, mình gọi lại cho.”

Lục Nghiễm bèn ngồi bên đó mà đợi, tiện thể nhắm mắt sắp xếp lại suy nghĩ.

Ngải Tiểu Nguyên vừa gọi tới là anh bắt máy ngay.

Lục Nghiễm: “A lô”

Ngải Tiểu Nguyên bảo: “Xin lỗi nhé, mình đang trong giờ làm không tiện nghe điện thoại, phải ra ngoài mới được.”

Lục Nghiễm chỉ trả lời: “Không sao đâu, tại mình gọi đột ngột quá.”

Ngải Tiểu Nguyên: “Phải rồi, cậu tìm mình có gì không?”

Lục Nghiễm hít một hơi, kể lại những chuyện Tiết Bồng đã nhìn thấy.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng Ngải Tiểu Nguyên thở ngược qua điện thoại, rõ là cô ấy không ngờ Tiết Bồng lại nhìn thấy những chuyện này.

Một lúc sau, Ngải Tiểu Nguyên vẫn còn đang hoảng hốt.

Lục Nghiễm cũng kiên nhẫn chờ cô ấy dịu lại rồi mới nói: “Mình biết là chuyện này có thể sẽ khiến cậu gặp rắc rối, nhưng bọn mình có thể bảo đảm sẽ không nói ra nội dung cuộc điện thoại hôm nay.”

Ngải Tiểu Nguyên lại yên lặng một lúc rồi mới nói nhỏ: “Những việc này mình đều biết cả, thật ra mình cũng không có nghe được gì, chỉ bất cẩn làm rơi khay thuốc mà thôi. Với lại giờ mình vẫn đang ở trong bệnh viện, cũng không tiện nói mấy chuyện này với cậu, lỡ bị người khác nghe thấy...”

Lục Nghiễm dừng lại một lúc rồi nói: “Vậy thế này đi, mình hỏi, cậu trả lời, nếu mà mình đoán đúng thì cậu cứ “ừ” một tiếng, đoán sai thì cậu nói là “không phải”, vậy được không?”

Ngải Tiểu Nguyên do dự một lúc rồi bảo: “Vậy được, thế... cậu hỏi nhanh nhé.”

Lục Nghiễm không chút chần chừ: “Nội dung cuộc nói chuyện của họ có liên quan đến chân tướng tai nạn xe của Hoắc Kiều, nghi là do có người tạo dựng.”

Vừa nói ra, Ngải Tiểu Nguyên ở bên kia đầu dây bèn im bật.

Bỗng chốc chỉ có thể nghe thấy tiếng ồn xung quanh, còn có tiếng loa thông báo, chắc là ở sảnh.

Tiếp đó, lại có tiếng giày giẫm lên sàn gạch, rất thong thả, có vẻ là giày da, chắc là có người đi ngang qua Ngải Tiểu Nguyên.

Lục Nghiễm cup mắt, không hồi thúc, chỉ chờ đợi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, anh đột nhiên nghe thấy một tiếng: “Ừm”.

Âm thanh kia rất nhỏ, dường như bị vùi lấp bởi tiếng ồn xung quanh, nhưng nó vẫn có tồn tại.

Lục Nghiễm hít một hơi rồi lại hỏi: “Họ còn nhắc tới một cái tên, đó là một người phụ nữ, cô ta họ Khang.”

Lần này, Lục Nghiễm không phải đợi lâu lắm.

Vài giây sau, Ngải Tiểu Nguyên lại lên tiếng: “Ừ.”

Lục Nghiễm thở phào, anh nói nhanh: “Mình hiểu rồi, cậu yên tâm, chuyện này chỉ có mình với Tiết Bồng biết thôi.”

Ngải Tiểu Nguyên: “Vậy cậu làm việc trước đi, mình còn đang bận...”

Lục Nghiễm: “Được, vậy không quấy rầy cậu nữa.”

Lục Nghiễm cúp máy, đặt điện thoại xuống.

Thật ra để chứng thực tai nạn xe có liên quan tới Khang Vũ Hình thì cuộc điện thoại này có ý nghĩa rất lớn, vì trước đó đã có vết tích tiết lộ chuyện này.

Nhưng cuộc điện thoại này lại trực tiếp chứng minh Hoắc Kiêu và Hàn Cổ đều biết chuyện này.

Đã biết mà không báo cảnh sát, chẳng lẽ định giải quyết riêng thật sao?

Lục Nghiễm không khỏi tự hỏi, nếu anh là Hoắc Kiêu, biết được đối thủ chính là Khang Vũ Hình, anh sẽ làm thế nào?

Nhỏ cò phải nhỏ tận gốc, dù giải quyết riêng thì cũng phải có sách lược chứ.

Ở bên kia, Ngải Tiểu Nguyên đã dứt điện thoại vào túi, khẽ cúi đầu, dè dặt nhìn Hàn Cố đang đứng nhìn cô cách đó mấy bước.

Ngải Tiểu Nguyên lặng lẽ hít một hơi, không lên tiếng.

Hàn Cố bước tới nói: “Tôi chuẩn bị đi đây, tới để báo cho cô, cậu Hoắc đã đi nghỉ rồi, để cậu ấy ngủ một tiếng đã rồi hẵng sắp xếp trị liệu tiếp theo.”

Ngải Tiểu Nguyên vội vã đáp: “Vâng, tôi biết rồi.”

Hàn Cố gật đầu, chuẩn bị đi khỏi nhưng lại dừng bước hỏi: “Phải rồi, tôi nhớ là cô mới điều đến tầng năm mấy tháng trước đúng không?”

Ngải Tiểu Nguyên hốt hoảng nói: “Ồ, đúng, trước đó tôi ở tầng một, cũng có ở tầng ba một thời gian.”

Hàn Cố cười, giọng rất thờ ơ: “Công việc ở tầng năm không nhẹ nhàng gì đâu, tuy là mỗi ngày có rất ít người ra vào nhưng chuyện lại rất phức tạp, làm việc phải cẩn thận chút.”

Ngải Tiểu Nguyên giật thót, hiểu được hàm ý của hắn, nhìn vào mắt Hàn Cố rồi cúi gầm mặt ngay, vội vã gật đầu.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào đôi giày da nam đang ở gần ngay trước mắt.

Cho đến khi đôi giày kia biến mất khỏi tầm nhìn, cô ấy mới ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của Hàn Cố.

Đợi Hàn Cố bước ra khỏi cổng, Ngải Tiểu Nguyên cuối cùng cũng thở phào, bỗng chốc chỉ cảm thấy rét căm sống lưng, mồ hôi lạnh

cũng toát hết cả ra.

Ngài Tiểu Nguyên đi nhanh tới góc tường, lấy điện thoại ra nhấn hai tin.

“Hoắc Kiều, Hàn Cố biết chủ mưu vụ tai nạn là ai.”

“Hình như Hàn Cố đã bắt đầu nghi ngờ tôi.”

Một lát sau, phía bên kia trả lời: “Thong thả không việc gì, đợi đến sau Tết là nhiệm vụ của cô kết thúc rồi, tới lúc đó sẽ sắp xếp đường tốt hơn cho cô, thù lao đã hứa cũng không thiếu đâu.”

Chiều tối thứ Sáu, đường đông hơn ngày thường nhiều, giờ cao điểm tối cũng bắt đầu sớm hơn.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng vẫn tan làm đúng giờ, hẹn nhau ở dưới bãi đậu xe.

Hai người đều lái xe, vì đã nói là sẽ tới chỗ Tề Vận Chi ăn tối nên đang đứng trước xe, nghiêm túc bàn bạc xem nên lái xe ai đi, trên đường có cần mua quà cáp gì không vân vân.

Ai mà không biết chắc còn tưởng họ đang đàm phán hay bàn về vụ án nào.

Lục Nghiễm đưa ra phương án: “Thế này đi, lái xe anh, tối ăn xong anh lại chở em về nhà, em để xe ở Cục trước đi.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không được, vậy mệt cho anh lắm. Với lại nhà em khá là xa, anh chở em về rồi còn vòng về, nhốt Barno trong nhà cả buổi tối chắc nó buồn lắm. Với lại để xe em ở Cục, cuối tuần em cần ra đường rồi sao?”

Lục Nghiễm gật đầu, đưa ra phương án thứ hai: “Vậy lái xe em, đợi ăn uống ở nhà mẹ anh xong rồi quay lại Cục lấy xe anh, ai tự lấy xe

về nhà đấy.”

Thế nhưng vừa nói xong, còn chưa đợi Tiết Bồng trả lời, Lục Nghiễm lại nói: “Nhưng mà vậy thì lại thành ra mệt cho em, em phải đón đưa rồi trễ lắm mới về tới nhà. Hồi này em cũng nói rồi, nhà em khá xa mà.”

Ờ, nghe thế nào thì cả hai cách đều rất phiền phức.

Tiết Bồng không trả lời, đứng đó suy nghĩ cách giải quyết.

Vài giây sau, Lục Nghiễm nói: “Em thấy đó, cách đầu tiên vẫn tốt hơn. Nếu mà em sợ Barno buồn thì chỉnh lại một chút, ra khỏi nhà mẹ anh thì đi đón Barno trước, rồi anh với Barno đưa em về nhà. Tất nhiên là xe của em để ở Cục thành phố, lỡ cuối tuần mà có cần xe thì em muốn đi đâu, anh cũng có thể đưa em đi được.”

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào mắt Lục Nghiễm một lúc, dường như đã hiểu ra.

Cô cong cong khóe môi, mỉm cười bảo: “Ờ, vậy cuối tuần em muốn về nhà ăn cơm thì sao?”

Nụ cười này đã thay cho lời đồng ý.

Lục Nghiễm rất giỏi quan sát nét mặt, bèn thừa dịp kéo tay Tiết Bồng đi tới xe mình, mở cửa ghế phụ, ra hiệu cho Tiết Bồng lên xe.

Đến lúc cô ngồi lên xe rồi, anh mới nói: “Vậy anh đưa em về nhà, tiện thể để cô xem anh có chỗ nào không vừa ý, cần phải sửa đổi để anh biết mà liệu luôn, về đến lại làm cái lịch trình theo tiêu chuẩn của cô.”

Tiết Bồng mỉm cười đánh khẽ vào người anh: “Biết ngay là anh có ý đồ khác mà, vậy được, cuối tuần mà rảnh thì anh về nhà với em đi vậy.”

Lời của tác giả:

Chính nghĩa theo trình tự, còn gọi là “chính nghĩa có thể nhìn thấy”.

Chính nghĩa theo kết quả, hay gọi là chính nghĩa thực chất.

Cái trước chú trọng cân bằng, khách quan, cái sau là dựa vào phán quyết chủ quan của người trong cuộc.

Đặt một ví dụ, con trai báo thù cho bố, con trai chủ quan cho rằng đây là thực thi chính nghĩa nên mới hành động như thế. Đây chính là chính nghĩa theo kết quả.

Trăm ngàn năm nay, người ta vẫn đang tranh cãi xem chính nghĩa nào tốt hơn, nhưng không có được một câu trả lời tiêu chuẩn, nhất là khi đặt vào một vụ án cụ thể nào đó.

Đó là lý do vì sao chúng ta đều nói rằng luật pháp cũng không nằm ngoài tình người, người lập pháp phải cân nhắc đến luân lý, đạo đức, mục tiêu của xã hội khi lập pháp, cố gắng điều chỉnh cân bằng giữa hai loại chính nghĩa.

Chương 149: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 5

Trước giờ tay lái của Lục Nghiễm luôn rất vững vàng.

Tiết Bồng ngồi xuống ghế phụ, nói chuyện công việc lúc chiều với anh, đầu tiên là tin tức về tổ “giám định ma túy trong nước ô nhiễm” sẽ bắt đầu sau Tết Dương lịch, sau đó là chuyện Phùng Mông nói với cô về mẫu nước hồ của Trần Lăng.

Thật ra Lục Nghiễm cũng không có ý kiến gì được về mấy chuyện này, nhưng hai người đã quen biết nhau nhiều năm, học tập với công việc đều như nhau, cứ hễ gặp mặt là sẽ trao đổi, chuyện này cũng đã trở thành việc làm cố định.

Lục Nghiễm nghe thấy thế thì cũng trả lời mấy câu như thường ngày, đường đang hơi đông, anh cũng không thấy phiền toái chút nào, cứ chậm rãi nhích từng chút sau hàng xe.

Chỉ là vừa nói tới đây, anh lại bất thành linh đổi chủ đề: “VẬY TỚI LÚC BẮT ĐẦU TẬP HUẤN, NHỚ GỬI ANH LỊCH TRÌNH NỮA NHÉ, ĐỂ ANH CÒN SẮP XẾP THỜI GIAN BÊN ANH.”

Tiết Bồng: “HẢ? ANH CÓ CẦN TẬP HUẤN ĐÂU? SẮP XẾP GÌ?”

Lục Nghiễm nhìn cô, nói năng hùng hồn: “LÀM TÀI XẾ CHO EM CHỨ GÌ.”

Tiết Bồng cười: “THÔI KHỎI ĐI, ĐI LÀM ĐÃ MỆT VẬY RỒI, KHÓ KHĂN LẮM MỚI TỚI ĐƯỢC CUỐI TUẦN, CÒN KHÔNG CHỊU NGHỈ NGƠI CHO ĐÀNG HOÀNG NỮA HẢ?”

Lục Nghiễm khẽ cau mày, suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Nhưng mà cuối tuần anh chỉ có cho chó ăn thôi chứ có gì khác để làm nữa đâu, hồi trước có một mình thì phải chịu, giờ có bạn gái rồi thì chẳng lẽ cuối tuần còn cứ ở với Barno miết à?”

Tiết Bồng cười, trừng mắt với anh: “Ở với Barno thì có gì không được, anh ghét bỏ nó vậy thì hồi đầu giành nuôi với em làm gì.”

Lục Nghiễm không lên tiếng.

Xe chạy ra đường chính, ngang qua một con phố cửa hiệu, Tiết Bồng nhìn thấy một siêu thị, bèn tỏ ý muốn vào siêu thị mua quà trước rồi tới nhà Tề Vận Chi sau.

Lục Nghiễm lại nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, ngay dưới nhà có một cái siêu thị, còn có tiệm quà nữa, đồ cũng như nhau hết mà.”

“Ồ.” Tiết Bồng cũng không kiên quyết, chỉ hỏi: “Còn bao lâu nữa tới?”

Lục Nghiễm: “Sắp rồi, tầm mười phút nữa.”

Vừa nghe thấy còn mười phút nữa, Tiết Bồng bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy hồi hộp, cũng không biết có phải là phản ứng trì trệ không.

Tiết Bồng căng thẳng mặt mày, nhìn chăm chăm ra đường, vô thức suy diễn trong đầu xem lát nữa nên nói thế nào, thể hiện ra sao vân vân.

Cho đến khi Lục Nghiễm ngồi cạnh cất tiếng thở dài: “Đừng có nghĩ ngợi lung tung, ăn bữa cơm thôi mà, em cứ là chính em thôi, như thường ngày là được rồi.”

Tiết Bồng hỏi: “Em còn quên hỏi anh, nhà anh có quy tắc gì không, cô có chú trọng gì không?”

Lục Nghiễm nghĩ rồi chỉ nói là không.

Tiết Bồng càng hoang mang hơn.

Tiết Bồng tự thấy mình rất yếu kém về mặt này, cô cực ít khi họp mặt bạn bè hay họ hàng gì đó, Trương Vân Hoa cũng không ham đông vui, bà con họ hàng cũng ít, mỗi lần tết nhất lễ lộc gì cũng chỉ có hai mẹ con ngồi ăn với nhau, cũng không thấy vắng lặng gì.

Tiết Bồng cũng ít khi tham gia liên hoan họp mặt gì đó ở chỗ làm, Mạnh Nghiêu Viễn với Trình Phỉ rủ rê cô cũng chẳng đi bao giờ, lần đàn đúm nhất cũng chỉ có lúc ăn lẩu với Lục Nghiễm và Chung Lệ.

Tiết Bồng không giỏi ăn nói, đối nhân xử thế, không biết cách điều khiển cho suôn sẻ mọi chuyện, bản thân cô chưa từng quan tâm những chuyện này, cũng cho rằng không cần thiết phải mài giũa gì, đến lúc này sắp phải gặp gia đình Lục Nghiễm, đầu óc lại trống không, cô mới bắt đầu hối hận đáng lẽ trước đó phải hỏi nhiều hơn, học hỏi thêm chút gì đó.”

Cũng không biết mẹ Lục Nghiễm là kiểu phụ huynh nào, có quy tắc, khắt khe lắm không? Có dễ bụng vì chút chi tiết nhỏ không vừa ý không?

Đến lúc Lục Nghiễm dừng xe lại bên đường, Tiết Bồng mới choàng tỉnh, nhìn ra cửa sổ thì thấy đã tới một cửa hàng quà.

Hai người bước vào tiệm, còn chưa được năm phút, Tiết Bồng vẫn đang lựa chọn, quay sang thì đã thấy Lục Nghiễm chìa tay chỉ vài món, nhờ nhân viên gói lại.

Tiết Bồng nghếch người, đi tới hỏi: “Vậy thôi là xong rồi đó hả?”

Lục Nghiễm: “Ừ, yên tâm đi, họ sẽ hài lòng thôi.”

Tính tiền xong, Lục Nghiễm một tay xách hộp quà, một tay nắm lấy

tay Tiết Bồng, đi về phía khu chung cư.

Tiết Bồng bước đi chậm chạp, vẫn còn đang bối rối.

Lục Nghiễm nhìn cô mấy lần, cuối cùng cũng cười: “Hồi hộp thế à?”

“Có dư thừa quá không.” Tiết Bồng nói: “Đổi lại là anh thì anh không hồi hộp hả?”

Lục Nghiễm lại hỏi: “À, vậy bây giờ hồi hộp hơn hay hồi đợi giấy báo trúng tuyển của Đại học Cảnh sát hồi hộp hơn?”

Tiết Bồng nghiêm túc suy nghĩ: “Cái sau.”

Nói thế, trong lòng lại thoải mái hẳn đi.

Lục Nghiễm nói: “Không cần phải nghĩ xem nên nói gì, làm gì, cũng không cần bắt chước người khác, làm chính em là được rồi.”

Tiết Bồng chỉ gật đầu, không nói tiếp.

Lục Nghiễm lại nói: “Mẹ anh có mặt truyền thống, nhưng cũng có chỗ rất thoáng. Với chuyện tìm đối tượng kết hôn thì mẹ anh rất truyền thống, thấy anh sắp ba mươi tới nơi rồi, lo không biết khi nào anh kết hôn, khi nào thì sinh con, có cần tìm vợ có cùng chung tiếng nói, trong thể chế, có học thức, có khí chất, gia thế tốt gì đó không. Về mặt này thì mẹ anh cũng giống như những phụ huynh khác ấy, cứ thấy con mình là giỏi giang nhất, muốn tìm cũng phải tìm một đứa giỏi giang giống thế.”

Tiết Bồng chăm chú lắng nghe, lập tức nhớ đến Diêu Tố Vấn: “Thế nên lúc trước mới sắp xếp cho anh đi coi mắt Diêu Tố Vấn, điều kiện của cô ấy đúng là tốt thật.”

Lục Nghiễm cười: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu mà có một ngày anh dẫn theo một cô về nhà, cô này không có điều kiện gì nêu

trên hết, vậy mà anh lại rất thích, thích chịu không nổi ấy, vậy thì tiêu chuẩn của mẹ anh cũng sẽ bị điều chỉnh theo, lúc đó mẹ anh sẽ hiểu, tất cả những yếu tố trước đó đều là viển vông, hiện thực sẽ không bao giờ như mình tưởng tượng.”

Tiết Bồng gật đầu, cảm thấy cũng có lý, nhưng mà ngẫm lại một hồi lại thấy sai sai: “Cái gì mà không có điều kiện gì nêu trên hết, anh giải thích đi.”

Nói tới đây, cô khựng bước, mặt mày nhăn nhó.

Lục Nghiễm cũng dừng lại theo, tá hoả nói: “Anh lấy cái ví dụ vậy thôi mà, anh có nói em đâu.”

Tiết Bồng vẫn không thả lỏng, trong lòng không còn gắt gỏng gì nữa nhưng lại hiếm khi thấy được Lục Nghiễm luống cuống như thế, cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Tiết Bồng hừ lạnh, giọng điệu lạnh tanh: “Em với anh không có tiếng nói chung hả?”

Lục Nghiễm vội nói: “Tất nhiên là có, nhiều nữa là đằng khác.”

Tiết Bồng: “Vậy em không trong thể chế hả?”

Lục Nghiễm: “Có mà.”

Tiết Bồng: “Em không có học thức, còn không có khí chất?”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên là có cả rồi.”

Tiết Bồng: “À, vậy xem ra là gia thế em có vấn đề.”

Lục Nghiễm dừng lại, lựa lời mà nói: “Anh hết sức kính trọng ngưỡng mộ những việc chú làm khi còn sống, cô cũng là nhân tài bậc nhất của Thuỷ lợi thành phố Giang.”

Tiết Bồng cup mắt, dần dần thấy hơi không căng nổi nữa.

Mấy giây sau, Lục Nghiễm đi tới trước, bày tỏ lòng thành: “Ý anh muốn nói là cho dù có những điều này, cũng chưa chắc gì đã thích, người lại, cho dù không có gì hết thì thích vẫn cứ thích thôi.”

Tiết Bồng cuối cùng cũng không nhịn cười nổi, dang tay ôm lấy Lục Nghiễm.

Từ hồi đi học đã thế, cứ hễ cô khó chịu đáp trả anh, anh đều sẽ nhường nhịn cô.

Có lúc anh thật sự giống như một loài động vật nào đó.

Nhờ cái ôm này mà Lục Nghiễm mới thở phào.

Tiết Bồng khẽ nói: “Đừng căng thẳng, em không giận đâu, chuyện vặt vãnh tí thôi.”

Lục Nghiễm đáp: “Anh biết mà, em sẽ không tính toán với người ta vì chút chuyện nhỏ nhặt đâu, nhưng mà có lúc anh lại mong, em có thể dỗi anh nhiều vào.”

Tiết Bồng ngược lên: “Tại sao cơ?”

Lục Nghiễm hắng giọng, tránh mắt đi: “Thì người ta hay nói quan tâm là hay để bụng mà.”

Tiết Bồng ngẩn người, giờ mới hiểu ra.

Cô nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang có chút lạnh lùng của Lục Nghiễm, cũng không khỏi tự kiểm điểm lại mình, chắc là tính tình cô khá lạnh lùng, khá thờ ơ, hay có thể nói là thích giấu tâm sự trong lòng, không để người khác nhìn thấy cảm xúc thật sự của mình, trông có vẻ dễ chịu, dễ gần, thật ra lại luôn có khoảng cách với tất cả

mọi người.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại tựa vào Lục Nghiễm lần nữa, cô khẽ nói: “Chính bởi trong lòng đã có người quan trọng, nên mới không nỡ tùy tiện nổi nóng với người ta.”

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm cũng cười tươi roi rói.

Tuy anh cũng đã quen cứng nhắc, che giấu, nhưng lúc lên tiếng cũng không giấu được niềm vui trong giọng nói: “Không sao, anh đỡ được.”

Đến lúc Tiết Bồng theo Lục Nghiễm bước vào nhà, tâm trạng của cô mới dần thả lỏng.

Đúng như Lục Nghiễm nói, Tề Vận Chi không có khuôn khổ gì nhiều, hoặc cũng có thể nói là quy tắc của bà không hề khắt khe quá đáng.

Tề Vận Chi nhìn Tiết Bồng thế nào cũng thấy hài lòng, chắc là tại trước đó cũng đã không ôm hy vọng gì rồi, đã hạ yêu cầu xuống thấp lắm, đến nỗi còn nghĩ là dù bạn gái của Lục Nghiễm có như thế nào cũng được, chỉ cần không quá giới hạn là được.

Trong mắt Tề Vận Chi, Tiết Bồng không chỉ xinh xắn mà còn là đồng nghiệp với Lục Nghiễm, có tiếng nói chung, trong công việc cũng thường đi đôi với nhau, sẽ hiểu cho nhau, dù có tăng ca cũng quan tâm lẫn nhau được, hoà hợp dịu dàng, có thể giảm được nhiều xích mích.

Vả lại, gia đình Tiết Bồng đều làm nghiên cứu, chứng tỏ tính cách chuyên chú, làm gì cũng nghiêm túc, không có tâm địa gian xảo, cũng hợp tính Lục Nghiễm.

Chỉ có mỗi một chuyện là Tiết Bồng trông hơi gầy guộc, công việc lại mệt nhọc, phải bồi bổ nhiều hơn.

Tề Vận Chi mau chóng đi gỡ cái hộp đồ bố Lục Nghiễm mua về, đặt vào bát hâm nóng, nhân trước lúc ăn cơm để Tiết Bồng với Lục Nghiễm ăn chung với nhau.

Tiết Bồng đỡ không kịp, húp nửa chén tổ yến, lại ăn thêm chút chè dưỡng nhan Tề Vận Chi đã nấu sẵn, không còn thấy đói nữa, không ngờ Tề Vận Chi lại chuẩn bị thêm một mâm lớn.

Tiết Bồng hoảng loạn: “Cô ơi, nhiều quá rồi ạ...”

Tề Vận Chi lại nói: “Không có nhiều, có nhiều đâu, cô cũng không biết con thích ăn gì, thôi thì thử hết mỗi thứ một chút nhé.”

Kế đó, Tề Vận Chi lại hỏi về công việc, đời sống hằng ngày của Tiết Bồng.

Đến khi ngoài cửa có tiếng động, Tần Bác Thành đã về.

Tề Vận Chi lập tức giới thiệu hai người với nhau.

Tiết Bồng đứng dậy, thong thả nhìn về phía Tần Bác Thành.

Tần Bác Thành cũng cố ý về sớm, biết Lục Nghiễm dẫn bạn gái về, ông và Tề Vận Chi đều chuẩn bị trước, cô bạn gái này sau này sẽ là vợ, sẽ sống chung cả đời, sẽ trở thành người nhà của họ.

Đây không phải là một cuộc gặp mặt thông thường.

Tần Bác Thành cởi áo khoác, quay lại phòng khách, cô giúp việc thông báo đã có cơm, bốn người lại ngồi xuống quanh bàn ăn.

Tiếp theo đó, Tề Vận Chi luôn là người dẫn đầu chủ đề, lúc thì bảo Tiết Bồng ăn nhiều vào, bảo Lục Nghiễm phải chăm sóc cô, lúc thì nhắc đến gia đình Tiết Bồng.

Tần Bác Thành vẫn đang chỉ ngồi nghe, từ đầu tới cuối có mình Tề

Vận Chi tìm chủ đề, cho tới lúc Tề Vận Chi bảo là nghe nói bố Tiết Bồng trước kia là nhân tài địa chất có tiếng ở thành phố Giang.

Tần Bác Thành không khỏi để ý hơn tới Tiết Bồng, lại nhớ tới cô họ Tiết bèn hỏi: “Chú vẫn chưa biết quý danh bố cháu Tiết là gì ấy nhỉ?”

Tiết Bồng nói: “Bố con tên Tiết Ích Đông, đã mất lâu rồi ạ. Con nghĩ bây giờ ngoài người nhà ra, chắc cũng không còn nhiều người nhớ tới ông ấy đâu ạ.”

Vài giây sau, căn nhà chìm trong im lặng.

Cho đến khi Tần Bác Thành đột nhiên nói: “Chú lại nhớ đấy.”

Không chỉ Tiết Bồng, đến cả Lục Nghiễm và Tề Vận Chi đều sửng sồ.

Tiết Bồng kinh ngạc: “Chú Tần, chú có quen bố con sao ạ?”

Tần Bác Thành ngẩng lên, dường như đang nhớ lại, một lúc sau mới nói: “Chú có gặp ông ấy vài lần, lúc đó chú còn là nhân viên chính phủ, bố con thì hình như đang làm ở Sở Nghiên cứu Địa chất Vật lý, chú có ấn tượng rất sâu sắc với ông ấy. Chú nhớ là nhờ ông ấy mà chính phủ mới phát hiện ra vấn đề thao tác trái phép ở mấy nhà máy hóa chất. Mấy chuyện thế này thì người dân dù có phát hiện ra cũng không biết phải giải thích thế nào, phải nhờ vào chuyên gia, đưa ra chứng cứ có hiệu quả để chứng minh. Nhưng có rất nhiều chuyên gia đều chỉ ngồi làm việc trong phòng thí nghiệm, rất ít có cơ hội xuống các cơ sở bên dưới, hoàn toàn không nghe không thấy, không biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Đến lúc người dân khó khăn lắm mới tìm được một vài đường giải quyết, liên lạc đến các bộ phận có liên quan, lại vì vấn đề đủ kiểu trình tự, thủ tục mà giải quyết chậm trễ. Kết quả là cứ đẩy qua đẩy lại, cứ như là đá bóng ấy, dần dần rồi không có ai nhắc tới vấn đề nữa.”

Đây là câu nói dài nhất của Tần Bác Thành từ lúc bước vào cửa tới

giờ, trước kia cũng ít khi như thế.

Những nhân vật như Tần Bác Thành cả ngày đều bận rộn bên ngoài, từ xã giao đến công việc, lúc nào cũng cần một trăm hai năng suất, chuyện lớn chuyện nhỏ dồn lại, riết rồi không còn sức lực gì nữa, về đến nhà cũng chỉ muốn yên tĩnh một lát.

Thường ngày đa phần ở nhà đều có mình Tề Vận Chi kiểm chuyện để nói, Tề Vận Chi nói, Tần Bác Thành ngồi nghe, có lúc cũng không để ý, nghe tai này lọt tai kia, Tề Vận Chi cũng đã quen thế rồi.

Khỏi nói là nói chuyện ở nhà, Tần Bác Thành còn rất ít khi nói chuyện công việc ở nhà.

Vì thế có thể hiểu được, việc Tần Bác Thành đột nhiên nói nhiều đến thế là hết sức hiếm gặp.

Tất nhiên là Tiết Bồng không hiểu về thói quen hằng ngày của Tần Bác Thành, cô chỉ nói theo tiếp: “Không ngờ đã lâu thế rồi mà chú vẫn còn nhớ ông ấy. Thật ra con không biết gì nhiều về công việc của ông ấy, lúc ông ấy mất, hình như con mới chỉ vào tiểu học.”

Tần Bác Thành cười: “Bố con là một người rất đáng nể, sự ra đi của ông ấy là tổn thất của thành phố Giang. Ít nhất thì trong hai mươi năm nay, chú không còn thấy người nào như ông ấy nữa. Nếu thành phố Giang mà có được thêm vài Tiết Ích Đông nữa, công việc của bọn chú cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Cuộc nói chuyện ngừng lại ở đó, sau đấy, Tần Bác Thành không nhắc tới Tiết Ích Đông nữa, nhưng thái độ của ông đối với Tiết Bồng khác hơn thấy rõ, càng dịu dàng hơn trước đó.

Sau bữa cơm, Tề Vận Chi lại kéo Tiết Bồng tới nói chuyện một lúc, còn đưa cô xem ảnh Lục Nghiễm lúc nhỏ.

Tiết Bồng thấy rất hào hứng, vừa xem vừa nghe Tề Vận Chi kể về

câu chuyện phía sau những bức ảnh này.

Những bức ảnh cứ tiếp tục đến khi Lục Nghiễm tốt nghiệp cấp Hai.

Tiết Bồng còn nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc trong album, đó chính là Thường Phong và Ngải Tiểu Nguyên.

Tuy là lúc đó cả bọn đều chỉ mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng đường nét khuôn mặt lại không khác bây giờ mấy, vừa nhìn là nhận ra được.

Ở bên khác, Lục Nghiễm và Tần Bác Thành vào phòng làm việc, nói chuyện một lúc.

Đến lúc bước ra, Lục Nghiễm bèn chuẩn bị rời khỏi cùng Tiết Bồng.

Tề Vận Chi tiễn hai người ra cửa, còn dặn dò Lục Nghiễm phải chở Tiết Bồng về tận nhà, còn gói thêm ít thức ăn đưa cho Tiết Bồng.

Đến lúc hai người ra khỏi cửa, Tiết Bồng mới nhìn túi đồ ăn trong tay mà nói: “Không ngờ đồ em mang về còn nhiều hơn mang tới nữa.”

Lục Nghiễm cầm lấy cái túi, kéo tay cô đi xuống, vừa đi vừa cười suốt dọc đường.

Tiết Bồng nhìn anh mấy lần, đến lúc lên xe mới không nhin nổi mà nói: “Anh cười cái gì vậy?”

Lục Nghiễm khởi động xe, lái ra đường lớn, lại nói về một chuyện khác: “Năm sau có mấy ngày tốt lắm đấy.”

Tiết Bồng kinh hoàng trừng mắt nhìn anh, cả một lúc lâu không nói được gì.

Lục Nghiễm nhìn sang bảo: “Nhưng mà phải để cô coi mặt anh đã rồi mới quyết định được.”

Tiết Bồng phải mất một lúc lâu mới mở miệng nói: “Anh điên rồi.”

Lúc về đường đã không còn kẹt nữa, Lục Nghiễm nhanh chóng lái về chỗ anh ở.

Lục Nghiễm bảo Tiết Bồng ở lại trong xe, anh chạy ngay lên phòng, chỉ một thoáng đã dắt Barno xuống.

Barno hào hứng lên xe, thò đầu vào giữa hai ghế trước.

Tiết Bồng xoa mạnh đầu nó, thăm thiết một lúc lâu: “Barno, có nhớ chị không?”

Barno sủa mấy tiếng.

Đến lúc Lục Nghiễm lên xe, Tiết Bồng nói ngay: “Hay là hôm nay để Barno ở lại nhà em đi, cuối tuần em muốn đưa nó đi chơi.”

Lục Nghiễm khựng lại, chậm rãi nhìn sang.

Tiết Bồng lại hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm chỉ nói: “Đưa nó đi chơi thì được thôi, nhưng mà em có xe không?”

Tiết Bồng: “Anh có xe mà?”

Lục Nghiễm: “Ờ.”

Tự dưng Lục Nghiễm lại im lặng, Tiết Bồng nhìn sang góc nghiêng của anh, cứ thấy sai sai sao đó nhưng cũng không hỏi nhiều.

Cứ yên lặng như thế một lúc, Tiết Bồng lại nhớ tới chuyện lúc chiều: “Phải rồi, hồi chiều Silly Talk cập nhật rồi, anh đã xem chưa?”

Lục Nghiễm âm ừ: “Có xem sơ qua.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy anh đã xem tới cái đoạn “nữ thần” đứng trước hai lựa chọn chưa? Một bên là quyền thế, một bên là tình yêu, chị ấy chọn về đâu.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

“Nữ thần” dù gì cũng là Tiết Dịch, Lục Nghiễm không tiện bình luận quá nhiều.

Tiết Bồng lại vẫn cứ nói tiếp: “Vì thế đây chính là lý do chị ấy chọn Hoắc Kiều. Chỉ là em không hiểu, lúc đó chị ấy còn đang học cấp Ba, việc quan trọng nhất của cuộc đời là thi trung học phổ thông, còn có việc gì mà phải khiến chị ấy bắt buộc phải đưa ra lựa chọn ngay lúc đó? Dù chị ấy chẳng chọn bên nào thì với thành tích đó, chị ấy cũng có thể đậu vào trường tốt nhất, có thể học luật được.”

Lục Nghiễm tiếp: “Hoặc là chúng ta có thể tách riêng hai chữ “quyền thế” ra để giải thích. Nó vừa có quyền lực, cũng vừa có tiền tài. Người ta hay nói tiền có thể đưa ta đến mọi nơi. Có tiền chưa chắc có quyền, nhưng nó là đường tắt.”

Tiết Bồng nhìn sang: “Vậy thì cũng cần có động cơ chứ. Ví dụ như em muốn mua một căn nhà, hoặc là em muốn nhờ người ta giúp gì đó, lúc này em mới cần tiền với mối quan hệ, nhưng mà lúc đó chị em còn chưa được mười tám tuổi, chị ấy cần những thứ này làm gì?”

Tiết Bồng đặt ra vấn đề, một lúc sau, Lục Nghiễm mới nói: “Thật ra độ tuổi của một người không cần thiết phải có liên quan đến việc người này muốn làm. Có người mười tám tuổi muốn đậu vào trường tốt, nhưng có người sẽ tính đến chuyện xa vời hơn, hơn nữa sẽ lót nền, chuẩn bị trước lúc đó.”

Tiết Bồng hỏi: “Ý anh là chị ấy muốn lót nền, chuẩn bị cho một chuyện gì đó hoặc là một tương lai nào đó mà chị ấy muốn có được

sao?”

Lục Nghiễm mím môi, cố lựa lời: “Anh biết chị ấy là chị em, tất nhiên em sẽ không nghĩ về chị ấy theo hướng tiêu cực. Nhưng mà nhìn từ góc độ của anh, Tiết Dịch là một người rất có chính kiến, hơn nữa cũng có dã tâm. Thứ quan trọng với chị ấy không đơn giản chỉ là thành tích thi đại học hay là đậu vào một trường như thế nào đó.”

Tiết Bồng không trả lời, cặp mắt suy nghĩ giây lát.

Cô hiểu ý Lục Nghiễm, cũng sẽ không tự lừa dối mình cho rằng Tiết Dịch chỉ là một đóa hoa trắng muốt bé nhỏ.

Từ nhỏ cô đã lấy Tiết Dịch làm gương, bởi ở Tiết Dịch có quá nhiều điểm sáng ngời, không chỉ thông minh mà còn có chính kiến, lúc mười mấy tuổi đã xuất hiện phong thái của kẻ mạnh.

Người như thế này dù là nam hay nữ cũng đều luôn nổi bật hơn hẳn trong đám đông.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Có rất nhiều con đường để đi đến thành công, vì giới tính khác nhau nên nam và nữ đều sẽ đối mặt với những cơ hội và lựa chọn khác nhau. Nếu là Tiết Dịch thì em không thấy kinh ngạc vì chị ấy chọn thế. Dù là bây giờ hay trước kia, Hàn Cố có nỗ lực, có xuất sắc thì cũng chỉ là một luật sư. Sau này anh ta sẽ trở thành người cộng sự xuất sắc nhất, nhưng anh ta vẫn phải phục vụ cho người như Hoắc Kiêu.”

Lục Nghiễm cười nhạt nhòa: “Hồi trước anh có xem được một câu hỏi lựa chọn như thế này ở trên mạng, thi đại học bảy trăm điểm với bảy triệu, em sẽ chọn cái nào?”

Tiết Bồng nghĩ một lát: “Bảy trăm điểm.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Rất nhiều người đều lựa chọn như thế, nhất là những sinh viên của đại học trọng điểm. Vậy nếu là bảy mươi triệu

thì sao?”

Tiết Bồng khựng lại: “Ý anh là Hàn Cố là bảy triệu, còn Hoắc Kiêu là bảy mươi triệu.”

Lục Nghiễm: “Tất nhiên là cũng không thể hoàn toàn nói thế được, nhưng mà đại loại thì là vậy đấy. Bảy triệu thì cố gắng còn có thể kiếm được, anh tin là Hàn Cố đã kiếm được rồi, nhưng bảy mươi triệu thì sao? Đa số người ta chỉ có thể nghĩ mà thôi, còn người như Hoắc Kiêu thì vừa sinh ra đã có được rồi.”

Trên đường về, Tiết Bồng rất ít lên tiếng, đầu óc cô toàn là lựa chọn của Tiết Dịch.

Như cô đã nói đấy, nếu là Tiết Dịch thì cô sẽ không kinh ngạc vì lựa chọn này, bởi từ nhỏ tới lớn Tiết Dịch đều không giống với những người khác, sự xuất sắc và hào quang của Tiết Dịch chính là vàng sáng mà người khác khao khát nhưng không thể có được, cũng là gánh nặng của chính cô ấy.

Tất cả mọi người đều cho rằng, Tiết Dịch sẽ đạt được thành tựu lớn trong tương lai, bản thân cô ấy cũng sẽ không chịu sống một cuộc đời giản đơn.

Nhưng nếu đổi lại là Tiết Bồng, cô lại không thể hiểu nổi lựa chọn như thế.

Rốt cuộc là đã tâm thế nào, kế hoạch ra sao đã khiến Tiết Dịch đối mặt với lựa chọn khó khăn của đời người khi còn chưa đến mười tám tuổi?

Quyền thế hay là tình yêu.

Đây là vấn đề mà rất nhiều người phụ nữ cả đời cũng không phải đối mặt.

Tiết Bồng tự ngẫm, cô chính là một trong số đó.

Có thể thấy là nếu một người quá thông minh, mong muốn quá lớn, cơ hội quá nhiều thì phiền não cũng nhiều hơn.

Tiết Bồng cứ nghĩ ngợi lung tung như thế cả dọc đường, đến lúc xe chạy tới sân nhà, cô mới hoàn hồn lại.

Tiết Bồng bước xuống xe, tiện thể mở cửa phía bên sau.

Barno xuống xe, Tiết Bồng cầm chìa khóa mở cửa, nói với Lục Nghiễm ở đằng sau: “Thế mấy ngày này Barno ở với em nhé?”

Chỉ có một tiếng “gâu” trả lời cô.

Lục Nghiễm cứ như là đã biến mất rồi vậy.

Tiết Bồng mở cửa, quay người hỏi: “Sao anh không nói gì?”

Ánh sáng trên khung cửa hắt lên người Lục Nghiễm, trông anh càng cao ráo đĩnh đạc hơn.

Tiết Bồng thấy anh cứ cụp mắt, khẽ nhíu mày nói: “Không lẽ anh không nhớ xa Barno hả? Hồi nãy anh còn ruồng bỏ nó mà?”

Lục Nghiễm im lặng một chốc rồi khẽ thở dài.

Cuối cùng anh mới lên tiếng: “Em nói là cuối tuần muốn về nhà ăn mà?”

Tiết Bồng gật đầu mở cổng, vừa nói vừa bước vào: “Đúng rồi, anh với Barno vào rửa tay trước đi, em đi đun ít nước nóng.”

Lục Nghiễm và Barno bước vào nhà, anh lặng lẽ thay giày, theo cô vào bếp rửa tay.

Tiết Bồng đổ nước vào ấm đun, bật nút rồi nhìn lại anh.

Lục Nghiễm lại nói: “Vậy anh lái xe tới đón em đi chung hả?”

Tiết Bồng mở to mắt, gật đầu: “Ừ.”

Lục Nghiễm lại ho một tiếng: “Vậy tới lui như thế có hơi phiền không?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Vậy em bắt xe qua đó với anh, dù gì cũng đâu tiện đưa Barno về.”

Lại là một khoảng lặng thinh.

Lục Nghiễm chỉ có thể thở dài, cuối cùng cũng nói: “Ý anh là anh với xe đều ở lại đây, ngày mai cùng đi, như thế thì đỡ tốn sức tốn thời gian hơn...”

Tiết Bồng bất ngờ ngẩng lên, nghếch cả người.

Bốn mắt nhìn nhau, yên ắng hơn bao giờ hết.

Cô nhìn thấy bóng mình trong mắt Lục Nghiễm, còn có chút gợn sóng nữa, cô cẩn trọng đè nén cảm xúc, lúc này mới hiểu trước đó Lục Nghiễm đang ám chỉ gì.

Tại cô thiếu nhạy bén quá.

Không biết sao Tiết Bồng lại thấy cổ họng khát khô.

Tiếng ấm đun sôi lên ùng ục.

Tiết Bồng chớp mắt nhanh mấy cái rồi lại cụp mắt hỏi: “Anh muốn ở lại à?”

“Ừm.” Lục Nghiễm trả lời, yết hầu khẽ chuyển động.

Tiết Bồng lại thấy hơi buồn cười: “Vậy sao anh không nói thẳng.”

Lục Nghiễm chợt khựng, giải thích bảo: “Sợ em nghĩ ngợi.”

Tiết Bồng: “À, vậy em có nên nghĩ ngợi không?”

Lục Nghiễm không nói gì, cũng không biết phải nói gì.

Ấm đun lại kêu thêm một lúc, nước cũng đã sôi.

Tiết Bồng cầm hai cái ly, đổ nước nóng vào rồi lại hỏi: “Vậy tối nay anh định ngủ trên lầu hay dưới này? Cái sofa của em kéo ra thành giường được đấy.”

“Ồ.” Lục Nghiễm nhìn sang đó, cầm lấy cái phích nước mát bên cạnh, thêm vào nửa ly nước nóng rồi uống nhanh mấy ngụm.

Uống xong anh mới bảo: “Vậy thì dưới này đi.”

Tiết Bồng gật đầu: “Ừm, vậy em đi kiểm chăn cho...”

Chỉ là còn chưa nói xong đã bị Lục Nghiễm ngắt lời: “Tuy mục đích cuối cùng của anh là trên lầu.”

Tiết Bồng đã xoay người định đi, nghe thấy câu này lại bất ngờ quay sang.

Cô lập tức bật cười thành tiếng.

Lục Nghiễm sờ sờ đầu mũi, vành tai nóng lên.

Trong lúc im lặng, bầu không khí trở nên vừa mập mờ vừa tình tứ.

Cho đến khi Tiết Bồng đi tới, khẽ tựa vào lòng anh.

Lục Nghiễm vô thức ôm lấy cô, cánh tay siết chặt, người cũng rất nóng.

Tiết Bồng ngẩng đầu, gò má hơi đỏ, cô cười: “Vậy để dành mục đích cuối cùng của anh tới Tết Dương lịch nhé?”

Mắt Lục Nghiễm bỗng chốc sáng rỡ.

Lần này cuối cùng cũng không nhịn nổi, cả người đều chấn động.

Tiết Bồng lại đột nhiên ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Vậy em đi kiểm chăn...”

Nhưng Lục Nghiễm lại vòng tay tới, đỡ lấy đầu cô mà hôn.

Chương 150: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 6

Tiết Bồng lên lầu lục tìm hồi lâu mới tìm được một tấm chăn mới tinh, còn có một bộ đồ ngủ của Tiết Ích Đông để lại lúc còn sống, cũng còn mới, còn chưa tháo bao bì.

Lúc này, Lục Nghiễm đang xem ghi chép của Tiết Ích Đông ở phòng thí nghiệm đối diện phòng ngủ, anh cũng chỉ lật xem đại chứ không để tâm vào đồng chữ trên đó, cho đến khi anh nhìn thấy vài đoạn miêu tả về ô nhiễm đất và sông ngòi một thôn quanh thành phố Giang.

Lúc còn sống, Tiết Ích Đông là chuyên gia, giáo sư nghiên cứu địa chất, cũng là nhân vật có tiếng tăm ở thành phố Giang thời ấy, lúc tối ăn cơm, nghe Tần Bác Thành nhắc tới, Lục Nghiễm cũng thầm thấy cảm động.

Tần Bác Thành không hay nói nhiều, cũng rất ít khi khen ai như thế, dù Tần Bác Thành không dùng từ ngữ gì hoa mỹ nhưng lời nói lại để lộ sự nể phục.

Tần Bác Thành nhắc đến cống hiến của Tiết Ích Đông đối với thành phố Giang, trong ghi chép của Tiết Ích Đông cũng có nhắc đến vụ việc ông tiếp xúc khi còn sống.

Dựa theo quy định, những công trình như nhà máy hoá chất bắt buộc phải ở cách khu dân cư hơn sáu trăm mét, còn phải xây dựng dải ngăn cách năm đến mười km với sông ngòi.

Nhưng những nhà máy hoá chất có vấn đề mà Tiết Ích Đông nhắc đến ở đây lại chỉ cách thôn có một trăm mét, dài ngắn cách với sông ngòi thì khỏi phải nói, không những không có mà còn thải thẳng nước ô nhiễm ra con sông người trong thôn thường dùng để sinh hoạt hằng ngày.

Người dân trong thôn đã không còn dám uống nước giếng nữa, đổi sang uống nước máy, thế nhưng nước tưới tiêu thì vẫn phải dùng nước sông.

Tiết Ích Đông còn viết, trước khi nhà máy hóa chất được xây dựng, đất ở mấy cái thôn này đã được kiểm tra, phát hiện ra trong đất còn có rất nhiều nguyên tố vi lượng có lợi cho sức khỏe con người, quả thật là tấc đất tấc vàng, những nguyên tố vi lượng có lợi này vô hình trung đã nâng cao khả năng chống lão hoá của người dân trong thôn.

Cũng chính bởi như thế, tuổi thọ trung bình ở mấy cái thôn này mới cao hơn nhiều so với những nơi khác, điều này rất giống với thôn Trường Thọ ở thành phố Lịch.

Thế nhưng, sau khi nhà máy hóa chất được xây dựng, cả một hệ cân bằng sinh thái đã bị phá huỷ, hồ nước của các hộ chăn nuôi xuất hiện một lượng lớn cá chết, nước hồ bốc mùi hôi thối rất hắc mũi.

Tiết Ích Đông đã kinh hãi bởi chuyện này, từ thành phố chạy vội đến địa phương, thu thập mẫu, hỏi thăm tình hình môi trường và đời sống của người trong thôn, lại mang mẫu vật về phòng thí nghiệm nghiên cứu.

Nhưng trước khi đi, người dân lại kéo Tiết Ích Đông lại hỏi, làm lớn chuyện rồi, họ có bị truy cứu trách nhiệm không, có đuổi họ ra khỏi thôn không, có bị các bộ phận có liên quan gây phiền phức không vân vân.

Sau đó, chuyện này đã đến tai chính phủ, chính phủ cũng hứa hẹn sẽ xử lý nghiêm khắc, còn nói chưa tới hai năm sẽ khôi phục môi trường lại nguyên trạng.

Nhưng trong ghi chép, Tiết Ích Đông lại nói, theo dự tính của ông, đừng nói là hai năm, dù có kịp thời dỡ bỏ nhà máy hóa chất, việc khôi phục môi trường cũng phải tốn ít nhất hai mươi năm, đây đã là trường hợp khá tốt rồi.

Ông cũng không dám bảo đảm việc có thể phục hồi nguyên trạng hay không, giống như cái bát đã vỡ vậy, dù có dán lại cũng sẽ có vết nứt.

Lục Nghiễm xem đến đây thì đặt sổ xuống, đột nhiên hiểu ra tại sao trong giờ cơm, Tần Bác Thành lại nói, nếu thành phố Giang có thêm vài nhân vật như Tiết Ích Đông, thì công việc của họ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tần Bác Thành còn nói, rất tiếc là những năm sau này, không còn xuất hiện người như Tiết Ích Đông nữa.

Làm việc thiết thực, còn không sợ phiền toái, dám đương đầu, càng có đủ học thức, không thể thiếu yếu tố nào kể trên, như thế mới có thể kịp thời phát hiện vấn đề, phản ứng với vấn đề, truy cứu vấn đề.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm hít một hơi, lúc này lại nghe thấy Tiết Bồng gọi anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm khựng lại, bước ra cửa bên cạnh.

Trong phòng ngủ, Tiết Bồng đang đứng bên giường, vuốt vuốt mái tóc hơi rối bảo: “Không biết đồ có vừa anh không nữa, anh mặc thử xem, toilet dưới lầu không tắm được, muốn tắm thì vào đây.”

Cô chỉ vào toilet trong phòng ngủ.

Lục Nghiễm nhoẻn miệng cười, tháo bao đồ mặc nhà, kiểu dáng rất phục cổ, trông như đồ của thế kỷ trước nhưng chất lượng lại rất tốt, làm từ sợi bông nguyên chất.

Lục Nghiễm nói: “Anh đi thay đây.”

Nói rồi, anh cầm quần áo bước vào toilet.

Một lát sau, Lục Nghiễm bước ra, đứng ở cửa bảo: “Vừa lắm.”

Tiết Bồng đang lồng vò chăn, nghe thấy thì quay sang, đi tới quan sát rồi nói: “Hình như vai hơi chật, may mà là vải bông, mặc riết là giãn ra thôi.”

Lục Nghiễm cười, vội tới phụ cô lồng vò chăn.

Tiết Bồng lại tìm được mấy món đồ tắm rửa mới tinh đầy đủ, nhét hết cho Lục Nghiễm mà bảo: “Anh đi tắm trước đi.”

Lục Nghiễm cầm lấy quay lại nhà tắm, tắm táp nhanh lẹ, lúc bước ra cả người ướt nhẹp, tóc cũng đã lau rồi, khăn lông vắt trên đầu, rơi chấm vai.

Lại không thấy Tiết Bồng trong phòng ngủ.

Lục Nghiễm không vội đi ra tìm cô, anh nhìn quanh phòng ngủ, đi tới bên giường ngồi xuống, cầm quyển sách trên tủ đầu giường, lật vài trang.

Đây là quyển “Pháp luật học chứng cứ”, Lục Nghiễm thấy hơi bất ngờ, kiến thức bên trong đều liên quan tới lĩnh vực tố tụng hình sự, có liên quan đến công việc của Tiết Bồng nhưng lại không liên quan trực tiếp.

Lục Nghiễm ngồi ở đó xem, lại nhìn thấy vài tiêu đề ở mục lục lần lượt là “Loại trừ và ngoại lệ của chứng cứ”, “Chứng cứ có thể chấp nhận và loại trừ”, “Chứng cứ không thể dùng để chứng minh sai lầm hoặc trách nhiệm” vân vân.

Lục Nghiễm dựa vào mục lục để lật đến số trang, đọc được mấy đoạn, đột nhiên lại hiểu vì sao Tiết Bồng lại xem quyển sách này.

Anh là trình sát hình sự, Tiết Bồng là kỹ thuật hình sự, công việc của họ là một thể thống nhất, anh phụ trách điều tra, Tiết Bồng phụ trách kỹ thuật vật chứng, cả hai đều là những mấu chốt không thể thiếu trong giai đoạn lập án khởi tố.

Đúng ra thì chỉ cần tuân thủ nghiêm khắc theo trình tự, chứng cứ cuối cùng mà họ cung cấp cho cơ quan kiểm sát và tòa án sẽ được coi là hợp pháp, theo lý sẽ được chấp nhận.

Tất nhiên là cũng có đủ thứ ngoại lệ, ví dụ như trình tự xuất hiện sai sót, chứng cứ bị ô nhiễm hoặc có tì vết, hay công việc của trình sát hình sự, chuyên viên kỹ thuật hình sự có xảy ra sai sót, bị nắm được sơ hở, thế thì rất có thể sẽ bị loại bỏ trong giai đoạn tố tụng.

Cảnh sát cũng là người, là người thì sẽ có sai sót, vì thế càng phải cố gắng hết sức, tổng hợp hoàn chỉnh chuỗi logic chứng cứ trước khi khởi tố.

Lục Nghiễm lật được vài trang lại nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Tiết Bồng nhanh chóng bước vào nói: “Em lót giường ở dưới hết rồi, anh đang xem gì thế?”

Lục Nghiễm cười: “Sách gối đầu giường của em.”

Tiết Bồng tới ngồi xuống: “Em đọc để ngủ đó.”

Lục Nghiễm: “Có giúp ích gì không?”

Tiết Bồng nghĩ rồi bảo: “Có. Có một số vật chứng em từng cho là hết sức chắc chắn, nhất định sẽ được chấp nhận lại bị tòa án loại bỏ, hồi trước thấy khó chịu lắm, giờ cuối cùng cũng biết tại sao rồi. Tư duy phá án của trình sát hình sự, kỹ thuật hình sự có nhiều lúc không hoàn toàn hoà hợp với tư duy của luật tố tụng hình sự.”

Lục Nghiễm gấp sách lại, mỉm cười nắm lấy tay cô: “Anh nhớ hồi còn sống bố anh từng nói, đa phần những người làm cảnh sát thời của

họ đều vươn tới lý tưởng và cảm xúc, muốn trừ bạo cho dân, muốn nêu cao chính nghĩa, tuy là tỷ lệ tử vong do nghề nghiệp của cảnh sát hình sự còn cao hơn cảnh sát chống ma túy, nhưng bắt được tội phạm thì thấy như gặt được thành tựu ấy, nghe thấy người nhà nạn nhân nói một tiếng “cảm ơn” mà thấy nặng ngàn cân. Chỉ là nhiều lúc cũng rất bất lực, vì đến quá trình tố tụng hình sự, có thể lại nhận được kết quả trái ngược hoàn toàn với những gì mình tưởng tượng.”

Cả hai đều là cảnh sát, Tiết Bồng nghe là hiểu ngay ý Lục Nghiễm muốn nói.

Cô khẽ lên tiếng cho ví dụ: “Ví dụ như tội phạm mà chúng ta cho rằng đáng phải tử hình, cuối cùng lại chỉ bị xử hai mươi năm.”

Lục Nghiễm cụp mắt thờ dãi: “Lúc đó anh còn nhỏ, anh hỏi bố, tại sao lại có những luật sư đi biện hộ cho người xấu.”

Nghe thấy cụm từ “người xấu”, Tiết Bồng bật cười, đúng là giống lời của trẻ con thật.

Con người sao có thể chia thành tốt xấu được?

Thế nhưng “người xấu” ở đây lại có thể đại diện cho thắc mắc và phần nộ của Lục Nghiễm khi hỏi câu hỏi này.

Lục Nghiễm tiếp tục: “Bố anh nói, luật pháp không phải trát đao, mà là cân cân, không thể chủ quan, nó phải giữ được cân bằng giữa phạm tội và luân thường đạo lý, nó phải bảo vệ quyền lợi của người phạm tội. Lúc đó anh thấy khó hiểu lắm, anh lại hỏi, tại sao người xấu lại được pháp luật lại bảo vệ? Bố anh không trả lời thẳng mà cho anh một ví dụ.”

Ví dụ này nói về một người mẹ đơn thân có con bị hại chết, bà ấy đã giết hung thủ để trả thù cho con, bản thân mình cũng trở thành hung thủ, phải đối mặt với phán quyết.

Lục Nghiễm nói: “Trong vụ án này, hung thủ vừa là người làm hại, vừa là người bị hại. Bố hỏi anh, nếu anh là quan tòa, anh nên làm thế nào? Anh rất khó xử, nghĩ ngợi rất lâu, dường như cuối cùng cũng hiểu được ý ông ấy.”

Tiết Bồng cũng suy nghĩ theo trong chốc lát: “Về tình người mà nói, chắc hẳn ai cũng mong người mẹ đó được xử nhẹ tội, nhưng theo luật pháp, người mẹ và hung thủ đã làm cùng một chuyện.”

Lục Nghiễm: “Sau đó bố hỏi anh, nếu một người quan tòa chỉ phán xử dựa theo cảm nhận cá nhân của mình, cố ý xử người mà ông ta cho là “người xấu” hình phạt thật nặng, xử nhẹ cho người ông ta cho là “người tốt”, vậy thì ai sẽ là người quyết định xem phán quyết chủ quan của quan tòa này là có chính xác không? Chỉ khi đối xử bình đẳng, vừa bảo vệ quyền lợi cho người tốt, vừa bảo vệ quyền lợi cho người xấu, một pháp luật như thế mới không trở thành công cụ cho một số kẻ tự tiện làm càn.”

“Nếu một người vô tội bị đẩy ra trước toà án, tiếp nhận xét xử, tất cả chứng cứ đều chỉ ra người đó là hung thủ, tất cả mọi người, bao gồm cả truyền thông đều cho rằng người này đáng bị lăng trì. Mà lúc này quan tòa lại tuân theo ý dân, xử tử hình. Thế nhưng sau khi tử hình, chứng cứ lại xuất hiện chuyển biến, chứng thực người này không phải hung thủ. Thế thì lúc này nên làm thế nào?”

Tiết Bồng: “Anh lấy ví dụ làm em nhớ tới Trần Mạt Sinh. Nếu như mười năm trước, ông ta bị xử tử hình, đối với rất nhiều người không rõ chân tướng mà nói, họ chỉ cho rằng thế này là đúng người đúng tội. Thế thì sau đó cũng sẽ không có những tờ đơn khiếu nại hết lần này tới lần khác, sẽ không có ngày chân tướng được phơi bày, tất cả mọi người đều cho rằng Thẩm Chí Bân là do Trần Mạt Sinh giết chết.”

Nói đến đây, Tiết Bồng tựa đầu vào vai anh, lại vô ý chạm phải mái tóc còn ướt của anh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng lại vội vàng đứng dậy, lấy máy sấy tóc ra, cắm điện rồi bảo: “Không sấy khô tóc là cảm đấy, anh chỉ biết cảm rằm em thôi, tới lượt mình thì không lo.”

Lục Nghiễm giật mình, đặt sách lại trên tủ đầu giường, mấp máy môi như không biện hộ cho mình một câu, ngược lại chỉ ngoan ngoãn ngồi yên thẳng tắp.

Tiết Bồng đi đến trước mặt anh, bật gió ấm mức thứ hai, vừa sấy tóc cho anh vừa dùng ngón tay để chải.

Bỗng chốc, căn phòng chỉ còn tiếng máy sấy “vù vù”.

Lục Nghiễm đắm chìm trong ấm áp, tóc cứ sượt qua trước trán, gió nóng cũng cứ lướt ngang má, khiến anh không khỏi khẽ nhắm mắt lại.

Mà tầm nhìn lúc này lại rơi vào cổ áo và ngực áo nhấp nhô của bộ đồ mặc nhà trên người Tiết Bồng.

Lục Nghiễm lẳng lặng hít sâu, dè dặt cứng đờ người, càng lúc càng khô cả cổ họng.

Nghe thấy tiếng máy sấy lúc này, lại nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, bỗng thấy hơi khó tin, không ngờ có một ngày anh lại ngồi trên giường Tiết Bồng, bàn luận với cô về những vấn đề như tính cân bằng của luật pháp hay pháp luật học chứng cứ.

Nghĩ đến đây lại thật sự không nén nổi nụ cười.

Tiết Bồng vừa tắt máy sấy, đưa tay vén vén tóc anh: “Được rồi đấy.”

Cúi xuống thì lại nhìn thấy nụ cười của anh.

Tiết Bồng hỏi: “Anh cười gì thế?”

Lục Nghiễm cup mắt: “Không có gì.”

Tiết Bồng lại nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ: “VẬY em đi tắm đây, anh cứ tự nhiên đi.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Ừm.”

Tiết Bồng bước chân vào phòng tắm.

Cửa đóng lại, một lát sau lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Thoạt đầu, Lục Nghiễm còn ngồi trên giường mà nghe, chẳng mấy chốc đã ngồi không yên, đứng dậy đi sang phòng đối diện, cất lại ghi chép mới lật ra vừa rồi.

Nghĩ một lúc thì ở phòng đối diện cũng không ổn, bèn đi xuống dưới lầu.

Ở tầng dưới, có một cái đệm lót hình tròn mềm mại để trước sofa, Barno đang nằm trên đó, có vẻ thoải mái lắm.

Lục Nghiễm liếc mắt nhìn con chó rồi mỉm cười, ngồi xuống trước sofa, đưa tay xoa đầu Barno, Barno ngước mắt, tự hào kêu ư ư.

Lục Nghiễm lại ngồi thử lên sofa, không bị mềm quá, lúc nằm xuống, lưng cũng nhận đủ lực đỡ, chần vớ vỏ chần lại đều mới tinh, có mùi nước giặt thơm mát.

Lục Nghiễm nằm xuống lướt điện thoại một lúc, tới khoảng nửa tiếng sau, nghe thấy tiếng Tiết Bồng từ cầu thang: “Lục Nghiễm, mười giờ rồi, anh ngủ sớm đi, em cũng ngủ đây, ngủ ngon.”

Lục Nghiễm thoát khựng lại, còn tưởng Tiết Bồng sẽ đi xuống, nhưng nghĩ lại thì đã mười giờ rồi, muộn lắm rồi, bèn bảo: “Ừm, ngủ ngon.”

Lục Nghiễm tắt đèn, nằm trên giường hồi lâu nhưng không thấy buồn ngủ.

Trên lầu, Tiết Bồng sấy khô tóc rồi cuộn người trong chăn, uống một viên Melatonin, đợi thuốc bắt đầu có tác dụng rồi tắt đèn đi ngủ.

Trước khi ngủ, cô còn nhớ lại cuộc nói chuyện với Lục Nghiễm vừa nãy, còn cả nụ cười của anh nữa.

Tiết Bồng cũng mỉm cười, vui mặt vào trong chăn.

Chỉ là đêm ấy, Tiết Bồng ngủ không ngon tí nào.

Chắc là do lúc chiều nhìn thấy bài đăng của Silly Talk, tối đến thì máy sưởi bật khá nóng, ngủ chưa được bao lâu, Tiết Bồng đã bắt đầu nằm mơ.

Hết giấc mơ này đến giấc mơ khác, cảnh tượng thì lại rất mơ hồ, hình như có tình tiết và các mối quan hệ rất phức tạp, trộn lẫn lung tung vào nhau.

Tiết Bồng có tỉnh lại mấy lần, trở mình tới lui, đến nỗi còn phải chìa tay chân ra khỏi chăn cho thoáng.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, cô lại thấy lạnh, còn mơ thêm thấy một giấc mơ, bỗng chốc giật mình tỉnh giấc.

Cô mơ thấy có người chết, mơ thấy cô và Lục Nghiễm cùng nhau đến hiện trường vụ án, có rất nhiều cảnh tượng máu me, còn có rất nhiều chứng cứ xuất hiện.

Họ loại bỏ từng món một, cuối cùng cũng khoanh vùng được hai nghi phạm, nhưng lúc này lại phát hiện rất có thể còn có người thứ ba đáng nghi hơn.

Sau đó lại là một số tình tiết hỗn loạn, ví dụ như người thứ ba này nguy hiểm thế nào, vật lộn với cảnh sát như thế nào.

Lúc này, luật sư của người thứ ba xuất hiện.

Người luật sư này không phải ai khác mà chính là Tiết Dịch.

Tiết Bồng và Tiết Dịch đối đáp với nhau trong giấc mơ, cả hai đều kiên định với lập trường của mình, không ai nhường ai.

Tiết Bồng tuân thủ nguyên tắc, không vu oan, không dung túng, chú trọng chứng cứ và thực sự cầu thị.

Tiết Dịch thì lại cho rằng pháp luật nên khách quan công chính, dù là bị cáo thì cũng nên được bảo vệ quyền lợi.

Hai chị em cuối cùng đã cãi nhau vì va chạm quan niệm và phán quyết cuối cùng.

Tiết Bồng bỗng chốc bừng tỉnh.

Cô mở mắt, yên lặng nằm trong bóng tối, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Ngày nghỉ gì thì đêm mơ nấy, lúc chiều xem bài đăng của Silly Talk, trước khi đi ngủ lại nói chuyện luật pháp với Lục Nghiễm, nào lại cần sắp xếp tiêu hoá thông tin tiếp nhận ban ngày trong giấc ngủ, không ngờ quá trình này lại bện lại cho cô một giấc mơ như thế này.

Tiết Bồng hít một hơi, ngồi thẳng dậy, bật đèn trên tủ đầu giường, vô thức muốn với lấy ly nước nhưng lại nhận ra ly nước không có ở bên cạnh.

À, cô mang ly nước xuống dưới rồi.

Tiết Bồng tự giằng co một lúc, dẫn đo không biết liệu có làm đánh thức Lục Nghiễm hay không, nhưng cổ họng thật sự rất khát, khô rát cả lên.

Mấy phút sau, Tiết Bồng cuối cùng cũng ngồi hết nổi, nhẹ nhàng đi xuống cầu thang.

Dưới lầu hết sức yên ắng.

Tiết Bồng đi đến bên bếp không một tiếng động, cô mở một ngọn đèn, quả thật là nhìn thấy ly của mình trên bàn.

Cô cầm lên uống mấy hớp, nước đã nguội nhưng rất đã khát.

Quanh sofa Lục Nghiễm ngủ có xếp hai giá sách, quần quanh phòng khác, từ góc nhìn của Tiết Bồng chỉ có thể nhìn thấy tấm chăn bông qua kẽ hở giữa giá sách.

Tiết Bồng uống hết nửa ly, thở lấy hơi, cảm thấy cổ họng cuối cùng cũng thoải mái.

Cô đang định cầm ly lên lần thì lại nghe thấy một giọng nói từ sau giá sách: “Tiết Bồng?”

Tấm chăn lập tức động đậy, phát ra âm thanh sột soạt.

Tiết Bồng khựng lại, đi tới nói: “Em xuống kiếm miếng nước, làm ồn anh hả?”

Cô vừa nói vừa vòng qua giá sách, nhìn qua ánh sáng yếu ớt, thấy được Lục Nghiễm đang nằm trong chăn, tóc anh hơi rối, mắt lim dim, nhìn thấy cô thì cười.

Anh chìa tay về phía cô: “Anh cũng hơi khát.”

Tiết Bồng đưa nửa ly nước còn lại cho anh, ngồi xuống bên sofa, nhìn Barno đang say ngủ.

Lục Nghiễm uống cạn ly nước rồi hỏi: “Nước hơi mát, sao em không nấu chút nước nóng, không sợ lạnh bụng hả.”

Tiết Bồng nói: “Sợ làm anh thức.”

Lục Nghiễm hít một hơi: “Anh thì không việc gì đâu, thật ra anh cũng không ngủ được bao nhiêu.”

Tiết Bồng đặt ly nước sang một bên hỏi: “Sao thế, lạ giường à?”

Sau đó lại khẽ hắt hơi, mũi thấy hơi ngứa.

Lục Nghiễm nhích người ra sau, chừa ra một khoảng, vén chăn bông lên: “Em mặc phong phanh quá, vào đây đã.”

Tiết Bồng cũng không do dự mà nằm xuống chỗ anh chưa ra.

Chấn đáp lại sau lưng cô, hơi ấm bao phủ lấy cô.

Tiết Bồng áp sát vào lòng anh, với tay vòng quanh hông anh, người cô hơi lạnh, anh thì lại nóng, khác biệt thấy rõ.

Đến lúc dịu lại, Tiết Bồng mới hỏi: “Ngủ sofa khó chịu phải không?”

“Cũng không phải.” Lục Nghiễm hắng giọng, mấy giây sau mới thấp giọng bảo: “Tại đầu óc anh không yên được.”

Tiết Bồng giật mình, nhìn vào mắt anh.

Lục Nghiễm khẽ chạm vào trán cô, hít một hơi rồi nói: “Nghĩ tới em ngủ trên lầu, anh lại trần trọc ngủ không được.”

Tiết Bồng cười, đột nhiên lại hỏi: “Có trách em không?”

Lục Nghiễm khó hiểu: “Hử? Trách em cái gì?”

Tiết Bồng: “Trách em không nhận lời anh sớm hơn.”

Lục Nghiễm ngộ ra: “À, không có, anh thấy như bây giờ tốt lắm. Nếu em mà nhận lời sớm hơn, chưa chắc bây giờ mình đã yên ổn ở bên nhau như thế này.”

Cũng đúng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, cô đã tiếp xúc với tính cách của Lục Nghiễm rất nhiều năm, chủ yếu là do cô quá kỳ quặc, rất nhiều chuyện không thể hiểu được, Lục Nghiễm cũng đã đối mặt với hai lần nằm vùng, thêm vào sự ra đi của Chung Lệ sau đó, cô và Lục Nghiễm vì thế mà lục đục, sau đó thì lại hết vụ án này đến vụ án khác.

Trong quá trình này, tâm trí của họ thường bị những biến cố bên ngoài dẫn dắt, thật sự khó mà tập trung vào người kia, nhất là với cô, gần như gạt bỏ chuyện tình cảm ra khỏi cuộc sống.

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây lại nghe thấy Lục Nghiễm hỏi: “Tối nay mơ thấy ác mộng rồi đúng không?”

Tiết Bồng yên lặng mấy giây mới gạt đầu.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Mơ thấy gì thế?”

Tiết Bồng kể sơ lại về cơn ác mộng: “Quên mất nhiều thứ rồi, nhưng mà vẫn còn nhớ cái đoạn cãi nhau với chị em.”

Ai ta hay nói giấc mơ là hình ảnh phản chiếu từ tiềm thức, cô cũng không biết mối bất hoà giữa cô và Tiết Dịch đại diện cho điều gì.

Nỗi sợ từ nội tâm sao?

Tiết Bồng nói: “Nếu chị ấy còn sống, bây giờ chắc đã là luật sư xuất sắc nhất của thành phố Giang, sau này sẽ trở thành cộng sự cao cấp của văn phòng luật sư lớn nhất. Nhưng em lại không mong nhìn thấy chị ấy trở thành một Hàn Cố khác.”

Lục Nghiễm thở dài, đưa tay vuốt tóc cô: “Dù có bất đồng ý kiến, không hiểu nhau trong một lúc nào đó, thì đây cũng chỉ là quá trình tiếp xúc với nhau mà thôi. Nhìn xa hơn thì mọi người sớm muộn cũng đều sẽ tìm được điểm cân bằng mới trong sự nghiệp. Như trước đó mình có nói đấy, luật pháp cũng đang không ngừng tìm kiếm cân bằng giữa phạm tội và luân lý, nó không được hoàn hảo, nhưng nó sẽ tốt hơn.”

Tiết Bồng ôm chặt lấy anh: “Sao lần nào anh cũng an ủi được em vậy, cứ như thoáng chốc là bắt được mạch rồi ấy? Người ta hay nói, đàn ông và phụ nữ rất khó có cùng chung tiếng nói, bởi cách thức tư duy của hai bên không giống nhau.”

Lục Nghiễm: “Sao lại không giống nhau?”

Tiết Bồng nhớ lại: “Đàn ông thích dùng lý lẽ, phụ nữ thích dùng tình cảm, lúc phụ nữ muốn dùng tình cảm thì ghét nhất là đàn ông dùng lý lẽ.”

Lục Nghiễm khẽ cười: “Giống mỗi lần anh nói em, em lại bảo anh cảm rằm ấy hả?”

Trong bóng tối, Tiết Bồng âm thầm trợn mắt: “Ừm.”

Lục Nghiễm nhìn thấy hết từng cử chỉ nhỏ này, anh vẫn lảng lảng cười, để lộ hàm răng trắng, lồng ngực cũng phập phồng.

Tiết Bồng ngẩng lên trừng anh: “Anh lại cười cái gì?”

Lục Nghiễm nén lại bốt, vòng về chủ đề vừa nãy: “Lần nào anh cũng có thể an ủi được em, cũng là vì em chịu nghe anh nói.”

“Hờ?” Tiết Bồng hỏi: “Như thế nào cơ?”

Lục Nghiễm: “Nếu mà em bịt tai lại, khép lòng mình lại, thế thì dù anh có nói gì, em cũng đều cảm thấy không liên quan tới em. Có một thời gian rất dài, em toàn như thế đấy.”

Tiết Bồng ngạc nhiên, nhớ lại trước kia, hình như là hồi cấp Ba có một thời gian như thế, sau khi đậu vào Đại học Cảnh sát mới dần đỡ hơn.

Nghĩ tới đây, Tiết Bồng hỏi: “Anh vào Đại học Cảnh sát trước em, sau đó anh thấy em ở trường, rõ ràng biết là em lạnh nhạt, cọc tính, khó gần, tại sao còn chịu chủ động bắt chuyện với em?”

Lục Nghiễm nói nửa thật nửa đùa: “Bởi vì anh biết, anh mà không bắt chuyện với em, sợ là em rất khó kết bạn.”

Tiết Bồng: “Vậy là anh đồng cảm với em hả?”

Lục Nghiễm không trả lời ngay, anh im lặng giây lát như đang hồi tưởng lại.

Tiết Bồng nhìn anh chăm chăm, đến khi anh cũng nhìn xuống, thấp giọng nói: “Thật ra anh cũng không biết nữa, chỉ thấy bị thu hút thôi, có gì đó thu hút anh tới gần em. Mình học cùng một trường cấp Ba, có cùng trải nghiệm, anh biết có chuyện gì đã xảy ra với em, cũng biết em vực dậy, cuối cùng đậu được vào Đại học Cảnh sát khó khăn đến cỡ nào. Những chuyện đó đều cuộn tới vào ngay thời khắc anh nhìn thấy em.”

Tiết Bồng bỗng chốc không nói được gì nữa, chỉ vùi đầu vào trước ngực anh, thấy mắt mình cay cay.

Trái tim cô vốn đã dần bị khoét rỗng vì cú sốc Tiết Dịch bất hạnh ra đi, cô không muốn đến gần bất cứ ai, cũng không cho phép người lạ bước vào thế giới của mình.

Đương nhiên là cô cũng không ngờ, Lục Nghiễm lại xuất hiện vào lúc ấy.

Mười năm, từ mười sáu tuổi tới hai mươi sáu tuổi, khoảng thời gian trẻ trung nhất của một người, mười năm nay, họ để lại quá nhiều dấu vết trong cuộc đời nhau, nhiều đến độ cô đã quen với sự tồn tại của người đàn ông này từ lâu lắm rồi, con tim bị khoét rỗng cũng dần được lấp đầy từ khi nào không biết.

Tiết Bồng nhắm mắt lại, ngửi thấy mùi trên người anh, đến lúc dần trở nên mơ màng, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Buồn ngủ rồi đúng không? Ngủ đi nào.”

Tiết Bồng vô thức gật đầu, không nhúc nhích mà cứ tựa vào anh như thế rồi ngủ thiếp đi.

Chương 151: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 7

Sáng sớm, Tiết Bồng thức dậy bằng những mùi thơm.

Lúc cô dậy, Lục Nghiễm đã tắm táp xong xuôi, đang luộc trứng với chiên lại giảm bông trong bếp, còn pha cả cà phê.

Barno đang ở cạnh ngẫu nhiên hạt.

Tiết Bồng nhanh chóng lên lầu đánh răng rửa mặt, lúc ra thì vừa có đồ ăn.

Hai người vừa ăn vừa xem tin tức sáng, Tiết Bồng có gọi điện cho Trương Vân Hoa, bảo rằng trưa sẽ về ăn cơm, còn dắt theo một người nữa.

Trương Vân Hoa hơi ngạc nhiên, sau đó cũng nhận ra được ý của Tiết Bồng, vừa mừng vừa bất ngờ, lúc thì bảo phải gọi nhiều đồ ăn, lúc thì lại hỏi cậu bạn này thích ăn gì, không ăn được gì.

Mười giờ rưỡi, Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng ra ngoài, để Barno lại trông nhà.

Lần này, Tiết Bồng là người lái, đến lượt Lục Nghiễm hoang mang, còn hỏi lại mấy câu Tiết Bồng đã hỏi hôm qua, phải mua quà gì, Trương Vân Hoa có chú trọng gì không vân vân.

Lúc sắp tới khu dân cư Trương Vân Hoa ở, xe dừng lại trước trụ đèn đỏ cuối cùng.

Tiết Bồng nhìn ra ngoài cửa xe, cách đó không xa là tòa nhà Thường Phong ở, cô bảo: “Hồi trước em có đi đón chú Thường với Thường Phong ấy, khi đó em thuê giúp anh ta một căn ở đây này.”

Lục Nghiễm chứng lại, nhìn theo hướng Tiết Bồng chỉ, anh chỉ ậm ừ.

Họ đều không hỏi xem Thường Phong dạo này thế nào, lần cuối cùng biết tin về y là nhờ Ngải Tiểu Nguyên, dạo này Thường Phong đang theo đuổi cô ấy.

Lần trước, Thường Trí Bác mang hải sản tới cho Trương Vân Hoa và Tiết Bồng, cũng không nhắc tới Thường Phong một chữ.

Sau đó, Trương Vân Hoa còn cảm râm với Tiết Bồng mấy câu, bảo rằng hai cha con Thường Trí Bác vẫn chưa làm lành, đã không liên lạc với nhau được một thời gian rồi.

Tiết Bồng vốn đã chẳng có thiện cảm với Thường Phong, nghe thấy cũng chỉ hời hợt đáp: “Cái tính của anh ta sợ là còn thất bại dài dài, tới lúc đó là biết người thân quan trọng thôi chứ gì.”

Không bao lâu sau, xe chạy tới khu dân cư, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng đi lên.

Đến trước cửa nhà, Tiết Bồng đang cầm chìa khoá chuẩn bị mở cửa thì đã nghe thấy trong nhà loáng thoáng có tiếng nói chuyện.

Tiết Bồng đang nghĩ chẳng lẽ có khách tới, cô mở cửa ra, nhìn thấy Thường Trí Bác đang nhặt rau trong phòng khách.

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Chú Thường, chú cũng tới ạ?”

Thường Trí Bác cười: “Bồng về rồi đấy à. Thì chú nghe nói con dắt bạn về ấy mà, tới phụ giúp chút đỉnh.”

Trong lúc nói chuyện, Tiết Bồng đã bước vào nhà, Lục Nghiễm cũng xuất hiện ngoài cửa.

Lục Nghiễm đang lúc hồi hộp, nghe thấy hai người nói chuyện cũng ngạc nhiên, sau đó lại nhìn thấy Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác: “Con là... Nghiễm đó hả?”

Lục Nghiễm cười: “Chú Thường, lâu quá không gặp chú.”

Thường Trí Bác bất ngờ: “Ấy, Bồng à, bạn con là thằng Nghiễm đấy hả? Sao mà trùng hợp thế!”

Lục Nghiễm bước vào nhà, Trương Vân Hoa cũng từ trong bếp chạy ra, trong tay còn đang cầm kéo nhà bếp, trông có vẻ bận bịu lắm, thoáng thấy cậu trai to cao Tiết Bồng dắt vào nhà thì cũng ngạc nhiên.

Tiết Bồng cầm dép ở tủ giày đưa cho Lục Nghiễm, lại quay sang nói với Trương Vân Hoa: “Mẹ, giới thiệu với mẹ, đây là Lục Nghiễm, bạn trai con.”

Nhờ câu nói đó mà suốt sau đó, mẹ vợ càng nhìn con rể lại càng thấy hài lòng.

Trương Vân Hoa vốn cũng ôm ấp hy vọng gì về việc tìm bạn trăm năm cho Tiết Bồng, chỉ mong cô chịu bước ra khỏi thế giới của mình, nhìn ngắm nhiều hơn những thứ bên ngoài, chịu gỡ nút thắt trong lòng, tìm một người tốt mà kết hôn, sống bình an tới hết cuộc đời này, người làm mẹ như bà cũng không mong muốn gì hơn thế nữa.

Tất nhiên là Trương Vân Hoa cũng thầm liệu trước, có khi mười năm tới, bà vẫn chưa chắc đã thấy được cảnh Tiết Bồng có bạn trai, với tính cách đó, Tiết Bồng thậm chí có thể một thân một mình sống hết cả đời.

Lúc Trương Vân Hoa cầu nhàu chuyện này với Thường Trí Bác, Thường Trí Bác còn khuyên ngược lại bà, bảo rằng ít nhất thì con bé Tiết Bồng có chính kiến, biết phân biệt đúng sai phải quấy, không tới mức làm đường lạc lối, cũng có khả năng tự chăm sóc tốt cho mình.

Hơn nữa, chỉ cần con người ta gỡ được nút thắt trong lòng, rất nhiều chuyện nên tới cũng sẽ tới theo, tốc độ cũng sẽ rất nhanh.

Mà đây, Thường Trí Bác nói trúng phóc, Tiết Bồng lại chính là người như thế, trông thì có vẻ chín chắn muộn, tính cách cố chấp, thế nhưng một khi quyết định bước ra khỏi thế giới nhỏ, với phong thái làm việc quyết đoán và chú trọng hiệu suất của cô, tốc độ hẹn hò và kết hôn có thể sẽ khiến tất cả mọi người há hốc.

Quả thật thế, Tiết Bồng chỉ gọi điện là đã quyết định luôn cái chuyện dắt bạn trai về gặp phụ huynh, làm Trương Vân Hoa trở tay không kịp.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Một mình Trương Vân Hoa làm không hết việc, bèn lập tức gọi điện cho Thường Trí Bác, hỏi cách làm mấy món ăn gia đình.

Thường Trí Bác hỏi nguyên do, vừa nghe thấy Tiết Bồng sắp đưa bạn về nhà, không nói tiếng nào đã chạy ngay tới.

Trong phòng khách, Trương Vân Hoa bưng trái cây đã rửa ra bàn, ngồi xuống nói chuyện với Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm thông thả gọt một quả táo, cắt thành miếng, vừa mời Trương Vân Hoa ăn cùng, vừa trả lời câu hỏi của mẹ vợ tương lai.

Lục Nghiễm rất ít khi hồi hộp thế này, cứ sợ nói sai một chữ hay khai thiếu gì đó, bèn nói hết hoàn chính bối cảnh xuất thân, hoàn cảnh gia đình của mình cho Trương Vân Hoa nghe.

May là Trương Vân Hoa đã biết được chút chút về Lục Nghiễm, cũng biết Tiết Bồng có quen một người bạn nam mười năm trời từ cấp Ba đến Đại học, rồi cùng làm ở Cục thành phố.

Trương Vân Hoa một mặt cảm thấy quen biết mười năm biết cả ngọn ngành nhau, lại đều là cảnh sát, sau này xây dựng gia đình sẽ giảm

xung đột nhiều lắm, mặt khác lại nghĩ, đã mười năm rồi mà còn chưa tới đâu, sợ là không hợp cạ, cũng không miễn cưỡng được.

Nghĩ tới nghĩ lui rồi Tiết Bồng lại dắt Lục Nghiễm về nhà thật.

Ở trong bếp, Tiết Bồng đang thái thức ăn, Thường Trí Bác thì đảm nhận vai trò bếp chính.

Một món nóng hổi vừa ra lò, Tiết Bồng đẩy nắp lại, nhắc đến chuyện hôm qua mới tới nhà bố mẹ Lục Nghiễm dùng bữa.

Thường Trí Bác hơi ngạc nhiên hỏi: “Con nói với mẹ con chuyện này rồi chưa?”

Tiết Bồng nói nhỏ: “Dạ chưa, quyết định đột ngột quá nên con chưa kịp nói. Bây giờ mà nói, chắc mẹ lại cảm râm con.”

Thường Trí Bác cười: “Chứ còn cái gì nữa?”

Một lát sau, Thường Trí Bác lại hỏi: “Vậy con có gặp bố dượng của thằng Nghiễm chưa? Phó Thị trưởng Tần ấy?”

Tiết Bồng gật đầu: “Dạ rồi, hơi khác với trên tin tức, trông không nghiêm túc thế, còn dễ gần nữa ạ. À phải rồi, con nghe Lục Nghiễm nói, chú với Phó Thị trưởng Tần là bạn cũ ạ?”

Thường Trí Bác: “Đúng rồi, hồi trẻ bọn chú rất hay tiếp xúc trong công việc, lúc đó ông Tần đang làm nhân viên chính phủ, chú với bố con thì ở Sở Nghiên cứu Địa chất...”

Thường Trí Bác nhanh chóng kể về mấy chuyện hồi còn trẻ, kể cả chuyện Tiết Ích Đông đã đi đầu trong việc xử lý nước ô nhiễm và bảo vệ môi trường như thế nào, cứ vài ba hôm là chạy tới Toà Thị chính, nhiều người trong đó còn thấy sợ ông, nhưng Tần Bác Thành lại rất nhẫn nại, lần nào cũng tiếp đón Tiết Ích Đông tận mấy tiếng đồng hồ, thảo luận về vấn đề học thuật ở các khía cạnh này với Tiết Ích Đông.

Sau đó, Tiết Ích Đông đưa Thường Trí Bác theo cùng, lần nào gặp mặt, ba người cũng nói chuyện cả một buổi tối, nói về lý tưởng, nói đến tương lai của thành phố Giang, nói chuyện hiện tại, nói đến một số hiện tượng chứng minh.

Cũng bắt đầu từ hôm đó, cả ba trở thành bạn của nhau.

Thường Trí Bác thông thả nhớ lại năm đó, Tiết Bồng nghe thấy thì rất kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ rằng Tiết Ích Đông, Thường Trí Bác và Tần Bác Thành còn có một quá khứ như thế.

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Con chưa nghe mẹ nói bao giờ, chú cũng mới nói với con lần đầu.”

Nụ cười của Thường Trí Bác nhạt đi, ông thở dài: “Khi đó ai cũng là thanh niên nhiệt huyết, chưa nghĩ gì tới chuyện lâu dài. Sau đó chưa được hai năm, ông Tần đã theo cấp trên khi đó đến thành phố khác công tác, đi như thế tận mười năm. Bọn chú cũng có điện thoại liên lạc với nhau, nhưng công việc của ai cũng đều bận rộn quá, dần dần cũng nhạt nhòa.”

Tiết Bồng cũng có biết chút ít về quá trình thăng chức của Tần Bác Thành, cũng giống như đại đa số các quan chức khác của Trung Quốc, lúc nào cũng phải đi mọi nơi để trải nghiệm phong tục và con người khác nhau.

Mấy năm trước, lúc Tần Bác Thành về lại thành phố Giang, đúng lúc vụ án “Địa Ốc Thừa Văn” đang kinh thiên động địa, cũng vì chuyện đó mà một tổp quan chức thời đó đều bị cắt chức hết.

Tần Bác Thành đã nhậm chức từ lúc đó, nhận lấy một đống hỗn độn, sau đó lại mạnh tay tiến hành cải cách, chỉnh đốn, thế mới ổn định được cục diện rối ren của thành phố Giang, làm dịu được nỗi lo của người dân.

Tiết Bồng không nói gì một chốc, nhìn thấy mặt Thường Trí Bác thoáng phiền muộn, biết chắc là ông đang nhớ lại chuyện hai mươi

mấy năm trước, nhất thời thốn thức.

Đúng như ông nói, khi đó họ đều còn là thanh niên nhiệt huyết, có tương lai xán lạn, thế nhưng chớp mắt lại xảy ra nhiều biến cố.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Ích Đông mắc bệnh qua đời, Thường Trí Bác thất bại trong sự nghiệp, Tần Bác Thành đi nhậm chức ở thành phố khác, nhiều năm sau, Thường Trí Bác ngồi tù, Tần Bác Thành về lại thành phố Giang.

Tiết Bồng chưa từng hỏi Trương Vân Hoa căn kẽ về chuyện Thường Trí Bác ngồi tù, lúc đó cô vừa mới tốt nghiệp Đại học Cảnh sát, chỉ nghe Trương Vân Hoa nói là cơ quan của Thường Trí Bác có xung đột với người khác, đánh người ta bị thương, cấu thành tội cố ý gây thương tích, bị xử tù ba năm.

Đến tận bây giờ, Tiết Bồng vẫn không thể tin được chuyện này, dù thế nào cô cũng không tưởng tượng được Thường Trí Bác lại có lúc quá khích đến thế.

Trước giờ, Thường Trí Bác luôn hiền hoà với mọi người, không thấy nóng nảy gì, sao lại tự dưng xung đột với người ta được, còn đánh người ta nặng tới mức bị xử tù?

Tiết Bồng đang nghĩ tới đó, Thường Trí Bác lại bắt đầu xào món thứ hai.

Tiết Bồng đứng bên cạnh nhìn, tiện tay đưa giúp lọ gia vị.

Món ăn ra lò, Tiết Bồng mới tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Hôm qua gặp Phó Thị trưởng Tần, chú ấy còn kể với con rất nhiều chuyện về bố con hồi còn sống.”

Thường Trí Bác hỏi: “Ồ, nói về gì thế?”

Tiết Bồng nói: “Cũng đại loại như chú kể đấy ạ, chú ấy còn nói nếu mà thành phố Giang có thể có thêm được vài người như bố con, công việc của chính phủ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Tiếc là hai mươi năm sau này, chú ấy không còn thấy ai như ông ấy nữa.”

Thường Trí Bác khựng tay lại, lúc rửa nôi, mắt cũng ngơ ngác, một chốc sau mới hoàn hồn lại, cọ sạch nôi, còn lẩm bầm: “Đúng đấy, nếu có thêm vài người như ông Tiết là tốt rồi...”

Thường Trí Bác lại đổi chủ đề khác: “Thật ra con người ông Tần cũng tốt lắm, ông ấy là quan chức tốt. Chú có thể làm bạn với ông ấy, với bố con, đó là may mắn lớn nhất cuộc đời của chú. Chú cũng mong thành phố Giang có thể có nhiều người như họ.”

Nghe thấy thế, Tiết Bồng ngẩn ngơ.

Cũng không biết tại sao, cô cứ thấy Thường Trí Bác nói ra những lời này rất đột ngột, dường như có ý gì khác, thế nhưng cũng chỉ là trong phút chốc thế thôi, tự nhiên khi không cô cũng không nghĩ tới gì được.

Tiết Bồng nói tiếp: “Nếu năm đó Phó Thị trưởng Tần không tới thành phố khác làm việc mà vẫn ở lại thành phố Giang, có lẽ những việc tham ô hối lộ, coi thường tính mạng con người như vụ “Địa Ốc Thừa Văn” sẽ không xảy ra đâu nhỉ.”

Thường Trí Bác hình như vừa khẽ mỉm cười, đứng ở góc nhìn của Tiết Bồng thì chỉ có thể thấy được góc nghiêng của ông.

Nụ cười nhạt nhoà của ông dưới ánh sáng có thêm chút mĩa mai, chút cay nghiệt.

Tiết Bồng nhìn thấy, còn tưởng mình hoa mắt, bỗng chốc thấy lạnh đi hẳn.

Nhưng Thường Trí Bác lại nhanh chóng thay đổi vẻ mặt, lại dịu dàng trở lại: “Nếu mà năm đó ông ấy không đi, sợ là chắc cũng không lên

trở thành Phó Thị trưởng như bây giờ. Hai mươi mấy năm nay, chú cũng biết nước ở thành phố Giang vẫn đục cỡ nào. Người tốt, người muốn làm việc thiết thực đều rất khó tồn tại trong đầm nước này.”

Tiết Bồng bồng chốc không nói gì, chỉ lắng nghe Thường Trí Bác, mấy giây sau mới hỏi: “VẬY bây giờ đầm nước này đã trong chưa chú?”

Thường Trí Bác ngẫm nghĩ rồi nói: “Đỡ hơn trước một chút.”

Tiết Bồng: “VẬY là mấy năm trước Phó Thị trưởng Tần được điều về đúng vào cơ hội tốt.”

Thường Trí Bác lại cười, quay sang nhìn Tiết Bồng: “CÓ người sinh ra không gặp thời, có người thì thời thế tạo anh hùng, đợi tới lúc còn bằng tuổi chú là hiểu được lý lẽ này thôi.”

Tiết Bồng không trả lời, cô cụp mắt, nghiền ngẫm hàm ý trong lời nói của ông.

Hôm nay, tâm trạng Thường Trí Bác có vẻ tốt, vừa có chủ đề là lại nói nhiều hơn: ““Địa Ốc Thừa Văn” làm được tới mức đó, gần như đến lúc giấy không gói được lửa rồi mới bùng ra. Ở đây có rất nhiều nguyên do, có nguyên nhân đấu đá nội bộ của tập đoàn này, cũng có ngoại lực tác động, thấy hưng thịnh đó rồi cũng thấy luôn cả ngày sụp đổ. Người dân thấy tin tức, sẽ theo quan niệm mà cho rằng tập đoàn này có tiền tài làm gì cũng được, dùng tiền bạc để đổi lấy quyền thế. Nhưng trên thực tế, chuyện này lại ngược lại.”

Tiết Bồng đột nhiên hiểu ra: “Ý chú là đầm nước này đã vẩn đục từ trước, dù không có “Địa Ốc Thừa Văn”, cũng sẽ có những công ty khác thừa nước đục thả câu, thừa thế xông lên. Có sâu mọt há miệng chờ thì sẽ có người bằng lòng mớm mồi.”

Thường Trí Bác cười: “ĐÂY chính là lý lẽ gà sinh trứng, trứng sinh gà đấy.”

Tiết Bồng đột nhiên nghĩ tới nhà họ Hoắc: “Vậy chú thấy sao về Hoắc Thị?”

Thường Trí Bác chợt khựng lại: “Hoắc Thị... sao tự dưng con lại nghĩ tới công ty này?”

Tiết Bồng nói: “Hoắc Đình Diệu có hai đứa con trai, con lớn học chung trường cấp Ba với con, còn có qua lại với chị con, con trai nhỏ trước đây có dính tới một số chuyện, bọn con cũng có tiếp xúc qua những vụ án đó. Con còn có gặp bố bọn họ vài lần nữa, chủ tịch tập đoàn Hoắc Thị, Hoắc Đình Diệu.”

Thường Trí Bác dường như kinh ngạc lắm: “Con gặp Hoắc Đình Diệu rồi ư?”

“Dạ vâng.” Tiết Bồng nói: “Con cũng không biết sao mà không thấy có chút cảm tình nào với cái gia đình này, chắc tại con nhìn người ta phiến diện. “Địa Ốc Thừa Văn” vừa sụp đổ, Hoắc Thị đã thừa thế xông lên. Con thường thấy tin tức về Hoắc Đình Diệu trên tivi, ca tụng ông ta là doanh nghiệp từ thiện, nhất là với cống hiến của ông ta về cải thiện môi trường thành phố Giang. Nhưng mà con đã tiếp xúc với người này và con trai nhỏ ông ta mấy lần, hai cha con họ làm con thấy như là kim sâu trong bọc, không lộ ra được ấy, nhưng mà không biết được khi nào lại chòi ra đâm người ta.”

Cảm nhận của Tiết Bồng đối với Hoắc Ung thì chỉ có làm xằng làm bậy, cậy đẳng sau có người dọn dẹp đống hỗn độn cho mình. Việc này cũng đã trực tiếp nói rõ được Hoắc Đình Diệu đã dung túng Hoắc Ung ở một mức độ nhất định.

Thêm vào lần trước tới nhà họ Hoắc thu thập chứng cứ, Tiết Bồng tận mắt nhìn thấy Hoắc Đình Diệu nói qua nói lại với Lục Nghiễm, vừa kinh ngạc bởi ông ta quá nhìn xa trông rộng, vừa hiểu ra tại sao lại có được thằng con như Hoắc Ung.

Thường Trí Bác bỗng nói: “Con cũng nhạy bén thật.”

Tiết Bồng ngẩng lên, không nói gì.

Thường Trí Bác lại tiếp: “Tuy là “Địa Ốc Thừa Văn” đã sụp đổ, nhưng mà nước ở thành phố Giang không phải chỉ mình nhà họ khuấy đục, sẽ không tự nhiên trong lành vì thiếu mất mỗi nhà này. Hoắc Thị cũng không phải mới phát lên mấy năm nay, gốc rễ của nó đã cắm sâu trong lòng đất từ lâu rồi, chẳng qua là luôn bị “Địa Ốc Thừa Văn” chèn ép, không có cơ hội vươn lên tiếp thôi.”

Tiết Bồng khẽ nói: “Nhưng mà bây giờ chính phủ lại đem nó ra làm mặt tiền, tin tức cũng chỉ toàn ca ngợi, tán thưởng.”

Thường Trí Bác cười: “Thì để đó rồi coi, chắc cũng chỉ là tạm thời thôi. Con thấy châu chấu sau thu nháy nhót được bao lâu? Năm đó “Địa Ốc Thừa Văn” cũng đột nhiên sụp đổ vào lúc hưng thịnh nhất đấy thôi.”

Tiết Bồng khẽ hé môi nhưng không nói gì.

Vào lúc này đây, cô chỉ thấy lạnh căm.

Chẳng qua chủ đề này cũng không tiếp tục nữa, Trương Vân Hoa nhanh chóng bước vào, bưng mấy đĩa thức ăn nóng hổi ra ngoài.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Suốt bữa ăn, mọi người đều nói về chuyện gia đình, hết sức hoà hợp.

Tửu lượng của Lục Nghiễm không cao, nhưng thấy Trương Vân Hoa vui vẻ nên không dám không nể mặt, cũng không cản được Trương Vân Hoa với Thường Trí Bác mời rượu nên đã uống mấy ly,

Tiết Bồng thấy hết nhưng cũng không nói gì nhiều. Cô biết Trương Vân Hoa đang cố ý muốn xem tửu lượng của Lục Nghiễm.

Kết quả đúng như cô nghĩ, chỉ uống có hai ly bia với chút rượu là Lục Nghiễm đã bắt đầu mơ màng.

Lục Nghiễm chống đầu, cố gắng gượng, mắt nhắm hờ, còn cố gắng nghe rõ lời Trương Vân Hoa, miệng còn đáp: “Dạ cô, con không sao.”

Tiết Bồng cuối cùng cũng nhịn hết nổi: “Mẹ, anh ấy say thật rồi.”

Trương Vân Hoa cười: “Biết rồi, mau đỡ thằng nhỏ nằm xuống, cho nó dịu lại bớt.”

Tiết Bồng bèn cùng Trương Vân Hoa đỡ Lục Nghiễm dậy khỏi bàn, dìu anh vào phòng Tiết Bồng trước kia, để Lục Nghiễm tựa ở đầu giường.

Đến lúc bước ra, Thường Trí Bác đã bắt đầu dọn dẹp bát đĩa.

Tiết Bồng định tới giúp lại bị Trương Vân Hoa gạt ra, bảo cô đi vắt khăn lông ấm đắp trán cho Lục Nghiễm, đợi mấy phút là đỡ ngay.

Tiết Bồng làm theo, vắt khăn lông ấm, lấy một chai thuốc giải rượu ra từ trong tủ lạnh, vào phòng đắp khăn lên trán Lục Nghiễm, đặt thuốc trên tủ đầu giường.

Lúc này, Lục Nghiễm đã thiếp đi mất.

Tiết Bồng buồn cười chọc vào người anh, anh cũng không chút động đậy.

Đến lúc dọn dẹp xong bàn ăn, không bao lâu sau, Thường Trí Bác đã cầm lấy điện thoại, bảo là còn có việc phải đi trước.

Trương Vân Hoa tiễn ông ra cổng, lúc quay vào thì Tiết Bồng cũng ra khỏi phòng ngủ, cô đóng cửa lại hỏi: “Chú Thường đi nhanh thế ạ?”

Trương Vân Hoa gật đầu: “Bữa nay chú nghe con dắt bạn về nên mới đột ngột chạy đến đó, chiều chắc còn có việc khác.”

Tiết Bồng không nói thêm gì, vội xuống bếp rửa bát.

Trương Vân Hoa thu dọn thức ăn thừa, bước vào hỏi chuyện Lục Nghiễm: “Phải rồi, mẹ nghe cháu Lục nói, sau này mẹ nó đã tái hôn với Tần Bác Thành rồi hả?”

Tiết Bồng khựng lại: “Dạ. Mẹ, mẹ có quen chú ấy hả?”

Trương Vân Hoa: “Có gặp một lần, hôm đám cưới mẹ với bố con ấy, nhưng mà không có nói chuyện. Mẹ chỉ biết ông ấy là bạn cũ của bố con với chú Thường. Ôi dào, thế giới này nhỏ thật, quanh quẩn lại sắp thành người một nhà luôn rồi.”

Tiết Bồng cười, hồi lâu không nói gì, chỉ yên lặng rửa bát.

Bỗng chốc, cả căn bếp chỉ còn có tiếng nước chảy và giọng nói của Trương Vân Hoa.

Đến lúc rửa xong cái bát cuối cùng, Tiết Bồng đặt bát lên sóng chén, lau khô tay rồi mới nói: “Mẹ, con biết có nhiều chuyện con không nên hỏi, mẹ có sắp xếp và suy nghĩ riêng của mình, nhưng mà...”

Trương Vân Hoa ngạc nhiên, rất ít khi thấy Tiết Bồng nghiêm túc lại còn dè dặt cẩn thận lời nói như thế, hai mẹ con họ trước giờ rất ít khi giao tiếp với nhau.

Nhưng Trương Vân Hoa cũng là người thông minh, nghiền ngẫm một lát đã hiểu ra: “Con muốn hỏi về mẹ với chú Thường ấy hả?”

Tiết Bồng khẽ gật đầu.

Trương Vân Hoa nhìn vẻ mặt hơi khó xử của Tiết Bồng rồi cười bảo: “Mẹ với chú Thường chỉ là bạn, không ở bên nhau đâu. Dù con không phải cảnh sát, chú với mẹ cũng sẽ không đến bên nhau. Trong này có nhiều chuyện lắm, mẹ rất khó giải thích rõ với con, nhưng mà mẹ định cứ sống một mình thế này, như thế thì khá là thoải mái,

không cần gánh vác trách nhiệm gì. Con đừng có để tâm, thấy là tại con hay gì đó.”

Lần này, Tiết Bồng yên lặng hồi lâu không nói gì nữa.

Cô rất muốn nói với Trương Vân Hoa, thật ra cô muốn diễn tả một suy nghĩ khác, hoàn toàn ngược lại với những gì Trương Vân Hoa hiểu.

Nhưng cô là phận con cháu, không nói thẳng ra dễ dàng được.

Thường Trí Bác đối xử với nhà họ Tiết rất tốt, đối xử với mẹ con cô rất tốt, cũng là người bạn tốt nhất của Tiết Ích Đông lúc còn sống, những việc này đều không sao cả.

Nếu như không có gì bất ngờ, nhà họ Thường và nhà họ Tiết sẽ cứ mãi yên tĩnh với nhau như thế.

Nhưng bên cạnh đó, Thường Trí Bác cũng là một người nguy hiểm.

Tất nhiên là có thể mối nguy hiểm mãi mãi cũng sẽ không bùng dậy, nhưng cũng không chừng hôm nào đó lại khiến người ta giật bắn người.

Trước hôm nay, Tiết Bồng đã nghe thấy Trương Vân Hoa bảo rằng sẽ chỉ dừng lại với Thường Trí Bác ở mối quan hệ bạn bè, nhất là vì Thường Trí Bác có tiền án, trong khi Tiết Bồng lại là cảnh sát.

Khi đó, Tiết Bồng cảm thấy rất áy náy với Trương Vân Hoa.

Nhưng hiện giờ, cô lại cảm thấy may thay.

Tiết Bồng tự hỏi, cô cũng không có tham vọng hảo huyền gì, chỉ mong cái nhà này đừng trải qua sóng to gió lớn gì nữa.

Tiết Ích Đông đi rồi, Tiết Dịch cũng đi rồi, hiện giờ cô chỉ mong gia đình này được yên ổn, không còn biến cố gì nữa, nhất là không mong biến cố lại còn là do người ngoài mang đến.

Tiết Bồng ngược mắt, thấy Trương Vân Hoa vẫn đang nhìn mình, cô vội cười, chớp mắt lại làm như không có chuyện gì: “Con đi xem Lục Nghiễm coi sao đã nhé.”

Tiết Bồng lách qua Trương Vân Hoa, đi ra khỏi bếp.

Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã gặp phải Lục Nghiễm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm đã tỉnh khi nào không biết, anh đang đứng trong phòng khách, mặt còn hơi đỏ, ánh mắt thì lại tỉnh táo rồi.

Tiết Bồng đang định lên tiếng, Lục Nghiễm lại cười hỏi trước: “Anh ngủ bao lâu rồi?”

Tiết Bồng cũng cười: “Có một lúc thôi, sao rồi, tỉnh rượu chưa, em có để chai thuốc giải rượu trên tủ đầu giường ấy.”

Lục Nghiễm giơ cái chai không trong tay lên: “Ừm, anh uống rồi, giờ đỡ hơn nhiều rồi.”

Không bao lâu sau, Trương Vân Hoa cũng bước ra, sắc mặt đã êm dịu.

Lục Nghiễm lập tức nói xin lỗi với Trương Vân Hoa, bảo rằng mình rượu vào thất lễ, Trương Vân Hoa lại cười cười xua tay, bảo anh say mà vẫn rất hiền, còn hỏi han quan tâm vài câu, lại múc thêm cho Lục Nghiễm bát chè.

Lục Nghiễm ngồi trên sofa ăn hết bát chè.

Tiết Bồng thấy cũng đã muộn, bèn đứng dậy chuẩn bị đi.

Lúc này, điện thoại của Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng lúc reng lên, một bên là Phùng Mông gọi tới, bên kia là Trương Xuân Dương phụ trách ca trực thứ Bảy.

Cả hai cùng lúc biến sắc.

Chương 152: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 8

Điện thoại của Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng lúc reng lên, một bên là Phùng Mông gọi tới, bên kia là Trương Xuân Dương phụ trách ca trực thứ Bảy.

Cả hai cùng lúc biến sắc.

Bởi hai cuộc điện thoại này có nghĩa là đã có vụ án, mà lại còn đủ khiến chi đội rối ren.

Trương Vân Hoa cũng đã có kinh nghiệm, nhìn thấy thế thì nói ngay: “Trên đường đi lái xe cẩn thận, cháu Lục mới uống rượu rồi, con lái xe đi Bồng.”

Lục Nghiễm vội nói: “Dạ cô, bọn con đi đây, tạm biệt cô.”

Tiếp đó bèn nghe điện thoại vào.

Tiết Bồng cũng vội gật đầu, đi theo Lục Nghiễm ra ngoài.

Hai người bước lên xe, Tiết Bồng nhìn ra đường bảo: “Không kẹt xe thì nửa tiếng là tới được hiện trường vụ án.”

Vì vụ án cấp bách, Trương Xuân Dương nhận được thông tin là báo ngay cho Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết.

Trên đường đến hiện trường vụ án, hai bên lại hợp đơn giản qua điện thoại.

Theo lời cảnh sát phân cục ở hiện trường, thời gian bắt lửa là khoảng bốn giờ sáng hôm nay, địa điểm là một nhà tôn nằm gần công trường bỏ hoang, ở hiện trường có một người chết và một người bị thương, đều là nam giới.

Ban đầu, phân cục còn nghĩ hai người này là người vô gia cư, ủ ấm trong nhà tôn, sử dụng bình ga nguy hiểm, không cẩn thận dẫn đến cháy nổ, trước kia cũng từng có chuyện tương tự xảy ra.

Cho đến khi trời sáng, lửa cháy ở nhà tôn yếu dần, hiện trường nồng nặc khói, toả ra mùi khí hăng, cảnh sát phân cục kiểm định hiện trường mới dần phát hiện vụ án này không như bình thường.

Hoá ra nhà tôn này là ký túc xá dựng tạm cho công nhân thi công, ai ngờ công trường đang thi công dang dở lại bị dừng tiến độ, bên xây dựng chạy mất dép, công trình cũng bị ngưng lại, công trường bị bỏ hoang ở đó, không ai coi tới.

Sau đó, mấy người vô gia cư bắt đầu tụ họp lại công trường bỏ hoang, tuy toà nhà mới xây dang dở nhưng ít nhất cũng có cái mái che, không chắn gió thì cũng chắn được mưa, mấy lúc trời không lạnh, đám người lang thang sẽ chuyển vào đây ở.

Nhưng hiện giờ đang cuối đông, là lúc lạnh nhất trong năm, đa số người vô gia cư đều đến nằm dưới mấy cây cầu lớn, cái nhà tôn để lại ở công trường thì đông đến lạnh như hầm băng ấy, chẳng ai ngủ nổi.

Buổi sáng, phân cục hỏi thăm người dân xung quanh và mấy người lang thang dưới cầu về một số tình hình, biết được trong nhà tôn phát nổ đã rất lâu không có người vô gia cư nào tới ở, hơn nữa nhóm vô gia cư trước đó còn khoá cả cửa lại trước lúc đi khỏi.

Mấy người lang thang còn nói, tuy không tận mắt nhìn thấy ngọn lửa đó bốc lên như thế nào, nhưng trước khi xảy ra chuyện, họ đã nghe một tiếng “bùm”, giống như là có thứ gì phát nổ, sau đó thì bên công trường có khói đen bốc lên.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau đó, cảnh sát nhanh chóng phát hiện một người sống sót ở gần nhà tôn, chắc là bị lực va chạm bắn ra cùng cửa nhà tôn trong vụ nổ.

Tuy vẫn còn sống nhưng người này đã hôn mê sâu, cơ thể bị cháy ở diện tích rộng, mất đi hai chân, mặt cũng biến dạng hoàn toàn, hiện giờ đang cấp cứu ở bệnh viện.

Ngay giữa trung tâm vụ nổ đã được dập lửa, họ còn tìm được một nửa thi thể cháy đen không hoàn chỉnh, xung quanh đã nổ tan tác, còn tìm thấy vài mảnh thi thể chưa than hóa hoàn toàn.

Theo giám định pháp y của phân cục, xác định người chết trong căn nhà tôn cũng là nam giới.

Sau khi kiểm định lại nhiều lần, cuối cùng đã tìm được thứ được nghi là xác thiết bị nguồn điện ở hiện trường vụ án.

Cũng có nghĩa là đây tuyệt đối không phải một vụ tai nạn ngoài ý muốn mà là vụ án phát nổ do có người bố trí.

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng đến hiện trường vụ án, hơi men của Lục Nghiễm đã tan được phần lớn.

Vừa xuống xe, Hạ Minh, đội trưởng đội hình sự phân cục khu phía Nam đã ra đón.

Lục Nghiễm chào hỏi Hạ Minh rồi nói ngay: “Có đội trưởng Hạ ở đây thì may quá. Tôi vừa uống tí rượu, hôm nay chỉ đứng cạnh tìm hiểu tình hình, chuyện chính thì vẫn phải nhờ phân cục khu phía Nam các anh phụ trách.”

Hạ Minh đáp ngay: “Được, tôi hiểu.”

Lục Nghiễm đi theo Hạ Minh vào khu phong tỏa, vừa đi vừa hỏi: “Tình hình hiện giờ thế nào?”

“Vẫn còn cần phải xác định thân phận của người chết và người bị thương.” Hạ Minh vừa nói vừa lấy điện thoại ra, mở ra một tấm ảnh: “Nhưng mà chúng tôi có tìm thấy một tấm căn cước ở xung quanh, đội phó Lục xem xem, có quen không?”

Lục Nghiễm cầm lấy điện thoại xem, nửa bên căn cước đã bị thiêu cháy, phần tên chỉ còn mỗi chữ “Lý”, ảnh thì còn có thể nhìn thấy hơn nửa khuôn mặt, trên mặt còn có một vết sẹo.

Đây là...

Lục Nghiễm tập trung, anh phóng to bức ảnh, cẩn thận nhìn rõ.

Vài giây sau, anh mới lẩm bẩm một cái tên: “Lý Thành Kiệt?”

Lý Thành Kiệt, tội phạm truy nã của thành phố Giang, cũng là hung thủ giết hại nhiều người như Vương Xuyên, Trình Lập Huy vân vân.

Nhưng vấn đề là tại sao căn cước của gã lại nằm ở đây?

Chẳng lẽ vụ án phát nổ lần này lại là do Lý Thành Kiệt gây ra, hay là tên này đi đêm cho lắm cuối cùng cũng gặp ma, vậy hẳn chính là người chết hoặc người bị thương sao?

Lục Nghiễm lại ngẩng lên nhìn hiện trường vụ án bị cháy thành than, đội của Tiết Bồng đã bắt đầu thu thập chứng cứ lần hai bên đó.

Cùng lúc đó, hiện trường còn tỏa ra mùi khét sau cháy nổ.

Gió theo đó thổi qua, Lục Nghiễm ngửi được chút mùi còn sót, đồng thời cũng ngửi thấy được chút mùi vị âm mưu.

Mọi chuyện sau đó xảy ra rất nhanh.

Vì vụ án bị nghi là có dính dáng đến tội phạm truy nã cấp A Lý Thành Kiệt, Lục Nghiễm đã nhanh chóng gửi báo cáo cho Phan Chấn Sinh, yêu cầu chi đội tiến hành điều tra.

Ở bên kia, Tiết Bồng ngồi trong phòng thí nghiệm cả buổi chiều, đối mặt với hết đợt vật chứng này đến đợt vật chứng khác, còn phải tiến hành thảo luận và nêu ý kiến với chuyên viên kỹ thuật của phân cục.

Đến lúc cuối cùng cũng có thời gian để thở thì đã là bốn giờ rưỡi.

Nhân lúc nghỉ ngơi uống nước, Tiết Bồng ngồi xuống, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lục Nghiễm: “Bên anh sao rồi? Đang tăng ca ở chi đội hay về nhà rồi? Em cứ bận suốt nên quên luôn.”

Chỉ một lúc sau, Lục Nghiễm đã trả lời lại: “Anh đang ở chi đội, vừa mới họp khẩn xong, đang chuẩn bị sang bàn với em đây.”

Tiết Bồng nói: “Được, vậy lát nữa gặp.”

Chưa được mấy phút sau, phòng thí nghiệm lý hoá và tổ điện tử cũng đã cho ra kết quả sơ bộ, vài thành viên trực của các bộ phận đều tập hợp lại với nhau.

Chỉ một lát sau, Lục Nghiễm cũng vào.

Mọi người đều lần lượt ngồi xuống, đang chuẩn bị bắt đầu thảo luận về tình tiết vụ án.

Lúc này, điện thoại bàn reng lên.

Tiết Bồng nhắc máy, trả lời vài câu, nhấn loa ngoài: “Phòng giám định ADN có kết quả rồi.”

Phía bên kia nói: “Đã xác thực được thân phận của người chết, chính là tội phạm truy nã Lý Thành Kiệt, hung thủ trong vụ án của Vương Xuyên và Trình Lập Huy.”

Quả nhiên thật sự là hấn.

Vì thân phận của Lý Thành Kiệt, tính chất của cả vụ án cũng thay đổi.

Lục Nghiễm khẽ cup mắt, lông mày nhú lại, dù trong lòng đã có dự tính trước, nhưng cũng vì thế mà nảy ra một nghi vấn khổng lồ.

Lý Thành Kiệt đã bị người ta diệt khẩu.

Nhưng vấn đề là ai cơ?

Trình Lập Huy trước kia có dính líu nhiều tới Hoắc Ung, Vương Xuyên chết lại là do cung cấp manh mối về đường dây ma túy cho Lục Nghiễm, đường dây đó lại có liên quan tới Khang Vũ Hình.

Chẳng lẽ là Khang Vũ Hình hay là người nhà họ Hoắc?

Khang Vũ Hình gần đây đang bận vật lộn với mấy ông lớn trong tập đoàn ma túy, đã đủ sút đầu mẻ trán rồi, lúc này mà cô ta còn lo nổi chuyện giết người diệt khẩu sao?

Nếu là cô ta, thế thì chắc chắn là một việc gì đó cực kỳ quan trọng, không thể không làm thế.

Với nhà họ Hoắc thì từ sau khi Hoắc Ung chết, gia đình đó sóng yên gió lặng hẳn, không dính dáng đến vụ án nào, dường như nhà họ Hoắc chỉ có mình y là mối phiền phức.

Hoắc Ung chết, Lý Thành Kiệt trở thành chó chết chủ, thế nhưng dạo gần đây hẳn lại không hề để lộ chút tung tích, chứng tỏ đã ẩn nấp rất kỹ càng.

Chỉ là ẩn nấp có kỹ đến mấy thì cũng sẽ ra ngoài hóng gió, thành phố Giang cũng không phải là nơi hẳn có thể ở lâu, hẳn chắc chắn sẽ kiếm đường chạy, điều này thì phải cần người giúp đỡ.

Có lẽ đã xảy ra sự cố gì ở đây chẳng?

Lục Nghiễm nhanh chóng vòng lại chuyện chính, hỏi tiếp phòng giám định ADN: “Vậy thân phận người bị thương thì sao?”

Bên kia trả lời: “Người bị thương cũng có tiền án, chúng tôi đã tiến hành đối chiếu ADN, chứng thực người đàn ông này cũng là cư dân thành phố Giang, hai mươi bảy tuổi, tên Thường Phong, nửa năm trước mới ra tù...”

Ai cơ?

Chỉ trong phút chốc, Lục Nghiễm hoàn toàn chết đứng, tai ù đi, đầu óc cũng trống rỗng.

Có vài phút, giọng nói trong điện thoại đột nhiên trở nên lúc xa lúc gần.

Mọi người xung quanh dường như đang nói gì đó, anh cũng không nghe rõ được.

Bên kia đầu dây, đồng nghiệp ở phòng giám định ADN lại nói vài câu gì đấy, người ở cạnh đáp lại, nhưng Lục Nghiễm không thể nghe thấy một chữ.

Cũng không biết bao lâu sau đó, Tiết Bồng đi tới bên cạnh anh, chạm khẽ vào cánh tay anh.

Lúc này Lục Nghiễm mới hoàn hồn, thế nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi, nổi kinh hoàng trong mắt dần lắng xuống.

Anh lên tiếng: “Phiền lặp lại tên của người bị thương lần nữa.”

Đầu dây bên kia nhắc lại: “À, người bị thương tên là Thường Phong, họ Thường, phong trong “sắc bén”.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cuộc họp sau đó nhanh chóng tái hiện lại diễn biến của vụ án phát nổ.

Từ đầu tới cuối, Lục Nghiễm đều không nói tiếng nào, chỉ yên lặng nghe kết quả báo cáo của từng phòng khoa.

Đồng nghiệp ở tổ điện tử chiếu clip tái hiện hiện trường mô phỏng.

Clip được chia thành hai đoạn, đoạn đầu có thể thấy rõ, dựa vào xác bình ga tìm thấy được ở hiện trường, phán đoán điều kiện phát nổ ở hiện trường, có thể do phát nổ ở quy mô lớn, đồng thời mô phỏng lại dựa trên cơ sở này.

Nổ khí là vụ nổ xảy ra trong không khí, có nghĩa là chắc chắn sẽ có nguồn lửa, không khí và nồng độ cực hạn có diện tích sót lại trên mặt đất lớn, mắt thường không thể nhìn thấy được, hơn nữa phạm vi vệt khói cũng lớn.

Đoạn clip đã thể hiện rất rõ, các mảnh vụn từ môi trường đã bắn ra trong vụ nổ khí, tạo thành kết quả có thể thấy ở hiện trường như thế nào.

Đương nhiên thì ngoài phát nổ ra còn có cả đốt cháy, duy trì suốt cả một khoảng thời gian dài.

Lục Nghiễm vẫn cứ ù ù bên tai.

Anh nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trên clip, cố gắng loại bỏ hết những tạp âm, nhưng có thử cỡ nào cũng không được, chỉ đành ghi âm lại phân tích của đồng nghiệp vào điện thoại.

Đến lượt Phùng Mông của khoa kiểm nghiệm dấu vết bắt đầu trình bày, giải thích vì sao rõ ràng là nổ khí, mà vụ nổ khí trong nhà tôn lại gây ra vết thương vượt xa so với nổ khí cho người chết và người bị thương, việc này có liên quan đến một ít thành phần thuốc súng mà khoa kiểm nghiệm dấu vết tìm được tại hiện trường.

Số thuốc súng này chính là nguyên nhân chủ yếu tăng cao sức tàn phá trên cơ sở vụ nổ khí.

Trong lúc trình bày, đồng nghiệp tổ điện tử đã chiếu đoạn clip thứ hai, đoạn clip đã thể hiện rõ sức mạnh có thể dẫn đến nếu thêm thuốc súng vào vụ nổ khí.

Trong clip, nhân vật mô phỏng đứng gần với thuốc súng đã bị nổ thành mười mấy mảnh vào ngay lúc vụ nổ xảy ra, một nhân vật mô phỏng khác đứng gần cửa đã bị bắn văng ra mấy mét cùng với cửa.

Lục Nghiễm cứ đờ đẫn, mở to mắt nhìn vào nhân vật mô phỏng bị bắn ra, một hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Trong đầu anh lóe lên những hình ảnh hiện trường mà chuyên viên kỹ thuật ở phân cục khu phía Nam gửi tới, bao gồm cả diện mạo cuối cùng của Lý Thành Kiệt và Thường Phong.

Trong ảnh, Lý Thành Kiệt đã thành cái xác cháy đen, chỉ có thể nhìn ra là con người.

Thường Phong thì lại bị tổn hại nghiêm trọng một bên mặt, cả người máu thịt lẫn lộn, phần da thịt lộ ra không màu đỏ sẫm thì cũng là màu đen, đến Lục Nghiễm cũng khó mà nhận ra mặt mũi của Thường Phong qua ảnh.

Cả cuộc họp được tiến hành theo trình tự từng phòng khoa.

Tiết Bồng đại diện khoa kiểm nghiệm dấu vết trình bày xong, bèn ngồi xuống xem clip, trong lúc xem, cô không chỉ quay đầu lại có một lần để nhìn Lục Nghiễm ở tít phía sau, cả người chìm trong bóng mờ.

Vẻ mặt của anh rất nặng nề, không nói lấy một câu.

Tiết Bồng hiểu, lúc này anh chắc chắn đang nghiền ngẫm sự việc kinh hoàng này, nếu người bị thương là một người lạ, anh hoàn toàn có thể nhanh chóng đi vào trạng thái làm việc, phân tích vụ án một cách bình tĩnh khách quan.

Nhưng người hiện giờ đang nằm trong bệnh viện, ngàn cân treo sợi tóc lại là Thường Phong.

Đừng nói tới Lục Nghiễm, đến cả Tiết Bồng hết sức thiếu thiện cảm với Thường Phong, cực kỳ khinh rẻ hành vi quá khích của y, vào lúc

biết y bị thương trong vụ nổ, cô cũng mất một lúc lâu không hoàn hồn lại được.

Đến giờ, cuộc họp đã qua hơn một nửa, cô vẫn thấy chuyện này quá sức khó tưởng, nó đột ngột xảy đến đến không chút chân thật.

Ngay khi nãy cô còn không khỏi từ hỏi mình, liệu có khi nào mình nhầm rồi không, cùng tên cùng họ chẳng?

Đến khi đồng nghiệp đưa hồ sơ tới, rồi họ thấy rõ được thông tin về thân phận và hình ảnh bên trên.

Đúng thật là Thường Phong.

Nửa tiếng sau, cuộc họp kết thúc.

Những người khác lần lượt rời khỏi, Lục Nghiễm vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Anh ở yên tại chỗ, nhắm mắt, hít sâu mấy hơi, cố gắng hồi phục cảm xúc, chỉ khi hoàn toàn bình tĩnh lại mới có thể phân tích khách quan, mới không bị cảm xúc dắt mũi.

Anh vẫn còn nhớ lần cuối gặp Thường Phong, đó là không lâu sau khi y ra tù, Ngải Tiểu Nguyên kéo họ đi ăn một bữa.

Bữa cơm đó khó khăn lắm mới hẹn được, Thường Phong đã chặn số anh từ lâu rồi.

Trong lòng Lục Nghiễm cũng có linh cảm là dù gặp được thì e rằng cũng là lần cuối cùng.

Hôm đó, Ngải Tiểu Nguyên cố gắng giảng hoà, cô ấy rất vất vả, họ đều thấy cả.

Sau đó, đợi Ngải Tiểu Nguyên đi khỏi, Thường Phong đã lên tiếng trước.

Y nói: ““Ơ lập trường của cậu, mình rất hiểu tại sao cậu lại làm như vậy. Thế nhưng ở góc độ của mình, mình không thể nào xem cậu là anh em được nữa.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm không phải người hay ngập ngừng, trong lòng anh cũng rõ người không cùng chí hướng thì khó mà kề vai sát cánh, anh không quá nặng nề với những gặp gỡ rồi chia ly trong đời người, vì thế khi đó anh đã nói: “Uống xong ly này rồi chia tay trong vui vẻ, chúc cuộc đời sau này của cậu luôn thuận buồm xuôi gió.”

... Chúc cuộc đời sau này của cậu luôn thuận buồm xuôi gió.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm đột nhiên ngược lên.

Anh hít một hơi, ngồi thẳng người tại chỗ, nhanh chóng lục lại đoạn clip vừa rồi, xem đi xem lại mấy lần.

Sau đó, anh cứ chống đầu xem như thế, không đặt mình vào bất kỳ ai, chỉ nhìn chăm chăm vào quỹ đạo vụ nổ, người chết bị nổ thành nhiều mảnh và người bị thương nổ văng ra ngoài trong clip.

Theo lời khoa kiểm nghiệm dấu vết, đây không phải một vụ nổ khí đơn giản, họ còn tìm được dấu vết điểm nổ và tàn dư còn sót lại của thuốc súng ở hiện trường, hơn nữa điểm nổ còn ở rất gần người chết Lý Thành Kiệt.

Đây cũng chính là nguyên do vì sao Lý Thành Kiệt lại bị nổ thành nhiều mảnh.

Đương nhiên là cũng vì cơ thể của Lý Thành Kiệt đã che chắn bớt khi thuốc súng phát nổ, thế nên đã giảm thiểu thương tổn ở một mức độ nhất định đối với người bị thương là Thường Phong.

Cùng lúc đó, trong đầu Lục Nghiễm cũng xuất hiện hai nghi vấn.

Thứ nhất, tại sao lại bố trí thêm thuốc súng trên cơ sở nổ khí? Tại sao không chọn một trong hai?

Thứ hai, trước khi phát nổ, giữa Lý Thành Kiệt và Thường Phong đã xảy ra chuyện gì?

Hai vấn đề này lại cũng chính là mấu chốt của vụ án, chỉ cần tháo gỡ được, vụ án sẽ có thể được tái hiện lại hoàn toàn.

Lục Nghiễm nghĩ đến đây, lại xem lại từ đầu clip, anh xem rất chăm chú, còn cứ đôi chút sẽ tạm ngừng lại, suy nghĩ mọi khả năng của vụ án.

Cho đến khi cửa phòng họp được đẩy ra từ bên ngoài, Tiết Bồng bước vào.

Sau cuộc họp, Tiết Bồng về lại khoa kiểm nghiệm dấu vết xử lý một số công việc, nhìn lại thời gian thì đã qua mười lăm phút.

Cô biết, với tính cách của Lục Nghiễm, anh chắc chắn sẽ không đi ngay, anh sẽ ngồi lại đó xem đi xem lại clip, sẽ đắm chiêu suy nghĩ, sẽ gắng gượng đè nén rất nhiều cảm xúc tiêu cực, ép mình phải bình tĩnh lại.

Tiết Bồng đi nhanh đến phòng trà, pha một ly cà phê.

Giữa lúc đó, cô còn nhận được tin nhắn của Trương Vân Hoa, bà vừa nhận được tin của Thường Trí Bác, nghe nói Thường Phong đã bị thương trong vụ nổ trên tin tức chiều nay, còn nói mình đang chuẩn bị tới bệnh viện.

Tiết Bồng trả lời ngay: “Đúng là Thường Phong mẹ ạ, lát nữa con với Lục Nghiễm cũng sẽ tới đó, bây giờ còn đang ở Cục.”

Tiết Bồng quay lại phòng họp, Lục Nghiễm quả nhiên vẫn còn trong đó, anh nhíu mày, nhìn chăm chăm vào cái clip, có vẻ đã giữ nguyên tư thế đó lâu lắm rồi.

Tiết Bồng không lên tiếng, cô đặt cà phê bên cạnh Lục Nghiễm, ngồi xuống xem cùng với anh.

Một lúc sau, Lục Nghiễm cuối cùng cũng nhúc nhích.

Anh uống lấy một hớp cà phê, giờ mới nhìn sang cô, giọng nói hơi khàn đi: “Vụ án này rất kỳ quặc.”

Tiết Bồng hiểu ý anh, hiện trường vụ án lần này không hề khó giải đáp, chứng cứ cũng rất đầy đủ, sau vụ án cũng không có dấu vết phá hoại do người gây ra, nhưng chính bởi mọi thứ đều được bảo quản quá hoàn chỉnh, suy luận lại diễn biến vụ án dựa trên hiện trường mới cảm thấy kỳ quặc.

Tiết Bồng không nhắc lấy một lời về Thường Phong, chỉ hỏi anh với góc độ công việc: “Ý anh là tại sao hung thủ lại lựa chọn hai cách thức gây nổ?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Hơn nữa lại còn là hai cách thức có đặc tính hoàn toàn trái ngược nhau.”

Tiết Bồng nói: “Lựa chọn nổ khí thường là để kéo dài thời gian, chỉ khi nồng độ khí đạt đến cực hạn trong không gian kín này, lại tiếp xúc với nguồn lửa thì mới có thể gây nổ. Thuốc súng thì lại đơn giản thô bạo hơn nhiều, điều khiển từ xa, kéo dài thời gian hay cần điều kiện tiếp xúc đều được cả.”

Kéo dài thời gian, điều khiển từ xa?

Lục Nghiễm không trả lời, anh nheo mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một mạch suy nghĩ.

Sau đó, anh nói: “Nếu chỉ là nổ khí, vậy thì với bình khí tìm thấy ở hiện trường, sức mạnh có lẽ không đủ để giết chết hoàn toàn hai người. Vì thế trên cơ sở này, hung thủ lại bố trí thêm thuốc súng để gia tăng sức mạnh, bảo đảm chắc chắn cả hai đều sẽ bị nổ chết. Và

lại nếu đã kéo dài thời gian, thế thì sẽ cho nạn nhân thời gian để tránh nạn, trừ phi hai người bị hạn chế hành động.”

Căn phòng lại im bật.

Tiết Bồng chỉ nhìn Lục Nghiễm, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay anh.

Trong lòng cô cũng thấy rất khó chịu, nhưng lại không biết nên an ủi anh thế nào.

Cô cũng đã từng trải qua chuyện tương tự, cô rất hiểu dù người khác có nói gì như “Rồi sẽ qua thôi”, “Anh ấy không sao đâu” đều là giả dối.

Tiết Bồng mấp máy môi, đang muốn lên tiếng thì lại nghe thấy Lục Nghiễm bật ra một cái tên: “Thường Phong...”

Sau đó, cô thấy anh cắn răng, hít sâu một hơi rồi tiếp tục: “Lúc đó cậu ấy ở khá gần cửa, vì thế, ngay lúc vụ nổ xảy ra, cậu ấy đã bị bắn bật ra cùng với cánh cửa. Anh nghĩ khả năng cao, trước khi vụ nổ xảy đến, cậu ấy đã định phá cửa xông ra.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu: “Nếu là như thế, tại sao Lý Thành Kiệt lại không đi tới giúp mà lại đứng ở vị trí gần thuốc súng nhất?”

Lục Nghiễm: “Anh cũng có nghĩ tới vấn đề này. Trước vụ nổ khí, khí chắc chắn sẽ lấp đầy căn nhà tôn, đạt đến nồng độ cực hạn, có lẽ là Lý Thành Kiệt đã hít phải một lượng khí quá lớn dẫn đến hôn mê.”

Suy đoán thế này dường như hợp tình hợp lý, nhưng ở đây lại xuất hiện một vấn đề, đó chính là mối quan hệ của Thường Phong và Lý Thành Kiệt.

Thường Phong và Lý Thành Kiệt quen biết nhau sao?

Họ bị cùng một hung thủ bắt tới nhà tôn rồi khống chế sao?

Họ có thù hằn gì với hung thủ mà lại bị giết hại bằng cách thức như thế?

Nếu muốn giết người thì đâm một nhát là được, đâu cần phải phiền phức thế.

Chớp mắt đã đến tối.

Lục Nghiễm ghi lại vài suy nghĩ, chuẩn bị tới bệnh viện thăm Thường Phong, cũng là để tận mắt chứng thực người đang nằm trong ICU rốt cuộc có phải y không.

Tiết Bồng là người lái xe.

Suốt dọc đường, Lục Nghiễm không nói được mấy câu, anh cứ cau mày, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ đến thất thần.

Tiết Bồng nhìn sang mấy lần, biết anh vẫn còn đang nghiền ngẫm sự việc nên không làm phiền anh.

Nhưng trên thực tế, trong lòng họ đều rất rõ, Thường Phong lần này lành ít dữ nhiều.

Có thể thấy được từ clip tái hiện diễn biến vụ án, tuy sức mạnh của vụ nổ đã bắn bật Thường Phong ra khỏi cửa, nhưng cũng đủ gây nên bỏng nghiêm trọng, càng khỏi cần nói đến sức mạnh vụ nổ còn sẽ phá hoại nội tạng và xương cốt ở một mức độ nhất định.

Y còn có thể kiên trì được đến bây giờ đã là không dễ dàng gì.

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng tới ngoài ICU, Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa đã ở đó từ sớm.

Thường Trí Bác ngồi trên băng ghế, cúi gục đầu không nói lời nào, dường như bỗng chốc đã bị đánh gục.

Trương Vân Hoa đang an ủi ông, nhìn thấy Lục Nghiễm và Tiết Bồng lại nhanh chóng đứng dậy, khẽ thuật lại lời bác sỹ vừa rồi, tình trạng

của Thường Phong quá nghiêm trọng, hiện giờ chỉ có thể cố gắng duy trì mạng sống cho y, nhưng tình hình rất không lạc quan, có lẽ chỉ còn trong mấy ngày nữa thôi.

Lục Nghiễm không nói gì, chỉ cụp mắt, khẽ gật đầu.

Tiết Bồng lập tức nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan xen với nhau.

Vào khoảnh khắc đó, cô cảm nhận được sức lực trên ngón tay Lục Nghiễm và run rẩy khe khẽ kia, đến lòng bàn tay anh cũng lạnh hẳn đi.

Sau đó, họ ở lại bệnh viện tới rất muộn, nhưng chỉ có thể ngồi ngoài ICU chờ đợi tin tức, không thể vào được, cuối cùng họ bàn nhau, để Thường Trí Bác ở lại chờ Thường Phong tỉnh, những người khác thì về nhà trước.

Họ ra khỏi cổng bệnh viện, Lục Nghiễm cứ đi ở đằng trước.

Anh đi rất chậm Tiết Bồng nhìn theo bóng lưng anh, nghe Trương Vân Hoa thở dài, cô đón lấy gió đông, bỗng chốc hơi ngẩn ngơ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mẹ con họ đã cùng trải qua hai lần mất đi người thân, một lần là Tiết Ích Đông, nhưng khi đó, Tiết Bồng còn quá nhỏ, ký ức hơi mơ hồ, một lần nữa là Tiết Dịch, lần đó, Trương Vân Hoa đau đớn đến tận cùng, Tiết Bồng thì cũng như hiện giờ vậy, cô rất ít lên tiếng, có lúc thậm chí còn không nói một lời.

Chuyện của Thường Phong xảy đến quá đột ngột, đến giờ cô vẫn còn hơi không hiểu.

Tuy Thường Phong tính tình cực đoan, cố chấp, rất quá khích trong một số chuyện, cũng rất kiên quyết theo hướng tiêu cực, nhưng trông thế nào thì cũng không thể tưởng tượng được y lại qua lại với loại người như Lý Thành Kiệt.

Chuyện này thật sự quá vô lý.

Lúc này, Lục Nghiễm đột nhiên đứng lại.

Tiết Bồng bất ngờ ngẩng lên, chỉ thấy anh đứng yên trong gió đêm, lông mày nhíu chặt, ánh mắt sâu hút tối tăm, chỉ mấp máy môi nói với cô: “Anh sang nhà nghỉ đối diện thuê một phòng, không về nhà nữa, Thường Phong mà tỉnh lại, anh cũng có thể kịp thời qua ngay.”

Tiết Bồng chột họng, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng rồi chỉ có thể đáp: “VẬY... Em đưa mẹ em về trước rồi về cho Barno ăn, sáng sớm mai em tới tìm anh.”

Lục Nghiễm khẽ gật đầu: “Lái xe cẩn thận.”

Tiết Bồng: “Ừm”

Chương 153: Quyền Kết (Phần đầu) - Chương 9

Tiết Bồng về đến nhà, vừa mới mở cửa ra, Barno đã chạy ra đón, dường như chẳng có chuyện gì buồn phiền cả, nhưng Barno không thấy Lục Nghiễm, cổ vể cũng loáng thoáng ý thức được gì đó.

Tiết Bồng đổ hạt ra cho nó, ngồi xuống bên cạnh, nhìn nó ăn rồi thất thần.

Căn nhà hơi vắng lặng.

Trong đầu Tiết Bồng toàn là dáng vẻ sau cùng của Lục Nghiễm, anh đã chịu đựng cú sốc rất lớn, nhưng lại vẫn đang chống chịu, lý trí không cho phép anh gục đổ, anh bắt buộc phải giữ được tỉnh táo mới không đưa ra quyết định sai lầm.

Lúc đối mặt với vấp ngã và cú sốc, biểu hiện của họ đều thật sự quá giống nhau, đều không nói gì, đều kìm nén cảm xúc, vì họ đều quá lý trí, họ biết bất cứ cảm xúc tiêu cực nào cũng chỉ sẽ khiến thể lực và tinh thần hao mòn, không hề có chút tác dụng thực tế nào.

Khi gặp phải vấn đề, họ đều đã quen với việc nhanh chóng nghĩ nhanh đến cách thức giải quyết vấn đề, vụ án hiện giờ lại vẫn cần được điều tra cụ thể, Lục Nghiễm chắc chắn không cho phép mình đắm chìm trong cảm xúc cá nhân ngay lúc này.

Cảnh sát không phải người máy, nhưng trong một số lúc, họ bắt buộc phải ép mình làm người máy trước, đợi đến lúc có thể buông lời rồi mới trở lại thành người.

Nghĩ đến đấy, Tiết Bồng nhắm mắt lại, vùi đầu vào đầu gối, ngồi yên như thế rất lâu.

Một lát sau, Barno ăn hạt xong, đi tới bên cạnh cô, chìa móng đặt lên chân cô.

Tiết Bồng ngẩn người, ngẩng lên nhìn vào mắt Barno.

Barno sủa “gâu” một tiếng.

Tiết Bồng hít một hơi rồi bảo: “Lục Nghiễm hôm nay không về được, lát nữa chị còn phải ra ngoài tìm anh ấy, bây giờ chắc anh ấy rồi ren lắm, anh ấy cần có người ở bên, giúp anh ấy sắp xếp suy nghĩ, đưa ra ý kiến, em ở nhà ngoan ngoãn đợi bọn chị được không?”

Barno lại “gâu gâu” mấy tiếng để trả lời.

Tiết Bồng xoa đầu Barno, nhanh chóng cầm túi ra ngoài.

Tiết Bồng quay lại xe, cô hít sâu một hơi, khởi động xe, lái xe về phía bệnh viện.

Khuya rồi.

Cả thành phố Giang đều yên ắng đến khó tin.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng nhìn chăm chăm ra đường dưới ánh đèn xe, trong đầu bỗng chốc xuất hiện hình ảnh của rất nhiều người, bao gồm Trình Lập Huy, Vương Xuyên đã bị Lý Thành Kiệt giết chết, còn có cả Thường Phong, Thường Trí Bác và Ngải Tiểu Nguyên, người Thường Phong có tình cảm vân vân.

Dường như phía sau những người này đều ẩn giấu một cơn lốc khổng lồ, muốn nuốt chửng tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện.

Vào thời khắc ấy, Tiết Bồng bình tĩnh lạ thường, nhưng cũng cảm thấy lạnh lẽo lạ thường.

Suốt cả quãng đường, cô đều dành thời gian sắp xếp lại những chuyện đã trải qua mấy ngày nay, lúc này Lục Nghiễm đang sốc lắm, mạch suy nghĩ của anh hẳn cũng đang mắc kẹt, cô thì lại khách quan hơn một chút.

Hôm qua, cô đã gặp Tần Bác Thành, tuy là Phó Thị trưởng, nhưng Tần Bác Thành không hề tỏ vẻ quan chức, ánh mắt của ông trông cũng có vẻ rất chân thành, không giống một số tay quan chức lọc lõi.

Trực giác nói với cô, Tần Bác Thành là một quan chức tốt.

Hôm nay, cô lại gặp Thường Trí Bác, đến cả Thường Trí Bác cũng nói, Tần Bác Thành là một quan chức tốt làm chuyện thiết thực, điều này phù hợp với cảm nghĩ của cô.

Nhưng lúc nói về biến động của thành phố Giang hai mươi năm nay, nói về “Địa Ốc Thừa Văn”, tập đoàn Hoắc Thị, còn có cả một số chuyện về chính trị và kinh doanh, Thường Trí Bác lại để lộ một mặt hung tợn.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi ấy, cô cảm nhận được một luồng khí tàn độc, cứ như thứ vẫn luôn ẩn giấu, nằm yên bên dưới lớp mặt nạ người tốt này chính là một con rắn độc đang thè lưỡi.

Tiết Bồng biết, một số người có tâm lý thù ghét người giàu, nhất là khi mình gặp phải đối đãi bất công, họ sẽ đâm ra thù hận những người giàu có xa hoa hào nhoáng.

Cô cũng biết, Thường Trí Bác không phải người thiếu lý trí và hay ra phán đoán qua quýt như thế, nhưng ông ấy đã thể hiện ra mặt đối đầu, căm ghét đối với nhà giàu, dựa vào đâu cơ chứ?

Hơn nữa ông ấy còn hùng hồn bảo rằng nhà họ Hoắc là châu chấu sau thu(*).

()*: Y chỉ sau thu trời sẽ rất lạnh, châu chấu sẽ bị chết cứng.

Khi không sao tự dừng lại nói thế?

Sau đó là đến mối quan hệ của Thường Trí Bác và Thường Phong.

Với tính cách của Tiết Bồng, cô sẽ không chạy đi hóng hớt chuyện người khác, càng không đi hỏi Trương Vân Hoa.

Hôm bố con nhà họ Thường ra tù, cô đã đi đón họ, tận mắt nhìn thấy Thường Phong và Thường Trí Bác chiến tranh lạnh như thế nào, cô cũng không để tâm.

Nhưng hiện giờ Thường Phong lại gặp chuyện nghiêm trọng như thế, nhưng chi tiết này cũng lần lượt lộ lên trong đầu, khiến cô không khỏi suy nghĩ.

Tại sao Thường Phong lại phải chiến tranh lạnh với Thường Trí Bác, hai cha con họ có mâu thuẫn gì mà không thể giảng hoà? Liệu có liên quan đến chuyện Thường Trí Bác và Thường Phong và tù không?

Còn nữa, hôm cha con nhà họ Thường ra tù, Trần Mạt Sinh cũng đã được thả ra.

Lúc đó Thường Trí Bác đã lên xe, nhìn thấy Trần Mạt Sinh thì tự dừng lại xuống xe đột ngột, đi đến nói chuyện với gã mấy câu.

Có vẻ là bạn tù khá thân với nhau.

Trong thời gian Trần Mạt Sinh thực hiện vụ án mật thất, gã còn nhắc đến chuyện Tiết Bồng tham gia công tác giám định lật lại vụ án Thẩm Chí Bân bị giết, lúc đó cô đã thấy lạ, sao Trần Mạt Sinh lại biết được cơ chứ.

Sau đó nghĩ lại, chắc là Thường Trí Bác đã nói với Trần Mạt Sinh, những chuyện khác thì khi đó cô cũng không có thời gian mà suy nghĩ kỹ càng.

Nhưng hiện giờ lật lại vấn đề này, lại xuất hiện thêm một nghi vấn mới: Tại sao Thường Trí Bác lại nói với Trần Mạt Sinh chuyện này?

Cô với Trần Mạt Sinh có quen biết gì nhau đâu? Hai người họ nhắc đến chuyện này vào dịp như thế nào? Trước và sau đó lại nói những gì?

Hơn nữa nếu muốn nói đến chuyện này, ắt hẳn phải gặp nhau mà nói, thế là họ vẫn luôn giữ liên lạc sao?

Tiết Bồng cứ suy nghĩ như thế suốt dọc đường, cho đến khi xe ngừng lại trước cổng bệnh viện.

Tiết Bồng tìm chỗ đậu xe, xuống xe bèn gọi điện cho Lục Nghiễm nhưng lại không có ai nghe máy.

Tiết Bồng đi thẳng vào nhà nghỉ, đến quầy lễ tân hỏi thăm tên khách.

Lễ tân gọi điện thoại nội bộ, chỉ một lát Lục Nghiễm đã nhắc máy.

Lễ tân nói rõ tình hình xong, Tiết Bồng bèn cầm túi đi thang máy lên.

Đến tầng sáu, Tiết Bồng vừa gõ cửa vài cái, cửa đã mở ra.

Trên người Lục Nghiễm đầy hơi nước, anh vừa mới xối nước xong, đang mặc áo choàng tắm của nhà nghỉ, thoạt nhìn thấy Tiết Bồng, mắt vẫn còn hơi đờ đẫn.

Tiết Bồng cười nhẹ, bước vào rồi đưa túi đồ cho anh: “Em mang đồ thay tới cho anh, sợ anh không có gì mặc.”

Lục Nghiễm cầm lấy, thấp giọng nói “cảm ơn” rồi đi nhanh vào nhà tắm thay đồ.

Chưa tới hai phút, Lục Nghiễm đã bước ra, giờ mới hỏi: “Trể thế rồi em còn tới để đưa đồ cho anh hả?”

“Em không yên tâm.” Tiết Bồng ngồi trên ghế, ánh mắt dịu dàng: “Vội lại bây giờ chắc anh rối ren lắm, bảo anh đừng nghĩ gì hết, đi ngủ sớm đi thì anh đâu có làm được. Vậy nên em tới để sắp xếp suy nghĩ giúp anh.”

Lục Nghiễm lấy khăn lông lau tóc, cụp mắt ngồi ở đuôi giường.

Một lúc sau, anh đặt khăn xuống, ngược lên gật nhẹ: “Đúng là vậy thật, bây giờ anh rối ren lắm, anh cũng không ngủ được, anh thật sự cần có người giúp.”

Tiết Bồng nhìn vào mắt anh, khẽ thở dài, đi tới ngồi cạnh anh, đưa hai tay ôm lấy vai anh: “Vậy thì đừng cố gắng gượng nữa.”

Lục Nghiễm lập tức ôm lấy cô, vùi mặt vào vai cô.

Trong giây phút đó, Tiết Bồng cảm nhận được cả người anh khẽ run rẩy, anh không khóc, cũng không thể khóc, nhưng như thế này còn khó chịu hơn là oà khóc lớn một trận.

Vài phút sau, hai người đi đến bên bàn.

Tiết Bồng lấy giấy và bút của nhà nghỉ ra, vẽ nhanh sơ đồ mối quan hệ ra giấy.

Thường Trí Bác – Thường Phong – Lý Thành Kiệt.

Sau đó, Tiết Bồng lại đánh một dấu chấm hỏi ở giữa tên Thường Phong và Lý Thành Kiệt rồi nhìn sang Lục Nghiễm: “Hiện giờ mối quan hệ có vẻ là như thế này, có lẽ chú Thường và Lý Thành Kiệt không quen nhau, tại sao Thường Phong và Lý Thành Kiệt lại bị nhốt trong nhà tôn? Họ là bạn, là địch hay là người lạ?”

Tiết Bồng nói rất khẽ, cũng rất bình tĩnh, giọng điệu khách quan, có tác dụng an ủi lòng người.

Lục Nghiễm cũng nghe rất chăm chú, anh nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc tiêu cực ban nãy, bước vào tình tiết vụ án Tiết Bồng đã sắp xếp.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm nói tiếp: “Cá nhân anh thấy có thể loại trừ trường hợp đầu tiên. Thường Phong và Lý Thành Kiệt đều không phải người dễ kết bạn. Lý Thành Kiệt đã quen tới lui một mình, hẳn không tin bất cứ ai, cũng không dễ dàng gần gũi với người khác, dù nhận mỗi giết người cũng không cần trợ thủ. Thường Phong thì tính tình hơi nông nổi, nhưng sâu bên trong rất nhiệt huyết, ban đầu cậu ấy cũng bị ma sai quỷ khiến nhất thời nên mới vào tù vì tiền, nhưng nếu bảo cậu ấy đi giết người, đi bắt tay với Lý Thành Kiệt làm chuyện ác, cậu ấy tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Tiết Bồng gật đầu, lại đánh một dấu chấm hỏi giữa Thường Trí Bác và Thường Phong: “Anh có biết tại sao cha con họ chiến tranh lạnh không?”

Lục Nghiễm ngạc nhiên: “Cha con họ đang chiến tranh lạnh sao?”

Hờ?

Tiết Bồng sửng người: “Anh không biết chuyện này sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Năm nay sau khi họ ra tù, anh cũng chỉ gặp chú Thường với Thường Phong có một lần, không có nói chuyện gì nhiều, họ cũng không nhắc đến nhau. Chú Thường thì có tới chỗ mẹ anh mấy lần, nghe nói đều chỉ thăm hỏi bình thường thôi, chú ấy ở đó không lâu, tới chơi chút rồi đi nhanh lắm.”

Tuy Lục Nghiễm hiện giờ không hiểu được nguyên do, nhưng đây quả thật cũng là một thông tin cần thiết, Thường Phong chiến tranh lạnh với anh là do anh nắm lấy cái sai của y, khiến y phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, ngồi tù mấy năm, vậy thì y với Thường Trí Bác lại là tại sao cơ chứ?

Bên này, Tiết Bồng yên lặng vài giây, nhanh chóng kể lại cụ thể tình hình hôm cô đi đón cha con nhà họ Thường ra tù rồi nói: “Ban đầu em không để tâm chuyện này, dù gì đó cũng là chuyện giữa cha con nhà người ta, người ngoài như em không tiện xen vào, nhưng nửa năm nay xảy ra nhiều chuyện như thế, bỗng nhiên em lại nghĩ đến tình cảnh hôm đó, thấy cứ có gì đó...”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng nói đến đây, Lục Nghiễm cũng cầm lấy bút trong tay cô, nhanh chóng kẻ thêm một đường bên cạnh tên của Thường Trí Bác, viết thêm ba chữ “Trần Mạt Sinh” ở đầu bên kia, tiếp đến lại nối thêm một đường từ hai chữ “Thường Phong”, viết ra tên “Ngài Tiểu Nguyên”.

Vừa nhắc bút, Lục Nghiễm cũng nhúu chặt mày lại.

Anh không khỏi phải thừa nhận, sơ đồ mối quan hệ này không chỉ kỳ lạ mà còn rất quái gở.

Một nhóm người trông có vẻ chẳng chút liên quan đến nhau lại có thể liên hệ được tới nhau, việc này là trùng hợp sao?

Tiết Bồng quan sát sắc mặt của anh, khẽ nói: “Vừa rồi trên đường tới, em cứ thấy là lạ ở đâu, thậm chí còn có hơi vô duyên vô cớ. Mỗi lúc em có cảm giác này, em đều sẽ tin nó có lý, chỉ là em vẫn chưa nắm bắt được quy luật bên trong nó. Hơn nữa trong đầu em cũng có một nghi vấn.”

Nói đến đây, Tiết Bồng chỉ tay vào tên của Thường Trí Bác: “Mỗi lần đến nhà thăm em với mẹ, ông ấy đều đến vội vàng rồi đi vội vàng, ăn xong cũng không ở lâu. Hôm nay anh về nhà với em, ông ấy cũng vừa nghe mẹ em nhắc là tới ngay, nhưng mà lúc đi cũng rất gấp gáp. Hình như ông ấy bận lắm, nhưng mà em không biết ông ấy bận cái gì.”

Lục Nghiễm dừng lại một lúc rồi nói: “Với độ tuổi và tiền án từng ngồi tù của chú Thường, chú ấy rất khó tìm được công việc thích hợp. Trừ phi chú ấy lái xe công nghệ, chứ không thì có công việc gì mà phải gọi khi nào là đến khi ấy.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại nhìn về phía tên của Ngải Tiểu Nguyên: “Còn cả Ngải Tiểu Nguyên nữa, Thường Phong vẫn luôn có ý với cô ấy, lần trước Tiểu Nguyên cũng nói Thường Phong đang theo đuổi mình. Nếu đã theo đuổi thì chắc chắn sẽ gặp gỡ nhiều lần, sẽ nói với người kia về công việc và cuộc sống của mình, sẽ thổ lộ tình cảm, vậy Ngải Tiểu Nguyên có biết nửa năm nay Thường Phong đang làm gì, tiếp xúc như thế nào với Lý Thành Kiệt không?”

Nhắc đến Ngải Tiểu Nguyên, Tiết Bồng cũng thấy lạ: “Hình như sau khi Thường Phong gặp chuyện, Ngải Tiểu Nguyên vẫn chưa thấy xuất hiện?”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ trầm tư giây lát, sau đó lấy điện thoại, tìm nhanh đến số của Ngải Tiểu Nguyên, ấn nút gọi rồi bật loa ngoài.

Trong điện thoại nhanh chóng có tiếng chuông chờ.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, yên lặng chờ đợi.

Chuông reng khoảng ba mươi giây thì đột nhiên có người nhấc máy.

“A lô.” Giọng Ngải Tiểu Nguyên dường như hơi yếu ớt, lại còn khàn đặc, âm mũi cũng dày.

Lục Nghiễm hít một hơi rồi hỏi: “Tiểu Nguyên, mấy ngày nay cậu có liên lạc với Thường Phong không?”

“Thường Phong?” Ngải Tiểu Nguyên hết sức ngạc nhiên, ấp úng một lúc: “Mình không có... Sao thế?”

Lục Nghiễm nheo mắt, đột nhiên nói: “Cậu ấy gặp chuyện rồi.”

“Hả?...” Gặp, gặp chuyện gì?” Ngải Tiểu Nguyên lắp bắp.

Lúc này, Lục Nghiễm lại cực kỳ bình tĩnh, cứ như người thợ săn sắp bắt được con mồi, anh hạ thấp âm lượng, hít thở chậm lại: “Bị nổ. Hiện giờ cậu ấy đang ở trong bệnh viện, mình gửi địa chỉ cho cậu, cậu có thời gian thì ghé thăm cậu ấy đi.”

“Nổ... nổ gì cơ? Sao lại thế?...” Giọng Ngải Tiểu Nguyên run run: “Nhưng... nhưng mà bây giờ mình đang ở vùng khác, mình sợ không về kịp...”

Ánh mắt Lục Nghiễm lạnh dần, bạn bè chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, Ngải Tiểu Nguyên lại không phải người giỏi che đậy mình, chỉ cần nghe giọng là anh có thể tưởng tượng ra lúc này cô ấy đang hết sức chột dạ.

Chuyện đang ở vùng khác thì nghe giống đang kiểm cớ hơn.

Tại sao lại phải kiểm cớ, cô ấy đang trốn tránh sao? Hay là đang giấu giếm gì?

Lục Nghiễm hít sâu một hơi rồi lại hỏi: “Vậy ngày mai thì sao?”

Ngải Tiểu Nguyên nói: “Ngày mai sao... Mình, mình cố gắng về sớm nhé, chắc là được, chắc...”

Nhưng lần này, Lục Nghiễm không để cô ấy nói hết: “Tiểu Nguyên, Thường Phong không xong rồi.”

Bên kia đầu dây bỗng chốc yên lặng.

Lục Nghiễm vẫn ngồi đó đợi, cho đến khi nghe thấy một tiếng thút thít rất nhỏ.

Lục Nghiễm nói: “Thôi thì cậu cố gắng về sớm, gặp cậu ấy lần cuối đi.”

Nói rồi anh bèn cúp máy.

Sau đó Lục Nghiễm lại vội vã gọi cho Hạ Minh, trao đổi về mối quan hệ của Ngải Tiểu Nguyên và Thường Phong, cùng với những sơ hở trong cuộc gọi vừa rồi.

Hạ Minh có kinh nghiệm làm cảnh sát hình sự phong phú, vừa nghe là hiểu ngay, không nói nhiều bèn cho người nhanh chóng lần theo dấu vết tín hiệu điện thoại của Ngải Tiểu Nguyên, đồng thời đưa đồng nghiệp đến nhà tìm cô ấy.

Lục Nghiễm cúp máy, ngồi thần thờ trên ghế.

Tiết Bồng không làm phiền anh, cô đứng dậy đi rót hai cốc nước, quay lại đưa cho anh.

Lục Nghiễm còn nhớ rất rõ, sau khi Thành Phong ra tù, Ngải Tiểu Nguyên đã cố làm hoà cho hai bên như thế nào, cô ấy kéo họ tới cùng ăn một bữa, cô ấy không nhẫn tâm nhìn thấy tình bạn nhiều năm rạn nứt như thế.

Một Ngải Tiểu Nguyên như thế sẽ không lấy cớ “đang ở vùng khác” ra để không gặp Thường Phong lần cuối.

Lục Nghiễm uống nước, anh ngẩng lên, giọng nói hết sức bình tĩnh, dường như bỗng chốc khôi phục lại như ngày thường: “Anh nghĩ không chỉ có anh, chắc em cũng đã nghe ra rồi, Ngải Tiểu Nguyên vừa rồi rất kỳ lạ. Chắc chắn là cô ấy đã biết Thường Phong gặp chuyện, nhưng vấn đề là sao cô ấy lại biết?”

Tiết Bồng gật đầu: “Hoặc là cô ấy chứng kiến hiện trường, hoặc là lúc này cô ấy đang bị người khác khống chế, người khống chế cô ấy lại có liên quan đến vụ nổ.”

Muốn chứng thực điều này, chỉ cần để phía Hạ Minh tìm được tung tích của Ngải Tiểu Nguyên là có thể biết được.

Lục Nghiễm lại nhìn xuống tờ giấy, anh vội cầm lấy bút nói: “Anh có một suy nghĩ mới.”

Tiết Bồng hỏi: “Như thế nào?”

Lục Nghiễm nhanh chóng vẽ thêm hai đường phía trên tên của Lý Thành Kiệt, một đường chỉ đến “nhà họ Hoắc”, một đường chỉ sang “Khang Vũ Hình”, suy nghĩ này cũng đã được hình thành lúc anh ở hiện trường vụ án hôm nay.

Tiết Bồng cúi nhìn, nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Trước khi Lý Thành Kiệt mất tích, hẳn có dính dáng tới cả Hoắc Ung và Khang Vũ Hình, nhưng mà mối quan hệ với Khang Vũ Hình khá là đơn giản, trực tiếp, cô ta tìm đến Lý Thành Kiệt dường như chỉ để che giấu đường dây ma túy và bảo Lý Thành Kiệt phục kích anh, ngược lại thì Lý Thành Kiệt dính dáng sâu xa với Hoắc Ung hơn.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa gạch đi tên của Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng tiếp: “Lý Thành Kiệt chắc chắn đã biết rất nhiều bí mật của Hoắc Kiều, thậm chí là bí mật của nhà họ Hoắc. Tuy Hoắc Ung đã chết, nhưng trước hôm nay, Lý Thành Kiệt vẫn là một quả bom hẹn giờ có thể nói ra bí mật này bất cứ lúc nào.”

Lục Nghiễm mím môi, ánh mắt lạnh như băng, tay lại rất nhanh nhẹn, nối ngay một đường giữa “nhà họ Hoắc” và “Ngài Tiểu Nguyên”.

Tiết Bồng nhìn thấy, hết sức kinh ngạc.

Sau đó, anh lại nói: “Trước vụ án phát nổ, Ngài Tiểu Nguyên đã nghe thấy Hoắc Kiều và Hàn Cố nói chuyện, chúng ta đã phân tích, việc này chắc có liên quan tới tai nạn xe.”

Tiết Bồng sửng sốt: “Ý anh là việc này có liên quan tới vụ nổ của Thường Phong? Nhưng mà... dù cô ấy đã nghe trộm được gì đó rất nghiêm trọng thì cũng đâu liên quan tới Thường Phong. Và lại, tại sao Thường Phong và Lý Thành Kiệt lại đều bị nhốt vào trong căn nhà tôn đó?”

Lục Nghiễm lắc đầu, chỉ đáp: “Anh chỉ nghĩ theo trực giác là mấy chuyện này có liên quan tới nhau, còn câu trả lời là gì thì hiện giờ anh cũng không hiểu được.”

Hai người đang nói tới đây, điện thoại của Lục Nghiễm reng lên, là Hạ Minh gọi tới.

Lục Nghiễm vội nhắc máy, nghe thấy Hạ Minh nói: “Cảnh sát phân khu đã tìm được Ngải Tiểu Nguyên rồi, cô ấy đang ở nhà mình, chẳng đi đâu cả. Hiện giờ chúng tôi đang trên đường đưa cô ấy về Cục Cảnh sát, lát nữa sẽ sắp xếp lấy lời khai lần thứ nhất.”

Lục Nghiễm: “Vâng, vất vả cho mọi người, khoảng nửa tiếng nữa tôi sẽ đến, gặp ở phân cục.”

Lục Nghiễm nói rồi bèn cầm bộ quần áo vừa mới thay trước đó.

Tiết Bồng khẽ hé miệng nhưng không nói gì.

Lúc này dù có bảo anh ngồi ở nhà nghỉ đợi tin tức thì anh cũng ngồi không yên.

Nhân lúc Lục Nghiễm vào toilet thay quần áo, Tiết Bồng gấp lại mấy tờ giấy trên bàn, cất vào túi, tựa bên mép bàn sắp xếp suy nghĩ vừa rồi.

Ngải Tiểu Nguyên đang ở nhà, không ở vùng khác, cũng không bị ai khống chế?

Vậy tại sao cô ấy lại từ chối đến bệnh viện thăm Thường Phong?

Cô ấy đang trốn tránh điều gì, trốn nổi ở nhà sao?

Tiết Bồng có linh cảm, chỉ cần hiểu được động cơ Ngải Tiểu Nguyên làm thế là vụ án này đã có thể giải đáp được một nửa.

Ngải Tiểu Nguyên chính là người biết được tình hình bên trong.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bốn mươi phút sau, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đến được phân cục khu phía Nam.

Vừa bước vào, Hạ Minh đã chạy ra đón, mời hai người vào phòng làm việc.

Lục Nghiễm ngồi xuống, không hỏi gì gấp, để ý thấy vẻ mặt của Hạ Minh hơi khác.

Lúc này, Tiết Bồng hỏi: “Đội trưởng Hạ, khi nào thì lấy thông tin thế?”

Hạ Minh rót hai cốc nước rồi nói: “Tình hình có chút thay đổi, tôi đang định nói với hai người đây. Mười phút trước, luật sư của Ngải Tiểu Nguyên đã tới, họ muốn nói chuyện với nhau mấy phút trước, theo quy định thì chúng tôi không thể can thiệp, đợi họ nói chuyện xong, chúng tôi mới có thể bắt đầu.”

Vừa nghe thấy thế, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đều sửng sờ.

Ngải Tiểu Nguyên tìm luật sư rồi sao? Lại còn nhanh đến thế?

Ngải Tiểu Nguyên có phải hung thủ của vụ nổ đầu? Cần phải tìm luật sư sao? Lại còn gấp thế nữa? Làm thế lại chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này?

Bỗng chốc, ba người đều chẳng lên tiếng.

Tiết Bồng mở lời trước: “Cô ấy tự tìm luật sư hay là có ai tìm giúp?”

Hạ Minh lấy trên bàn một tấm danh thiếp, đưa cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhìn thấy, lập tức sửng sờ.

— Văn phòng luật Lập Khôn.

Văn phòng luật lớn nhất nhì thành phố Giang, thu phí cực cao.

Tiết Bồng đặt tấm danh thiếp xuống: “Tập đoàn Hoắc Thị trước giờ luôn là khách hàng lớn nhất của Lập Khôn, hiện giờ Ngải Tiểu Nguyên đang là y tá của bệnh viện Từ Tâm mà Hoắc Thị đầu tư.”

Hạ Minh cười khẩy: “Một cô y tá chỉ mới bị mời đến Cục Cảnh sát hỏi thông tin, chỉ cần cô ấy trả lời xong, cảnh sát sẽ đưa cô ấy về nhà, không làm khó làm dễ gì, có cần phải kéo tới người của Lập Khôn luôn không?”

Lục Nghiễm không lên tiếng, chỉ liếc nhìn cái tên trên danh thiếp.

Không phải Hàn Cố, là một luật sư nổi tiếng khác của Lập Khôn.

Huy động lực lượng thế này thì thú vị thật đấy.

Một chốc sau, Hạ Minh nhìn sang Lục Nghiễm, thấy anh cụp mắt không nói, mặt mày nặng nề như đang suy nghĩ gì đó, bèn hỏi: “Đội phó Lục thấy sao?”

Lục Nghiễm ngược lên: “Tới gấp như thế, lại còn là luật sư nổi tiếng ra mặt, nên nói là Lập Khôn có năng suất cao hay là đang nôn nóng che đậy điều gì?”

Hạ Minh gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy, người luật sư này không giống đến để giải quyết vấn đề, ngược lại trông giống như sợ Ngải Tiểu Nguyên nói ra một số thứ không nên nói, cố ý tới cảnh cáo cô ấy.”

Cảnh cáo?

Trong đầu Tiết Bồng lại lần nữa xuất hiện cảnh Ngải Tiểu Nguyên làm rơi đồ trước cửa phòng bệnh.

Cảnh cáo vì chuyện này sao?

Dường như không có liên quan.

Ngải Tiểu Nguyên cũng không có lý do gì để nhắc tới chuyện cô ấy nghe được gì ở bệnh viện trong lúc cho thông tin về vụ nổ.

Vả lại dù là cảnh cáo thì cũng phải là Hàn Cố đích thân đi chứ.

Nhưng nhà họ Hoắc lại phái một luật sư có tiếng khác?

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây, Hạ Minh đã nói: “Đến giờ rồi, chúng ta qua đó đi. À phải rồi, còn một chuyện nữa, Ngải Tiểu Nguyên có vết thương trên mặt, trông giống như là bị ai đó đánh. Chúng tôi đã để cảnh sát nữ kiểm tra cho cô ấy, trên người cũng có một vài vết thương, đều là vết thương mới cả, còn chưa bầm, chắc là bị trong hôm nay.”

Tiết Bồng khựng lại, nhìn nhanh sang Lục Nghiễm.

Ánh mắt Lục Nghiễm cũng loé lên chút kinh ngạc, sắc mặt cũng thay đổi.

Lục Nghiễm hỏi: “Lúc các anh tới nhà cô ấy, chỉ có một mình cô ấy ở đó thôi sao?”

Hạ Minh nói: “Đúng, nhưng mà hiện giờ cô ấy đang ở nhà thuê, chủ nhà ở ngay kế bên, lúc cảnh sát tới, chủ nhà cũng có biết.”

Có chủ nhà sao? Thế thì dễ rồi.

Tiết Bồng quay sang Lục Nghiễm: “Lát nữa em muốn tới nhà cô ấy xem thử. Em cực kỳ hứng thú với việc cô ấy đã đi đâu, xảy ra chuyện gì trước đó.”

Nếu đã bị đánh thì trên quần áo chắc chắn có để lại một số dấu vết của kẻ kia, còn có giày mà Ngải Tiểu Nguyên mang hôm trước, để giày cô ấy sẽ trả lời câu hỏi cô ấy đã đi đâu, có từng tới gần hiện trường vụ nổ hay không.

Lục Nghiễm hiểu ý, khẽ cười: “Nhớ làm hết thủ tục đấy, để tránh đám người bên Lập Khôn bắt được sơ sót trình tự.”

“Yên tâm đi.” Tiết Bồng trả lời: “Vậy giờ em đi đây, liên lạc sau.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Chương 154: Quyền Kết (Phần đầu) - Chương 10

Luật sư của Ngải Tiểu Nguyên rời khỏi đó, cảnh sát phân cục khu phía Nam nhanh chóng triển khai công tác thăm hỏi.

Lục Nghiễm và Hạ Minh đều không tham gia trực tiếp mà chỉ ngồi quan sát toàn bộ quá trình trong phòng giám sát.

Suốt cả quá trình thăm hỏi thông tin, Ngải Tiểu Nguyên đều thấp thỏm thấp rở, dường như rất mệt mỏi, mặt và mắt đều sưng lên, có lúc sẽ hoảng loạn tinh thần, nhưng khi cảnh sát nhắc đến chuyện Thường Phong bị thương trong vụ nổ, Ngải Tiểu Nguyên lại không nén được mà khóc.

Đây là một quá trình lấy thông tin hết sức đau khổ, dù với Ngải Tiểu Nguyên hay là với cảnh sát hỏi cô ấy, đến cả Lục Nghiễm hiểu rõ tính khí Ngải Tiểu Nguyên, ngồi trong phòng giám sát mà ngày cũng dài như năm.

Đến hiện giờ, thông tin khá có ích đã hỏi ra được chính là Ngải Tiểu Nguyên khai rằng hôm qua đã đi hát karaoke, sau đó thì gặp được bạn ở quán karaoke, tiếp đến thì lên xe đi chung với bạn.

Người bạn còn về nhà chung với cô ấy, đến khuya mới đi.

Để chứng thực được chuyện này, chỉ cần sáng sớm mai, trích lục camera ở khu chung cư và quán karaoke theo thời gian mà Ngải Tiểu Nguyên đã nói, tiến hành đối chiếu là được.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIỀNG TƯ

Sau đó, cảnh sát lại hỏi vết thương trên mặt và trên người của cô ấy là như thế nào, Ngải Tiểu Nguyên lại ấp úng bảo rằng hôm qua có chút xung đột với bạn ở nhà, xô đẩy lẫn nhau mà thành, không cần phải giám định vết thương.

Ngoài những việc đó ra, những chuyện khác Ngải Tiểu Nguyên đều bảo không biết, bao gồm cả việc Thường Phong bị thương trong vụ nổ, Thường Phong đã qua lại với ai trước đó vân vân.

Ngải Tiểu Nguyên còn nói, cô ấy và Thường Phong chỉ là bạn, không có mối quan hệ nào khác.

Quá trình được tiến triển tới đây, Hạ Minh không nén được khế thờ dài.

Dựa vào tình hình hiện giờ, muốn hỏi ra được manh mối gì trong tối nay thì chắc là khó lắm, trừ phi dùng chiến thuật kiệt sức.

Nhưng Ngải Tiểu Nguyên dù gì cũng không phải đối tượng tình nghi có liên an, cô ấy tới để hợp tác điều tra chứ không phải để tiếp nhận thẩm vấn, làm gì cùng phải vừa vừa thôi.

Lại một lúc sau, đến lúc Ngải Tiểu Nguyên khóc lóc không thành tiếng lần nữa, Hạ Minh cuối cùng cũng quay sang Lục Nghiễm hỏi: “Đội phó Lục nghĩ thế nào?”

Ý muốn nói là còn cần tiếp tục không?

Lục Nghiễm chống đầu thờ dài: “Để tôi nói với cô ấy mấy câu. Đợi bọn tôi nói xong, tôi chắc là bên Tiết Bồng cũng sắp được rồi, tới lúc đó nhờ người đưa cô ấy về.”

Hạ Minh: “Được.”

Vài phút sau, Ngải Tiểu Nguyên đã ổn định lại được cảm xúc, cảnh sát cũng rời khỏi phòng thẩm hỏi.

Ngải Tiểu Nguyên lại ngồi thần thờ trong phòng một lúc, không biết vì sao người ta còn chưa thả mình đi, đang chuẩn bị đứng dậy ra ngoài thì cửa phòng mở ra.

Lục Nghiễm bình tĩnh nhìn Ngải Tiểu Nguyên, anh đóng cửa lại, đặt cái ly giấy trên tay xuống trước mặt cô, sau đó thì ngồi xuống.

Ngải Tiểu Nguyên chỉ nhìn nhanh vào mắt Lục Nghiễm rồi cúi đầu, đây là một phản ứng tránh né trong vô thức.

Lục Nghiễm chỉ vào cái ly: “Uống ít nước nóng đã.”

Ngải Tiểu Nguyên bưng ly nước, uống một hơi hết nửa rồi đặt xuống lấy lại hơi.

Lục Nghiễm im lặng một lát rồi mới nói: “Hiện giờ mình không ngồi ở đây với tư cách cảnh sát, mà là bạn của cậu, quen biết nhau lâu thế rồi, mình biết cậu đang có trở ngại, mình muốn giúp cậu. Những gì mình nói trong điện thoại đều ra thật, Thường Phong đang rất nguy kịch, bệnh viện cũng nói chắc cũng chỉ còn mấy ngày nữa thôi.”

Nghe đến đây, Ngải Tiểu Nguyên lại rơi nước mắt, cô ấy cúi đầu không nói gì.

Lục Nghiễm thấy thế lại bảo: “Nếu cậu cứ kiên quyết không nói gì, bọn mình cũng sẽ tiếp tục điều tra vụ án này, sẽ gắng suy truy tìm hung thủ hại Thường Phong. Nhưng cậu có nghĩ tới hậu quả của việc làm thế này không? Cậu để lỡ cơ hội lần này, sau này nếu có xảy ra chuyện gì, cảnh sát biết bảo vệ cậu thế nào đây? Người ta sẽ không bỏ qua cho cậu vì cậu giữ bí mật đâu.”

Ngải Tiểu Nguyên lau nước mắt, vẫn không nói gì.

Lục Nghiễm khẽ thở dài, ngồi đó nhìn cô ấy, cho cô ấy thời gian để suy nghĩ, cân nhắc đắn đo.

Nếu thân phận cảnh sát cộng thêm với mối quan hệ bạn bè vẫn không thể khiến Ngải Tiểu Nguyên lên tiếng, vậy thì anh cũng không biết còn có thể làm gì bây giờ.

Không biết đã qua bao lâu, chắc là một phút, cũng có thể là một phút rưỡi, Ngải Tiểu Nguyên đột nhiên cử động, khẽ ngước lên, giọng khàn đặc: “Cậu coi mình là bạn...”

Lục Nghiễm khẽ nhích người tới.

Ngải Tiểu Nguyên lại nói: “Vậy có thể tắt camera đi đã được không, mình chỉ muốn nói với bạn của mình mấy câu.”

Lục Nghiễm nhìn nhanh về phía camera.

Không bao lâu sau, camera tắt tối đen.

Lục Nghiễm lại ra hiệu cho Ngải Tiểu Nguyên: “Cậu xem đi, đã tắt rồi đấy.”

Ngải Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn lên xung quanh rồi lại cúi xuống, thả lỏng hơn khi nãy nhiều.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Ai đã làm hại Thường Phong thế, cậu có biết không?”

Ngải Tiểu Nguyên chậm chậm lắc đầu, không nói gì nhiều.

Lục Nghiễm quan sát cử chỉ của cô ấy, thêm vào hiểu biết về cô ấy trước kia, anh đoán ra được chút ý cô ấy muốn nói.

Có lẽ là cô ấy không nhìn thấy kẻ kia.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Người làm hại cậu ấy với người đánh cậu là cùng một nhóm người sao?”

Ngải Tiểu Nguyên cứng đờ người, sắc mặt thay đổi, nhưng lại nhanh chóng khẽ gật đầu rồi không nhúc nhích nữa.

Lục Nghiễm nheo mắt, nắm bắt được cử động trong phút chốc ấy.

Cũng có nghĩa là tuy cô ấy không nhìn thấy là ai, nhưng cô ấy đã bị đánh cùng lúc với khi Thường Phong bị nổ.

Vậy thì chuyện đã xảy ra như thế nào?

Tại sao vụ nổ ở nhà tôn, nạn nhân lại là Thường Phong và Lý Thành Kiệt?

Lúc đó Ngải Tiểu Nguyên đang ở đâu? Chẳng lẽ đã bị đưa về nhà rồi sao?

Nếu tình hình thật sự là thế, thế thì có thể nằm trong vài khả năng. Thứ nhất, Ngải Tiểu Nguyên và Thường Phong đã động tới một tổ chức nào đó, đồng thời đối mặt với nguy hiểm, lúc này, Ngải Tiểu Nguyên lại lựa chọn tự bảo vệ mình, khiến Thường Phong rơi vào nguy hiểm. Thứ hai có thể là Thường Phong đã đứng ra bảo vệ Ngải Tiểu Nguyên. Còn một khả năng khác chính là Thường Phong đã làm phật lòng ai, người ta dạy cho y một bài học, còn dùng Ngải Tiểu Nguyên để đe dọa y.

Đương nhiên là còn phải thêm một tiền đề là Lý Thành Kiệt vào khả năng này.

Thường Phong có quen biết gì với Lý Thành Kiệt không? Hay là Ngải Tiểu Nguyên có mối quan hệ gì với Lý Thành Kiệt?

Nghĩ đến đấy, Lục Nghiễm hỏi: “Cậu không biết Lý Thành Kiệt thật à?”

Trong quá trình hỏi thông tin vừa rồi, cảnh sát đã nhắc đến người này, còn cho Ngải Tiểu Nguyên biết là hắn gặp chuyện cùng lúc với Thường Phong.

Ngải Tiểu Nguyên chỉ lắc đầu bảo không biết.

Bây giờ, Lục Nghiễm lại hỏi lại lần nữa.

Ngải Tiểu Nguyên ngẩng lên, lần nữa lắc đầu: “Mình không quen anh ta thật, lần đầu tiên mình nghe thấy cái tên này.”

Tuy hiện giờ trông cô ấy rất tiều tụy, mắt cũng sưng húp, nhưng Lục Nghiễm vẫn có thể nhìn vào sắc mặt và ánh mắt để phán đoán được cô ấy đang nói thật.

Cũng phải thôi, người bình thường ai lại đi giao du với Lý Thành Kiệt cơ chứ?

Lục Nghiễm yên lặng vài giây, thấy cũng đã đến lúc, bèn đưa ra câu hỏi cuối cùng, cũng là câu hỏi then chốt nhất: “Người luật sư ban nãy là do người nhà họ Hoắc mời giúp cậu đúng không?”

Ngải Tiểu Nguyên cứng đờ cả người, dù có cúi đầu thì Lục Nghiễm cũng có thể nhìn thấy mặt cô ấy đã bỗng chốc trắng bệch, bàn tay đặt trên bàn cũng siết chặt lại với nhau, khớp ngón tay trắng xác.

Lục Nghiễm bình tĩnh quan sát được hết từng biểu hiện che giấu nhỏ nhặt này, giọng anh rất nhẹ nhàng: “Là Hoắc Kiêu hay là Hoắc Đình Diệu?”

Ngải Tiểu Nguyên đã bắt đầu run rẩy, nhanh chóng lắc đầu: “Không ai cả, tớ tự tìm đấy, là bạn tớ.”

Lục Nghiễm không bám miết lấy vấn đề này, anh đã tìm được thứ cần tìm rồi, hơn nữa dù hiện giờ người này là ai, trước giờ anh cũng chưa từng cố moi móc hết lời chứng của nhân chứng.

Ít nhất thì với những gì anh biết, không có một nhân chứng nào là thành thật một trăm phần trăm, dù lời mà nhân chứng đó nói ra có thật sự là những gì anh đang nghĩ thì họ vẫn đang tô điểm cho ký ức của mình ở một mức độ nhất định.

Đây cũng là lý do vì sao trong cùng một chuyện mà có những người nhìn khác nhau, thì cũng có những người miêu tả khác nhau.

Một lúc sau, đợi Ngải Tiểu Nguyên dần bình tĩnh lại, Lục Nghiễm lại đổi sang một câu hỏi khác đơn giản hơn: “Lúc này thấy địa chỉ của cậu, mình mới biết hoá ra cậu không còn ở chỗ cũ nữa, sao lại đi thuê phòng thế?”

Anh nhớ, trước khi ly hôn, bố mẹ Ngải Tiểu Nguyên từng có một căn nhà, sau đó bố cô ấy đi bước nữa, mẹ cô ấy cũng tái hôn, Ngải Tiểu Nguyên sống cùng bố và mẹ kế.

Ngải Tiểu Nguyên dừng một lát rồi cười: “Mẹ kế tớ cũng có một đứa con, ba người nhà họ sống hoà thuận, êm ấm lắm, chuyện gì cũng bàn bạc với nhau, mình giống người ngoài hơn, thế nên quyết định dọn ra luôn.”

Lục Nghiễm lại nói: “Nếu có gì cần mình giúp thì cậu cứ việc nói.”

Ngải Tiểu Nguyên lại cười, cúi gằm mặt, hồi lâu mới hỏi: “Cậu giúp được thật sao?”

Lục Nghiễm chẳng lại, đang định nói thì lại nghe cô ấy bảo: “Dù cậu có là cảnh sát, cậu cũng không thể bảo vệ tớ an toàn hai mươi bốn tiếng một ngày, dù cậu có nhiều thời gian như thế, cậu có thể bảo vệ tớ không chút tổn thất gì sao? Ai cũng biết mà, gặp chuyện thì vẫn phải trông cậy vào bản thân.”

Cô ấy nói thế, căn phòng lại yên ắng hồi lâu.

Lục Nghiễm nheo mắt, nhìn Ngải Tiểu Nguyên đang khẽ gục đầu, cố gắng nghiền ngẫm hàm ý trong lời nói của cô ấy, đột nhiên hiểu ra.

Đám người dám giết người một cách rầm rộ như thế này, không chỉ hết sức lớn mật mà có lẽ còn có thể lực chống đỡ phía sau.

Có thể cuối cùng người mà họ bắt được sẽ không phải là chủ mưu phía sau, mà chỉ là tay sai trong vụ nổ của Thường Phong, Ngải Tiểu Nguyên chắc biết được đại khái kẻ phía sau là ai, chỉ sợ sau khi vụ án này kết thúc, bản thân cô ấy cũng sẽ bị thanh toán.

Đứng trước thế lực này, cô ấy cho là không có ai có thể dựa vào, chỉ có thể trốn chui trốn nhủi mà giữ mạng.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm thở dài, biết được cái khó của cô ấy nhưng cũng thất vọng: “Vậy là cậu lựa chọn tiếp tục im lặng mãi mãi.”

Ngải Tiểu Nguyên không trả lời.

Lục Nghiễm: “Đã thế thì mình không còn gì để hỏi nữa, lát nữa sẽ có cảnh sát đưa cậu về nhà. Ít nhất thì suốt quãng đường này, cảnh sát sẽ bảo vệ cậu.”

Nói rồi, Lục Nghiễm đứng dậy.

Cũng vào giây phút đó, Ngải Tiểu Nguyên bỗng nhìn về phía anh mà gặng hỏi: “Thường Phong thật sự...”

Lục Nghiễm dừng bước nhưng không quay người, tay anh đã đặt trên thanh nắm cửa: “Mình nghĩ là chắc cậu cũng biết.”

Mấy phút sau, Ngải Tiểu Nguyên được cảnh sát phân cục khu phía Nam đưa đi.

Lục Nghiễm bước ra khỏi toà nhà phân cục, thở hắt ra bầu trời đêm nhưng lại không vội rời khỏi.

Anh đi được mấy bước, quay người lại thì thấy có người đang ngồi xổm bên bậc thêm ngay kế mà hút thuốc.

Đó chính là Hạ Minh.

Lục Nghiễm nhướn mày, đi tới gần, Hạ Minh cũng đứng dậy, chìa hộp thuốc trong tay: “Làm một điếu không?”

Lục Nghiễm xua tay hỏi: “Anh thấy sao về vụ án này?”

Hạ Minh cười, hỏi ngược lại: “Vậy còn phải xem xem là đứng ở góc độ của cảnh sát hình sự hay là đứng ở góc độ trực giác của cá nhân tôi.”

Lục Nghiễm suy nghĩ: “Có gì khác nhau?”

Hạ Minh: “Nếu ở cương vị của cảnh sát hình sự, tôi sẽ trả lời cậu, thật ra vụ án này không hề khó, có quá nhiều chứng cứ được tìm thấy ở hiện trường, bắt được hung thủ là chuyện sớm muộn.”

Đúng là như thế, từ thuốc súng, bố trí hiện trường đến việc lần theo các mối quan hệ của Thường Phong và Lý Thành Kiệt, hoặc có thể trích xuất camera giao thông gần đó, sớm muộn cũng có thể khoanh vùng được đối tượng tình nghi.

Lục Nghiễm cười: “Vậy trực giác cá nhân thì sao?”

Hạ Minh lại hút thêm một hơi rồi nhả ra làn khói, nói với không khí trước mặt: “Rầm rầm rộ rộ, có chống lưng nên không biết sợ, tôi làm cảnh sát mười mấy năm rồi, chỉ mới từng trải nghiệm có một “lần” thôi.”

Lục Nghiễm hiểu ý ngay: “Ý anh đang ám chỉ những hành vi phạm tội buôn bán nội tạng, được phẩm gen, thuê sát thủ giết người phía sau “Địa Ốc Thừa Văn” bảy năm trước sao?”

Hạ Minh gật đầu: “Năm đó tôi đúng là được mở mang tầm mắt, dính líu đến quá nhiều bên, có tận mấy vụ đều xảy ra ở địa phận khu phía Nam chúng tôi, khi đó tôi còn là đội phó, vì tham gia điều tra phá án mà còn lập công hạng ba.”

Nói đến đây, Hạ Minh lại ngồi xổm xuống.

Lục Nghiễm cũng xách cái quần đã nhăn nhúm, ngồi xuống bậc thềm.

Hạ Minh lại nói: “Chúng ta đều là cảnh sát hình sự, tôi nghĩ mọi người ai cũng như nhau, tin vào chứng cứ, cũng tin vào trực giác. Nói sao nhỉ, tuy thủ đoạn trong vụ nổ này không giống với cái chuỗi hoạt động phạm tội của “Địa Ốc Thừa Văn” mà chúng tôi điều tra được năm đó lắm, nhưng mà cái lá gan coi trời bằng vung này thì lại khiến tôi cảm thấy rất tương đồng.”

Lục Nghiễm không trả lời, anh cũng nhìn vào khoảng không trước mặt như Hạ Minh.

Anh hiểu ý Hạ Minh, họ có cảm nghĩ giống nhau về chuyện này.

Nếu chỉ là loại hung hãn thì dù thủ đoạn có cực đoan tới đâu đi nữa, cũng chưa chắc có thể dễ hạ được Lý Thành Kiệt như vậy, hướng hồ gì còn khiến hắn nổ banh xác như thế.

Chưa tới nửa tiếng sau khi Ngải Tiểu Nguyên được phân cục khu phía Nam đưa về, người của Lập Khôn đã đến, điều này thì chỉ có thể hiểu là cô ấy đã bị người ta giám sát.

Hung thủ gây nổ cộng với người của Lập Khôn, vừa có bạo lực vừa có luật pháp, đây không còn là quy mô của đám côn đồ tàn ác nữa,

nó mang ý nghĩa phía sau còn có một thế lực to lớn chống lưng, có đủ tiền tài và quyền thế, vừa có thể thuê sát thủ, cũng có thể dùng luật pháp để bảo vệ.

Nhìn khắp cả thành phố Giang, ai sẽ có đường, có mối quan hệ, có khả năng làm được tới bước này, quan trọng nhất còn gan thực hiện, thật sự đúng như Hạ Minh nói: Có chống lưng nên không biết sợ.

Người này hẳn là hết sức chắc chắn, cho dù cảnh sát có nghi ngờ hẳn, cũng không thể nắm được bất cứ chứng cứ xác thực gì để khép tội, phía trước chắc chắn có người đỡ đạn cho hẳn, hoặc hẳn tin là mình có đủ các mối quan hệ để san phẳng.

Rồi cuối cùng tính chất của vụ án này sẽ trở thành vụ án gây nổ thông thường.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói qua loa: “Đúng thật đấy, coi trời bằng vung.”

Hạ Minh nhìn sang Lục Nghiễm, lấy điều thuốc trên miệng xuống hỏi: “Cậu có suy nghĩ gì hả?”

Lục Nghiễm cũng nhìn sang, vẫn hết sức bình tĩnh: “Nếu tôi nói, tôi muốn thử động tới con cọp này, đội trưởng Hạ thấy sao?”

Hạ Minh loé chút kinh ngạc trong mắt, không trả lời thẳng mà bảo: “Nói thật thì tôi chỉ là một đại đội trưởng thôi, vụ án Địa Ốc Thừa Văn năm đó cũng không phải do tôi phá, nên nói là tất cả bằng chứng đều đã có đầy đủ, nước chảy thành sông rồi, tôi mới nhật được món hời. À, chắc cậu cũng biết rõ vụ án đó là thế nào đúng không?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Cố Dao, con gái của Cố Thừa Văn đã thu thập chứng cứ suốt mười năm, mỗi tội lỗi đều không thể tha thứ được.”

Hạ Minh: “Đúng thế, nếu đổi lại, chuyện này mà do cảnh sát hình sự và cảnh sát kinh tế chúng ta, phối hợp với cả Viện Kiểm sát và các

phòng ban để moi móc ngọn nguồn của Địa Ốc Thừa Văn thì đám tội phạm này chưa chắc đã chịu hợp tác. Người của chúng ta chỉ có thể xâm nhập từ bên ngoài, tương đối khó khăn. Trừ phi ở nội bộ cấp cao bên đó có người bằng lòng nằm trong đường dây... Nghĩ kỹ thì cho dù tất cả các bộ phận đều làm đến nơi đến chốn, trong ngoài phối hợp có tốt cũng phải mất năm ba năm, nhưng trong khoảng thời gian này, ít nhiều gì thì một số chứng cứ phạm tội sẽ bị tiêu huỷ, thế thì khó nói lắm.”

Đúng thế, năm đó nếu không có Cố Dao thu thập chứng cứ suốt mười năm, còn đặt luôn cả mình vào đó, làm sao có thể khiến cả một lâu đài lớn như thế sụp đổ được?

Từ sau đó, tuy các bên liên đới đã đều phải tiếp nhận điều tra, thế nhưng chỉ có vài người cảnh sát hình sự thì không thể nào điều tra nổi, rất nhiều chuyện đã vượt quá phạm vi quyền hạn của cảnh sát hình sự từ lâu.

Khi đó, tổ chuyên án cấp tỉnh đã được thành lập, người trong mỗi cơ quan tư pháp đều có tham gia, mỗi người một tay, khởi tố dựa vào tiêu chuẩn tội danh các bên chính trị, hình sự, kinh tế để lập án khởi tố, chỉ việc điều tra bước sau thế này thôi đã phải mất hết một năm phê duyệt đủ thứ thủ tục rườm rà.

Nói đến đây, Hạ Minh lại cười: “Nhưng mà nếu cậu là người dẫn đầu, có khi thật sự có thể động nhẹ tới con cọp đằng sau được đấy, đến lúc đó nếu có cần đến phân cục khu phía Nam chúng tôi thì nói một tiếng là được.”

Lục Nghiễm cũng cười: “Chắc rồi.”

Cùng lúc đó, Tiết Bồng và Trương Xuân Dương, Lý Hiểu Mộng của đội trinh sát hình sự cũng đang thu thập chứng cứ ở nhà Ngải Tiểu Nguyên.

Lý Hiểu Mộng và Trương Xuân Dương cũng đã hỏi thăm tình hình từ

phía chủ nhà, biết được quả thật tối qua Ngải Tiểu Nguyên về rất muộn, lại còn dắt theo bạn.

Sau đó trong nhà Ngải Tiểu Nguyên có chút tiếng động lục đục, hình như là tiếng cãi nhau, nữ chủ nhà bèn gõ cửa hỏi thăm mấy câu.

Ngải Tiểu Nguyên ra mở cửa, trông là biết vừa mới khóc xong, lại nói với chủ nhà là không có chuyện gì to tát, chỉ cãi nhau với bạn trai thôi.

Nữ chủ nhà cũng không tiện xen vào quá nhiều, nhắc nhở mấy câu, bảo rằng có gì thì từ từ nói, đừng động tay động chân, thấy không được thì có thể báo cảnh sát.

Lúc rạng sáng, người Ngải Tiểu Nguyên gọi là bạn trai đã đi khỏi vào tầm khoảng ba giờ hơn, nữ chủ nhà ngủ không sâu, lúc phòng bên cạnh đóng cửa có nghe thấy tiếng, còn xem thời gian nữa.

Đợi đến sáng, chủ nhà lại đến gõ cửa nhà Ngải Tiểu Nguyên, còn hỏi han mấy câu, thấy Ngải Tiểu Nguyên hình như không có việc gì nên cũng thôi.

Rồi đến tối nay, Ngải Tiểu Nguyên vừa được cảnh sát đưa đi, chưa tới hai tiếng lại có thêm tốp cảnh sát khác đến, còn đòi vào phòng thu thập chứng cứ, nghĩ cũng biết nữ chủ nhà lo lắng cỡ nào.

Lúc đưa chìa khoá cho nhóm Tiết Bồng mở cửa, nữ chủ nhà cứ hỏi miết, hỏi có phải Ngải Tiểu Nguyên đã làm gì phạm pháp không, có nghiêm trọng không, có gây phiền phức, có ảnh hưởng đến mình không vân vân.

Cho thuê nhà gặp đủ mọi loại khách, lúc trước cũng vì thấy Ngải Tiểu Nguyên dịu dàng, không giống người hay gây chuyện, hơn nữa lại còn là y tá, chắc sẽ rất chú trọng vệ sinh nên mới cho cô ấy thuê phòng.

Ai ngờ bình thường Ngải Tiểu Nguyên ngoan ngoãn hiền lành, vừa gặp chuyện là đã kéo đến tận hai tổp cảnh sát.

Lý Hiểu Mộng an ủi chủ nhà, đồng thời hỏi thêm xem thường ngày Ngải Tiểu Nguyên hay tới lui với những người nào.

Tiết Bồng thu thập vật chứng ở trong phòng ngủ của Ngải Tiểu Nguyên cũng nghe được loáng thoáng, đầu tiên, cô tìm được một bộ đồ trong sọt đồ dơ, trên quần áo còn có dính ít chất lỏng đã khô cứng thành phần tương tự như đồ trang điểm, phần gấp bên trong còn sót lại mùi cồn, chắc là mặc đi karaoke hôm trước.

Trong tủ giày còn có vài đôi giày, ngoài đôi giày thể thao có độ mòn hơi nghiêm trọng, giày y tá mang lúc đi làm, còn có vài đôi giày đế vừa hoặc cao gót trông có vẻ chỉ dùng trong hoạt động cá nhân.

Tiết Bồng cẩn thận kiểm tra đế giày, phát hiện Ngải Tiểu Nguyên rất nâng niu đồ dùng của mình, thậm chí còn hơi sạch sẽ quá mức.

Mấy đôi giày đế vừa với cao gót đều được dán miếng lót đế, hơn nữa toàn là hàng hiệu, cũng phải ba, bốn nghìn một đôi, thậm chí còn hơn, đế giày đều bằng da thật, không chịu nổi ma sát hay nước, miếng dán đế có thể có tác dụng bảo vệ được.

Không chỉ có thế, có những đôi không chỉ được dán đế, mà trên miếng dán còn không dính bẩn quá nhiều, bên trên còn có dấu vết lau chùi, hơn nữa rõ là đôi giày đã được mang nhiều lần rồi, chứng tỏ Ngải Tiểu Nguyên về đến nhà còn dùng khăn ướt lau miếng dán đế.

Thế nhưng trong số đó có một đôi giày đế vừa hoàn toàn chưa được lau, hạt bụi bám bên dưới lại còn rất mới, chắc là mới mang hôm trước.

Tiết Bồng lại mở tủ quần áo của Ngải Tiểu Nguyên ra xem, bên trong có vài chiếc áo khoác, chất liệu đều là lông cừu và lông tổng hợp, ngoài mỗi chiếc áo khoác còn có lông tấm chắn bụi, tất cả những

món khác như áo len, quần, váy đều được vệ sinh cẩn thận không chút dấu vết.

Đến lúc thu thập xong chứng cứ, Tiết Bồng vừa bước ra đã nghe thấy chủ nhà đang kể loại tình hình qua lại với bạn bè của Ngải Tiểu Nguyên, bảo rằng khoảng thời gian trước thường hay thấy có một người đàn ông trẻ tuổi về nhà cùng cô ấy, nhưng lần nào cũng không ở đến quá muộn, trông hai người tình cảm lắm, còn nắm tay nhau nữa.

Lý Hiểu Mộng lấy ảnh của Thường Phong ra cho chủ nhà nhận mặt, chủ nhà vừa nhìn là nhận ra ngay: “Đúng rồi, chính là cậu này, hình như là họ Thường, thấy tôi còn chào nữa.”

Lý Hiểu Mộng lại hỏi: “Vậy tối đó chị có thấy người đàn ông đưa Ngải Tiểu Nguyên về là ai không?”

Chủ nhà nói: “Chưa gặp bao giờ, mới thấy lần đầu, nhưng mà tôi thấy người đó ăn bận ra vẻ lắm, bộ vest trong không rẻ đâu, chắc giàu hơn cậu Thường kia.”

Tiết Bồng lại quay vào nhà tắm kiểm tra lại, sau đó đi đến ban công và máy giặt để thu thập chứng cứ, nhận ra máy giặt là dạng tuabin, kích thước khá nhỏ, nút chức năng giặt lâu nhất cũng chỉ bốn mươi lăm phút, nếu bật chế độ giặt đồ lót thì chỉ mất mười lăm phút, giặt nhanh chỉ mười phút.

Loại máy giặt này không thích hợp với người gom đồ giặt một tuần một lần, hơn nữa thời gian giặt ngắn, dung tích cũng có hạn, một lần cũng chỉ giặt được ba bốn món, tiện giặt mỗi ngày hơn.

Tiết Bồng bước ra hỏi: “Có phải ngày nào Ngải Tiểu Nguyên cũng giặt quần áo không?”

Chủ nhà bảo: “Đúng rồi, gần như là ngày nào cũng giặt, trừ phi bận quá thì có thể để hôm sau giặt chung.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy hôm nay cô ấy có ra ngoài không?”

Chủ nhà lắc đầu: “Không có, cả ngày đều ở trong nhà, bảo là không khoẻ, nghỉ ngơi mấy ngày.”

Tiết Bồng không trả lời, lần nữa khẳng định quần áo trong sọt đồ và đôi giày đế vừa chưa được lau tìm được trên kệ giày đã được mang mặc vào hôm trước.

Mà cả ngày hôm nay, Ngải Tiểu Nguyên không hề ra ngoài, có một phần nguyên nhân là do bị thương, cần phải nghỉ ngơi, một phần nữa có thể là vì bị đe dọa, không dám ra ngoài.

Thế thì xem ra, cô ấy thật sự rất khó chịu, cả sức khoẻ lẫn tâm lý, trên người có vết thương, trong lòng cũng có áp lực, còn không có sức giết giũ lau chùi nữa.

Cả nhóm ra khỏi nhà Ngải Tiểu Nguyên, đi thẳng ra ngoài khu chung cư.

Vừa ra đến cửa chuẩn bị lên xe thì Tiết Bồng bỗng khựng lại, để ý thấy khoảng sân không phía trước có thêm một cái bóng.

Cái bóng đó còn đu đưa tới lui ở bên trên.

Tiết Bồng ngẩng đầu, vô cảm nhìn lên bầu trời, tầm mắt nhanh chóng tập trung vào một chỗ.

Thứ đang đu đưa bên trên chính là một chiếc flycam chống ồn.

Chương 155: Quyền Kết (Phần đầu) - Chương 11

Tiết Bồng đứng yên vài giây, nhìn chăm chăm vào cái flycam, trong đầu cũng xuất hiện những lời Lục Nghiễm đã nói: Chống ồn, tính năng cao, có thể sử dụng trong quân sự, giá khoảng hai mươi lăm nghìn đô Mỹ.

Hiện giờ đã vào khuya, ánh đèn xung quanh mờ mờ, bên ngoài khu nhà quá yên ắng, không có xe cũng không có người đi bộ, chỉ có một cái bóng đu đưa trên đất, nếu không nhờ thế thì sợ là cô cũng không để ý tới.

Tiết Bồng lẳng lẳng cầm điện thoại, chụp một bức ảnh.

Với độ nhạy cảm đó, nó đã có thể bay đi từ lâu hoặc tránh bị chụp, nhưng nó vẫn cứ lượn lờ vài vòng trên đó rồi mới đi.

Trương Xuân Dương đi tới nói: “Muộn thế rồi còn có người chơi flycam, còn là hàng cao cấp nữa chứ, đỉnh thật.”

Tiết Bồng trả lời: “Ừm, nghe nói loại này đắt lắm.”

Đến lúc lên xe, Trương Xuân Dương mới trả lời: “Không chỉ đắt thôi đâu, thao tác cũng khó lắm, người bình thường không chơi được đâu.”

Tiết Bồng cười, không trả lời.

Vì sự xuất hiện của chiếc flycam cũng đã dấy lên trong lòng cô vài

nghi vấn.

Nó có phải là cái lần trước đưa ảnh đến cho cô không?

Muộn thế rồi flycam còn bay tới với ý đồ gì? Giám sát Ngải Tiểu Nguyên sao?

Đang nghĩ đến đấy thì điện thoại có tin nhắn tới.

Lục Nghiễm: “Anh xong việc rồi, bên em thì sao?”

Tiết Bồng: “Vừa mới xong, em lên xe rồi.”

Nói rồi, Tiết Bồng gửi cho Lục Nghiễm bức ảnh vừa chụp.

Lục Nghiễm hỏi: “Vừa mới chụp đấy à?”

Tiết Bồng: “Ừm, trước cửa nhà Ngải Tiểu Nguyên. Anh xem, có phải cùng một cái hôm trước anh thấy ở camera khu nhà em không?”

Lục Nghiễm: “Cùng một loại.”

Cùng một loại, thế thì có khả năng là cùng một chiếc đã trở nên cao hơn.

Cả thành phố Giang cũng không có mấy ai chơi loại flycam tính năng cao như thế này, lại còn biết chơi, còn chơi nổi nữa.

Vậy thì vấn đề được đặt ra là tại sao chủ nhân của chiếc flycam này lại theo dõi cô và Ngải Tiểu Nguyên?

Người đó là ai?

Tiết Bồng vội vã lấy sơ đồ mối quan hệ đã viết ở nhà nghỉ trong túi ra, nổi thêm một đường khác cạnh tên Ngải Tiểu Nguyên, viết tên mình vào cuối đường nối.

Ngải Tiểu Nguyên – Tiết Bồng.

Chỉ là giữa hai mấu chốt quan hệ này còn thiếu một người nữa.

Cô suy nghĩ thật nhanh về người thứ ba này, nghĩ đến một vài người: Lục Nghiễm, Thường Phong, Hoắc Kiêu, Hàn Cố.

Thường Phong có thể loại trừ, Lục Nghiễm càng không thể nào.

Còn Hoắc Kiêu... lúc cô nhận được chìa khoá và ảnh, Hoắc Kiêu chỉ vừa mới tỉnh, Hoắc Kiêu rất khó làm được chuyện này.

Vậy thì chỉ còn: Hàn Cố.

Hàn Cố, có thể là anh ta sao?

Lúc Tiết Bồng về đến nhà nghỉ đã là rạng sáng.

Lục Nghiễm mở cửa, thấy hơi bất ngờ, anh hỏi ngay: “Sao muộn thế rồi còn tới vậy em?”

Tiết Bồng cười, bước vào rồi bảo: “Tới xem anh thế nào.”

Lục Nghiễm không trả lời, vội rót cho cô ly nước.

Vài phút sau, hai người nhanh chóng trao đổi với nhau về chuyện tối nay, gồm có việc Ngải Tiểu Nguyên kiên quyết không chịu thừa nhận và những vật chứng Tiết Bồng tìm thấy trong nhà cô ấy.

Tiếp đó, Tiết Bồng vào toilet tắm rửa sơ, lúc bước ra đã ngấm được kha khá thông tin, cô hỏi: “Anh nghi ngờ nhà họ Hoắc hả?”

Lục Nghiễm bỏ điện thoại xuống: “Không phải nghi ngờ, mà với những thông tin có được hiện giờ, ngoài nhà họ Hoắc thì anh không nghĩ được đến những ai khác.”

Tất nhiên cũng có thể là ai đó khác, nhưng mà cũng phải có cái để nghi ngờ chứ.

Cũng đúng thôi.

Tiết Bồng lấy mảnh giấy sơ đồ mối quan hệ ra khỏi túi áo khoác, đưa cho anh: “Em thêm tên em vào luôn rồi, sau đó nối với Ngải Tiểu Nguyên, em nghĩ là người có thể dùng flycam giám sát Ngải Tiểu Nguyên và đưa ảnh cho em cũng chỉ có Hàn Cố.”

Lục Nghiễm yên lặng vài giây: “Bồng đừng bây giờ anh có một suy nghĩ.”

Tiết Bồng khựng lại: “Gì thế?”

Không biết sao nghe Lục Nghiễm nói thế, cô lại thấy hồi hộp

Lục Nghiễm lại cầm tờ giấy lên, viết ra hai chữ “Hàn Cố” rồi nói: “Qua những vụ án có liên quan đến Hoắc Ung trước đây, cùng với cách Hàn Cố đến Cục Cảnh sát dẹp hậu hoạ, anh ta là một người có mảnh khoé “êm dịu”, khéo léo. Tất nhiên là hình dung như thế thì không được chính xác lắm, nhưng mà anh ta chưa từng dùng cách thức xung đột trực tiếp nào. Tuy hiện giờ chưa đối chiếu camera ở quán karaoke và khu dân cư đó, nhưng anh chắc chắn, người đàn ông mặc vest mà chủ nhà nói không phải là Hàn Cố.”

Tiết Bồng gật đầu: “Đúng thế, đây không phải tác phong của Hàn Cố.”

Lục Nghiễm lại bảo: “Còn chuyện flycam em nói thì hiện giờ anh cũng chưa có đối tượng nghi ngờ nào khác, anh cũng thấy anh ta đáng nghi nhất. Nếu đặt giả thiết flycam có liên quan tới Hàn Cố, thế thì hiện giờ có thể xác định một điều: Nhóm người đe dọa Ngải Tiểu Nguyên, làm nổ bị thương Thường Phong và phía Hàn Cố là hai nhóm người khác nhau.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa nhanh chóng vẽ lại mạch suy nghĩ ra giấy.

Trước tiên là hai đường song song, bên cạnh là vài từ khoá, chia thành hai bên rõ rệt.

Trên đường ngang của Hàn Cố có “ảnh”, “chìa khoá”, “Khang Vũ Hình”, “Hoắc Kiều”, “Phương Tử Oánh”.

Tiết Bồng nhìn theo từng nét bút của Lục Nghiễm, thầm quét lại ý nghĩa của mỗi từ.

Ảnh và chìa khoá là do flycam đưa đến, trong ảnh ngoài Tiết Dịch, còn có Khang Vũ Hình và Hoắc Kiều, Tiết Bồng cũng đã hỏi Hàn Cố có phải đang nghi ngờ cái chết của Tiết Dịch không liên quan đến Phương Tử Oánh mà là một người khác không.

Ngay kể đó, Lục Nghiễm lại viết thêm vài cái tên vẫn trên đường ngang của Hàn Cố: “Hoắc Ung, Hoắc Đình Diệu, Ngải Tiểu Nguyên, Chung Ngọc.

Lục Nghiễm dừng bút nói: “Bốn cái tên này khá là thú yếu, Hoắc Ung đã chết, Ngải Tiểu Nguyên hiện giờ vẫn còn chưa có mối liên hệ rõ ràng với Hàn Cố. Chuyện Hàn Cố giúp Chung Ngọc xử lý vấn đề pháp lý cũng là do giao kèo của anh ta với Trần Lăng, Trần Lăng giúp anh ta để mắt tới Phương Tử Oánh, anh ta thì biện hộ cho Chung Ngọc.”

Nhắc đến Chung Ngọc, Tiết Bồng đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, lúc sau này bên Tổ Trại giam có hỏi Chung Ngọc về chuyện chai nước không? Rốt cuộc chỗ chị ta mức nước có phải cái hồ Mao Tử Linh vớt xác không thế?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Hỏi rồi, câu trả lời của Chung Ngọc vẫn không thay đổi, cô ta nói lâu quá rồi, không còn nhớ nữa.”

Câu trả lời không thay đổi?

Tiết Bồng cau mày nói: “Quái thật, chuyện đã tới nước này rồi, còn cần thiết phải ra vẻ bí hiểm sao?”

“Đương nhiên là không.” Lục Nghiễm nói: “Anh cũng đã từng nghĩ về vấn đề này, có lẽ từ đầu chúng ta đã lầm rồi.”

Tiết Bồng sửng sò, vài giây sau đột nhiên hiểu ra: “Ý anh là có thể người lấy nước không phải là Trần Lăng mà là có ai đó đã đưa cho chị ta. Vì thế chị ta hoàn toàn không biết là hồ nào, lại không thể nói toạc ra, chỉ có thể nói là không nhớ.”

Lục Nghiễm: “Ngoài ra thì anh cũng không nghĩ ra được nguyên do gì khác. Trần Lăng để chai nước lại làm manh mối, Quý Đông Duẩn nhiều lần nhắc đến chai nước đó, sau đó Mao Tử Linh cũng lựa chọn nơi đó để vớt xác, sự việc đã dần được sáng tỏ, lúc này Chung Ngọc hoàn toàn có thể trả lời là cái hồ đó, nhưng cô ta không nói, vẫn cứ bảo là không nhớ. Anh nghĩ là cô ta hoàn toàn không phải đang giữ bí mật về vị trí của cái hồ đâu, đang không muốn cảnh sát biết được còn có người thứ ba thì đúng hơn.”

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Vậy người thứ ba là ai được cơ chứ?”

Lục Nghiễm: “Trần Mạt Sinh, Mao Tử Linh đều có thể, thậm chí còn có thể là cái tên Trình Khi che mặt đã giúp Trần Mạt Sinh khi đó nữa.”

Tiết Bồng: “À, nhắc đến Trình Khi tự dưng em mới nhớ, người đàn ông gửi tai của Hoắc Ung đến cho Hàn Cố cũng còn rất trẻ, đeo khẩu trang. Có khi nào là cùng một người không?”

Lục Nghiễm: “Khả năng rất cao.”

Một lát sau, cả hai vẫn chưa lên tiếng, mỗi người đều đang tự suy nghĩ.

Cho đến khi Lục Nghiễm lại cầm bút lên, bắt đầu liệt kê những cái tên dưới đường kẻ thứ hai: Hung thủ vụ nổ, Lý Thành Kiệt, Thường Phong, Ngải Tiểu Nguyên, Lập Khôn.

Tiết Bồng yên lặng nhìn, đợi Lục Nghiễm viết xong, cô nói: “Thế này thì xem ra thủ đoạn hành động của đám người này quyết đoán, tàn nhẫn hơn. So ra thì Hàn Cố quả thật là khéo léo, chu toàn.”

Lục Nghiễm đặt bút xuống: “Có lúc thì khéo léo nhưng cũng có lúc anh cảm thấy sự khéo léo của anh ta là do dẫn đo quá mức, hành động có hạn chế, còn phải giấu giếm động cơ, vì thế mới khiến người ta thấy “chu toàn”.”

Đúng thế, nếu một người muốn làm gì là làm, không có bất cứ sức mạnh nào để cân bằng lại, ràng buộc lại, vậy thì người này đâu cần phải ép mình khéo léo, việc gì cũng phải chu toàn, hắn ta hoàn toàn có thể tùy ý làm những gì mình muốn.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Còn người gây nổ bị thương Thường Phong, đe dọa Ngải Tiểu Nguyên thì dường như không dẫn đo nhiều thế, bằng không hắn sẽ không dùng thủ đoạn hống hách, cực đoan như vậy.”

Lục Nghiễm không trả lời, nhanh chóng khoanh ra vài cái tên lần lượt là Lý Thành Kiệt, Hoắc Ung, Khang Vũ Hình.

Sau đó anh nói: “Mối quan hệ của ba người này tuy vẫn chưa được xác thực về mặt chứng cứ, nhưng với hành động và động cơ thì đã có thể liên hệ lại với nhau. Em có để ý không, Lý Thành Kiệt hành động khá “âm u”, từ việc tấn công anh, đến cả việc vứt xác Trình Lập Huy trong khu bảo tồn thiên nhiên, còn trèo cửa sổ vào tiệm ma túy cho Vương Xuyên nữa, hắn đều lợi dụng tối đa điều kiện môi trường, không trực tiếp đương đầu.”

Tiết Bồng nhớ lại: “Em cũng thấy vậy, Lý Thành Kiệt có tác phong riêng, dù có che giấu thế nào cũng vô ích, hơn nữa hắn còn giấu cả

điện thoại trong chuồng ngựa.”

Lục Nghiễm lại khoanh vào “hung thủ vụ nổ” rồi nói: “Thủ đoạn của tay này thì lại khá là thô lỗ, biến thái hơn, cũng cực đoan hơn Lý Thành Kiệt và người này cũng giống như Hàn Cố và người đàn ông đe dọa Ngải Tiểu Nguyên vậy, hai bên có phong thái khác nhau rõ rệt.”

Tiết Bồng nói: “Giống chuối thức ăn thật.”

Lục Nghiễm cười: “Hoặc là mối quan hệ cá lớn nuốt cá bé. Em xem, người này đe dọa Ngải Tiểu Nguyên, còn đánh cô ấy, đến lúc Ngải Tiểu Nguyên bị đưa đến phân cục khu phía Nam thì luật sư lớn bên Lập Khôn lại xuất hiện ngay. Nhưng ở một bên khác thì lại có flycam giám sát gần nhà Ngải Tiểu Nguyên, nếu flycam đại diện cho Hàn Cố, thế thì điều này cũng có thể chứng tỏ Hàn Cố không nằm trong đám người đe dọa Ngải Tiểu Nguyên, hơn nữa Hàn Cố yếu thế hơn, không đủ điều kiện để kháng cự chính diện, vì thế chỉ có thể dùng cách thức kín đáo như thế này.”

Lục Nghiễm nói đến đây, lại khoanh vào tên của “Hoắc Kiều”: “Hiện giờ có thể thấy rất rõ, có một thế lực đã xuất hiện, thế lực này có thể lấy mạng của Lý Thành Kiệt trong phút chốc, còn có Lập Khôn ủng hộ, đồng thời còn khiến Hàn Cố phải e dè.”

Tiết Bồng nhanh chóng hiểu ý: “Hơn nữa người này hoàn toàn không coi Khang Vũ Hình và Hoắc Ung ra gì. Khang Vũ Hình và Hoắc Ung lợi dụng Lý Thành Kiệt để hành động là vì thủ đoạn của Lý Thành Kiệt không quá hống hách, không tới nỗi gây phiền phức lớn, nhưng người này lại dám tìm người cho nổ chết Lý Thành Kiệt. Mà những chuyện này đều xảy ra sau khi Hoắc Kiều tỉnh lại.”

Nói đến đây, cả căn phòng lại yên ắng.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào cái tên trên giấy, Lục Nghiễm lại nhắm hờ mắt, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Là Hoắc Kiêu sao?

Hoắc Kiêu mới tỉnh lại không bao lâu, gần đây vẫn còn đang hồi phục, cả thể lực và đầu óc đều chưa phục hồi lại trạng thái tốt nhất, anh ta có cần làm gấp đến thế không?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm đột nhiên ngược lên nói: “Hôm đó Ngải Tiểu Nguyên nghe lén Hoắc Kiêu và Hàn Cố nói chuyện xong đã giết bản mình...”

Tiết Bồng tiếp: “Ừ, mình đã phân tích rồi, chắc là có liên quan đến tai nạn xe.”

Lục Nghiễm: “Vậy nếu Hoắc Kiêu muốn làm gì đó thì cũng phải là trả thù cho mình trước chứ?”

Tiết Bồng: “Nếu là thế thì Hoắc Kiêu tìm người giết Lý Thành Kiệt làm gì? Chẳng lẽ là Lý Thành Kiệt làm? Thủ đoạn không giống lắm.”

Lục Nghiễm: “Thường Phong càng không thể liên quan đến tai nạn xe, một năm trước cậu ấy vẫn còn ở trong tù.”

Tiết Bồng lại nhìn sang tên “Ngải Tiểu Nguyên”: “Em lại thấy có vẻ là Thường Phong đã bị Ngải Tiểu Nguyên làm liên lụy.”

Nói đoạn, Tiết Bồng nhanh chóng kể lại tình hình Lý Hiểu Mộng hỏi thăm được từ phía chủ nhà: “Xem ra Thường Phong thật sự rất thích cô ấy.”

Lục Nghiễm nhú mày, một lát sau lại lắc đầu: “Nếu chỉ vì Ngải Tiểu Nguyên nghe trộm họ nói chuyện mà đã khiến Thường Phong bị liên lụy thì thật sự khó hiểu.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại cầm bút lên, chỉ vào tên của “Hàn Cố” và “Hoắc Kiêu”: “Hiện giờ xem ra Hàn Cố và Hoắc Kiêu là người một

phe.”

Tiết Bồng gật đầu, nhớ đến chuyện Hàn Cố nhiều lần hẹn cô giúp Hoắc Kiêu, không chút miễn cưỡng mà còn rất chủ động: “Hàn Cố vẫn luôn làm việc cho Hoắc Kiêu, không giống như bị ép, thấy anh ta hợp tác lắm.”

Lục Nghiễm lại chỉ vào “Lý Thành Kiệt”: “Vậy thì người ra lệnh làm nổ chết Lý Thành Kiệt không thể nào là Hoắc Kiêu. Phong thái của Hàn Cố và người đe dọa Ngải Tiểu Nguyên quá khác biệt, Hoắc Kiêu khó có thể dùng một lúc hai kiểu người như thế này, cậu ta cần người có cách thức ổn thoả, an toàn thì sẽ không ham loại hống hách, cực đoan. Thế này thì xem ra khả năng là Hoắc Kiêu đã bị giảm xuống.”

Không phải Hoắc Kiêu sao?

Mạch suy nghĩ dường như kẹt lại ở đây.

Nếu không phải là Hoắc Kiêu, thì còn có thể là ai?

Tiết Bồng chống đầu rồi ren: “Vậy là còn có một người nào đó hoàn toàn không coi loại tôm tép như Lý Thành Kiệt ra gì, hơn nữa người của Lập Khôn có thể bôn ba vì hấn bất cứ lúc nào, Hàn Cố cũng rất kiên đề? Có khi nào là Khang Vũ Hình không?”

Lục Nghiễm dừng lại một lát, nhú chặt mày, cũng không phải là không có khả năng.

Tiết Bồng lại nói: “Anh xem, phương hướng chúng ta suy nghĩ là một người gan to hơn trời, có chống lưng nên không biết sợ, lại còn tìm luật pháp như kiểu Lập Khôn để làm hậu thuẫn. Với tác phong trước đây của Khang Vũ Hình, cô ta sẽ chọn giấu mình nên mới dùng Lý Thành Kiệt. Nhưng mà bây giờ cô ta đang đối đầu trực diện với mấy tay cấp cao trong tập đoàn ma tuý, hình thế bất lợi cho cô ta, chắc là cô ta cũng biết cảnh sát đang nhắm vào mình, trong tình thế bị kẹt ở giữa như thế này, khó tránh có bệnh vái tứ phương, phản công kiểu

con giun xéo lăm cũng oằn thế này cũng hợp lý.”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ suy nghĩ theo khả năng này.

Lý Thành Kiệt làm việc cho Khang Vũ Hình, chắc chắn biết được không ít bí mật của Khang Vũ Hình, diệt khẩu Lý Thành Kiệt là hợp lý.

Vậy Ngải Tiểu Nguyên và Thường Phong thì sao? Còn nguyên nhân gì nữa?

Chẳng lẽ có liên quan tới tai nạn xe của Hoắc Kiều?

Tiết Bồng hỏi: “Ngoài cô ta ra còn ai khác không?”

Lục Nghiễm gật đầu, đưa mắt sang cái tên đó, đầu bút cũng chỉ vào ba chữ Hoắc Đình Diệu.

Tiết Bồng nhìn sang, hai người đưa mắt nhìn nhau, Lục Nghiễm lại nói: “Anh cũng chỉ đoán bừa thôi, hiện giờ không có bất cứ nào chứng minh cả, chỉ suy đoán theo logic thôi.”

Tiết Bồng lại nhìn cái danh sách, dường như ngoài Khang Vũ Hình đã bị ép tới đường cùng thì cũng chỉ còn có Hoắc Đình Diệu là phù hợp.

Tiết Bồng hỏi: “Vậy động cơ thì sao? Ông ta có lý do gì để làm vậy?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Anh cũng không nghĩ ra, khả năng của ông ta là rất thấp.”

“À, đúng rồi.” Tiết Bồng đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tuy chưa có kết quả giám định quần áo và giày dép tìm được ở nhà Ngải Tiểu Nguyên, nhưng em đã thu thập dấu vết để lại trên đó cả rồi, bước đầu phán đoán bụi đất dưới đế giày có không liên quan tới đất công trường nơi Thường Phong bị nổ. Chắc Ngải Tiểu Nguyên không nói dối chuyện này.”

Lục Nghiễm không trả lời, nhắc đến Ngải Tiểu Nguyên, anh lại nhớ đến những lời cô ấy nói ở phân cục khu phía Nam.

Trong chuyện này, Lục Nghiễm không có lập trường gì để mà lên án cô ấy, tìm kiếm lợi ích và tránh xa hiểm họa là bản tính con người, anh là cảnh sát, đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đứng trước lợi ích cá nhân và lợi ích của chung, anh sẽ lựa chọn về sau, việc này cũng giống như con người và động vật trốn tránh thiên tai, nhân viên cứu hộ thì phải xông tới trước vậy.

Lúc này anh đâu thể đòi hỏi Ngải Tiểu Nguyên buông bỏ bản thân, đừng ích kỷ như vậy, đâu thể bảo cô ấy khai ra chủ mưu đứng đằng sau, hứa hẹn cô ấy nhất định sẽ không sao.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm thở dài, cầm điện thoại lên xem giờ rồi nói: “Ngủ sớm thôi, một giờ hơn rồi, mai còn phải dậy sớm.”

Tiết Bồng cũng “Ừm” một tiếng, nằm xuống giường đơn, đắp kín chăn, Lục Nghiễm tắt đèn lên giường, căn phòng chìm trong bóng tối, hồi lâu không ai nói gì.

Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng Lục Nghiễm trở mình.

Tiết Bồng khẽ gọi tên anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm: “Hửm?”

Tiết Bồng dừng một lúc rồi lại nói: “Không có gì đâu, ngủ sớm thôi.”

Lục Nghiễm: “Ừm, ngủ ngon.”

Tiết Bồng: “Ngủ ngon.”

Đêm ấy, cả Lục Nghiễm lẫn Tiết Bồng đều ngủ không yên, mơ mơ màng màng, mơ tới mơ lui.

Đầu óc Tiết Bồng rất hỗn loạn, mơ thấy rất nhiều thứ linh tinh, ban ngày nghĩ nhiều quá, thông tin đi vào quá nhiều, não không kịp tiếp nhận.

Lục Nghiễm cũng thế, cứ trở mình suốt, tờ mờ sáng đã bật dậy.

Lúc đó Tiết Bồng còn hơi mơ màng, mắt hé mở, nghe anh nói: “Anh đến bệnh viện trước, em ngủ thêm chút nữa đi.”

Tiết Bồng ậm ừ, chỉ lát sau lại ngủ thiếp đi.

Chín giờ hơn, Tiết Bồng thức giấc, vẫn thấy hết sức buồn ngủ, đầu óc mơ màng, mắt cũng khô khốc.

Cô lấy điện thoại ra xem, không có tin nhắn của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng tắm rửa xong, xuống lầu trả phòng, lúc ra khỏi nhà nghỉ thì Lục Nghiễm gọi tới.

Lục Nghiễm nói: “Chú Thường nói tặng sáng Thường Phong có tình lại một lần, bệnh viện tiêm thuốc cho cậu ấy, cho phép chú Thường vào thăm cậu ấy một lần, chú ở trong đó mười lăm phút, sau đó Thường Phong lại hôn mê rồi.”

Tiết Bồng: “Vậy bây giờ anh ta...”

Lục Nghiễm: “Tình hình không lạc quan.”

Tiết Bồng khẽ thở dài, vào siêu thị nhỏ trước bệnh viện mua đồ ăn sáng, mang tới cho Lục Nghiễm và Thường Trí Bác, sau đó cũng không ở lại lâu mà lái xe về thẳng Tòa Thực nghiệm, chuẩn bị giám định vật chứng mới thu thập được hôm trước.

Cho đến trưa, Tiết Bồng và đồng nghiệp tăng ca ở khoa đã có được kết quả, sau khi đối chiếu, phát hiện dấu vết để lại trên quần áo và đế

giày của Ngải Tiểu Nguyên với mẫu vật thu thập được ở hiện trường vụ nổ của Thường Phong hoàn toàn không trùng khớp.

Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi cũng đã đến quán karaoke lúc sáng sớm, theo thông tin nhân viên phục vụ cung cấp, đến phòng hát Ngải Tiểu Nguyên từng đến để thu thập dấu vết, mang về tiến hành đối chiếu, chứng thực được Ngải Tiểu Nguyên quả thật từng đến phòng hát đó.

Tối hôm trước, Ngải Tiểu Nguyên quả thật từng đến quán karaoke, ở trong đó khoảng hai tiếng, sau đó bước ra, lên xe cùng một người đàn ông mặc vest.

Xe chạy đến ngoài khu chung cư của Ngải Tiểu Nguyên, Ngải Tiểu Nguyên lại xuống xe rồi vào nhà cùng người đàn ông đó.

Khoảng ba giờ rưỡi sáng, người đàn ông mặc vest rời khỏi khu nhà ở.

Sau đó lại có tin tức được đưa đến, rằng người đàn ông mặc vest trong nhà Ngải Tiểu Nguyên chính là luật sư ở Lập Khôn đã đến gặp cô ấy vào tối hôm sau tại phân cục khu phía Nam, tên Phùng Tề Chính, khoảng bốn mươi tuổi, có thâm niên tại Lập Khôn lâu hơn Hàn Cố, gốc rễ cắm sâu hơn, thủ đoạn cứng rắn có tiếng, lại còn khiến rất nhiều người trong nghề kiêng dè.

Tiết Bồng nghe thấy tin bèn lên mạng tra thông tin về Phùng Tề Chính, phát hiện gã ta toàn xử lý những vụ án lớn, hơn nữa còn có mấy vụ liên quan tới mấy tập đoàn lớn thuộc Hoắc Thị.

Trên mạng cũng có cư dân mạng nặc danh cho biết thành phố Giang có hai văn phòng luật lớn, trước kia là Chiêu Dương, bây giờ là Lập Khôn.

Chiêu Dương là hậu thuẫn luật pháp của “Địa Ốc Thừa Văn”, còn Lập Khôn lại bám chắc lấy “tập đoàn Hoắc Thị”, Địa Ốc Thừa Văn

sụp đổ, tập đoàn Hoắc Thị thừa thế phất lên, Chiêu Dương cũng bị Lập Khôn gạt ra một bên.

Tiết Bồng trước giờ rất ít khi quan tâm đến chuyện trong giới luật, nhưng cô cũng từng nghe đến chuyện Chiêu Dương và Lập Khôn âm thầm đấu đá lẫn nhau, cũng từng gặp người của Chiêu Dương và Lập Khôn ở Cục Cảnh sát, cả hai đều đến để dọn dẹp hậu hoạ giúp thân chủ mình, cũng đối đầu nhau vì đó.

Không phải bàn cãi, hai văn phòng luật lớn này là kẻ thù của nhau.

Phùng Tề Chính và Hàn Cố đều là người của Lập Khôn, chỉ là về thâm niên thì Phùng Tề Chính trên cơ Hàn Cố một bậc, chắc điều này cũng phù hợp với phân tích của Lục Nghiễm tối qua: Hàn Cố đang dè chừng ai đó.

Vậy thì Hàn Cố đang dè chừng Phùng Tề Chính hay đang dè chừng kẻ đứng đằng sau có thể khiến Phùng Tề Chính đích thân xuất hiện, “lo liệu” Ngải Tiểu Nguyên?

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây thì nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đang tám chuyện cách đó không xa.

Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Ông Phùng Tề Chính này là cộng sự cấp cao mà? Có cần phải đích thân xuất hiện để đối phó với một cô gái yếu ớt không? Còn đánh người ta nữa, quá trời quá đất...”

Trình Phi tiếp lời: “Chắc tại phải đánh người nên mới không tiện giao cho cấp dưới làm chứ gì, với lại cũng đâu có chứng cứ đâu? Ngải Tiểu Nguyên cũng đâu có báo cảnh sát đâu, lại còn nói là xích mích tình cảm đẩy qua đẩy lại nữa, vậy rồi cảnh sát làm được gì?”

Phùng Tề Nguyên có đánh Ngải Tiểu Nguyên hay không, họ không có bằng chứng xác thực, chỉ có thể suy đoán dựa vào lời kể của chủ nhà nhà và vết sưng đỏ trên mặt Ngải Tiểu Nguyên.

Với lại nhắc đến chuyện đánh người thì phải thương tích nhẹ trở lên mới có thể truy cứu trách nhiệm hình sự.

Nếu hai bên đều chỉ nói là xô qua đẩy lại, vô ý, hơn nữa đến người bị đánh còn không nói gì thì rất khó truy cứu.

Chứ không người ta đâu có nói sợ nhất là lưu manh có học thức, hiểu luật phạm luật, thế mới là khó nhằn.

Chương 156: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 12

Đến trưa, Tiết Bồng làm xong báo cáo, giao lại cho phân cục khu phía Nam.

Sau đó không bao lâu, Lục Nghiễm nhắn tin tới, chỉ có bốn chữ: “Thường Phong đi rồi.”

Tiết Bồng thầm run rẩy, ngồi thần thờ trên ghế một lúc rồi cầm túi và điện thoại chạy vào bệnh viện.

Trên đường đến, Tiết Bồng gọi điện cho Lục Nghiễm.

Hai người chỉ nói qua loa vài câu, Lục Nghiễm chỉ bảo sẽ sắp xếp khám nghiệm tử thi cho Thường Phong ngay, còn nói Thường Trí Bác ban đầu không đồng ý, chỉ muốn lo liệu hậu sự cho Thường Phong.

Nhưng đây là vụ án hình sự, dù người nhà không đồng ý, cảnh sát cũng phải làm theo quy định.

Nhưng Lục Nghiễm vẫn đã bỏ ra rất nhiều thời gian để thuyết phục Thường Trí Bác, cho đến khi ông đồng ý.

Sau đó, Tiết Bồng lại gọi điện cho Trương Vân Hoa, biết được Trương Vân Hoa cũng đang trên đường đến bệnh viện, giọng nói cũng hơi nghẹn ngào.

Tiết Bồng an ủi mẹ mấy câu, trong lòng cũng rất sốc.

Đến lúc tới hành lang bệnh viện, từ xa chỉ nhìn thấy Lục Nghiễm đứng ở hành lang, trao đổi gì đó với cảnh sát và pháp y của phân cục khu phía Nam.

Tiết Bồng đứng cách đó một đoạn, vẫy tay ra hiệu với anh rồi đi tìm Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác.

Trước đó Trương Vân Hoa đã nhắn tin nói họ đang ở ngoài sân, ở gần bồn hoa.

Tiết Bồng đi ra sân sau, quả thật có một bồn hoa lớn, tới gần thì thấy Trương Vân Hoa đang ngồi trên băng ghế than ngắn thờ dài, không thấy Thường Trí Bác đâu.

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Mẹ, sao mẹ ở đây một mình, chú Thường đâu?”

Trương Vân Hoa lau nước mắt bảo: “À, hồi nãy mẹ với chú còn ngồi chung, sau đó chú đi nghe điện thoại, nói là có bạn đến, chú đi gặp rồi về ngay. Ôi trời, mẹ còn mua đồ uống nóng chờ chú về uống, mà đi đâu cả buổi trời rồi...”

Tiết Bồng nhìn cái chai nhựa trong tay Trương Vân Hoa: “Mẹ đưa con đi, để con đi tìm chú Thường cho, tìm không thấy thì con lại về.”

Trương Vân Hoa: “Cũng được.”

Tiết Bồng cầm lấy cái chai, bỏ vào túi rồi đi về phía Trương Vân Hoa chỉ.

Đi chưa tới một trăm mét, xung quanh càng lúc càng ít người, gió cũng càng lúc càng to hơn.

Đến lúc bước qua một góc rẽ, gió nhẹ đi.

Tiết Bồng nhìn quanh nhìn quất, không thấy bất kỳ ai, đang định quay

trở lại, ai ngờ lúc quay người lại liếc thấy hai bóng người.

Hai người kia đứng trước cửa một lối hành lang, cửa đang đóng, hành lang kia lại có thể đi thẳng tới cổng trước bệnh viện, một người trong số đó chính là Thường Trí Bác.

Tiết Bồng không để ý gì mấy mà đi nhanh tới.

Chỉ là đến càng gần, càng thấy sắc mặt hai người rất nặng nề, hết sức kỳ lạ.

Trông Thường Trí Bác không giống đang đau buồn mà là đang phẫn nộ.

Nhưng mà nghĩ thì cũng đúng, con trai bị người ta làm nổ chết, đổi lại ai mà không căm tức?

Người bên cạnh thì trông còn rất trẻ, quá lắm cũng chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chắc chắn chưa đến ba mươi, vẻ mặt y cũng không giống như đang an ủi Thường Trí Bác, ngược lại còn hết sức lạnh lùng.

Vào lúc này, Tiết Bồng thấy do dự, vì vị trí đứng nên không nhìn thấy rõ khẩu hình của họ, cũng không nghe thấy họ nói gì, nhưng trực giác lại cho cô biết, họ không đang nói tới việc lo liệu hậu sự cho Thường Phong mà là chuyện gì đó khác.

Là gì được nhỉ?

Lúc này còn có chuyện gì quan trọng hơn cả việc lo liệu hậu sự cho Thường Phong nữa?

Thế nhưng Tiết Bồng chỉ vừa nghĩ đến đây, người đàn ông trẻ tuổi ở cửa đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía cô.

Y đã phát hiện ra cô.

Người đàn ông khẽ mấp máy môi nói chuyện với Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác cũng lập tức quay sang.

Cũng bởi người đàn ông ngẩng lên, Tiết Bồng mới thấy rõ khẩu hình của y hơn.

Cô nheo mắt, dường như y vừa nói: “Tiết Bồng đến rồi, tôi đi đây.”

Sau đó thì vội vã quay đi về bên kia hành lang.

Sao thế? Y biết cô sao?

Tiết Bồng bước lên bậc thêm, nghi vấn cũng loé lên trong đầu.

Cô đang định kéo cánh cửa kia, Thường Trí Bác lại mở cửa từ trong.

Thường Trí Bác chặn ở cửa hỏi: “Bồng, con tới tìm chú à?”

Tiết Bồng nhìn vào mắt Thường Trí Bác, điềm tĩnh gật đầu, lấy chai nước ra từ trong túi, đưa cho ông: “Mẹ bảo con mang tới cho chú.”

Thường Trí Bác gắng gượng cười: “Cảm ơn con.”

Tiết Bồng lại nghiêng đầu, nhìn bóng lưng người đàn ông trẻ đã đi xa, một lúc sau mới hỏi: “Đó là bạn chú ạ?”

Thường Trí Bác chột khựng: “À không, đó là bạn tù khá thân với Thường Phong, nghe nó gặp chuyện nên tới xem sao.”

Bạn tù?

Tiết Bồng hoàn toàn không tin.

Lúc này, Thường Trí Bác nói: “Mình về thôi.”

Tiết Bồng nói ngay không nghĩ ngợi: “Chú về trước đi ạ, mẹ con đợi chú bên bồn hoa, con ghé nhà vệ sinh một lát.”

Tiết Bồng thản nhiên nói, chưa đợi Thường Trí Bác phản ứng thì cô đã đi về phía cuối hành lang.

Cô biết người đàn ông đó chắc chắn sẽ đi về phía cổng chứ sẽ không quanh quẩn ở đây, cô chỉ cần đi thẳng theo tới đó, có lẽ có thể nhìn rõ dáng vẻ của y, dù là bóng lưng thôi cũng được.

Vào thời khắc vừa rồi, bóng lưng người đàn ông kia khiến cô nhớ đến một người: Trình Khi.

Tiết Bồng đi rất nhanh, gần như có thể nói là chạy bước nhỏ suốt quãng đường, mục tiêu lại rất rõ ràng, không hề rẽ sang bất cứ đâu, cô đã chắc mẫm hướng đi của người đàn ông đó.

Nhưng cô không hề biết, sau khi cô đi khỏi, Thường Trí Bác cũng móc điện thoại ra, gọi một cuộc.

Trong điện thoại, Thường Trí Bác chỉ nói: “Con bé đang đuổi theo cậu.”

Bên kia đầu dây có tiếng cười lạnh rồi cúp máy ngay.

Tiết Bồng đuổi theo đến cổng, mất dấu người đàn ông ban nãy.

Tiết Bồng đi vòng quanh đó mấy phút vẫn không tìm được người.

Lúc Tiết Bồng về lại trong bệnh viện, thi thể của Thường Phong đã được đưa đi.

Lục Nghiễm, Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa cũng đang đi ra, Thường Trí Bác cúi đầu, bước chân lảo đảo, Lục Nghiễm đưa một tay nắm lấy vai ông, Trương Vân Hoa cũng dìu giúp.

Tiết Bồng đi tới trước mặt ba người rồi khựng bước.

Lục Nghiễm nhìn về phía cô, vô thức nhướn mày, anh nhìn thấy cảm xúc lạ thường lên xuống trong mắt cô, hình như đang cố nén xuống nhưng lại đang dâng trào.

Trương Vân Hoa hỏi: “Bồng, sao đi lâu vậy con?”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ nhìn Thường Trí Bác, giọng nói rất nhẹ nhàng, cũng rất rõ ràng: “Chú Thường, người bạn tù ban nãy tên gì thế ạ?”

Cô chỉ hỏi thế, không đầu không đuôi, Trương Vân Hoa cũng ngạc nhiên.

Lục Nghiễm cũng hơi bất ngờ, nhưng có vẻ đã hiểu ra ngay, anh nhìn sang Thường Trí Bác theo tầm mắt của Tiết Bồng, thấy hơi khó tin.

Thường Trí Bác vẫn cúi đầu, một lát sau mới ngẩng lên, trông ông như bỗng chốc già đi mười tuổi, nếp nhăn hằn sâu trên mặt, hơi sưng lên, sắc mặt cũng mõi mệt.

Tiết Bồng vẫn không rời mắt, hết sức kiên định, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt ông, muốn nhìn thấu tất cả.

Không biết đã qua bao lâu, Thường Trí Bác cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói từng trải lại lạnh lùng: “Chẳng phải trong lòng con đã có câu trả lời rồi sao?”

Đồng tử Tiết Bồng khẽ co lại, không nói gì thêm nữa.

Lại một chốc sau, cô khẽ gật đầu rồi nghiêng người nhường đường.

Thường Trí Bác tiếp tục đi về phía trước.

Trương Vân Hoa nhìn vội Tiết Bồng với chút trách móc rồi mau chóng đi theo Thường Trí Bác.

Trương Vân Hoa bắt xe đi cùng Thường Trí Bác.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng về thẳng Cục thành phố, nhưng trước khi đi, Lục Nghiễm đã hứa với Thường Trí Bác, nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự, điều tra ra chân tướng sự việc.

Thường Trí Bác không trả lời gì, dường như không còn quan tâm tới gì nữa.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng lên xe, lúc này anh mới hỏi cô về chuyện khi này.

Tiết Bồng nói với anh chuyện mình nhìn thấy ở bệnh viện, nói luôn cả nghi ngờ và phán đoán của mình.

Dù đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng Lục Nghiễm vẫn biến sắc ngay.

Trong xe không ai nói gì một lúc lâu.

Tiết Bồng đợi một lát, quay sang nhìn anh, lại thấy anh nhú mào, mí mắt, sắc mặt nặng nề, cô bèn nói: “Nhưng mà nói ra thì cũng chỉ là cảm giác của em thôi, chắc em nhận lầm người rồi, chắc em nghĩ xa xôi quá.”

Cô cứ nghĩ Lục Nghiễm đang còn nghi ngờ.

Lục Nghiễm lại nói: “Không đâu, anh lại thấy khả năng cao là Trình Khi.”

Lục Nghiễm nhanh chóng đưa ra phân tích: “Mối quan hệ của Trần Mạt Sinh và Thường Trí Bác vẫn còn là một câu đố, Trình Khi giúp Trần Mạt Sinh, lại có liên quan đến Thường Trí Bác, thế này là hiểu

được rồi. Hơn nữa em đã chắc là em chưa nhìn thấy người đàn ông vừa rồi, nhưng em lại nhìn được khẩu hình anh ta đang nói tên em. Chắc chắn là anh ta có quen biết em, chứ không thì có lý do gì vừa thấy em lại quay đi? Ngoài Trình Khi từ đầu tới cuối chưa lộ mặt thì anh cũng không nghĩ được đến ai khác.”

Tiết Bồng gật đầu rồi bảo: “Em chắc chắn là em chưa nhìn thấy anh ta, nhưng không biết tại sao em lại cảm thấy anh ta hình như trông quen lắm, hình như có gặp rồi. Lạ không?”

Lục Nghiễm nghiêng ngẫm: “Hình như có gặp rồi, mà lại chắc chắn là chưa gặp... Thế này đi, nhân lúc con nhớ rõ, về phác hoạ chân dung trước.”

Tiết Bồng: “Ừm.”

Sau đó, hai người không hề chần chừ, vừa về đến Cục thành phố thì ai làm việc người đó.

Pháp y Trần Huân phụ trách khám nghiệm thi thể Thường Phong, Tiết Bồng phải đến tổ điện tử phác hoạ chân dung nên người phụ trách công tác ghi chép của kiểm nghiệm dấu vết là Mạnh Nghiêu Viễn.

Tiết Bồng làm xong phác hoạ, tổ điện tử cũng mang chân dung tới phân cục khu phía Nam và Chi đội Hình sự.

Tiết Bồng cũng lấy một bản, nhìn vào chân dung người đàn ông được phác hoạ hồi lâu, càng nhìn càng thấy quen, gần như sắp xuất hiện ảo giác, muốn phân biệt cho rõ.

Tiết Bồng nhìn một lúc rồi nhắm mắt lại, day ấn đường, nhớ tới lúc trước khi rời khỏi nhà máy hóa chất, tên Trình Khi kia từng đưa cho Lục Nghiễm một cái USB qua cửa sổ, bèn hỏi luôn đồng nghiệp tổ điện tử đã giải được chưa.

Đồng nghiệp tổ điện tử bảo đã sắp xong, chắc vài ngày nữa là giải được.

Tiết Bồng cảm ơn rồi cầm điện thoại về lại khoa.

Đến lúc ngồi lại bàn làm việc, Tiết Bồng lại lấy chân dung mô phỏng trong điện thoại ra xe hời lâu, vừa xem vừa nhớ lại mối liên hệ giữa những vụ án này, xem xem có bỏ sót gì không.

Trần Mạt Sinh, Trình Khi, Mao Tử Linh, Chung Ngọc, Trần Lăng, Quý Đông Duẩn, Lâm Tăng Thanh, Khúc Tân Di...

Từng cái tên lướt qua trong đầu cô.

Đến lúc nhớ đến bức hình năm người trong cô nhi viện, dòng suy nghĩ bỗng khựng lại.

Tiết Bồng sửng sò, ngăn người một lát, vội vã lục tìm lại bức ảnh kia trong điện thoại, đối chiếu với tấm chân dung mô phỏng người đàn ông cô nhìn thấy trong bệnh viện.

Giống, quả thật rất giống...

Từng đường nét đều như được phóng to lên.

Tiết Bồng lập tức đứng dậy, đi về phía tổ điện tử.

Vừa gõ cửa bước vào đã thấy đồng nghiệp tổ điện tử đang nói chuyện điện thoại: “Được, tôi làm ngay đây.”

Vừa cúp máy đã nhìn thấy Tiết Bồng, đồng nghiệp tổ điện tử bèn hỏi: “Sao thế?”

Tiết Bồng nói: “Đối chiếu lại chân dung mô phỏng khi nãy giúp tôi lần nữa được không, tôi có mẫu ở đây.”

Tiết Bồng vừa nói vừa đưa bức ảnh năm người cho người đồng nghiệp.

Người cảnh sát bên tổ điện tử mở ra xem: “Trùng hợp thế, đội phó Lục cũng muốn đối chiếu với tấm này. Giờ tôi làm đây, nhanh lắm.”

Rõ là tới Lục Nghiễm cũng thấy điểm giống nhau.

Tiết Bồng ngồi xuống: “Được, vậy tôi đợi ở đây.”

Chưa tới một phút, máy tính đã cho ra kết quả, độ tương đồng đạt đến 85%.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào kết luận báo cáo, nghe đồng nghiệp tổ điện tử giải thích, rằng vì tấm ảnh chụp chung của năm người không được rõ nét cho lắm, hơn nữa còn là chụp lúc nhỏ, chân dung phác hoạ của Tiết Bồng lại là người trưởng thành, vì thế sẽ có sai lệch nhất định, nhưng như thế này mà kết quả đưa ra còn giống tới 85% thì gần như đồng nghĩa là cùng một người.

Cũng có nghĩa là Trình Khi chính là Chương Nghiêm Vân.

Tiết Bồng lần nữa rời khỏi tổ điện tử, suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn.

Trước hôm nay, Trình Khi vẫn luôn là một dấu chấm hỏi, nhưng hiện giờ dấu chấm hỏi này đã được giải đáp, vậy thì còn có thể liên hệ tới rất nhiều chuyện trước đó.

Năm người ở cô nhi viện Lập Tâm đều có liên quan tới những vụ án này, chẳng qua có người là nạn nhân, có người có mối quan hệ liên đới, còn có người trực tiếp tham gia gây án.

Trần Lăng vẫn luôn giữ vai trò chị lớn, cô ta mưu mô xảo quyệt, chỉ mỗi tội không sống được lâu, tuy biết tính kế nhưng lại không có cơ hội thực hiện.

Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh đều là nạn nhân, Mao Tử Linh là vợ chưa cưới của Quý Đông Duẫn, cũng là nguyên do khiến Lâm Tăng Thanh tiếp cận Liêu Vân Xuyên, dẫn đến rối loạn tâm thần.

Tiếp đến chính là Chương Nghiêm Vân, cũng chính là Trình Khi, có cái Trình Khi chỉ là tên giả, vì thế trước đó cứ điều tra dựa theo cái tên Trình Khi, đồng nghĩa với việc mò kim đáy biển.

Nhưng hiện giờ đã xác định được hai người là một, vậy thì chỉ cần điều tra Chương Nghiêm Vân là được.

Tiết Bồng vừa nghĩ vừa về phòng làm việc, ngồi xuống mà đầu óc không tập trung được, lại lấy sơ đồ mối quan hệ trước đó ra.

Hiện giờ năm người ở cô nhi viện Lập Tâm đã tìm được đầy đủ, ngoài nhóm người này lại còn có dính dáng với vài người nữa, ví dụ như Trần Mạt Sinh, Chung Ngọc, còn có... Phương Tử Oánh.

Đáng lẽ Phương Tử Oánh không được tính trong vòng quan hệ này, nhưng bởi sự việc ở nhà xưởng hóa chất, Phương Tử Oánh và Hách Hữu Mai rõ là đã quen biết từ lâu, Hách Hữu Mai lại là con cò mà Trần Mạt Sinh thầm gài vào, tránh để sáu nhân chứng riêng lẻ hợp sức lại.

Trong mấy ngày đó, Hách Hữu Mai hết sức chiếu cố Phương Tử Oánh, Phương Tử Oánh thì tuy ngoài mặt rất kháng cự nhưng từng bước đều phối hợp với Trần Mạt Sinh.

Phương Tử Oánh còn nói: “Tôi không muốn chết, cũng không thể chết.”

Tiết Bồng lại nhớ tới việc Phương Tử Oánh và Trần Lăng luôn xích mích với nhau trong tù, Trần Lăng áp chế Phương Tử Oánh, thậm chí là bắt nạt hết lần này đến lần khác, đến bạn tù cùng buồng giam cũng hòa theo.

Từ mối quan hệ của hai người và tính cách nhút nhát của Phương Tử Oánh có thể thấy, khả năng cô ta gia nhập tổ chức này ngay từ đầu là rất thấp.

Vậy thì tới tận sau này Phương Tử Oánh mới tham gia vào sao?

Hoặc là Phương Tử Oánh chưa từng gia nhập thật sự, chỉ là sau khi cô ta ra tù, Trần Mạt Sinh đã tiếp xúc với cô ta, lấy lý do khiến Lưu Cát Dũng vào trong để khiến Phương Tử Oánh tạm thời hợp tác?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nhắm mắt, xoa huyết thái dương, chỉ thấy đầu óc trĩu nặng.

Dường như có nhiều chuyện đã sống động như thật, nhưng lại đi vào bế tắc, chỉ còn thiếu một chút là đã có thể hiện rõ, nhưng không thể nào bước qua được.

Tiết Bồng nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy đi rót cà phê, lúc quay lại, Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã vào, lên tiếng ngay: “Mau tới xem này, Silly Talk lại cập nhật rồi, sao lúc này bà cần mẫn thế?”

Tiết Bồng khựng lại, vội lấy điện thoại lướt xem diễn đàn.

Cứ tưởng lần này Silly Talk sẽ viết tiếp chuyện của O, không ngờ lại bắt đầu với câu chuyện “nữ thần”.

Vừa xem xong dòng đầu tiên, da đầu Tiết Bồng đã bắt đầu tê rần, bỗng dưng có cảm giác như đang rình mò một cuộc đời khác của chị mình ấy, vừa sợ hãi vừa hiếu kỳ.

Câu chuyện kể rằng nữ thần có một người bố hết sức quang minh công chính, ông ấy còn là nhân vật cốt cán trong một lĩnh vực nọ ở thành phố G.

Người bố có kiến thức sâu rộng, chịu nghiên cứu học hỏi nhưng không hề ngạo mạn, còn rất chịu khó đi sâu vào đời sống người dân,

cống hiến cho sự nghiệp môi trường của thành phố G.

Tiếp đến, Silly Talk dùng một đoạn để nói về vấn đề môi trường ở thành phố G, chủ yếu là ở ba lĩnh vực, bao gồm thổ nhưỡng, ô nhiễm nguồn nước và nông sản.

Tất nhiên là ba thứ này cũng sẽ bổ trợ cho nhau, không tồn tại riêng biệt.

Ô nhiễm nguồn nước sẽ ảnh hưởng đến nguồn đất, ô nhiễm đất cũng sẽ ảnh hưởng đến nguồn nước, cả hai thứ này đều được dùng trong canh tác và tưới tiêu, tất nhiên là còn với gia súc và thực vật.

Khi lương thực, rau củ, trái cây, thịt gia súc được đưa tới thị trường, người ta sẽ dùng trong ăn uống, chỗ bẩn bên ngoài có thể rửa sạch, nhưng thứ ô nhiễm ngấm vào bên trong thông qua nguồn nước, nguồn đất sẽ đi vào cơ thể người qua thực phẩm.

Trong những chất ô nhiễm này, ngoài một số có thể bị giết chết sau khi nấu chín như các vi sinh vật, ký sinh trùng, còn có một số thứ không thể tiêu diệt được, ví dụ như kim loại nặng.

Đoạn bên dưới liệt kê nhanh một số kim loại nặng như: Thủy ngân, cadmium, chì, crom, đồng, niken, coban, thiếc, arsenic vân vân.

Trong số đó có rất nhiều chất mà người bình thường xem rồi cũng có thể không có cảm giác gì, mọi người chỉ quen thuộc với vài loại như thủy ngân, chì, đồng, những thứ khác đều dường như không liên quan tới mình.

Nhưng Silly Talk cũng đã nhanh chóng giải thích, những kim loại nặng này đã ngấm vào trong đất thông qua chất thải mà nhà máy hóa chất đã thải ra sông hồ.

Con đường khác thường thấy trong đời sống thì chính là qua pin cũ và các thiết bị điện tử, gồm một số phế liệu rắn, nếu gom chúng lại

một chỗ, khi trời mưa, nước mưa sẽ mang kim loại nặng đi vào đất, vì kim loại nặng trong đất có khả năng di chuyển rất mạnh, chúng sẽ nhanh chóng ngấm xuống nguồn nước dưới đất, đi vào nông sản qua dòng nước bên dưới, cuối cùng đi vào cơ thể người theo một vòng tuần hoàn.

Xem đến đây, đám đông hóng phốt không rõ chân tướng có thể sẽ hiểu lầm, nghĩ là mình mở sai bài, hoặc là Silly Talk đã đổi phong cách, từ trang hóng hớt thành trang khoa học.

Cho đến khi câu chuyện sau đó tiếp tục có bước rẽ, đề cập đến kim loại nặng chính là “thuốc độc” đối với nguồn nước và nguồn đất, các kim loại nặng có hàm lượng khác nhau sẽ gây ra các bệnh khác nhau cho con người sau một thời gian dài tiếp xúc, ví dụ như ung thư, đau xương khớp vân vân.

Silly Talk còn nói rõ rằng không phải ăn thực phẩm hàm lượng kim loại nặng cao là chắc chắn sẽ bị ung thư, nhưng nếu tiếp xúc trong thời gian dài, tỷ lệ mắc bệnh và tỷ lệ tử vong có thể cao hơn mười đến hai mươi lần, việc này cũng có chứng cứ khoa học.

Kế tiếp, Silly Talk mĩa mai hỏi, rằng chắc mọi người đều sẽ rất tò mò tại sao lại nói về những thứ này, đó là bởi ông T, bố của nữ thần chính là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề ô nhiễm kim loại nặng trong nguồn đất và nguồn nước ở thành phố G.

Hơn nữa, ông ấy không chỉ phát hiện ra mà còn mang đi nghiên cứu, sau khi nghiên cứu đã có được kết quả, còn phản ánh lên cả Toà Thị chính.

Dưới sự nỗ lực bền bỉ của ông T, chính phủ thành phố nhanh chóng đóng cửa một số nhà máy hoá chất không phù hợp quy chuẩn, nhưng trước khi đóng cửa, nhưng nhà máy hóa chất này đã gây ra vấn đề ô nhiễm môi trường ở địa phương, cho đến bây giờ vẫn chưa thể hồi phục.

Trong mấy năm sau đó, ông T tiếp tục làm nhiều chuyện thiết thực cho người dân, không chỉ tổ giác một số nhà máy hoá chất, mà còn thông qua đó, đào bới ra được mấy ổ điều chế ma túy, vì người ta có thể giám định ra được hàm lượng ma túy trong nước ô nhiễm.

Như một lẽ hiển nhiên, việc làm của ông T có lợi đối với người dân, nhưng vô hình trung lại chặn mất con đường phát tài của một số người.

Rất không may, vào tháng Chín năm 2000, ông T qua đời vì tai nạn giao thông.

Từ sau khi ông T qua đời, vấn đề ô nhiễm hóa chất ở thành phố G lại dần dần trở lại như trước kia, có nhiều năm thậm chí còn vực dậy điên cuồng.

Sự ra đi của ông T lại chẳng là gì to tát đối với đa số người dân mà nói, có người thậm chí còn không nhớ đến, khoan nói đến chuyện truyền thông khi ấy vẫn còn chưa phát triển, dù với mạng lưới truyền thông dày đặc như bây giờ thì liệu có được bao nhiêu người quan tâm đến việc sống chết của một học giả địa chất cơ chứ?

Ô nhiễm môi trường và an toàn thực phẩm luôn là một chuyện mà dường như tất cả mọi người đều quan tâm nhưng lại cũng như không quan tâm, bởi vì trông nó, nghe nó có vẻ cách cái chết quá xa xôi, dù tỷ lệ bệnh nhân ung thư ở một thành phố nào đó cao vượt bậc, thì cũng có ai mà dám chắc chắn rằng việc này là do ô nhiễm ở địa phương tạo thành?

Ở cuối bài đăng này, Silly Talk còn đưa ra một nhóm số liệu và một đoạn phát biểu của một tiến sĩ y học nào đó từ hai mươi năm trước.

Số liệu liệt kê đại khái con số ô nhiễm ở thành phố G hai mươi năm trước, còn đánh dấu ra những khu nào là khá nghiêm trọng, những kim loại nặng lần lượt là gì, vượt quá mức bao nhiêu lần.

Sau đó là số liệu ở thành phố G hai mươi năm sau, cũng chính là trong năm nay đã cao gấp bao nhiêu lần so với hai mươi năm trước.

Cuối cùng là một số liệu y tế, chủ yếu thể hiện tỷ lệ mắc bệnh và tỷ lệ tử vong của bệnh nhân ung thư.

Đủ mọi loại số liệu thống kê, thấy mà kinh hồn.

Hai mươi năm trước, vị tiến sĩ y học kia cũng đã nói thế này: “Cứ tiếp tục thế này, sau hai mươi năm nữa, thành phố G sẽ xuất hiện từ năm thôn ung thư trở lên. Việc thành phố sẽ còn tăng thêm bao nhiêu bệnh nhân ung thư thì vẫn chưa thể nói rõ, nhưng có một vài loại ung thư sẽ có tỷ lệ phát bệnh cao thấy rõ như ung thư gan, ung thư phổi, ung thư thực quản, ung thư đường ruột, ung thư tuyến giáp vân vân.”

Bài đăng tới đây thì kết thúc.

Tiết Bồng xem một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn, không phải vì vấn đề ô nhiễm kim loại nặng, cũng không phải vì thống kê ung thư, mà là vì câu: “Tháng Chín năm 2000, ông T qua đời vì tai nạn giao thông.”

Cô nhìn chăm chăm vào câu này rất lâu, đầu óc bồng chốc trống rỗng, nghe thấy tiếng ù ù bên tai, chân tay cũng bắt đầu lạnh toát.

Cho đến khi Mạnh Nghiêu Viễn ở phía bên kia thốt lên một tiếng chửi thề, cô mới choàng tỉnh lại.

Tiết Bồng hoàn hồn, cố gắng nhớ lại kỹ càng một hồi lâu.

Tuy bố Tiết Ích Đông đã ra đi hai mươi năm, nhưng cô vẫn luôn nhớ, Tiết Ích Đông qua đời là vì bệnh, đột tử mà chết, hình như là bệnh tim chứ không phải là tai nạn giao thông gì cả.

Nhưng mọi vết tích trong bài đăng này đều đã cho thấy, ông T chính là Tiết Ích Đông.

Chương 157: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 13

Tiết Bồng ngồi ở đó thần thờ, cư dân mạng thì đã bắt đầu xôn xao bàn tán đủ kiểu, bùng nổ cả phần bình luận.

Từ người đồng cảm sâu sắc, gia đình nạn nhân đến các anh hùng bàn phím đều đổ dồn sự chú ý vào bài đăng này.

Bên dưới có người nhanh chóng cho hay, thành phố G chính là thành phố Giang, thành phố Giang quả thật có mấy cái thôn ung thư, một trong số đó ban đầu là thôn Trường Thọ, nhưng hai mươi năm nay ô nhiễm quá nghiêm trọng, đa số ai cũng gặp vấn đề, cứ kiểm tra là ra đủ kiểu ung thư.

Có người nói, nhà mình có người mắc bệnh ung thư, là một trong số những loại ung thư kể trên, phụ huynh của bạn bè mình cũng bị, bây giờ nghĩ lại là thấy hận, muốn tìm người đòi lý lẽ mà không biết tìm ai, đúng là đám tư bản ác ôn, chúng làm ô nhiễm môi trường, còn khiến người dân thường bị mắc bệnh nhà giàu, chúng thì gom được cả khối tiền!

Đương nhiên là bên dưới có người đồng tình, cũng có người phản bác, bảo nói thế là quá cực đoan, quá quơ đũa cả nắm, làm sao chứng minh được ung thư là do ô nhiễm môi trường, những số liệu này có nguồn chứng không, có đáng tin không, ai biết có bịa đại, cố ý xách động dân chúng không? Và lại nước ô nhiễm do công nghiệp chỉ là một phần, sao lại không nhắc đến nước ô nhiễm do sinh hoạt?

Trong lúc ai nấy tranh nhau lên tiếng, còn có người bảo rằng do lịch

sử giám sát, nước thải công nghiệp trước giờ đã được xử lý khá tậ, mức độ để tâm trước kia không được cao, đa số doanh nghiệp cũng đều chỉ muốn qua khỏi giám sát về môi trường với thái độ đối phó, chỉ vừa đạt chuẩn là bắt đầu chệnh mảng, giảm thiểu duy trì vận hành, có chỗ còn không thêm duy trì nữa.

Nói cách khác thì việc duy trì bảo vệ môi trường tốn không ít tiền của, nếu không có người giám sát thì ai mà thêm làm, lén lút xả ra sông ngòi gì đó cũng không ai biết, đến lúc có người kiểm tra thì lại đợi nước tới chân rồi nhảy.

Bên dưới nhanh chóng có người chỉ ra, việc kiểm định nước thải công nghiệp hiện giờ đã phần đều được giao cho bên cơ cấu thứ ba, đã thành xu hướng rồi, hiện giờ lại xuất hiện thêm “Kế hoạch hành động ngăn ngừa và kiểm soát ô nhiễm nước”, phương thức sử dụng bên thứ ba có thể sẽ lan rộng hơn, mấy năm nay giám sát môi trường ngày một nghiêm khắc, bắt buộc doanh nghiệp ô nhiễm thực hiện nâng cao cải thiện xử lý nước, tin là sắp tới sẽ mỗi lúc một tốt hơn.

Chỉ là quá trình cải thiện nước ô nhiễm và khôi phục môi trường rất dai dẳng, ô nhiễm chỉ là trong phút chốc, việc phục hồi thì lại mất mười mấy đến mấy chục năm.

Rất nhanh sau đó, lại có người nhắc đến tập đoàn Hoắc Thị:

– Tôi nghe nói, Hoắc Thị phát lên nhờ công nghiệp hoá chất đấy? Ban đầu là một cái xưởng nhỏ, sau đó dần có thương hiệu, kinh doanh theo kiểu truyền thống xong rồi thì lại làm tiếp những ngành mới nổi nên mới được cơ ngơi như hôm nay.

– Đúng đấy, sau đó thì doanh nghiệp này bắt đầu báo đáp lại xã hội, còn đầu tư vào tận mấy cơ quan kiểm nghiệm bên thứ ba, bao gồm cả ô nhiễm nước sinh hoạt, ô nhiễm nước công nghiệp, ô nhiễm nước thương nghiệp gì đó, còn đầu tư vật liệu thiết bị, công trình xây dựng, xử lý nước ô nhiễm của các nhà xưởng mới nữa. Tóm lại là

người trong ngành đều biết Hoắc Thị là nhà đầu tư thiên thần.

Lúc này lại có người bắt đầu kéo thuyết âm mưu, đặt ra câu hỏi vậy nên doanh nghiệp xử lý nước thải, cơ cấu kiểm nghiệm bên thứ ba và doanh nghiệp xử lý nước ô nhiễm thông đồng với nhau thì làm sao?

Cư dân mạng đua nhau bày tỏ quan điểm, còn có người nêu ý kiến khác, rằng chỉ cần điều tra xem cơ cấu kiểm nghiệm bên thứ ba thường hay tới lui với những doanh nghiệp nào, đi giám định lại nước mà họ đã từng giám định, xem kết quả có phải ngụy tạo hay không, có gây tổn hại đến môi trường sinh thái gần đó không là biết.

Trong đó còn có không ít cư dân mạng gắn thẻ Weibo của Toà Thị chính, bộ phận giám định chất lượng môi trường, Cục Thủy lợi, Sở Nghiên cứu Quản lý Địa chất vôn vôn vào bài đăng, tất nhiên là còn không quên gắn thẻ cả Weibo của tập đoàn Hoắc Thị nữa, bảo họ lên tiếng nói rõ.

Lại còn có cư dân mạng đi đào bới thông tin xem ông T hai mươi năm trước rốt cuộc là ai.

Chủ đề bắt đầu lệch hướng, đến sau đó lại có người dẫn dắt lại chủ đề chính.

– Hai mươi năm trước, ông T rốt cuộc đã cản đường ai? Tai nạn giao thông là ngoài ý muốn hay là có người gây ra?

– Nếu mà đã nhắc là cản đường ai đó thì tôi nghĩ là có người làm.

– “Sát phạt quyết đoán” thế, xem ra cản không ít đường tài lộc đâu, tìm xem hai mươi năm nay có những doanh nghiệp hoá chất nào phát lên?

Chỉ một lát sau, cư dân mạng đã tìm đã được vài doanh nghiệp, ngoài tập đoàn Hoắc Thị còn có một vài doanh nghiệp khác, chỉ là

quy mô đều tương đối nhỏ.

Cư dân mạng lại bắt đầu suy luận.

– (Nói nhỏ nghe nè), nếu tôi từng làm sai chuyện gì, bị người ta bắt thóp, tôi giết chết người này, đến lúc tôi trở thành một doanh nghiệp giàu có lớn mạnh, tôi lại báo đáp cho xã hội, cống hiến cho sự nghiệp bảo vệ môi trường, tẩy sạch tội lỗi... Mọi người thấy suy nghĩ này thế nào?

– Được á được á, toàn cái loại trước mặt từ thiện, sau lưng làm chuyện ác.

– Ôi trời, dù gì thì cũng đã qua hai mươi năm rồi, còn gây được sóng gió gì đâu? Làm từ thiện nhiều chút, xây chùa xây miếu đồ vô, thiếu gì cách “chuộc lỗi”, có tiền là được thôi.

Lúc này, Tiết Bồng không hề nhìn thấy những lời bình luận này, cô không biết mình đã ngồi thẩn thờ trên ghế mất bao lâu, đầu óc cứ ong ong, hoa hết cả mắt, cũng chẳng nghe nổi gì bên tai.

Trong đầu cô chỉ có một nghi vấn, bố chết vì tai nạn xe sao?

Tai nạn xe gì cơ?

Não của cô cũng đưa ra phản ứng thành thật nhất, trực tiếp nhất lúc này, lật lại hiện trường tai nạn xe vẫn luôn tiềm tàng trong ký ức, lấp đầy suy nghĩ cô.

Lúc đó cô bao nhiêu tuổi nhỉ? Năm tuổi hay sáu tuổi?

Tóm lại đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy lửa lớn.

Đầu tiên là hai chiếc xe đâm vào nhau, sau đó thì tràn dầu, phát nổ, chiếc xe bắt đầu bị thiêu cháy, người ở bên trong nhanh chóng trở thành cái xác cháy đen.

Cũng vào hôm đó, có rất nhiều người đã đến nhà, sắc mặt ai cũng đều rất khó coi, mẹ Trương Vân Hoa khóc muốn đứt cả ruột gan, còn có rất nhiều người an ủi bà, khóc cùng bà.

Hôm đó, bố Tiết Ích Đông cũng đã qua đời, mọi người nói với cô là bố bệnh mà mất.

Đến lúc lớn hơn một chút, cô mới nghe Trương Vân Hoa nói, Tiết Ích Đông mất vì bệnh tim.

Tiết Bồng nhắm mắt, cố nhớ lại cảnh tượng hôm đó.

Nhưng khi đó cô còn quá nhỏ, còn nhớ được vụ tai nạn đó tới bây giờ là do cảnh tượng quá kinh khủng nên mới nằm lại sâu trong trí nhớ cô.

Ngoài ra, cô chỉ nhớ là một chiếc xe chở hàng và một chiếc xe con đâm vào nhau.

Vụ tai nạn đó xảy ra ở gần nhà cô, có khi nào là...

Có trùng hợp thế không?

Phải rồi, có thể hỏi Đại đội Giao thông, tuy đã hai mươi năm rồi, nhưng chỉ cần hồ sơ vụ án chưa bị mất, sau đó nhập lại vào hệ thống, có khi còn có thể tìm ra...

Tiết Bồng mở mắt, lúc này tay cô đã vô thức rướn tới bàn, vịn mép bàn đứng dậy.

Nhưng lại bất cẩn làm đổ ly cà phê.

Cái ly vỡ nát, bắn ướt giày và quần cô, nhưng Tiết Bồng không cảm nhận được chút gì.

Nhưng cũng bởi âm thanh này, tiếng rú bên tai đột nhiên biến mất, cô cũng vô thức hoàn hồn lại, sau đó nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Bà không sao chứ, có bông không thế, mau đi ra đây...”

Mạnh Nghiêu Viễn kéo cánh tay Tiết Bồng, lôi cô ra khỏi cái bàn.

Tiết Bồng loạng choạng lùi ra sau mấy bước, lúc này Mạnh Nghiêu Viễn mới để ý tới khuôn mặt tái xanh của cô.

Mạnh Nghiêu Viễn hốt hoảng: “Bà làm sao thế?”

Tiết Bồng đứng yên ở đó, nhìn vào mảnh vỡ và vũng cà phê dưới đất, không nói tiếng nào.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng hoảng loạn theo: “Tiết Bồng, bà đừng có làm tôi sợ, bà nhìn tôi đi, nhìn tôi này!”

Lúc này, cửa Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết đột nhiên bị đẩy ra.

Gió lùa vào trong.

Mạnh Nghiêu Viễn vừa nhìn sang, Lục Nghiễm đã sai bước tới trước, anh siết chặt lấy vai Tiết Bồng.

Tiết Bồng giật mình, bỗng chốc choàng tỉnh, chầm chậm lui bước về, nhưng Lục Nghiễm lại kéo cô vào lòng, đưa tay khế vỗ về nhẹ nhàng cô.

Lục Nghiễm không nói tiếng nào, lông mày nhíu chặt, ánh mắt sâu hun hút, đầy lo lắng và khó tin, nhưng dù gì anh cũng chỉ là người đứng ngoài nhìn vào, dù nhìn thấy nội dung được tiết lộ trong bài đăng đó kinh hoàng đến mấy, cảm nhận của anh cũng không thể nào bằng được một phần mười Tiết Bồng.

Lục Nghiễm và Mạnh Nghiêu Viễn nhìn nhau, Mạnh Nghiêu Viễn đã nghe cả người ra, lại cũng không biết nên giải bày thế nào, chỉ là

nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Bài đăng đó nói gì mà khiến Tiết Bồng phản ứng như thế, Lục Nghiễm lại còn bay thẳng tới đây?

Đứng ở góc nhìn của Mạnh Nghiêu Viễn chỉ có thể nhìn thấy Tiết Bồng yên lặng nép vào lòng Lục Nghiễm, cô ôm lấy anh, bờ vai khẽ run lên, không biết là đang sợ hãi hay đang khóc.

Sau đó, Mạnh Nghiêu Viễn lại nghe thấy Lục Nghiễm nói: “Ngồi xuống trấn tĩnh lại đã, em cần uống ít nước nóng.”

Mạnh Nghiêu Viễn vội vàng nói: “Tôi đi lấy cho.”

Sau đó lại đâm đầu đi thẳng đến phòng trà.

Ai ngờ Mạnh Nghiêu Viễn vừa bước vào cửa phòng trà đã nhìn thấy Diêu Tố Vấn.

Diêu Tố Vấn đứng ở trước quầy, đang cúi đầu xem điện thoại, ly cà phê đã pha xong vẫn còn được để trên máy chưa lấy xuống.

Nghe thấy tiếng động, Diêu Tố Vấn ngẩng đầu.

Hai người đều sửng sờ.

Bầu không khí gượng gạo một lát, Mạnh Nghiêu Viễn ho khẽ mấy tiếng, gãi gãi đầu, Diêu Tố Vấn thì tránh mặt đi, lấy cà phê xuống.

Lúc đi ngang qua, Diêu Tố Vấn lại dừng bước, quay đầu nhìn thấy Mạnh Nghiêu Viễn đang cầm cốc giấy, hình như định rót nước nóng.

Diêu Tố Vấn khựng lại, cuối cùng cũng không nhin được nữa mà hỏi: “Tiết Bồng không sao chứ...”

“Hả?” Mạnh Nghiêu Viễn ngơ ngác.

Diêu Tố Vấn lại lúc lắc điện thoại bảo: “Em đang xem bài đăng của Silly Talk, dưới bình luận đã có người tìm ra rồi, ông T chính là Tiết Ích Đông.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “...?”

Phía bên kia, Tiết Bồng đã ngồi xuống, cô cũng đã dần điều chỉnh được cảm xúc, vừa sắp xếp suy nghĩ vừa nói với Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm khuyu gối trước mặt cô, nắm tay an ủi cô.

Tiết Bồng nói: “Anh giúp em xem em suy nghĩ có sai ở đâu đó, có thiếu sót gì không. Lát nữa em sẽ gọi điện cho Đại đội Giao thông, hỏi xem hồ sơ tai nạn thử, à, không, không được, còn phải làm thủ tục, hôm nay không kịp nữa. Thế này đi, tan ca em về nhà hỏi mẹ xem có chuyện gì trước, có khi bài đăng nói lung tung đấy, em nhớ rõ ràng là bố em đột tử tim, là...”

Tiết Bồng nói rất nhanh, nói đến đây thì tự dừng lại đột ngột, dường như nhận ra được gì đó không đúng.

Lúc này, cô nghe thấy Lục Nghiễm thở dài hỏi: “Đột tử tim... là người nhà nói với em hả?”

Tiết Bồng gật đầu.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

Tiết Bồng nghĩ ngợi: “Chắc là bảy, tám tuổi gì đó, em không nhớ.”

Ánh mắt Lục Nghiễm trĩu nặng, anh không nói gì.

Một lát sau, Tiết Bồng nói: “Vừa rồi em thử nhớ lại xem hôm đó đã xảy ra chuyện gì, lễ tiễn biệt hay gì đó, nhưng mà em hoàn toàn không nhớ gì hết...”

Lục Nghiễm khẽ nắm lòng bàn tay cô: “Chuyện này quả thật em nên về nhà hỏi rõ, có thể là tài liệu của đối phương có sai sót. Còn nữa, lát nữa em đừng lái xe, bắt xe mà đi. Trước khi về, gọi điện cho cô trước, hẹn cô thời gian chính xác đã. Lúc này chắc cô đang còn ở với chú Thường.”

Tiết Bồng gật đầu: “Anh nói đúng, bây giờ trong đầu em đang hỗn loạn lắm, không lái xe được.”

Lục Nghiễm mím môi, nhìn vào đồng hồ treo tường: “Anh không ở đây lâu được, cũng không về nhà với em được, ở đội còn có nhiệm vụ, anh buộc phải đi một chuyến. Em nhất định phải bình tĩnh, hỏi cho rõ mọi chuyện, đừng sốt ruột, sẽ có câu trả lời thôi.”

Tiết Bồng gật đầu lần nữa: “Ừm.”

Lục Nghiễm nói rồi bèn đứng dậy, dặn dò thêm mấy câu rồi đi khỏi.

Mạnh Nghiêu Viễn về lại ngay, ánh mắt hết sức kinh ngạc, cẩn thận dè dặt bước vào trong phòng, đặt ly nước nóng lên bàn, cố lựa lời: “Bà... bây giờ bà thế nào...”

Tiết Bồng đã ổn hơn lúc nãy nhiều, ngược lên lắc đầu: “Tôi không sao.”

Mạnh Nghiêu Viễn lại không dám nói hết: “Tôi... tôi thấy có người bình luận dưới bài đăng...”

Tiết Bồng ngắt lời Mạnh Nghiêu Viễn, cầm túi và điện thoại đứng dậy: “Nghiêu Viễn, tôi không nói chuyện với ông được nữa, tôi phải về nhà đây.”

“À, được, được, vậy bà đi trước đi.” Mạnh Nghiêu Viễn vội nói.

Tiết Bồng khẽ nhoen miệng rồi đi khỏi khoa.

Tiết Bồng làm theo dự định ban nãy, đặt xe trước rồi gọi điện cho Trương Vân Hoa, hỏi bà có ở nhà không.

Trùng hợp là Trương Vân Hoa vừa mới bước vào cửa.

Tiết Bồng bỗng chốc nóng lòng, hẹn Trương Vân Hoa sẽ về nhà ăn tối nhưng lại không nhắc gì đến chuyện trên mạng.

Trương Vân Hoa cũng chẳng nghi ngờ gì mà đồng ý ngay.

Suốt quãng đường sau đó, mỗi phút với cô đều trôi rất chậm, mười phút mà cứ như đã ba mươi phút rồi.

Tiết Bồng lại mở xem bài đăng lại từ đầu, xem đến bình luận, cũng thấy được cư dân mạng chỉ ra kết quả, dán thẳng ba chữ “Tiết Ích Đông” vào, còn nêu lại chuyện khi ông còn sống.

Xe chạy đến nơi, Tiết Bồng vội đi vào nhà, lúc bước vào thì thấy Trương Vân Hoa đang ở trong bếp gọt lê.

Trương Vân Hoa còn nói: “Con về đúng lúc thật đấy, mẹ đang định hấp lê, bỏ ít bách hợp vào, hai mẹ con mình ăn, lúc này trời nóng quá, ăn lê...”

Nói đến đấy, Trương Vân Hoa khựng lại rồi lại cười: “Coi mẹ kìa, sao mà chia lê ra ăn được (*), thôi để gọt hai trái hấp riêng.”

() Chia lê trong tiếng Trung đồng nghĩa với phân ly.*

Tiết Bồng rửa tay, vẻ mặt rất bình tĩnh, cô đi tới cầm dao và trái lê: “Để con làm cho.”

Trương Vân Hoa lại chuẩn bị nguyên liệu khác, rửa sạch bách hợp tươi, xé ra từng miếng rồi bỏ vào cốc hầm chung với đường nâu.

Tiết Bồng cắt lê thành miếng, thản nhiên hỏi: “Phải rồi, mẹ, năm đó bố bị tai nạn xe, cơ quan trợ cấp bao nhiêu vậy ạ? Còn tiền bồi thường tai nạn nữa mẹ lấy chưa?”

Trương Vân Hoa khựng tay lại.

Tiết Bồng nhìn bà cầm lấy đoá bách hợp không nhúc nhích, cũng ngẩng lên theo, cho đến khi chạm phải ánh mắt của Trương Vân Hoa.

Trương Vân Hoa dừng lại một lúc rồi thở dài: “Con đã biết rồi.”

Quả thật là thế...

Thật sự là tai nạn xe.

Silly Talk không nói dối.

Chuyện đến người ngoài còn biết mà cô lại bị giấu tới tận bây giờ.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, không hề nói đến chuyện bài đăng, cũng không hề hỏi thẳng về tai nạn xe, hỏi chuyện xảy ra như thế nào vân vân.

Đến lúc này đây, đầu óc cô đã bỗng chốc hoàn toàn bình tĩnh, dòng suy nghĩ cũng trôi thật nhanh, cô nghĩ nếu Trương Vân Hoa đã giấu giếm tới cùng như thế, vậy thì nếu cô hỏi tai nạn xe là như thế nào, sợ rằng Trương Vân Hoa sẽ lại tiếp tục giấu giếm, chi bằng vờ như mình đã biết hết cả.

Còn nữa, chuyện lục lại hồ sơ từ Đại đội Giao thông khi nãy là do cô quá sốt ruột nên đã quên mất vấn đề thực hiện trên thực tế.

Cô không có đủ quyền hạn, cũng không đủ lý do, lục như thế nào? Tìm ai mà lục? Chẳng lẽ đi nói với người ta là không biết bố ruột mình mất vì tai nạn giao thông, muốn chứng thực lại?

Nghĩ thế, Tiết Bồng bèn hỏi: “Sao mẹ giấu con?”

Trương Vân Hoa lại cup mắt thờ dài: “Hồi nhỏ thần kinh con có chút vấn đề, con còn nhớ không?”

“Dạ.” Tiết Bồng đáp.

Trương Vân Hoa: “Ban đầu, mẹ không nói với con bố mất như thế nào là vì con còn nhỏ quá, mẹ có nói con cũng không hiểu, lúc đó tâm trạng của mẹ tệ lắm, không để tâm tới con và Tiết Dịch nổi. Sau đó cỡ hai năm, con bắt đầu biết được chuyện này chuyện kia rồi, cũng đã biết “chết” có nghĩa là gì, con tới hỏi mẹ sao bố con lại đi, nhưng mẹ không thể nói nguyên nhân thật sự cho con biết...”

Trương Vân Hoa nói rất chậm, Tiết Bồng lại rất kiên nhẫn, nghe bà sắp xếp lại từng chi tiết trước kia, không ngắt lời, suy nghĩ trong đầu cũng dần rõ ràng hơn.

Sau đó, Trương Vân Hoa lại nhắc đến vấn đề thần kinh của Tiết Bồng, bắt đầu từ lúc năm, sáu tuổi chứng kiến tai nạn giao thông, sau lại thường xuyên mơ thấy ác mộng, chất lượng giấc ngủ rất tệ, còn đau đầu, mộng du.

Những chuyện này Tiết Bồng đều biết, trong lòng cô cũng dần có câu trả lời...

Trương Vân Hoa lại nói: “Nếu mẹ nói con biết vụ tai nạn khiến con mắc vấn đề về thần kinh là vụ tai nạn của bố con, mẹ chỉ sợ con sẽ lập tức điên mất, vì thế mẹ không nói được, thậm chí tới chữ “tai nạn xe” mẹ cũng không dám nói với con, sợ làm con kích động, khiến con bệnh nặng thêm...”

Tiết Bồng cup mắt, đứng yên bất động, con dao trong tay cũng dừng lại.

Lần này, cô không thấy ù tai, không chóng mặt, chỉ dờ dẩn thất thần nhìn chăm chăm vào thớt, nghe Trương Vân Hoa kể lại nỗi khổ tâm.

Tiếp đến, Trương Vân Hoa cũng có nhắc đến Tiết Dịch, bảo rằng Tiết Dịch lớn hơn cô hai tuổi nên biết được tình hình thật sự, vì thế họ đã bảo nhau sẽ không nhắc đến vụ tai nạn trước mặt cô, ở trong cái nhà này, Tiết Ích Đông qua đời là vì đột tử tim.

Trương Vân Hoa còn dạn trước với Thường Trí Bác, tuyệt đối không được lỡ miệng.

Không biết bao lâu sau, Trương Vân Hoa đã nói xong.

Tiết Bồng cũng chớp mắt mấy cái, tiếp tục nắm chặt dao, cắt xong phần lê còn lại.

Trong vài giây ngắn ngủi, chỉ có thể nghe thấy tiếng dao cắt trên thớt, dứt khoát nhịp nhàng.

Tiết Bồng lại lên tiếng: “Kết quả điều tra vụ tai nạn đó thế nào ạ?”

Cô nói rất nhẹ nhàng, không nghe thấy được cảm xúc đang lên xuống.

Trương Vân Hoa thấy thế cũng không nghĩ gì nhiều bèn nói: “Tai nạn ngoài ý muốn.”

“Mẹ tin ạ?” Tiết Bồng hỏi.

Trương Vân Hoa lại im lặng vài giây, giọng cũng nặng nề hơn: “Không tin thì làm gì được, mẹ có chứng cứ trong tay đâu con? Vả lại đây là kết quả điều tra của Đại đội Giao thông khi đó, kỹ thuật thời đó lại có hạn, không giống như bây giờ con làm giám định dấu vết, con có thời cơ tốt, sinh vào thời khoa học kỹ thuật. Con là cảnh sát, chắc cũng biết cho dù là bây giờ, cũng có rất nhiều vụ án không thể nào tiếp tục vì không đủ chứng cứ, huống chi là hai mươi năm trước.”

Đúng thế, hai mươi, ba mươi năm trước đã từng có rất nhiều vụ án oan, án chưa được giải đáp, kỹ thuật có hạn, cũng có sơ suất do con người, đủ mọi nguyên nhân.

Khỏi nói gì tới vụ án của Tiết Ích Đông, dù là vụ của Trần Mạt Sinh mười năm trước, rõ ràng là sơ hở đầy ra đó, vậy mà vẫn khiến gã ngồi tù oan mười năm.

Đương nhiên là tai nạn xe không thuộc nhóm tử vong tự nhiên, nhưng Tiết Bồng nghĩ đến khả năng do có người gây ra không phải là vì cụm từ “tai nạn xe”, mà là do logic miêu tả của Silly Talk.

Có thể thấy rõ, việc là của ông T có lợi cho người dân, nhưng cũng vô hình trung cản đường tài lộc của một số người.

Rất không may, vào tháng Chín năm 2000, ông T tử vong do tai nạn giao thông.

Đọc được hai câu này thì không ai lại nghĩ là tai nạn ngoài ý muốn, Silly Talk chỉ thiếu mỗi nước viết luôn cụm từ “do có người gây ra” vào.

Tiết Bồng hít một hơi, đột nhiên hỏi: “Hồi còn sống, bố cũng có không ít bạn bè làm việc cho chính phủ, còn có các mối quan hệ của mẹ nữa, nếu mẹ thật sự cảm thấy cái chết của bố có uẩn khúc, chắc chắn sẽ có đường để hỏi, tại sao...”

Nhưng Tiết Bồng còn chưa nói xong, Trương Vân Hoa đã ngắt lời: “Nếu mà không có hai đứa, mẹ có đi cùng trời cuối đất cũng phải hỏi cho ra lẽ!”

Trương Vân Hoa bỗng chốc lên giọng, đầy nỗi căm phẫn đã đè nén rất lâu.

Tiết Bồng sững sờ ngay lập tức, chỉ nhìn bà chăm chăm.

Trương Vân Hoa trước giờ luôn hiền dịu, rất ít khi hầm hầm giận dữ.

Nhưng vào lúc này đây, Tiết Bồng lại nhìn thấy được nỗi căm phẫn, không cam tâm và bất lực trong mắt bà.

Tiết Bồng bỗng hết sức áy náy, tự thấy mình không nên chất vấn Trương Vân Hoa như thế, dù là vợ hay là mẹ, bà cũng đều không cách nào lựa chọn được.

Nói cho cùng thì nhà họ Tiết không có bối cảnh quyền thế, dù Tiết Ích Đông từng là nhân vật lẫy lừng ở một lĩnh vực nào đó thì đã sao? Người chết rồi thì cũng như đèn tắt.

Nếu vụ tai nạn đó ngoài ý muốn thì tất nhiên là không thể giải bày gì được, nếu không phải ngoài ý muốn thì sao? Có người bạn nào của Tiết Ích Đông mà dám đứng ra đòi lý lẽ? Ai mà không có gia đình? Ai mà không tiếc cái mạng của mình?

Tiết Bồng tự nhủ, cô đã tiếp xúc với không ít các vụ án, có những vụ cả đời cũng không có câu trả lời, có hung thủ vẫn luôn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, có vụ bị kết án sơ sài vì đủ mọi nguyên nhân thiệt hơn.

Đến cả bản thân Tiết Bồng cũng chính là đương sự trong vụ án Tiết Dịch, đã mười năm rồi, cô vẫn không tin Phương Tử Oánh là hung thủ, cô lại còn là cảnh sát, vậy mà còn không làm chút gì được cho Tiết Dịch.

Vậy Trương Vân Hoa năm đó thì sao? Bà làm thế nào được?

Tiết Bồng dần xuống, khẽ nói: “Mẹ, con xin lỗi. Con không nên chất vấn mẹ.”

Trương Vân Hoa cũng dần bình tĩnh lại, giọng nhẹ nhàng hơn nhiều, còn hơi ghen ngào: “Mẹ không có trách con chất vấn mẹ, cũng tại

mấy năm nay nén trong lòng nhiều chuyện quá, mẹ tự dưng thấy khó chịu, trút giận lên con.”

“Không phải đâu mà, tại con cả.” Tiết Bồng càng thấy khó chịu hơn.

Trương Vân Hoa vội rửa tay, lau nước mắt, quay lưng lại nói với Tiết Bồng: “Bồng à, chuyện qua rồi thì để nó qua đi con, bây giờ con có công việc ổn định, có tương lai, còn có bạn trai như như Lục Nghiễm nữa, mẹ thấy vậy là tốt lắm rồi, không mong nhà mình xảy ra chuyện gì nữa. Mẹ biết con cố chấp, nhiều lúc hay khăng khăng mỗi một chuyện, nhưng mà con xem đi, hồi nhỏ thần kinh con bất ổn như thế, bây giờ cũng đã ổn rồi, đừng có để chuyện này ảnh hưởng đến mình nữa, nhất là... đừng bao giờ như cái Dịch.”

Đừng bao giờ như cái Dịch?

Tiết Bồng sửng sốt quay đầu lại, nhìn về phía Trương Vân Hoa.

Sau đó, Trương Vân Hoa lại nói: “Cái Dịch nó sắc bén quá, tính tình cũng đanh thép, dễ hại người hại ta, nó cứ mãi không chịu buông chuyện của ông Tiết, tuy là nó rất ít khi nhắc đến, nhưng mà mẹ biết tại sao nó thấy hứng thú với luật pháp...”

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIENG TU

Tiết Bồng khẽ hé miệng, đứng yên ở đó, nghe Trương Vân Hoa kể lại sự thật chưa từng tiết lộ, sau đó lại nhớ tới bài đăng hôm nay của Silly Talk, đầu tiên đã nhắc đến “nữ thần” rồi mới nhắc đến ông T bố của “nữ thần”.

Cho đến khi Tiết Bồng bỗng hỏi: “Mẹ, mẹ có tin Phương Tử Oánh là hung thủ trong cái chết của chị con không?”

Bóng lưng Trương Vân Hoa trở nên cứng đờ.

Tiết Bồng nhìn thấy hết cả, tim cô bỗng chốc như bị ai đó bóp chặt.

Chương 158: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 14

Căn nhà yên lặng một lúc.

Trương Vân Hoa quay người lại, hai mẹ con nhìn vào mắt nhau, nhìn thấy cảm xúc y hệt trong mắt nhau, cảm giác kinh hoàng và tỉnh ngộ.

Tiết Bồng lại lần nữa lên tiếng: “Con vẫn luôn không tin vào chuyện này, không chỉ là năm đó, đến tận bây giờ con vẫn không tin. Hơn nữa trong nửa năm nay, con đã tiếp xúc với Phương Tử Oánh, con rất chắc chắn, cô ta không phải hung thủ.”

Tiết Bồng gần như nghiêng răng lúc nói ra mấy chữ cuối cùng, rất nặng nề.

Hốc mắt Trương Vân Hoa đã đỏ lên, bà quay đầu đi lần nữa: “Con bé này, hôm nay con làm sao thế, rốt cuộc là con muốn làm gì!”

Lần này, Trương Vân Hoa nói trong ghen ngào, còn kéo theo chút khủng hoảng.

Bà thật sự sợ hãi, sợ Tiết Bồng sẽ làm gì cực đoan, sợ cô sẽ làm gì đó không thể cứu vãn.

Tiết Bồng đã nhìn thấy tất cả mọi thứ.

Tiết Bồng dần cup mắt, nước mắt rơi trên mu bàn tay, trước mặt mờ đi một khoảng, cô chỉ lẩm bẩm: “Hoá ra thật sự là thế...”

Tiết Bồng tiếp tục gắng hỏi, Trương Vân Hoa chỉ đành kể lại hết sự thật mà bà biết.

Trương Vân Hoa là vợ, là mẹ, bà hiểu gia đình này, hiểu Tiết Ích Đông, bà biết trước khi xảy ra tai nạn, Tiết Ích Đông đã động đến một số chuyện, cũng biết tính cách Tiết Ích Đông như thế, chắc chắn sẽ khiến người ta thấy chướng mắt, mọi dấu vết sau tai nạn và trực giác đều cho bà biết, vụ tai nạn của Tiết Ích Đông không đơn giản như thế.

Nhưng Trương Vân Hoa không có chứng cứ, cũng không biết tìm chứng cứ thế nào.

Vài người trong số bạn bè trước kia của Tiết Ích Đông đều cảm thấy chuyện còn có nội tình khác, người kiên định và kích động nhất trong số đó chính là Thường Trí Bác.

Nhưng sau nhiều lần bàn bạc, thương lượng, cuối cùng họ vẫn im hơi lặng tiếng.

Trương Vân Hoa âm thầm giấu giếm mọi chuyện, vờ như mình chẳng biết gì, chỉ muốn nuôi nấng hai đứa con gái cho đàn ông, nhất là khi con gái nhỏ Tiết Bồng còn có vấn đề về thần kinh và giấc ngủ, cần dốc công chăm sóc nhiều hơn.

Đương nhiên là Trương Vân Hoa sẽ không nói cho Tiết Dịch, Tiết Bồng biết chuyện của Tiết Ích Đông.

Cho đến một ngày của mười năm sau đó, Tiết Dịch đột nhiên chạy về nhà, hỏi bà rằng Tiết Ích Đông đã chết như thế nào.

Cảnh tượng hôm đó rất giống như hôm nay Tiết Bồng đột nhiên quay về, chỉ là Tiết Dịch sắc bén hơn, thẳng thừng hơn, càng mạnh mẽ hơn, trong mắt cô ấy toàn là ngọn giáo.

Trương Vân Hoa hỏi Tiết Dịch làm sao mà biết, Tiết Dịch không nói,

còn hỏi Trương Vân Hoa, có phải tai nạn xe của Tiết Ich Đông có phải là có người gây ra không.

Từ ngày hôm đó, mối quan hệ của hai mẹ con trở nên rất căng thẳng, Tiết Dịch thường đi sớm về muộn, có lúc tận nửa đêm mới về,

Lúc không có mặt Tiết Bồng, Trương Vân Hoa và Tiết Dịch rất ít khi nói chuyện với nhau, lần nào nói chuyện cũng như nỏ giương dây.

Trương Vân Hoa chỉ mong Tiết Dịch đừng quá để tâm vào chuyện vụn vặt, tránh làm đường lạc lối.

Tiết Dịch lại cho rằng, con người ta phải theo đuổi quyền thế, quyền lực, tiền tài, phải trèo lên trên, tất cả đều là bản năng, chuyện nên như thế, nếu cứ ở mãi ở bậc thấp nhất của chuỗi thức ăn, thế chính là để mặc người khác ức hiếp, chỉ có đi lên đến đỉnh Kim Tự Tháp thì mới có khả năng thực hiện chuyện mình muốn làm, tìm được chân tướng.

Đến nỗi Tiết Dịch còn nói: “Không có quyền lực thì không có quyền lợi, người có quyền lực có thể mặc sức lợi dụng mẹ, giết chồng của mẹ, mẹ cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay. “Chân tướng” là thành quả được chuẩn bị cho người có quyền lên tiếng, con muốn tìm được chân tướng thì trước hết con phải trở thành người có quyền lên tiếng.”

Nhưng không bao lâu sau đó, Tiết Dịch đã bị người ta giết chết.

Cô ấy không tìm được thành quả mình muốn, cô ấy cũng không giành được cái gọi là quyền lên tiếng.

Đêm nay hẳn là một đêm khác thường.

Tiết Bồng hiểu được tình hình, ngồi ăn với Trương Vân Hoa một bữa, hai người đều ăn không vô, cũng không nói gì nhiều với nhau.

Trương Vân Hoa mấy lần muốn nói gì rồi lại thôi, bà muốn khuyên Tiết Bồng, Tiết Bồng đều hiểu cả, chỉ là cô không nói.

Đến lúc Tiết Bồng rửa bát xong, chuẩn bị ra khỏi cửa, Trương Vân Hoa cuối cùng mới lên tiếng.

Tiết Bồng vâng vâng dạ dạ bảo: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ không làm gì nông nổi đâu, con rất rõ con phải làm gì, nên làm gì.”

Nhưng nỗi lo trong mắt Trương Vân Hoa không hề biến mất.

Tiết Bồng thấy thế cũng hiểu ý: “Có phải mười năm trước, chị con cũng nói thế với mẹ không?”

Hốc mắt Trương Vân Hoa bỗng chốc lại đỏ hoe.

Tiết Bồng ôm lấy Trương Vân Hoa, cam đoan lần nữa: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con chỉ muốn tìm ra chân tướng thôi, tất nhiên chắc chắn phải là con đường hợp pháp. Con có chức trách và tín ngưỡng của mình, nếu đến việc người nhà của mình đã chết như thế nào mà con cũng không hay biết, sau này làm sao con tiếp tục làm cảnh sát được nữa?”

Trương Vân Hoa không nói nổi câu nào, đương nhiên là bà hiểu thế, nếu niềm kiên định sâu sắc nhất trong lòng một người bị lay động, thế thì người đó biết làm thế nào?

Có khác gì tự huỷ diệt mình đâu?

Tiết Bồng đi ra khỏi khu dân cư, còn không hề gọi xe.

Tiết Bồng đi rất chậm, hít thở khí trời trong gió đêm, trong lòng chất chứa vô số thắc mắc.

Đi đến cổng khu nhà, Tiết Bồng lấy điện thoại ra nhưng vẫn không mở ứng dụng đặt xe mà lại mở bài đăng chia sẻ từ Silly Talk.

Tiết Bồng liếc nhanh xuống bình luận, đến khi nhìn thấy một câu: “(Nói nhỏ nghe nè), nếu tôi từng làm sai chuyện gì, bị người ta bắt thóp, tôi giết chết người này, đến lúc tôi trở thành một doanh nghiệp giàu có lớn mạnh, tôi lại báo đáp cho xã hội, cống hiến cho sự nghiệp bảo vệ môi trường, tẩy sạch tội lỗi... Mọi người thấy suy nghĩ này thế nào?”

Tầm mắt cô khựng lại trong phút chốc, phán đoán đầu tiên chính là có người đang dẫn dắt tiết tấu.

Với phong thái của Silly Talk, hẳn chỉ giết chứ không chôn, nếu đã đăng bài để nhắm vào người hoặc chuyện nào đó, thế thì dẫn dắt dư luận một cách hợp lý là chuyện bắt buộc phải làm.

Trong số những bài đăng trước đó, cũng có không ít cư dân mạng dẫn dắt tầm nhìn của quần chúng, lần này rõ là cũng thế.

Tài khoản bình luận này chỉ thiếu mỗi việc viết ra tên của tập đoàn Hoắc Thị.

Bên dưới còn có người bình luận: – Hoắc Đình Diệu said: Mà đọc căn cước tao ra luôn cho rồi.

Lại một cơn gió thổi qua.

Tiết Bồng tắt bài đăng, nhìn con đường thênh thang trước mắt, tiếp đến bèn gọi vào số Lục Nghiễm.

Hiện giờ cô hết sức mong muốn có người giúp mình... mong muốn một cách cấp bách.

Người này không chỉ cần hiểu rõ những chuyện chính, còn phải có đủ khả năng phân tích suy luận, lại phải đáng tin, thế thì chỉ có Lục Nghiễm thôi.

Nhưng gọi hồi lâu, điện thoại chỉ vọng tới tiếng “tút tut”.

Một phút sau thì lại tự động tắt.

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ, lúc chiều Lục Nghiễm có bảo, anh còn có nhiệm vụ.

Tiết Bồng bèn mở ứng dụng gọi xem, đang định về nhà, dù sao thì tối đến còn rất nhiều thời gian, cô có thể chậm chậm sắp xếp.

Ai ngờ lúc vừa mới mở ứng dụng, lại có một cuộc gọi đến.

– Hàn Cố.

Tiết Bồng nhìn hai chữ “Hàn Cố” một lúc, trong đầu xuất hiện vô số thông tin, bao gồm cả việc vừa mới nghi ngờ gần đây, rằng hẳn có thể là người đứng sau điều khiển flycam.

Đương nhiên người điều khiển cũng có thể là một ai đó khác, vì trông Hàn Cố không hề giống kiểu người ham thích mấy món kỹ thuật khoa học cao thế này.

Tiết Bồng hít một hơi rồi nhắc máy: “A lô.”

Hàn Cố đáp: “A lô.”

Chỉ thế rồi im lặng.

Tiết Bồng cau mày, không biết bên kia đầu dây hẳn đang có biểu cảm gì.

Tiết Bồng hỏi: “Anh gọi cho tôi chỉ để nói a lô hả?”

Hàn Cố khẽ cười: “Chỉ là anh nghĩ có thể em có chuyện cần tìm anh, nên anh chủ động gọi tới trước.”

Tại sao cô lại có chuyện cần tìm hăn?

Đây là thắc mắc đầu tiên của Tiết Bồng.

Nhưng cô đã nhanh chóng có được câu trả lời.

À, Silly Talk.

Tiết Bồng: “Anh xem bài đăng của Silly Talk rồi à.”

Hàn Cố vẫn cười, ậm ừ rồi bắt đầu bước đi.

Tiết Bồng chỉ nghe tiếng bước chân trên nền gỗ, chắc là hăn đang ở nhà.

Cô đang chuẩn bị lên tiếng, lại nghe thấy vài tiếng chim kêu.

Tiết Bồng sửng sò, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một số thông tin.

Phải rồi, trong bức thư flycam gửi đến có lông chim di văn, trên tai của Hoắc Ung cũng đã xuất hiện lông của loài chim này.

Ban đầu, cô và Lục Nghiễm cũng chỉ mới nghi ngờ Hàn Cố có liên quan tới flycam, họ chỉ suy luận thế dựa theo logic, không có bất kỳ chứng cứ gì.

Nhưng hiện giờ, mấy tiếng chim kêu này lại khẳng định khả năng kia thêm vài phần!

Tiết Bồng lẳng lặng hít một hơi, cô cố lên tiếng với giọng bình tĩnh: “Anh đang làm gì thế? Hình như tôi nghe có tiếng chim kêu.”

Hàn Cố cười: “À, anh nuôi đấy, anh đang chọc bọn nó.”

Tiết Bồng: “Anh nuôi chim hả? Không giống phong cách của anh.”

Hàn Cố: “Con người có nhiều phong cách lắm, cũng sẽ thay đổi theo thời gian thôi.”

Hai người nói vài câu, Tiết Bồng khẽ cười.

Cô không muốn vòng vo nữa, chỉ có đánh không kịp đỡ mới có kết quả, thế nên cô đã vào thẳng chủ đề: “Anh chính là Silly Talk.”

Bên kia đầu dây im ắng một lúc, chỉ nghe thấy tiếng chim kêu.

Tiết Bồng lại nói: “Sắp tới còn vài bài đăng nữa, đã có liên quan tới gia đình tôi rồi thì gửi tôi xem trước được không?”

Cô nói xong, Hàn Cố mới bảo: “Nói qua điện thoại không tiện, gặp mặt nhé?”

Tiết Bồng: “Được, gặp ở đâu?”

Hàn Cố: “Nhà anh.”

Tiết Bồng không chút do dự, bắt xe theo địa chỉ Hàn Cố gửi.

Suốt quãng đường sau đó, cô dần không rối ren nữa, suy nghĩ cũng từng chút lắng đọng, không còn hoang mang nữa, bản thân cô cũng kinh ngạc vì mình có thể bình tĩnh được tới thế.

Có lẽ là vì đã dần đến gần với lời giải, hoặc có lẽ là vì cô hiểu rõ hơn ai hết, Hàn Cố rất dễ tâm, rất cố chấp với Tiết Dịch.

Nếu là nửa năm trước, chính Tiết Bồng cũng không thể ngờ được sẽ có một ngày cô lại coi Hàn Cố như người dễ tin tưởng, còn chủ động đến nhà hắn.

Nhưng bây giờ, cô hết sức chắc chắn một chuyện, đó chính là Hàn Cố sẽ tuyệt đối không bao giờ làm hại tới cô... Vì Tiết Dịch.

Nửa tiếng sau, Tiết Bồng đến chung cư cao cấp của Hàn Cố.

Thang máy vừa mở, Hàn Cố đã đứng đó, hần mặc đồ ở nhà, ánh mắt mang nụ cười, khuôn mặt lại lạnh tanh.

Tiết Bồng không tỏ vẻ gì, lặng thinh đi đến trước mặt hắn, lặng thinh bước vào nhà thay giày.

Hàn Cố rót cho cô một ly nước nóng, quay sang bảo: “Bên này.”

Tiết Bồng bưng ly nước đi theo, băng qua một hành lang, nhanh chóng đi tới một căn phòng hết sức rộng rãi.

Đèn đang được bật mở, trước cửa sổ có một cái lồng chim rất lớn, trong lồng được sắp xếp rất ấm cúng, còn có vài cái cây xanh, trong lồng là một đôi chim di vằn.

Tiết Bồng đi tới chỗ cái lồng chim, đến lúc ngang qua một bức tường, liếc thấy được gì đó, cô lại vô thức quay sang.

Vừa quay lại đã chết đứng.

Trên tường có treo một bức ảnh rất lớn, trong ảnh là một cô gái tựa bên bàn, khẽ mỉm cười nhìn ống kính.

Cô gái rất xinh đẹp, không chỉ tràn đầy sức sống và sự ngây thơ của tuổi trẻ, mà còn có chút lồi đời và khao khát của người trưởng thành, cô là một sự kết hợp mâu thuẫn, phụ nữ nhìn thấy cũng sẽ mê đắm chứ nói gì đến đàn ông.

Cô gái này lại chính là Tiết Dịch.

Tiết Bồng vẫn cứ đứng yên ở đó, nhìn chăm chăm vào Tiết Dịch trong ảnh một lúc lâu, lâu lắm.

Cho đến khi Hàn Cố đi đến bên cùng đứng nhìn.

Tiết Bồng như tỉnh khỏi mộng, cô hỏi: “Cái nơi trong ảnh là căn phòng lúc trước anh đưa tôi tới đấy hả?”

Hàn Cố: “Ừ.”

Lúc này, lồng chim bên cửa sổ phát ra tiếng chim kêu lạnh lốt, chói tai.

Tiết Bồng cuối cùng cũng quay sang, đi tới cái lồng.

Cô đứng lại trước cái lồng, quả đúng là một đôi chim di vằn.

Hàn Cố cũng đi tới.

Tiết Bồng hỏi: “Sao lại nuôi chim di vằn?”

Hàn Cố cười: “Tiết Dịch thích, nghe cô ấy bảo là loài này yêu đương tự do, một vợ một chồng, lúc đeo đuổi, chim trống sẽ hát “tình ca” cho chim mái nghe.”

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Hoá ra chị ấy có nhiều chuyện đến thế, tôi chẳng biết gì cả...”

Đương nhiên là Tiết Bồng không chỉ nói đến việc nuôi chim.

Hàn Cố nhìn sang Tiết Dịch: “Cũng không trách em được. Lúc nhỏ em yếu ớt, thần kinh cũng không ổn định, nhiều chuyện Tiết Dịch không dám nói em biết, sợ ảnh hưởng tới em.”

Tiết Bồng cũng quay đầu sang, nhìn chăm chăm vào nụ cười của hắn, lập lại lần nữa: “Anh chính là Silly Talk.”

Hàn Cố vẫn không trả lời thẳng mà chỉ hỏi: “Em thấy giọng văn của người này thế nào?”

Tiết Bồng lấy điện thoại ra từ trong túi, lướt vài cái cho hấn xem: “Tôi không có ghi âm.”

Hàn Cố liếc nhìn, vẫn không trả lời mà nói: “Em với anh không cùng lập trường, lại thuộc về hai thế giới khác nhau, em sẽ mãi mãi không đứng về phía anh, anh cũng sẽ không đi sang đó, vì thế có một số chuyện, em chỉ có thể tự tìm câu trả lời.”

Tiết Bồng hít một hơi, thầm khẳng định.

Cô hiểu nỗi lo của Hàn Cố, hơn nữa với phong thái làm việc chu toàn, khéo léo của hấn, trước khi mọi chuyện chưa được rõ ràng, hấn sẽ chỉ chọn lọc cho cô xem vài lá bài, nhưng không phải toàn bộ.

Tiết Bồng cười hỏi: “Vì tôi là cảnh sát nên anh sợ hôm nay anh nói chân tướng cho tôi biết, hôm sau tôi sẽ tố giác anh à?”

Hàn Cố nói: “Anh cũng là vì muốn tốt cho em, nếu em biết quá nhiều chuyện từ anh, em cũng sẽ khó xử, sẽ không biết rốt cuộc có nên thực hiện chức trách của em không. Và lại dù em tố giác anh thì cũng không có bất cứ lợi ích gì cho việc tìm câu trả lời của em, đến Cục Cảnh sát anh vẫn sẽ không nói.”

Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi gật đầu, coi như chịu thụt lùi một chút: “Vậy được, tôi đổi cách nói khác. Bức ảnh ở phòng karaoke và chìa khoá là anh gửi cho tôi.”

Hàn Cố không nói, chỉ nhướn mày nhìn cô.

Nếu thừa nhận là hấn gửi thì cũng đồng nghĩa với thừa nhận chuyện flycam và Hoắc Ung.

Tiết Bồng chột khựng, dần rõ được quy tắc trò chơi của hấn, lại đổi câu hỏi khác: “Chìa khoá ban đầu là của ai?”

Lần này, Hàn Cố cuối cùng cũng trả lời thẳng: “Của chị em.”

Tiết Dịch?

Tiết Bồng hơi kinh ngạc, nhưng việc này cũng khá hợp tình hợp lý.

Đúng thế, bỗng dưng đưa chìa khoá cho cô, đâu thể nào là chìa khoá nhà người ta.

Tiết Bồng hỏi: “Vậy chìa khoá đó dùng để mở cái gì?”

“Anh không biết.” Hàn Cố lắc đầu: “Cô ấy đưa chìa khoá cho anh, chỉ bảo anh tìm cơ hội đưa cho em, chuyện mở được cái gì thì cô ấy bảo phải xem ý trời, nếu ông trời cho phép, sớm muộn gì em cũng sẽ biết nó dùng để làm gì.”

Xem ý trời?

Tiết Bồng không hiểu nổi, nhưng ánh mắt của Hàn Cố lại không giống đang nói dối.

Hướng hồ gì đã đến nước này rồi, hấn gọi cô tới, chẳng qua là vì ở đây an toàn nhất, không cần lo ở bên ngoài sẽ bị người ta giám sát, hấn lại cũng có thể nói ra sự thật.

Tiết Bồng: “Được, chuyện chìa khoá tôi sẽ tự tìm câu trả lời. Tôi còn câu hỏi khác nữa.”

Hàn Cố: “Em nói đi.”

Tiết Bồng hít một hơi: “Người triệu tập ST là ai?”

Đã là tổ chức thì chắc chắn phải có người triệu tập, nhất là khi mục tiêu thành viên của tổ chức này không đồng nhất, càng cần có một người đứng ra, tập hợp mọi người.

Trần Lăng và Chung Ngọc muốn nhắm vào sự cố ngoài ý muốn ở nhà máy hoá chất hơn ba mươi năm trước, nhắm vào hai vợ chồng nhà họ Cao.

Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh có dính dáng đến bữa tiệc thác loạn của Hoắc Ung và Liêu Vân Xuyên.

Trần Mạt Sinh và Lâm Thích lại là vì vụ việc tham ô hối lộ của quản lý nhà máy hoá chất, dẫn đến án oan.

Hàn Cố và Thường Trí Bác thì là vì Tiết Ích Đông và Tiết Dịch.

Còn có cả Trình Khi nữa, nhưng dường như y không có mục tiêu cụ thể mà giống một nhân vật làm nền hơn.

Tiết Bồng đã đưa ra câu hỏi, Hàn Cố lại không trả lời, chỉ mỉm cười lắc đầu.

Tiết Bồng lại nói: “Tôi hỏi thẳng quá hả? Được thôi, vậy để tự tôi đoán.”

Đầu tiên, có thể loại trừ Chung Ngọc, Mao Tử Linh và Lâm Tăng Thanh.

Tiết Bồng: “Chắc là không phải anh.”

Hàn Cố lắc đầu, rất thoải mái.

Tiết Bồng: “Trần Lăng? Có thể, nhưng hơi khó thực hiện, quá lắm thì chị ta chỉ cung cấp một số ý tưởng thôi.”

Hàn Cố không nói không rằng.

Tiết Bồng: “Vậy thì chỉ còn mỗi Thường Trí Bác.”

Nụ cười của Hàn Cố bỗng chốc đông cứng, nhưng lại nhanh chóng

khôi phục như không có chuyện gì.

Tiết Bồng nhìn thấy, khẳng định gật đầu: “Thường Trí Bác.”

Một chốc sau, Hàn Cố thở dài: “Em không hỏi gì cho anh trả lời được sao?”

Tiết Bồng: “Ví dụ như gì?”

Hàn Cố: “Ví dụ như tai nạn xe của bố em và bất hoà giữa Tiết Dịch với nhà họ Hoắc.”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Tai nạn của bố tôi là do có người gây ra. Chị tôi muốn tìm ra chân tướng, tìm được tới nhà họ Hoắc nhưng lại vì thế mà mất mạng. Hai chuyện này tôi đã biết rồi, tiếc là không có chứng cứ, biết rồi thì làm được gì?”

Hàn Cố nhướn mày: “Chắc lắm thế? Sao em biết không có chứng cứ?”

Tiết Bồng: “Nếu có thì tại sao ST lại phải tập trung nhiều người để hợp tác chống lại nhà họ Hoắc đến thế? Tôi nghĩ chắc chắn là do chứng cứ bị ai đó động tay động chân vào, không đủ sức ảnh hưởng hoặc không đủ để chỉ thẳng vào ai đó. Dù có khôi lại chân tướng cái chết của bố và chị tôi, có thể đến cuối cùng cũng chỉ có vài kẻ chết thay phải chịu sự chế tài của pháp luật. Còn thứ các người muốn nhắm vào lại là kẻ đứng đằng sau, việc này không thể được định luận chỉ với hai vụ án “cố ý giết người”, nhất định phải có bằng chứng xác đáng, chứng cứ phạm tội xác thực, hơn nữa còn mạnh tới mức không thể gạt bỏ tội trạng cho ai khác được nữa, còn không có cả cơ hội để tìm kẻ chết thay.”

Hàn Cố chỉ yên lặng nghe Tiết Bồng phân tích, không hề ngắt lời.

Tiết Bồng lại vừa phân tích vừa quan sát vẻ mặt của hắn, thật ra cô vẫn không hoàn toàn nắm rõ ngọn nguồn ở đây, hiện giờ chỉ có thể

suy đoán là chủ yếu.

Tiết Bồng tiếp tục: “Chiến thuật hiện giờ của ST có ba điểm, thứ nhất là mượn tầm ảnh hưởng của sức mạnh dư luận, tất nhiên là thông tin đưa ra nhất định phải chính xác, cố gắng giảm thiểu thêm thắt. Ngoài việc đủ sức đẩy lên sự tò mò, còn nhất định phải có khả năng “dự đoán”, ví dụ như trong vụ án Hoắc Ung bị người ta bắt cóc phân xác, đó là tin tức ST đưa ra sớm nhất. Hơn nữa hiện tại những câu chuyện được đăng tải đều là những vụ án tàn ác, quá nhiều người theo dõi, chính phủ cũng sẽ cảnh giác. Điều thứ hai chính là đào bới và từng bước tiết lộ bí mật của nhà họ Hoắc, ở đây, kể hồ của Hoắc Ung là nhiều nhất, chuyện cậu ta làm cũng dễ bị vạch trần nhất, hơn nữa chuyện cậu ta làm với Mao Tử Linh đã có chứng cứ phạm tội rõ ràng, tuy là cậu ta chết rồi, nhưng phía sau cậu ta lại dính tới một chuỗi các vụ án từ bữa tiệc thác loạn tới buôn người, gây chấn động thành phố Giang, thành phố Lịch và thành phố Xuân, bây giờ cộng đồng mạng ai cũng biết Hoắc Đình Diệu không biết dạy con, nuôi dưỡng ra một mầm tai họa như thế. Điều thứ ba, cũng chính là thứ được tiết lộ hôm nay: Lịch sự làm giàu của nhà họ Hoắc và ô nhiễm môi trường ở thành phố Giang.”

“Xuất sắc.” Hàn Cố bồng cười: “Nhưng mục tiêu phía sau mỗi vụ án mà Silly Talk tiết lộ đều không giống nhau, gần đó người tụ họp làm đồng mưu chẳng phải mạo hiểm quá sao? Lỡ có ai rút lui giữa đường, nói ra chuyện của người khác thì công toi rồi còn đâu.”

Trước đó, Tiết Bồng cũng đã hỏi Lục Nghiễm chuyện này.

Lúc đó cô cũng có suy nghĩ theo phân tích của Lục Nghiễm, đoán ra được ST là một tổ chức trả thù bằng hình phạt tự tiện.

Tất nhiên là việc này cũng có một vấn đề cần được giải quyết chính là sàng lọc thành viên.

Tiết Bồng cũng cười, nhưng lại là một nụ cười lạnh: “Tất nhiên là phải sàng lọc khắt khe, mỗi người ở đây đều có thù sâu hận lớn, vừa

là người phục thù, vừa là người biết chuyện của nhau. Từ vụ án nhà họ Cao, vụ án Trần Mạt Sinh hay là vụ án Mao Tử Linh, một hai người không thể nào hoàn thành được những kế hoạch như thế này, nó cần trí tuệ của một tập thể, về thao tác lại càng là như thế.”

Hàn Cố: “Nhưng như thế vẫn không thể ngăn chặn tận gốc vấn đề anh vừa nói, lỡ đâu ai đó phục thù xong lại trở mặt rồi sao?”

Trở mặt?

Tiết Bồng cup mắt suy nghĩ, bỗng hiểu ra được.

“Vì thế cần phải sàng lọc người cho thật kỹ.” Tiết Bồng quả quyết: “Trần Lăng luôn ở trong tù, sau này cô ta còn mắc phải ung thư dạ dày, trước lúc trả thù, Mao Tử Linh cũng không còn được bao nhiêu ngày nữa, hai người họ chẳng có lý do để lật mặt sau khi trả thù. Khát khao lớn nhất cuộc đời Trần Mạt Sinh lại là đoàn tụ với Trần Ngũ, Trần Ngũ đã chết, Trần Mạt Sinh cũng chẳng nuối tiếc gì thêm nữa, sẽ không chừa đường cho mình làm gì. Ba người này tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật, vì đối với họ, trả thù luôn quan trọng hơn sống tiếp.”

“Về Chung Ngọc thì Trần Lăng không có ý định kéo chị ta xuống bùn, cũng đã chừa đường lui cho chị ta, dựa vào chứng cứ khi đó, chỉ có thể chứng minh là con nuôi của hai vợ chồng nhà họ Cao gây án, Chung Ngọc là người biết sự tình. Là tự chị ta đã tính sai một bước, để lại chứng cứ vì muốn cúng tế Trần Lăng. Khúc Tân Di lại được “bảo vệ” rất tốt, ít nhất nhìn từ chứng cứ thì cô bé không cần chịu trách nhiệm trước pháp luật. Cuối cùng là Trình Khi, anh ta luôn là người an toàn nhất, chưa ai nhìn thấy dáng vẻ thật sự của anh ta bao giờ, tuy hôm nay tôi đã nhìn thấy anh ta ở bệnh viện, nhưng khi đó lại cách một khoảng, tôi nhìn không rõ lắm, càng không biết họ tên thật sự của anh ta, cũng đồng nghĩa với việc mò kim đáy biển.”

Tiết Bồng nói xong, một lát sau, Hàn Cố khẽ cười thành tiếng, còn vỗ tay: “Xuất sắc, không ngờ em đã nghĩ tới tận đây rồi.”

Tiết Bồng lại không cười nổi, cô chỉ lắc đầu: “Không phải một mình tôi nghĩ ra. Khả năng phân tích logic của Lục Nghiễm trước giờ luôn rất mạnh, ST lại còn cung cấp đủ manh mối. Mỗi vụ án ở đây đều có cùng một điểm chung, đó chính là kẻ mà ST cho rằng cần phải chịu chế tài đều vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Thế thì họ bèn dùng cách của chính mình để trả thù, sử dụng hình phạt tự tiện: Vợ chồng nhà họ Cao, Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên, Lưu Cát Dũng, mỗi người đều là như thế.”

Hàn Cố cup mắt, thờ ơ tiếp lời: “Luật pháp có nhiều lúc rất bất lực, còn chứa đựng rất nhiều sơ hở. Tuy vẫn luôn được sửa đổi, cải thiện, nhưng trong quá trình đó, mỗi năm đều xuất hiện án oan, án sai phạm. Em là cảnh sát, chắc em hiểu rất rõ, chứng cứ vừa có mặt hiệu quả, vừa có mặt vô dụng, nó có thể chỉ ra hung thủ, cũng có thể che giấu hung thủ.”

Lời của Hàn Cố khiến Tiết Bồng kinh ngạc, nhưng đây đúng là những gì mà hắn nghĩ.

Tiết Bồng ngơ vực nhìn hắn hỏi: “Vì thế cho nên anh cứ ra sức vì nhà họ Hoắc suốt. Nếu đã có một số chứng cứ bị giấu mất, anh bèn thụt lùi để lấy phần ít, muốn tìm ra điểm yếu của họ rồi ra tay từ chỗ đó?”

Chương 159: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 15

Hàn Cố cười: “Điểm yếu? Thứ bày rành rành ra đó mà còn phải đi tìm sao?”

Tiết Bồng: “Vậy thì là gì?”

Hàn Cố: “Có một cụm từ, gọi là “chó cắn chó”.”

Tiết Bồng khựng lại: “À, anh muốn tìm kế ly gián, để họ tự tàn sát lẫn nhau.”

Đúng thế, bây giờ nghĩ lại, mọi thứ Hàn Cố làm cho Hoắc Ung dường như đều theo hướng này.

Hàn Cố nói: “Hoắc Ung ương bướng tai hại, ngoại trừ việc có liên quan đến môi trường cậu ta sống từ nhỏ, chịu đựng bạo lực gia đình, còn là do Hoắc Đình Diệu lơ là và bồi thường bằng vật chất. Mỗi lần Hoắc Ung làm sai chuyện gì, Hoắc Đình Diệu sẽ cho người dọn dẹp hậu hoạn, vừa để bảo vệ Hoắc Ung, mà cũng là để Hoắc Ung không khiến ông ta mất mặt, ảnh hưởng đến hình tượng của tập đoàn Hoắc Thị và việc làm ăn của ông ta. Sau đó, việc bao che cho Hoắc Ung và bù đắp sơ hở sẽ rơi vào tay anh, anh lúc này cũng tận tâm tận lực, chưa trễ nải bao giờ. Lá gan của Hoắc Ung cũng được tích dần trong mấy năm nay, thậm chí điên cuồng đến mức cảm thấy dù có chọc thủng trời, cũng sẽ có người vá lại cho cậu ta.”

Từng bước làm tê liệt tâm trí của Hoắc Ung, khiến y tự chuốc lấy cái chết, đây chính là giết bằng cách nâng niu.

Giết người bằng cách lên án suy nghĩ của kẻ đó.

Tiết Bồng thoáng kinh ngạc, kinh ngạc vì suy nghĩ của Hàn Cố, lại nhanh chóng nghĩ đến Hoắc Kiêu: “Vậy bây giờ đã đến lượt Hoắc Kiêu rồi sao? Anh vẫn muốn dùng cách thức tương tự để giải quyết anh ta à?”

Hàn Cố không trả lời, chỉ bảo: “Xem ra em thật sự không định hỏi anh chuyện bố em với Tiết Dịch.”

Tiết Bồng lắc đầu: “Trước khi tìm được “chân tướng”, tối sẽ không tin lời anh đâu, tôi chỉ tin vào mắt mình. Còn anh, anh tiết lộ với tôi nhiều như thế, anh không sợ tôi ghi âm trên người, mai lại khai anh ra à?”

Hàn Cố cười: “Dù em có ghi âm thì tác dụng của nó cũng rất có giới hạn. Theo pháp luật thì việc anh tiếp cận người nhà Họ Hoắc không thể bị định tội. Suốt cuộc nói chuyện này giờ, anh cũng không thừa nhận chuyện gì với em, càng không có chứng cứ chứng minh anh có liên quan tới vụ án mà ST tiết lộ. Cái quan trọng nhất là anh tin em sẽ không nói gì cả, vì em còn muốn biết nguyên do cái chết của bố em và Tiết Dịch hơn cả anh.”

Quả thật là thế, vừa rồi, ngoài việc thừa nhận mình tiếp cận nhà họ Hoắc, cố ý ly gián, Hàn Cố không hề nhận những chuyện khác, càng không trả lời thẳng, kể cả lúc Tiết Bồng nhắc đến Silly Talk, nhắc đến Trần Lăng, Mao Tử Linh, Trần Mạt Sinh vân vân, Hàn Cố đều bàn luận cùng cô với giọng điệu và góc nhìn của người ngoài cuộc, chưa từng tự nhận mình nằm trong ST.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng uống sạch cốc nước rồi bảo: “Tôi vẫn còn một câu hỏi cuối cùng.”

Hàn Cố: “Em muốn hỏi gì?”

Tiết Bồng: “Ơ thành phố Giang có ai có thể sai khiến được Phùng Tề Chính? Anh đừng nói với tôi là anh không biết.”

Hàn Cố thở dài, có vẻ đầu hàng: “Đúng là anh biết. Nhưng mà anh nghĩ em đã có câu trả lời rồi.”

Trước hôm nay, Tiết Bồng vẫn còn chưa khẳng định.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã rõ ràng.

Tiết Bồng chậm chậm ngẩng đầu, nói ra một cái tên: “Hoắc Đình Diệu.”

Tiết Bồng rời khỏi chung cư của Hàn Cố, bắt xe về nhà, cô lại gọi cho Lục Nghiễm lần nữa.

Lần này vẫn không có ai bắt máy.

Lúc này đã là mười giờ tối.

Tiết Bồng nhíu mày, bắt đầu nhận thấy có gì không ổn.

Lục Nghiễm đi làm nhiệm vụ gì mà lại không bắt máy cả buổi tối?

Có hai trường hợp, một là anh để im lặng, không tiện nghe điện thoại, hai là anh không mang điện thoại theo.

Đương nhiên không phải là vế sau, nó không giống với tính cách Lục Nghiễm, vậy là không tiện sao?

Gần đây, ngoài vụ án của Thường Phong được báo lên chi đội, những vụ án nhỏ khác đa phần đều đã được giao cho các phân cục, đâu có trọng án gì cần chi đội thực hiện?

Tiết Bồng nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng bỗng lóe lên một suy nghĩ: Trừ phi là nhiệm vụ có liên quan tới Khang Vũ Hình?!

Trước đó, Phan Chấn Sinh và Lâm Nhạc Sơn còn họp để trao đổi ý kiến, khi đó, Lục Nghiễm cũng có mặt, sau đó, họ còn gọi thêm cả Tiết Bồng, người đã biết thân phận của Hứa Cảnh Hân.

Lúc đó Lâm Nhạc Sơn có nói, bố trí nằm vùng có thay đổi, có thể thu lượm đường dây của Khang Vũ Hình trước dự kiến.

Chẳng lẽ lại là hôm nay?

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm lái xe tới khu phía Nam, dừng lại trước một con đường rộng thênh thang.

Cách đó mấy trăm mét chỉ có một nhà máy.

Không bao lâu sau, một chiếc xe khác lại đi đến, ngừng lại ở cách đó khá xa, người bước xuống chính là Hứa Cảnh Hân đang chống nạng bằng một tay.

Hứa Cảnh Hân tắt máy xe, thông dong tới gần Lục Nghiễm.

Đợi Hứa Cảnh Hân đi đến trước mặt, Lục Nghiễm cũng tắt máy xe, không còn bất cứ ánh sáng nào khác, không tới gần thì hoàn toàn không nhìn thấy có hai người đứng ở đây.

Cả hai cùng tựa vào đầu xe của Lục Nghiễm, nhìn ra đằng xa, bên đấy là thành phố, đèn đuốc sáng tỏ, trên trời lại âm y, trăng cũng bị che mất.

Mấy ngày trước, Lâm Nhạc Sơn từng một mình tìm tới Lục Nghiễm, bảo anh chuẩn bị tâm lý, đợi sắp xếp ổn thoả phía Hứa Cảnh Hân sẽ hẹn anh tới gặp mặt.

Làm như thế cũng là để dụ Khang Vũ Hình.

Bởi từ sau vụ ở nhà xưởng hoá chất, người trong nội bộ tập đoàn ma

tuý bắt đầu đục khoét cô ta, cô ta vốn đã không có gốc rễ bám trụ, lại là phụ nữ, đám tay trên kia đều chẳng coi cô ta ra gì, còn ghét vì cô ta chạy tới chia mồi ngon.

Gần đây, Khang Vũ Hình càng nôn nóng hơn, nếu âm thầm kích động cô ta thêm lần nữa, có thể cô ta sẽ để lộ sơ hở, thế nên mới có cuộc gặp mặt hôm nay.

Từ sau vụ án Trần Mạt Sinh, đây là lần đầu tiên Lục Nghiễm và Hứa Cảnh Hân gặp nhau.

Vừa quen thuộc lại vừa xa cách.

Vật vẫn thế nhưng người thì không, trong lòng họ đều rõ, “Chung Lệ” đã chết, hiện giờ người còn sống chỉ có mỗi Hứa Cảnh Hân.

Lục Nghiễm lên tiếng trước: “Cậu chắc là gặp nhau ở đây có thể dụ rấn ra khỏi hang được hả? Khang Vũ Hình trước giờ thận trọng đa nghi, chắc cô ta cũng sẽ nghĩ ra được trò này.”

Đây chính là thắc mắc của Lục Nghiễm.

“Tất nhiên là cô ta sẽ nghĩ ra.” Hứa Cảnh Hân đáp: “Nhưng mà cô ta cũng có nhược điểm, đó chính là biết rõ có thể là bẫy mà cũng vẫn muốn tìm cho ra bằng được. Hơn nữa cô ta biết mình không còn thua được nữa, năm đó cô ta đã tận mắt chứng kiến Khang Nghiêu bị bán đứng như thế nào. Chuyện này cậu phải rõ hơn tớ chứ.”

Trong bóng tối, Lục Nghiễm âm thầm nhếch môi.

Lần đầu tiên nằm vùng, anh chỉ có một nhiệm vụ, đó chính là tiếp cận Khang Vũ Hình với thân phận người bình thường, nắm bắt trạng thái cảm xúc của Khang Vũ Hình, báo cáo hành động của cô ta với cấp trên.

Khi ấy, Khang Vũ Hình chưa hề tham gia hoạt động điều chế, buồn

bán ma túy của người bố Khang Nghiêu, nhưng khi đó, người nằm vùng bên cạnh Khang Nghiêu cho biết, trong nửa năm đó, Khang Nghiêu bắt đầu âm thầm tiếp xúc với Khang Vũ Hình.

Người nội gián đó còn nói, chắc là Khang Nghiêu đã dự tính được đại nạn của mình sắp tới, bắt đầu nhớ đến tình thân, nhớ nhung con gái, còn muốn dốc sức để lại chút gì đó lót đường cho con gái.

Chỉ là mỗi trước lúc gặp Khang Vũ Hình, Khang Nghiêu đều đột nhiên “mất tích”, ông ta không đưa theo ai, cũng không tin bất kỳ người nào, nội gián bên cạnh Khang Nghiêu không thể biết được ông ta đang ở đâu, cũng không dám tùy tiện theo dõi.

Nhiệm vụ của Lục Nghiễm lại chính là thu hoạch thông tin từ phía này.

Vào hôm thu lưới, cảnh sát đã mai phục sẵn, dùng Khang Vũ Hình làm mồi nhử, bắt được Khang Nghiêu về quy án.

Mọi chuyện đến xảy đến quá nhanh, quá đột ngột, Khang Vũ Hình lại còn tận mắt chứng kiến.

Sau đó, Khang Vũ Hình mới hiểu ra, bên cạnh Khang Nghiêu có nội gián, cô ta không biết người đó là ai, cũng chưa gặp bao giờ, Khang Nghiêu chưa từng nói chuyện về tập đoàn ma túy cho cô ta nghe.

Bên cạnh Khang Vũ Hình lại cũng có nội gián, đó chính là Lục Nghiễm.

Cũng có nghĩa là hai cha con họ đều lần lượt bị người ta theo sát, trong ngoài phối hợp, Khang Vũ Hình càng kiên quyết cho rằng, nếu cô ta không thích Lục Nghiễm, tiết lộ với anh chuyện không nên nói, Khang Nghiêu cũng sẽ không bị bắt.

Hứa Cảnh Hân bảo: “Cô ta lắp thiết bị theo dõi trong xe tó, tài xế tó phát hiện ra.”

Lục Nghiễm liếc về phía Hứa Cảnh Hân đậu xe: “Hèn gì đậu xa thế.”

Hứa Cảnh Hân: “Lúc này cô ta cứ lâu lâu lại nhắc chuyện Trần Mạt Sinh, cô ta nhận ra được tớ là đã biết trước sự việc. Ban đầu, Trình Khi tiếp xúc với tớ trước, sau đó tớ mới nghe cậu ta kể chuyện của Trần Mạt Sinh, tớ cũng có tìm người điều tra rồi, toàn bộ đều là sự thật.”

Lục Nghiễm: “Thế nên là cậu mượn nước đẩy thuyền, đồng ý để Lâm Thích làm tài xế cho Khang Vũ Hình, hợp tác với họ bày biện?”

Hứa Cảnh Hân: “Nhưng mà hôm bị bỏ thuốc tớ cũng bất ngờ lắm, tại họ không nói trước với tớ chuyện đó, chắc là sợ tớ diễn không tới, làm lộ chuyện.”

Lục Nghiễm im lặng một lúc rồi hỏi: “Cậu biết được những gì về Trình Khi?”

Hứa Cảnh Hân: “Tớ chỉ biết có một khoảng thời gian cậu ta ở nước ngoài, mỗi năm đều sẽ ở nước ngoài mấy tháng tới nửa năm, thời gian không cố định. Còn nữa, cậu ta thích chơi flycam, biết chút khoa học kỹ thuật cao, tớ đoán chắc cậu ta là người bố trí cơ quan ở nhà xưởng.”

Flycam?

Lục Nghiễm nheo mắt, lập tức xâu chuỗi những manh mối hiện tại lại với nhau.

Trước đó, anh và Tiết Bồng còn đoán, flycam có liên quan tới Hàn Cố, vì Hàn Cố là người khá có khả năng có được ảnh của Tiết Dịch, còn gửi ảnh và một chiếc chìa khoá không biết để mở gì đến trước cửa nhà Tiết Bồng.

Mới đó, Tiết Bồng còn nhìn thấy flycam ở trước nhà Ngải Tiểu

Nguyên, cùng một loại, cũng vì thế mà càng thêm chắc chắn việc này có liên quan tới Hàn Cố.

Nhưng hiện giờ, Hứa Cảnh Hân cũng nhắc tới việc Trình Khi có liên quan tới flycam?

Việc này là trùng hợp sao?

Lục Nghiễm nghĩ thế bèn hỏi: “Ồ, loại nào vậy, loại phổ biến hả?”

Loại flycam mà Hứa Cảnh Hân cho biết, giống hệt như ảnh Tiết Bồng chụp được.

Thế nhưng Lục Nghiễm còn chưa kịp phân tích mối quan hệ của Trình Khi và Hàn Cố, Hứa Cảnh Hân đã nói tiếp: “Phải rồi, gần đây Khang Vũ Hình đổi xe mới, còn tự lái, không tìm tài xế nữa, tớ mới nhờ Trình Khi giúp tớ dùng flycam theo dõi cô ta mấy lần, cậu ta chơi mượt lắm.”

Hứa Cảnh Hân vừa nói vừa lấy điện thoại ra, kiểm lại vài tấm bản đồ ở khu phía Nam thành phố Giang, chỉ vào một nơi trên đó: “Mấy lần đó cô ta ngừng xe ở gần đây, sau đó thì xuống xe đi bộ, vào trong một cái thôn.”

Lục Nghiễm vừa nhìn sang đã sửng sốt.

Đây không phải gần nơi Mao Tử Linh vứt xác sao?

Gần đó có một cái hồ bỏ không, Trần Lăng còn giữ lại một chai nước hồ, sau khi giám định, trong nước không chỉ có hàm lượng kim loại nặng vượt mức mà còn có hàm lượng ma túy.

Chuyện kim loại nặng chắc là có liên quan tới nước thải nhà máy hoá chất, chỉ là cái nhà xưởng đó đã bỏ hoang, sau này Mao Tử Linh mới lấy đó làm nơi phân xác.

Còn chuyện ma tuý trong nước thì đã giao cho đội chống ma tuý.

Hiện nay, các xưởng điều chế ma tuý càng lúc càng đi theo mô hình nhỏ, vị trí kín đáo, quy mô tương đối nhỏ, lại còn ẩn nấp ở những thôn xóm hoang vu hẻo lánh mà người ngoài không dễ dàng tiếp xúc.

Ngoài thôn có tai mắt và lính canh, người ngoài rất khó vào được, cứ hễ xung quanh có ai khả nghi là người bên trong sẽ biết ngay.

Lục Nghiễm nhanh chóng suy nghĩ, đưa ra giả thiết về địa điểm chai nước hồ và Hứa Cảnh Hân mới vừa chỉ ra.

Trần Lăng để lại chai nước hồ là muốn chỉ đến ma tuý và Khang Vũ Hình sao?

Thế nhưng suy nghĩ chỉ vừa manh nha thì đã bị gạt bỏ.

Không, không hợp lý.

Trần Lăng không có động cơ để nhắm vào Khang Vũ Hình, chắc cô ta muốn chỉ tới kim loại nặng.

Vì thế chỉ là trùng hợp thôi sao?

Nơi mà chai nước của Trần Lăng chỉ ra và nơi Khang Vũ Hình dừng lại chỉ trùng hợp gần nhau thôi sao?

Bên này, Hứa Cảnh Hân thấy Lục Nghiễm không nói gì hồi lâu, chỉ nhíu mày nhìn chăm chăm vào vị trí trên bản đồ bèn hỏi: “Sao thế?”

Lục Nghiễm chột khựng: “Hồi trước có một vụ án xảy ra ở gần đây, bọn tớ còn từng tới một cái nhà máy bỏ hoang bên đó để thu thập chứng cứ, nếu mà lúc đó cậu có lên mạng thì chắc có biết.”

Hứa Cảnh Hân hồi tưởng lại: “À, vụ Hoắc Ung bị phân xác đấy hả?”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

“Nhắc tới Hoắc Ung mới nhớ.” Hứa Cảnh Hân nói: “Lúc còn sống, cậu ta có tiếp xúc với Khang Vũ Hân mấy lần, trông có vẻ là muốn gia nhập việc kinh doanh ma túy, nhưng mà Khang Vũ Hân không có ý muốn dắt cậu ta theo.”

Nhắc đến Hoắc Ung và Khang Vũ Hân, Lục Nghiễm nhớ tới một người, bèn hỏi: “Cậu biết Lý Thành Kiệt không?”

Hứa Cảnh Hân cười: “Biết, Khang Vũ Hân từng bảo anh ta xử cậu. Nghe nói lần đó cậu còn vào bệnh viện.”

Lục Nghiễm liếc nhìn: “Cái đó là tại anh ta chơi dơ.”

Hứa Cảnh Hân: “Cái thứ liều mạng như anh ta thì tất nhiên là chơi dơ rồi.”

Hai người nói tới nói lui rồi lại cùng dừng một lúc.

Lục Nghiễm nhanh chóng tiếp tục chủ đề chính: “Lý Thành Kiệt cũng luôn giúp Hoắc Ung xử lý những chuyện không thể để ai biết, cậu có biết không?”

Hứa Cảnh Hân: “Biết.”

Lục Nghiễm: “Có chỗ nào đáng nghi không?”

Hứa Cảnh Hân: “Nếu mà nói đáng nghi thì theo góc nhìn của tớ, hình như Khang Vũ Hân rất khinh bỉ việc hợp tác với Hoắc Ung, cô ta thấy con người Hoắc Ung quá hống hách, điên cuồng, trên thực tế thì cũng chả có bản lĩnh gì, có mỗi cái nhà họ Hoắc chống lưng, có một đám dọn rác cho thôi. Nhưng mà lúc gặp thì Khang Vũ Hân lại hơi nường nhịn Hoắc Ung.”

Lục Nghiễm: “Nường nhịn không phải tác phong của Khang Vũ

Hình.”

Hứa Cảnh Hân: “Ừ, nhưng mà có tận mấy lần tớ nhìn thấy Khang Vũ Hình nói chuyện điện thoại với Hoắc Ung, rõ ràng là bị chọc tức dữ lắm mà cô ta vẫn nhịn. Ôi trời, cái thứ tôm tép như Hoắc Ung có gì đáng nhịn đâu ta?”

Lục Nghiễm đưa ra hai khả năng: “Hoặc là Khang Vũ Hình không muốn làm phật lòng nhà họ Hoắc. Hoặc là cô ta bị Hoắc Ung nắm thóp gì đó, hoặc có thể nói là cả hai có chung một bí mật gì đó, không dễ trở mặt với nhau.”

Hứa Cảnh Hân yên lặng một lúc mới nói: “Dù có bí mật chung gì thì cũng là chuyện chẳng thể để ai biết thôi, có khi Lý Thành Kiệt biết đấy.”

Lục Nghiễm không tiếp, chỉ thăm tự trả lời, tiếc là Lý Thành Kiệt đã chết rồi.

Lục Nghiễm cũng không thắc mắc chuyện này quá lâu, bây giờ còn phải lợi dụng thời gian gặp mặt Hứa Cảnh Hân, hỏi hết những gì nên hỏi.

Nghĩ thế, Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề sang hành tung của Khang Vũ Hình: “Mình hơi khó hiểu về địa điểm cậu mới chỉ ra ban nãy.”

“Sao thế?” Hứa Cảnh Hân hỏi.

Lục Nghiễm nói: “Khang Vũ Hình không có thân thế, nhưng có thể giành được một chỗ đứng trong tập đoàn ma túy, ngoài việc có công cứu mạng cậu thì chắc còn phải có một ít nguồn lực ma túy trong tay. Nhưng mà hiện giờ nhìn thì cái nơi cậu nói có hai cái thôn kín đáo, nhưng mà quy mô rất nhỏ, chỉ dùng nơi này làm ổ điều chế ma túy thôi đã có thể khiến cô ta trèo lên được tới đó sao? Trừ phi đây chỉ là một trong số các tụ điểm, cô ta vẫn còn những nơi khác nữa.”

“Đúng ra là có.” Hứa Cảnh Hân nói: “Nhưng mà trong mấy hôm cô ta bị Trần Mạt Sinh bắt lại, mấy ông lớn trong tập đoàn đã thừa cơ tìm ra hết mấy nơi khác rồi, còn mang hết người với hàng đi. Khang Vũ Hình biết được tức gần chết, cũng nhờ vậy mà tớ mới biết cô ta có nhiều chỗ ẩn nấp.”

Lục Nghiễm: “Cũng có nghĩa là lợi ích của cô ta đã bị phân chia kha khá rồi, chỉ còn có một chỗ này thôi đó hả? Vậy sao bọn họ không đào luôn chỗ này?”

Hứa Cảnh Hân “Vì một cái phương pháp gia truyền. Khang Vũ Hình đã nói thẳng rồi, họ mà đuổi cùng giết tận cô ta thật, cô ta sẽ huỷ đi phương pháp gia truyền, ai cũng đừng hòng biết được.”

Lục Nghiễm hiểu ý: “Phương pháp điều chế ma túy.”

Hứa Cảnh Hân: “Nghe Khang Vũ Hình bảo là do Khang Nghiêu để lại, vả lại thao tác điều chế có độ khó cao, tốn rất nhiều thời gian, nguyên liệu cũng không dễ có.”

Lục Nghiễm: “Cô ta nói vậy rồi đám ông lớn kia tin luôn hả?”

Hứa Cảnh Hân: “Chắc bán tín bán nghi, bởi vì trong số họ thật sự có người từng nhìn thấy Khang Nghiêu lấy ra một thứ, còn cho người thử tại chỗ, bảo là ghê gớm lắm, ngon hơn tất cả mọi loại hàng trên thị trường bây giờ, nguyên chất lắm. Nhưng mà Khang Nghiêu đã làm mẫu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội điều chế quy mô lớn thì đã bị cảnh sát bắt. Sau này Khang Vũ Hình còn khoe khoang là phương pháp này phải kết hợp ma túy truyền thống và ma túy dạng mới, hễ đưa vào thị trường là sẽ cán quét tất cả ngay.”

Kết hợp ma túy truyền thống và ma túy dạng mới?

Lại còn là phương pháp do Khang Nghiêu để lại?

Lục Nghiễm im lặng một lúc rồi lắc đầu: “Tớ không tin.”

Hứa Cảnh Hân trả lời: “Tớ cũng không tin. Cậu và tớ đều có xuất thân từ đội chống ma túy, mình biết đường đi nước bước trong này, cũng biết vụ án Khang Nghiêu được xử lý thế nào. Nếu Khang Nghiêu mà để lại phương pháp điều chế thật thì ông ta không thể nào giấu được cảnh sát, không tìm thấy chút vết tích gì, càng không thể có cơ hội để lại cho Khang Vũ Hình. Với lại một năm nay tớ quan sát, tớ thấy là cô ta chỉ phô trương thanh thế thôi.”

Hứa Cảnh Hân lại kể rằng một năm nay, Khang Vũ Hình lần lượt đưa ra ba lần mẫu thử, toàn là mẫu thử nghiệm cả, về độ nguyên chất và màu sắc thì quả đúng là cao hơn ma túy chín mươi phần trăm trên thị trường hiện giờ, hơn nữa mỗi lần đều tốt hơn lần trước.”

Tiếc là vẫn không tốt như mẫu Khang Nghiêu đưa ra năm đó.

Khang Vũ Hình còn nói, vì phương pháp còn có chút thiếu sót, cần thử nhiều lần, và lại có yêu cầu cao đối với nguyên liệu và nhân lực nên người của cô ta cũng chỉ đang nghiên cứu, còn cần thời gian.

Lục Nghiễm cười khẩy: “Nói vậy cả năm trời nay rồi, đám ông lớn kia chắc cũng sốt ruột lắm.”

Hứa Cảnh Hân: “Đương nhiên, họ vừa sợ Khang Vũ Hình nghiên cứu ra lại vừa mong cô ta làm được. Máy người này cũng âm thầm đấu đá lẫn nhau, ai cũng nghĩ cách đợi lúc Khang Vũ Hình thành công rồi lại lấy mẫu thử và phương pháp làm của riêng rồi xử lý cô ta.”

Lục Nghiễm: “Họ nghĩ tới việc làm như thế thì Khang Vũ Hình cũng sẽ nghĩ ra được.”

Hứa Cảnh Hân: “Vậy cho nên bây giờ cô ta đang oằn lưng ra phòng dịch, không tin ai cả, mấy ngày trời không ngủ nghỉ gì rồi. Lúc này mà biết tớ với cậu gặp nhau ở đây, cậu đoán cô ta sẽ thế nào?”

Chắc chắn là muốn điên lên rồi, sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho rằng Hứa Cảnh Hân bắt tay với cảnh sát, muốn đá cô ta đi.

Hơn nữa Khang Vũ Hình còn tận mắt nhìn thấy Khang Nghiêu bị bắt vì đi gặp Khang Vũ Hình, chuyện này là cú sốc rất lớn đối với cô ta, hiện giờ nhìn thấy lịch sự lại sắp tái diễn, chắc chắn cô ta sẽ hành động.

Vì thế cũng vào đêm đó, Chi đội Chống ma túy đã triển khai sắp xếp gần tụ điểm mà Hứa Cảnh Hân cung cấp, chỉ cần Khang Vũ Hình nghi ngờ Hứa Cảnh Hân, đây lại là tụ điểm cuối cùng còn sót lại của cô ta, khả năng cao là cô ta sẽ đích thân tới sắp xếp di chuyển chứ sẽ không để lọt vào tay người khác.

Lúc cô ta vào thôn chính là lúc thu lưới.

Lục Nghiễm lấy điện thoại ra xem giờ, nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ của Tiết Bồng, anh không trả lời mà chỉ nói: “Đã một tiếng rồi, cô ta có trì trệ tới mấy thì chắc cũng đã hành động rồi.”

Hứa Cảnh Hân cười nhếch mép: “Ồ, cậu đã thẩm vấn tới lâu thế rồi à?”

Thẩm vấn?

Lục Nghiễm không tính toán cách dùng từ của Hứa Cảnh Hân, anh chỉ nói: “Tới tới đây không phải để tám chuyện xưa, mà là để chấp hành nhiệm vụ.”

Hứa Cảnh Hân: “Đương nhiên, cậu là lính, tớ là giặc.”

Lục Nghiễm: “Nếu đổi lại hôm nay cậu mà là tớ, cậu cũng nhất định sẽ làm thế này.”

Hứa Cảnh Hân: “Cũng đúng, tớ sẽ đề phòng cậu, cũng sẽ tách riêng “Hứa Cảnh Hân” và “Chung Lệ”, Chung Lệ là anh em, là bạn bè, Hứa

Cảnh Hân thì lại là người trong đường dây đen, biến từ đỏ thành đen, sao mà có thể coi như nhau được.”

Nói rồi, cả hai đều im lặng.

Lục Nghiễm nhếch môi nói: “Thế nên bây giờ tớ muốn hỏi Hứa Cảnh Hân, cậu có còn muốn tiết lộ gì về tình hình nội bộ tập đoàn ma túy không?”

Tuy bốn bề đều tối đen, Lục Nghiễm vẫn nhìn thấy Hứa Cảnh Hân vừa quay sang nhìn anh.

Hứa Cảnh Hân: “Cậu đã làm hết chức trách của mình rồi, còn muốn hoàn thành vượt chuẩn nữa hả? Sao nào, bị điều đến đội hình sự rồi mà còn nhớ nhung công lao với chống ma túy à?”

Lục Nghiễm: “Cơ hội gặp mặt này rất khó có được, tớ phải hỏi nhiều chút chứ. Nếu cậu lo lắng gì thì có thể im lặng, cũng có thể nói dối.”

Hứa Cảnh Hân khẽ cười: “Nhà họ Hứa một năm nay đã bắt đầu dần rút khỏi việc kinh doanh ma túy rồi. Họ muốn tẩy trắng, mới đó đã đầu tư vào các mối kinh doanh khác, cũng hiệu quả lắm. Và lại dù có phạm pháp thì cũng không tới nỗi đoạn tử tuyệt tôn như buôn ma túy. Nhưng mà tính cho đến bây giờ, tớ vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc với nghiệp vụ cốt lõi, họ biết trước kia tớ là cảnh sát, cũng đề phòng tớ, cho tớ ở không vậy đó.”

Lục Nghiễm không tiếp lời.

Anh biết nếu đổi lại anh là Hứa Cảnh Hân, anh cũng sẽ bắt lực khi đối mặt với tình cảnh thế này.

Không về đội cảnh sát được nữa, nhiệm vụ nằm vùng vẫn phải được chấp hành, không thể nào hoàn toàn chìm vào bóng tối, vò mề không sợ sứt, dù gì thì cảnh sát cũng đã nhắm vào nhà họ Hứa, và lại họ đều rõ, nhà họ Hứa sớm muộn gì cũng sẽ bị thanh trừng.

Đến lúc đó, Hứa Cảnh Hân mới có thể rút lui toàn vẹn.

“À, phải rồi.” Hứa Cảnh Hân đột nhiên lên tiếng, dường như nhớ ra gì đó.

Lục Nghiễm ngẩng lên, nhìn y trong bóng tối.

Hứa Cảnh Hân cũng quay sang: “Có chuyện này tớ có thể nói với cậu được rồi.”

Lục Nghiễm: “Chuyện gì?”

Hứa Cảnh Hân: “Cậu có còn nhớ, lần trước, trước khi chúng ta chấp hành nhiệm vụ, tớ đã nói với cậu là tớ đã tỏ tình với Tiết Bồng không?”

Lục Nghiễm sửng sờ, không ngờ Hứa Cảnh Hân lại nhắc đến chuyện này.

Lục Nghiễm im lặng một lúc rồi nói: “Nhớ.”

Hứa Cảnh Hân: “Thật ra trước đó mấy ngày, người nhà họ Hứa đã tìm tới tớ. Lúc đó tớ hoàn toàn không tin lời họ, tớ cũng tỏ rõ suy nghĩ là tớ sẽ không phản bội đội cảnh sát. Nhưng mà sau đó tớ nghĩ kỹ lại, chuyện này có thể là sự thật, nó rất có thể sẽ huỷ hoại cuộc đời tớ. Bởi thế nên tớ mới hạ quyết tâm, muốn nói rõ với Tiết Bồng trước lúc làm nhiệm vụ lần đó.”

“Và lại tớ biết, tớ có cơ hội thắng cao hơn cậu. Hai người đã quen biết nhau lâu thế mà cậu còn không bước tới được, cậu quá đắn đo về tình bạn giữa hai người, sợ một khi bị từ chối thì thậm chí sẽ không còn làm bạn được nữa. Nhưng mình không như thế, lúc đó mình đã không còn bận tâm nữa rồi, sắp tới không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mình không thể còn tiếc nuối gì nữa.”

Chuyện xảy ra hôm đó nhanh chóng xuất hiện trong đầu Lục Nghiễm.

Anh nhớ rất rõ, tối đó trước lúc tỏ tình với Tiết Bồng, họ đã cùng ăn lẩu ở nhà anh.

Lúc chuẩn bị nguyên liệu, Chung Lệ đã nói với anh thế này: “Tớ biết, tớ với cậu đã nói với nhau là phải cạnh tranh công bằng. Vì thế nếu tớ bị từ chối thì cậu sẽ có hy vọng rất cao.”

Lúc đó Lục Nghiễm còn thấy lạ, không hiểu sao Chung Lệ lại tự dưng nói thế, chẳng lẽ chỉ vì sắp sửa phải chấp hành nhiệm vụ thôi sao, hình như chuyện đó không đủ động lực.

Hoá ra là vì nhà họ Hứa đột nhiên xuất hiện.

Lục Nghiễm nói: “Tớ hiểu là cậu không muốn còn nuôi tiếc gì, cậu muốn nói rõ với Tiết Bồng, tớ cũng không ngăn cản được. Nhưng trong tình huống như thế, cậu vẫn lựa chọn nói trước với tớ một tiếng, là vì giao kèo “cạnh tranh công bằng” của cậu và tớ trước đó.”

Hứa Cảnh Hân: “Đúng thế, tính tình cậu sao tớ hiểu quá mà, tớ biết chỉ cần tớ nói thật với cậu, cậu sẽ không tính toán. Chuyện gì cậu cũng muốn rõ ràng, nếu tớ mà tiền trạm hậu tẩu thì lại trúng điều cậu kỵ nhất. Với lại lúc đó tớ nghĩ đơn giản lắm, anh em tớ cũng muốn, bạn gái tớ cũng muốn. Tham lam lắm đúng không?”

Rất lâu sau đó, Lục Nghiễm mới tránh mặt đi, nhìn ra xa xăm mà hỏi: “Chuyện qua lâu rồi, giờ nói thế có để làm gì đâu.”

Giọng anh hết sức bình tĩnh.

Hứa Cảnh Hân chưng hửng: “Hình như cậu không ngạc nhiên gì.”

Lục Nghiễm thờ ơ: “Chuyện trước đó nhà họ Hứa đã tìm tới cậu thì tớ ngạc nhiên. Nhưng mà sau đó cậu nói muốn phá hủy giao kèo thì tớ hiểu ngay.”

Hứa Cảnh Hân: “Cậu không giận hả?”

Lục Nghiễm: “Tớ giận thì cậu đổi ý hả?”

Hứa Cảnh Hân: “À, cái đó thì không.”

Lục Nghiễm cười nhếch mép: “Thì đó, rất nhanh sau đó tớ đã nghĩ kỹ rồi, hai người mà thành thì tớ chúc phúc, tớ vẫn có hai người bạn tốt.”

Lần này thì Hứa Cảnh Hân im lặng.

Một lát sau, y nói: “Nói về mưu mô thì cậu không bằng tớ, cậu không có bày mưu tính kế gì cả, sau này lên cao khổ cực lắm đó. Nhưng mà về may mắn thì tớ không bằng cậu, tớ có mưu mô gì thì cũng tới đó thôi. Giờ tớ chỉ mong lập công được nhiều chút, sau này còn rút lui được toàn vẹn.”

Lục Nghiễm khẽ gật đầu, đang định lên tiếng thì nghe thấy bộ đàm trong xe reng lên.

Trong đêm tối, hai người đưa mắt nhìn nhau, Lục Nghiễm vội vã đi tới cửa xe, lấy bộ đàm ra, nghe thấy tiếng Phương Húc truyền tới: “Đội phó Lục, Khang Vũ Hình sa lưới rồi.”

Lục Nghiễm: “Được, tôi về ngay.”

Thế nhưng sau khi ngắt kết nối, Lục Nghiễm lại thấy nặng nề trong lòng, anh quay sang Hứa Cảnh Hân.

Hứa Cảnh Hân đã đứng thẳng dậy, nắm lấy cây nạng, mở đèn pin điện thoại, chiếu xuống đường.

Dưới ánh sáng yếu ớt, Lục Nghiễm thờ dài, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, thế nhưng chỉ lên tiếng nói ra hai chữ: “Bảo trọng.”

Hứa Cảnh Hân cười, quay người đi về xe.

Chương 160: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 16

Lúc Lục Nghiễm gọi lại, Tiết Bồng vừa bước vào nhà.

Lục Nghiễm nói: “Vừa rồi có nhiệm vụ, không tiện nghe điện thoại, Khang Vũ Hình sa lưới rồi. Giờ anh đang chạy về Cục Cảnh sát, chắc phải thâm đêm, giao Barno cho em nhé.”

Tiết Bồng đổ hạt vào bát của Barno, nghe thấy thế cũng thəm kinh ngạc.

Dù trước đó Tiết Bồng đã dự đoán được có thể sẽ liên quan đến Khang Vũ Hình, nhưng lại không ngờ sẽ nhanh chóng đến thế.

Tiết Bồng hé môi: “Ừ, anh làm việc trước đi.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Tiết Bồng cúp máy, để điện thoại bên cạnh, ngồi xuống sàn nhìn Barno ăn.

Mấy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, hết chuyện này đến chuyện khác, trông có vẻ rất đột ngột, khiến người ta không biết đâu mà lần, nhưng nhìn lại thì lại dường như tất cả đều đã sớm được sắp xếp ổn thoả.

Tiết Bồng còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Khang Vũ Hình, người phụ nữ này tuy trông có vẻ lựa là hào nhoáng, còn ra ra vào vào sảnh hội nghị riêng, nhưng mùi hận đời ở cô ta rất nặng, hệt như kiểu phản diện nhìn là biết ngay ở trong phim ấy.

Sau đó, từ lúc xuất hiện bên cạnh Hứa Cảnh Hân tới khi bị Trần Mạt Sinh bắt tới nhà xưởng, Khang Vũ Hình đều như thế, lúc nào cũng ẩn giấu mưu mô sâu xa, mở miệng không được mấy câu là thật.

Cho đến hôm nay, Khang Vũ Hình sa lưới, chứng tỏ là cả người lẫn hàng đều bị hốt trọn.

Đến nước này, bất cứ phần tử phạm tội nào có mọc cánh cũng không thoát được, phán quyết tư pháp sẽ là chốn nương thân cuối cùng của cô ta.

Con người ta luôn rơi xuống vực thẳm chỉ trong một tích tắc.

Ai cũng thế thôi.

Sau khi biết chuyện, Tiết Bồng không hề thấy vui được bao nhiêu, đây là chuyện sớm có thể lường trước được, lưới trời lồng lộng, thưa mà khó thoát, ai cũng phải trả giá cho hành vi của mình, dù là qua luật pháp hay là những con đường khác.

Họ là cảnh sát, họ rất hiểu điều này.

Tiết Bồng rất bình tĩnh, cũng thấy buồn ngủi, từ kẻ điều chế ma túy đến kẻ buôn ma túy đều ngày càng trẻ hoá.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Từ năm 1991, nữ tội phạm buôn ma túy trẻ nhất sa lưới khi ấy cũng chỉ mới hai mươi tuổi, sau đó bị xử tử hình.

Chuyện này khi đó đã chấn động toàn quốc, đến giờ đã ba mươi năm trôi qua, đã có không biết bao nhiêu tội phạm vị thành niên bắt đầu buôn ma túy khi mới mười mấy tuổi, đám buôn ma túy dạng mới bây giờ đã thuộc lứa thế hệ 10x, vì truyền thông phát triển, người ta cũng không sốc như trước nữa.

Khang Vũ Hinh đã hai mươi tám tuổi, đến lúc chuyện này lên báo, đa phần người ta cũng sẽ coi nó như một mẫu tin tức xã hội mà thôi.

Tiết Bồng đợi Barno ăn xong, dắt nó ra sân chơi ném đĩa một lúc.

Mười mấy phút sau, điện thoại Tiết Bồng có tin nhắn tới, đồng nghiệp tăng ca ở tổ điện tử nhắn cho cô: “Tệp tin gài mã cô hỏi tôi đã được giải rồi. Tôi cũng đã gửi qua bên trình sát hình sự, để tôi gửi bản sao cho cô xem, lạ lắm tôi còn tưởng là hồ sơ cơ mật gì... Thôi, cô xem đi là biết thôi.”

Tệp tin gài mã nằm trong USB mà Trình Khi đưa cho Lục Nghiễm, trước đó đồng nghiệp tổ điện tử đã nói tệp tin không nặng, nhưng lại có gài một tổ hợp mật mã gồm số và chữ cái.

Tiết Bồng cảm ơn, chỉ một lát sau, cô nhận được hai bức ảnh, mở ra xem thì ngơ ngác, phản ứng của cô hết như đồng nghiệp tổ điện tử, cũng chẳng biết ắt giáp gì.

Hai bức ảnh là bản vẽ hai căn nhà, có thể chia thành hai tầng trên dưới, đầy đủ cửa sổ cửa chính với mấy gian phòng, viết rõ ràng cả diện tích.

Lúc này, Barno ngậm đĩa quay lại, Tiết Bồng lại cầm lấy rồi ném cái đĩa đi.

Barno lại chạy theo.

Nhân lúc đó, Tiết Bồng lại nhìn vào điện thoại.

Tầng một không có nhiều phòng, hai phần ba diện tích đều dùng làm phòng khách mở, ngoài ra còn chia thành hai căn phòng nhỏ làm nhà vệ sinh và kho.

Tầng trên chia thành hai phòng lớn, ở giữa là lối đi rộng rãi chia cắt hai phòng, một phòng trong số đó còn được chia thành nhà vệ sinh và phòng thay đồ.

Lạ thật, Trình Khi đưa họ hai tấm hình này để làm gì?

Đây là nhà ai? Ở đâu? Hai tấm bản vẽ này nói lên được gì?

Tiết Bồng lại nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, đến khi Barno lại quay về, cô dặt nó vào trong nhà.

Tiết Bồng bước vào, đặt điện thoại xuống rửa tay, lúc quay người lại, vô thức ngược nhìn, ánh mắt lập tức khựng lại, chầm chậm nhìn khắp xung quanh...

Tiết Bồng yên lặng một lúc, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, vội cầm điện thoại lên, mở nhanh tấm bản vẽ, so sánh với căn nhà của Tiết Ích Đông để lại.

Tầng trệt chỉ có một phòng lớn là phòng khách.

Tiết Ích Đông đã sửa lại phòng khách, lúc vào nội thất đã bảo công nhân ngăn phòng khách thành ba khu vực, một phần làm bếp, một phần làm phòng khách, còn có một phần để làm góc đọc sách, còn đóng thêm rất nhiều kệ kê trên vách ngăn dùng để sách.

Nếu tháo dỡ số vách ngăn này ra, thế thì kết cấu của tầng trệt sẽ y hệt như trong bản vẽ!

Tiết Bồng lại mở bức bản vẽ thứ hai, cô không cần lên lầu thì cũng đã thăm lường trước được, kết cấu bản vẽ và tầng hai y hệt nhau, phòng có toilet được dùng làm phòng ngủ, đối diện phòng ngủ được sửa sang thành phòng thí nghiệm.

Ở giữa hai phòng là lối đi, không được bày trí quá nhiều.

Cũng có nghĩa là bản vẽ mà Trình Khi giao cho họ chính là nhà cô?

Thật khó mà tưởng tượng nổi...

Tại sao Trình Khi lại làm vậy, y có ý đồ gì? Chẳng lẽ y đã vào nhà cô rồi sao?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng bỗng chốc rối ren, cô ngơ ngác ngồi xuống sofa, không xem điện thoại nữa mà chống đầu, nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại hết tất cả thông tin về căn nhà này.

Tiết Ích Đông đã xây căn nhà này hai năm trước khi mất, Tiết Ích Đông mua lại căn nhà, sửa sang xong thì thường tới ở.

Lúc đó Tiết Bồng còn nhỏ, không nhớ rõ lắm, nhưng sau này nghe Trương Vân Hoa nói, Tiết Ích Đông chìm đắm trong việc làm thí nghiệm, làm ở cơ quan chưa đủ, còn muốn nghiên cứu ở nhà, nhưng ngặt nỗi căn nhà bốn người họ ở hơi nhỏ, nhiều giới hạn, lại còn là khu dân cư, không thích hợp làm mấy chuyện này, ông bèn sửa sang lại căn nhà này để làm thí nghiệm mỗi lúc cần.

Trương Vân Hoa còn từng nói, khi đó có nhiều thiết bị mà Tiết Ích Đông không đủ điều kiện có được, còn có mấy người bạn giúp ông, có người bỏ tiền, có người bỏ công, lúc rảnh rồi sẽ tụ tập ở đây.

Phải rồi, lần trước cô đưa Lục Nghiễm về nhà, Thường Trí Bác còn có nhắc tới chuyện này, bảo rằng lúc còn trẻ, Tiết Ích Đông, ông và Tần Bác Thành hay tụ họp với nhau.

Bây giờ nhớ lại, chuyện họ nói cũng không thích hợp gặp nhau ngoài quán rượu, quán ăn, ngược lại phải cần một nơi yên tĩnh kín đáo hơn. Chẳng lẽ là ở căn nhà này sao?

Còn nữa, Thường Trí Bác và Trình Khi có quen biết nhau, vậy có khi nào Thường Trí Bác là người đã đưa tếp tin này cho Trình Khi, bảo y tìm cơ hội giao ra không?

Có thể là Thường Trí Bác cũng không hoàn toàn tin tưởng Trình Khi nên phải gài mả vào sao?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại lấy điện thoại ra, nhắn tin cho đồng nghiệp tổ điện tử: “Mật mã giải được là gì vậy, anh còn nhớ không?”

Đồng nghiệp tổ điện tử bảo: “Tất nhiên rồi, để tôi gửi cho.”

Tin nhắn nhanh chóng hiển thị một tổ hợp chữ và số: Gdtid20000917.

Tiết Bồng sửng sò.

Dãy số phía sau rất quen thuộc với cô, đó là ngày 17 tháng Chín năm 2000, ngày mất của Tiết Ích Đông.

Còn ba chữ tid đằng trước chính là viết tắt của tên Tiết Ích Đông.

Còn Gd thì...

Tiết Bồng lại cố nghĩ ra những chữ có thể là Gd, hình như không phải tên người, khá có thể là hai chữ: Gửi đến.

Thế có nghĩa là gì?

Mật mã của hai bức bản vẽ này có liên quan đến ngày mất của Tiết Ích Đông?

Tiết Bồng bỗng chốc ngơ ngác, rốt cuộc Thường Trí Bác muốn làm gì?

Cô ngồi thẩn thờ một lúc, cố hít thở, vội lấy điện thoại gọi tới cho Thường Trí Bác.

Không ai nghe máy, điện thoại reng một phút rồi tự động tắt máy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng lại ngơ ngẩn một lát, cũng không nghĩ nổi là Thường Trí Bác đang không tiện nghe điện thoại hay không muốn nghe điện thoại, chỉ đành mở tấm bản vẽ lên lần nữa, cẩn thận xem lại chi tiết.

Cô tin là Thường Trí Bác sẽ không khi không giao hai bức ảnh này cho Trình Khi, chúng chắc chắn đại diện cho gì đó, hoặc là ở đây có ẩn giấu thông tin then chốt gì.

Số lượng phòng giống hết, kết cấu giống hết, còn diện tích thì...

Tiết Bồng nheo mắt, đến lúc liếc thấy toilet và kho được chia ở tầng trệt, ánh mắt chột khựng lại.

Đợi đã.

Tại sao trên bản vẽ, toilet và kho ở tầng trệt lại có kích cỡ như nhau?

Rõ ràng cô nhớ là nhà kho nhỏ lắm, Tiết Ích Đông còn sửa lại thành phòng giặt, bên trong chỉ có một cái máy giặt, ngoài ra thì nhét thêm được vài thứ linh tinh nữa thôi, không gian rất bị giới hạn.

Toilet ở tầng trệt thì lại rộng rãi hơn nhiều.

Tiết Bồng thầm hoảng hốt, vô thức đứng dậy khỏi sofa, nhìn về phía cửa kho.

Cũng chính vào lúc này, cô bỗng chốc dựng cả tóc gáy.

Tiết Bồng đi đến trước mở cửa nhà kho ra, lần tìm trên tường một lúc, bật cái đèn nhỏ bên trong lên.

Barno ngồi xuống trước cửa nhà kho.

Tiết Bồng bấu chặt vào lòng bàn tay, hít sâu một hơi, đưa tay ước lượng độ rộng nhà kho, khoảng hơn năm gang tay một chút, có thể để được một cái máy giặt lớn, còn dư lại chút kẽ hở.

Tiết Bồng lại đi vào toilet, nhanh chóng ước lượng y hệt, gần như rộng hơn gấp đôi.

Tiết Bồng lùi khỏi toilet từng bước, vô thức khoanh tay lại, sau khi sợ hãi và kinh ngạc, lúc này đây cô cực kỳ bình tĩnh.

Cô nhìn chăm chăm vào bức tường ngăn cách giữa kho và toilet, một chốc sau lại bước vào kho, không nói lời nào, đưa từng thùng đồ linh tinh trong kho ra ngoài.

Đa phần những cái thùng này đều đựng những quyển sách mà Tiết Ích Đông từng xem trước kia, lúc trước Trương Vân Hoa đã sắp xếp lại, sau đó thì Tiết Bồng chuyển vào ở, nhưng đồ đạc của cô không nhiều nên cũng không chuyển chúng ra ngoài, cô cũng chưa dùng tới cái kho này, quá lắm cũng chỉ dùng máy giặt thôi.

Tiết Bồng lấy hết đồng thùng ra, đứng thẳng người dậy lấy hơi, bước vào lại bên trong, vừa xem vừa gõ khắp nơi.

Tuy cái kho là một gian phòng riêng lẻ nhưng xung quanh không được quét sơn trắng mà là dán gỗ, thoạt nhìn trông như có lắp tủ quần áo.

“Cộc cộc.”

Trái phải đều đặc bên trong, Tiết Bồng xác nhận rồi lại quay sang tấm ván gỗ.

“Cộc cộc cộc...”

Tiếng động không được đúng.

Tiết Bồng lại áp tai vào rồi gõ lại.

“Cộc cộc.”

Tiết Bồng nhắm mắt, để mình bình tĩnh lại, cô đưa tay lần tìm trên tấm ván gỗ, nhận thấy ở góc nối hai bên trái phải có một khe hở/

Thế nhưng tấm ván không có chút điểm chịu lực nào, đẩy hay kéo đều không được.

Tiết Bồng lại bắt đầu xem kỹ xung quanh, đến khi nhìn thấy hộp công tơ điện sau lưng.

Cô mở nắp hộp, bên trên là một hàng công tắc nhỏ, mỗi hàng công tắc đều có thể điều khiển một phần dòng điện trong nhà.

Tiết Bồng thử hết từng cái, quan sát xem phần nào trong nhà bị tắt đèn.

Tổng cộng có năm hàng, không chỗ nào bất thường.

Sau đó cô lại nhìn xuống miếng kim loại bên dưới hàng công tắc.

Căn nhà này chưa từng nhảy cầu giao hay ngừng điện bao giờ, đây là lần đầu tiên cô mở hộp công tơ điện, cũng là lần đầu tiên để ý đến miếng kim loại tròn bên dưới.

Cô sờ vào đó, nhận thấy nó có thể được bật tắt bèn ấn vào, nút tròn được bật, để lộ ổ khoá bên trong.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào ổ khoá, yên lặng một lát, nhanh chóng rời khỏi kho, chạy vào góc đọc sách, lấy chiếc chìa khoá đã nhận được trước đó ra.

Cô cầm chìa khoá chạy về trước cái hộp công tơ điện, sờ vào đường vân trên chìa khoá trước rồi cắm vào trong ổ khoá.

Lúc này đây, cô nín thở, đầu óc trống không, bỗng chốc cũng không biết mình mong chìa khoá có thể mở được hay là không mong.

Cho đến khi chiếc chìa khoá được cắm vào trong ổ.

Ngón tay nhẹ xoay, ổ khoá chuyển động, Tiết Bồng nghe thấy một tiếng “cách” ở đằng sau, sau đó là tiếng ổ trục chuyển động.

Tiết Bồng vô thức quay người, ván gỗ đang khép chặt bỗng mở ra, ổ trục chuyển động ở giữa tấm ván, tấm ván gỗ chính là một cách cửa chuyển động.

Tiết Bồng đứng yên ở đó không nhúc nhích, một tay vẫn đang dán trên vách tường, ngón tay vô thức cuộn lại.

Trần nhà kho có chút ánh sáng trắng yếu ớt, chỉ có một luồng sáng như thế, cô hoàn toàn không nhìn ra bên trong cửa như thế nào,

trước mắt chỉ là một khoảng đen.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng thấy chấn động trong lòng, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng.

Nhưng cô biết những nỗi sợ này không phải là do cô nhút nhát, dù gì thì đến thi thể bị băm nhuyễn cũng đã từng nhìn thấy, còn gì để sợ nữa đâu, cô lại không tin vào ma quỷ.

Nỗi sợ này là sự khiếp đảm với thứ “chưa biết”.

Cô biết, Tiết Ích Đông sẽ không vô duyên vô cớ làm một căn mật thất như thế này, chắc chắn là để giấu một thứ gì đó.

Trong đầu cô xuất hiện những manh mối trước đó: Tai nạn xe, có người thực hiện, giám định nước ô nhiễm động chạm đến một số người.

Cô sợ hãi, thứ giấu ở đây chính là nguyên nhân thật sự.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng hít sâu một hơi, đợi đến khi hoàn toàn bình tĩnh lại mới bật đèn pin điện thoại, đi đến cửa chuyển động, một tay đẩy cửa, tay kia rọi đèn pin vào trong.

Diện tích căn mật thất không lớn, chỉ thêm một mét so với nhà kho, bên trong cùng có một chiếc bàn, trước bàn là một cái ghế, trên bàn có rất nhiều hồ sơ tài liệu.

Cạnh bên bàn là một cái kệ sắt, trên kệ có rất nhiều thùng giấy, bên cạnh thì lại để trống, nhưng trên tường bên này làm có dán ảnh của rất nhiều người và nơi chốn, còn dùng dây đen và đỏ nối liền những nhân vật này, mỗi sợi đều được ấn đinh cố định.

Tiết Bồng không lục tìm trong thùng giấy, cũng không xem tài liệu trên bàn mà bị bức tường thu hút sự chú ý đầu tiên.

Y hệt như sơ đồ mối quan hệ mà cảnh sát liệt kê.

Chỉ là người và địa điểm ở đây đều là từ hai mươi năm trước, đa số những cái tên trên đây, Tiết Bồng đều không biết tới, những địa điểm thì đa phần đều là nhà máy hoá chất, về cơ bản đều đã bỏ hoang.

Tiết Bồng cầm đèn pin điện thoại xem một lúc, đột nhiên nhìn thấy tên “Hoắc Đình Diệu”, lại còn có dán cả một tấm ảnh.

Chỉ là Hoắc Đình Diệu trong ảnh còn rất trẻ, hai mươi năm trước chắc cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, mặt mũi và khí chất đều giống hệt Hoắc Kiều bây giờ.

Tên của Hoắc Đình Diệu lại được nối với người bố vợ là chủ doanh nghiệp hóa chất của ông ta, còn có vợ và người tình, cũng chính là mẹ ruột của Hoắc Ung.

Ngoài ra còn có hai sợi dây đen nối tới Cao Thế Dương, Lý Lan Tú... Vợ chồng nhà họ Cao sao?

Sao họ lại xuất hiện ở đây?

Tiết Bồng cố gắng trấn tĩnh, nhìn thấy một tấm ảnh trong sổ đó bị cong góc, cô nghiêng đầu, nhìn vào phía sau góc hình bị cong đó, nhìn thấy vài hàng chữ nhỏ, cô nhanh chóng bước ra khỏi mật thất, lục tìm hộp dụng cụ dự phòng, lấy một cái nhíp rồi quay lại, cẩn thận lật tấm ảnh ra sau.

Những hàng chữ có viết về thuở sinh thời của Lý Lan Tú, đồng nhất với kết quả điều tra lúc điều tra vụ thảm sát nhà họ Cao, trước tiên là làm việc ở nhà máy hoá chất, sau đó là đến công ty kiểm nghiệm bên thứ ba.

Tiết Bồng khựng lại, xem đến đây, đột nhiên lóe lên trong lòng rất nhiều nghi vấn.

Lạ thật, nếu cô nhớ không lầm, Lý Lan Tú mười mấy năm trước mới đến công ty kiểm nghiệm bên thứ ba, cụ thể bao nhiêu năm cô không nhớ, nhưng chắc không phải là hai mươi năm trước.

Căn mật thất này lại thuộc về Tiết Ích Đông, hai mươi năm trước Tiết Ích Đông đã qua đời, ông không thể viết lên những chuyện sau này.

Và lại, bút tích trên những hàng chữ này rất có hồn, nhưng lại không giống bút tích của Tiết Ích Đông, mà lại giống...

Tiết Bồng lại đặt bức ảnh lại lên tường, về góc đọc sách, lấy ra một quyển sổ của Tiết Dịch.

Tiết Dịch luôn có thói quen ghi chép lại trong sổ, cô chỉ cần lật đại một quyển là có thể tìm được.

Quả là thế, bút tích trên đây rất giống với khi nãy cô nhìn thấy.

Cũng có nghĩa là Tiết Dịch đã từng vào đây...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng ngồi trên sofa, một lúc lâu không nhúc nhích, cô rét căm că sống lưng, không phải vì lạnh, mà là vì phấn khích.

Cô lại tới gần chân tường thêm một bước, hơn nữa lại còn là đi đến cốt lõi.

Hiện giờ có thể khẳng định được, Tiết Dịch không chỉ từng vào mật thất, mà cô ấy còn từng nghiên cứu những thứ ở trong đấy, những thứ đó nói cho cô ấy biết, cái chết của Tiết Ích Đông có khúc mắc.

Đương nhiên là chắc cô ấy còn từng tiếp xúc với Thường Trí Bác, vì nghi ngờ dù sao cũng chỉ là nghi ngờ, cô ấy cần có người chứng thực.

Những chuyện này chắc Trương Vân Hoa không biết gì nhiều, mà dù có biết cũng sẽ không nói với Tiết Dịch, vì thế Tiết Dịch sẽ đi tìm Thường Trí Bác.

Thế thì cái chết của Tiết Dịch và vụ tai nạn của Tiết Ích Đông có liên quan tới nhau không? Liệu có phải vì điều tra tai nạn của Tiết Ích

Đông mà Tiết Dịch đã mất đi cả mạng sống?

Chẳng lẽ Tiết Dịch biết được gì trên cái sơ đồ mối quan hệ chẳng chặt đó sao?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại tìm lấy một cái đèn chiếu khẩn cấp, cầm hộp dụng cụ bước vào mật thất.

Barno vẫn cứ ngồi im trước cửa kho nhìn Tiết Bồng.

Tiết Bồng đặt hộp dụng cụ ở kho, đeo găng tay vào khẩu trang, lấy ra những dụng cụ cần thiết rồi bắt đầu thu thập chứng cứ lần đầu.

Muốn chứng thực được đã có ai bước vào, động tới những thứ gì, thu thập dấu vân tay là cách giám định tốt nhất.

Đã qua mười năm, tất cả mọi thứ đều đã đóng bụi, lớp bụi này sẽ che đi một số dấu vân tay, nhưng đồng thời cũng có tác dụng bảo vệ những dấu vân tay này.

Vừa rồi cô không hề dùng tay động trực tiếp vào ảnh và hồ sơ bên trong, không để lại dấu vân tay mới, thế thì tất cả những dấu vân tay thu thập được ở đây đều là từ mười năm trước trở lên.

Cả đêm ấy, Tiết Bồng phấn chấn lạ thường, cô không hề buồn ngủ chút nào, chỉ vui đùa trong mật thất, thu thập tất cả những dấu vết mà cô có thể nghĩ đến.

Đến tận hơn hai giờ sáng, cuối cùng cũng hoàn thành xong việc thu thập lần thứ nhất.

Tiết Bồng đứng thẳng dậy, bước ra bếp uống một hớp nước, mở điện thoại ra quan sát những tấm ảnh đã chụp, những dấu vết bên ngoài đã được chụp xong, tất cả hình ảnh đều có ích.

Hiện tại nhằm tính thì dấu vân tay được thu thập trong mật thất chắc là của ba tới bốn người.

Đúng là đáng để nghiên ngẫm.

Ba đến bốn người này là những ai?

Tiết Dịch chắc chắn nằm trong số đó, những người khác thì sao?

Tiết Ích Đông? Khả năng không cao cho lắm.

Tiết Dịch đã vào đây lật tìm, động chạm tới, có thể đã phá huỷ dấu vân tay của Tiết Ích Đông, khả năng tìm được dấu vân tay của Tiết Ích Đông là rất thấp.

Chẳng lẽ còn có dấu vân tay của Trương Vân Hoa và Thường Trí Bác?

Bản vẽ nhà là do Thường Trí Bác giao cho Trình Khi, lần trước ông ấy cũng có nhắc đến việc mình và Tiết Ích Đông, Tần Bác Thành thường xuyên họp mặt, nói với nhau về tương lai của thành phố Giang, vậy thì Thường Trí Bác chắc chắn sẽ biết chuyện mật thất.

Hơn nữa nếu mười năm trước, Tiết Dịch từng tìm đến Thường Trí Bác để xác nhận suy đoán của mình, thế thì Thường Trí Bác cũng có thể đã để lại dấu vân tay của mình ở mật thất vào lúc đó.

Ngoài ra còn có ai?

Hàn Cố?

Tiết Bồng nhân lúc uống nước, sắp xếp hoàn chỉnh lại suy nghĩ, cô tìm mấy cái tên đã viết ra giấy, bùng ly quay lại mật thất.

Lần này, cô ngồi xuống ghế, xem thời gian trên điện thoại, quyết định bắt đầu từ số tài liệu này.

Sau đó, cô giờ bộ hồ sơ ở trên cùng ra.

Vừa nhìn đã sửng sốt.

Trang đầu tiên có kẹp ba bức ảnh, người đàn ông trông ảnh rất quen, trông y hệt Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bản.

Bên dưới ảnh là một xấp tài liệu, trong đó có thông tin và bối cảnh xuất thân của cả hai, trong phần tài liệu về Lưu Cát Dũng, có nhắc tới mẹ con Phương Tử Oánh.

Quả thật là thế, những thứ này là do Tiết Dịch để lại.

Cô ấy điều tra những thứ này để làm gì? Ai đã điều tra giúp cô ấy?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng nhớ đến một người, đó chính là Lý Thăng, thám tử tư trong vụ án Trần Mạt Sinh.

Tiết Bồng cứ thế ngồi bên bàn xem hồ sơ tài liệu, đến tận bốn giờ sáng, cuối cùng cũng thấy hơi buồn ngủ.

Cô biết mình bắt buộc phải ngủ, trời sáng còn phải đến Cục thành phố, còn phải đợi phần thẩm vấn phía sau của Khang Vũ Hình, còn phải tìm cơ hội gặp Khang Vũ Hình, cô có rất nhiều thứ muốn biết, dù không thể gặp mặt, cũng phải tìm cơ hội nhờ Lục Nghiễm hỏi một tiếng mới được.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cất chìa khóa mật thất, đi trở lên tầng, mò mẫm trong bóng tối, nằm xuống giường rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Một giấc ngủ không mơ mộng cho đến tận sáng.

Sáng sớm, chưa tới chín giờ, Tiết Bồng đã tới khoa, Mạnh Nghiêu Viễn và Trình Phi đã ở đó trước.

Tiết Bồng ngồi xuống chỗ, thần thờ một lúc, một tay day huyệt thái dương, vẫn chưa hết buồn ngủ, trong đầu rất hỗn loạn.

Mạnh Nghiêu Viễn thấy Tiết Bồng đến thì chạy tới ngay, nhỏ giọng hỏi: “Hôm qua bà không sao chứ?”

Tiết Bồng ngẩn người, phản ứng chậm mất một lúc: “Tôi có chuyện gì được kia chứ...”

Nói đến đây cô mới nhớ lại, à, hôm qua đã xem bài đăng của Silly Talk, trong đó có nhắc đến việc Tiết Ích Đông mất vì tai nạn giao thông, hơn nữa còn ám chỉ tai nạn là do có người gây ra.

Cô gặp phải cú sốc, chạy về nhà gắng hỏi Trương Vân Hoa về nội tình, tối đến lại gặp Hàn Cố, về đến nhà lại phát hiện thì ra trong nhà có “một khoảng trời riêng”.

Ôi trời, bây giờ nghĩ lại, hôm qua thật sự cứ như là đánh trận vậy, dường như những bước đệm trước đó đều được tuân tự tiến hành, thềm lặng sắp xếp sẵn, chỉ đợi thời cơ hôm qua rồi bùng nổ cùng một lúc.

Tiết Bồng cố gượng cười: “Tôi không sao.”

Một chốc sau, cô lại hỏi: “Phải rồi, nghe nói tối qua đội hình sự và chống ma túy đã hành động, ông có biết là chuyện gì không?”

Lần này thì hỏi đúng người thật, Mạnh Nghiêu Viễn biết được thông tin đầu tiên, mau chóng thuật lại với Tiết Bồng.

Tối qua, hai bên chi đội gồm trinh sát hình sự và chống ma túy đã hợp tác hành động, đội chống ma túy là mũi tiến công chính, trinh sát hình sự hỗ trợ, nghe nói bên hình sự bảo Lục Nghiễm đến gặp mặt người tình báo trong nội bộ tập đoàn ma túy, cố ý dụ rấn ra khỏi hang.

Hai người gặp nhau khoảng hơn một tiếng, thành công dụ được con mồi xà là Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình vội vã chạy đến tụ điểm điều chế ma túy, định bụng bảo đàn em mang hết những gì có thể đi trong đêm, không ngờ cô ta vừa mới bước vào sắp xếp, đội chống ma túy đã lập tức ập vào, bắt gọn cả ổ tội phạm ma túy, tính luôn cả Khang Vũ Hình.

Nhóm tội phạm tổng cộng có mười lăm tên, cả nam lẫn nữ, từ già tới trẻ, trong số đó còn có vài người với học lực từ thạc sĩ trở lên, người trẻ nhất còn chưa tới hai mươi lăm, lớn nhất là khoảng hơn bốn mươi.

Họ thu thập được ma túy, nguyên liệu điều chế và công cụ tại hiện trường, số ma túy này không chỉ có nguyên liệu hiếm có mà nồng độ lại còn rất cao, nghe nói còn tìm được Methamphetamine ở thể lỏng, độ nguyên chất gần 100%.

Chương 161: Quyền Kết (Phần đầu) - Chương 17

Tất cả mọi người đều biết, Khang Vũ Hình sắp sửa đối diện với quá trình thẩm vấn dai dẳng, dù cô ta có thành thật khai báo, tội chứng xác đáng, cảnh sát vẫn phải kiểm tra lại khắt khe từng lời khai của tội phạm, cẩn thận điều tra từng chi tiết, xem xem có sai sót gì hay không.

Thế mà còn chưa tới trưa, câu chuyện Khang Vũ Hình “phát điên” trong phòng thẩm vấn sau khi bị bắt đã lan tới tận bên kỹ thuật hình sự.

Nghe nói Khang Vũ Hình còn gạt đi luôn giai đoạn nguy biến, rất khác với đa số tội phạm khác.

Những tội phạm ma túy khác bị bắt vào, trong lòng đều đã dự tính được trước, biết mình phải đối mặt với tù chung thân hoặc tử hình, vì thế ai cũng đều dồn đẩy trách nhiệm, nói dối rằng mình chỉ tình cờ đi ngang qua đó, giả điên giả khùng bảo rằng số ma túy đó không liên quan tới mình, hoặc có người sẽ khai ra chủ mưu.

Nhưng Khang Vũ Hình hiểu luật pháp, lại còn từng trải qua quá trình từ lúc Khang Nghiêu bị bắt cho đến khi bị tử hình, biết được với tình thế này, mình không thể nguy biến hay phủ sạch liên can được nữa, Chi đội Chống ma túy và Chi đội Hình sự phối hợp với nhau mai phục, bố trí để bắt cô ta, tuyệt đối không thể nào để cô ta đi.

Vì thế, Khang Vũ Hình khai hết quá trình phạm tội lần thứ nhất, bắt đầu quay ra “cẩn” những người khác.

Khang Vũ Hinh nhanh chóng điểm mặt vài cái tên tội phạm ma túy, có người là bên cung cấp nguyên liệu cho cô ta, có người trực tiếp nhận thành phẩm để phân phát, đám người này đều hết sức khóp với tình báo mà đội chống ma túy nắm được.

Nhưng Chi đội Chống ma túy cũng biết rất rõ, Khang Vũ Hinh hiện giờ vẫn chưa hề nhắc đến một cái tên nào trong danh sách tội phạm ma túy cấp cao thật sự trong tay cô ta.

Khang Vũ Hinh muốn thăm dò, cũng đang muốn lót đường cho mình, với tình tiết phạm tội như thế này, cô ta không thể nào thoát được “tử hình”, nhưng con người hay có tâm lý ăn may, đến lúc này rồi thì sẽ muốn cược một phen, tất nhiên là sẽ không lật hết bài cùng một lúc.

Chỉ là Khang Vũ Hinh bị thẩm vấn cả đêm, sớm đã mệt mỏi rã rời, nhanh chóng suy sụp, đến mười giờ sáng, tinh thần bắt đầu mất ổn định, cuối cùng lại cung cấp thêm vài cái tên tội phạm ma túy, sau đó xin Chi đội Chống ma túy cho mình ngủ vài tiếng.

Chi đội Chống ma túy chuẩn bị phòng giam đơn cho Khang Vũ Hinh, để cô ta nằm đó nghỉ ngơi.

Lúc Khang Vũ Hinh ngủ mê man, Hứa Cảnh Hân cũng đưa luật sư tới, còn mang theo cả hai thùng vật chứng to.

Hứa Cảnh Hân cũng lấy lời khai, cho cảnh sát biết, từ sau vụ án Trần Mạt Sinh, y không ở chung với Khang Vũ Hinh nữa mà dọn vào một căn nhà nào đó của nhà họ Hứa, nhưng mà y vẫn còn giữ chìa khóa ở nhà cũ, vì thế vừa nghe thấy Khang Vũ Hinh bị bắt, bèn về nhà lục tìm chứng cứ, sau đó liên hệ luật sư, chủ động giao ra cho cảnh sát với sự hộ tống của luật sư.

Đương nhiên thì những vật chứng này đều chỉ dùng để chỉ ra một phần tội trạng của Khang Vũ Hinh, có một số tài liệu lúc Khang Vũ Hinh tới lui doanh nghiệp được phẩm, một số là sổ sách của Khang

Vũ Hình, còn một số nữa là chứng cứ Khang Vũ Hình tiếp xúc với “tay liều mạng” Lý Thành Kiệt.

Hứa Cảnh Hân đã lấy được những thứ này từ trong két sắt ở phòng Khang Vũ Hình, đồng thời còn tìm được một chùm chìa khoá ở trong két sắt, bên cạnh đó còn có địa chỉ và hồ sơ văn kiện của một vài doanh nghiệp, có ích cho cảnh sát trong việc lục soát chứng cứ tiếp theo.

Trước khi đi, Hứa Cảnh Hân còn đưa một túi quần áo do quần gia chuẩn bị cho Chi đội Chống ma túy, đây cũng coi như chút chuyện cuối cùng y có thể làm cho Khang Vũ Hình.

Đến trưa, Khang Vũ Hình thức giấc, biết được Hứa Cảnh Hân đã tới, còn mang một túi quần áo đến cho cô ta.

Khang Vũ Hình thoáng sửng sò, sau đó lại dè dặt hỏi Hứa Cảnh Hân chỉ tới đưa quần áo thôi sao?

Đến lúc cảnh sát chứng thực, rằng Hứa Cảnh Hân chủ động cung cấp chứng cứ phạm tội của cô ta, Khang Vũ Hình suy sụp ngay tại chỗ, cô ta lớn tiếng gào thét: “Đây là âm mưu của các người, các người cấu kết để hãm hại tôi, các người đang thực thi pháp luật một cách lừa đảo, Hứa Cảnh Hân chính là người phe các người, tôi sẽ không thừa nhận những chứng cứ này, các người vu oan giá hoạ cho tôi!”

Đến chiều, nhà ở và sảnh hội nghị mà Khang Vũ Hình đứng tên, còn có cả quán bar mà cô ta đã mua lại trước đó, tất cả đều bị cảnh sát lục soát, một lô lớn vật chứng bị đưa về Cục Cảnh sát, ngoài những người trong ca trực, những chuyên viên kỹ thuật giám định ma túy đều bị gọi đến tiến hành công tác giám định.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn cũng đã chạy đến hiện trường tụ điểm điều chế ma túy, đi theo đường nước thải ô nhiễm, tìm được ống thải nước bí mật của tụ điểm điều chế ma túy.

Ban ngày, đường ống thải nước được giấu rất kín đáo, phía ngoài có cỏ dại che mất tầm nhìn, nếu không vén cỏ ra, hoàn toàn sẽ không để ý tới, đợi đến nửa đêm mới có người tới vén cỏ dại ra, thải nước điều chế ma túy ra sông, sông sẽ đưa thứ nước ô nhiễm này vào cái hồ bỏ không gần đó.

Cái hồ này trùng hợp lại nằm gần nơi Mao Tử Linh vớt xác.

Sau khi có được kết quả, Mạnh Nghiêu Viễn còn lẩm bẩm rằng chuyện trùng hợp quá, Trần Lăng để lại chai nước có phải để chỉ ra việc Khang Vũ Hình điều chế ma túy không?

Tiết Bồng không trả lời, nhưng trong lòng lại nhận định theo bản năng, không, Trần Lăng hoàn toàn không quen biết Khang Vũ Hình, họ không có qua lại gì với nhau.

Người duy nhất có thể liên kết được hai người này chỉ có mỗi Triệu Phong, bạn tù của Trần Lăng.

Triệu Phong là người của Khang Vũ Hình, Khang Vũ Hình còn tìm tới Hàn Cố để giúp cô ta biện hộ, nhưng đến Triệu Phong còn chẳng biết chuyện Khang Vũ Hình cầm tù điểm điều chế ma túy ở đây, Trần Lăng không thể nào biết được.

Hơn nữa Tiết Bồng luôn cho rằng chai nước của Trần Lăng nhắm vào kim loại nặng.

Việc tụ điểm điều chế ma túy nằm gần đó chắc thật sự là trùng hợp.

Trước khi về đội, Tiết Bồng lại đi đến nhà xưởng cho Mao Tử Linh phân xác Hoắc Ung để xem lại.

Mạnh Nghiêu Viễn giơ đèn khẩn cấp, vừa đi theo Tiết Bồng vừa nói: “Ở đây âm u quá, kết án rồi mà, còn về xem gì nữa?”

Tiết Bồng cau mày bảo: “Tôi cứ thấy vụ này còn có cái để khai quật.”

Tiết Bồng bắt đầu hồi tưởng lại từng chi tiết trong vụ án Mao Tử Linh.

Mao Tử Linh nói rằng cô ta tình cờ nghe thấy Trần Lăng nói về một vài cái nhà máy bỏ hoang ở khu phía Nam, đã nhiều năm không có ai xử lý, để không ở đó, cô ta mới nghĩ đến việc lợi dụng những cái nhà máy bỏ hoang này để làm địa điểm gây án.

Đương nhiên là hiện giờ đã chứng thực được Mao Tử Linh không phải chỉ tìm đại một cái nhà máy bỏ hoang, mà đã cố ý chọn nơi này, trùng hợp lại khớp với mẫu nước hồ mà Trần Lăng cung cấp.

Chỉ là họ đang muốn nói gì cơ chứ? Chẳng lẽ cái nhà máy bỏ hoang này có gì đặc biệt sao?

Một lát sau, Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn lại lần nữa đi đến địa điểm Hoắc Ung bị phân xác, nơi này đã được dọn dẹp, nhưng dưới sàn vẫn còn một lượng lớn vết máu.

Giếng trời được mở một nửa, ánh sáng bên ngoài rọi vào nhưng vẫn không thể xua đi âm u bên trong.

Trước hôm qua, Tiết Bồng sẽ không thể nào nghĩ đến việc quay lại nơi này, đúng như Mạnh Nghiêu Viễn nói, đã kết án rồi, còn về tìm gì nữa?

Nhưng cô đã đọc được một số thứ trong căn mật thất kia, cũng nắm bắt được một số quy luật, những quy luật này lại có liên quan đến cách thức hành động của tổ chức ST.

Lúc trước, khi tư vấn tâm lý cho Tiết Bồng, Cố Dao từng kể cho cô nghe một số cách làm thế nào để biết được quỹ đạo tâm lý nhân vật qua cách thức phạm tội, cũng như suy luận được cách thức phạm tội thông qua quỹ đạo tâm lý nhân vật.

Vì tính cách và trạng thái tâm lí của mỗi người đều không giống nhau, nền giáo dục và được tiếp nhận và trình độ văn hoá cũng khác nhau, yêu ghét cũng không tương đồng, từ đó quyết định cách thức phạm tội của từng người sẽ khác nhau rõ rệt.

Dù có là tội phạm trí tuệ cao cũng sẽ quan tâm đến những chi tiết khác nhau.

Hiện tại thì xem ra, tổ chức ST cũng có cách thức của riêng mình, cách thức này lại có liên quan đến tư duy và suy nghĩ của từng thành viên cốt lõi.

Tổ chức ST đã thiết kế nhiều vụ án, cũng đã để lại rất nhiều tiền đề, tổ chức này dường như rất thích dùng các sự ràng buộc giữa các chi tiết để chỉ ra vấn đề, người phá án cần phải tìm ra từng manh mối mới có thể ghép được lời giải cuối cùng.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng đột nhiên lên tiếng: “Nghieu Viễn.”

Mạnh Nghiêu Viễn đang căng thẳng tinh thần, nghe Tiết Bồng gọi tên thì giật bắn người: “Trời má, sao tự nhiên gọi tôi, cái gì?”

Tiết Bồng quay sang nhìn y hỏi: “Nếu ông muốn giết người, còn muốn phân xác, còn phải gửi đi một phần bộ phận cơ thể, ông sẽ chọn nơi như thế nào để ra tay?”

Mạnh Nghiêu Viễn ngẩn người, nghĩ ngợi rồi bảo: “Cái này hả, chắc là tôi sẽ chọn nơi quen thuộc với mình hoặc là nơi khiến mình có cảm giác an toàn gì đó? Mấy vụ hồi trước mình gặp đa phần cũng thế, lên kế hoạch càng lâu thì càng là vậy.”

Tiết Bồng nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Nếu tự đứng đến một nơi lạ lẫm, bản thân còn cần thời gian thích nghi, hơn nữa quá trình phân xác này còn cần tận mấy ngày, suốt thời gian đó ắt hẳn không mong có người quấy rầy.”

“Nhưng mà... Hình như Mao Tử Linh cũng không phải tự dưng mà đến đây.” Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Trước khi lên kế hoạch bắt cóc Hoắc Ung, cô ta đã ẩn nấp ở đây một thời gian rồi.”

Tiết Bồng: “Vậy thì vấn đề là tại sao lại là ở đây?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Thì cô ta nói rồi mà, Trần Lăng đã nói với cô ta. Có thể là Trần Lăng nói cho cô ta mấy chỗ, cô ta bóc đại một nơi, hoặc là đi hết mấy chỗ rồi chỉ thấy có chỗ này được.”

Tiết Bồng không trả lời, nói thế cũng có thể, nhưng mà thế này không phù hợp phong cách của tổ chức ST.

Bóc đại một nơi?

Không, từng bước của tổ chức ST đều được lên kế hoạch tỉ mỉ, không phải tùy tiện mà làm.

Đến chiều về lại Cục thành phố, Tiết Bồng dần bình tĩnh lại, tuy vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa được giải thích rõ ràng, nhưng suy nghĩ cũng không hỗn loạn như trước đó nữa.

Tiết Bồng hoàn thành xong một đợt công việc, nhân lúc ngồi nghỉ trên ghế lại mang sơ đồ mối quan hệ mấy hôm trước ra xem, sau đó lại có phát hiện mới, nhanh chóng liệt kê ra một tờ mới.

Lần này, cô dựa theo suy nghĩ của mình và manh mối được cung cấp trong mật thất, còn có cả phong cách của tổ chức ST và cách thức phạm tội để tiến hành sắp xếp.

Đầu tiên là đương sự của từng vụ án: Trần Lăng, Chung Ngọc, Mao Tử Linh, Trần Mạt Sinh.

Những vụ án mà bốn người này dính vào lại có thể dẫn tới một nhóm đương sự khác: Hoắc Kiêu, Hoắc Ung, Liêu Vân Xuyên, Lý Thành Kiệt, Lâm Tăng Thanh, Khúc Tân Di, Trần Ngữ, Lưu Cát Dũng, Thẩm

Chí Bân, Cao Thế Dương vân vân.

Đương nhiên là còn có trợ thủ, ví dụ như Trình Khi.

Lại xét theo vụ án, ban đầu chỉ là bốn nhân vật chủ chốt và bốn vụ án chủ chốt, nhưng sau khi mở rộng lại dính thêm nhiều vụ án nhánh khác, ví dụ như tai nạn ở nhà máy hóa chất khiến bố Trần Lăng bị nổ chết, Lưu Cát Dũng giết Thẩm Chí Bân, Tống Kim, người tổ chức mại dâm lại giúp ông ta dựng lên hiện trường ngoại phạm, còn có tai nạn xe của Trần Ngữ và Lâm Nguyệt, con gái Lâm Thích, một loạt vụ án vị thành niên do Hoắc Ung mào đầu, Lý Thành Kiệt giết Trình Lập Huy rồi vứt xác, Khúc Tân Di tố cáo Liêu Vân Xuyên xâm hại tình dục vân vân.

Tính tổng thể chi tiết thì quy mô thiết kế không hề nhỏ, nếu nhân vật đầu não của tổ chức xảy ra chỉ chút sai sót thôi là cũng có thể dẫn đến phản ứng dây chuyền, sai một li đi một dặm.

Thế thì việc này sẽ có yêu cầu rất khắt khe về trí tuệ, cách bố trí, kiến thức về nhiều phương diện, can đảm, mối quan hệ, khả năng thu thập tư liệu của người đầu não.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại thêm vào hai cái tên phía trên phía bốn nhân vật chủ chốt nhóm Trần Lăng.

Người đầu tiên là Thường Trí Bác, ông ấy có hiểu biết sâu rộng về ô nhiễm công nghiệp hoá chất, lại còn từng là đồng nghiệp với Tiết Ích Đông, rất nhạy cảm với vấn đề này, ông ấy có thể vừa nhìn là thấy ngay những chi tiết mà người thường không để ý tới.

Thường Trí Bác có đủ yêu cầu về trí tuệ, cách bố trí cục diện, kiến thức về nhiều lĩnh vực, hơn nữa cũng có đủ tài liệu, thông tin, hẳn Thường Trí Bác đều có hết những tư liệu trong mật thất.

Còn nữa, Thường Trí Bác còn từng ngồi tù ba năm, ba năm đó có thể khiến ông ấy chứng kiến cảnh Trần Mạt Sinh gửi đơn khiếu nại

hết lần này đến lần khác, làm hoà với Trần Ngữ rồi lại suy sụp sau khi biết Trần Ngữ đã chết.

Thường Trí Bác cũng là người duy nhất trong ST có thể lên liên kết với kế hoạch của Trần Mạt Sinh, việc này đến luật sư cũng không thể làm được.

Tiếp đến là Hàn Cố, Hàn Cố có mối quan hệ, còn từng dốc sức cho nhà họ Hoắc nhiều năm, nắm đủ chứng cứ trong tay, hẳn lại là luật sư, biết cách làm thế nào để lợi dụng sơ hở, càng có thể làm tê liệt tâm trí Hoắc Ung từ trong nội bộ.

Thường Trí Bác có thể đảm nhiệm chuyện bên ngoài, nhưng cốt lõi chắc chắn phải là người như Hàn Cố, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng là như thế.

Hơn nữa cứ mỗi lúc xuất hiện vấn đề về luật pháp, cần Hàn Cố giải quyết, Hàn Cố sẽ lập tức xuất hiện để tiện phối hợp.

Chỉ là Thường Trí Bác và Hàn Cố không thân không thích cũng không dính dáng gì trước kia, không phải người cùng trang lứa, cũng không có tình bạn sâu sắc gì, chắc chắn phải có trói buộc gì đó về tinh thần thì mới khiến hai người bị ràng lại với nhau, hoàn thành một việc bố trí to lớn như thế.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, dù không muốn tin chút nào nhưng vẫn phải viết hai cái tên phía trên Hàn Cố và Thường Trí Bác: Tiết Ích Đông, Tiết Dịch.

Họ đều là người nhà của cô, cũng là người dẫn dắt về tinh thần của Thường Trí Bác và Hàn Cố, Tiết Ích Đông và Thường Trí Bác có cùng chí hướng và lý tưởng, Tiết Dịch và Hàn Cố lại là người trân quý nhất trong lòng nhau.

Nhưng Tiết Bồng tin rằng những chuyện mà Thường Trí Bác lên kế hoạch hoàn toàn không có liên quan tới Tiết Ích Đông, Tiết Ích Đông

không phải loại người đó, vả lại ông đã mất từ hai mươi năm trước, hoàn toàn không có cơ hội tham gia vào, càng không thể bắt đầu sắp xếp, tiên đoán trước được những việc như thế từ sớm như vậy.

Nhưng có một việc có thể khẳng định, cái chết của Tiết Ích Đông đã trực tiếp kích động đến Thường Trí Bác.

Từ sau đó, hai mươi năm nay Thường Trí Bác cũng sống không yên ổn gì, chắc là vì chuyện của Tiết Ích Đông đã để lại vướng mắc trong lòng ông ấy, có lẽ cũng là do liên quan đến tính cách của ông ấy.

Còn Tiết Dịch thì...

Vừa nghĩ đến Tiết Dịch, Tiết Bồng bắt đầu thấy lạnh lẽo.

Sau khi phát hiện ra căn mật thất, dù cô có nhìn Tiết Dịch với lảng kính đẹp đến mấy, cũng không còn cách nào tiếp tục lừa dối mình được nữa.

Những tiến triển của mười năm sau này có thể là do Thường Trí Bác và Hàn Cố phụ trách cùng nhau, một người đảm nhiệm triệu tập, một người đảm nhiệm cung cấp ý kiến về luật pháp.

Vậy mười năm trước thì sao? Tiết Dịch đóng vai trò như thế nào?

Tiết Dịch từng vào căn mật thất đó, với tính cách của cô ấy, cô ấy chắc hẳn sẽ không chịu thôi.

Thêm cả những lời Tiết Dịch nói với Trương Vân Hoa năm đó nữa, những thứ này đều chỉ ra một sự thật: Tiết Dịch không chỉ là thành viên của tổ chức mà còn rất có thể là một trong những người thành lập.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nhanh chóng vẽ thêm một đường ngang bên dưới ba người Tiết Dịch, Hàn Cố và Thường Trí Bác, bên cạnh chú thích “mười năm trước”, bên dưới những nhân vật khác lại là

“mười năm sau”.

Ba người của mười năm trước đã quyết định tiến triển của mười năm sau.

Mười năm trước là chủ đạo, là bắt đầu của mọi tội ác.

Mười năm sau lại là kết quả.

Tiết Bồng nhắm mắt, tập trung lại tin thần, nghiền ngẫm lại sơ đồ mối quan hệ mới, nhanh chóng nhận ra mình đã bỏ sót hai người.

Phương Tử Oánh và Khang Vũ Hình.

Tiết Bồng lại nhìn vào hai chữ “Tiết Dịch” lần nữa, trong lòng đột nhiên có một giả thiết mạnh bạo.

Ban đầu, cô chắc rằng Phương Tử Oánh không phải hung thủ mà là đồng lõa, hung thủ thật sự vẫn đang nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Đến lúc Phương Tử Oánh ra tù, suy nghĩ của cô lại bị dao động, cô nghĩ Phương Tử Oánh làm vậy là bởi vì tiền hoặc là một nguyên nhân nào khác.

Cho đến gần đây, cô lại thấy hẵn là Phương Tử Oánh còn một mục đích nào đó sâu xa hơn, cô ta đã hứa với ai đó chuyện gì đó, vì thế mới nói là “tôi không thể chết”.

Người này không thể nào là Hoắc Kiêu, càng không thể nào là Khang Vũ Hình.

“Nữ thần” của Phương Tử Oánh, chỉ có Tiết Dịch.

Tiết Bồng cầm bút lên, viết tên Phương Tử Oánh vào bên cạnh Tiết Dịch.

Thật ra nếu xét theo mức độ quan trọng, Phương Tử Oánh nên được chia chung với danh sách nhân vật trong nhóm Hoắc Ung.

Nhưng cũng không biết vì sao, cứ hễ xếp Phương Tử Oánh vào hàng “mười năm trước”, cả hướng suy nghĩ dường như bỗng chốc lưu loát...

Có những thứ đã như muốn tuôn trào, tuy cô còn chưa nắm bắt được hết chính xác, cũng chưa xác định được nó là gì.

Nhưng mấu chốt của vấn đề chắc là ở Phương Tử Oánh.

Đương nhiên là còn có Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình là người đứng ngoài quan sát, luôn lượn ngoài những chuyện này, nhưng cô ta chắc chắn biết được một số chuyện gì đó, nắm được một số bí mật không thể để người khác biết.

Tiết Bồng đang nghĩ đến đây, điện thoại bỗng reng.

Cô lấy lại nhịp thở, cất hết đồng giấy vào rồi nhắc máy.

Lục Nghiễm hỏi bên kia đầu dây: “Em có đang bận gì không?”

Tiết Bồng: “Em vừa mới xong.”

Lục Nghiễm: “Vậy được, có tiện tới Chi đội Chống ma túy một chuyến không?”

Tiết Bồng: “Được.”

Tiết Bồng cầm điện thoại bước ra ngoài, cô rất ít khi tới Chi đội Chống ma túy, dù có vụ án dính dáng tới ma túy, cần họ làm giám định gửi báo cáo thì đa phần cũng chỉ giao cho bên y pháp độc chất trước rồi người bên đó mới gửi sang.

Vừa tới dưới toà nhà Chi đội Chống ma túy thì đã nhìn thấy Lục Nghiễm đang đứng đó, hai tay đút trong túi.

Khuôn mặt anh hơi mệt mỏi, ánh mắt cũng rất nghiêm túc, cứ nhíu mày lại, có gì rất sâu lắng.

Đến lúc nhìn thấy cô, vẻ mặt vừa nãy mới nhạt đi phần nào, khẽ nhoẻn miệng cười.

Tiết Bồng đi tới hỏi: “Trông sắc mặt anh này, anh cũng thức cả đêm không ngủ với họ à?”

“Có ngủ mấy tiếng.” Lục Nghiễm cười nói: “Nhưng mà hồi sáng bận quá, giờ mới có chút thời giờ, mới xin phép đội trưởng Lâm, anh ấy cho phép anh lát nữa cùng tham gia công tác thẩm vấn buổi chiều.”

Thẩm vấn suốt cả một ngày, Khang Vũ Hình đã rơi vào khoảng thời gian mệt mỏi đầu tiên, việc thẩm vấn cũng đã đi vào ngõ cụt đầu tiên, ngoài những lời khai trước đó, Khang Vũ Hình không chịu hé lộ thêm gì, còn muốn giữ lại cho mình thêm mấy lá bài nữa, đồng nghiệp phụ trách thẩm vấn bên đội chống ma túy cũng cần phải nghỉ ngơi, cần phân tích vật chứng, còn cần kiểm tra lại với lời chứng trước đó của cô ta.

Hiện giờ đội chống ma túy có thể cho Khang Vũ Hình một thời gian để bình tĩnh rồi suy nghĩ kỹ, để cô ta dịu được tâm lý chống đối, việc đó cần có một quá trình hoà hoãn.

Lục Nghiễm nhân cơ hội lên tiếng với đội trưởng Lâm, bảo rằng phía hình sự còn những vụ án khác cần Khang Vũ Hình hợp tác, sẵn tiện có thể chuyển dời sự chú ý của cô ta.

Thật ra trình tự thẩm vấn cũng rất quan trọng sách lược, nếu cứ hỏi xoáy mãi vào một chuyện, chưa chắc có thể có được kết quả tốt, ngược lại còn đi vào ngõ cụt.

Nhưng nếu lúc này còn có thể tìm ra những chứng cứ phạm tội khác của tội phạm, gương đồng kích tây, khiến tội phạm không kịp trở tay, tâm lý chắc chắn sẽ hoảng loạn, cũng sẽ đoán xem mình còn bao nhiêu chuyện đang bị điều tra, có cần thành thật khai báo để được khoan hồng hay không, nếu cứ ngậm chặt không nhả thì cuối cùng có bị phán xử nặng hơn hay không vân vân.

Lục Nghiễm nói với Tiết Bồng về lịch trình sắp tới của mình, Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi bảo: “Em nhớ là vụ án có liên quan tới Khang Vũ Hình mà hiện giờ đang nắm được chứng cứ chính là vụ cô ta ra lệnh cho Lý Thành Kiệt phục kích anh. Còn tai nạn xe của Trần Ngữ và Hoắc Kiều chỉ là nghi ngờ có liên quan tới cô ta, không có nhân chứng vật chứng.”

Lục Nghiễm: “Không chỉ có vậy, có một số chuyện trước đó chúng ta đã bỏ sót, nhưng mà sau buổi thẩm vấn điều tra hôm nay, anh đột nhiên có một số suy nghĩ mới, ví dụ như địa điểm mà cô ta đã lựa chọn để đặt ổ điều chế ma túy.”

Lựa chọn địa điểm?

Tiết Bồng chột khựng, trong đầu bỗng chốc lóe lên một số thứ, chỉ là quá nhanh, không kịp nắm bắt.

Lục Nghiễm lại nói tiếp, với kiểu người như Khang Vũ Hình, cô ta sẽ không tùy tiện tìm đại một cái thôn rồi yên tâm cắm điểm điều chế ma túy, cô ta trời sinh đã đa nghi, lại còn từng bị bán đứng, nhất định sẽ hết sức cẩn trọng trong việc này.

Sáng sớm, Lục Nghiễm đã cho Hứa Trăn đi tìm hiểu, phát hiện khu vực Khang Vũ Hình xây dựng điểm điều chế ma túy có dính tới một số sông ngòi, đi qua ruộng vườn, vì thế mỗi năm đều có giám định nước ô nhiễm, về mặt nghiệp vụ thì mấy năm nay đều do một công ty kiểm nghiệm bên thứ ba phụ trách.

Kết quả trước đó cũng đã cho ra là mọi thứ đạt chuẩn, còn nói tuy ở

sông ngòi có một số hàm lượng kim loại nặng, nhưng không hề nghiêm trọng, chỉ cần tiếp tục duy trì giữ gìn và xử lý theo tiến độ như trước là được.

Đầu năm ngoái, Toà Thị chính mới cho giám định ma túy trong nước ô nhiễm một lần, đến sau đó Khang Vũ Hình mới bố trí điểm điều chế ma túy, tránh được một cách khéo léo.

Tiết Bồng ngăn người: “Không phải chứ, lúc trước mình giám định đâu phải thế này, hàm lượng kim loại nặng vượt mức mấy lần lận đấy.”

Lục Nghiễm: “Vấn đề là ở đây, công ty giám định bên thứ ba đó bị nghi ngờ làm giả kết quả. Hơn nữa Hứa Trăn đã điều tra, công ty đó là do tập đoàn Hoắc Thị đầu tư.”

Lại là nhà họ Hoắc.

Tiết Bồng hỏi: “Anh nghi là Khang Vũ Hình đặt điểm điều chế ma túy ở đây là vì cô ta đã qua đâu đó mà biết được nơi này đủ “an toàn”, ít nhất thì trong khoảng thời gian ngắn không phải đối mặt với việc giám định ma túy trong nước ô nhiễm sao?”

Lục Nghiễm: “Đúng thế, nhưng mà hiện giờ chỉ mới là giả thiết. Ngoài ra còn có tai nạn xe của Trần Ngữ và Hoắc Kiều nữa.”

Tiết Bồng: “Anh bắt đầu nghi ngờ Khang Vũ Hình là người biết nội tình.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Vả lại anh đã hứa với Trần Mạt Sinh, nhân cơ hội này, anh muốn tìm ra câu trả lời.”

Tiết Bồng im lặng một lúc, mọi “biến cố” hôm qua nhanh chóng lướt nhanh trong đầu, cô không chỉ đã chứng thực được với Trương Vân Hoa một số chuyện mà còn đã gặp cả Hàn Cố, còn phát hiện ra mật thất.

Nhưng hiện giờ không phải là thời cơ tốt nhất để nói với Lục Nghiễm.

Tiết Bồng mím môi, cuối cùng chỉ nói: “Có vẻ hôm nay anh cũng không về được. Yên tâm, Barno ở chỗ em tốt lắm.”

Lục Nghiễm cười nhẹ nhàng, đưa tay ôm lấy cô vào lòng, khẽ nói: “Thật ra bây giờ anh chạy ra đây chỉ là để gặp em thôi.”

Tiết Bồng ngẩn ngơ, giờ mới bắt giác hiểu ra vì sao Lục Nghiễm lại bỗng dưng gọi cô tới.

Cô nghe thấy nhịp đập tim anh, đưa tay ôm lấy anh.

Gió đông rét lạnh, nhưng giây phút này lại ấm áp dễ chịu lạ thường.

Cho đến khi điện thoại trong túi Lục Nghiễm rung lên.

Họ cùng lúc cảm nhận được.

Lục Nghiễm lấy điện thoại ra xem: “Gọi anh lên đây.”

Tiết Bồng cười: “Giữ liên lạc nhé, nhớ nghỉ ngơi điều độ.”

Chương 162: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 18

Lục Nghiễm quay lại Chi đội Chống ma túy, Tiết Bồng cũng đi về phía Tòa Thực nghiệm.

Không biết sao lại bỗng thấy như có cơn giông trước lúc mưa nguồn.

Tiết Bồng nhìn bóng mình dưới chân, nghiền ngẫm mọi chuyện xảy ra trong một tuần ngắn ngủi này, đầu tiên là Thường Phong bị hại, Ngải Tiểu Nguyên bị luật sư lớn của Lập Khôn đe dọa, sau đó, cô lại biết được một số tin tức nội bộ của tổ chức ST, phát hiện ra mật thất, đồng thời thì Khang Vũ Hình cũng sa lưới.

Dường như phía sau đó còn có một bàn tay vô hình nào đang thúc đẩy thêm sự việc.

Vậy thì nếu đứng ở góc độ của bàn tay này, chuyện gì tiếp theo sẽ xảy đến?

Tiết Bồng dừng bước, suy nghĩ kỹ càng, tìm ra được một đáp án: nhà họ Hoắc.

Nếu cô là kẻ đứng đằng sau, hiện giờ thời cơ đã chín muồi, đã đến lúc đẩy nhà họ Hoắc đi thêm một bước.

Chỉ là vừa nghĩ đến đấy, cách đó không xa đã vọng tới giọng nói một người đàn ông: “Tiết Bồng.”

Tiết Bồng khựng bước, quay người lại rồi sững sờ.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Một nhóm người đang đi vào từ phía cổng, đi phía trước nhất lại là Hàn Cố và Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu không còn ngồi xe lăn nữa, nhưng anh ta đi cũng không nhanh, mặt còn nở nụ cười, trông sắc mặt ổn hơn lần trước một chút, gió thổi vạt áo khoác lông cừu dày dặn, khăn choàng cổ cũng quấn kín cổ.

Hàn Cố thì cũng không có gì khác lạ, cứ như người vừa mới tiết lộ thân phận với cô không phải hẳn.

Tiết Bồng liếc nhìn Hàn Cố, lại nhìn sang Hoắc Kiêu, tâm trạng bỗng chốc phức tạp, vẻ mặt lại rất hời hợt, cô chỉ hỏi: “Tới báo án hả?”

“Đúng rồi.” Chưa đợi Hàn Cố lên tiếng, Hoắc Kiêu đã trả lời: “Anh tới cung cấp thêm chút manh mối về tai nạn xe của anh lúc trước ấy mà, muốn cố gắng thực hiện hết trách nhiệm của công dân, giúp đỡ cảnh sát mau chóng bắt được chủ mưu phía sau về quy án.”

Tiết Bồng sửng sốt.

Hè năm trước, Hoắc Kiêu gặp tai nạn xe, anh ta là người duy nhất sống sót, vợ chồng Trần Ngữ và tài xế của Hoắc Kiêu thì lại mất mạng trong tai nạn.

Nếu là chuyện gì khác thì Tiết Bồng sẽ không hỏi nhiều, nhưng chuyện này cô cũng có dính dáng ít nhiều, lại còn đồng cảm với Trần Mạt Sinh, lòng thầm do dự rồi hỏi: “Nói vậy là anh nghi ngờ chuyện này là do có người gây ra?”

Hoắc Kiêu cười: “Anh cũng mong là do anh nhạy cảm quá, chuyện này anh phải nhờ lực lượng cảnh sát bên em chứng thực.”

Tiết Bồng không nói gì nhiều, chỉ nhìn Hoắc Kiêu chằm chằm một lúc rồi bảo: “Vậy không làm lỡ thời gian của các anh nữa.”

Tiết Bồng nói đoạn, nhanh chóng lướt qua Hàn Cố và Hoắc Kiêu, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn lại, trong lòng cũng theo đó nảy ra nghi vấn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô còn nhớ Lục Nghiễm từng nói, lúc ở trong nhà xưởng, ánh mắt cuối cùng của Lưu Cát Dững đã nhìn về phía Khang Vũ Hình, mà lúc đó lại là lúc Trần Mạt Sinh và Lâm Thích đang dồn ép Lưu Cát Dững nói ra chân tướng về tai nạn xe của Trần Ngữ và Lâm Nguyệt.

Lưu Cát Dững rõ ràng là có biết gì đó, nhưng gã ta lại cắn chặt không hé môi nửa lời.

Thay vì nói là gã ta đang bao che cho ai đó, chi bằng nói là gã ta đang dè chừng ai đó thì hơn.

Cũng vì thế mà Lục Nghiễm nghi ngờ tai nạn xe lần đó có liên quan đến Khang Vũ Hình, hoặc Khang Vũ Hình là người biết được nội tình.

Điều thú vị là tối qua Khang Vũ Hình vừa sa lưới, hôm nay Hoắc Kiêu đã dẫn người tới, còn nói là cung cấp manh mối liên quan tới tai nạn xe, anh ta sớm không tới, muộn không tới, cứ nhất định phải tới vào lúc này sao?

Chẳng lẽ Hoắc Kiêu đã biết Khang Vũ Hình vừa sa lưới, thế nên mới để giậu đồ bìm leo, thanh toán rõ ràng luôn cả vụ tai nạn mà mình gặp phải?

Chỉ là hiện giờ Tiết Bồng vẫn chưa rõ chuyện này.

Nếu vụ tai nạn xe của Hoắc Kiêu có liên quan tới Khang Vũ Hình, thế thì tại sao Khang Vũ Hình lại làm vậy?

Hoắc Kiêu đã làm cản trở lợi ích gì của cô ta mà tới mức phải giết người diệt khẩu?

Tiết Bồng vừa nghĩ vừa về đến khoa, vừa ngồi xuống, Mạnh Nghiêu Viễn đã hỏi: “Hôm nay là ngày 31 rồi, mai bà với đội phó Lục có dự tính gì chưa?”

Tiết Bồng ngạc nhiên, cầm điện thoại lên xem, đúng rồi này, sắp năm mới rồi.

Tiết Bồng nói: “Không tính gì cả, chắc là Lục Nghiễm phải tăng ca.”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Gì kỳ vậy, vụ án có nhiều mấy thì cũng phải nghỉ ngơi chứ, chứ không chắc mệt sinh bệnh luôn ấy. Bà nhìn pháp y Quý người ta kìa, hồi trước cũng làm quần quật không nghỉ phép, giờ cũng nghỉ dài hạn rồi đó, nhưng mà chắc qua năm mới là anh ấy cũng về lại thôi.”

Tiết Bồng nghe Mạnh Nghiêu Viễn làm nhảm nhưng cứ không tập trung, một lúc sau, đợi Mạnh Nghiêu Viễn nói xong cô mới đột nhiên quay người bảo: “Đúng rồi, ông còn nhớ vụ tai nạn xe của Hoắc Kiều bên tập đoàn Hoắc Thị hồi hè năm ngoái không?”

Mạnh Nghiêu Viễn: “Có có, chuyện đó cũng chấn động lắm, sao tự nhiên bà hỏi tới vậy?”

Tiết Bồng chỉ thờ ơ bảo: “Hồi nãy trên đường về tôi gặp Hoắc Kiều, anh ta tới Cục Cảnh sát cung cấp lời khai, bảo là mong cảnh sát mau chóng bắt được chủ mưu vụ tai nạn. Chắc vụ đầu tiên mình phải xử lý sau năm mới chính là nó đấy.”

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng vừa họp với đồng nghiệp bên Chi đội Chống ma túy xong, giờ đang tới trước cửa phòng thẩm vấn.

Khang Vũ Hình đã ở bên trong.

Lục Nghiễm đang định bước vào, điện thoại bỗng có tin nhắn do Hứa Trần gửi tới.

Nội dung tin nhắn không dài dòng, Hứa Trăn mau chóng báo cáo với Lục Nghiễm chuyện Hoắc Kiều tới báo án.

Nội dung manh mối là một đoạn ghi âm cuộc gọi, được ghi từ bên phía Hoắc Ung, bên kia đầu dây chính là Khang Vũ Hình, giọng của cả hai đều rất rõ ràng, họ nhắc tới vụ tai nạn của Hoắc Kiều trong cuộc gọi, nghe có vẻ là cuộc gọi sau tai nạn.

Trong đó còn có một đoạn như sau:

Hoắc Ung: “Chị tìm người gì mà chả đáng tin gì hết vậy, cái đứa cần chết thì không chết! Giờ làm sao? Ai đứng ra dọn cái đồng lộn xộn này?”

Khang Vũ Hình: “Thì đưa tới Từ Tâm rồi còn gì, bệnh viện nhà họ Hoắc đầu tư mà, cậu bồi thêm một nhát không tiện quá hả?”

Hoắc Ung: “Bà bị điên rồi hả, bảo tôi ra tay ngay tại bệnh viện nhà mình, bà sợ thiên hạ không nghi ngờ tôi hả?!”

Khang Vũ Hình: “Nghi rồi làm được gì, chỉ cần không có chứng cứ là không điều tra được tới chỗ cậu. Thật ra cái cậu sợ nhất chỉ là ông già nhà cậu thôi, cậu chỉ cần xử lý cho ổn thỏa phía ông ta, những chuyện khác còn cần gì khiến cậu phải lo nữa?”

Hứa Trăn nhanh chóng gửi đoạn ghi âm này cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nghe xong thì nhíu chặt mày, đứng yên tại chỗ suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Gửi đoạn ghi âm cho tổ điện tử, xác định thật giả đã, làm thêm một bản lời khai cụ thể hoàn chỉnh có Hoắc Kiều, giờ tôi đang chuẩn bị thẩm vấn Khang Vũ Hình, chia việc ra làm vậy.”

Lục Nghiễm nói rồi bước vào phòng thẩm vấn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Khang Vũ Hình ngồi trên ghế thẩm vấn, mặc đồ tù, tay chân bị còng lại, mặt mày khô héo, đầu tóc rối bù, dưới mắt thâm đen, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Lục Nghiễm, đôi mắt đang ử rũ bỗng tức khắc cuộn trào từng đợt cảm xúc từ trong hỗn loạn, có căm phẫn, hận thù, không cam tâm, tơ máu trong mắt cũng càng lúc càng hiện rõ.

Lục Nghiễm chỉ hơi liếc nhìn Khang Vũ Hình, gật đầu chào đồng nghiệp ngồi ở hai bên, anh ngồi xuống, thản nhiên ngược mắt nhìn về phía đối diện.

Khang Vũ Hình trừng mắt nhìn Lục Nghiễm, Lục Nghiễm không tránh né, cả hai bên cứ nhìn nhau như thế, một lúc sau, Khang Vũ Hình vẫn cứ nghiến chặt răng.

Lục Nghiễm nói: “Tôi khuyên cô đừng có quá khích, lo mà khống chế cảm xúc của mình, tiếp tới đây sẽ còn một quá trình thẩm vấn rất dai dẳng, sẽ rất mực hao tổn thể lực, cô khai báo càng sớm, bên tôi sẽ kết thúc càng sớm.”

Khang Vũ Hình cười khẩy, mặt mày u tối: “Các anh muốn chơi chiến thuật mệt mỏi à? Đến chuyện bên chống ma tuý mà đội phó Lục cũng muốn nhúng tay vào, đúng là người tài làm được nhiều việc.”

Lục Nghiễm mở hồ sơ trong tay, thông dong trả lời: “Hiện giờ trong tay tôi có vài vụ là án hình sự, tất cả chứng cứ đều nhằm vào cô, tôi hy vọng cô trả lời thành thật, đừng cố vùng vẫy làm gì.”

Khang Vũ Hình khựng lại, vẻ mặt bỗng chốc do dự, dường như đang nhớ lại mấy vụ án có liên quan tới cô ta trong đầu, chỉ là không biết Lục Nghiễm muốn hỏi vụ nào.

Lục Nghiễm liếc nhìn biểu hiện của cô ta, anh lật hồ sơ, lấy ra vài tấm ảnh, đứng dậy đi tới trước mặt cô ta.

Khang Vũ Hình nhìn anh chằm chằm, cho đến khi Lục Nghiễm đặt từng bức ảnh xuống rồi hỏi: “Cô có quen ba người này không?”

Khang Vũ Hình cúi đầu nhìn rồi sững sờ.

Trong ảnh là Vương Xuyên, Trình Lập Huy và Lý Thành Kiệt.

Lục Nghiễm nói: “Chúng tôi đã nắm được nhân chứng vật chứng, đủ để chứng thực cô ra lệnh cho Lý Thành Kiệt giết hại Vương Xuyên và Trình Lập Huy. Còn nữa, cô còn từng sai Lý Thành Kiệt phục kích tôi. Mong cô thành thật khai báo cả ba chuyện này.”

Khang Vũ Hình ngơ ngác mấy giây, trước mắt bỗng chốc quay cuồng, nhìn chăm chăm vào ba người trong bức ảnh, hỏi ngược lại: “Ai nói với anh là tôi ra lệnh cho Lý Thành Kiệt...”

Lục Nghiễm: “Hiện giờ là lúc tôi hỏi cô, mong cô hợp tác điều tra, nên chọn thế nào thì cô tự biết rõ.”

Khang Vũ Hình lại dường như không nghe thấy, lẩm bẩm trong miệng: “Có phải là Hứa Cảnh Hân nói không, anh ta nghĩ sao mà lại đổ thêm dầu vào lửa lúc này, trước kia tôi là người cứu anh ta đấy.”

Lục Nghiễm đứng đó nhìn xuống Khang Vũ Hình, cất lấy tấm ảnh, quay trở về chỗ rồi lại hỏi: “Vậy rốt cuộc cô có thừa nhận ba chuyện này không?”

Khang Vũ Hình ngẩng đầu, tiếp tục hỏi lại: “Tôi thừa nhận thì sao mà không thừa nhận thì sao?”

Lục Nghiễm vô cảm nói: “Cảnh sát chúng tôi chỉ điều tra dựa trên chứng cứ, cô có thừa nhận hay không đều không thể rửa sạch tội trạng thật sự của cô. Nhưng sắp tới ra đến tòa, thái độ nhận tội của cô sẽ trở nên cực kỳ quan trọng, chỉ có tội phạm chịu khai báo vấn đề một cách thành khẩn, chủ động và triệt để, đồng thời nhận thức được tính nguy hại mà hành vi của mình mang tới cho xã hội, tự nguyện thừa nhận tội trạng và chịu bị xử lý, thế thì sẽ càng có lợi hơn trong việc định tội và xử phạt, có hy vọng được khoan hồng. Nhưng nếu cô còn vòng vo, chống đối không khai báo vấn đề, kháng cự tiêu cực, ngụy biện cho hành vi của mình, lại còn thể hiện thái độ bất mãn và

thù hằn đối với công tác thẩm vấn của chúng tôi, chắc hẳn cô phải biết kết quả khi làm thế cuối cùng sẽ ảnh hưởng tới ai.”

Lục Nghiễm nói rất ung dung, cũng rất khách quan, giọng điệu cũng không hề đe dọa, anh chỉ đang thuật lại một sự thật, nói với Khang Vũ Hình rằng cô có thừa nhận hay không cũng không ảnh hưởng tới kết quả điều tra và thu thập chứng cứ, người chịu tổn thất chỉ có mình cô.

Khang Vũ Hình nhắm mắt hồi lâu không nhúc nhích, cũng không nói gì, dường như đã dần bình tĩnh lại, bắt đầu cân nhắc mặt lợi và hại của tình thế đối với mình.

Quả đúng là thế, như Lục Nghiễm vừa mới nói ấy, thái độ nhận tội tốt sẽ có cơ hội được khoan hồng, tuy cơ hội của cô ta là cực kỳ ít ỏi, còn không đến một phần trăm.

Tiêu chuẩn thái độ nhận tội cũng được phân hoá rõ ràng, lựa chọn ngụy biện, đối đầu gay gắt với Lục Nghiễm sẽ không có lợi cho cô ta, nhưng đã đến nước này, nhất là lúc cô ta nhìn thấy Lục Nghiễm, điều cô ta quan tâm nhất không phải là hình phạt, mà là một chuyện khác...

Nghĩ thế, Khang Vũ Hình chậm chậm mở mắt, vẽ cằm thù trong mắt tan đi một ít, giọng nói cũng dịu lại nhiều: “Trước khi tôi trả lời câu hỏi của anh, tôi muốn hỏi anh một chuyện.”

Nghe thấy thế, đồng nghiệp bên cạnh Lục Nghiễm nói ngay: “Hiện giờ là lúc chúng tôi hỏi cô.”

Lục Nghiễm lại giơ tay ngụ ý: “Không sao, để cô ta nói.”

Anh quay sang nhìn vào mắt Khang Vũ Hình.

Khang Vũ Hình nhìn chăm chăm vào anh mà hỏi: “Có bao giờ, thậm chí là một giây thôi, anh cảm thấy áy náy về việc của tôi và bố tôi không?”

Lục Nghiễm không chút do dự mà hỏi lại: “Tại sao tôi phải áy náy?”

Khang Vũ Hình trả lời nhanh: “Anh đã bán đứng niềm tin của tôi dành cho anh, chính anh đã hại ông ấy, anh cũng hại cả tôi, tôi đáng lẽ hoàn toàn không cần phải bước vào con đường này!”

Khang Vũ Hình nói rồi, căn phòng yên ắng một lúc.

Lục Nghiễm thở dài, ngồi thẳng dậy, thờ ơ nhìn cô ta, bỗng nhiên lên tiếng: “Cô có dám nói là cô không biết chút gì, không tham gia gì vào mấy cái trò mà Tống Kim bày ra trong tiệm net của cậu cô mười năm trước không?”

Khang Vũ Hình không trả lời.

Lục Nghiễm: “Lúc đó Khang Nghiêu vẫn còn chưa bị bắt mà cô đã bắt đầu phạm tội rồi.”

Khang Vũ Hình cụp mắt.

Một lát sau, Lục Nghiễm lại nói: “Không ai ép buộc Khang Nghiêu buôn ma túy, điều chế ma túy, cũng không có ai hại ông ta, ông ta mới là người hại người khác. Còn những chuyện cô làm như điều chế ma túy, buôn ma túy, thuê sát thủ giết người cũng chẳng phải là ai ép uống gì cô, cô mới đang hại người ta. Trong lúc thẩm vấn, Khang Nghiêu từng viết một bức thư hối lỗi, ông ta nói mình có cơ hội rửa tay gác kiếm, nhưng ông ta không hề quý trọng, ngược lại còn càng lún sâu hơn, vì quyết định sai lầm khi đó mà ông ta hại bản thân mình, cũng làm liên lụy đến người nhà, đây là chuyện khiến ông ta hối hận nhất. Bây giờ cô lại đi một con đường y hệt ông ta năm đó.”

Lần này, Khang Vũ Hình cúi gằm mặt, bờ vai khẽ run rẩy.

Lục Nghiễm cho cô ta vài giây bình tĩnh lại, sau đó lập lại ba vụ án vừa nãy: “Tôi hỏi cô lại lần cuối cùng, cô có thừa nhận những hành vi phạm tội trên không?”

Khang Vũ Hình lắc đầu, ngược mắt, nói gằn từng chữ: “Tôi không thừa nhận.”

Lục Nghiễm không tỏ thái độ gì, cũng không hung hăng quát mắng, anh chỉ lấy điện thoại ra, mở nhanh đoạn ghi âm Hứa Trăn vừa gửi tới, chú ý tới ánh mắt của Khang Vũ Hình, nhìn thấy được sự kinh ngạc và hoảng hốt bên trong.

Đoạn ghi âm kết thúc, Lục Nghiễm lại thuật lại vụ tai nạn xe của Hoắc Kiêu và Trần Ngữ hè năm trước một lần nữa rồi hỏi: “Vậy chuyện này thì sao, cô có gì để khai báo không?”

Khang Vũ Hình sửng sờ một chốc rồi nói nhanh: “Tôi hoàn toàn không biết gì về chuyện này hết, đoạn ghi âm là giả, có người muốn vu oan giá họa cho tôi!”

Quả là chết không hối cải.

Lục Nghiễm cụp mắt, không hỏi tiếp nữa.

Anh không có chút bất ngờ về phản ứng của Khang Vũ Hình, cứ như là đã liệu trước được.

Kết cục mà Khang Vũ Hình sắp nhận lấy, đã có thể dự đoán trước.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tối đó, Tiết Bồng về đến nhà, ăn tối đơn giản rồi lên lầu tắm tãp.

Đến lúc sấy khô tóc rồi xuống nhà, Barno đã ăn hạt xong, đang lười nhác nằm trên sàn.

Tiết Bồng nhìn đồng hồ còn chưa đến tám giờ, nghĩ bụng đợi đến lúc dắt Barno đi dạo về chắc vẫn còn mấy tiếng để nghiên cứu tư liệu trong mật thất.

Đúng ra thì mai là năm mới, nên nghỉ ngơi mới phải.

Nhưng khoảng thời gian này xuất hiện hết vụ án này đến vụ án khác, Lục Nghiễm bận tối mắt tối mũi, hôm nay e là cũng phải ở lại Cục thành phố, một mình cô cũng đã quen với vắng lặng, không hào hứng gì với việc chạy ra phố đếm ngược với cả một đám đông lạ mặt.

Không chỉ Tết Dương lịch, những dịp lễ khác cũng thế, cũng chỉ có Trung Thu với Tết ta là sẽ ăn cơm đoàn viên cùng Trương Vân Hoa, còn bày hai đĩa há cảo trước di ảnh Tiết Ích Đông và Tiết Dịch.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng khế thờ dài, ôm gối ngồi cạnh Barno, cúi gằm mặt hồi lâu không nhúc nhích.

Một lúc sau, Barno đứng dậy, gác móng lên chân cô.

Tiết Bồng ngẩng đầu, nhìn vào mắt Barno mà mỉm cười.

Cô đưa tay xoa xoa đầu Barno, đứng dậy nói: “Đi thôi, đưa em ra ngoài chơi.”

Barno lập tức hào hứng sửa mấy tiếng.

Lúc này, chuông cửa bỗng vang lên.

Tiết Bồng ngạc nhiên hỏi: “Ai thế?”

Ngoài bên quản lý khu vực thì chưa bao giờ có ai đến nhà cô, lại còn muộn như thế nữa chứ.

Barno đã chạy tới trước mà sửa.

Người bên ngoài trả lời: “Anh đây.”

Lục Nghiễm?

Tiết Bồng lập tức mở cửa, ngẩng lên đã chạm phải ánh mắt mang nụ cười của Lục Nghiễm, gió bên ngoài cũng lùa vào.

Lục Nghiễm bước vào nhà, kéo luôn cửa lại, nói chuyện còn phà ra chút khói: “Hôm nay hơi lạnh thật, đúng là ở trong nhà vẫn ấm hơn.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa thay dép.

Tiết Bồng nhìn anh, lòng cứ phập phồng, ban đầu cứ nghĩ anh về lấy đồ, lấy xong còn phải về Cục thành phố tăng ca, nhưng nghĩ lại thì có lấy đồ cũng phải về nhà anh chứ đâu phải tới đây.

Tiết Bồng hỏi: “Hôm nay không tăng ca nữa sao?”

“Đáng lẽ là phải tăng ca, nhưng mà cấp trên ra lệnh cho bọn anh nghỉ phép một ngày, ngày mốt về lại là phải cố gắng gấp đôi đấy.”

Lục Nghiễm cười, bước vào bếp rửa tay thật nhanh, đang lau tay thì Tiết Bồng cũng bước tới.

Tiết Bồng yên lặng nhìn anh vài giây, lòng bỗng thấy an tâm.

Cô còn mới lên cả kế hoạch, định bụng đưa Barno ra ngoài chơi trước rồi về nhà nghiên cứu mật thất, có thể phải tới sáng mới ngủ, mai lại tiếp tục.

Như thế thì cũng như mọi năm, gặp phải vấn đề gì cũng vậy, lúc nào cô cũng một mình cả, lên kế hoạch trước rồi làm theo, cuộc sống máy móc cũng không có gì là không tốt.

Nhưng hiện giờ, những kế hoạch ban nãy đều không còn quan trọng nữa.

Tiết Bồng cup mắt, cô đi tới, ôm lấy Lục Nghiễm.

Cô cứ cúi đầu, vành tai dán vào lồng ngực anh, hai người vừa mới nhích áp lại gần nhau, quần áo anh còn vương hơi lạnh, cô cảm nhận được nó, nhưng hơi ấm trên người anh lại nhanh chóng xua đi cái lạnh đó.

Lục Nghiễm thoáng bất ngờ, anh đặt khăn lau tay xuống, mở rộng áo khoác, ôm lấy cô: “Người anh lạnh lắm, em làm sao thế?”

“Em không thấy lạnh.” Tiết Bồng đáp.

Lục Nghiễm cười, vuốt tóc cô mà bảo: “Anh vừa nghe được nghi phép là chạy về ngay đấy.”

Barno thì đang thè lưỡi ngời ngay dưới hai người.

Lục Nghiễm khẽ nhích tới, xoa đầu Barno.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy anh ăn gì rồi?”

Lục Nghiễm: “Anh chưa ăn, hơi đói thật đấy.”

Tiết Bồng: “À, vậy em nấu ít mì nhé, nhanh lắm. Anh lên tắm trước đi, tắm xong là chắc có ăn được rồi.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Tiết Bồng nhanh chóng mở tủ lạnh lấy mì, rau và trứng.

Lục Nghiễm đã đi khỏi bếp, nửa đường bỗng dừng lại quay về, kéo lấy khuỷu tay cô.

“Hờ?” Tiết Bồng vô thức quay sang, còn chưa đóng cửa tủ lạnh, trước mắt đã tối đen, chạm phải bờ môi anh.

Chỉ một chút nhẹ nhàng.

Tiết Bồng hỏi: “Làm gì đấy?”

Lục Nghiễm chỉ thờ dài bảo: “May là năm nay không phải một mình.”

Ánh mắt anh còn ánh chút buồn man mác.

Năm nay đã trải qua không ít chuyện hợp tan.

Thường Phong đi rồi, “Chung Lệ” cũng đi rồi.

Tiết Bồng chợt khựng rồi đáp: “Sau này đều sẽ không một mình nữa.”

Chương 163: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 19

Lần này, Lục Nghiễm thật sự mệt mỏi rồi.

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, mỗi ngày thần kinh đều căng siết, hơn nữa cường độ công việc lại còn cao, thể lực đã hao mòn đến cực hạn, trí óc cũng thế.

Chắc là vì tối nay đột nhiên có thể thư thái hơn, bỗng chốc cũng trở nên mệt mỏi.

Lục Nghiễm tắm tã không, không nên được ngáp ngáp dài.

Ăn xong bữa, Tiết Bồng bèn bảo anh ra sofa nghỉ một lát, ai ngờ vừa rửa bát xong quay ra thì Lục Nghiễm đã chống đầu ngủ thiếp đi.

Tiết Bồng nhỏ tiếng gọi Barno, đưa nó ra ngoài dạo một vòng, lúc về, Lục Nghiễm vẫn còn chưa tỉnh.

Giờ đã là chín giờ tối, Tiết Bồng bèn trải sẵn giường sofa, đi tới bên cạnh anh gọi khẽ: “Lục Nghiễm, ra giường ngủ đi.”

Lục Nghiễm thức giấc, vẫn còn hơi mơ màng, thoáng chốc không rõ mình đang ở đâu, vô thức hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tiết Bồng cười: “Tới giờ ngủ rồi.”

“Ừm.” Lục Nghiễm cũng không giằng co, để mặc Tiết Bồng kéo mình lên rồi nằm ngã ra giường sofa, rõ ràng là đã mắt nhắm mắt mở

nhưng vẫn nhích người, chừa ra một khoảng, còn vỗ vỗ tay vào khoảng trống bên cạnh.

Tiết Bồng thấy anh sắp mở mắt hết lên, buồn cười hết sức, bèn vén chăn nằm vào.

Cô vừa rúc vào lòng anh, mắt anh đã nhắm lại, chỉ một lát sau đã nghe tiếng thở đều đều.

Tiết Bồng cứ ngỡ là mình sẽ không ngủ nhanh thế, định bụng nằm với anh một lúc rồi lên lầu xem ghi chép Tiết Ích Đông để lại.

Chuyện mật thất thì thôi cứ đợi mai Lục Nghiễm hồi phục lại tinh thần rồi hẵng nói với anh.

Chỉ là mới dự định chưa được ba phút, Tiết Bồng cũng thấy hơi buồn ngủ rồi cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Đêm ấy đối với cả Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều yên tĩnh lạ thường, cũng là một giấc ngủ yên lành duy nhất suốt đợt sóng nối tiếp nhau trong tuần này.

Nhưng đối với những người khác, đêm nay đủ để làm thay đổi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như Quý Đông Duẫn lúc này.

Mười giờ rưỡi tối, một quán ăn nào đó ở thành phố Giang vừa mới đóng cửa.

Nhân viên đang dọn dẹp thức ăn thừa từ ngoài sảnh tới sau bếp.

Quý Đông Duẫn đã bước vào lúc ấy.

Quý Đông Duẫn bước vào cửa, đưa mắt quan sát xung quanh, nơi này được bày trí không tinh tế gì mấy, đi theo lối công nghiệp hậu

hiện đại, cố ý để nguyên sàn xi măng, tường xi măng và ống nước lộ ra bên ngoài, treo thêm mấy ngọn đèn nhỏ, phong cách rất thô kệch.

Nhân viên phục vụ đang lau sàn, quay sang nhìn Quý Đông Duẩn đang đứng trước cửa rồi bảo: “Xin lỗi quý khách, tới giờ đóng cửa rồi ạ.”

Quý Đông Duẩn nhìn người phục vụ có vóc dáng khoẻ khoắn, da ngăm đen, trên mặt còn có vết sẹo, đi về phía cậu ta mấy bước rồi bỗng hỏi: “Cậu tên Tề Lịch đúng không?”

Người phục vụ ngạc nhiên: “Anh biết tôi ạ?”

Quý Đông Duẩn lắc đầu: “Tôi còn nhớ hồ sơ của cậu, sáu năm trước cậu phạm tội cố ý làm bị thương người khác, vụ đó là do tôi xử lý.”

Đang nói đến đây, hai người đàn ông ở trong bước ra, một cao một thấp.

Người cao trông có vẻ đã quen làm việc nặng, người thấp thì lại đặc mùi sách vở, còn đeo cả kính.

Người cao hỏi: “Anh ta là ai? Hai người quen nhau sao?”

Tề Lịch nhỏ giọng lẩm bẩm với cả hai: “Hình như là cảnh sát, còn biết vụ án của tôi nữa.”

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, người cao bỗng tối sầm mặt, người thấp chỉ đẩy gọng kính, hết sức lịch sự nói: “Chào đồng chí cảnh sát, không biết đã muộn thế này anh còn đến có việc gì? Sau khi ra tù, chúng tôi luôn an phận thủ thường, không làm gì rối loạn kỷ cương nữa hết.”

Quý Đông Duẩn nhìn sang hai người một cao một thấp, cũng nhanh chóng nhận ra cả hai, gã cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng vẫn không để lộ ra mặt, chỉ bảo: “À, tôi tìm Trình Khi, cậu ta đã hẹn tôi.”

Lần này, cả ba đều ngỡ ngàng.

Người cao đi nhanh vào trong bếp.

Chỉ một lát sau, Trình Khi bước ra cùng người cao, nhìn thấy Quý Đông Duẩn thì cười bảo: “Ấy, cậu tới sớm rồi.”

Tiếp đến, Trình Khi nói với ba người còn lại mấy câu, cả ba lại nhìn về phía Quý Đông Duẩn, ánh mắt tuy kỳ lạ nhưng không nói gì nhiều, nhanh chóng đi vào bếp.

Lúc này, Trình Khi mới đi về phía Quý Đông Duẩn mà bảo: “Cậu cũng thấy đấy, bọn tôi còn chưa dọn dẹp, cậu tới muộn nửa tiếng là được rồi.”

Quý Đông Duẩn không quan tâm, chỉ nhú mào hỏi: “Cậu định “ôn lại chuyện xưa” ở đây đấy hả?”

Trình Khi kéo ghế, ngồi vắt chéo chân, thong thả cười: “Ở đây có gì không ổn, chỗ rộng rãi, sạch sẽ, không sợ tai vách mạch rừng.”

Quý Đông Duẩn bèn ngồi xuống đối diện rồi hỏi: “Quán cậu đây hả?”

Trình Khi: “Không hoàn toàn là vậy, tôi chỉ bỏ vào ít tiền.”

Quý Đông Duẩn: “Chỗ cậu chuyên thuê người có tiền án về làm việc hả?”

Trình Khi vẫn cười: “Tuy họ từng ngồi tù, nhưng hiện giờ đã hoàn lương cả rồi, có lúc còn giúp đỡ người khác, đó chẳng phải mục đích mà nhà tù cải tạo họ sao? Cậu có biết là người từng ở tù khó tìm việc cỡ nào không, nếu không có cơm ăn thì rất có thể sẽ lại phạm tội, chúng tôi làm thế cũng là để cống hiến cho xã hội thôi.”

Quý Đông Duẩn chỉ thờ ơ nhìn y, không đưa ra đánh giá gì về ý

tường của Trình Khi, cũng không có thành kiến gì với ba người lúc này, một lát sau mới bắt đầu: “Nói chuyện chính đi, tìm tôi đến làm gì.”

Trình Khi: “Hồi này cậu nói rồi mà, ôn lại chuyện xưa đấy!”

Quý Đông Duẫn: “Tôi với cậu có cái gì mà ôn lại, từ nhỏ tôi với cậu đã không hợp nhau.”

Trình Khi: “Đúng rồi, không kể tình Tử Linh thì còn lâu tôi mới ngó tới cậu.”

Vừa nhắc đến Mao Tử Linh, Quý Đông Duẫn lập tức biến sắc, gã vội tránh mắt, cứ như là trông Trình Khi chượng mắt lắm.

Trình Khi nhìn là lật tẩy được ngay, y không cười nữa: “Không phải tôi muốn giấu cậu chuyện Tử Linh, là do cô ấy không cho tôi nói, cậu cũng phải nghĩ cho cô ấy. Tăng Thanh điên rồi, chị Lăng đi rồi, ngoài cậu ra thì Tử Linh chỉ còn có mình tôi là bạn, lúc đó cô ấy đã không còn được bao nhiêu ngày nữa, chỉ còn chút lòng tự tôn, việc không để cậu nhìn thấy dáng vẻ của mình chính là sự kiên trì cuối cùng của cô ấy.

Quý Đông Duẫn chậm chậm nhắm mắt lại, thầm nhớ lại Mao Tử Linh lúc ngồi trong phòng thẩm vấn, nhớ đến giây phút cuối cùng cô ta từ chối gặp mặt gã, lại còn phui sạch mọi mối quan hệ trước đây của hai người, trông như tuyệt tình lắm.

Một lúc lâu sau, Quý Đông Duẫn mới dần bình tĩnh lại, gã hỏi: “Cậu muốn nói với tôi chuyện này đấy hả?”

Trình Khi: “À, nói xong chuyện riêng rồi, nói chuyện chính thôi.”

Quý Đông Duẫn hít một hơi, quay trở lại chủ đề ban nãy: “Cậu thì có cái chuyện gì mà chính, chỉ cần cậu không làm điều phi pháp, nổi giáo cho giặc là đỡ lắm rồi.”

Trình Khi nhướn mày: “Còn biết dùng thành ngữ bốn chữ để ác mồm ác miệng với tôi cơ đấy, coi bộ còn chưa mất đi lý trí. Phải rồi, tôi “nổi giáo cho giặc” rồi đấy, thế nên bây giờ tôi muốn cứu vãn. Cậu là cảnh sát, cũng là pháp y, tôi giao cho cậu chứng cứ mà tôi nắm được, khai hết với cậu đầu đuôi ngọn ngành, thế có tính là lấy công chuộc tội không?”

Quý Đông Duẫn lại hơi bất ngờ khi Trình Khi nói thế: “Vậy thì còn phải xem cậu khai gì.”

Trình Khi nhanh chóng đưa ra thông tin đầu tiên: “Phiên âm ba chữ Lâm Tăng Thanh cộng thêm sinh nhật của cô ấy, chính là mật khẩu tài khoản Silly Talk.”

Làm sao Trình Khi có được mật khẩu tài khoản Silly Talk? Chẳng lẽ...

Quý Đông Duẫn sững sờ: “Cậu... là Silly Talk?”

“Cậu thấy tôi giống người giỏi văn vẻ như vậy hả?” Trình Khi nói: “Tôi chỉ quản lý tài khoản một thời gian, hiện giờ trên đó vẫn còn mấy bài đăng chưa được đăng tải, nhưng mà đã cài đặt thời gian hết rồi. Cụ thể hơn thì cậu đăng nhập vào sẽ thấy.”

Quý Đông Duẫn ngờ vực: “Tôi không hiểu, sao cậu lại phải làm vậy?”

Trình Khi khoanh hai tay trước ngực: “Ban đầu, tôi thấy bạn cùng trường thành với mình bị hiếp đáp, tức tối chướng mắt. Họ tìm đến tôi để được giúp đỡ, tất nhiên là tôi phải giúp thôi. Nhưng sau đó theo tiến độ sự việc, tôi càng lúc càng thấy không đúng, dường như phía sau còn có âm mưu gì đó lớn hơn, bạn bè chúng ta lại chỉ là con cờ bị người khác lợi dụng. Hiện giờ, tôi đã làm rõ được một phần, tôi muốn ép đám người này lộ dạng, nhưng mà một mình tôi sức lực có hạn, chỉ đành dựa vào cảnh sát các cậu.”

Nói đến đây, Trình Khi lấy ra một chiếc USB, đặt lên trên bàn: “Tôi chỉ

biết có bao đây thôi.”

Cũng vào tối đó, Hoắc Kiêu đã về nhà họ Hoắc, đây là lần đầu tiên anh ta về nhà sau khi tỉnh lại.

Lúc Hoắc Kiêu cho xong lời khai ở Cục Cảnh sát, Hàn Cố đang định đưa anh ta về Từ Tâm, nhưng giữa đường lại nhận được điện thoại của Hoắc Đình Diệu, bảo rằng tối nay năm mới, nhờ Hàn Cố đưa Hoắc Kiêu về nhà, hai cha con cùng ăn cơm đoàn viên.

Lúc xe trờ tới biệt thự nhà họ Hoắc thì đã là tám giờ tối.

Hoắc Kiêu không xuống xe, lại còn ngồi vững tại chỗ, nhìn về phía biệt thự sáng đèn, bỗng lên tiếng hỏi: “Anh nghĩ có khi nào ông ta đã bắt đầu nghi ngờ rồi không?”

Hàn Cố nhìn ra sau qua gương chiếu hậu, hỏi lại: “Vì chuyện của Ngải Tiểu Nguyên sao?”

Hoắc Kiêu cười: “Con ả đó quá sức ngu ngốc, không có chút giá trị lợi dụng nào. Nhưng cũng bởi cô ta ngu ngốc nên tôi mới không ngờ ông ta lại cho cô ta theo dõi tôi.”

Hàn Cố ngẫm nghĩ rồi bảo: “Thay vì nói là nghi ngờ thì nên nói là ông ấy đã định lập anh làm người thừa kế rồi thì đúng hơn.”

Hoắc Kiêu: “Ồi chao, trước kia ông ta để mặc tôi và Hoắc Ung đấu đá lẫn nhau, so coi nanh vuốt ai sắc nhọn hơn, bây giờ Hoắc Ung chết rồi, ông ta lại quay ra muốn can thiệp chuyện của tôi.”

Hàn Cố chỉ bảo: “Hoắc Ung khó mà làm chuyện lớn được, một năm nay ngài Hoắc đã thấy rất rõ, ông ấy cũng chỉ còn nước còn tát thôi, dù gì thì anh cũng cứ còn hôn mê.”

Hoắc Kiêu: “Chuyện này còn phải cảm ơn anh nhiều, nhờ có anh Hoắc Ung mới tự lòi đuôi, hết thuốc cứu.”

Hàn Cố: “Nhưng mà đứng ở lập trường của tôi thì tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, nhất định phải cẩn thận, hiện giờ còn chưa phải lúc thành thời.”

Hoắc Kiêu: “Tôi biết.”

Nói đoạn, Hoắc Kiêu bèn mở cửa xe.

Quản gia cũng vừa bước ra, đi tới nói: “Ngài Hoắc mời luật sư Hàn cùng vào nhà ạ.”

Đến Hàn Cố cũng ngạc nhiên chứ nói gì là Hoắc Kiêu.

Chỉ một lát sau, cả hai đã lần lượt bước vào nhà.

Quản gia truyền đạt lại lời Hoắc Đình Diệu, bảo Hoắc Kiêu lên phòng tắm rửa thay quần áo trước, lát nữa xuống phòng khách cùng ăn tối, Hoắc Đình Diệu đang ở trong phòng làm việc đợi Hàn Cố.

Hoắc Kiêu và Hàn Cố nhìn nhau, một người nhanh chóng lên lầu, người kia thì vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc ở tầng trệt, Hoắc Đình Diệu đang ngồi chợp mắt trên sofa.

Hàn Cố mở cửa bước vào, Hoắc Đình Diệu mở mắt, chỉ vào sofa bên cạnh: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Hàn Cố nghe lời ngồi xuống, quay sang đã bắt gặp ánh mắt thâm sâu khó lường của Hoắc Đình Diệu.

Hàn Cố rất bình tĩnh hỏi: “Ngài Hoắc có gì cần hỏi tôi ạ?”

Hoắc Đình Diệu đan hai tay trước người, ngón trỏ bên phải chậm rãi nhip trên mu bàn tay trái: “Cậu là người được Hoắc Kiêu đưa vào

nhà họ Hoắc, nó rất tin tưởng cậu, mấy người đi theo tôi từ đó đến giờ như Phùng Tề Chính thì nó lại không muốn dùng. Con cái lớn rồi, có chính kiến rồi, muốn đào tạo nhân vật nòng cốt bên cạnh mình, không muốn thừa hưởng. May là cậu làm việc chu toàn, không chỉ với Hoắc Kiều mà với Hoắc Ung cũng vậy, cái thằng con nhỏ đó của tôi chỉ biết gây họa, cậu cũng đã dọn cho nó không ít mối hỗn độn.”

Hàn Cố cup mắt không trả lời.

Lúc này rồi mà còn nói bất cứ lời nào cũng đều giả dối, với phong thái con người của Hoắc Đình Diệu, mớ lời dông dài này đều chỉ là phần đệm của ông ta, chắc chắn còn có phần sau.

Quả thật thế, Hoắc Đình Diệu lại tiếp tục: “Nhưng mà bắt đầu từ ngày mai, tôi mong cậu có thể điều chỉnh sách lược, dè dặt lâu quá rồi, tới lúc gọi về được rồi.”

Lúc này, Hàn Cố mới ngược mắt, thấp giọng hỏi: “Ý ngài Hoắc muốn tôi báo cáo thêm sao?”

Hoắc Đình Diệu: “Hoắc Kiều, Hoắc Ung đều là con trai tôi, lúc trước nó kìm hãm Hoắc Ung, Hoắc Ung cũng giam chân nó, bây giờ Hoắc Ung đi rồi, không còn ai trói buộc nó nữa, khó tránh nó có mưu kế, có dã tâm. Tôi chỉ sợ nó sẽ như Hoắc Ung, nghĩ là tôi sẽ để lại toàn bộ sản nghiệp cho nó rồi coi trời bằng vung, không còn biết mình họ gì nữa. Tôi không muốn chuyện như thế tiếp diễn lần thứ hai nữa.”

Hàn Cố nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi hiểu thưa ngài Hoắc, mong ngài yên tâm.”

...

Một lúc sau, Hàn Cố theo Hoắc Đình Diệu bước ra khỏi phòng làm việc, Hoắc Đình Diệu giữ Hàn Cố lại ăn tối, Hàn Cố bèn theo ông ta vào phòng ăn.

Hoắc Kiêu đã ở đó, nhìn thấy Hoắc Đình Diệu bèn đứng dậy: “Bố.”

Hoắc Đình Diệu xua tay cười: “Ngồi đi, không cần đứng lên đâu, bố bảo cậu Hàn ở lại ăn chung luôn, ba người chúng ta thôi, toàn là người mình cả, đừng đưa nào ngại ngùng gì làm chi.”

Hoắc Kiêu cũng mỉm cười, nhìn sang Hàn Cố, đợi Hoắc Đình Diệu ngồi xuống rồi mới ngồi theo.

Hàn Cố ngồi xuống cuối cùng, khẽ cúi thấp mặt, không biểu cảm gì.

Hoắc Kiêu thở dài bảo: “Đáng lẽ phải là cơm đoàn viên mới đúng, con còn tưởng tỉnh lại rồi, không chỉ có thể gặp được bố mà còn có Hoắc Ung nữa.”

Hoắc Đình Diệu nheo mắt: “Thế này là tốt lắm rồi, nhắc nó làm gì?”

Hoắc Kiêu: “Dù em nó có làm sai đến mấy thì ở nhà họ Hoắc, nó vẫn là em trai con, là con trai bố.”

Nói đến đây, Hoắc Đình Diệu đã tỏ ra không vui.

Hoắc Kiêu thấy thế, lại mỉm cười chuyển chủ đề: “À, phải rồi, con nghe Hàn Cố kể lại những chuyện xảy ra một năm nay rồi, cũng nghe nói công ty có ngành kinh doanh mới, bố, con thấy rất hứng thú, con cũng muốn mau chóng theo bố về công ty học hỏi.”

Hoắc Đình Diệu nghe thế mới dịu lại: “Trước giờ con luôn dốc công vì sự nghiệp, đợi con khoẻ lại hẳn rồi tới công ty giúp bố.”

Hoắc Kiêu: “Vâng.”

Từ đầu đến cuối Hàn Cố không nói tiếng nào, chỉ nghe hai cha con giả trân với nhau, tình hình thế này trước kia cũng thường xảy ra, hẳn cũng đã thấy nhiều lần, thấy quen từ đời kiếp nào rồi.

Chẳng qua là trước kia trên cái bàn này còn có cả Hoắc Ung, Hoắc Ung gay gắt hơn Hoắc Kiêu nhiều, còn biết thêm mắm dặm muối vào cái sự giả trân này.

Đàn ông nhà họ Hoắc thì y hệt như Tiết Dịch đã miêu tả mười năm trước ấy, ai ai cũng sĩ diện hảo, vì thế dù nói gì, làm gì cũng được, chỉ cần người ta nể nang mình là được.

Trước hết là con cáo già Hoắc Đình Diệu, tâm tư khó lường, rõ ràng là thủ đoạn tàn ác mà cứ trưng ra cái bộ mặt cứ nguy quân tử, qua lại với loại người này thì chuyện gì cũng phải chiều lòng ông ta, trước khi thời cơ chín muồi, không được nung nấu mưu mô gì.

Hoắc Kiêu là giỏi giả trân nhất, lại còn tự đánh giá mình quá cao, anh ta khinh bỉ Hoắc Ung, nhưng lại thích chơi cái trò máu mủ tình thâm, anh ta không dám chống đối Hoắc Đình Diệu, nhưng lại cứ ôm giấc mộng đẹp có thể chiếm lấy địa vị của ông ta mọi lúc mọi nơi.

Hoắc Ung thì lại là cái thứ phế vật nhất cái nhà này, như chó điên ấy, một khi nổi cơn điên lên rồi thì gặp ai cũng cắn loạn xạ, phải cẩn thận đừng để bị tấp trúng.

Hàn Cố vẫn luôn ghi nhớ những lời cảnh cáo này của Tiết Dịch.

Suốt mười năm sau này, Hàn Cố tiếp xúc với người nhà họ Hoắc, cũng tự rút ra kinh nghiệm cho mình.

Thật ra, muốn đối phó với ba người đàn ông nhà họ Hoắc, chỉ cần nhớ lấy một điều là được, đó chính là ngoài mặt thì phải tỏ ra tôn kính Hoắc Đình Diệu, có thể khéo léo vung vén giữa hai thằng con của ông ta, chỉ là không thể giúp con trai ông ta đối phó với ông ta.

Còn với Hoắc Ung và Hoắc Kiêu thì phải làm bạn với Hoắc Kiêu, anh ta chịu nhất cái chiêu đối xử chân thành, chính mình cũng rất nhập vai, lúc nào cũng kinh doanh cái hình tượng có tình có nghĩa.

Với Hoắc Ung thì phải làm thuộc hạ, y quá tự ti, cứ phải lảng mạt trên cơ người khác thì mới có được chút tự tôn.

Nói trắng ra thì người nhà họ Hoắc ai cũng có vấn đề về tâm lý.

Sau bữa tối, Hàn Cố nhanh chóng xin phép ra về, cha con nhà họ Hoắc cũng không giữ khách.

Hàn Cố đi rồi, hai cha con vẫn ngồi trên bàn.

Hoắc Đình Diệu không rời khỏi bàn, Hoắc Kiêu cũng không nhúc nhích, anh ta biết Hoắc Đình Diệu có điều muốn nói.

Hoắc Kiêu không đợi chờ, anh ta lên tiếng trước: “Bố, bố muốn nói gì với con ạ?”

Nhà họ Hoắc không có cơm đoàn viên, ăn cùng một bàn thì chắc chắn là lục đục đấm đá.

Quả thật là thế, Hoắc Đình Diệu uống ngụm trà, bỏ ly xuống rồi nói: “Nghe nói hôm nay con tới Cục Cảnh sát báo án.”

Hoắc Kiêu cười: “Tai nạn của con là do có người gây ra, con chỉ đòi lại công bằng cho mình thôi.”

Hoắc Đình Diệu liếc nhìn sang: “Đòi lại công bằng? Con biết ai làm à?”

Hoắc Kiêu: “Thì em trai tốt của con với Khang Vũ Hình chứ ai. Chẳng phải bố cũng biết sao ạ?”

Hoắc Đình Diệu không trả lời, trông không thấy được đang vui hay buồn, chỉ nhướn nhẹ mày.

Hoắc Kiêu lại tiếp: “Đương nhiên là con biết Hoắc Ung chỉ bị Khang Vũ Hình lợi dụng thôi, nó cũng không còn biết làm gì được nữa mới

đưa ra hạ sách như thế. Nếu hôm nay nó còn sống, con chắc chắn sẽ giả mù giả điếc, coi như không có chuyện gì xảy ra, giữ thể diện cho nhà mình. Ngược lại thì dù là một năm trước, nếu con không may mất mạng trong tai nạn, con tin là bố cũng sẽ xử lý như thế.”

Hoắc Kiều lại bảo: “Nhưng mà bố yên tâm, con đến Cục Cảnh sát báo án, chỉ nhắc đến mỗi Khang Vũ Hinh, không liên quan tới Hoắc Ung. Bọn con có âm thầm đấu đá nhau cỡ nào thì cũng là chuyện nhà, chuyện xấu không được rêu rao ra ngoài, lời bố dạy còn luôn ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ không để những chuyện xấu này lan truyền đi khắp nơi, ảnh hưởng đến hình tượng nhà họ Hoắc.”

Nghe đến đây, trong mắt Hoắc Đình Diệu mới ánh lên chút nụ cười.

Giang sơn của Hoắc Đình Diệu vốn cũng phải đi cầu xé người khác mới có được, cho đến thế hệ sau, ông ta vẫn dùng cách thức giáo dục dã man này, dù là con ruột của mình cũng phải tranh nhau tới sống chết.

Giống như cặp sinh đôi sống trong cùng một tử cung vậy, phải đấu đá kịch liệt kẻ thích hợp hơn sẽ sống sót.

Tất nhiên là Hoắc Ung không có cửa với Hoắc Kiều, Hoắc Kiều chuyện gì cũng trên cơ y, Hoắc Ung lại còn có khiếm khuyết về sinh lý.

Nếu không do tai nạn một năm trước thì có thể nói là Hoắc Ung không có chút cơ hội thắng.

Tuy Hoắc Kiều may mắn thoát được một kiếp, nhưng lại thành “người chết còn sống” nằm trong bệnh viện, tất cả bác sĩ đều nói tỷ lệ tỉnh lại không quá 10%.

Cuối cùng Hoắc Ung cũng có thể coi như đã thắng được một lần.

Hoắc Đình Diệu thì lại luôn là người thực dụng.

Ông ta theo suy nghĩ theo kiểu bị kích cũng đã xảy ra rồi, thay vì trách móc, chỉ bằng trách gây thêm tổn thất, hành động thực tế hơn.

Đây là cách làm từ trước đến giờ của Hoắc Đình Diệu, cũng là giới hạn của ông ta.

Hoắc Kiêu và Hoắc Ung luôn nhớ lấy giới hạn này, dù đấu đá thế nào cũng chỉ là trong tối.

Chỉ là Hoắc Ung quá sức khinh địch, cũng đã quá xem thường Hoắc Đình Diệu, y nghĩ chỉ cần Hoắc Kiêu “xong đời” rồi là tập đoàn Hoắc Thị sẽ là của mình, thế nên bắt đầu lơ mơ, ngày một thậm tệ hơn, tự ý làm càn.

Nói thật thì nếu cuối cùng Hoắc Ung không rơi vào kết cục như thế, e rằng đến giờ cư dân mạng sẽ vẫn không ngừng công kích, tập đoàn Hoắc Thị nhất định cũng sẽ tiếp tục chịu ảnh hưởng, Hoắc Đình Diệu chắc chỉ có nước đích thân đưa y đến Cục Cảnh sát.

Khi còn sống, Hoắc Ung chả cố gắng gì được cho nhà họ Hoắc, cũng không làm được chuyện gì khiến Hoắc Đình Diệu hài lòng, hơn nữa đến chết vẫn còn làm nhà họ Hoắc mất mặt.

Hoắc Đình Diệu được nhận không biết bao nhiêu lần phỏng vấn, tập đoàn Hoắc Thị cũng tham gia rất nhiều hoạt động từ thiện, nhưng những chuyện này cộng lại đều không bù đắp bằng vấn đề Hoắc Ung làm dấy lên trên mạng, đúng là tiếng dữ đồn xa.

Thật ra, mấy tháng trước lúc Hoắc Ung xảy ra chuyện, Hoắc Đình Diệu đã có ý định buông bỏ thằng con này rồi, thế nên mới tìm người điều một y tá đến lầu năm.

Người y tá được chọn tốt nhất là người mới đến, lý lịch sạch, không đứng về bên nào, mỗi ngày cũng không cần làm quá nhiều việc, chỉ cần theo dõi động tĩnh trong phòng 505, đừng để Hoắc Ung làm gì

Hoắc Kiêu là được.

Người y tá này chính là Ngải Tiểu Nguyên.

Hoắc Kiêu có thể sẽ tỉnh lại, có thể sẽ không, khi đó vẫn còn chưa biết được chuyện sẽ như thế nào, nhưng có một điều Hoắc Đình Diệu có thể chắc chắn, đó chính là Hoắc Ung đã hết cứu, quá lắm chỉ có thể nuôi không thể thôi.

Đương nhiên là Hoắc Đình Diệu cũng đã chuẩn bị hai phía, vì thế mới tìm bác sĩ, lấy đi một ít “hạt giống” trong lúc Hoắc Kiêu đang hôn mê, phòng trước khỏi hoạ.

Lỡ đâu Hoắc Kiêu không tỉnh lại được nữa, những “hạt giống” đó sẽ được cấy và sinh ra với thân phận là con mồ côi cha của Hoắc Kiêu.

Hoắc Đình Diệu không hổ là Hoắc Đình Diệu, trong mắt ông ta, Hoắc Kiêu hay Hoắc Ung đều có thể thay thế được, dù họ có đấu tranh với nhau kịch liệt đến mấy cũng không thể vượt qua được Hoắc Đình Diệu.

Đang này, Hoắc Kiêu đã nói xong.

Bên kia, Hoắc Đình Diệu cũng “vui vẻ an tâm”: “Bố còn tưởng con sẽ trách Hoắc Ung, đến nó chết rồi cũng không tha chứ.”

Hoắc Kiêu cười không thể giả tạo hơn: “Sao mà vậy được ạ, khiếm khuyết sinh lý trên người nó còn là do con tìm người gây ra mà, năm đó nó cũng nghe lời bố mà nhịn đấy thôi? Bây giờ nó dùng vụ tai nạn đó để báo đáp lại cho con, chuyện này là con nợ nó, đương nhiên phải trả lại rồi.”

Hoắc Đình Diệu neho mắt, quan sát kỹ càng đứa con trai, dường như đang nhớ lại gì, một lúc sau mới nói: “Trước kia còn có người nói với bố, bảo là cách con làm việc rất giống bố, lúc đó bố còn không thấy vậy, giờ nhìn lại thì đúng thế thật.”

Hoắc Kiêu: “Thay vì nói là con giống bố thì phải nói là con học tập, làm theo bố thì đúng hơn, con luôn coi bố như tấm gương, con chỉ mong sắp tới có thể học được sáu phần như bố là đủ dùng cả đời con rồi.”

Hoắc Đình Diệu thấp giọng cười thành tiếng: “Con đấy... Bố còn nhớ lần đầu tiên con làm bố thấy vui là từ mười năm trước, hình như là vì chuyện Tiết Dịch.”

Hoắc Kiêu hoàn toàn không ngờ Hoắc Đình Diệu lại nhắc đến Tiết Dịch, trong lòng hơi kinh ngạc nhưng cũng không thể hiện ra mặt mà chỉ nói: “Đối với con mà nói, nhà họ Hoắc mới là tất cả của con, tất cả những người khác, việc khác đều không đáng để nhắc đến.”

Chương 164: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 20

Lục Nghiễm ngủ dậy, trời đã sáng trưng.

Anh trở mình, cánh tay vô thức vươn ra bên cạnh.

Tiết Bồng cũng nhúc nhích rồi dậy theo.

Lục Nghiễm lim dim mắt, nhìn lên trần nhà hỏi: “Mấy giờ rồi em?”

Tiết Bồng với tay lấy điện thoại: “Chín giờ rồi, dậy thôi.”

Lục Nghiễm vẫn không chịu nhúc nhích.

Tiết Bồng đang định ngồi dậy cũng bị cánh tay Lục Nghiễm cuốn lấy, anh bảo: “Còn sớm mà, ngủ chút nữa đi.”

Vừa nói xong, không biết bụng ai lại kêu lên “rột rột” trong chăn.

Tiết Bồng cười: “Bụng anh kêu rồi kìa.”

Lục Nghiễm: “Không phải anh.”

Nói rồi, Lục Nghiễm bèn cụp mắt nhìn Tiết Bồng.

Anh hỏi: “Ngày đầu tiên của năm mới, em muốn làm gì?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Ở nhà thôi, em còn có dự định khác.”

“Ồ.” Lục Nghiễm lại nhắm mắt, lộ vẻ vẫn còn định ngủ tiếp.

Tiết Bồng nằm lên trước ngực anh: “Anh không hỏi em định làm gì à?”

Lục Nghiễm nghĩ rồi nhắm mắt nói: “Lát nữa dậy ăn sáng trễ, dắt Barno ra ngoài chơi, về ngủ trưa, chiều dắt nó đi chơi tiếp, về nấu đồ ăn tối, ăn xong lại ngủ.”

Tiết Bồng nghe thấy thì ngạc nhiên: “Phí thế?”

Lục Nghiễm: “Hồi anh có một mình thì toàn vậy đấy.”

Trong lúc nói chuyện, Lục Nghiễm đã mở mắt ra, cười khẽ: “Nhưng mà bây giờ có em rồi, anh sợ sau này anh không quen ngủ một mình nữa.”

Người đàn ông thường ngày để lại cho người khác ấn tượng là ít nói, có chiều sâu, chân thành, lại hiền như khúc gỗ, lúc này đây anh lại có thêm chút quyến rũ, lại còn hết sức hấp dẫn.

Tiết Bồng khẽ rung động, nhẹ nép sát vào, hôn lên khóe môi anh.

Lục Nghiễm đưa tay giữ lấy gáy cô, khiến nụ hôn thêm sâu.

Quấn quýt một lúc rồi cả hai lại cuộn vào trong chăn.

Cho đến lúc Tiết Bồng giãy giụa ra khỏi anh: “Không được.”

Lục Nghiễm thở hổn hển, nuốt ực nhìn cô chăm chăm.

Tiết Bồng: “Barno có đang nhìn không thế?”

Lục Nghiễm chống người dậy, đang định nhìn xem Barno đang ở đâu thì nó đã chạy tới, thè lưỡi ngồi bên sofa giường.

Tiết Bồng nghe thấy thì quay sang nhìn, cô cười, đưa tay xoa đầu nó: “Đói rồi chứ gì, lấy đồ ăn cho em trước nhé.”

Barno sủa gâu gâu mấy tiếng.

Tiết Bồng vội ngồi dậy, đi đổ hạt cho nó.

Lục Nghiễm lại nằm ra gối, lim dim thờ dài, miệng còn lầm bầm: “Cái con quỷ này.”

Hai người ăn sáng đơn giản, Lục Nghiễm dắt Barno ra ngoài đi dạo, Tiết Bồng trong nhà dọn bếp.

Lúc Lục Nghiễm quay lại, lại thấy Tiết Bồng đang bùng cà phê thần thờ ngồi trên sofa, lúc này anh mới để ý thấy sự bất thường của Tiết Bồng: “Sao thế em?”

Tiết Bồng ngược lên, ánh mắt hết sức nghiêm túc, hoàn toàn khác với lúc nãy trước khi Lục Nghiễm ra ngoài.

Cô thờ dài: “Lục Nghiễm, có chuyện này em muốn nói với anh.”

Lục Nghiễm lập tức nghiêm chỉnh: “Em nói đi.”

Tiết Bồng đứng dậy, giơ chiếc chìa khoá đang để trên giá sách lên: “Em đã biết được cái chìa khoá này là để mở gì rồi.”

Lục Nghiễm kinh ngạc nhìn cô rồi nhìn sang chiếc chìa khoá đó, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một suy nghĩ: Chẳng lẽ là có liên quan tới căn nhà này?

Tiếp đến, Tiết Bồng lướt qua anh, ra khỏi góc đọc sách, bước về phía kho.

Lục Nghiễm đi theo cô, liếc nhìn thấy mấy cái thùng giấy chất ở trước

cửa.

Thật ra anh đã định hỏi từ hôm qua, sao cô lại dọn đồ ra đây, chỉ là mệt quá nên quên mất.

Lúc này, Tiết Bồng đã mở cửa kho, mở nắp hộp công tơ điện: “Anh nhìn này.”

Lục Nghiễm cau mày, lòng thầm có dự tính, chỉ là còn hơi chưa chắc chắn, quay sang đã thấy Tiết Bồng cầm chìa khoá vào.

Tiếp đến, phía sau phát ra âm thanh cạch cạch.

Lục Nghiễm quay đầu, kinh ngạc nhìn tấm ván gỗ được mở ra.

Tiết Bồng đẩy tấm ván, đứng đấy nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Nghiễm mấp máy môi, bỗng chốc không biết nói gì, anh đi theo cô vào trong, nhìn thấy sơ đồ mối quan hệ trên tường, lại liếc thấy mấy cái thùng giấy trên giá sách, cuối cùng là mấy xấp tài liệu trên cái bàn gỗ.

Tiết Bồng cũng kể lại đầu đuôi sự việc, kể lại cô đã tìm ra căn mật thất này như thế nào rồi lại nói: “Nếu không nhìn thấy hai tấm bản vẽ đó thì em cũng không ngờ trong nhà bố em lại có dấu một căn mật thất. Thật ra sổ ghi chép bố để lại trên lầu là đã quý giá lắm rồi, chúng cho biết lịch sử phát triển công nghiệp hoá chất ở thành phố Giang, cũng nói rõ rất nhiều vấn đề. Nhưng mà em nghĩ nội dung trong căn mật thất này mới thật sự gây nguy hại đến lợi ích của một số người, nếu không hoàn toàn không cần phải che giấu một cách kín đáo như thế này. Nhưng mà em cũng chỉ mới phát hiện thôi, thời gian có hạn, em chỉ mới xem một phần nhỏ, vẫn chưa tìm ra được phần quan trọng bên trong.”

Tiết Bồng lại nhắc đến việc cô đã tìm thấy mấy nhóm vân tay ở đây, nhưng vẫn còn chưa có cơ hội mang đến kho để tiến hành đối chiếu.

Còn có cả việc cô phát hiện ra rất nhiều “vết tích” Tiết Dịch để lại trong mật thất này, chứng tỏ Tiết Dịch không chỉ từng bước vào mà còn từng đọc những tài liệu mà Tiết Ích Đông để lại, còn để lại thêm rất nhiều thứ ở đây.

Lục Nghiễm cau mày, y hệt như lần đầu tiên Tiết Bồng vào đây, anh nhìn vào sơ đồ mối quan hệ trên tường, phát hiện ra vài cái tên quen thuộc gồm có Hoắc Đình Diệu, Cao Thế Dương, Lý Lan Tú.

Hơn nữa trên sơ đồ này còn có nối bởi những sợi dây đen và đỏ.

Tiết Bồng giải thích: “Dựa theo phán đoán của em, dây đỏ là do bố em để lại, dây đen là Tiết Dịch thêm vào sau này. Bởi vì phía sau mỗi tấm ảnh ở mối liên kết của dây đen đều có bút tích của chị ấy, hơn nữa dây đen còn được quấn ở trên cùng.”

Lục Nghiễm cầm lấy một bức ảnh, lật ra sau xem rồi chỉ gật đầu.

Lúc này, Tiết Bồng lại lấy hồ sơ trên bàn, lật ra cho anh xem: “Còn nữa, những điều tra về bối cảnh nhân vật cũng là của Tiết Dịch để lại, anh xem xem có ai.”

Lục Nghiễm cup mắt nhìn rồi nhanh chóng sừng sốt.

Đó chính là thông tin về đám người Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dũng, Tống Kim.

Lục Nghiễm dần nheo mắt lại, năng lực tư duy của anh trước giờ luôn rất mạnh, trực giác cũng chuẩn xác, lúc nào cũng có thể nắm bắt được manh mối trong tích tắc.

Cũng vào lúc này, rất nhiều manh mối đang được tổng hợp lại từ đầu trong đầu anh, dường như loáng thoáng xuất hiện cách sắp xếp mới.

Tiết Bồng không ngắt ngang suy nghĩ của anh, cô vẫn yên lặng chờ

đợi, một lát sau, Lục Nghiễm nhìn sang cô: “Xem ra có người đang chơi một bàn cờ lớn, tất cả mọi người trên bàn cờ đều là quân cờ.”

Chỉ là muốn chơi cờ được thuận lợi thì người chơi cờ cũng phải sắp luôn cả mình vào trong, tự biến mình thành một con cờ.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Em còn biết được gì nữa, nói với anh cả đi.”

Tiết Bồng bèn nói lại những nội dung trong cuộc nói chuyện với Trương Vân Hoa hôm trước, cùng với những tin tức mà Hàn Cố tiết lộ cho Lục Nghiễm nghe.

Lục Nghiễm đắm chiêu suy nghĩ giây lát, xắn tay áo lên: “Xem ra hôm nay phải xây công trình lớn rồi, bắt tay vào thôi, chuyển đồ ra trước, chia tư liệu lại theo thời gian và manh mối.”

Sau đó, hai người bắt đầu bận rồi, chia nhau ra làm.

Tư liệu trong mật thất không nhiều lắm, nhưng muốn sắp xếp cũng phải tốn mấy tiếng đồng hồ.

Trong quá trình sắp xếp, hai người còn phát hiện một số ít ghi chép được viết bằng mật mã, liên kết với những tư liệu trên phòng thí nghiệm, chắc là do Tiết Dịch cho rằng nó khá quan trọng nên đã lên lầu lấy xuống, cất trong mật thất.

Lục Nghiễm mang hai tấm bảng trắng trên phòng thí nghiệm xuống, đứng ở trước bảng một lúc rồi bắt đầu ghi chép lại manh mối nhân vật mới.

Tiết Bồng phụ trách nghiên cứu những nội dung tư liệu đã được sắp xếp sẵn theo thời gian, lúc này mới nhận ra đã phần những tư liệu này đều chỉ ra việc nhà máy hoá chất có thao tác vi phạm quy tắc và ô nhiễm công nghiệp hoá chất.

Những địa điểm và người có liên quan đến thao tác vi phạm quy tắc của nhà máy hoá chất chính là những gì có trên tường trong mật thất, chẳng qua đây đều đã là những gì Tiết Ích Đông ghi lại vào hai mươi năm trước, sau đó Tiết Dịch chỉ thêm vào Cao Thế Dương, Lý Lan Tú, Hoắc Kiều vân vân.

Tiết Bồng xem lướt xong một đợt, ngẩng lên thì đã thấy một tấm bảng trắng đã được viết đầy, tất cả nhân vật đều được liệt kê rõ ràng, hết sức chi tiết.

Lục Nghiễm đang đứng ở trước bảng, nhắm mắt, chống tay đỡ lấy đầu, dường như đang lục tìm thông tin bị bỏ sót.

Tiết Bồng đứng dậy, đi đến bên cạnh anh, nhìn tới từng cái tên trên bảng, có bốn người ở cô nhi viện Lập Tâm, có ba người nhà họ Cao, còn có Phương Tử Oánh, Lưu Cát Dũng, Thẩm Chí Bân vân vân.

Trong số đó có rất nhiều người đã qua đời, có người từng có tiền án, câu chuyện của mỗi người đều không đơn giản, trong lòng ai cũng cất giấu bí mật, họ là con cò của người khác, chịu bị bố trí sắp đặt, chính họ cũng đang chống trả, cố tìm đường sống cho mình.”

Lúc này, Lục Nghiễm ngẩng lên, anh có vẻ đã hiểu ra gì: “Bây giờ chúng ta thử suy đoán quá trình một lần, nếu có chỗ nào bị kẹt lại, không giải thích được thì ghi lại, đặt dấu chấm hỏi rồi sau đó lại tìm câu trả lời.”

Tiết Bồng cũng đồng ý: “Được, đầu tiên là làm gì?”

Lục Nghiễm: “Nếu đây đã là một bàn cờ thì nó chắc chắn sẽ phải trải qua vài giai đoạn, từ bắt đầu bố trí cho đến giữ giao chiến rồi cuối cùng là chiếu tướng. Nhưng mà bàn cờ này khá đặc biệt, trong giai đoạn bắt đầu còn chỉ mới phát hiện vấn đề, chưa bố trí, việc bố trí là ở giai đoạn giữa.”

Tiết Bồng bắt đầu nhớ lại theo hướng đó: “Bắt đầu phát hiện vấn đề

chắc là từ hai mươi năm trước, bố em phát hiện ra nhà máy hoá chất có thao tác trái quy định, dẫn đến môi trường ở thành phố Giang bị ô nhiễm, chuyện xảy ra trong vòng mấy năm, ông ấy cũng đã quen biết Phó Thị trưởng Tần vào lúc đó, họ và chú Thường còn thường tụ tập với nhau để bàn về tương lai của thành phố Giang.”

“Được.” Lục Nghiễm đi nhanh tới bên bảnh trống bên cạnh, chia thành ba khu vực, chú thích “hai mươi năm trước”, “mười năm trước” và “hiện tại”, đồng thời viết ra tên ba người và vấn đề mà Tiết Bồng vừa nhắc ở bên phía “hai mươi năm trước”.

Lục Nghiễm nói: “Nghĩ vấn đầu tiên chính là ai đã là người gây ra tai nạn xe của bố em. Vấn đề này là do Silly Talk đặt ra, chắc chắn là do chú Thường tiết lộ, hơn nữa còn có liên quan đến việc bố em tố giác nhà máy hoá chất có thao tác trái quy định.”

Tiết Bồng gật đầu: “Bố em đã gặp tai nạn xe vào thời gian đó, công việc của chú Thường cũng bắt đầu gặp nhiều chuyện không thuận lợi, rất nhiều nghiên cứu của ông ấy đều bị ép phải ngừng lại. Phó Thị trưởng Tần thì có thể coi là may mắn, ông ấy được điều đi đến nơi khác theo cấp trên, nếu không cũng sẽ bị liên lụy.”

Hai người phân tích rất thận trọng, không ai nhắc tới chuyện chủ mưu đứng sau rất có thể là Hoắc Đình Diệu, tuy tính cho đến hiện tại, tất cả những vụ án xảy ra sau này đều chỉ vào nhà họ Hoắc, nhưng càng là như thế lại càng không thể tự tiện phán đoán.

Sau đó, Tiết Bồng lại nhìn vào phần “mười năm trước”, cô nói: “Mười năm trước, chị em phát hiện ra mật thất, chắc là chị ấy từng bàn với chú Thường, hơn nữa còn kéo cả Hàn Cố vào. Em còn nhớ lúc đó, có lúc chị em sẽ cả đêm không về, em nghĩ là chị ấy đã tới đây.”

Lục Nghiễm viết lại theo những gì Tiết Bồng nói, cũng bổ sung thêm vài cái tên: “Còn có đám người Khang Vũ Hình, Lưu Cát Dũng, Thẩm Chí Bân, Hoắc Kiêu, Phương Tử Oánh nữa.”

Lục Nghiễm dừng bút rồi lại nói: “Bắt đầu từ lúc này là bước vào giai đoạn giữa, hai bên bắt đầu đọ sức với nhau. Đã là đọ sức thì chắc chắn phải có hai người chơi cò, lần lượt là bên đen và bên đỏ.”

Lục Nghiễm nhanh chóng viết ra hai bên chơi cò ở hai bên bảng, một bên là ST, một bên là nhà họ Hoắc.

Tiết Bồng nhìn nhanh sang phía ST: “Tai nạn xe của bố em chỉ là khởi nguồn, chú Thường chịu cú sốc vì việc đó, hơn nữa suốt sau đó mười mấy năm luôn cứ thấy phiền muộn. Mà cái chết của chị em cũng đã trực tiếp kích động đến Hàn Cố. Em nghĩ là chị em, chú Thường và Hàn Cố đều là những người khởi xướng của tổ chức này.

Lục Nghiễm: “Nếu suy đoán theo logic này, đối tượng bị nhắm vào nhà người nhà họ Hoắc, thế thì cần giải quyết hai nghi vấn, thứ nhất, tai nạn xe của bố em có liên quan đến Hoắc Đình Diệu hay không, thứ hai, cái chết của chị em có liên quan đến Hoắc Kiêu hay không.”

Có liên quan đến Hoắc Kiêu?

Tiết Bồng dẫn đo một lúc: “Nhưng mà em cứ thấy thái độ của Hàn Cố đối với Hoắc Kiêu và Hoắc Ung không giống nhau. Anh ta đa phần chỉ lợi dụng Hoắc Ung, bề ngoài thì phục tùng, trong lòng thì chả coi cậu ta ra cái đinh gì, coi cứ như thằng hề ấy. Nhưng mà đối với Hoắc Kiêu thì Hàn Cố vẫn hết lòng. Nếu cái chết của chị em thật sự có liên quan đến Hoắc Kiêu, vậy sao Hàn Cố lại có thể che giấu giỏi tới mức đó, không hề để lộ một chút kẽ hở nào? Anh xem, Khang Vũ Hình vừa bị bắt, Hàn Cố đã theo Hoắc Kiêu đến Cục Cảnh sát báo án, còn cung cấp manh mối ghi âm, chắc Hàn Cố đã lấy được đoạn ghi âm đó từ lâu rồi mới đưa cho Hoắc Kiêu đấy.”

Vừa nhắc đến Khang Vũ Hình, Lục Nghiễm đã nheo mắt lại, nhớ tới mọi biểu hiện của Khang Vũ Hình trong quá trình thẩm vấn.

Lúc này, Tiết Bồng mới nói: “Mười năm trước, ban đầu thì Khang Vũ

Hình muốn tiếp cận Hoắc Kiêu, nhưng mà chuyện này đã thất bại rồi, hơn nữa hai người còn có xung đột lợi ích, Khang Vũ Hình lại quay sang hợp tác với Hoắc Ung, lợi dụng Hoắc Ung để khử đi Hoắc Kiêu.”

Lục Nghiễm dùng bút chấm nhẹ vào tên của Hàn Cố và Hoắc Kiêu: “Khang Vũ Hình thay đổi như thế thì còn có thể coi là giải thích được. Nhưng mà bên phía Hoắc Kiêu thì... anh lại thấy không thể chỉ dựa vào thái độ của Hàn Cố để phán đoán cái chết của chị em có liên quan tới Hoắc Kiêu hay không, theo bên ngoài thì người ra tay là Phương Tử Oánh.”

Tiết Bồng nói tiếp: “Phương Tử Oánh không phải hung thủ, cô ta đã gánh tội cho người khác.”

“Đây quả thật là một nghi vấn, tạm gác lại đó đã.” Lục Nghiễm vừa nói vừa viết một dấu chấm hỏi phía trên mối quan hệ của bốn người gồm Tiết Dịch, Hàn Cố, Hoắc Kiêu và Phương Tử Oánh, sau đó lại tiếp: “Chúng ta cùng xem tiếp, Lưu Cát Dũng, Thẩm Chí Bân, Tống Kim, tại sao chị em lại phải điều tra ba người này?”

Tiết Bồng nói: “Điều tra Lưu Cát Dũng chắc là vì Phương Tử Oánh, người thương lượng với Lưu Cát Dũng tối đó chính là chị em, trước đó chị ấy cần phải biết mình biết người đã. Lưu Cát Dũng và Thẩm Chí Bân thì vẫn luôn có bất hoà về lợi ích, Lưu Cát Dũng lại còn giết chết Thẩm Chí Bân, vì thế cũng nằm trong nội dung điều tra...”

Chỉ là vừa nói đến đây, Tiết Bồng bỗng khựng lại, nhanh chóng cầm hồ sơ điều tra của Thẩm Chí Bân rồi nói: “Không đúng, hình ảnh của Thẩm Chí Bân ở đây đều là hình chụp lén lúc còn sống, vậy có nghĩa là việc điều tra đã bắt đầu từ lúc ông ta còn sống rồi...”

“Còn một chuyện nữa.” Lục Nghiễm nói: “Lúc còn sống, Thẩm Chí Bân từng bảo Lý Thăng theo dõi Hoắc Kiêu một khoảng thời gian. Lúc đó Lý Thăng còn thấy rất kỳ lạ là tại sao lại đi theo dõi một học sinh cấp Ba.”

Tiết Bồng gật đầu: “Em còn nhớ. Thật ra trước đó em đã từng nghĩ, có khi nào thám tử tư mà chị em tìm tới chính là Lý Thăng hay không? Một thám tử tư lạ mặt rất khó có thể nắm được gần đó thông tin về Thẩm Chí Bân chỉ trong thời gian ngắn như thế. Hơn nữa trong tư liệu về Thẩm Chí Bân, ngoài một số hình ảnh ngày thường, còn có hình ảnh ông ta đến quán net, nhà nghỉ và hình ảnh tiếp xúc với Lưu Cát Dũng, Tống Kim nữa, nhưng mà trong số đó hoàn toàn không chụp được Lý Thăng. Thế này thì chỉ có thể có hai khả năng, một là trong giai đoạn Thẩm Chí Bân bị điều tra, ông ta chưa từng gặp mặt Lý Thăng, khả năng còn lại thì người chụp chính là Lý Thăng.”

Đương nhiên là muốn chứng thực điều này không khó, chỉ cần hỏi Lý Thăng là được.

Lục Nghiễm vừa nghe vừa gật đầu, nhanh chóng đánh dấu sau tên của “Lý Thăng.

Sau đó, anh nói: “Đặt giả thiết suy đoán này được thành lập, vậy thì trình tự hẳn là Thẩm Chí Bân tìm đến Lý Thăng, nhờ ông ta theo dõi Hoắc Kiều, vì thường xuyên ở cạnh Hoắc Kiều nên chị em vô tình phát hiện ra Lý Thăng đang nấp trong tối, thế là chị em nói với Hoắc Kiều, Hoắc Kiều mới quay sang bảo Lý Thăng điều tra ngược lại Thẩm Chí Bân. Làm như thế có thể biết được, rốt cuộc là ai đã chủ động sai Thẩm Chí Bân theo dõi Hoắc Kiều, cũng biết được tại sao phải theo dõi.”

Tại sao lại phải theo dõi?

Tiết Bồng chống đầu suy nghĩ một lát rồi nói: “Lúc đó Hoắc Kiều chỉ là một học sinh cấp Ba, không có khả năng gây thù chuốc oán với ai cho lắm, em chỉ có thể nghĩ đến hai người, một là Khang Vũ Hình, vì cô ta muốn tiếp cận Hoắc Kiều, người còn lại là Hoắc Ung, bởi vì anh em họ luôn đấu đá lẫn nhau.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại bỗng nhớ đến một chuyện: “Phải rồi, em nhớ lại không bao lâu sau khi chị em lên Mười Hai, Hoắc Ung đã bị người ta bắt cóc. Thêm vào đó, báo cáo khám nghiệm tử thi của Hoắc Ung cũng có viết rất rõ, cậu ta từng phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn hai lần, một lần chắc là khoảng năm, sáu tuổi,

Còn một lần nữa là khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, chắc là vào cái lần bị bắt cóc ấy.”

Lục Nghiễm khựng lại: “Lúc trước em nói với anh là Hoắc Ung từng quấy rối em, chuyện đó xảy ra lúc nào?”

Tiết Bồng: “Trước khi cậu ta bị bắt cóc.”

Lục Nghiễm nheo mắt: “Em chắc chứ?”

Tiết Bồng gật đầu: “Chị em còn bắt gặp chuyện đó, chị ấy còn tát Hoắc Ung một bạt tai ngay trước mặt Hoắc Kiêu nữa. Không bao lâu sau thì Hoắc Ung bị bắt cóc.”

Lục Nghiễm nghe thấy thì dần thay đổi nét mặt, anh vội trải một tờ giấy trắng ra bàn, viết nhanh tất cả những nhân vật vừa được nhắc đến.

Tiết Bồng cũng đi đến ngồi cạnh anh hỏi: “Anh nghĩ ra gì thế?”

Lục Nghiễm chấm bút vào tên của Hoắc Kiêu: “Hiện giờ anh đặt giả thiết, Hoắc Kiêu cho Lý Thăng điều tra ngược lại Thẩm Chí Bân, biết được người ra lệnh cho Thẩm Chí Bân chính là Hoắc Ung.”

Nói đến đây, đầu bút lại trượt lên đến tên của Lý Thăng, rồi lại trượt sang Hoắc Ung.

Lục Nghiễm: “Đúng ra mà nói thì Hoắc Ung không cần phải điều tra Hoắc Kiêu, bọn họ đã đủ hiểu nhau, vì thế, cái Hoắc Ung muốn không chỉ là “theo dõi”, cậu ta muốn nắm hết quỹ đạo hành động của

Hoắc Kiêu, mục đích là để bắt cóc Hoắc Kiêu.”

Tiết Bồng sững sờ, nhanh chóng tưởng tượng tiếp dựa theo suy nghĩ này.

Lục Nghiễm lại bảo: “Ban đầu, Thẩm Chí Bân đã bị Hoắc Ung mua chuộc, nhưng Hoắc Kiêu lại đưa ra điều kiện tốt hơn, vì thế cuối cùng, người bị bắt cóc lại trở thành Hoắc Ung. Tất nhiên là một mình Thẩm Chí Bân không thể hoàn thành được việc này, ông ta còn cần có đồng bọn.”

Tiết Bồng nhanh chóng lên tiếng: “Là Lưu Cát Dững.”

Đây là phản ứng theo bản năng, cô chưa hề nghĩ ngợi gì.

Lục Nghiễm gật đầu, đầu bút lại trượt tới tên Lưu Cát Dững: “Đặt giả thiết Lưu Cát Dững và Thẩm Chí Bân hợp tác hoàn thành chuyện này, vậy thì tại sao Lưu Cát Dững lại phải giết Thẩm Chí Bân? Chẳng lẽ là vì phân chia lợi ích không đồng đều sao? Đây là một nghi vấn. Nhưng mà nếu như thế, lúc đến thương lượng với Lưu Cát Dững, chị em sẽ có được con bài mạnh hơn. Ngoài chuyện Lưu Cát Dững giết Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dững càng không mong muốn chuyện mình tham gia vào vụ bắt cóc Hoắc Ung bị người nhà họ Hoắc biết được, vì thế không thể không đồng ý yêu cầu của chị em, tha cho Phương Tử Oánh.”

Lục Nghiễm viết xuống nét cuối cùng rồi dừng bút: “Tất nhiên là tất cả suy đoán trên đều chỉ dựa theo câu chuyện được ghép bởi những thông tin có được hiện giờ, chỉ là mạnh dạn đặt giả thiết, còn cần phải cẩn thận đi tìm chứng cứ nữa.”

Nếu câu chuyện này sát với thực tế, thế thì những người biết được nội tình còn sống hiện giờ là Hoắc Kiêu, Phương Tử Oánh, Lưu Cát Dững.

Chỉ là nếu chuyện có liên quan đến việc Hoắc Ung bị bắt cóc, thế thì

cả ba người này chắc chắn đều sẽ không tiết lộ.

Lý Thăng thì chỉ theo dõi, chắc là không biết chuyện gì đằng sau.

Tiết Bồng lại nhớ ra thêm một chuyện, cô nói: Trước đó chẳng phải anh có nói là khi Trần Mạt Sinh gặng hỏi Lưu Cát Dũng rốt cuộc ai đã gây ra tai nạn xe của Trần Ngữ, Lưu Cát Dũng đã nhìn về phía Khang Vũ Hình đấy sao?”

Tiết Bồng vừa nhắc tới, Lục Nghiễm thoáng sửng người rồi nói: “Hiện giờ đã có thể chắc chắn vụ tai nạn là do Khang Vũ Hình và Hoắc Ung gây ra, Lưu Cát Dũng cũng có tham gia vào chuyện này... Chỉ có cái là Lưu Cát Dũng đã tham gia như thế nào? Chẳng lẽ suốt mười năm nay, Lưu Cát Dũng vẫn giữ liên lạc với Khang Vũ Hình và Hoắc Ung sao?”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại nhanh chóng đánh thêm một dấu chấm hỏi sau tên “Lưu Cát Dũng”.

Xem ra, còn một số thứ vẫn có thể khai quật ở người này.

Lúc này, Tiết Bồng lại bảo: “Ngoài nghi vấn giữa Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dũng, còn có hai chuyện nữa, Phương Tử Oánh đang gánh tội cho ai? Khang Vũ Hình lại đóng vai trò gì ở đây? Khang Vũ Hình muốn tiếp cận Hoắc Kiêu, chị em vừa là một trong số mục tiêu tiếp cận, vừa là chướng ngại của cô ta, họ đều muốn có được quyền thế, chắc chắn sẽ có xung đột.”

“Phương Tử Oánh thì không có khả năng gánh tội cho Hoắc Kiêu cho lắm, hơn nữa để một cô gái hy sinh cho một người đàn ông nhiều như thế, đa phần là vì tình yêu. Nhưng mà họ không có tới lui sâu đậm tới vậy. Nhưng mà nếu nói là gánh tội cho Khang Vũ Hình thì lại càng gượng ép hơn...”

Nhắc tới Phương Tử Oánh là sẽ kẹt lại.

Đối với người khác thì còn có thể đặt được giả thiết cho nguyên mẫu câu chuyện, chỉ mỗi mình Phương Tử Oánh là luôn đi vào đường chết.

Tiết Bồng thở dài, nhắm mắt xoa xoa ấn đường.

Lục Nghiễm lên tiếng: “Không sao đâu, chỗ này nghĩ không ra thì chấm hỏi trước, mình tiếp tục suy luận diễn biến tiếp tới, có khi trong lúc đó sẽ phát hiện ra.”

“Ừm” Tiết Bồng gượng cười rồi lại nhìn lên bảng nói: “Phần của mười năm trước đã kết thúc ở đây rồi.”

Chương 165: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 21

Phân tích xong một chặng, cả hai đều mệt đừ đừ.

Tiết Bồng vào bếp pha một ấm cà phê: “Lát nữa ăn tối trước đã, những thứ khác tối đến tính sau.”

“Ừm.” Lục Nghiễm mở tủ lạnh ra xem, nhận thấy Tiết Bồng đã mua khá nhiều thức ăn bèn hỏi: “Định ăn gì nào?”

“Ăn lẩu đi.” Tiết Bồng vừa nói vừa lấy bếp từ ra khỏi kệ.

Lục Nghiễm cũng lấy hết những nguyên liệu nấu lẩu ra.

Từ sau đó, hai người không bàn về nội dung trong mật thất nữa, cùng loay hoay nấu bữa tối, đôi lúc chỉ đưa mắt ra hiệu cho người kia đưa giúp cái này cái nọ.

Còn rất nhiều thứ cần giải đáp, nhưng hiện giờ họ cần lắng đọng lại hơn.

Lúc trên bàn được bày đầy bát đĩa, lẩu trên bếp điện cũng đã sôi.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, nâng cốc chạm nhau, nhìn nhau mỉm cười.

Khói trắng bốc lên nghi ngút, cả căn nhà đều dậy mùi thơm, kèm theo cả hơi ẩm.

Lục Nghiễm hỏi: “Năm mới em có mong muốn gì?”

Tiết Bồng cup mắt nghĩ ngợi rồi nói: “Mong mẹ em luôn khoẻ mạnh, gia đình yên ổn, mau chóng tìm ra chân tướng vụ án của bố với chị em.”

Lục Nghiễm dừng lại một lúc rồi hỏi: “Sao trong ước muốn của em không có anh vậy?”

“Đâu cần ước gì về anh đâu.” Tiết Bồng cười: “Mình sẽ cứ tiếp tục thế này, không thay đổi đâu.”

Có lẽ Tiết Bồng có thể còn không dám chắc những chuyện khác, nhưng cô hiểu Lục Nghiễm hơn bất cứ ai khác.

Lục Nghiễm cười.

Tiết Bồng cũng hỏi: “Vậy anh thì sao? Anh ước gì?”

Lục Nghiễm nói: “Phía trước thì cũng giống em, mong gia đình mạnh khoẻ, bạn bè yên vui, sau đó thì, mong em ăn thêm nhiều thịt thà một chút, ngủ nhiều thêm một lúc, bớt gặp ác mộng lại... Còn nữa, mong mỗi ngày thức giấc đều có thể nhìn thấy em.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa gắp một miếng thịt bò vào bát cô.

Lục Nghiễm toàn ước những chuyện vụn vặt, hơn nữa mỗi điều ước phía sau đều có liên quan đến Tiết Bồng.

Tiết Bồng sừng sốt nói: “Con người anh thật là, anh nói thế sẽ khiến ban nãy em giống như chả coi anh ra gì ấy.”

Nói rồi, Tiết Bồng cúi đầu, nhét miếng thịt bò trong bát vào miệng, lẳng lặng nhai thịt.

“Anh không có ý đó...”

Lục Nghiễm đang định giải thích, Tiết Bồng đã ngắt lời: “Lần đầu tiên có người ước toàn điều ước liên quan đến em đấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng không khỏi nhớ lại trước kia, từ lúc lên Đại học là đã sống ở trường, hơn nữa đa số lúc đều chỉ ở một mình.

Cô không mấy nhiệt tình với người khác, không giỏi xây dựng mối quan hệ, ít có bạn bè xung quanh, cũng không gặp Trương Vân Hoa thường, đến lúc đi làm thì lại dọn ra ở một mình, tuy là gốc vẫn ở thành phố Giang nhưng trong lòng lại rất飄落.

Tiết Ích Đông và Tiết Dịch ra đi đột ngột khiến cô thấy thiếu cảm giác an toàn từ nhỏ, cô sợ mình quá đắm chìm trong tình thân và tình yêu, rồi sợ một ngày nào đó ông trời không vui, lại đột nhiên đưa người bên cạnh mình đi mất.

Thêm vào đó, mấy năm nay cô cũng tiếp xúc với không ít vụ án, càng hiểu thêm thế sự vô thường.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng khẽ nói: “Trước kia em cứ nghĩ, chỉ cần em không có ai để quan tâm thì sẽ không phải chịu tổn thương, cũng không cần phải nếm mùi chia ly. Sống một mình lâu dần rồi tự nhiên sẽ quen thôi. Nhưng mà Lục Nghiễm...”

Tiết Bồng ngẩng lên, nhìn vào mắt Lục Nghiễm qua làn khói trắng ở trước.

Anh đã bỏ đĩa xuống, chăm chú trông sang cô, cẩn thận nghe cô nói.

Từng ánh mắt, cử chỉ của anh, dù là trước kia hay bây giờ, đều thể hiện sự quan tâm và để ý đến cô.

Không cần nói tiếng “yêu”, cũng không cần lời mật ngọt, cô có thể đọc được hết trong mắt anh.

Tiết Bồng bỗng chốc thấy mắt cay cay, trong tim ầm ập: “Mấy tháng nay, tự dưng em nhận ra được trước kia mình đã sai. Hồi trước có một khoảng thời gian, thái độ em với anh không tốt, em còn mĩa mai

anh, anh đều nhường em cả, cũng không có giận dỗi gì em, khi đó em thật sự ương bướng quá...”

Lục Nghiễm ngạc nhiên, hoàn toàn không ngờ chỉ ước có cái thôi mà lại khiến Tiết Bồng nói ra những lời này, anh vói dài cánh tay, nắm lấy tay cô đang đặt trên bàn: “Sao lại nhắc mấy chuyện này nữa em?”

Tiết Bồng cảm nhận được hơi ấm lòng bàn tay anh, cô cụp mắt nói: “Có nhiều lời em cứ nén nhịn, có nhiều lúc tới em còn không nhìn thấu được chính mình. Lần đó, anh vói Chung Lệ đi chấp hành nhiệm vụ, trước đó em đã đồng ý với Chung Lệ, đợi anh ấy về sẽ thử tìm hiểu. Kết quả hai người đi, chỉ có một người về, em biết hành động cứu viện lần đó là có chôn lốt, dưới tình huống nguy cấp như thế, cứu được một người là đã không dễ dàng rồi.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, nắm chặt tay anh: “Lúc đó đúng là em thật sự thấy bất công, cũng không biết làm thế nào để đối mặt với anh, đối mặt với Chung Lệ có thể đã gặp nạn. Em tự hỏi mình, đã biết rõ anh được cứu ra trước là do mối quan hệ với Phó Thị trưởng Tần, em thì lại đã đồng ý với Chung Lệ, liệu em còn có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ với anh như trước kia, coi như không có chuyện gì xảy ra không? Câu trả lời là em không thể vượt qua khỏi ải của chính mình.”

“Thế nhưng sau đó trải qua nhiều chuyện như thế, em mới hiểu...”
Tiết Bồng cuối cùng cũng ngẩng lên, cô khẽ cười, nhìn vào Lục Nghiễm đã nhúu mày không biết từ bao giờ, đôi mắt lại đen láy: “Hôm đó anh được cứu, thật ra em thấy hơi vui mừng.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm khẽ thở dài: “Trong lòng anh, mọi thứ em đều tốt cả, chỉ có mỗi một cái tật.”

Tiết Bồng: “Gì cơ?”

Lục Nghiễm: “Thì chuyện gì cũng cứ chất chứa trong lòng, tự nghiền ngẫm lấy, trong khi khả năng tự nghiền ngẫm thì lại không được tốt. Những thứ đó chất trong lòng lâu dần sẽ thành bệnh đó.”

Tiết Bồng cười: “Vậy sau này chuyện gì em cũng nói với anh, để anh nghiên ngẫm giúp em.”

Lục Nghiễm: “Thế thì anh lại có thêm một điều ước năm mới nữa rồi.”

Ăn xong bữa, Tiết Bồng bèn dắt Barno ra sân chơi ném đĩa.

Lúc quay lại, Lục Nghiễm đã dọn sạch bếp, cà phê cũng đã được đổ ra hai ly, ly của anh đã được uống hết một nửa, anh đang khoanh chân ngồi trên sàn, giờ tư liệu ra xem.

Tấm lưng Lục Nghiễm vừa dày vừa rộng, dáng người thẳng tắp, lúc ngồi trông cứ như một ngọn núi nhỏ.

Tiết Bồng rửa tay, bưng cà phê ngồi xuống cạnh anh, tựa đầu vào vai anh hết sức tự nhiên, liếc nhìn tư liệu trong tay anh mà hỏi: “Anh xem đến đâu rồi?”

Lục Nghiễm nói: “Anh tìm được một vài thứ, có liên quan đến Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, nhưng mà không có nhiều, với lại anh mới lên mạng tra rồi, dựa vào thời gian thì chắc là chị em bổ sung vào đấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lục Nghiễm lấy điện thoại ra, đưa Tiết Bồng xem lịch sử tìm kiếm, lại so sánh với phần tư liệu trên tay anh, trong tư liệu có hai bản hồ sơ, lần lượt là kinh nghiệm làm việc của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú.

Khoảng mười mấy năm trước, Lý Lan Tú ra khỏi nhà máy hoá chất, chuyển sang làm ở công ty kiểm nghiệm bên thứ ba, công ty này có tên là “Hoành Liên”, có thể tra ra được lịch sử đầu tư các bên đầu tư của Hoành Liên trên mạng, trong số đó có tập đoàn Hoắc Thị.

Tiết Bồng ngẩn người một lúc rồi nói: “Trong những ghi chép mà bố em để lại cũng có nói, có một số nhà máy chỉ muốn đối phó với “giám

khảo”, mục đích chỉ để vượt qua vòng đánh giá môi trường và giám định bảo vệ môi trường, sau khi qua được sẽ nói lỏng mức độ, mức phí bỏ vào để duy trì giữ gìn cũng sẽ giảm mạnh. Còn có nhiều nhà xưởng quá đáng hơn nữa, không chỉ xây dựng mà không dựa theo quy định mà giữ khoảng cách với ruộng vườn, sông ngòi, thôn xóm, mà còn đổ thẳng nước thải ra nước sinh hoạt hằng ngày của người dân trong thôn.”

“Năm 2015, nhà nước ban hành “Kế hoạch hành động phòng chống ô nhiễm nước” là do tình thế môi trường nước trên toàn quốc quá sức dũ dội, hơn nữa thị trường xử lý bên thứ ba cũng bắt đầu trở nên rộng hơn từ đó. Nhưng mà trên có chính sách, dưới có đối sách, thị trường lớn thì lợi ích cũng sẽ lớn, kẻ đục khoét cũng sẽ càng nhiều hơn. Em nghe mẹ nói, tuy hiện giờ có rất nhiều doanh nghiệp sẽ đầu tư thật nhiều vốn vào nâng cấp cải thiện các cơ sở xử lý nước thải để có thể thải nước đạt chuẩn, nhưng trong đó cũng có không ít người đầu cơ trục lợi, tìm công ty giám định bên thứ ba tới để làm giả số liệu “hợp lý”, hơn nữa đã trở thành hiện tượng phổ biến rồi.”

Vấn đề công ty giám định bên thứ ba tới để làm giả số liệu từ lâu đã không còn là chuyện một sớm một chiều nữa, nhà nước cũng đã đề ra những hình phạt tương ứng, ví dụ như phạt tiền và ngừng kinh doanh để chỉnh đốn, thậm chí là xử lý hình sự.

Thế nhưng lợi ích to lớn đang chuyển động bên trong vẫn sẽ khiến những nhà đầu tư ôm tâm lý ăn may, biến điều này thành một cuộc mua bán.

Khách hàng tìm tới công ty giám định bên thứ ba, đưa ra yêu cầu, tôi đưa tiền cho anh, anh làm ra một bản số liệu giám định “hợp lý” cho tôi, còn “hợp lý” thế nào thì công ty giám định bên thứ ba sẽ phụ trách thao tác điều chỉnh, chỉnh sửa, tất nhiên là những nhân viên giám định ở những vị trí bình thường sẽ không thể biết được những “mưu tính” này, dù biết cũng không dám báo cáo.

Nói trắng ra thì “lợi ích” là thứ đứng sau điều khiển.

Dựa vào tài liệu hiện có, có thể thấy phần mà Tiết Dịch bổ sung đã chỉ ra công ty giám định bên thứ ba mà tập đoàn Hoắc Thị đầu tư, Lý Lan Tú lại có thể là người đã hợp tác với một số nhà xưởng để đầu cơ trục lợi, tham gia làm giả số liệu.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy Cao Thế Dương thì sao?”

Lục Nghiễm lật thêm vài trang: “Ở đây cũng có nhắc đến nhà máy hoá chất mà Cao Thế Dương làm việc, ông ta đã đổi việc mấy lần, sớm nhất là nhà máy hóa chất Hội Tân nơi xảy ra vụ nổ, còn có mấy nhà máy hoá chất sau đó, bao gồm cả Phong Vũ, toàn nhắc sơ thôi, nhìn theo mớ tư liệu này thì không thấy có gì đặc biệt. Đợi đến lúc về Cục thành phố làm việc, anh cũng sẽ tìm người điều tra mục này, anh cứ thấy phía sau Cao Thế Dương còn có gì đó, nếu không chị em sẽ không cố tình đặt tư liệu của ông ta vào trong này đâu.”

Lục Nghiễm đặt mớ tài liệu xuống, vội đi tới trước bảng trắng, viết mấy chữ “thảm án nhà họ Cao” vào phần “hiện tại” rồi nói: “Ban đầu, vụ án này chỉ chỉ ra hận thù giữa bố mẹ Trần Lăng, Chung Ngọc và vợ chồng nhà họ Cao, nhưng hiện giờ, Lý Lan Tú rất có thể đã tham gia vào nội bộ làm giả số liệu giám định nước ô nhiễm.”

Tiết Bồng đi tới bên cạnh: “Em còn nhớ lúc thu thập chứng cứ trong nhà Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, phát hiện cuộc sống hai người họ sung túc lắm, ăn uống mang mặc gì cũng toàn chọn lựa kỹ càng, chi tiêu cao hơn gia đình khá giả tầm trung bình thường, gia đình họ còn có hai căn nhà lớn, giá lúc mua có chênh lệch rất lớn so với mức lương của hai vợ chồng, trừ phi là thu nhập xám(*).”

(*)Thu nhập xám: Một loại thu nhập kinh tế kín đần xen giữa thu nhập hợp pháp và thu nhập phi pháp.

Thu nhập xám này rất có thể lại có liên quan tới việc làm giả kết quả giám định.

Lục Nghiễm vừa nghe vừa viết thêm dấu chấm hỏi sau tên của Cao Thế Dương, Lý Lan Tú, đồng thời chú thích ô nhiễm nhà máy hóa

chất và giám định nước ô nhiễm.

Sau đó, anh nhớ lại những manh mối trước đó, xâu chuỗi những thứ này lại với nhau.

– Nước hồ trong cái chai mà Trần Lăng để lại, được lấy từ cái hồ nơi Mao Tử Linh vớt xác.

Trước đó, cái hồ này đã được công ty giám định bên thứ ba do tập đoàn Hoắc Thị đầu tư kiểm nghiệm, kết quả là đạt chuẩn, khác biệt rất lớn với kết quả Tiết Bồng có được sau khi nhờ Trương Vân Hoa giám định.

– Đầu năm ngoái, chính phủ thành phố đã giám định ma túy trong nước ô nhiễm một lần, khi đó người ta cũng đã lấy mẫu từ lưu vực thông với cái hồ đó, kết quả cũng đạt chuẩn.

Không lâu sau đó, Khang Vũ Hình lại cấm ổ điều chế ma túy ở đó, bởi vì chính phủ vừa mới giám định ma túy trong nước ô nhiễm một lần, nội trong năm sẽ không làm thêm lần thứ hai, thêm vào đó, công ty giám định bên thứ ba cũng đã đưa ra số liệu “hợp lý”, trong thời gian ngắn, chính phủ sẽ không nghĩ tới việc tiến hành xử lý nước ô nhiễm ở đó.

– Trần Lăng và Mao Tử Linh đều chỉ vào cái hồ đó, nhưng hai người họ chưa chắc đã biết đường đi nước bước trong đó.

Chai nước mà Trần Lăng để lại không phải do Chung Ngọc lấy mà là một người nào đó khác, người này rất có thể là Thường Trí Bác, ông ấy cố tình lựa chọn cái hồ đó, sau đó Mao Tử Linh lại lựa chọn nhà máy bỏ hoang ở đó để tiến hành phân xác, có thể cũng là do Thường Trí Bác chỉ đường.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại nói ra từng điểm.

Tiết Bồng chăm chú lắng nghe, đến khi anh nói xong, Tiết Bồng lại bảo: “Đây cũng là lý do vì sao Trần Lăng lại tiết lộ manh mối bằng

cách thức vòng vo tới vậy, ban đầu chúng ta còn nghĩ là có liên quan đến ma túy, thật ra thì mục tiêu mà ST nhắm đến là một vấn đề còn lớn hơn cả thế ẩn sâu bên trong. Điều càng khiến người ta kinh hoàng khi nghĩ tới hơn là đây chỉ là một cái hồ, hơn nữa còn là cái hồ đã biết được là có vấn đề, ở thành phố Giang chắc chắn còn có rất nhiều cái mà chúng ta không biết...”

Những “nhân hoạ” này cũng có thể được liên hệ với số liệu y tế mà trước đó, Silly Talk đã nhắc tới trong bài đăng, trong đó có nhắc tới tỷ lệ bệnh nhân mắc bệnh ung thư ở thành phố Giang mấy năm nay, cũng nhắc tới vấn đề ô nhiễm môi trường và lương thực, thịt cá có chứa kim loại nặng vượt mức đã lan khắp thị trường, từ đó nêu ra vấn đề.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiết Bồng: “Rất nhiều người dân đều không mấy quan tâm tới mầm bệnh qua đường ăn uống, không chỉ ăn thức ăn để qua đêm mà còn ăn cả trái cây hư, mấy món đã có nấm mốc luôn rồi thì còn gở đi phần hư rồi ăn tiếp. Nếu mà nói với họ là thực phẩm đã bị ô nhiễm, kim loại nặng đã vượt mức, ăn lâu dài sẽ bị ung thư thì anh nghĩ có bao nhiêu người sẽ quan tâm? Ví dụ như cái hồ nước này đi, người dân xung quanh đều biết là nguồn nước đã bị ô nhiễm, nhưng họ không chuyển đi, cũng không có khả năng chuyển đi, chỉ đành sống tạm ở đó, uống nước có chất độc, ăn thực phẩm nhiễm độc.”

Lục Nghiễm khẽ thở dài: “Ma túy là chất độc, ô nhiễm cũng là chất độc, về bản chất thì không có gì khác biệt. Một cái thì có thể lấy mạng người ta trong thời gian ngắn, một cái thì cần bỏ ra mười mấy năm mới có thể nhìn thấy hậu quả. Mọi người đều biết ma túy là có hại, không ai dám động vào, nhưng có được bao nhiêu người quan tâm, bao nhiêu người có tính cảnh giác với ô nhiễm.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm và Tiết Bồng lại cùng nhìn lên chữ “ST” trên bảng và những cái tên có liên quan tới nó.

Có lẽ đây là mục đích khiến tổ chức này chọn đủ cách để bố trí vòng vo như thế, “chỗ đau” mà họ động đến sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người, cũng có thể sẽ bóc ra vết sẹo lớn nhất của thành phố này, không chỉ có những con sâu mọt coi thường mạng sống của người khác vì lợi ích ngắn hạn, một khi chuyện này được công bố, đến cả lòng tin của người dân đối với chính phủ cũng sẽ bị lung lay.

Đối với phần đông người, “yêu quý mạng sống, tránh xa ma túy” là một câu nói thường thức, thông thường thì người dân sẽ không tiếp xúc với nó, hơn nữa mỗi lần có tin tức xã hội liên quan tới ma túy xuất hiện, người xem và cộng đồng mạng đều chỉ xem thế thôi, vừa đánh giá vừa thấy mình sẽ tuyệt đối không động tới những thứ này.

Nhưng trong cuộc sống, những thứ “ma túy” này càng tồn tại phổ biến và dễ lan rộng hơn, chúng biết ẩn nấp, sẽ khiến người ta ăn vào khi nào không hay.

Tiết Bồng đưa mắt nhìn ba chữ “Thường Trí Bác”, đột nhiên như hiểu ra: “Khẩu hiệu yêu quý bảo vệ môi trường đã được lan rộng rất nhiều năm, nhưng có rất ít người thật sự quan tâm và biết cách yêu quý bảo vệ, vì thế, ST đã dùng những vụ án mạng kinh khủng này để thu hút tầm nhìn của công chúng, thoả mãn tâm lý hiếu kỳ của mọi người rồi chỉ cho họ thấy hướng đi thật sự?”

Lục Nghiễm: “Rất có thể là như thế. Một khi sự việc được công bố, công chúng rất khó đòi lại công bằng từ chính phủ, cũng không thể kiện cáo môi trường bị ô nhiễm được, chuyện thức ăn có “độc” và ô nhiễm môi trường là trách nhiệm của mỗi người.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa khoanh vào bốn chữ “tập đoàn Hoắc Thị” trên bảng: “Vì thế phải chọn ra một mục tiêu chủ yếu để nhắm vào trong số những người này, sau đó tiến hành thanh toán rồi mới tiện thể dẫn dụ, tập trung sức nóng, công chúng cũng biết là nên đi thù hằn ai, trút hết tất cả lửa giận lên người ai.”

Hiển nhiên là mục tiêu để nhắm vào ở đây chính là tập đoàn Hoắc Thị.

Tiết Bồng nói tiếp: “Giống như “Địa Ốc Thừa Văn” bảy năm trước, đến tận bây giờ vẫn còn rất nhiều người cho rằng tình hình địa ốc ở thành phố Giang hỗn loạn đều là do Địa Ốc Thừa Văn mà ra.”

Tiết Bồng lại nhìn lên “Tiết Dịch”, đưa ra nghi vấn: “Chỉ là em còn không hiểu, nếu mục tiêu mà ST muốn nhắm tới là ô nhiễm công nghiệp hoá chất, thế chẳng lẽ là mười năm trước, chị em đã bắt đầu quan tâm đến những việc này rồi sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Anh thấy chắc là chú Thường nói với cô ấy. Những vấn đề thao tác nội bộ này cần phải có người hiểu ngành mới biết được, không chỉ là cả quá trình thao tác mà còn phải tiếp xúc với cốt lõi nghiệp vụ nữa, lại còn phải có tầm quan sát như bố em ấy. Chắc là chú Thường cũng có biết cả Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, nếu không chắc chị em sẽ không để tư liệu của hai người này ở trong mật thất đâu.”

Quả thật là thế, Tiết Dịch không phải nhân tài về mặt này, cô ấy cũng không biết cách sử dụng máy móc của Tiết Ích Đông, lúc đó cô ấy còn là một học sinh cấp Ba, chưa tiếp xúc được tới những thứ chuyên sâu trong ngành như thế này.

Dù Tiết Dịch đã tham khảo những ghi chép đó, thật sự chạy tới cái hồ gần nhà máy hóa chất đó để lấy mẫu nước mang về cho Trương Vân Hoa giám định, chứng thực được nước có vấn đề thì cũng không thể trực tiếp chỉ ra Cao Thế Dương và Lý Lan Tú.

Trong số này, người có thể biết được đường đi nước bước, còn biết được phải điều tra thế nào thì chỉ có Thường Trí Bác.

Lục Nghiễm lại chỉ vào “vụ thăm sát nhà họ Cao” mà nói: “Nếu từ mười năm trước, chú Thường đã bắt đầu nghi ngờ Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, vậy thì chắc chú ấy cũng có cơ hội tiếp xúc với Trần Lăng. Em có còn nhớ, trong lần lấy lời khai cuối cùng, Chung Ngọc

đã nói để tìm kiếm vợ chồng Cao Thế Dương mà họ đã đổi việc ở tận mấy nhà máy hoá chất, mất tận mười năm để tìm. Đến sau cùng, họ tìm được một người công nhân già từng làm cùng với bố thì mới biết được hoá ra Cao Thế Dương từng đổi tên.”

Tiết Bồng: “Có lẽ trong quá trình tìm tới được người công nhân đó, họ đã quen biết với chú Thường chăng?”

Lục Nghiễm: “Còn nữa, anh đã xem hồ sơ của Trần Lăng rồi, cô ta bị bỏ tù bị đánh cắp tài sản công ty. Dù trước khi ngồi tù, cô ta đã sắp xếp thoả đáng mọi chuyện sau đó thì với năng lực của Chung Ngọc cũng khó mà hoàn thành được, họ chắc chắn phải cần tới đồng bọn. Vì thế, chắc họ đã hợp tác với chú Thường trong khoảng thời gian này.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm uống luôn hớp cà phê cuối cùng, đang định vào bếp rót thêm ly nữa thì Tiết Bồng đã lấy ly đi mất.

Lục Nghiễm ngạc nhiên, Tiết Bồng bảo: “Đừng uống nữa, hôm nay phân tích thể là đủ rồi, tiến triển đã rất lớn, những thứ còn lại thì tìm lúc rảnh hăng làm, nghỉ ngơi sớm thôi.”

Lục Nghiễm: “Ừm.”

Hai người nhanh chóng sắp xếp tài liệu, chụp lại chữ trên bảng.

Đến lúc cất hết mọi thứ vào mật thất, nhìn lại đồng hồ thì đã là mười giờ tối, Tiết Bồng hối thúc Lục Nghiễm mau đi tắm, Lục Nghiễm cũng không nói gì nhiều, nghe lời bước lên lầu.

Nhân lúc tắm, Lục Nghiễm đứng dưới vòi hoa sen sắp xếp suy nghĩ, nghĩ tới những chuyện phải tranh thủ làm ngay sau khi về Cục thành phố.

Đầu tiên là xác nhận với Lý Thăng, trước kia có phải Hoắc Kiều đã bảo gã điều tra ngược lại Thẩm Chí Bân hay không.

Còn có cả Lưu Cát Dĩnh nữa, có phải mười năm nay gã ta vẫn luôn giữ liên lạc với Khang Vũ Hình hay không, nếu không sao gã ta lại biết tai nạn xe của Trần Ngữ có liên quan tới Khang Vũ Hình?

Tiếp đến là Chung Ngọc, phải xác nhận với cô ta xem hai chị em cô ta đã quen biết với Thường Trí Bác như thế nào, đương nhiên là còn có cả câu chuyện về Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, trước đó vẫn chưa khai quật đủ, có lẽ Chung Ngọc vẫn còn biết nhiều hơn.

Lục Nghiễm quyết định xong, đi ra khỏi nhà tắm, một tay còn đang cầm khăn lông lau tóc, ngược lên đã thấy Tiết Bồng đang trải giường trong phòng ngủ.

Lục Nghiễm khựng lại, liếc nhìn cái giường mềm mại, lại nhớ tới cái giường sofa dưới lầu, anh hắng giọng hỏi: “Em ơi, máy sấy ở đâu vậy?”

Tiết Bồng chỉ vào tủ đầu giường: “Trong ngăn kéo ấy, mai mốt anh cứ tìm ở đấy.”

Mai mốt?

Lục Nghiễm cup mắt không trả lời, chỉ mím môi, lấy máy sấy ra khỏi ngăn kéo, đang định bước lại vào trong phòng tắm sấy tóc.

Tiết Bồng lại gọi anh: “Đợi đã, để em tắm cái, anh sấy ở ngoài đi.”

Tiết Bồng nói rồi bèn đi vào nhà tắm.

Cửa đóng lại, Lục Nghiễm vẫn cứ đứng yên nhìn cánh cửa một chốc, giờ mới tới bên tủ đầu giường cắm điện máy sấy.

Máy sấy nhanh chóng phát ra tiếng “vù vù”, đan xen với tiếng nước truyền ra từ trong nhà tắm.

Lục Nghiễm càng nghe, tai càng nóng bừng, còn liếc mắt sang cái giường mới trải như không có chuyện gì.

Lục Nghiễm sấy tóc xong, miệng cũng khát khô, người cũng hơi nóng nghĩ ngại một lúc rồi vẫn đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu tìm nước uống, tất nhiên là còn phải trải lại cái giường sofa bên dưới.

Lúc sáng dọn dẹp, anh vẫn chừa lại mớ chăn đệm mới trên sofa bên dưới.

Lục Nghiễm biết ý của Tiết Bồng có nghĩa là anh vẫn còn dùng tới, thế nên mới không dọn vào.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cũng vừa bước vào bếp, rót một ly nước mát rồi uống ừng ực.

Uống nước xong, anh vòng qua góc đọc sách, chuẩn bị lót lại ổ tiếp.

Ai ngờ vừa nhìn sang sofa đã hết hồn.

Ơ kìa?

Sao không thấy cái bộ chăn đệm mới đâu nữa rồi?

Lục Nghiễm sửng sờ, lại nhìn quanh khắp nơi, chỉ còn thấy có cái gối ở trên sofa.

Lục Nghiễm ngơ ngác một lúc, thoát đầu không hiểu chuyện gì, sau đó lại bỗng nghĩ ra gì đó, nhìn sang Barno đang nằm trên sofa đơn với ánh mắt kỳ lạ.

Lục Nghiễm ho khẽ rồi hỏi: “Mày nghĩ là tao có nên lên lầu không?”

Barno mở to mắt, sủa một tiếng.

Lục Nghiễm bật cười: “Coi bộ mày cũng tán thành nhỉ.”

Barno lại sủa thêm tiếng nữa.

“Vây ngủ ngon nha, quý nhỏ.” Lục Nghiễm nói rồi đi qua Barno, lên thẳng trên lầu.

Lúc bước tới cửa phòng ngủ, cả không khí cũng bỗng chốc mang mùi hương ngọt ngào.

Cửa phòng tắm cũng đã được mở ra, Tiết Bồng đang đứng bên trong sấy tóc.

Lục Nghiễm hít sâu một hơi, đi tới bên cửa, nhìn Tiết Bồng qua gương.

Tiết Bồng vừa tắm xong, má và môi đều hơi đỏ, trong mắt còn đọng hơi nước, người mặc quần áo ở nhà rộng rãi, lớp vải mềm mại lung lay từng chút theo cử động và luồng gió nóng từ máy sấy, lay vào mắt, vào tim Lục Nghiễm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Chỉ là biểu cảm của Lục Nghiễm rất khế khàng, cổ họng cũng nhẹ nhàng lay động, hỏi như không có chuyện gì: “À em, em dọn chăn đệm rồi hả? Anh phải trái giường.”

Tiết Bồng liếc nhìn anh, nói trong tiếng máy sấy “vù vù”: “Trái cả rồi còn gì.”

Tiết Bồng không nói lớn, cũng không có biểu cảm gì.

Lục Nghiễm ngẩn ngơ, dường như đã nghe thấy, nhưng lại không chắc bởi biểu cảm của cô, anh bèn bước tới gần cô thêm chút, không nhìn vào người trong gương nữa mà nhìn thẳng chăm chăm vào cô.

Lục Nghiễm: “Em nói lại lần nữa đi, anh chưa nghe thấy.”

Tiết Bồng đặt máy sấy xuống, cầm lược lên, thông dong chải đầu rồi mới quay sang, ngẩng đầu nhìn anh.

Căn phòng yên lặng vài giây, cả hai đều vô thức nín thở.

Cho đến khi Tiết Bồng mím môi nói: “Rõ ràng là anh nghe thấy rồi.”

Lần này, Lục Nghiễm cuối cùng cũng hết nhịn được nữa, nụ cười trên môi dần đậm thêm, ngọn lửa bập bùng trong ánh mắt, nhìn đến mức Tiết Bồng thấy mặt mình nóng lên, liếc xéo anh rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Lục Nghiễm lập tức đi theo, đóng cửa phòng ngủ lại.

Quay sang lại thấy Tiết Bồng đã cuộn vào trong chăn, tựa bên đầu giường, còn cầm điện thoại vừa cài báo thức vừa nói: “Mai anh đi làm phải không, em cài báo thức bảy giờ cho anh nhé.”

“Ừm.”

Lục Nghiễm trả lời, đưa tay bấm tắt công tắc đèn trên tường.

“Tách” một tiếng, căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ còn chút ánh sáng điện thoại.

Lục Nghiễm cũng nằm vào trong chăn, phát ra mấy tiếng sột soạt.

Tiếp đó, điện thoại trong tay Tiết Bồng cũng bị anh lấy đi, đặt lên trên tủ đầu giường.

Lại là một chút tiếng động khe khẽ.

Trong bóng tối, dường như còn có thể nghe được tiếng hai người nói chuyện.

Tiết Bồng nói rất nhỏ tiếng: “Người anh nóng quá.”

Giọng của Lục Nghiễm lại trầm lắng hơn bao giờ hết: “Chân em còn lạnh không, anh ủ cho.”

Chương 166: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 22

Sáng sớm, báo thức vừa reng là đã có cánh tay vươn từ trong chăn ra tắt mắt.

Một lát sau, Lục Nghiễm đặt điện thoại về chỗ cũ, ôm lấy Tiết Bồng vẫn còn đang nằm trong chăn không nhúc nhích, hôn lên cô, lên vai cô.

Cho đến lúc Tiết Bồng tỉnh giấc, không thèm mở mắt mà chỉ mơ màng hỏi: “Mấy giờ rồi anh?”

Lục Nghiễm: “Bảy giờ, anh phải đi làm rồi.”

Tiết Bồng vui mặt vào trong chăn, trốn khỏi hơi ấm trên người anh: “Vậy anh còn không đi mau đi.”

Lục Nghiễm không nhúc nhích, lại ôm ghì lấy cô dây dưa thêm mấy phút nữa, đến lúc Tiết Bồng không nhịn được mà phải hối thúc thêm lần nữa, anh mới khẽ thở dài rồi ngồi dậy.

Lục Nghiễm tắt tạp nhanh, xuống lầu chuẩn bị bữa sáng, đổ cho Barno một bát hạt lớn, đợi con quỷ nhỏ nhai ngấu nghiến xong rồi mới đưa nó đi dạo một vòng.

Lúc Lục Nghiễm lái xe đến Cục thành phố đã là tám giờ rưỡi.

Lục Nghiễm ngồi trong phòng làm việc, uống nửa ly cà phê, sắp xếp lại manh mối trong đầu rồi đứng dậy tập hợp tổ trình sát số 1 để mở

họp.

Trong phòng họp, Lục Nghiễm nhanh chóng dán một nhóm ảnh sơ đồ nhân vật lên bảng trang, chú thích ra về mối quan hệ.

Đám Hứa Trần nhìn thấy toàn là những vụ án đã xử lý trước kia, về mặt mỗi người một kiểu, không biết tại sao lại nhắc lại chuyện cũ.

Cho đến khi Lục Nghiễm trình bày hết về sơ đồ mối quan hệ nhân vật, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đầu tiên là nhóm nhân vật gồm Thẩm Chí Bản, Lưu Cát Dũng, Lý Thăng, Trần Mạt Sinh, bên cạnh họ còn có thêm ba cái tên là Khang Vũ Hình, Hoắc Kiêu và Hoắc Ung.

Phía trên nhóm nhân vật này chính là tai nạn xe của Hoắc Kiêu, những người có liên quan gồm có Trần Ngữ, Lâm Nguyệt và tài xế của Hoắc Kiêu.

Tiếp đến là nhóm Trần Lăng, Chung Ngọc, Cao Thế Dương, Lý Lan Tú, những thứ liên quan đến họ được đặt ở bên cạnh là vài nhà máy hóa chất, công ty giám định bên thứ ba và tập đoàn Hoắc Thị.

Lại tiếp sau đó chính là vụ án của Thường Phong và Ngải Tiểu Nguyên, người liên quan có Phùng Tề Chính.

Phòng họp im ắng một lúc lâu không ai lên tiếng.

Lục Nghiễm đặt bút xuống, cho mọi người có thời gian để tiêu hoá và liên tưởng thông tin, cho đến khi Trương Xuân Dương lên tiếng đầu tiên: “Đội phó Lục, tôi có câu hỏi.”

Lục Nghiễm: “Nói đi.”

Trương Xuân Dương: “Có phải anh đang nghi là những vụ án này có liên kết với nhau từ bên trong đúng không?”

Lục Nghiễm quay sang bảo: “Thế thì còn phải xem là liên kết thế nào.”

Trương Xuân Dương nhanh chóng chỉ ra: “Hình như mỗi vụ án đều chỉ đến tập đoàn Hoắc Thị hoặc là nhà họ Hoắc.”

Lục Nghiễm: “Đúng thế.”

Những người còn lại bắt đầu lần lượt lên tiếng.

Lý Hiểu Mộng nói trước: “Công ty giám định bên thứ ba tên Hoàn Liên mà Lý Lan Tú đã công tác trước khi nghỉ hưu là do Hoắc Thị đầu tư, việc này thì đúng là có liên quan, nhưng trông có vẻ hơi gượng ép, chỉ là công nhân thôi mà.”

Lục Nghiễm vẽ một đường bên dưới “Hoàn Liên”: “Vì thế nên hiện giờ phải liên kết với bộ phận giám sát quản lý, xem xem có phải “Hoàn Liên” có dính dáng tới vấn đề làm giả giám định không, Lý Lan Tú có tham gia vào không.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại viết đến tên của Mao Tử Linh, nối cô ta lại với Trần Lăng, Khang Vũ Hình và công ty giám định bên thứ ba: “Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết đã thu thập mẫu nước bên cái hồ mà Mao Tử Linh vớt xác, sau khi giám định đã chứng thực được mẫu nước này có thành phần trùng khớp cao với mẫu nước gọi là “nước ở quê nhà” do Trần Lăng để lại, hàm lượng kim loại nặng cũng vượt mức nghiêm trọng. Trước đó, lưu vực khu này đã được giám định nước ô nhiễm, công ty bên thứ ba phụ trách giám định chính là công ty mà tập đoàn Hoắc Thị đầu tư, kết quả giám định là “đạt chuẩn”, số liệu sai lệch rất lớn so với kết quả mà Khoa Kiểm nghiệm Dấu vết đưa ra.

Phương Húc tiếp: “Nếu nói thế thì có thể là lưu vực phía ấy cũng đã dính phải vấn đề làm giả số liệu của công ty giám định bên thứ ba. Chẳng lẽ Trần Lăng và Chung Ngọc đã biết chuyện này từ lâu nên

mới cố ý để lại chai nước sao?”

Lục Nghiễm: “Chuyện này vẫn chưa chắc chắn được, cá nhân tôi cho rằng họ chỉ biết một phần, việc để lại chai nước đó chắc là do người khác gợi ý.”

Lý Hiểu Mộng hỏi: “Người khác ấy ạ?”

Lục Nghiễm không chỉ ra tên “Thường Trí Bác” mà chỉ nói: “Hiện giờ vẫn còn là nghi ngờ, điều tra theo hướng này trước đã. Xuân Dương, cậu phụ trách liên hệ với bộ phận giám sát quản lý nhé.”

Trương Xuân Dương: “Vâng, đội phó Lục.”

Hứa Trăn lại nói: “Tôi biết Phùng Tề Chính, trước kia anh ta từng đến chi đội, nhưng mà đã là mấy năm trước rồi, mấy năm nay luật sư Lập Khôn tới đây khá nhiều lần là Hàn Cố.”

Lục Nghiễm nhìn sang tên Phùng Tề Chính, ánh mắt dần lạnh căm: “Trước khi Thường Phong gặp chuyện, cậu ấy và Ngải Tiểu Nguyên là người yêu của nhau, tối hôm Thường Phong gặp chuyện, Ngải Tiểu Nguyên và Phùng Tề Chính cùng rời khỏi một quán karaoke, về đến nhà, tận ba giờ sáng Phùng Tề Chính mới đi khỏi, sau đó không lâu thì Thường Phong xảy ra chuyện. Hiện giờ điều có thể biết được là Ngải Tiểu Nguyên và Phùng Tề Chính không phải người yêu của nhau, tối đó Phùng Tề Chính còn đe dọa Ngải Tiểu Nguyên bằng bạo lực, sau đó, Ngải Tiểu Nguyên được mời tới phân cục khu phía Nam để hợp tác điều tra, chưa tới nửa tiếng, Phùng Tề Chính đã xuất hiện.”

Nghe đến đây, cả bọn đều lần lượt sững sờ.

Về mặt Lục Nghiễm rất thờ ơ: “Hiện giờ, phân cục khu phía Nam đang điều tra vụ án này, nhưng mà tôi cần mọi người cũng nhắm chừng trước, sắp tới nếu chủ mưu đứng sau có xuất hiện, đợi đến ngày mối liên hệ bên trong những vụ án này đều được vạch trần,

chúng ta nhất định phải làm rõ mục tiêu điều tra. Phùng Tề Chính chỉ làm việc cho người khác, người có thể thao túng anh ta ở thành phố Giang thì lại không nhiều.”

Không cần phải nói ra người có thể sai khiến Phùng Tề Chính là ai, tất cả mọi người có mặt đều vô thức đổ dồn ánh mắt vào một cái tên: Hoắc Đình Diệu.

Tuy động cơ và nguyên nhân ở đây vẫn chưa được làm rõ, nhưng đây chính là thứ họ phải điều tra.

Lục Nghiễm lại nhanh chóng cầm bút, chấm vào hai chữ “Chung Ngọc”: “Vẫn cần phải điều tra tiếp về lý lịch của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, nhưng vụ án nhà họ Cao đã kết thúc, lúc này không tiện bút dây động rùng, chỉ có thể ra tay từ phía Chung Ngọc trước. Hiểu Mộng, mau liên lạc với trại giam nữ, nhờ họ sắp xếp thời gian, chúng ta phải thẩm vấn Chung Ngọc lại lần nữa.”

“Vâng...” Lý Hiểu Mộng nói: “Phải rồi, đội phó Lục, có chuyện này chắc anh vẫn còn chưa biết, em cũng mới nghe nói sáng nay thôi.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Gì thế?”

Lý Hiểu Mộng: “Hôm nay là tuyên án vụ Chung Ngọc rồi.”

Lục Nghiễm khựng lại, yên lặng một lúc rồi nói: “Đã thế thì thời gian không còn nhiều nữa, chuyện này càng phải tranh thủ, bắt buộc phải hỏi cho ra sự thật trước khi chấp hành hình phạt, cố làm một lần cho tới nơi tới chốn.”

Lý Hiểu Mộng: “Vâng, em hiểu rồi!”

Thật ra mọi người đều rõ, vụ án của Chung Ngọc rất có khả năng tử hình, đến cơ hội chung thân cũng cực kỳ thấp.

Lục Nghiễm im lặng một lát rồi lại chỉ vào nhóm Trần Mạt Sinh, anh

hỏi: “Mọi người thấy sao về vụ án này và tai nạn xe của Hoắc Kiều sau đó?”

Phương Húc lên tiếng đầu tiên: “Trước Tết Dương lịch, Hoắc Kiều tới chi đội báo án, bảo rằng tai nạn xe một năm trước của anh ta là do có người gây ra chứ không phải ngoài ý muốn, còn cung cấp một đoạn ghi âm cuộc gọi, cho biết là Hoắc Ung và Khang Vũ Hình hợp tác với nhau gây ra. Trong tai nạn, những người mất mạng ngoài tài xế của Hoắc Kiều còn có Trần Ngũ, con trai Trần Mạt Sinh, Lâm Nguyệt, con gái Lâm Thích. Nếu nói vụ tai nạn và vụ án Trần Mạt Sinh có liên quan gì tới nhau thì trong cả hai vụ đều có Khang Vũ Hình xuất hiện, cô ta vừa là nhân chứng mười năm trước, cũng là đối tượng tình nghi mười năm sau.”

Lục Nghiễm gật đầu, khoanh lại tên của Khang Vũ Hình, sau đó lại khoanh thêm một cái tên chính là Lưu Cát Dũng.

Tiếp đó, dưới ánh nhìn nghi hoặc của mọi người, Lục Nghiễm nói: “Lưu Cát Dũng chắc là người biết được nội tình vụ tai nạn xe. Tôi nghi ngờ mười năm nay ông ta có qua lại với Khang Vũ Hình và Hoắc Ung, nhưng bởi một nguyên nhân nào đó mà Lưu Cát Dũng không dám khai ra Khang Vũ Hình.”

Trương Xuân Dương nói tiếp: “Nhưng mà bây giờ Khang Vũ Hình sa lưới rồi.”

Lục Nghiễm: “Vì thế cần phải cho Lưu Cát Dũng lấy lời khai lần nữa, lợi dụng chuyện Khang Vũ Hình sa lưới để gài bẫy, moi móc những gì ông ta biết được. Xuân Dương, chuyện này cậu làm chung với Phương Húc.”

Phương Húc, Trương Xuân Dương: “Vâng, đội phó Lục.”

Lúc này, Hứa Trăn lại hỏi: “Nhưng mà đội phó Lục, sao anh còn phải viết cả tên của Lý Thăng và Hoắc Kiều nữa?”

Lục Nghiễm thở dài: “Thẩm Chí Bân từng bỏ ra mấy chục nghìn để bảo Lý Thăng theo dõi Hoắc Kiêu. Sau đó không lâu, Hoắc Ung bị bắt cóc, còn trải qua một cuộc phẫu thuật cắt bỏ sau lần bị bắt cóc. Mọi người có suy nghĩ gì không?”

Trương Xuân Dương suy nghĩ giây lát rồi nói: “Thật ra lúc điều tra vụ án của Hoắc Ung là chúng ta đã thấy kỳ lạ rồi. Lúc nhỏ là vì bị bạo lực gia đình nên mới vô ý bị thương ở chỗ đó, phải thực hiện cuộc phẫu thuật đầu tiên, nhưng lần mười mấy tuổi thì lại là do bị bắt cóc, nếu bọn bắt cóc muốn ngược đãi thì có thể đánh đập cậu ta, thậm chí là giết cậu ta, tại sao lại làm phẫu thuật cắt bỏ lần hai cho cậu ta?”

Phương Húc tiếp: “Hành vi bắt cóc như thế có mục đích là vì tiền hoặc là trả thù, lúc đó Hoắc Ung còn nhỏ, khả năng người ta nhắm vào cậu ta không được cao cho lắm, dù là có nhắm vào ai thì cũng là Hoắc Đình Diệu. Đương nhiên là còn một khả năng khác, đó chính là nhà họ Hoắc có hai đứa con trai.”

Trương Xuân Dương: “Đúng rồi, thật ra chúng ta luôn nghi ngờ chuyện này là do Hoắc Kiêu làm, nhưng mà không có chứng cứ, và lại cũng đã qua mười năm rồi, người nhà họ Hoắc cũng không báo án, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy.”

Lý Hiểu Mộng: “Ôi trời, nếu mà là Hoắc Kiêu thật thì chắc là chuyện xấu trong nhà không rêu rao ra ngoài được chứ gì, cũng hợp với dáng Hoắc Đình Diệu lắm.”

Lục Nghiễm cười nhàn nhạt, nghe đến đây thì bảo: “Xem ra mọi người đều nghĩ như nhau, vậy thì hiện giờ vấn đề là tại sao Thẩm Chí Bân lại cho Lý Thăng theo dõi Hoắc Kiêu, lúc đó cậu ta chỉ mới mười mấy tuổi, còn là một học sinh cấp Ba.”

Phương Húc ngẩn người, đột nhiên nghĩ ra: “Chẳng lẽ là Hoắc Ung bảo ông ta làm vậy?”

Vừa nói ra, cả phòng lại chìm trong im lặng.

Mọi người nhanh chóng nghĩ đến cùng một chuyện.

Trương Xuân Dương nói trước: “Hoắc Ung bảo Thẩm Chí Bân theo dõi Hoắc Kiêu, sau khi nắm được hành tung lại thực hiện việc bắt cóc sao?”

Lý Hiểu Mộng cũng tiếp: “Không ngờ là trong lúc theo dõi, Lý Thăng bị Hoắc Kiêu phát hiện, Hoắc Kiêu lại mua chuộc ngược lại Lý Thăng, ăn miếng trả miếng?”

Phương Húc: “Hoắc Kiêu không muốn lấy mạng Hoắc Ung, chỉ là khiến cậu ta hoàn toàn mất đi khả năng sinh sản, việc này cũng đồng nghĩa với việc mất đi tư cách người thừa kế.”

Hứa Trăn lên tiếng sau cùng: “Hoắc Ung vì thế mà ôm hận, mười năm sau bèn hợp tác với Khang Vũ Hình, tạo thành một vụ tai nạn xe, định lấy mạng của Hoắc Kiêu.”

Trong hai chuyện này, những người biết chuyện hiện giờ còn sống là Hoắc Kiêu, Khang Vũ Hình và Lưu Cát Dững.

Hoắc Kiêu không thể nào thừa nhận chuyện mình lên kế hoạch bắt cóc, Khang Vũ Hình trước đó cũng cứ tỏ ra không liên can tới mình, khẳng định không hé răng nửa lời, Lưu Cát Dững hiện giờ phải nhận lấy tội cố ý giết người, còn có thể lấy danh nghĩa “hợp tác với cảnh sát để phá vụ án khác” khiến gã ta nói ra chân tướng.

Lục Nghiễm lại chỉ vào tên Lưu Cát Dững lần nữa: “Vì thế Lưu Cát Dững chính là mấu chốt của cả sự việc: Nếu thật sự là Thẩm Chí Bân bắt cóc Hoắc Ung, vậy thì chắc chắn ông ta phải cần đồng bọn, thế người này là ai? Đặt giả thiết tiền đề bắt cóc được thành lập, thế thì tại sao Thẩm Chí Bân lại bị Lưu Cát Dững giết chết sau khi bắt cóc? Đừng quên, với tính cách của Hoắc Ung, nếu thật sự là Thẩm Chí Bân bắt cóc, lại còn cho người làm phẫu thuật cắt bỏ cho cậu ta, Hoắc Ung sẽ không thể nào tha cho Thẩm Chí Bân. Nhưng mà còn

chưa đợi Hoắc Ung ra tay, Thẩm Chí Bản đã bị Lưu Cát Dũng giết mất. Bọn họ chỉ đơn giản là có khúc mắc về lợi ích hay còn có nguyên do gì khác?”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại nhìn sang Phương Húc và Trương Xuân Dương: “Lúc thẩm vấn Lưu Cát Dũng, các cậu nhất định phải chú ý, phải liên kết chuyện này với tai nạn xe mười năm sau để hỏi, phải khiến Lưu Cát Dũng nghĩ rằng cảnh sát đã nắm được chứng cứ xác thực. Còn nữa, trước khi đến gặp Lưu Cát Dũng, nhớ hỏi xin hồ sơ vụ tai nạn xe từ phía Đại đội Giao thông trước đã, bên mình nghiên cứu trước rồi hội ý với phía kỹ thuật sau.”

Phương Húc, Trương Xuân Dương: “Vâng, đội phó Lục.”

Đang họp đến đây thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Lục Nghiễm: “Mời vào.”

Cửa mở ra, mọi người nhìn sang, người bước vào chính là Quý Đông Duẫn vừa nghỉ phép dài hạn quay lại.

Quý Đông Duẫn gầy đi hẳn so với trước kia, nhưng sắc mặt vẫn khá khỏe khoắn, gã đứng trước cửa nhìn những người trong phòng rồi nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Quý Đông Duẫn: “Đội phó Lục, có tiện nói chuyện mấy câu không?”

Lục Nghiễm gật đầu, đi nhanh ra cửa, bước tới hành lang cùng Quý Đông Duẫn.

Lục Nghiễm đứng lại, khẽ cười bảo: “Hoan nghênh anh về đội.”

Quý Đông Duẫn hơi ngạc nhiên rồi nói: “Cảm ơn.”

Quý Đông Duẫn nhanh chóng lấy ra một mảnh giấy và một chiếc USB đưa cho Lục Nghiễm: “Trên giấy là mật khẩu tài khoản Silly Talk,

mật khẩu và thứ trong USB đều là do Trình Khi đưa cho tôi, cậu ta chính là Chương Nghiêm Vân. Chỗ chúng tôi hẹn gặp nhau là một quán ăn cậu ta hùn vốn mở ra, tôi đã viết số điện thoại và địa chỉ cậu ta liên lạc với tôi ở mặt sau giấy rồi, nhưng mà tôi nghĩ với tính cách của cậu ta thì chắc đã có chuẩn bị rồi, chắc không còn ở đó nữa.”

Lục Nghiễm sững sốt, chuyện này quả thật có hơi trở tay không kịp.

Lục Nghiễm cầm lấy USB, liếc nhìn thông tin trên giấy: “Thật ra trước Tết Dương lịch, chúng tôi đã điều tra ra được Trình Khi là Chương Nghiêm Vân, nhưng mà lúc đó anh còn đang nghỉ phép nên không làm phiền anh.”

Quý Đông Duẫn cười bảo: “Đứng trên lập trường làm pháp y của tôi thì Trình Khi quả thật đã tham gia phạm tội, tuy cậu ta không đích thân nhúng tay vào vụ án của Hoắc Ung và Trần Mạt Sinh, nhưng cậu ta vẫn là đồng phạm, đáng phải chịu sự chế tài của pháp luật. Nhưng đứng ở góc độ của Quý Đông Duẫn, tôi cho rằng bản chất của Chương Nghiêm Vân không xấu xa, nếu khi phá án các anh có yêu cầu gì, cần đào tạo cậu ta thành người trong đường dây tình báo, cho cậu ta cơ hội lập công chuộc tội, với năng lực và mảnh khoé của mình, cậu ta hoàn toàn có thể gánh vác được. Tôi nghĩ việc cậu ta chủ động cung cấp chiếc USB này cũng là vì thế.”

Lục Nghiễm cầm lấy USB, không nói gì thêm.

Anh rất rõ tính cách và con người Quý Đông Duẫn, làm được đến nước này là đã không dễ dàng gì rồi, tận mắt nhìn thấy vận mệnh của từng người trong nhóm bạn bè từ thuở niên thiếu cứ quay cuồng trong lầm lỗi, người thì chết, người thì trốn chạy, người thì điên, dù ngoài mặt không thể hiện thì trong lòng ắt cũng không dễ chịu gì.

Lục Nghiễm lại cũng từng tiếp xúc với Trình Khi, tuy lúc đó Trình Khi luôn che mặt, nhưng trong hai ba ngày va chạm ngắn ngủi, Lục Nghiễm cũng có thể ghép nối được đại khái phong thái hành động của người này, bản chất y quả thật không xấu xa, cũng không chơi

trò gì nham hiểm, còn ngay thẳng hơn hai nạn nhân lúc đó là Lưu Cát Dũng và Tống Kim nhiều.

Cũng không biết vì sao, Lục Nghiễm đột nhiên có linh cảm, thay vì bây giờ bỏ công bỏ sức đi tìm kiếm tung tích của Trình Khi như mò kim đáy biển, chi bằng án binh bất động trước, người này chắc vẫn còn chưa đường rút, chắc là sau này còn có thể dùng được.

Chương 167: Quyển Kết (Phần đầu) - Chương 23

Trong lúc đồng nghiệp ở tổ điện tử đang lục ra từng bài đăng trong tài khoản Silly Talk, Lục Nghiễm đang nghiên cứu nội dung trong USB mà Quý Đông Duẫn đưa tới.

Trong USB có một tệp tin chứa mười mấy bức ảnh, ấn vào xem thì phát hiện từng tấm đều là sổ sách viết tay, ghi chép lại “khoản chi xám” của một nhà máy hoá chất có tên Khải Huy.

Phía sau những “khoản chi xám” này có viết rất rõ, đơn vị nhận khoản và người nhận khoản là những ai, mỗi lần là bao nhiêu tiền.

Hẳn là những hạng mục chi tiêu từ trong xưởng này chắc chắn sẽ được bên tài vụ động tay động chân vào sau đó để che giấu.

Còn cái nhà máy hóa chất Khải Huy này thì...

Thoạt nhìn hai chữ “Khải Huy”, Lục Nghiễm bỗng thấy rất quen, hình như là đã gặp ở đâu rồi.

Đến tận một lúc sau, anh đột nhiên nhớ tới một người, vội đứng dậy, lục tìm bản sao hồ sơ của Trần Lăng.

Quả là thế, ở mục nguyên nhân vào tù của Trần Lăng, anh tìm được tội danh trộm cắp tài sản công cộng, công ty bị cô ta trộm cắp tài sản chính là nhà máy hóa chất Khải Huy.

Lục Nghiễm nhú mày, đi về bên bàn xem máy tính lần nữa, suy nghĩ

đầu tiên là chẳng lẽ phần sổ sách này là do Trần Lăng lấy trộm từ Khải Huy?

Trong hồ sơ của Trần Lăng không hề nhắc đến sổ sách dính dáng đến “khoản chi xám”.

Đương nhiên là chuyện này chắc chắn không thể nói ra rõ ràng, trừ phi Khải Huy muốn mượn đó mà chuốc lấy những phiền phức khác.

Người có thể tiếp xúc, chỉ ra và ghi chép lại để lưu trữ những khoản xám này đa phần là những nhân viên có chức vụ cỡ cấp quản lý kinh doanh, có quyền hạn bảo phía tài vụ chi tiền.

Vậy thì trường hợp khá có khả năng chính là cái Trần Lăng muốn trộm thật sự là sổ sách, trộm tiền bạc chỉ là để che mắt, còn không thì có thể là sau khi trộm sổ sách, bị quản lý bảo quản sổ sách phát hiện, sau đó quản lý lại lấy trộm tiền bạc rồi vu oan cho Trần Lăng.

Dù nằm trong trường hợp nào thì hiện giờ sổ sách rất có thể đã vào tay Thường Trí Bác, nhưng Trần Lăng cũng đã đề phòng, biết chụp ảnh giữ lại rồi đưa số ảnh này cho Trình Khi.

Lục Nghiễm xem tỉ mỉ từng tấm ảnh sổ sách, nhanh chóng nhìn thấy một bên nhận khoản trong số đó chính là công ty giám định bên thứ ba Hoàn Liên, Khải Huy không chỉ chuyển tiền cho Hoàn Liên có một lần.

Lý Lan Tú lại từng làm việc ở Hoàn Liên lúc còn sống.

Cũng có nghĩa là Khải Huy từng giám ngấm ngầm giao dịch nhiều lần với Hoàn Liên, yêu cầu Hoàn Liên sửa đổi số liệu giám định nước ô nhiễm “hợp lý”, người phụ trách chính là Lý Lan Tú sao?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm mau chóng tìm kiếm trang mạng quản lý của nhà máy hóa chất Khải Huy, lướt sơ thì phát hiện, tám năm trước, nhà máy hóa chất Khải Huy từng bỏ ra một số tiền lớn mời

một giám đốc cố vấn về làm việc, người này có tên là Cao Bản Thuận.

Cao Bản Thuận?

Lục Nghiễm sững sờ.

Đó chẳng phải là tên mà Cao Thế Dương từng đổi sang sao?

Trong vụ án thăm sát nhà họ Cao, trong lần lấy lời khai cuối cùng, Chung Ngọc có nhắc đến việc hai chị em cô ta và Trần Lăng đã tìm kiếm Cao Thế Dương rất lâu, đổi việc ở các nhà máy hóa chất nhiều lần trong vòng mười năm chỉ để tìm Cao Thế Dương, sau đó mới biết được là Cao Thế Dương đã đổi tên thành Cao Bản Thuận.

Thế thì xem ra, Trần Lăng đã tìm được “Cao Thế Dương” trong thời gian làm việc ở nhà máy hóa chất Khải Huy, sau đó phát hiện Cao Thế Dương và Lý Lan Tú lần lượt làm việc với tư cách là cố vấn của nhà máy hoá chất và đại diện của công ty giám định bên thứ ba, tiến hành giao dịch ngầm, thế nên mới trộm mớ sổ sách về khoản chi xăm này để chỉ ra tất cả?

Nhớ lại về con người của Cao Thế Dương lúc còn trẻ, khi còn trẻ, ông ta thực hiện thao tác vi phạm quy tắc ở nhà máy hóa chất Hội Tân, khiến thùng hóa chất phát nổ, khiến mấy người công nhân chết tại chỗ, Cao Thế Dương lại còn được tiếng thơm “có công cứu viện”, nhận được khen thưởng.

Sau đó, Cao Thế Dương lại chuyển đến làm việc ở những nhà máy hoá chất khác, có làm thêm chuyện đầu cơ trục lợi gì nữa thì cũng chẳng lạ gì.

Chỉ là giấy không gói được lửa, nếu như trước kia Cao Thế Dương không để lại những mầm hoạ này, thì sau này cũng không có chuyện Trần Lăng lại trăm phương nghìn kế tìm kiếm điểm yếu của ông ta.

Nghĩ được đến đây, ngoài phòng làm việc có tiếng gõ cửa, Lý Hiếu Mộng bước vào.

Lý Hiếu Mộng đi tới trước bàn: “Đội phó Lục, em gọi điện hỏi rồi, Chung Ngọc bị xử tử hình. Em cũng đã xác nhận thời gian với bên trại giam rồi, ngày mai lại đến lấy lời khai cho Chung Ngọc lần nữa.”

“Được.” Lục Nghiễm dừng lại một lúc, sao chép nội dung trong USB ra thêm một bản, đưa USB cho Lý Hiếu Mộng rồi nói: “Cô mau chóng tìm hiểu nội dung trong này trước ngày mai gặp Chung Ngọc. Ở trong này có nhắc đến một nhà máy hóa chất tên Khải Huy, có giao dịch ngầm với công ty giám định bên thứ ba Hoàn Liên. Cao Thế Dương và Trần Lăng đều từng làm việc ở Khải Huy, vì thế tôi đoán tài liệu này là do Trần Lăng cung cấp lúc còn sống.”

Lý Hiếu Mộng ngạc nhiên: “Trần Lăng ư?”

Lục Nghiễm: “Tình hình cụ thể thì vẫn phải đợi đến mai gặp Chung Ngọc rồi mới biết, nhưng mà cũng không thể chỉ căn cứ dựa vào mỗi lời khai của cô ta, chúng ta vẫn phải tiếp tục điều tra về manh mối Khải Huy.”

Lý Hiếu Mộng: “Vâng, em hiểu.”

Đang nói đến đây, đồng nghiệp ở tổ điện tử gửi tin nhắn tới cho Lục Nghiễm: “Đội phó Lục, đã lục được hết bài đăng của tài khoản Silly Talk, có một bài đã cài sẵn thời gian chưa được đăng tải, giờ tôi gửi cho anh.”

Lục Nghiễm vội trả lời: “Cảm ơn.”

Sau đó anh lại quay sang Lý Hiếu Mộng: “Nói mọi người để ý hòm thư điện tử, tôi gửi bài đăng của Silly Talk cho mọi người, xem cùng đi.”

...

Mấy phút sau, không chỉ nhóm trinh sát nhận được bài đăng, cả Tiết Bồng đang nghiên cứu tư liệu ở nhà cũng đã nhận được.

Lần trước, bài đăng nhắc tới việc ông T, bố của “nữ thần” đã vạch trần việc thải nước sai quy tắc của mấy nhà máy hóa chất và chuyện tai nạn giao thông của ông T.

Bài đăng được lục ra lần này là tiếp diễn của nội dung lần trước, nội dung đại loại là về việc thông qua việc vạch trần những chuyện này mà ông T lại phát hiện ra một nhà máy hoá chất khác, không chỉ xử lý nước thải trái quy định mà còn động tay động chân vào sản phẩm, sử dụng nguyên liệu có hại cho sức khỏe con người mà nhà nước đã cấm.

Bên dưới đó, còn có danh sách các nguyên liệu có hại.

Sau đó, Silly Talk lại bắt đầu thuật lại tiến triển sau đó của nhà máy hóa chất này, sáng lập nên thương hiệu như thế nào, phát triển nhà xưởng càng lúc càng lớn mạnh như thế nào, phát triển đa dạng, đầu tư vào những ngành nghề khác như thế nào.

Doanh nghiệp này sau đó đã trở thành công ty tập đoàn, chủ tịch tập đoàn này bắt đầu sự nghiệp từ thiện, mỗi năm đều sẽ bỏ ra một số tiền lớn để bỏ vào sự nghiệp bảo vệ môi trường ở thành phố G, không chỉ đầu tư cho nhiều công ty giám định, mà còn cung cấp nguồn hỗ trợ cho các nhà xưởng hóa chất mô hình mới, nhiều lần được chính phủ ca ngợi.

Tiếp đến, Silly Talk lại đính kèm danh sách sản phẩm của doanh nghiệp này, chiếm thị phần cao trên thị trường, còn dành ra một câu hỏi cho tất cả cư dân mạng xem bài đăng: Lục tìm trong nhà thử xem có mấy món này không, có muốn biết chúng được sản xuất ra như thế nào không?

Ở cuối bài đăng, Silly Talk đính kèm một tấm ảnh nhà máy hóa chất

đầu tiên của doanh nghiệp này, còn có cả ruộng vườn và hồ nước đã ô nhiễm đến đen xì gần nhà máy.

Chỉ là vừa mới xem xong bài đăng này, đồng nghiệp tổ điện tử đã gửi tin nhắn tới, bảo rằng vừa phát hiện tài khoản Silly Talk có người khác đăng nhập, còn đăng tải luôn cả bài đăng cuối cùng đang được cài sẵn giờ.

Không chỉ có vậy, tài khoản Silly Talk còn đổi cả mật khẩu.

Chắc là tài khoản Silly Talk đã được kết nối cố định với một số điện thoại nào đó, vì thế lúc IP lạ tiến hành đăng nhập, chủ nhân số điện thoại có thể biết được nên mới tiến hành thao tác.

Lục Nghiễm lập tức lên mạng xem, quả là như thế, mấy phút trước, người theo dõi tài khoản Silly Talk đã chia sẻ lại bài đăng này lên diễn đàn trong nước.

Tuy từ đầu tới cuối, Silly Talk đều không nhắc tới tên của chủ tịch trong bài đăng, nhưng chỉ xem mô tả về tiến trình phát triển của doanh nghiệp này, cư dân mạng cũng đã nhanh chóng đoán ra được đây chính là Hoắc Đình Diệu.

Chưa tới nửa tiếng, cộng đồng mạng đã bắt đầu bùng nổ.

Có người nói mình sống ở khu phía Nam thành phố Giang, trông tấm ảnh này rất quen, hình như là có biết ở đâu, nhưng mà nhà máy hóa chất này đã chuyển đi rồi, nhà xưởng cũng đã bị tháo dỡ, con sông này cũng không còn đen như lúc nhỏ nữa.

Bên dưới có người trả lời, nước không còn đen nữa nhưng vẫn không thể uống được, có vị đắng, tóm lại là nông dân sống ở gần đó đều không dám dùng nước trong hồ đó, nghe nói nhiều năm trước có một lần làm rầm rộ lắm, nhiều gia súc ở nông trường gần đó đã chết, bây giờ chỗ đó còn có rất nhiều người mắc bệnh ung thư.

Có người theo đó đưa ra vấn đề, nếu có một nhà từ thiện đền đáp xã hội, cống hiến rất nhiều cho thành phố này, nhưng tiền đề là tiền ông ta cống hiến đều được chất bởi bánh bao tẩm máu người, thế thì mọi người nghĩ sao?

Có người nhanh chóng trả lời, gớm ghiếc, giả nhân giả nghĩa, làm chuyện xấu trước rồi lại buông đao “lập địa thành Phật” à? Làm gì có mối nào hời thế, tố giác ông ta đi!

Có người trả lời, tố giác sao? Tố giác kiểu gì? Ai đi tố giác? Tố giác với ai? Cái thứ này đã trỗi lên tới tận cao như thế rồi, đám dân thường chúng ta lật đổ nổi không? Mấy người không xem tin tức à, ông ta thường xuyên được ca ngợi đấy, người ta có bệ đỡ!

Còn có người trả lời, cái loại thế này chắc chắn chết không yên, đoạn tử tuyệt tôn!

Bên dưới còn có người chế nhạo, ông ta có chết yên hay không thì không biết, nhưng mà dù gì thì con trai ông ta là chết không yên rồi đó.

Ở bên dưới, còn có người chỉ ra vụ án “Teflon của hãng DuPont” có thật ở Mỹ.

Cư dân mạng này còn nói, bạn nào có hứng thú thì có thể tìm hiểu đầu đuôi vụ án này, sẽ biết được con đường gian nan khó khăn để làm lung lay được gốc rễ của một doanh nghiệp lớn, để phơi bày quá trình ô nhiễm công nghiệp hoá chất dài mấy chục năm, có bao nhiêu người muốn nói ra sự thật đã phải mất mạng trong quá trình đó.

Nhìn lại quá trình phát triển của tập đoàn Hoắc Thị, nói khó nghe thì ông T chắc cũng chỉ là một trong số những bộ xương trắng trên con đường thành công của doanh nghiệp bản mà thôi.

Sau đó còn có rất nhiều cư dân mạng trả lời.

Có người nói, thôi bỏ đi, sống tạm bợ qua ngày đi, nghĩ kỹ thấy mà sợ, thôi thì cứ làm dân cư ngụ ngốc, không biết gì hết cho rồi, biết rồi cũng không giải quyết được, còn phiền muộn thêm.

Cuối cùng, còn có một cư dân mạng nặc danh loan tin rằng doanh nghiệp, nhà từ thiện này đã lọt vào vòng bình chọn cho Đại sứ Bảo vệ Môi trường năm nay, nếu không có gì ngoại lệ thì chắc là sẽ được chọn.

Nghĩ cũng biết là bài đăng mới của Silly Talk đã làm dậy sóng tới cỡ nào, nhanh chóng bùng nổ trên Weibo, lên cả tin tức tìm kiếm hàng đầu.

Có không ít cư dân mạng đã gắn thẻ tập đoàn Hoắc Thị và bộ phận phụ trách giám sát quản lý.

Ban đầu là có người đang mượn nước đẩy thuyền.

Đến sau đó, chủ đề dần trở nên nóng hổi, lại còn có không ít những kênh truyền thông cũng chia sẻ.

Tiếp theo đó, các đối thủ của tập đoàn Hoắc Thị cũng lần lượt tham gia vào, bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa.

Một khi đám tư bản này mà đã tham gia vào thì chủ đề cũng mau chóng sôi lên ùng ục.

Một khi các đối thủ cạnh tranh tham gia vào thì sẽ chĩa mũi giáo vào vấn đề đường dây sản xuất và chất lượng sản phẩm của tập đoàn Hoắc Thị, những chuyện này đều chỉ có người trong ngành mới biết.

Bên dưới xuất hiện không ít những “ông hoàng kiến thức”, bảo rằng khẩu hiệu tự xưng của tập đoàn Hoắc Thị trước giờ luôn là chấp hành nghiêm ngặt, bảo đảm một trăm phần trăm tiêu chuẩn của nhà nước, nhưng trên thực tế thì hoàn toàn không thể bảo đảm được độ đạt chuẩn trong giám định, tất cả mọi sản phẩm đều có mức độ đạt

chuẩn.

Đã có mức độ đạt chuẩn thì sẽ có con số phần trăm thấp cho phép sai sót, ví dụ như 3%, 5%, cũng có nghĩa là sản phẩm thật sự đạt chuẩn thông thường cũng chỉ có 95%.

Việc kiểm tra và xử lý những sản phẩm lỗi này sẽ lãng phí nhiều lợi nhuận hơn, những doanh nghiệp “cá biệt” sẽ lựa chọn làm như không thấy, tiết kiệm bớt số tiền này.

Thế là có cư dân mạng lại hỏi, mức độ đạt chuẩn của sản phẩm tập đoàn Hoắc Thị sản xuất là bao nhiêu phần trăm?

Có người trả lời, việc này chỉ có lãnh đạo cấp cao trong nội bộ Hoắc Thị mới biết được, ít nhất thì công nhân tuyển đầu ở xưởng không thể nào biết được, nhưng mà theo nguồn tin đáng tin tưởng thì công nhân tuyển đầu ở Hoắc Thị bây giờ có bốn cái thấp kém chính là tố chất kém, tinh thần kém, năng suất kém, lương thấp, nhưng suy xét cho cùng thì vấn đề vẫn nằm ở tầng quản lý cấp trung và cao, ảnh hưởng trực tiếp đến việc lựa chọn và đào tạo nhân tài bên dưới.

Những doanh nghiệp tương tự đều sẽ bỏ ra không ít vốn để đào tạo nhân lực, nâng cao tố chất và tính tích cực công việc của công nhân, nhưng Hoắc Thị trước giờ chưa từng “lãng phí” vào mặt này.

Có cư dân mạng nhanh chóng trả lời, rằng đúng là thế, “lãng phí” vào những chỗ khuất không thể thấy như thế này, chi bằng lấy đi làm từ thiện, để mọi người đều biết Hoắc Thị là doanh nghiệp có lương tâm, biết đền đáp xã hội như thế nào, hơ hơ!

Còn có bình luận bảo rằng đã mang hết đồng sản phẩm do doanh nghiệp này sản xuất trong nhà mình ra xem, xem cả buổi trời cũng biết có đạt chuẩn hay không. Mẹ bà nó, khổn cái là ba má còn thích mua, bảo là không chỉ tốt mà giá cả còn phải chăng, khiếp thật, biết ngay là làm gì có chuyện rẻ mà tốt!

Bên dưới nhanh chóng lấp đầy bởi bình luận trả lời, có không ít cư dân mạng đăng tải ảnh những sản phẩm này ở nhà mình, còn kêu gào triệu hồi “ông hoàng kỹ thuật” biết về giám định hiện hồn, mau chóng xem giúp.

Chủ đề dần lệch sang hướng khác, sau đó lại có người nhắc tới Hoắc Ung, con trai nhỏ của Hoắc Đình Diệu, còn có người bóc phốt là nghe nói mấy vụ án buôn người mới được phá ở thành phố Lịch, thành phố Giang đều có liên quan tới tay Hoắc Ung bị phân xác kia.

Có người nhớ lại, bảo rằng hình như nữ bác sĩ phân xác Hoắc Ung đã từng bị đem bán?

Có người trả lời, đâu chỉ có thế, còn có cái tiệc thác loạn gì đó nữa, cũng liên quan đến tên Hoắc Ung này luôn, hình như là nữ bác sĩ đó nhìn thấy người mẫu nữ bị ngược đãi đến chết trong bữa tiệc, nên mới bị bán tới thôn.

Tất nhiên là những thông tin trên đều có dính tới câu chuyện mà Silly Talk đăng tải trước đó, vì sự việc hệ trọng nên tài khoản chia sẻ câu chuyện đã bị xoá mất từ lâu, nhưng vẫn có không ít người kịp thời lưu ảnh lại.

Thông tin có phải sự thật hay không thì cảnh sát không công bố, dù có cần công khai gì thì cũng chỉ miêu tả hời hợt, không nhắc tới mấy thứ chi tiết như thế.

Nhưng cư dân mạng hóng hớt đâu có thêm biết thật giả gì, vừa nghe thấy chuyện kinh hãi đến thế là Adrenalin trong người bỗng chốc được kích hoạt, rất nhiều người đều lên tiếng bảo rằng loại này đáng bị băm thành ngàn mảnh, chết là vừa đời!

Sau mấy tiếng đồng hồ sục sôi, hiện giờ không chỉ có thành phố Giang, mà tới cả cộng đồng mạng ở vùng khác cũng lần lượt đổ dồn sự chú ý vào chuyện này.

Còn có rất nhiều người nói không chỉ ở thành phố Giang, thật ra gần những huyện thành ở quê mình cũng có rất nhiều kênh mương hôi thối, hiện giờ rất lo cho người nhà, nếu sự phát triển của công nghiệp và kinh tế phải trả giá bằng sức khỏe của con người, vậy thì bây giờ chúng ta kiếm tiền chỉ để mua thuốc men sau này thôi sao.

Ngoài ra, một số người có sức ảnh hưởng ở thành phố Giang cũng đã đứng ra lên tiếng, tuy không trực tiếp chỉ vào vấn đề của sản phẩm, nhưng đều cùng nhất trí, mong đây chỉ là hiểu lầm, mong những thứ chúng ta sử dụng mỗi ngày không phải là “sản phẩm có độc”, mong việc sản xuất những sản phẩm này không có liên quan gì tới những “con nước đen” kia.

Thế nhưng bên dưới những “mong muốn” này, có một số cư dân mạng ở thành phố Giang đã đăng tải trực tiếp hình ảnh của nhà máy bỏ hoang ở ngoại ô và sông ngòi, thôn xóm gần đó, bảo rằng những hình ảnh này không phải được chụp vào mười mấy, hai mươi năm trước mà đã chụp gần đây, mọi người tới xem đi!

Tuy những nhà máy này đã bị bỏ hoang, nhưng môi trường vẫn chưa được cải thiện, người dân trong thôn cũng không dám báo cáo, còn dùng thứ nước này để tưới tiêu trong nông nghiệp, cuối cùng thì lương thực sản xuất ra lại đi vào bụng mọi người.

Một khi giám định phát hiện số lương thực này không đạt chuẩn thì sẽ cấm tiêu thụ nhưng mặt hàng đang kinh doanh sẽ bị gỡ khỏi kệ, tin tức lan ra thì sẽ không ai còn dám mua hàng ở những nơi này nữa, thế thì người nông dân sẽ mất sạch vốn lẫn lời.

Bài đăng của Silly Talk đã làm dấy lên một cơn chấn động to lớn, sau mấy tiếng lan truyền, tiếp diễn, hiện giờ đã càng lúc càng kịch liệt.

Thật ra người trong ngành đều biết, đây không chỉ là vấn đề của một doanh nghiệp nào đó, mà là cả một môi trường ác liệt, nếu không tới nước gay gắt dữ dội thì nhà nước cũng đã không liên tiếp đưa ra chính sách mới.

Nhưng chuyện này cũng đúng như phân tích trước đó của Lục Nghiễm, khói lửa của dân chúng không thể càn quét mà không có mục đích, cần phải nhắm chính xác vào một mục tiêu, tập trung súng đạn.

Tập đoàn Hoắc Thị đã trở thành tấm bia này.

Một tấm bia được đẩy ra sau từng bước bố trí, lót nền của Silly Talk.

Tất nhiên là chuyện này cũng đã đến tai chính phủ thành phố.

Chiều tối, Lục Nghiễm đang định gọi điện thoại cho Tần Bác Thành, nhưng nghĩ lại thì lại gọi cho Tề Vận Chi.

Tề Vận Chi nói với Lục Nghiễm, rằng Tần Bác Thành mới vừa nhờ thư ký gọi điện cho bà, báo chắc là hôm nay sẽ về muộn lắm, không cần chờ cơm, thậm chí có thể là không về, nguyên nhân là gì thì lại không nói.

Lục Nghiễm cũng đã tính trước được, rất có thể chuyện này để đến tai lãnh đạo cấp tỉnh, dù bước tiếp đến là truy cứu trách nhiệm hay là điều tra, thì tất cả cán bộ cấp thành phố bao gồm cả Tần Bác Thành đều phải lập tức phân công bố trí ngay.

Trước lúc tan làm, Lục Nghiễm lại họp với tổ trình sát số 1 thêm lần nữa, phân công các bước tiếp theo, cũng dặn dò không được bút dây động rừng lúc điều tra.

Dù bên ngoài có chấn động tới đâu, dù bên trong có dấn dáp tới bao nhiêu sự việc, họ vẫn là cảnh sát hình sự, trách nhiệm của họ là tiến hành điều tra xử lý vụ án hình sự, tuyệt đối không được vượt quá bốn phạm với những vấn đề họ không có quyền hạn, tuyệt đối không thể gây sơ suất trong quá trình điều tra, thu thập chứng cứ, khiến kẻ có mưu mô lợi dụng, khiến những chứng cứ thu thập được đều mất đi hiệu lực.

Lúc họp xong, thành phố Giang đã qua giờ cao điểm tối.

Cả thành phố sáng đèn lấp lánh đẹp đẽ, dường như không khác gì so với mọi ngày.

Chỉ là những cư dân sinh sống trong thành phố này lại chìm trong nỗi bất an, trên đường về nhà, sau bữa cơm trà nước, họ vẫn tiếp tục bàn luận về môi trường sống ở thành phố Giang.

Bởi vấn đề liên quan tới “tập đoàn Hoắc Thị” mà hiện giờ đến cả khí thải xe, hàm lượng khói bụi, tạp chất trong nước sinh hoạt vẫn vẫn đều trở thành một phần chủ đề trò chuyện.

Vừa hơn bảy giờ, Lục Nghiễm cũng lái xe về căn nhà của Tiết Bồng.

Anh không có chìa khoá, đi tới cửa đang định bấm chuông thì cửa đã mở ra từ bên trong.

Lục Nghiễm hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn thì bắt gặp đôi mắt to tròn của Barno, không khỏi mỉm cười, còn xoa đầu nó bảo: “Mới tới có bao lâu đâu mà thành chủ nhà luôn rồi vậy. Xịn ghê.”

Barno được khen thì vui vẻ vẫy đuôi, đẩy dép cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm thay giày ra, cởi áo khoác, nhìn thấy tấm bảng trong mật thất lại bị lấy ra, bên cạnh còn có chồng một xấp tài liệu, chỉ là không thấy Tiết Bồng đâu.

Mà trong nhà lại còn quá yên ắng.

Đến lúc bước sang góc đọc sách, Lục Nghiễm mới nhìn thấy Tiết Bồng đang cuộn người ngủ say trên sofa.

Lục Nghiễm rửa tay, đun ấm nước nóng, nhân lúc nước còn chưa sôi, anh ngồi xuống trước sofa, kéo chăn lên cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng cảm nhận được có động tĩnh cũng thức giấc, lim dim mắt, làm quen với ánh sáng, nhìn thấy Lục Nghiễm bèn mơ màng hỏi:
“Anh về khi nào vậy, mấy giờ rồi?”

Lục Nghiễm mỉm cười: “Hơn bảy giờ rồi, sao mới giờ này em đã ngủ rồi vậy.”

Tiết Bồng dụi mắt, vẫn chưa mở mắt ra: “Xem tài liệu hết cả buổi chiều, mệt quá nên chớp mắt một tí.”

Mệt quá sao?

Lục Nghiễm lại bảo: “À, nhức người đúng không, anh xoa bóp cho.”

“Ừ.” Tiết Bồng không ngồi dậy, chỉ trở mình tại chỗ, quay lưng về phía Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhìn xuống tấm lưng mảnh khảnh, cong cong khoé môi, đưa hai tay nhẹ nhàng xoa bóp eo cô, ấn ngón cái về hai bên hông, xoa bóp các huyệt.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÈNG TƯ

Tiết Bồng yên lặng mấy giây rồi liếc nhìn anh, hỏi với giọng điệu lạ kỳ: “Em nhức vai gáy mà, sao lại xoa hông?”

“Anh tưởng là...” Lục Nghiễm cứng đờ, nhìn vào mắt Tiết Bồng.

Lại thêm vài giây im lặng, Tiết Bồng có vẻ đã hiểu ra, trợn mắt với anh rồi lại nằm xuống: “Xoa hông xong rồi làm tiếp trên vai đi.”

Lục Nghiễm lại cười, xoa cả vai và gáy cô: “Sáng mấy giờ dậy thế?”

Tiết Bồng mệt mỏi: “Mười giờ.”

Lục Nghiễm: “Muộn thế, coi bộ chất lượng giấc ngủ tốt đấy chứ.”

Tiết Bồng dừng lại, trả lời một câu: “Còn lâu ấy chứ mà chất lượng tốt, tại tối qua thức khuya quá đấy.”

Lục Nghiễm không lên tiếng, nụ cười càng thêm đậm đà.

Một lúc sau, Tiết Bồng nói: “Tối nay em muốn ngủ sớm.”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

“Ừ là xong rồi đấy hả?” Tiết Bồng nói: “Em nói thật đấy, em muốn để dịu thêm mấy ngày.”

Lục Nghiễm cười: “Anh biết mà, anh có phải trẻ trâu mới lớn đâu.”

Nói xong thì lại im lặng.

Tiết Bồng nằm yên ở đó không nhúc nhích, tới lúc thấy ngộp mới nghiêng người qua: “Nằm vậy khó chịu quá, kéo em dậy với.”

Lục Nghiễm ngồi lên sofa, kéo cô dậy.

Tiết Bồng tì vào, tựa đầu vào vai anh, người vẫn mềm nhũn.

Lục Nghiễm trượt tay ra sau lưng cô, xoa bóp nhẹ nhàng, một lúc sau, Tiết Bồng lại ôm lấy anh thở dài.

Lục Nghiễm khựng lại: “Sao thế?”

Tiết Bồng nói: “Tự dưng... em lại có linh cảm không hay.”

Lục Nghiễm nghĩ ngợi rồi nhanh chóng hiểu ra: “Tại bài đăng lúc chiều sao?”

“Ừm.” Tiết Bồng nói: “Chuyện đến nước này, dù là ST hay là chú Thường, chắc họ đều không định chừa lại đường lui cho mình nữa rồi, chắc là muốn cá chết lưới rách. Hôm nay em gọi điện cho chú Thường, chú tắt máy rồi. Em hỏi mẹ em mấy ngày nay có liên lạc gì không, mẹ em nói chú Thường còn chưa đi nhận cả hài cốt của Thường Phong, không biết đi đâu rồi.”

Lục Nghiễm sững sốt, đến hài cốt của Thường Phong còn chưa nhận, “mất liên lạc” như thế sao?

Tiết Bồng nói: “Hiện giờ em đang lo hai chuyện, một là lo chú Thường bị một thế lực nào đó khống chế mất rồi, thế nên mới “mất liên lạc”, hai là lo chú Thường tự lựa chọn “biến mất”. Dù là trường hợp nào cũng đều không lạc quan.”

Nếu là về trước, thế thì chứng tỏ Hoắc Đình Diệu đã nghe được tầm hơi mà hành động rồi.

Chỉ là về trước có khả năng rất thấp, dù gì thì Thường Trí Bác cũng ở trong tối, dù Hoắc Đình Diệu có biết được là có ai đó đang âm thầm giờ trò thì cũng chưa chắc đã nghĩ ngay đến Thường Trí Bác, lại còn hành động nhanh như thế được.

Nếu như là về sau, thế thì chứng tỏ là Thường Trí Bác đang mai phục trong tối, mục đích là để thực hiện hành động tàn bạo hơn sau đó.

Tiết Bồng ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt Lục Nghiễm, vào lúc này, cả hai cùng nghĩ đến cùng một chuyện.

Lục Nghiễm: “Tuy ST đã làm rất nhiều chuyện chạm tới ranh giới pháp luật, đa phần thành viên tổ chức cũng đều chỉ bị khống chế, nhưng dù những vụ án này có gây kinh hãi tới mấy thì cũng chỉ là chút trầy xước đối với “tập đoàn Hoắc Thị”.”

Tiết Bồng: “Ừm, hiện giờ có thể thấy, ST chỉ biết chuyện ô nhiễm công nghiệp hoá chất ở bên ngoài, họ hoàn toàn chưa tiếp xúc đến cốt lõi bên trong, cũng không có đường để tiếp xúc. Hoặc có thể là ST biết được loáng thoáng gì đó, nhưng lại không biết vũng nước này sâu đến độ nào.”

Lục Nghiễm: “Vì thế họ đã đưa ra ngụ ý để chính phủ và cảnh sát can thiệp điều tra. Những thứ được phơi bày trên mạng cũng là vì muốn dùng sức mạnh truyền thông để tạo áp lực.”

Tiết Bồng: “Nhưng mà với tư cách là cảnh sát thì năng lực của mình có hạn, trừ phi là án hình sự, những chuyện khác hoàn toàn không phải bổn phận của anh.”

Lục Nghiễm: “Trừ phi sự việc vẫn đang tiếp tục được nung nấu, cấp trên muốn điều tra triệt để, điều động các bộ phận như cảnh sát kinh tế, giám sát quản lý, Viện Kiểm sát để thành lập tổ chuyên án, như thế thì có thể sẽ còn điều tra được tận sâu hơn, nhưng về mặt thời gian thì cũng cần một năm, hai năm, thậm chí là lâu hơn thế.”

Tiết Bồng: “Là cảnh sát, em biết người trong ST phải chịu sự chế tài của pháp luật, nhưng là một con người, em mong họ không phải chết oan uổng, ngoài ra còn có cả bố em, chị em...”

Lục Nghiễm khẽ thờ dài, đưa tay vén tóc cô hỏi: “Em đang sợ sau nhiều chuyện như thế vẫn không thể lay động được gốc rễ của sự việc sao?”

Tiết Bồng cúi đầu: “Em biết nếu truy xét tới tận cùng thì bất cứ doanh nghiệp nào cũng sẽ có vấn đề, chỉ cần điều tra là chắc chắn sẽ tìm được sơ sót. Nhưng chuyện gì thì cũng phải quan tâm tới tính nghiêm trọng của nó, còn phải mượn đó để phát huy. Bây giờ ST đã đưa ra một vấn đề, chuyện tiếp đó xảy ra thế nào thì em không mong là nó sẽ sấm to mưa nhỏ, đến cuối cùng lại bỏ mặc ở đó.”

Lục Nghiễm: “Không đâu, chuyện khác thì anh không dám nói, nhưng

chuyện này thì anh tin là lần này, tập đoàn Hoắc Thị rất khó thoát.”

Tiết Bồng ngẩng lên: “Sao thế?”

Lục Nghiễm cười: “Mẹ anh nói hôm nay chú Tần phải tăng ca đến muộn lắm, có thể không về nhà luôn ấy.”

Tiết Bồng: “Vì tập đoàn Hoắc Thị sao?”

Lục Nghiễm: “Ừm, nếu chỉ là một bài đăng bịa đặt thì tập đoàn Hoắc Thị chỉ cần đưa ra một lời thanh minh rồi công khai xử lý là được, qua mấy ngày là người dân không bàn nữa thôi. Nhưng lần này thì khác, Tòa Thị chính phản ứng nhanh như thế, chứng tỏ mọi sắp xếp trước đó của tổ chức ST đã sinh ra phản ứng dây chuyền. Trong vòng nửa năm, liên tiếp xảy ra các vụ án mạng, mỗi vụ đều có liên quan tới tập đoàn Hoắc Thị, mỗi vụ đều rầm rộ trên mạng, gây đủ thứ sóng to gió lớn. Những chuyện này sớm đã đến tai lãnh đạo cấp tỉnh, anh nghĩ bước tiếp theo chính phủ chắc chắn sẽ vỗ về dân chúng rồi triển khai điều tra tập đoàn Hoắc Thị. Đương nhiên là vẫn còn một khả năng nữa, có khi Hoắc Thị đã sớm khiến chính phủ chú ý đến, họ đã muốn can thiệp từ lâu, tổ chức ST lại trùng hợp xuất hiện vào lúc này, đổ thêm dầu vào lửa.”

Tiết Bồng cup mắt, khẽ gật đầu.

Cô biết suy đoán của Lục Nghiễm hẳn sẽ gần với sự thật hơn, dù sao thì chỉ với vài vụ án hình sự, không thể nào làm lung lay một công ty quy mô lớn như tập đoàn Hoắc Thị được.

Dù Hoắc Đình Diệu có giết người, có bị bắt, thì đó cũng là hành động của một mình ông ta, pháp luật cũng chỉ truy cứu một mình ông ta, không thể ra phán quyết cho “tập đoàn Hoắc Thị”.

Đối tượng mà tổ chức ST muốn nhắm đến hoàn toàn không phải một người nào đó của nhà họ Hoắc, bọn họ muốn nhổ bật gốc công ty tập đoàn này, thế thì chắc chắn phải nhúng tới thứ gì đó ở sâu hơn, có

thể là những thứ quan trọng đó chỉ có lãnh đạo cấp cao trong nội bộ mới nắm được.

Năm đó, Địa Ốc Thừa Văn đổ sụp một cách gây chấn động, các bộ phận cùng hợp tác tiến hành điều tra gấp rút, trước kia chưa từng có chuyện gì kinh khủng tới vậy.

Nhưng chứng cứ then chốt vẫn phải là những mục mà Cố Dao cung cấp.

Cố Dao chính là người thừa kế mà Cố Thừa Văn một tay đào tạo nên, lại còn là người dễ dàng tiếp xúc đến cái cốt lõi trong nội bộ Địa Ốc Thừa Văn, đến cô ấy mà còn phải bỏ ra mười năm để thu thập chứng cứ.

Muốn nhắm vào sâu trong tập đoàn Hoắc Thị từ bên ngoài thế này, bắt buộc cần có sự hợp tác của các phòng ban, nếu không có kỳ tích và điều bất ngờ gì xuất hiện, e rằng đây sẽ là một trận chiến lâu dài.

Chương 168: Quyền Kết (Phần đầu) - Chương 24

Sáng sớm hôm sau, Lục Nghiễm và Lý Hiểu Mộng tới trại giam nữ.

Mấy tháng rồi mới gặp lại Chung Ngọc, Chung Ngọc đã gầy guộc đi hẳn, mặt mày khô héo, sắc mặt xám xịt, còn hơi sưng lên, nhưng nhìn thấy hai người thì lại cười rất nhẹ nhõm, cứ như cuối cùng cũng trút bỏ được gánh nặng, có thể nghỉ ngơi được rồi.

Trước kia, Lục Nghiễm cũng đã từng nghe, từng thấy những trường hợp tương tự, có rất nhiều phạm nhân tội ác tày trời sau khi biết được phán quyết cuối cùng của mình, lại có thể ngủ ngon hơn, cảm thấy sắp được giải thoát.

Tất nhiên là cũng có một số người sẽ thấy bất mãn với kết quả phán quyết, yêu cầu kháng án, mong muốn có được một cơ hội “sống”.

Có thể thấy rõ Chung Ngọc thuộc trường hợp đầu.

Chung Ngọc ngồi xuống, bảo ngay: “Cảnh sát Lục, trước đây tôi đã khai hết những gì phải khai rồi, hiện giờ vụ án của tôi cũng đã được xử xong, sao cậu còn tới hỏi tôi nữa?”

Chung Ngọc nói rồi lại cười, trên mặt không có chút kinh ngạc hay nghi ngờ gì.

Lục Nghiễm thấy thế bèn nói: “Xem ra chị biết chúng tôi tới để làm gì. Đúng là vụ án của chị đã được xử xong, nhưng còn có vài chuyện liên quan tới chị và Trần Lăng, giữa hai người và Silly Talk cần chị nói

rõ.”

Chung Ngọc khựng lại, cố tỏ ra bất ngờ: “Silly Talk? Tôi không quen người này, chưa gặp ngoài đời bao giờ, cậu muốn tôi nói gì?”

Lục Nghiễm vẫn bình thản: “Trong thời gian làm việc ở nhà máy hóa chất Khải Huy, Trần Lăng từng đánh cắp một phần sổ sách ghi chú về khoản chi xám, trong đó có thể cho thấy Khải Huy và công ty giám định bên thứ ba Hoàn Liên có giao dịch ngầm. Chị có biết chuyện này không?”

Chung Ngọc cụp mắt, không đánh lừa đánh đảo mà thẳng thắn thừa nhận: “Tôi biết. Chị tôi bị xử tù vì chuyện đó mà. Người của Khải Huy có đe dọa thế nào, chị ấy cũng đều không chịu giao sổ sách ra, thà rằng chịu gánh lấy tội danh trộm cắp tài sản công cộng cũng nhất quyết không nói một chữ.”

Vừa nhắc đến Trần Lăng, vẻ mặt của Chung Ngọc đã trở nên dịu dàng hơn nhiều, giọng điệu còn hơi sùng bái: “Chị ấy là người tôi nể phục nhất, kiên cường, biết nhẫn nhịn, quyết đoán, nếu không bị mang bệnh, chị ấy nhất định có thể làm nên chuyện lớn.”

Lục Nghiễm lại không có ý định tiếp tục nói về Trần Lăng với Chung Ngọc, anh chỉ hỏi: “Người đe dọa cô ta chính là Cao Bản Thuận, cũng chính là Cao Thế Dương sao?”

Chung Ngọc ngược lên: “Không phải, Cao Thế Dương chỉ dám lén lút làm chuyện xằng bậy, ông ta không có cái gan đó. Là người bên ngoài làm.”

Người bên ngoài?

Lục Nghiễm nheo mắt: “Là ai?”

Chung Ngọc lại không trả lời mà hỏi ngược lại: “Dù tôi có nói ra thì cô cậu cũng làm được gì? Chuyện này không có chứng cứ.”

Lục Nghiễm dừng lại một chút rồi mới hỏi: “Nếu Trần Lăng muốn lợi dụng sổ sách để khiến Cao Thế Dương bị pháp luật trừng trị thì cô ta đã không ngồi tù rồi, cô ta hoàn toàn có thể giao lại sổ sách cho các bộ phận có liên quan, tổ giám nhà máy hóa chất Khải Huy, nhưng cô ta không làm thế, thà chịu bị Khải Huy cắn ngược lại cũng phải giấu sổ sách đi là vì sao?”

Chung Ngọc cười khẩy: “Nếu chỉ tổ cáo nhà máy hóa chất Khải Huy và Cao Thế Dương thì dễ dàng cho ông ta quá, quá lắm ông ta cũng chỉ phải ngồi tù mấy năm, bố mẹ chúng tôi thì lại mất đi cả mạng sống, còn cuộc đời ba mươi mấy năm nay của tôi và chị tôi nữa, tất cả đều đã bị huỷ diệt hết. Dựa vào đâu?”

Lục Nghiễm gật đầu, nguyên nhân này cũng như anh nghĩ.

Suy nghĩ của Trần Lăng và Chung Ngọc hết sức đơn giản mà thô bạo, chỉ là nợ máu trả máu, lấy mạng đền mạng.

Chỉ là ngoài như thế, anh còn nghĩ tới một nguyên nhân khác nữa.

Lục Nghiễm mím môi nói: “Nếu hai người đã nhất quyết muốn lấy mạng Cao Thế Dương, vậy thì Trần Lăng cần gì phải giấu sổ sách đi? Cô ta hoàn toàn có thể giao sổ sách lại cho người đe dọa mình, ít nhất thì cô ta không cần phải ngồi tù, ở bên ngoài tập trung đối phó với Cao Thế Dương thì không phải có thể trả thù dễ dàng hơn sao?”

Chung Ngọc sừng người không nói nữa.

Lục Nghiễm nhìn thấy được cô ta đang do dự: “Nguyên nhân là vì hai người đã có giao dịch với một người nào đó, giao sổ sách lại cho người đó, người đó thì lại giúp chị em hai người trả thù. Trần Lăng biết là dù mình đã ngồi tù, chỉ cần người này ở ngoài giúp đỡ chị thì chị sẽ đỡ tốn công trong việc đối phó với Cao Thế Dương, Lý Lan Tú hơn nhiều.”

Chung Ngọc vẫn không trả lời, cũng không nhìn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm tiếp tục: “Nếu chỉ đối phó với Cao Thế Dương và nhà máy hóa chất Khải Huy dựa vào mớ sổ sách này, có thể sẽ không thể phát huy giá trị của nó đến mức tối đa. Trong mớ sổ sách này, ngoài một sổ ghi chép về giao dịch ngầm giữa Khải Huy và Hoàn Liên, còn có những giao dịch tiền bạc tới lui giữa Khải Huy và những doanh nghiệp khác. Trong sổ đó, có bên cung cấp nguyên liệu, có doanh nghiệp liên kết bên dưới, còn có bên cung cấp thiết bị, tất cả các bên hợp lại, tạo thành một chuỗi sản xuất giao dịch xám. Nếu muốn dùng những thứ này để gây chuyện thì chắc chắn có thể quật ra những sự việc kinh thiên động địa.”

“Nhưng vấn đề là đây chỉ là một phần sổ sách, dù sổ tiền này có chỉ ra việc hối lộ, dính dáng tới một lượng tiền lớn thì cũng không phải một sớm một chiều mà điều tra được. Hơn nữa sổ sổ sách này không thể trực tiếp khép tội tất cả các doanh nghiệp và người nhận khoản được nhắc đến, từng mẩu chốt ở đây đều cần phải được điều tra kỹ càng, cần phải có quá trình, cần dựa theo chứng cứ, mỗi mẩu chốt đều phải được bảo đảm không có sai sót. Vì thế, hai người lo rằng lỡ đâu có một mẩu chốt nào đó trong quá trình này có sơ hở, hoặc có người động tay động chân khiến chuyện lớn hoá nhỏ, cuối cùng chỉ truy cứu trách nhiệm được mỗi người đại diện cho Khải Huy rồi thôi, vậy thì sự việc kinh thiên động địa này cũng sẽ chìm sâu xuống lòng đại dương.”

Lục Nghiễm nói đoạn, Chung Ngọc cũng biến sắc theo, cô ta lập tức nhìn về phía anh, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Ánh mắt đó cho Lục Nghiễm biết rằng anh đã đoán đúng.

Chung Ngọc vừa bảo rằng người bên ngoài đã đe dọa Trần Lăng, nếu ý muốn chỉ tới chuỗi sản xuất giao dịch xám bị dính líu trong sổ sách, vậy thì một mình Trần Lăng đúng là khó mà chống chọi được, ở tù lại an toàn hơn.

Lục Nghiễm nói: “Tôi tin chắc rằng trong lúc dàn xếp vụ việc, hai người chắc chắn đã bàn bạc rất kịch liệt, chị rất yêu Trần Lăng, chị không muốn cô ta ngồi tù, nhất là khi đó Trần Lăng đã mắc chứng loét dạ dày, đời sống trong tù không có lợi cho sức khỏe của cô ta. Tôi cũng tin là Trần Lăng đã bỏ ra rất nhiều thời gian để thuyết phục chị.”

Nghe đến đây, Chung Ngọc cuối cùng cũng lên tiếng: “Đó là bởi vì chúng tôi đều sợ thất bại! Tôi sợ đến cuối cùng dù chị ấy có ngồi tù, dù chúng tôi đã trả thù thì sổ sách này vẫn không thể phát huy nổi hiệu quả mà chúng tôi muốn, khả năng thắng của chúng tôi quá thấp! Chị tôi cũng thế, chị ấy từng nói chỉ cần có đường đi nước bước, có xuất thân, có quyền thế thì sổ sách này sẽ lập tức phát huy được tác dụng trong tay chúng tôi. Nhưng chúng tôi đơn thương độc mã, cứ như lấy trứng chọi đá, chỉ đành dè dặt cẩn trọng, cố hết sức giữ nó lại đến cuối cùng, đến lúc chuyện này trở nên long trời lở đất rồi mới giao nó ra, thế thì nó mới phát huy được giá trị lớn nhất!”

“Hiện giờ đã lúc long trời lở đất như chị nói rồi đây.” Lục Nghiễm nói: “Tuy là ở trong tù nhưng chắc chị cũng đã nghe thấy những chuyện ở ngoài rồi.”

Chung Ngọc hít một hơi rồi gật đầu: “Đúng là tôi có nghe được một ít.”

Lục Nghiễm: “Tôi cũng có thể nói rõ hơn cho chị biết, đây là lần cuối cùng chúng tôi lấy lời khai cho chị, sau hôm nay, chị có muốn nói ra cũng không còn cơ hội nữa.”

Chung Ngọc: “Tôi biết, nhưng cảnh sát Lục, bản thân tôi cũng không nắm chắc được sổ sách này sẽ dính líu với bao nhiêu sự việc, tôi cũng không nhìn ra được đường lối gì bên trong, tôi mà có bản lĩnh này thì tôi cũng đâu phải ở trong này đâu đúng chứ?”

Điều này thì Lục Nghiễm không thấy nghi ngờ, các mục qua lại trong sổ sách chỉ là những con số, chỉ ra một số doanh nghiệp và người

nhận khoản, những thứ giấy trắng mực đen này không thể nào chứng minh được tại sao những giao dịch này lại xuất hiện giữa họ, rất khó để mà điều tra từng lớp một, đến cảnh sát cũng sẽ thấy nhức đầu, sao mà Chung Ngọc hiểu hết được.

Nghĩ thế, Lục Nghiễm nói: “Tôi không yêu cầu chị khai báo về sổ sách, tôi chỉ cần chị nói ra hết sự thật mà chị biết. Ví dụ như Trần Lăng đã mang sổ sách tới, thế thì cô ta có nói với chị về nghi ngờ hay suy đoán gì không?”

Chung Ngọc tránh mặt đi, nhìn ra phía cửa sổ nói: “Chị ấy có nói, công nghiệp hoá chất cũng không có gì khác với những ngành nghề khác, ngoài mặt thì khác nghề như cách núi, thực tế thì đều là do con người thực hiện. Một khi lòng người thối nát, những chuyện bẩn thỉu mà họ làm ra cũng sẽ lớn nhỏ khác nhau, ví dụ như coi thường quy tắc thao tác thiết bị, sử dụng nguyên liệu kém chất lượng, cắt xén bớt thứ này thứ nọ trong lúc sản xuất, thay xà đổi cột, không coi quy định phát thải của nhà nước ra gì, toàn chỉ nhắm vào cái lợi trước mắt. Hơn nữa ai ai cũng cho rằng người trong ngành đều làm thế, tại sao tôi lại không làm được? Mắc gì tôi phải làm người đứng đắn?”

“Chị ấy còn nói, những chuyện này còn có thể coi là nhẹ rồi đấy, còn có thể nhìn thấy được, ngoài ra còn có rất nhiều chuyện không thể thấy được, sợ rằng chị ấy cũng không thể nào tưởng tượng nổi vũng nước đó sâu đến mấy. Và lại, những chuyện này ở cách quá xa cuộc sống của người dân, dù có đi nói khắp nơi thì mọi người cũng chỉ cảm thấy chuyện này không liên quan tới mình, mình lo không nổi cũng lo không được.”

Lục Nghiễm tiếp: “Thế nên hai người mới sắp xếp vòng vo, đưa ra thứ gây thu hút trước, đợi cộng đồng mạng và truyền thông đều tập trung ánh nhìn tới, đợi đến khi mọi chuyện không thể dọn gọn ghẽ được nữa rồi mới giao sổ sách ra.”

Chung Ngọc: “Thật ra bọn tôi cũng không ngờ cô cậu lại điều tra được tới đây nhanh đến thế, tôi còn tưởng tôi không đợi được nữa

cơ.”

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề: “Chúng tôi đã biết được chai nước hồ mà chị đưa cho Trần Lăng đến từ cái hồ nào, gần đó còn có một cái nhà xưởng bỏ hoang, chị có cần bổ sung gì trong chuyện này không?”

Chung Ngọc hỏi: “À, cô cậu điều tra được tiền thân của cái nhà xưởng đó rồi chưa?”

Lục Nghiễm khựng lại, Lý Hiểu Mộng đang ghi chép bèn nói nhỏ: “Lúc trước có điều tra, nhưng rất nhiều hồ sơ đều không được lưu trữ, không hoàn chỉnh, chỉ biết trước khi bị bỏ hoang, cái nhà xưởng đó vẫn luôn được cho thuê.”

Lý Hiểu Mộng nhanh chóng lấy ra một danh sách thuê mượn trong tệp hồ sơ ra, đưa cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhìn lướt nhanh, chỉ là không hề thấy cái tên nào quen thuộc.

Anh lại cúi xuống, suy nghĩ một lúc, cho rằng Chung Ngọc không thể nào vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này, chắc chắn là muốn ám chỉ gì đó.

Một lát sau, Lục Nghiễm lại nhìn vào Chung Ngọc: “Thì ra chị biết nó ở đâu, trước đó chúng tôi đã nhiều lần hỏi chị lấy nước từ đâu, chị đều nói không biết.”

Chung Ngọc cười: “Tôi không biết thật mà, nước cũng không phải do tôi lấy, tôi chỉ biết hướng chung chung và những đại loại đã xảy ra ở nhà xưởng đó. Mới rồi cậu cũng nói đó, tôi muốn khai báo, đây đã là cơ hội cuối cùng của tôi rồi, vì thế tôi mới nói hết cho cậu những gì tôi biết.”

Lục Nghiễm cau mày, nghiền ngẫm những lời cô ta nói trước đó, cho

đến khi một “linh cảm” bỗng bật ra, trong lòng cũng chấn động: “Chẳng lẽ ý chị muốn nói là lúc khởi nghiệp, tập đoàn Hoắc Thị đã từng thuê chỗ đó?”

Nụ cười Chung Ngọc càng đậm hơn: “Tôi cũng chỉ nghe người ta nói thôi, nhưng mà tôi không có chứng cứ.”

Lục Nghiễm không nói gì ngay, anh chỉ nhìn chăm chăm vào Chung Ngọc, hết sức sững sờ.

Tập đoàn Hoắc Thị phát lên nhờ công nghiệp hoá chất, ban đầu là nhà xưởng nhỏ, phát triển thành công ty tập đoàn như bây giờ, tất nhiên là sẽ phải đối diện với vấn đề thay đổi địa chỉ xưởng không ngừng.

Trong giai đoạn phát triển, rất nhiều doanh nghiệp hoá chất đều sẽ chọn lựa thuê mượn xưởng, dù sao thì không phải tất cả doanh nghiệp đều có thể gánh vác nổi số tiền to lớn để xây dựng xưởng.

Vấn đề là Hoắc Đình Diệu đã thuê xưởng vào lúc nào?

Hai mươi năm trước sao?

Thế thì vấn đề phát thải của nhà xưởng đó có liên quan đến việc tố giác của Tiết Ích Đông không?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm bỗng chốc hoàn hồn, anh hỏi: “Thế nên Mao Tử Linh mới chọn ra tay với Hoắc Ung ở đó?”

Nơi Hoắc Thị lập nghiệp được dùng làm mồ chôn của Hoắc Ung.

Chiêu này đúng thật là tàn ác.

Chung Ngọc dừng lại một lúc rồi nói: “Thật ra ban đầu tôi không muốn giúp Mao Tử Linh, nhưng chị tôi nói, làm chuyện này vừa có thể giúp cô ta trả thù, trừng trị được thứ cặn bã như Hoắc Ung, cũng

có lợi cho kế hoạch của chúng tôi. Nếu như để mặc không lo, Hoắc Ung sớm muộn gì cũng sẽ phải đền tội, chỉ là trong lúc đó, không biết còn có bao nhiêu người bị y hại chết.”

Lục Nghiễm lập tức nắm được mấu chốt: “Vậy là Trần Lăng cũng có tham gia vào chuyện của Mao Tử Linh?”

Chung Ngọc nói: “Chị tôi không tham gia vào, chị ấy chỉ biết chuyện thôi. Trước khi chị tôi vào tù, chị ấy có gặp Mao Tử Linh một lần, hôm đó họ nói chuyện không được vui vẻ, còn cãi nhau một trận. Nói thật thì lúc đó tôi có ấn tượng rất xấu với Mao Tử Linh. Qua mấy năm sau, tôi nghe bạn bè của chị tôi ở cô nhi viện Lập Tâm nói là Mao Tử Linh đã mất tích, có thể là đã gặp gì bất trắc rồi, còn nói trước khi mất tích, cô ta có qua lại rất thân thiết với bác sĩ riêng của nhà họ Hoắc, tôi mới nói chị tôi nghe chuyện này. Chị tôi nói, mong tôi có thể giúp mọi người cùng tìm cô ta. Chúng tôi tìm mọi cách nghe ngóng vẫn không được gì, cho đến khi sau đó có người đến nói với chúng tôi, có thể Mao Tử Linh vẫn chưa chết, rất có thể là đã bị người ta bán đi...”

Chung Ngọc không hề chỉ rõ ai là người đang âm thầm giúp họ, nhưng Lục Nghiễm cũng có thể tưởng tượng ra từng chi tiết bên trong.

“Bạn bè ở cô nhi viện Lập Tâm” chắc là đang ám chỉ Lâm Tăng Thanh và Chương Nghiêm Vân, còn người tiết lộ chuyện Mao Tử Linh có thể vẫn chưa chết chắc là Hàn Cố.

Sau hơn hai năm tìm kiếm, hẳn họ đã biết được đại khái Mao Tử Linh đang ở đâu, Mao Tử Linh cũng đã chạy thoát khỏi cái thôn đó.

Đây cũng chính là lý do vì sao Mao Tử Linh có thể thuận lợi chạy từ thành phố Xuân về đến thành phố Giang, chắc chắn là có người giúp cô ta chứ không phải là tự cô ta trốn tránh, vác cái thân bệnh trở về như cô ta đã nói.

Lục Nghiễm hỏi: “Sau khi tìm thấy Mao Tử Linh, các người đã giấu

cô ta đi, bắt đầu kế hoạch trả thù Hoắc Ung sao?”

Chung Ngọc gật đầu: “Yêu cầu là Mao Tử Linh tự đưa ra, cô ta nói nhất định phải tự mình ra tay chặt y thành từng khúc. Quá trình thì là do chúng tôi thiết kế giúp cô ta.”

Lục Nghiễm: “Cũng giống như lúc hai người đối phó với Cao Thế Dương, Lý Lan Tú vậy.”

Chung Ngọc không trả lời câu này mà chỉ nói: “Tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi.”

Lục Nghiễm cũng không tiếp tục dò hỏi về chuyện của Mao Tử Linh, anh đột nhiên chuyển chủ đề: “Các người có từng nghĩ ý đồ của Thường Trí Bác khi giúp các người là gì không?”

Chung Ngọc bỗng chốc sửng sờ, nổi chấn động dâng lên trong mắt.

“Cậu...” Chung Ngọc do dự một lúc mới dường như ngộ ra: “Hoá ra cô cậu đã điều tra ra được tới ông ấy rồi.”

Nói gì đến Chung Ngọc, cả Lý Hiểu Mộng lúc này cũng ngẩn người.

Lục Nghiễm chưa từng nhắc chuyện Thường Trí Bác với Lý Hiểu Mộng, anh chỉ nói: “Thường Trí Bác hiện đã mất tích, chẳng lẽ chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của các người sao?”

“Mất tích?” Chung Ngọc lắc đầu, trông hơi ngơ ngác: “Tôi không biết chuyện này, ông ấy không có nói với tôi.”

Trông Chung Ngọc không giống như đang nói dối.

Lục Nghiễm lại bảo: “Mấy năm nay, Thường Trí Bác luôn ngầm giúp đỡ chị và Trần Lăng, nhưng có ba năm trong quá trình đó, ông ấy đã ngồi tù, các người không thể tập hợp lại với nhau, như thế sẽ có bất lợi nhưng cũng là một cách che đậy. Trần Lăng và Thường Trí Bác

đều ngồi tù, sẽ không có ai ngờ họ lại là đồng mưu. Chỉ là muốn thực hiện được những kế hoạch này thì cần phải có người truyền tin qua lại. Người này bắt buộc phải là luật sư, thân phận này là dễ dàng hành động nhất, vừa có thể tiếp cận nhà họ Hoắc, có cơ hội biết được tin tức của Mao Tử Linh, cũng có thể ngang nhiên ra vào trại giam, truyền tin tức qua lại.”

Lần này, Chung Ngọc yên lặng rất lâu, ánh mắt cô ta đan xen nhiều cảm xúc phức tạp, nghi hoặc, kháng cự, đến khi những thứ đó dần lắng xuống, cô ta mới cười bảo: “Cảnh sát Lục, tôi không hiểu cậu đang nói gì.”

Rõ là Chung Ngọc không mắc bẫy, cô ta giữ lại “bí mật” cuối cùng, không cho cảnh sát lời chứng của mình.

Chẳng qua Lục Nghiễm cũng không hề để tâm, từ đầu anh đã không trông mong gì Chung Ngọc có thể nói thật tới bước này, hơn nữa dù Chung Ngọc có khai ra Hàn Cố thì cũng cần phải có những nhân chứng, vật chứng khác.

Đa số nhân chứng đều đã chết, hiện giờ vẫn chưa nắm được vật chứng gì.

Đến đây thì chẳng còn gì để hỏi nữa.

Nhưng lúc này, Lục Nghiễm vẫn muốn nói: “Tôi không còn gì để hỏi nữa, chị có còn muốn nói gì không, liên quan tới chị, tới Trần Lăng hay là những người khác đều được.”

Chung Ngọc sửng người, cúi đầu suy nghĩ kỹ càng.

Lục Nghiễm không hối thúc, Chung Ngọc nghĩ xong rõ ràng, lại ngẩng lên nhìn anh.

Anh nghe thấy Chung Ngọc nói: “Thật ra ngoài việc báo thù, chị tôi cũng rất muốn giúp người đó thực hiện mong muốn, thực hiện lý

tưởng!”

Người đó? Thực hiện lý tưởng?

Lục Nghiễm hỏi: “Người đó là ai?”

Chung Ngọc không trả lời mà lại nói: “Trước khi gặp được người đó, chị tôi vẫn luôn thấy cuộc sống rất vô nghĩa, cảm thấy mình vô dụng, không tìm được kẻ thù, lại không làm được chuyện gì, nếu không nghĩ tới tôi, tới bố mẹ thì chị ấy đã không còn muốn sống từ lâu rồi. Vào lúc ấy, chính người đó đã vực chị ấy dậy, cho chị ấy hy vọng, ấm áp, khiến chị ấy tìm được mục tiêu ngoài báo thù...”

“Người đó nói mình muốn làm một chuyện rất khó khăn, cũng rất lớn lao, chẳng khác nào chuyện viển vông, có thể là mãi mãi cũng không thực hiện được, có thể đến sau cũng mọi người sẽ không thấy biết ơn mình, còn thấy là mình điên khùng. Tôi cũng nói với chị là người đó lý tưởng hoá chủ nghĩa của mình quá mức, trông thật sự rất giống người điên, không nhất thiết phải buộc mình lại cùng loại người đó, điên khùng cùng nhau như vậy. Nhưng chị tôi lại nói, chính bởi có người đó mà chị ấy mới tìm được ý nghĩa cuộc sống, vì thế chị ấy muốn cược một phen, dù có thất bại cũng chẳng sao, dù gì thì kết quả cuối cùng cũng chỉ là chết mà thôi. Mà cái chết lại là con đường chị ấy đã chọn từ đầu.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm hiểu ra: “Người mà chị nói là Thường Trí Bác.”

Chung Ngọc khẽ cười: “Có thời gian tôi còn nghĩ không biết có phải chị tôi yêu ông ta rồi không. Nhưng họ chưa bao giờ ở bên nhau, hơn nữa ánh mắt chị ấy nhìn ông ta có mang khát khao, mang sùng bái, nhưng lại không giống tình yêu. Tôi chỉ có thể nói, ông ấy thật sự đã thành công tẩy não được chị tôi. Nhưng lại có lúc tôi cảm thấy, may là có ông ấy, nhờ có ông ấy, chị tôi mới tìm được “tín ngưỡng”, tìm được ý nghĩa cuộc đời khác ngoài báo thù. Tôi có thể hiểu được tâm trạng đó, giống như trước khi tôi trùng phùng với chị, tôi cũng cảm

thấy cuộc sống quá vô vị...”

Nói đến đây, Chung Ngọc dừng lại một lát rồi lại bỗng lên tiếng: “Nếu sắp tới cô cậu có tìm được ông ta, mong cậu có thể chuyển giúp tôi một lời.”

Lục Nghiễm hít một hơi, không nói gì, chỉ gật đầu.

Chung Ngọc lại cười bảo: “Ông ta từng nói, người có lý tưởng không chỉ phải sống cho có giá trị, mà đến chết đi cũng phải chết cho long trời lở đất. Bây giờ chúng tôi đã làm được rồi, vậy ông ta thì sao? Định khi nào phát huy giá trị?”

Chương 169: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 25 kèm Ngoại truyện Vườn trường

Quyển Kết (Phần cuối): Tội Ác Không Thể Nhìn Thấy

Ngoại Truyện Vườn Trường

1.

Lúc mới lên cấp Ba, Tiết Bồng cũng thuộc loại “có tiếng” trong số mấy đứa bằng tuổi, hơn nữa, trước khi vào học là đã nổi rồi, chính bởi chị gái Tiết Dịch là chủ tịch hội học sinh, không chỉ xinh đẹp, tính tình tốt mà còn học giỏi nữa.

Thật ra trước khi Tiết Bồng nhập học, thầy cô và bạn học của Tiết Dịch đã có một nỗi mong chờ khác lạ với cô, họ cảm thấy rằng em gái của Tiết Dịch chắc chắn cũng xuất sắc như thế.

Hơn nữa điểm đầu vào của Tiết Bồng rất cao, vừa vào là vào ngay lớp chọn.

Chỉ là niềm mong ngóng lạ lùng này đã nhạt mất sau chưa tới nửa tháng.

Ngoài thành tích học tập đứng tằm giữa lớp thì Tiết Bồng chẳng có gì nổi trội trong những mặt khác.

Cô không hoạt bát, không thích đám đông, hết như một “người vô hình” trước mặt giáo viên, cũng không có bạn bè nào thân lắm, từ đi

toilet đến đi ăn trưa đều chỉ có một mình.

Có bạn nữ từng có ý muốn làm thân với Tiết Bồng, bảo rằng muốn cùng ăn trưa, cùng tan học về nhà với cô.

Tuy không từ chối nhưng Tiết Bồng cũng chưa từng chủ động, sau đó, bạn nữ kia tìm được bạn khác dễ gần hơn nên không hẹn Tiết Bồng nữa.

Ở trường, trừ những lúc điểm danh hoặc trả lời câu hỏi trên lớp, còn lại thì Tiết Bồng rất ít khi lên tiếng nói chuyện.

Cứ như thế, cô dần trở thành một sự tồn tại “lầm lì” trong mắt người khác.

Sau đó, những lời đồn này cũng tới tai Tiết Dịch, Tiết Dịch mới hỏi Tiết Bồng sao đã lên lớp Mười lâu thế rồi, vẫn còn chưa có bạn mới, có phải là không thích hay không quen gì với môi trường không.

Tiết Bồng nhìn vào ánh mắt quan tâm của Tiết Dịch, nghĩ ngợi rồi bảo: “Bạn bè phải có tiếng nói chung chứ chị. Em đâu có biết nói gì với họ, bọn họ nói em cũng không biết trả lời gì, chuyện em thích thì họ cũng đâu có thích.”

Tiết Dịch cười, nhớ tới mấy cuốn sách ngoại khoá trong phòng Tiết Bồng, cũng khó trách cô không hoà nhập được với các bạn, chương trình học lớp Mười vẫn chưa nặng lắm, ngoài lúc học ra, vẫn có chút thời gian để xem sách thư giãn, đa phần mọi người đều hay đọc tạp chí thời thượng hoặc là tiểu thuyết gì đó, nhưng Tiết Bồng không động đến, cũng không tò mò tới những thứ đó, đầu óc cứ như của trai thẳng bên lớp tự nhiên ấy.

Tiết Dịch nói, cuối tuần có hẹn mấy người bạn đi karaoke, hỏi Tiết Bồng có muốn đi cùng không?

Tiết Bồng cân nhắc cẩn thận rồi lắc đầu từ chối: “Em chắc chắn sẽ ngủ mất, ở nhà vẫn tốt hơn.”

Tiết Dịch cũng không gượng ép.

Chớp mắt lại qua hai tháng, vào đến mùa rét đậm.

Tiết Bồng gầy yếu, giấc ngủ không ổn định, sáng sớm thường không tập trung được, ăn sáng cũng không bao nhiêu, trên đường đến trường rất dễ bị lạnh, thế nên từ sớm đã mặc một chiếc áo phao lông vũ kiểu dài, choàng cả khăn choàng dày một lớp.

Hôm đầu tiên gặp Lục Nghiễm, Tiết Bồng đang cảm nặng, còn chưa hạ sốt, mới sáng sớm đã bị mẹ Trương Vân Hoa lôi đi truyền nước biển.

Hôm đó ánh mặt trời rất ấm áp, cũng rất chói mắt.

Khoảng mười giờ sáng, Tiết Bồng mới uể oải đi vào trường.

Hai lớp Mười Một đang học thể dục, đã hoàn thành xong bài tập chính quy, thầy thể dục mới để cả lớp tự do vận động.

Đám con trai có bọn thì đi đá banh, có bọn thì chơi bóng rổ, con gái thì đa phần nghỉ ngơi tại chỗ.

Tiết Bồng đeo trùm tai, đội mũ áo lông ở trên đầu, khăn choàng quấn bên ngoài khẩu trang hết ba vòng, kín mít hết cả người.

Cô nheo mắt, chỉ thấy đầu thì nặng chân thì nhẹ, trên người thì ấm rồi, dưới chân lại vừa lạnh vừa cứng đờ, đi đường còn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Lục đi ngang qua sân thể thao, Tiết Bồng cúi đầu, nheo mắt nhìn cái bóng dưới đất, nghe loáng thoáng thấy tiếng ồn từ đám con trai đang chơi bóng rổ bên kia, hình như còn có người đang gào thét cái gì đó, đại loại kiểu “chuyền bóng”.

Đến lúc băng qua sào bóng rổ, đột nhiên có thứ gì đập vào sau đầu cô.

Tiết Bồng lập tức loạng choạng, ánh nắng chiếu chói chang không mở nổi mắt, bị lực đẩy như thế thì cũng liệu xiêu tới trước mấy bước.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy cạnh bóng mình có thêm một cái bóng tròn tròn, đập trên đất, còn nảy lên mấy lần.

Tiết Bồng đơ người, đang bệnh tật cái gắt sẵn còn bị bóng nện cho một phát, lập tức thấy hơi bốc khói.

Lúc này, sau lưng cô có thêm một cái bóng cao ráo của một cậu con trai.

Cậu nam sinh kia nói: “Xin lỗi, bạn ơi, bạn không sao chứ?”

Ngoài sân rất ồn ào, Tiết Bồng lại đeo trùm tai với mũ áo lông, không nghe thấy cậu chàng nói gì, chỉ vô thức nhìn sang bên cạnh.

Nam sinh đã nhặt bóng lên, đứng cách Tiết Bồng mấy bước.

Tiết Bồng nheo mắt, cau mày, vẫn chưa nhìn thấy rõ cậu nam sinh trông ra sao, ánh nắng chiếu tới mắt từ phía sau nam sinh, khi ấy cô chỉ thấy bức bối hơn.

Tiết Bồng giơ tay che mắt, nhìn qua khe hở, thấp thoáng thấy được hình như nam sinh kia đang mấp máy môi nói gì đó với cô.

Tiết Bồng vẫn không nghe rõ.

Đến lúc mấy người bạn cùng lớp của cậu nam sinh cũng đi tới, Tiết Bồng yên lặng nhìn bọn họ hỏi: “Ai vừa mới đập trúng tôi thế?”

Cậu nam sinh cao ráo khẽ giơ tay: “Là mình, bạn...”

Nhưng cậu còn chưa nói xong đã nghe thấy Tiết Bồng lạnh lùng hỏi: “Vậy sao cậu không xin lỗi?”

Cậu nam sinh cao ráo ngớ người, đang định nói “Mình mới xin lỗi rồi”, nhưng Tiết Bồng nói xong lại liếc cậu rồi quay đầu đi luôn.

Nam sinh cao ráo: “...”

Thật ra Lục Nghiễm không hề biết Tiết Bồng trông như thế nào, lúc học sinh mới lớp Mười nhập học, đám Mười Một bên cậu cũng có người bàn tới, bảo là em gái của Tiết Dịch, chủ tịch hội học sinh cũng đã vào trường rồi, trông cũng xinh xắn lắm, là người đẹp đấy.

Bởi hai chữ “người đẹp” này mà có người âm thầm căi cọ suốt.

Có đứa nói, thế mà cũng gọi là người đẹp à? Bình thường thôi mà, chả thấy chỗ nào đẹp!

Cũng có đứa nói, tóm lại là tao thấy đẹp, ít nhất thì hợp gu tao, khuôn mặt tình đầu của tao đó!

Cái đẹp vốn là chuyện mỗi người một ý mà.

Một thời gian sau, những cuộc bàn luận về Tiết Bồng, em gái Tiết Dịch đã đi theo chiều hướng khác, mọi người đã không còn bàn tán về vẻ ngoài của cô nữa, mà lại nói về tính cách lạ kỳ của cô, còn có đứa nói tính cách của cô gái này chính là một con “quái vật”.

Nhưng mà Lục Nghiễm chả để tâm mấy lời này, cũng không để ý là có một nhân vật nổi cộm như thế, thế giới của cậu khá đơn giản, chỉ có học, chơi bóng rổ, phát triển sức vóc, chuẩn bị cho việc thi vào Đại học Cảnh sát trong tương lai, có lúc rảnh rỗi thì cuối tuần còn bị bạn bè lôi đi cầm mấy tiếng đồng hồ ở quán net.

Ai ngờ hôm ấy, quả bóng rổ trong tay Lục Nghiễm lại đập trúng quả đầu được quấn kín mít của Tiết Bồng, nhờ vậy mới khiến Lục Nghiễm nhớ được... đôi mắt của Tiết Bồng.

Cậu đã nhìn chăm chú vào ánh mắt cuối cùng cô liếc nhìn cậu, không có thù hận dữ như là đang trừng, nhưng lại gắt gỏng hơn là đang nhìn bình thường.

Từ sau đó, mỗi lần có bạn chỉ vào Tiết Bồng đang đi ở đằng xa, Lục Nghiễm cũng sẽ vô thức ngẩng lên.

Cho đến một lần, Tiết Bồng đi đối diện họ, cô cụp mắt, cau mày, đi rất chậm, cũng không đeo khẩu trang, càng không đội mũ áo lông, mặt mày hết sức khó gần.

Cậu bạn bên cạnh huých nhẹ người Lục Nghiễm, nhỏ tiếng nói: “Nhỏ này nè, em gái chủ tịch hội học sinh đó.”

Lục Nghiễm ngẩn người, nhanh chóng nhìn thẳng vào mặt Tiết Bồng.

Lúc đi lướt qua, Tiết Bồng cũng bỗng ngược mắt, bắt gặp ánh mắt của Lục Nghiễm, nhưng rồi cô lại càng nhú chặt mày, nhanh chóng tránh mắt đi.

Ánh mắt đầy bức bối.

Đến lúc Tiết Bồng đi xa, cậu bạn mới lầm bầm: “Mày coi cái mặt cáu gắt của nó ban nãy kia, mình cũng có làm gì nó đâu, sao mà nhìn ai cũng khó chịu vậy.”

Lục Nghiễm khựng bước, đột nhiên quay lại phía sau.

Cũng bởi góc độ lúc quay người thay đổi, Lục Nghiễm bị ánh mặt trời chiếu vào mắt, anh cũng vô thức nhú mày, nheo mắt lại.

Lục Nghiễm ngộ ra: “À, tại bị nắng chiếu vào đó, không phải tại mình đâu.”

Cậu bạn nói: “Hứ, lần trước mày vô tình đập trúng nó, cũng đâu có cố ý đâu, đã xin lỗi rồi mà nó còn hỏi sao không xin lỗi, chảnh chọe chi vậy.”

Lục Nghiễm cười cười: “Hiểu lầm thôi mà, có sao đâu.”

Chỉ là Lục Nghiễm không ngờ chuyện tương tự lại nhanh chóng xảy ra lần thứ hai.

Nếu một lần là hiểu lầm, vậy hai lần thì sao?

Mấy ngày sau, ở cùng một cái sào bóng rổ, một quả bóng rổ cũng chuồn khỏi sân, cũng trùng hợp đập trúng Tiết Bồng đang đi ngang qua.

Lần này, Tiết Bồng vẫn đội mũ áo, chỉ là không có đeo trùm tai, không quấn khăn dày một lớp.

Cô cũng không sốt, đi rất vững.

Thế nhưng lúc bị bóng đập trúng, cô vẫn nghếch cả người.

Có lộn không vậy?

Tiết Bồng đứng ngơ ngác tại chỗ mấy giây, nhìn chăm chăm vào quả bóng rổ vừa đập trúng cô, đang lặn trước mặt.

Sau đó, có một nam sinh rất cao chạy bước nhỏ tới cạnh cô, đưa một tay nhật bóng, quay sang cô bảo: “Bạn ơi, xin lỗi, bạn...”

Cũng vào giây phút đó, Tiết Bồng ngược mắt lên nhìn cậu.

Lục Nghiễm mới nói được nửa câu, nhìn rõ là ai rồi lại ghen cả họng.

Ánh mắt Tiết Bồng đang lạnh lùng, còn có chút tức tối, nhưng lại nhanh chóng trở thành nghi ngờ, có vẻ là đã nhận ra cậu.

Lục Nghiễm lại lên tiếng lần nữa: “Xin lỗi bạn, bạn mình không cố ý, bạn không sao chứ?”

Bạn mình không cố ý?

Bạn mình?

Tiết Bồng không tin một chữ.

Cô khẽ hừ lạnh, chỉ ngón trỏ vào cậu: “Lại là cậu.”

Chỉ bỏ đó ba chữ rồi cô lại cất bước lách thẳng qua Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm: “...”

2.

Lần đầu tiên Lục Nghiễm và Tiết Bồng ngồi lại nói chuyện với nhau là sau khi Tiết Bồng lên Mười Một.

Lúc đó, Tiết Dịch đã đi gần một năm.

Sự ra đi của Tiết Dịch không chỉ chấn động trường trung học số mười sáu khu phía Bắc, mà còn lan truyền khắp các trường cấp Ba ở thành phố Giang.

Tiết Dịch rất nổi tiếng, đến giáo viên và học sinh ở những trường khác cũng biết đến cô ấy, chỉ là không ai ngờ, một nữ sinh giỏi giang như thế lại ra đi trong cái tuổi này bằng cách thức như thế.

Vì chuyện của Tiết Dịch mà Tiết Bồng còn trở nên cô độc, lầm lì hơn trước, nhưng bạn bè bên cạnh lại khoan dung với cô hơn chút.

Chỉ là thành tích học tập của Tiết Bồng trở nên rất mất ổn định, từ giữa lớp tuột xuống cuối lớp, chứng mất ngủ càng nghiêm trọng hơn, thường xuyên mở mắt thao láo đến tận sáng.

Lên lớp Mười Một, chương trình học nặng hơn lớp Mười một chút, bắt đầu có lớp tự học buổi tối, nhưng không yêu cầu bắt buộc phải tham gia nghiêm khắc như lớp Mười Hai.

Gần như ngày nào Tiết Bồng cũng tham gia học, một nửa thời gian dùng để ngủ, một nửa dùng để ngắm ngó.

Sáng sớm cô phải nghe giảng, không ngủ được, tối đến yên tĩnh thì lại mất ngủ, dù cố ngủ cũng không biết khi nào lại mơ thấy ác mộng rồi thức giấc.

Chỉ có giờ tự học buổi tối cô mới có thể ngủ một chút.

Trước khi vào giờ học buổi tối, Tiết Bồng sẽ đến tiệm tạp hoá ngoài trường mua ít đồ ăn lót bụng trước.

Đa số học sinh đều sẽ tới nhà ăn ở trường, nhưng cô không thích nơi quá đông người, thà là ăn vặt để yên tĩnh hơn.

Lần nào Tiết Bồng cũng mua một cây hotdog, nhờ chủ tiệm hâm nóng lại trong lò vi sóng, đứng trước cửa tiệm tạp hoá, vừa ăn vừa uống nước.

Sau đó, cô sẽ dạo quanh dọc đường, chờ đến trước giờ tự học mới vào trường.

Tiết Bồng cứ đi như thế khoảng gần nửa tháng, cho đến một ngày, phía sau có một người đi theo cô.

Trong trí nhớ của Tiết Bồng, lần cuối cùng cô gặp cậu nam sinh dùng bóng rổ đập trúng cô ba lần là lúc lấy lời khai ở Cục Cảnh sát.

Nhưng thật sự thì từ sau lúc đó, họ gặp nhau rất nhiều lần, chỉ là Tiết Bồng vẫn cứ luôn nghĩ đâu đâu, đi đường cứ cúi đầu, tự đắm chìm trong thế giới của mình, dù có đi lướt qua nhau cô cũng không thấy.

Tất nhiên là Tiết Bồng cũng không biết, Lục Nghiễm đã thấy được hết mọi thay đổi của cô.

Họ cùng chứng kiến hiện trường vụ án trên sân thượng, trong lòng đều thấy khiếp đảm, Lục Nghiễm đặt mình vào hoàn cảnh của cô, cậu thấy rằng đến bản thân mình còn rất khó mà chấp nhận được chuyện đó, đổi lại là Tiết Bồng thì chắc sẽ như là trời đổ sập xuống ấy.

Lục Nghiễm đã lên Mùì Hai, trường có tổ chức tham vấn tâm lý định kỳ cho học sinh Mùì Hai, giúp học sinh giảm bớt áp lực tâm lý, tránh việc đi vào bế tắc trước khi thi tốt nghiệp.

Lần nào Lục Nghiễm cũng đều lắng nghe rất chăm chú, rồi cũng vô thức nghĩ tới Tiết Bồng.

Cô lại càng lảm lì hơn mất rồi, nhanh tới mức có thể thấy rõ, đến nỗi đã bắt đầu tự khép kín mình.

Lúc trước lấy bóng rổ đập trúng cô, cô còn biết giận, lúc đó còn hừng hực lắm, nhưng bây giờ thì cô còn không có được cảm xúc như thế nữa rồi.

Cũng vào chập tối hôm ấy, Lục Nghiễm bước ra khỏi trường, đến tiệm tạp hoá mua một chai nước, nhìn thấy Tiết Bồng ở trước cửa.

Tiết Bồng đứng ngược gió ăn hotdog, ánh mắt cứ thần thờ, nhai đồ ăn một cách máy móc.

Lục Nghiễm nhìn cô mấy lần, cô vẫn không phát hiện có người đứng cạnh.

Đến lúc Lục Nghiễm cầm chai nước bước đi mấy bước, quay đầu nhìn lại thì cô đã ăn xong hotdog, vứt vỏ vào thùng rác rồi cất bước đi về hướng ngược lại với trường.

Tiết Bồng không mang cặp, cô nhét hai tay vào túi áo khoác, cúi gằm mặt, chậm rãi bước dọc theo bên đường.

Lục Nghiễm đứng yên một lúc, cũng không biết mình đã nghĩ thế nào mà lại cất bước đi theo cô.

Họ băng qua hai con đường nhỏ, trên đường có một con sông nhỏ, trên sông có cầu vòm cong cong bắc ngang.

Lục Nghiễm đứng bên dưới nhìn Tiết Bồng đi lên cầu, chống tay lên thành cầu, cứ thế nhìn chăm chăm ra xa xăm mà thần thờ.

Lục Nghiễm cau mày, muốn đi tới tận mấy lần, nhưng trông cô lại không giống như sắp nhảy xuống.

Đến khi Tiết Bồng bỗng nhiên nhúc nhích, cô quay đầu, vô thức nhìn ra phía sau.

Hai người đứng cách một khoảng mà nhìn nhau.

Tiết Bồng vô cảm đứng ở đó, một lúc sau lại đi xuống phía bên kia cầu, tiếp tục men theo con đường.

Lục Nghiễm lại đi theo lần nữa.

Hai người vẫn cứ giữ khoảng cách mười mấy mét.

Tiết Bồng vẫn cứ cúi gằm mặt, nhìn chăm chăm vào cái bóng dưới đất.

Nhưng mỗi lần đi qua một lối nhỏ, cô sẽ lại quay đầu một lần.

Lục Nghiễm thì sẽ đứng lại, không đi tới cũng không lùi về.

Hai người sẽ nhìn nhau vài giây, sau đó Tiết Bồng sẽ lại đi tiếp.

Cứ như thế cho đến khi ra tới đường lớn, trên đường toàn là xe và đám đông bận rộn tan làm.

Có vẻ Tiết Bồng đã mệt, cô ngồi phịch xuống bồn hoa bên đường, nhìn ra xe cộ tấp nập trên đường, trông cứ như một bức tượng.

Lần này, Lục Nghiễm lại lựa chọn đi tới trước.

Cậu cũng ngồi xuống bồn hoa, cách Tiết Bồng hai mét.

Tiết Bồng cảm nhận được có người bên cạnh, quay đầu sang hỏi: “Anh làm gì cứ đi theo tôi thế?”

Lục Nghiễm sững người, mấp máy môi, không ngờ Tiết Bồng lại lên tiếng trước như thế, chỉ biết hỏi: “Em không tới lớp tự học buổi tối hả? Sao đi xa thế?”

Tiết Bồng nghiêng đầu, nhướn mày nhìn cậu: “Không phải anh sợ tôi tự sát đấy chứ?”

Lục Nghiễm hít một hơi rồi hỏi lại: “Ngày nào em cũng đi một vòng thế này rồi về lại hay chỉ hôm nay thôi?”

Tiết Bồng lại quay sang trông ra đường: “Ăn xong đi trăm bước, sống tới chín mươi chín tuổi.”

Tới đó rồi im lặng.

Lục Nghiễm ngẩn người.

Một lúc sau, Lục Nghiễm đứng dậy, lấy điện thoại ra cho cô xem thời gian: “Em sắp muộn giờ tự học buổi tối rồi.”

Tiết Bồng ngược mắt, ngẩng đầu nhìn cậu rồi quay về theo đường cũ.

Lục Nghiễm lại đi theo cô lần nữa, lần này, cậu chỉ chậm hơn cô nửa bước.

Tiết Bồng nhìn vào hai cái bóng một cao một thấp dưới đất, lên tiếng hỏi: “Ngày nào tôi cũng thế thì ngày nào anh cũng theo sao?”

Lục Nghiễm không trả lời.

Tiết Bồng lại nói: “Tôi mà muốn tự sát thật thì anh không thấy nổi đâu, hôm nào anh không theo nữa là tôi nhảy sông đấy.”

Tất nhiên là không phải đang nói nghiêm túc.

Nhưng Lục Nghiễm lại trả lời rất nghiêm túc: “Nếu thật sự là vậy thì anh chỉ có thể đi theo em mỗi ngày, anh còn sẽ nói chuyện của em với người nhà em, với thầy cô, em cần được tham vấn tâm lý.”

“Ờ” Tiết Bồng cười lạnh: “Chuyên gia tư vấn tâm lý của tôi bây giờ là người giỏi nhất cả thành phố Giang, chị ấy còn từng phá án giúp

cảnh sát kia. Chẳng cần anh phải lo chuyện bao đồng.”

Lục Nghiễm lại bảo: “Ồ, vậy sao chị ấy còn hướng dẫn em thành ra thế này?”

Lục Nghiễm hỏi thật tình, không có ý châm chọc chút nào.

Tiết Bồng nghe thấy lại nổi cáu, đứng sững lại, quay sang trừng cậu.

Lục Nghiễm hoảng hốt đứng lại, nhìn vào mắt cô.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, cậu lại lần nữa nhìn thấy sức sống trong mắt cô, vào cái lúc mà cô quay sang trừng cậu ấy.

Cũng không biết tại sao mà cậu lại thấy nhẹ nhõm hẳn ra.

Chỉ là tiếp đó, cậu lại nghe Tiết Bồng nói: “Sao con người anh khó ưa vậy?”

Lục Nghiễm mù tịt: “???”

Tiết Bồng thấy thế càng tức tối hơn: “Anh cố ý nhắm vào tôi hay là lúc nào cũng khó ưa thế vậy?”

Lục Nghiễm: “...”

Tiết Bồng lại quay người đi nhanh về phía trường học.

Lục Nghiễm khựng lại một lúc rồi lại đi theo.

Tiết Bồng vừa đi vừa nói: “Anh đừng có đi theo tôi nữa, như kẻ bám đuôi ấy.”

Lục Nghiễm có sao nói vậy: “Anh cũng cần về trường mà, anh phải lấy cặp sách.”

Đi được một đoạn, Tiết Bồng dần chậm bước lại.

Lục Nghiễm cũng đi chậm lại theo, vẫn giữa nguyên khoảng cách như vừa rồi.

Nhưng Lục Nghiễm lại nghĩ chắc mình phải tìm cái gì để nói, chứ không thể này thì gượng gạo quá, trông mình cứ như thằng biến thái ấy, thế là bèn bảo: “Thật ra anh cũng không phải lo chuyện bao đồng đâu, sắp thi tốt nghiệp rồi, anh còn phải đọc nhiều sách lắm.”

Tiết Bồng thờ ơ: “Ờ, thi sư phạm đi, mai mốt tha hồ quản lý học sinh cho đã đời.”

Lục Nghiễm khựng lại, đáng ra không cần thiết phải nói với Tiết Bồng nhưng rồi vẫn nói: “Anh muốn thi vào Đại học Công an, sau này muốn làm cảnh sát.”

Lần này thì Tiết Bồng lại khựng lại, cô quay đầu, ngạc nhiên hỏi: “Anh? Đại học Công an?”

Lục Nghiễm cũng đứng lại gật đầu, ánh mắt rất nghiêm túc: “Bố anh là cảnh sát, sau này anh cũng muốn làm cảnh sát.”

Ánh mắt Tiết Bồng cũng dần thay đổi: “Bố anh làm cảnh sát gì? Cảnh sát khu vực, cảnh sát giao thông, cảnh sát đường sắt hay là...”

Lục Nghiễm nói: “Ông ấy là cảnh sát hình sự. Nhưng mà anh muốn làm cảnh sát chống ma túy.”

Tiết Bồng: “...”

Lục Nghiễm hỏi: “Sao em lại nhìn anh thế?”

Tiết Bồng chớp mắt nói: “À... không biết tại sao, tự nhiên thấy anh được mắt hơn chút.”

Lục Nghiễm: “...”

Tuy là câu này nghe rất dị, nhưng Lục Nghiễm tin là Tiết Bồng đang nói thật lòng.

Một lúc sau, hai người lại đi tới trước.

Lần này, Lục Nghiễm đi bên cạnh Tiết Bồng, Tiết Bồng cũng không tránh né.

Tiết Bồng lại lên tiếng: “Trùng hợp đấy, tôi cũng muốn vào Đại học Cảnh sát.”

Lục Nghiễm ngạc nhiên hỏi: “Em cũng muốn làm cảnh sát hả? Cảnh sát gì?”

Cậu lập tức nghĩ nguyên do là vì vụ án của Tiết Dịch.

Tiết Bồng chỉ bảo: “Anh đoán đi.”

Lục Nghiễm: “Cảnh sát hình sự?”

Tiết Bồng lắc đầu.

Lục Nghiễm: “Pháp y?”

Tiết Bồng vẫn lắc đầu.

Lục Nghiễm: “À, giám định dấu vết?”

Tiết Bồng ngạc nhiên ngược nhìn cậu: “Anh đoán ra cũng nhanh đấy.”

Lục Nghiễm mím môi khẽ cười.

Tiết Bồng tò mò hỏi: “Sao đoán được thế?”

Lục Nghiễm nói: “Dễ thôi, em bảo muốn làm cảnh sát thì chắc chắn không phải là làm văn phòng, phải là kiểu đi tới hiện trường vụ án ấy...”

Chỉ là vừa nói xong, Lục Nghiễm cũng khựng lại.

Tiết Bồng lại không để tâm: “Anh đoán đúng rồi, tôi muốn đến hiện trường vụ án đấy, thế nên phải cố gắng hơn mới được, nghe nói thi khó lắm.”

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới lên tiếng, nhưng lại nói về chuyện khác: “Lúc này anh đọc đoán quá, giờ anh tin là em sẽ không tự sát rồi.”

Tiết Bồng nói theo: “Anh cẩn trọng thế, lại còn thích lo chuyện bao đồng, sau này không chừng sẽ là một cảnh sát tốt đấy.”

Lục Nghiễm cười: “Anh mà đậu được thì sẽ đưa tài liệu ôn tập của anh cho em.”

Tiết Bồng ngẩn người, lại nhìn sang Lục Nghiễm, ánh mắt có chút mừng rỡ: “Thật hả?”

Lục Nghiễm gật đầu, hết sức chân thành: “Thật đấy, chắc chắn là thế.”

Tiết Bồng cũng cười chân thành y hệt: “Vậy cho số nhau đi, mất công tới lúc đó không thấy anh đâu.”

Lục Nghiễm lấy điện thoại ra, đang định bấm số Tiết Bồng vào thì lại nhìn thấy thời gian: “Ấy, em tới muộn giờ tự học rồi.”

Tiết Bồng: “...”

Chương 25 - Quyển Kết (Phần cuối)

Lục Nghiễm rời khỏi trại giam nữ, về đến chi đội, vừa ngồi xuống bàn làm việc, Phương Húc và Trương Xuân Dương đã gõ cửa bước vào.

Phương Húc đặt hồ sơ vụ tai nạn xe một năm rưỡi trước của Hoắc Kiêu lên bàn: “Đội phó Lục, chúng tôi đã nghiên cứu hồ sơ vụ này rồi, chúng tôi cho rằng Vương Hân, người tài xế mất mạng trong vụ tai nạn của Hoắc Kiêu rất đáng nghi.”

Trương Xuân Dương cũng nói: “Chúng tôi điều tra được, chưa đến hai tháng sau khi Vương Hân chết, người nhà anh ta nhận được một khoản tiền ba triệu, theo danh nghĩa là tiền an ủi và bồi thường tai nạn lao động cho người nhà Vương Hân từ tập đoàn Hoắc Thị.”

Ba triệu không phải một con số nhỏ, vượt xa mức bồi thường thương vong lao động mà nhà nước quy định, cái chuyện “tiền an ủi” thì lại có nhiều hàm ý, có thể nhiều hay ít tùy vào cơ cấu.

Lục Nghiễm nheo mắt, nhanh chóng lật hồ sơ ra xem, nhìn thấy miêu tả diễn biến sự cố.

Chuyện xảy ra ở một ngã tư, đang lúc đèn xanh, xe hàng nhỏ ở đối diện đang chạy bình thường, mà chiếc xe của Hoắc Kiều đang phải dừng đèn đỏ ở đường bên cạnh lại cũng đồng thời chạy ra.

Kết quả, Trần Ngũ, chủ xe hàng đã nhanh chóng đánh vô lăng nhưng vẫn không thể tránh kịp, đâm thẳng vào thân xe của Hoắc Kiều.

Lúc va chạm, bánh xe hàng cũng trượt đi, lật luôn xuống.

Khi đó có ba người lập tức hôn mê là Lâm Nguyệt trên xe hàng, Hoắc Kiều và tài xế Vương Hân trong xe con.

Trần Ngũ là người duy nhất còn giữ được chút ý thức, camera bên đường khi đó cũng đã ghi lại được, Trần Ngũ cố mở đai an toàn cho Lâm Nguyệt, nhưng vì xe bị đâm lồm vào nên người Lâm Nguyệt bị kẹt tại chỗ, lúc đó cô ấy lại có thai, bụng đã khá lớn nên Trần Ngũ không giúp Lâm Nguyệt thoát ra được.

Cho đến lúc mui xe con đột nhiên bắt lửa rồi phát nổ.

Hình ảnh cuối cùng camera ghi lại được chính là Trần Ngũ bị đè ở ghế lái bên dưới, cố gắng đẩy Lâm Nguyệt ở ghế phụ ra ngoài, cho đến khi lửa ở xe con lan tới, dần bao phủ lấy xe hàng.

Tiếp đến lại xảy ra thêm một đợt phát nổ.

Vì khi ấy trời vừa sớm, xung quanh không có xe cộ khác, không ai can thiệp vào, đáng lẽ cả hai chiếc xe đều đã bị cháy rụi, may mắn thay, một chiếc xe tưới nước đang làm việc trên đường đúng lúc đi ngang qua.

Người công nhân cũng phản ứng nhanh, lập tức dùng số nước còn lại trên xe để dập lửa.

Xem đến đây, Lục Nghiễm nhắm mắt lại, nhíp tay lên trán rồi bỗng hỏi: “Nói thử suy nghĩ của hai cậu xem.”

Phương Húc và Trương Xuân Dương nhìn nhau, Trương Xuân Dương lên tiếng trước: “Người bên Đại đội Giao thông đã tức tốc đến hiện trường điều tra, cuối cùng xác nhận là tai nạn giao thông nên không thông báo cho khoa giám định dấu vết luôn. Nhưng mà chúng tôi đã mang camera được trích lục đến cho Trường khoa Phùng bên giám định dấu vết xem, Trưởng khoa Phùng vừa nhìn đã thấy lạ.”

Phùng Mông chỉ ra hai điểm “kỳ lạ”, thứ nhất là tại sao xe của Hoắc Kiều lại tự động phóng nhanh ra đường trong lúc đang chờ đèn đỏ, tài xế ngủ gục hay là mất thăng? Hoàn toàn không được nhắc tới trong hồ sơ.

Điều thứ hai lại là xe của Hoắc Kiều đắt giá mà tính năng cũng tốt, đúng ra thì loại xe này đâu tới nỗi phát nổ sau tai nạn như thế?

Phương Húc nói tiếp: “Sau khi dập lửa, cả bốn người đều được đưa tới bệnh viện. Vì điểm phát nổ gần Vương Hân nhất nên Vương Hân đã tử vong tại chỗ. Lâm Nguyệt thì bị thương nặng vùng đầu sau tai nạn, đưa đến bệnh viện không bao lâu thì mất. Trần Ngữ thì sốc trong thời gian dài do thiếu oxy, tối hôm được đưa đến bệnh viện cũng mất. Nhìn từ hiện trường thì hai chúng tôi đều thống nhất cho

rằng trách nhiệm chủ yếu của vụ tai nạn là do tài xế Vương Hân lái xe trái với quy định. Thế nhưng sau vụ tai nạn hai tháng, người nhà Vương Hân lại nhận được một khoản tiền lớn từ tập đoàn Hoắc Thị. Thay vì nói là tiền an ủi thì có thể gọi số tiền đó là “tiền bịt miệng” thì đúng hơn.”

Nghe đến đây, Lục Nghiễm mở mắt nhìn hai người hỏi: “Đã điều tra người nhà Vương Hân chưa?”

Trương Xuân Dương: “Điều tra rồi, chưa tới nửa năm sau tai nạn thì rời khỏi thành phố Giang rồi, giờ đang ở thành phố Lịch, còn mua nhà chính phủ bên đó nữa.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Vậy đã điều tra cảnh sát giao thông phụ trách vụ tai nạn này chưa?”

Phương Húc: “Điều tra rồi, chúng tôi cũng đã tìm tới tận nơi để đối soát, cảnh sát đó bảo thật ra vừa xem camera là anh ta đã thấy không đúng, còn báo cáo với cấp trên, muốn nhờ cảnh sát hình sự tiếp nhận, nhưng cuối cùng sự việc này chỉ được xác định là tai nạn giao thông, vụ án còn không được đưa tới phân cục. Anh ta thấy có điểm kỳ lạ nhưng cũng không dám hỏi nhiều.”

Trương Xuân Dương tiếp: “À, còn một chuyện nữa, nghe nói gần đây Viện Kiểm sát đang nhắm vào đội phó Đại đội Giao thông đã ém chuyện này xuống, hình như là có liên quan tới ăn hối lộ, hơn nữa còn dính vào rất nhiều chuyện.”

Lục Nghiễm khựng lại, suy nghĩ bỗng chốc được xâu chuỗi với nhau.

Một lát sau, Lục Nghiễm lên tiếng: “Ăn hối lộ, đội phó Đại đội Giao thông, “tiền an ủi” ba triệu, hai người liên tưởng tới gì, cứ việc nói, mạnh dạn lên.”

Lần này, Phương Húc lên tiếng trước: “Tôi cho rằng đây là một vụ án cố ý giết người bị ngụy tạo thành “sự cố giao thông ngoài ý muốn”,

Vương Hân dùng tính mạng để đổi lấy tiền, mục tiêu nhắm vào là Hoắc Kiêu và Trần Ngữ. Dựa vào đoạn ghi âm Hoắc Kiêu gửi đến, có thể biết được có hai kẻ đứng sau lên kế hoạch lần lượt là Hoắc Ung và Khang Vũ Hình. Với thân thế và khả năng tài chính của Hoắc Ung, cậu ta có thể mua chuộc được tài xế của Hoắc Kiêu, nhằm được hành tung của Hoắc Kiêu rồi cho người động tay động chân vào cái xe.”

Trương Xuân Dương cũng tiếp: “Còn có cả Trần Ngữ nữa, trước khi tai nạn xảy ra, Trần Ngữ vẫn luôn điều tra nội tình trong vụ án của Trần Mạt Sinh, lần cuối cùng thăm tù còn nói với Trần Mạt Sinh rằng cậu ấy đã sắp điều tra ra được hung thủ vu oan cho Trần Mạt Sinh, người này chính là Lưu Cát Dũng. Hiện giờ xem ra, chắc là Lưu Cát Dũng cũng có tham gia vào tai nạn xe, vì chỉ có nước Trần Ngữ chết đi thì chuyện Lưu Cát Dũng vu oan giá họa cho Trần Mạt Sinh mới không bị Trần Ngữ lật tẩy.”

Lục Nghiễm gật đầu, ngẩng lên nhìn hai người hỏi: “Vậy Khang Vũ Hình thì sao? Cô ta đóng vai trò gì trong này?”

Phương Húc và Trương Xuân Dương đều ngẩn người.

Phương Húc nói: “Hiện giờ chúng tôi phán đoán sơ bộ là ban đầu, Khang Vũ Hình muốn tiếp cận Hoắc Kiêu, chắc chuyện này đã thất bại, hai người còn xảy ra xung đột.”

Trương Xuân Dương: “Hơn nữa xung đột này đã nghiêm trọng đến mức khiến Khang Vũ Hình lóe lên ý định giết người.”

Nói đến đây, căn phòng cũng trở nên yên lặng.

Phương Húc và Trương Xuân Dương vẫn cứ nhìn Lục Nghiễm, chỉ thấy Lục Nghiễm cau mày, nheo mắt, vẻ mặt đầy nghi vấn.

Lục Nghiễm lại lên tiếng: “Hay là nghĩ theo một góc độ khác đi, con người Khang Vũ Hình là như thế nào?”

Phương Húc nói: “Thủ đoạn tàn nhẫn, không từ một mảnh khoé nào.”

Trương Xuân Dương tiếp lời: “Người nào ngáng đường cô ta, cô ta đều không nể tình.”

Lục Nghiễm gật đầu, lên tiếng: “Thế thì đối với Hoắc Kiêu, không cần giữa họ phải có xung đột gì với nhau, chỉ cần Khang Vũ Hình cảm thấy Hoắc Kiêu cản đường cô ta, với tính cách đó thì cô ta sẽ nghĩ cách đá bay hòn đá cản đường này.”

Phương Húc ngộ ra, liên tưởng tiếp theo suy nghĩ này: “Vì thế Khang Vũ Hình muốn đổi đối tượng hợp tác, chuyển sang giao dịch với Hoắc Ung.”

Trương Xuân Dương nói: “Đã giao dịch rồi thì hai bên phải bày tỏ “thành ý”, điều mà Hoắc Ung muốn làm nhất chính là trừ khử Hoắc Kiêu, bởi chỉ cần Hoắc Kiêu vẫn còn ở đó thì không những anh ta sẽ chèn ép Hoắc Ung, mà còn cản trở Hoắc Ung và Khang Vũ Hình hợp tác với nhau.”

Căn phòng lại yên lặng một chốc, Lục Nghiễm gấp hồ sơ lại, đưa lại cho hai người: “Thế này đi, ngày mai lấy lời khai Lưu Cát Dũng theo kế hoạch trước, vạch rõ chuyện này ra cho ông ta thấy, tiết lộ cho ông ta biết khoảng ba phần chứng cứ mình đang nắm, Lưu Cát Dũng bị nói trúng tim đen, chắc chắn sẽ khai hết những gì mình biết.”

Phương Húc, Trương Xuân Dương: “Vâng, đội phó Lục.”

Hai người nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc, vừa mới ra tới cửa, Trương Xuân Dương lại nhớ tới một việc: “Nhưng mà mọi người nghĩ Hoắc Đình Diệu có biết chuyện này không?”

Phương Húc dừng một lúc: “Hai thằng con trai ông ta ngấm ngầm đấu đá nhau tới trời long đất lở, sao mà ông ta không nhìn thấy được.”

Trương Xuân Dương: “Nhưng mà đây là mạng người đấy, nếu hôm đó mà Hoắc Kiêu cũng chết trong xe thì Hoắc Đình Diệu có còn ngồi yên được không?”

Lục Nghiễm ngồi trong phòng làm việc cũng đang nghĩ đến chuyện này.

Mà ba triệu đó được trích ra với danh nghĩa tập đoàn Hoắc Thị, thế thì Hoắc Đình Diệu chắc chắn phải biết.

Hoắc Đình Diệu đã biết thế nhưng lại không “đại nghĩa diệt thân”, ngược lại còn che giấu giúp thằng con nhỏ, người không biết gì mà nhìn vào chắc còn tưởng là do Hoắc Đình Diệu yêu thương Hoắc Ung quá.

Nhưng trên thực tế, Hoắc Đình Diệu cực kỳ ham giữ thể diện, Hoắc Ung làm biết bao nhiêu chuyện xấu, chuyện gì che đậy được, Hoắc Đình Diệu đều che đậy cho xong, dọn dẹp được thì dọn dẹp hết.

Nhìn thái độ của ông ta với Hoắc Kiêu và Hoắc Ung có thể thấy rõ, Hoắc Đình Diệu chả yêu đứa nào trong hai thằng con này, ông ta chỉ yêu bản thân mình nhất.

Chập tối, màn đêm vừa buông xuống.

Lục Nghiễm lái xe về nhà Tiết Bồng, vừa xuống xe đã thấy Tiết Bồng đang dắt Barno ra, tay còn đang cầm cái đĩa ném mà Barno thích chơi nhất.

Tiết Bồng thấy Lục Nghiễm đã về thì cũng ngạc nhiên: “Sao nay về sớm thế? Em còn tưởng anh phải tăng ca chứ.”

Lục Nghiễm xuống xe, xoa đầu Barno cười: “Công việc thuận lợi nên tan làm đúng giờ, nhưng mà chắc mai sẽ bận lắm.”

Tiết Bồng: “Ừm, mai em cũng đi làm lại rồi.”

Barno nhìn hai người cứ đứng đó nói, bèn nôn nóng chạy xung quanh mấy vòng.

Tiết Bồng cười, vội ném cái đĩa đi, Barno chạy bay theo, đuổi kịp cái đĩa.

Lục Nghiễm nói: “VẬY anh vào trước đây, anh nấu bữa tối cho, em chơi với nó đi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên nhìn anh: “Anh á? Thật không vậy?”

Lục Nghiễm lại rất thản nhiên: “Đương nhiên là thật, bảo đảm ăn được.”

Đang nói thế, điện thoại Lục Nghiễm bỗng reng, người gọi tới là Hạ Minh.

Lục Nghiễm cầm điện thoại đi vào nhà, đóng cửa lại rồi nói: “A lô.”

Hạ Minh nói ngay: “Đội phó Lục, chúng tôi đã tìm được tung tích của kẻ gài bom, đang bố trí thu lưới đây. Thêm nữa là mới nãy, đồng nghiệp của chúng tôi đã giữ lại được Ngải Tiểu Nguyên ở sân bay, cô ta muốn rời khỏi thành phố Giang. Hiện giờ chúng tôi chỉ có thể đưa cô ta về Cục Cảnh sát với danh nghĩa hỗ trợ điều tra.”

Ngải Tiểu Nguyên muốn đi sao?

Lục Nghiễm nhíu mày, vừa vào bếp rửa tay vừa nói với Hạ Minh: “Làm mọi cách giữ cô ấy lại, không thể để cô ấy rời khỏi thành phố Giang, thế cũng là nghĩ cho an toàn của cô ấy.”

Hạ Minh: “Tất nhiên rồi.”

Lục Nghiễm: “Khoan hãy bứt dây động rừng bên phía Phùng Tề

Chính, tập trung vào vụ nổ trước.”

Hạ Minh: “Được, tôi hiểu.”

Đang nói đến đấy thì lại có cuộc gọi đến, reng lên mấy tiếng rồi lại tắt.

Lục Nghiễm trao đổi với Hạ Minh xong lại nhìn màn hình, nhận ra người vừa mới gọi là Tần Bác Thành.

Lục Nghiễm lập tức gọi lại.

Điện thoại vừa reng đã được kết nối ngay.

Tần Bác Thành: “Nghiễm, chú nghe mẹ con nói, mấy ngày trước con có tìm chú hả?”

Giọng Tần Bác Thành hơi thấp, cũng hơi mệt mỏi.

Lục Nghiễm biết, hiện giờ ông hẳn đang căng thẳng vì những chuyện có liên quan tới tập đoàn Hoắc Thị trên mạng, toàn là chuyện xấu xa hình hài gây sôi sục, chuyện tới nước này đã không còn là vấn đề sản phẩm và hình tượng của một doanh nghiệp nữa, mà đã nâng lên của cả thành phố Giang.

Lục Nghiễm lấy rau thịt ra khỏi tủ lạnh, nhanh chóng sắp xếp suy nghĩ rồi nói: “Chú Tần, chú có thể cho con xin chút thời gian mấy ngày này không ạ? Con muốn bàn chuyện nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị với chú.”

Thời gian của Tần Bác Thành rất quý giá, chuyện này cũng không thích hợp vòng vo, vì thế Lục Nghiễm đã đi thẳng vào chủ đề.

“Nhà họ Hoắc.” Tần Bác Thành khựng lại, dường như không hề kinh ngạc nhưng vẫn hỏi: “Được, thế mai nhé, nhưng mà cụ thể là con muốn bàn gì với chú thế? Đã chuẩn bị xong “dàn ý” rồi chưa?”

Câu hỏi này rất hay ho, cần phải nghiền ngẫm, Tần Bác Thành và Lục Nghiễm rất ít khi nói với nhau kiểu thế này.

Lục Nghiễm cười, đóng cửa tủ lạnh lại: “Có thể nói là cái gì cần có đều có hết cả, chỉ sợ chú xem xong lại thấy con chuẩn bị toàn diện quá thôi.”

Tần Bác Thành im lặng một chốc rồi cũng khẽ cười thành tiếng: “Nói thế là con chuẩn bị sẵn sàng thật rồi nhỉ? Chú cũng mong thế. Thế này nhé, mai tan làm con sang đi, chú ở nhà đợi con.”

Lục Nghiễm: “Dạ, mai gặp chú.”

Lục Nghiễm cúp máy, đứng yên ở đó một lúc rồi mới mở túi rau củ, bắt đầu nhặt rau.

Tuy cuộc điện thoại chỉ vài câu đơn giản, nhưng lượng thông tin được ám chỉ cũng đã quá đủ.

Tần Bác Thành không nói rõ, nhưng Lục Nghiễm lại có thể nghe ra được chút hàm ý, phía lãnh đạo bên trên hẳn đã quyết định phương án chinh đồn, tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

Hơn nữa tới giai đoạn này, không còn có gì để bàn bạc về những khả năng có thể xảy ra với tập đoàn Hoắc Thị hay là nhà họ Hoắc, mà phải đưa luôn ra phương án.

Lúc Tiết Bồng dắt Barno vào nhà, Lục Nghiễm đã nấu cơm xong, đang chuẩn bị nguyên liệu để chiên cơm.

Tiết Bồng rửa tay xong, rướn đầu tới nhìn rồi báo tên món: “Trứng chiên cà chua, đậu hũ sốt với canh bắp cải hả?”

Lục Nghiễm cười: “Đúng hết đấy.”

Tiết Bồng: “Nghe cũng ổn đấy, nhưng mà anh biết nấu thật hả? Mấy

món này đơn giản nhưng mà khó nấu cho ngon lắm nha.”

Lục Nghiễm: “Không ngon thì đặt đồ ăn, lần này coi như luyện tập.”

Tiết Bồng nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ: “Sao tự dưng muốn luyện tài nấu ăn vậy?”

Lục Nghiễm hắng giọng: “Đâu thể cứ để em ăn đồ đặt ngoài với anh miết được, sống với nhau thì cũng phải có mấy món tủ chứ.”

Tiết Bồng nhướn mày, nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt có chút buồn cười.

Lục Nghiễm khựng lại, không hiểu đầu đuôi: “Sao nhìn anh như thế?”

Tiết Bồng lại hỏi một đường trả lời một nẻo: “À, hồi chiều em ngủ một giấc, còn nằm mơ nữa.”

Lục Nghiễm hỏi: “Mơ thấy gì thế?”

Tiết Bồng tựa lưng vào bàn bếp, nhìn anh đánh trứng: “Mơ thấy hồi mình học cấp Ba, anh đi theo em nguyên đoạn đường, còn nghi em muốn tự sát, lại nói chuyện khiến em tức nữa.”

Lục Nghiễm ngó người vài giây, tay cũng dừng lại: “Lúc đó em nóng nảy lắm.”

Tiết Bồng lập tức trừng to mắt: “Rõ ràng là anh đụng tới em trước.”

Lục Nghiễm cười: “Lại là anh nữa hả?”

Tiết Bồng: “Chứ còn sao?”

Lục Nghiễm không nói nữa.

Tiết Bồng lại bảo: “Nhưng mà bây giờ anh khác hồi đó rồi, em cứ

nghi là không biết có phải anh lén đi học cái lớp kỹ năng ăn nói gì đó rồi không, nói câu nào ra nghe cũng lọt tai hết sức.”

Lục Nghiễm trả lời một cách hết sức nghiêm chỉnh: “Ờm, anh thì lại thấy là tại em thấy anh được mắt quá rồi nên anh nói gì em cũng thấy lọt tai. Người ta hay nói cái câu gì ấy? Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi.”

Tây Thi?

“Ừ ngon.” Tiết Bồng cười thành tiếng: “Em đi tắm cái đây, lát nữa làm chuột bạch.”

Tiết Bồng bước vào nhà tắm, đứng dưới vòi hoa sen, để mặc nước chảy xuống tóc, gò má và khắp người.

Kỳ nghỉ của cô đã sắp sửa kết thúc, nếu đổi lại là trước kia, cô sẽ không cam tâm tình nguyện hưởng thụ kỳ nghỉ này đâu, ở nhà cũng không có gì làm, tới Cục thành phố tăng ca còn hơn.

Và lại đắm mình trong phòng thí nghiệm vốn là sở thích và thú vui của cô.

Nhưng năm nay khác trước thật, có quá nhiều chuyện đã xảy ra, những biến cố đó đã trực tiếp làm thay đổi thứ mà cô đã định ninh trong lòng từ lâu.

Giống như Tiết Dịch ấy.

Mấy ngày nay, Lục Nghiễm điều tra vụ án ở Cục thành phố, Tiết Bồng thì ở nhà, một mình nghiền ngẫm tư liệu trong mật thất.

Nếu Lục Nghiễm xem số tư liệu đó, thì thứ anh nghiên cứu chính là vụ án, là mối liên quan logic, là vai trò của mỗi người trong ván cờ này, cũng là nước cờ tiếp theo của người chơi.

Còn thứ cô xem được lại là một mặt khác của người thân mình.

Mỗi lúc xem xong một trang tư liệu, Tiết Bồng đều không khỏi ngẫm nghĩ, mười năm trước, khi Tiết Dịch xem hết trang này, tâm trạng cô ấy đã như thế nào? Có phải trong lòng đã thay đổi một cách kinh hoàng, có phải cũng chống cự lại với tình cảm của mình không?

Tiết Bồng tin rằng mỗi bước đi của Tiết Dịch đều rất khó khăn, nhất là đối với một nữ sinh còn chưa tròn mười tám tuổi như thế, dù là thứ khiến Tiết Dịch đưa ra quyết định thông qua Hoắc Kiều để đến gần với quyền thế, hay là nghi vấn về cái chết của Tiết Ích Đông thì đều vậy.

Đến người trưởng thành còn chưa chắc có được ý chí kiên quyết tới vậy.

Tiết Bồng không khỏi tự hỏi, nếu đổi lại, người nhìn thấy được thứ trong mật thất mười năm trước là cô, cô sẽ làm thế nào?

Câu trả lời là cô sẽ không đi cùng con đường với Tiết Dịch.

Đây chắc là điểm khác nhau lớn nhất giữa hai chị em họ.

Tiết Dịch trước giờ luôn thích mạo hiểm, chuyện gì cũng thấy tò mò, can đảm, cũng thông minh, đây đều là ưu điểm, lại cũng đã trở thành khuyết điểm hại chết cô ấy.

Tiết Bồng từng nghĩ, cô và Tiết Dịch rất giống nhau, tuy rằng Tiết Dịch rất hướng ngoại, nhưng lúc làm việc gì, Tiết Dịch không hề xúc nổi, cô ấy rất kỹ càng, cũng rất dễ tâm đến chi tiết.

Nhưng những tài liệu trong mật thất đã khiến Tiết Bồng tự gạt đi nhận định này.

Có lẽ cô đã thật sự đánh giá quá thấp lòng can đảm và sự hiểu biết của Tiết Dịch.

Đương nhiên là ngoài chuyện đó, cô còn có một phát hiện rất quan trọng.

Nửa tiếng sau, Tiết Bồng bước xuống lầu.

Trên bàn đã bày hai món mặn, một món canh, Lục Nghiễm đang bới cơm.

Tiết Bồng ngửi thấy mùi thơm, đi đến bên bàn, thoáng kinh ngạc rồi xuýt xoa: “Mấy món này không phải anh đặt đấy chứ? Trông cũng ổn phết.”

Lục Nghiễm cười hơi tự đắc: “Tất nhiên.”

Lục Nghiễm trở tài vào bếp lần đầu mà không tổ trác, lại còn khiến người ta ăn hết sạch nữa cơ chứ.

Ăn xong, Lục Nghiễm pha một ấm cà phê, Tiết Bồng thì rửa bát.

Hai người đứng bên bồn nước trò chuyện.

Chỉ là nói chuyện phiếm với nhau còn chưa được năm phút thì đã vào công việc.

Lục Nghiễm kể lại với Tiết Bồng về những tiến triển ban sáng, đầu tiên là việc lấy lời khai cho Chung Ngọc lần cuối ở trại giam nữ, sau đó là bước điều tra kế tiếp về tai nạn xe của Hoắc Kiêu.

Nhưng trong số đó, điều khiến Tiết Bồng sốc nhất chính là việc Chung Ngọc cho biết, nhà xưởng nơi Mao Tử Linh phân xác Hoắc Ung lại từng là nơi tập đoàn Hoắc Thị đã thuê.

Tiết Bồng bỗng chốc nổi hết da gà, cô lẩm bẩm: “Đúng là giết người ngay cả từ tinh thần.”

Lục Nghiễm nói: “Có lẽ ST sắp xếp như thế là để làm điều đứng tinh thần, nhưng mà anh lại không thấy chiêu này có thể thật sự làm Hoắc Đình Diệu suy sụp tinh thần được đâu.”

Tiết Bồng khựng lại, hồi tưởng lại phong thái hành vi của Hoắc Đình Diệu, còn có cả cuộc trò chuyện trước kia của ông ta và Lục Nghiễm nữa.

Đúng là việc Hoắc Ung chết thảm không khiến Hoắc Đình Diệu bị ảnh hưởng nhiều như người ta nghĩ, Hoắc Đình Diệu quả thật đã rất sốc, nhưng rất ít đau buồn.

Nghĩ thế, Tiết Bồng nói: “Phải rồi, em mới phát hiện ra cái này, đang định nói với anh.”

Lục Nghiễm hỏi: “Gì thế?”

Tiết Bồng lập tức kéo Lục Nghiễm tới góc đọc sách, trên bàn và sàn nhà chất một chồng tài liệu mà Tiết Bồng đã xem ban sáng.

Hai người ngồi xuống, Tiết Bồng nói lại với Lục Nghiễm về logic cô đã phân loại, hai mươi năm trước lần lượt có ô nhiễm công nghiệp hoá chất, giám định nước ô nhiễm, còn có một số sự cố công nghiệp hoá chất do vấn đề thiết bị gây nên.

Tiết Bồng vỗ vào đống tài liệu Tiết Ích Đông để lại: “Bố em điều tra trên diện rộng, không tập trung đặc biệt vào đâu, ít nhất thì trong xấp tài liệu này, Hoắc Thị chỉ là một trong số mười mấy nhà máy hoá chất có thao tác vi phạm quy định dẫn đến ô nhiễm công nghiệp hoá chất, nhưng mà so ra thì mấy nhà máy khác nhiều tư liệu hơn.”

Tiết Bồng lại chỉ và mấy tệp hồ sơ Tiết Dịch để lại mười năm trước: “Chị em không ghi chép nhiều về ô nhiễm công nghiệp hóa chất, chị ấy không hiểu chuyên môn, phần có liên quan đến Cao Thế Dương và Lý Lan Tú cũng khá là mơ hồ, đa phần đều lướt qua thôi, có thể thấy là khi đó chú Thường cũng chỉ nghi ngờ chứ không hề có chứng

cứ.”

“Vì thế chủ yếu chị em vẫn nhắm vào mấy người như Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dũng. Bọn họ có liên kết với những người bên nhóm của Trần Mạt Sinh, dính dáng nhiều nhất là với Khang Vũ Hình, Hoắc Kiêu và Phương Tử Oánh, không liên quan đến ô nhiễm công nghiệp hoá chất.”

Lục Nghiễm chăm chú lắng nghe Tiết Bồng giải thích, đôi lúc lại gật đầu.

Đến khi Tiết Bồng quay sang hỏi: “Nãy giờ em nói, anh có phát hiện ra gì không?”

Lục Nghiễm yên lặng một lúc, nhớ lại hết những gì Tiết Bồng vừa nói, thoáng ngạc nhiên rồi hỏi: “Ý em là những tài liệu này không có phần nào là trực tiếp nhắm vào nhà họ Hoắc sao?”

“Đúng.” Tiết Bồng: “Dù là hai mươi năm trước hay là mười năm trước, dù chú Thường đã điều tra ra Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, nhưng những thứ này đều không có liên quan trực tiếp tới nhà họ Hoắc.”

Lục Nghiễm im lặng không nói, ngẫm nghĩ lại thì thấy đúng thế, đến cả trước đó, khi họ điều tra vụ án của Cao Thế Dương và Lý Lan Tú, ngay cả chứng cứ trực tiếp cũng chỉ liên quan đến đời sống của họ.

Và lại khi đó họ đã về hưu lâu rồi, thứ cuối cùng có liên quan đến nguyên nhân tử vong thì lại là sự cố ở nhà máy hoá chất ba mươi mấy năm trước, vì thế quá trình làm việc trong khoảng thời gian không có liên quan đến vụ án mạng, đã bị loại bỏ thẳng thừng trong lúc sàng lọc trọng tâm điều tra.

Cũng có nghĩa là đến cảnh sát tham gia điều tra cũng phải triển khai theo nghi ngờ hợp lý, nếu không có nghi ngờ thì tất nhiên cũng sẽ không có trọng tâm điều tra.

Hướng hồ gì là đối với những người bình thường như Tiết Dịch và Thường Trí Bác?

Những tài liệu này đều không hướng đến Hoắc Thị, thế thì mười năm trước, hẳn là Tiết Dịch và Thường Trí Bác cũng không khoanh vùng nhà họ Hoắc.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Theo lời Chung Ngọc hôm nay thì Trần Lăng và Chung Ngọc tìm đến Cao Thế Dương, để ý tới khoản chi xám của Khải Huy là chuyện trong vòng mười năm nay, lúc đó Tiết Dịch đã đi rồi. Mớ sổ sách đó cũng chỉ có thể gián tiếp chứng minh công ty giám định bên thứ ba mà tập đoàn Hoắc Thị đầu tư có giao dịch ngầm với một số doanh nghiệp công nghiệp hoá chất khác, không thể trực tiếp chỉ ra là do chi thị của Hoắc Thị. Nhưng suy luận theo logic thì nhà xưởng quy mô tầm trung như Khải Huy rất khó để mà xây dựng nên mạng lưới giao dịch xám khổng lồ như thế, chắc chắn bên trong có doanh nghiệp có thể lực và xuất thân hơn để thực hiện sắp xếp bố trí, Khải Huy chỉ là một mối trong cả mạng lưới mà thôi.”

Tiết Bồng tiếp: “Suy đoán theo logic thì không sai, nhưng mười năm trước, dựa vào số tư liệu mà chị em và chú Thường có thể tiếp xúc, dựa vào góc nhìn của họ thì Hoắc Thị không thể nào xuất hiện trong danh sách tình nghi của họ. Và lại, trong tài liệu của bố em có nhắc đến mười mấy nhà máy hoá chất có vấn đề, nếu chú Thường nghi ngờ tai nạn xe của bố em là do có người dàn xếp, hơn nữa còn có liên quan tới mấy nhà máy này, thế thì mục tiêu nghi ngờ của chú ấy chắc cũng phải là mười mấy đối tượng. Những năm sau này, chắc là chú Thường vẫn đang sàng lọc, việc xác định nhà họ Hoắc là mục tiêu chắc là vào trước khi chị em bị hại.”

Lục Nghiễm: “Ý em là cuối cùng Tiết Dịch đã phát hiện ra vấn đề?”

Tiết Bồng gật đầu: “Em nghĩ có lẽ ban đầu chị em hẹn hò với Hoắc Kiêu là vì nhắm vào xuất thân nhà họ Hoắc, điều này cũng đã được

nhắc tới trong bài đăng của Silly Talk và cả lúc chị ấy nói chuyện với mẹ em nữa. Nhưng trong quá trình đó, có lẽ là vì một số chuyện mà chị em đã phát hiện ra Hoắc Thị có vấn đề, tiếp đó phát hiện nhà họ Hoắc có thể có liên quan đến tai nạn xe của bố em, thế nên mới dẫn đến bất trắc...”

Nói tới đây, suy nghĩ lại đi vào bế tắc, vì lại dính tới Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh chính là một mấu chốt ra tay trong cái “bất trắc” đó, cũng là nút thắt không thể giải thích được trong toàn bộ câu chuyện.

Tiết Bồng hít một hơi rồi lại nói: “Trước khi phát hiện ra mật thất, chúng ta đã khoanh vùng nhà họ Hoắc là bởi hướng dẫn dắt của Silly Talk, vì thế chúng ta đều đã bỏ sót một vấn đề, đó chính là vào mười năm trước, khi tổ chức ST vẫn còn đang nằm trong giai đoạn tìm tòi, chị em, chú Thường và Hàn Cố cũng chưa có đối tượng chính xác để nhắm vào.”

“Hơn nữa có một điều em thấy rất kỳ lạ, tại sao họ lại cảm thấy tai nạn xe của bố em không phải là ngoài ý muốn mà có ẩn tình khác? Chẳng lẽ họ đã từng nghiên cứu hiện trường vụ án? Hay là từng nhìn thấy hồ sơ điều tra của Đại đội Giao thông? Hay còn manh mối gì khác nữa...”

Từ đầu đến cuối, Lục Nghiễm không hề ngắt lời Tiết Bồng, anh chăm chú lắng nghe, đồng thời cũng mở ra suy nghĩ.

Quả thật là thế, Tiết Bồng đã chỉ ra một vấn đề quan trọng nhất.

Việc này cũng như cách canh sát điều tra, trước khi khoanh vùng mục tiêu, đầu tiên phải nhắm vào kết quả điều tra trên diện rộng, chọn ra một hoặc vài đối tượng tình nghi rồi tập trung điều tra trọng tâm.

Nhưng Thường Trí Bác có phải canh sát đâu, ông ấy cũng không có

năng lực điều tra diện rộng, làm thế nào mà ông ấy là chắc chắn vụ tai nạn của Tiết Ích Đông là do có người dàn xếp được?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Với mối quan hệ của chú Thường và bố em, chắc chắn chú ấy sẽ biết được một số chuyện mà người khác không biết. Nhưng mà để giải đáp được nghi vấn này thì cũng không nhất thiết phải hỏi chú ấy. Mai anh sẽ liên lạc với Đại đội Giao thông, trích lục lại hồ sơ điều tra vụ tai nạn giao thông của bố em, xem là biết thôi.”

Hai người nghiên cứu xong hồ sơ, cất tài liệu về lại mật thất, lúc này đã là mười một giờ tối.

Lục Nghiễm đi tắm, lúc bước ra, Tiết Bồng đã ngồi bên đầu giường, tay còn đang cầm một quyển sách.

Lục Nghiễm liếc nhìn bìa sách, ra là cái quyển đọc để ngủ.

Anh cau mày, không đánh giá gì, lại quay vào nhà tắm sấy khô tóc.

Mấy phút sau, Lục Nghiễm cào loạn mớ tóc rồi bước ra tắt đèn, cuộn người vào trong chăn.

Sột soạt một lúc rồi lại nghe thấy cạnh bên có tiếng trở mình.

Sau đó lại nghe thấy Tiết Bồng gọi tên anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm: “Hửm?”

Tiết Bồng: “Ở chỗ em hoài cũng không ổn, mình đi làm cũng xa. Hay là mai chất hết mấy thứ chưa xem lên xe, qua bên anh ở mấy ngày?”

Lục Nghiễm đang nằm thẳng, nghe thấy cũng quay người sang, nhìn Tiết Bồng trong bóng tối: “Ở mấy ngày cũng không thành vấn đề. Vậy mai mốt thì sao?”

Tiết Bồng hỏi: “Mai mốt gì?”

Lục Nghiễm: “Mai mốt ở mỗi bên một tuần hả? Hay là cuối tuần qua đây, thứ Hai tới thứ Sáu ở bên anh?”

Tiết Bồng khẽ cười, không nói thêm gì, chỉ nhích về phía Lục Nghiễm, cho đến lúc hai người dán sát vào nhau, Tiết Bồng vòng tay ôm lấy anh, nép vào lòng anh.

Lục Nghiễm lại cứng đờ cả người, vô thức nhích ra sau một chút nhưng không tránh đi, còn vươn tay để Tiết Bồng gối lên, yết hầu khẽ nhúc nhích, thấp giọng nói: “Nằm yên rồi thì đừng có cựa cựa nữa.”

Giọng Tiết Bồng còn có nụ cười: “Em lạnh mà.”

Lục Nghiễm không trả lời.

Không chút động tĩnh trong bóng tối.

Rồi tiếng sột soạt lại vang lên.

Lục Nghiễm vừa xoa lưng cho Tiết Bồng vừa hỏi: “Còn nhức lưng không?”

Tiết Bồng ậm ừ: “Nhức.”

Lục Nghiễm hít một hơi, thăm dò lần nữa: “Thế hay là đợi thêm mấy ngày nữa...”

Tiết Bồng trả lời: “Ừ, em sao cũng được mà.”

Lại là một khoảng thinh lặng.

Lục Nghiễm vẫn tiếp tục xoa bóp lưng cho cô, một lát sau lại hỏi: “Giờ thì sao? Còn nhức không?”

Tiết Bồng khẽ cười thành tiếng, hỏi ngược lại: “Anh cứ phải nghe câu trả lời khác mới chịu đúng không?”

Lục Nghiễm hết hé môi.

Cứ thế rồi cách một lúc, Lục Nghiễm lại hỏi một lần.

Tiết Bồng cứ nằm đó cười.

Cho đến khi ai đó hôn lên tiếng cười, bàn tay đang xoa lưng cũng trượt đi nơi khác.

Chương 170: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 26

Hôm sau, bài đăng trên mạng vẫn tiếp tục nóng sốt.

Tất nhiên là tất cả mọi người đều biết, nếu không còn tung ra thêm gì thì chủ đề này quá lăm cũng chỉ tiếp diễn thêm ba ngày là nhạt đi ngay.

Công chúng cần cái kích thích mới.

Sáng sớm Tiết Bồng đã tới khoa kiểm nghiệm dấu vết, làm quen lại hết với nhưng công việc còn dang dở trước năm mới, đến lúc mọi người ở khoa đều tới đầy đủ, Phùng Mông tập trung tất cả mọi người lại để mở họp.

Cuộc họp kết thúc, Phùng Mông gọi Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn tới xem một đoạn clip tai nạn xe.

Trước khi xem clip, Phùng Mông còn đặc biệt nhấn mạnh rằng đây là đoạn ghi hình lại cảnh hai chiếc xe của Trần Ngữ và Hoắc Kiều đâm vào nhau một năm trước, bảo hai người xem kỹ, tìm ra vấn đề.

Tối hôm trước, Tiết Bồng đã nghe Lục Nghiễm nhắc đến việc này, tuy chỉ vài ba câu lướt sơ qua diễn biến, đi thẳng đến thảo luận kết quả, nhưng cô cũng đã có dự tính trước.

Chỉ là không ngờ vừa xem xong clip, Tiết Bồng cũng sửng người.

Thời lượng clip rất ngắn, từ lúc xe đâm vào nhau rồi lật sang một

bên, đến lúc lửa lan ra chỉ từ một tới hai phút.

Nhưng tâm lý Tiết Bồng lại thay đổi kinh khủng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Thoạt đầu cô rất kinh ngạc rồi lại sững sờ, rất nhanh sau đó, ký ức bị cạy ra bởi một luồng sức mạnh nào đó, khiến cô lại phải đối diện với cảnh tượng chính mắt nhìn thấy thuở nhỏ mà không có chút chuẩn bị nào.

Cô cứ tưởng cảnh tượng đó đã sớm trở nên nhạt nhòa, dù sau đó cứ mơ thấy ác mộng nhiều năm trời, cảnh tượng trong mơ cũng đã được thêm thắt, huyền ảo, không hề sống động.

Ở một số lúc, cô cũng không nhận được mà nhớ lại chi tiết ngày hôm ấy, chỉ là càng cố gắng lại càng trống không.

Nhưng giờ phút này, dường như tất cả bỗng chốc quay trở lại...

Cảnh tượng trong ký ức cũng là một chiếc xe chở hàng và một chiếc xe con đâm vào nhau, xe hàng húc về trước, đâm vào thân khiến chiếc xe con trượt sang bên đường cho đến khi dừng lại.

Không bao lâu sau, xăng tràn ra từ trong xe, sau đó là một tiếng nổ rền trời.

Lửa lan rất nhanh, bao vây lấy người đang hôn mê trong xe, chỉ chốc lát đã thiêu cháy hết tất cả, chỉ còn lại mỗi khung xe.

Chiếc xe của Hoắc Kiều cũng nhanh chóng phát nổ, lửa lan nhanh sau khi hai chiếc xe đâm nhau.

Chỉ là khi đó may mắn có một chiếc xe tưới nước đi ngang qua, nhanh chóng dùng số nước còn lại để dập lửa, nhờ thế mới giữ được mạng của Hoắc Kiều.

Nếu không nhờ chiếc xe tưới nước đó, cuối cùng Hoắc Kiều cũng sẽ như Tiết Ích Đông.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng thấy trước mắt tối đen, xuất hiện triệu chứng như tụt đường huyết trong mấy giây, cô vô thức nhắm mắt, cố hồi phục lại.

Vào lúc này, Tiết Bồng nghe thấy Mạnh Nghiêu Viễn nói: “Trời má, vụ như vậy mà thẳng thừng loại bỏ khả năng do có người cố ý tạo dựng, chắc hẳn là tai nạn giao thông luôn ấy hả? Trừ phi tay tài xế này đã uống say rồi nổi điên chứ sao khi không lại tăng tốc vượt đèn đỏ?”

Tiết Bồng bị giọng nói này kéo lại, mở mắt ra.

Phùng Mông hỏi: “Tiết Bồng, con thấy sao?”

Tiết Bồng hít một hơi, bỗng chốc chỉ thấy mặt mày lạnh toát, cứ như máu đều đã tuột cạn, lúc này, Mạnh Nghiêu Viễn cũng hỏi: “Sao mặt bà trắng bệch vậy, không khỏe hả? Ngồi xuống đi đã.”

Phùng Mông cũng đứng dậy, nhường ghế cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng vẫn không ngồi, chỉ lắc đầu nói: “Không sao đâu.”

Tiếp đến, Tiết Bồng chỉ vào clip rồi bảo: “Nếu chỉ xem clip thôi thì con cũng nghĩ như Nghiêu Viễn, tài xế lái xe con khi đó rất có vấn đề. Nhưng ngoài clip này, con còn có suy nghĩ khác.”

Phùng Mông: “Được, nói ra xem thử nào?”

Mạnh Nghiêu Viễn cũng tò mò nhìn sang cô.

Tiết Bồng định thần lại nói: “Nếu trí nhớ của con không có vấn đề gì thì lúc nhỏ con đã từng nhìn thấy một vụ tai nạn tương tự thế này rồi. Thật ra cũng không giống hoàn toàn, nhưng có một số chỗ thật sự rất

tương đồng...”

Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn đều sững sờ.

Mạnh Nghiêu Viễn hỏi: “Hồi nhỏ bà từng nhìn thấy hả?”

Tiết Bồng gật đầu: “Là tai nạn xe của bố tôi. Hôm đó cũng đang trên một con đường, cũng không thắng xe, có một chiếc xe hàng đâm ngang tới, sau đó xe nhanh chóng phát nổ, thiêu cháy, trước lúc đội chữa cháy tới thì đã thiêu sạch mọi thứ rồi...”

Tiết Bồng nói rất bình tĩnh, cứ như đang nói chuyện của người khác trong lúc làm việc, nhưng Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn nghe thấy thế lại không khỏi lạnh toát.

Cả căn phòng yên lặng một lúc, Tiết Bồng mới nói tiếp: “Còn có một điểm nữa cũng giống như tai nạn xe của Hoắc Kiêu, đó là vụ tai nạn của bố tôi cuối cùng cũng được xác định là ngoài ý muốn, loại trừ khả năng là do có người tạo dựng. Bây giờ nhớ lại thì đúng thật là trùng hợp.”

Tiết Ích Đông cũng chính là ông T trong bài đăng của Silly Talk, vụ tai nạn xe của ông cũng có được nhắc sơ trong bài, ý muốn nói với công chúng rằng tai nạn xe của Tiết Ích Đông là do có người tạo dựng, nhưng hung thủ là ai thì đến giờ vẫn còn chưa được giải đáp.

Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn hiển nhiên cũng đã xem bài đăng, giờ lại nghe thấy Tiết Bồng kể lại, thêm vào khứu giác nghề nghiệp của người làm giám định vết tích, cả hai đều cùng nảy sinh nghi ngờ.

Phùng Mông hỏi: “Tai nạn xe của bố con xảy ra khi nào?”

Tiết Bồng nói: “Đến giờ là hai mươi mốt năm rồi.”

Tai nạn xe của Hoắc Kiêu lại xảy ra một năm rưỡi trước.

Mạnh Nghiêu Viễn cũng hỏi: “Bà chắc là hai vụ này giống nhau hả?”

Tiết Bồng: “Không không chắc hoàn toàn. Lúc đó tôi đứng cách xa một khoảng so với địa điểm vụ tai nạn, nhưng góc xe đâm vào nhau, môi trường xung quanh hiện giờ, còn có tốc độ bắt lửa nữa, những điểm này đều rất giống nhau.”

Nói đến đây, Tiết Bồng lại quay sang Phùng Mông: “Thầy, con có nói với Lục Nghiễm chuyện này, anh ấy bảo sẽ tìm cơ hội trích lục hồ sơ từ bên Đại đội Giao thông, con nghĩ nếu đem đối chiếu nội dung của hai vụ tai nạn này thì sẽ có được bước đầu phán đoán.”

Phùng Mông đồng ý ngay, sau đó lại sao chép clip và hồ sơ vụ tai nạn của Hoắc Kiêu cho Tiết Bồng và Mạnh Nghiêu Viễn, bảo họ rảnh rồi thì nghiên cứu thử.

Hoắc Kiêu là đương sự trong vụ tai nạn này, cũng là người duy nhất còn sống, anh ta đã đến Cục Cảnh sát báo án, lấy lời khai, còn cung cấp cả chứng cứ ghi âm, thế thì chi đội sẽ nhanh chóng bắt tay vào điều tra.

Đương nhiên là chuyện này có có dây dưa đến vấn đề tắc trách của Đại đội Giao thông nữa.

Đến lúc nghiên cứu xong tài liệu, tổ điện tử và khoa giám định vết tích còn phải kiểm tra mô phỏng tái hiện hiện trường nữa.

Tiết Bồng không nói thêm gì, mang tài liệu sao chép về lại chỗ, nhanh chóng làm hết công việc còn sót trước đó, đến lúc uống hết nửa ly cà phê, tâm trạng cũng dịu lại, giờ mới mở tài liệu ra nghiên cứu từ đầu.

Cũng vào sáng hôm đó, Silly Talk lại tung thêm tin lên mạng.

Nội dung được tiết lộ lần này trùng hợp lại là về sổ sách các khoản chi xám mà Trình Khi đã đưa cho Quý Đông Duẩn hôm trước.

Thoạt nhìn thì mớ sổ sách không có gì đặc sắc, chẳng qua chỉ là tên của một số công ty và người nhận khoản, thế nhưng rất nhanh sau đó, đã có người trong ngành chỉ ra sổ sách này hẳn là không đàng hoàng.

Đối với cư dân mạng, họ nhạy cảm với những con số phía sau hơn, còn ồ ạt bắt tay vào nghiên cứu.

Có người hỏi, một lần tìm công ty giám định bên thứ ba tới để kiểm tra nước thải mất tới mấy trăm nghìn sao?

Có người trả lời, thường thì sẽ không đắt thế, nhưng loại báo giá này không được công khai hoàn toàn, vì có nhiều mục liên quan khác nhau, nội dung giám định cũng khác nhau, khía cạnh khá rộng, đa phần thì khách hàng sẽ đưa ra yêu cầu rồi tiến hành trao đổi. Vì thế giá cả sẽ không giống tùy theo từng yêu cầu của khách hàng.

Tiếp đó, rất nhiều cư dân mạng cũng đi tìm kiếm tên của các công ty được nhắc đến trong sổ sách, từng trang mạng quản lý cũng bị đào ra.

Có trang còn bị quá tải lượt truy cập mà đơ luôn ngay tức khắc.

Trong lúc mọi người đang nghiên cứu về số tiền và bối cảnh của những công ty này, còn có cư dân mạng đã âm thầm vẽ ra một sơ đồ mối quan hệ dựa theo sổ sách, không chỉ liệt kê rõ ràng những công ty kể trên, vẽ đường nối liên kết, mà còn viết luôn từng bối cảnh ra sơ đồ.

Bối cảnh của công ty giám định bên thứ ba Hoàn Liên cũng nhanh chóng bị quật ra, giờ thì ai cũng biết đây là công ty do tập đoàn Hoắc Thị đầu tư.

Cư dân mạng cũng đã điều tra ra lịch sử xử phạt hành chính của nhiều công ty bao gồm cả nhà máy hoá chất Khải Huy, nhiều mục xử lý là do kiểm nghiệm bảo vệ môi trường không đạt.

Có cư dân mạng nói, tuy rằng rất khó để rất khó để xác định các mục tương ứng trên sổ sách, nhưng nhìn từ góc độ tài vụ thì rất đáng để nghiên cứu ngầm.

Thế là có rất nhiều cư dân mạng lại đi gắn thẻ Weibo của các bộ phận ban phòng chính phủ có liên quan, mong muốn Cục Quản lý Giám sát, Viện Kiểm sát và cả cảnh sát kinh tế bắt tay vào điều tra.

Chuỗi sự kiện do tập đoàn Hoắc Thị dẫn đến cũng lại bị đẩy ra mũi sào lần nữa.

Bỗng chốc, cả cộng đồng mạng đều trở thành chuyên gia phá án, cung cấp hết suy đoán này đến suy đoán nọ, còn có không ít nhân tài xuất hiện “cố gắng” suy luận logic.

Hiển nhiên là việc này cũng đã đến tai Lục Nghiễm, người đang ngồi trong phòng làm việc chi đội nghiên cứu tình tiết vụ án, mấy ngày trước, Trình Khi mới đưa tài khoản Silly Talk và sổ sách cho Quý Đông Duẫn, trong tích tắc, tài khoản đã bị đổi mật mã, sổ sách cũng bị công bố ra ngoài.

Nghĩ chắc là việc làm của Trình Khi đã đến tai ai đó ví dụ như Thường Trí Bác, thế nên mới đột nhiên hành động, công khai luôn sổ sách.

Chuyện lộ sổ sách được chia sẻ đến tận trưa.

Mọi người ở khoa kiểm nghiệm dấu vết đều đã đi ăn, Tiết Bồng vừa nghiên cứu xong vụ tai nạn, vẫn còn chưa muốn nhúc nhích, bèn ngồi tại chỗ lướt xem bình luận trên mạng.

Chỉ một lát sau, Lục Nghiễm đã nhắn tin tới hỏi: “Ăn trưa chung không?”

Tiết Bồng chột khựng, khoé môi cong cong: “Tưởng anh còn đang

bận chứ, được thôi, gấp ở cửa nhà ăn hả?”

Chỉ là Tiết Bồng vừa mới gửi tin nhắn đi, Lục Nghiễm đã từ cửa bước vào, tay còn xách theo túi đồ ăn giao tới.

“Đồ ăn tới đây.”

Tiết Bồng hơi ngạc nhiên: “Ấy, sao anh sang đây?”

Lục Nghiễm đặt túi đồ ăn xuống, vừa lấy hộp đựng ra vừa cười: “Nghe nói em còn một đồng việc, cố tình đặt mấy món thịt cho em bổ sung thể lực đấy.”

Tiết Bồng đón lấy đĩa, nghe thấy thế thì ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi nhỏ: “Ồ, chỉ là vì công việc nên mới định bổ sung thể lực cho em thôi sao?”

Lục Nghiễm cũng ngó người, anh vốn không có ý gì khác, chỉ là nghĩ Tiết Bồng cần ăn uống nhiều chút, ai ngờ Tiết Bồng lại hiểu thành thế này, làm như anh có ý đồ gì khác thật ấy.

Lục Nghiễm hắng giọng, cũng cố nén giọng thấp xuống, anh ngồi xuống, gấp một miếng thịt cho vào phần cơm của cô: “Dù là nguyên nhân về mặt nào thì cũng phải có thực mới vực được đạo.”

Tiết Bồng mím môi cười, liếc nhìn anh rồi bỏ thịt vào miệng.

Nửa đầu bữa cơm, hai người ăn trong yên lặng, không nói gì với nhau mấy, đến lúc đồ ăn vơi được hơn nữa, Tiết Bồng thấy sắp no căng nên bỏ đĩa xuống.

Tiết Bồng: “Em ăn hết rồi rồi thật đấy, anh đừng gấp cho em nữa.”

“Ờ.” Lục Nghiễm cũng không để tâm, ăn hết sạch số đồ ăn còn lại.

Tiết Bồng uống ít nước nóng, nhìn thấy sức ăn của anh lại vô thức

liếc sang trước ngực và bụng anh, trong đầu vô thức xuất hiện lại mớ cơ ngực, cơ lưng, bắp tay và cơ bụng sáu múi mà cô mò mẫm được trong bóng tối đêm qua.

Chỉ là mới được mấy giây, phong cảnh hữu tình đột nhiên biến mất, nhanh chóng trở thành vóc dáng trung niên phúc hậu của Phan Chấn Sinh và Lâm Nhạc Sơn.

Lục Nghiễm cũng vừa ngước lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hơi lo lắng của Tiết Bồng, nhìn theo ánh mắt của cô, còn tưởng là có gì rớt trên người mình: “Gì thế, em nhìn gì vậy?”

Tiết Bồng tỏ vẻ rất bình tĩnh, hỏi đầy hàm ý: “Từ hồi điều tới đội hình sự, cường độ tập luyện của anh không bằng hồi bên chống ma tuý rồi đúng không?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Thường ngày thì lâu lâu cũng vận động, nhưng mà dạo này nhiều vụ án quá, có lúc còn không có thời gian ăn uống ngủ nghỉ, làm gì có thời gian tập luyện.”

Tiết Bồng nói: “Làm việc vẫn nên phải kết hợp vận động nghỉ ngơi.”

Lục Nghiễm im lặng một lúc, ban đầu còn không hiểu đầu đuôi, sau đó lại nghiền ngẫm ngụ ý ngầm của Tiết Bồng một lúc, kết hợp với ánh mắt của cô rồi tự dừng nhai chậm lại.

Đến lúc ngẫm nghĩ xong xuôi, anh mới lau miệng hỏi: “Sợ cơ bắp anh chạy đi hết hả?”

Tiết Bồng hoàn toàn không ngờ Lục Nghiễm lại thẳng thừng tới vậy, còn đang trong phòng làm việc nữa chứ, may là kế bên không có ai.

Tiết Bồng lập tức trừng mắt với anh.

Lục Nghiễm cười, còn hứa hẹn: “Từ giờ mỗi tối trước khi đi ngủ anh sẽ chống đẩy ba mươi cái.”

Tiết Bồng lại liếc mắt: “Đó là chuyện của anh.”

Đang nói đến đây thì điện thoại Lục Nghiễm có tin nhắn do Lý Hiểu Mộng gửi tới: “Đội phó Lục, Đại đội Giao thông đã giao tới hồ sơ mà anh cần, em gửi bản điện tử cho anh trước.”

Hồ sơ bản điện tử nhanh chóng được gửi tới điện thoại Lục Nghiễm, anh gửi luôn sang cho Tiết Bồng một bản: “Hồ sơ tai nạn xe của bố em lục lại được rồi, xem cùng đi.”

Tiết Bồng ngẩn người, đang định đứng dậy rót nước, nghe thấy thế thì lại vòng về, nhanh chóng mở tệp trong điện thoại.

Hồ sơ đã ở cách đây hai mươi một năm, nội dung được ghi chép lại khi đó không được tường tận lắm, camera cũng không được lắp đặt toàn diện như hiện giờ, ngã đường xảy ra sự cố khi đó không có lắp camera.

Trong hồ sơ chỉ có miêu tả khái quát về quá trình, lại còn là câu chuyện ghép nối lại sau khi hỏi thăm đám đông vây quanh xem gần đó.

Nhưng vụ tai nạn xe như thế này cũng có thể coi là tai nạn lớn vào hai mươi năm trước, vì thế khi đó, sau khi phán đoạn hiện trường, Đại đội Giao thông còn thông báo với đội hình sự, nhờ bên kỹ thuật tới kiểm tra hiện trường để chắc chắn hơn.

Ý kiến của bên kỹ thuật cũng được viết trong hồ sơ, có nhắc tới vấn đề phanh xe và việc rò xăng dẫn đến phát nổ sau khi hai xe đâm nhau.

Trong vụ tai nạn này, người còn sống duy nhất chính là tài xế xe hàng.

Con đường xảy ra tai nạn khi đó có hàng rào bảo vệ, chia ngang ngã

tư, chỉ cho phép xe lưu thông theo chiều ngang, xe đi theo chiều dọc phải vòng sang đường khác.

Thế nhưng xe hàng lại đột nhiên đâm thẳng ra đường theo chiều dọc, tông xuyên qua rào chắn, đâm thẳng vào chiếc xe Tiết Ích Đông đang ngồi.

Hai xe đâm vào nhau không bao lâu, tài xế xe hàng tỉnh lại từ ghế lái, cố thoát ra ngoài.

Vì vụ tai nạn đã khiến hai người chết, tài xế xe hàng lại gánh hoàn toàn trách nhiệm, thế nên sau đó đã bị truy cứu trách nhiệm hình sự, ngồi tù mười năm.

Tiết Bồng xem xong hồ sơ, ngồi yên ở đó hồi lâu không nói.

Cho đến khi Lục Nghiễm đi lấy nước nóng cho cô rồi quay lại, đưa ly cho cô rồi lên tiếng: “Có cần nghỉ ngơi chút không?”

Tiết Bồng định thần lại rồi lắc đầu: “Em không sao, anh thấy sao về vụ này?”

Lục Nghiễm nói: “Vớ nội dung hiện giờ thì anh thấy khả năng cao là do có người cố ý thực hiện, vả lại hồ sơ làm rất hời hợt, rất dễ nhìn thấy sơ sót, từ quá trình điều tra đến kết quả đều xoay chuyển quá gượng ép, cứng nhắc, nhưng kết quả cuối cùng lại loại bỏ khả năng là cố ý giết người, quả thật không logic tí nào.”

Nói tới đây, Lục Nghiễm lại chỉ vào một cái tên: “Còn nữa, em có để ý tới cái tên này không.”

Tiết Bồng nhìn theo, thoát đầu trông rất quen, lát sau mới sững sờ, cảnh sát giao thông phụ trách vụ án này khi ấy chính là Lôi Xuân, đội phó Đại đội Giao thông bây giờ, vụ tai nạn của Hoắc Kiêu cũng là do gã ta ém xuống.

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Lại là Lôi Xuân, trùng hợp thế...”

Lục Nghiễm nói: “Hồi sáng anh có nhờ Xuân Dương đi nghe ngóng, ông đội phó Lôi này đã tạm thời bị cách chức để điều tra rồi, hiện giờ tính sơ thì hai mươi năm nay ông ta đã nhận hối lộ lên đến chục triệu.”

Nhiều thế sao?

Tiết Bồng sửng sò: “Nếu mà nói là hàng triệu thì em còn tin được, làm sao mà lên tới chục triệu được vậy?”

Lục Nghiễm nói: “Anh nghĩ ban đầu ông ta chỉ là một cảnh sát giao thông nhỏ nhoi, dù có lợi dụng việc xử lý sự cố giao thông để nhận phong bì thì cũng không tới mức chục triệu. Nhưng sau đó ông ta thăng tiến từng chút, ngồi lên tới vị trí đội phó Đại đội Giao thông, thế thì sẽ có quyền hạn chức vụ nhất định, chắc là đã lợi dụng mảnh khoé nào đó sửa luôn cả ghi chép vi phạm điện tử trong hệ thống, phân chia, miễn xử phạt hoặc là giảm nhẹ tiền phạt, sau đó lại nhận được món hời từ trong tay “kẻ nhờ cậy.””

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại tiếp: “À phải rồi, Lôi Xuân không chỉ là cảnh sát giao thông mà còn lại chuyên viên kỹ thuật kỳ cựu của Đại đội Giao thông.”

Tiết Bồng tiếp: “Có hiểu biết về kỹ thuật, lại rắp tâm muốn làm trái quy định, còn thoát được nhiều năm như thế, bản lĩnh lớn thật.”

Lục Nghiễm: “Bộ phận giám sát quản lý vẫn đang điều tra tình hình cụ thể, nhưng mà hiện tại xem ra, ông ta hết sức nắm rõ trình tự thao tác bên trong, hơn nữa lại có quyền hạn sửa đổi mật khẩu công việc của chuyên viên có trách nhiệm. Trước kia anh có nghe đồng nghiệp nhắc tới, đội giao thông ở các nơi đều có những giao dịch đen để phân chia nhau trái phép, chỉ cần sao chép đăng nhập của chuyên viên công tác chuyên biệt, làm giả một chuyên viên đang thao tác tiến hành phân chia, thế thì sau đó lỡ có ai tìm kiếm đến chuyên viên bị

làm giả này thì cũng không có cách nào xem được lịch sử sửa đổi của người thao tác thật. Vì thế một khi bị bắt, đa phần đều sẽ thoát được giám sát quản lý nhiều năm.”

Tất nhiên là để làm được thế, không chỉ có liên quan tới quyền hạn cá nhân, mà còn liên quan đến cả việc giám sát tắc trách ở đơn vị.

Một khi điều tra ra kiểu giao dịch đen của công nhân viên chức như thế này, thế thì sẽ không còn là trách nhiệm của một người nữa, chứng tỏ là chế độ, giáo dục chính trị và loại trừ rủi ro ở đơn vị này đều có lỗi hổng cực lớn.

Cũng có nghĩa là những người khác cũng đừng hòng mà thoát được tội, điều tra kỹ ra thì những thành viên có liên quan cũng sẽ chịu ít nhất là tội tắc trách.

Đây cũng chính là cái gọi là hiệu ứng cánh bướm.

Ban đầu là ô nhiễm công nghiệp hoá chất, bây giờ lại kéo ra sổ sách xám và nguy tạo tai nạn ngoài ý muốn, chắc là đến người nhà họ Hoắc cũng không ngờ sẽ dính dáng tới nhiều nút thắt như vậy.

Lục Nghiễm lại nhanh chóng chỉ vào đoạn miêu tả sau khi tai nạn xảy ra: “Em nhìn xem, ở đây có nhắc đến này, Lôi Xuân chạy đến hiện trường, vẫn rất kỹ càng trong việc điều tra tai nạn, còn hết sức tích cực báo lên cấp trên. Còn việc quá trình điều tra xuất hiện lỗi hổng to tướng là từ sau khi đội hình sự nhúng tay vào.”

Tiết Bồng nói: “Ý anh là giai đoạn này Lôi Xuân còn chưa tham gia ăn hối lộ?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Dù Lôi Xuân chưa tham dự vào giai đoạn này, vậy thì sau khi kết quả điều tra đã loại trừ trường hợp do người gây ra, Lôi Xuân là cảnh sát giao thông đầu tiên tiếp xúc với hiện trường, lại là chuyên viên kỹ thuật cốt cán của Đại đội Giao thông, ông ta chắc chắn sẽ lập tức nhận ra được đã có người trong nội bộ động

tay vào đây. Người tạo dựng tai nạn cũng cần mua chuộc luôn cả Lôi Xuân. Anh nghĩ đây là bước đầu tiên khiến ông ta đi vào con đường lầm lỗi. Đương nhiên là ngoài đó ra thì còn cần một nhân vật then chốt thì mới xong chuyện được.”

Tiết Bồng sửng ngờ, nhanh chóng hiểu ra: “Nhân vật then chốt anh nói chính là Phó Cục trưởng tiền nhiệm. Vụ án oan của Trần Mạt Sinh cuối cùng cũng là do ông ta phê duyệt, sau đó ông ta ngồi tù vì ăn hối lộ, còn trở thành bạn tù của Trần Mạt Sinh. Cũng chính miệng ông ta đã nói với Trần Mạt Sinh, vừa nhìn là ông ta biết ngay vụ đó là án oan.”

Phân tích tới đây, Lục Nghiễm nhanh chóng cầm bút, viết sơ đồ nhân vật ra giấy.

Một vụ tai nạn giao thông có dính dáng đến mạng người, người đầu tiên đến hiện trường điều tra là cảnh sát giao thông, thường thì Đại đội Giao thông không có chuyên viên kiểm nghiệm dấu vết riêng của mình, vì thế cảnh sát giao thông cũng có chút kiến thức kỹ thuật, lúc cần thiết cần phải kiêm luôn công việc giám định dấu vết.

Lôi Xuân lại là chuyên gia về mặt kỹ thuật ở Đại đội Giao thông.

Vụ tai nạn giao thông của Tiết Ích Đông cuối cùng đã khiến hai người chết, tài xế xe hàng là người duy nhất còn sống, cũng là người đã gây ra sự cố, phạm phải tội gây tai nạn giao thông, cần truy cứu trách nhiệm hình sự.

Lúc này, cơ quan công an sẽ lập án điều tra, trình sát hình sự và kỹ thuật hình sự đều sẽ tham gia vào.

Vấn đề cũng xuất hiện ở đây.

Lục Nghiễm liệt kê xong mối quan hệ nhân vật rồi nói: “Bây giờ anh đặt giả thiết, Phó Cục trưởng tiền nhiệm, trình sát hình sự tham gia điều tra và cả cảnh sát giao thông đều nhận được lợi ích, che giấu

phần “cố ý giết người”, cuối cùng kết luận tội gây tai nạn giao thông.”

Tiết Bồng cau mày, ánh mắt dần lạnh đi: “Em tin vào suy đoán của anh hơn là kết luận trên hồ sơ này, nhất là khi cái cách “che đậy” này chẳng hề cao siêu gì, xem ra đám người này cũng không ngờ là sẽ có người lật lại. Trong số ba người có hiềm nghi ở đây thì tài xế xe hàng chắc đã mãn hạn tù, được phóng thích rồi, Phó Cục trưởng tiền nhiệm đang ngồi tù, Lôi Xuân đang phải tiếp nhận điều tra, chỉ cần tìm đến ba người này mà hỏi...”

Chỉ là vừa nói tới đó, Tiết Bồng bỗng khựng lại, mặt cũng biến sắc.

Một lát sau, Tiết Bồng ngẩng lên, nhìn vào mắt Lục Nghiễm, chậm rãi hỏi: “Tự dưng em có suy nghĩ, anh nghĩ trong ba năm chú Thường ngồi tù, chú ấy có từng xác nhận chuyện này với Phó Cục trưởng tiền nhiệm không?”

Chương 171: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 27

Vấn đề Tiết Bồng đặt ra như khiến người ta búng tỉnh, nhanh chóng dẫn ra rất nhiều khả năng.

Chỉ là hai người còn chưa kịp bàn chi tiết, đám Mạnh Nghiêu Viễn đã quay lại.

Lục Nghiễm nhìn Tiết Bồng, dừng chủ đề lại rồi rời khỏi khoa kiểm nghiệm dấu vết.

Tiết Bồng ngồi lại chỗ, suy nghĩ vẫn còn mắc kẹt lại chỗ khi nãy, cô nhớ tới phân tích của Lục Nghiễm, nhớ tới từng hành vi của Lôi Xuân, đội phó Đại đội Giao thông đang bị đình chỉ công tác để tiếp nhận điều tra.

Hiện giờ lật lại vụ tai nạn của Hoắc Kiêu mà xem thì điều đáng nghi nhất chính là sau khi Đại đội Giao thông lập án, Lôi Xuân đã ém sự việc xuống ngay lập tức, chứng tỏ không bao lâu sau khi chuyện xảy ra, Lôi Xuân đã được ai đó đánh tiếng, nhận tiền rồi coi như không có chuyện gì.

Điều này cũng chứng tỏ nhà họ Hoắc đã xử lý hậu hoạn với tốc độ hết sức nhanh chóng, hẳn là nhà họ Hoắc và Lôi Xuân không phải chỉ mới lần đầu tiếp xúc, nếu không sẽ không vừa xảy ra chuyện là đã biết nên mua chuộc ai.

Nhưng dù là tai nạn của Tiết Ích Đông hay tai nạn của Hoắc Kiêu, do có người động tay động chân vào quá trình điều tra, lại thêm vào việc

thời gian đã qua quá lâu, rất nhiều chứng cứ đều đã mất hết.

Có hai người sống sót trong hai vụ tai nạn này, một người là tài xế xe hàng trong vụ Tiết Ích Đông, một người là Hoắc Kiêu, hiện giờ Hoắc Kiêu đã cung cấp chứng cứ ghi âm, cũng đã báo án, nghi phạm Hoắc Ung thì đã chết, người giờ chỉ còn có thể truy cứu trách nhiệm hình sự của Khang Vũ Hình, vì thế, để điều tra hai vụ án này, chỉ có thể ra tay với tài xế xe hàng và Khang Vũ Hình.

Lúc này, Lục Nghiễm đã về đến Chi đội Hình sự, cũng đang nghĩ đến cùng một vấn đề.

Anh vẫn đang loay hoay với vấn đề mà Tiết Bồng vừa đặt ra: Người ký tên vào văn bản vụ án là Phó Cục trưởng tiền nhiệm, thế thì Thường Trí Bác đã xác nhận với ông ta trong thời gian ngồi tù chưa?

Đang nghĩ tới đây, có người gõ cửa phòng làm việc của Lục Nghiễm, Phương Húc và Trương Xuân Dương bước vào.

Lục Nghiễm khựng lại, anh lên tiếng: “Thế nào rồi?”

Lúc sáng, Phương Húc và Trương Xuân Dương đã đến trại giam nam, mục đích chính là để tìm kiếm thông tin chi tiết về tai nạn từ Lưu Cát Dũng.

Hai người đi tới bên bàn, Trương Xuân Dương nói ngay: “Có thu hoạch, những gì có thể hỏi, bọn tôi đều đã hỏi cả rồi.”

Phương Húc đặt ghi chép lên bàn: “Cũng như chúng ta đã dự đoán trước đó, Lưu Cát Dũng đã chính miệng thừa nhận, mười năm trước, ông ta và Thẩm Chí Bân đã bắt cóc Hoắc Ung.”

Quả nhiên là thế...

Lục Nghiễm vội cầm lấy ghi chép, vừa xem vừa nghe Trương Xuân Dương và Phương Húc thuật lại diễn biến.

Cả hai nhanh chóng kể lại, lúc mới bắt đầu hỏi, Lưu Cát Dững còn hơi ấp úng, mặt cũng trắng bệch, trông hết sức chột dạ, rõ ràng là có tội rục rịch.

Đến khi họ nói cho Lưu Cát Dững biết, Khang Vũ Hình đã sa lưới, Lưu Cát Dững mới thay đổi thái độ.

Sau đó, Phương Húc và Trương Xuân Dương vắn vẹo một lúc, cứ ám thị một lúc, Lưu Cát Dững nhanh chóng nghĩ rằng Khang Vũ Hình đã bán đứng gã ta trước, còn định đổ trách nhiệm lên gã ta.

Lưu Cát Dững bỗng chốc quỳnh quáng, chưa bao lâu đã thành thật khai hết, bắt đầu kể lại “chân tướng” sự việc dưới góc độ của mình.

Như Lục Nghiễm đã đoán trước đó, vụ bắt cóc là do Hoắc Ung vẽ ra, Hoắc Ung bảo Thẩm Chí Bân đi tìm thám tử theo dõi Hoắc Kiêu là để phòng hờ một khi có chuyện gì xảy ra, mình có thể phủi sạch trách nhiệm.

Khi đó, Thẩm Chí Bân còn là quản lý nhà máy hoá chất, nhận những đơn nhỏ lẻ của tập đoàn Hoắc Thị đưa xuống, cũng như những nhà máy quy mô nhỏ và trung, tồn tại nhờ phụ thuộc khác, ông ta cũng mong bám dính được vào tập đoàn Hoắc Thị.

Thẩm Chí Bân quen biết Hoắc Ung trong một buổi tiệc bàn chuyện làm ăn, khi đó, Hoắc Ung mới mười mấy tuổi, thấy Hoắc Ung kéo bầy kéo cánh, phô trương ngông cuồng, bèn giành thanh toán giúp Hoắc Ung.

Khi đó, Hoắc Ung vẫn chưa hoàn toàn tự do tài chính, dù gì cũng mới mười sáu tuổi, gia đình vẫn còn kìm kẹp, nhưng Hoắc Ung có dã tâm, ham muốn cũng dữ dội, một tháng phải tổ chức bảy, tám bữa tiệc lớn, mỗi lần đều mấy mấy trăm nghìn.

Tất nhiên là lúc nào cũng có người đu bám theo thanh toán giúp y,

Thẩm Chí Bân cũng tranh thủ cơ hội này.

Thanh toán xong, Thẩm Chí Bân còn chủ động gửi cách thức liên lạc, bảo Hoắc Ung nếu sau này có gì tương tự cần giúp thì cứ nói.

Hoắc Ung thấy Thẩm Chí Bân rất “biết điều” nên đã giao việc cho ông ta liên tiếp mấy lần.

Thật ra số tiền đó chẳng đáng là gì trong mắt Hoắc Ung, có tiêu tiền của ai y cũng không xót, nhưng với Thẩm Chí Bân mà nói, một lần mấy trăm nghìn, một tháng thì đã hơi khó nuốt.

Thẩm Chí Bân thì cũng chẳng phải tốt lành gì chi cho cam, cây thế mình là quản lý xưởng, không chỉ ngủ với Hách Hữu Mai bên phòng tài vụ, lại cắt xén bót của nữ công nhân khác, còn mượn chức vụ mà chiếm không ít lợi lộc từ nhà máy, cấu kết làm càn với Lưu Cát Dũng.

Nói ra thì Thẩm Chí Bân còn thấy tiền mình tham ô có được cũng không dễ dàng gì, cũng coi là “tiền mồ hôi nước mắt”, “tiền xương máu”, tích ít thành nhiều, còn phải gánh rủi ro, cũng không dễ mà có.

Nhưng số tiền ông ta tham ô đúng là chẳng thấm vào đâu với loại phá gia chi tử như Hoắc Ung.

Nếu cứ theo cái đà chi tiêu của Hoắc Ung, Thẩm Chí Bân sắp sửa cạn sạch vốn liếng tới nơi, và lại cứ hể lần nào khước từ Hoắc Ung hoặc là không có mang đủ bao đầy tiền, thì lần đấy sẽ không chỉ mất hết mặt mũi mà còn bị lại người như Hoắc Ung đá bay rồi thế kẻ khác vào, thế chẳng phải số tiền lót đường trước đó thành công cốc hết rồi sao?

Nhưng mà cứ làm cây ATM thế này thì đến đời nào kiếp nào mới có lời?

Những kẻ bỏ tiền ra cầu được việc như Thẩm Chí Bân đều hy vọng từng đồng tiền mình bỏ ra đều sẽ được trả lại gấp đôi, ít nhất thì cũng

phải bỏ ra cho đáng.

Nếu không lấy lại được gì mà còn mất hết vốn liếng thì chắc chắn khó tránh thấy ngọt ngào, ấm ức, thấy thiệt thòi.

Ý đồ của Thẩm Chí Bân cũng chẳng qua chỉ là muốn dỗ dành thằng nhóc con Hoắc Ung cho y thấy vui vẻ rồi tiến cử ông ta với Hoắc Đình Diệu, nhưng sau vài lần tiếp xúc, Thẩm Chí Bân dần phát hiện có tiêu sạch tiền cũng không đạt được mục đích này, nếu không thì đám người tranh nhau trả tiền trước đó cũng không lần lượt biến mất.

Có lẽ đám người đó cũng đã phát hiện ra Hoắc Ung hoàn toàn không có ý định tiến cử mình?

Thẩm Chí Bân lập tức lập mưu tính kế, hoặc là dùng tổn thất kịp thời, không làm ATM nữa, hoặc là phát huy một số giá trị đích đáng, khiến Hoắc Ung coi ông ta như người phe ta?

Kết quả là Thẩm Chí Bân chỉ vừa tính toán thế thì cơ hội đã tới.

Trong lúc nói chuyện, Thẩm Chí Bân nhiều lần nghe thấy vẻ thù hằn và khinh bỉ với Hoắc Kiêu trong lời nói của Hoắc Ung, có một lần uống say, còn nghe y lải nhải rằng muốn giết chết Hoắc Kiêu, dù không chết thì cũng phải cho Hoắc Kiêu biết được sự lợi hại của y.

Muốn sang giàu thì phải chịu mạo hiểm, Thẩm Chí Bân mong muốn đạt được mục đích tiếp cận Hoắc Đình Diệu, vội vã “tự tiến cử” với Hoắc Ung trước.

Chuyện sau đó thì như Lục Nghiễm đã suy đoán.

Thẩm Chí Bân cho Lý Thăng đi theo dõi Hoắc Kiêu trước, Lý Thăng cũng cầm tiền rồi làm theo, ai ngờ trong lúc theo dõi lại bị Tiết Dịch ở cạnh Hoắc Kiêu phát hiện ra.

Tiết Dịch bèn nói với Hoắc Kiêu chuyện này.

Hoắc Kiêu lớn lên ở nhà họ Hoắc, từ nhỏ đã quen với những thứ quý quýet, sau khi “bắt được” Lý Thăng, anh ta lập tức đoán ra được động cơ thật sự phía sau.

Thế là Hoắc Kiêu đưa cho Lý Thăng một số tiền gấp đôi, bảo Lý Thăng đưa cho mình thông tin của Thẩm Chí Bân.

Lý Thăng vừa thấy cơ hội kiếm tiền từ hai bên thì tất nhiên là đồng ý ngay.

Đến lúc có được thông tin của Thẩm Chí Bân từ tay Lý Thăng, Hoắc Kiêu phát hiện Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dũng thường xuyên đến quán net của cậu Khang Vũ Hinh, còn thường xuyên chơi gái do Tống Kim dắt mối.

Hoắc Kiêu lại tìm ngược lại Thẩm Chí Bân, hỏi rõ được việc Thẩm Chí Bân và Hoắc Ung câu kết với nhau, vạch hẳn đường cho Thẩm Chí Bân, bảo ông ta ra tay với Hoắc Ung.

Vào lúc đó, Thẩm Chí Bân đã sắp trắng tay, vừa bỏ tiền cho Hoắc Ung, vừa mạo hiểm rủi ro vi phạm pháp luật để giúp Hoắc Ung đối phó với Hoắc Kiêu.

Tất nhiên là Thẩm Chí Bân cũng thấp thỏm trong lòng, lỡ đâu xong chuyện, Hoắc Ung lại trở mặt thì sao?

Không “nhập nhằng mơ hồ” như Hoắc Ung, Hoắc Kiêu vừa xuất hiện là đã vạch hẳn ra hai mặt lời lố, bỗng chốc khiến Thẩm Chí Bân nhìn thấy được cái gì gọi là không có so sánh sẽ không có thiệt hơn.

Phân tích thêm thì Hoắc Ung chỉ biết ăn chơi trác táng, hành động càn quấy, hoàn toàn không làm được chuyện gì lớn lao, vì thế, phần trăm cao là Hoắc Đình Diệu cũng không coi những người Hoắc Ung tiến cử ra gì.

Nhưng Hoắc Kiêu thì khác.

Tuy khi đó chưa được mười tám tuổi, nhưng Hoắc Kiêu luôn được Hoắc Đình Diệu đào tạo để trở thành người thừa kế, anh ta chỉ mới còn non trẻ mà lại rất khôn ngoan, thông minh, mảnh khảnh cũng dữ dằn, hạng xoàng xĩnh như Hoắc Ung không thể nào so được.

Thẩm Chí Bân cũng đã sống hơn nửa đời người, quan sát kỹ thì cũng biết bên nào nặng nhẹ, e là mười Hoắc Ung cũng không bì được một Hoắc Kiêu, vì thế ông ta đã không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức chĩa họng súng lại với Hoắc Ung.

Tất nhiên là chuyện này cũng có phần vì tức tối mình đã uống công bỏ ra một số tiền lớn.

Câu chuyện được kể tới đoạn này cũng đều chỉ là những gì Lưu Cát Dững nghe Thẩm Chí Bân kể lại, bản thân Lưu Cát Dững không hề tham gia vào.

Câu chuyện sau đó mới là lúc Lưu Cát Dững bị Thẩm Chí Bân lôi xuống lầu.

Thẩm Chí Bân biết rằng một mình ông ta rất khó để làm nên chuyện, thêm rằng cũng thật sự không đủ can đảm, bèn lôi kéo Lưu Cát Dững cấu kết làm càn, bảo gã ta giúp mình một tay.

Cả hai cùng hợp sức, nhanh chóng thiết kế xong một kế hoạch bắt cóc, sau đó, Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dững thừa một dịp thanh toán giúp Hoắc Ung để tiện thể bắt cóc luôn y rồi báo cho Hoắc Kiêu.

Lưu Cát Dững nói, gã ta nhớ rất rõ những chuyện xảy ra hôm đó, cả đời cũng không quên được.

Không lâu sau khi họ bắt cóc Hoắc Ung đến một kho xưởng bỏ hoang thì đã có một đám người chạy đến hiện trường, chỉ là trong số

này không có Hoắc Kiêu.

Tuy Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dững đều bịt mắt, cũng đã bịt mắt Hoắc Ung lại, nhưng cả hai đều vẫn rất lo sợ trong lòng, lại không thấy Hoắc Kiêu đến, chỉ đành tóm lấy một người trong số đó để hỏi rõ xem chuyện là thế nào.

Kẻ đó lại không nói gì nhiều, chỉ bảo họ đứng sang một bên mà nhìn, đừng nói năng gì lung tung.

Sau đó, Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dững bèn đứng vào trong góc.

Chuyện xảy ra tiếp đó đã làm họ chết đứng.

Đám người đó trút ngược Hoắc Ung xuống, lấy ra vài cái rương đựng dụng cụ phẫu thuật, thuốc than, tiêm thuốc mê cho Hoắc Ung trước, sát trùng rồi làm phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn cho y.

Lưu Cát Dững nói, gã ta có nằm mơ cũng không ngờ Hoắc Kiêu lại chơi cái chiêu như thế, việc này còn ác hơn cả lấy mạng Hoắc Ung.

Sau chuyện đó, Hoắc Ung sẽ thành thái giám mất rồi, không nối dõi tông đường được thì còn làm thế nào mà tranh tư cách thừa kế với Hoắc Kiêu, lòng tự tôn cũng bị lấn lướt nghiêm trọng, cả đời không ngóc đầu lên nổi, còn bị Hoắc Kiêu nắm thóp cả đời!

Điếng người nhất là người Hoắc Kiêu cử tới còn ghi hình lại quá trình phẫu thuật, lại còn ngâm bộ phận bị cắt bỏ vào dung dịch Formalin rồi đậy kín, chắc là định sắp tới gửi cho Hoắc Ung.

Dù đã qua mười năm, nhưng khi nhớ tới chi tiết này, Lưu Cát Dững vẫn không khỏi rùng mình.

Chỉ là Lưu Cát Dững không ngờ, đây chỉ mới là bắt đầu của cơn ác mộng.

Sau chuyện bắt cóc Hoắc Ung, Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dũng cứ thấp tha thấp thỏm, đứng ngồi không yên suốt, vừa lo không biết Hoắc Ung có đoán ra Thẩm Chí Bân hay không, vừa không biết Hoắc Kiều có giữ lời không hay là xong chuyện lại đem họ ra đỡ đạn?

Cho đến một tối nọ, Hoắc Kiều cho người tới hẹn gặp Lưu Cát Dũng.

Ban đầu Lưu Cát Dũng còn tưởng Hoắc Kiều cũng sẽ gọi cả Thẩm Chí Bân, sẽ bắt đầu coi họ như chó giữ nhà, cho họ nhiều lợi lộc.

Ai ngờ đến quán karaoke, Lưu Cát Dũng mới phát hiện là chỉ có mình mình.

Ly tách bát đĩa nằm la liệt trong phòng karaoke, rõ là vừa kết thúc một bữa tiệc, căn phòng trống không, trên sofa chỉ còn mình Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều mỉm cười ngồi đó, khui chai rượu cuối cùng, thông thả nói ra những lời mà đủ khiến gã ta sợ khiếp vía.

Hoắc Kiều có ý muốn rất đơn giản, anh ta nói với Lưu Cát Dũng, rằng có thể Hoắc Ung đã đoán ra chuyện là do Thẩm Chí Bân làm, nhưng Hoắc Ung không quen biết Lưu Cát Dũng, vì thế gã ta tạm thời an toàn.

Nhưng nếu có một ngày, Hoắc Ung tìm tới Thẩm Chí Bân, tới lúc đó rất khó đảm bảo là Thẩm Chí Bân sẽ không khai ra Lưu Cát Dũng.

Vì thế cách giải quyết tốt nhất hiện tại là giết chết Thẩm Chí Bân, đổ hết mọi chuyện lên đầu ông ta, như thế này thì Hoắc Kiều sẽ giải quyết chuyện sau đó, khiến Hoắc Ung sẽ mãi mãi không biết đến sự tồn tại của Lưu Cát Dũng.

Lưu Cát Dũng nghe mà chết trân, một hồi lâu cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Đối mặt với một thiếu niên chưa được mười tám tuổi, nhìn nụ cười hòa nhã vô hại của anh ta, nghe những kể sách ác độc đó, Lưu Cát Dững hoàn toàn không thể tin được vào tai, vào mắt mình.

Nhưng vào lúc đã, Lưu Cát Dững đã lên thuyền của giặc, không thể nào phui bỏ sạch sẽ được, bắt cóc và giết người đều là tội nặng, phải xem xem gã ta chọn thế nào, có dùng chuyện này để che đậy chuyện kia không.

Vào lúc Lưu Cát Dững đang ngập ngừng không biết xử trí sao, Hoắc Kiêu lại bảo thế này: “Cháu tìm đến chú trước, chú không dám thì cũng không sao, chú cứ về đi, coi như hôm nay cháu chưa nói gì. Nhưng mà chú đi rồi, cháu sẽ gọi Thẩm Chí Bân tới. Chú đoán ông ta sẽ chọn thế nào?”

Lưu Cát Dững ngăn người hỏi: “Nhưng mà... Hoắc Ung đã nghi ngờ Thẩm Chí Bân rồi mà?”

Hoắc Kiêu cười nhạt: “Nghi ngờ thì nghi ngờ vậy thôi, nó cũng có chứng cứ đâu. Thằng làm anh như cháu thì chỉ cần giao cho nó một mạng người để nó xả hận là được. Mạng của chú hay của Thẩm Chí Bân đều tốt cả.”

Đến lúc ấy, Lưu Cát Dững mới hiểu ra.

Nói trắng ra thì Hoắc Ung đã chắc chắn chuyện này là do Hoắc Kiêu làm, Hoắc Kiêu cũng không hơi sức đâu mà bỏ công phủ nhận, vì ở nhà họ Hoắc, chỉ cần Hoắc Đình Diệu không lên tiếng thì Hoắc Ung có hận đến mấy cũng phải nuốt trọn cục tức này, ai bảo Hoắc Ung rắp tâm làm càn, muốn bắt cóc Hoắc Kiêu trước làm gì?

Hoắc Kiêu chỉ cao tay hơn, ăn miếng trả miếng mà thôi.

Hơn nữa nếu Hoắc Ung mà làm thành công chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ không giữ lại mạng cho Hoắc Kiêu, nhưng ngược lại, Hoắc Kiêu lại chừa cho Hoắc Ung một mạng, chỉ cắt bỏ một bộ phận của y

mà thôi, nhưng lại đạt được mục đích tuyệt hậu của Hoắc Ung, cả hai chệnh lệch rõ rệt.

Có khi Hoắc Đình Diệu thấy vậy lại còn “khen ngợi” thủ đoạn của Hoắc Kiêu không chừng.

Và lại chuyện đến nước này, Hoắc Ung không thể báo cảnh sát, Hoắc Đình Diệu cũng chắc chắn không để tiếng dữ lan xa, vì thế Hoắc Kiêu chỉ có thể giao ra một mạng người để bồi thường cho Hoắc Ung trút giận xả tức.

Cái mạng này thì chỉ cần chọn giữa Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dũng.

Lưu Cát Dũng hiểu rõ được ngọn ngành, dần bình tĩnh lại, bắt đầu phân tích với góc độ có ích cho mình.

Điều đầu tiên gã ta nghĩ đến chính là nếu gã không đồng ý với yêu cầu của Hoắc Kiêu, thế thì tiếp đến Thẩm Chí Bân sẽ làm thế nào?

Thẩm Chí Bân đã đắc tội với Hoắc Ung, giờ chắc đang chột dạ kinh khủng, mong lấy công chuộc tội, đẩy hết trách nhiệm đi còn không hết.

Còn nữa, Thẩm Chí Bân đã bỏ ra không biết bao nhiêu tiền trước đó, sau lại quay ngược sang giúp đỡ Hoắc Kiêu, hiện giờ đến cuối cùng, Hoắc Kiêu lại đưa ra yêu cầu, Thẩm Chí Bân chỉ còn cách “thành công” một bước cuối cùng, nếu từ chối thì há chẳng phải đã công cốc rồi sao?

Hơn nữa chỉ cần làm tốt bước cuối cùng, Thẩm Chí Bân có thể sẽ trở thành người của Hoắc Kiêu, so với Hoắc Ung thì Hoắc Kiêu mới là cái trụ lớn đáng bám!

Thứ duy nhất cản trở Thẩm Chí Bân hiện tại chẳng phải chính là cái mạng của Lưu Cát Dũng đấy sao?

Thế là sau khi tâm lý bị lay động bởi những điều trên, Lưu Cát Dững cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đồng ý yêu cầu của Hoắc Kiều.

Thật ra giết chết Thẩm Chí Bân không phải chuyện khó khăn gì đối với Lưu Cát Dững, chỉ là nếu giết người xong lại còn phải phủi sạch liên can tới mình thì mới là khó.

Thế là Lưu Cát Dững nhanh chóng nghĩ tới Trần Mạt Sinh, người khi đó đang điều tra thu thập chứng cứ tham ô hối lộ của Thẩm Chí Bân.

Thẩm Chí Bân cũng rất đau đầu vì chuyện này, còn nhiều lần than thở với Lưu Cát Dững, lúc nào cũng nghĩ tới việc đối phó với Trần Mạt Sinh.

Lưu Cát Dững bèn lợi dụng luôn chuyện này, dùng điện thoại của Thẩm Chí Bân để lừa Trần Mạt Sinh đến hiện trường, nguy tạo hiện trường rồi giả họa cho Trần Mạt Sinh.

Theo lời Lưu Cát Dững thì sau đó, gã ta cũng đã cầu cứu Hoắc Kiều, Hoắc Kiều chỉ nói là sẽ giúp gã ta dọn dẹp hậu hoạn, bảo gã ta đừng tự ý hành động.

Tiếp đến, cảnh sát hình sự điều tra vụ án lại nhanh chóng kết án, Phó Cục trưởng phía trên lại còn ký tên rồi chuyển sang cho Viện Kiểm sát, Lưu Cát Dững chắc rằng việc này chắc chắn đã được thúc đẩy bởi tiền bạc của nhà họ Hoắc.

Tục ngữ nói, giấy không gói được lửa.

Thẩm Chí Bân chết, Trần Mạt Sinh bị bắt, Lưu Cát Dững còn nghĩ là cuối cùng mình cũng có thể thở phào được rồi.

Ai ngờ chuyện này lại không được kín đáo như gã ta nghĩ, ngoài Hoắc Kiều ra lại còn có hai đứa con gái chưa tròn mười tám tuổi biết được chuyện gã ta bắt cóc Hoắc Ung và giết Thẩm Chí Bân.

Lưu Cát Dững nói mình không biết đứa con gái đầu tiên là ai, cũng không biết con bé đó tên gì, chỉ là khi không nó lại chạy đến nhà gã ta, còn đưa ra chứng cứ thương lượng, bắt gã ta phải buông tha cho Phương Tử Oánh và giao hết hình ảnh, clip đã quay lên Phương Tử Oánh ra.

Lưu Cát Dững chỉ có thể đồng ý.

Đứa con gái thứ hai lại chính là Khang Vũ Hình.

Lưu Cát Dững đã đến quán net của cậu Khang Vũ Hình không biết bao nhiêu lần, nhưng lại không ngờ rằng Khang Vũ Hình lại có quen với Hoắc Kiều.

Hôm Lưu Cát Dững bố trí hiện trường vụ án, Khang Vũ Hình cũng đã nhận ra “Thẩm Chí Bân” xuất hiện ở quán net là do gã ta đóng giả, vì thế, Khang Vũ Hình nhanh chóng đoán được hung thủ giết Thẩm Chí Bân là ai.

Còn làm thế nào Khang Vũ Hình biết được chuyện Hoắc Ung bị bắt cóc thì đến Lưu Cát Dững cũng không biết.

Lưu Cát Dững chỉ nói, mấy năm nay, Hoắc Kiều đã giới thiệu cho gã ta rất nhiều cơ hội kinh doanh, rất nhiều cuộc giao dịch lợm lặt, cũng nhờ vậy mà gã ta kiếm được không ít.

Từ đầu tới cuối Hoắc Ung đều không biết tới sự hiện diện của Lưu Cát Dững, tất nhiên là cũng không tính nợ với gã ta.

Nếu hai năm trước Khang Vũ Hình không tìm đến gã ta, vạch lại chuyện gã ta làm năm ấy, Lưu Cát Dững cứ nghĩ rằng chuyện năm đó đã sang trang mất rồi.

Trong khoảng thời gian đó, Lưu Cát Dững cũng đang bị Trần Ngữ “quấy rối”.

Không biết Trần Ngữ đã làm thế nào mà truy ra tới Lưu Cát Dững, nghi ngờ cái chết của Thẩm Chí Bản là do gã vu oan giá họa của Trần Mạt Sinh

Vì chuyện này mà Trần Ngữ còn từng đánh Lưu Cát Dững.

Mục đích Khang Vũ Hình tìm đến Lưu Cát Dững thì lại rất đơn giản, cô ta chỉ muốn Lưu Cát Dững giúp Hoắc Ung hoàn thành kế hoạch tạo dựng tai nạn.

Mấy năm nay, Lưu Cát Dững luôn làm việc cho Hoắc Kiêu, ít nhiều gì cũng có tham gia vào lịch trình của Hoắc Kiêu, có lúc, gã ta còn rõ hơn cả tài xế Hoắc Kiêu, vì thế, để dựng một vụ “cố ý giết người” thành “tai nạn giao thông ngoài ý muốn”, bắt buộc phải biết trước được lộ trình của Hoắc Kiêu mới có thể dựng nên một màn kịch “tình cờ”.

Cứ thế, Lưu Cát Dững đấu tranh tư tưởng một hồi rồi lại lần nữa lựa chọn con đường y hệt năm đó: Giết người để che giấu việc mình giết người.

Tai nạn xe là cách thức Hoắc Ung đưa ra, Lưu Cát Dững lại sắp xếp dựa vào lộ trình của Hoắc Kiêu, Hoắc Ung sẽ tự đi mua chuộc tài xế của Hoắc Ung.

Trước khi thực hiện, tài xế sẽ động tay động chân vào xe trước, đeo bluetooth để nghe người đang theo dõi vợ chồng Trần Ngữ cung cấp tình hình rồi điều chỉnh tốc độ của mình.

Theo lời Lưu Cát Dững, thật ra trước vụ tai nạn, họ đã từng tìm một đoạn đường ít xe cộ, không camera để luyện tập.

Đến lúc thật sự thực hiện là đã thử tổng cộng hai lần.

Lần đầu thất bại, đáng ra thì sáng nào vợ chồng Trần Ngữ cũng sẽ đi qua đoạn đường xảy ra tai nạn đó.

Nhưng sáng lần đầu tiên, họ đã tới trễ.

Đến lần thứ hai, thiên thời địa lợi nhân hoà, cuối cùng cũng thực hiện thành công vụ tai nạn xe trong kế hoạch.

Nhưng sơ suất ở chỗ hôm đó có một chiếc xe tưới cây đi ngang qua, thời gian xe xuất hành cũng chênh lệch so với mấy ngày trước, kịp thời dập được lửa, cứu được Hoắc Kiêu.

Đọc lời khai của Lưu Cát Dũng được tới đây, Lục Nghiễm gập hồ sơ lại, đưa tay day ấn đường, hít sâu một hơi.

Ghê gớm thật.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong anh hiện giờ.

Trong câu chuyện này, thiếu mất một mối nào thì cũng đều khó mà thành công được, trong lòng người ta thật sự có một con yêu quý đang quấy phá nên mới xảy ra quá nhiều chuyện theo sau như thế.

Một lúc sau, Lục Nghiễm ngẩng lên nhìn Phương Húc và Trương Xuân Dương: “Có hai vấn đề ở đây. Thứ nhất, khi đó Trần Mạt Sinh và Lâm Thích đã chĩa súng vào Lưu Cát Dũng mà ông ta còn không nói ra chân tướng vụ tai nạn của Trần Ngữ, thế tại sao bây giờ lại nói? Một trong số những nguyên nhân là do ông ta dè chừng Khang Vũ Hình, vậy còn Hoắc Kiêu thì sao? Ông ta cứ khai hết việc mình và Hoắc Kiêu cấu kết nhau ra như vậy, không sợ Hoắc Kiêu trả thù à?”

Phương Húc trả lời ngay: “Lúc đó bọn tôi cũng thấy lạ lắm, sau đó bèn hỏi Lưu Cát Dũng và cảnh sát trại giam, cũng tổng kết được nguyên do ở đây, thứ nhất là Khang Vũ Hình đã sa lưới, Lưu Cát Dũng sợ Khang Vũ Hình sẽ cản ngược lại mình trong chuyện này, thứ hai là cũng không biết nghe ai nói mà Lưu Cát Dũng lại biết là Hoắc Kiêu đã đến Cục Cảnh sát báo án.”

Sao Lưu Cát Dững lại biết được?

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng nghĩ ngay tới một người: Hàn Cố.

...

Ngoại truyện đặc biệt: Lễ Tình nhân.

Thời Đại học.

Học kỳ cuối năm Nhất chưa bắt đầu được bao lâu thì đã đến Lễ Tình nhân.

Đối với những cô cậu sinh viên đang rục rịch rung động, vừa thoát khỏi thời kỳ cấp Ba không được yêu sớm mà nói, đây quả thật là một cơ hội ngàn năm có một, hợp lý chính đáng để mối “gian tình” phát triển.

Chỉ là đối với Tiết Bồng thì đấy đều là những chuyện ở thế giới khác.

Tiết Bồng không quan tâm hôm nào là Lễ Tình nhân, cũng không định tìm nhân tình nhân ngẫu gì.

Mấy hôm trước, Tiết Bồng vừa mới lịch sự từ chối một đàn anh.

Chuyện truyền đến tai Lục Nghiễm, anh còn tới hỏi cô.

Tiết Bồng chỉ nói: “Tôi không quen anh đó, anh ta cũng không hiểu gì về tôi, tôi không biết tại sao anh ta lại thích tôi, tôi mà nói tôi cũng thích anh ta thì giả dối quá còn gì.”

Ai ngờ vừa nói xong, Lục Nghiễm đã bảo: “Thật ra hai người có gặp rồi, cũng không thể nói là không quen được.”

Tiết Bồng ngạc nhiên ngẩng nhìn anh: “Gặp rồi á? Hồi nào?”

Lục Nghiễm cười nhẹ, nhắc tới mấy lúc hoạt động trong đoàn hội với tiệc liên hoan giữa các chuyên ngành.

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy hả? Nhưng mà tôi quên rồi.”

Lục Nghiễm nói: “Bảo là không hợp, không có tư tưởng đó thì đúng hơn là quên. Đó không phải chuyện em hào hứng, đương nhiên là em không để tâm.”

Hai người vừa nói vừa đi ngược lại phía toà dạy học.

Tiết Bồng thầm nghiền ngẫm lời Lục Nghiễm, tự thấy thế cũng đúng, cô thật sự không hào hứng với mấy chuyện này, bị che mắt mất rồi, chỉ thấy có mỗi chuyên ngành, hoàn toàn không cảm nhận được ý tốt lạ thường của người khác, đúng là hơi vô tâm thật.

Nghĩ thế, Tiết Bồng ngẩng lên, nhìn thấy có hai nữ sinh đang đi thẳng về phía này, cả hai đều là đàn chị hơn cô một khoá ở chuyên ngành khác.

Hai chị khoá trên cũng đang mỉm cười nhìn sang đây, còn thì thầm với nhau, chỉ là ánh mắt không phải đang nhìn cô mà là nhìn... Lục Nghiễm bên cạnh cô.

Tiết Bồng hơi hột liếc sang bên cạnh theo ánh nhìn của hai cô chị khoá trên.

Lục Nghiễm cảm nhận được ánh mắt của cô, Tiết Bồng đang đi trên bậc thềm, Lục Nghiễm thì lại đi bên dưới, ánh mắt cả hai gần như ngang nhau.

Lúc chạm mắt, Lục Nghiễm còn nhướn mày hỏi: “Nhìn gì đấy?”

Cả hai vừa nói vừa đi lướt qua hai cô chị khoá trên kia, Tiết Bồng vô thức quay đầu nhìn lại, thấy họ cũng đang quay đầu bèn nói: “Anh

còn nói tôi không có tư tưởng đó, làm như anh có ấy? Anh quay đầu lại mà nhìn xem.”

Lục Nghiễm khựng lại, cũng ngu ngơ quay đầu lại thật, nhìn thấy hai nữ sinh kia bèn quay trở lại, nhìn vào Tiết Bồng.

Tiết Bồng cười bảo: “Chó chê mèo lắm lông.”

Lục Nghiễm hắng giọng, lại sai bước về trước: “Không phải anh không có tư tưởng đó, anh chỉ...”

“Chỉ sao?” Tiết Bồng nhìn ra trước, hỏi qua loa.

Lục Nghiễm lại liếc nhìn sang cô: “Chỉ là mỗi người thích một kiểu khác nhau thôi, phải gặp một người mình thích, mà người ta cũng thích mình luôn mới được chứ.”

“Chắc vậy.” Quả nhiên là Tiết Bồng chẳng để tâm, lại đổi chủ đề: “Ấy, tới giờ này rồi, chắc nhà ăn lên món rồi đó.”

Lục Nghiễm: “...”

Bước vào nhà ăn thì thấy vẫn còn trống rất nhiều chỗ, chỉ mới mấy bàn là có người.

Tiết Bồng tìm một chỗ trống, đặt quyển sách trên bàn xuống, đứng dậy lấy muống nĩa trước.

Lục Nghiễm đã đi tới bên khung gọi đồ ăn để chọn món.

Tiết Bồng cầm khay ăn về chỗ, mới vừa ngồi xuống, trước mắt đã đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Tiết Bồng ngạc nhiên, ban đầu còn nghĩ là Lục Nghiễm, ai ngờ ngẩng lên nhìn thì lại là cậu bạn cùng khoá nào đó trông hơi quen, có gặp mấy lần trên lớp, hình như còn có mượn tập cô nữa.

Cậu bạn hỏi: “Tiết Bồng, bạn đi một mình à? Mình ngồi cùng được không?”

Đầy chỗ ra đó, muốn ngồi thì ngồi đi.

Tiết Bồng thầm nghĩ trong lòng như thế, nhưng ngoài mặt vẫn không nói vậy được: “Tôi không có đi một mình đâu, bạn muốn ngồi chung hả?”

Cậu bạn nhoẻn miệng cười, vội đặt khay thức ăn xuống, ngồi đối diện Tiết Bồng: “Vậy ngồi chung nha, phải rồi, tối đến có bộ phim này, bạn mua vé chưa, mình đang sẵn có...”

Chỉ là còn chưa nói xong, Lục Nghiễm đã bùng hai mâm đồ ăn quay lại.

Thấy có người ngồi đối diện Tiết Bồng, Lục Nghiễm bèn vòng sang bên kia bàn, ngồi xuống bên phải Tiết Bồng, đưa khay đồ ăn cho cô: “Hôm nay em may đấy, toàn món em thích này.”

Cậu bạn ngó người nhìn sang, thấy trong khay ăn của Tiết Bồng có hai món mặn, còn có một cái đùi gà lớn, chỉ có một món rau, bên khay của Lục Nghiễm thì lại rất đậm bạc.

Tiết Bồng cũng cúi đầu nhìn, lập tức cau mày lại, đợi Lục Nghiễm ngồi xuống rồi mới liếc ánh mắt sắc lẹm sang: “Toàn món anh thích thì có. Cái này là của anh, cái kia mới là của tôi.”

Tiết Bồng vừa nói vừa đổi khay ăn.

Lục Nghiễm cười rồi mới ngược mắt nhìn sang đối diện hỏi: “Bạn ngành em hả?”

Tiết Bồng ngược lên, đang định giới thiệu thì chợt khựng lại: “À phải rồi, tôi còn chưa biết bạn tên gì?”

Cậu bạn ngượng chín cả mặt, vội tự giới thiệu.

Trong lúc cậu bạn giới thiệu bản thân, Lục Nghiễm cũng gấp cái đùi gà to tướng trong khay mình sang cho Tiết Bồng.

Tiết Bồng hốt hoảng: “Tôi ăn không hết một cái đâu.”

Lục Nghiễm đáp: “VẬY chia anh nửa cái.”

Cậu bạn giới thiệu xong bèn nuốt nước bọt, vừa nhìn Tiết Bồng dùng đũa tách đùi gà, vừa nhắc chuyện bộ phim: “À... Tiết Bồng, tối nay có phim chiếu, mình có vé này, bạn có muốn đi xem cùng không...”

Tiết Bồng nhìn cậu bạn, thoát sửng lại rồi nói: “Xin lỗi, tôi không thích xem phim lắm.”

Cậu bạn nói ngay: “À, không sao, không sao đâu, vậy mai mốt rồi tính...”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ cụp mắt, cặm cùi ăn.

Cậu bạn cũng không dám nói gì thêm, vừa cầm đũa vừa vô thức liếc sang Lục Nghiễm bên cạnh Tiết Bồng.

Lục Nghiễm thì ngồi nghiêm trang thẳng thớm lắm, vững như Thái Sơn ấy, vẻ mặt cũng thờ ơ cực.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cậu bạn, Lục Nghiễm còn ngước lên nhìn vài lần, còn nhướn mày tỏ vẻ thắc mắc.

Cậu bạn chỉ cười gượng, không nói chữ nào.

Thật ra, từ lâu trước khi tiến tới làm thân với Tiết Bồng, cậu bạn đã nghe nói về mối quan hệ của Tiết Bồng và Lục Nghiễm, biết họ học cùng trường cấp Ba, thường ngày hay đi cùng nhau, hết sức thân

thiết, cực kỳ ăn ý.

Chỉ là cũng có bạn nữ đã hỏi Tiết Bồng xem Lục Nghiễm có phải bạn trai cô không, Tiết Bồng bảo là không, chỉ là bạn học thôi.

Còn có người tới hỏi Lục Nghiễm xem Tiết Bồng với anh là như thế nào, Lục Nghiễm cũng trả lời y hệt.

Cũng chính bởi thế nên mới có không ít các cô cậu sinh viên còn ôm ấp hy vọng.

Cậu bạn kia cũng là một trong số đó.

Cuối học kỳ trước, cậu bạn còn nhìn thấy Tiết Bồng nằm ngủ trên bàn trong góc thư viện trường, chắc là xem sách hồi lâu nên mệt.

Mà người ngồi ngay cái vị trí sát hành lang cạnh cô lại chính là Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm cứ yên lặng ngồi thẳng lưng ở đó, vẻ mặt hờ hợt, chỉ xem sách trong tay, không quan tâm đến chuyện gì khác.

Nếu có người tới gần, Lục Nghiễm cũng chỉ ngước mắt, nhả nhảnh nhìn người đi tới, không thù hằn cũng không đánh dấu chủ quyền gì, hết sức điềm đạm.

Nhưng cũng không biết tại sao, cậu bạn chỉ thấy Lục Nghiễm khi đó cũng y hệt như lúc này vậy, cứ như ông thần giữ cửa.

Cậu bạn đang nghĩ tới đấy thì thức ăn cũng đã vơi hết nửa.

Lúc này, Lục Nghiễm ở đối diện lại gấp thêm một miếng thịt nữa cho vào khay của Tiết Bồng.

Tiết Bồng nói ngay: “Đừng có gấp qua nữa, tôi ăn không hết đâu.”

Lục Nghiễm lại bảo: “Bữa nay bếp nấu ngon lắm, ngoài giòn trong mềm, ăn thử đi.”

Tiết Bồng cũng thử thật, nét mặt cau có cũng giãn ra: “Ừm, ngon thật.”

Lục Nghiễm lại gấp thêm miếng nữa: “Vây ăn nhiều thêm chút.”

Hai người cứ mỗi người một câu, cậu bạn chỉ thấy như ngồi trên đồng lửa.

Cậu bạn vội vã dồn hết cơm vào miệng, đứng dậy nói: “À ờm... mình ăn xong rồi, hai người ăn thông thả, tạm biệt.”

Tiết Bồng cũng trả lời: “Tạm biệt.”

Cậu bạn đi xa rồi, Tiết Bồng mới hồi tưởng lại mà hỏi: “Anh nghĩ hồi nãy cậu ta rủ tôi đi xem phim, có phải là cái tư tưởng mà anh nói là tôi không có kia không?”

Lục Nghiễm khựng lại: “Hờ? Anh có thấy vậy đâu, chắc em nhạy cảm quá đó.”

“Cũng đúng, tôi cũng đâu cần giải nghĩa sâu xa.” Tiết Bồng lại liếc sang bên cạnh: “Nhưng mà hôm nay nhà ăn ít người thế, đi chơi Lễ Tình nhân hết rồi hả?”

Lục Nghiễm: “Không biết nữa. Em bảo không quan tâm mấy chuyện này mà?”

Tiết Bồng: “Thì đâu quan tâm đâu, nghĩ chắc cũng nhạt, hôm nay có gì khác ngày thường chứ.”

Lục Nghiễm cười, một lúc sau mới bảo: “Thì đúng thế, mấy cái ngày lễ “nhạt” thế này thì người quan tâm tới sẽ thấy quan trọng, người

không quan tâm thì sao cũng được, nhưng mà đối với anh thì cũng không có gì khác ngày thường, như nhau cả.”

Chương 172: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 28

Lưu Cát Dũng còn biết được cả chuyện Hoắc Kiêu tới Cục Cảnh sát báo án cơ à?

Lục Nghiễm cau mày, nhanh chóng nhớ tới một người: Hàn Cố.

Phải rồi, hẳn là Hàn Cố đã truyền tin vào tù, cố ý để Lưu Cát Dũng biết không chỉ Hoắc Kiêu đã tỉnh mà còn đã biết chuyện tai nạn xe là như thế nào, hiện giờ đang truy cứu trách nhiệm.

Chỉ là mục đích Hoắc Kiêu báo cảnh sát là để nhằm vào Khang Vũ Hình, Lưu Cát Dũng tự biết mình chạy không thoát, lại cũng không cần thiết phải gánh hết tất cả mọi chuyện, đỡ đạn giúp Khang Vũ Hình làm gì, hơn nữa gã ta còn đang phải gánh lấy cái mạng của Thẩm Chí Bân, với mức độ tàn bạo của thủ đoạn gây án đó, gã ta chắc chắn sẽ bị xử nặng, cùi rồi sợ gì lở nữa, thôi thì khai hết cho rồi.

Nghĩ thế, Lục Nghiễm hỏi: “Lúc hai cậu gặp Lưu Cát Dũng, sắc mặt ông ta trông như thế nào? Đạo này ở trong tù sống thế nào?”

Trương Xuân Dương trả lời: “Nhìn là biết không ổn, người gầy đi hẳn, sắc mặt rất kém, còn xanh xao vàng vọt, thấy là biết đã bị ai đó dạy dỗ rồi.”

Trại giam chính là một cái xã hội thu nhỏ, những tội phạm khác nhau sẽ có những đãi ngộ khác nhau, không hề có chuyện ai cũng bình đẳng như ai.

Hơn nữa bên trong cũng được chia thành những băng nhóm nhỏ, các phạm nhân cũng sẽ khinh thường tập thể, người có tình tiết phạm tội dã man chắc chắn sẽ bị bài xích, đủ kiểu ngấm ngầm bày trò, cảnh sát trại giam có thấy thì cũng chưa chắc đã quan tâm.

Lục Nghiễm thăm lường được, anh lại hỏi: “Vậy Lưu Cát Dũng có hỏi hai người là vụ của ông ta có thể sẽ bị xử thế nào không?”

Phương Húc gật đầu: “Có, Lưu Cát Dũng còn hỏi có bị tử hình không, có khả năng cao được hoãn thi hành án không. Nhưng mà bọn tôi không trả lời thẳng vào vấn đề. Dù là cả tôi và Xuân Dương đều thấy lần này chắc không thoát đường tử hình rồi.”

Trương Xuân Dương nói: “Nhưng mà theo tôi thấy, Lưu Cát Dũng có vẻ cũng đã tự liệu được. Lúc sau đó bọn tôi có hỏi thăm cảnh sát trại giam, anh ta nói trước đó Lưu Cát Dũng cũng đã hỏi họ, còn hỏi một vài người bạn tù hiểu luật, mấy người bạn tù đó đưa cho ông ta một vài ví dụ, cuối cùng lắc đầu bảo với ông ta rằng phần trăm cao là tử hình.”

“Hèn gì.” Lục Nghiễm nói.

Phương Húc và Trương Xuân Dương nhìn nhau, Phương Húc hỏi: “Đội phó Lục, hèn gì sao ạ?”

Lục Nghiễm cười hỏi: “Nếu hai người là Trần Mạt Sinh, khi hai người biết được kẻ hại mình ở tù oan mười năm, lại còn rất có thể là hung thủ giết con trai mình hiện giờ đang ở tù như mình, thì hai người sẽ làm gì?”

Nhắc đến Trần Mạt Sinh, Phương Húc bỗng ngộ ra: “Nếu mà là tôi, tôi chắc chắn không bỏ qua cho kẻ đó. Hơn nữa trước đó Trần Mạt Sinh đã ngồi tù mười năm, có quan hệ sâu rộng với những người trong tù, tôi nghe nói ông ấy có biểu hiện tốt lắm, người trong đó ai cũng biết ông ấy bị oan. Chỉ tiếc là khó khăn lắm mới ra được mà không thể đoàn tụ với con trai.”

Trương Xuân Dương cũng nói: “Hơn nữa trước kia Trần Mạt Sinh còn ở cùng buồng giam với Phó Cục trưởng tiền nhiệm, nghe nói hai người cũng khá thân. Lưu Cát Dũng mà ở trong đó, chắc chắn là sống không được yên.”

Lục Nghiễm gật đầu nói: “Không chỉ có vậy, trại giam vốn dĩ đã hay có chuyện ma cũ bắt nạt ma mới, những phạm nhân khác cũng sẽ “trừng trị” loại căn bã như Lưu Cát Dũng để có được chút cảm giác trên trước và chính nghĩa về mặt tâm lý, lấy đó làm vui. Dưới cái áp lực như vậy thì với tính cách của Lưu Cát Dũng, chắc ông ta cũng đã chuẩn bị tâm lý đi chết rồi, không chống chọi lại được đâu.”

Lục Nghiễm đưa tệp hồ sơ trên bàn cho Phương Húc rồi lại nói: “Nếu trong lúc này trong đó lại có người nói với ông ta, chỉ cần ông ta tìm cơ hội nói ra sự thật, khai ra kẻ chủ mưu, cho người chết được yên nghỉ, vậy thì mọi người cũng sẽ bớt gây áp lực cho ông ta. Lưu Cát Dũng đã nhắm chắc là mình sẽ bị tử hình, như thế này thì ông ta sẽ hiểu ra, mình đã không còn lựa chọn nào khác. Dù sau khi xong chuyện, Hoắc Kiêu có tìm tới tính sổ với ông ta thì cũng không thể thâm hơn bây giờ được nữa, dù gì thì đâu cũng là đường chết.”

Đây cũng chính là lý do vì sao, khi Phương Húc và Trương Xuân Dương bắt đầu hỏi chuyện, Lưu Cát Dũng chỉ tỏ ra ấp úng chứ không gắng sức phủ định.

Rõ là từ trước lúc được hỏi, Lưu Cát Dũng đã lung lay suy nghĩ.

Sau đó, Lưu Cát Dũng lại biết được tin Khang Vũ Hình đã sa lưới, điều này khiến gã ta đã lập tức ra quyết định đánh đòn phủ đầu.

Dù gì cũng không thoát khỏi tử hình, chi bằng nói ra sự thật, đổi lại cuộc sống “yên bình” trong tù.

Tiếc là dù Lưu Cát Dũng có khai thế này thì cũng không cách nào trực tiếp chỉ ra Hoắc Kiêu.

Lưu Cát Dững nói ý định bắt cóc Hoắc Ung là của Hoắc Kiều.

Nhưng hiện giờ Hoắc Ung đã chết, chuyện lại còn xảy ra vào mười năm trước, nhân chứng vật chứng đều không có, chỉ có lời chứng từ một phía của Lưu Cát Dững.

Hoắc Kiều sẽ tuyệt đối không thừa nhận.

Lưu Cát Dững lại nói, người gợi ý cho gã ta giết Thẩm Chí Bản cũng là Hoắc Kiều.

Chuyện này cũng không có chứng cứ như chuyện bắt cóc Hoắc Ung.

Đối diện với một đối thủ như Hoắc Kiều, Hoắc Ung chẳng khác nào đang lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức.

Chỉ là có một điều rất kỳ lạ, với tình hình thế này mà Hoắc Ung còn có thể vạch ra một vụ tai nạn xe, muốn lấy mạng Hoắc Kiều cho bằng được, thế này rốt cuộc là do Hoắc Ung tự đứng phát huy được vượt trội hay là...

Chớp mắt đã đến chập tối, Tiết Bồng và Lục Nghiễm hẹn gặp nhau ở bãi đậu xe.

Cứ tưởng giờ đã được về nhà, trên đường về còn tiện thể mua được chút thức ăn, ai ngờ Tiết Bồng vừa lên xe thì đã nghe Lục Nghiễm bảo: “Lát nữa mình sang mẹ anh một chuyến.”

Tiết Bồng sửng người, ngạc nhiên hỏi: “Cô bảo mình về ăn hả? Nhưng mà em...”

Lục Nghiễm cười: “Không phải, cái chính là về gặp chú Tần, anh hẹn chú bàn chút chuyện rồi.”

Nói đến đây, xe cũng chạy ra khỏi Cục thành phố.

Lục Nghiễm nhìn sang Tiết Bồng: “Nói chuyện nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị.”

Nghe thấy thế, Tiết Bồng hết sức kinh ngạc, chỉ là không hỏi ngay, cân nhắc suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Anh muốn biết lãnh đạo bên trên định thế nào, tiếp đến muốn điều tra triệt để hay là khiến chuyện lớn hoá nhỏ?”

“Ừm.” Lục Nghiễm đáp: “Quyết định của cấp trên cũng có liên quan tới việc điều tra những vụ án này, vừa có thể quyết liệt cần làm sao thì làm vậy, vừa có thể phát huy hiệu ứng Domino, kéo ra nhiều đường dây hơn thế nữa.”

Tất nhiên là Tiết Bồng hiểu ý anh, ví dụ như vụ tai nạn của bố Tiết Ích Đông và Hoắc Kiều ấy, đây là hai vụ án hoàn toàn tách biệt, nhưng đồng thời bên trong cũng có dây mơ rễ má với nhau.

Và lại, ban đầu vụ án của Trần Mạt Sinh chỉ có dính đến đám Thẩm Chí Bân, Lưu Cát Dũng, nhưng động cơ gây án của Trần Mạt Sinh lại có liên quan đến Trần Ngữ, mà Trần Ngữ lại là nạn nhân trong tai nạn xe của Hoắc Kiều.

Đương nhiên là còn có việc cấu kết lẫn nhau của Cao Thế Dương, Lý Lan Tú nhà máy hóa chất Khải Huy cùng công ty giám định Hoàn Liên, với cả đám người của Lô Xuân, đội phó Đại đội Giao thông nữa.

Vì có quá nhiều vụ án dính vào nhau nên cách thức điều tra cũng không giống nhau.

Nếu cứ nói một là một, nên sao làm vậy, thế thì tập trung vào vụ án đơn lẻ mà lập án điều tra, đưa đến Viện Kiểm sát rồi khép tội.

Tất nhiên là cũng có thể gom những vụ án này lại, vừa phải điều tra riêng từng vụ, vừa phải kết hợp tất cả manh mối, xác định một mục

tiêu tập trung.

Đương nhiên là khối lượng công việc của phương án sau sẽ lớn nặng hơn, cần tìm hiểu tiếp xúc, hợp tác qua lại giữa các bộ phận, trình tự và thủ tục cũng nhiều, nhưng cái quan trọng nhất là còn phải coi bên trên có ủng hộ không.

Tiết Bồng mới nghĩ tới đó, Lục Nghiễm đã lên tiếng: “Phải rồi, bên phía Lưu Cát Dững đã có kết quả rồi.”

Lục Nghiễm mau chóng kể Tiết Bồng nghe về quá trình Phương Húc, Trương Xuân Dương hỏi chuyện Lưu Cát Dững.

Tiết Bồng vừa nghe vừa nghiền ngẫm thông tin, cô thấy kinh ngạc với thủ đoạn của Hoắc Kiêu, sau đó lại kinh ngạc bởi vai trò của Khang Vũ Hình trong đó.

Một lúc sau, Tiết Bồng sắp xếp xong thông tin, lúc này mới khẽ thờ dài: “Dù Hoắc Kiêu lợi dụng Thẩm Chí Bân để đánh trả Hoắc Ung, hay Hoắc Ung lợi dụng Lưu Cát Dững bán đứng Hoắc Kiêu thì đều là ăn miếng trả miếng.”

Lục Nghiễm nói: “Tất nhiên, kiểu người như Thẩm Chí Bân và Lưu Cát Dững thì chỉ cần có đủ động cơ và lợi ích là có thể bán chủ cầu vinh bất cứ lúc nào.”

Tiết Bồng đáp: “Nhưng mà Hoắc Kiêu vẫn là người mưu mô hơn. Mười năm trước, nếu muốn lấy một mạng người ra đền cho Hoắc Ung thì anh ta hoàn toàn có thể sai bất cứ ai thực hiện, nhưng anh ta lại cứ chọn Lưu Cát Dững để ra tay với Thẩm Chí Bân, nhằm lợi dụng chuyện này để nắm thóp Lưu Cát Dững trong tay. Nếu nhiều năm sau, Khang Vũ Hình không đột nhiên ngấm ngầm bắt tay với Hoắc Ung, còn biết được Lưu Cát Dững và Thẩm Chí Bân có cấu kết với nhau, thế thì dù Hoắc Ung muốn giết Hoắc Kiêu cũng e là không làm gì được.”

Lục Nghiễm bỗng nói: “À phải rồi, nhắc tai nạn xe mới nhớ, hôm trước mình vừa bàn về điểm giống nhau giữa hai vụ đấy, em nhớ không?”

“Sao thế?” Tiết Bồng hỏi.

Lục Nghiễm: “Thật ra những điểm tương đồng này cũng có cái để truy xét. Đặt giả thiết tai nạn của bố em có liên quan tới Hoắc Đình Diệu, hoặc giả thiết lớn hơn, ông ta chính là người sai khiến, thế thì hai mươi năm sau, Hoắc Ung có thể thiết kế ra một vụ tai nạn chuẩn xác tương tự thì cũng không lạ gì.”

Với tính cách và tố chất của Hoắc Ung, việc y có thể thiết kế được một vụ tai nạn “tình cờ” đến thế, còn cho người thử đi thử lại, dùng “ngoài ý muốn” để che đậy việc cố ý, thế đã là phát huy quá mức vượt trội đối với y.

Tiết Bồng lẩm bẩm: “Ý anh là, hoặc là Hoắc Ung tự dựng nhay bèn, hoặc là cậu ta đang bắt chước, đang tỏ lòng tôn kính đến Hoắc Đình Diệu...”

Vừa kết luận thế, Tiết Bồng bỗng chốc thấy da đầu tê rần, tim như bị ai bóp chặt.

Tuy lúc Tiết Ích Đông gặp tai nạn, cô chỉ mới năm tuổi, nhưng xét cho cùng cô cũng đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó từ xa, người gặp chuyện chẳng lành lại còn là người thân của cô.

Cô cứ hay nghe người ta nói, bố Tiết Ích Đông giỏi giang lắm, chỉ là những điều giỏi giang của ông chưa được lưu vết trong trí nhớ của cô, những hình ảnh còn sót lại cũng rất mơ hồ.

Sau này, cô đọc được những ghi chép của Tiết Ích Đông, qua đó hiểu được con người và năng lực của ông, đúng như những gì người ta nói, không hề có chút tô điểm quá đáng.

Nhưng càng thế, lòng lại càng thấy tiếc nuối.

Bây giờ cứ nghĩ tới vụ tai nạn là do người ta cố ý gây ra, kẻ đứng sau lại còn rất có thể là Hoắc Đình Diệu, cô khó tránh cuộn trào trong lòng, thậm chí còn căm tức lắm.

Lúc này, xe dừng lại trước một trụ đèn đỏ.

Lục Nghiễm đưa tay nắm lấy tay cô.

Tiết Bồng thừ người, cô hoàn hồn, quay nhanh sang anh.

Lục Nghiễm đã thấy được sự khác thường của cô: “Anh không nên nhắc chuyện này bây giờ, hay là...”

Tiết Bồng cố gượng cười, cô lắc đầu: “Em không sao, mình nói tiếp đi. Chuyện đã tới nước này rồi, thôi thì cố mà làm rõ diễn biến sự việc, hôm nay có không nhắc thì sắp tới vẫn phải đối mặt.”

Lục Nghiễm không trả lời, một lát sau, đèn xanh bật mở, xe lại băng băng trên đường, anh mới nói: “Nếu anh là Hoắc Ung, anh đã gần như giết chết Hoắc Kiêu, thế thì anh cũng phải tìm ra được cái cớ gì đó để đối mặt với Hoắc Đình Diệu, để Hoắc Đình Diệu tha thứ được cho anh.”

Tiết Bồng gật đầu, nghĩ theo lối đó: “Mười năm trước, đúng là Hoắc Kiêu đã cho người bắt cóc Hoắc Ung, nhưng lại không giết cậu ta, hiện giờ Hoắc Ung lại thanh toán nợ cũ với anh ta, tỏ rõ việc muốn nhờ cõ tận gốc, còn dùng thủ đoạn của Hoắc Đình Diệu... Như thế cũng đồng nghĩa với việc dùng chuyện Hoắc Đình Diệu đã từng làm để chặn họng ông ta.”

Lục Nghiễm: “Nhưng mà anh nghĩ một mình Hoắc Ung chưa chắc đã nghĩ ra được cách này, có khi Khang Vũ Hình đã gợi ý cho cậu ta, khiến cho Hoắc Đình Diệu dù tức mấy cũng phải nuối cho trôi.”

Tiết Bồng yên lặng một lúc, thầm ngẫm nghĩ đầu đuôi rồi lại lên tiếng: “Thế thì xem ra tai nạn xe của bố em thật sự có liên quan đến Hoắc Đình Diệu, hơn nữa Hoắc Kiêu và Hoắc Ung đều biết chuyện này...”

Lục Nghiễm dừng một lúc rồi hỏi: “Sao em lại chắc là thế?”

Tiết Bồng: “Trước đó mình đã phân tích, có thể sau khi tiếp cận Hoắc Kiêu, chị em đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết thật sự của bố em. Em cứ nghĩ trừ phi Hoắc Kiêu biết chuyện này, chứ không thì sao mà chị em phát hiện ra được? Nhưng vấn đề là sao họ lại nói về chuyện này? Chẳng lẽ chị em hỏi thẳng Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu lại đi thừa nhận luôn là chuyện có liên quan đến Hoắc Đình Diệu?”

Lục Nghiễm nói: “Ở đây có hai nghi vấn, thứ nhất là tại sao chị em lại nghi ngờ nhà họ Hoắc? Nếu từ đầu tới cuối chị ấy đều không hề nghi ngờ tai nạn của bố em có liên quan tới nhà họ Hoắc thì hẳn là cũng không hỏi Hoắc Kiêu.”

“Có khi trong quá trình điều tra, chú Thường đã dần phát hiện ra nhà họ Hoắc, sau đó nói với chị em?” Tiết Bồng giải thích rồi hỏi tiếp: “Còn nghi vấn thứ hai là gì?”

Lục Nghiễm: “Thứ hai là chị em đã hỏi Hoắc Kiêu như thế nào? Hỏi thẳng mặt luôn sao? Thế thì Hoắc Kiêu đã trả lời thế nào? Thừa nhận luôn hả? Không lẽ không nói là “không biết”, hoặc là giải thích gì?”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ cúi đầu, không khỏi tưởng tượng tới cảnh tượng đó.

Dù khi đó Hoắc Kiêu đã giải thích hay phủ nhận thì bầu không khí chắc chắn cũng không vui vẻ gì, thậm chí là như tuốt gươm ra khỏi vỏ.

Những chuyện thế này thì thăm dò cũng không ít nhiều, khả năng cao hẳn là chất vấn.

Vậy trong lúc chất vấn, Tiết Dịch tin tưởng vào thông tin từ phía Thường Trí Bác hơn hay là tin lời giải thích của Hoắc Kiêu hơn?

Phần trăm cao là nằm ở vế trước.

Hoắc Kiêu không chỉ hiểu tính Tiết Dịch mà bụng dạ cũng khó lường, anh ta thấy Tiết Dịch không hề tin lời mình nên nảy ý muốn giết người sao?

Nghĩ đến đấy, Tiết Bồng lại lắc đầu.

Không, thế thì gượng ép quá...

Tiết Dịch có nghi ngờ cũng đâu chứng minh được, Hoắc Kiêu đâu tới nỗi phải giết người chỉ vì người ta nghi ngờ, làm thế chỉ tổ lớn chuyện thêm thôi.

Còn nữa, người ra tay là Phương Tử Oánh.

Làm sao mà Hoắc Kiêu thuyết phục được Phương Tử Oánh thế?

Tiết Bồng nhắm mắt, thờ dài một hơi.

Lục Nghiễm thấy thế, thấp giọng nói: “Thôi được rồi, mình sắp tới nơi rồi, đừng nghĩ nữa em, để đầu óc nghỉ ngơi chút.”

Lúc này Tiết Bồng mới nhớ tới chuyện phải về nhà Lục Nghiễm: “À đúng rồi, em còn chưa hỏi anh nữa đấy, anh hẹn Phó Thị trưởng Tần rồi còn dắt em theo chi vậy?”

Lục Nghiễm cười, chậm rãi dừng xe bên đường rồi nói: “Ban đầu anh tính đi một mình, bảo em về nhà chờ tin anh trước, nhưng mà Lưu Cát Dũng đã cho lời khai như thế, Lôi Xuân cũng đang chịu tiếp nhận điều tra, mấy chuyện này đều có dính tới những điểm tương đồng trong tai nạn của bố em và Hoắc Kiêu, thêm nữa thì bố em với chú Tần là bạn cũ, anh nghĩ có em ở đó, có khi dễ có chung nhìn nhận

trong nhiều chỗ hơn.”

Tiết Bồng khựng lại một lát rồi hiểu ra.

Cô nhìn vào mắt Lục Nghiễm hỏi: “Anh muốn điều tra, không muốn chuyện lớn hoá nhỏ, nhưng lại lo lãnh đạo bên trên muốn nén chuyện xuống, khống chế không cho tình hình có tiến triển, ra sức giảm ảnh hưởng hết mức có thể, cuối cùng lại không làm được gì?”

Lục Nghiễm chậm chậm gật đầu, ánh mắt sâu hút: “Dù muốn hướng tới chuyện lớn hoá nhỏ thì có một số người cũng phải trả giá. Muốn khống chế không cho tình hình có tiến triển, làm giảm ảnh hưởng thì cũng có nhiều cách, chưa chắc chỉ có thể “bảo toàn”, cũng có thể giết một người để làm gương cho nhiều kẻ khác.”

Lúc Tiết Bồng và Lục Nghiễm về đến chỗ của Tề Vận Chi và Tần Bác Thành, Tần Bác Thành đã ở nhà chờ sẵn.

Tề Vận Chi đón hai người vào, bốn người cùng nhau dùng bữa.

Ăn xong, Tề Vận Chi cũng không lờ Tiết Bồng tới nói chuyện phiếm nữa, chắc Tần Bác Thành đã thông báo trước, Tề Vận Chi dùng bữa xong thì mau chóng về phòng.

Tần Bác Thành gọi hai người đến phòng làm việc, tự tay pha một ấm trà.

Tiết Bồng đón lấy tách ra, cảm ơn ông rồi ngồi xuống, cúi đầu nhìn chăm chăm vào thứ nước màu hổ phách trong tách, chờ Lục Nghiễm vào thẳng vấn đề.

Lục Nghiễm không chút chần chừ, anh mau chóng nói cho Tần Bác Thành biết tiến triển điều tra hiện tại, bao gồm sổ sách ở nhà máy hóa chất Khải Huy, ẩn tình đằng sau công ty giám định Hoàn Liên, vụ án của Trần Lăng và Mao Tử Linh có liên quan tới nhà họ Hoắc, còn dính dáng tới Thường Phong và Ngải Tiểu Nguyên, Khang Vũ

Hình cũng có cấu kết vân vân.

Từng chuyện một đều khiến người ta khiếp đảm, hướng gì tất cả còn liên quan tới nhau, liên quan tới nhà họ Hoắc.

Tần Bác Thành nghe thấy thế, sắc mặt cũng nặng nề.

Thế nhưng vào lúc này, Lục Nghiễm lại bình thản nói thêm vài chuyện khác, ví dụ như tai nạn xe của Tiết Ích Đông, Tiết Dịch bị giết và mối liên hệ giữa hai vụ tai nạn của Tiết Ích Đông và Hoắc Kiêu.

Nhắc đến Tiết Ích Đông, sắc mặt của Tần Bác Thành cũng đổi khác, ông thở dài nặng nề.

Cũng vào lúc này, Tiết Bồng ngẩng lên, nhìn thấy được nét đau xót trong mắt Tần Bác Thành.

Đến đây thì không cần Lục Nghiễm nói thêm gì, Tần Bác Thành cũng hiểu được tại sao anh lại đưa Tiết Bồng theo.

Đối diện với con gái của người bạn cũ, Tần Bác Thành lại có thêm phần phải cân nhắc về mặt tình nghĩa.

Quả thật như thế, chỉ một lát sau, Tần Bác Thành đã lên tiếng nói với Tiết Bồng: “Chú rất lấy làm tiếc về chuyện của ông Tiết, năm đó chú còn non trẻ, chưa có tiếng nói, lại ở tỉnh khác, không giúp được gì. Nghe được tin, chú cũng không chạy về ngay được.”

Tiết Bồng khựng lại, vô thức siết chặt tay, cố lên tiếng với giọng bình tĩnh: “Mới trước đó con còn nói với chú Thường, nếu năm đó Phó Thị trưởng Tần không đi tỉnh khác mà ở lại thành phố Giang, có lẽ những chuyện tham ô hối lộ, coi thường mạng sống người khác như “Địa Ốc Thừa Văn” sẽ không xảy ra. Chú Thường lại nói, nếu năm đó chú không đi, sợ chắc bây giờ cũng không trở thành Phó Thị trưởng được.”

Thường Trí Bác nói rất thẳng thừng, trong bối cảnh như thế, đến vụ tai nạn của Tiết Ích Đông còn bị che đậy được, năm đó Tần Bác Thành có thể làm được gì khi còn chưa có tiếng nói? Chưa đi được đến vị trí như hôm nay là ông đã bị đàn áp mất rồi.

Tần Bác Thành khế kinh ngạc: “Tính khí ông Thường vẫn như trước.”

Tiết Bồng nói: “Chuyện cũ không thể truy cứu được nữa, cái gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, thành phố Giang khi đó tiềm tàng nhiều thứ, rất nhiều chuyện không hề được như ý người ta muốn. Nhưng theo con, Phó Thị trưởng Tần có sức ảnh hưởng rất lớn đối với dáng hình tương lai, cũng có thể xoay chuyển được tình thế.”

“Thế con nói xem con thấy sao về tập đoàn Hoắc Thị, về nhà họ Hoắc?” Tần Bác Thành không trả lời thẳng vấn đề của Tiết Bồng mà hỏi thế.

Tiết Bồng nghĩ ngợi một lúc: “Với tư cách công nhân viên chức, con luôn tin vào “chính nghĩa theo trình tự”. Từ tất cả những gì chú Thường làm, cho đến những hành vi sai trái của đám người Hoắc Đình Diệu, Lôi Xuân, đó đều là tự tiện làm càn để thỏa mãn ham muốn cá nhân. Con có thể hiểu được động cơ của chú Thường, nhưng chú ấy cũng phải trả giá vì việc làm của mình, những người khác có thể vô tội là vì quyền lực quá tập trung, lại không có đủ sức ràng buộc, thêm nữa là ham muốn trong lòng họ không ngừng lan rộng, cậy quyền thế mà không coi pháp luật ra gì. Con chỉ muốn hỏi, loại người thế này sẽ bị kìm hãm thế nào ạ? Chẳng lẽ toàn phải đợi họ tự giác sao ạ?”

“Vì trình tự có lỗi hổng nên mới phần tử coi thường pháp luật điều khiển. Đây cũng là một thử thách dành cho chính trình tự, sau khi chấp vá kẽ hở thì cũng nên truy cứu theo luật pháp. Đến hành động của chú Thường còn phải bị truy cứu trách nhiệm hình sự, thế thì sao lại có thể bỏ qua cho người nhà họ Hoắc được? Pháp luật chẳng phải nên công bằng sao ạ? Chẳng lẽ chỉ vì họ có ảnh hưởng đến tình

hình chung mà chính phủ dè chừng, chỉ làm đúng quy tắc đối với những người yếu thế thôi sao?”

Nghe đến đây, Tần Bác Thành chậm rãi cười: “Không hổ là con gái của ông Tiết, con giống bố con thật.”

“Vậy sao ạ...” Tiết Bồng dừng một lúc rồi đáp: “Thật ra con không có ấn tượng sâu sắc về bố, lúc bố mất, con chỉ mới năm tuổi, còn chưa kịp nhớ dáng vẻ của bố. Những gì con biết về bố đều là nhờ sổ ghi chép bố để lại.”

Nhắc tới Tiết Ích Đông, Tần Bác Thành lại thấy ngậm ngùi, ông yên lặng giây lát rồi lại quay sang hỏi Lục Nghiễm: “Hồi nãy con nói tai nạn của ông Tiết có liên quan tới nhà họ Hoắc, hiện giờ điều tra chuyện này tới đâu rồi? Có đầy đủ chứng cứ không?”

Lục Nghiễm nói rõ ngọn ngành: “Hiện giờ vẫn còn nghi ngờ, tiếp đến chúng con sẽ tiếp tục điều tra, thẩm vấn người còn sống năm đó và Lô Xuân đang chịu điều tra nội bộ. Nếu vụ tai nạn là do có người dàn xếp, hơn nữa có liên quan tới nhà họ Hoắc, thế thì hai người này chắc chắn biết được nội tình.”

Tần Bác Thành gật đầu, quay sang bảo: “Thật ra nửa năm nay, nhà họ Hoắc gây ồn ỹ trên mạng, nội bộ bọn chú cũng có bàn luận nhiều lần, hiện giờ chuyện này đã đến tai lãnh đạo cấp tỉnh, các bộ phận ban ngành cũng đang âm thầm hành động, chỉ là hiện giờ chưa rêu rao được, tránh bút dây động rừng.”

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm hỏi tiếp: “Nói thế là có thể động tới nhà họ Hoắc sao ạ?”

Tần Bác Thành không khỏi bật cười: “Cái thằng này, chú nói không được động đến bao giờ?”

Lục Nghiễm cũng cười theo: “Chú hiểu ý con mà, con muốn động là phải động cả dây, những bộ phận khác có thể âm thầm điều tra, thả

dây dài bắt cá lớn, nhưng con thì một khi nắm được chứng cứ chứng thực là sẽ chuẩn bị truy bắt bất cứ lúc nào.”

Tần Bác Thành ánh lên chút ngợi khen trong mắt: “Chắc ăn rồi thì con cứ việc làm lấy, nhưng mà chú chỉ nhắc một chuyện thôi, bắt buộc phải có chứng cứ lý lẽ.”

Lục Nghiễm: “Đương nhiên rồi ạ.”

“Còn về Hoắc Thị thì...” Nói đến đây, Tần Bác Thành lại chuyển chủ đề, nhắc đến tập đoàn Hoắc Thị.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều nhìn sang ông, nghe thấy Tần Bác Thành nói: “Hoắc Thị là công ty tập đoàn, có quyền lực và bộ máy riêng, có hội cổ đông, nếu bây giờ chủ tịch dính líu tới án hình sự, phải chịu sự chế tài của pháp luật, về nguyên tắc thì công ty này cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, họ hoàn toàn có thể đưa một người mới lên.”

“Đương nhiên là bây giờ đang ầm ĩ vấn đề ô nhiễm công nghiệp hoá chất, vấn đề sản phẩm, vấn đề sổ sách khoản chi xám của Hoắc Thị, còn có dính dáng tới lợi ích phía sau, đây đều là vấn đề cục bộ... Nhìn theo tình hình chung, Hoắc Thị có cống hiến với thành phố Giang, có cây đa đề này ở đây, rất nhiều người có thể được nuôi sống, nhưng cây có sâu mọt thì cần các bộ phận hợp tác, lọc hết những con sâu mọt này ra.”

Nói cách khác thì người nhà họ Hoắc làm nhiều việc ác, phải chịu trách nhiệm, nhưng pháp luật hình sự không thể khép tội tập đoàn Hoắc Thị, chỉ có thể xử lý theo pháp luật, moi móc những phần có vấn đề ra mà xử trí thoả đáng.

Người có trách nhiệm bị dính đến thì đều cần phải chịu sự chế tài của pháp luật.

Đây cũng là một lần thanh lọc tổng thể cho tập đoàn Hoắc Thị.

Nghe Tần Bác Thành nói thế, Lục Nghiễm cuối cùng cũng thở phào, anh cười: “Chú Tần nói thế, con yên tâm nhiều rồi.”

Tần Bác Thành cũng cười theo: “Con đấy, nặng lòng bởi nhiều thứ quá, hôm nay về đây là để hạ quyết tâm với chú thôi chứ gì. Thôi được rồi, chú cho con câu trả lời rồi, con cũng hài lòng rồi, tiếp tới cứ mặc sức mà làm. Nhưng mà phải làm cho gọn ghẽ đấy.”

Sau đó, Tần Bác Thành lại dặn dò mấy câu, còn nhắc tới việc Hoắc Đình Diệu đã được đề xuất trở thành Đại sứ vì môi trường của thành phố Giang, sắp sửa ra quyết định rồi, đến lúc đó còn sẽ có tiệc đêm từ thiện bảo vệ môi trường.

Về vấn đề tập đoàn Hoắc Thị và hành vi phạm tội của Hoắc Đình Diệu, nếu trước đó không đủ chứng cứ, chính phủ cũng rất khó tìm ra danh nghĩa hợp lý để tước tư cách.

Điều này có nghĩa là việc điều tra Hoắc Thị và cả nhà họ Hoắc đều phải được tiến triển nhanh chóng, ít nhất thì phải có được chứng cứ trước buổi từ thiện, dù chỉ là một phần nhỏ.

Chương 173: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 29

Lúc Lục Nghiễm và Tiết Bồng rời khỏi chỗ của Tề Vận Chi và Tần Bác Thành đã là chín giờ tối.

Hai người ra xe, Lục Nghiễm lên tiếng hỏi: “Phải rồi, chuyện tập huấn tổ kiểm nghiệm ma tuý trong nước ô nhiễm hồi trước em nói, chừng nào bắt đầu vậy?”

Tiết Bồng đang định trả lời thì điện thoại lại reng.

Cầm lên xem thì là một dãy số lạ.

Tiết Bồng không nghĩ ngợi nhiều, nhấc máy lên nghe: “A lô?”

Bên kia đầu dây là một giọng nói quen thuộc: “Bồng, là chú đây.”

Tiết Bồng bỗng chốc sửng người, cô ngược nhìn Lục Nghiễm, nói qua điện thoại: “Chú Thường ạ?”

Thường Trí Bác nói bằng giọng bình tĩnh mà một nhòai: “Bồng, chú phải đi đây, trước khi đi, có vài lời chú muốn nói với con. Chú nghĩ là con cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi chú đúng không?”

Tiết Bồng sửng sờ giây lát, nhanh chóng hoàn hồn, đưa mắt ra hiệu cho Lục Nghiễm.

Hai người nhanh chóng lên xe, Tiết Bồng mở loa ngoài, vừa trả lời Thường Trí Bác, vừa đưa số máy vừa gọi tới cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm ghi lại số, nhanh chóng nhắn tin cho Hứa Trăn đang trực, bảo Hứa Trăn lập tức điều tra phạm vi tín hiệu của số máy này.

Tiết Bồng nhìn thấy thao tác của Lục Nghiễm, cũng biết mình cần phải kéo dài cuộc gọi này, dù hơi căng thẳng nhưng vẫn không quên mở ghi âm, cô hỏi: “Chú Thường, chú nói chú đi là đi đâu vậy ạ? Chú đi đâu được ạ?”

Đáp lại Tiết Bồng là một tiếng cười: “Tất nhiên là đi đến nơi chú cần đến rồi con.”

Tiết Bồng khựng lại: “Con không hiểu.”

Thường Trí Bác lại không có ý nói nhiều, ông chuyển chủ đề: “Thôi được rồi, con có gì muốn hỏi chú thì cứ hỏi đi, lần này chú sẽ nói hết những gì mình biết.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, chuyện xảy ra hơi đột ngột, cô chưa kịp chuẩn bị tư tưởng, chỉ có thể nhớ ra gì thì hỏi nấy, cố gắng kéo dài thời gian.

Giờ phút này, điều đầu tiên loé lên trong đầu cô lại là...

Tiết Bồng: “Nếu thế thì con muốn biết rốt cuộc tai nạn xe của bố con là như thế nào? Con mong chú có thể nói hết những gì chú biết với con, được không chú?”

Bên kia đầu dây yên lặng một lát, Thường Trí Bác thở dài: “Là chú có lỗi với bố con, có lỗi với cả nhà con. Đáng lẽ người lên xe hôm đó phải là chú.”

Gì chứ?...

Tiết Bồng lập tức sững sờ.

Tiết Bồng: “Y chú là...”

Thường Trí Bác: “Chuyện hôm đó chú nhớ rõ lắm. Chú với ông Tiết bận bịu nhiều ngày vì chuyện ô nhiễm công nghiệp hóa chất, gần như không có thời gian chợp mắt. Ông Tiết thấy hơi không khỏe trong người, tức ngực nên uống một viên trợ tim cấp tốc ở cơ quan mới dịu lại được chút. Chú bảo ông ấy đến bệnh viện kiểm tra, ông ấy lại đòi về nhà sớm, chú mới nhờ xe cơ quan cấp cho chú đưa ông ấy về trước.”

Đương nhiên là Thường Trí Bác cũng không ngờ rằng lần ấy đã đưa tiễn Tiết Ích Đông vĩnh viễn.

Khi đó, mọi việc đều quá đột ngột, Thường Trí Bác cũng không kịp nhận ra gì, đợi sau này nhớ lại mới kinh hoàng phát hiện đó chưa chắc đã là tai nạn ngoài ý muốn, mà có thể là cố ý giết người.

Nhưng Thường Trí Bác không hề có chứng cứ, ông ấy cũng không biết người muốn giết mình là ai, chỉ có duy nhất một chuyện là Thường Trí Bác chắc chắn, đó chính là trong lúc dẫn đầu việc kiểm nghiệm ô nhiễm công nghiệp hoá chất và phát thải nước ô nhiễm trái quy định, Tiết Ích Đông còn phát hiện ra một số nhà máy hóa chất sử dụng nguyên liệu cấm của quốc gia, tạo ra sản phẩm “có độc”.

Lúc đó, Thường Trí Bác làm việc với Tiết Ích Đông, cũng có tham gia vào tổ kiểm nghiệm, hơn nữa Thường Trí Bác còn là người tích cực nhất, cũng căm tức nhất, chuyện gì cũng xung phong lên trước, trong quá trình đó còn từng có xung đột với quản lý của một số nhà máy.

Trong quá trình điều tra kiểm nghiệm, họ cũng nghe quản lý của những nhà máy đó nói, nếu vì những chuyện này mà có lệnh kiểm tra, khiến nhà máy đóng cửa, nhiều công nhân chắc chắn sẽ thất nghiệp, những người đầu tư vào một số vốn lớn cũng sẽ không còn lại gì, còn không trả được khoản vay, đối mặt với nguy cơ phá sản, vì thế mong phía Tiết Ích Đông có thể cho họ một cơ hội, đừng làm gắt quá.

Tục ngữ nói chặn đường tài lộc chẳng khác nào giết cha mẹ người ta, Thường Trí Bác suy đoán hung thủ đứng sau của vụ tai nạn đó chắc hẳn nằm trong số đó.

Hơn nữa họ cũng không nhắm trực tiếp vào Tiết Ích Đông, chắc là vẫn còn muốn chừa đường lui, vì thế mới ra tay với người kích động nhất là Thường Trí Bác, cũng coi như là cho Tiết Ích Đông một bài học, để ông biết khó mà lui.

Ai ngờ, vì Tiết Ích Đông không khoẻ trong người mà lại xúi quẩy lên chiếc xe đó.

Nghe đến đây, Tiết Bồng nhanh chóng đặt ra nghi vấn: “Nhưng mà nếu đã đổi người lên xe, thế thì đích đến cũng đã thay đổi, làm sao chiếc xe hàng đâm vào kia biết được?”

Thường Trí Bác nói: “Khoảng thời gian đó, chú thường xuyên về nhà ông Tiết chung với ông ấy, vì thế người sắp đặt vụ tai nạn đó đã chuẩn bị hai phương án dự phòng từ trước, dù xe chạy về nhà chú hay là nhà họ Tiết, đều là đường chết cả.”

Là thế sao?

Kế hoạch kỹ càng kín kẽ như thế, thủ đoạn tàn độc như thế, quả thật là...

Tiết Bồng hít sâu một hơi, cô thấy tay chân mình dần lạnh đi, nhưng vẫn ra lệnh cho mình bình tĩnh lại, giữ lý trí, đừng để cảm xúc chi phối.

Sau đó, cô hỏi: “Thế thì chắc chú đã biết hung thủ đằng sau vụ tai nạn là ai đúng chứ?”

Thường Trí Bác nói: “Chính là Hoắc Đình Diệu.”

Quả nhiên là ông ta!

Tiết Bồng nhắm mắt, đầu óc bỗng chốc khựng đứng, lúc đang định lên tiếng, Thường Trí Bác lại hỏi lại: “Con đã tìm được mật thất rồi không phải sáo?”

Tiết Bồng mở mắt nói: “Con tìm được rồi, hơn nữa con còn tìm được một số tài liệu bố con để lại, chị con cũng có để lại một số thứ cho con. Con còn tìm được vài dấu vân tay trong đó, con đoán chắc là có dấu vân tay của bố con và chú, còn có của chị con và Hàn Cố.”

Thường Trí Bác không khỏi bật cười: “Đúng không hổ là con gái Tiết Ích Đông, làm được đến bước này chỉ trong thời gian ngắn như thế, quả thật có chút phong thái của ông ấy năm đó.”

Tiết Bồng lại không để tâm nổi vào mấy lời khen ngợi đó, cô chỉ hỏi: “Sao chú lại chắc chắn hung thủ đằng sau là Hoắc Đình Diệu?”

Thường Trí Bác nói: “Chú cũng mới biết chuyện này mười năm trước. Trước đó, chú cũng không thể chắc chắn, chú chỉ nhớ năm đó, quản lý của những nhà máy nào đã tìm tới bọn chú, có xích mích với ai, chú luôn tìm hung thủ thật sự trong số những kẻ đó.”

Thế nhưng Hoắc Đình Diệu lại không nằm trong số những người có xung đột với Thường Trí Bác.

Hơn nữa lại còn hoàn toàn ngược lại, Hoắc Đình Diệu từ đầu tới cuối đều rất hợp tác, sau khi điều tra ra vấn đề ở nhà máy ông ta đầu tư, thái độ của ông ta luôn rất tốt, lúc trao đổi cũng rất khiêm tốn, lịch sự, lúc giải thích cũng có than khổ, lại than rằng công nhân cũng không dễ dàng gì, giành được không ít sự đồng cảm từ Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác cũng bị che mắt bởi biểu hiện khi đó của Hoắc Đình Diệu, trong suốt mười năm, ông ấy luôn bỏ sót người này.

Đến đây, thắc mắc Tiết Bồng luôn cảm thấy khó giải thích cuối cùng

cũng được tháo mở.

Điều này cũng chính là lý do vì sao trong sổ tài liệu của Tiết Ích Đông không hề có quá nhiều miêu tả về tập đoàn Hoắc Thị hay Hoắc Đình Diệu, còn không có cả đánh dấu đặc biệt.

Bởi khi đó, Hoắc Đình Diệu không phải người nổi trội nhất, nhưng ông ta lại là người độc địa nhất nấp trong bóng tối

Đúng là súng bắn chim đầu đàn, chó sủa là chó không cắn.

Tiết Bồng hỏi tiếp: “Vậy mười năm sau, sao mọi người lại biết là Hoắc Đình Diệu làm?”

Thường Trí Bác nói: “Chuyện này cũng nhờ vào cái Dịch cả. Người phát hiện ra tất cả những chuyện này là con bé, không phải người hồ đồ như chú.”

Tiết Dịch?

Tiết Bồng: “Lúc đó đúng là chị con đang hẹn hò với Hoắc Kiều, nhưng khi đó họ còn là học sinh cấp Ba, chẳng lẽ Hoắc Đình Diệu lại nói với đứa con trai chưa thành niên về những chuyện độc ác mình làm thời trẻ sao? Dù là vậy thì Hoắc Kiều đã biết rõ bố mình gây ra những chuyện đó, sao anh ta lại nói với chị con?”

Thường Trí Bác nói: “Chú không biết nhiều về đầu đuôi ngọn ngành trong chuyện này. Hôm đó cái Dịch đột nhiên gọi chú tới, nói cho chú biết phát hiện của nó, còn bảo chú cho ý kiến, nghĩ cách giúp... Lúc đó chú cũng rất sốc, đầu óc rối ren cả. Sau đó chú hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con bé cũng không nói với chú, chỉ nói là mình quá ngốc nghếch, tự cho mình là thông minh, tự phụ quá mức, nó bảo nó sai rồi.”

Tiết Bồng càng thấy khó hiểu hơn, rốt cuộc Tiết Dịch đã phát hiện ra gì, tại sao lại bảo là tự cho mình là thông minh? Chẳng lẽ thật sự có

liên quan tới Hoắc Kiêu sao?

Lúc này, Lục Nghiễm nãy giờ vẫn ngồi yên lặng ở ghế lái bỗng nhiên cử động.

Anh đưa điện thoại cho Tiết Bồng xem, trên màn hình là tin nhắn trả lời của Hứa Trăn, bảo rằng đã tìm được vị trí khái quát của Thường Trí Bác, chỉ là phạm vi xác định khoảng một cây số, không được chuẩn xác cụ thể, hơn nữa tín hiệu của Thường Trí Bác luôn di chuyển, chắc là ông ấy đang đi trên đường.

Lục Nghiễm lại gõ một câu lên màn hình, đưa cho Tiết Bồng xem: “Tiếp tục nói, đừng ngừng lại, chi đội đã xuất phát rồi, nhất định phải tìm được chú ấy.”

Sau đó Lục Nghiễm cũng khởi động xe, đích đến chính là vị trí của Thường Trí Bác.

Tiết Bồng định thần lại, cô hỏi Thường Trí Bác: “Vậy rốt cuộc là ai đã giết chị con, có phải là... Hoắc Kiêu không?”

Lúc nói ra cái tên này, Tiết Bồng cũng vô thức nín thở.

Cho đến khi Thường Trí Bác nói ra hai chữ: “Không phải.”

Tiết Bồng sửng sò.

Cô gắng hỏi: “Thế thì là ai?”

Thường Trí Bác nói: “Chính là Phương Tử Oánh, điều này không có gì đáng nghi, cảnh sát điều tra cũng đã xác nhận là không có ai nhúng tay vào.”

Sao lại có thể thế...

Tiết Bồng nói nhanh: “Con đã tiếp xúc với Phương Tử Oánh vài lần,

dù suy luận từ tâm lý tội phạm, động cơ phạm tội hay là mối quan hệ trước kia của cô ta và chị con, cô ta hoàn toàn không có động cơ gây án, cô ta cũng không hề xuất phát từ lòng đố kỵ như cô ta nói. Ngược lại, cô ta không chỉ coi chị con là thần tượng, là nữ thần, mà còn rất kính nể chị ấy, thậm chí coi chị ấy như ruột của mình, con không tin cô ta ra tay nổi, nếu cô ta thật sự tàn nhẫn thế thì đã không bị Lưu Cát Dũng bắt nạt mà không phản kháng nổi!”

Tiết Bồng nói có lý lẽ chứng cứ, dù quan sát từ góc độ nào, Phương Tử Oánh cũng tuyệt đối không phải hung thủ.

Thế nhưng, cô vừa nói xong, Thường Trí Bác lại trả lời: “Con đừng quên, con không phải chuyên gia tâm lý, với tư cách cảnh sát, con nên biết là động cơ chỉ có thể có tác dụng hỗ trợ trong việc khoanh vùng nghi phạm, chứ không phải lấy động cơ ra để khép tội. Con làm giám định dấu vết, chuyện gì cũng phải dựa vào chứng cứ. Bằng chứng trong vụ án này lại là “bằng chứng thép” mà phía cảnh sát hay nói.”

Đúng thế, nếu xét trên chứng cứ, Phương Tử Oánh quả thật là hung thủ.

Tất cả những yếu tố khó tin đều chỉ là nghi ngờ của bản thân Tiết Bồng, hơn nữa cô lại còn kiên trì ôm lấy mối nghi ngờ này suốt mười năm.

Thậm chí dù đến tận bây giờ, dù đã nghe Thường Trí Bác chính miệng nói ra, Tiết Bồng vẫn không tin.

Tiết Bồng nhắm mắt, nhớ tới cái chết của Tiết Ích Đông, nhớ tới cái chết của Tiết Dịch, cảm xúc cô bỗng rối ren khó bình tĩnh, lồng ngực đau nhói đến không thở nổi.

Nhưng lúc này, Lục Nghiêm đã đưa tay ra, nhẹ vỗ lên vai và gáy cô, vỗ về từng chút một.

Tiết Bồng cố sức hít sâu, dần định thần lại được nhờ năng lượng đó, một lúc sau, cô mới hỏi: “Chú Thường, chú còn ở đó không?”

“Chú đây.” Thường Trí Bác trả lời, ông thở dài: “Bồng à, con đã giỏi giang lắm rồi, chuyện gì con cũng làm rất tốt, không kém cạnh gì so với bố con và Tiết Dịch cả. Chú chứng kiến hai đứa trưởng thành, chú biết con hay gắng sức quá mức, chuyện gì cũng hay giấu trong lòng, nhưng con có tín ngưỡng của riêng mình, con là đứa trẻ ngoan, biết đi con đường ngay thẳng, con cũng rất kiên cường, chỉ mỗi tội là con làm khó mình quá con à...”

Nghe thấy những lời này, Tiết Bồng không khỏi thấy khóe mắt cay cay, dường như có gì đó sắp tuôn trào từ trong hốc mắt.

Cô hít mũi, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ra con đường đêm được đèn đường chiếu rọi.

Thậm chí cô nghĩ, nếu bây giờ Tiết Ích Đông và Tiết Dịch còn sống, liệu họ cũng sẽ nói thế chứ?

Có lẽ chỉ có người thân, người yêu mới nói với cô những lời này, cô rất giỏi giang, nhưng họ cũng rất xót xa cho khổ nỗi của cô, biết rằng đuổi theo bước đi của người thân mình là rất mệt mỏi.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói khẽ: “Bố con có tặng cho chị con một quyển sổ. Trang đầu tiên có dòng chữ của bố con, đó là một câu nói của Romain Rolland, rằng “Trên thế giới chỉ có một chủ nghĩa anh hùng thật sự, đó chính là tình yêu tha thiết với cuộc sống sau khi nhận ra hiện thực của nó.””

Bên kia đầu dây im lặng.

Nhưng Tiết Bồng biết, Thường Trí Bác vẫn còn đang nghe, cũng biết câu nói này chắc chắn có một sức ảnh hưởng nhất định đối với ông ấy, với Tiết Ích Đông và cả với Tiết Dịch.

Tiết Bồng nói: “Chú Thường, chúng ta không ai muốn thấy những bi kịch kia, nếu có thể lựa chọn, con cũng không hề mong bố con, chị con lại rời khỏi thế gian bằng cách như thế. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, chuyện sau đó có ra sao thì luôn có rất nhiều cách giải quyết, chưa chắc nhất định phải lựa chọn cách như chú đang làm. Lúc chú cầm gươm đao đâm vào người đối phương, gươm đao của đối phương cũng sẽ đâm về phía chú. Con không cho là bố con muốn nhìn thấy những chuyện này đâu...”

Thường Trí Bác im lặng vài giây rồi cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói già cỗi nghẹn ngào: “Bố con không thấy được nữa rồi. Chú cũng biết, nếu ông ấy còn sống, chắc chắn sẽ không tán đồng với những gì bọn chú đang làm, nhưng hết cách rồi con à. Bồng, con người sống trên đời không phải lúc nào cũng tự chủ được, có nhiều chuyện biết rõ là sai nhưng vẫn phải làm. Bọn chú làm những điều này hoàn toàn không phải vì sai hay đúng, mà là vì lý tưởng trong lòng, là vì vết dấu vết không thể xóa nhòa đi trong tâm khảm. Với loại người như Hoắc Đình Diệu, chẳng lẽ phải đợi mấy chục năm sau, ông trời tự dừng giáng báo ứng xuống cho gã ta sao? Thay vì chờ đợi, thôi thì để bọn chú tạo ra cơ hội. Con đường phía trước đã được lót sẵn rồi, bọn chú đã bắt lực với những chuyện sắp tới tiếp theo, chỉ có thể dựa vào các con thôi...”

Những lời này nghe rất giống với “di ngôn”.

Tiết Bồng bàng hoàng, đột nhiên có linh cảm không tốt, nhưng không dám bứt dây động rừng, cô nhanh chóng bình tĩnh lại, đưa cuộc trò chuyện vào chủ đề chính: “Bọn chú? Ý chú có phải là tổ chức ST không?”

Thường Trí Bác dừng lại một lúc rồi cười: “Bên con đã điều tra ra hết rồi còn gì?”

“Đã điều tra ra rồi, nhưng vẫn còn một số chuyện cần xác nhận với chú.” Tiết Bồng nói: “Con muốn biết, người khởi xướng của tổ chức này, có phải là bố con không...”

Thường Trí Bác: “Tất nhiên là không. Bố con là người theo chủ nghĩa lý tưởng, ông ấy đã chướng tai gai mắt với thủ đoạn bẩn thỉu của Hoắc Đình Diệu, thì làm sao có thể tự biến mình thành người mưu mô xảo quyệt thế được chứ? Cũng sau khi ông ấy đi thì tổ chức của chú mới thành lập. Ban đầu chỉ bao gồm những người trong nội bộ tổ, nhưng qua mười năm trắc trở, bọn chú dần phát hiện rằng nếu muốn tìm ra kẻ đứng đằng sau, muốn đối phó với kẻ đó, có thể cần phải có chút hy sinh. Thế nhưng cuộc sống của mỗi người trong tổ đều không thuận lợi, ai ai cũng có lòng riêng, mười năm lại là khoảng thời gian quá dài, mọi người cũng dần nhạt nhòa với cái chết của bố con, sao lại có thể vứt bỏ gia đình sự nghiệp, vi phạm kỷ cương pháp luật vì chuyện đó được?”

Sau khi từng người trong tổ lần lượt rời đi, Thường Trí Bác cũng hao mòn tâm trí, dần dần bị ép phải buông bỏ, không còn tìm được động cơ và lý do để tiếp tục nữa.

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ đến chuyện sau đó, lòng cũng lạnh căm: “Chính vào lúc đó, chị con đã gia nhập?”

Thường Trí Bác cười: “Đúng thế, cái Dịch dám yêu dám hận, con bé là đứa thông minh nhất chú từng gặp, lúc đó nó còn đang tuổi mới lớn, khó tránh nhìn nhận sự việc và con người một cách cực đoan, sắc bén. Có một số chuyện, có lẽ đến mẹ con cũng không biết, thật ra cái Dịch đã sớm biết cái chết của bố con là do người ta gây ra, trong lòng nó từ lâu đã tích đầy thù hận. Nó biết nếu để càng lâu, chân tướng sự việc sẽ càng khó lật lại, thế nên...”

Nói đến đây, Thường Trí Bác đột nhiên dừng lại.

“Thế nên chị ấy lựa chọn tiếp cận nhà họ Hoắc, đúng chứ ạ?” Tiết Bồng nói thay ông ấy.

Động cơ ban đầu khi Tiết Dịch tiếp cận Hoắc Kiêu chính là nhắm vào quyền thế.

Thường Trí Bác: “Là do chú vô dụng, trước đó chú cứ do dự không quyết đoán, không dám quá tàn nhẫn, quá triệt để, vì thế mãi không tìm ra được hung thủ thật sự. Nếu chú mà sớm hạ quyết tâm, điều tra ra được Hoắc Đình Diệu, có lẽ cái Dịch cũng sẽ không lún sâu vào trong bùn...”

Không, từ ngay khi bắt đầu, chuyện này đã quá sức sai lầm...

Tiết Bồng thầm phản bác trong lòng.

Quyền thế chưa từng là thứ để con người sử dụng, nó chỉ ăn mòn trái tim con người ta, điều khiển con ác quỷ trong trái tim đó.

Hoắc Đình Diệu lợi dụng quyền thế để thỏa mãn ham muốn, vi phạm pháp luật kỷ cương, rồi sẽ có một ngày ngày ông ta bị bắt được.

Việc Tiết Dịch muốn mượn quyền thế của nhà họ Hoắc để tiện lợi hơn trong việc điều tra vụ tai nạn của Tiết Ích Đông, ngay từ bản chất thì đó cũng là vì lợi ích cá nhân.

Thường Trí Bác cười tự giễu: “Cái Dịch rất có chủ kiến, cũng rất thông minh, nhưng cũng chính bởi những ưu điểm này, đã khiến con bé đưa ra phán đoán quá sớm. Nếu năm đó nó không đi bước này, hiện giờ chắc sự nghiệp đã thành công lắm.”

Đúng thế, Tiết Dịch rất giỏi giang, nếu không làm đường lạc lối, hiện giờ chắc chắn đã xuất sắc vượt xa nhiều người.

Tiết Bồng lại hít sâu một hơi, vào giây phút hiện giờ, cô dường như đã nhìn thấy Tiết Dịch của mười năm sau.

Nhưng cô không thất thần quá lâu, nhanh chóng định thần lại, nhìn sang điện thoại Lục Nghiễm mới chìa ra trước mặt.

Họ đã càng lúc càng đến gần vị trí của Thường Trí Bác.

Tiết Bồng gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy những thành viên sau này của ST là như thế nào? Sao lại dính dáng đến người ở cô nhi viện Lập Tâm?”

Thường Trí Bác nói: “Sau khi chị con đã biết hung thủ đứng sau là Hoắc Đình Diệu, bọn chú có bàn với nhau, với sức lực của bọn chú khi đó, rất khó để tiếp diễn được chuyện này. Mười năm trước, Hoắc Thị đã là doanh nghiệp có tiếng của thành phố Giang, Hoắc Đình Diệu lại còn không từ thủ đoạn, chỉ với mấy người bọn chú thì không thể nào cản trở được. Trước khi mọi chuyện được hoàn thành, bọn chú cần phải ẩn mình, im lặng, cũng cần phải thận trọng bày trận, tuyệt đối không thể hành động khinh suất.”

Vào lúc ấy, Thường Trí Bác và Tiết Dịch đưa ra một phương án, dù sắp tới có bao nhiêu người tham gia vào tổ chức này, họ đều cần phải có một tiêu chuẩn xét duyệt cực kỳ khắt khe, để đảm bảo kế hoạch có thể tiến hành thuận lợi.

Tiêu chuẩn đó chính là người gia nhập nhất định phải là kẻ muốn báo thù đã đi tới đường cùng, hoặc là có khát vọng trả thù mãnh liệt như Tiết Dịch, thậm chí bằng lòng cược cả cuộc đời còn lại của mình vào đó, chứ không phải đeo đuổi vì danh lợi, càng không thể có lòng riêng, thậm chí tình nguyện hy sinh bản thân mình vì đó.

Chỉ có người như thế mới không màng mọi thứ.

Việc tìm kiếm những người này đều là do Thường Trí Bác thực hiện.

Dù là Trần Lăng, Chung Ngọc ban đầu hay là Mao Tử Linh, Trần Mạt Sinh sau này, họ đều cung cấp câu chuyện của mình, họ đi đến bước đường cùng, quá sức tuyệt vọng, chỉ muốn tìm kiếm cho mình một đường trả thù.

So ra thì cái giá phải trả nhỏ hơn nhiều lắm, chỉ cần sau khi trả thù, dùng cách thức của mình để chữa mũi gươm về tập đoàn Hoắc Thị hoặc là nhà họ Hoắc.

Không ai từ chối cuộc trao đổi thế này.

Trần Lăng không còn sống được bao nhiêu ngày nữa, trước lúc chết, cô ta để lại một chai nước hồ, chỉ ra cái hồ và nhà máy bỏ hoang.

Chung Ngọc âm mưu hãm hại Cao Thế Dương, Lý Lan Tú, vừa để trả thù cho bố mẹ, vừa để đòi lại công bằng cho Trần Lăng, bởi vì vào tù mà bệnh tình của Trần Lăng mới nặng thêm, nguyên nhân ngồi tù lại liên quan đến đồng sổ sách khoản chi xám kia.

Tuy Cao Thế Dương và Lý Lan Tú không phải người của tập đoàn Hoắc Thị, nhưng ít nhiều cũng có dính dáng.

Còn cả Mao Tử Linh nữa, cô ta đã bị Hoắc Ung hãm hại, tổ chức này ban đầu không có mặt cô ta, cũng dưới yêu cầu của Trần Lăng, Hàn Cố dò la được manh mối từ Hoắc Ung và Liêu Vân Xuyên, biết được Mao Tử Linh vẫn chưa chết.

May là trước khi họ xác định được vị trí của Mao Tử Linh, Mao Tử Linh đã tự thoát khỏi, trong lòng cô ta sớm đã chất chứa đầy thù hận với Hoắc Ung, chỉ hận không thể băm y thành ngàn mảnh.

Không còn “tay đao phủ” nào thích hợp hơn Mao Tử Linh nữa.

Vì thế, họ đã chọn nhà xưởng Hoắc Đình Diệu từng thuê để ra tay với Hoắc Ung, mà đó cũng chính là nơi mà tập đoàn Hoắc Thị khởi nghiệp.

Dù là nợ máu trả máu hay là cha nợ con trả, thì đây cũng là món quà hồi đáp đích đáng nhất cho Hoắc Đình Diệu và Hoắc Ung.

Trong cả quá trình này, tất cả mọi người trong tổ chức ST đều hết sức kiên quyết cho rằng họ đang nêu cao chính nghĩa, cũng chính là chính nghĩa theo kết quả đã méo mos.

Những “người uỷ thác” phục thù này đều đã cầu được ước thấy, cũng đã trả giá cho việc này, vừa là chủ nghĩa lý tưởng cực đoan, vừa đang tìm kiếm xã hội không tưởng trong lòng mình.

Có bạo lực thì nhất định sẽ có phản kháng.

Những nơi không với tới phản kháng, sẽ sinh ra hành vi cực đoan, phần đông con người ta sẽ lựa chọn tự bảo vệ mình, nhân nhượng để được yên thân, một số ít người thì lại dùng bạo lực trị bạo lực.

Ma tuý là thứ độc hại, dù là loại truyền thống hay loại mới đều thế.

Ô nhiễm công nghiệp hoá chất cũng là một thứ “độc”, chẳng qua là nó rất dễ bị xem nhẹ trong cuộc sống, trong thời gian ngắn, người ta không thể thấy được tính nguy hại của nó, trừ phi tình hình đã trở nên hết sức gay gắt, đến khi nước nhà đã phồn thịnh, việc bồi dưỡng văn hoá kiến thức và quan niệm đều được nâng cao, chính phủ và người dân không còn ngu muội nữa, lúc này mới có người chú trọng, để ý tới nó, giải quyết nó.

Thứ độc làm thối rửa lòng người lại càng “độc” hơn, nó vô hình, không sờ được, không quật ra được, nó sẽ biến thành ác quỷ, đầm lầy, vực thẳm, đục khoét lòng người vào mỗi đêm đen.

Ham muốn trèo đến quyền thế của Hoắc Đình Diệu là ham muốn, ham muốn phục thù của tổ chức ST cũng là ham muốn.

Chúng cũng đều là độc cả.

Chương 174: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 30

Ở bên này, Tiết Bồng vẫn đang nghe Thường Trí Bác nói, cô cũng nhìn sang điện thoại Lục Nghiễm lần nữa, chỉ còn vài cây số nữa là đã đến phạm vi tín hiệu của Thường Trí Bác.

Sắp tới rồi!

Tiết Bồng vô thức siết chặt tay, nhanh chóng nhớ lại từng chi tiết vừa xảy ra, cố tìm vấn đề để kéo dài thời gian, gạt nổi đa số điều muốn hỏi đều đã hỏi gần hết...

Vào lúc này, Lục Nghiễm gõ một dòng chữ lên điện thoại, đưa cho cô xem.

[Tội cố ý làm bị thương người khác]

Tiết Bồng bỗng chốc hiểu ra, vội nói ngay: “Chú Thường, con biết chú không phải người xấu nổi không màng hậu quả, nhất là khi chú kiên quyết muốn bắt được hung thủ đứng đằng sau, vì thế có chuyện này con không hiểu...”

Thường Trí Bác hỏi ngược lại: “Có phải con muốn hỏi chú, tại sao ba năm trước lại đánh người khác bị thương không?”

“Dạ.” Tiết Bồng nói.

Thường Trí Bác bảo: “Vậy bên con đã điều tra ra người bị chú đánh là ai chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiết Bồng thành thật nói: “Nhưng theo bọn con đoán, chú đã vào tù để liên lạc với một số người, xác định một số chuyện qua việc này, ví dụ như Trần Mạt Sinh, còn có viên cảnh sát và Phó Cục trưởng tiền nhiệm, những người từng tiếp xúc với vụ án của bố con, sau đó vào tù vì tham ô hối lộ.”

“Đúng vậy.” Thường Trí Bác thừa nhận: “Chỉ khi ngồi tù mới có thể tìm được những người này, mới có thể hỏi ra chân tướng mà chú muốn biết. Hơn nữa muốn hỏi được những chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai mà được, phải tốn một khoảng thời gian của chú. Còn người chú đánh là ai, tại sao chú lại đánh thì con cứ việc đi điều tra, người đó sẽ nói với con.”

Tiết Bồng cau mày, nhanh chóng ghép nối ra vài khả năng trong đầu.

Chỉ là còn chưa kịp hỏi, Thường Chí Bác lại bỗng nhiên đổi chủ đề: “Phải rồi Bồng à, có chuyện này chú mong con có thể giúp chú.”

Tiết Bồng ngăn người một chốc rồi cũng hiểu ra: “Chú đang nói đến tro cốt của Thường Phong sao?”

Thường Trí Bác: “Đúng vậy, nếu con có thời gian, giúp chú đưa Phong về với. Cũng không cần mua mộ địa gì đâu, dù gì Thanh Minh sau này cũng chẳng ai tới thắp hương, thôi cứ thả cốt xuống biển đi.”

Tiết Bồng: “Chú Thường, chuyện còn thay đổi được, vẫn còn kịp...”

Thường Trí Bác ngắt lời cô: “Chú làm cha thất bại lắm con, chú không có dạy dỗ nó đàng hoàng. Lúc mẹ Thường Phong mất, chú cứ vùi đầu điều tra nguyên nhân cái chết của bố con với Tiết Dịch, không để tâm đến người nhà, nó trách chú thì cũng đúng thôi. Cái hôm thằng Phong mất, cuối cùng cha con chú cũng có thể bình tĩnh mà nói chuyện với nhau, lúc đó chú mới biết, thật ra trong lòng thằng Phong đã tha thứ cho chú từ lâu rồi. Nhưng mà nó cũng như chú ấy, không buông bỏ tự ái nói chuyện với người kia được, cứ nghĩ đời

còn dài, sau này còn có cơ hội...” Thường Trí Bác lại thờ dài rồi bảo: “Nếu hôm đó Tiểu Nguyên không tới tìm chú, nói thật cho chú nghe về nguyên nhân cái chết của thằng Phong, chắc chú vẫn không hạ được quyết tâm đòi lại công bằng cho nó đâu.”

Tiểu Nguyên?

Ngài Tiểu Nguyên?

Đòi lại công bằng...

Tiết Bồng và Lục Nghiễm nhìn nhau, ánh mắt hai người đều kinh hoàng, trong lòng cũng đang nghĩ đến cùng một chuyện: Thường Trí Bác muốn hai bên cùng đến đường chết?

Tiết Bồng vội hỏi: “Chú muốn làm gì vậy? Chú đừng làm vậy, nếu chú biết gì về cái chết của Thường Phong, cảnh sát chắc chắn sẽ giúp chú! Và lại bọn con đã nắm được chứng cứ của vụ án này rồi, không bao lâu là sẽ bắt được hung thủ thôi!”

Thường Trí Bác lại không trả lời câu này của cô mà chỉ nói: “Phải rồi, còn một chuyện nữa, nếu con có gặp lại Phương Tử Oánh, giúp chú nói với con bé, việc mẹ nó “mất tích” chắc chắn có liên quan tới Khang Vũ Hình, không chính tay làm thì cũng sẽ biết được gì đó.”

Gì chứ?... Mẹ Phương Tử Oánh?

Mẹ Phương Tử Oánh quả thật đã mất tích, tuy cảnh sát cũng nghi ngờ Lưu Cát Dũng, nhưng không tìm được chứng cứ Lưu Cát Dũng giết vợ giấu xác, vì thế, đến tận bây giờ, mẹ của Phương Tử Oánh vẫn đang trong tình trạng “không rõ tung tích”.

Sao Thường Trí Bác lại tiết lộ chuyện này vào lúc này, điều này có liên quan gì đến Khang Vũ Hình?

Tiết Bồng nói ngay: “Con không hiểu, chú nói cụ thể hơn được

không?”

Nhưng Thường Trí Bác lại bảo: “Bồng, lời cuối cùng, nhớ chuyển lời đến mẹ con giúp chú, nói là chú xin lỗi.”

Sau đó, điện thoại bị ngắt ngang.

Tiết Bổng sừng sốt, vội vã gọi lại, nhưng không có ai bắt máy.

Lục Nghiễm căng thẳng mặt mày, gọi ngay cho Hứa Trăn: “Hứa Trăn, nhanh chóng xác định vị trí tín hiệu, càng chính xác càng tốt.”

Vài giây sau, Hứa Trăn nhanh chóng trả lời: “Đội phó Lục, từ nửa phút trước, tín hiệu đã không còn di chuyển nữa, chúng tôi sắp đến rồi, vị trí chắc là trên cầu lớn khu phía Nam.”

Cầu lớn khu phía Nam?”

Không, Thường Trí Bác chắc chắn đã đi lại trên cầu, trên đó xe cộ qua lại đông đúc, camera cũng nhiều, dù ông ấy muốn đòi lại công bằng cho Thường Phong như thế nào thì cũng đều không thể hện đối tượng lên cây cầu mà khắp nơi đều là “nhân chứng” như thế được.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm nói: “Tôi nghi ngờ Thường Trí Bác đã bỏ điện thoại lại trên cầu. Thế này đi, các cậu tới nơi, nếu không thấy Thường Trí Bác thì để lại một người tìm điện thoại, số còn lại đi qua cầu.”

Hứa Trăn đáp lời, nhanh chóng đưa ra thắc mắc: “Nhưng đội phó Lục, sau khi qua cầu thì phải đi đâu tìm ông ấy?”

Câu hỏi này cũng đã làm Lục Nghiễm khó giải quyết.

Anh im lặng vài giây rồi nói: “Chúng tôi sắp tới rồi, tập hợp dưới cầu trước.”

Hứa Trăn: “Vâng, đội phó Lục.”

Suốt quãng đường sau đó, Lục Nghiễm và Tiết Bồng nói chuyện rất ít, cả hai đều tự sắp xếp suy nghĩ.

Cho đến khi đi ngang qua cầu lớn khu phía Nam, Tiết Bồng mới hoàn hồn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cây cầu này như một ranh giới cắt ngang, một bên là đi tới khu thành phố phồn hoa, bên còn lại dẫn ra ngoại ô giá nhà tương đối rẻ, lại còn ít người.

Dưới cầu là dòng sông tối đen như mực, mỗi ngày đều sẽ có trăm vạn người lái xe đi ngang qua cây cầu này, đến thành phố làm việc.

Thứ thường thấy nhất ở khu phía Nam trước kia là dòng sông ô nhiễm và nhà máy bị bỏ hoang, cho đến năm năm trước, chính phủ mới bắt đầu dốc công cải thiện.

Xe Lục Nghiễm nhanh chóng chạy băng quay cầu, tới một bãi đất trống bên cạnh đường xuống cầu, xe cảnh sát đã ngừng ở đó, Hứa Trăn và những người khác đứng ngay bên ngoài, đang bàn bạc gì đó.

Chiếc xe dừng lại, Lục Nghiễm và Tiết Bồng đi về phía mọi người, vẻ mặt ai nấy đều rất nghiêm túc.

Lục Nghiễm trao đổi với mọi người về trọng tâm nhiệm vụ trước, ngoài việc phải tìm được tung tích Thường Trí Bác, còn phải chuẩn bị tâm lý chiến đấu với tội phạm nguy hiểm, đối tượng có thể là tên sát thủ đánh bom mà phân cục khu phía Nam vẫn đang tìm kiếm, cũng có thể sẽ dính dáng tới các thế lực đen tối khác nữa, cảnh sát cầm súng càng phải chuẩn bị tâm lý tốt hơn.

Lục Nghiễm nhanh chóng giao nhiệm vụ, lại đưa mắt sang Hạ Minh,

đại đội trưởng phân cục khu phía Nam.

Tuy nhận được thông báo trễ hơn Hứa Trăn, nhưng vì ở khu phía Nam, lộ trình ngắn nên Hạ Minh đã tập hợp với Hứa Trăn trước khi Lục Nghiễm tới.

Hạ Minh nhận được ánh mắt ra hiệu của Lục Nghiễm, nhanh chóng lấy Ipod ra, chỉ vào hai khu vực ở ngoại ô: “Theo tình báo tôi được cung cấp, hành tung của kẻ gài bom từng được phát hiện ở hai khu vực này, có cái không biết tên thật của kẻ đó, chỉ biết người ta gọi là ông Lâm. Hơn nữa kẻ này còn rất xảo quyệt, sẽ không ở đâu quá ba ngày. Chúng tôi đã liên lạc với đồn cảnh sát ở hai khu vực này, nhất định phải chú ý kỹ càng, theo sát hành động của Lâm. Chúng tôi đã gửi ảnh Thường Trí Bác cho cảnh sát khu vực rồi, cũng đã nhắc họ chú ý xem có xe biển số lạ và đàn ông xuất hiện trên xe không.”

Nếu Thường Trí Bác muốn đòi lại công bằng cho Thường Phong thì chắc chắn sẽ đi tìm Lâm.

Chỉ cần Lâm còn ở một trong số hai khu vực này, gã nhất định sẽ ra gặp Thường Trí Bác.

Cùng lúc đó, Tiết Bồng đi ra một bên, vội vã gọi điện thoại cho Hàn Cố.

Hàn Cố bắt máy, nói “alo”, Tiết Bồng nói nhanh: “Chú Thường mất tích rồi, tôi sợ chú ấy sẽ làm chuyện dại dột, chú ấy không phải đối thủ của đám người đó, hiện giờ bắt buộc phải tìm được chú ấy. Anh có hiểu ý tôi không?”

Hàn Cố yên lặng mấy giây rồi nói: “Anh không biết em đang nói gì, cũng không biết ông ấy đang ở đâu.”

“Hàn Cố!” Tiết Bồng thấp giọng quát: “Cuộc điện thoại này không có ghi âm, điện thoại tôi cũng không có phần mềm nghe lén, hiện giờ tình hình đang cấp bách, tôi không có đang gài bẫy anh, tôi mong anh

biết được gì thì làm ơn nói với tôi, có khi vẫn còn kịp!”

Ở bên kia đầu dây, Hàn Cố khẽ thở dài: “Lý tưởng khác thực hiện, em cũng biết đấy, anh nói thật, anh không biết ông ấy định làm gì, ông ấy cũng không nói với anh. Chuyện này anh cũng không làm được gì.”

Tiết Bồng: “Anh không biết thật sao?”

Hàn Cố: “Anh không biết. Ít nhất thì trong chuyện này, anh không lừa em.”

Tiết Bồng im lặng, cũng không biết vì sao cô lại tin lời Hàn Cố nói là thật.

Nhưng cô vẫn không muốn bỏ cuộc, đã đến nước này, cũng chỉ có Hàn Cố và Trình Khi mới tìm được tung tích Thường Trí Bác, hay nói cách khác là biết ông ấy sẽ đi đâu.

Nhưng cô biết cách liên lạc với Trình Khi, chỉ có mỗi Hàn Cố...

Tiết Bồng nhắm mắt, hít sâu mấy hơi để mình gắng sức bình tĩnh lại, tìm được manh mối hữu dụng nhất trong những manh mối phức tạp kia.

Đúng vậy, tuy có rất nhiều manh mối, nhưng đến hôm nay, người mà Thường Trí Bác quan tâm nhất chỉ còn mình Thường Phong.

Ông ấy là bạn của Tiết Ích Đông, là bậc cha chú của Tiết Dịch, là kẻ cầm đầu tổ chức ST, ông ấy đã hoàn thành sứ mệnh của mình, nếu không thì cũng sẽ không buông bỏ mọi thứ mà đi thực hiện trách nhiệm mà ông ấy nghĩ là một người cha nên làm.

Đó là cái ông ấy nợ Thường Phong.

Vì thế chỉ cần tìm được manh mối liên quan đến việc này là được.

Tiết Bồng nhanh chóng nghĩ đến vài người, Thường Phong, Ngải Tiểu Nguyên, còn có kẻ gài bom vẫn chưa xác định được thân phận, cho đến khi cô bỗng nhiên nghĩ tới... Phùng Tề Chính!

Tiết Bồng mở mắt, lên tiếng bảo: “Vậy được, anh có thể giúp tôi một việc không, tôi muốn biết hiện giờ Phùng Tề Chính đang ở đâu.”

Theo lý thì dù Thường Trí Bác muốn trả thù, cũng sẽ tìm đến kẻ gài bom là Lâm, nhưng tên Lâm này phần trăm cao là do Phùng Tề Chính mua chuộc rồi ra lệnh.

Đương nhiên người phía sau Phùng Tề Chính là Hoắc Đình Diệu, nhưng Thường Trí Bác hẳn là rất rõ, ông ấy rất khó động được tới Hoắc Đình Diệu, hơn nữa dù ông ấy có tìm được cơ hội, biết được hành tung của Hoắc Đình Diệu để kéo ông ta cùng chết thì ông ấy cũng sẽ không làm vậy, bởi Hoắc Đình Diệu còn có liên quan đến mấy vụ án chưa được phá, Hoắc Đình Diệu tuyệt đối không thể chết như thế.

Vì thế, Phùng Tề Chính và gã Lâm gài bom chắc hẳn sẽ là mục tiêu trả thù của Thường Trí Bác!

“Em hỏi Phùng Tề Chính sao?” Hàn Cố khựng lại một lúc mới tiếp: “Giờ anh ta đang đi về phía anh đây.”

Cái gì?!

Tiết Bồng bỗng chốc sửng người, não cô vừa tiếp nhận xong câu nói này, cô cũng vô thức quay người, đi về phía Lục Nghiễm và những người khác.

Vào lúc ấy, tiếng tạp âm bên kia điện thoại bỗng dưng nghe lớn hơn, ban nãy mới chỉ nghe được một chút tiếng gió, có vẻ Hàn Cố đang đứng ngoài cửa, hơn nữa xung quanh rất yên ắng.

Nhưng hiện giờ lại bỗng chốc có tiếng người nói chuyện, tiếng nhạc, dường như cách Hàn Cố không xa có rất nhiều người đang cười nói, có vẻ là đang ở trong một bữa tiệc lớn, hoặc là một tiệc rượu nào đó.

Tiết Bồng đi đến trước mặt Lục Nghiễm, Lục Nghiễm nhìn thấy ánh mắt cô, lập tức hiểu ra, anh giơ tay ngắt lời một cảnh sát đang nói trong số đó.

Sau đó, Tiết Bồng cũng mở loa ngoài cho mọi người nghe.

“Này cậu Hàn, sao chạy ra ban công một mình vậy, ban nãy giám đốc Hoắc còn tìm cậu đấy, nào, vào với tôi, uống thêm mấy ly!”

Giọng nói này là của Phùng Tề Chính.

Tiếp đó, mọi người nghe thấy tiếng cười của Hàn Cố: “Tôi mới nghe điện thoại của khách, tới ngay đây.”

Phùng Tề Chính: “Khách gì mà gấp thế, đừng nói cậu định đi đấy, vậy thì mất hứng lắm.”

Hàn Cố: “Vâng, tôi nói chuyện xong rồi.”

Nói đến đây, điện thoại cũng ngắt máy.

Tiết Bồng cất điện thoại, nhìn nhau với Lục Nghiễm, Lục Nghiễm lập tức quay sang nói với mọi người: “Nhanh chóng điều tra xem tín hiệu điện thoại của Hàn Cố bây giờ đang ở đâu, anh ta đang ở cùng Phùng Tề Chính.”

Chỉ một lát sau, đài tín hiệu đã đưa thông tin tới, vị trí xuất hiện ở một khu biệt thự ở khu phía Nam.

Hứa Trăn nói: “Trước đó chúng tôi đã điều tra, ở đây có một căn biệt thự thuộc sở hữu riêng của nhà họ Hoắc. Cách đây không lâu còn từng lên tin tức, bảo rằng hệ thống an ninh ở đây hiện tại là tốt nhất

thành phố Giang, Thường Trí Bác không thể vào được, trừ khi có người mở đường cho ông ấy.”

Lục Nghiễm khựng lại, quay sang Tiết Bồng: “Hàn Cố nói sao?”

Tiết Bồng thuật lại đầy đủ, bổ sung thêm: “Em thấy anh ta không giống đang nói dối, nếu anh ta để chú ấy vào, có thể sẽ làm người nhà họ Hoắc chú ý. Như thế thì sơ suất quá.”

Cái quan trọng nhất là làm thế thì chính hấn cũng sẽ bị bại lộ.

Tuy hành động nhắm vào nhà họ Hoắc của tổ chức ST đã đi vào giai đoạn cuối, nhưng vẫn chưa phải lúc có thể buông lỏng.

Thường Trí Bác đã xuất hiện, cũng đã bại lộ hoàn toàn, nếu Hàn Cố cũng chịu liên lụy vì giúp Thường Trí Bác lần này, thế thì ngoài kia không còn người của ST nữa.

Tất nhiên là trước đó còn có sự trợ giúp của Trình Khi, thế nhưng theo những hành động quen thuộc của Trình Khi có thể thấy y chỉ là một người ngoài rìa, giúp đỡ cũng là vì nể tình bạn bè sống cùng từ nhỏ đến lớn, không nhúng tay vào mấy chuyện giết chóc, sau đó lại còn giao USB cho Quý Đông Duẫn, chứng tỏ muốn rút lui.

Cũng có nghĩa là nếu Thường Trí Bác và Hàn Cố lần lượt xảy ra chuyện, thế thì tiếp đến dù có biến đổi thế nào, hoặc cần ứng phó ở đâu đó thì cũng không còn ai trong ST làm được.

Lục Nghiễm nhú mày nghĩ rồi nói: “Đúng là thế, nếu Thường Trí Bác xảy ra chuyện, Hàn Cố là luật sư, còn có thể giúp chú ấy lần cuối. Thường Trí Bác hay Hàn Cố cũng đều sẽ không sắp xếp như thế, như thế này đồng nghĩa với việc dâng mình cho đối phương.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại quay sang nói với Hạ Minh: “Nhưng mà để đề phòng bất trắc, vẫn nên liên hệ với cảnh sát khu vực gần đó, nhờ họ chú ý lối ra vào khu biệt thự, xem xem có ai khả nghi không.

Nếu phát hiện ra Thường Trí Bác thì lập tức báo lên, tuyệt đối không được hành động khinh suất, có thể ông ấy có mang theo vũ khí.”

Hạ Minh nhanh chóng nghe theo, đi sang bên cạnh gọi điện thoại.

Lúc quay lại, Hạ Minh còn mang tới một tin tức: “Đội phó Lục, mới nhận được tin, phát hiện tung tích bị nghi là của Lâm và Thường Trí Bác, vị trí đã được gửi sang. Còn nữa, cảnh sát khu vực bắt gặp họ trong tình cảnh rất đột ngột, hai bên xảy ra xung đột, hiện trường có một người chết, hai người bị thương, đã gọi xe cấp cứu rồi...”

Mười lăm phút sau, Lục Nghiễm, Tiết Bồng và những người khác đã tới được hiện trường vụ án mà cảnh sát khu vực báo cáo.

Xung quanh rất trống vắng rộng rãi, nằm ở khu xây dựng bỏ hoang khá gần đường quốc lộ.

Xe cấp cứu đã tới, hai cảnh sát khu vực không có vết thương bên ngoài, nhưng một người đang ho rất dữ dội, đang được thở oxy, chuẩn bị đưa ngay tới bệnh viện, người còn lại tương đối ổn định.

Hạ Minh lập tức đi tới hỏi rõ tình hình, cảnh sát còn ổn định báo rằng lúc họ tuần tra đến gần đây, có người dân chạy mô tô tới, chỉ về phía khu xây dựng, bảo rằng lúc đi ngang đó có nghe tiếng la hét thảm thiết vọng ra từ công trường bỏ hoang, còn có người gào lên “cứu mạng”.

Hai cảnh sát nghe xong lập tức chạy về phía công trường.

Vì đã nhận được thông báo từ phân cục khu phía Nam, hai người đã đề cao cảnh giác từ trước, cũng đã trang bị bảo hộ đầy đủ, cẩn thận tiến đến địa điểm mà người dân nói, còn rọi cả đèn pin.

Chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy một người đàn ông vóc dáng tầm trung, chậm chậm đi từ trong sâu ra.

Đến gần mới phát hiện, người đàn ông khoảng bốn năm chục tuổi, đầu tóc rối bù, quần áo dính bẩn, trên mặt và tay đều có dính máu và bùn đất, không nhìn rõ mặt, nhưng ánh mắt rất sâu và hung tợn.

Hai cảnh sát lập tức nhận thức rằng tình hình nguy khốn, có ý định muốn khống chế người đàn ông.

Cảnh sát khu vực không được phát súng, người đàn ông lại có cầm vũ khí, hơn nữa vào lúc cảnh sát tới gần, ông ấy còn lấy trong người ra một cái chai, lăn đến chỗ cách hai cảnh sát mấy mét.

Cái chai nhanh chóng phát nổ, dung dịch bắn tứ tung, khói giăng khắp xung quanh, mùi rất nồng.

Cảnh sát lập tức lui ra, người đàn ông thừa cơ chạy thoát.

Ở bên khác, Lục Nghiễm, Tiết Bồng và những người khác đã tới hiện trường vụ án.

Kỹ thuật viên của phân cục phía Nam có mang hộp dụng cụ, lúc người này thu thập vật chứng, Tiết Bồng cũng đeo khẩu trang và găng tay, nhanh chóng kiểm tra dưới mặt đất.

Dưới đất có những mảnh vỡ của cái chai sau vụ nổ, còn có rất nhiều xác thực vật bị dung dịch hoá học ăn mòn, màu thực vật và đất đều đã thay đổi.

Tiết Bồng cẩn thận tìm kiếm, cô tìm được một chút mảnh giấy thiếc vẫn chưa cháy hết.

Đến lúc Lục Nghiễm đi tới, Tiết Bồng đứng dậy nói: “Là bom H₂SO₄. Giấy thiếc và H₂SO₄ xảy ra phản ứng hoá học, dẫn đến phát nổ.”

Tiếp đến, bộ đàm của Lục Nghiễm cũng phát ra giọng nói của Hạ Minh, Hạ Minh nhanh chóng báo cáo tình hình.

Tiết Bồng cũng nghe thấy, cô nói: “H₂SO₄ phát nổ sẽ sinh ra sương mù axit sunfuric, hít vào sẽ thích thích đường hô hấp, có thể sẽ gây viêm phế quản hoá học, nghiêm trọng có thể dẫn đến phù phổi. Nhưng chỗ này rất thoáng, dù có sinh ra sương mù axit sunfuric thì cũng sẽ không hít phải lượng quá nhiều, hơn nữa đối tượng lẫn chai dưới đất, trên quần áo hai đồng nghiệp cũng chỉ có dính giọt bắn axit sunfuric ở góc, có thể thấy ông ấy không muốn làm người vô tội bị thương...”

Tiết Bồng vừa nói vừa men theo vết máu đi vào trong công trường bỏ hoang.

Lục Nghiễm đi ngay cạnh Tiết Bồng, tay soi đèn: “Nếu anh đoán không sai thì người đàn ông bước ra khi nãy chính là chú Thường hoặc Lâm.”

Đây cũng chính là cái Tiết Bồng lo lắng.

Khi đó, khắp mặt người kia toàn là máu nên cảnh sát không hề nhìn thấy rõ, đối tượng lại dùng bom hoá học, rất giống với cách thức của tên sát thủ gài bom, nhưng cũng có thể là do Thường Trí Bác gây nên.

Thường Trí Bác cũng am hiểu hoá học, cũng rất có thể đã chuẩn bị cách thức báo thù “gài bom” tương tự.

Tiết Bồng hỏi khẽ: “Ông Lâm kia khoảng bao nhiêu tuổi?”

Lục Nghiễm nói: “Bốn mươi mấy.”

Tiết Bồng không nói tiếp, đi nhanh theo ánh đèn.

Càng vào trong sâu, vết máu dưới đất càng nhiều.

Cho đến khi vào trong phạm vi công trường, Lục Nghiễm soi đèn nhích lên phía trên rồi bỗng khựng lại, anh vươn tay giữ lấy Tiết

Bồng.

Tiết Bồng vẫn mãi để ý dưới chân, bị anh kéo thế nên loạng choạng rồi mới vững lại.

Sau đó, cô nhìn theo phía ánh đèn, nhìn thấy một người đang nằm dưới đất cách đó mười mét, trên người toàn là máu, nhìn lượng máu bắn ra như thế thì chắc là đã chết.

Tiết Bồng vô thức siết chặt lòng bàn tay, cô và Lục Nghiễm nhìn nhau rồi gật đầu, tách ra hai bên trái phải, đi vòng quanh đường giữa thẳng tới thi thể, không phá hoại dấu vết dưới đất, tới gần từ hai bên.

Lúc tới sát bên, Tiết Bồng mới khụy gối, vô thức đưa tay tới.

Lúc này, Lục Nghiễm lại nói: “Để anh.”

Lục Nghiễm nhanh tay hơn cô, anh cẩn thận lật nghiêng thi thể rồi rọi đèn pin vào mặt người chết.

Người chết là nam, khoảng bốn mươi mấy tuổi, mặt dính rất nhiều máu, nhưng vẫn nhìn rõ đường nét khuôn mặt, không phải là Thường Trí Bác.

Tiết Bồng nhắm mắt, thờ phào nghe rõ.

Sau khi nhận dạng rõ ràng, Lục Nghiễm lại đưa thi thể về chỗ cũ, sau đó nói vào bộ đàm: “Đã phát hiện ra thi thể, vị trí ở...”

Tiết Bồng cũng đứng dậy, quay đầu nhìn về phía khác.

Theo hướng thi thể nằm, người đàn ông này chắc đã chạy ra từ bên trong, dưới đất vẫn còn dấu chân của ông ta.

Hơn nữa hai mũi chân đều hướng sang bên phải, chứng tỏ người đàn ông này vừa chạy vừa nhìn về phía sau bên phải, chắc là có

người đã đuổi theo ông ta.

Sau khi ngã xuống, lưng người đàn ông bị đâm nhiều nhát dao, nhưng trước đó, ông ta đã bị thương sẵn, nếu không thì khả năng chạy thoát chắc phải cao hơn mới phải.

Còn một việc nữa là tuy vết máu ở chỗ này khá nhiều, nhưng dưới đất cũng có vết máu nhỏ giọt suốt quãng đường người đàn ông chạy.

Máu rơi xuống đất không hoàn toàn có hình tròn, xung quanh còn có tia bắn ra.

Nếu máu một người rơi xuống trong trạng thái đứng yên, thế thì tia xung quanh giọt máu sẽ tản ra đều nhau, nếu đang trong trạng thái vận động thì hướng tia máu sẽ là hướng người này di chuyển.

Vì thế, suy đoán theo hình thái vết máu dưới đất, người đàn ông đã chạy ra từ bên trong, hơn nữa trước lúc chết còn bị đâm vài nhát.

Sau khi phán đoán hiện trường, Tiết Bồng cũng giơ đèn pin trong tay lên, chiếu vào bóng tối trước mặt.

Cách đó mấy bước, có một căn nhà xi măng bỏ hoang, bên ngoài loang lổ cũ kỹ, nhưng trên cửa lại có móc một cái giá gỗ, trên giá vẫn còn phơi đồ, giống như có người đã sống ở đây.

Hứa Trăn và những người khác cũng đã tới.

Hứa Trăn soi đèn khẩn cấp, theo Lục Nghiễm và Tiết Bồng tới gần căn nhà xi măng.

Cửa nhà xi măng không đóng, rọi đèn vào trong không thấy ai, dưới đất lại có rất nhiều vật dụng nguy hiểm, tất cả đều là nguyên liệu chế tạo thuốc nổ.

Nơi đây chắc là nơi ẩn nấp của gã Lâm gài bom.

Chương 175: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 31

Trong lúc phân cục khu phía Nam tiến hành phong tỏa hiện trường, đồng nghiệp ở lại cầu lớn khu phía Nam cũng gọi điện tới, báo rằng đã tìm hết xung quanh, không phát hiện điện thoại Thường Trí Bác để lại, nhưng họ có hỏi người qua đường, người ta nói rằng trước đó có nhìn thấy một chiếc xe đậu sát rào khẩn cấp, tài xế đã bước xuống xe vút gì đó xuống cầu.

Đồng nghiệp nhanh chóng liên lạc với Đại đội Giao thông để trích xuất camera, phát hiện người xuống xe chính là Thường Trí Bác, ông ấy đã vút một vật trông giống như điện thoại xuống dưới.

Đồng nghiệp lại gửi đoạn video này đi, mở ra xem thì phát hiện quần áo mà Thường Trí Bác mặc trùng khớp với lời miêu tả của hai cảnh sát.

Camera gần công trường bỏ hoang nhất cũng đã được trích xuất ra, còn ghi lại được hình ảnh Thường Trí Bác lái xe vào một con đường nhỏ âm u, dừng xe ở bên trong rồi bước xuống đi bộ.

Nơi đó cách công trường khoảng năm trăm mét, cần phải đi bộ một khoảng thời gian.

Cái kỳ lạ là camera chỉ quay được cảnh Thường Trí Bác dừng xe lại, không quay được cảnh ông ấy lái ra.

Camera ở đường gần đó cũng không quay được chiếc xe xuất hiện lần nữa.

Cũng có nghĩa là nếu Thường Trí Bác không lợi dụng góc chết của camera thì chiếc xe chắc chắn vẫn còn đậu ở đó.

Phía bên này, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng cùng nhau rời khỏi căn phòng, các động nghiệp ở phân cục khu phía Nam bắt đầu bận rộn với công việc, tất cả mọi người đều có công việc riêng, trong lòng hai người thì lại hết sức hỗn loạn.

Cảnh sát phát hiện người rời khỏi hiện trường chính là Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác đã trả được thù, nhưng đây chỉ mới là một phần.

Chuyện vẫn còn chưa chấm dứt.

Trong căn phòng đó có rất nhiều nguyên liệu và công cụ chế tạo bom, trong số đó cũng có giấy thiếc và axit sunfuric.

Thường Trí Bác lấy đồ tại chỗ, bom axit sunfuric chắc là do Lâm chế tạo, hơn nữa trước khi đi, ông ấy còn mang theo trên người, chắc chắn là không chỉ mang theo một thứ mà vẫn còn thứ khác.

Điều khiến người ta rung mình chính là ông ấy rốt cuộc đã mang bao nhiêu, mang cái gì.

Tiết Bồng đi thẳng về phía đường lớn: “Lục Nghiễm, em có linh cảm rất xấu.”

“Anh cũng vậy.” Giọng Lục Nghiễm hết sức nghiêm túc, cũng rất nặng nề, anh cũng nhìn ra con đường đang sáng đèn như Tiết Bồng.

Tiết Bồng thở dài, bắt đầu nói ra suy nghĩ của mình: “Sau khi giết Lâm, chú Thường lại quay về căn phòng đó để chế tạo bom axit sunfuric, chú ấy mang những thứ đó đi đâu? Đi làm gì?”

Lục Nghiễm tiếp: “Còn nữa, gần đây không có trạm xe, chú ấy còn vút điện thoại đi, vậy chú ấy đi khỏi đây bằng phương tiện gì? Đi nhanh được thế, chắc chắn là có người hỗ trợ, hoặc là đã đậu sẵn một chiếc xe gần đó rồi.”

Xe Thường Trí Bác lái tới đã bị lộ, ông ấy cũng đã đi khỏi, còn tránh camera theo dõi suốt dọc đường, chắc chắn đã thay đổi phương tiện giao thông.

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã đi tới bên đường.

Hứa Trăn theo tới, nhanh chóng thuật lại tình hình do hai cảnh sát khu vực cung cấp rồi chỉ về một phía mà nói: “Theo hai người đồng nghiệp nói thì sau khi ném bom axit sunfuric. Thường Trí Bác đã chạy về phía bên đó. Nhưng vì khi đó tình huống khá hỗn loạn, còn có khói và khí hắc mũi gây làm nhiễu khả năng phán đoán, họ chỉ có thể nhận ra hướng chung chung chứ không biết sau khi chạy ra đường, Thường Trí Bác đã đi khỏi như thế nào, chỗ đó là góc chết.”

Tiết Bồng nhìn theo hướng Hứa Trăn chỉ, cô nói nhanh: “Em muốn tới đó xem.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Hứa Trăn, cậu theo Tiết Bồng sang đó, nhớ đề cao cảnh giác, chú ý an toàn.”

Hứa Trăn: “Vâng, đội phó Lục.”

Tiết Bồng và Hứa Trăn nhanh chóng đi theo về phía Thường Trí Bác biến mất, Lục Nghiễm vẫn đứng yên tại chỗ, quay người lại nhìn về phía công trường bỏ hoang.

Cả sự việc trông có vẻ hợp lý nhưng lại có cảm giác trùng hợp, quái dị lạ thường.

Điều không có gì phải bàn cãi là cả Lâm và Thường Trí Bác đều có năng lực phản hướng điều tra, một người ẩn nấp ở ngoại ô khu phía

Nam nhiều ngày, tránh né cảnh sát truy vết, người còn lại thì lại tìm được chỗ ẩn nấp của đối tượng nhanh và chính xác trước khi cảnh sát kịp đến, ném điện thoại xuống dưới cầu, xuống xe đi bộ ở gần camera cuối cùng, tất cả đều là hành động làm kéo dài thời gian của cảnh sát.

Vậy thì vấn đề là ở đây, sao Thường Trí Bác lại biết nơi Lâm ẩn náu?

Chẳng lẽ tìm qua flycam của Trình Khi sao?

Không, dù Thường Trí Bác biết người làm nổ chết Thường Phong là Lâm, nhưng dùng flycam cũng chỉ là mò kim đáy bể, ông ấy chỉ có một mình, không có hệ thống lần theo dấu vết như cảnh sát.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm lại quay sang bên phải, đó là hướng camera quay được cảnh Thường Trí Bác đậu xe lại.

Thường Trí Bác ngừng xe ở đây, nhưng không về lấy, ngoài việc khiến cảnh sát không thể lần theo dấu vết đi bộ của ông ấy trong thời gian ngắn, còn là để tránh tầm nhìn của Lâm.

Nếu đậu xe ngòì ngòì ngay đường lớn gần công trường bỏ hoang, với độ cảnh giác của Lâm thì chắc chắn sẽ phát hiện ra, sẽ không để mặc Thường Trí Bác tới gần mà không làm gì cả.

Thường Trí Bác đã gần năm mươi tuổi, Lâm thì lại ngoài bốn mươi, vóc dáng cả hai không chênh lệch mấy, cũng không phải người luyện võ, một khi có xung đột trực diện, Thường Trí Bác là người bất lợi hơn.

Trong quá trình đấu đá, Lâm lại quen thuộc với tình hình trong ngôi nhà nhỏ hơn, gã có thể dùng công cụ để đối phó với Thường Trí Bác bất cứ khi nào.

Nhưng kết quả lại là Thường Trí Bác đánh cho Lâm như tử, lại còn đuổi theo ra tới ngoài bãi đất trống rồi dùng dao đâm loạn xạ nhiều

nhát.

Càng độc hơn là chỉ cần nhắm vào chỗ hiểm, một nhát thôi là đã đủ rồi.

Nhưng Thường Trí Bác không chỉ đâm mỗi chỗ hiểm, mà còn đâm rất nhiều nhát vào các bộ phận khác trên cơ thể, đó là để xả hận, để tăng thêm đau đớn trước lúc chết của Lâm.

Còn một điều nữa, nhìn thi thể ngã dưới đất khi nãy của Lâm thì có thể thấy, gã không phải là một kẻ có sức lực.

Nghĩ cũng phải, những phần tử phạm tội chú trọng tới “kỹ thuật” thế này thường có hướng đi khác một trời một vực so với những tay dựa vào sức mạnh như Lý Thành Kiệt.

Tất nhiên là cũng có ngoại lệ.

Thường Trí Bác có đủ động cơ giết người, chỉ là Thường Trí Bác đã dựa vào đâu mà cho là sức lực của mình đủ để xử lý Lâm? Chỉ mang theo một con dao đến là có thể đâm Lâm thành cái tổ ong rồi sao?

Tất nhiên là Thường Trí Bác không chỉ biết chính xác vị trí ẩn mình của Lâm, mà còn rõ mồn một sức lực của Lâm, với tác phong hành động của Thường Trí Bác, trước khi ra tay, ông ấy chắc chắn sẽ cân nhắc mọi mặt, nhất là với chuyện báo thù của Thường Phong, chỉ được thành công, không được thất bại, ông ấy sẽ không đánh mà không nắm chắc phần thắng.

Thường Trí Bác dám chỉ mang theo một con dao, chắc chắn là đã thâm nắm được phần thắng.

Vậy thì... ai đã cho ông ấy “phần thắng” ở đây?

Xe của Thường Trí Bác đầu ngay gara sau biệt thự, ông ấy xuống xe, đi theo vệ sĩ phụ trách dẫn đường, vào thẳng biệt thự từ cửa sau.

Vào lúc này, khách khứa đều đang ở sân trước.

Trong phòng làm việc trên tầng một, Hoắc Kiêu đang đợi ông ấy.

Thường Trí Bác bước vào cửa, chỉ liếc nhìn Hoắc Kiêu đang đứng giữa phòng mỉm cười, không để ý tới anh ta mà chỉ lấy ra chai nhựa axit sunfuric các loại, đặt xuống trước mặt Hoắc Kiêu.

Sau đó, Thường Trí Bác lau vết máu trên mặt, lấy mấy miếng giấy từ cái hộp giấy bên cạnh, lau mồ hôi trên đầu, cuộn giấy lại rồi lên xuống bàn.

Hoắc Kiêu yên lặng đứng nhìn, không hề tỏ chút vẻ mặt không vui, dường như không hề để tâm, anh ta chỉ bảo: “Theo vai vế thì cháu cũng nên gọi chú là chú Thường. Ban đầu cháu còn nghĩ, chú sẽ không chấp nhận sự trợ giúp của cháu, không ngờ chú không chỉ chấp nhận, còn bằng lòng tới cả đây.”

Thường Trí Bác khẽ cười: “Không cần nói gì khách sáo đâu. Tôi chỉ muốn tìm một người duy nhất, những nhân vật “lớn” đăng trước thì tôi sẽ không động tới.”

Hoắc Kiêu cũng cười theo: “Nhân vật lớn gì đâu chú, so với chú thì họ chẳng qua cũng chỉ là loại ruồi muỗi thôi.”

Thường Trí Bác: “Cậu lắm lời thật đấy, y hệt bố cậu, chỉ biết giả dối.”

Vừa nhắc đến Hoắc Đình Diệu, nụ cười Hoắc Kiêu đã nhạt đi, anh ta cụp mắt, không nói đến chuyện này, chỉ là sóng gió cuộn trào nơi đáy mắt, luồng khí thù hận bỗng chốc hội tụ, nhưng lại cũng lập tức tan biến.

Thường Trí Bác nhìn rõ tất cả những thay đổi nhỏ nhoi kia: “Sắp tới, nhà họ Hoắc cậu sẽ còn phải đối mặt với nhiều điều tiếng nữa, sóng gió trên mạng dữ dội thế, chắc nhà cậu đã chuẩn bị trước rồi.”

“Đúng là vậy, quả là sút đầu mẻ trán.” Hoắc Kiêu ngẩng lên hỏi: “Chú Thường có cao kiến gì không ạ?”

Thường Trí Bác không trả lời ngay, ông ấy đưa tay vào trong áo khoác, giống như đang mò tìm thứ gì đó.

Ánh mắt Hoắc Kiêu cũng di chuyển theo, anh ta nhìn chăm chăm, khuôn mặt cũng bỗng chốc cứng đờ.

Thường Trí Bác lại rất thoải mái, ông ấy nhanh chóng lấy thứ kia ra, nhưng không phải vũ khí mà là một chiếc bật lửa.

Nét mặt Hoắc Kiêu hơi dịu lại, nhìn Thường Trí Bác đẩy cái bật lửa tới trước.

Cái bật lửa trượt trên bàn, tới trước mặt Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu ngược mắt, cười nhạt nhòa: “Cháu từng bị tai nạn xe rất nghiêm trọng. Vì nguyên do sức khoẻ nên đã cai thuốc rồi.”

Thường Trí Bác lại trả lời một câu không liên quan: “Chắc cậu cũng biết, chuyện lần này bố cậu chạy không thoát đâu, hắn ta chết chắc rồi.”

Hoắc Kiêu thoáng khựng lại.

Thường Trí Bác tiếp tục: “Trước khi chịu trừng trị, hắn ta vẫn còn thời gian để trả giá cho những gì mình đã gây ra. Món nợ mà hắn ta nợ người khác, chắc chắn phải trả lại.”

Hoắc Kiêu khẽ nhú mày, cố tình vờ như không biết: “Cháu không hiểu chú đang nói gì.”

Thường Trí Bác chỉ nói: “Nếu như cậu còn nể tình thì sẽ bỏ qua mất cơ hội này. Thay vì để người khác làm chuyện này, tôi nghĩ hắn ta sẽ

vui lòng khi chính cậu ra tay hơn.”

Căn phòng trở nên yên lặng.

Hoắc Kiêu đột nhiên lên tiếng: “Người chú cần đang ở sân sau, gã ta đã hôn mê rồi, cháu cũng đã điều bảo vệ đi nơi khác. Nhân lúc mọi người đều đang ở đằng trước, chú đưa gã ta đi đi.”

Thường Trí Bác không nói về chuyện này: “Cậu cam chịu để hấn ta thao túng cuộc đời cậu, tước đoạt hết tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về cậu, thứ hấn ta để lại cho cậu, chỉ có mỗi cái hình tượng con trai giỏi giang hiếu thảo.”

Hoắc Kiêu cười: “Dù chú nói sao thì cháu cũng sẽ không giết cha đâu.”

Thường Trí Bác tiếp: “Muốn trả thù một ai đó thì có vô số cách còn tàn nhẫn hơn giết người.”

Hoắc Kiêu hời hợt hỏi: “Ồ, ví dụ như cách gì ạ?”

Thường Trí Bác im lặng một chốc rồi cười khoan khoái, ông ấy nhìn thấy sự tò mò, khao khát, thậm chí còn có chút nóng lòng đang cố đè nén trong mắt Hoắc Kiêu.

Nhưng Thường Trí Bác lại không trả lời ngay lập tức, ông đưa mắt nhìn cái bật lửa trên bàn: “Cái đó là Tiết Dịch nhờ tôi đưa cho cậu, bên trong có khắc tên cậu.”

Hoắc Kiêu sửng ngờ, anh ta nhanh chóng cầm lấy cái bật lửa, gảy bật nắp, nhìn thấy hai chữ H.X (*) bên trong cái nắp.

Đó vừa là Hoắc Kiêu, cũng là Hoắc, Tiết. (*)

(): Chữ viết tắt ở đây là phiên âm quốc tế từ tiếng Trung của tên Hoắc Kiêu và họ Tiết. Thường thì mình sẽ dịch ra tiếng Việt luôn*

nhưng trường hợp này thì phải để nguyên.

Hoắc Kiêu đứng yên tại chỗ, không nói gì hồi lâu, chỉ nhìn chăm chăm vào cái bật lửa, ngón tay nhẹ vuốt lên đường vân bên trên.

Thường Trí Bác cũng ngồi xuống, cầm lấy mấy món đồ nhựa trên bàn, bắt đầu lắp đặt, ung dung đưa ra câu trả lời: “Về vấn đề ban nãy cậu hỏi, muốn khiến một nhân vật “lớn” sống không bằng chết, đâu có gì ngoài việc khiến tất cả nỗ lực cả cuộc đời hắt ta đổ sông đổ biển, đến cuối cùng lại về tay không, chắc là còn đau đớn hơn cái chết đấy.”

Hoắc Kiêu cup mặt, nhét cái bật lửa vào túi, hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: “Sao lâu thế chú mới đưa cho cháu?”

“Đó cũng là ý muốn của Tiết Dịch.” Thường Trí Bác nói: “Con bé nói, đợi đến gần cuối cùng, nếu tôi gặp được cậu, cậu vẫn còn là người, cậu vẫn còn nhớ nó, thì đưa cái này cho cậu.”

Mặt khác, Tiết Bồng cũng đã chạy dọc con đường lớn, đến được nơi Thường Trí Bác biến mất sau cùng.

Nơi đây cũng là đường quốc lộ, nhưng bên cạnh còn có một ngã tư, nếu xe ngừng ở đây, chưa chắc sẽ đi về hướng họ, còn có ba hướng có thể chọn.

Tiết Bồng dừng lại nghỉ lấy sức, sau đó rọi đèn nhìn vết bánh xe dưới lòng đường, muốn tìm dấu vết có liên quan đến Thường Trí Bác.

Cho đến khi đèn pin rọi vào một vết bánh xe ma sát cách đó mấy chục mét, đó là dấu xe quay đầu nhanh mà có.

Vì chỗ này gần với công trường, vì thế mặt đường rất bụi bặm, dễ để lại dấu vết, mà gần bên dấu bánh xe quay đầu, còn có vài dấu chân.

Dấu chân kia có dính chút bùn đất ẩm ướt, bùn đất bám lại còn hiện

ra hoa văn của đế giày, hơn nữa vẫn chưa khô mà còn rất mới, chứng tỏ người này chỉ mới rời đi đây.

Tiết Bồng ngồi khụy xuống quan sát cẩn thận, cô nhìn theo hướng dấu chân quay thẳng về phía công trường bỏ hoang, ở giữa còn có ngang qua một bụi cỏ dại, đất ở đám cỏ dại khá là ẩm ướt, nếu đạp sâu, đi gấp thì quả thật sẽ dính theo ít bùn đất.

Tiết Bồng đứng dậy nói: “Chính là ở đây, ông ấy lên xe đi khỏi từ đây.”

Hứa Trăn đi tới, nhìn dấu vết dưới đất, lại nhìn ra phía sau theo vết bánh xe, mở bản đồ định vị trên điện thoại ra xem rồi nói: “Bên đó chính là khu biệt thự.”

Tiết Bồng sửng người, nhanh chóng quay sang, đi về phía cuối đường không một chiếc xe mà Hứa Trăn vừa chỉ.

Trong đầu cô nhanh chóng lóe lên vô số suy nghĩ, lòng cũng căng thẳng, cô vô thức cầm lấy bộ đàm, nói với Lục Nghiễm: “Lục Nghiễm, chú Thường đã đến khu biệt thự!”

Gần như cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng đã phát hiện ra chuyện tương tự, đang chuẩn bị gọi Tiết Bồng và Hứa Trăn về thì đã nghe thấy giọng của Tiết Bồng.

Lục Nghiễm lập tức gọi người trong đội tới, lên xe đi theo anh, động thời nhấn lại cho Hạ Minh, giao hiện trường lại cho gã, những người còn lại phải đến khu biệt thự chấp hành nhiệm vụ giai đoạn hai.

Không bao lâu sau, xe Lục Nghiễm đã dừng trước mặt Tiết Bồng và Hứa Trăn, hai người lập tức lên xe, vừa ngồi vững, xe đã phóng như bay.

Xe cảnh sát theo phía sau cũng liên tục hú còi cả đường.

Tiết Bồng nói ngay: “Có người trợ giúp cho chú Thường.”

Lục Nghiễm sa sầm mặt, anh nhìn chăm chăm ra con đường đằng trước: “Hơn nữa người này còn tiết lộ tung tích của Lâm cho chú ấy, chú ấy đã chuẩn bị kỹ càng trước khi tới.”

Hứa Trăn hỏi: “Nhưng nếu Hàn Cố thật sự làm thế, chẳng khác nào tự làm lộ mình?”

“Không phải Hàn Cố.”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng đồng thanh.

Tiết Bồng ngừng lại một lúc rồi tiếp: “Chắc chắn là người khác, hơn nữa người này luôn nấp mình trong tối, còn có thể biết được cả chỗ Lâm ẩn nấp.”

“Không chỉ có vậy.” Lục Nghiễm tiếp: “Người này còn có thể để chú ấy vào biệt thự, nhân lúc tổ chức tiệc không ai đề phòng mà ra tay với Phùng Tề Chính.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, lập tức gọi ngay cho Hàn Cố.

Điện thoại reng mấy tiếng, cuối cùng cũng có người nhấc máy, Tiết Bồng cũng bật loa ngoài.

Hàn Cố: “A lô.”

Tiết Bồng định thần lại hỏi: “Bây giờ Phùng Tề Chính có ở với anh không?”

Hàn Cố: “Không, mấy phút trước anh ta đã đi rồi, ngài Hoắc tìm anh ta.”

Ngài Hoắc?

Tiết Bồng hỏi: “Ngài Hoắc nào? Hoắc Đình Diệu hay là Hoắc Kiều?”

Hàn Cố ngạc nhiên: “Anh không biết, người phục vụ tới chỉ nói là “ngài Hoắc”, thường thì bọn anh không hỏi mấy chuyện này nhiều. Nhưng mà nếu tìm Phùng Tề Chính thì chắc là Hoắc Đình Diệu.”

Nói tới đây, Hàn Cố cũng nghi ngờ: “Hình như anh nghe tiếng còi cảnh sát, bên em đang tới à?”

Tiết Bồng hít sâu một hơi: “Hàn Cố, chuyện này rất quan trọng, chắc chú Thường đã tới biệt thự rồi, cố nhanh chóng tìm ra Phùng Tề Chính đi, chúng tôi sắp đến rồi!”

Hàn Cố khẽ thở dài: “Dù chú ấy tới đây cũng không thể vào cửa được, hệ thống an ninh ở đây...”

Chỉ là vừa nói tới đây, Hàn Cố lại bỗng khựng lại, dường như phát hiện ra gì.

Tiết Bồng vội hỏi: “Sao thế?”

Giọng nói của Hàn Cố đã thay đổi: “Hai “ngài Hoắc” vừa mới nhắc đều đang ở trong tầm mắt anh, họ đang ở cạnh nhau, nhưng không thấy Phùng Tề Chính... đừng cúp máy, để anh sang hỏi.”

Hàn Cố vừa nói vừa đeo bluetooth vào, hấn nhét điện thoại vào túi, cất bước đi về phía Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiều.

Trên xe bên này, ba người cũng đang nín thở.

Bên kia đầu dây nhanh chóng có tiếng cười, họ nghe thấy tiếng Hàn Cố: “Ngài Hoắc, vừa rồi luật sư Phùng ở cùng ngài đúng không ạ? Tôi cũng đang có chút chuyện gấp cần tìm anh ta.”

Mấy giây sau, mới nghe thấy tiếng Hoắc Đình Diệu: “Tề Chính hả? Đâu có, tôi không ở cùng cậu ấy.”

“Xin lỗi, chắc tôi đã nhầm.” Hàn Cố nhìn Hoắc Đình Diệu, rồi lại quay sang Hoắc Kiêu: “Mới nãy có phục vụ nói ngài Hoắc tìm anh ấy, tôi còn tưởng...”

Lúc này, Hoắc Kiêu cũng trả lời: “Lạ thật, tôi với bố đều không có tìm anh ấy, chúng tôi đi chung với nhau nãy giờ.”

Hàn Cố vẫn cười nhưng trong lòng thì căng thẳng: “Ồ, vậy ạ.”

Mọi chuyện sau đó xảy ra rất nhanh.

Chưa tới ba phút, cảnh sát chi đội đã lần lượt tới ngoài khu biệt thự, sau khi trao đổi với bảo vệ ngoài cửa thì nhanh chóng hành động.

Xe cảnh sát chạy băng qua nửa dãy biệt thự, tới trước biệt thự nhà họ Hoắc, tiếng còi cảnh sát nhanh chóng khiến khách khứa trong biệt thự chú ý tới, tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc Lục Nghiễm và cả đội vào trong biệt thự, chỉ thấy phần đông khách khứa đều tập trung ở vườn hoa, mọi người đều rất kinh ngạc, Hoắc Kiêu và Hàn Cố cũng đi tới.

Hoắc Kiêu nở nụ cười lịch sự, trông hết sức xa lạ, anh ta liếc nhìn viên cảnh sát trang bị vũ trang ngoài sau Lục Nghiễm mà hỏi: “Cảnh sát Lục, cho hỏi có chuyện gì mà cần quý vị phải tới vào lúc này thế ạ?”

Lục Nghiễm hời hợt: “Tình hình đặc biệt, chúng tôi nghi ngờ có người xâm nhập bất hợp pháp, cần tiến hành lục soát khẩn, phiền anh hợp tác.”

Lục Nghiễm xuất trình xong giấy tờ, lại vô cảm nhìn quanh đám đông khách mời, quay sang ra hiệu cho Hứa Trăn.

Hứa Trần hiểu ý, lập tức chia cảnh sát thành mấy nhóm, chừa lại một nhóm truy tìm người khả nghi ở vườn hoa, còn lại nhanh chóng tiến vào biệt thự.

Nhân viên bảo vệ nhanh chóng bước ra ngăn cản.

Lục Nghiễm lại nhìn sang Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều không nói người bảo vệ rời đi, chỉ nhìn sang Hàn Cố, nghe thấy Hàn Cố hỏi: “Cảnh sát Lục cho hỏi, mọi người có lệnh khám xét không?”

Lục Nghiễm vẫn nói câu đó: “Tôi đã nói rồi, tình hình cấp bách, chúng tôi cần các anh hợp tác.”

Hàn Cố tiếp: “Cảnh sát Lục, chắc anh cũng biết, nếu chủ căn biệt thự không cho phép, anh lại không có lệnh khám xét mà đã vào nhà lục soát, hành vi này là đột nhập nhà dân, chúng tôi có thể bảo vệ quyền lợi của mình.”

Lúc này, hai bên coi như đã bắt đầu giờ thối miệng lưỡi nhà quan.

Lục Nghiễm đi tới trước, khí thế lấn áp người khác, ánh mắt tối sầm, anh chỉ nói: “Cảm ơn đã cho biết. Nhưng chúng tôi đã ngỏ lời trước, nếu các anh tiếp tục cản trở cảnh sát điều tra, lát nữa nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, hậu quả các anh sẽ tự chịu. Hiện giờ phiền các anh hợp tác với chúng tôi, gọi luật sư Phùng Tề Chính ra đây.”

Trong lúc hai bên đang lờn qua tiếng lại, Tiết Bồng cũng đã đi qua khỏi đám người, cẩn thận tìm kiếm bóng dáng của Thường Trí Bác và Phùng Tề Chính.

Tiết là không tìm được gì.

Không chỉ có vậy, mà cả Hoắc Đình Diệu cũng không thấy đâu.

Hàn Cố nghe thấy thế, nhanh chóng đi tới cạnh Hoắc Kiều, thấp giọng nói: “Tình hình không ổn lắm, cậu Hoắc, cần nhắc lại đi.”

Hoắc Kiều cau mày, vài giây sau mới nói với bảo vệ phía sau: “Đi tìm Phùng Tề Chính, bảo anh ta ra đây giải thích cho rõ.”

Bảo vệ: “Vâng.”

Bảo vệ nhanh chóng quay người, đang định vào trong nhà thì lại nghe thấy một tiếng thét thảm thiết phía sau căn biệt thự.

“Á!”

Là Phùng Tề Chính!

Gần như cùng lúc đó, Lục Nghiễm nhanh chóng chạy về phía phát ra âm thanh, đồng thời ra lệnh: “Một nửa ở lại, còn lại theo tôi!”

Các cảnh sát lập tức đi theo, những người còn lại được Hứa Trăn phụ trách, bảo vệ hiện trường.

Tiếng thét phát ra từ phía sân sau, cách đó không xa, vòng qua biệt thự là tới được hiện trường.

Nhóm của Lục Nghiễm tới được sân sau, chỉ nhìn thấy dường như có bóng người cách đó mười mấy mét, miệng người kia còn liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết, nghe giọng nói có vẻ là Phùng Tề Chính.

Phùng Tề Chính lúc này vẫn đang gào: “Cứu tôi, cứu với...”

Chỉ là xung quanh có rất nhiều bụi cây cản trở, đèn hậu viện cũng đã bị ai tắt hết, rất khó nhìn rõ hiện trường.

Những cảnh sát có súng thử tới gần, lúc này, phía Phùng Tề Chính lại phát ra giọng nói khàn đặc: “Đừng tới đây.”

Ngay tiếp đó, một cái chai nhựa được ném xuống đất, lăn ra phía đó mấy mét.

Tiết Bồng nhìn thấy cái chai qua ánh đèn pin, cô hét: “Lùi ra sau! Che kín mũi miệng! Phòng hộ cẩn thận!”

Tất cả mọi người đều nhanh chóng lùi ra sau, cảnh sát có khiên xông ra trước.

Cùng lúc này, cái chai dưới đất nổ tung, dung dịch bên trong bắn tung toé, mùi khói nồng nặc hắc mũi bốc ra.

Đến lúc khói đã tan hết, Hoắc Kiêu và Hàn Cố cũng tới sân sau, đứng ngay sau đội cảnh sát.

Hoắc Kiêu lập tức gọi bảo vệ đi mở đèn, nhưng lại phát hiện có người đã động tay động chân vào đèn, vì thế chỉ đành dùng thiết bị dự phòng.

Chỉ một lát sau, nguồn điện dự phòng được kích hoạt, đèn cũng bật sáng.

Mọi người cuối cùng cũng thấy rõ ở phía trước, người đang ở giữa bụi cây chính là Phùng Tề Chính.

Phùng Tề Chính lúc này đang bị trói trên ghế, mặt mũi đã nát hết, không chỉ có một diện tích lớn khuôn mặt bị dung dịch ăn mòn, mà cơ quan và tổ chức da thịt cũng đã bị than hóa, xuất hiện màu đỏ và đen, một bên mắt cũng đã bị huỷ hoại, mắt còn lại bị mùi khí xông nồng nặc không mở ra được.

Không chỉ có vậy, trên người Phùng Tề Chính còn có rất nhiều chỗ bị thương, bộ vest xám sang trọng cũng đã chịu cảnh bị ăn mòn tương tự, rách nát tả tơi, mớ dung dịch kia ăn mòn xong chất vải, lại thấm vào da thịt.

Phùng Tề Chính kêu gào: “Cứu tôi...”

Nhưng giọng nói không còn nghe rõ nữa, còn có xen lẫn tiếng ho kịch liệt.

Bởi ánh đèn đã rọi sáng, nên Phùng Tề Chính và bóng người phía sau gã ta cũng đã phản chiếu xuống đất.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, Tiết Bồng cũng đã thấy.

Tiết Bồng hé miệng, cô rất muốn cao giọng lên tiếng rằng “chú Thường, ngừng tay đi chú, bây giờ vẫn còn kịp”, nhưng giọng nói lại kẹt lại trong cổ họng cô.

Thường Trí Bác đã bước chân vào con đường không có đường về, ông ấy đã dùng cách của mình để kết thúc mọi thứ.

Ông ấy thà chết cũng không chịu ngồi tù nữa, sẽ càng không nghe theo lời cảnh sát mà lựa chọn ngừng tay.

Cái chết và luật pháp hoàn toàn không là gì đối với ông ấy...

Xung quanh yên lặng vài giây.

Cho đến khi Lục Nghiễm hít sâu một hơi rồi nói lớn: “Thường Trí Bác, ông đã bị bao vây, lập tức buông vũ khí xuống, giơ hai tay lên!”

Chẳng bao lâu sau, Thường Trí Bác chầm chậm đứng dậy từ phía sau Phùng Tề Chính, trông hết sức thảm hại.

Ánh đèn sáng tỏ chiếu trên người Thường Trí Bác, chiếu lên mặt và vết máu trên người ông ấy, cùng với cả mấy cái chai ông ấy cầm trên tay.

Thường Trí Bác quay về phía này, khuôn mặt chìm trong vết máu, chỉ có đôi mắt là còn sáng, nhưng ánh mắt lại giăng đầy tơ máu,

trông như vừa dạo một vòng dưới địa ngục.

Tiếp đó, trong lúc tất cả họng súng đều hướng vào Thường Trí Bác, ông ấy giơ hai tay mình lên.

Chai nhựa trong tay ông ấy cũng vì thế mà phát ra tiếng va chạm khe khẽ.

Gió nổi lên, thổi qua tóc, qua quần áo của Thường Trí Bác, qua cả những cái chai kia.

Thường Trí Bác nhắm mắt, trong tiếng gào thét tuyệt vọng của Phùng Tề Chính, ông ấy khẽ cười, đồng thời buông cái chai trong tay.

Chai rơi xuống.

Tiếng súng nổ lên.

Thường Trí Bác bị bắn chết.

Những cái chai cũng rơi xuống đất, liên tiếp phát nổ.

Dung dịch bắn tung toé, khói cay hắc mũi, nhanh chóng lấp kín Thường Trí Bác và Phùng Tề Chính, tiếng thét của Phùng Tề Chính cũng nhanh chóng bị che lấp.

Tất cả... đều đã kết thúc.

Chương 176: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 32

Sau khi tất cả lắng xuống, Phùng Tề Chính đã chết do dàn bom axit sunfuric liên hoàn.

Phùng Tề Chính vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên ghế, Thường Trí Bác lại nằm dưới đất, hiện giờ đã trở thành hai cái xác nát bươm.

Lúc Quý Đông Dẫn và những người khác trong chi đội đến, biệt thự nhà họ Hoắc đã bị phong tỏa.

Thi thể Phùng Tề Chính không có lấy một chỗ lành lặn, axit sunfuric cần thời gian để ăn mòn, qua một khoảng thời gian suy đoán, thi thể hiện giờ đã xuất hiện một mảng than hoá lớn, có chỗ còn đã lộ cả xương, dung dịch axit sunfuric vẫn đang tiếp tục ngấm vào trong.

Mọi người trong chi đội nhanh chóng bắt đầu công việc.

Quý Đông Dũng, Phùng Mông và Mạnh Nghiêu Viễn phụ trách giám định hiện trường đầu tiên, Tiết Bồng, Trình Phỉ và những kỹ thuật viên khác thì vào nhà thu thập chứng cứ.

Bên ngoài, tất cả khách khứa đều tạm thời bị giữ lại ở sân trước để cảnh sát hỏi chuyện.

Sảnh lớn tầng một trở thành nơi hỏi đáp điều tra, Lục Nghiễm và Hứa Trăn lúc này đang hỏi Hoắc Kiêu và Hàn Cố một số vấn đề.

Tiết Bồng lấy xong chứng cứ ở tầng một, lúc đi ngang qua họ, ngược

mắt nhìn thấy góc nghiêng của Hoắc Kiêu và Hàn Cố.

Tiết Bồng để ý thấy ngón tay đặt trên gối của Hàn Cố đang khẽ siết lại, mặt mày rất nghiêm túc, còn âm thầm điều chỉnh lại nhịp thở.

Nếu là người khác, chắc sẽ cho là hắn đang căng thẳng, nhưng Tiết Bồng hiểu, hắn đang cẩn thận kiềm chế cảm xúc.

Tuy cảnh sát đã biết Hàn Cố và Thường Trí Bác có dính dáng nhiều với nhau, nhưng hiện tại vẫn chưa có chứng cứ xác thực chuyện Hàn Cố tham gia trong tổ chức ST, vì thế Hàn Cố không thể tự làm lộ mình, còn phải vờ như mình là người ngoài cuộc.

Suốt mười năm nay, Hàn Cố và Thường Trí Bác vừa là chú cháu, vừa là bạn bè, hơn thế nữa là cộng sự hợp tác, họ có mục tiêu chung, trong lòng ắt hẳn hết sức tin tưởng nhau, bởi trong một kế hoạch phục thù dài đằng đẳng này, hoàn toàn không cho phép có người lạc hướng, một khi hơi có nhen nhóm suy nghĩ tách ra, tổ chức sẽ bị sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nói cách khác thì họ là chỗ dựa tinh thần cho nhau, cũng là hai trụ cột của tổ chức ST, hiện giờ một người đổ sụp, người còn lại chắc chắn cũng không dễ chịu nổi.

Tiết Bồng đứng đó quan sát Hàn Cố một lúc, cô thở dài rồi lại quay sang Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu bình tĩnh hơn nhiều so với Hàn Cố, anh ta thật sự không chút hồi hộp, hơn nữa trong lúc trả lời câu hỏi của cảnh sát, đôi lúc còn mỉm cười lịch sự.

Tuy nụ cười chỉ vừa phải, nhưng vào lúc này lại chói mắt cực kỳ.

Khách khứa trong sân bây giờ tuy không nhìn thấy hiện trường Thường Trí Bác và Phùng Tề Chính cùng đi vào chỗ chết, nhưng ai nấy cũng đều hoảng hốt, không có ai mà cười nổi, tất cả những

khuôn mặt đều thoáng bâng hoàng, thấp thỏm, vừa muốn làm rõ chuyện gì đã xảy ra, vừa sợ có dính dáng tới mình.

Dù bây giờ Hoắc Kiêu có bỏ quên mất về lịch sự mà hoảng hốt, bối rối, lo lắng những chuyện này sẽ dính dáng tới nhà họ Hoắc như những người khách kia, thì tất cả đều là phản ứng bình thường.

Nhưng anh ta không hề như vậy.

Tiết Bồng nheo mắt, nhanh chóng quay bước đi về phía phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc đang mở hờ, Trình Phi đã ở bên trong, cậu đang chống người thấp dưới đất để tìm chứng cứ.

Tiết Bồng vừa vào đã vô thức nhíu mày, cô ngửi được mùi nước khử trùng.

Tiết Bồng đặt hộp dụng cụ xuống, ngồi xổm trên sàn, dùng ngón tay đang đeo găng tay để tiếp xúc với mặt đất, phát hiện dưới sàn còn sót lại một số dấu vết màu trắng.

Tiết Bồng cầm tấm bông, quét lấy dưới đường kẻ lót sàn, dính lấy một chút dung dịch vẫn chưa khô hết.

Trình Phi nghe thấy tiếng động bèn giữ nguyên tư thế mà quay đầu lại: “Căn phòng này được làm sạch rồi, chắc vừa mới đó không lâu.”

Tiết Bồng gật đầu: “Là nước khử trùng.”

Trình Phi chỉ về phía bàn trà với cả sofa: “Đúng vậy, bàn với sofa cũng được lau rồi, kiểu nội thất da này, với cả cái sàn này nữa, đâu chịu nổi nước khử trùng đâu chị?”

“Nếu là vì tình hình khẩn cấp, không kịp dùng vật dụng vệ sinh sản phẩm bằng da thì sao? Dùng nước khử trùng là biện pháp tốt nhất,

còn có thể phá huỷ được dấu vết nữa.” Tiết Bồng nói vậy rồi hỏi: “Có thu thập được dấu chân không?”

Trình Phi: “Căn phòng bị lau cả rồi, nhưng ngoài cửa có rất nhiều nhóm dấu chân, ra vào khá là hỗn loạn, một trong số đó dài đến tận kho, còn để lại vết màu trắng nữa.”

Trình Phi vừa nói vừa đưa Tiết Bồng xem một bức ảnh dấu chân, Tiết Bồng phóng to tấm ảnh, phân tích thông tin then chốt qua hoa văn dưới đế giày.

Đây là kiểu giày nam khá thường thấy, vết màu trắng chắc là nước khử trùng sau khi khô lại, có thể thấy là khi đó dọn dẹp phòng làm việc quá vội vàng, không kịp làm loăng hoàn toàn, thành phần nước khử trùng có khá nhiều chất nên mới để lại vết trắng.

Điều này cũng có thể chứng thực dựa vào mùi trong căn phòng này.

Tất cả những người xuất hiện trong căn biệt thự này hôm nay, ngoài người nhà họ Hoắc, khách khứa, phục vụ, còn có cả vệ sĩ, tất cả đều mang giày da.

Với thân phận của khách khứa, họ không có khả năng cao chạy vào kho để lấy nước khử trùng làm sạch phòng làm việc, người có thể làm việc này phần trăm cao là nhân viên phục vụ và vệ sĩ.

Còn nữa, tuy hoa văn dưới đế giày khá thường gặp, nhưng rất ít khi xuất hiện ở những loại giày cao cấp, chắc đây là giày giá tầm trung, cũng phù hợp với thân phận phục vụ và vệ sĩ.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lập tức gửi ảnh cho Lục Nghiễm kèm lời nhắn: “Có người dùng nước khử trùng để làm sạch phòng làm việc, nhóm dấu giày này chắc là do người đó để lại.”

Trong sảnh lớn, Lục Nghiễm nhận được ảnh, anh lẳng lặng ngước mắt, liếc nhìn Hứa Trăn đang đưa ra câu hỏi, Hoắc Kiều đang lịch sự

trả lời và Hàn Cố đang cụp mắt không nói, sau đó lại quay sang khách khứa trước sân.

Sau đó, Lục Nghiễm đứng dậy, trao đổi vài câu với một viên cảnh sát trong số đó, cảnh sát và nhóm kỹ thuật nhanh chóng hành động, lấy ra công cụ bắt đầu thu thập mẫu dấu giày của tất cả mọi người.

Lục Nghiễm bình thản quay lại, ngồi xuống lại nghe Hoắc Kiều hỏi: “Cảnh sát Lục, phát hiện ra gì sao?”

Lục Nghiễm ngược mắt, không trả lời mà chỉ nói: “Anh Hoắc quan tâm đến tiến trình điều tra quá.”

Hoắc Kiều mỉm cười: “Chuyện xảy ra ở biệt thự nhà họ Hoắc chúng tôi, tất nhiên là tôi cũng sợ ảnh hưởng chứ.”

Lục Nghiễm nghiêm mặt nhìn chăm chăm vào nụ cười giả dối của Hoắc Kiều: “Sợ ảnh hưởng thì sao trước đó còn để sót lỗ hổng lớn trong phân bố an ninh thế? Để tất cả mọi người đều tập trung ở sân trước, sân sau hoàn toàn trống không, thế là đang tạo cơ hội cho người ngoài rồi còn gì.”

Hoắc Kiều nhẹ nhàng trả lời: “Tôi cũng không muốn có chuyện như thế xảy ra. An ninh khu này trước giờ rất tốt, dù tối đến không đóng cửa cũng không lo có người xấu trà trộn, làm sao mà tôi ngờ rằng bảo vệ lại để phần tử phạm tội lọt vào để gây chuyện được chứ? Hơn nữa khách khứa hôm nay toàn là nhân vật có tiếng tăm ở thành phố Giang, mọi người tập trung ở sân trước là do bố tôi yêu cầu, vì thế phục vụ và bảo vệ cũng được điều ra trước hết, như thế cũng là vì suy nghĩ cho an toàn của mọi người thôi.”

“À, bố anh à.” Lục Nghiễm tiếp: “Sau khi xảy ra chuyện sao không thấy ông ấy đâu, ông ấy đi đâu rồi?”

Hoắc Kiều: “Trước khi các anh tới là ông ấy đã xuống gara dưới hầm ngồi xe đi rồi, trùng hợp lướt qua các anh.”

Đúng là trùng hợp thật.

Lục Nghiễm không nói gì, liếc nhìn Hàn Cố vẫn đang im lặng từ nãy đến giờ.

Hoắc Kiêu cũng nghiêng đầu nói với Hàn Cố: “Phải rồi, luật sư Hàn, lúc nãy anh bảo là có người phục vụ tìm luật sư Phùng mà, còn bảo là “ngài Hoắc” tìm, lát nữa anh nhớ nhận mặt cho kỹ nhé, cố giúp cảnh sát tìm người phục vụ đó tới đây.”

Hàn Cố khựng lại: “Vâng, cậu Hoắc.”

Lục Nghiễm nhìn hai người, vẫn chưa đánh giá gì được về màn kịch này, ngẩng lên đã thấy Tiết Bồng cầm theo công cụ thu thập dấu chân đi tới.

Tiết Bồng nhìn Lục Nghiễm, lại quay sang Hoắc Kiêu và Hàn Cố: “Tôi cần lấy dấu giày hai anh, mong hai anh hợp tác.”

Trong lúc nói, Tiết Bồng đã khụy gối xuống cạnh Hàn Cố, lột sẵn băng dính.

Hàn Cố không nói tiếng nào, chỉ cởi giày đưa cho Tiết Bồng, Tiết Bồng thu thập xong lại trả giày cho hắn.

Hoắc Kiêu thấy thế lại lướt mắt vòng quanh, quả nhiên là tất cả khách khứa, bảo vệ và nhân viên phục vụ đều đang hợp tác lấy dấu giày.

Đến lượt Hoắc Kiêu, Tiết Bồng lại đổi sang hướng khác, lấy ra băng dính mới, từ đầu tới cuối không ngẩng đầu.

Đến lúc Hoắc Kiêu cúi xuống, nhìn Tiết Bồng đang mặc đồ bảo hộ, đeo khẩu trang: “Giọng quen quá, em là Tiết Bồng à?”

Tiết Bồng ngược lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu tháo giày đưa cho cô rồi lại hỏi: “Sao phải thu thập dấu giày, bọn anh không phải đối tượng tình nghi.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ cúi đầu làm việc của mình.

Lục Nghiễm trả lời: “Anh Hoắc không phải căng thẳng, đây chỉ là một bước trong quá trình điều tra thôi, nếu anh không có hiềm nghi, chúng tôi sẽ nhanh chóng chứng thực được điều này.”

Hoắc Kiêu quay sang nói: “Tôi không căng thẳng, chỉ tò mò thôi. Hình như cảnh sát Lục có thành kiến với tôi à? Nếu tôi nhớ không nhầm thì tôi với anh là bạn cùng trường nhỉ?”

Nói đến đây, Hoắc Kiêu lại quay sang Tiết Bồng: “Chị của cảnh sát Tiết đây còn từng là bạn gái tôi đấy.”

Tiết Bồng khựng tay lại, trả giày lại cho Hoắc Kiêu, thu dọn hộp dụng cụ rồi mới đứng dậy, cúi nhìn anh ta rồi nói với Lục Nghiễm: “Tầng một đang hoàn tất thu thập, bọn em cần lên tầng hai, trong quá trình thu thập chúng cứ có thể sẽ tiếp xúc với vật dụng riêng tư của chủ nhà, cần chủ nhà có mặt.”

Lục Nghiễm gật đầu, nói với Hoắc Kiêu: “Anh Hoắc, anh cũng nghe thấy rồi đấy, mong anh hợp tác.”

“Lại là câu này.” Hoắc Kiêu cười khẽ, không hề để tâm: “Được, mời theo tôi.”

Cả nhóm người nhanh chóng lên đến tầng hai.

Lúc đi ngang qua hành lang, điện thoại Lục Nghiễm có tin nhắn đến, Hạ Minh cho biết: “Chúng tôi đã giám định xong hiện trường bên gã tên Lâm, chuẩn bị rút. Cục vừa mới báo, Ngải Tiểu Nguyên đã bị tạm giữ đủ bốn mươi tám tiếng, Ngải Tiểu Nguyên cũng nhiều lần hỏi là

khi nào có thể để cô ta về nhà, nếu không có lý do hợp lý, chúng tôi chỉ có thể thả cô ta.”

Lục Nghiễm dừng bước, đợi nhóm của Tiết Bồng đã đi qua đằng góc, anh mới nhanh chóng gửi tin nhắn thoại cho Hạ Minh: “Giữ cô ấy lại, lát nữa tôi sẽ tới.”

Lúc Lục Nghiễm đi theo mọi người, lại nhìn thấy Tiết Bồng đang đứng yên ở một góc hành lang không nhúc nhích, cô đang nhìn một bức ảnh treo trên tường.

Bước tới trước thì thấy Hoắc Kiều đang trao đổi về từng góc ngách trong phòng với Hứa Trăn: “Tôi với bố rất ít khi ở đây, căn biệt thự này dùng để tập họp bạn bè mở tiệc, vì thế đôi lúc sẽ để khách ở lại những căn phòng này, xin cứ tự nhiên.”

Lục Nghiễm ló mắt nhìn quanh, anh đi tới cạnh Tiết Bồng, cùng cô nhìn lên tấm ảnh trên tường.

Tiết Bồng bỗng nhiên ngừng lại, chắc chắn phải có lý do của cô, chắc là đã phát hiện ra gì.

Lục Nghiễm đang nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy Tiết Bồng thấp giọng nói: “Em nhìn thấy chị em.”

Cô vừa nói vừa chỉ tay vào người trong ảnh.

Lục Nghiễm thoáng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn theo.

Trong ảnh có vài người, cả nam lẫn nữ, ai cũng mặc Hán phục, lại còn đeo mặt nạ, trông giống đang ở vũ hội hoá trang.

Bối cảnh là ở căn biệt thự này, không gian kết cấu xung quanh không thay đổi, chỉ là nội thất trang trí sau này có sửa lại một chút, ít nhất thì một số phong cách trang trí trong ảnh hiện đã lỗi thời.

Quần áo cũng theo phong cách mười năm trước.

Nếu không nhìn kỹ thì sẽ nghĩ người mà Tiết Bồng chỉ vào là một cô gái trưởng thành, chứ không ngờ lại là Tiết Dịch mười tám tuổi.

Tiết Dịch đứng khá gần ống kính, có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt cô ấy để lộ sau chiếc mặt nạ, trong tay còn cầm một ly rượu, đang mỉm cười với anh chàng đứng cạnh.

Nhìn tuổi tác, vóc dáng, chiều cao và nửa khuôn mặt lộ ngoài mặt nạ thì chàng trai kia hẳn là Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng buông tay xuống, lấy điện thoại ra chụp lại.

Lúc này, Hoắc Kiêu đi đến bảo: “Nếu thích thì anh có thể tặng em bức ảnh này.”

Tiết Bồng cất điện thoại, nhìn sang anh ta: “Không cần đâu.”

Sau đó, cô đi lướt qua Hoắc Kiêu, vào căn phòng trước mặt, bắt đầu thu thập chứng cứ.

Lúc này, Lục Nghiễm cũng nhìn lướt qua những tấm ảnh khác.

Hành lang này có treo rất nhiều ảnh, mỗi bức đều được chụp ở bữa tiệc, ghi lại từng buổi xa hoa ở căn biệt thự này.

Hoắc Kiêu nói không ái, căn biệt thự chỉ để “tụ họp”, người nhà họ Hoắc cũng không qua đêm ở đây, tất nhiên là cũng sẽ không để lại đồ dùng cá nhân gì.

Lục Nghiễm lại nhìn sang Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu vẫn giữ nụ cười xa lạ lịch sự, đeo một cái mặt nạ cảm xúc nặng trĩu, nhìn là biết đã trải qua một thời gian dài huấn luyện.

Lục Nghiễm bỗng hơi tò mò, chẳng lẽ người này từ nhỏ đã nhìn gương tập kiểm soát nụ cười sao?

Trong lúc Lục Nghiễm quan sát Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu cũng lên tiếng hỏi: “Cảnh sát Lục, cho hỏi anh đang nhìn gì thế?”

Sắc mặt và giọng nói Lục Nghiễm đều rất dửng dưng, nhưng nội dung câu nói lại rất “sắc bén”: “Nếu không phải cả hai ngài Hoắc trông đều giống nhau đến thế, tôi thật sự nghi ngờ hai người không phải người một nhà đấy.”

Một trong hai “ngài Hoắc” ở đây tất nhiên chính là Hoắc Kiêu, người còn lại chắc là Hoắc Đình Diệu.

Nhưng cũng có thể là Hoắc Ung.

Ánh mắt Hoắc Kiêu khựng lại một chốc: “Thế sao? Nhưng tôi hay nghe người ta nói, từ ngoại hình đến tính cách của tôi đều rất giống bố.”

Lục Nghiễm cười khẽ, nhưng rất lạnh lùng: “Anh Hoắc hiểu lầm rồi, người tôi nói không phải bố anh, mà là em trai anh.”

Nụ cười của Hoắc Kiêu biến mất: “Nó ấy hả. Cảnh sát Lục hỏi thế cũng không lạ gì, tính tình chúng tôi đúng là một trời một vực.”

Lục Nghiễm lại chuyển chủ đề: “Trước đó anh Hoắc có đến Cục Cảnh sát báo án, còn cung cấp cả một đoạn ghi âm. Nếu đoạn ghi âm là thật thì vụ tai nạn hơn một năm trước của anh Hoắc quả thật rất đáng nghi, chúng tôi đã điều tra, cũng chắc chắn sẽ dốc hết sức tìm ra hung thủ đứng đằng sau.”

Hoắc Kiêu đáp: “Cảm ơn cảnh sát Lục, cảm ơn cảnh sát nhân dân nhé.”

“Nên làm cả.” Lục Nghiễm xoay bước chuẩn bị rời đi, nhưng vừa

bước tới một bước đã dừng lại: “Nhắc đến tôi lại nhớ em trai anh từng bị bắt cóc hai lần, lần đầu tiên là lúc cậu ấy còn niên thiếu, hơn nữa nhà họ Hoắc cũng không báo cảnh sát xử lý. Không biết anh Hoắc có nhớ gì về chuyện này không?”

“Hừm?” Hoắc Kiều không nhìn Lục Nghiễm, chỉ đút hai tay vào túi quần, hỏi như vô tình: “Sao cảnh sát Lục lại tò mò chuyện này thế?”

Lục Nghiễm nói: “À, vì hiện giờ chúng tôi đang nắm được một số chứng cứ xác thực, phát hiện vụ bắt cóc cậu nhà mười năm trước lại có liên quan đến tai nạn xe anh Hoắc gặp phải đấy.”

“Sao lại thế nhỉ?” Hoắc Kiều quay sang, mỉm cười với Lục Nghiễm: “Có khi nào nhầm rồi không?”

Lúc này, Hoắc Kiều đang tự tin, cũng rất tự phụ.

Sau khi lời qua tiếng lại cả một đêm, ban đầu Lục Nghiễm chỉ mới hoài nghi, nhưng giờ đây anh đã hoàn toàn chắc chắn, sự tự tin, tự phụ của Hoắc Ung hoàn toàn là nhờ vào diễn xuất không sơ hở của anh ta.

Sau khi trải qua một diễn biến khủng khiếp ban tối, Hoắc Kiều tới giờ vẫn còn có thể bình tĩnh, thản nhiên như vậy, việc này hẳn là có liên quan đến dáng vẻ vờ vịt được luyện tập từ trước đến giờ của anh ta từ trước tới giờ, nhưng ngoài ra vẫn còn một nguyên nhân khác, chính là Hoắc Kiều đã biết trước những gì sẽ diễn ra sớm hơn tất cả mọi người ở đây.

Tất nhiên là đây chỉ là kết quả dựa trên suy đoán, vấn đề cuối cùng phải đối mặt vẫn là chứng cứ.

Cũng bởi thế mà Lục Nghiễm cuối cùng cũng hiểu ra, Hoắc Kiều không chỉ đang vờ vịt ra vẻ mà anh ta đã chuẩn bị được toàn diện, chắc chắn là mình sẽ không bị dính vào nên mới “thản nhiên” như thế, trông như chẳng làm gì nên tội vậy.

Ngay mới rồi, Lục Nghiễm đã thăm dò, anh phát hiện khi anh bất thành linh nhắc đến Hoắc Ung, Hoắc Kiêu bỗng chốc lóe lên nỗi ghét bỏ, đó là một màu sắc khắc sâu trong xương tủy, không tẩy rửa được, cũng không che lấp được.

Cũng giống như có người nghe nhắc tới tiền là lại tự ti, có người nhắc tới dáng vẻ vóc dáng là lại âu lo, phản ứng từ bản năng thể này sẽ lập tức công phá bức tường diễn xuất, để lộ ra đầu mối.

Cũng chính vào lúc này, Lục Nghiễm bình tĩnh nhìn lướt qua đôi mắt và biểu cảm của Hoắc Kiêu, sau khi Hoắc Kiêu lại dựng lại bức tường bảo vệ lần nữa, anh cố tình dừng vài giây rồi bỗng hỏi: “Anh Hoắc có biết Lưu Cát Dững không?”

Nét mặt của Hoắc Kiêu thoáng thay đổi, cơ mặt và khóe miệng đều chuyển động khẽ.

Nhưng anh ta lại nhanh chóng che đậy được: “Tất nhiên là biết, ông ấy là một người bạn làm ăn của tôi.”

Lục Nghiễm: “Ồ.”

Lục Nghiễm chỉ hời hợt nói thế rồi không nói thêm gì nữa, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Vài giây sau, Hoắc Kiêu lại bất thành linh hỏi: “Sao tự dưng lại hỏi đến ông ta? Chẳng lẽ Lưu Cát Dững có liên quan tới vụ tai nạn xe của tôi à?”

Lục Nghiễm chỉ khẽ nhếch miệng: “Trước khi có kết luận chính xác, chúng tôi tạm thời không thể tiết lộ cho anh biết phạm vi và chi tiết điều tra.”

Hoắc Kiêu chợt khựng, cảm giác rất khó chịu, câu trả lời dường như sắp được tiết lộ lại bị người ta giẫm chân lên.

Nhưng anh ta vẫn cố nhẫn nhịn: “Đúng ra tôi không nên hỏi.”

Không ngờ Lục Nghiễm lại bảo: “Phải rồi, ban nãy đồng nghiệp tôi bảo, vừa nãy có người dùng nước khử trùng tẩy rửa phòng làm việc, cho hỏi chuyện là thế nào vậy?”

Hoắc Kiêu lại không hề ngập ngừng: “Ban đầu có mấy người khác uống say, tìm toilet nhưng lại đi nhầm phòng làm việc, còn nôn khắp nơi trong đó. Quản gia phòng đó mới lập tức gọi phục vụ dọn dẹp ngay.”

“Hoá ra là thế.” Lục Nghiễm không truy xét ngọn nguồn, dường như trong lòng đã có tính toán, anh chỉ gật đầu với Hoắc Kiêu rồi quay người rời đi. Việc này lại trái ngược với dự tính của Hoắc Kiêu, anh ta nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lục Nghiễm, mắt dần nheo lại.

Một lúc sau, Hoắc Kiêu cũng xuống lầu, liếc nhìn đám đông đang vắng dần, trong lòng vẫn cứ nhớ những lời ban nãy.

Anh ta rất rõ, Lục Nghiễm tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ nhắc tới Lưu Cát Dũng, càng không nhắc đến việc tai nạn xe “có liên quan” đến vụ bắt cóc của Hoắc Ung mà không có căn cứ.

Ai nghe cũng sẽ thấy chuyện này không thể nào có liên quan gì tới nhau, dù gì cũng đã cách nhau chín năm, vì thế chắc chắn là Lục Nghiễm đã nắm được đầu mối gì đó.

Còn cả Lưu Cát Dũng nữa, gã ta hiện đã ngồi tù vì vụ án giết hại Thẩm Chí Bản.

Nhưng suy đoán theo logic thông thường thì sau khi Lưu Cát Dũng bị bắt về quy án, chắc hẳn không nên nói gì “dư thừa” mới đúng, chắc gã ta đã gánh hết mọi nội tình rồi, nếu không cảnh sát đã sớm biết được gã ta giết Thẩm Chí Bản là do bị người khác ra lệnh, không thể không đưa ra lựa chọn, đã sớm tìm đến nhà họ Hoắc rồi mới phải.

Nhưng tính tới giờ, cảnh sát không hề tìm tới nhà họ Hoắc.

Hoắc Kiêu cup mắt, chuyện này có hơi khó hiểu, rốt cuộc Lưu Cát Dũng có nói gì không, chỉ nói một phần, giữ lại một phần, hay là Lưu Cát Dũng đã nói cả rồi, chẳng qua là chưa có chứng cứ chứng thực, đó chỉ là lời nói từ một phía của gã ta, thế nên Lục Nghiễm mới lựa chọn “án binh bất động”, cố ý dò thám?

Hoắc Kiêu thế này quả đúng là người thông minh nhiều phiền não.

Nghĩ nhiều thì chắc chắn sẽ lo nhiều.

Mà lúc này anh ta quả là đang lo nhiều.

Đến một lát sau, Hàn Cố đi tới.

Hoắc Kiêu thức tỉnh từ “lo lắng” ban nãy, ngược mắt nhìn Hàn Cố, lên tiếng: “Nếu tôi nói, cảnh sát đã nắm được một số manh mối việc Hoắc Ung bị bắt cóc mười năm trước, hơn nữa tôi còn nghi ngờ là do Lưu Cát Dũng nói ra, thế thì anh có gợi ý gì?”

Hàn Cố ngạc nhiên, mấp máy khoé miệng, liếc nhìn cảnh sát và khách khứa cách đó không xa, hần quay người, đứng ở một góc để người khác không nhìn thấy khẩu hình mình: “Ai nói thế? Lục Nghiễm sao?”

Hoắc Kiêu nhắm mắt, khẽ gật đầu.

Hàn Cố cau mày suy nghĩ: “Cá nhân tôi nghĩ án binh bất động vẫn hay hơn, dù Lưu Cát Dũng đã nói, cũng không tiện phơi bày ra, coi như không biết gì cả đi.”

Hoắc Kiêu nhướn mày: “Cứ để người này tiếp tục lan truyền lời bất lợi sau lưng chúng ta à?”

Hàn Cố nói: “Logic của cảnh sát là nếu thật sự không liên quan tới cậu Hoắc, thế thì cậu Hoắc sẽ không hiểu được những lời này là ý gì, vậy nên sẽ không làm gì cả. Ngược lại, chỉ có người chột dạ mới nghĩ tới chuyện diệt khẩu. Nếu Lưu Cát Dũng gặp chuyện gì không hay trong tù, xét tới những mối quan hệ thiết hơn dính líu tới vụ án của ông ta, cảnh sát nhất định sẽ làm triệt để. Như thế ngược lại sẽ thành ra bứt dây động rừng.”

Hoắc Kiều im lặng một lúc, cân nhắc gợi ý của Hàn Cố rồi nói: “Điều tra triệt để cũng không có chứng cứ, nhân chứng duy nhất hiện giờ chính là Lưu Cát Dũng, giết ông ta rồi, về sau không phải lo gì.”

Hàn Cố bị phản đối ý kiến nhưng cũng không khuyên tiếp mà chỉ nói: “Tôi chỉ nói ra đề nghị của mình thôi, cụ thể thế nào thì vẫn phải xem ý cậu Hoắc thế nào.”

Chuyện này chỉ có hai lựa chọn, một là án binh bất động theo ý Hàn Cố, không thì là giết người diệt khẩu như Hoắc Kiều muốn.

Tất nhiên là cả hai đường đều có thiệt hơn, án binh bất động đồng nghĩa với việc mặc kệ Lưu Cát Dũng, chấp nhận rủi ro gã ta thành nhân chứng, giết người diệt khẩu cũng có rủi ro, dù chuyện có thành hay không thì người được phái đi ra tay đều có thể trở thành một “nhân chứng” khác, khai ra kẻ đứng sau chỉ thị.

Trong lúc Hoắc Kiều đang đắn đo, Hàn Cố lại bỗng hỏi: “Phải rồi, chuyện tối nay... là sao vậy?”

Hoắc Kiều hoàn hồn, ậm ừ bảo: “À, Thường Trí Bác tìm đến tôi, bảo là muốn tôi hợp tác tìm ra hung thủ gài bom nổ chết Thường Phong. Nên tôi đến hỏi thẳng Phùng Tề Chính.”

Hàn Cố sững sờ, câu trả lời này hơi khó lường.

Hoắc Kiều lại cười: “Nếu tôi bảo anh đi làm chuyện này, Phùng Tề Chính chắc chắn sẽ không chịu nói gì, chỉ có tôi đích thân đi thì anh

ta mới nể mặt. Anh ta cũng thầm dự đoán được, người kế nhiệm Hoắc Thị đời tiếp theo chắc chắn là tôi, hiện giờ chống đối tôi không có lợi cho anh ta. Tôi cũng đã nói rõ với anh ta rồi, giao cho Thường Trí Bác một mạng là có thể tránh được hậu hoạn mãi về sau. Ông ta là người thông minh, không nói gì nhiều đã khai gã Lâm ra luôn.”

Hàn Cố tiếp nhận xong phần thông tin này, lại nhớ tới chuyện sau đó: “Nhưng trên thực tế thì Thường Trí Bác không chỉ muốn lấy mạng Lâm, mà còn có cả Phùng Tề Chính nữa.”

“Ừ.” Hoắc Kiều nói, “Phùng Tề Chính sẽ không có lợi gì cho tôi, nếu giữ lại thì anh ta sẽ cản trở cả anh và tôi, hiện giờ như thế vừa có thể giúp Thường Trí Bác trả thù, cũng có thể dọn sạch chướng ngại vật, một công đôi việc.”

Một công đôi việc sao?

Chứ không phải là mượn đao giết người à?

Hàn Cố không trả lời, chỉ nhắm mắt, hít thở sâu.

“Nhưng mà tôi không ngờ chú Thường lại chọn cùng đi đến đường chết, chuyện tối nay không ai muốn nhìn thấy cả.” Hoắc Kiều giơ tay vỗ vỗ vai hắn: “Nén đau thương.”

Vào giây phút này, hai cánh tay đang buông thõng của Hàn Cố dần siết chặt.

Nhưng rồi lại thả ra nhanh chóng.

Tiếp đến, Hàn Cố nghe thấy Hoắc Kiều nói: “Cũng không biết tại sao, hơn một năm không hút thuốc, giờ bỗng dưng lại muốn làm một điều, anh thì sao, hút cùng không?”

Hàn Cố mở mắt, đáy mắt khôi phục bình tĩnh, hắn nhìn Hoắc Ung, nửa cười nửa không: “Cậu Hoắc quên rồi à, hệ hô hấp của cậu

không tốt, không được động tới thuốc lá.”

Hoắc Kiêu nhớ lại: “À, phải rồi, xem trí nhớ tôi kìa, từ sau khi tỉnh lại không được ổn định lắm.”

Nói rồi, Hoắc Kiêu buông tay, đút tay vào trong túi quần, mò mẫm được cái bật lửa.

Ngón tay lướt trên đường vân lớp ngoài, mày mắt sụp xuống, trong lòng cũng thâm hiểu, hai chữ H.X này là chỉ Hoắc Kiêu chứ không phải Hàn Cố. (*)

Hàn Cố có hút thuốc đâu, sao Tiết Dịch lại chuẩn bị một cái bật lửa làm quà được?

Xem ra trước khi chết, Thường Trí Bác không hề giở trò.

Cái bật lửa này đúng là dành cho anh ta.

() H.X là viết tắt phiên âm quốc tế của Hoắc Kiêu, cũng là Hoắc x Tiết, hay còn có thể là Hàn x Tiết.*

Chương 177: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 33

Sau một đợt điều tra kỹ càng, chi đội phát hiện camera sau biệt thự đã bị người khác phá huỷ, không hề ghi lại được cảnh Thường Trí Bác vào bên trong thế nào.

Ngược lại thì một tiếng trước khi xảy ra chuyện, có một chiếc xe hàng chở nước với rượu cho nhà họ Hoắc chạy vào từ ngoài cổng.

Cảnh sát cũng đã tìm được vết bánh xe trên con đường phía sau biệt thự, hoàn toàn trùng khớp với vết bánh xe trên đường quốc lộ gần hiện trường vụ án gã Lâm bị đâm chết.

Đến cả vết bùn bánh xe để lại cũng khớp với nhau.

Cũng có nghĩa là Thường Trí Bác đã đi theo xe hàng để vào biệt thự.

Xe hàng giao xong rượu lại về công ty, cảnh sát có tìm tới công ty này, cũng đã tìm được chiếc xe giao rượu, thu thập được dấu vân tay và dấu chân của Thường Trí Bác trên xe.

Nhân viên giao hàng cũng được tìm thấy ở nhà mình, bị đưa tới chi đội để tiếp nhận điều tra.

Trong biệt thự, sau khi loại trừ lần lượt, cảnh sát cũng đã tìm được nhân viên phục vụ từng dùng nước khử trùng để dọn dẹp phòng làm việc, đồng thời truy hỏi người này.

Cứ như thế, bước đầu điều tra ở biệt thự nhà họ Hoắc vẫn tiếp tục

đến rạng sớm mới kết thúc.

Tất cả đồng nghiệp theo làm nhiệm vụ trong chi đội đều về Cục Cảnh sát nhận lệnh trước, các chuyên viên kỹ thuật bao gồm cả Tiết Bồng càng phải mau chóng bắt đầu giám định vật chứng.

Chỉ là trên đường về, Lục Nghiễm lại gọi Hứa Trăn sang một bên, dặn dò vài chuyện rồi đổi hướng, chạy tới phân cục khu phía Nam trước.

Trong lúc người của chi đội lần lượt rời đi, Hoắc Kiêu cũng đã về đến nhà họ Hoắc.

Hiện giờ đã là một giờ sáng, đúng ra thì Hoắc Đình Diệu đã ngủ rồi.

Chỉ là còn chưa vào cửa, Hoắc Kiêu đã nhìn thấy phòng khách sáng đèn, sau khi vào nhà, quản gia lại chạy ngay tới, nhỏ giọng báo rằng Hoắc Đình Diệu đang chờ anh ta trong phòng làm việc.

Hoắc Kiêu đã thầm có dự tính trước, có một số chuyện tối nay nhất định phải nói ra hết, anh ta quay bước vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc, Hoắc Đình Diệu chỉ mở một ngọn đèn, ông ta đang ngồi nhắm mắt yên tĩnh trong góc tối.

Tiếng Hoắc Kiêu mở cửa làm ông ta thức dậy.

Hoắc Đình Diệu mở mắt, ánh mắt thoáng vẻ mệt nhọc, tuy vết nhăn trên mặt đã làm lộ rõ tuổi tác, nhưng đường nét vẫn có thể thể hiện phong thái khi còn trẻ của ông ta.

Hoắc Kiêu cup mắt đi tới nói: “Bố, bố tìm con à.”

Hoắc Đình Diệu lẳng lặng nhìn Hoắc Kiêu, ánh mắt nặng nề phức tạp, vài giây sau mới chỉ vào chiếc sofa đơn trước mặt: “Ngồi đi, kể rõ hết mọi chuyện tối nay.”

Hoắc Kiều ngồi xuống, thản nhiên ngược mắt, hoàn toàn không hề rúm ró như khi Hoắc Ung nhìn thấy Hoắc Đình Diệu: “Ý bố là tại sao con lại bán đứng Phùng Tề Chính sao?”

Hoắc Đình Diệu không tỏ thái độ, chỉ hỏi: “Con không ưa cậu ta à?”

“Vâng, đúng vậy.” Hoắc Kiều trả lời thành thật: “Nhưng mà con sẽ không ra tay vì không ưa.”

“Được, thế thì vì sao, nói nghe xem.” Hoắc Đình Diệu nói.

Hoắc Kiều thản nhiên: “Có ba lý do. Thứ nhất, Phùng Tề Chính thiếu quyết đoán, con đòi anh ta đưa ra thông tin của Lâm, anh ta không nói không rằng đã đưa ngay, còn tỏ ý là nếu tương lai con có thể quản lý Hoắc Thị, anh ta mong có thể làm trợ thủ đắc lực cho con.”

Hoắc Đình Diệu nghe thấy thì khẽ nhúm mày, điều đó có nghĩa là ông ta đang ghét bỏ.

Phùng Tề Chính nói thế, cũng là đang động đến khu vực cấm của ông ta.

Hoắc Đình Diệu: “Vậy lý do thứ hai?”

Hoắc Kiều: “Thứ hai, Phùng Tề Chính nói với con, người bảo Ngải Tiểu Nguyên giám sát động tĩnh trong phòng bệnh của con chính là bố. Vì trong lúc con hôn mê, Hoắc Ung từng nhiều lần ra tay với con, vì thể bố mới sắp xếp người theo dõi, một khi có manh nha gì còn kịp thời đánh tiếng với bệnh viện. Sau đó, Ngải Tiểu Nguyên đã mất đi giá trị lợi dụng, hơn nữa sau khi con tỉnh, cô ta còn nghe thấy không ít bí mật của nhà họ Hoắc, vì thể bố mới bảo Phùng Tề Chính giữ ít thủ đoạn để khiến Ngải Tiểu Nguyên mãi mãi giữ kín những bí mật này. Kết quả là Phùng Tề Chính làm thế lại khiến chuyện nhỏ hoá to, đây cũng chính là lý do con không muốn nhìn thấy anh ta nữa.”

Hoắc Kiều nói xong lại nhìn sang Hoắc Đình Diệu.

Nhưng lần này, Hoắc Đình Diệu không nói, chỉ đưa mắt ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

Hoắc Kiều nhếch môi tiếp tục: “Con biết, vào thời lập nghiệp, đúng là nhà họ Hoắc mình đã động tới một số thủ đoạn tiêu cực, làm nhiều chuyện không được vẻ vang cho lắm. Phùng Tề Chính là người mạnh tay, có người như thế kề cận lúc xây dựng giang sơn, mua chuộc từ trên xuống dưới, thủ tiêu, quả thật là được việc. Nhưng con biết bố hiện giờ đã muốn kín đáo hơn, làm việc kín kẽ, bây giờ chắc chắn là bố sẽ không làm những chuyện trước kia nữa. Hơn nữa mấy năm nay, Hoắc Thị cũng đã đầu tư rất nhiều tiền vào sự nghiệp từ thiện bảo vệ môi trường thành phố Giang, gốc rễ đã vững vàng, tiền nhiều kiếm không hết, việc sắp tới phải làm là xây dựng danh tiếng tốt, mới có thể càng lúc càng lớn mạnh, tất nhiên là bố cũng sẽ không cho phép những thứ dơ bẩn kia huỷ hoại hết tất cả.”

Trong lúc Hoắc Kiều nói chuyện, Hoắc Đình Diệu cũng đã ngồi dậy, cầm lấy dụng cụ pha trà, pha một bình trà, ông ta rót cho Hoắc Kiều một tách, đẩy tới trước mặt anh ta.

Hoắc Kiều cầm tách trà, uống một ngụm rồi lại nói: “Nhưng bố muốn kín kẽ, Phùng Tề Chính lại không muốn, anh ta cũng đã quá lớn mạnh ở Lập Khôn, không ai cân bằng nổi, mấy năm nay anh ta cũng mặc sức tung hoành, vì thế bố bảo anh ta đi làm chút việc, bịt miệng Ngải Tiểu Nguyên, anh ta lại lấy mạng người ra mà khống chế.”

Hoắc Đình Diệu khựng lại, ông ta nhíu mày: “Lấy mạng ai?”

“Thường Phong, bạn trai Ngải Tiểu Nguyên, con trai Thường Trí Bác.” Hoắc Kiều nói.

Hoắc Đình Diệu bỗng chốc nheo mắt lại.

Hoắc Kiều thấy thế bèn nói: “À, xem ra anh ta còn giấu luôn cả bố.”

Hoắc Kiều nhanh chóng kể lại rõ sự tình.

Hoá ra sau khi Ngải Tiểu Nguyên nói cho Phùng Tề Chính biết rằng, rất có thể Hoắc Kiều và Hàn Cố đã nghi ngờ chuyện cô ấy âm thầm theo dõi phòng bệnh của Hoắc Kiều, Phùng Tề Chính mới sắp xếp cho Ngải Tiểu Nguyên rời khỏi thành phố Giang theo lời Hoắc Đình Diệu dặn, đồng thời còn trợ cấp cho cô ấy một số tiền.

Nhưng chỉ vì muốn kiếm thêm chút “tiền công”, cuối cùng Ngải Tiểu Nguyên đã nói với Phùng Tề Chính rằng, cô ta nghe thấy Hoắc Kiều và Hàn Cố nói tai nạn xe là do Hoắc Ung gây ra, hơn nữa còn dùng thủ đoạn của Hoắc Đình Diệu ngày trẻ để gửi lòng tôn kính ông ta.

Tất nhiên mọi thứ đều là do Phùng Tề Chính thuật lại, thực hư thế nào thì chỉ có Phùng Tề Chính và Ngải Tiểu Nguyên biết.

Cái quan trọng là nội dung Ngải Tiểu Nguyên nghe lén được đã khiến Phùng Tề Chính đổi ý hoàn toàn, tự động làm theo ý mình mà không hỏi tới Hoắc Đình Diệu.

Dù Ngải Tiểu Nguyên đã hứa rằng sẽ mãi mãi không nói ra tất cả những gì cô ta biết về nhà họ Hoắc.

Nhưng đối với Phùng Tề Chính, lời hứa không được đảm bảo thì không có hiệu quả thật sự, nếu chỉ dọa Ngải Tiểu Nguyên một cách nhẹ nhàng, thì “sức đe dọa” ngăn ngừa này sẽ nhạt đi theo thời gian.

Ngải Tiểu Nguyên có thể hứa vậy vào lúc này, sau này cũng có thể lật lọng, dù cho cô ấy tiền, cũng không bản đảm được cô ấy có tiêu sạch tiền rồi quay lại đòi tiếp không.

Hai mươi mấy năm nay, Phùng Tề Chính đi theo Hoắc Đình Diệu, trong tay nào chỉ có nhuốm máu mỗi một người thôi đâu, loại người nào cũng đã từng gặp, tất nhiên là sẽ không dễ dàng tin vào lời hứa của Ngải Tiểu Nguyên.

Vào tối hôm xảy ra chuyện, Phùng Tề Chính về nhà cùng Ngải Tiểu Nguyên, không chỉ ra tay đánh Ngải Tiểu Nguyên, mà còn nói với cô ấy rằng mình đã cho người bắt Thường Phong, hơn nữa giữa Ngải Tiểu Nguyên và Thường Phong, chỉ có một người được sống, bắt Ngải Tiểu Nguyên phải đưa ra lựa chọn.

Ngải Tiểu Nguyên van nài, nhưng Phùng Tề Chính vẫn không lung lay.

Cuối cùng, Ngải Tiểu Nguyên chỉ đành chọn để mình được sống, đồng thời hứa với Phùng Tề Chính sẽ mau chóng rời khỏi thành phố Giang, mãi mãi không quay về nữa.

Đúng ra thì Phùng Tề Chính cũng có thể chọn diệt khẩu Ngải Tiểu Nguyên, nhưng Ngải Tiểu Nguyên dù gì cũng là y tá của bệnh viện Từ Tâm, còn luôn phụ trách phòng bệnh của Hoắc Kiêu, nếu Ngải Tiểu Nguyên đột nhiên gặp bất trắc, khó tránh cảnh sát sẽ điều tra tới nhà họ Hoắc.

Nói đến đây, Hoắc Kiêu lại bảo: “Nếu là trước kia, con tin là bố sẽ không phản đối Phùng Tề Chính dùng chút thủ đoạn tiêu cực, nhưng hiện giờ đang là tình cảnh thế nào, nhà họ Hoắc chúng ta đã không như trước nữa, Phùng Tề Chính còn chơi cho lớn chuyện thế. Giết người thì âm thầm giết là được rồi, vậy mà anh ta còn tìm đến một tên sát thủ gài bom để làm chuyện này.”

“Còn nữa, người bị nổ chết cùng Thường Phong hôm đó chính là Lý Thành Kiệt, trước kia hẳn ta từng làm việc giúp Hoắc Ung và Khang Vũ Hình. Con biết bố không vui vì loại người như Lý Thành Kiệt dạy hư Hoắc Ung, vì thế mới bảo Phùng Tề Chính tìm người xử lý hẳn ta. Nhưng Phùng Tề Chính ngại phiền phức, làm hai chuyện chung luôn một thể. Sau đó lại gây ra một trận nát bươm thế này, chẳng lẽ muốn để nhà họ Hoắc dọn dẹp giúp anh ta à?”

Hoắc Kiêu vừa nói ra lý do của mình, vừa quan sát nét mặt Hoắc

Đình Diệu, thật ra trước đó, anh ta cũng không nắm chắc được là mình sẽ khuyên được Hoắc Đình Diệu, dù gì thì gừng cũng càng già càng cay.

Nếu đổi lại là trước kia, vào cái thời thủ đoạn của Hoắc Đình Diệu tàn độc nhất, Hoắc Kiêu tự biết mấy mảnh khoé cón con của mình chắc chắn sẽ chịu giáo điều.

Nhưng hiện giờ Hoắc Đình Diệu đã không còn thế nữa, ông ta đã “ẩn mình”, muốn “tẩy trắng” rồi, tất nhiên không thể diệt sạch tất cả những ai cản đường mình như trước nữa.

Mấy năm nay, Hoắc Đình Diệu đã bắt đầu đi con đường làm từ thiện, đến lúc tích được tiếng thơm mấy năm, cống hiến nhiều cho chính phủ thành phố Giang, sắp tới ông ta còn định xin làm đại biểu và ủy viên hỗ trợ chính phủ nữa kia.

Mục tiêu nửa đời sau của Hoắc Đình Diệu được lên kế hoạch cực kỳ rõ ràng, kín kẽ ẩn mình lại là cách thức tốt nhất.

Vậy mà một năm nay, thằng ngu xuẩn Hoắc Ung lại cứ làm quá nhiều chuyện không đâu, quấy nhiễu rất nhiều mối quan hệ với người trong thể chế chính phủ mà Hoắc Đình Diệu không dễ dàng gì mới tích góp được, đến cả sự nghiệp bảo vệ môi trường mà nhà họ Hoắc đầu tư cũng bị gọi là giả nhân giả nghĩa.

Trước đó, Hoắc Kiêu đã nghe thấy Hàn Cố kể về những động thái của Hoắc Đình Diệu một năm nay, lại thấy Hoắc Đình Diệu dường như không quá đau buồn với cái chết của Hoắc Ung.

Sau một khoảng thời gian quan sát, Hoắc Kiêu cuối cùng mới chắc chắn, cái chết của Hoắc Ung cũng là một sự “giải thoát” cho Hoắc Đình Diệu, ông ta cuối cùng cũng không cần phải bị thằng con vô dụng kia làm liên lụy nữa.

Nhưng mà nói ra thì hiện giờ Hoắc Đình Diệu đổi đường như thế,

không còn quyết đoán mở mang bờ cõi như nhiều năm trước, thoát nhìn thì thay đổi thế này có vẻ an toàn, đáng tin, nhưng đây cũng là một con dao hai lưỡi.

Một người tàn nhẫn bị trói chặt tay chân, cũng không dám làm mạnh tay lên, muốn làm chuyện gian trá còn phải dè chừng hình tượng, gặp phải một số chuyện chắc chắn sẽ rất khó thực hiện, sẽ phải lường trước ngó sau.

Người ngoài nhìn vào Hoắc Đình Diệu sẽ thấy ông ta là một doanh nhân vinh quang nửa đời, ngoài mặt nhã nhặn như bậc quân tử, hình tượng được thiết kế rất vững chắc.

Nhưng hai đứa con trai nhìn vào Hoắc Đình Diệu, chỉ thấy bố mình thủ đoạn tàn ác, trong ngoài khác nhau một trời một vực, không ai biết khi nào ông ta vui, khi nào thì lại tức tối.

Sau khi tỉnh lại, Hoắc Kiêu đã phát hiện tình thế thay đổi lớn, còn quan sát nhiều ngày nay, nếu không ngờ vậy thì e là còn chưa chắc có thể nắm rõ được Hoắc Đình Diệu.

Hoắc Kiêu nói ra hai nguyên nhân muốn trừ khử Phùng Tề Chính, yên lặng một lát, thấy Hoắc Đình Diệu không hề tỏ vẻ bức tức mà còn chậm rãi gật đầu.

Hoắc Kiêu thầm thở phào, lúc này mới thông thả nói ra lý do thứ ba, mà đây cũng mới là lý do then chốt nhất.

“Tất nhiên là vẫn còn điều thứ ba, đây cũng là điều con lo nhất. Bố, bố cũng nên chuẩn bị tâm lý.” Hoắc Kiêu nói: “Thường Trí Bác biết người chỉ thị Lâm gài bom nổ chết Thường Phong là Phùng Tề Chính, chắc là do Ngải Tiểu Nguyên nói cho ông ta biết. Mà hai ngày nay, Ngải Tiểu Nguyên đã bị cảnh sát khống chế, rất có thể cô ta sẽ khai ra Phùng Tề Chính. Đây không phải chuyện nhỏ đâu, con người Phùng Tề Chính chần chừ không quyết đoán, cũng sẽ không chịu hy sinh vì nhà họ Hoắc, hơn nữa anh ta giỏi nhất là chơi đùa với pháp

luật, không chừng sẽ khai ra chuyện bố không muốn bị lộ nhất đấy.”

“Nhưng nói trắng ra thì chuyện này chỉ là quyết định của một người, con cũng đã nói rõ với Thường Trí Bác, ông ta cũng đồng ý chỉ lấy mạng một mình Phùng Tề Chính và Lâm, vì thế con cũng không còn lựa chọn nào khác. Con làm tất cả đều là vì nhà họ Hoắc, đây cũng là những gì bố vẫn dạy con từ trước tới giờ.”

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm cũng đã lái xe tới phân cục khu phía Nam.

Sau khi về đến Cục, đội của Hạ Minh lại bắt đầu nghiên cứu vụ án tên sát thủ gài bom bị giết.

Tất nhiên là về cơ bản, vụ án này không có gì bí hiểm, hung thủ chính là Thường Trí Bác, hơn nữa ông ấy cũng đã bị cảnh sát bắn chết vào tối cùng ngày.

Chỉ là vẫn còn một số nút thắt chưa được tháo, ví dụ như làm sao Thường Trí Bác biết được nơi Lâm ẩn nấp?

Lục Nghiễm thấy đã muộn, hơn nữa chuyện cũng không tiện kéo dài, bèn nhân cơ hội giải quyết luôn trong tối nay, không thể để người nhà họ Hoắc có cơ hội “bù đắp”, thế nên vừa bước vào cửa phân cục khu phía Nam, anh đã nhờ Hạ Minh mau chóng sắp xếp một cảnh sát cùng lấy lời khai của Ngải Tiểu Nguyên với anh.

Lần này cũng chính là lần then chốt nhất.

Sau đó, Lục Nghiễm đợi trong phòng xét hỏi mười mấy phút, tiện thể sắp xếp lại hồ sơ có trong tay, trao đổi luôn với cảnh sát bên cạnh.

Cho đến khi cửa phòng xét hỏi được mở ra, Ngải Tiểu Nguyên được đưa vào.

Ngải Tiểu Nguyên vừa vào cửa đã nhìn thấy Lục Nghiễm, khuôn mặt vô thức lộ nét ngạc nhiên, rõ là cảnh sát đưa cô ấy tới không nói

người phụ trách xét hỏi lần này là ai.

Thêm nữa là trước đó Ngải Tiểu Nguyên đang ngủ, bỗng dưng bị gọi dậy, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, tuy nhận thức được việc nửa đêm đột nhiên bị truy hỏi là hơi khác thường, nhưng vẫn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng.

Lục Nghiễm trông rất nghiêm nghị, ánh mắt âm đạm, chỉ liếc nhìn Ngải Tiểu Nguyên rồi chỉ vào cái ghế đối diện, bảo cô ấy ngồi xuống.

Ánh mắt kia cứ như người xa lạ, không có chút tình nghĩa nào, hơn nữa còn lạnh lùng hơn lần trước rất nhiều.

Ngải Tiểu Nguyên thầm run rẩy, tỉnh táo hơn vừa rồi một chút, dù đầu óc còn hơi mơ màng, nhưng cũng dần nghĩ ra được nguyên do, việc có thể khiến Lục Nghiễm tới đây lúc nửa đêm, chắc chắn là do vụ án của Thường Phong đã có tiến triển.

Ngải Tiểu Nguyên ngồi xuống định thần lại một lát, đón lấy ly nước viên cảnh sát đưa, giọng yếu ớt nói “cảm ơn”.

Chỉ là vừa mới uống một ngụm, đã nghe thấy tiếng Lục Nghiễm ở đối diện: “Hiện giờ là một giờ mười phút sáng, thời gian ngủ nghỉ của mọi người đều rất quý giá, chỉ cần cô không vòng vo, tôi sẽ nhanh chóng kết thúc, để cô về nghỉ ngơi. Sáng mai là cô có thể về nhà.”

Ngải Tiểu Nguyên sửng sò, cô ấy đặt ly nước xuống, tay cứ run run.

Tiếp đó, Lục Nghiễm lại vào chủ đề chính: “Tối nay, Thường Trí Bác gọi cho Tiết Bồng một cuộc điện thoại. Trong điện thoại, ông ấy chính miệng nói ra rằng cô đã nói cho ông ấy biết hung thủ gài bom nổ chết Thường Phong, con trai ông ấy đã nhận lệnh ai. Sau đó, Thường Trí Bác tìm đến chỗ tên Lâm, sát thủ gài bom.”

Ngải Tiểu Nguyên bỗng chốc kinh hoàng, cô ấy ngẩng đầu nhìn Lục Nghiễm, đầu óc cứ ong ong, không nghĩ được gì cả.

Lục Nghiễm đặt hai tay lên bàn, vẻ mặt lạnh lùng chưa từng thấy, anh cho cô ấy vài giây để tiếp nhận thông tin: “Thường Trí Bác đã giết chết Lâm, sau đó đến biệt thự nhà họ Hoắc, tìm Phùng Tề Chính để báo thù.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm đứng dậy, lấy ra vài bức ảnh trong tệp hồ sơ, đi tới chỗ Ngải Tiểu Nguyên.

Ngải Tiểu Nguyên nhìn theo bước đi của anh, sắc mặt cũng trắng bệch, cuối cùng cũng đã lên tiếng được, cô ấy cứ run rẩy bờ môi, giọng nói khế đến mức gần như không nghe thấy: “VẬY... vậy chú Thường... bây giờ thế... nào...”

Lục Nghiễm đứng trên cao nhìn xuống nét mặt lo lắng và ánh mắt hoảng loạn của cô ấy, anh đặt từng tấm ảnh ra trước mặt cô ấy mà nói: “Đây là ảnh sau khi chết của Lâm, Phùng Tề Chính và Thường Trí Bác, cô xác nhận đi.”

Sau khi chết?

Ngải Tiểu Nguyên cúi đầu nhìn những bức ảnh đó, lời nói của Lục Nghiễm cũng vang lên bên tai, cho đến khi cô ấy dần nhìn rõ được tình trạng thê thảm lúc chết của nạn nhân trong ba tấm ảnh.

Sau một thoáng kinh hoàng, Ngải Tiểu Nguyên đã có phản ứng chân thật nhất.

Cô ấy thét lên một tiếng, nhanh chóng nhắm mắt, còn đưa tay che mắt mình lại, vì hành động quá dữ dội, quá đột ngột nên còn làm đổ cả ly nước.

Lục Nghiễm đã có phòng hờ từ trước, anh nhanh chóng lấy mấy tấm ảnh lại, nói với Ngải Tiểu Nguyên đang run rẩy: “Thường Trí Bác giết chết Lâm bằng dao, giết chết Phùng Tề Chính thì lại bằng bom axit sunfuric. Trong cuộc điện thoại cuối cùng, ông ấy có để lại di ngôn,

bảo rằng mình làm vậy là để báo thù cho Thường Phong, ngoài ra không còn mong muốn gì khác. Hiện giờ mong cô nói hết những gì cô biết cho chúng tôi nghe. Chỉ khi mau chóng tìm được kẻ đầu sỏ của tội ác, người chết mới được yên nghỉ.”

Lục Nghiễm nói rồi bèn đặt bản sao những tấm ảnh bên tay Ngải Tiểu Nguyên, còn gõ bàn mấy cái rồi về lại chỗ ngồi.

Rất lâu sau đó, Lục Nghiễm cũng không làm gì tiếp, chỉ yên lặng chờ Ngải Tiểu Nguyên tỉnh táo lại.

Ngải Tiểu Nguyên quả thật cũng đã phải lấy lại bình tĩnh rất lâu, sau khi không dễ dàng gì mới nén nổi run rẩy, cô ấy lại phát hiện mấy tấm ảnh được đặt bên tay.

Ngải Tiểu Nguyên quay đầu sang nhìn, vô thức tránh mắt đi, nhưng lần này đã có tâm lý chuẩn bị, không còn kinh hoàng như lần đầu nhìn thấy nữa.

Vài giây sau, Ngải Tiểu Nguyên lại quay sang, còn cầm bức ảnh lên xem.

Đến lúc lật tới tấm ảnh của Thường Trí Bác, cô ấy cuối cùng cũng rơi nước mắt.

“Đều là lỗi của mình... mình không nên nói với chú ấy...” Một lúc sau, Ngải Tiểu Nguyên mới nói thế.

Sau đó, Ngải Tiểu Nguyên lại vừa khóc vừa kể lại sự việc.

Trước kia, cô ấy còn sợ Phùng Tề Chính, nhưng bây giờ Phùng Tề Chính đã chết, Thường Trí Bác cũng đã hy sinh, cảnh sát cũng đã nắm được chứng cứ, tất nhiên là cô ấy không cần thiết phải giấu nữa.

Theo lời Ngải Tiểu Nguyên, trước kia cô ta bị tiền bạc hấp dẫn nên

mới tới tầng năm bệnh viện Từ Tâm làm việc, quan sát động tĩnh ở phòng VIP 505.

Ban đầu, lúc giao cho cô ấy “công việc” này, Phùng Tề Chính cũng chỉ bảo cô ấy theo dõi động thái của Hoắc Ung, tránh để Hoắc Ung ở quá lâu bên cạnh Hoắc Kiều đang hôn mê bất tỉnh mà sinh chuyện.

Ngải Tiểu Nguyên nghĩ “công việc” này rất nhẹ nhàng, hơn nữa cũng không có gì trái khuấy với công việc cô ấy đang đảm đương, chỉ cần làm hết trách nhiệm là được, thế nên cũng đồng ý.

Nhưng sau đó, Hoắc Ung chết, Hoắc Kiều tỉnh lại, Phùng Tề Chính lại giao cho cô ấy “nhiệm vụ” mới, hơn nữa còn hứa hẹn tiền công sẽ hậu hĩnh hơn cả trước đó.

Trước đó Ngải Tiểu Nguyên đã nhận được rất nhiều tiền, nghe thấy lần này còn nhiều hơn thì tất nhiên cũng đồng ý.

Công việc lần này cũng không gì khác ngoài giám sát Hoắc Kiều, để ý xem sau khi tỉnh lại, anh ta qua lại với những ai, làm những việc gì.

Phùng Tề Chính cũng đã nói, đây chỉ là cha quan tâm con, sợ con mình lại gặp chuyện nhưng lại ngại tìm người canh chừng Hoắc Kiều thẳng thừng, sợ khiến anh ta thấy khó chịu.

Ban đầu Ngải Tiểu Nguyên cũng bán tín bán nghi, nhưng dù có hơi nghi ngờ thì cũng không có chứng cứ.

Cho đến hôm đó, Ngải Tiểu Nguyên tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của Hoắc Kiều và Hàn Cố ở trước cửa phòng bệnh, họ nhắc tới vụ tai nạn xe của Hoắc Kiều, nhắc tới kẻ đầu sỏ là Hoắc Ung và Khang Vũ Hình, còn nói Hoắc Ung làm thế là để “gửi lòng tôn kính” đến Hoắc Đình Diệu, vì kế hoạch này vốn là “kiệt tác tâm huyết” của Hoắc Đình Diệu.

Ngải Tiểu Nguyên bỗng chốc hoảng hồn.

Cùng ngày hôm đó, Hàn Cố bắt đầu nghi ngờ Ngải Tiểu Nguyên, Ngải Tiểu Nguyên kể lại chuyện này với Phùng Tề Chính, Phùng Tề Chính hứa rằng sẽ nhanh chóng sắp xếp cho cô ta rời khỏi đây.

Ngải Tiểu Nguyên đã thật sự tin là vậy.

Chẳng mấy ngày sáu, Ngải Tiểu Nguyên nhận được một món tiền công, cô ấy cũng nộp đơn xin nghỉ việc cho bệnh viện Từ Tâm, định bụng giao lại hết công việc rồi sẽ đi khỏi.

Nhưng tối đó, Ngải Tiểu Nguyên bị Phùng Tề Chính gọi đến quán karaoke, bảo là muốn tiễn cô ấy.

Trên thực tế, đó chỉ là vì Phùng Tề Chính không yên tâm, muốn nhân lúc Ngải Tiểu Nguyên buông bỏ cảnh giác mà hỏi cô ấy một số vấn đề có thể cô ấy đã nghe được nhưng không báo lại.

Quả thật là vậy, Ngải Tiểu Nguyên thấy tiền đã đến tay, Phùng Tề Chính còn tỏ ra hoà nhã hết sức, uống được vài ly là lại bị Phùng Tề Chính hỏi dò rồi hớ miệng nói ra những bí mật nghe lén được ngoài phòng bệnh hôm đó.

Thật ra ngay lúc đó, Ngải Tiểu Nguyên đã nhận thức được mình đã nói ra điều không nên nói, còn lập tức gỡ gạc, vừa mời rượu, vừa quỳ xuống van xin Phùng Tề Chính tha cho mình.

Phùng Tề Chính nào có chịu buông tha?

Sau đó, Phùng Tề Chính bắt Ngải Tiểu Nguyên đi về nhà cô ấy, đánh đập hành hung cô ấy trong nhà, còn gọi video cho cô ấy nhìn thấy Thường Phong bị người ta bỏ thuốc, đang yếu ớt ngồi trên ghế không nói năng gì.

Khi đó, Thường Phong đã ở trong nhà tôn, nằm cạnh là Lý Thành Kiệt đang hôn mê, trên người hắn bị buộc thuốc nổ.

Phùng Tề Chính cho Ngải Tiểu Nguyên hai lựa chọn, một là Thường Phong chết, hai là cô ấy chết.

Tất nhiên là Ngải Tiểu Nguyên không chịu chọn, ban đầu còn quỳ dưới đất van xin Phùng Tề Chính.

Phùng Tề Chính cũng đã sớm lường được trước, một lát sau bèn bảo Lâm bên kia đầu dây đưa điện thoại cho Thường Phong, để họ nói chuyện với nhau.

Ngải Tiểu Nguyên liên tục xin lỗi Thường Phong, bảo là mình đã làm liên lụy đến y.

Thường Phong lại mơ mơ màng màng, dường như đã nghe được nhưng lại không thể trả lời.

Cho đến khi cuộc điện thoại kết thúc, Phùng Tề Chính lại nói với Ngải Tiểu Nguyên, đừng nghĩ không chọn là sẽ hết chuyện, từ lúc điện thoại ngắt máy, Lâm đã bắt đầu lắp được bom thể khí rồi.

Kích hoạt bom thể khí trong nhà tôn trước, khoá cửa kín lại rồi hẹn giờ thuốc nổ trên người Lý Thành Kiệt, dù loại bom nào trong hai thứ này phát nổ trước thì cũng đều sẽ kích hoạt cái còn lại.

Tuyệt đối sẽ không có ai sống nổi dưới sức mạnh như thế.

Sau đó, Phùng Tề Chính nhét điện thoại vào tay Ngải Tiểu Nguyên, nói với cô ấy rằng nếu nghĩ thông suốt rồi thì chỉ việc gọi điện, thế thì quả bom thuốc nổ trên người Lý Thành Kiệt sẽ kích hoạt, đồng nghĩa với việc đã đưa ra lựa chọn là giết Thường Phong.

Ngải Tiểu Nguyên giật bắn người, lập tức ném điện thoại trong tay đi.

Nhưng Phùng Tề Chính lại nói, dù cô ấy không đưa ra lựa chọn thì đến ba giờ rưỡi sáng, thuốc nổ kết thúc đếm ngược vẫn sẽ nổ,

Thường Phong vẫn sẽ chết.

Nhưng kết quả này không phải là do Ngải Tiểu Nguyên chọn, nên Thường Phong chết rồi, Ngải Tiểu Nguyên cũng sẽ phải chết theo.

Chương 178: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 34

Phùng Tề Chính nói, dù Ngải Tiểu Nguyên không đưa ra lựa chọn thì đến ba giờ rưỡi sáng, thuốc nổ kết thúc đếm ngược vẫn sẽ nổ.

Mà Thường Phong chết rồi, Ngải Tiểu Nguyên cũng sẽ phải chết theo.

Vào lúc đó, muốn cứu Thường Phong chỉ có một cách, đó là Ngải Tiểu Nguyên chọn buông bỏ chính mình, thế thì Lâm đang đứng đợi bên ngoài sẽ mở cửa nhà tôn, đưa Thường Phong ra trước ba giờ.

Lúc đó vẫn còn có thể cứu được Thường Phong.

Ngải Tiểu Nguyên bỗng chốc tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào.

Sau nỗi kinh hoàng ban đầu, nỗi sợ dần lắng xuống, cô ấy khó đến rã rời, sức cùng lực kiệt, ngồi vật dưới đất, nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, lòng càng lúc càng lạnh lẽo, cũng dần bình tĩnh lại.

Ban đầu, cô ấy không thể nào chấp nhận được mọi thứ, vẫn cứ trốn tránh hiện thực.

Sau đó, lý trí khôi phục, bản năng tìm kiếm cái lợi, trốn tránh nguy hại của con người cũng quay lại, cô ấy mới bắt đầu tự cân nhắc.

Đến hai giờ, Ngải Tiểu Nguyên bắt đầu “thương lượng” với Phùng Tề Chính, hỏi rằng có phải chỉ cần lựa chọn là mình sẽ không còn bị tổn

hại nữa, có thể rời khỏi đây không.

Phùng Tề Chính cười nói với Ngải Tiểu Nguyên, chỉ cần cô ấy gọi cuộc gọi đó, dù là bị ép bức mới chọn lựa để Thường Phong chết thì cũng đã là phạm pháp, nhưng cũng chỉ có thế, gã ta mới không cần phải lo sau này Ngải Tiểu Nguyên sẽ lỡ miệng nói hớ chuyện mình nghe được, họ mới là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng.

Cái quan trọng hơn là người chết là Thường Phong, là người duy nhất yêu thương Ngải Tiểu Nguyên trong cuộc đời cô ấy.

Cả cuộc đời sau này, Ngải Tiểu Nguyên sẽ phải gánh lấy cảm giác tội lỗi, bởi cuộc sống đó đã được đổi lấy bằng sự ích kỷ của cô ấy.

Thử hỏi sao một người phụ nữ ích kỷ như thế lại bán đứng chính mình được?

Câu chuyện được kể đến đây, cảm xúc Lục Nghiễm đã thay đổi mấy hồi, dù trước khi tới đây, anh đã tự ghép nối đại khái được hơn nữa câu chuyện, nhưng sau khi nghe được câu chuyện hoàn chỉnh, anh vẫn không khỏi kinh hoàng, bần thần, thất vọng và đau đớn.

Nhưng anh nói gì được đây?

Trách móc Ngải Tiểu Nguyên ích kỷ sao? Hay là nói với cô ấy, Thường Phong quan tâm, đối xử tốt với cô ấy nhường nào?

Ngải Tiểu Nguyên hiểu rõ những điều ấy hơn ai hết, nói nhiều cũng vô ích.

Đến giờ phút này, Lục Nghiễm chỉ hỏi: “Thế nên cô đã gọi cuộc gọi đó.”

“Đúng vậy...” Ngải Tiểu Nguyên cúi đầu, giọng khàn đặc: “Lúc đó đã sắp tới ba giờ rưỡi, đã sắp tới giờ. Mình cố ý làm vậy, là để tự tìm cơ cho mình, lỡ đâu sau này Thường Phong có thành ma về tìm mình,

mình còn có thể nói với anh ấy, dù khi đó mình chọn thì cũng đã muộn rồi, anh ấy cũng không sống được nữa, mình cũng hết cách, chỉ đành tự bảo vệ mình...”

Ngài Tiểu Nguyên đã cầm lấy cái điện thoại dưới đất rồi gọi đi như thế.

Trong mấy tiếng đồng hồ đó, thuốc mê trong cơ thể Thường Phong đã hết tác dụng, y trượt xuống ghế, ra sức bò tới cửa nhà tôn, muốn rời khỏi đó.

Nhờ vậy mà Thường Phong đã sống thêm được hai ngày, gặp được Thường Trí Bác lần cuối.

Nhưng cũng chính “biến cố” này đã khiến Ngài Tiểu Nguyên cảm thấy tội lỗi hơn.

Sau đó, Ngài Tiểu Nguyên nhận được điện thoại của Lục Nghiễm, cũng bị đưa tới đồn cảnh sát để lấy lời khai, tuy cô ấy cắn răng không nói gì, nhưng trong lòng lại vẫn luôn phải chịu dần vật.

Từng phút từng giây sau đó, cô ấy đều do dự, đắn đo không biết có nên kể ra mọi chuyện không.

Nhưng nếu nói ra thì cuộc đời cô ấy cũng sẽ hỏng bét.

Rất có thể trước khi chịu sự chế tài của pháp luật thì cô ấy đã bị Phùng Tề Chính cho người khử mất rồi.

Ngài Tiểu Nguyên dần vật tâm lý mấy ngày trời, cho đến trước khi chuẩn bị rời khỏi thành phố Giang, Thường Trí Bác đã tìm đến cô ấy, lấy tư cách của một người cha mà quỳ xuống, van xin cô ấy nói sự thật với mình.

Đến giây phút đó, cảm giác tội lỗi trong Ngài Tiểu Nguyên đã bắt đầu xiêu vẹo.

Tiếp đến, Thường Trí Bác nói mình đã gặp Thường Phong lần cuối cùng trong bệnh viện, Thường Phong nói mình rất hối hận vì cứ không tháo gỡ khúc mắc giữa hai cha con, cứ mãi lo gây gổ.

Cuối cùng, Thường Trí Bác đã hỏi Thường Phong, chuyện này rốt cuộc có liên quan tới Ngải Tiểu Nguyên hay không.

Thường Phong chỉ mong Thường Trí Bác có thể tha thứ cho cô ấy, cũng đừng báo thù cho mình.

Câu nói này chính là giọt nước làm tràn ly.

Ngải Tiểu Nguyên cuối cùng cũng bị cảm giác tội lỗi đánh gục, nói cho Thường Trí Bác nghe đầu đuôi sự việc.

Nghe đến đây, Lục Nghiễm gập mạnh hồ sơ trên bàn.

Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi dài, lúc mở mắt ra, trong mắt đã loé lên tơ máu, ánh nhìn của anh dành cho Ngải Tiểu Nguyên cũng không có lấy một chút cảm thông.

Lục Nghiễm đứng dậy, đi tới trước mặt Ngải Tiểu Nguyên, anh không nói lấy một chữ, chỉ cầm lấy xấp ảnh bên tay cô ấy.

Anh cầm tệp hồ sơ, nói với cảnh sát bên cạnh: “Lấy xong lời khai thì đưa kèm luôn phần hồ sơ này cho Hạ Minh. Những chuyện còn lại giao cho các anh đấy.”

Viên cảnh sát nói: “Vâng, đội phó Lục.”

“Lục Nghiễm!”

Vào giây phút Lục Nghiễm bước tới mở cửa, Ngải Tiểu Nguyên cũng bỗng kêu tên anh.

Lục Nghiễm đứng lại, nghe thấy Ngải Tiểu Nguyên nói: “Xin... xin lỗi...”

Lục Nghiễm không trả lời, chỉ cất bước ra cửa.

Câu “xin lỗi” đó lẽ ra phải nói với Thường Phong, với Thường Trí Bác.

Nhưng đến giờ phút này, bao nhiêu câu “xin lỗi” cũng đều đã vô dụng.

Lục Nghiễm ra khỏi phân cục khu phía Nam, gửi cho Tiết Bồng một tin nhắn trên đường lái xe về lại.

Lúc này đã là hai giờ rưỡi sáng, cũng không biết Tiết Bồng có còn đang tăng ca không.

Tin nhắn gửi đi chưa tới mười giây, Tiết Bồng đã gọi điện lại, nghe tiếng có vẻ đang ở ngoài: “Anh xong việc rồi à?”

Lục Nghiễm trả lời: “Ừ, còn em?”

Tiếng đóng cửa xe truyền tới bên kia đầu dây, Tiết Bồng nói: “Làm hết những việc cấp bách rồi, mai còn phải bận cả ngày, hôm nay về nghỉ ngơi trước.”

Lục Nghiễm nghĩ rồi bảo: “Vậy hay là tới ký túc xá anh đi, cho gần Cục thành phố, ngủ thêm được nửa tiếng nữa.”

“Em còn tưởng anh phải về Cục thành phố làm xuyên đêm chứ.” Tiết Bồng dừng một lát rồi lại hỏi: “Barno đủ đồ ăn không?”

Lục Nghiễm: “Anh cũng nghĩ như em, sắp tới còn có trận chiến lớn, hôm nay không thể thức khuya quá, nhóm Hứa Trăn cũng phải nghỉ ngơi, đâu thể cứ bù đầu mãi được. Barno thì đã được chuẩn bị cho hai cái bát to hồi sáng rồi, ăn tới mai cũng còn đủ.”

Tiết Bồng há miệng ngáp, lái xe khỏi Cục thành phố: “Vậy được, chắc em sẽ về trước, lát nữa gặp.”

Lục Nghiễm: “Lát nữa gặp.”

Tiết Bồng cúp máy, nhanh chóng về tới khu ký túc xá của Lục Nghiễm, cô đậu xe dưới lầu, tắt máy, nhìn đồng hồ rồi nhắm mắt định chợp mắt một lúc.

Công việc hôm nay có cường độ cao hơn hết trước giờ.

Lúc tối vừa tan làm xong, cô và Lục Nghiễm còn đi gặp Tần Bác Thành, biết được chính phủ không hề có ý định để yên cho kẻ gian, các ban ngành đều đã âm thầm điều tra từ lâu, Tần Bác Thành còn ra kỳ hạn cho họ, mong rằng có thể có được chứng cứ có hiệu lực trước lúc công bố Đại sứ bảo vệ môi trường.

Ai ngờ sau đó Thường Trí Bác lại gọi điện thoại tới.

Mọi chuyện xảy ra sau đó đều vượt xa tầm kiểm soát.

Trước kia dù hiện trường vụ án có gay go mấy thì Tiết Bồng cũng tự biết mình chỉ là một người ngoài cuộc, có thể bình tĩnh khách quan, không xử lý theo tình cảm cá nhân, nhưng hiện giờ người gặp chuyện là Thường Trí Bác.

Thường Trí Bác là bậc cha chú nhìn thấy cô trưởng thành, tuy cách ông ấy hành động, làm người có mặt tiêu cực, nhưng tình nghĩa của Thường Trí Bác với nhà họ Tiết sẽ không vì những thứ đó mà rạn nứt hoàn toàn.

Trong tối nay, tinh thần của Tiết Bồng đã bị giày vò mấy lần, cô căng thẳng quá độ, hồi hộp căng siết thần kinh, hiện giờ đã buông lời, cơ thể không thể gắng gượng được nữa, cơn buồn ngủ ập tới không cản được.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIỀNG TƯ

Tiết Bồng cũng không biết mình đã ngủ như thế nào, dường như vừa nhắm mắt đã bắt đầu mơ.

Rất nhiều thứ nhanh chóng lướt qua trong đầu, rầm rầm rộ rộ, cứ như tiếng tàu hoả rú còi băng ngang, từng toa, từng toa tàu một, mang theo cảnh tượng máu me trong vụ án Thường Trí Bác, cũng những lời căn dặn cuối cùng của Thường Trí Bác.

Ông ấy nói, Khang Vũ Hình biết mẹ Phương Tử Oánh ở đâu.

Ông ấy nói, mong cô đến lấy tro cốt Thường Phong giúp mình.

Ông ấy còn nói, nhờ cô chuyển lời “xin lỗi” đến Trương Vân Hoa.

Mơ tới đây, Tiết Bồng dường như nghe thấy tiếng vang động, còn có tiếng “cộc cộc cộc”.

Tiết Bồng cau mày, mở mắt ra, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, đầu óc cứ quay cuồng mơ hồ, đó là kết quả do quá lâu không ngủ, não bị kiệt sức nghiêm trọng.

Mãi một lúc sau Tiết Bồng mới định thần lại được, cô quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng “cộc cộc”, thấy Lục Nghiễm đang đứng ở ngoài cửa xe, một tay cầm điện thoại, một tay áp lên kính xe.

Lục Nghiễm thấy Tiết Bồng nhìn sang, bèn chỉ sang cạnh cô.

Lúc này Tiết Bồng mới phát hiện, trong điện thoại có cuộc gọi của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng mở cửa bước xuống xe: “Anh về nhanh thế, em mới chợ

mắt có một lúc.”

Lục Nghiễm nắm tay cô, bước chân về phía toà nhà, vừa đi vừa nói: “Ba giờ rồi, không kẹt xe nên một lát là tới rồi.”

Hai người bước vào nhà.

Tiết Bồng vẫn còn hơi ngơ ngác, ban nãy không ngủ còn đỡ, ngủ vậy rồi giờ tỉnh mà cứ như chưa tỉnh.

Lục Nghiễm thấy cô gà gật, bèn giục cô mau đi tắm rồi ngủ.

Nếu là hôm tăng ca bình thường khác, về nhà mệt quá chắc cũng không tắm nữa, ngủ đã rồi hôm sau tính, nhưng hôm nay họ đã tới tận hai hiện trường án mạng, quá nhiều thứ bám trên người, còn có đủ thứ mùi phức tạp.

Tiết Bồng bước vào nhà tắm, tắm gọi nhanh, đến lúc tắm xong mới đột nhiên nhớ ra ở đây không có quần áo của cô.

Tiết Bồng lấy khăn lông lau khô người, bước ra khỏi ngăn tắm, đang định mượn Lục Nghiễm một bộ đồ, lại nhìn thấy một bộ đồ ngủ nam vải cotton nguyên chất trên bồn rửa tay, chắc mới rồi đang tắm thì Lục Nghiễm mang vào.

Tiết Bồng thay đồ ngủ, tiện thể giặt luôn đồ lót, bước ra nhìn thấy Lục Nghiễm đang loay hoay trong bếp bèn hỏi: “Muốn thế còn ăn à?”

Lục Nghiễm nói: “Anh nấu ít súp trứng, hai đứa ăn chung, để bụng đói cả tối rồi, lót bụng rồi ngủ.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa quay người, nhìn ngay phải bộ đồ lót vừa mới giặt sạch trong tay cô.

Tiết Bồng bỗng chốc thấy hơi ngượng, cô nói: “À em... dơ quá nên em mang đi giặt, giờ em đi phơi...”

“Đợi đã.”

Lục Nghiễm đi nhanh vào phòng Barno, lục tìm cả buổi trời, lôi ra được một cái máy sấy đồ, anh mang ra nhà tắm cắm điện rồi bảo: “Dùng cái này đi, sớm mai là khô rồi, phơi ngoài kia chắc chắn không khô nổi.”

Tiết Bồng tò mò hỏi: “Sao anh có cái này?”

Lục Nghiễm hăng giọng giải thích: “Barno tắm xong không thích sấy, anh mới mua cho nó, để nó tắm xong rồi nằm cạnh đó một lúc, không tới nổi cảm. À, nhưng mà lần nào anh cũng lau sạch hết rồi.”

Tiết Bồng nhoen miệng, cô không để bụng, chỉ treo đồ lót lên cái sào bên trên rồi quay sang trông bếp cho Lục Nghiễm đi tắm.

Đến lúc Lục Nghiễm tắm xong bước ra, súp trứng cũng đã xong.

Tiết Bồng chia súp thành hai phần, hai người cùng ngồi trên sofa ăn súp nóng, không nói lời nào.

Cái chết của Thường Trí Bác đêm nay đã tạo nên cú sốc lớn cho cả hai người họ.

Tiết Bồng tin rằng trong lòng Lục Nghiễm và cô đều thấy như nhau.

Mà càng thế mới càng không biết phải đối mặt làm sao, có nên nói với nhau không, nên nói những gì.

Có nhiều thứ chất chứa ở đó, rất châm chích, rất rõ ràng, nhưng trong một số lúc, không ai dám động tới.

Đến lúc ăn xong bữa khuya rồi đánh răng, tất cả đều rất yên tĩnh, cả hai đều lựa chọn im lặng, một người rửa bát, một người vào phòng ngủ trải giường.

Đến lúc Tiết Bồng rửa bát xong đi vào phòng, nằm lên giường, Lục Nghiễm cũng với tay tắt cái đèn trên đầu giường.

Trong bóng tối, sự im lặng vẫn tiếp tục.

Tiết Bồng trở mình mấy lần, rõ ràng là rất buồn ngủ, rõ ràng đầu óc sắp nổ tung, cô biết ngày mai rất có thể mình sẽ đau đầu vì kiệt sức quá độ, nhưng bây giờ lại hơi khó vào giấc.

Sau khi trở mình thêm lần nữa, Tiết Bồng bỗng nghe Lục Nghiễm hỏi: “Không ngủ được à?”

Tiết Bồng quay người sang, nhìn vào anh trong bóng tối: “Ừm.”

Lục Nghiễm im lặng một lát rồi vươn tay ôm cô vào lòng, một tay vuốt tóc cô nói khẽ: “Anh cũng vậy, đầu óc rối ren lắm.”

Giờ phút này, người có lý trí, có bình tĩnh khách quan tới mấy, cũng cần thời gian tiêu hoá thông tin, cần một quá trình chấp nhận hiện thực.

Tiết Bồng thở dài hỏi: “Lúc nãy anh tới phân cục khu phía Nam gặp Ngải Tiểu Nguyên rồi à?”

“Gặp rồi, cô ấy cũng khai rồi.” Lục Nghiễm nói.

Lục Nghiễm không kể lại quá nhiều về lời khai của Ngải Tiểu Nguyên mà chỉ chọn ra vài điểm quan trọng, kể rõ lại đầu đuôi mọi chuyện.

Nhưng Tiết Bồng nghe lại thấy trong lòng kinh hoàng, não nề từng hồi.

Tiết Bồng cũng không biết phải đánh giá sao về toàn bộ câu chuyện này, con người này, hiện giờ mọi thứ đã không thể cứu vãn, có nói sao cũng vô ích.

Một lúc lâu sáu, Tiết Bồng dần không ngăn được cơn buồn ngủ, trước lúc khép mắt, cô mới trả lời: “Đến bây giờ em vẫn cảm thấy, mọi chuyện hôm nay đều là một giấc mơ, tất cả đều không phải sự thật, người đó không phải là chú Thường...”

Đúng vậy, họ đều mong đây là một giấc mơ.

Dù đã đến hiện giờ, không cách nào quay lại được nữa, tinh thần Lục Nghiễm vẫn chưa hoàn toàn hồi tỉnh.

Chỉ mới mấy ngày trước, anh vẫn còn nghĩ rằng tuy Ngải Tiểu Nguyên có quyết điểm, có vấn đề, còn có một số tật không hay, nhưng tất cả vẫn chưa tới mức gây ra họa lớn như thế.

Có lẽ cái chết của Thường Phong chỉ có liên quan gián tiếp với cô ấy thôi, chắc chỉ vừa đúng lúc thôi.

Dù là lúc đang ngồi ở phân cục khu phía Nam, nhìn thấy khuôn mặt Ngải Tiểu Nguyên, nghe cô ấy khóc lóc xin lỗi, ăn năn, kể lại đầu đuôi sự việc, Lục Nghiễm vẫn thấy hơi “mù mờ”.

Đó là cảm xúc né tránh tạm thời do không thể nào tin được.

Dù có dùng hết sức tưởng tượng, anh cũng không thể nào ngờ Thường Trí Bác và Thường Phong lại kết thúc mạng sống bằng cách như thế.

Còn có cả Ngải Tiểu Nguyên nữa, nói một cách khắt khe thì cô ấy cũng không làm gì vượt quá giới hạn trong toàn bộ sự việc, chẳng qua chỉ là ích kỷ, chẳng qua chỉ là tham lam chút tiền tài.

Nhưng chính bởi những lựa chọn nhỏ nhoi trông có vẻ không có gì nổi trội ấy đã xâu chuỗi lại với nhau, vô tình áp ủ thành lựa chọn hôm nay của Thường Trí Bác.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cũng nhắm mắt, nặng nề thở dài một hơi.

Trước khi thiếp đi, rất nhiều khuôn mặt đã lướt qua trong đầu anh, có Thường Trí Bác, Thường Phong, cũng có Hoắc Kiêu, Hoắc Đình Diệu, còn có cả Hàn Cố và Ngải Tiểu Nguyên.

Anh biết, bắt đầu từ ngày mai, mọi thứ sẽ đều khác đi.

Thời đại đã thay đổi, người nhà họ Hoắc có muốn phủi sạch liên can về chuyện hôm tối nay, chuyện trong quá khứ thì tuyệt đối cũng không thể dùng tiền bạc và mọi thủ đoạn để gạt qua như trước kia được nữa.

Ngày tháng tươi đẹp của nhà họ Hoắc cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Chương 179: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 35

Sáng hôm sau, tổ trình sát số 1 đã tiến hành truy hỏi tài xế xe chở hàng, vì vụ án dính líu tới nhiều chuyện hệ trọng, lại còn kéo theo ba mạng người, tài xế xe hàng hiển nhiên không phải sạch được liên can, nhẹ nhất thì cũng là tòng phạm.

Tài xế xe hàng cũng không chống cự, chắc là cũng biết mình không thoát được nên khai ra rất nhanh, bảo rằng ban đầu mình không quen Thường Trí Bác, mấy ngày trước, Thường Trí Bác đột nhiên tìm tới, biết nhà cậu ta cần tiền gấp nên bằng lòng giúp cậu ta trả hết nợ, bảo cậu ta tiện đường đưa mình theo lúc giao hàng.

Tổ trình sát số 1 nhanh chóng đối chiếu lời khai của tài xế xe hàng, hỏi thăm người nhà cậu ta, biết được gia đình này đang nợ một món vay nặng lãi lớn, lại tiếp tục lần tìm theo manh mối cho vay nặng lãi, tìm được người cho vay, biết được món nợ đó đã được trả hết.

Nhưng người trả tiền hôm đó đeo khẩu trang, người cho vay không nhìn rõ mặt mũi, người kia mang theo hai túi hiện kim, hai bên kiểm tra tại chỗ rồi đưa trả biên nhận.

Dựa vào thời gian người cho vay cung cấp, chi đội nhanh chóng trích xuất camera gần đó, quả thật có nhìn thấy một người xuất hiện trong camera vào khoảng thời gian đó.

Người này bước xuống từ trên xe van, tay xách hai túi đồ, hơn nữa còn đeo mặt nạ, mũ lưỡi trai và găng tay, mũ kéo rất thấp, nhìn vóc người và dáng đi không hề giống Thường Trí Bác trung niên, mà lại

giống một thanh niên hai mươi mấy tuổi hơn.

Manh mỗi tới đây thì lại đứt.

Đối tượng làm thế thì có một mục đích duy nhất chính là che lấp dấu vết của người đứng đằng sau, chỉ cần thân phận người đứng ra giao tiền không thể bị xác định, thì rất khó có thể lần theo manh mối này để tìm ra kẻ đứng sau.

Chiều đó, Lục Nghiễm mở họp với tổ trinh sát số 1, mục đích là để sắp xếp mạch logic, Hạ Minh cũng có tham gia vào buổi họp này.

Đối tượng đầu tiên được bàn đến trong cuộc họp là người chết Lâm.

Hạ Minh đại diện cho phân cục khu phía Nam báo cáo điều tra bước đầu qua cuộc gọi video, Lâm tên thật là Tôn Yến Lâm, khi còn trẻ từng bị thương ở chân, đi lại có chút tập tễnh, không hành động mạnh bạo được, tính tình lại lằm lì, u ám, không có bạn bè gì.

Trong suốt năm năm vừa qua, thành phố Giang từng xuất hiện vài vụ án nổ bom bí hiểm, tập trung ở khu phía Đông và khu phía Nam, cảnh sát vẫn luôn nghi ngờ là do cùng một người làm, cách thức rất giống với Lâm.

Bên phía kỹ thuật cũng đang giám định chứng cứ bước tiếp theo.

Sau khi điều tra, phân cục đã liên lạc với phân cục của thành phố Lịch, tìm được vợ cũ của Lâm đang sống bên đó.

Lâm và vợ cũ ly hôn vào khoảng sáu năm trước, theo lời vợ cũ của Lâm, gã ta luôn tự ti vì chân của mình, thường ngày ở trong nhà cũng ngậm câm chẳng nói được mấy câu, nhốt mình trong phòng làm mấy thứ chị ta không thể nào hiểu nổi, chị ta và Lâm cũng không có tiếng nói chung, trước khi ly hôn là đã ngủ riêng.

Sau đó họ ly hôn, vợ trước của Lâm lại chuẩn bị tìm chồng mới,

nhưng người đàn ông mới quen nhờ coi mắt chưa được bao lâu đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Dù không có chứng cứ, vợ cũ của Lâm vẫn cảm thấy là do gã ta gây ra, chị ta hoảng sợ trong lòng, bèn liên lạc với họ hàng ở thành phố Lịch, giờ đã chuyển sang đó ở luôn từ lâu.

Vợ cũ của Lâm bảo rằng chị ta vẫn luôn nghi ngờ thần kinh Lâm không bình thường, có thể nói là kiểu nhân cách chống đối xã hội trên mạng hay nhắc đến, nhưng chị ta cũng không chắc chắn, cũng không dám gợi ý đưa gã ta đến bệnh viện khám thử, sợ chọc tức gã ta.

Bên cạnh đó, trước khi họ ly hôn, vợ trước của Lâm từng tận mắt nhìn thấy Lâm và người khác xung đột với nhau hai lần, một lần là trong lúc đang đi trên phố với chị ta, lỡ va vào nhau với người đi đường, Lâm bèn vớ lấy đồ bên cạnh định đánh người ta.

Còn một lần nữa, gã ta cãi tay đôi với ông hàng xóm sáu mươi mấy tuổi, vốn dĩ hai chuyện đều chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cũng không biết sao mà Lâm lại phải bật lại ngay, còn đánh người ta một trận.

Sau đó hàng xóm báo cảnh sát, Lâm bị tạm giam hành chính, cũng chịu bồi thường, còn tới nhà xin lỗi hàng xóm với chị ta, làm dịu mối quan hệ láng giềng.

Ai ngờ sau khi tới nhà, Lâm vừa cười vừa đưa đồ bồi bổ cho hàng xóm, còn nói thêm một câu: “Tôi đánh chú thì tôi nhận tội, tôi cũng đền cho chú, nhưng chú mà còn động tới tôi nữa thì tôi sẽ đánh chú tiếp. Mong là từ giờ chú biết nên làm thế nào.”

Người hàng xóm hoảng sợ, nhưng người ta cũng không có ghi âm, ghi hình gì mấy lời đe dọa này, dù báo cảnh sát cũng không có chứng cứ, vả lại Lâm quả thật đã gửi đồ bồi bổ tới, còn đến cả tiền.

Không bao lâu sau thì người hàng xóm đó chuyển nhà.

Hạ Minh báo cáo xong phần về Lâm, lại nhắc đến Phùng Tề Chính.

Thật ra tiếng tăm của Phùng Tề Chính ở giới luật sư thành phố Giang mấy năm nay không được tốt lắm, tuy gã ta có vị trí rất cao ở văn phòng luật Lập Khôn, nhưng theo lời những người đồng nghiệp đã cộng tác nhiều năm, Phùng Tề Chính thuộc kiểu người ngoài mặt thì hoà nhã, sau lưng lại chất đầy âm mưu quỷ kế.

Đồng nghiệp phân cục khu phía Nam đã đến quán karaoke Phùng Tề Chính hay đến để điều tra, còn hỏi được thêm một chuyện, rằng Phùng Tề Chính từng đánh một nhân viên phục vụ ở quán karaoke này.

Nguyên do là vì người phục vụ sơ suất, vô tình làm đổ đồ lên áo vest của Phùng Tề Chính.

Khi đó có rất nhiều người trong phòng karaoke, Phùng Tề Chính chỉ cười bảo không sao, ai ngờ tối đó, người phục vụ kia tan làm, vừa ra khỏi cửa không lâu đã bị người ta lôi tới con hẻm cạnh bên, đánh cho một trận ở nơi camera không quay tới.

Người phục vụ nói bọn người kia không hề che mặt, cậu ta tận mắt nhìn thấy người đánh mình là vệ sĩ của Phùng Tề Chính, cũng đã nhìn thấy chính Phùng Tề Chính.

Phùng Tề Chính đứng ở cạnh bên vừa xem vừa cười, lát sau còn đập thêm vài đập, bảo rằng người phục vụ không nên nổi tiền bộ vest này, đánh cậu ta một trận coi như đã được đền bù.

Nhưng người phục vụ không báo cảnh sát, cậu ta sợ mất việc, sợ bị Phùng Tề Chính trả thù lần nữa, bèn ráng nuốt cục tức đó.

Nói đến đây, Hạ Minh nói: “Hiện giờ theo suy đoán ban đầu của chúng tôi, có thể biết là Phùng Tề Chính và Lâm đều có khuynh hướng bạo lực, hơn nữa còn có vấn đề tâm lý nhất định. Chúng tôi

cũng đã trích ra được lịch sử cuộc gọi của Phùng Tề Chính, tối hôm xảy ra vụ nổ, anh ta từng gọi vào một số máy lạ hai lần. Điều này trùng khớp với lời khai của Ngải Tiểu Nguyên.”

“Hơn nữa theo chúng tôi điều tra, đây chắc không phải là lần đầu tiên Phùng Tề Chính và Lâm hợp tác, trong những vụ án gây nổ mà chúng tôi nghi ngờ có liên quan tới Lâm trước kia, nạn nhân khi đó đều có dính dấp tới một số vụ việc dân sự. Đương sự bên còn lại của vụ việc lại uỷ thác cho văn phòng luật Lập Khôn xử lý.”

Lúc này, Trương Xuân Dương hỏi: “Vậy những vụ án này có liên quan đến Hoắc Thị không?”

Hạ Minh nói: “Hiện giờ xem ra thì không có liên quan gì, chắc là một vài hành vi cá nhân mà Phùng Tề Chính xử lý. Bây giờ chỉ có thể dò ra lần đầu tiên Phùng Tề Chính và Lâm hợp tác chắc đã bắt đầu từ một năm rưỡi trước.”

Sau đó lại đến Lý Hiểu Mộng lên tiếng.

Lý Hiểu Mộng báo cáo lại về hồ sơ của tập đoàn Hoắc Thị mà mình đã sắp xếp thời gian gần đây, còn ghép thêm hình ảnh, tất nhiên là trong số đó có bao gồm cả sự nghiệp từ thiện, sự nghiệp bảo vệ môi trường mà tập đoàn Hoắc Thị đầu tư.

Phương Húc lên tiếng đầu tiên: “Xem ra mấy năm nay, cách thức phát triển kinh doanh của tập đoàn Hoắc Thị bảo thủ hơn mấy năm trước một chút.”

Hứa Trăn tiếp: “Không chỉ có vậy, thật ra mấy năm nay Hoắc Đình Diệu luôn xây dựng mối quan hệ với chính phủ, trông không giống chỉ đơn giản là để tiện làm ăn.”

Nói đến đây, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lục Nghiễm, người đã im lặng từ nãy tới giờ.

Lục Nghiễm chống tay lên trán, mắt nhắm lại, trông có vẻ như đang nghe mọi người báo cáo và sắp xếp manh mối, nhưng thật ra thì anh cũng đang sắp xếp lại mối quan hệ nhân vật trong đầu mình.

Một lúc sau, Lục Nghiễm mới mở mắt, lên tiếng dưới ánh nhìn của mọi người: “Vụ án này vẫn nên bắt đầu sắp xếp từ Hoắc Đình Diệu.”

Lục Nghiễm nhanh chóng đứng dậy, đi tới bên bảng trắng, viết lên ba chữ “Hoắc Đình Diệu”, sau đó lại viết tiếp Phùng Tề Chính, Hoắc Kiều, Hoắc Ung, Lâm, Ngải Tiểu Nguyên.

Lục Nghiễm hỏi: “Đầu tiên, tại sao Phùng Tề Chính lại bảo Ngải Tiểu Nguyên theo dõi động tĩnh phòng 505?”

Trương Xuân Dương: “Theo lời Ngải Tiểu Nguyên thì là do Hoắc Đình Diệu bảo anh ta làm vậy, ban đầu là tránh để Hoắc Ung làm hại đến Hoắc Kiều.”

Lục Nghiễm: “Vậy thì sau đó thì sao? Tại sao lại không để Ngải Tiểu Nguyên ngừng theo dõi?”

Trương Xuân Dương: “À, Ngải Tiểu Nguyên thuật lại lời Phùng Tề Chính thì là do sự quan tâm của bố dành cho con trai, sợ con mình lại gặp chuyện, nên tìm người...”

Trương Xuân Dương vừa mới nói tới đó đã bị Hứa Trăn ngắt lời: “Đợi đã, hình như có chỗ nào sai sai.”

Tiếp đến, Hạ Minh bên phía màn hình cũng nói: “Hung thủ vụ tai nạn xe của Hoắc Kiều một năm rưỡi trước có hai người, một là Hoắc Ung, một là Khang Vũ Hình, hiện giờ một người đã chết, một người đã bị bắt, tại sao Hoắc Đình Diệu vẫn sợ con trai mình gặp chuyện?”

Lý Hiểu Mộng: “Đúng thế, nếu muốn thể hiện sự quan tâm của bố dành cho con thì cũng chưa nghe thấy cái cách thức này bao giờ. Theo dõi là theo dõi thôi, còn quan tâm gì...”

Phương Húc cũng nói: “Có thể là có hai trường hợp, một là sau khi Hoắc Ung chết, nhiệm vụ của Ngải Tiểu Nguyên đã kết thúc, nhưng Phùng Tề Chính không bảo cô ấy dừng lại, còn để cô ấy tiếp tục theo dõi Hoắc Kiều. Trường hợp còn lại là giữa hai cha con Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiều có hiềm khích, vì thế dù Hoắc Ung đã chết thì cũng phải tiếp tục theo dõi.”

Đến lúc tất cả mọi người nói xong, Lục Nghiễm mới gõ đầu bút vào chữ “Hoắc Đình Diệu”: “Nếu là trường hợp đầu như cậu nói, thế thì Phùng Tề Chính chắc chắn không mong Ngải Tiểu Nguyên nói ra chuyện này, dù là bên nào trong hai bên Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiều biết được thì Phùng Tề Chính cũng không được yên. Trường hợp thứ hai hiện giờ vẫn là một dấu chấm hỏi, cá nhân tôi thấy rằng hai cha con này không thể nào không có chút hiềm khích gì, nhưng rốt cuộc hiềm khích nặng tới mức nào, nghiêm trọng tới mức nào, nội dung thế nào thì vẫn chưa biết.”

Lục Nghiễm vừa nói vừa vẽ ra hai trường hợp, đánh một dấu chấm hỏi vào trường hợp “hiềm khích” rồi lại tiếp tục: “Hiện giờ chúng ta chỉ có thể tin một nửa lời chứng của Ngải Tiểu Nguyên, ở đây còn có một số nghi vấn. Tôi lại cảm thấy cô ấy theo dõi phòng 505 đã lâu đến thế, không thể nào chỉ nghe thấy có mỗi chuyện vụ tai nạn. Cô ấy cho rằng Phùng Tề Chính bảo Lâm làm nổ chết Thường Phong là vì vụ tai nạn, chuyện này cũng là do Phùng Tề Chính nói với cô ấy. Có khi trong lúc nói chuyện với Phùng Tề Chính, cô ấy còn nói ra những chuyện khác nữa, chỉ là cô ấy không biết mối quan hệ thiệt hơn thế nào, vì thế mới không để ý, nhưng trong lòng Phùng Tề Chính lại rất rõ, những chuyện đó rất quan trọng.”

Nghe đến đây, Hạ Minh nói: “Phần này chúng tôi sẽ tiếp tục lấy lời khai của Ngải Tiểu Nguyên.”

Lục Nghiễm gật đầu, nhìn sang Phương Húc: “Phương Húc, Xuân Dương, ngày mai hai cậu đến Hoắc Thị mời Hoắc Đình Diệu hợp tác điều tra, truy hỏi nội dung ông ta bảo Phùng Tề Chính theo dõi Hoắc

Kiêu.”

Phương Húc, Trương Xuân Dương: “Vâng, đã rõ.”

Nói rồi, Lục Nghiễm lại chỉ vào tên “Hoắc Đình Diệu”: “Lại nói về Hoắc Đình Diệu và Hoắc Thị. Bắt đầu từ hai năm trước, việc kinh doanh của Hoắc Thị bắt đầu phát triển ổn định, không còn nôn nóng phát triển nhanh nữa. Theo như tôi biết, ở đây có hai nguyên nhân, một là bảy năm trước “Địa Ốc Thừa Văn” sụp đổ, những doanh nghiệp xếp sau đó gấp rút tăng tốc phát triển, Hoắc Thị đánh từ trung tâm, không chỉ tăng tốc mà còn sử dụng một số thủ đoạn tiêu cực. Cho đến hai năm trước, Hoắc Thị bắt đầu thả bước, mục đích cũng là để nuốt trọn bộ phận kinh doanh đã tiêu hoá trước đó. Nguyên nhân thứ hai chính là chuyện Hứa Trăn vừa nói, thứ Hoắc Đình Diệu theo đuổi không chỉ có hình tượng doanh nhân thành công, dã tâm của ông ta rất lớn, thậm chí còn muốn nhúng tay vào chính trị. Thế thì ông ta sẽ dùng hình tượng thế nào để bước vào giới chính trị đây?”

Vừa nói xong, những người trong phòng cũng xôn xao bàn tán, trong số đó có người còn nhắc đến hai vị trí đại biểu nhân dân và uỷ viên hỗ trợ chính trị, đương nhiên là còn có cuộc tuyển chọn Đại sứ bảo vệ môi trường thành phố Giang sẽ được công khai vào cuối tháng nữa.

Hứa Trăn nói: “Hiện giờ ông ta có những cái móc về từ thiện, môi trường, báo đáp xã hội, doanh nhân lương tâm. Những cái móc này gắn lại với nhau, quả thật đã trở thành hình tượng liều lĩnh, tốt nhất là trông có vẻ không động đao động súng, tham gia nhiều sự nghiệp công ích, qua thêm vài năm nữa là Hoắc Thị có thể chuyển mình.

Lý Hiểu Mộng nói theo: “Hiện giờ xem ra, mục đích của Hoắc Đình Diệu là tiến hành dựa theo kế hoạch này, tiếc là vì mấy vụ án có dính líu tới Hoắc Ung năm ngoái, nên bây giờ hình tượng của nhà họ Hoắc và Hoắc Thị đã thật sự dư thừa trong mắt cư dân mạng rồi, mấy năm tới chắc không có cơ hội tẩy trắng nữa.”

Trương Xuân Dương: “Hoắc Đình Diệu chắc chắn là hận cái thằng phá gia chi tử này chết được, chỉ biết gây chuyện.”

Lý Hiểu Mộng: “Hình như ông ta cũng không quan tâm thằng con này lắm?”

Cho đến khi Lục Nghiễm lên tiếng: “Vậy thì đặt hình tượng doanh nhân Hoắc Đình Diệu muốn gây dựng vào mấy vụ án này, cô cậu có thấy gì mâu thuẫn không?”

Phương Húc nghĩ ngợi rồi nói: “Có thằng con như Hoắc Ung thì Hoắc Đình Diệu giận mấy cũng không làm được gì, quá lắm chỉ có nước tìm người trông coi thôi. Nhưng mà rõ là trông coi không nổi.”

Hứa Trăn: “Tuy là không trông coi nổi, nhưng với năng lực của nhà họ Hoắc, chắc chắn họ cũng đã nghĩ tới một số cách thức dùng mối quan hệ, tiền bạc để lấp liếm.”

Phương Húc: “Đúng thế, sau đó chuyện trở nên ầm ĩ là vì ST tham gia vào, nếu không chuyện của Hoắc Ung chắc sẽ không gây ầm ĩ trên mạng thế, cậu ta cũng sẽ không bị giết.”

Trương Xuân Dương: “Mà nói ra thì con trai không đổi được chữ luật sư thì được mà. Hoắc Đình Diệu muốn đổi hình tượng, kiểu rác rưởi cảm xúc bất ổn, có khuynh hướng bạo lực như Phùng Tề Chính không thích hợp đi theo ông ta nữa.”

Lý Hiểu Mộng: “Ôi trời, đổi luật sư đâu có dễ thế, Phùng Tề Chính biết bao nhiêu chuyện của Hoắc Đình Diệu.”

Lục Nghiễm viết lại ngắn gọn phân tích của mọi người lên bảng rồi quay lại nói: “Đổi thì không được, nhưng có thể nuôi để không. Lúc nhà họ Hoắc đang mở cõi, Phùng Tề Chính đã từng làm nhiều chuyện phi pháp cho nhà họ, những chuyện đó cũng phù hợp với tính cách bạo lực của Phùng Tề Chính. Nhưng mấy năm nay, Hoắc Đình Diệu chắc chắn sẽ rất lo hành vi quá khích của Phùng Tề Chính

rất có thể sẽ huỷ hoại kế hoạch chuyển mình. Nói cách khác thì Phùng Tề Chính đích thị là một quả bom hẹn giờ, đó là lý do phải sử dụng một số biện pháp để anh ta không phát nổ.”

Nói tóm lại, lúc gầy dựng giang sơn thì cần Phùng Tề Chính, lúc trị vì thì cần dẹp yên Phùng Tề Chính.

Trương Xuân Dương: “Chắc là bản thân Hoắc Đình Diệu cũng không ngờ mình bảo Phùng Tề Chính tìm y tá trông coi 505 thôi mà lại thành ra thế này. Nhưng mà thế thì xem ra chuyện sau đó không phải là ý của Hoắc Đình Diệu, chẳng lẽ Phùng Tề Chính tự tiện quyết định?”

Hứa Trăn: “Có khi nào Phùng Tề Chính cũng nhận thức được nhà họ Hoắc muốn cho mình về “dưỡng già”, không trọng dụng mình nữa nên về sau này đã tự làm theo ý mình, bảo Ngải Tiểu Nguyên đi trông chừng Hoắc Kiều không?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Hiện tại thì phần tổng kết này có vẻ hợp lý. Tiếp đến nữa là đến Lâm. Tại sao Phùng Tề Chính lại hợp tác với Lâm? Đây chính là điểm mấu chốt.”

Hứa Trăn: “Nếu nói thế thì hai người cùng có khuynh hướng quá khích, bạo lực như nhau.”

Lý Hiểu Mộng buột miệng: “Hơn nữa lại còn đều bị ruồng bỏ, một người bị vợ cũ bỏ, một người bị chủ bỏ.”

Trương Xuân Dương: “Ấy, nói thế hình như cũng đúng.”

Phương Húc tiếp: “Nhưng chắc Hoắc Đình Diệu không biết chuyện này đâu, biết thì đã không dùng Phùng Tề Chính nữa rồi.”

Trương Xuân Dương cũng thắc mắc: “Vậy đội phó Lúc, ý anh muốn nói là Hoắc Đình Diệu không hề biết chuyện Phùng Tề Chính chỉ thị Lâm sao?”

“Theo phân tích hiện tại thì đúng là có khả năng này.” Lục Nghiễm nói: “Nhìn lại vụ án này, tuy tài xế xe hàng cứ khẳng khẳng là Thường Trí Bác đã mua chuộc mình, bảo mình đưa ông ấy vào khu biệt thự, nhưng mọi người đừng quên, camera phía sau biệt thự đã bị động tay động chân vào, trước khi chuyện xảy ra, Hoắc Kiều đã điều tất cả vệ sĩ và phục vụ ra sân trước, rốt cuộc là trùng hợp hay là hợp tác đây?”

Lý Hiểu Mộng: “Nếu bảo là trùng hợp thì cũng trùng hợp hơi quá rồi ấy.”

Hứa Trăn: “Thường Trí Bác vừa rời khỏi hiện trường vụ án là tới khu biệt thự ngay, tới được khu biệt thự còn phải lắp đặt bom, phải phá camera, còn phải ra tay với Phùng Tề Chính, không thể nào hoàn thành được chuyện này chỉ trong thời gian ngắn đâu. Nếu khi đó, Phùng Tề Chính đang đứng trong đám đông, Thường Trí Bác khó mà tiếp cận được, trừ phi Phùng Tề Chính tách ra một mình.”

Trương Xuân Dương: “Không phải là có một người phục vụ gọi Phùng Tề Chính đi sao? Nhưng mà vẫn chưa tìm ra người này, Hàn Cố đã nhận mặt tất cả phục vụ ở hiện trường tối qua, anh ta nói không có người này.”

Lý Hiểu Mộng: “Thế thì lạ thật, con người sao có thể bốc hơi như thế được?”

Mọi người bàn đến đây, Lục Nghiễm cũng viết thêm vài nét lên bảng: “Không phải là bốc hơi, mà là có người đã đưa người này đi.”

Mọi người sửng sờ, nhìn theo nét bút của Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm chỉ vào ba chữ “Hoắc Đình Diệu: “Trước khi chuyện xảy ra, Hoắc Đình Diệu đã rời khỏi biệt thự.”

Phương Húc kinh ngạc: “Đội phó Lục, ý anh là người phục vụ chuyển lời đó đã lên xe đi cùng Hoắc Đình Diệu sao? Nhưng tại sao Hoắc

Đình Diệu phải làm vậy?”

Hứa Trăn: “Chắc là đã phát hiện ra đầu mối trước lúc chuyện xảy ra nên mới giúp che giấu, dù gì thì chuyện lớn đến thế, dính tới một mình Phùng Tề Chính còn đỡ, nếu dính tới Hoắc Kiêu thì khỏi gỡ nổi.”

Đang nói tới đây, phòng thí nghiệm lý hoá lại gọi đến cho Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm bắt máy, đáp lời vài tiếng, tắt máy rồi mới nói với mọi người: “Phòng thí nghiệm lý hoá vừa mới có được kết luận, chứng thực được trong cơ thể Phùng Tề Chính có một lượng Trialozam nhỏ, tuy liều không cao nhưng đủ để Phùng Tề Chính hôn mê trong thời gian ngắn. Điều này cũng chính là lý do vì sao Phùng Tề Chính lại bị Thường Trí Bác chế ngự, còn bị trói vào ghế hành xác.”

Mọi người nhanh chóng thảo luận về phát hiện mới.

Rõ ràng là ai đó đã mang Trialozam vào bữa tiệc từ trước, mục đích là nhắm vào Phùng Tề Chính.

Trước khi Thường Trí Bác đến biệt thự, Phùng Tề Chính đã bị một phục vụ gọi đi với danh nghĩa của “ngài Hoắc”, sau đó vệ sĩ và phục vụ đều được điều ra sân trước để phục vụ khách khứa.

Phùng Tề Chính trúng phải Trialozam rồi hôn mê ở sân sau, bị Thường Trí Bác mang đi trói trên ghế ở sau vườn, chuẩn bị cả bom axit sunfuric.

Thế nhưng hiện giờ chỉ có thể chứng thực rằng bảo vệ và phục vụ đã bị Hoắc Kiêu điều đi, anh ta lại còn có lý do chính đáng.

Camera bị động tay đến, sau khi xong chuyện, Hoắc Kiêu cũng có thể đẩy một “người phục vụ” ra, bảo rằng là do Thường Trí Bác bắt người phục vụ phải làm vậy, dù gì thì cũng đã chết không đối chứng,

cứ dùng cái cớ như tài xế xe hàng là được.

Cái khó nhất của vụ án này nằm ở chỗ tất cả mọi người đều biết chuyện này là do Hoắc Kiều giở trò, Hoắc Đình Diệu chỉ dọn rác giúp con trai mà thôi, nhưng ngặt nỗi lại thiếu chứng cứ chứng thực điểm này.

Bàn đến đây, suy nghĩ của tất cả mọi người đều bị kẹt lại.

Lục Nghiễm ngồi tựa bên bàn, nhìn chăm chăm vào sơ đồ mối quan hệ trên bảng.

Cho đến khi Hạ Minh đột nhiên lên tiếng: “Đội phó Lục, tiếp tới chúng ta nên làm gì?”

Lục Nghiễm chột khựng, anh hoàn hồn: “Điều tra.”

Trương Xuân Dương: “Điều tra Hoắc Kiều sao?”

“Không.” Lục Nghiễm quay người nhìn tất cả mọi người: “Hoắc Kiều không phải mục tiêu duy nhất để điều tra, đừng bỏ hết mọi công sức vào anh ta, nếu chỉ nhắm vào anh ta, rất có thể sẽ bỏ lỡ những cơ hội khác. Trừ phi mọi người có thể khiến những người có liên can như tài xế xe hàng, người phục vụ nói ra sự thật, chỉ ra Hoắc Kiều chính là chủ mưu đứng sáu.”

Sau đó, Lục Nghiễm lại chỉ vào “Hoắc Đình Diệu” lần nữa: “Đừng quên, Hoắc Đình Diệu mới là mục tiêu chúng ta vẫn luôn nhắm vào. Theo tin tức tôi có được, những phòng ban khác cũng đang âm thầm điều tra Hoắc Thị và nhà họ Hoắc, nếu không có gì ngoại lệ thì Đại sứ bảo vệ môi trường được công bố cuối tháng này sẽ là Hoắc Đình Diệu. Hiện giờ điều duy nhất có thể làm thay đổi cục diện chính là nắm được chứng cứ phạm tội của Hoắc Đình Diệu, chỉ cần nắm được chứng cứ xác thực, chúng ta sẽ có thể bắt giữ ông ta bất cứ lúc nào, chỉ có thể mới có thể gây rối loạn vị trí của nhà họ Hoắc.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm lại viết vài từ khóa lên bảng, lần lượt là: Tội cố ý làm bị thương người khác, Phó Cục trưởng tiền nhiệm, Tiết Ích Đông, Hoắc Kiêu, tai nạn xe.

Lục Nghiễm nói: “Trước khi chết, Thường Trí Bác từng gọi cho Tiết Bồng một cuộc điện thoại, ông ấy đã nhắc đến những chuyện này trong điện thoại, một trong số đó là nguyên do ông ấy ngồi tù, cũng chính là tội cố ý làm bị thương người khác, người bị ông ấy đánh là ai? Tại sao lại đánh người đó? Sau khi ngồi tù, Thường Trí Bác dần móc nối quan hệ với Trần Mạt Sinh và Phó Cục trưởng tiền nhiệm, nghe nói ba người khá thân với nhau, Phó Cục trưởng tiền nhiệm còn tiết lộ cho Thường Trí Bác biết một số nội tình về việc tham ô trước kia, một phần trong số đó có liên quan đến nhà họ Hoắc. Phần này lại còn liên quan tới chân tướng vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông hai mươi năm trước. Còn nữa, trong nội dung Ngải Tiểu Nguyên nghe lén được ngoài phòng bệnh 505 có một câu là Hoắc Ung và Khang Vũ Hình gây nên vụ tai nạn xe nhằm giết chết Hoắc Kiêu, mà đó cũng là thủ đoạn Hoắc Ung dùng để tỏ lòng tôn kính với Hoắc Đình Diệu hai mươi năm trước.”

Lục Nghiễm nói tới đây, cả phòng đều im lặng.

Mỗi người đều mang tâm trạng khác nhau, có người trầm tư, có người nghiêm túc, có người kinh ngạc.

Cho đến khi Hứa Trăn lên tiếng: “Thế chúng ta cần chia ra vài hướng điều tra, phân nhau ra mà làm.”

Lục Nghiễm: “Nếu không vì thời gian cấp bách, tôi lại thấy mình nên tập trung điều tra một hướng hơn, điều tra cho tới triệt để, phần thắng sẽ cao hơn, nhưng hiện giờ chỉ còn không tới hai mươi ngày là đã tới cuối tháng, chỉ có thể điều tra một lúc mấy manh mối. Hơn nữa bây giờ xem ra manh mối về Phó Cục trưởng tiền nhiệm dễ dàng chạm tới hơn, ông ấy đã tiết lộ sự thật với Trần Mạt Sinh và Thường Trí Bác, thì cũng không cần phải giấu tiếp nữa, hợp tác điều tra có lợi cho việc giảm án của ông ấy. Thế này đi, Hứa Trăn, mai cậu theo tôi

tới trại giam nam, lấy lời khai cho ông ấy. Nếu được thì gặp cả Trần Mạt Sinh luôn.”

Hứa Trăn: “Vâng, đội phó Lục.”

Lục Nghiễm: “Những người khác tiếp tục lần theo những manh mối khác, đừng sợ có sai sót, hiện giờ chỉ cần nắm được một chứng cứ trong số đó là đã có thể hành động được rồi.”

Nói tới đây, Lục Nghiễm liếc nhìn đồng hồ, vừa xoay bước ra ngoài vừa nói: “Hiếu Mộng, đi với tôi tới Chi đội Chống ma túy, những người còn lại giải tán.”

Lý Hiếu Mộng ngạc nhiên rồi cũng đi theo.

Đến lúc ra khỏi cửa, Lý Hiếu Mộng mới hỏi: “Đội phó Lục, mình sang bên chống ma túy làm gì?”

Lục Nghiễm: “Tôi hẹn trước với đội trưởng Lâm rồi, tới thăm vấn Khang Vũ Hình thêm lần nữa.”

Chương 180: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 36

Trên đường đi tới Chi đội Chống ma túy, Lục Nghiễm bỗng nhớ tới một chuyện.

Dưới tai Khang Vũ Hình có một hình xăm nhỏ, có khoảng thời gian nọ, Tôn Cần thường tới lui một quán karaoke, bị tổ chức buôn ma túy nhận vào làm em gái phát hàng, sau đó Tôn Cần cũng xăm một hình xăm tương tự.

Nhưng hình xăm đó không phải là ký hiệu của tổ chức, chỉ là sự sùng bái mù quáng của Tôn Cần dành cho “ai đó” thôi.

“Ai đó” ở đây chính là Khang Vũ Hình.

Lục Nghiễm nhớ rất rõ, lúc lấy lời khai, Tôn Cần không hề nhắc tới tên Khang Vũ Hình mà lại nói ra một biệt danh.

Đương nhiên là Khang Vũ Hình cũng sẽ không dùng tên thật của mình.

Hơn nữa vì ánh sáng trong quán karaoke ảm đạm, Tôn Cần không thể miêu tả hoàn chỉnh dáng vẻ của Khang Vũ Hình, vì thế chân dung cho ra cuối cùng không khớp với Khang Vũ Hình.

Hiện giờ nhớ lại, nếu người này thật sự là Khang Vũ Hình, vậy thì tại sao cô ta lại lựa chọn quán karaoke đó? Chỉ chọn đại hay là có ý đồ sâu xa gì?

Còn nữa, Khang Vũ Hình đã tự có đàn em riêng, sao lại còn để một đám vị thành niên đi phát tán mớ “tem giấy” ma túy loại mới đời thứ ba đó? Điều này không giống với cách làm của Khang Vũ Hình.

Nghĩ đến đây, Lục Nghiễm vội hỏi Lý Hiểu Mộng bên cạnh về việc điều tra ở quán karaoke đấy.

Lý Hiểu Mộng nói: “Em nhớ là quán karaoke đó tên Lạc Tụng, chủ quán tên Tần Vĩ, người ta hay gọi là anh Tần, mới ba mươi mấy tuổi thôi, nhưng mà quen biết rộng rãi lắm. Có cái người này không được sạch sẽ đâu, cấp Ba đã thôi học, thôi học xong thì làm ở quán bar, sà nháy với karaoke tới giờ, sau đó còn có phạm pháp vài lần, ngồi mấy tháng ở trại tạm giam, ra rồi thì mở quán này... Nhưng mà lúc đó bọn em mới điều tra tới đây, chuyện sau đó giao cho bên chống ma túy rồi.”

Lý Hiểu Mộng vừa nói vừa tìm trong điện thoại, đưa cho Lục Nghiễm xem hồ sơ và hình ảnh của Tần Vĩ.

Lục Nghiễm liếc sơ qua, quả thật là hồ sơ của gã Tần Vĩ này rất “đặc sắc”, phân cục bên dưới còn bắt được có người phát ma túy ở karaoke Lạc Tụng, chỉ là Tần Vĩ đã phủi sạch liên can, chỉ chịu một vài tội hành chính.

Lục Nghiễm lại nhìn tiếp, đột nhiên phát hiện ra quán karaoke Tần Vĩ từng làm lúc mười mấy tuổi tên là Lệ Hoa, mà Lệ Hoa lại chính là nơi Hoắc Kiều và Tiết Dịch thường đến.

Trùng hợp thật đấy.

Dường như có nhiều thứ cũng đã liên kết lại được với nhau nhờ đó.

Chớp mắt, Lục Nghiễm và Lý Hiểu Mộng đã tới Chi đội Chống ma túy.

Khang Vũ Hình gặp lại Lục Nghiễm thì còn ngạc nhiên hơn lần trước,

cô ta trông cũng tiều tụy hơn, mặt mày vàng vọt, mắt đỏ ngầu đầy máu, trông hết sức tàn tạ.

Nhưng theo Lục Nghiễm biết, trong thời gian thẩm vấn, Chi đội Chống ma tuý không hề dùng thủ đoạn gì tiêu cực, càng không ngược đãi gì, Khang Vũ Hình rơi vào trạng thái hiện giờ hoàn toàn là do cô ta tự bị tổn thương tinh thần, biết mình đã gặp phải đại hạn nhưng lại cứ nhất quyết vùng vẫy mà ra.

Lục Nghiễm ung dung hơn Khang Vũ Hình nhiều, anh ngồi xuống, chỉ ngược mắt liếc nhìn rồi bảo: “Tôi chỉ có hai câu hỏi, mong cô có thể trả lời thành thật, đừng vòng vo, thế thì tôi cũng sẽ mau chóng kết thúc.”

Khang Vũ Hình trừng mắt nhìn Lục Nghiễm, trông mắt như muốn lòi ra ngoài, hung ác như có thể cùng kéo anh vào chỗ chết bất cứ lúc nào: “Chà, lại tới để hỏi Vương Xuyên, Trình Lập Huy, Lý Thành Kiệt có liên quan tới tôi không đấy hả? Anh bảo đã nắm được chứng cứ rồi mà, vậy còn hỏi làm gì?”

Tiếc là Khang Vũ Hình đã lầm.

Dù cô ta có thừa nhận ba người kia có liên quan tới mình hay không, có phủ nhận cái chết của Vương Xuyên và Trình Lập Huy liên quan tới mình, thì tất cả cũng sẽ không làm thay đổi phán quyết của tòa.

Đa số tội phạm tử hình đều không nhận tội cho đến cuối cùng, nhưng mà vậy thì đã sao?

Chỉ là Lục Nghiễm cũng lười nói mấy lời này với cô ta, đấu khẩu chỉ tổ phí thời giờ.

Lục Nghiễm chỉ nói: “Tôi muốn hỏi là làm sao cô biết chuyện mười năm trước Hoắc Kiêu sai Lưu Cát Dũng bắt cóc Hoắc Ung, ai đã nói cô biết?”

Khang Vũ Hình ngạc nhiên ra mặt, bỗng chốc không phản ứng kịp, tại sao Lục Nghiễm lại bỗng hỏi chuyện này, sao Lục Nghiễm lại điều tra ra được?

Khang Vũ Hình im lặng một chốc rồi hỏi lại: “Ai nói với anh là tôi biết, cái gã khốn Lưu Cát Dũng đúng không? Nói vậy mà anh cũng tin à?”

Lục Nghiễm: “Nếu cô không biết thì sao lại nghĩ ngay là Lưu Cát Dũng nói? Đúng ra thì cô phải kinh ngạc vì vụ bắt cóc mới phải chứ?”

Khang Vũ Hình ghen cứng họng, bắt đầu gõ gạc: “Tại vì tôi có nghe nói thật, nhưng mà không chắc chắn.”

“Vậy cô nghe ai nói?” Lục Nghiễm lại hỏi.

Khang Vũ Hình: “Quên rồi.”

Lục Nghiễm quan sát vẻ mặt của Khang Vũ Hình, anh hỏi dò: “Lưu Cát Dũng nói cô biết à?”

Khang Vũ Hình vẫn không nhìn anh: “Tôi đã nói là tôi không nhớ nữa, vả lại tôi và Lưu Cát Dũng không thân, tại sao ông ta lại phải nói với tôi?”

“Không thân?” Lục Nghiễm nhếch môi, lạnh lùng hỏi: “Không thân thì tại sao cô phải giúp Lưu Cát Dũng xử lý mẹ của Phương Tử Oánh?”

Nghe thấy thế, Khang Vũ Hình kinh ngạc tột độ.

Cả người cô ta cứng đờ, ngơ ngác mất vài giây rồi mới kịp phản ứng, nhìn Lục Nghiễm trân trân: “Lưu Cát Dũng là tên khốn, ông ta đang vu oan giá họa cho tôi!”

Lục Nghiễm: “Ừa, hai người không thân mà, sao phải vu oan giá họa cho cô?”

“Đó... đó là vì... là vì...” Khang Vũ Hình gần như vắt hết cả óc, nhưng cô ta chịu cú sốc tinh thần mấy ngày dài liên tiếp, chẳng ngủ nghê gì mấy, đầu óc không còn tỉnh táo nữa: “Bởi vì... tôi biết chuyện ông ta bắt cóc Hoắc Ung, ông ta sợ tôi... không... không phải... là do...”

Khang Vũ Hình càng nói càng lộn xộn, Lục Nghiễm chỉ đành ngắt lời cô ta: “Vì cô từng dùng chuyện ông ta bắt cóc Hoắc Ung để đe dọa ông ta, bắt ông ta hợp tác với cô, gây ra vụ tai nạn để mưu hại Hoắc Kiêu.”

Khang Vũ Hình đờ đẫn: “Anh nói năng lung tung, Lưu Cát Dững đã vu oan cho tôi, tôi không có!”

Trên thực tế thì Lưu Cát Dững thật sự không có nói thế, người nói ra là Thường Trí Bác, chỉ là Lục Nghiễm không hề nói rõ, mục đích là để khiến Khang Vũ Hình tự hoảng loạn, đoán mò lung tung, không rõ họ đã điều tra được tới đâu, nắm được bao nhiêu chứng cứ.

“Vu oan cho cô ư? Sao Lưu Cát Dững phải làm thế?” Lục Nghiễm đưa ra nghi vấn: “Lời chứng của Lưu Cát Dững hoàn toàn khớp với nội dung ghi âm giữa cô và Hoắc Ung do Hoắc Kiêu cung cấp trước đó, chẳng lẽ Hoắc Kiêu lại đi hợp tác với người từng hại mình là Lưu Cát Dững để vu oan cho cô sao? Hay là còn có ai khác?”

“Sao mà tôi biết... Sao anh không đi mà hỏi bọn họ!” Khang Vũ Hình gào.

Lục Nghiễm lắc đầu nói: “Nếu cô không chịu thừa nhận mình đã ra lệnh cho Lưu Cát Dững gây ra vụ tai nạn, thế thì lại quay về vấn đề ban nãy, sao cô lại biết mười năm trước, Hoắc Kiêu ra lệnh cho Lưu Cát Dững bắt cóc Hoắc Ung? Chuyện này không liên quan tới cô, cô có thể yên tâm mà nói.”

“Tôi... tôi...” Khang Vũ Hình cúi đầu, tròn mắt bắt đầu đảo tới lui.

“Hay để tôi nhắc cô nhớ nha.” Lục Nghiễm nhanh chóng nhắc tới hai quán karaoke: “Lệ Hoa, Lạc Tụng, cô có nhớ hai quán karaoke này không?”

Nói tới đây, Khang Vũ Hình bỗng khựng người, vẻ mặt ngạc nhiên.

Một lúc sau, Khang Vũ Hình nói: “Lạc Tụng mà anh nói thì tôi biết, quán đó mới mở năm, sáu năm nay, chuyện Hoắc Ung bị bắt cóc là từ mười năm trước.”

Lục Nghiễm: “Ừ, trùng hợp là mười năm trước, Tần Vĩ, chủ của Lạc Tụng đang làm việc tại Lệ Hoa. Quán karaoke nơi Hoắc Kiêu ra lệnh cho Lưu Cát Dũng chính là Lệ Hoa, lúc đó còn có thám tử tư chụp được hình ảnh cô và Hoắc Kiêu cùng ra vào Lệ Hoa. Hiện giờ tôi hỏi cô, cô và Tần Vĩ có quan hệ thế nào với nhau?”

Lục Nghiễm tin rằng tên Tần Vĩ này hẳn là một nhân vật then chốt, nếu không thì sao Tôn Cần lại quen được Khang Vũ Hình tại quán karaoke của Tần Vĩ?

Còn nữa, hôm Tiết Bồng đến bệnh viện gặp Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu đã chính miệng xác nhận với Tiết Bồng, rằng Tiết Dịch và Khang Vũ Hình từng quen biết nhau, còn bảo là mười năm trước, Khang Vũ Hình có một người bạn trai, không chỉ làm việc ở một quán karaoke nọ, mà còn từng đến sàn nhảy làm DJ.

Tuy Hoắc Kiêu không nhắc đến cái tên này, nhưng với hồ sơ Lý Hiểu Mộng cung cấp, người bạn trai này chính là Tần Vĩ.

Khang Vũ Hình bỗng chốc im lặng, cúi gằm mặt.

Lục Nghiễm tiếp tục: “Cô có thể không thừa nhận, chúng tôi sẽ điều tra chuyện này. Nhưng mà tôi phải nhắc nhở cô, nếu cô và Tần Vĩ là động phạm, mà cô lại chọn lựa im lặng, việc này đồng nghĩa rằng cô cho người kia cơ hội được thành thật nhận khoan hồng, rất không có lợi cho cô. Tôi đã hỏi xong những gì cần hỏi rồi, hiện giờ tôi cho cô

một phút cân nhắc, nếu cô vẫn không nói, việc thẩm vấn sẽ kết thúc ở đây. Cô có muốn thành thật nữa thì cũng hết cơ hội rồi.”

Lục Nghiễm nói rồi, cài đặt đếm ngược một phút trong điện thoại, đặt điện thoại lên mặt bàn, hai tay khoanh trước ngực, nhìn số dây trôi trên màn hình.

Khang Vũ Hình cũng khẽ ngược đầu nhìn cảnh tượng này, hai tay cô ta vô thức siết chặt, động tác khe khẽ này đã làm còng tay phát ra tiếng động.

Nhưng trong một phút này, cả căn phòng chẳng ai lên tiếng, một phút này cứ như cơ hội cuối cùng trong đời cô ta đang đếm ngược.

Cho đến khi đếm ngược kết thúc.

Lục Nghiễm bấm vào màn hình, ra hiệu cho Lý Hiểu Mộng thu dọn đồ đạc.

Lúc này, Khang Vũ Hình mới lên tiếng: “Có phải nói ra rồi thì hai chuyện này không được tính lên đầu tội nữa đúng không?”

Lục Nghiễm đã đứng dậy, nghe thấy thế bèn nói với cô ta: “Chúng tôi sẽ không thương lượng điều kiện với tội phạm, nhưng chúng tôi cũng sẽ không vu oan cho bất cứ người vô tội nào, trách nhiệm của ai thì người đó gánh. Cô tự cân nhắc thiệt hơn đi.”

Nói rồi, Lục Nghiễm lại ngồi xuống, anh gõ lên mặt bàn, lặp lại hai câu hỏi, một là vụ án bắt cóc mười năm trước, một là tung tích của mẹ Phương Tử Oánh.

Sau đó, Khang Vũ Hình cũng tạm coi là khai báo thành thật.

Cô ta nói, thật ra mười năm trước mình thật sự chỉ “nghe thấy” chuyện Hoắc Kiều sai Lưu Cát Dũng bắt cóc Hoắc Ung.

Khi đó, cô ta có một người bạn trai không công khai, thật ra là bạn tình, người đó chính là Tần Vĩ, ngoài việc làm DJ, gã còn làm việc ở quán karaoke Lệ Hoa mà Hoắc Kiều thường tới.

Nồi nào thì úp vung nấy, Tần Vĩ cũng không phải dạng vừa, bởi hay có khách tới bàn chuyện làm ăn ở Lệ Hoa, mà tất nhiên toàn là những chuyện không thể nói trên bàn đàm phán bình thường, bao gồm một số tin tức đầu tư, giao dịch ngầm hoặc buôn bán xác thịt.

Để có được tin tức sớm nhất, thừa cơ vớt vài đồng lẻ, Tần Vĩ đã gắn một cái máy nghe lén trong phòng VIP cao cấp của khách. Vì trong phòng âm đậm, đông người ồn ào, lại thêm tác dụng của rượu nên dù có đặt gì đó ở góc chết thì cũng không có ai để ý tới.

Nhưng nói một cách khắt khe thì Tần Vĩ cũng không lấy được nhiều tin tức qua cách này, thường ngày thì trong phòng toàn tiếng hát với tiếng nhạc, còn có rất nhiều người nói chuyện, âm thanh hỗn tạp, thường chỉ nghe được nửa câu đầu, không nghe được nửa câu sau.

Không ngờ nhờ lắp đặt thế mà khiến Tần Vĩ vô tình nghe được Hoắc Kiều và Lưu Cát Dũng nói chuyện.

Hôm đó ở trong phòng chỉ có hai người là Hoắc Kiều và Lưu Cát Dũng, không chọn bài, còn tắt cả âm thanh, vì thế cuộc nói chuyện của cả hai nghe thấy rõ mồn một.

Khang Vũ Hình đã có được đoạn ghi âm này từ trong tay Tần Vĩ như thế.

Hai người còn từng thương lượng về chuyện này.

Tần Vĩ cho là có thể lợi dụng, tới nhà họ Hoắc để vác một món tiền về.

Khang Vũ Hình lại kịp thời ngăn cản, bảo là tình hình hiện giờ không có lợi cho họ, họ không quyền không thế, không vai vế, làm không

khéo rất dễ thành Thẩm Chí Bân tiếp theo.

Thế là sau khi thương lượng, cả hai quyết định giữ lại đoạn ghi âm rồi chờ đợi ngày khác.

Kể đến đây, Khang Vũ Hình thở dài, ngược mắt quyết định từ bỏ: “Hôm trước anh hỏi tôi chuyện Lý Thành Kiệt, tôi cũng có thể nói anh nghe, Lý Thành Kiệt cũng là người của Tần Vĩ, anh ta đã giới thiệu hẳn cho tôi, chuyện này các anh cứ việc điều tra. Mấy năm nay, Lý Thành Kiệt có thể trốn được lệnh truy nã của cảnh sát các anh đều là vì anh ta âm thầm giúp Lý Thành Kiệt che giấu thân phận.”

Khang Vũ Hình cười khẩy: “Trước kia bên chống ma túy điều tra được tới Lạc Tụng của anh ta, hỏi tôi chuyện phát hàng dẫn dắt đàn em bên đó, anh ta còn cản ngược lại tôi, bao là ban đầu không biết, sau này biết được là ngăn cản ngay, còn nói là đã đuổi tôi đi. Ôi chào, đúng là buồn cười thật, tôi có thân phận gì cơ chứ, có cần đích thân chạy tới quán karaoke tìm đàn em không? Hay là anh ta mời tôi tới giúp? Thật ra ở chỗ anh ta lâu lâu cũng có người tới rắc ma túy dạng mới Rohypnol, nhưng mà người của tôi không tiếp xúc nhiều với mấy loại không kiếm được bao nhiêu thế này, nếu khách của tôi cần, tôi còn có thể cho người tìm đến anh ta lấy hàng. À phải rồi, cái loại Rohypnol Hứa Cảnh Hân hay dùng là nhờ anh ta mua từ nước ngoài về đấy.”

Lục Nghiễm không trả lời, cũng không ngắt lời Khang Vũ Hình, anh chỉ yên lặng lắng nghe, bởi hiện giờ không có chứng cứ, vì thế tất cả đều chỉ có thể phân tích thật giả theo logic.

Trong đó có hai chuyện mà Lục Nghiễm tin là thật.

Chuyện thứ nhất là phần về Lý Thành Kiệt, hiện giờ không có bất cứ thông tin nào có thể chứng thực Khang Vũ Hình và Lý Thành Kiệt quen biết nhau thế nào, cả hai cũng không có đường tiếp xúc, cách hành động của Lý Thành Kiệt không giống lắm, thật sự trái ngược với những tên đàn em đã bị bắt của Khang Vũ Hình.

Còn nữa, Khang Vũ Hình quả thật không có khả năng cao lại đích thân đi đào tạo đàn em rải hàng bên dưới, nhưng nếu cô ta không đi thì làm sao Tôn Cần lại biết cô ta được?

Lời giải thích của Khang Vũ Hình cũng đã giải đáp được điều này, cô ta đã làm việc giúp Tần Vĩ, bởi cả hai có móc nối, có hợp tác, còn có một số bí mật với nhau.

Còn việc Khang Vũ Hình nói mình không tiếp xúc nhiều với ma túy dạng mới thì cũng tương khớp với sự thật.

“Tem giấy” mà Tôn Cần phủ trách rải cùng với Rohypnol mà Hứa Cảnh Hân tiếp xúc đều thuộc nhóm ma túy dạng mới đời thứ ba, nhưng trong sào huyệt điều chế ma túy của Khang Vũ Hình lại không tìm thấy hai loại ma túy này, ngược lại thì lại tìm được rất nhiều Methamphetamine, lại còn là dung dịch nồng độ cao, hay được gọi là ma túy đá.

Nếu so sánh ma túy mới “tem giấy”, Rohypnol với Methamphetamine thì đúng là một trời một vực, dù là mức độ hình phạt hay lợi ích đều không có cửa để so.

Đến Methamphetamine mà Khang Vũ Hình còn không phủ nhận, vậy mắc mớ gì lại đi phủ nhận loại ma túy có mức độ hình phạt thấp hơn?

Nghĩ thế, Lục Nghiễm nói: “Chúng tôi sẽ điều tra chuyện cô nhắc đến. Hiện giờ cô đã khai báo, cô biết được sự tình vụ bắt cóc là nhờ đoạn ghi âm trong phòng karaoke, thế thì mười năm sau, tại sao cô lại phải dùng đoạn ghi âm này để đe dọa, mua chuộc Lưu Cát Dũng, để ông ta bắt tay với cô và Hoắc Ung, gây ra vụ tai nạn?”

Lần này, Khang Vũ Hình bình tĩnh hơn lúc nãy nhiều: “Vụ tai nạn không phải gợi ý của tôi mà là Hoắc Ung. Người tìm người đi thực hiện sau đó cũng không phải tôi mà là Tần Vĩ. Nếu thật sự là tôi, thì không thể nào tới giờ các người vẫn chưa điều tra ra được chứng

cứ có liên quan tới tôi, ngoài một đoạn ghi âm mà Hoắc Kiều cung cấp.”

Lục Nghiễm nghe thấy lại nhếch môi hỏi: “Vậy mẹ của Phương Tử Oánh thì sao? Không phải lại là Tần Vĩ đấy chứ?”

Khang Vũ Hình cười khẩy: “Trùng hợp ghê, là anh ta đấy.”

Khang Vũ Hình nhanh chóng kể lại, thật ra, Tần Vĩ đã lén dùng đoạn ghi âm ấy sau lưng cô ta từ mấy năm trước để đe dọa Lưu Cát Dũng.

Vì lúc đó Lưu Cát Dũng vẫn đang làm việc cho Hoắc Kiều, Hoắc Kiều cũng đã mang tới cho ông ta rất nhiều lợi ích và tin tức ngầm trong tối lẫn ngoài sáng, Lưu Cát Dũng lẳng lặng giàu lên, thật sự đã kiếm được rất nhiều tiền.

Ở những nơi Hoắc Kiều không biết, có một số chủ doanh nghiệp nhỏ cũng sẽ gọi Lưu Cát Dũng một tiếng “anh Dũng”, giống như Thẩm Chí Bản năm đó theo đuôi Hoắc Ung vậy, đám người này đều trông chờ Lưu Cát Dũng được nịnh nọt vui vẻ, bằng lòng tiết lộ cho họ chút thông tin.

Kết quả, trong lúc Lưu Cát Dũng đặc ý vênh váo, Tần Vĩ bỗng nhiên lại đưa gã ta nghe đoạn ghi âm kia.

Lưu Cát Dũng bỗng chốc đờ người, hoàn toàn không ngờ Tần Vĩ lại còn giấu một chiêu thế này.

Mà Tần Vĩ cũng không muốn gì nhiều, nói thẳng thừng với Lưu Cát Dũng rằng có tiền thì cùng kiếm.

Lưu Cát Dũng bị ép, chỉ có thể cung cấp cho Tần Vĩ vài nội tình bên trong, Tần Vĩ mang tiền đi đầu tư theo lời kể của Lưu Cát Dũng, còn kiếm được mấy món tiền, lần ít nhất là cũng gần hai trăm nghìn.

Nhưng ham muốn của con người không bao giờ có giới hạn, hôm

nay hai trăm, ngày mai phải ba trăm, chỉ trong chớp mắt, Lưu Cát Dũng đã biến thành cái máy ATM của Tần Vĩ.

May là Tần Vĩ đã đi con đường này từ lâu, cũng không phải người thiếu nghĩa khí đến thế, coi Lưu Cát Dũng là cái máy ATM tốt thì cũng biết “cung phụng” gã ta.

Cứ như thế, Lưu Cát Dũng và Tần Vĩ có mối quan hệ lợi ích không rõ ràng từ khi nào không hay, mối quan hệ này lại còn kéo dài mấy năm.

Cho đến một ngày kia, Lưu Cát Dũng bỗng tìm đến Tần Vĩ, bảo rằng mình xong đời rồi, sợ là sau này mình không còn cung cấp thông tin được nữa, vì đã có một người khác biết được chuyện gã ta bắt cóc Hoắc Ung, mà người này chắc chắn sẽ nói ra.

Tần Vĩ nghe thế thì hỏi ngay là ai, không ngờ Lưu Cát Dũng lại nói đó là người vợ đã rạn nứt tình cảm với mình, cũng chính là mẹ của Phương Tử Oánh.

Quá trình cụ thể thì Lưu Cát Dũng không nói đến, Tần Vĩ cũng không chất vấn, nể tình Lưu Cát Dũng giúp mình kiếm được nhiều tiền, với những mối quan hệ mình có được trong giới này, có thể xử lý được mấy chuyện gai mắt này, bèn quay sang bảo Lý Thành Kiệt tìm người mà ra tay.

Tất nhiên là hành động phải kín đáo, phải tránh tai mắt, còn phải phải sạch liên quan tới Lưu Cát Dũng, gầy dựng chứng cứ ngoại phạm gì đó.

Cứ như thế, Lý Thành Kiệt lại tìm anh em của mình, làm hết sức sạch sẽ, trong khoảng thời gian đó, Lưu Cát Dũng trùng hợp lại đang đi công tác.

Nghe thấy thế, Lục Nghiễm hỏi: “Địa điểm thực hiện ở đâu? Mấy vụ thế này thì chết phải thấy xác, nói không thì không có chứng cứ.”

Khang Vũ Hình nghĩ ngợi rồi nói: “Tôi không chắc chỗ chôn xác là ở đâu, nhưng tôi từng nghe Lý Thành Kiệt khoác lác rằng hẳn ta có người anh em chuyên nghiệp lắm, dù có tìm ra thi thể thì cũng đã là nhiều năm sau đó rồi, hoàn toàn không điều tra ra được là ai làm. Nhưng mà tin tức về người này thì các anh phải hỏi Tần Vĩ, chắc chắn là anh ta biết.”

Khang Vũ Hình lại tiếp tục.

Từ lúc Khang Nghiêu bị xử tử hình, Khang Vũ Hình cứ ôm mộng xây dựng lại vương quốc của Khang Nghiêu, nhưng chỉ dựa vào sức lực của mỗi cô ta, đơn thân độc mã, hoàn toàn không thể nào làm được.

Mấy năm nay, Khang Vũ Hình luôn giữ mối quan hệ với Tần Vĩ, cứ hễ cần chứng nại gì cần “quét sạch”, Tần Vĩ cũng đều tìm người làm cho.

Cho đến một năm rưỡi trước, Khang Vũ Hình lôi kéo Hoắc Kiều nhiều lần đều thất bại, cô ta dần mất kiên nhẫn với người đàn ông này, vây cánh cô ta lại cũng dần rậm rạp, bèn nảy ra suy nghĩ, đã không hợp tác được, vậy thì xử lý luôn chứng nại này.

Khang Vũ Hình và Hoắc Ung, người cũng hận thù Hoắc Kiều hợp tác với nhau,, còn lên kế hoạch cho vụ tai nạn xe.

Trong chuyện này, Hoắc Ung là người đề ra phương án, Khang Vũ Hình phụ trách mua chuộc Lưu Cát Dũng, tìm người thực hiện, tất nhiên là cả hai việc này đều cần có Tần Vĩ hợp tác.

Ban đầu, Tần Vĩ không bằng lòng giết chết Hoắc Kiều cho ảm, dù gì thì đường tài lộc của Lưu Cát Dũng cũng có được từ Hoắc Kiều, nhưng bởi Khang Vũ Hình đã lên cùng thuyền với Hoắc Ung, Tần Vĩ cũng bắt đầu do dự.

Sau đó, Khang Vũ Hình hứa với Tần Vĩ rằng sẽ giới thiệu Lý Thành

Kiệt cho Hoắc Ung, như thế thì dù Lưu Cát Dững có mất giá trị sử dụng, sau này cần thông tin gì thì vẫn có thể nhờ Lý Thành Kiệt nghe ngóng.

Tần Vĩ nghe thấy thế, tất nhiên cũng đồng tình, dù gì thì Lý Thành Kiệt cũng là người của gã, Lưu Cát Dững chỉ là người ngoài.

Kể đến đây, chi tiết khó hiểu của vụ tai nạn cũng đã trở nên rõ ràng.

Lục Nghiễm cũng thầm giải đáp được một số thắc mắc, đây chính là lý do tại sao họ lại không điều tra được manh mối liên hệ nào sâu hơn của Khang Vũ Hình sau khi cô ta bị bắt, trong khi cô ta mới là người trông có vẻ đang nắm một mối làm ăn “giết người diệt khẩu”, dường như cô ta thật sự chỉ lo điều chế ma túy với cả buôn ma túy mà thôi.

Hiển nhiên là có người khác đã giúp Khang Vũ Hình thực hiện phần “giết người diệt khẩu”, tiếc là Lý Thành Kiệt đã chết, manh mối có liên quan tới hắn ta cũng đã đứt rất nhiều.

Mối quan hệ tới lui giữa Khang Vũ Hình và Tần Vĩ đều là trước khi “Chung Lệ” xuất hiện, sau khi móc nối được với Chung Lệ và Hoắc Ung, Khang Vũ Hình tất nhiên cũng xa cách với Tần Vĩ.

Điều tra tập trung của đội chống ma túy với Khang Vũ Hình cũng chỉ nằm ở phần điều chế ma túy, buôn ma túy, phần này Khang Vũ Hình không để người ngoài nhúng tay vào, càng không chia việc cho Tần Vĩ, vì thế họ vẫn chưa coi Tần Vĩ là trọng tâm điều tra.

Lục Nghiễm sắp xếp lại suy nghĩ, nhanh chóng hỏi tới vấn đề cuối cùng: “Vậy thì cô có từng nghi ngờ gì về phương án tai nạn xe mà Hoắc Ung đưa ra không?”

Khang Vũ Hình nghe là hiểu ngay: “Ý anh muốn hỏi là với đầu óc của Hoắc Ung, làm sao cậu ta nghĩ ra chứ gì? Chuyện này cậu ta có khoắc lác với tôi, bảo là dành tặng cho ông già cậu ta, cũng chính là

Hoắc Đình Diệu đấy.”

Nói đến đây, lần đầu tiên Khang Vũ Hình nở nụ cười, lại còn có chút hả hê: “Tôi cũng đã xem bài đăng của ST rồi, ông T kia không phải đang chỉ Tiết Ích Đông, bố của Tiết Dịch, Tiết Bồng còn gì? Tôi còn biết, Hoắc Ung nói là vụ tai nạn Hoắc Ung nói có diễn biến y hệt vụ ông T đấy.”

Lời tác giả:

Tần Vĩ chỉ là nhân vật lót nền, dùng xong là rút.

Hai chương này là để làm rõ góc nhìn điều tra của Lục Nghiễm, tiếp đến mới tới bên Tiết Bồng.

Thời gian của cả hai đều đồng bộ, nhưng truyện rất khó đan xen được như phim truyền hình, vì như thế sẽ gây lẫn lộn.

Tiếp đến là đến Tiết Bồng lên sàn.

Chương 181: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 37

Đến lúc ra khỏi phòng thẩm vấn, Lục Nghiễm bảo Lý Hiểu Mộng về chi đội sắp xếp lời khai trước, anh thì lại quay đi gặp Lâm Nhạc Sơn.

Hai người nói chuyện một lúc trong phòng làm việc, trao đổi tình báo mình có được.

Sau khi nắm được sự tình về Tần Vĩ, Lâm Nhạc Sơn cũng thấy hơi bất ngờ.

Vì có người rải hàng nên trước đây, quán karaoke Lạc Tụng mà Tần Vĩ kinh doanh từng bị xử phạt hành chính, cũng ngừng kinh doanh một thời gian để chỉnh đốn lại, nhưng tiếc là Tần Vĩ lại tự phủ sạch mọi liên can, hiện giờ bắt đầu kinh doanh lại, phân cục vẫn đang nhắm vào, lâu lâu lại kiểm tra đột ngột, mục đích là để bắt được chứng cứ Tần Vĩ có tham gia vào mà bắt trọn ổ của gã.

Ngặt nỗi đám buôn hàng cũng thành tinh hết cả rồi, cả năm nay rất ít khi rắc hàng ở karaoke Lạc Tụng, còn dần dần tấn công tới từng bạn chơi trên game với cả quán bar.

Giống như quán bar Nắng Gắt mà Tôn Cần bị Lục Nghiễm bắt quả tang vậy.

Còn kiểu tội phạm buôn ma túy như Khang Vũ Hình thì từ điều chế ma túy, buôn ma túy đến mua sát thủ giết người đều thường không chia người ra xử lý, lúc nào cũng dính líu đến cả người đằng trước lẫn người sau.

Nhưng ngặt nỗi là Khang Vũ Hình và Tần Vĩ lại tách ra là bởi cái tính thích “ăn mảnh” của Khang Vũ Hình, cô ta không muốn bất cứ ai tiếp xúc với sự nghiệp ma túy của mình, toàn bộ hành động đều do cô ta thực hiện một mình, hơn một năm nay, Khang Vũ Hình lại rất ít khi tiếp xúc với Tần Vĩ, đôi lúc đến karaoke Lạc Tụng cũng không phải để giao dịch ma túy.

Mà trước giờ, Chi đội Chống ma túy đều hành động bí mật, không công khai ra ngoài, ngoài những hành động chống ma túy, truy bắt tội phạm ma túy hằng ngày, những vụ án như của Khang Vũ Hình thì phải thả dây dài câu cá lớn.

Đường dây ma túy mà trước đó Chi đội Hình sự có tiếp xúc ví dụ như vụ án Vương Xuyên bị tiêm ma túy quá liều dẫn đến tử vong, vừa liên quan đến hình sự, vừa liên quan đến chống ma túy, phải xét xem bộ phận nào được ưu tiên phá án.

Cảnh sát hình sự điều tra được Lý Thành Kiệt là người giết chết Vương Xuyên, nhưng muốn bắt được loại làm liều như Lý Thành Kiệt không thể trong ngày một ngày hai là được, thêm nữa là phía sau Lý Thành Kiệt còn có dính dáng đến một số manh mối về đường dây ma túy quan trọng khác, vì thế đến giai đoạn sau của quá trình phá án, vụ án phải được giao lại cho Chi đội Chống ma túy.

Nói chi tiết hơn thì mỗi bộ phận đều phải đối mặt với áp lực khảo sát, thường thì họ sẽ không chia cho những bộ phận khác những vụ án mà bộ phận mình có thể xử lý ổn thỏa được, dù gì thì mỗi thành viên tham gia phá án đều sẽ được ghi lại trong hồ sơ.

Vì thế, mỗi khi gặp phải vụ án mà cả hai bộ phận đều cùng điều tra, trình tự phá án sẽ chia ra chính phụ, phải xét theo hành vi phạm tội thực tế của tội phạm và giá trị án ma túy.

Ví dụ như vụ án Chi đội Chống ma túy bắt giữ Khang Vũ Hình là một hành động hợp tác với Chi đội Hình sự.

Sau khi Khang Vũ Hình bị bắt, bên chống ma túy được ưu tiên phá án, sau đó thì đến bên hình sự, giá trị án ma túy cao hơn, chống ma túy là chủ yếu, hình sự là phụ.

Lục Nghiễm lại có kinh nghiệm công tác tại Chi đội Chống ma túy, hiểu rõ toàn bộ trình tự của Chi đội Chống ma túy, sau đó được điều đến Chi đội Hình sự, lại quen thuộc với phong cách làm việc của Chi đội Hình sự, tất nhiên anh cũng rõ công việc của từng bộ phận.

Việc này cũng giống như thực hiện nhiệm vụ ở tuyến đầu, xuất hiện ở hình thức đội nhóm, mỗi bước cần cử bao nhiêu người, làm việc thế nào, mọi thứ đều cần phải học.

Hôm nay, Lục Nghiễm và Lâm Nhạc Sơn trao đổi với nhau xong, hai bên đều thống nhất cho rằng cả hai đội cần hợp tác chặt chẽ, nhất là đối với vụ án đặc biệt như án của Khang Vũ Hình, ai làm việc nấy thôi thì không có lợi cho việc phá án.

Tiếp đến, Chi đội Chống ma túy sẽ điều tra đường dây ma túy mới thế hệ thứ ba liên quan tới Tần Vĩ, Chi đội Hình sự cũng sẽ cố mau chóng triển khai điều tra truy bắt đường dây mua sát thủ giết người phía sau Tần Vĩ theo lời khai của Khang Vũ Hình.

Sau khi thống nhất ý kiến, Lục Nghiễm chuẩn bị rời khỏi Chi đội Chống ma túy.

Trước khi đi, Lâm Nhạc Sơn lại gọi Lục Nghiễm lại, bảo rằng qua mấy tháng nữa là đã tròn nửa năm, đến lúc đó, gã sẽ xin cấp trên điều Lục Nghiễm về lại.

Ban đầu, Lục Nghiễm đến Chi đội Hình sự chỉ là kế tạm thời, có thể gọi là nhảy vọt, cũng có thể gọi là nhậm chức tạm để “bồi dưỡng”, nói chung chỉ là tạm thời.

Lúc đó Tần Bác Thành cũng đã hứa với Lục Nghiễm thời hạn một

năm.

Thế nhưng hiện giờ đột nhiên nghe thấy Lâm Nhạc Sơn nhắc tới chuyện này, Lục Nghiễm lại im lặng một hồi lâu, rõ là đang do dự.

Lâm Nhạc Sơn thấy thế bèn hỏi: “Sao, cậu hết muốn về rồi à?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Em còn mấy vụ án vẫn chưa kết án, sem muốn làm cho xong hết, có đầu có đuôi.”

Lâm Nhạc Sơn: “Vậy cho cậu thêm nửa năm nữa, đủ không?”

Lục Nghiễm: “Em cũng không chắc, có lẽ là nửa năm, có lẽ là một năm, cũng có thể sẽ lâu hơn.”

Lâm Nhạc Sơn nhìn Lục Nghiễm, một lúc sau mới vỗ vai anh nói: “Vậy được, xử lý chuyện cấp bách của cậu trước, chừng nào muốn về thì nói với anh.”

Lục Nghiễm gật đầu: “Cảm ơn đội trưởng Lâm.”

Lục Nghiễm rời khỏi Chi đội Chống ma túy, suốt dọc đường đều cứ suy nghĩ lời Lâm Nhạc Sơn vừa nói, cùng với suy nghĩ chân thật vào giây phút đó của mình.

Nếu là vào mấy tháng trước, anh nghe thấy thế sẽ hết sức mừng rỡ.

Nhưng hiện giờ không còn như ngày trước nữa rồi.

Mùa xuân năm ngoái, anh còn quyết tâm tìm cho được tung tích Chung Lệ, nhưng hiện giờ, thứ anh quan tâm lại là nhà họ Hoắc, tập đoàn Hoắc Thị, lo không biết tấm lưới này có thể giăng được hết bọn cá ăn thịt người kia không.

Chỉ là anh không tiện nói rõ.

Mà chắc Lâm Nhạc Sơn cũng hiểu ý.

Một lát sau, trên đường Lục Nghiễm về Chi đội Hình sự, Trương Xuân Dương đã gọi điện tới.

Lục Nghiễm nhắc máy, nghe thấy Trương Xuân Dương nói: “Đội phó Lục, chúng tôi đã tìm ra được hồ sơ vụ án Thường Trí Bác cố ý làm bị thương người khác rồi. Đương sự của vụ án tên Hứa Tông Hâm, nhưng mà tên này mới đổi mười năm trước, tên trước kia là Hứa Kinh Vĩ, là người gây ra tai nạn xe của Tiết Ích Đông hai mươi năm trước.

Lục Nghiễm khựng bước, anh im lặng vài giây, bỗng chốc hiểu ra được.

Thường Trí Bác hành động có thể có phần nào quá khích, nhưng ông ấy cũng là người biết suy tính trước sau, ông ấy có thể mai phục mười năm rồi mới để ST triển khai hành động thực tế, chỉ sợ không thể dấn một đòn chí mạng mà ngược lại còn khiến tội ác của tập đoàn Hoắc Thị bị che lấp, chân tướng về cái chết của Tiết Ích Đông, Tiết Dịch mãi mãi không được sáng tỏ, vì thế mới lựa chọn nhẫn nhịn.

Nhưng một Thường Trí Bác như thế lại đánh người khác trọng thương vào mấy năm trước.

Dù động cơ của Thường Trí Bác là để ngồi tù rồi tiếp xúc với Trần Mạt Sinh và Phó Cục trưởng tiền nhiệm, thì ông ấy cũng không thể tùy tiện đánh đại một người nào đó, ắt hẳn phải có nguyên nhân, có mục đích.

Hiện giờ “nguyên nhân” đã xuất hiện, đó chính là Hứa Kinh Vĩ, cũng chính là tài xế xe hàng đã tông chết Tiết Ích Đông.

Cùng ngày hôm đó, Tiết Bồng cũng hết sức bận rộn.

Buổi sáng, khoa kiểm nghiệm dấu vết phải tiến hành phân tích giám định số vật chứng mang về từ biệt thự nhà họ Hoắc.

Đến chiều, Phùng Mông lại báo rằng cấp trên đã đưa ra quyết định lật lại hồ sơ vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông hai mươi năm trước, phương hướng điều tra chủ yếu lần này là “vụ án cố ý giết người”, vì thế, Tiết Bồng và Phương Húc đã cùng đến hiện trường vụ án khi đó.

Đáng lẽ với thân phận của Tiết Bồng, cô không thích hợp để tham gia vào, nhưng cô lại là nhân chứng chứng kiến duy nhất có thể tìm thấy hiện giờ, vì thế, lần này tới hiện trường cũng là để cô nhớ lại cảnh tượng khi đó.

Trên đường đi, Tiết Bồng cân nhắc tới lui, quyết định gọi điện cho Trương Vân Hoa.

Hôm đó, lúc hai xe tông nhau, Trương Vân Hoa đã chạy xe chở cô đi ngang qua, Trương Vân Hoa chắc chắn cũng đã nhìn thấy, hẳn là cũng nhớ những điểm quan trọng.

Bên kia đầu dây, Trương Vân Hoa im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn thờ dài bảo: “Được rồi, mẹ tới ngay. Mong là lần này thật sự có thể giúp bố con lật lại vụ án.”

Tiết Bồng rất hiểu nỗi lo của Trương Vân Hoa, đã qua hai mươi năm, không còn chứng cứ gì cả, muốn lật lại vụ án thật sự đâu dễ thế.

Chỉ sợ là càng hy vọng lại thất vọng, nếu lần này mà thất bại, thì có nghĩa là...

Nghĩ đến nỗi lo của Trương Vân Hoa, Tiết Bồng cũng thấp thỏm trong lòng, hơn nữa cô làm giám định dấu vết, thường xuyên tiếp xúc với vật chứng trong vụ án, cô cũng hiểu trình tự và chế độ trong thể chế, biết rằng từng mấu chốt của một vụ án, từ lúc xảy ra, đến lúc lập án điều tra, phá án, chuyển tới Viện Kiểm sát, rồi cuối cùng là tuyên án, tất cả đều không dễ dàng.

Dù là vụ án Thường Trí Bác vừa xảy ra, hiện trường còn sót lại nhiều chứng cứ như thế, nhưng thật sự muốn đưa hung thủ đằng sau ra khép tội thì cũng có độ khó rất lớn, huống hồ gì là một vụ án cũ hai mươi năm trước.

Với hiện trường vụ án thì thật ra với vụ án như vụ của Tiết Ích Đông, dựa vào kỹ thuật hiện nay, hoàn toàn có thể làm thí nghiệm mô phỏng, cũng có thể mô phỏng tái hiện hiện trường vụ án trong khu mô phỏng của Phòng Thực nghiệm Kỹ thuật hình sự.

Nhưng vì vụ án có dính dáng tới hai nhân chứng chứng kiến là Tiết Bồng và Trương Vân Hoa, cần tới hiện trường thật sự, kích thích trí nhớ còn sót lại trong tiềm thức họ.

Con đường Tiết Ích Đông gặp phải tai nạn lại không có thay đổi quá lớn sau hai mươi năm, vẫn là con đường đó, chỉ là đã tu sửa nhiều lần, cảnh vật hai bên đường cũng không thay đổi quá nhiều, đến hai hàng cây hai bên vẫn y vậy, cực kỳ có lợi để họ quay về xem lại vụ án.

Nhóm của Tiết Bồng tới ngã đường trước, gần đó có rất ít xe, người đi bộ cũng chẳng có, xung quanh hết sức yên tĩnh.

Cả hai đầu đường đều là đường một chiều, gần đó là khu dân cư, thời gian buổi chiều, học sinh vẫn chưa tan học về nhà, thanh niên cư trú đa phần đều còn đang đi làm, người già phần lớn đều đang ở nhà nghỉ ngơi, vì thế con phố vắng lặng lạ thường.

Tiết Bồng đứng ở bậc thềm người đi bộ cạnh đường, cô nhắm mắt, nhớ lại một lúc, sau đó chỉ về một phía: “Tôi nhớ là xe hàng chạy tới từ phía bên kia, tốc độ rất nhanh, tốc độ đó rất ít thấy trên con đường này. Tôi còn nhớ, khi đó đường chỉ nằm ở khu dân cư nên rất ít xe, vì thế còn không có đèn giao thông.”

Tiết Bồng lại chỉ về một ngã rẽ: “Xe của bố tôi chạy tới từ bên đó. Tốc

độ bình thường, cụ thể thì tôi không nhớ lắm. Tôi với mẹ cách hiện trường vụ tai nạn tầm mấy chục mét, từ xa chỉ nhìn thấy xe hàng đâm vào xe con màu đen, lực đâm còn khiến xe đen bị đẩy tới bên đường...”

Tiết Bồng vừa nói vừa đi tới, giơ tay chạm vào gốc cây bên đường: “Khi đó, một bên xe con bị ép sát cái cây này.”

Phương Húc ghi lại chi tiết quan trọng theo di chuyển của Tiết Bồng, sắp xếp cảnh sát tới đo lường, lúc về còn phải làm sơ đồ tái hiện diễn biến vụ án.

Chỉ là nói tới đây, Tiết Bồng lại im lặng, cô chỉ nhú mào, nhắm mắt, một tay vẫn áp trên cây, dường như đang cố nhớ lại gì.

Lúc này, Phương Húc hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tiết Bồng nói: “Khi đó, tôi không nhìn thấy chiếc xe kia bị rò rỉ xăng, chỉ nhìn thấy có người dần tới gần bên đường. Đến lúc chúng tôi sắp đến gần, hai chiếc xe đó đã phát nổ. Sau đó, đám đông đã bu tới xem.”

Nói đến đây, Tiết Bồng mở mắt ra: “Tôi không nhìn thấy tài xế xe hàng đã thoát ra từ lúc nào, nhưng chắc chắn là trước khi phát nổ.”

Lúc này, một chiếc taxi từ xa trờ tới, Trương Vân Hoa vội vã bước xuống xe.

Tiết Bồng đứng ở đằng xa vẫy tay với Trương Vân Hoa, có cảnh sát nhanh chóng đi tới bắt đầu hỏi thăm Trương Vân Hoa về sự tình.

Bên này, Phương Húc đang nói: “Tài xế gây tai nạn tên Hứa Kinh Vĩ. Tuy tôi biết khi đó cô vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn phải hỏi theo lệ, cô có ấn tượng với cái tên này không?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không có, mới nghe lần đầu.”

Lúc này, điện thoại Phương Húc đổ chuông, cậu vội đi nhanh sang một bên rồi nghe máy.

Tiết Bồng không nhúc nhích, chỉ đứng ở chỗ cũ, quan sát xung quanh.

Bây giờ nhớ lại, vụ án này quả thật đầy rẫy nghi điểm.

Xung quanh con đường này đều là khu dân cư, dù xe hàng có chạy vào thì đa phần cũng là người ta chuyển nhà hay gì đó, nhưng xe của công ty chuyển nhà có chở đồ đạc, tốc độ sẽ bị hạn chế.

Hơn nữa, vì gần đây có một trường tiểu học, lại là khu dân cư, vì thế thường thì xe chạy tới đây đều sẽ giảm tốc độ, dù là xe chở hàng hay xe riêng.

Nhưng hôm đó, lại có một chiếc xe hàng nhỏ chạy với tốc độ cực nhanh trên con đường này, đâm vào chiếc xe hơi màu đen đã giảm tốc độ nhưng không né kịp.

Còn chuyện tại sao lại lựa chọn địa điểm gây tai nạn ở đây thì chắc cũng đã được lên kế hoạch.

Nơi này đường hẹp, gần đó lại có nhiều nhà cũ, ít gara dưới hầm, vì thế người ta mua xe về cũng đều đậu ở trên đường, chiếm dụng không gian đường.

Nếu tình trạng đậu xe lung tung quá nghiêm trọng, xe cứu hoả sẽ rất khó vào được.

Đến lúc người dân báo cảnh sát, xe cứu hoả tới được thì chiếc xe đó chắc chắn đã bị thiêu rụi, trừ phi hôm đó có mưa lớn.

Thời gian vụ án xảy ra lại là buổi chiều, trường tiểu học gần đó tan học vào lúc ba giờ rưỡi, từ trưa tới trước ba giờ rưỡi, con đường này

rất yên tĩnh.

Tai nạn xảy ra vào lúc này, người sống gần đó đều là người già, người già lại đều ngủ trưa, không thể lập tức cầm bình chữa lửa tới ngay hiện trường, rất dễ làm lỡ thời cơ dập lửa tốt nhất.

Tiết Bồng đang nghĩ tới đây, Phương Húc cũng nghe điện thoại xong rồi quay lại.

Tiết Bồng quay đầu bảo: “Tự dừng tôi nhớ ra một chuyện. Những người vây quanh hôm đó đa phần đều là người trưởng thành, hiện trường dường như không có đứa trẻ nào khác. Tôi nghĩ là chiều đó chắc là tôi không đi học, có thể là bị bệnh, cũng có thể là lý do gì đó khác, lúc đó lại đúng vào lúc chúng tôi đang trên đường về nhà, đi ngang qua đây. Nhà chúng tôi cách đây không xa, chỉ hai con đường.”

Nói rồi, Tiết Bồng mới để ý thấy Phương Húc có vẻ ngập ngừng, cô lại hỏi: “Sao thế?”

Lúc này Phương Húc mới nói: “Chi đội vừa mới gọi, bảo rằng hai mươi năm trước, Hứa Kinh Vĩ vào tù vì tội gây tai nạn, ra tù không được bao lâu, vào khoảng mười năm trước thì đổi tên thành Hứa Tông Hâm. Trong vụ án cố ý làm bị thương người khác bốn năm trước Thường Trí Bác, nạn nhân bị ông ấy đánh trọng thương cũng tên Hứa Tông Hâm. Hiện giờ đã chứng thực là cùng một người.”

Tiết Bồng sửng sò, nhìn chăm chăm vào Phương Húc, không nói gì hồi lâu, cô tựa người vào cái cây lớn sau lưng, đầu cúi gằm, nhìn vào cái bóng dưới đất.

Dường như thông tin này là một cú sốc đối với cô.

Chỉ một lát sau, Phương Húc lại bị cảnh sát khác gọi đi.

Trương Vân Hoa cũng cung cấp xong manh mối, đi đến trước mặt

Tiết Bồng.

Tiết Bồng nhìn thấy giày của Trương Vân Hoa, chớp chớp mắt rồi mới hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn bà.

Trương Vân Hoa hết sức lo lắng: “Bồng, con... đừng ép buộc mình quá.”

Trương Vân Hoa cứ nghĩ Tiết Bồng đang sốc vì về lại hiện trường vụ án.

Nhưng Tiết Bồng lại nhanh chóng cắt lời bà: “Mẹ, lúc trước chú Thường vào tù vì tội cố ý làm bị thương người khác, người bị chú ấy đánh bị thương là ai mẹ có biết không?”

Trương Vân Hoa sửng sò, bà đọc được gì đó trong mắt Tiết Bồng, thở dài rồi gật đầu: “Mẹ biết.”

Tiết Bồng dừng lại rồi tiếp: “Con nhớ lúc đó con đang bận chuyện tốt nghiệp, con còn hỏi mẹ chú Thường đã làm gì, tại sao lại ở tù. Mẹ nói là mẹ xích mích với người ta ở cơ quan, đánh người ta bị thương, bị khép tội cố ý làm bị thương người khác. Thì ra chuyện không hề xảy ra ở cơ quan, lúc đó mẹ nói vậy là vì sợ con truy xét ngọn ngành...”

Mà thật ra thì lúc đó Tiết Bồng cũng chỉ hỏi có thể, sau đó thì không quan tâm nữa.

Trương Vân Hoa lại thở dài: “Bồng.”

Tiết Bồng lại tránh mắt đi, không nói nữa.

Giây phút này, trong lòng cô bị lấp đầy bởi áy náy và hối hận, còn có cả xót xa.

Bốn năm trước, chỉ cần cô để tâm một chút thôi, cảnh giác một chút thôi thì cũng không tới nỗi bỏ lỡ thứ then chốt như vậy.

Không, không chỉ có lần đó, trước kia thật sự có rất nhiều cơ hội, chỉ cần cô chú ý hơn chút, đừng quá chìm đắm trong thế giới của mình, đừng quá đắm chìm vào quyển sách trên tay mình, vào chuyên ngành của mình, quan tâm tới người thân, bạn bè, người lớn bên cạnh hơn, sử dụng mắt quan sát của người làm giám định dấu vết với họ, thế thì có lẽ cô đã có cơ hội ngăn cản bi kịch.

Nhưng hiện giờ, có “hiếu” ra gì cũng đã muộn.

Đến lúc tái hiện xong hiện trường vụ án, Tiết Bồng cùng về Cục Cảnh sát với đội của Phương Húc.

Thật ra trước lúc đi, Tiết Bồng cùng ngập ngừng không biết có nên nói Trương Vân Hoa biết chuyện của Thường Trí Bác không, còn có cả câu “xin lỗi” của ông ấy nữa.

Nhưng lời ra tới miệng, cô lại nuốt trở xuống.

Suốt quãng đường sau đó, Tiết Bồng đều chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa, cho đến khi về lại đội hình sự với Phương Húc, bổ sung thêm một phần lời khai, lúc bước ra, suy nghĩ một chút rồi lại quay sang phòng làm việc của Lục Nghiễm, xem xem anh có đang bận không.

Tiết Bồng đứng gõ cửa vài cái.

Mấy giây sau, trong phòng có tiếng trả lời: “Mời vào.”

Nghe giọng Lục Nghiễm có vẻ đang tập trung làm việc gì đó.

Tiết Bồng lại ngập ngừng, đang chuẩn bị rời đi, ai ngờ vừa quay người, cửa lại mở ra từ bên trong.

Lục Nghiễm đứng một bên cửa, khuôn mặt đang rất nghiêm túc, vừa nhìn thấy Tiết Bồng lại ngạc nhiên rồi dịu dàng hơn nhiều, anh hỏi: “Sao lại tới đây, tìm anh à?”

“À, em mới bổ sung lời khai vụ án của bố em, tiện thể tới xem xem sao.” Tiết Bồng vừa nói vừa bị Lục Nghiễm kéo vào phòng, cô lại hỏi: “Em làm phiền anh à?”

Tiết Bồng vừa nói vừa quay đầu, nhìn thấy trên tường phòng làm việc có thêm một chiếc bảng trắng, bên trên dán hình của rất nhiều người, chú thích mối quan hệ nhân vật, còn dùng dây màu khác nhau để chỉ ra các manh mối điều tra, kín mít hết cả bức tường.

Lần trước cô tới, bên đó vẫn trống không.

Tiết Bồng tới gần nhìn, nhận ra một phần bên trên cũng tương tự như những chú thích trên bảng trắng nhà cô, ngoài ra còn đính thêm nhiều thông tin mới, bố cục hiển nhiên cũng lớn hơn, thậm chí còn có cả đường dây ma túy của Khang Vũ Hình, thêm vài nhóm mối quan hệ nhân vật mới.

Lục Nghiễm tới đứng ngang hàng với Tiết Bồng, sau đó chỉ vào bảng nói: “Anh vừa mới sắp xếp lại sơ đồ mối quan hệ, còn thiếu chút tổng kết.”

Tiết Bồng vẫn đang nhìn chăm chăm vào đó, quả thật là được sắp xếp cực kỳ chi tiết, rõ ràng, logic đầy đủ.

Ví dụ như hung thủ giết chết Thẩm Chí Bân và bắt cóc Hoắc Ung là Lưu Cát Dũng, sai khiến Lưu Cát Dũng là Hoắc Kiêu, ngược lại, kẻ hại Hoắc Kiêu suýt nữa mất mạng trong vụ tai nạn xe là Hoắc Ung, Khang Vũ Hình và Lưu Cát Dũng.

Hiện giờ phía sau còn có đính dáng thêm tới Tần Vĩ, Lý Thành Kiệt là người được Tần Vĩ giới thiệu cho Khang Vũ Hình và Hoắc Ung.

Lại ví dụ như vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông hai mươi năm trước là do Hoắc Đình Diệu tìm người đối phó với Thường Trí Bác, lại giết nhầm Tiết Ích Đông.

Bốn năm trước, Thường Trí Bác tức giận đánh tài xế Hứa Kinh Vĩ gây tai nạn, sau đó thì ngồi tù, làm quen được với Trần Mạt Sinh và Phó Cục trưởng tiền nhiệm, sau khi ra tù lại hợp tác với Trần Mạt Sinh cùng vài người trong cô nhi viện Lập Tâm để triển khai kế hoạch trả thù, không chỉ giết chết Hoắc Ung, phơi bày một số nội tình của tập đoàn Hoắc Thị và nhà họ Hoắc, còn giết cả Phùng Tề Chính.

Phùng Tề Chính lại là kẻ đứng sau ra lệnh cho tên sát thủ gài bom Lâm đi giết Thường Phong, cũng là người trước kia Hoắc Đình Diệu trọng dụng nhất.

Xem đến đây, Tiết Bồng lại nhìn sang bên cạnh, phát hiện ra nhánh nhân vật của Tần Vĩ, nối tới một nhân vật đang được đặt dấu chấm hỏi, nhân vật này lại được nối đến mẹ của Phương Tử Oánh?

Tiết Bồng chỉ vào nhánh này mà hỏi: “Cái này là ý gì?”

Lục Nghiễm thuật lại đại khái chuyện Tần Vĩ tìm người giúp Lưu Cát Dũng “xử lý” mẹ của Phương Tử Oánh, Tiết Bồng nghe thấy thoáng ngạc nhiên, rõ là cô không ngờ chuyện lại còn dính đến đây.

Lục Nghiễm mới bảo: “Em xem giúp anh xem có còn sót gì không. Hiện giờ vẫn còn hai mươi ngày nữa là đến cuối tháng, thời gian gấp rút, trước lúc đó, bắt buộc phải chia manh mối ra thành chính phụ để điều tra, phải tìm ra chứng cứ phạm tội của Hoắc Đình Diệu trước lúc đó, dù chỉ có một thì chúng ta cũng có lý do bắt ông ta về quy án.”

Tiết Bồng quan sát một lúc: “Một trong số những lựa chọn để nhắm vào Hoắc Đình Diệu là vụ tai nạn của bố em. Tuy lật lại án cũ là rất khó, nhưng vụ án này dính dáng tới tận mấy người, họ đều là điểm đột phá, bảo gồm đội phó Đại đội Giao thông Lôi Xuân bị nhà họ Hoắc mua chuộc, còn có cả Phó Cục trưởng tiền nhiệm với tài xế gây tai nạn Hứa Kinh Vĩ, cả ba người họ đều là người biết sự tình. Một khi lời khai của ba người trùng khớp, Hoắc Đình Diệu sẽ không thoát được tội cố ý giết người và tội hối lộ.”

“Ngoài ra thì tất nhiên vẫn còn những tội khác. Ví dụ như ô nhiễm hóa chất công nghiệp, nhưng mà chuyện này không thể điều tra được rõ ràng trong thời gian ngắn, còn có dính dáng tới thao tác nội bộ của tập đoàn Hoắc Thị, cần các ban ngành hợp tác. À, còn nữa, tuy Phùng Tề Chính đã bị giết, nhưng chắc chắn anh ta đã để lại rất nhiều thông tin, chắc là cũng có thể tìm ra được chứng cứ phạm pháp của nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị từ những thứ đó, nhưng cũng cần nhân lực và thời gian như trên.”

“Ừm.” Lục Nghiễm đáp, anh bước nhanh tới trước, đánh dấu vào manh mối Tiết Bồng mới đưa ra: “Thật ra hiện tại cái khó để điều tra chính là Hoắc Kiêu. Hiện giờ vẫn không có chứng cứ chứng minh anh ta từng nhúng tay vào những chuyện Hoắc Đình Diệu gây ra, bây giờ đã biết anh ta có tham gia vào vụ án Thường Trí Bác giết Phùng Tề Chính và Lâm, nhưng nhân chứng vật chứng đều có lợi cho anh ta, không dễ khép tội.”

Tiết Bồng tiếp: “Hơn nữa muốn tìm một điểm đột phá trong số nhiều vật chứng như thế thì còn cần một thời gian. Còn vụ án Hoắc Ung bị bắt cóc mười năm trước nữa, dù có thể khép tội Hoắc Kiêu thì lúc đó anh ta vẫn còn là người vị thành niên, sẽ được giảm nhẹ tội. Vì thế cách thức tốt nhất để đối phó với cha con nhà họ Hoắc bây giờ chính là dùng vụ tai nạn của bố em để kéo Hoắc Đình Diệu xuống trước, những vụ khác thì hoàn toàn có thể hợp tác với những bộ phận khác để điều tra trong thời gian điều tra thẩm vấn.”

Nói đến đây, Tiết Bồng bỗng phát hiện trên sơ đồ mối quan hệ này có hai cái tên được viết bằng bút đỏ là Hàn Cố và Phương Tử Oánh.

Tiết Bồng hỏi: “Hai cái tên này viết bằng bút đỏ là có hàm ý gì?”

Lục Nghiễm gật đầu: “Em đoán thử xem.”

Tiết Bồng suy nghĩ rồi nói: “Hai người này vừa tham gia vào hành động của ST, vừa là người biết được sự việc hiện giờ vẫn còn sống.

Hơn nữa em tin là hai người họ vẫn còn gánh vác nhiệm vụ khác, chỉ là thời cơ chưa chín muồi, vì thế vẫn chưa để lộ.”

Hàn Cố có thể gắng gượng chèo chống đến giờ, chắc chắn là vì Tiết Dịch.

Phương Tử Oánh thì sao? Tuy Tiết Bồng vẫn không thể chứng minh cô ta làm vậy là vì điều gì, nhưng trong lòng lại loáng thoáng cảm thấy vẫn có liên quan tới Tiết Dịch.

Tất nhiên là mười năm nay Hàn Cố cũng không chỉ có một mình, còn có Thường Trí Bác, người vừa là cha chú, vừa là cộng sự, vì thế Thường Trí Bác chết đi, Hàn Cố chắc chắn đã sốc rất nặng.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại nhìn sang nhân vật chấm hỏi, cũng chính là hung thủ mà Tần Vĩ đã phái đi giết chết mẹ của Phương Tử Oánh.

Tiết Bồng nhíu mày, trong đầu bỗng chốc lóe lên suy nghĩ.

Cô quay ngoắt sang Lục Nghiễm: “Anh... muốn “hợp tác” với Hàn Cố, Phương Tử Oánh?”

Mấy giây sau, Lục Nghiễm mới nhếch miệng cười: “Thời gian cấp bách, anh tin là tới giờ phút này, đây cũng chính là mong muốn bức thiết nhất của họ. Hơn nữa luật pháp không vượt ngoài tình người, cá nhân anh cũng mong có thể cho họ cơ hội lấy công chuộc tội. Đã có quá nhiều rồi đi rồi, bố em, chị em, chú Thường, ST, còn có Thường Phong nữa, cả anh và em đều không mong nhìn thấy có người lại đi vào con đường cũ của họ...”

Tiết Bồng không đáp, chỉ khẽ gật đầu, cô nhìn lên bảng trắng cùng Lục Nghiễm.

Mắt cô hơi cay cay, trong lòng cũng đau đớn khó nói nên lời.

Người đã đi rồi, khó mà về được nữa, điều duy nhất người ở lại có

thể làm là dốc hết sức mình, khiến chân tướng được sáng tỏ, để người chết được nhắm mắt.

Cô cũng tin rằng đến giờ phút này, bất kỳ ai dù là Hàn Cố hay Phương Tử Oánh cũng đều mong rằng có thể nhanh chóng kết thúc nỗi dày vò. Thật sự mọi người đều đã đợi quá lâu.

Tiết Bồng hít sâu một hơi: “Dù là vụ án của chú Thường hay tung tích của mẹ Phương Tử Oánh thì các anh cứ việc điều tra theo đúng lệ. Chuyện liên lạc riêng với Hàn Cố và Phương Tử Oánh thì giao cho em đi.”

Chương 182: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 38

Đến tối, lúc Tiết Bồng và Lục Nghiễm tan làm đã là tám giờ rưỡi.

Hai người lái xe về nhà Tiết Bồng, vừa xuống xe đã nghe thấy tiếng Barno sửa trong nhà.

Mới mở cửa ra, Barno đã nhảy phốc tới, rướn người bám lên cả hai.

Tiết Bồng ngồi xuống ôm lấy Barno, vuốt lông nó bảo: “Lâu quá không gặp, nhớ bọn chị rồi đúng không?”

Barno sửa “gâu gâu” trả lời.

Đến lúc Lục Nghiễm đi tới, nhìn thấy bát đựng hạt đã bị liếm sạch sẽ, anh bảo: “Thì ra là đói rồi chứ gì.”

Lục Nghiễm đổ ra một bát hạt lớn, Barno lập tức phóng tới ăn ngấu nghiến.

Sau đó, trong lúc Lục Nghiễm đặt thức ăn, Tiết Bồng cũng gọi điện cho Hàn Cố.

Điện thoại chưa đổ chuông mấy tiếng, Hàn Cố đã tắt máy.

Chỉ một lát sau, hắn lại gọi lại.

Tiết Bồng ra dấu cho Lục Nghiễm nhìn màn hình điện thoại, sau đó cô bắt máy, nhấn loa ngoài: “A lô.”

Hàn Cố hỏi: “Lúc này không tiện nói chuyện, giờ thì được rồi. Em tìm anh có gì không?”

Tiết Bồng nghĩ rồi bảo: “Đúng là có việc, tôi cần gặp anh nói chuyện. Thời gian địa điểm thì anh xem khi nào được. Nội dung thì chắc anh cũng hiểu.”

Bên kia đầu dây im lặng mấy giây.

Hàn Cố không trả lời thẳng mà hỏi: “Vụ chú Thường sao rồi?”

Tiết Bồng nói: “Anh biết là thân phận của tôi không thể nói về nội dung vụ án với anh. Anh cũng biết trình tự công việc của chúng tôi, chuyện gì cũng cần có chứng cứ. Nhưng mà có chuyện này tôi nghĩ là anh rõ hơn tôi, đó chính là nhà họ Hoắc đã làm bao nhiêu chuyện.”

Hàn Cố thờ dãi bảo: “Em muốn cảnh sát với dân hợp tác.”

Tiết Bồng: “Đã đến lúc này rồi, chẳng lẽ anh còn kiêng kỵ gì sao? Anh còn đợi cái gì?”

Hàn Cố lại im lặng một lát rồi bảo: “Thời gian từ mười một giờ đến mười một giờ rưỡi tối nay. Địa điểm là nơi Quý Đông Duẩn và Trình Khi gặp nhau lần trước, em hỏi cậu ta là biết.”

Tiết Bồng vô thức nhìn sang Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhanh chóng gõ một hàng chữ lên điện thoại: “Là một nhà hàng món Trung.”

Tiết Bồng hiểu ý, lại nói với Hàn Cố: “Đến lúc đó tôi đi cùng Lục Nghiễm. Ngoài anh ra, tôi còn muốn gặp một người nữa, Phương Tử Oánh.”

Lần này, Hàn Cố không chút do dự: “Anh sẽ sắp xếp, vậy cứ thế đi.”

Tiết Bồng: “Được.”

Hai bên cùng tắt máy..

Lục Nghiễm đã đứng dậy gọi điện cho Phan Chấn Sinh, báo cáo miệng trước.

Tiết Bồng ngồi tại chỗ, nhìn chăm chăm vào điện thoại hồi lâu không nhúc nhích.

Đến nước này, cả hai bên không cần phải vòng vo lấp liếm nữa, tất cả thân phận, tất cả mục đích đều đã được biết, tiếp tục dò la kiêng kỵ không hề có ích gì, chỉ làm chậm tiến độ điều tra hơn thôi.

Dù phát triển Hàn Cố, Phương Tử Oánh thành người trong đường dây, hay cảnh sát hợp tác với dân đều được cả, mục đích của cả hai đều chỉ có một, đó chính là tổ chức phạm tội mà kẻ đứng đầu là nhà họ Hoắc.

Cũng chính vào lúc này, Tiết Bồng bỗng thấy dường như cô cũng không nôn nóng muốn biết chân tướng cái chết của Tiết Dịch tới vậy, dù Phương Tử Oánh không chịu nói, cô cũng có thể đợi, đợi đến khi thời cơ chín muồi, đợi đến ngày chân tướng được sáng tỏ, đợi đến một ngày Phương Tử Oánh không còn dè chừng bất kỳ ai.

Một lát sau, Lục Nghiễm nghe máy xong quay lại, anh ngồi xuống bàn trước với Tiết Bồng, tối đến gặp mặt có thể nói gì, không thể nói gì, ví dụ như chuyện mẹ Phương Tử Oánh bị giết hiện tại chưa có chứng cứ, chuyện này không thể tiết lộ.

Bàn xong, Tiết Bồng nói: “Em cảm thấy Hàn Cố đã “lộ tẩy” rồi. Anh ta hẹn em thời gian, bảo em hỏi Quý Đông Duẩn về địa điểm. Em nhớ lần trước, anh ta hẹn em đến thẳng nhà mình, cũng chẳng tránh né thế này.”

Lục Nghiễm dừng một lúc rồi bảo: “Nhiều chuyện xảy ra thế, nhà họ Hoắc dù có sơ suất mấy thì chắc cũng có thể nghĩ tới Hàn Cố.”

Đúng vậy, tổ chức ST tiết lộ quá nhiều chuyện của nhà họ Hoắc, trừ phi là người của mình, chứ không thì tình báo ở đâu ra, rất nhiều chuyện đến cả thám tử tư cũng không điều tra ra.

Tiết Bồng: “Nhất là vụ án của Hoắc Kiêu và Liêu Vân Xuyên, không có Hàn Cố và chú Thường trong ngoài phối hợp thì hoàn toàn không thể làm được đến thế.”

Lục Nghiễm: “Căn xưởng nơi Hoắc Ung bị phân xác chính là cái xưởng Hoắc Thị từng thuê lúc lập nghiệp, chuyện này trong ST chỉ có mình chú Thường biết, Hàn Cố còn chưa chắc biết được.”

Tiết Bồng: “Có lẽ cha con nhà họ Hoắc đã đoán ra mối quan hệ giữa chú Thường, Hàn Cố và ST.”

Bên cạnh cha con nhà họ Hoắc chỉ có vài người thân tín, dù dùng phương pháp loại trừ thì cũng sẽ tới lượt Hàn Cố.

Lục Nghiễm nói: “Còn nữa, Hoắc Kiêu và chú Thường cũng quen biết nhau.”

Dù là Hoắc Kiêu cứ khẳng khẳng rằng mình không biết gì về việc Thường Trí Bác trà trộn vào biệt thự giết người.

Tiết Bồng gật đầu bảo: “Bọn em đã tới xem kỹ lại hiện trường vụ án hôm qua, cũng đã sàng lọc và giám định bước đầu những vật chứng mang về, hôm nay còn có đồng nghiệp kiểm tra lại. Công tắc tổng dưới hầm của đèn và camera trong biệt thự nhà họ Hoắc đều đã bị động tới, không phải ai cũng vào đó được, trên cửa không có dấu vết bị cạy mở, chứng tỏ có người dùng chìa khoá mở cửa bước vào rồi phá hư công tắc. Nhưng mà người này có đeo găng tay, bọn em không tìm thấy dấu vân tay dưới ổ khoá và hộp công tắc dưới hầm.”

“Phòng làm việc đã bị phục vụ tẩy rửa với nước khử trùng, đa phần dấu vết đều đã bị huỷ hoại, ADN trên tóc và một lượng nhỏ tế bào da cũng đều bị phá huỷ cả, nhưng mà người phục vụ đó làm việc khá vội, bỏ sót một ít giấy thiếc vụn. Phòng thí nghiệm lý hoá đã làm giám định, chứng thực có độ tương đồng lớn với số giấy thiếc tìm được ở nhà của Lâm. Rõ ràng là chú Thường từng đi lại trong phòng làm việc, còn lắp đặt bom axit sunfuric ở đó.”

Lục Nghiễm: “Chú Thường chỉ tới sớm hơn mình nửa tiếng, trong khoảng thời gian này, chú ấy vừa đột nhập vào một căn biệt thự mà mình không hề quen thuộc, vừa phải bảo đảm phòng làm việc không có ai, để chú ấy có thể hoàn thành việc lắp đặt bom, còn phải tìm được Phùng Tề Chính, tiêm Trialozam cho anh ta, cuối cùng lại còn kéo anh ta ra sân sau.”

Tiết Bồng: “Lúc sáng bọn em có tiến hành tái hiện ở khu mô phỏng, hoàn toàn không thể hoàn thành được, chắc chắn là đã có người giúp. Với tốc độ của Mạnh Nghiêu Viễn, trong vòng nửa tiếng, cậu ấy chỉ có thể làm nhiều nhất là lắp xong bom axit sunfuric, lôi Phùng Tề Chính tới sân sau, mà đó là Phùng Tề Chính phải hôn mê trước rồi đã.”

“Còn nữa, cứ cho là chú Thường có là siêu nhân đi, có thể lại được tắt cả mọi thứ không một thời gian ngắn như thế, còn có thể lấy được chìa khoá, biết xuống hầm để động tay vào công tắc camera và đèn phía sân sau, vậy thì trước khi camera bị tắt, chắc chắn hình ảnh của chú ấy đi vào biệt thự đã bị ghi lại mới đúng. Nhưng hôm nay bọn em đã giám định hình ảnh camera, phát hiện nó đã bị tắt trước khi chú Thường đến.”

Cũng có nghĩa là dù cứ cho như mọi lời khai là thật, Thường Trí Bác mua chuộc được tài xế giao hàng, người phục vụ quét dọn phòng đọc sách là vì phòng bị làm bẩn, thế thì ai là người đã tắt công tắc camera trong biệt thự?

Nói đến đây, Tiết Bồng nghĩ ngợi rồi lại bổ sung thêm: “Phải rồi, bọn

em đã điều tra cả căn biệt thự, không tìm thấy dấu vết Trialozam.”

Lục Nghiễm nói: “Chắc là đã bị ai đó mang đi. Chắc là cái người nói với Phùng Tề Chính là “ngài Hoắc” tìm anh ta mà Hàn Cố thấy. Trước khi chúng ta tới, xe của Hoắc Đình Diệu vừa mới rời khỏi biệt thự.

Tiết Bồng bất ngờ: “Anh đang nghi Hoắc Đình Diệu đưa người đó đi khỏi sao?”

Lục Nghiễm: “Chỉ là suy đoán thôi, mà cũng khá là hợp lý.”

Tiết Bồng cau mày nhớ lại.

Đúng là thế, bọn họ đã lục tìm cả thùng rác công cộng gần biệt thự, cũng đối chiếu với camera khu biệt thự, phục vụ nhà họ Hoắc có ra ngoài đổ rác, lần cuối cùng là cách thời điểm xảy ra vụ án hai tiếng.

Sau khi điều tra, bọn họ đã loại bỏ hiềm nghi của số rác đó.

Lục Nghiễm nói: “Đáng nghi nhất chính là Hoắc Kiêu lại điều phục vụ và vệ sĩ ra hết sân trước trước khi chú Thường vào biệt thự.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu: “Tất cả dấu vết đều nói với em, Hoắc Kiêu không chỉ hợp tác gây án với chú Thường mà còn giúp chú ấy một phần lớn. Tắt camera, tiêm Trialozam, kéo Phùng Tề Chính bị hôn mê ra sân sau, tất cả đều là do Hoắc Kiêu cho người làm.”

Đang nói tới đây thì đồ ăn được giao tới.

Lục Nghiễm đứng dậy đi nhận, lúc quay lại vẫn thấy Tiết Bồng đang ngồi chờ dẫn thần thờ ở đó.

Lục Nghiễm nói: “Đừng nghĩ nữa, ăn cái đã.”

Tiết Bồng bỗng ngược lên nói: “Nếu chỉ nhìn từ góc độ giám định dấu

vết thì em đã làm hết mọi chuyện có thể trong vụ án của chú Thường rồi, từ thu thập chứng cứ đến giám định, rồi tái hiện hiện trường theo logic vật chứng. Hiện giờ dù có thể suy luận ra người tắt camera, tiêm Trialozam cho Phùng Tề Chính đã lên xe của Hoắc Đình Diệu, thì cũng cần trình sát hình sự các anh tìm được lý do để lục soát chứng cứ, bọn em mới có thể hợp tác được. Đến lúc đó thì có thể đã tìm không ra dấu vết nữa rồi.”

Dù là vụ án thế nào, kỹ thuật hình sự vẫn chỉ hỗ trợ được cho trình sát hình sự, bất cứ việc sàng lọc và giám định vật chứng nào cũng đều phải được xây dựng trên cơ sở điều tra, suy luận, không thể tự dừng mà có, bắt buộc phải có liên quan mật thiết với vụ án thì mới có thể mang ra làm chứng cứ.

Như Tiết Bồng nói đấy, đến nước này rồi, cô đã phát huy giá trị lớn nhất với tư cách là một chuyên viên kỹ thuật hình sự, nhưng cũng chính bởi thế, cô mới cảm thấy bất lực.

Tiết Bồng nói xong lại im lặng một lúc, Lục Nghiễm lấy thức ăn ra khỏi túi, mở hộp rồi hỏi: “Có phải em lại nhớ tới chuyện chơi trò chơi trong vòng logic mà anh nói trước kia không?”

“Ừ” Tiết Bồng gật đầu, đón lấy đĩa: “Em nhớ hồi học đại học anh có bảo, kỹ thuật có phát triển tới mấy, cũng là để phục vụ con người, không thể ỷ lại quá mức, như thế chỉ có thể bị nó dắt mũi. Nếu vì kỹ thuật tiến bộ mà ảnh hưởng tới việc học tập kỹ năng phá án nguyên thủy nhất, thế thì ngược lại sẽ làm giới hạn tác dụng của kỹ thuật, trước mặt có là kỹ thuật tiên tiến nhất thì cũng vô dụng. Mới năm ngoái anh còn hỏi em, tuy chứng cứ không nói dối, nhưng con người thì có, nếu một người tạo ra một lời nói dối trơn tru trong câu chuyện mà “chứng cứ” ghép nối ra được, chỉ cần không vượt qua vòng logic, chỉnh sửa vung vén, thế thì làm thế nào để lật tẩy được.”

Lục Nghiễm gật đầu, trong lòng anh cũng hiểu, Tiết Bồng có cảm xúc như thế là do vụ án của chú Thường.

Nếu chỉ nói riêng việc giết Phùng Tề Chính thì rõ ràng chú Thường là hung thủ, không có gì phải bàn cãi, nhưng cái khó lớn nhất ở đây chính là điều tra “tòng phạm”.

Dù là từ logic vật chứng, hay là từ điều tra suy luận, họ đều biết Hoắc Kiều chính là tên tòng phạm này, nhưng chứng cứ đâu? Nhân chứng và vật chứng có thể chỉ ra anh ta đều “biến mất” cả rồi.

Lục Nghiễm gấp rau và thịt vào bát Tiết Bồng.

Tiết Bồng ăn mấy miếng rồi lại nói: “Hồi trước em bị sốc với vụ án của chị em, còn bị ảnh hưởng bởi mấy bộ phim điện ảnh, lúc nào cũng cảm thấy chỉ cần em cố gắng học hành, học tốt chuyên ngành, thì dù là hiện trường vụ án hóc búa thế nào, em cũng đều sẽ có tự tin lần ra được dấu vết, chỉ ra hung thủ. Sau đó đa số những vụ án em tiếp xúc cũng đều có thể tìm ra hung thủ dựa vào điều tra hiện trường, giám định pháp y, kỹ thuật vật chứng. Nhưng em biết, hung thủ những vụ án này vốn chỉ là người bình thường, họ không phải tội phạm trí tuệ cao, không có năng lực chống lại quá trình điều tra, cũng không biết cách che giấu dấu vết, càng không có tố chất tâm lý lớn mạnh và nắm vững kiến thức lý thuyết.”

“Có cái là một năm nay, em càng lúc càng thấy suy nghĩ ban đầu của mình quá sức ngây thơ. Một khi vụ việc không chỉ giới hạn ở một vụ án độc lập, nó sẽ trở nên phức tạp hơn nhiều, cần có sức người phát huy tác dụng quan trọng, những việc kỹ thuật làm được rất có giới hạn.”

Ví dụ như vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông, dù kỹ thuật hai mươi năm sau phát triển nhường nào, dấu vết của hiện trường tai nạn đó cũng đã biến mất không dấu vết.

Hơn nữa vì kỹ thuật và kinh nghiệm thu thập dấu vết hai mươi năm trước có giới hạn, ở đó lại không có camera ghi hình, quá trình điều tra còn bị quấy nhiễu, thế thì chỉ dựa vào kỹ thuật hình sự bây giờ, làm sao có thể lật lại vụ án được?

Đến cuối cùng, vẫn phải dựa vào mách khéo của trinh sát hình sự.

Trinh sát hình sự và kỹ thuật hình sự trước giờ chưa từng là hai cá thể độc lập, đó là một chính một phụ, cần hợp tác mật thiết với nhau.

Tiết Bồng làm giám định dấu vết, thậm chí còn không có quyền điều tra.

Dù năm đó cô đã nghĩ, sau này phải học cho tốt chuyên ngành, rồi lại điều tra vụ án của Tiết Dịch, nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện đều gần như không thể.

Không có chứng cứ then chốt quyết định, theo chế độ không thể lật lại vụ án.

Giống như vụ án của Trần Mạt Sinh vậy, gã khiếu nại gần mười năm, cuối cùng được rửa sạch hiềm nghi cũng không phải do đã phát hiện ra hung thủ thật sự, mà là vì khi đó quá trình điều tra xuất hiện lỗ hổng, kết án qua loa.

Lục Nghiễm vừa gấp món cho Tiết Bồng vừa nói: “Thật ra lúc nói với em cái chuyện trò chơi trong vòng logic, anh cũng không có nghiêm túc lắm đâu.”

Tiết Bồng nhìn anh thắc mắc.

Lục Nghiễm tiếp tục: “Em xem đấy, ví dụ như có một người, anh ta rất thông minh, tố chất tâm lý cũng mạnh, có năng lực phạm tội bẩm sinh, sau này lại tích lũy được kiến thức, còn có cả năng lực chống lại điều tra, vậy thì tội phạm như thế chắc chắn có thể tạo ra lời nói dối trơn tru trong vòng logic sao?”

Tiết Bồng lắc đầu: “Chưa chắc, vẫn có thể có sai sót, mấy chuyện này đều chỉ có tỷ lệ thôi.”

Lục Nghiễm nhoẻn miệng: “Dù là trinh sát hình sự bọn anh, hay là kỹ thuật hình sự bên em, dù là điều tra suy luận hay là giám định vật chứng thì mục đích cuối cùng đều là để tìm ra cái sai sót này. Sai sót của Hoắc Đình Diệu đã xuất hiện, dù đã qua hai mươi năm nó vẫn sẽ không biến mất. Còn về Hoắc Kiêu thì anh tin là cũng chắc chắn sẽ tìm ra.”

Cũng không biết vì sao, mấy câu an ủi của Lục Nghiễm thoát nhìn chẳng có gì đặc biệt, nhưng Tiết Bồng nghe thấy lại có được tác dụng bất ngờ.

Tiết Bồng cuối cùng cũng nở nụ cười: “Lạ thật, nghe anh nói thế em lại có tự tin rồi. Rốt cuộc là vì anh nói quá chính xác, hay là anh quá hiểu em nên biết cách nói như thế nào thì khiến em dễ chấp nhận nhất?”

Lục Nghiễm lại gấp cho cô miếng thịt: “Cũng có thể là cả hai.”

Tiết Bồng liếc xéo anh, lại cúi đầu nhìn xuống, đồ ăn trong bát đã đầy tràn, cô lại cau mày bảo: “Em ăn hết nổi rồi, anh đừng có gấp nữa.”

“Ừ.” Lục Nghiễm đáp lại, nhìn Tiết Bồng lại xới hết nửa chén cho anh.

Lục Nghiễm cũng chỉ cười cười nhận hết.

Đến lúc ăn xong, Tiết Bồng pha một bình cà phê, Lục Nghiễm đảm nhiệm rửa chén.

Tiết Bồng đổ cà phê vào bình, định bụng đem theo uống trên đường, quay sang nhìn thấy Lục Nghiễm không đeo tạp dề nên bèn lấy tạp dề treo bên cạnh đi tới sau lưng anh.

Tiết Bồng luồn tay qua ngang hông Lục Nghiễm, chỉnh tạp dề lại, còn tiện tay sờ vào bụng anh, thoáng giật mình, lúc thắt tạp dề ra sau lưng lại còn thông thả bồi cho một câu: “Hôm bữa ai nói chống đẩy ba mươi cái trước khi ngủ đâu rồi?”

Lục Nghiễm hết hồn, anh khựng tay lại, hít sâu một hơi, hóp bụng lại, hắng giọng bảo: “Cơ bụng anh bây giờ không rõ như hồi mới tới đội hình sự nữa hả?”

Tiết Bồng chỉ ung dung trả lời: “Em làm gì biết được hồi mới điều sang như thế nào.”

Nói rồi, cô đi khỏi bếp, vuốt lông cho Barno đang nằm dưới sàn.

Nhìn lại đồng hồ thì đã hơn chín giờ.

Chớp mắt đã tới mười giờ, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng ra khỏi cửa.

Lúc đến gần nhà hàng món Trung, vẫn còn mấy phút nữa mới tới mười một giờ, họ bèn đậu xe bên đường gần đó, tắt máy rồi chờ trên xe.

Nhìn sang từ trong xe chỉ có thể thấy chút ánh sáng rất yếu ớt loé ra từ bên trong cửa nhà hàng, hai bên đường có rất ít xe đang đậu.

Chỉ một lát sau, Hàn Cố đã gọi điện tới.

Tiết Bồng nhắc máy ngay, cô mở loa nghe cùng Lục Nghiễm: “A lô.”

Hàn Cố chỉ nói: “Hai người tới rồi thì vào trong đợi trước đi, anh đã báo trước rồi, lát nữa bọn anh sẽ tới.”

Nói xong thì cúp máy.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm xuống xe, băng qua đường, đi đến cửa nhà hàng món Trung.

Trước lúc mở cửa, Lục Nghiễm còn gõ vài cái vào cửa kính.

Một người đàn ông nhanh chóng bước tới từ sau quầy nước, thấy Tiết Bồng và Lục Nghiễm thì vẻ mặt trông hơi thận trọng, còn hơi dè dặt.

Tiết Bồng nói: “Chúng tôi tìm Hàn Cố.”

Người đàn ông gật đầu, chỉ vào chỗ ngồi trong góc: “Ngồi trước đi.”

Hai người đi tới đó ngồi.

Lục Nghiễm ngẩng lên, thấy người đàn ông đã về lại quầy nước những vẫn nhìn sang bên đây.

Một lúc sau, người đàn ông mang ra hai chai nước đặt lên bàn: “Anh chị uống đi.”

Tiết Bồng: “Cảm ơn”

Người đàn ông lại nhanh chóng đi khỏi.

Mấy phút sau, cửa quán được mở ra lần nữa, gió lạnh cũng ùa vào.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng nhìn sang.

Một nam một nữ cùng bước vào, họ mặc quần áo dạo phố, mang giày thể thao, che chắn kín đáo, còn đội mũ đeo khẩu trang, thoạt nhìn thật sự không thể nào tưởng tượng đó là Hàn Cố.

Đến lúc hai người kia đến gần, Tiết Bồng và Lục Nghiễm mới đứng dậy.

Bốn người đứng trong góc, nhìn nhau vài giây.

Hàn Cố và Phương Tử Oánh tháo khẩu trang xuống, để lộ cả khuôn mặt, một người mặt mày nghiêm túc, một người cúi gằm mặt, rõ là cả hai đều không thấy thoải mái.

Lục Nghiễm chỉ vào bên bàn: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Cả bốn ngồi xuống, người đàn ông sau quầy nước lại bưng tới hai chai nước, dặn dò Hàn Cố thêm một câu: “Tôi ra đằng sau trước, xong rồi thì gọi tôi một tiếng.”

Hàn Cố gật đầu nhưng không nói gì nhiều.

Sau đó là một thoáng yên lặng trước tiên, cả hai bên đều không nói gì.

Cho đến khi Lục Nghiễm lấy điện thoại ra, mở phần mềm ghi âm, đặt điện thoại lên bàn: “Cuộc nói chuyện hôm nay cần được ghi âm, sau này có thể dùng làm chứng cứ, cũng có lợi cho hai người.”

Hàn Cố rất thẳng thắn, không chút chần chừ: “Tôi không có ý kiến.”

Phượng Tử Oánh liếc nhìn điện thoại rồi lắc đầu: “Tôi cũng không có ý kiến.”

Lục Nghiễm nói: “Vậy thì bắt đầu đi, mong hai người có thể cố gắng cung cấp manh mối cho cảnh sát, dù chỉ là lời chứng từ một phía thì cũng sẽ hỗ trợ được cho công tác điều tra của chúng tôi.”

Nói rồi, Lục Nghiễm quay sang Tiết Bồng.

Tiết Bồng hiểu ý lên tiếng: “Tôi phát hiện một căn mật thất ở căn nhà bố tôi để lại, bên trong ngoài một số tài liệu ô nhiễm công nghiệp hoá chất và thao tác trái quy định của một số nhà máy hoá chất, tôi còn tìm được bốn nhóm vân tay.”

Sau đó, Tiết Bồng nhìn Hàn Cố: “Tôi đã đối chiếu rồi, bốn nhóm dấu vân tay này lần lượt là của Tiết Ích Đông bố tôi, Tiết Dịch chị tôi, Thường Trí Bác và anh. Cũng có nghĩa là anh biết đến sự tồn tại của căn mật thất đó, anh từng vào đó, tiếp xúc với những thông tin đó. Vì

thế anh và chị tôi, cả chú Thường nữa, đều là những người khởi xướng nên ST sớm nhất. Có đúng thế không?”

Trong lúc nói, Tiết Bồng còn liếc sang Phương Tử Oánh, trên mặt cô ta không hề có vẻ gì là bất ngờ hay kinh ngạc, dường như đã biết từ lâu.

Chỉ là Tiết Bồng còn chưa kịp tìm hiểu sâu, Hàn Cố đã nói: “Hai người cũng đã tìm ra mật thất rồi, với năng lực của hai người thì chắc đã ghép nối được đại khái rồi.”

Tiết Bồng gật đầu: “Nhưng chúng tôi cần chứng cứ, không chỉ vật chứng mà còn có nhân chứng.”

Hàn Cố cười khẽ, nhưng lại chỉ phớt qua rất nhanh: “Anh và Phương Tử Oánh chính là nhân chứng tốt nhất. Em hỏi anh có phải người khởi xướng hay không thì anh cũng không trả lời được, thật ra ban đầu anh không hề đồng ý chuyện “trả thù riêng” này, nhưng anh không có chọn lựa. Sau khi Tiết Dịch đi, chú Thường cần trợ thủ, dù anh không giúp thì cũng không ngăn được chú ấy. Huống hồ gì tâm nguyện lớn nhất của Tiết Dịch là tìm ra chân tướng vụ tai nạn xe của bố em.”

Chương 183: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 39

Nhắc đến Tiết Dịch và mật thất, Tiết Bồng nhanh chóng đưa ra câu hỏi đầu tiên: “Chị tôi phát hiện ra mật thất từ bao giờ?”

Hàn Cố nói: “Theo lời cô ấy thì cô ấy vẫn luôn biết đến sự tồn tại của mật thất.”

Đúng vậy, Tiết Dịch luôn biết vậy.

Lúc Tiết Ích Đông vẫn còn sống, ông thường bàn chuyện tương lai thành phố Giang với Thường Trí Bác và Tần Bác Thành ở căn nhà nhỏ hai tầng, đến sau này, Tần Bác Thành bị điều đi nơi khác, Tiết Ích Đông và Thường Trí Bác vẫn gặp nhau như vậy.

Có vài lần Tiết Ích Đông đến căn nhà hai tầng, Tiết Dịch cũng đòi đi theo, Tiết Ích Đông không dễ dàng được, chỉ đành đưa cô ấy theo.

Tiết Dịch lên trên tầng tự chơi một mình, Tiết Ích Đông thì gặp khách ở dưới.

Lúc đó, Tiết Ích Đông hoàn toàn không hề tránh né gì Tiết Dịch, mật thất cũng không đóng kín hoàn toàn, vì thường hay dùng tới nên cũng thường để mở.

Mấy năm sau khi Tiết Ích Đông qua đời, Tiết Dịch vẫn không hề có ý định mở căn mật thất ra, xem xem có gì trong đó, cô ấy biết đó đều là hồ sơ công việc của Tiết Ích Đông, có xem cũng không hiểu.

Cho đến một ngày nọ, Tiết Dịch nghe thấy Thường Trí Bác và Trương Vân Hoa nói chuyện với nhau, biết được cái chết của Tiết Ích Đông còn có ẩn tình, thậm chí Thường Trí Bác còn chính miệng nói ra rằng, ông ấy nghi ngờ người đứng sau chuyện này là người trong những nhà máy hóa chất năm đó.

Lúc này Tiết Dịch mới quyết định mở mật thất ra.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy thì chuyện của chị ấy với Hoắc Kiêu và nhà họ Hoắc là như thế nào?”

Hàn Cố nói: “Trước khi Tiết Dịch mở cửa mật thất, Hoắc Kiêu vẫn luôn theo đuổi cô ấy. Trong mắt bạn học, họ là cặp đôi vườn trường, nhưng thật ra thì Tiết Dịch vẫn luôn có chuyện giấu giếm Hoắc Kiêu.”

Sau khi phát hiện ra thứ bên trong mật thất, Tiết Dịch mới bắt đầu “đồng ý” với Hoắc Kiêu.

Đây cũng là một phần trong bài đăng của Silly Talk viết về nữ thần của O đối mặt với hai lựa chọn là tình yêu và quyền thế, sau đó lựa chọn quyền thế.

Cũng có nghĩa là Tiết Dịch đã đồng ý làm bạn gái Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng nhíu mày, cảm thấy đầu óc không đúng, lúc này lại nghe Lục Nghiễm hỏi: “Đồng ý với Hoắc Kiêu là đồng nghĩa với việc lựa chọn quyền thế sao? Chuyện này có logic không?”

Hàn Cố nhìn sang: “Tiết Dịch cần “sức mạnh”, nhưng phải làm thế nào để có được sức mạnh? Trong những người khi đó chúng tôi biết, Hoắc Kiêu chính là đường duy nhất. Hơn nữa toàn bộ tài liệu trong mật thất đều liên quan đến nhà máy hóa chất và ô nhiễm công nghiệp hoá chất, Hoắc Thị lại khởi nghiệp bằng ngành này, Tiết Dịch cũng mong có thể nhanh chóng tiếp xúc được với trung tâm vấn đề của ngành này thông qua việc tiếp cận Hoắc Kiêu, có khi sẽ có một ngày cô ấy có thể thu được tin tức qua những mối quan hệ mà nhà

họ Hoắc có được. Nhưng cô ấy không nói chuyện này cho chú Thường biết, chỉ nói với mình tôi.”

Tiết Bồng hỏi: “Chị ấy nói với anh? Không phải hai người hẹn hò nhau sao? Anh cứ nhìn chị ấy với Hoắc Kiều...”

Tiết Bồng bỗng chốc không hiểu nổi, rốt cuộc Hàn Cố đã suy nghĩ thế nào.

Hàn Cố hít sâu một hơi, không trả lời mà hỏi lại: “Mọi người có từng nếm trải mùi vị không có gì hết chưa? Có cảm thấy cuộc sống không chút thú vị, không có động lực để sống, không có mục tiêu để theo đuổi, không hề tò mò về thế giới này, ăn chỉ vì đói, không kén cá chọn canh không? Cuộc đời tôi đơn giản lắm, người thân lạnh nhạt, không có bạn bè, không có người thật lòng thích tôi, tôi cũng tự biết mình sẽ không thích bất cứ ai, lúc ấy đột nhiên có một người xuất hiện, cô ấy cho tôi hơi ấm. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu cái gì gọi là “có được”, lần đầu tiên nhận ra hoá ra mình vẫn là người bằng xương bằng thịt, dòng máu vẫn nóng, tim vẫn đập, vẫn mong đợi vào tương lai, vẫn có mơ mộng với thế giới.”

Nhưng vì từng có được, nên mới bắt đầu sợ mất đi.

Ngay từ khi bắt đầu, trong lòng Hàn Cố đã thấy rõ, Tiết Dịch với hắn không giống nhau, cô ấy có mưu tính và sức sống mãnh liệt, cô ấy có mục tiêu rõ ràng và lâu dài, cô ấy biết mình muốn gì, nhắm tới gì, làm gì, cô ấy sẽ không cho phép người khác cản trở bước đi của mình.

Dù người ấy có là mẹ Trương Vân Hoa, là Hàn Cố, người con trai cô ấy thích thì cũng không được.

Tất nhiên, việc Tiết Dịch đồng ý làm bạn gái Hoắc Kiều là một cú sốc đối với Hàn Cố, nhưng hắn không đồng ý thì đã sao, với tính cách của Tiết Dịch, cô ấy sẽ không chút do dự mà rời đi, cô ấy tàn nhẫn với chính mình, huống hồ gì là với người khác.

Động lực tìm ra kẻ thù cùng ham muốn trèo lên cao đã lấp kín nội tâm Tiết Dịch, chúng xâu xé cô ấy, khiến cô ấy không thở được, trong cái kẽ hở đó, không gian dành cho tình cảm là rất ít, dù là tình thân hay là tình yêu đều không thể chữa lành cô ấy.

Hàn Cố nhìn thấy hết tất cả, hẳn không định cản trở Tiết Dịch mà đã gợi ý cho cô ấy một biện pháp điều hoà, khiến Tiết Dịch không phải một thân một mình trên quãng đường sau đó.

Vào lúc Tiết Dịch không nhìn thấy, không lường được Hoắc Kiêu, Hàn Cố sẽ chủ động bàn với cô ấy, hai người sẽ trao đổi ý kiến, sẽ phân tích, sắp xếp bước đi sắp tới.

Như thế thì Hàn Cố cũng sẽ không phải mất đi “hơi ấm” khó khăn lắm mới có được này.

Hàn Cố nói: “Ngay từ lúc bắt đầu tôi đã biết, Tiết Dịch sẽ không thay đổi vì tôi, cô ấy tìm được an ủi ở tôi, tôi cũng không có ý định độc chiếm, yêu cầu cô ấy bắt buộc phải kết hôn sinh con, sống cuộc sống bình thường với tôi. Tôi không biết đó có phải là yêu không, hay là chúng tôi tìm thấy gì đó giống nhau ở người kia, vì thế nên yêu thích nhau, đồng cảm với nhau. Tôi rất mong cô ấy có thể hoàn thành được mong muốn của mình, về điểm này thì cô ấy mạnh mẽ hơn tôi, ít nhất thì cô ấy tìm được ý nghĩa của việc cố gắng.”

Sau đó, Hàn Cố lại kể tiếp.

Sau khi Tiết Dịch và Hoắc Kiêu bắt đầu hẹn hò, họ dần phát hiện ra Hoắc Kiêu thực chất hết mực sùng bái bản thân mình, hơn nữa anh ta còn luôn giấu kín chuyện này.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Tiết Dịch hiểu rằng muốn khiến Hoắc Kiêu yêu cô ấy hết mực, để cô ấy lợi dụng được thì tuyệt đối không thể chỉ cần như ngày trước, qua lại với tư cách một cô bạn học xinh đẹp giỏi giang là được, Hoắc Kiêu có thể chỉ thích một cô ấy như thế trong một lúc nào đó, cứ như thích bất kỳ một thứ đẹp đẽ nào vậy.

Muốn thật sự tiếp cận được đến thế giới nội tâm của Hoắc Kiều, nhất định phải khiến anh ta cảm thấy họ là đồng loại, mới có thể tâm đầu ý hợp.

Vào lúc ấy, Tiết Dịch phát hiện ra chuyện Hoắc Ung bảo Thẩm Chí Bân theo dõi Hoắc Kiều, cô ấy đã nói Hoắc Kiều nghe chuyện đó.

Hàn Cố nói: “Hoắc Kiều muốn lợi dụng Thẩm Chí Bân để cản trả lại Hoắc Ung, Tiết Dịch đã đưa gợi ý cho cậu ta dựa trên cơ sở này, cô ấy bảo chỉ có “bài học” sâu sắc mới khiến loại người như Hoắc Ung ngoan ngoãn được.”

Bài học sâu sắc kia tất nhiên chính là cuộc phẫu thuật cắt bỏ tinh hoàn.

Hoặc có thể nói là Hoắc Kiều chỉ nghĩ ra bước đầu, ăn miếng trả miếng, còn chuyện để Hoắc Ung đoạn tử tuyệt tôn hoàn toàn là “lời nhắc” của Tiết Dịch.

Hoắc Kiều đã quay lại đoạn phim hôm đó, sau khi xong chuyện còn xem chung với Tiết Dịch.

Tiết Dịch đã chuẩn bị sẵn từ trước, cô ấy mang theo bút ghi âm trong người, ghi lại cuộc nói chuyện trong clip đó.

Hàn Cố vừa nói vừa lấy USB ra, đặt lên trên bàn: “Giọng Hoắc Kiều trong đoạn ghi âm này hết sức rõ ràng, cậu ta còn nói với Hoắc Ung mấy câu, Hoắc Ung khóc lóc cầu xin cậu ta, cậu ta không để tâm nói, còn nói “làm đi”. Còn đoạn phim thì với tính cách của Hoắc Kiều, tôi nghĩ cậu ta vẫn còn giữ đó, vì theo tôi được biết, sau đó mỗi lần Hoắc Ung hống hách làm Hoắc Kiều tức tối, Hoắc Kiều đều sẽ mang đoạn phim đó ra để chọc tức Hoắc Ung.”

Đến lúc Lục Nghiễm cất USB đi, Hàn Cố lại bảo: “Còn về Hoắc Đình Diệu thì tôi nghĩ hai người đã rõ được phần nhiều rồi, còn có gì

muốn hỏi tôi không?”

Tiết Bồng chợt khựng, cô thấy dường như Hàn Cố chuyển chủ đề hơi nhanh, rõ ràng còn có gì đó chưa kể hết.

Thế nhưng Tiết Bồng cũng chỉ nghi ngờ thế thôi, cô không hề lên tiếng.

Lục Nghiễm lại hỏi: “Mười năm trước, Tiết Dịch đã biết được chân tướng vụ tai nạn của Tiết Ích Đông như thế nào? Hoắc Kiều nói à?”

Hàn Cố cup mắt trả lời: “Tôi chỉ biết hôm đó Tiết Dịch trở về từ biệt thự nhà họ Hoắc, cô ấy sốc rất nặng. Cô ấy tới nơi tôi ở để tìm tôi, còn không ngừng bảo rằng mình đã sai, sai đến không tưởng, hiện giờ muốn ngừng lại cũng không kịp nữa, cô ấy không chỉ hại chính mình mà còn sẽ hại cả người nhà, bố mà biết cô ấy đã làm những gì, chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô ấy.”

Thế là thế nào?

Không chỉ hại chính mình mà còn sẽ hại cả người nhà?

Tiết Bồng nghiền ngẫm câu nói này, nhớ lại hành động cử chỉ của Tiết Dịch rồi hỏi: “Sao chị tôi lại nói vậy? Chẳng lẽ ngoài việc gợi ý cho Hoắc Kiều bắt cóc Hoắc Ung, chị ấy còn tham gia vào chuyện gì khác sao?”

Hàn Cố hít sâu một hơi: “Chuyện này thì anh không biết.”

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy hôm đó đã có chuyện gì xảy ra ở biệt thự, anh có biết không?”

Hàn Cố lắc đầu, vẫn cúi gằm mặt.

Tiết Bồng neho mắt, càng thấy khó tin hơn: “Anh nhìn vào mắt tôi, trả lời tôi đi.”

Vài giây sau, Hàn Cố mới ngẩng lên nhìn Tiết Bồng: “Anh chỉ biết hôm đó Tiết Dịch lên đồ đến tiệc rượu, lúc đi cô ấy vẫn còn rất vui vẻ. Nhưng đến lúc về, cô ấy lại nói với anh và chú Thường, cô ấy đã biết ai đã giết bố mình, kẻ đó chính là Hoắc Đình Diệu. Anh nghĩ chắc chuyện đã xảy ra ở bữa tiệc đó.”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đều cùng lúc loé lên thắc mắc.

Chẳng lẽ trong bữa tiệc đó có ai biết được nội tình, còn nói sự thật cho Tiết Dịch nghe vì một nguyên nhân nào đó sao?

Nhưng như thế cũng không đúng, rốt cuộc ai lại biết chuyện nội bộ nhà họ Hoắc, hay là Hoắc Kiêu nói Tiết Dịch biết?

Tại sao lại cứ phải nói trong bữa tiệc đó?

Hàn Cố tiếp tục: “Sau đó anh cũng có ý định điều tra xem buổi tiệc đó có bao nhiêu người, có những ai, nhưng tiếc là đã cách đó quá lâu, anh không nắm được thông tin cụ thể, chỉ có một danh sách khái quát cũng nằm trong USB. Nhưng mà anh đã đối chiếu thân phận của những người trong danh sách đó rồi, cũng đã cố nhớ xem Tiết Dịch có tiếp xúc với ai trong số đó không, kết quả là không thu được gì.”

Nói tới đây, Hàn Cố lại chuyển chủ đề lần nữa: “Nhưng mà anh có biết vài người biết được sự tình về vụ tai nạn của bố em, chắc trong tay họ có chứng cứ, đủ để chỉ ra kẻ đứng đằng sau lên kế hoạch vụ tai nạn chính là Hoắc Đình Diệu.”

Hàn Cố nói nhanh vài cái tên, về cơ bản đều trùng khớp với những gì Lục Nghiễm điều tra được, đó chính là Phó Cục trưởng tiền nhiệm, đội phó Đại đội Giao thông và Hứa Kinh Vĩ.

Sau đó, Hàn Cố lại nhắc tới vài vụ án, tất cả đều là những vụ mà văn phòng luật Lập Khôn đã xử lý cho tập đoàn Hoắc Thị trước kia, tất

nhiên đa phần đều do Phùng Tề Chính đảm nhận, Hàn Cố cũng không nhận được thông tin chính xác nhất, chỉ có thể liệt kê ra những vụ án mà hắn biết thành sườn nội dung để tiện cho cảnh sát điều tra tiếp theo đó.

Còn một phần là công việc của Hoắc Thị mà Hoắc Kiều quản lý, cùng với giao dịch ngầm của một số công ty, hồ sơ phần này thì Hàn Cố có đủ, một số góp ý pháp luật cũng là do hắn cung cấp, một số giấy tờ là do hắn làm, hắn đã thu thập toàn bộ, chỉ đợi đến hôm nay.

Tất nhiên là một khi số hồ sơ này đến tay cảnh sát, cũng đồng nghĩa với việc con đường làm luật sư của Hàn Cố cũng đã đến hồi kết thúc, có khi còn đối mặt với rủi ro ngồi tù.

Chỉ là hắn chẳng hề quan tâm mấy chuyện này.

Tiếp đến, Lục Nghiễm lại hỏi thêm vài câu, ví dụ như sự tình chuyện hối lộ của công ty giám định bên thứ ba mà Hoắc Thị đầu tư, theo Hàn Cố biết thì còn có bao nhiêu người bị nhà họ Hoắc mua chuộc giống như Phó Cục trưởng tiền nhiệm vân vân.

Hàn Cố trả lời từng câu một, hắn còn nói: “Tôi không có danh sách mua chuộc, nhưng tôi đã thu thập được mười mấy danh sách khách hàng trong tiệc rượu của nhà họ Hoắc mấy năm nay, cũng nằm trong USB ấy. Tôi nghĩ trong đó chắc chắn sẽ tìm được một số thứ trong đó.”

Còn bữa tiệc mà Thường Trí Bác trà trộn vào chỉ toàn là người trong giới kinh doanh, những nhân vật chính trị hay bên lề khách đều không xuất hiện, đây là lần đầu tiên nhà họ Hoắc tổ chức tiệc như thế.

Theo lời Hàn Cố, tuy Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiều không nói rõ, nhưng cả hai cha con họ đều gửi gắm kỳ vọng rất cao vào bữa tiệc lần này.

Từ lúc Hoắc Kiêu gặp tai nạn, nhà họ Hoắc không còn tổ chức tiệc thế này nữa, ban đầu là vì Hoắc Đình Diệu không có tâm trạng, cũng ngại xây dựng hình tượng con trai bị tai nạn, người làm cha thì còn gọi bầy gọi bạn, sau đó thì do Hoắc Ung liên tiếp gây chuyện, nhà họ Hoắc cũng không tiện phô trương thế.

Tiếp nữa thì Hoắc Ung chết, Hoắc Kiêu tỉnh lại, danh tiếng của nhà họ Hoắc và Hoắc Thị tuột dốc trầm trọng, Hoắc Đình Diệu cần phải kín kẽ, tất nhiên là không thể làm rầm rộ thế được.

Đến gần đây, Hoắc Kiêu đề nghị gầy dựng lại phong thái trước đây của Hoắc Thị và nhà họ Hoắc, còn thương lượng với Hoắc Đình Diệu rằng có thể lấy danh nghĩa của anh ta để tổ chức bữa tiệc này, vừa để chúc mừng anh ta vượt qua đại nạn, vừa nhân cơ hội đo lường thử xem nhà họ Hoắc còn trọng lượng bao nhiêu trong mắt người khác, nhất là với những mối quan hệ chính phủ mà trước kia họ đã bỏ biết bao công sức để lôi kéo.

Tất nhiên là vẫn còn một hàm ý nữa, chính là sau này Hoắc Đình Diệu sẽ chuyển sang con đường chính trị, thế thì quyền lực của Hoắc Thị sẽ được chuyển dời cho Hoắc Kiêu.

Bởi thế nên lần này, Hoắc Kiêu không chỉ đại diện cho nhà họ Hoắc, mà còn đại diện cho Hoắc Thị trong tương lai.

Tiệc là sau khi nhà họ Hoắc gửi thiệp mời, tất cả khách mời bên chính phủ đều đồng loạt từ chối, lý do hiển nhiên là đủ mọi kiểu, nhưng như thế cũng có nghĩa là đang cho nhà họ Hoắc một tín hiệu.

Hàn Cố nói: “Theo tôi quan sát, tuy hai cha con họ không hề tỏ thái độ ra mặt, nhưng trong lòng thật ra đang rất lo. Hiện giờ Hoắc Đình Diệu đã tập trung hết tâm trí vào cuộc bình chọn Đại sứ bảo vệ môi trường cuối tháng này, sự kiện đó là do chính phủ tổ chức, hơn nữa với mức đầu tư cho lĩnh vực này của ông ta, không ai có thể cạnh tranh lại. Ít nhất thì cho đến hiện giờ, ông ta nắm vững hết mười mươi.”

Quả thật là thế, nếu không có gì ngoài ý muốn, Hoắc Đình Diệu sẽ trúng cử.

Đây cũng là mấu chốt cuộc nói chuyện của Lục Nghiễm và Tần Bác Thành hôm trước.

Với cốt hiến của Hoắc Đình Diệu trong lĩnh vực bảo vệ môi trường, chính phủ không có lý do để không chọn ông ta.

Cũng có nghĩa là nếu không có “bằng chứng thép” nào xuất hiện đủ để xoay chuyển tình thế trước đó, tất cả những suy đoán rằng Hoắc Đình Diệu vi phạm luật pháp kỷ cương đều sẽ chỉ là suy đoán.

Mà một khi danh hiệu danh dự này được trao cho ông ta, sau đó lại điều tra được chứng cứ ông ta phạm tội, chính phủ cũng sẽ bẽ mặt.

Tất nhiên là những điều này cũng phải nhờ hai bên tự hiểu ý nhau, Tần Bác Thành cũng có cái khó của mình.

Nếu tìm đại một lý do, loại bỏ Hoắc Đình Diệu vì nghi ngờ ông ta liên quan tới một vụ án nào đó, thế thì cũng đồng nghĩa với việc đang nhắc nhở Hoắc Đình Diệu, khiến ông ta có thời gian chuẩn bị tiêu huỷ chứng cứ.

Vì thế cho đến hiện giờ, thái độ của bên đại sứ bảo vệ môi trường vẫn cứ như trước, dù Hoắc Đình Diệu thăm dò thế nào, ông ta cũng vẫn còn đang là người được chọn.

Số thông tin Hàn Cố cung cấp tuy vẫn chưa tiếp xúc đến trọng tâm, nhưng lại có được tác dụng làm dàn đề, mỗi mục đều được liệt kê chi tiết, không chỉ dính dáng đến án hình sự mà còn có dân sự, kinh doanh, sắp tới bắt tay điều tra, cảnh sát hình sự buộc phải hợp tác với cảnh sát kinh tế, các bộ phận quản lý Cục bảo vệ môi trường, chia thành chính phụ, chia khu vực, trong ngoài kết hợp.

Xét về công lao, nếu thật sự điều tra được nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị có vấn đề, tất cả bộ phận ban ngành đều có công, đây chắc chắn sẽ là bản báo cáo dày nhất năm, dù là báo cáo lên cấp tỉnh hay là trên nữa, đều có thể trở thành vụ án điển hình.

Tất nhiên là để biến những “tiếng xấu” này thành “công trạng” thì đòi hỏi lượng kiến thức rất lớn.

Bên này, Hàn Cố với Lục Nghiễm cứ mỗi người một câu, người hỏi người trả lời, cực kỳ tường tận.

Ở bên đây thì Tiết Bồng không hề quá chìm đắm vào phần sau, cô vẫn đang mãi suy nghĩ về đoạn giữa.

Không như Tiết Bồng, lúc này Lục Nghiễm đang quan tâm đến hướng đi của cả cục diện, nhưng Tiết Bồng lại cứ nghĩ về hai lần chuyển chủ đề, hai lần khựng lại của Hàn Cố vừa rồi.

Một lần là sau khi nhắc tới chuyện Hoắc Ung bị bắt cóc, Hàn Cố lại chuyển chủ đề sang Hoắc Đình Diệu, còn một lần nữa liên quan đến bữa tiệc Tiết Dịch tham dự ở nhà họ Hoắc, hẳn không chỉ né tránh ánh mắt mà còn bảo rằng mình không biết đêm đó Tiết Dịch đã trải qua những gì, tại sao lại chắc chắn Hoắc Đình Diệu là kẻ chủ mưu hại chết Tiết Ích Đông.

Rõ ràng là Hàn Cố đang giấu giếm gì đó ở hai lần này.

Nhưng tại sao thế?

Nếu Tiết Dịch có thái độ bất thường, còn biết được chuyện Hoắc Đình Diệu là chủ mưu giết hại Tiết Ích Đông trong bữa tiệc, đối mặt với một sự việc lớn như thế, một thông tin then chốt như vậy, Hàn Cố và Thường Trí Bác chắc chắn phải dò hỏi tới cùng, Tiết Dịch cũng đâu cần phải giấu họ.

Tiết Bồng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có thể giải thích rằng Hàn Cố

đang giấu giếm vì Tiết Dịch.

Hắn không muốn người nhà của Tiết Dịch biết được một số chuyện gì đó của cô ấy, hơn nữa những chuyện đó không có liên quan trực tiếp đến việc chứng thực cha con nhà họ Hoắc đã vi phạm pháp luật kỷ cương như thế nào.

Sau khi có được kết luận như thế, Tiết Bồng thần thờ một lúc, cô không chú ý đến cuộc trò chuyện của Lục Nghiễm và Hàn Cố, đầu óc chỉ mãi lo nghiền ngẫm kết luận vừa rồi.

Cho đến khi cô quay sang Phương Tử Oánh ở đối diện.

Phương Tử Oánh hết sức yên lặng, từ đầu tới cuối gần như không hề ngẩng đầu, cũng không uống nước, cô ta cứ như làm nền ở đó, ngồi yên không nhúc nhích, có động đậy khe khẽ cũng chỉ là cử động mấy ngón tay đặt trên gối mà thôi.

Tiết Bồng hít sâu mấy hơi, đến lúc bình tĩnh lại, dòng suy nghĩ cũng rõ ràng, cô đưa đầu ngón chân chọc nhẹ vào Phương Tử Oánh.

Phản ứng đầu tiên của Phương Tử Oánh là tránh né, lùi về sau, cô ta còn tưởng Tiết Bồng vô ý.

Sau đó, Tiết Bồng lại chạm vào cô ta lần thứ hai.

Lúc này Phương Tử Oánh mới giật mình, vội vã ngược lên.

Tiết Bồng không lên tiếng, chỉ quay mặt sang chỗ trống bên cạnh, đưa mắt ra dấu cho cô ta sang đó nói chuyện.

Tiếp đó, Tiết Bồng đứng dậy đi tới ngồi sang cái bàn trống bên cạnh.

Phương Tử Oánh hơi chần chừ giây lát.

Lục Nghiễm và Hàn Cố cũng khựng lại theo, họ quay sang Tiết Bồng,

Lục Nghiễm đưa mắt về lại trước, hỏi tiếp như không có chuyện gì xảy ra.

Sự chú ý của Hàn Cố cũng bị kéo về.

Lúc này Phương Tử Oánh mới đứng dậy.

Phương Tử Oánh ngồi xuống, Tiết Bồng mới hỏi: “Tôi có ba câu hỏi, mong cô có thể trả lời tôi. Thứ nhất, có phải chị tôi từng nhấn nhủ cô một số chuyện không, đến giờ cô đã kể với ai chưa?”

Phương Tử Oánh cúi đầu, chớp mắt nhanh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tiết Bồng nhìn theo cử chỉ của cô ta, cô biết đó là phản ứng theo bản năng khi Phương Tử Oánh đang cân nhắc nhanh.

Nếu là câu trả lời là câu phủ định, Phương Tử Oánh chỉ cần lắc đầu là được, bởi cô đã đoán đúng nên Phương Tử Oánh mới phải suy nghĩ.

Tiết Bồng lại hỏi: “Có phải chị ấy đã... làm sai một số chuyện, tự biết không thể nào cứu vãn, những chuyện này còn có thể làm liên lụy đến tôi và mẹ tôi không?”

Lần này, Phương Tử Oánh không do dự nữa, cô ta chỉ im lặng vài giây rồi gật đầu rất khẽ.

Đúng vậy, chính là vì nguyên nhân này.

Đây cũng chính là lý do vì sao Tiết Dịch lại nói với Hàn Cố rằng có muốn ngừng tay cũng không kịp nữa, nếu bố biết cô ấy đã làm gì, chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô ấy.

Tiết Bồng nhắm mắt lại, hốc mắt vừa cay vừa nóng, trong lòng cũng ngọt ngọt đến đáng sợ.

Sau đó, cô lại hít sâu một hơi rồi hỏi: “Có phải đến lúc Hoắc Đình Diệu bị bắt về quy án, cô mới chịu nói cho tôi biết, tại sao cô lại giết chị ấy...”

Những chữ cuối cùng rất khẽ khàng.

Mắt Phương Tử Oánh cũng đã đỏ hoe, cô ta vẫn cúi gằm mặt, kiên quyết gạt đầu.

Tiết Bồng nhìn thấy cả, hòn đá lững lờ trong lòng đã lâu cuối cùng cũng yên vị: “Đến lúc đó, tôi mong cô đừng lừa tôi, đừng giấu thay chị ấy, đừng tô điểm cho chị ấy, tôi chỉ muốn nghe sự thật. Chị ấy là người thân của tôi, dù chị ấy từng làm những gì, trở thành người như thế nào, tôi đều có thể chấp nhận.”

Tác giả nói về tình cảm của Hàn Cố và Tiết Dịch:

Bản năng của con người là tìm kiếm lợi ích, né tránh nguy hại, nếu có thể khiến một người buông bỏ cái tôi, bỏ ra tất cả vì một người khác, có lúc, quá trình này sẽ được định nghĩa là tình yêu sâu đậm.

Nhưng tôi cảm thấy, chỉ dùng bốn chữ như thế để tổng kết thì quá đơn giản. Cũng giống như nhiều thứ tình cảm phức tạp khác trong cuộc sống, ví dụ như tình thân, tình bạn, chúng đều được phân thành trình tự, có khoảng cách và mức độ, tình cảm của mỗi người đều khác nhau, cho đi khác nhau, định nghĩa khác nhau, chỉ có thể hiểu ý, trải nghiệm không thể nói ra bằng lời.

Đối với tôi, tình cảm không phải là tình yêu rầm rộ hay đồng cam cộng khổ có thể thấy được trong cuộc sống, định nghĩa bằng hai chữ tình yêu thì sẽ trở nên khó hiểu. Bởi thứ tình yêu vĩ đại khoắc lác trên sách vở đều trông có vẻ giả dối. Trong chúng ta có ai từng nhìn thấy, có ai tin vào tình yêu thế này cơ chứ?

Tôi nghĩ nó giống với ham muốn sâu thẳm trong lòng con người hơn,

nó được dùng để chứng minh ta từng tồn tại, từng đến với cuộc đời này, nếu không làm thế, trong lòng sẽ mãi mang khúc mắc, chịu đựng dày vò hết ngày này qua tháng khác.

Tình cảm này càng giống với một nỗi ám ảnh hơn, nhất là khi một người luôn phải sống cuộc sống như cái xác không hồn, không mùi không vị, bỗng dưng nếm được vị ngọt, cảm nhận được hơi ấm, gặp được người tương tri, người này sẽ quý trọng, sẽ đồng cảm, có người còn sẽ coi mục tiêu của người kia như của mình, sẽ quở trách bản thân mình. Bởi nếu đến cả nỗi ám ảnh này cũng bị lấy mất, trở nên không còn quan trọng nữa, thế thì cuộc sống không còn lại gì nữa, lại trở thành cái xác không hồn.

Kiểu tình cảm không màng tất cả như thế này thường hay hình thành vào thời niên thiếu, khi đó con người ta trong sáng hơn, hiểu được một chút bản tính con người và xã hội, cũng ở trong trạng thái còn lơ mơ. Nếu sớm hơn một chút thì còn chưa thông suốt, nếu trễ hơn một chút thì đã quá chín chắn đời, đã qua cái tuổi đẹp nhất để khắc cốt ghi tâm.

Đây cũng là lý do vì sao nam nữ chính nguyện chết vì tình, nốt chu sa, ánh trăng sáng trong danh tác đều quen biết nhau vào thời niên thiếu. Dù người kia có thật sự hoàn hảo như ta vẫn nghĩ hay không, lăng kính hồng và ánh hào quang vẫn sẽ chỉ càng lúc càng lớn lao theo năm tháng, đó chính là lòng kiên định trong mỗi người, cũng là minh chứng cho một người từng yêu một cách thật sự trong trắng, đơn thuần, không vụ lợi.

Thêm nữa thì tôi nhớ lại trong số những tác phẩm văn học và những quyển sách tâm lý học mình từng đọc, không có lấy một quyển có thể miêu tả hoàn chỉnh dáng vẻ của tình yêu, nhưng hiểu theo khía cạnh tâm lý học, vẫn có thể giải thích một cách khá phổ thông: ví dụ như nỗi ám ảnh, vướng mắc, tự tôn sùng mình một cách cực đoan, cố chấp theo hướng xấu vẫn vẫn.

Chương 184: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 40

Bốn người tiếp tục nói tới một giờ sáng.

Trên đường về, Tiết Bồng bắt đầu nhìn ra ngoài cửa, ngẩn ngơ thất thần.

Lục Nghiễm nhìn cô mấy lần, anh biết tại sao cô lại lạc lõng thế, vốn định an ủi nhưng lại không nói ra được.

Tiết Dịch không phải người xa lạ, không phải ai khác mà là người nhà, vừa là nỗi ám ảnh của Hàn Cố, mà cũng là của Tiết Bồng.

Tiết Bồng trước giờ luôn nhìn Tiết Dịch qua lăng kính màu hồng, nếu bắt Tiết Bồng một Tiết Dịch khác, thế thì chắc chắn sẽ có cú sốc kèm theo, cần thời gian chấp nhận.

Lục Nghiễm hiểu lý lẽ này, Tiết Bồng lại càng hiểu hơn cả.

Với những vụ án họ tiếp xúc trước kia, dù chân tướng có khó chấp nhận mấy, người nhà đương sự có sốc tới mấy, họ vẫn chỉ là người ngoài cuộc, cần mở lối một cách bình tĩnh khách quan.

Hiện giờ đổi lại thành họ, họ mới thật sự trải nghiệm lấy mùi vị này.

Về đến nhà, Barno vẫn chồm tới như mọi ngày, Tiết Bồng cũng cười xoa đầu nó.

Nhưng đến Barno cũng cảm nhận được vẻ mất mát của Tiết Bồng,

lúc Tiết Bồng ngồi xuống, nó cũng nhảy theo lên sofa, tựa vào bên cô, cạ đầu vào cô.

Lục Nghiễm lên lầu tắm táp trước, anh trải lại phòng ngủ, bước xuống nhìn thấy Tiết Bồng vẫn ngồi đó, thần thờ vuốt lông Barno.

Lục Nghiễm bước tới ngồi xuống, Tiết Bồng nói: “Anh xem, đến Barno cũng cảm nhận được em đang không vui, vậy mà giữa người với người, dù là người thân bạn bè lại như cách nhau một tầng ngăn cách, dường như chưa từng từng hiểu nhau...”

Lục Nghiễm cười hỏi: “Em có từng để ý, những hành động khác nhau của Barno sẽ có ý nghĩa khác nhau không?”

Tiết Bồng dần bị chuyển chú ý: “Vậy hả, ví dụ thế nào?”

Lục Nghiễm nhìn Barno: “Ví dụ như nó biết phân biệt thế nào là yêu thích, nếu em ôm nó, gọi tên nó, thơm nó, nó đều hiểu đó là tình yêu của em dành cho nó, nó sẽ cứ lượn vòng quanh em, không ngừng cạ vào em, liếm em.”

Tiết Bồng cũng cười, gọi nó: “Barno.”

Barno lập tức nhìn cô, còn cạ vào cô.

Lục Nghiễm lại nói: “Lúc làm nhiệm vụ, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, nó sẽ kêu, nhưng nếu phát hiện mục tiêu đang trong trạng thái tĩnh, nó cho là có vấn đề thì sẽ đưa ra cảnh báo, nằm xuống trước mục tiêu, vào tư thế chuẩn bị tấn công. Nhưng nếu nó thấy có đồ ăn hoặc người nó thích, nó sẽ ngồi xuống.

“Vậy hả?” Tiết Bồng ngẫm nghĩ, dường như là thế thật.

“Ừ.” Lục Nghiễm nói: “Tuy nó không biết ngôn ngữ loài người, nhưng cũng biết dùng cách thức của nó để giao tiếp với con người. Còn người với người tuy có cùng ngôn ngữ giao tiếp, nhưng tiếc thay

ngôn ngữ là thứ quá thiếu sót, rất khó bày tỏ cảm nhận thật sự trong lòng, thậm chí không thể diễn đạt những thăng trầm của cảm xúc. Nhưng nhìn ở góc độ của anh, anh cảm thấy giữa em và Tiết Dịch không hề xa cách nhau, hai người rất quan tâm nhau, yêu thương nhau. Nếu có khoảng cách thì em đã không cứ nghĩ đến chuyện tìm ra chân tướng sau ngần ấy năm.”

Tiết Bồng không ngờ Lục Nghiễm nói một lúc lại chuyển chủ đề về lại, cô thất hơi không kịp trở tay, sau đó nghe đến cuối, cô lại thoải mái hơn một chút, gật đầu theo anh.

Lục Nghiễm thấy thế tiếp tục nói: “Tuy anh không biết chị em em chung sống với nhau thế nào, nhưng anh nghĩ chị ấy chắc chắn đã khiến em thấy an toàn, khiến em tin tưởng, cũng khiến em cảm nhận được tình thương. Em xem đấy, chúng ta đã tiếp xúc với biết bao nhiêu vụ án, rất nhiều vụ đều là người thân hoặc người quen gây án, nhìn thấy cảnh tượng thù hằn của biết bao gia đình, anh lại thấy tình cảm của em với Tiết Dịch là hết sức hiếm có.”

Đúng thế, tuy cô không biết Tiết Dịch đã làm gì, cũng chưa từng nhìn thấy một mặt khác của Tiết Dịch, nhưng không thể phủ nhận, Tiết Dịch thật lòng với cô, cô cũng thật sự nhớ nhung Tiết Dịch.

Tiết Dịch trong ấn tượng của cô lại luôn là một người rất “chân thật”.

Cô cảm thấy sốc, nhất thời không thể chấp nhận được, nguyên nhân lớn là bởi sự việc xảy tới quá nhanh, hơn nữa còn điên đảo nhận thức, khiến cảm xúc cô bị xao động.

Chuyện đã xảy ra rồi, không thể thay đổi chỉ vì ai đó không chấp nhận hay từ chối nó. Tiết Bồng là em gái của Tiết Dịch, nghe về cô ấy trong lời kể của Hàn Cố, của Phương Tử Oánh, của Hoắc Kiều, lại so sánh với cô ấy mà mình biết, điều duy nhất cô có thể làm chính là xử lý tốt cảm xúc của mình.

Lựa chọn chấp nhận hiện thực, nghiền ngẫm vài lý giải, đừng để cảm

xúc đi theo hướng cực đoan.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng cười bảo: “Lạ thật, em lại bị anh thuyết phục rồi. Em đi tắm trước đây.”

Lục Nghiễm lại hơi ngạc nhiên: “Hờ? Em nghĩ thông suốt thật rồi đấy hả?”

“Ừ, ít nhất thì hiện giờ sẽ không nghĩ cực đoan đâu.” Tiết Bồng vừa nói vừa đứng dậy, lúc vòng qua sofa còn nói thêm một câu: “À, nhớ chống đẩy đấy.”

“Một tiếng cười khế và hai chữ trả lời lại cô: “Tuân lệnh.”

Sáng hôm sau, trinh sát của chi đội chia nhau ra hành động.

Buổi sáng, Tần Vĩ đã bị đưa tới Cục Cảnh sát, đồng thời chi đội còn xin lệnh khám xét, tiến hành khám xét các doanh nghiệp và quán karaoke Tần Vĩ đứng tên.

Truy cùng quét tận thế này thì người bình thường cũng không chịu nổi, chỉ cần trong nhà có giấu mấy đoạn phim khiêu dâm hay là khó tả thì đều sẽ bị đào ra hết, chứ huống hồ gì là căn nhà đâu đâu cũng có sơ hở của Tần Vĩ.

Chi đội Hình sự và Chi đội Chống ma túy phát hiện không dưới mười loại ma túy dạng mới đời thứ ba ở nhà Tần Vĩ, đây đều là những loại bị quản lý giám sát chặt chẽ trong nước, nguồn nhập về chủ yếu là từ nước ngoài.

Sau khi giao máy tính của Tần Vĩ cho tổ điện tử giải mã, còn phát hiện ra một lượng lớn tệp ghi âm và ghi hình bên trong.

Thì ra Tần Vĩ không chỉ lắp camera ở nhà và phòng làm việc, mà còn có thói quen mở bút ghi âm hai mươi bốn trên hai mươi bốn, đi đâu bàn chuyện cũng ghi âm lại.

Mặt khác, Tiết Bồng và đồng nghiệp tổ điện tử cũng tìm được thiết bị giám sát trong phòng làm việc ở quán karaoke của Tần Vĩ, còn tìm ra được bảy cây bút ghi âm.

Sau đó, hỏi thăm phục vụ ở quán karaoke mới biết, thì ra có lúc Tần Vĩ sẽ hẹn khách tới bàn chuyện làm ăn ở phòng làm việc hoặc phòng karaoke, có nhiều khách khá nhạy cảm, nhất là vì chuyện làm ăn của họ chẳng sạch sẽ gì, thế nên mới yêu cầu Tần Vĩ tắt camera.

Ai có ngờ đâu Tần Vĩ chịu nghe theo, tắt camera đi, nhưng lại chừa bút ghi âm ở đó, nguyên nhân cho cùng thì là vì trước kia năm được chuyện của Lưu Cát Dững, hối được một mối hời, sau đó thì ăn quen, cứ thấy có thể tiếp tục phát tài nhờ vào việc này.

Kết quả thì lại gây ông đập lưng ông, những tệp ghi âm này cũng đồng nghĩa là chứng cứ phạm tội mua sát thủ giết người và phát tán ma túy loại mới, tới thẳng tay cảnh sát.

Cùng lúc đó, Lục Nghiễm và Hứa Trăn cũng đã tới trại giam nam, tiến hành đối chiếu những lời chứng, vật chứng có trong tay với Phó Cục trưởng tiền nhiệm và Trần Mạt Sinh.

Phó Cục trưởng tiền nhiệm hết sức hợp tác khai báo về việc điều tra vụ tai nạn của Tiết Ích Đông, ông ta ăn hối lộ với con số quá lớn, hiểu luật mà còn phạm luật, hơn nữa tình tiết lại nghiêm trọng, bị xử tù chung thân, sợ là từ giờ tới chết không thể ra ngoài được nữa.

Vào tới trại giam, tất cả tù nhân đều sẽ phải đối mặt vấn đề “thành tích” cá nhân, giành cơ hội giảm án nhờ việc tranh điểm, dù có là Phó Cục trưởng tiền nhiệm cũng thế thôi.

Vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông lại có liên quan tới vấn đề tham ô hối lộ của ông Phó Cục trưởng tiền nhiệm này, vì thế ông ta chỉ có thể hợp tác điều tra, cung cấp thêm nhiều thông tin và chứng cứ, như thế sẽ có lợi cho thời hạn thụ án của ông ta.

Phó Cục trưởng tiền nhiệm nói, trước kia mình tham ô hối lộ, lạm dụng chức quyền trong rất nhiều chuyện, khi đó ông ta đã giao nộp phần lớn chứng cứ, chỉ lén giấu đi một phần nhỏ, thái độ nhận sai cũng rất thành khẩn, còn trả lại số tiền tham ô hết mức có thể để nhận được khoan hồng, nếu không thì với mức độ phạm tội này, ông ta đã bị tử hình rồi.

Phó Cục trưởng tiền nhiệm còn than rằng người nhà họ Hoắc thật sự không dễ coi thường, hai mươi năm trước vẫn chỉ là một doanh nghiệp loại trung, đến mười năm trước đã lên tốp đầu thành phố Giang, còn xây dựng được mối quan hệ với chính phủ, nghe nói không chỉ có tai mặt trong Cục thành phố mà còn ở cả các ban ngành quan trọng khác nữa.

Ít nhất thì lúc ông ta vào tù, tập đoàn Hoắc Thị vẫn còn như nắng giữa trưa, lúc đó Hoắc Đình Diệu và Phó Cục trưởng tiền nhiệm vẫn còn là bạn bè.

Tiếp đó, Phó Cục trưởng tiền nhiệm còn cung cấp một số “chứng cứ” quan trọng, đó là một cái két bảo hiểm được mở dưới tên một người họ hàng xa chống tám sào không tới ở một huyện nhỏ tuyến mười tám của ông ta, bên trong có một sổ bằng chứng chuyển khoản, còn có một quyển ghi chép ông ta viết tay ghi lại, bên trong có liệt kê rõ ràng số tiền ông ta và nhà họ Hoắc giao dịch tới lui.

Cách thức nhà họ Hoắc hối lộ ông ta trước giờ luôn rất kín đáo, toàn là chuyển tiền vào tài khoản người họ hàng này bằng một tài khoản nước ngoài.

Khi được hỏi tại sao lại giữ riêng chứng cứ này, Phó Cục trưởng tiền nhiệm nói, khi đó ông ta bị bắt, thế lực nhà họ Hoắc vẫn hết sức vững mạnh, ông ta thì đã ngã ngựa, vì thế khi đó mới nghĩ ra kế phòng hờ, nghĩ rằng thế lực nhà họ Hoắc lúc bấy giờ vẫn theo kiểu “có tiền mua tiên cũng được” lỡ đâu cũng mua chuộc cảnh sát điều tra vụ án ông ta như cách họ từng mua chuộc ông ta, thế thì chẳng

phải có giao chứng cứ cũng như không sao?

Thế nên sau khi cân nhắc, Phó Cục trưởng tiền nhiệm quyết định tạm thời án binh bất động, lỗ đầu sau này dùng tới được hăng tính.

Dù gì ông ta cũng đã là cảnh sát hơn nửa đời người, nhìn thấy đủ kiểu người tham, dù hiện giờ có rạng rỡ mấy rồi cũng sẽ đến lúc tàn, người nhà họ Hoắc cũng thế.

Thế nhưng tính đi tính lại cũng không ngờ cảnh sát hình sự tới là vì một vụ tai nạn giao thông hai mươi năm trước.

Tất nhiên là Phó Cục trưởng tiền nhiệm làm thế cũng có chút tư lợi, Lục Nghiễm và Hứa Trăn đều thầm thấy rõ, chỉ là không nói ra.

Là cảnh sát, họ hiểu chế độ tư pháp như thế nào, cũng rõ chứng cứ như thế nào thì có hiệu lực hơn, cái nào là then chốt, cái nào chỉ là phụ, công lao hiện tại tất nhiên đều có dính dáng tới trọng án.

Một khi cảnh sát bắt đầu triển khai điều tra nhà họ Hoắc, thế thì chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh lớn, vụ án có liên quan là vụ án lớn, nếu ông ta có thể đưa ra chứng cứ phạm tội có hiệu lực, “hỗ trợ” phá được vụ án thì sẽ gặt được công lao mà những vụ án bình thường khác không thể so được.

Sau khi thẩm vấn Phó Cục trưởng tiền nhiệm, Lục Nghiễm và Hứa Trăn lại lần lượt đến gặp Lưu Cát Dũng và Trần Mạt Sinh.

Phản ứng của Lưu Cát Dũng hoàn toàn nằm trong dự tính, gã ta không ngờ đã đến giờ phút này rồi mà vẫn còn lật lại được chuyện Tần Vĩ giúp gã ta giết vợ.

Chỉ là chuyện đến nước này, gã ta biết mình đã không thoát khỏi án tử được nữa, thêm một tội, bớt một tội cũng không nhất thiết phải khẳng khái vùng vẫy, thế nên cũng nhanh chóng khai nhận.

Trần Mạt Sinh thì trông có vẻ tươi tỉnh hơn lần trước.

Lục Nghiễm nói sơ với gã về tiến độ điều tra hiện tại, không nói quá chi tiết, nhưng cũng đủ để Trần Mạt Sinh biết, hung thủ chủ mưu phía sau cái chết của Trần Ngữ hiện giờ đã một người chết, một người chờ phán xét, còn một người đang trong giai đoạn thẩm vấn.

Trần Mạt Sinh nghe thấy thế, thút thít không thành lời.

Đến lúc giám ngục đưa Trần Mạt Sinh đi, gã vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh, chỉ dùng ánh mắt và cử chỉ để cảm ơn Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm nhìn theo bóng lưng già nua cùng bước đi chậm chạp của Trần Mạt Sinh xa dần, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cuối cùng của Thường Trí Bác.

Đến chiều, Lục Nghiễm và Hứa Trăn rời khỏi trại giam nam.

Trên đường về, chi đội gọi điện tới, bảo rằng đã khoanh vùng được khu vực Thường Trí Bác thường hay hoạt động lúc còn sống thông qua “hệ thống lưới trời” (*), còn chụp được hình ảnh Thường Trí Bác mua sắm đồ dùng sinh hoạt.

(*): *Tham khảo tại đây để biết thêm về hệ thống này.*

Thế là cảnh sát khu vực đã đến đối chiếu với trung tâm môi giới nhà đất gần đó, phát hiện Thường Trí Bác quả thật đã thuê một căn hộ trong khu vực này, tuy dùng tên giả nhưng hình ảnh trên căn cước giả là đúng là ông ấy.

Hiện giờ đã được chủ nhà cho phép mở cửa, để cảnh sát vào trong khám xét.

Căn hộ Thường Trí Bác thuê nằm ở một khu dân cư cũ, kiểu căn hộ nhỏ đơn sơ, tường cũng đã tróc sơn, bày trí rất giản dị, chỉ có một gian đơn lẻ.

Khu vực sinh hoạt trong phòng khách khá nhỏ, chỉ để hai cái tủ với một cái tủ lạnh là đã hết chỗ, cạnh bên là căn bếp nhỏ, kể đến là phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng không được rộng rãi, đồ dùng cá nhân của Thường Trí Bác cũng rất ít, ông ấy cũng không có nhu cầu gì cao, giá sách bằng kim loại thì lại chất đầy sách.

Tiết Bồng vừa bước vào đã lập tức để ý tới cái bảng trắng lớn trong phòng ngủ.

Cả bờ tường đều không đặt nội thất, chỉ có dựng một tấm bảng, bên trên viết chi chít chữ, không chỉ dán hình nhân vật, chú thích mối quan hệ, mà còn viết rất nhiều diễn biến chi tiết.

Bất kỳ ai nhìn vào đều sẽ phải kinh ngạc bởi suy nghĩ chặt chẽ của Thường Trí Bác,

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào đó hồi lâu, đợi Trình Phi chụp xong hết những thông tin này, cô mới cẩn thận bước lên ghế, tháo từng tấm ảnh bên trên xuống.

Sau đó, họ lại phát hiện ra rất nhiều ghi chép của Thường Trí Bác và các thành viên ST trên giá sách, từ kế hoạch hành động, thử nghiệm khả năng hoàn thành đến bước thực hiện cụ thể, tất cả đều chi tiết cặn kẽ, khiến người ta sồn hết cả tóc gáy, ví dụ như bản vẽ nhà xưởng nơi Hoắc Ung bị phân xác, bố cục sắp xếp bàn phẫu thuật khẩn, kế hoạch thực hiện bắt cóc Hoắc Ung cụ thể, nên chọn địa điểm ở đâu, nên tránh camera thế nào, nên chọn xe gì, đi đường nào thì tránh được rủi ro vân vân.

Trước đó, Tiết Bồng chỉ thấy được nổi ám ảnh trong Hàn Cố, hiện giờ so với Thường Trí Bác thì cũng chẳng thấm vào đâu.

Nhưng mà nghĩ thì cũng đúng, tất cả những tư liệu này, từ điều tra

đến lên kế hoạch, tổng kết, không chỉ cần có trí tuệ cao mà còn cần kiên nhẫn và bỏ ra thời gian nhiều hơn hết, nếu trong lòng không có âm ảnh, sao có thể kiên trì được tới giờ này.

Tiết Bồng lật lại những ghi chép đó, cô nhìn vào thời gian ghi chép của mỗi trang, nét bút viết ngoáy hay nắn nót, phân biệt được đại khái những phần nào được viết sau khi suy xét cẩn trọng, những phần nào đột ngột nghĩ ra rồi ghi lại, sau đó lại chỉnh sửa, thậm chí là gỡ bỏ.

Ngoài ra, Thường Trí Bác cũng có một phần ghi chép về lịch sử phát triển của nhà máy hóa chất ở thành phố Giang, trình bày bằng bản đồ, có những năm được ghi khá chi tiết, đánh dấu quy mô và thuộc tính từng nhà máy hóa chất ở thành phố Giang, có xây dựng trái phép không, có gây nguy hại đến sông ngòi và nguồn đất gần đó không, có những năm thì lại khá sơ sài, còn có lúc gom chung ba đến năm năm.

Những phần chi tiết hơn đa số đều tập trung từ hai mươi đến mười năm trước, phần lớn đều được đánh dấu chéo bên cạnh.

Những cảnh sát khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ không đoán ra nguyên nhân.

Nhưng Tiết Bồng vừa nhìn lại lập tức sồn cả tóc gáy.

Nửa trước bản đồ ghi chép của Thường Trí Bác có thể ghép chung với những ghi chép Tiết Ích Đông để lại.

Tiết Ích Đông ghi chép lại lịch sử công nghiệp hoá chất bằng văn bản, nội dung tường tận như một bộ tài liệu, Thường Trí Bác thì lại dùng bản đồ trực quan để chú thích.

Nếu kết hợp những văn bản của Tiết Ích Đông với những chú thích này theo từng năm, một lịch sử công nghiệp hoá chất thành phố Giang hoàn chỉnh sẽ xuất hiện.

Những dấu chéo bên cạnh chắc là để loại bỏ hiềm nghi của những nhà máy nào không liên quan tới vụ tai nạn của Tiết Ích Đông.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, cô cẩn thận gấp tấm bản đồ đang mở lại, cất lại những mật mã chú thích vật chứng.

Quay sang lại phát hiện một cái ống tròn dài đựng tranh vẽ ở ngăn dưới cái tủ trống không.

Tiết Bồng cầm lấy cái ống trụ, vừa mở nắp ra đã nghe thấy Trình Phi nói: “Hồi trước chắc chắn là có bức hoành hay tranh vẽ gì đó được treo trên bức tường này, chị xem này, vẫn còn để lại dấu vết.”

Lúc này Trình Phi đang đứng quay mặt về bức tường có đặt một chiếc tủ thấp, quay lưng lại tấm bảng giấy trắng.

Phía trên bức tường, chỗ cách trần nhà khoảng hai mươi cm có một dấu vết màu trắng hình chữ nhật, mảng tường quanh đó thì đã ngả xám ngả vàng.

Mới rồi Tiết Bồng cũng để ý tới dấu vết đó, trong căn phòng này còn có mùi dầu hắc, trên quần áo Thường Trí Bác cũng có mùi này, chắc ông ấy thường nhốt mình trong này mà hút thuốc, để lại dấu vết trên tường.

Cũng có nghĩa là Thường Trí Bác từng treo một bức gì đó ở đây, sau đó thì tháo xuống.

Tiết Bồng bỏ nắp ống xuống, lấy cuộn tranh bên trong ra, cẩn thận mở ra từng chút.

Một bức gấm được lộ ra, nền có màu vàng ánh kim, còn có hoa văn ẩn vẽ hình tiên hạc và mây, rìa giấy cũng được trải ra theo, cho đến khi dòng chữ nhỏ và con dấu bên trên cũng đập vào mắt.

Lúc này, Lục Nghiễm và Hứa Trăn cũng tới.

Hai người vừa vào trong, Phương Húc đã tới ngay, báo cáo tiến triển với Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm bước vào phòng, nhìn thấy Tiết Bồng đang ngồi xổm trước cái tủ đằng góc, thần thờ nhìn chăm chăm vào bức hoành trong tay.

Lục Nghiễm đi tới, đang định lên tiếng thì bỗng liếc nhìn được dòng chữ nhỏ trên bức hoành.

Bên trên có thời gian, địa điểm, còn có viết “Gửi anh Trí Bác.”

Tiết Bồng ngẩng đầu nhìn vào mắt Lục Nghiễm.

Lục Nghiễm mấp máy môi, anh hơi mù mờ, chỉ biết nói khẽ: “Mở ra xem có phải viết là “Lập Địa Thành Phật” không.”

Tiết Bồng không nói gì, chỉ mở cuộn tranh ra.

Quả nhiên là thế, bên trong là bốn chữ “Lập Địa Thành Phật” được viết lớn theo thể chữ Thảo.

Lục Nghiễm nhớ lại: “Hôm chú ấy viết bốn chữ này, anh cũng có mặt.”

Tiết Bồng đứng dậy nói: “Xem ra Phó Thị trưởng Tần đã thấy được gì đó từ trước rồi, chú ấy viết bốn chữ này cũng vì mong chú Thường có thể buông bỏ.”

Sau đó, Tiết Bồng lại chỉ vào dấu vết trên tường: “Bức hoành này ban đầu được treo bên đó.”

Lục Nghiễm và Tiết Bồng cùng tới xem.

Hai bên tường đối lập nhau, một bên là bảng giấy trắng, bên trên có liệt kê lối gây án của Thường Trí Bác, bên kia từng treo bốn chữ này, đó là lời khuyên của người bạn của dành cho Thường Trí Bác trong lúc ông ấy đang quanh quẩn trong vực sâu.

Chọn lựa buông đao, lập địa thành Phật, hay tiếp tục lún sâu, tan xương nát thịt?

Có lẽ trong giai đoạn cuối cùng của cuộc đời, Thường Trí Bác đã từng vùng vẫy, từng do dự, trong lòng cũng bị dày vò, cũng bị giằng xé bởi hai sức mạnh, hai âm thanh.

Nhưng cuối cùng, ông ấy vẫn tháo bốn chữ ấy xuống.

Chương 185: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 41

Sau đó, Chi đội Hình sự đã thẩm vấn đám người của Tần Vĩ, nhanh chóng nắm được danh sách mua sát thủ giết người, lần tìm ra được tên sát thủ, biết được tung tích hài cốt của mẹ Phương Tử Oánh.

Chỉ là hiện trường vụ án này khiến người ta khiếp đảm tận thâm tâm, đừng nói gì đến người bình thường, dù là trinh sát hình sự và chuyên viên kỹ thuật hình sự kinh nghiệm đầy mình thì cả đời cũng không thể nào quên được.

Đó là một cái kho đắp bằng gạch đất trông không hề bắt mắt, nằm ở một cái thôn “không người” nổi danh ở khu phía Nam.

Mấy năm trước, nơi này từng xảy ra vụ việc nhà máy thải mấy ngàn tấn nước thải và chất thải axit mạnh phi pháp, nguồn nước và nguồn đất bị ô nhiễm nghiêm trọng, còn khiến rất nhiều người chết, mấy chục người trong thôn phải vào viện, nơi này từ lâu không còn ai ở nổi.

Thế nên người dân đã di cư đến nơi khác theo sắp xếp của chính phủ, nơi đây trở thành hoang thôn, chỉ đợi sau này cải thiện đạt chuẩn rồi mới quy hoạch lại để nhập cư.

Sát thủ giết mẹ Phương Tử Oánh đã tận dụng mảnh đất không người này, mỗi lần giết người xong đều mang nạn nhân tới cái kho đó, pha lại axit mạnh thu mua trái phép để ngâm xác.

Lúc cảnh sát bao vây cái kho, phát hiện ra bên trong là từng cái

thùng thiếc hóa chất được xếp ngay hàng thẳng lối, đa phần đều được đóng nắp.

Chỉ cần mở nắp là thứ ngùi nồng nặc hắc mũi kia đã lấp đầy căn nhà.

Đa phần những dung dịch hoá học chỉ còn lại một nửa, vì thời gian ngâm của mỗi thùng khác nhau nên thoát nhìn chỉ có thể nhìn thấy dung dịch hoá học, còn loáng thoáng thấy được cận động dưới đáy, trong mớ căn này còn có mảnh xương người chưa tan hết.

Dựa vào trọng lượng và khả năng “tiêu hoá” của những cái thùng này, một đến hai thùng chắc có thể chứa được trọng lượng của một người trưởng thành, người nhỏ gầy có thể được nhét vừa trong một thùng, trong kho có mười bảy thùng, đó là còn chưa tính số lần sử dụng lại.

Nhưng trên thực tế, dù là axit sunfuric, nước cường toan, axit flohidric, kiềm hay những dung dịch hoá học khác có khả năng phá huỷ liên kết disulfide đều không thể làm đến mức khiến một người bốc hơi hoàn toàn, nhất là những phần như xương, răng, tóc, móng đều rất khó tan hoàn toàn.

Dù thật sự có tan thì trong quá trình gây án cũng chắc chắn sẽ để lại rất nhiều dấu vết tại hiện trường, hành động và quy trình làm việc của hung thủ càng nhiều, dấu vết để lại cũng sẽ càng nhiều, việc này là hiển nhiên.

Cảnh sát không thể nào để nghi phạm thoát tội chỉ vì không thể tìm ra thi thể hay ADN bị thoái biến được.

Trong vụ án sát thủ hoá học nổi danh trong lịch sử, cảnh sát cũng đã tìm thấy một lượng lớn chứng cứ ở hiện trường vụ án, nơi cũng chính là vườn nhà hắn ta.

Khoa kiểm nghiệm dấu vết mang rất nhiều vật chứng từ hiện trường về, trừ số xương cốt và răng còn chưa bị ăn mòn hoàn toàn, họ còn

thu thập được một ít vết máu và tế bào da xung quanh kho, đồng thời còn tìm được một cái rương trong góc, trong rương là một số vật dụng của người chết.

Sau đó, thành viên trong khoa tổng hợp dấu vết, xét nghiệm lí hoá, đối chiếu với những người mất tích trong mấy năm qua, sau khi loại trừ một số lượng lớn, cuối cùng tìm được mười ba người, trong số đó có cả mẹ của Phương Tử Oánh.

Nghe nói, lúc đến nhận xác, Phương Tử Oánh rất bình tĩnh, từ đầu tới cuối không chút đau buồn, nhưng lúc nhìn thấy đồ của mẹ, cô ta lại lập tức nhận ra đó chính là đồ của bà ta.

Vụ án này nhanh chóng chấn động nội bộ, còn kinh động đến cả cấp trên, cảnh sát được yêu cầu phải điều tra triệt để, không được nhân nhượng.

Vì cảnh sát đã nắm được danh sách thuê sát thủ giết người, nên không lâu sau, sát thủ cường toan Châu Tường đã bị bắt về quy án, kết hợp danh sách người chết với manh mối về Phùng Tề Chính đang được điều tra, họ phát hiện hai người mất tích trong số đó lại có liên quan tới Phùng Tề Chính và nhà họ Hoắc phía sau gã ta.

Đến khi Tần Vĩ khai báo, thừa nhận mình quả thật từng làm ăn với Phùng Tề Chính, nhưng Phùng Tề Chính không nói rõ vì sau mình muốn thuê sát thủ giết người, chỉ ngụ ý vài câu trong lúc nói chuyện, bảo là một khách hàng gặp phải chuyện rắc rối, muốn nhanh chóng giải quyết chướng ngại vật.

Sau đó, mấy câu nói này cũng đã được tìm thấy trong số lượng lớn tệp ghi âm mà Tần Vĩ lưu lại.

Không bao lâu sau, Silly Talk lâu ngày không có động thái lại đăng bài lần nữa, bỗng chốc tiếp tục làm dậy sóng.

Nội dung bài đăng có lẽ là Thường Trí Bác đã cài đặt sẵn khi còn

sống, mục đích chính là nhằm vào vụ tai nạn của Tiết Ich Đông hai mươi năm trước.

Trong bài còn có nhắc đến một người đàn ông tên Hứa Kinh Vĩ, sau đó đổi thành Hứa Tông Hâm.

Lòng hiếu kỳ của cư dân mạng về vụ tai nạn của ông T trước đó cuối cùng cũng được khóa lấp.

Người thế hệ sau sẽ luôn mang theo chút tưởng tượng và lãng kính hồng đối với những người ở thế hệ trước có cống hiến với nước nhà, với xã hội nhưng bị hãm hại, đắp thêm ánh hào quang cho người đi trước khiến người ta thần phục.

Những tưởng tượng này cũng nhanh chóng được chuyển biến thành niềm căm phẫn và bất mãn đối với hung thủ.

Bỗng chốc, đủ mọi mác tiêu cực lần lượt bị dán lên đầu người nhà họ Hoắc, nào là “làm giàu bất nhân”, “mầm tai hại”, “sâu mọt”, “nguy quân tử”, “bánh bao máu người” vân vân.

Mặt khác, trong lúc vụ tai nạn này đã dậy sóng trên mạng, một người đàn ông trung niên trông già hơn rất nhiều so với tuổi cũng tới chi đội.

Sau khi đối chiếu thân phận, xác thực được người này chính là Hứa Kinh Vĩ.

Trước đó, phân cục vẫn luôn tìm kiếm Hứa Kinh Vĩ thông qua hệ thống lưới trời, nhưng bốn năm nay, Hứa Kinh Vĩ biết mất không chút tung tích cứ như bốc hơi giữa nhân gian vậy.

Phân cục cũng từng suy đoán rằng Hứa Kinh Vĩ đã rời khỏi thành phố Giang.

Mãi đến khi Hứa Kinh Vĩ đột nhiên xuất hiện, khai với chi đội rằng

thật ra chỗ trú của gã bốn năm nay là do Thường Trí Bác cung cấp cho.

Trong quá trình thẩm vấn sau đó, Hứa Kinh Vĩ thừa nhận hết mọi chuyện mình đã làm hai mươi năm trước, bao nhiêu năm nay, gã luôn sống trong dằn vặt áy náy, vừa lo sẽ bị giết diệt khẩu, vừa giằng xé lương tâm, dù đã ngồi tù mười năm vì gây tai nạn.

Sau khi ra tù, Hứa Kinh Vĩ vẫn thấy không yên ổn trong lòng, lúc nào cũng thấy trong tù mới là an toàn, bên ngoài quá sức nguy hiểm.

Hứa Kinh Vĩ đổi tên thành Hứa Tông Hâm, bởi ở tù quá khổ, ra ngoài đối mặt với thế giới muôn màu trời long đất lở, bỗng chốc mù mị, đánh mất cái tôi, tiêu xài thả ga như trả thù đời, vét sạch hết số “tiền công” trong vụ tai nạn.

Sau khi hưởng thụ vật chất, gã lại thấy trống rỗng nhiều hơn nữa, nhưng Hứa Kinh Vĩ cũng tự biết rõ, không đời nào lại mang chuyện này tới đòi tiền nhà họ Hoắc, từ đó cứ luôn sống những ngày tháng ăn bữa hôm lo bữa mai, ẩn nấp khắp nơi.

Bốn năm trước, Thường Trí Bác tìm đến Hứa Kinh Vĩ, hỏi cặn kẽ sự tình, đánh gã bị thương, còn nói với Hứa Kinh Vĩ rằng, có lẽ trong tương lai không xa, gã sẽ có được cơ hội chuộc tội, đến khi đó, gã có thể buông bỏ hoàn toàn.

Sau đó, Thường Trí Bác còn cung cấp cho Hứa Kinh Vĩ vài chỗ ẩn mình, tất cả đều là một số nhà máy bỏ hoang.

Tuy Hứa Kinh Vĩ bán tín bán nghi lời Thường Trí Bác nói, nhưng sau khi dưỡng thương xong, gã vẫn lựa chọn ẩn mình trong một cái xưởng xi măng bỏ hoang.

Hơn ba năm nay, gã từng nhiều lần muốn tự thú, nhưng cũng thường xuyên nhớ tới lời dặn của Thường Trí Bác, chắc ý muốn nói tự thú cũng cần phải lựa chọn thời cơ, đừng lấy trứng chọi đá, nhất

định phải đợi đến lúc chứng cứ xác đáng, có hy vọng lật lại án để điều tra thì tay tài xế gây tai nạn như gã mới chiếm được trọng lượng.

Thời cơ này là chỉ bài đăng của Silly Talk.

Nhưng trong lúc các kênh truyền thông và cư dân mạng đang đổ dồn chú ý vào vụ tai nạn của ông T, nội bộ cảnh sát lại kinh hãi bởi mạng lưới thuê sát thủ giết người mà Tần Vĩ đứng ra làm trung gian.

Tần Vĩ cho biết, gã chỉ phụ trách bắc nối, nắm danh sách và tệp ghi âm trong tay cũng chỉ để bảo toàn mạng sống, còn chuyện tại sao khách hàng lại giết những người kia, sát thủ ra tay thế nào thì gã chưa từng gặng hỏi, gã chỉ có duy nhất một yêu cầu là làm cho gọn gàng sạch sẽ, đừng để lại dấu vết.

Lời Tần Vĩ nói không giống như đang nói dối, nhất là khi thẩm vấn, lúc Lục Nghiễm nhắc tới chuyện Châu Tường luôn ngâm thi thể trong dung dịch hoá học, Tần Vĩ cũng khiếp đảm, còn lắp bắp nói mình cứ nghĩ là chỉ phân xác, chôn xác thôi.

Nhưng dù Tần Vĩ có khóc lóc bảo mình không biết gì, không liên quan đến mình thì gã vẫn là kẻ trung gian, vẫn phải chịu sự trừng trị nghiêm khắc.

...

Mọi cuộc điều tra xoay quanh Tần Vĩ và Hứa Kinh Vĩ kéo dài ba ngày.

Trong ba ngày này, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cứ đi sớm về khuya, bận đến không ngóc đầu lên nổi, mỗi ngày về đến nhà cũng đều đã chín, mười giờ mất rồi.

Hai người ăn tối rất ít, chỉ ăn qua loa lót dạ, cơ thể mệt mỏi nặng nề, tinh thần cũng hết sức căng thẳng.

Nhưng cũng vào lúc này, hai người mới có thời gian để nói chuyện, tuy là mỗi lần lên tiếng đều không phải nói chuyện tình cảm hay cuộc sống gì.

Tất cả những thứ đó bỗng chốc đều trở nên cực kỳ nhỏ bé trước những vụ trọng án này.

Tối nay ăn xong, Lục Nghiễm tựa mình trên sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi, nói với Tiết Bồng mấy câu về tiến triển điều tra ban sáng.

Tiết Bồng ôm lấy gối, nghiêm túc lắng nghe, nhất là lúc nghe tới vụ thuê sát thủ giết người, trong đầu Tiết Bồng vẫn bật lên hiện trường ở cái kho hôm đó.

Bây giờ nhớ lại, tất cả mọi người trong khoa giám định dấu vết, kể cả cô, còn có phòng thí nghiệm lý hoá và khoa pháp y nữa, ai trong số họ từng trải qua cảnh tượng kinh hoàng như thế đâu chứ?

Từng cái thùng sắt đó là từng cái thùng xác thối rữa.

Cảnh tượng đó cứ như một cái kính hiển vi, phóng to bản tính độc ác của con người trước mặt họ, khiến họ nhìn thấy được “khối u” tiềm tàng trong nó.

Lục Nghiễm nói: “Lúc sáng thẩm vấn, bọn anh mới biết thì ra Châu Tường có chút nền tảng hóa học, lúc mới làm nghề này chỉ lóe ra chút ý tưởng, định phân xác trước rồi mới để cường toan ăn mòn thi thể, nhưng lúc đó vẫn chưa thực hiện. Tới sau này, hắn vô tình nghe kể lại tình tiết một vài vụ án những năm trước, mới tìm được “cảm hứng”, lại học thêm chút kiến thức lý thuyết.”

Thật ra từ nhiều năm trước, thành phố Giang đã từng có nhiều vụ ác liệt tương tự, lợi dụng nhà máy hóa chất bỏ hoang, bồn hóa chất và lò hỏa táng để phi tang xác, nhưng những chuyện đó đã cách đây hơn hai mươi năm, hơn nữa hiện giờ cũng không thể nào làm được

như thế.

Mấy năm nay, nhà nước quản lý càng lúc càng chặt chẽ, cũng bởi mấy năm nay có quá nhiều chuyện cũ của thành phố Giang bị đào ra, quan chức luôn thực hiện giám sát việc này.

Nhưng dù là thế, tầm tiếng của một số vụ án “thi thể bị ăn mòn” vẫn được âm thầm lan truyền.

Nói trắng ra thì Châu Tường, hung thủ lần này đã nghe thấy những lời lan truyền đó rồi mới thực hiện ý tưởng trong đầu trước kia.

Nhìn vẻ bề ngoài thì trông tên Châu Tường này rất bình thường, không hề gây chú ý, nhưng tận sâu bên trong hắn ta lại là một kẻ điên cuồng, đến bản thân hắn ta còn nói thật ra trong lòng mình biết làm mòn thi thể không đồng nghĩa với thoát tội, nhưng hắn ta không cách nào khống chế được suy nghĩ điên cuồng đó, nên đã làm thế.

Nghe tới đây, Tiết Bồng bỗng chốc lạnh gáy: “Nếu em nhớ không lầm thì một doanh nghiệp công nghệ hoá chất quy mô lớn thông thường sẽ dùng mấy ngàn tấn cường toan mỗi năm, doanh nghiệp nhỏ thì cũng sẽ tận mấy chục tấn, dù kinh doanh hay sử dụng thì đều được cơ quan công an báo xin phê chuẩn, lập hồ sơ, theo quy định thì nguồn vào và ra đều phải qua giám sát.”

Lục Nghiễm tiếp: “Thế thì chứng tỏ khâu quản lý có sơ suất, có nơi đã làm không tới nơi tới chốn. Chứng cứ trong tay mình hiện giờ không chỉ thể hiện vụ án này dính tới cường toan, mà còn có cả đường dây ma túy của Khang Vũ Hình nữa. Số cường toan này đều là nguyên liệu bắt buộc trong điều chế ma túy đá, bên chống ma túy đang điều tra manh mối này. Trùng hợp là manh mối điều tra của cả hai bên lại còn va vào nhau, phát hiện ra ở thành phố Giang có hai nhà máy hóa chất từng bán cường toan phi pháp cho Khang Vũ Hình và Châu Tường. Mà hai nhà máy hoá chất này cũng là do Hoắc Thị đầu tư.”

Cũng có nghĩa là một khi đường ra của số cường toan này dính dáng tới án mạng và án ma túy, thế thì không chỉ đơn giản là tội mua bán cường toan phi pháp nữa.

Tiết Bồng im lặng một lúc mới nói: “Tuy trong lòng em, người nhà họ Hoắc tội ác tày trời, nhưng trong chuyện này, em lại thấy không giống việc Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiêu sẽ làm. Mua bán cường toan phi pháp thì lợi được bao nhiêu? Hiện giờ nhà họ Hoắc không cần phải mạo hiểm rủi ro lớn thế chỉ để đi mót bao đây tiền.”

“Tất nhiên.” Lục Nghiễm nói: “Người phụ trách chuyện này của hai nhà máy đó đã bị người của phân cục điều tra, còn tìm được một số manh mối, kết quả họ lại thật sự không quen biết Hoắc Đình Diệu và Hoắc Kiêu, nhưng chuyện này lại có liên quan tới nhà họ Hoắc.”

Tiết Bồng phản ứng ngay: “Chẳng lẽ là Hoắc Ung?”

Lục Nghiễm: “Ừ, bên chống ma túy đã nắm được chứng cứ từ Khang Vũ Hình rồi. Thật ra lúc còn sống, Hoắc Ung vẫn luôn muốn tham gia vào xưởng điều chế ma túy của Khang Vũ Hình. Cậu ta cũng đã lợi dụng chức quyền của mình, bắt hai nhà máy hóa chất lên bán cường toan cho Khang Vũ Hình. Không ngờ trong lúc đó, một trong số những người phụ trách lại nảy lòng tham, lên mang một phần bán cho Châu Tường.”

Tiết Bồng hỏi: “Vậy người đó có biết Châu Tường dùng số này để làm gì không?”

Lục Nghiễm nói: “Anh ta nói là Châu Tường chỉ bảo dùng để làm thí nghiệm, không nói thêm gì khác, anh ta cũng không hỏi nhiều.”

Tiết Bồng không khỏi cười khẩy: “Nực cười, thí nghiệm gì mà bao đó cường toan? Rõ ràng là biết hết còn giả điên.”

Lục Nghiễm: “Có nói thế nào thì lần này cũng không thoát khỏi tình nghi.”

Tiết Bồng im lặng một lúc, xâu chuỗi những chuyện này lại trong đầu, lại nhớ tới tổ chức ST và Thường Trí Bác: “Em nghĩ dù chú Thường còn sống, chắc chú ấy cũng không ngờ được là phía sau nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị còn dính tới nhiều vụ án như thế...”

Lục Nghiễm day huyệt thái dương, nhớ tới quá trình thẩm vấn ban sáng, nhớ tới nét mặt lời nói chống cự quyết liệt cuối cùng của kẻ tội đồ, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

“Sau đó anh lại xem lại tất cả những bài đăng của Silly Talk, bao gồm những vụ án liên quan đến tổ chức ST, anh phát hiện thật ra ST luôn chỉ hoạt động bên lề, chứng cứ có hiệu lực duy nhất tính đến giờ mà họ chỉ ra chính là tội của Hoắc Ung, mà điều này còn là bởi chính Mao Tử Linh là nạn nhân.”

Tiết Bồng vừa nghe vừa nhớ lại theo mạch suy nghĩ này: “Đúng là vậy, nhắc đến ô nhiễm công nghiệp hoá chất thì đến cả chú Thường còn không nắm chứng cứ xác thực trong tay, muốn điều tra triệt để mặt này thì còn phải nhờ bộ phận giám sát tiến hành, chú Thường quá lăm cũng chỉ phát hiện ra vấn đề thô. Trong bài đăng, tuy ST có chỉ ra lúc mới khởi nghiệp, Hoắc THị từng gây ô nhiễm môi trường xung quanh thành phố Giang, nhưng cũng chỉ tới đó thôi, chỉ làm dậy trí tò mò của cư dân mạng, khiến mọi người tự đi đào lại. Còn có cả sổ sách trong tay Trần Lăng nữa, chẳng qua cũng chỉ dính dáng tới giao dịch ngầm của một nhà máy hóa chất trong số đó với công ty giám định bên thứ ba thôi, tập đoàn Hoắc Thị hoàn toàn có thể nói là họ quản lý doanh nghiệp mình đầu tư không chặt chẽ.”

Lục Nghiễm: “Thật ra trước đó anh đã nghĩ, chắc hẳn chú Thường và tổ chức ST cũng đã liệu được, với “bản lĩnh” của nhà họ Hoắc, chắc hẳn phía sau còn có cả một cái giỏ to hơn nữa, với sức lực của ST, hoàn toàn không thể chọc thẳng vào cái tâm, vì thế chỉ có thể ngừng ở mức suy đoán với những gì nằm sâu hơn.”

Đúng thế, với những nội tình kinh khủng thế này, dù các quan chức

có thành lập tổ chuyên án, các bộ phận cùng hợp tác điều tra thì cũng cần một lượng lớn nhân lực, dụng cụ và thời gian.

Giống như vụ án cường toan lần này vậy, e là cả đến Hoắc Đình Diệu và Hoắc Ung cũng không ngờ, Hoắc Ung lại để lại một quả lựu đạn lớn thế.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lẩm bẩm: “Em có linh cảm chuyện lần này chỉ là một mồi trong hiệu ứng cánh bướm, sắp tới chắc chắn còn nhiều lựu đạn đợi phát nổ hơn nữa.”

Nhưng hiện giờ xem ra, những vụ án có liên quan tới người nhà họ Hoắc đã bao gồm mua bán điều chế chất cấm trái phép, ô nhiễm môi trường, thuê sát thủ giết người, hối lộ vân vân.

Cũng như người ta hay nói đó, làm nhiều việc bất nghĩa, chắc chắn sẽ tự hại lấy mình.

Làm nhiều việc ác, chắc chắn sẽ tự chịu diệt vong.

Không lâu sau đó, Tiết Bồng đã giao nộp hết những tư liệu có liên quan đến vụ án mà Tiết Ích Đông để lại cho Cục thành phố.

Cùng hôm đó, Lục Nghiễm cũng nhận được một bản báo cáo, liệt kê rõ ràng việc điều tra tất cả hành vi phạm tội có liên quan tới nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị, đồng thời chuyển lên cho cấp trên, đưa thẳng tới tay Tần Bác Thành ở Tòa Thị chính.

Mọi chuyện sau đó diễn ra rất nhanh chóng, Tần Bác Thành phải lên tỉnh họp mấy lần.

Mấy ngày sau, sau khi họp bàn, lãnh đạo tỉnh cuối cùng cũng đưa lệnh cho phép Cục Cảnh sát thành phố Giang có quyền hạn lớn nhất, thành lập tổ chuyên án tại chỗ, các bộ phận ban ngành hợp tác nhau, dù phải đào ba tấc đất, cũng phải điều tra cho rõ tất cả tội ác liên quan đến nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị, đồng thời trừng trị

nghiêm khắc không nhân nhượng.

Sau khi có được ủng hộ, tất cả cảnh sát tham gia điều tra trong Cục thành phố đều hừng hực khí thế hơn bao giờ hết, đào ra hết tất cả các vụ án, bao gồm vụ tai nạn của Tiết Ích Đông, vụ Thường Phong bị nổ chết, vụ Hoắc Đình Diệu và Phùng Tề Chính thuê sát thủ giết người, cùng với những chân tướng thật sự phía sau vụ Hoắc Ung mua bán điều chế chất cấm trái phép.

Cùng lúc đó, các bộ phận khác cũng liên tiếp nhận được chỉ thị, cũng lấy được tư liệu trong USB mà Hàn Cố cung cấp.

Những tư liệu này không chỉ dính tới nhiều mục án kinh tế bao gồm cả việc tham ô, mà còn có cả một số nhân vật nội bộ chính phủ, hơn nữa nếu phóng to tầm ảnh hưởng, lại còn là một tai họa ngầm to lớn đối với môi trường sống thành phố Giang.

Lần này các cơ quan giám sát như Viện Kiểm sát, cảnh sát kinh tế, Cục Bảo vệ môi trường đều không ngồi yên được nữa, bên này sợ chậm hơn bên kia, ai ai cũng đồng loạt chĩa mũi giáo về phía tập đoàn Hoắc Thị.

Hôm vụ việc xảy ra, một tổ đông cảnh sát đã tới văn phòng luật Lập Khôn, mang đi hết những hồ sơ Phùng Tề Chính từng xử lý khi còn sống, cùng với cả máy tính gã ta từng sử dụng.

Đồng nghiệp, cấp dưới và thư ký của Phùng Tề Chính cũng lần lượt bị cảnh sát hỏi đến.

Hàn Cố hợp tác với cảnh sát để điều tra từ sáng đến tối, cuối cùng cũng rời khỏi văn phòng luật, lái xe về nhà.

Chỉ là hắn vừa mới đậu xe vào bãi dưới hầm thì đã lấy một chiếc xe chạy tới từ cách đó không xa.

Xe đậu ngay trước, Hoắc Kiều mặt mày vô cảm bước xuống.

Hàn Cố chột khựng, chậm chậm đưa mắt nhìn Hoắc Kiều rồi lại liếc nhìn chiếc xe, không hề lên tiếng.

Đến lúc chiếc xe đi khỏi, Hoắc Kiều mới nói: “Hình như anh không hề ngạc nhiên vì tôi tới đây.”

Ánh mắt Hàn Cố mang chút mệt mỏi, bởi ban sáng đã nói quá nhiều, giọng cũng hơi khàn đi: “Dù cậu không tới tìm tôi, tôi cũng sẽ tới tìm cậu, lên nói chuyện đi.”

Lời tác giả:

Chương này có rất nhiều thông tin, nên đọc chậm rãi kỹ càng để không bỏ sót.

Ở đây có nhắc đến việc dùng hóa chất ăn mòn thi thể, cũng coi như là đã liên kết với quyền trước trong series là Lời nói dối ký sinh, nhưng tôi sẽ không tả chi tiết về vụ án thể này, vì tuy là nó rất kinh khủng, nếu xem phim thì sẽ không khỏi thốt lên tiếng chửi thề, nhưng cách thức này có quá nhiều thứ phải tỉ mỉ, sơ hở quá nhiều, tốn công lại không được mấy, bất kỳ ai hiểu chút luật pháp, biết chút kỹ thuật đều sẽ không suy nghĩ viển vông thế này, tận sâu bên trong còn có chút đặc tính điên cuồng. Ngoài ra thì bất cứ cường toan hay xút gì cũng đều không thể hoàn toàn ăn mòn thi thể trong khoảng thời gian ngắn, cần phải có thời gian dài chờ đợi, phim ảnh sẽ thể hiện quá lố. Hơn nữa, dùng một lượng lớn cường toan như thế thì cũng sẽ dễ dàng tìm ra nguồn gốc.

Trong quá trình xác bị ăn mòn, cần một lượng công việc lớn, nếu vô ý có thể sẽ trúng độc hoặc làm chính mình bị thương, còn sẽ để lại một lượng lớn dấu vết, vì thế đối với khoa học kỹ thuật, ăn mòn xác không phải là một thủ đoạn cao siêu, cũng không thể nào thoát tội được. Không tìm được thi thể thì chỉ cần dấu vết có thể chứng minh là có liên quan tới cái chết của người chết, thì hung thủ chính là người đã để lại những dấu vết này, chứng cứ trùng khớp, suy luận ra

sự thật theo logic nữa là có thể khép tội.

Trả lời một số thắc mắc:

1. Chuyện của chị gái, Hàn Cố và Hoắc Kiêu sẽ được viết ở ngoại truyện, cũng có chỗ ngọt ngào, mà chắc chắn là có đầy miếnng thủy tình.
2. Lời Nói Dối Ký Sinh và Hồ Sơ Kỹ Thuật Hình Sự đều thuộc series “Đồng Hành Cùng Địch”, cá nhân tôi rất thích series này. Hiện tại đã có câu chuyện khái quát cho cả series, xác định là vẫn còn năm bộ truyện nữa trong series này, tương lai sẽ cho ra từng bộ, thứ tự từng bộ sẽ được sắp xếp theo mức độ lên ý tưởng hoàn chỉnh và cảm hứng viết. Quyển tiếp theo mang tên “Bóng Tối Dưới Ánh Đèn” sẽ là một trong số đó, đất diễn chính của Hứa Cảnh Hân sẽ nằm trong bộ này, rất ư là kịch tính.

Chương 186: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 42

Hoắc Kiêu và Hàn Cố cùng lên nhà.

Họ quen biết đã lâu, đây là lần đầu tiên Hoắc Kiêu tới nơi ở của Hàn Cố, bước vào chỉ thấy căn nhà lạnh tanh, không có chút hơi người, tuy bày trí tinh tế, nhưng cũng chỉ là mấy mẫu thường thấy trên tạp chí, đồ vật mang tính cách của chủ nhà thì lại rất ít, rõ là Hàn Cố cũng không có tình cảm gì với căn nhà này, chỉ coi là nơi nghỉ ngơi thôi.

Trong lúc Hàn Cố pha cà phê, Hoắc Kiêu cũng tham quan khắp nơi hết sức tự nhiên, căn phòng nào cũng cho anh ta cảm giác tương tự nhau, cho đến khi nhìn thấy căn phòng cuối cùng tương đối rộng rãi.

Hoắc Kiêu quay đầu, bị thu hút bởi tấm ảnh Tiết Dịch trên tường.

Hoắc Kiêu thoát đầu kinh ngạc, sau đó chỉ đứng đó, nhìn chăm chăm vào cô gái trong ảnh.

Đã mười năm trôi qua, họ đều đã thay đổi cả rồi.

Chỉ có mỗi Tiết Dịch trong ảnh, vẫn hệt như ký ức.

Chỉ tiếc là những gì tốt đẹp thường dễ nát tan.

Thật ra có một số chuyện, một số tình cảm mà bản thân Hoắc Kiêu cũng không nói rõ được, có lẽ trí tuệ của anh ta vẫn không đủ giải thích tất cả, có lẽ đợi đến già rồi mới có thể nhìn thấu được.

Anh ta cũng không biết, nếu Tiết Dịch còn sống tới hôm nay, trong lòng anh ta liệu có cô ấy không.

Có lẽ vì cô ấy đã rời đi, anh ta mới nếm được mùi luyến tiếc, dù gì thì từ nhỏ tới lớn, anh ta chưa từng không cho được gì đó.

Chỉ lát sau, Hàn Cố đã bùng cả phê bước vào, đi tới đưa cho anh ta: “Biết ngay là cậu ở đây. Lần trước Tiết Bồng tới cũng cứ nhìn ảnh Tiết Dịch mãi.”

Hoắc Kiêu thoát khựng, dáng vẻ của Tiết Bồng xuất hiện trong đầu: “Chị em họ quả thật rất giống nhau.”

Hàn Cố nói: “Nhưng con bé không phải Tiết Dịch.”

Hoắc Kiêu: “Tôi biết.”

Im lặng thêm một lúc, cả hai cùng về lại phòng khách.

Hoắc Kiêu cũng nói ra mục đích: “Nghe nói hôm nay cảnh sát tới Lập Khôn thu thập chứng cứ à?”

Hàn Cố gật đầu: “Phùng Tề Chính làm ra chuyện động trời thế, ngày này sớm muộn gì cũng đến.”

Hoắc Kiêu cup mắt, trông không biết đang cảm thấy thế nào.

Hàn Cố nhìn thấy cả, tuy không biết lúc này anh ta đang nghĩ gì, nhưng cũng đoán được vì sao anh ta lại đến.

Động cơ Thường Trí Bác giết Phùng Tề Chính là vì Phùng Tề Chính đã sai Lâm làm nổ chết Thường Phong, khởi nguồn của vụ án này lại là từ Ngải Tiểu Nguyên.

Sau khi bắt tay điều tra, cảnh sát nhanh chóng điều tra được đây không phải lần đầu tiên mà Phùng Tề Chính và Lâm hợp tác, Phùng

Tề Chính đã thuê sát thủ giết người thành quen, thế thì chỉ cần đào thêm manh mối này, xem xem còn có bao nhiêu người chết trong tay Phùng Tề Chính.

Đương nhiên là Phùng Tề Chính không ra tay vì chính mình mà là vì lợi ích, vì đại gia chống lưng của mình.

Đại gia chống lưng lớn nhất ở đây tất nhiên là Hoắc Đình Diệu.

Đợi thêm một lát, thấy Hoắc Kiều không nói gì, Hàn Cố lại lên tiếng: “Thật ra hiện giờ có thể thấy, cảnh sát vẫn chưa nắm được nhiều chứng cứ, nhưng tôi nghĩ chắc cũng đã có mạch điều tra rồi. Chỉ cần Phùng Tề Chính từng thuê sát thủ giết người cho ngài Hoắc là nhất định sẽ để lại chứng cứ, cảnh sát sớm muộn gì cũng tìm ra.”

Điểm này cũng chính là điều Hoắc Kiều quan tâm nhất.

Hoắc Kiều và Hàn Cố không hề biến tiến độ điều tra của cảnh sát, tất nhiên là cũng không biết tên sát thủ Châu Tường dưới trướng Tần Vĩ từng giết hai nạn nhân do Phùng Tề Chính giao phó.

Thân phận của hai nạn nhân kia đã được chứng thực, họ từng có dính dáng pháp lý với nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị, Phùng Tề Chính vừa xử lý vấn đề pháp lý giúp Hoắc Đình Diệu, vừa cân bằng vốn bỏ vào cho việc đó, làm thế nào để đỡ chuyện mà hiệu quả nhất, tốt nhất là chấm dứt cho xong.

Hiện giờ những cái thùng sắt kia đã bị phát hiện, cảnh sát tiếp tục điều tra là chắc chắn sẽ ra đến Hoắc Đình Diệu.

Tuy là Hoắc Kiều không hề biết về giao dịch giữa Tần Vĩ, Châu Tường với Phùng Tề Chính, nhưng anh ta hết sức hiểu cách làm việc của Phùng Tề Chính, càng rõ hơn là chuyện Hoắc Đình Diệu sai Phùng Tề Chính làm có dính ít nhất là bảy, tám mạng người.

Trước khi gặp Hàn Cố, Hoắc Kiều đã tự dự đoán trước, anh ta cất

công tới cũng chẳng qua là muốn chứng thực rồi bàn kế sách với Hàn Cố.

Hoắc Kiêu thờ dài, sắp xếp xong mạch suy nghĩ rồi ngẩng đầu: “Cũng có nghĩa là ông già chạy không thoát nổi nữa rồi.”

Hàn Cố nhếch mép: “Cậu luôn đợi ngày này còn gì?”

Hoắc Kiêu không trả lời câu này mà chỉ nói: “Anh và tôi đều biết, bố của Tiết Dịch không phải người duy nhất chết dưới tay lão già đó, giết một người cũng là giết, giết mười người cũng là giết, pháp luật sẽ không phán xét theo số lượng. Mấy năm nay không biết đã có bao nhiêu người chết vì chuyện này, tôi cũng tin là Phùng Tề Chính chắc chắn có giữ lại chứng cứ.”

Hàn Cố: “Với tính cách của Phùng Tề Chính, anh ta chắc chắn có chiêu phòng thân, lỡ đâu sau này cạch mặt với đại gia chống lưng thì trong tay còn nắm chút bùa hộ thân. Nhưng anh ta có tính tới tính lui cũng không tính được mình lại đột nhiên chết đi, tất nhiên là cũng không có cơ hội giấu sổ chứng cứ này đi.”

Hoắc Kiêu cười khẩy: “Còn một chuyện nữa, bài đăng hôm nay của Silly Talk còn nhắc tới một người nữa là Hứa Kinh Vĩ. Lần này thì ông già bị địch bao vây tứ phía thật rồi.”

Hàn Cố nói: “Nếu cảnh sát tới hỏi tôi, tôi chắc chắn sẽ hợp tác điều tra.”

Hoắc Kiêu chỉ âm ừ, việc này vốn nằm trong dự tính của anh ta, cũng chẳng có gì kinh ngạc, anh ta hỏi: “Vậy tôi thì sao? Tôi nên làm gì?”

Hàn Cố không trả lời ngay mà chỉ nói: “Vậy thì phải xem Hoắc Đình Diệu sẽ làm thế nào.”

Hoắc Kiêu nói: “Chắc chắn là ông ta tự biết mình không thoát nổi, nhưng mà chắc là sẽ chống cự tới cùng thôi, dù sao bao nhiêu năm

nay biết bao sóng gió, lần này ông ta cũng sẽ cố gắng lợi dụng các mối quan hệ, đắp tiền vào mua một mạng. Có thể còn ôm chút tâm lý cầu may, phải sạch phần lớn trách nhiệm lớn, chỉ thừa nhận vài cái nhỏ nhỏ, không bao lâu là được thả ra thôi.”

Hàn Cố cười hỏi: “Vậy cậu có hợp tác không?”

Hoắc Kiều: “Sao mà được, ông ta mà sống là tôi hết đường sống rồi còn gì?”

Trước khi vào khuya, Hoắc Ung đã về nhà.

Vừa bước vào, quản gia đã ra đón, Hoắc Kiều còn chưa đợi ai lên tiếng là đã hỏi Hoắc Đình Diệu còn thức không.

Quản gia gật đầu, bảo rằng Hoắc Đình Diệu đang ở phòng làm việc, lúc này đau đầu nên mới uống thuốc, giờ đã đỡ chút.

Nhưng lúc Hoắc Kiều đang định vào phòng làm việc, quản gia lại tới cản Hoắc Kiều, vội vã nhỏ giọng kể lại những gì xảy ra tối nay.

Thì ra chiều tối hôm nay, Hoắc Đình Diệu có chuẩn bị một bữa tối bàn chuyện làm ăn, khá là quan trọng đứng đắn, hơn nữa người trong giới chính trị kinh doanh đều tới. Hoắc Đình Diệu cũng được mời.

Tuy gần đây tiếng xấu của nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc Thị khá là nhiều, Hoắc Đình Diệu thật ra có thể không cần đến, chỉ cần bảo thư ký cáo bệnh là được.

Nhưng Hoắc Đình Diệu vẫn ham hố cuộc tuyển chọn Đại sứ bảo vệ môi trường, muốn nhà họ Hoắc có thể an toàn qua khỏi mối nguy này, tương lai có thể phải triển cả đường chính trị, cần phải qua lại nhiều với thế giới bên ngoài, để thấy an tâm hơn nên cuối cùng vẫn đến tiệc.

Thế nhưng trong bữa tiệc, Hoắc Đình Diệu lại lần đầu tiên nhận lấy sự lạnh sau bao nhiêu năm nay, không chỉ có đám “bạn bè” trong giới chính trị ngày trước rủ nhau vờ như không quen với ông ta, có người còn làm như không nhìn thấy, đến đám cộng sự hợp tác thường ngày hay đánh golf bên kinh doanh cũng bắt đầu né tránh, chỉ có một số nhà buôn nhỏ lẻ giỏi nịnh bợ là sắp tới.

Thượng đội hạ đạp chính là bản tính con người, Hoắc Đình Diệu cũng biết rõ, ông ta về vang hai mươi năm, tất nhiên cũng đã đạp lên không biết bao nhiêu người, hiện giờ đến lượt mình thì bỗng chốc khó chấp nhận được.

Đến sau đó lại gặp thêm mấy cán bộ của các ban ngành chính phủ, lúc Hoắc Đình Diệu cùng thư ký tới chào hỏi, một người trong số đó còn lạnh lùng vạch rõ giới hạn với ông ta ngay tại chỗ, lời nói sắc lẹm, không chừa cho Hoắc Đình Diệu chút mặt mũi.

Tất nhiên là chút chuyện đó không đủ khiến Hoắc Đình Diệu sốc, thứ khiến ông ta thật sự nhận thức được nguy cơ chính là diễn biến tình trạng sự việc.

Không lâu sau đó, Hoắc Đình Diệu cùng thư ký đi khỏi đó.

Trên đường về, thư ký nhắc đến bài đăng Silly Talk lại vừa mới đăng, Hoắc Đình Diệu xem xong thì tối sầm mặt.

Thư ký là người ngoài cuộc, không hề tin mấy chuyện đoán mò đó, còn an ủi Hoắc Đình Diệu rằng đợi đến lúc cảnh sát tìm ra chân tướng thật sự, biết rằng không có liên quan đến nhà họ Hoắc thì đám người hôm nay sẽ vội vã khôi phục mối quan hệ thôi.

Hoắc Đình Diệu không nói lời nào, im lặng suốt dọc đường.

Về đến phòng làm việc, Hoắc Đình Diệu ngồi một mình ngẫm nghĩ rất lâu, xâu chuỗi chuyện Phùng Tề Chính, Thường Trí Bác và Silly Talk lại với nhau, cuối cùng chỉ cho ra được một kết luận chính là

cảnh sát không chỉ nắm mỗi manh mối chuyện tai nạn xe của Tiết Ich Đông, hơn nữa còn đã điều tra toàn diện.

Còn thái độ của những ban ngành chính phủ khác...

Hoắc Đình Diệu nghĩ ngợi, vội bảo thư ký gọi điện cho những người bạn khá thân thiết trong chính phủ mà trước đây có qua lại.

Thư ký cũng nhanh chóng gọi đi, nhưng gọi liên tiếp bốn người đều “máy bận” hoặc “ngoài vùng phủ sóng”.

Chỉ mới qua mấy ngày mà Hoắc Đình Diệu đột nhiên nếm được mùi vị xa cách với thế giới.

Đợi thư ký đi khỏi, Hoắc Đình Diệu ngồi lại một mình trong phòng làm việc.

Sau đó lại có một cú điện thoại gọi tới, Hoắc Đình Diệu bắt máy, chỉ nói vài câu là người kia tắt máy.

Đến khuya, Hoắc Kiêu về nhà.

Hoắc Kiêu vừa đi tới phòng làm việc đã nghe Hoắc Đình Diệu nói: “Cú điện thoại mới rồi là bên ban bình chọn Đại sứ bảo vệ môi trường, chúng gạch tên bố ra khỏi danh sách rồi.”

Hoắc Kiêu khựng bước, không có biểu cảm gì, chỉ quay người đóng cửa lại.

Hoắc Đình Diệu ngồi ngả người trên sofa, vẻ mặt không có gì là mất mát, nhưng khí thế lại bị nén xuống rất nhiều.

Hoắc Kiêu đi tới ngồi xuống, đẽ nhẹ giọng: “Bố, chẳng qua chỉ là được mất nhất thời thôi, dù là làm việc hay kinh doanh đều cần lâu dài, thứ ta muốn giành lấy không phải là giang sơn trong một sớm một chiều, mà là nhiều năm. Lúc con còn nhỏ, bố đã dạy con những

thứ này rồi.”

Hoắc Đình Diệu thờ dài, dáng ngồi không đổi, chỉ quay đầu nhìn Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu bình tĩnh nhìn ông ta, Hoắc Đình Diệu lại nói: “Bố dạy nhiều thế mà chuyện nào con cũng nhớ.”

Hoắc Kiêu: “Những lời bố dạy đủ để con sử dụng cả đời, sao con dám quên chứ?”

Mấy giây sau, Hoắc Kiêu lại nói: “Con cũng thấy mấy bài đăng trên mạng rồi. Nếu cảnh sát không tìm được chứng cứ, thì cho dù những chuyện đó có dậy sóng đến mức nào cũng chỉ là ảnh hưởng nhất thời, pháp luật sẽ không khép tội cho ai đó chỉ vì một bài đăng, đợi qua mấy ngày này, lại có tin tức mới ra, chuyện này cũng nhạt đi thôi.”

Hoắc Đình Diệu tránh mắt, vẫn ngồi ở đó, đưa mắt nhìn lên trần nhà: “Mấy năm trước, cậu Phùng luôn tìm kiếm Hứa Kinh Vĩ mà không tìm ra.”

Hoắc Kiêu nghĩ rồi bảo: “Tìm mãi mà không ra... vậy có khi là ông ta chết hay đổi tên rồi, còn không thì chắc là đã trốn ở cái xó xỉnh nào đó không chừng.”

Hoắc Đình Diệu: “Nhưng bố có cảm giác, cái tên đăng bài đã tìm được hẩn ta rồi, hơn nữa rất có thể hiện giờ hẩn ta đang ở trong tay cảnh sát.”

“Đó chỉ là tình huống xấu nhất thôi, vẫn chưa chắc.” Hoắc Kiêu đáp.

Căn phòng lại im lặng.

Hoắc Đình Diệu nhắm mắt lại.

Hoắc Kiêu quan sát vẻ mặt của ông ta rồi lại nói: “Nhưng mà dù là chuyện chưa chắc thì tốt nhất cũng nên phòng ngừa. Giờ ta cứ nghĩ cách ứng phó cho tình huống xấu nhất rồi cái gì đến thì chống đỡ cái đó.”

Hoắc Đình Diệu nói với giọng đều đều: “Thế à, con có suy nghĩ gì thì nói ra nghe xem.”

Hoắc Kiêu nói: “Nếu cảnh sát chỉ điều tra tới Phùng Tề Chính, không tìm được chứng cứ trực tiếp có thể chứng thực được vụ tai nạn của Tiết Ích Đông liên quan tới bố, thế thì bố cứ phủ nhận tới cùng. Ngoài vụ án mạng này, con thấy những chuyện khác chẳng ảnh hưởng gì mấy, dù cảnh sát có nắm chứng cứ chứng thực thì cũng không cần phải lo. Phía sau ta có Lập Khôn, Lập Khôn không được thì tìm chỗ khác, chỉ cần bỏ tiền ra nổi thì không phải sợ không có ai nhận.”

Hoắc Đình Diệu không đáp, vẻ mặt vẫn không thay đổi, cứ như chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoắc Kiêu bỗng không nhìn thấu ông ta, nhưng nghĩ chắc có lẽ Hoắc Đình Diệu cũng có suy nghĩ của riêng mình, đang tự tính toán.

Hoắc Kiêu tiếp tục: “Con nghĩ là bố đã sớm nghĩ ra bước kế tiếp nên làm gì rồi, nhưng mà con là con trai bố, trong lòng vẫn thấy lo, vì thế ban nãy con đã gặp Hàn Cố rồi. Anh ta gợi ý là thừa nhận chuyện nào nhỏ không quan trọng ấy, đẩy mấy vụ có tình tiết nghiêm trọng đi, tìm người gánh thay, dù gì có tiền mua tiên cũng được. Tuy cách này cũ nhưng vẫn sử dụng được.”

“Con gặp Hàn Cố rồi à?” Hoắc Đình Diệu mở mắt nhìn sang.

“Dạ vâng.” Hoắc Kiêu trả lời: “Vì hôm nay Lập Khôn cũng gặp chút chuyện, một tổp cảnh sát đã tới thu thập chứng cứ, Hàn Cố phải ở tới tối. Con tới tìm anh ta, sẵn tiện nghe ngóng động thái điều tra của cảnh sát. Nhưng mà anh ta cũng không biết cụ thể, chỉ suy đoán theo kinh nghiệm của luật sư, trước khi tới Lập Khôn, có vẻ là cảnh sát đã

nắm được chứng cứ phạm tội của Phùng Tề Chính, hơn nữa chắc hẳn còn dính líu nhiều hơn, tình tiết nghiêm trọng, nếu không sẽ không rầm rộ thế kia được.”

Hoắc Đình Diệu nhú mày không nói.

Thật ra ông ta cũng đã nghe thấy chuyện Lập Khôn bị lục soát hôm nay.

Chuyện này đã âm thầm lan truyền trong giới, khách hàng lớn của Lập Khôn đều từng làm nhiều chuyện chột dạ, hiện giờ ai nấy cũng thấp thòm lo sợ, sợ mình sẽ bất thành linh bị dính tới vì Lập Khôn bị điều tra.

Hoắc Kiều tiếp tục: “Bố, thật ra chuyện con lo nhất bây giờ là cảnh sát thật sự tìm được gì đó bất lợi cho bố từ số tư liệu của Phùng Tề Chính. Nếu bố có thời gian thì nhớ lại xem ngoài chuyện của Tiết Ích Đông, bố còn có bảo Phùng Tề Chính đi xử lý người nào khác nữa không? Hoặc là có khi nào bố không bảo anh ta đi, nhưng anh ra lại tự ý hành động không?”

Hoắc Kiều nói rồi, Hoắc Đình Diệu im lặng một hồi lâu, chỉ ngồi thẳng dậy, rót nước uống một ngụm rồi mới nói: “Con còn nhớ chuyện Địa Ốc Thừa Văn bị san bằng tám năm trước không?”

Hoắc Kiều hơi kinh ngạc: “Con nhớ. Nhưng mà chuyện đó nói trắng ra là do Cố Thừa Văn tự chuốc họa vào mình, người bán đứng ông ta là Cố Dao, con gái ông ta, chị ta còn thu thập chứng cứ suốt mười năm, chuyện nào cũng nhắm vào chỗ chết, mục đích là để nhổ tận gốc Cố Thừa Văn và công ty của ông ta, ông ta có muốn phủi sạch tội lỗi cũng không phủi hết nổi. Mà nói ra thì Phùng Tề Chính không thể làm được tới mức như Cố Dao được.”

Hoắc Đình Diệu đặt ly xuống: “Sau khi Địa Ốc Thừa Văn sụp đổ, thị trường xuất hiện chỗ trống, cơ hội quá lớn, năm đó có rất nhiều doanh nghiệp có thực lực lẫn năng lực tranh đoạt miếng mồi ngon

đó, bao gồm cả Hoắc Thị, cuối cùng Hoắc Thị lại độc chiếm phần hơn, lấy mất phần lớn nhất. Con thấy chuyện này chỉ là do Hoắc Thị gặp may thôi sao?”

Hoắc Kiêu: “Tất nhiên là không chỉ máy, còn có kế sách của bố, với cả...”

Sau đó, Hoắc Kiêu bỗng khựng lại tại đây.

Ánh mắt anh ta ngạc nhiên thấy rõ, anh ta nhìn Hoắc Đình Diệu với vẻ khó mở lời: “Ý bố là trong quá trình đó cũng có sử dụng một số mảnh khoé tiêu cực như vụ tai nạn của Tiết Ích Đông sao?”

Hoắc Đình Diệu khẽ ngước đầu, liếc nhìn Hoắc Kiêu, tuy gặp tận mấy cú sốc trong một ngày nhưng vẫn giữ được thái độ kiêu ngạo.

Hoắc Đình Diệu nói: “Chứ không thì con nghĩ là làm sao có được cái giang sơn này? Cơ hội là do chính mình tạo ra. Khi đó toàn là hùm beo xông tới giành giật thị trường, làm gì có ai nhường ai, người nào người nấy cũng toàn loại thủ đoạn nham hiểm, Hoắc Thị ta có thể dùng máu để mở đường, đi được tới ngày hôm nay là vì chúng ta tàn ác hơn chúng. Thế giới này là vậy đấy, nắm đấm kẻ nào mạnh hơn thì kẻ đó đứng trên. Không có vũ khí trong tay thì đến tư cách ngồi trên bàn đàm phán cũng không có.”

Về mặt Hoắc Kiêu ánh lên rất nhiều cảm xúc phức tạp, có kinh ngạc, ngỡ ngàng, cũng có lo lắng.

Nhưng trên thực tế, trong lòng anh ta lại rõ mồn một, dù Hoắc Đình Diệu không nói, anh ta cũng có thể đoán được mười mươi, dù gì cũng là thằng con nham hiểm mà Hoắc Đình Diệu tự tay nuôi dưỡng, nhà họ Hoắc làm gì có ai ngây ngô, có ngu ngốc như Hoắc Ung thì cũng không có lúc nào là ngây thơ.

Vì thế, Hoắc Kiêu không diễn quá lộ, chỉ thái độ như thế trong một chốc lát rồi nhanh chóng bình tĩnh lại ngay, chỉ cụp mắt, tỏ vẻ như

đang thấy bế tắc trước tình hình hiện tại.

Hoắc Kiêu: “Nếu thế thì sắp tới khó nhằn đây. Nếu chỉ thừa nhận một số chuyện có tình tiết nhẹ như con nói lúc nãy thì sợ là cảnh sát sẽ không chịu thôi, chắc chắn sẽ còn đào bới sâu hơn. Đến lúc đó, bố sẽ mất đi cơ hội thành thật để được khoan hồng, thế thì lại thành ra bất lợi...”

Hoắc Kiêu nói rất chậm rãi, còn ngừng lại vài lần như đang cân nhắc suy nghĩ, lại còn lộ vẻ khó xử.

Hoắc Đình Diệu nghe thế lại bình tĩnh hỏi: “Ý con là bảo bố nắm bắt thời cơ trước, thừa nhận hết trước khi mọi chuyện đổ bể à?”

Hai cha con vòng vo cả buổi trời, cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính, cũng tự lật bài của mình.

Hoắc Kiêu nhắm mắt thở dài một hơi, ánh mắt ánh chút đau buồn: “Bố là người dạy con, người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết. Mười năm trước, Hoắc Ung muốn hại con, bị con đánh trả lại, lúc đó bố đã nói với nó, nó là con trai nhà họ Hoắc, phải biết nghĩ có tình hình chung, hy sinh bản thân nhỏ nhoi. Mười năm sau, Hoắc Ung hại con lần nữa, con nằm trong bệnh viện một năm, sau đó bố cũng nói với con những lời tương tự, con cũng đã nói với bố, Hoắc Ung là em trai con, nếu là người khác con có thể trả thù, nhưng với nó thì con phải cân nhắc cho cái nhà này trước tiên. Từ nhỏ tới lớn bố đều dạy chúng con như thế, cả Hoắc Ung lẫn con đều ghi lòng tạc dạ lời bố, chưa bao giờ dám quên. Giờ đã đến lượt bố rồi, con nghĩ có lẽ bố nên lấy mình làm gương, hy sinh vì cái nhà này như những gì bố dạy chúng con.”

Hoắc Kiêu nói xong một lúc lâu, Hoắc Đình Diệu vẫn chưa hề lên tiếng, ông ta chỉ ngồi đó, nửa cười nửa không nhìn anh ta.

Hoắc Kiêu cũng không hề chột dạ, tuy trong lòng không hoàn toàn chắc chắn, nhưng anh ta biết, mình không thể để lộ vẻ yếu thế.

Cho đến khi Hoắc Đình Diệu bỗng đứng lên tiếng, nói với hàm ý sâu xa: “Không hổ là con trai bố dạy dỗ, con đã lớn rồi, giao Hoắc Thị cho con, bố rất yên tâm.”

Hoắc Kiều thầm thở dài, khiến mình bình tâm lại rồi mới đáp: “Con còn phải học nhiều thứ ở bố lắm. Bố, bố cũng đừng lo quá, chuyện tiếp theo sau đó con nhất định sẽ giúp bố tới cùng, sẽ không để đám cảnh sát đó được như ý đâu.”

Hoắc Đình Diệu cười gật đầu: “Tốt, vậy thì thế đi. Khuya rồi, bố cũng mệt rồi.”

“Vậy con không làm phiền nữa, bố nghỉ ngơi sớm đi ạ.” Lúc này Hoắc Kiều mới đứng dậy, nhẹ nhàng gật đầu rồi ra khỏi cửa.

Hoắc Kiều đi rồi, một lát sau, Hoắc Đình Diệu mới đứng dậy khỏi sofa, nhắc máy gọi một cuộc điện thoại.

Hàn Cố bên kia đầu dây nhanh chóng lên tiếng: “A lô, ngài Hoắc.”

Hoắc Đình Diệu chỉ nói: “Lát nữa gặp nhau chút đi, tôi gửi địa chỉ cho cậu, có chuyện muốn nói với cậu, đừng nói với ai cả.”

Chương 187: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 43

Gần khuya hôm đó, Tiết Bồng nhận được điện thoại của Hàn Cố.

Tiết Bồng nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi, vừa gõ cửa phòng tắm vừa nghe điện thoại: “A lô.”

Cửa mở ra, Lục Nghiễm mặc đồ ngủ, vẻ mặt còn hơi kinh ngạc, tóc vẫn còn ướt.

Giọng của Hàn Cố cũng truyền tới từ bên kia đầu dây: “Hoắc Đình Diệu hẹn gặp anh, bảo là có chuyện cần bàn.”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm nhìn nhau, cô hỏi ngay: “Khi nào?”

Hàn Cố: “Ngay bây giờ.”

Hàn Cố nhanh chóng kể lại chuyện vừa mới xảy ra, bao gồm cả việc hấn và Hoắc Kiêu bàn bạc đối sách.

Hàn Cố lại nói: “Anh cũng báo Hoắc Kiêu biết rồi.”

Lục Nghiễm im lặng vài giây rồi bảo: “Chúng tôi đến ngay, dừng hành động khinh suất.”

Điện thoại tắt máy, Tiết Bồng đi thay đồ ngay.

Lục Nghiễm cũng gọi điện đến Cục Thành phố, thông báo cho đồng nghiệp trong ca trực của tổ chuyên án đi làm nhiệm vụ.

Mười phút sau, Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng lên xe.

Trên đường đi, Lục Nghiễm lại gọi một cuộc điện thoại nữa.

Tiết Bồng vừa lái xe vừa nghe Lục Nghiễm nói chuyện điện thoại, trong lòng cũng có một linh cảm gì đó.

Trước kia, Tiết Bồng không chỉ từng một lần suy nghĩ giây phút vạch ra chân tướng bao giờ sẽ đến, liệu có phải đợi khi đã có đầy đủ tất cả bằng chứng, mới có thể nghe Hoắc Đình Diệu thừa nhận trong quá trình thẩm vấn không?

Nhưng hiện giờ, vì cuộc điện thoại của Hàn Cố mà cô lại cảm thấy ngày đó chính là hôm nay, câu trả lời đang đợi cô ở đó.

Hàn Cố sẽ không vô duyên vô cớ gọi một cuộc điện thoại như thế, đây không phải lần đầu tiên người nhà họ Hoắc hẹn gặp hần, nhưng chỉ có duy nhất lần này, Hàn Cố lựa chọn nói với cảnh sát, điều này đại diện cho hai chữ: ngả bài.

Ngoài ra, cô cũng không nghĩ ra là còn chuyện gì mà lại khiến Hoắc Đình Diệu hẹn gặp Hàn Cố vào nửa đêm thế này nữa.

Đang nghĩ đến đây, Lục Nghiễm cũng gọi điện xong, anh nói: “Anh mới hỏi chút tình hình, nghe nói Hoắc Đình Diệu bị huỷ bỏ tư cách Đại sứ bảo vệ môi trường rồi.”

Tiết Bồng ngạc nhiên: “Hoắc Kiều bàn chuyện với Hàn Cố xong chắc hẳn sẽ về nhà. Có lẽ sau đó Hoắc Kiều và Hoắc Đình Diệu đã nói chuyện với nhau.”

Lục Nghiễm: “Sau đó nửa đêm Hoắc Đình Diệu ra khỏi cửa, tới gặp Hàn Cố.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, dáng vẻ của Hàn Cố loé lên trong đầu, sau

đó lại thay đổi thành Thường Trí Bác, tim cô đập càng lúc càng nhanh, chân cũng đạp mạnh ga hơn.

Lục Nghiễm thấy thế nói ngay: “Đừng sốt ruột, bình tĩnh đi em, Hàn Cố không phải chú Thường, anh ta đã ngấm ngầm ẩn mình bao nhiêu năm là để đưa Hoắc Đình Diệu vào tù, anh ta sẽ không làm hỏng việc ở giây cuối cùng thế đâu.”

Tiết Bồng nhìn chăm chăm con đường trước mặt, cô khế gật đầu, đang định lên tiếng thì điện thoại Lục Nghiễm lại reng.

Lục Nghiễm nhắc máy, nghe thấy tin tức bên kia đầu dây mang tới thì hết sức kinh ngạc, anh nói với Tiết Bồng: “Năm phút trước, Hoắc Kiều báo cảnh sát rồi.”

Tiết Bồng cũng sửng sốt: “Báo cảnh sát? Tố cáo ai? Hoắc Đình Diệu sao?”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

Tiết Bồng bỗng chốc không nói được gì, đầu cứ thấy ong ong.

Lục Nghiễm: “Hàn Cố báo cho Hoắc Kiều là vì muốn biết Hoắc Kiều sẽ làm thế nào.”

“Em không hiểu.” Tiết Bồng nói: “Tại sao Hoắc Kiều lại phải làm thế?”

Cho đến hai mươi phút sau, Tiết Bồng và Lục Nghiễm tới nơi.

Đó là một căn nhà ở ngoại ô, cả khu biệt thự đã có lịch sử hơn hai mươi năm, cũng là căn nhà riêng đầu tiên mà nhà họ Hoắc mua ngoài căn nhà cũ đang ở.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm đến trước cửa biệt thự sớm hơn chi đội, họ xuất trình thẻ ngành, nhưng vẫn bị bảo vệ cản lại ngoài cửa.

Lục Nghiễm đang trao đổi thì lại có một chiếc xe chạy đến từ phía sau.

Xe chạy đến trước, người lái xe chính là Hoắc Kiêu.

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cùng quay người nhìn Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu tỏ vẻ nghiêm trọng: “Tôi sợ Hàn Cố gặp chuyện nên báo cảnh sát, sao chỉ có hai người tới?”

Lục Nghiễm quan sát được hết biểu cảm của anh ta, anh hơi hột nói: “Đội cảnh sát sắp tới rồi.”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Thế thì tôi đưa hai người vào trước.”

Tiết Bồng và Lục Nghiễm cũng không chần chừ, nhanh chóng lên xe Hoắc Kiêu, bảo vệ cũng để xe đi, lái vào thẳng tới sân sau biệt thự nhà họ Hoắc.

Cả ba xuống xe, chỉ thấy chút ánh đèn loáng thoáng sau cửa sổ biệt thự.

Trước căn biệt thự chỉ có hai chiếc xe đang đậu, một chiếc là của Hàn Cố, chiếc còn lại là của Hoắc Đình Diệu.

Lúc này Hoắc Kiêu mới nói: “Cũng cỡ mười năm rồi chúng tôi không tới căn nhà này, thường ngày chỉ tìm người quét dọn bảo trì định kỳ thôi. Thế này đi, tôi lên đó trước xem họ làm gì.”

Lục Nghiễm chỉ nhìn quanh rồi hỏi: “Hoắc Đình Diệu tới đây một mình sao?”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Chắc là vậy, quản gia nói ông ấy tự lái xe đi.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Tại sao anh phải báo cảnh sát? Anh nghi ngờ Hàn Cố sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Hoắc Kiêu thở dài nói: “Là vì cái địa chỉ này.”

Trong lúc nói, Hoắc Kiêu còn nhìn sang Tiết Bồng, ánh mắt hơi quái gở.

Tiết Bồng khó hiểu: “Sao anh nhìn tôi như thế?”

Chỉ là vừa hỏi xong, trong lòng cô lại bỗng nhiên xuất hiện câu trả lời.

“Chẳng lẽ là có liên quan tới chị tôi...”

Hoắc Kiêu gật đầu, hơi tránh mặt đi, nhìn vào căn biệt thự qua ô cửa kính: “Lần đầu tiên bố anh gặp Tiết Dịch là ở đây.”

Thế... là thế nào?

Tiết Bồng bỗng chốc đờ đẫn, hai chân đứng yên tại chỗ, chỉ có thể nhìn chăm chăm bóng lưng Hoắc Kiêu, lại nhìn bóng anh ta rọi trên ô cửa kính.

Vào lúc này, Lục Nghiễm cũng kinh ngạc y hệt, anh hỏi thay Tiết Bồng: “Anh nói thế có hàm ý gì?”

Hoắc Kiêu vẫn quay lưng lại với họ: “Tôi phải vào đây, tôi sợ trễ nữa lại không kịp, hai người muốn biết thì tự tìm lấy câu trả lời đi.”

Cùng lúc đó, trong căn phòng nhỏ nhỏ ở tầng hai căn biệt thự.

Hàn Cố đứng đối diện với bức tường, nhìn chăm chăm vào tấm ảnh treo bên trên.

Cô gái trong ảnh không phải ai khác mà chính là Tiết Dịch.

Cô mặc đầm dạ hội kiểu phục cổ, tay cầm nửa cái mặt nạ, nửa cười nửa không nhìn vào ống kính.

Hàn Cố cứ đứng đó, cho đến khi một giọng nói vọng tới từ phía sau: “Đáng lẽ phải xử lý quách tấm ảnh này rồi mới đúng.”

Người đang nói chính là Hoắc Đình Diệu.

Hàn Cố thở dài, quay sang Hoắc Đình Diệu.

Hoắc Đình Diệu đang ngồi trên cái sofa ngay góc, ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu trên nửa người đang vắt chéo chân của ông ta, từ phần hông trở lên đều chìm cả trong bóng tối.

“Tiết Dịch chết rồi, tôi không tới căn nhà này nữa, ở đây vẫn còn như mười năm trước.” Hoắc Đình Diệu nói: “Đúng là tiếc thật, còn trẻ thế mà.”

Hàn Cố cup mắt, đi vài bước tới gần Hoắc Đình Diệu: “Ngài Hoắc gọi tôi tới đây là để nói nhưng chuyện này sao?”

Hoắc Đình Diệu cười khế: “Mười năm trước, lúc Tiết Dịch giới thiệu cậu cho tôi, cô ấy đã thú thật về mối quan hệ của mình với cậu. Từ nhỏ bố mẹ cậu đã ly hôn, cậu sống với họ hàng, tới cấp Ba là dọn ra ngoài. Lên năm hai Đại học mới quen với Tiết Dịch hay chạy tới trường cậu học để nghe giảng. Hai người từng hẹn hò, nhưng mà chưa được bao lâu thì chia tay, trở lại thành bạn bè vì Hoắc Kiều rồi. Sau này tôi cũng có tìm người điều tra chuyện này, về cơ bản thì đều như cô ấy nói, cô ấy không có lừa tôi.”

Hàn Cố không tỏ vẻ gì, chỉ nghe Hoắc Đình Diệu tính nợ cũ, cũng không có ý định phản bác.

Hoắc Đình Diệu tiếp tục: “Tiết Dịch bảo tôi cho cậu cơ hội, cô ấy nói cậu là người có ích. Lúc đó tôi rất kinh ngạc, không ngờ cô ta lại dám đưa mối tình đầu đến trước mặt tôi, còn hùng hồn bảo tôi mở đường công danh cho cậu. Nhưng Tiết Dịch nói tình cảm nam nữ của cậu với mình cũng như tình yêu của phần lớn nam nữ thiếu niên trên thế giới này, cũng không có gì khác cả, qua rồi là thôi, cậu lại có năng lực

chuyên nghiệp, cô ta cảm thấy cậu nhất định sẽ mang tới cho tôi nhiều lợi ích, cũng rất đáng để thành phố này ghi nhớ.”

“Tôi nói với cô ta tôi có thể dùng cậu, nhưng không thể để cạnh mình, tôi sẽ để cậu rời khỏi thành phố Giang. Cô ta không có ý kiến gì.”
Hoắc Đình Diệu cười: “Nếu không phải sau đó bỗng dưng Tiết Dịch bị giết, thì mười năm nay cậu cũng không có cơ hội tiếp xúc với gia đình tôi.”

Hoắc Đình Diệu nhớ rất rõ, không bao lâu sau khi Tiết Dịch chết, Hàn Cố đã tỏ lòng trung thành với ông ta ở trong căn phòng nhỏ này.

Hôm đó, Hàn Cố còn khuyên Hoắc Đình Diệu nén đau thương, mong sau này có thể dốc sức vì nhà họ Hoắc, còn nói chỉ cần có thể vượt trội hơn người thì sẽ bằng lòng trả giá dù thế nào.

Sau đó hiện thực cũng đã chứng minh, Tiết Dịch không giới thiệu làm người, Hàn Cố không chỉ có năng lực mà còn không mắc cái thói nắm khăng khăng giới hạn trong tay mà đa số thanh niên mới bước vào xã hội hay có, hẳn có thể hạ thấp phong thái xuống mức thấp nhất, cũng biết làm việc chu toàn linh hoạt lại còn đường đường chính chính.

Nghĩ đến đây, Hoắc Đình Diệu bỗng cử động, ông ta đi ra khỏi bóng đêm, bước về phía Hàn Cố: “Sau khi Hoắc Ung gặp chuyện, tôi đã từng nghi ngờ liệu người hại chết nó có liên quan tới cậu không. Nếu không ai tiết lộ thì làm sao người ngoài có thể dễ dàng biết được hành tung của Hoắc Ung, lại làm sao biết được nhiều bí mật của nó thế?”

Hoắc Đình Diệu đứng cách Hàn Cố hai mét rồi lại nói: “Phùng Tề Chính nói là vì cậu trung thành với Hoắc Kiều, lúc đó tôi chỉ bán tín bán nghi. Tôi nghĩ chỉ bằng bỏ chút thời gian quan sát, nếu cậu thật sự vì trung thành với Hoắc Kiều mới tính kế với Hoắc Ung, thế thì điều này cũng có lợi cho nhà họ Hoắc chúng tôi, sau này nó lên nắm quyền, chắc chắn sẽ cần người như thế này hơn. Vì thế tôi quyết

định tạm thời tha cho cậu một lần.”

Nghe thấy thế, Hàn Cố cười khế.

“Đây chắc là một trong số nguyên nhân thôi nhỉ?” Hàn Cố ngược mắt, cuối cùng cũng lên tiếng: “Mấy năm nay, Hoắc Ung gây không ít phiền phức cho ngài Hoắc, tuy ông là bố cậu ấy, nhưng cũng đã chán ghét từ lâu rồi. Chứ không thì không lâu sau khi Hoắc Ung chết, ông đã đối phó với tôi rồi. Ông giữ tôi lại là vì tôi thật sự có ích với nhà họ Hoắc, ngoài ra thì còn vì mấy năm gần đây không thể giao đồng chuyện dơ bẩn các người làm bao nhiêu năm nay cho Phùng Tề Chính đang dần cực đoan quá khích mạnh động được, nhiều lúc vẫn cần hướng đi “êm dịu” hơn. Bây giờ không giống trước nữa, ông bằng lòng bỏ ra thêm chút tiền, bớt dính lại mấy mạng, Hoắc Kiều cũng muốn thế, vì thế các người cần người như tôi, vừa hiểu con người, ý muốn hai cha con ông, vừa có thể có thể bớt chút tiền trao đổi. Vả lại đã hợp tác lâu, dùng cũng tiện, không cần thiết lại phí thời gian, tiền bạc, sức lực để đào tạo một kẻ biết nội tình mới nữa, dù gì sắp tới nếu tôi hết giá trị thì tìm người xử lý tôi là được. Thêm nữa có tôi ở đây thì còn có thể khống chế Phùng Tề Chính.”

Hàn Cố nói rất thông thả, cũng rất thẳng thắn, không lịch sự, tôn kính Hoắc Đình Diệu như trước nữa, chuyện đã đến nước này, con át chủ bài của cả hai bên đều đã lộ, cũng không cần phải vờ vịt nữa.

“Thế chuyện cậu trong ngoài kết hợp với Thường Trí Bác là do Hoắc Kiều bảo cậu làm à?” Hoắc Đình Diệu nhanh chóng chuyển chủ đề, đưa ra ý then chốt: “Cậu đừng mong ngụy biện, ngoài cậu ra không còn ai biết nữa. Vả lại nó là con trai tôi, tôi hiểu nó quá mà. Khát vọng và đam mê quyền thế của nó giống hệt tôi hồi trẻ. Một nước không thể có hai vua, nó đủ lông đủ cánh rồi, chê tôi cản trở, muốn cắt đứt cánh của tôi, ép tôi nhường ngai, thế nên mới lợi dụng cậu để bắt tay với người ngoài. Tất nhiên là nó có thể đã cho cậu lợi ích, đợi đến lúc thành công, cậu cũng sẽ tiến thêm một nấc.”

Hoắc Đình Diệu đoán như thế, Hàn Cố thật sự không ngạc nhiên

chút nào.

Hoắc Kiêu nhìn thấy quyền thế là cứ như con nghiện nhìn thấy ma túy, quả thật là không màng tất cả.

Hàn Cố nhếch môi không trả lời, chỉ đi lướt qua Hoắc Đình Diệu, nhìn ra cửa căn phòng nhỏ: “Hay là ông tự hỏi cậu ta đi.”

Hoắc Đình Diệu chột khựng, nhìn theo tầm mắt của Hàn Cố, nhanh chóng nghiêng người sang.

Ông ta nhìn thấy một cái bóng người trên sàn nhà ngoài cửa, cũng không biết đã đứng đó từ bao lâu.

Cái bóng yên lặng vài giây rồi động đậy.

Hoắc Kiêu đi tới cửa, ngược nhìn Hoắc Đình Diệu với vẻ mặt hờ hợt.

“Bố.”

Hoắc Kiêu bước vào biệt thự không chút chần chừ.

Cho đến khi bóng lưng anh ta đi khuất, Tiết Bồng vẫn nhìn chăm chăm vào cửa kính trước mắt không động đậy.

Lục Nghiễm đi tới bên cô nói khẽ: “Tiết Bồng, bây giờ em cần phải bình tĩnh, khoan nghĩ ngợi lung tung đã, làm cho rõ mọi chuyện trước.”

Tiết Bồng cố định thần, kinh hoàng nhìn Lục Nghiễm, mặt cô tái hơn ban nãy, mắt ánh lên nỗi khiếp sợ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cô đã nghĩ tới rất nhiều chuyện, cũng hiểu ra rất nhiều, rất nhiều nghi vấn mới rồi dường như đều được giải đáp trong giây phút này.

Hoắc Kiêu và Hàn Cố có biết Tiết Dịch có liên quan tới người còn lại không?

Có, họ biết.

Vậy nếu đã biết, tại sao mười năm nay họ vẫn không rạn nứt hợp tác?

Vì họ có cùng một kẻ thù.

Chính là Hoắc Đình Diệu.

Cũng có nghĩa là cái chết của Tiết Dịch có liên quan tới Hoắc Đình Diệu.

Hàn Cố làm thế vì Tiết Dịch, Hoắc Kiêu có lẽ có một phần là vì Tiết Dịch, cái chính thì chắc là vì vị trí của Hoắc Đình Diệu.

Tiết Dịch lại là cái cốt tốt nhất.

Ngay từ lúc bài đăng của ST viết rằng “nữ thần” của O phải đối diện với hai lựa chọn khó khăn là quyền thế và tình yêu, cô đã thấy kỳ lạ.

Hoắc Kiêu còn chưa tới mười tám tuổi, có thể đồng nghĩa với quyền thế sao? Quá lắm cũng chỉ có thể đồng nghĩa với một khả năng có thể nắm được quyền thế mà thôi.

Lúc đó nhà họ Hoắc còn có cả Hoắc Ung.

So với Hoắc Kiêu và Hoắc Ung, Hoắc Đình Diệu mới là người nắm quyền thật sự.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng hoàn hồn lại, cô hít sâu một hơi, với bàn tay lạnh băng nắm lấy cánh tay Lục Nghiễm: “Em không sao, đi thôi.”

Lúc này, điện thoại Tiết Bồng lại rung.

Cô cúi đầu nhìn, Hoắc Kiêu đã gửi tin nhắn tới: “Lầu hai.”

Lục Nghiễm cũng nhìn thấy tin nhắn, anh kéo tay Tiết Bồng bước vào trong.

Hai người cẩn thận băng qua phòng khách tầng một, đi tới lối cầu thang, liếc mắt lên trên tầng, nhìn thấy ánh sáng mờ mờ ở hành lang, đến lúc bước lên đi qua một ngã rẽ, lại nghe loáng thoáng có tiếng nói chuyện.

Lục Nghiễm nhanh chóng gửi tin nhắn cho Phương Húc đang trên đường tới, Tiết Bồng cũng bật nút thu hình trong điện thoại, lần theo tiếng phát ra âm thanh.

Hai người đi tới căn phòng nhỏ nhỏ trên lầu hai, cửa đang mở hé, giọng nói phát ra từ bên trong.

Nhưng cả hai lại cùng đứng lại, mắt nhìn xuống sàn, thấy bóng mình đã kéo tới trước một mét mất rồi, nếu còn tiến tới trước, những người trong phòng rất có thể sẽ nhìn thấy.

Lúc này, trong căn phòng nhỏ lại có tiếng Hoắc Kiêu: “Đúng là con có biết chút sự tình chuyện Hàn Cố và Thường Trí Bác trao đổi tin tức với nhau, nhưng mà những gì con biết đều là do Hàn Cố nói. Có cái là tới gần đây con mới phát hiện ra những chuyện này, ví dụ như mối quan hệ của Thường Trí Bác và Silly Talk, chuyện Thường Trí Bác luôn tìm mối liên quan của bố với vụ tai nạn xe của Tiết Ích Đông, mà Hàn Cố cũng giấu con hết mấy chuyện này.”

Hoắc Đình Diệu cau mày, hơi kinh ngạc nhìn Hoắc Kiêu, thấy anh ta không giống đang nói dối, lại quay sang hỏi Hàn Cố: “Cho tôi một lý do đi.”

Nếu thật sự đi đến bước đường này, nhà họ Hoắc và tập đoàn Hoắc

Thị ắt đều tổn thương nghiêm trọng, Hàn Cố là “tay sai” trung thành của nhà họ Hoắc, không những không được lợi gì từ đó, mà còn phải chịu tổn thất, tại sao hẳn lại phải tự lấy đá đập chân mình?

Hoắc Kiều cười, anh ta lướt mắt nhìn bức tường gần cửa sổ mà lên tiếng: “Bố, bố vẫn còn không hiểu sao?”

Trong bức ảnh trên tường, Tiết Dịch vẫn đang nhìn hai cha con nhà họ Hoắc và Hàn Cố.

Hoắc Đình Diệu cũng nhìn theo, ngờ ngẩn mấy giây, bỗng chốc không hiểu nổi: “Vì cô ta? Vì một đứa con gái sao?”

Hàn Cố không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Đình Diệu.

Hoắc Đình Diệu cố suy nghĩ, bỗng chốc không cách nào hiểu ra, ông ta nghĩ ngợi rồi nói: “Thế thì cậu phải nhắm vào đứa bạn học đã giết chết cô ta chứ?”

“Chính ông đã giết bố cô ấy.” Hàn Cố bình tĩnh nói ra điểm trí mạng.

Hoắc Đình Diệu phì cười: “Cậu không báo thù cho cô ta mà là cho bố cô ta à? Nghĩ thế nào vậy.”

Hàn Cố: “Đó là di nguyện của Tiết Dịch.”

Di nguyện?

Hoắc Đình Diệu lại sửng sò, chốc sau mới lên tiếng: “Thế là cô ấy biết tôi làm à?”

Lời người dịch:

Dịch xong chương này sốc quá mọi người ạ...

Chương 188: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 44

— Thế là cô ấy biết tôi làm rồi à?

Lúc Hoắc Đình Diệu hỏi thế, hai người đứng ngoài cửa cũng đang kinh hoàng.

Lượng thông tin trong cuộc nói chuyện của ba người đàn ông quá nhiều, nhưng lại bỗng chốc khiến người ta phân biệt được lập trường và động cơ.

Lúc này, Lục Nghiễm cũng đưa điện thoại cho Tiết Bồng xem, anh có gõ một hàng chữ trên màn hình: “Họ sắp tới rồi, anh phải đi mấy phút, em đừng làm gì, ở đây đợi anh.”

Tiết Bồng khẽ gật đầu, đợi Lục Nghiễm đi rồi, cô mới áp lưng vào tường hành lang, tiếp tục lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Hàn Cố lên tiếng: “Ban đầu Tiết Dịch không hề biết chuyện ông cho người đâm chết Tiết Ích Đông. Hay ông nhớ lại xem, mười năm trước, ngoài ông và Phùng Tề Chính ra, còn ai biết chuyện này mà nói cho Tiết Dịch.”

Hàn Cố dứt lời, căn phòng im lặng mấy giây, cho đến khi Hoắc Đình Diệu đưa mắt nhìn sang Hoắc Kiêu.

Hoắc Kiêu vẫn điềm nhiên đứng đó, không chút âu lo.

Anh ta nói: “Bố, con làm thế cũng là vì nghĩ cho bố thôi. Nếu bố thật

sự kết hôn với Tiết Dịch, cô ấy bước vào cái nhà này rồi thì sớm muộn gì cũng sẽ biết chuyện của Tiết Ích Đông, đến lúc đó chẳng phải cô ấy có thể danh chính ngôn thuận, dễ dàng dấy lên sóng gió trong cái nhà này hay sao? Mà làm thế cũng là để thử lòng, nếu cô ấy biết rõ bố là kẻ thù giết cha của mình mà vẫn lựa chọn bước vào căn nhà này, thế bố sẽ để cô ấy vào à?”

Hàn Cố tiếp: “Nguyên nhân chủ yếu là vì cái loại làm cha như ông ta lại đi phỗng tay trên, giành mất người trong lòng mà cậu khó khăn lắm mới theo đuổi được, ngoài mặt cậu tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại thấy bị sỉ nhục. Suy cho cùng thì ai mạnh người đó có quyền, nếu cậu mà là chủ cái nhà này thì chuyện này cũng đã không xảy ra.”

Đó chính là cái người ta hay gọi là cá lớn nuốt cá bé, tuy mối quan hệ giữa những người nhà họ Hoắc đơn giản, nhưng cũng hình thành một chuỗi thức ăn rõ rệt, Hoắc Ung ở bậc cuối cùng, bị Hoắc Kiêu chèn ép không thở nổi, Hoắc Kiêu thì trong có vẻ là người thừa kế được bồi dưỡng hết mực, nhưng trước khi thật sự thành “thần”, vẫn phải bị kìm kẹp đủ chỗ.

Đối với đàn ông mà nói, hai chỗ đau nhất không thể giấu vào không gì ngoài quyền lực và phụ nữ, cả hai đều là độc dược, cũng đều là vũ khí trực tiếp làm nguy hại đến lòng tự tôn.

Hoắc Kiêu đã nhẫn nhịn mười năm mới càng nhẫn càng biến thái.

Đến giờ phút này, Hoắc Đình Diệu cuối cùng mới hiểu đầu đuôi.

Thằng con này đúng là nhận hết chân truyền, đủ thứ mưu mô quỷ kế, lại còn rất giống ông ta lúc còn trẻ, vào vai hai mặt cực tinh tế.

Hoắc Đình Diệu cup mắt, nhớ lại mười năm nay, quả thật ông ta đã luôn luôn kìm kẹp, dạy dỗ hai đứa con trai trong cuộc sống lẫn trong kinh doanh, ông ta tự cho rằng đó là dưỡng dục, nhưng rất rõ ràng, Hoắc Kiêu và Hoắc Ung đều không thấy thế.

Hoắc Ung chỉ biết ngông nghênh trước mặt người khác, sau lưng người ta thì lại hèn mọn, Hoắc Kiêu thì khiêm tốn ngoài mặt, mưu mô sau lưng, dù là nhìn ở góc độ người cha hay góc độ tập đoàn, Hoắc Kiêu đều là lựa chọn duy nhất cho vị trí người nắm quyền chèo chống.

Tất nhiên là một Hoắc Kiêu thế này sẽ không cam tâm tình nguyện chịu bị người khác điều khiển, dù có là cha ruột cũng thế, càng không thể trơ mắt nhìn cô bạn gái mình theo đuổi được lại biến thành mẹ kế trong chớp mắt.

Vì thế trước tình huống đó, Hoắc Kiêu đã lựa chọn “trở mặt”.

Có còn chiêu nào nham hiểm hơn nói cho Tiết Dịch biết Hoắc Đình Diệu chính là kẻ thù giết cha nữa?

Hoắc Đình Diệu tới ngồi bên ghế sofa dài, ông ta thờ dài, nhìn bức ảnh trên tường: “Tôi thật sự không ngờ, thứ ràng buộc hai người lại với nhau mười năm nay lại là một người phụ nữ.”

Hoắc Kiêu cũng ngồi xuống đối diện Hoắc Đình Diệu, anh ta khẽ cười nụ cười kẻ chiến thắng: “Bố, bố thua rồi. Dạy trò giỏi rồi thì thầy đỏi, tất cả đều là nhờ bố dạy con hay quá mà ra.”

Hoắc Đình Diệu không chút tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh nhìn dáng vẻ đắc ý của Hoắc Kiêu: “Lần này đúng là bố đã thua, con làm rất tốt.”

Hoắc Kiêu: “Nhắc mới nhớ, thật ra bố còn thua một chuyện nữa.”

Nói đến đây, Hoắc Kiêu lấy một cái bật lửa ra từ trong túi áo khoác, đặt lên trên bàn: “Trước khi Tiết Dịch đi, cô ấy đã giao cái này cho Thường Trí Bác, đây là quà cô ấy muốn tặng cho con. So ra thì bố không có chút trọng lượng nào trong lòng cô ấy.”

Tiết Bồng ở ngoài cửa nghe thấy thì thoáng cau mày, nhưng cô cũng nhanh chóng hiểu ra, hoá ra Hoắc Kiêu luôn cảm thấy Tiết Dịch đối xử với mình khác với những người khác, việc anh ta thua Hoắc Đình Diệu là vì mọi thứ anh ta có khi đó đều là do Hoắc Đình Diệu mang đến cho.

Tiết Dịch với Hàn Cố lại từng có một mối tình với nhau, Hoắc Kiêu có thể hợp tác với Hàn Cố mười năm là bởi khi đó Tiết Dịch đã chọn Hoắc Kiêu mà cắt đứt mối quan hệ với Hàn Cố, Hoắc Kiêu hiển nhiên cũng cho rằng đó là vì mình hơn Hàn Cố, anh ta cũng là người chiến thắng trong mối tình này.

Đã là kẻ thắng cuộc thì cũng không tính toán gì với người thua làm gì, cũng không cần vạch trần tâm tư của Tiết Dịch, cả hai bên đều rõ.

Sợ là lúc bài đăng của Silly Talk nhắc tới chuyện “nữ thần” buông bỏ tình yêu, lựa chọn quyền thế, chắc Hoắc Kiêu còn nghĩ tình yêu ở đây là chỉ mình, quyền thế là chỉ Hoắc Đình Diệu.

Tiết Bồng bỗng chốc chỉ thấy buồn cười.

Nếu cô không tìm thấy cái cà vạt Tiết Dịch để lại cho Hàn Cố trong số di vật của cô ấy, e là cô sẽ còn tin vào cái “cách lý giải” của Hoắc Kiêu.

Nhưng đứng ở góc độ phụ nữ, cộng với hiểu biết của cô về Tiết Dịch, việc cố tình để quà lại cho Thường Trí Bác, nhờ ông ấy giao lại thì chưa chắc đã là thật lòng, trông giống để đẩy mạnh thù oán của Hoắc Kiêu với Hoắc Đình Diệu hơn.

Cái cà vạt cất giữ cẩn thận kia mới là thật lòng.

Vào lúc này, Hoắc Đình Diệu lại nói: “Con vừa nói Tiết Dịch đã giao cái bật lửa này lại cho Thường Trí Bác trước khi đi, chẳng lẽ cô ấy biết mình sẽ chết sao?”

Đúng là gừng càng già càng cay, Hoắc Đình Diệu hoàn toàn không quan tâm Tiết Dịch quan tâm ai hơn khi còn sống, đối với ông ta, đó cũng chỉ là một cô bé trẻ trung, xinh đẹp, thức thời, nghe lời, có thể mang ra ngoài, lại chịu lấy thanh xuân ra đánh cược cho tương lai.

Hoắc Kiều lại cười khẩy: “Còn không phải do bố ép cô ấy vào đường cùng sao?”

Hoắc Đình Diệu: “Bố ép? Ai nói với con thế?”

Hoắc Kiều: “Chính là hung thủ Phương Tử Oánh đấy. Cô ta nói, trước khi chết, Tiết Dịch từng thử tự sát nhưng đã thất bại, cô ấy không có can đảm thử tiếp, nên khẩn cầu Phương Tử Oánh giải thoát cho cô ấy. Cuối cùng, Tiết Dịch chính miệng nói với Phương Tử Oánh rằng mình đã biết sai, sai đến không tưởng, thật ra trong lòng cô ấy luôn có con, mong con tha thứ cho cô ấy.”

Nghe thấy thế, Hoắc Đình Diệu thoáng ngạc nhiên, yên lặng vài giây rồi lại lắc đầu cười.

Tiết Bồng ngoài cửa cũng nhắm mắt lại.

Nghi vấn chất chứa bao lâu trong lòng cuối cùng cũng có lời giải đáp.

Phương Tử Oánh giết Tiết Dịch không phải vì ganh ghét, càng không phải vì thù hận, mà là để báo đáp.

Nhưng nếu có chuyện gì mà đến Tiết Dịch cũng không giải quyết được, Phương Tử Oánh sẽ càng không thể.

Phương Tử Oánh cũng rõ điều này, trong tình hình như thế, điều duy nhất cô ta có thể làm chính là kết thúc mạng sống giúp Tiết Dịch.

Cùng lúc nghe thấy câu trả lời này, Tiết Bồng lại thầm phản bác một chuyện khác: Tiết Dịch không phải do Hoắc Đình Diệu dồn ép đến chết.

Tuy nếu chuyện này xảy ra trước đây, cô cũng sẽ vô thức đẩy trách nhiệm lên Hoắc Đình Diệu, dù gì Hoắc Đình Diệu quả thật có thể làm ra chuyện thế này, thuê sát thủ giết người đã quá quen thuộc với ông ta rồi, huống hồ gì là dồn ép.

Nhưng tất cả suy luận trước kia đều chỉ xuất hiện dựa trên một suy đoán, đó chính là Tiết Dịch tìm được chân tướng Tiết Ích Đông bị hại chết nên mới bị diệt khẩu.

Nhưng trên thực tế, Hoắc Đình Diệu không hề biết Tiết Dịch đã điều tra ra được.

Nếu không biết thì sao có thể dồn ép cô ấy?

Tiết Dịch lựa chọn cái chết hoàn toàn là một cái bẫy.

Cô ấy có thể buông bỏ tình yêu, cũng có thể vứt bỏ tự do, còn lấy vốn tự thân để đổi lấy quyền thế, hơn nữa trong lòng còn có thù hận và ám ảnh sâu sắc, tất nhiên là cũng có thể tàn nhẫn tới mức ra tay với chính mình.

Thậm chí Tiết Bồng còn tin rằng, mười năm nay, Hàn Cố không chỉ một lần nhắc tới Tiết Dịch với Hoắc Kiêu, mục đích là để “nhắc nhở”, nhắc nhở Hoắc Kiêu đừng quên trước khi chết, Tiết Dịch vẫn còn nhớ nhung anh ta, để anh ta biết, trên đời này từng có một người yêu mình.

Hơn nữa lúc đó anh ta còn chưa nắm được quyền thế, thế thì tình yêu Tiết Dịch dành cho anh ta chắc chắn là thuần khiết, đối với anh ta, điều này thật sự đã là cách tốt nhất để bù đắp cho lòng tự tôn, thỏa mãn sự tự phụ, tôn sùng bản thân.

Nhưng tiếc là người con gái từng yêu anh ta đã ra đi mãi mãi.

Sau này dù có bất cứ người con gái nào khác xuất hiện thì đều do

nhắm vào địa vị của Hoắc Kiêu, tấm lòng của họ đều không thuần khiết bằng Tiết Dịch, đến gần chết đi còn nhờ người chuyển lời như thế.

Từ nhỏ Hoắc Kiêu đã sống trong cái gia đình quái gở, không cảm nhận được tình thân ấm áp thật sự, chỉ có cướp đoạt, mạnh ăn hiếp yếu.

Thế mà vào trước lúc anh ta định hình nhân cách, anh ta lại lần lượt trải nghiệm ba cảm giác “bị người trong lòng từ chối”, “tình yêu tự cho là thuần khiết” và “người trong lòng bị bố ruột dồn ép đến chết”, thêm cả sự nhắc nhở của Hàn Cố suốt mười năm nay, Tiết Dịch ắt hẳn sẽ là dấu ấn trong lòng Hoắc Kiêu, hạt giống ám ảnh và thù hận cũng được gieo từ đó, sau mười năm cuối cùng cũng vươn mầm.

Thử hỏi trong tình huống thế này, Hoắc Kiêu làm gì còn niệm tình cha con được nữa?

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng ngẩng đầu, quay đầu nhìn về cuối hành lang.

Có mấy người xuất hiện ở ngã rẽ, đi trước là Lục Nghiễm, theo sau là tổ chuyên án và vài cảnh sát trực.

Tiết Bồng đưa tay ra hiệu cho Lục Nghiễm đợi thêm.

Lục Nghiễm quay đầu ra dấu cho những người khác, sau đó chia thành hai nhóm, men theo hai bên hành lang, âm thầm tới gần cửa.

Lúc này, trong phòng lại có tiếng Hoắc Đình Diệu: “Giờ bố lại thấy may là Tiết Dịch đã chết rồi, không ngờ cô ta lại ảnh hưởng sâu sắc tới con như thế, còn sống thì chẳng phải là càng hỏng bét hơn sao.”

Hoắc Kiêu không trả lời, chỉ bảo: “Bố, bố đừng chống cự vô ích nữa. Đợi sau khi con nắm quyền, chắc chắn sẽ chỉnh đốn lại hết mấy chuyện dơ bẩn bố lợi dụng chức quyền để làm. Sau này Hoắc Thị sẽ

chỉ càng lúc càng tốt hơn thôi, bố cứ yên tâm.”

Nghe hoàn toàn là lời nói của kẻ chiến thắng.

Nhưng Hoắc Đình Diệu lại cười.

Hoắc Kiều hỏi: “Bố cười gì?”

Hoắc Đình Diệu nói: “Cười con đấy, nôn nóng quá. Đây là thử thách cuối cùng bố dành cho con, vậy mà con lại không vượt qua được.”

Hoắc Kiều khẽ khượng lại nhưng không nói gì.

Cho đến khi Hoắc Đình Diệu quay sang hỏi Hàn Cố: “Nếu đổi lại là cậu, cậu sẽ cho nó mấy điểm?”

Hàn Cố từ nãy đến giờ vẫn đứng sau Hoắc Kiều không lên tiếng, lúc này với đi tới cái bàn giữa hai người: “Đúng là nôn nóng hơi quá, nhưng mà chắc cũng cho một điểm làm bài được.”

Hắn lấy điện thoại ra bấm vài nút, nhanh chóng phát một đoạn ghi âm.

Nội dung bên trong lại là vài câu nói ngắn gọn sau khi Hàn Cố nói cho Hoắc Kiều biết chuyện Hoắc Đình Diệu hẹn gặp mình.

Hoắc Kiều: “Nếu tôi chọn báo cảnh sát thì anh không ý kiến chứ?”

Hàn Cố: “Cảnh sát cần lý do để tới.”

Hoắc Kiều: “À, cứ nói là tôi nghi ngờ ông ta sẽ ra tay với anh, lo anh gặp nguy hiểm. Tất nhiên tôi cũng sẽ cố tới sớm, anh hợp tác với tôi để chọc tức ông ta, ép ông ta làm ra một số phản ứng quá khích...”

Hoắc Kiều nghe thấy đoạn ghi âm thì nheo mắt lại, nhìn Hàn Cố với ánh nhìn không vừa lòng, còn hơi khó hiểu.

Hàn Cố chỉ nói: “Ông già đừng chuyện, thằng con lại chọn đi báo cảnh sát, cách thức “đại nghĩa diệt thân” này có thể cứu vớt lại mặt mũi cho Hoắc Thị sau khi chuyện đã rồi. Cũng có thể coi là xử lý trước nguy cơ, ít nhất thì ai mà không biết chân tướng nhìn vào sẽ thấy tập đoàn Hoắc Thị vẫn còn cứu được, người nắm quyền mới vẫn không tệ.”

Tiếp đến, Hoắc Đình Diệu lại nói: “Thằng con ngốc nghếch, con còn không hiểu à, kiểu quan hệ lợi dụng lẫn nhau như các người là dễ lung lay nhất. Dù là cậu ta hay là Phùng Tề Chính, lòng trung thành của họ đều có cái giá, huống hồ gì các người được tính là có cùng một kẻ địch bởi cậu ta làm thế vì người phụ nữ kia. Hiện giờ “kẻ địch” này đã thua, vậy thì con còn giá trị gì để lợi dụng trong mắt cậu ta?”

Hoắc Kiều thờ dài, trừng mắt nhìn Hàn Cố: “Bán đứng tôi thì anh cũng không có cái kết đẹp đâu.”

Hàn Cố lại cười: “Tệ nhất cũng chẳng qua là chết thôi, mà không phải ai cũng khao khát được sống đâu.”

Vào lúc này, Lục Nghiễm ngoài cửa cũng đã gõ một bàn chữ vào điện thoại, đưa cho Tiết Bồng xem.

Tiết Bồng cúi đầu nhìn, bỗng sững sờ.

Anh viết trên điện thoại: “Hoắc Đình Diệu đã có chuẩn bị từ sớm rồi, ông ta đăng một đoạn clip tự thú nhận tội lên mạng.”

Cùng lúc đó, Hoắc Đình Diệu cũng lấy điện thoại ra, mở Weibo, đoạn clip ông ta bảo thư ký đăng lên trang web của tập đoàn Hoắc Thị đã được chia sẻ lên Weibo, còn lên топ ba tin tức tìm kiếm hàng đầu.

Hoắc Đình Diệu mở clip, đặt điện thoại lên bàn cho Hoắc Kiều và Hàn Cố xem.

Trong clip, Hoắc Đình Diệu ngồi trong phòng làm việc nhà họ Hoắc, khuôn mặt mệt mỏi, dáng vẻ nghiêm túc, ánh mắt chân thành, vạch hết tội lỗi trước ống kính.

Nội dung có thể chia thành ba đoạn, đoạn đầu là thừa nhận mình từng mất phương hướng một khoảng thời gian vì đề trào lên cao, từng làm rất nhiều chuyện sai trái, cũng từng hại người, bởi ông ta muốn trào lên vị trí cao nhất, trở thành người có thể sửa đổi quy luật.

Đoạn thứ hai là hối lỗi, bảo rằng lúc mình đã lên được vị trí cao như mong muốn, nhìn lại tâm tư ban đầu lúc khởi nghiệp, mới phát hiện tất cả đều đã không thể quay lại được nữa, đồng thời cũng nhận ra mình sai trái nhường nào, gương vỡ khó lành, khó mà bù đắp được.

Cuối cùng, ông ta không thể sửa đổi quy tắc, ngược lại còn bị quy tắc làm thay đổi trong quá trình này, hiện giờ đã xấu mặt quá mức, mong những người khởi nghiệp sau này nhìn mối ăn năn này mà lấy đó để cảnh giác.

Đến đoạn thứ ba, Hoắc Đình Diệu lại nhắc đến một số hành động thiện ích mà tập đoàn Hoắc Thị báo đáp cho xã hội mấy năm nay, nhưng Hoắc Đình Diệu cũng đã cho biết, chuộc tội là một chuyện khác, những khoản quyên báo đáp này không thể đại diện cho việc đền tội trước pháp luật, vì thế ông ta quyết định tự thú, thành thật khai báo tội lỗi của mình.

Đoạn clip được chiếu tới đây, Hoắc Đình Diệu bật cười, nói với Hoắc Kiêu: “Bố bảo Hàn Cố tới là để hỏi hết những gì bố không hiểu trước lúc tự thú.”

Nói đến đây, Hoắc Đình Diệu đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa.

Đi đến hành lang, Hoắc Đình Diệu thở dài, đứng trước mặt Tiết Bồng và Lục Nghiễm: “Tôi đồng ý đi với các người.”

Trông Hoắc Đình Diệu không hề kinh ngạc, xem ra đã sớm biết Hoắc

Kiêu sẽ báo cảnh sát, vì thế thật sự đến phút này rồi, ông ta vẫn còn có thể vững vàng.

Lục Nghiễm nhìn Hoắc Đình Diệu, thấy được sức lực ở ông ta, nhưng cũng nhìn thấy được chút sợ hãi trong ánh mắt kia.

Chắc Hoắc Đình Diệu hiểu hơn ai hết, ông ta không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời nữa rồi.

Lục Nghiễm nhìn ra sau, hai cảnh sát phía sau nhanh chóng đi tới đưa Hoắc Đình Diệu đi, sau đó anh lại quay bước vào căn phòng nhỏ.

Trong phòng, Hoắc Kiêu và Hàn Cố đang đứng trước bàn.

Lục Nghiễm đi tới mấy bước, nói với giọng điệu đang làm việc: “Mời hai anh theo chúng tôi, hỗ trợ cảnh sát điều tra luôn một chuyến.”

Tiết Bồng theo vào sau, lập tức nhìn thấy bức ảnh trên tường.

Mấy giây sau, cô lại nhìn Hàn Cố.

Hàn Cố lại rất bình tĩnh, dường như không có ý kiến với kết cục của mình, hẳn không nói lời nào, nhanh chóng đi tới phía cảnh sát đang chờ ngoài cửa.

Sắc mặt Hoắc Kiêu lại không được tốt lắm, chỉ là đang cố khống chế biểu cảm, giữ gìn hình tượng, lại còn nói: “Vất vả cho mọi người rồi.”

Chương 189: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 45

Sau khi Hoắc Đình Diệu tự thú, chi đội đã cử ra một số lượng lớn cảnh sát lục soát nhà họ Hoắc, muốn tìm ra chứng cứ phạm tội của Hoắc Đình Diệu.

Tổ chuyên án cũng đã thẩm vấn Hoắc Đình Diệu rất lâu.

Trong quá trình thẩm vấn, Hoắc Đình Diệu thừa nhận hết chuyện mình từng bảo Phùng Tề Chính thuê sát thủ giết người.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là Hoắc Đình Diệu lại cũng chủ động thừa nhận chuyện Phùng Tề Chính bị chụp thuốc mê rồi giao lại cho Thường Trí Bác.

Hoắc Đình Diệu cho biết lý do là vì trước đó mình từng gặp Thường Trí Bác, giao dịch với nhau rằng chỉ cần ông ta giao Phùng Tề Chính ra, đồng thời tự thú sau đó, Thường Trí Bác sẽ bằng lòng chữa đường sống cho ông ta.

Hoắc Đình Diệu tự nhận là thật ra mấy năm nay mình cũng thấy hối hận, áy náy sâu sắc, rất muốn làm chút chuyện để chuộc tội, hơn nữa đã muốn tự thú lâu rồi, thế nên mới đồng ý với Thường Trí Bác.

Hoắc Đình Diệu còn nói, mình sống đến bây giờ, không để Thường Trí Bác giết quách mình đi là vì Tiết Ích Đông.

Tiết Ích Đông là nhân tài hiếm có của thành phố Giang, nếu năm đó không chết vì sai lầm của ông ta, thì hiện giờ thành phố Giang chắc

chấn sẽ khác lắm.

Cũng trong mấy năm nay, sau khi đầu tư vào sự nghiệp bảo vệ môi trường, ông ta mới dần nhận thức được chuyện này.

Ông ta bảo khi còn trẻ mình thật sự quá ngu muội, hoàn toàn không biết thao tác của họ trái với quy định, lại còn gây tổn thương đến đời sau.

Sau đó, Hoắc Đình Diệu cũng khai ra người phục vụ tiêm Trialozam cho Phùng Tề Chính ở biệt thự hôm đó, cảnh sát cũng đã bắt được người này.

Người phục vụ đó cũng khẳng khẳng là Hoắc Đình Diệu đã ra lệnh cho mình, sau khi xong chuyện, Hoắc Đình Diệu vội vã rời khỏi biệt thự, lại còn bảo mình mang theo kim tiêm và chai thuốc đi cùng.

Lúc Tiết Bồng nghe thấy những lời này thì đã là chiều thứ hai sau khi Hoắc Đình Diệu tự thú, lúc đó, Tiết Bồng vừa giám định xong một mớ vật chứng, đang định đến Chi đội Hình sự nghe ngóng.

Chỉ là vừa vào tới chi đội thì lại nghe thấy Lục Nghiễm đang đứng bên ngoài bàn về tình tiết vụ án với những người trong tổ chuyên án.

Lục Nghiễm nhìn thấy Tiết Bồng, dãn dò Hứa Trăn vài câu rồi đi tới.

Tiết Bồng đưa cà phê trong tay cho anh: “Em tính tới nghe thẩm vấn, xong rồi à?”

Lục Nghiễm nói: “Mới xong một đoạn, luật sư của Hoắc Đình Diệu tới rồi, lát nữa sẽ cho Hoắc Đình Diệu nghỉ ngơi, tối đến mới tiếp tục.”

Hai người vừa nói vừa bước vào phòng làm việc của Lục Nghiễm.

Tiết Bồng khẽ nhíu mày: “Nghe nói Hoắc Đình Diệu nhận tội hết rồi à?”

“Ừ.” Lục Nghiễm nói: “Anh cũng bất ngờ lắm. Ban đầu bọn anh còn nghĩ, có lẽ ông ta sẽ ngụy biện chuyện mình làm, không ngờ không chỉ không làm vậy mà còn ôm luôn vụ của Phùng Tề Chính.”

Tiết Bồng: “Ông ta định phui sạch hiềm nghi của Hoắc Kiêu à? EM không hiểu, nhìn cha con họ đâu có tình cảm sâu đậm tới vậy?”

“Nếu không xuất phát từ tình cảm mà là lợi ích thì sao?” Lục Nghiễm nói: “Vụ án của Phùng Tề Chính dính dáng đến tội cố ý giết người, nhưng Hoắc Kiêu chỉ là tòng phạm, theo quy định pháp luật hình sự thì có thể xử nhẹ, giảm nhẹ thậm chí là miễn tội. Với hành vi của Hoắc Kiêu thì không thể nào miễn tội được, chắc là sẽ bị xử nhẹ. Chỉ là nếu thế thì Hoắc Thị mở họp cổ đông, không thể nào chọn Hoắc Kiêu làm chủ tịch hội đồng được. Đến lúc Hoắc Kiêu ra tù, dù là ba năm hay năm năm thì lúc đó tập đoàn Hoắc Thị cũng đã không biết thành ra thế nào rồi.”

Tiết Bồng: “Nói thế là Hoắc Đình Diệu không muốn đặt hết vốn liếng vào một chuyện nên mới quyết định hy sinh mình sao?”

Chỉ cần có thể giữ lại Hoắc Kiêu, thế thì cũng có thể giữ lại tập đoàn Hoắc Thị.

Chỉ cần còn sống là tương lai sẽ có hy vọng.

Lục Nghiễm ngẫm nghĩ rồi nói: “Điều này tạm thời vẫn còn chưa chắc chắn. Nhưng mà hôm nay thẩm vấn, thái độ nhận lỗi của ông ta quả thật rất tốt, lời khai cũng khớp với vật chứng, thêm cái cái clip ông ta đăng lên mạng trước đó nữa, bây giờ cả thành phố Giang đều có thể làm chứng là ông ta tự thú.”

Nghe đến đây, Tiết Bồng không nói nữa, cô bỗng thầm hiểu ra.

Bước cờ cuối cùng của Hoắc Đình Diệu vẫn thật sự cao siêu.

Lần này coi như Hoắc Đình Diệu đã đâm cho cả cái thành phố Giang thành cái tổ ong, không chỉ đơn giản là án hình sự nữa, lãnh đạo bên trên đã quyết định xử lý ông ta, dù chạy thế nào cũng không thoát nổi, hơn nữa chống đối sẽ chỉ nặng tội thêm.

Vì thế “đường sống” duy nhất của ông ta là tự thú.

Tất nhiên là tự thú cũng cần có kỹ thuật, nếu chưa kịp tự thú đã bị cảnh sát bắt được, thế thì không thể tính là tự thú, vì thế ông ta đã để lại clip nhận tội trước, đăng lên mạng để làm bằng chứng.

Ngoài ra, trong lúc thẩm vấn cũng cần phải hợp tác điều tra, thành thật khai báo, nếu không cũng không thể tính.

Hoắc Đình Diệu làm thế hẳn là để lấy khả năng nhỏ nhen: Hoãn từ hình.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng bỗng chốc thấy ớn lạnh.

Cô ngồi xuống sofa, nhìn chăm chăm vào cái bàn trước mặt, tuy biết trường hợp đó rất nhỏ, gần như là không thể.

Đương nhiên là để được án hoãn từ hình, còn cần phải có một mấu chốt bắt buộc...

Vào lúc này, điện thoại trong túi Tiết Bồng bỗng rung.

Tiết Bồng lấy ra xem, là một số lạ gọi tới.

Lục Nghiễm cũng đã thấy.

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào dòng số đó, trong lòng cũng có linh tính, cô nghe máy ngay trước mặt Lục Nghiễm.

Bên kia đầu dây lên tiếng: “Chào cô, cho hỏi có phải cô Tiết Bồng không ạ? Tôi họ Vương, là luật sư đại diện cho ông Hoắc Đình

Diệu...”

Tiết Bồng vừa nghe tới đây, trong lòng đã ngầm hiểu, cô ngắt lời người kia: “Anh đại diện thân chủ của mình bàn chuyện bồi thường cho người nhà nạn nhân là tôi đây sao?”

Vương Trạch Vân giật mình, nhanh chóng giải thích.

Tiết Bồng không có kiên nhẫn nghe, cô lại ngắt lời lần nữa: “Đừng có nghĩ thế này sẽ nhận được đơn bãi nại, bồi thường kinh tế không phải kim bài miễn tử.”

Nói rồi, Tiết Bồng cúp máy, siết chặt điện thoại trên bàn.

Lục Nghiễm hỏi: “Luật sư của Hoắc Đình Diệu à?”

“Ừ” Tiết Bồng nhẹ nhàng gật đầu, mặt lạnh căm: “Em biết ngay mà, loại người này sẽ không dễ dàng chịu thôi vậy đâu, nghĩ có tiền là muốn sao cũng được...”

Tiết Bồng là cảnh sát, tất nhiên cô cũng biết cho dù được thể hiện rõ ràng cao tay nhất thì nhất định cũng phải khống chế khắt khe điều kiện bồi thường, phạm tội nghiêm trọng tuyệt đối không cân nhắc đến bồi thường, nhưng mấy năm nay vẫn có toà án ở một số nơi đổi án tử hình thành hoãn tử hình, khiến rất nhiều người cho rằng chỉ cần có tiền là có thể tránh được tử hình, mua lại được mạng.

Trong một vài vụ án, đối với một số gia đình nạn nhân có điều kiện kinh tế không tốt, họ vốn đã khó khăn bởi hoàn cảnh kinh tế rồi, nếu hoà giải được với bị cáo thông qua vấn đề bồi thường, thế thì ở một mức độ nào đó, bị cáo có thể được chuyển từ hoãn tử hình thành tù chung thân.

Đương nhiên là Hoắc Đình Diệu phạm tội với tình tiết nghiêm trọng, gần như là không thể nào thể được, nhưng theo tình hình hiện tại, ông ta hoàn toàn không chấp nhận số phận, còn cựa một ván cuối

cùng, không thì luật sư cũng đã không làm việc ngay khi vừa mới tự thú ngày thứ hai như thế.

Tiết Bồng nhắm mắt lại, lòng cô thấy kinh tởm, căm phẫn hơn bao giờ hết.

Qua một lúc sau, Lục Nghiễm ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, đặt ly nước ấm vào lòng bàn tay cô.

Tiết Bồng chứng lại, mở mắt ra, uống một hơi hết nửa ly nước, nén lửa giận xuống.

Sau đó, cô nghe Lục Nghiễm nói: “Có muốn nghe suy nghĩ của anh không?”

Tiết Bồng quay sang, hít một hơi rồi gật đầu.

Lục Nghiễm vén tóc mai của cô ra sau tai, thấp giọng nói: “Anh lại thấy chuyện đã đến nước này, Hoắc Đình Diệu càng làm nhiều chuyện lật vật thì càng bất lợi cho ông ta. Ngoài mặt thì ông ta muốn đi theo con đường tự thú và bồi thường, muốn cược một cơ hội sống, bởi vì trước kia quả thật có một số vụ án đã được sửa đổi vì đó, trong đó cũng có dính tới một số nhà tư pháp thối nát nữa. Nhưng vụ án này không giống trước, nó có sức ảnh hưởng rất lớn ở thành phố Giang, không chỉ chấn động đến trên tỉnh mà hiện giờ còn có rất nhiều kênh truyền thông và cư dân mạng đang quan tâm. Có bao nhiêu con mắt nhìn vào như thế, ông ta còn dám làm mấy trò lắt nhắt này, em nghĩ toà án sẽ nghĩ sao? Nếu ông ta thật sự lấy được đơn bãi nại của tất cả người nhà nạn nhân, người dân sẽ nghĩ sao?”

Tiết Bồng yên lặng lắng nghe, cơn tức giận cũng dần dịu xuống: “Em hiểu lý lẽ này, chỉ là bức tức nhất thời thôi. Em muốn gọi cho mẹ em trước, tay luật sư này chắc chắn sẽ làm phiền đến mẹ.”

Nói rồi, Tiết Bồng nhanh chóng đứng dậy, bước ra khỏi phòng làm việc gọi điện cho Trương Vân Hoa.

Quả nhiên là thế, mấy phút trước, Trương Vân Hoa cũng nhận được điện thoại của luật sư Vương, bà cũng tức tối không chịu được.

Tiết Bồng vội an ủi Trương Vân Hoa vài câu, đến lúc kết thúc quay trở lại, biết được tổ chuyên án sắp sửa thẩm vấn đến Hàn Cố.

Tiết Bồng xin phép rồi vào phòng thẩm vấn cùng Hứa Trăn và Phương Húc.

Trong phòng thẩm vấn, Hàn Cố đang ngồi trước bàn, vẻ mặt bình tĩnh, trông hơi hợt hơn bình thường một chút.

Tiết Bồng đi tới góc ngồi, cô ngược mắt nhìn Hàn Cố.

Cô nhìn thấy chút nụ cười ở đáy mắt hắn.

Tiết Bồng không trả lời, cô cụp mắt, nhanh chóng nghe thấy Hứa Trăn bắt đầu hỏi.

Nửa đầu, Hàn Cố thuật lại tất cả mọi tội lỗi của Hoắc Đình Diệu mà mình biết, đến nửa sau thì lại nói về kế hoạch của mình và Thường Trí Bác, Tiết Bồng.

Câu chuyện này bắt đầu từ sau khi Tiết Dịch và Hoắc Kiêu hẹn hò.

Khi đó Tiết Dịch chỉ có một mục đích chính là khiến Hoắc Kiêu một lòng một dạ với mình, Hàn Cố đã gợi ý cho cô ấy rất nhiều.

Muốn thật sự vào được nội tâm của một người, ngoài việc kề cận lâu dài, còn phải có thời khắc đánh thẳng vào tâm hồn.

Muốn đánh thẳng được vào linh hồn Hoắc Kiêu thì phải hiểu nội tâm anh ta trước.

Trong lúc hẹn hò, Tiết Dịch dần biết được hoàn cảnh lớn lên của

Hoắc Kiêu, dần phát hiện Hoắc Kiêu cũng giống như Hoắc Ung với tâm lý biến thái, cả hai đều thiếu tình thương của mẹ và sự quan tâm từ phái nữ, người thế này vừa tự ti, vừa có khao khát với nữ giới.

Nhưng Hoắc Kiêu lại phức tạp hơn Hoắc Ung, anh ta biết nhẫn nhịn hơn, giỏi vờ vịt hơn, vì thế nếu chỉ dùng kế kèn cạnh lâu dài thì không hề hấn gì với Hoắc Kiêu cả, còn phải để Hoắc Kiêu biết, Tiết Dịch với anh ta là cùng một loại người, là một cặp trời sinh.

Cơ hội này là là Hoắc Ung tặng cho.

Đoạn này Tiết Bồng có nghe thấy trước đây, Hoắc Ung muốn đối phó với Hoắc Kiêu, lại bị Hoắc Kiêu đánh trả, chuyện thiện Hoắc Ung lại còn là do Tiết Dịch gợi ý.

Hôm xong chuyện, Hoắc Kiêu thật sự rất vui, đó cũng là lần đầu tiên anh ta cười lớn trước mặt Tiết Dịch, lần đầu tiên không còn đè nén bản thân mình, vứt bỏ cả cái mặt nạ quân tử thanh thoát luôn đeo trên mặt.

Cũng vì lần đó, Hoắc Kiêu cũng bắt đầu đối xử với Tiết Dịch khác trước, anh ta đã thật sự giải phóng chính mình, cũng mở nội tâm với cô ấy, đồng nghĩa với việc cho Tiết Dịch cơ hội bày mưu tính kế.

Kể đến đây, Hàn Cố lại chuyển chủ đề: “Tiết Dịch là người bạn gái đầu tiên của Hoắc Kiêu, trên danh nghĩa cũng có thể tính là tình đầu, vì thế cậu ta rất quý trọng cô ấy, lại còn sợ mất đi. Thật ra trước khi gặp Hoắc Đình Diệu, Tiết Dịch chưa từng nghĩ rằng sẽ chỉ coi cậu ta như bàn đạp, tuy chỉ là lợi dụng và đầu tư tình cảm, nhưng cũng thật sự coi như là một công việc.”

Tiết Bồng ngồi trong góc bỗng ngạc nhiên, dần nhúu mày lại.

Chỉ đơn giản thế là nắm được Hoắc Kiêu rồi sao? Chỉ vì gợi ý chuyện bắt cóc Hoắc Ung thôi sao?

Hoắc Kiêu tính tình đa nghi, tự ti, nhưng lại tôn sùng bản thân, người như thế rất dễ suy tính thiệt hơn.

Vì thế chỉ vì chuyện Hoắc Ung thì e là cũng chỉ có thể đạt được bước “thu hút” ban đầu, còn chưa đủ kiên cố, cũng không đủ khiến Hoắc Kiêu vẫn vương mắc tới mười năm sau.

Đương nhiên là một phần nhỏ trong số đó có thể đạt được hiệu quả.

Dù gì thì mười năm sau này, Hoắc Kiêu vẫn chưa hề công khai với cô gái nào, những cô gái anh ta gặp gỡ sau đó cũng chỉ nắm vào tiền tài và thân phận cậu cả nhà họ Hoắc, không biết bên dưới lớp mặt nạ là bộ mặt thế nào, tất nhiên là không thật sự yêu anh ta.

Trong lòng Hoắc Kiêu đương nhiên cũng rõ, vì thế càng không tìm được người bị nữ để mở rộng tấm lòng, càng thấy Tiết Dịch đáng quý hơn.

E là suốt mười năm nay, Hoắc Kiêu cũng thầm vô thức tô điểm thêm cho tình cảm của mình với Tiết Dịch, coi Tiết Dịch như nốt ruồi son.

Thế nhưng cũng không biết là sao, Tiết Bồng cứ thấy còn có một số việc gì đó nữa, Hàn Cố đã cố ý bỏ qua.

Nhưng đây chỉ là trực giác nhất thời của cô, không có chứng cứ.

Cho đến khi Phương Húc nói: “Thế thì Tiết Dịch và Hoắc Đình Diệu có mối quan hệ thế nào với nhau?”

Tiết Bồng cũng ngừng suy nghĩ mà ngước lên.

Hàn Cố nhớ lại: “Lúc Tiết Dịch vừa mới quen biết Hoắc Đình Diệu, giữa họ không có xảy ra chuyện gì đặc biệt. Tiết Dịch chỉ nói với tôi là cô ấy đã gặp bố của Hoắc Kiêu, ông ta là một người kín đáo khó lường, nhưng cũng khá là hoà nhã với cô ấy. Sau đó, Hoắc Kiêu đưa Tiết Dịch đến nhà họ Hoắc nhiều lần, Tiết Dịch lại gặp Hoắc Đình

Diệu thêm mấy lần nữa, họ còn nói chuyện phiếm với nhau, Hoắc Đình Diệu còn hỏi Tiết Dịch, sau này muốn thi vào đại học nào, muốn làm công việc như thế nào, toàn là những câu hỏi rất bình thường.”

Sau đó, Hoắc Đình Diệu bắt đầu quan tâm đến hoàn cảnh gia đình và cuộc sống của Tiết Dịch, vì vậy mà biết được bố cô ấy là Tiết Ích Đông.

Vì Hoắc Đình Diệu và Tiết Ích Đông từng tiếp xúc với nhau, hơn nữa khi đó còn chưa có ai nghĩ rằng ông ta lại có liên quan đến cái chết của Tiết Ích Đông, vì thế khi Hoắc Đình Diệu dùng cái có “bạn cũ”, nhiều lần ca ngợi cống hiến của Tiết Ích Đông cho thành phố Giang, cảm thấy nuối tiếc với cái chết của ông, ông ta đã nhanh chóng đến gần hơn với Tiết Dịch.

Vì nhắc đến Tiết Ích Đông nên Tiết Dịch thường xuyên uống trà nói chuyện cùng Hoắc Đình Diệu, Hoắc Đình Diệu cũng bắt đầu tỏ vẻ quan tâm hơn với “con gái kẻ địch”, mở miệng là luôn quan tâm đến tương lai của cô ấy, dần phát triển thành hình thức thực tế, không chỉ bảo là có thể hỗ trợ cô ấy trong cuộc sống, thậm chí còn nói rằng mình quen với luật sư nổi tiếng nhất thành phố Giang, họ có thể sắp xếp một số vị trí rất ổn, nếu Tiết Dịch có hứng thú thì sau khi lên đại học có thể tới đó thực tập.

Cũng chính vào lúc đó, Tiết Dịch mới lóe lên cảnh giác.

Nhưng cô ấy lại nghĩ đi nghĩ lại, thấy chắc là mình nghĩ sâu xa quá, nhầm rồi.

Cho đến một ngày, cuối cùng Hoắc Đình Diệu cũng vượt qua lớp ngăn cách, ông ta nói với Tiết Dịch, mình chuẩn bị đi công tác, cần một người khác giới trẻ trung, hiểu một chút kiến thức luật pháp, biết đối nhân xử thế đi cùng.

Nghe đến đây, Tiết Bồng ngồi trong góc bỗng thót tim.

Cô không nhúc nhích, chỉ vô thức siết chặt tay, nhớ lại một chút kỷ ức.

Hôm đó, cô về nhà, nhìn thấy Tiết Dịch đang thu xếp hành lý trong phòng mình.

Cô hỏi Tiết Dịch định đi đâu.

Tiết Dịch nói cuối tuần muốn tới căn nhà của bố ở mấy ngày.

Nhưng cuối tuần Tiết Bồng chạy đến căn nhà hai tầng tìm Tiết Dịch, căn nhà lại trống không, không có Tiết Dịch, cũng không có hành lý, trên bàn còn đóng bụi.

Sau đó Tiết Bồng hỏi Tiết Dịch rốt cuộc đã đi đâu?

Tiết Dịch chỉ nói là ra ngoài chơi với bạn trai, sợ Trương Vân Hoa hỏi này hỏi nọ nên mới nói dối.

Tiết Bồng hít sâu một hơi, nghe thấy Hàn Cố nói: “Tiết Dịch không bàn bạc chuyện này với tôi, sau đó tôi mới biết. Cô ấy nói mình đã suy nghĩ rất rõ ràng, thay vì đợi Hoắc Kiều nắm quyền, chi bằng đầu tư sang Hoắc Đình Diệu, hơn nữa Hoắc Đình Diệu còn quen biết Tiết Ích Đông, họ từng là bạn, Hoắc Đình Diệu rất tôn trọng Tiết Ích Đông. Vì thế cô ấy muốn lợi dụng Hoắc Đình Diệu yêu ai yêu cả đường đi, sử dụng sức mạnh của ông ta để điều tra vụ tai nạn của Tiết Ích Đông.”

Nghe đến đây, cảm xúc Tiết Bồng bắt đầu quay cuồng, trong đầu cứ ong ong.

Tay cô đã siết thành nắm, nghĩ tới những lời dối trá của Hoắc Đình Diệu, nhớ tới khuôn mặt vô liêm sỉ của ông ta hôm đó, lại nghĩ tới chuyện Tiết Dịch bị lừa gạt, sau đó đột nhiên biết được chân tướng, chịu phải cú sốc nặng nề...

Dù cô chỉ ngồi đây nghe thôi mà cũng đã thấy không thờ nổi.

Bên kia, Hàn Cố tiếp tục nói, sau đó Tiết Dịch nói những chuyện này với Hoắc Kiêu, đương nhiên là Hoắc Kiêu không chấp nhận nổi, nhưng ngoài mặt, anh ta không dám trở mặt với Hoắc Đình Diệu, chỉ có thể chọn nuốt cục tức này xuống.

Chuyện này cũng đã trở thành “đề tài nói chuyện” trên bàn ăn của nhà họ Hoắc

Đó là chuyện Hoắc Ung nói với Hàn Cố sau này, không chỉ là chuyện khiến Hoắc Ung dỗi ý, mà còn lại điểm yếu hiểm hoi mà Hoắc Ung nắm được ở Hoắc Kiêu, đã nắm được rồi thì tất nhiên lâu lâu sẽ nhắc tới, làm Hoắc Kiêu thấy kinh tởm.

Với tính cách của Hoắc Kiêu, anh ta quyết sẽ không nhin cục tức này mãi, chỉ giữ vẻ bình thản ngoài mặt.

Cách tốt nhất để ngăn cản mối quan hệ của Tiết Dịch và Hoắc Đình Diệu khi đó, xem ra chỉ có thể là nói cho Tiết Dịch biết chân tướng.

Hàn Cố nói: “Tôi không biết Hoắc Kiêu biết cái chết của Tiết Ích Đông có liên quan tới Hoắc Đình Diệu bao giờ, theo lời cậu ta, cậu ta biết được sau khi quen Tiết Dịch. Khi đó cậu ta rất đắn đo, cũng rất đau khổ, cậu ta biết vì chuyện này mà Hoắc Đình Diệu tuyệt đối sẽ không thể nào cho phép Tiết Dịch bước vào cửa nhà họ Hoắc, Tiết Dịch biết được chắc chắn sẽ rời xa cậu ta, nhưng trong lúc cậu ta đang tiến thoái lưỡng nan, Tiết Dịch lại quay sang chọn Hoắc Đình Diệu.”

Chuyện tiếp theo nghĩ cũng biết được, Tiết Dịch hoàn toàn không chấp nhận nổi cú sốc mà chân tướng mang tới, cô ấy không chỉ dờ dẩn mà còn hết sức suy sụp.

Tiết Dịch sắp sửa mười tám tuổi, tâm trí vẫn chưa kiên cường đến mức có thể vượt qua vướng mắc đó.

Có lẽ cô ấy tàn nhẫn, quyết liệt, có lẽ cô ấy có thể buông bỏ tình yêu, điều mà đa số phụ nữ không làm được, thậm chí còn biết lợi dụng tuổi trẻ và trí thông minh của mình làm vốn liếng, giẫm lên nấc thang tiến thẳng đến quyền thế.

Nhưng cô ấy cũng có điểm yếu.

Hàn Cố cup mắt, nói rất nhẹ nhàng: “Hôm đó Tiết Dịch đến tìm tôi, cô ấy đau đớn khóc lóc, khóc rất lâu, sau đó cứ ngồi thờ thẫn đến tận trời sáng. Đến lúc bình tĩnh lại, cô ấy mới nói với tôi, cô ấy biết chuyện Hoắc Đình Diệu hối lộ, trong lúc tham gia tiệc riêng với Hoắc Đình Diệu, cô ấy còn nhìn thấy một sổ quan chức chính phủ, trong sổ đó có Phó Thị trưởng tiền nhiệm của thành phố Giang. Cô ấy tận mắt nhìn thấy những giao dịch trên bàn tiệc kia, cũng nhìn thấy khuôn mặt thật của đám người đó. Cô ấy nói với tôi, hiện giờ muốn rút lui cũng đã không kịp nữa, Hoắc Đình Diệu có thể giết bố cô ấy, thì cũng có thể giết chính cô ấy, cả mẹ và em gái cô ấy nữa.”

Nghe thấy Tiết Dịch nói những lời này, Hàn Cố đã có linh cảm không tốt, hấn sợ Tiết Dịch sẽ làm chuyện gì ngốc nghếch, khuyên can khẩn cầu nhiều lần, khuyên cô ấy tiếp tục ở lại bên cạnh Hoắc Đình Diệu thu thập chứng cứ phạm tội.

Nhưng Tiết Dịch lại nói, Hoắc Kiêu là người nói mình nghe chân tướng, với con người của Hoắc Kiêu, anh ta không thể nào nhìn cô ấy tiếp tục giữ mối quan hệ với Hoắc Đình Diệu mà không lên tiếng.

Không bao lâu sau, đến lúc Hoắc Kiêu suy nghĩ rõ mối quan hệ thiệt hơn, anh ta sẽ nói với Hoắc Đình Diệu là cô ấy biết cả rồi.

Đến lúc đó, tất cả đều sẽ không còn kịp nữa.

Tiết Dịch suy nghĩ cả đêm, chỉ nghĩ ra mỗi một cách, đó vừa là “lùi bước”, lại vừa không phải để lại hậu hoạn cho người nhà.

Cô ấy có thể chết, dù cô ấy có không muốn tới cỡ nào.

Nhưng cô ấy bắt buộc phải chết cho có giá trị, hơn nữa không thể tự sát.

Nếu tự sát thì cũng vẫn sẽ khiến Hoắc Đình Diệu nghi ngờ.

Bắt buộc phải là bị giết.

Nếu là “bị giết” thì người làm chuyện này không thể là Hàn Cố, Thường Trí Bác cũng chưa thể biết được.

Vì thế họ nghĩ đi nghĩ lại, quyết định gắn mác “hung thủ” cho Hoắc Kiêu hoặc Hoắc Ung, ít nhất thì phải lợi dụng chuyện này để khử đi một người nhà họ Hoắc.

Chỉ là sau đó, hai lần đều thất bại.

Hoắc Kiêu và Hoắc Ung đều không đến “hiện trường vụ án” mà họ đã chuẩn bị sẵn như kế hoạch, ngược lại còn bị Phương Tử Oánh, người luôn đi theo Tiết Dịch phát hiện.

Sau khi biết được ngọn nguồn, Phương Tử Oánh chủ động nói rằng mình bằng lòng làm “hung thủ”.

Ban đầu, Tiết Dịch không đồng ý chuyện này.

Con đường này là do cô ấy chọn, không thể để người vô tội như Phương Tử Oánh “chết cùng”.

Phương Tử Oánh lại nói, tuy Tiết Dịch đã từng đe dọa Lưu Cát Dững, khiến Lưu Cát Dững giao ra clip và ảnh khoả thân của cô ta, khiến cô ta yên ổn được nhất thời, nhưng dù gì cô ta cũng biết chuyện Lưu Cát Dững giết Thẩm Chí Bân, bắt cóc Hoắc Ung, sau này rất có thể sẽ gặp phải bất trắc.

Đến lúc đó sẽ không có ai có thể bảo vệ cô ta, cô ta lại không có khả

năng tự bảo vệ mình, chắc chắn sẽ bị diệt khẩu.

Cái chết như thế rất không đáng, cô ta vẫn còn chưa báo đáp Tiết Dịch.

Cũng chính vào giây phút đó, Tiết Dịch đã bị Phương Tử Oánh thuyết phục.

Tiết Dịch nói cho Hàn Cố nghe kế hoạch vừa thay đổi, còn “gửi gắm” Phương Tử Oánh cho hắn, xin hắn nhất định phải chăm sóc, bảo vệ cho Phương Tử Oánh đến cùng.

Sau đó, cô ấy dạy Phương Tử Oánh phải đàm như thế nào, còn nói với Phương Tử Oánh, sắp tới gặp những người khác thì phải nói sao, còn chuyển lời đến cho Hoắc Kiêu thế nào, bảo rằng người mình yêu nhất luôn là anh ta, nhất định phải chuyển lời như thế.

Kể đến đây, Phương Húc và Hứa Trăn nhìn nhau, Hứa Trăn lên tiếng hỏi: “Lẽ nào hai người không nghĩ đến chuyện báo cảnh sát sao?”

Hàn Cố bỗng bật cười, vừa cười vừa lắc đầu nhưng không trả lời.

Mấy giây sau, Hàn Cố ngẩng đầu, nhìn về phía Tiết Bồng đang ngồi trong góc: “Trong cuộc gọi cuối cùng đó, người Tiết Dịch không yên tâm nhất chính là em. Anh nhớ rất rõ, cô ấy nói em gái mình rất thích kỹ thuật hình sự, còn có thiên phú giám định dấu vết, sau này chắc chắn sẽ trở thành một cảnh sát tốt. Nếu như có một ngày, em chạm tới được những chân tướng này, cô ấy mong em có thể tha thứ cho mình...”

Tiết Bồng lại đứng bật dậy, đi ra khỏi cửa.

Cửa đóng lại, cuộc thẩm vấn trong phòng vẫn tiếp tục.

Tiết Bồng đứng ở bên ngoài, tựa vào tường hành lang, hít sâu từng hơi một.

Cô không biết câu chuyện Hàn Cố kể có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là dối, cắt ghép bao nhiêu, giấu giếm bao nhiêu, nhưng cô tin những lời này hẳn là sát với sự thật hơn lời của Hoắc Kiêu.

Nhưng dù là thế, cô vẫn thấy Hàn Cố đã giấu một số chuyện.

Đương nhiên là dù ghép câu chuyện của cả ba người là Hoắc Đình Diệu, Hoắc Kiêu và Hàn Cố lại với nhau thì cũng không phải là đáng vẽ toàn diện của câu chuyện, vẫn còn thiếu vài mảnh ghép nữa.

Người biết được toàn bộ chân tướng, e là chỉ có bản thân Tiết Dịch.

Hơn nữa với tính cách của Tiết Dịch, có lẽ có một số chuyện, cô ấy sẽ giấu luôn cả Hàn Cố...

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng lại hít sâu một hơi, gạt bỏ hết những suy nghĩ không cần cứ này, đứng thẳng người, chuẩn bị vào toilet rửa mặt để bình tĩnh lại.

Nhưng cô vừa rẽ sang góc, ngẩng lên đã thấy có ba người đi tới từ đối diện.

Hai người trong số đó là cảnh sát của tổ chuyên án, người đi theo phía sau họ lại là Phương Tử Oánh.

Tiết Bồng khựng bước, đến lúc đi tới gần, Phương Tử Oánh cũng nhìn thấy cô.

Ánh mắt Tiết Bồng rất phức tạp, cô khẽ mím môi nhú mào, hiện giờ cô đã biết được phần lớn chân tướng, tâm trạng khi nhìn thấy Phương Tử Oánh tất nhiên là cũng khác so với ban đầu.

Phương Tử Oánh dường như cũng không như trước kia nữa, cô ta bớt thận trọng quá mức, không còn cứng đờ, lưng cũng thẳng tắp.

Vào giây phút ánh mắt cả hai lướt qua nhau, Phương Tử Oánh còn nhoẻn cười.

Chương 190: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 46

Silly Talk lại nhanh chóng đăng tải tiếp một bài đăng lên mạng, nội dung cũng chỉ là tiếp tục vạch trần tội ác của nhà họ Hoắc.

Lần này Tiết Bồng nhìn thấy cũng chẳng dao động gì.

Cư dân mạng vẫn thảo luận cuồng nhiệt như bình thường, rất nhiều người bất bình không thôi, chất vấn rằng sao người tốt lại không được kết cục tốt, người ác lại có thể trèo lên cao tới thế, ăn bánh bao tẩm máu người, hưởng đủ vinh hoa.

Cũng có người nói, đó là bởi vì người tốt có giới hạn, người ác không có, người ác mới có thể nhất thời chiếm thế thượng phong, chèn ép người tốt.

Còn có một số người gắn thẻ cả Weibo của các ban ngành chính phủ, hỏi quan chức rằng lần này có thật sự sẽ trị tội không, đừng giảm nhẹ tội, đừng có làm hời hợt, qua mắt người dân.

Bởi trước đó đã có quá nhiều chuyện, chỉ có nửa trên mà không có kết quả, còn có một số chuyện hai ba năm sau mới có kết quả phán quyết, hơn nữa người dân vẫn cảm thấy không vừa lòng.

Cứ như thế, trung tâm cuộc thảo luận là nhà họ Hoắc tiếp tục gây sốt ba ngày.

Trong ba ngày này, Hoắc Đình Diệu vẫn duy trì hình tượng thành thật để nhận khoan hồng ở Cục Cảnh sát, ở một bên khác, Hoắc Kiều

cung cấp xong lời khai, bèn về tập đoàn Hoắc Thị lo liệu đại cuộc.

Lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Hoắc Thị mở họp hai ngày liên tiếp, bàn về vấn đề sống chết tiếp tới của tập đoàn, còn bàn về nguy cơ từ hành vi phạm tội của Hoắc Đình Diệu.

Trang mạng của tập đoàn Hoắc Thị đã sớm đăng thông báo bãi bỏ chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị của Hoắc Đình Diệu, đồng thời bằng lòng hợp tác với cảnh sát tích cực điều tra, những lãnh đạo cấp cao và cổ đông khác cũng đang âm thầm tính toán cho người kế nhiệm và mình chọn.

Những tay lãnh đạo và cổ đông này đều theo lên từ thời Hoắc Đình Diệu, tất nhiên cũng chẳng phải dạng vừa, họ hiểu quy tắc cá lớn nuốt cá bé, người thua sẽ bị giẫm dưới chân, chỉ kẻ thắng cuộc mới có thể sửa đổi lịch sử.

Hoắc Đình Diệu đổ xuống, những người bên dưới đương nhiên là cũng muốn phản pháo, đám “người kỳ cựu” này ai ai cũng xảo trá, mưu sâu kế rộng, sẽ chẳng ai coi Hoắc Kiều ra gì, dù anh ta có giỏi giang cỡ nào, xét về kinh nghiệm và tuổi tác, họ vẫn thấy Hoắc Kiều quá non nớt.

Hoắc Ung tham gia cả hai cuộc họp, từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười, dù đám già ôn dịch này có chọc ngoáy nhà họ Hoắc, thút thít chuyện Hoắc Đình Diệu trước mặt anh ta, có người thì vờ làm người tốt, mang tư cách cha chú ra bảo sẽ “giúp” giúp cha con họ quản lý Hoắc Thị thật tốt, còn nói là sắp tới không phải lo quá, bảo anh ta chỉ cần đợi tiền lãi mỗi năm là được.

Đối mặt với những chiêu trò này, Hoắc Kiều vẫn không tỏ thái độ, chỉ nhìn đám già gân này hát tuồng.

Mặt khác, ở Chi đội Hình sự.

Lục Nghiễm vừa họp với Phan Chấn Sinh và những người khác

xong, nhận chỉ thị của cấp trên, yêu cầu cảnh sát hình sự và cảnh sát kinh tế kết hợp với Viện Kiểm sát, điều tra nhắm vào hành vi phạm tội của tập đoàn Hoắc Thị.

Về đến phòng làm việc, Lục Nghiễm suy nghĩ rất lâu, bên bàn anh là hồ sơ về cổ đông và lãnh đạo cấp cao của Hoắc Thị, anh lật xe từng trang, chỉ sắp xếp được có chút manh mối.

Ngày hôm qua, Lục Nghiễm còn nhận được điện thoại Tần Bác Thành gọi đến từ phòng làm việc, ông nói mình đã nhận được phê chuẩn của tỉnh, lần này sẽ chi viện mạnh cho việc điều tra triệt để tập đoàn Hoắc Thị.

Cũng có nghĩa là dù chuyện có âm ỉ, cũng không cần chỉ làm vừa tới là ngưng.

Lục Nghiễm chống đầu, lại ngồi thêm một lúc, sau đó anh ra khỏi phòng làm việc, gọi người đưa Hàn Cố tới.

Hàn Cố bị giam trong phòng tạm giam mấy ngày nay, hẩn khai hết mọi chuyện có thể, vật chứng cũng đầy đủ, theo lý mà nói thì đã không còn gì để khai nữa, chỉ đợi sắp tới khép tội thôi.

Bởi khi Hàn Cố lại bị đưa tới hỏi chuyện, lại còn đưa tới phòng truy hỏi, những người trong tổ chuyên án đều kinh ngạc.

Đến cả chính Hàn Cố cũng ngạc nhiên lúc bước vào.

Thầm vấn là việc nhắm vào nghi phạm hoặc bị cáo, còn truy hỏi thường là để ghi lại chứng cứ, lời chứng của nhân chứng, nạn nhân hoặc người biết chuyện.

Cũng có nghĩa là lần này Hàn Cố nằm ở vế sau.

Lục Nghiễm đã ở trong phòng, cạnh bên có vài tệp hồ sơ, thấy Hàn Cố được đưa tới, anh chỉ ngược mắt, chỉ vào cái ghế đối diện: “Ngồi

đi.”

Đội Hàn Cố ngồi xuống, Lục Nghiễm lại nói: “Mở còng cho anh ta.”

Phượng Húc làm theo, sau đó đóng cửa lại, ngồi xuống cạnh Lục Nghiễm.

Lúc này, Lục Nghiễm mới nói: “Hoắc Đình Diệu đã gánh hết trách nhiệm vụ Thường Trí Bác làm nổ chết Phùng Tề Chính, ông ta còn cung cấp chứng cứ. Vì thế, chúng tôi đã thả Hoắc Kiêu ra, mấy ngày nay anh ta đang lo liệu đại cuộc ở Hoắc Thị.”

Hàn Cố bưng ly nước trước mặt lên uống một ngụm, nhăm nháp ngụ ý trong lời của Lục Nghiễm: “Đội phó Lục muốn hỏi tôi có thể cung cấp chứng cứ phạm tội khác của Hoắc Kiêu, tốt nhất là chứng cứ xác thực đúng không?”

Cho đến bây giờ, vụ Hoắc Ung bị bắt cóc năm mười sáu tuổi đã trôi qua mười năm, vật chứng đã mất hết, nhân chứng chỉ còn có mình Lưu Cát Dững.

Nhưng chỉ dựa vào lời nói từ một phía của Lưu Cát Dững thì rất khó khép tội Hoắc Kiêu, huống hồ gì Hoắc Ung và Thẩm Chí Bân đều đã chết, Lưu Cát Dững lại không nhìn thấy mặt những người ra tay khác vào thời điểm đó, những người đó cũng không chủ động đứng ra, phía cảnh sát không có đủ chứng cứ, rất khó khởi tố.

Ngoài vụ án của Phùng Tề Chính và Hoắc Ung, những vụ khác có dính tới Hoắc Kiêu càng khó điều tra hơn, nếu chỉ là vài vụ nhỏ, dính líu với chút trách nhiệm hình sự thì với năng lực của mình, Hoắc Kiêu có thể sẽ được xử nhẹ tội.

Vì thế Lục Nghiễm đã cân nhắc, nếu biết rõ sẽ được nhẹ tội mà họ còn bỏ ra quá nhiều nhân lực để loanh quanh mãi thì cuối cùng cũng chỉ sấm to mưa nhỏ, không chỉ mất đi cái uy mà còn khiến phần tử tội phạm điên loạn hơn.

Lục Nghiễm cười nói: “Anh đi theo Hoắc Kiêu mười năm, lại còn là luật sư, chắc chắn là anh biết tội nào sẽ nặng hơn. Tôi nghĩ anh cũng không mong nhìn thấy thành phố có thêm một Hoắc Đình Diệu, thêm vài nạn nhân như Tiết Dịch nữa.”

Nhắc đến Tiết Dịch, vẻ mặt của Hàn Cố bỗng chốc thay đổi, hắn nghiêng rằng, thờ dài nói: “Anh không cần khích tôi, dù anh không hỏi, mấy ngày nữa tôi cũng chủ động khai ra.”

Lục Nghiễm nhướn mày: “Ồ, tại sao lại phải qua mấy ngày nữa?”

Hàn Cố uống thêm ngụm nước: “Mười năm nay tôi không chỉ có một số hiểu biết nhất định về Hoắc Kiêu, mà còn có tiếp xúc với phân chia bè phái và công việc của tập đoàn Hoắc Thị. Kiểu doanh nghiệp tư nhân như Hoắc Thị sẽ không dễ để Viện Kiểm sát và cảnh sát kinh tế thật sự moi móc ra được vấn đề, huống hồ gì đám cổ đông kia toàn là lọc lừa xảo trá, đấm đá lục đục nhau, sơ hở chất đồng. Hiện giờ Hoắc Đình Diệu đã bị bắt, các cổ đông chắc chắn sẽ bắt đầu rục rịch, sẽ bắt tay nhau tiến cử chủ tịch mới, thừa cơ đá Hoắc Kiêu ra một bên. Đến lúc đó, Hoắc Kiêu chắc chắn sẽ hành động.”

“Thì ra anh đang đợi chuyện này.”

Lục Nghiễm nói rồi, bèn cầm vài tệp hồ sơ đi tới chỗ Hàn Cố, bày vài tấm ảnh ra trước mặt hắn, đó chính là ảnh của ba cổ đông trong tập đoàn Hoắc Thị, lần lượt là Vương Sùng, Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương.

Hàn Cố liếc nhìn ba tấm hình rồi bật cười: “Xem ra đội phó Lục đã chuẩn bị sẵn rồi, tổng cộng có mười cổ đông có tư cách tham gia cuộc họp hội đồng, ba người anh đưa ra chính là những người có quyền lực tập trung nhất.”

Lục Nghiễm đứng bên bàn, nhip vào tấm hình: “Anh nói Hoắc Kiêu chắc chắn sẽ hành động, thế thì ba người này chính là mục tiêu quan

tâm chính của chúng ta. Thế nào, bắt đầu được chưa?”

Hàn Cố gật đầu, nhìn về ảnh Vương Sùng: “Vương Sùng theo Hoắc Đình Diệu lâu nhất, lúc Phó Thị trưởng tiền nhiệm thành phố Giang còn giữ chức, Hoắc Đình Diệu và Vương Sùng đã cùng kết nối mối quan hệ này. Tuy Hoắc Kiêu không tham gia, nhưng Hoắc Đình Diệu đã chọn cậu ta làm người thừa kế, thế thì sẽ giao cho cậu ta những mấu chốt của các cổ đông lớn, Hoắc Kiêu chắc chắn sẽ lợi dụng những chuyện này.”

Nói đến đây, Hàn Cố lại nhìn về phía hai tấm ảnh còn lại: “Mối quan hệ của Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương ngoài mặt cũng ổn, anh em ngọt xớt, thực tế thì ai cũng có âm mưu, Trương Dương còn từng bắt Trần Cẩm Tuyền, âm thầm giờ trò làm ông ta mất rất nhiều tiền. Đến giờ Trần Cẩm Tuyền còn nghĩ là do Hoắc Đình Diệu làm. Tôi nghĩ Hoắc Kiêu cũng sẽ lợi dụng luôn chuyện này.”

Sau đó, Lục Nghiễm lại hỏi tiếp vài vấn đề mấu chốt, Hàn Cố trả lời hết từng câu.

Cuộc hỏi đáp kéo dài trong vòng một tiếng, cho đến khi manh mối về ba cổ đông xuất hiện rõ, Lục Nghiễm mới bỗng chuyển chủ đề: “Hai ngày trước, Phương Tử Oánh đã tới khai báo tình hình. Cô ta thừa nhận cái chết của Tiết Dịch là một cái bẫy, cuối cùng cô ta đã lựa chọn giúp Tiết Dịch giải thoát. Nhưng cô ta đã vì vậy mà ngồi tù mười năm, tội danh là cố ý giết người, chúng tôi truy cứu tiếp cũng không có ý nghĩa nữa.”

Hàn Cố ngạc nhiên thấy rõ, một chốc sau mới hỏi: “Chỉ thế thôi sao? Cô ấy không nhắc tới gì khác sao?”

Lục Nghiễm khựng lại, vừa suy nghĩ gì đó vừa quan sát vẻ mặt của Hàn Cố, cho đến khi xác định Hàn Cố không đang diễn kịch, anh mới hỏi lại: “Cô ta nên đề cập tới chuyện gì sao?”

“Tôi cũng không rõ chi tiết.” Hàn Cố lắc đầu nói: “Nhưng tôi biết trước

khi chết, Tiết Dịch từng giao chứng cứ có liên quan tới Hoắc Đình Diệu và một bí mật cho Phương Tử Oánh. So với Phương Tử Oánh thì tôi ở ngoài sáng, rất dễ lộ tẩy, lại còn nguy hiểm hơn, vì thế cô ấy mới giao cho Phương Tử Oánh, như thế cũng sẽ không có ai nghi ngờ cô ta, dù gì thì cô ta là hung thủ đã giết Tiết Dịch. Hơn nữa Phương Tử Oánh nhút nhát yếu ớt, đến cả Hoắc Kiều cũng sẽ không dễ dàng tin rằng cô ta lại nắm giữ thứ quan trọng như vậy, lại còn có thể im hơi lặng tiếng suốt mười năm.”

Lục Nghiễm ngạc nhiên một chốc rồi hỏi: “Rốt cuộc đó là gì? Anh có nghĩ ra được đại khái gì không?”

Hàn Cố nói: “Chắc là có liên quan tới mấy lần Tiết Dịch tham gia tiệc với Hoắc Đình Diệu. Theo hiểu biết của tôi về Tiết Dịch, lần đầu tiên đi thì chắc cô ấy còn chưa nghĩ đến việc chuẩn bị gì, nhưng những lần sau chắc chắn sẽ hành động. Những người từng đến bữa tiệc đó thì tôi đoán là... không thể thiếu Phó Thị trưởng tiền nhiệm và Vương Sùng.”

Cùng lúc đó, Tiết Bồng cũng tới nhà Phương Tử Oánh ở khu phía Bắc.

Căn hộ này là do Phương Tử Oánh thuê, cô ta vốn không có ý định ở lại thành phố Giang lâu dài, chỉ thuê có một năm, không bày trí nội thất, chỉ đặt một vài vật dụng hằng ngày.

Tiết Bồng quan sát vòng quanh, bỗng nhớ tới lần đầu tiên đi gặp Phương Tử Oánh vào năm ngoái.

Khi đó Phương Tử Oánh còn đang chịu án, người vừa gầy vừa tàn tạ, dường như chịu đựng sự bắt nạt của bạn tù trong thời gian quá dài, chịu phải áp lực tâm lý quá lớn, ngoài mặt thì là do Trần Lăng cứ luôn nhắm vào Phương Tử Oánh, hơn nữa còn là do Hàn Cố gợi ý.

Phương Tử Oánh pha một bình trà, bung tới trước mặt Tiết Bồng.

Lần trước, họ đã hứa trước trong nhà hàng, đợi đến ngày Hoắc Đình Diệu sa lưới, Phương Tử Oánh sẽ nói hết tất cả cho Tiết Bồng nghe.

Sáng nay, Tiết Bồng đã nhận được điện thoại của Phương Tử Oánh.

Trông Phương Tử Oánh bây giờ rất thản nhiên, thông thả hơn trước một chút, tuy vẫn yếu ớt mảnh mai như vậy, nhưng cũng không rụt rè nhút nhát như trong ấn tượng của Tiết Bồng nữa.

Tiết Bồng đón lấy tách trà, ngồi đó nhìn cô ta, một lúc sau mới hỏi: “Xích mích của cô với Trần Lăng trong tù trước kia, kể cả việc chị ta bắt nạt cô mọi lúc, hai người còn đánh nhau trước mặt người khác đều là diễn hết đúng không?”

Phương Tử Oánh gật đầu.

Tiết Bồng lại hỏi: “Vậy sau đó cô bỗng dưng nắm lấy tôi bảo chị tôi không phải do cô giết, hung thủ là kẻ khác, cũng là một phần kế hoạch của các người đúng không?”

Phương Tử Oánh lắc đầu: “Trước đó tôi hoàn toàn không ngờ là Tổ Trại giam lại gọi các cô đến hiện trường. Khi đó tôi nghĩ trận này là để thu hút sự chú ý của cảnh sát, hơn nữa còn có liên quan đến cái chết của Tiết Dịch, vì thế lúc nhìn thấy cô, tôi bỗng lóe lên suy nghĩ... lúc đó thậm chí tôi còn thấy quá khích, muốn nói hết tất cả cho cô biết.”

Tiết Bồng hít sâu một hơi, cup mắt hỏi: “Vậy hôm nay cô gọi tôi tới, có phải là đã chuẩn bị kể tôi nghe hết tất cả mọi chuyện không?”

Phương Tử Oánh không trả lời mà, còn hơi lo lắng hỏi: “Lần này có phải là Hoắc Đình Diệu không chạy thoát được nữa đúng chứ?”

“Đúng vậy.” Tiết Bồng khẳng định: “Lần này chính phủ đã đứng ra, tuyệt đối không vô trách nhiệm đâu, cô cũng thấy Weibo của bên quan chức rồi đấy, tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.”

Phương Tử Oánh nghĩ ngợi một lúc: “Hôm nay tôi đã xem thử trang mạng của tập đoàn Hoắc Thị, họ nói đã bãi bỏ chức vụ chủ tịch của Hoắc Đình Diệu, còn nói là mấy ngày nữa sẽ gọi phóng viên tới họp, Hoắc Kiều sẽ đứng ra lên tiếng với mọi người. Ý có phải là Hoắc Kiều đã được thả ra rồi không? Sao anh ta lại không bị gì?”

Tiết Bồng không trả lời, tất nhiên là không thể nói Phương Tử Oánh nghe tiến triển điều tra bây giờ.

Phương Tử Oánh quan sát vẻ mặt của Tiết Bồng rồi thử hỏi dò: “Trước đó tôi có nghe Hàn Cố phân tích, anh ta nói với con người của hai cha con nhà họ Hoắc, chắc chắn họ sẽ dồn trách nhiệm lên một người, chừa lại một người để lo liệu. Nếu thế thì hiện giờ Hoắc Kiều chính là “kẻ may mắn sống sót” đó.”

Tiết Bồng thở dài: “Dù lần này anh ta có thể thoát, cảnh sát chúng tôi cũng sẽ theo dõi anh ta chặt chẽ, chỉ cần anh ta tiếp tục phạm pháp thì chắc chắn sẽ chạy không thoát.”

Phương Tử Oánh cup mắt, bỗng dừng lại nói: “Lúc trước Tiết Dịch cũng từng nói câu này.”

Tiết Bồng sửng người, không trả lời.

Phương Tử Oánh cười: “Lúc đó chị ấy nói với tôi, Hoắc Kiều không phải người biết an phận, anh ta là do một tay Hoắc Đình Diệu đào tạo nên, không giống chị ấy, không biết quay đầu là bờ, vì thế sau này anh ta chắc chắn sẽ tiếp tục phạm pháp, không chạy thoát đâu.”

Nói rồi, Phương Tử Oánh nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng, mang ra một tệp hồ sơ.

Phương Tử Oánh: “Tôi đã giấu thứ này mười năm, trước khi chết Tiết Dịch đã giao cho tôi đấy, đến Hàn Cố còn không có.”

Tiết Bồng nhìn chăm chăm vào cái túi, mấy giây sau mới hỏi: “Là gì vậy...”

Phượng Tử Oánh đưa cái túi cho cô: “Tiết Dịch nói ngoài chuyện bắt cóc Hoắc Ung, trước khi thành niên, Hoắc Kiều còn phạm phải một số tội khác nữa... Tiết Dịch cũng có tham gia. Lúc đó chị ấy đã để lại chứng cứ này, đều ở trong này cả.”

Tiết Bồng cầm lấy, hít sâu một hơi, cô run rẩy mở cái túi, bên trong là một số hình ảnh, một xấp hồ sơ tư liệu nhân vật, còn có một cái USB.

Tiết Bồng lật nhanh, im lặng rất lâu, đầu óc cô rối loạn, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện.

Trong hồ sơ nhân vật này, ngoài vài người đàn ông ra, còn lại tất cả đều là phụ nữ, trong số những người đàn ông này còn có một người Tiết Bồng có biết, đó chính là một trong số nhân chứng trong vụ án Trần Mạt Sinh, Tống Kim.

Những người đàn ông này trông cũng trạc tuổi Tống Kim, mười năm trước đều là người vị thành niên, tư liệu nhân vật mười năm trước này cũng đã viết rất rõ, họ cũng dẫn mối mại dâm như Tống Kim.

Tiết Bồng còn nhớ, Tống Kim từng ngồi tù vì tổ chức mại dâm, do là người vị thành niên nên được xử khá nhẹ.

Khi đó Lục Nghiễm còn có kể cô biết, bảo rằng có một số tập đoàn mại dâm chuyên tìm những người vị thành niên như Tống Kim, có người mù luật, lớn gan, hơn nữa toàn là đám đầu đường xó chợ không nghề nghiệp gì, dùng để khống chế những cô gái bán hoa ở bên dưới.

Hơn nữa mối liên hệ giữa cấp trên và cấp dưới cũng được khống chế nghiêm ngặt, có người bên dưới không hề biết đàn anh đàn chị mình là ai, có người dù bị bắt cũng không dám khai ra đường dây bên trên để bảo toàn tính mạng, như thế còn có thể có được một

khoản tiền “an ủi” lớn, và lại chỉ ngồi tù có vài năm.

Tống Kim đã phải trả giá vì hành vi của mình, sau khi ra tù cũng không tái phạm, hơn nữa phân cục phụ trách điều tra mười năm trước còn không tìm ra được đường dây bên trên Tống Kim, hiện giờ càng mù mờ hơn.

Nếu không nhờ Phương Tử Oánh đột nhiên mang ra số tư liệu này, chắc tập đoàn mại dâm có liên quan tới Tống Kim đã như đá chìm xuống biển rồi, đương nhiên là Tiết Bồng không ngờ những tư liệu này lại là do Tiết Dịch giao cho cô ta.

Quan trọng nhất là Phương Tử Oánh vừa mới nói...

Tiết Bồng trừng mắt nhìn Phương Tử Oánh, hơi khó tin hỏi: “Cô vừa mới nói, ngoài việc bắt cóc Hoắc Ung, Hoắc Kiêu còn phạm tội khác, chị tôi cũng có tham gia vào... ý là chỉ chuyện này sao?”

Phương Tử Oánh khẽ gật đầu: “Tiết Dịch nói Hoắc Kiêu thường sắm vai hình tượng hoàn hảo, anh ta cũng chán lắm rồi, lén làm chút chuyện mang lại “cảm giác mạnh”, coi mấy chuyện này như thú vui tiêu khiển. Sau đó Tiết Dịch tình cờ phát hiện, Hoắc Kiêu sợ Tiết Dịch báo cảnh sát, còn thử giải thích với chị ấy, thử phỉ bô liên can, nhưng Tiết Dịch không làm thế, để lấy được lòng tin của Hoắc Kiêu, chị ấy còn giúp anh ta làm một số giao dịch. Vì vậy mà Hoắc Kiêu nhìn Tiết Dịch bằng con mắt khác, dần dần để chị ấy tiếp xúc tới trung tâm của tổ chức, lúc đó chị ấy mới lấy được những thứ này.”

“Trong USB có một địa chỉ trang mạng ở nước ngoài, còn có tài khoản và mật khẩu. Trên trang mạng này có rất nhiều đoạn phim khiêu dâm, có một số là của những cô gái bán hoa và khách khi đó, đến giờ vẫn còn trên trang mạng cho người xem trả phí rồi xem. Nhưng mà Hoắc Kiêu rất cẩn thận trong chuyện này, anh ta chưa từng đích thân xuất hiện, luôn liên lạc nặc danh với đàn em bên dưới. Nhưng có lúc anh ta lại thấy cuộc sống nhàm chán, muốn tìm chút cảm giác mạnh, cũng sẽ đến quán bar, sàn nhảy, quán karaoke

để tìm mục tiêu, rồi lại thông báo cho đàn em làm việc. Tiết Dịch nói tuy là không làm gì lớn, nhưng Hoắc Kiêu cũng lên kế hoạch cẩn thận, nhắm vào những nhóm khách hàng khác nhau để chọn những cô gái bán hoa khác nhau, vì thế tổ chất nào cũng có.”

Phương Tử Oánh nói rất chậm rãi, thuật lại cũng chi tiết.

Tiết Bồng từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, chỉ càng nghe càng thấy nặng nề.

Cô nghĩ trước đó trong lúc thẩm vấn Hàn Cố, giây phút “kỳ lạ” mà cô nắm bắt được không phải là cảm nhận sai lầm, cũng không phải do cô nghĩ sâu xa.

Đúng là Hàn Cố đã giấu một vài chuyện, một vài hành vi phạm tội mà Tiết Dịch tham gia.

Đúng thế, muốn nắm được Hoắc Kiêu trong chuyện tình cảm, sao có thể chỉ đơn giản vì một chuyện của Hoắc Ung thôi cơ chứ, trước và sau đó chắc chắn phải có chuyện khác để lót nền, củng cố, giống như tổ chức mại dâm Hoắc Kiêu bày ra cho vui thời niên thiếu vậy.

Sau đó, Tiết Bồng lại nghe Phương Tử Oánh kể tiếp, vào lúc việc kinh doanh này của Hoắc Kiêu càng lúc càng lớn, bản thân anh ta cũng hết hứng, hơn nữa không thể lún sâu hơn.

Và lại những chuyện này chẳng là gì so với chuyện làm ăn của tập đoàn Hoắc Thị trong tương lai, tốt nhất là ngưng kịp thời, không để lại hậu hoạn.

Vào lúc này, Tiết Dịch gợi ý cho Hoắc Kiêu, bảo anh ta chọn ra vài người nổi trội rồi giữ lại, đào tạo lâu dài về kiến thức, khí chất và giáo dục, sắp tới ắt hẳn sẽ cần dùng tới “mỹ nhân kế” trên thương trường.

Hoắc Kiêu đã nghe theo gợi ý của Tiết Dịch, còn nhờ Tiết Dịch chọn giúp.

Tiết Dịch đã chọn ra năm cô gái bán hoa.

Nghe đến đây, Tiết Bồng cùng vừa lật đúng tới phía sau hồ sơ, nhìn thấy thông tin của năm cô gái, bốn người trong số đó cô đều không quen, nhưng người cuối cùng cô có chút ấn tượng, mấy năm trước còn từng thấy trên tivi, đó là một diễn viên, diễn được vài bộ phim truyền hình, nổi lên rồi đột nhiên mất tăm.

Phương Tử Oánh nói: “Cô diễn viên này vẫn chưa có chồng, nhưng trước đây tôi có nghe vài nguồn tin lá cải, bảo rằng cô ta rất thân thiết với một cổ đông lớn của Hoắc Thị. Tôi cũng không biết có thật không, cũng chưa hỏi Hàn Cố.”

Tiết Bồng không trả lời, chỉ gập hồ sơ lại, cất vào trong túi, suy nghĩ rằng rất có khả năng là cổ đông của Hoắc Thị.

Chiêu “mỹ nhân kế” không lạ gì, có một số người kinh doanh thật sự sẽ đào tạo vài cô gái như thế, chuyên để “tặng”, dù là quan chức chính phủ hay là cộng sự hợp tác, cần gì thì mang tới tặng.

Chỉ là nghĩ tới chuyện món quà này là do Tiết Dịch chọn, Tiết Dịch cũng từng có ý đồ tiếp cận Hoắc Đình Diệu mà làm đường lạc lối, Tiết Bồng bỗng thấy khó chịu hơn bao giờ hết, cũng lóe lên một linh cảm không tốt...

Tiết Bồng thở dài, đợi cảm xúc hồi phục lại một chút mới hỏi: “Có chuyện này cô có thể trả lời thật cho tôi biết không?”

Phương Tử Oánh: “Cô hỏi đi.”

Tiết Bồng: “Hàn Cố nói chị tôi từng tham gia vài buổi tiệc riêng tư với Hoắc Đình Diệu, anh ta không biết trong bữa tiệc có những ai, giao dịch những gì, chỉ đoán là Tiết Dịch đã nghe được một số chuyện trong bữa tiệc. Tôi nghĩ với tính cách chị ấy, đã có thể để lại những chứng cứ này của Hoắc Kiều, thế thì cũng sẽ nghĩ cách để lại những

thứ mình thấy trong bữa tiệc. Có phải chị ấy cũng đã giao cho cô rồi không?”

Phương Tử Oánh kinh ngạc rồi cũng gật đầu: “Nhưng mà để những thứ đó không bị người ngoài phát hiện, để bảo vệ an toàn cho tôi, chị ấy đã lưu hết số đó vào đám mây dữ liệu lâu rồi, nhưng lại không cho tôi biết tài khoản và mật khẩu, chỉ nói nếu có một ngày, Hoắc Đình Diệu sa lưới thì nói chuyện này cho cảnh sát biết.”

Nói rồi, Phương Tử Oánh nhanh chóng viết ra một địa chỉ mạng.

Tiết Bồng nói: “Tài khoản với mật khẩu thì sao?”

Phương Tử Oánh nói: “Chị ấy nói chỉ cần cô nhớ kỹ lại, chắc chắn sẽ đoán ra.”

Cô chắc chắn sẽ đoán ra?

Tiết Bồng vô thức nhíu mày, thoát đầu cô không hiểu, nhưng lại nhanh chóng nhớ tới Tiết Dịch có thói quen dùng tên viết tắt và ngày sinh của Tiết Ích Đông làm tên tài khoản, mật mà là sinh nhật của cô và Trương Vân Hoa.

Nghĩ đến đây, Tiết Bồng nói: “Được, về đến tôi sẽ thử.”

Sau đó lại hỏi: “Cô có còn gì khác muốn nói với tôi không? Cuối cùng chị ấy chắc chắn đã nói với cô rất nhiều chuyện...”

Phương Tử Oánh tránh mắt đi, có vẻ như có gì muốn nói nhưng lại muốn né tránh.

Tiết Bồng vẫn cứ nhìn cô ta chăm chăm.

Cho đến khi Phương Tử Oánh bỗng nói: “Thật ra khoảng thời gian trước, Hoắc Kiều có liên lạc với tôi. Ngoài mặt thì anh ta nói mình nhớ Tiết Dịch, cũng hỏi như cô vậy. Nhưng tôi biết, thứ anh ta thật sự

muốn biết là thứ khác, anh ta nghĩ tôi là người cuối cùng gặp Tiết Dịch, tôi còn giúp Tiết Dịch kết thúc mạng sống của chị ấy, thế thì Tiết Dịch chắc chắn sẽ rất tin tưởng tôi, có lẽ trước khi chết, chị ấy đã giao cho tôi một số thứ quan trọng.”

“Thật ra anh ta cũng chỉ lo Tiết Dịch nói tôi biết những gì anh ta đã làm thôi.” Phương Tử Oánh cười tự giễu: “Tôi cứ vờ vô tội như trước, vờ không biết gì hết. Tiết Dịch cũng từng nói với tôi, sau này Hoắc Kiều có lẽ sẽ diễn tình sâu nghĩa nặng trước mặt tôi, lợi dụng chỉ ấy làm khiên tình cảm, giả tạo lấy lòng tôi. Nếu thật sự có ngày đó, tôi nhất định không được lung lay, không thể tin tưởng người này, bởi một khi tôi lấy thứ đó ra, tôi sẽ không sống nổi nữa, thế thì Tiết Dịch cũng sẽ chết vô ích.”

Tiết Bồng chỉ yên lặng lắng nghe, cô nhìn vào mặt Phương Tử Oánh, nhìn ánh nắng rọi vào từ cửa sổ và nét mặt bình thản của cô ta, chỉ có đôi môi là hơi mím lại, để lộ chút cảm xúc.

Tiết Bồng chậm rãi gật đầu: “Cô vẫn chưa trả lời thẳng thừng cho tôi biết. Rốt cuộc chị tôi đã nói gì sau cùng với cô?”

Phương Tử Oánh ghen lại, giọng nói hơi vội vã: “Chỉ bao đấy thôi.”

Tiết Bồng lại không tin: “Cô không nói thật.”

Phương Tử Oánh, thở sâu từng chút.

Một lúc sau, Phương Tử Oánh mở mắt nói: “Tôi đã giao địa chỉ trang mạng cho cô rồi, tài khoản và mật mã có thể cô sẽ nhớ ra. Nhưng tôi nghĩ, thứ trong đó chắc chỉ toàn là chứng cứ Hoắc Đình Diệu phạm pháp, bây giờ ông ta đã sa lưới rồi, không thoát được nữa, vậy thì dù không có những chứng cứ này, kết cục của ông ta cũng vẫn thế thôi.”

Đến lúc này, Tiết Bồng cuối cùng mới hiểu ý Phương Tử Oánh: “Ý cô là cô không mong tôi xem những thứ Tiết Dịch đăng ư? Tại sao?”

Phương Tử Oánh không trả lời.

Sự im lặng kéo dài rất lâu, cả hai cô gái tuy vẫn ngồi đối diện nhau nhưng không ai lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Tiết Bồng mới lên tiếng: “Tôi biết năm đó chị ấy đã cứu cô, cô làm những chuyện này là để báo đáp, cô cũng thật sự coi chị ấy là bạn.”

Tiết Bồng trông có vẻ không chút gợn sóng, nhưng giọng thì lại hơi run rẩy, giống như đang kìm nén gì đó.

Câu nói này cũng đã đâm thẳng vào lòng Phương Tử Oánh.

Phương Tử Oánh cúi gằm mặt, hai mắt cũng đỏ hoe.

Nếu vào nửa năm trước, Tiết Bồng đương nhiên sẽ không tin có một ngày cô sẽ hiểu Phương Tử Oánh tới vậy, còn có thể ngồi xuống mà thổ lộ tiếng lòng của nhau, nói về người chị mà cô yêu thương nhất với một người ngoài.

Tiết Bồng nhẹ giọng: “Chị ấy từng làm sai một số chuyện, có chuyện rất kinh khủng, cô lại rõ chân tướng hơn tôi nhiều, cô sợ đưa em là tôi không cách nào tha thứ cho chị ấy. Thay vì như thế, chi bằng không biết thì tốt hơn, đúng chứ?”

Phương Tử Oánh không trả lời, nước mắt lăn dài từ khóe mắt.

Cô ta rất khó chịu, nhưng cũng rất thoải mái.

Tiết Bồng quay đầu nhìn ra cửa sổ, ánh nắng chiếu vào khiến cô không mở nổi mắt, cô nheo mắt nói: “Dù cô không nói, tôi cũng có thể nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra sau đó. Tôi là cảnh sát, tôi nghe thấy, nhìn thấy nhiều vụ án hơn cô, tôi biết cái gọi là tiệc riêng tư đó sẽ có những người thế nào, hơn nữa còn dính dáng tới một số quan chức, ví dụ như Phó Thị trưởng tiền nhiệm của thành phố Giang. Bảy năm

trước ông ta rút dài là vì tham ô hối lộ, chuyện như thế sao mà thiếu phần của nhà họ Hoắc được?”

“Tuy ban đầu, chị tôi không biết Hoắc Đình Diệu là hung thủ hại chết bố chúng tôi, nhưng Hoắc Đình Diệu lại sớm biết chị tôi là ai rồi, như thế mà ông ta vẫn tiếp cận chị tôi, thế chỉ có nước là vì lợi dụng mà thôi, tuyệt đối sẽ không tin tưởng chị ấy. Nhưng vì chị tôi rất thông minh, trẻ trung, xinh đẹp, có tài, lại còn hiểu luật, nếu mới mười mấy tuổi đã bắt đầu đào tạo, tương lai chắc chắn sẽ thành một “món quà” rất đáng giá. Hoắc Đình Diệu muốn rẽ sang chính trị, chỉ dùng tiền thôi là chưa đủ, còn phải có người nữa.”

“Thật ra ban đầu Hoắc Đình Diệu cũng không cần ra tay với chị tôi, ông ta hoàn toàn có thể chọn con cờ khác. Tôi đoán với kinh nghiệm của Hoắc Đình Diệu, ông ta chắc chắn sẽ nhận thấy Hoắc Kiều đối xử với chị tôi không giống những cô gái khác, cũng nhận thấy chị tôi không phải hạng xoàng, ông ta không muốn Hoắc Kiều lún sâu vào vũng lầy của con gái Tiết Ích Đông, vì thế mới đi bước này, đồng thời còn có thể mượn đó dạy dỗ Hoắc Kiều, để anh ta hiểu phụ nữ đều như nhau, chị tôi chỉ tiếp cận anh ta vì tiền, hoàn toàn không đáng để trả giá.”

“Nhưng nhìn lại thì chị tôi là người giỏi giang, vừa đẹp lại vừa gan dạ, tôi nghĩ rất nhiều người đàn ông đều sẽ động lòng, không chỉ Hoắc Đình Diệu, Hoắc Kiều, có lẽ còn bao gồm cả một số người trong bữa tiệc riêng đó nữa. Chính bữa tiệc đó đã khiến chị ấy nhìn thấy một số thứ kinh khủng, cũng chính cha con nhà họ Hoắc và đám người đó đã khiến chị ấy bị dồn vào đường cùng, không thể không dùng cái chết để bày binh bố trận, dùng cái chết để đổi lại bình yên cho chúng tôi. Nhưng mối thù của bố chúng tôi vẫn phải tiếp tục được trả...”

“Chị ấy rất may mắn khi gặp được cô và Hàn Cố vào lúc đó. Tôi tin là chị ấy chắc chắn đã đối xử rất chân thành với hai người, hai người cũng thật lòng với chị ấy, tình cảm như thế gần như không thể gặp được trong thế giới người trưởng thành, nhiều người còn cả đời vẫn không trải nghiệm được. Nhưng mười năm rồi, đưa em như tôi chưa

từng làm được gì cho chị ấy cả...”

Tiết Bồng nói rất chậm, còn dừng lại mấy lần, giống như có gì nghẹn lại ở cổ họng.

Phương Tử Oánh vẫn cúi thấp đầu, bờ vai run rẩy, kìm nén tiếng khóc.

Tiết Bồng vẫn không nhìn cô ta, cũng không dò hỏi nữa, phản ứng của Phương Tử Oánh đã chứng tỏ cô đoán đúng cả rồi.

Trong giai đoạn cuối cùng của sinh mạng, Tiết Dịch chắc chắn rất hối hận, tự trách, cũng đã nhìn thấu tất cả.

Khi đó cô ấy còn quá trẻ, tầm mắt và kinh nghiệm khiến cô ấy không chơi lại tên cáo già như Hoắc Đình Diệu, nhưng cô ấy cũng rất thông minh, khiến cô ấy có năng lực đi vào vòng xoáy quyền lực.

Cô ấy giẫm vào vũng bùn, không dứt ra được, nhưng cô ấy lại rất tỉnh táo, lúc nhận thức được mình không thể chạy thoát, bèn lựa chọn cách thức cực đoan nhất, nhưng cũng là tốt nhất để bảo vệ an toàn cho người nhà và bạn bè.

Nếu một người còn không sợ cả cái chết, thế thì chẳng có chuyện gì làm khó được họ nữa.

Hơn nữa nếu khi đó Tiết Dịch không tiếp cận Hoắc Kiều, tiếp cận Hoắc Đình Diệu, thì có lẽ chân tướng về cái chết của Tiết Ích Đông sẽ mãi mãi không có ngày sáng tỏ.

Cho dù có một ngày nhà họ Hoắc sụp đổ, chuyện này cũng chưa chắc có thể được đào bới ra, có thể chứng cứ sẽ mất đi theo thời gian, mãi mãi không có cơ hội lật lại vụ án.

Cũng có thể là họ Hoắc sẽ không sụp đổ.

Dù gì những chuyện có dính dáng trước kia cũng đều là do Thường Trí Bác, Hàn Cố và cách thành viên trong tổ chức ST bắt tay nhau thực hiện sau khi Tiết Dịch chết.

Không có cái chết của Tiết Dịch thì sẽ không có sau này.

Lời tác giả:

1. Tiết Dịch có tự sát hay không?

Không, ở Trung Quốc, trường hợp này gọi là cố ý giết người, không phải tự sát, cũng không phải trợ giúp tự sát.

2. Về Tiết Dịch (Tiết Dịch có hành động quá khích so với tuổi hay không, sao không đợi đến lúc trưởng thành hơn,...)

Theo trình tự, Tiết Dịch đã tiếp cận Hoắc Kiều để trèo lên cao, sau đó bị Hoắc Đình Diệu dùng Tiết Ích Đông làm mồi nhử, tiếp cận cô ấy. Sau khi Tiết Dịch không thể rút lui được nữa, cô ấy mới vô tình biết được Hoắc Đình Diệu là người giết Tiết Ích Đông. Nếu Tiết Dịch sớm biết hung thủ là ai, cô ấy sẽ không bao giờ đồng ý theo Hoắc Đình Diệu, duy trì được mối quan hệ với Hoắc Kiều là đã khá ổn rồi.

Hoắc Kiều biết được chuyện của Tiết Dịch và Hoắc Đình Diệu, không thể chịu nổi sỉ nhục, chắc chắn sẽ nói cho Hoắc Đình Diệu biết là Tiết Dịch đã biết chuyện, thế thì Tiết Dịch chắc chắn sẽ bị giết.

Dù là muốn báo thù hay là muốn có được quyền thế bằng thủ đoạn tiêu cực thì cũng không thể đợi được đến khi tư tưởng, trí tuệ và năng lực đã trưởng thành, dù trưởng thành thì thực lực cũng có chênh lệch, nguy cơ vẫn cao, vẫn là con kiến trong mắt kẻ thù, trưởng thành không phải bùa hộ thân.

Trường hợp này không thể so sánh với Cố Dao, bởi Cố Dao đã có sẵn địa vị, nếu cô ấy chỉ là một nhân vật nhỏ bé thì đã chết lâu rồi, thông minh mấy cũng vô ích.

Hơn nữa cơ hội không phải lúc nào cũng có, bây giờ có cơ hội, bạn lại không nắm bắt, để lỡ là sẽ mất luôn. Mà trước khi kết quả xuất hiện, bạn sẽ không biết đằng sau cơ hội này là những gì, cũng như con mèo của Schrodinger, nếu không mở hộp, sao biết được mèo còn sống hay chết, tỷ lệ là 50:50.

Ở đây, Tiết Dịch đã dùng cái chết để phá trận này.

Lời người dịch:

Thật ra thì sau khi nghĩ lại, cá nhân mình thấy những chuyện Tiết Dịch làm không có gì là đáng kinh ngạc chỉ vì độ tuổi của cô ấy hết, tất nhiên là gác chuyện sai đúng sang một bên, nhưng thể hệ bọn mình và sau này có nhiều người đều chín chắn sớm lắm. Mình không biết thể hệ trước thì sao, nhưng bản thân mình thì đã sớm nhận thấy được nhiều chuyện mà nói ra sẽ khiến người lớn ngỡ ngàng ngay từ cấp Hai và sớm hơn cả vậy rồi. Giáo dục từ gia đình cũng chiếm phần quan trọng trong việc này, gia đình đừng nên nghĩ con nít không biết này, không biết nọ rồi lại nói những thứ không hay, những suy nghĩ kinh khủng trước mặt con em mình, người lớn hay con nít gì thì cũng biết suy nghĩ cả thôi. Quay lại với Tiết Dịch, có thể cô ấy có mẹ và em, có thể mọi người sẽ nghĩ cô ấy còn đòi gì nữa, nhưng mà sự thiếu vắng (hoặc thiếu vắng giáo dục) từ bố hoặc mẹ cũng có thể gây khiếm khuyết về mặt tâm lý của đứa trẻ, ảnh hưởng đến tính cách và nhân cách của đứa trẻ... và sức ảnh hưởng đó lớn hơn bạn nghĩ đấy.

Chương 191: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 47

Tiết Bồng không về Cục thành phố ngay mà về nhà mình trước, cô bấm vào trang web Phương Tử Oánh đưa, dùng máy tính thử đi thử lại nhiều lần, cuối cùng ghép ra được tài khoản và mật khẩu Tiết Dịch để lại.

Trong tài khoản có một danh sách, một vài bức ảnh, còn có vài đoạn ghi âm.

Tiết Bồng xem sơ một lượt, sau đó ngồi trên ghế, ngơ ngác thần thờ nghe đoạn ghi âm.

Cũng không biết bao lâu sau đó, Tiết Bồng mới hoàn hồn, sao chép ra hết những thứ này rồi lái xe đến Cục thành phố.

Lúc Tiết Bồng đến Chi đội Hình sự, Lục Nghiễm đang họp với mọi người trong tổ chuyên án.

Tiết Bồng ngồi trong phòng làm việc đợi nửa tiếng đồng hồ thì Lục Nghiễm về, bước vào nhìn thấy cô, gương mặt mệt mỏi cũng nở nụ cười: “Anh mới họp, chờ lâu không?”

Tiết Bồng lại hỏi rất nghiêm túc: “Đang bàn các bước nhắm vào Hoắc Kiêu tiếp theo à?”

“Ừ.” Lục Nghiễm rót nước: “Trước đó bọn anh có hỏi Hàn Cố, Hàn Cố cũng đã cung cấp manh mối, Hoắc Kiêu muốn ngồi vào ghế chủ tịch thì phải dẹp yên ba cổ đông trước. Anh ta chắc chắn sẽ dùng thủ

đoạn tiêu cực, nhưng mà bọn anh vẫn đang phân tích điểm đột phá...”

“Nếu như em nói, có thể em biết điểm đột phá là gì thì sao?” Tiết Bồng bồng hỏi.

Lục Nghiễm đang định uống nước, nghe thấy thì sững người, anh nhìn sang tệp hồ sơ cô cầm trong tay, có vẻ hiểu ra gì đó: “Cái đó là để đưa anh hả?”

Tiết Bồng gật đầu, không nói gì nhiều, chỉ đưa anh túi hồ sơ.

Lục Nghiễm lật nhanh tư liệu nhân vật, lúc nhìn thấy Tống Kim, ánh mắt anh bỗng sáng tỏ, nhưng cũng rất kinh ngạc.

Anh nhúu chặt mày, tay lật nhanh hơn, lại cắm USB Tiết Bồng đưa vào máy tính.

Nội dung bên trong nhanh chóng xuất hiện.

Những nội dung này cuối cùng cũng khiến Lục Nghiễm biết được sao trông Tiết Bồng lại không ổn thế, trông nghiêm túc hơn bình thường nhiều lắm.

Rất lâu sau đó, trong phòng làm việc không ai lên tiếng.

Lục Nghiễm nhìn chăm chăm vào nội dung trong USB, nghe thấy đoạn ghi âm phát ra, mặt cũng dần tối sầm lại.

Đến lúc đoạn ghi âm kết thúc, Tiết Bồng yên lặng chốc lát rồi lại nói: “Em ra ngoài trước đây.”

Đương nhiên là Lục Nghiễm biết những thứ này chắc chắn là do Tiết Dịch để lại, cô ấy có thể lấy được chúng, chứng tỏ cô ấy cũng có tham gia.

Tiết Bồng nhìn thấy những thứ này, chắc chắn sẽ rất sốc.

Nhưng đến nước này, bất cứ một lời an ủi nào cũng không thể làm dịu nỗi đau do chân tướng khiến người thân ra đi mang tới.

Tiết Bồng nhẹ lắc đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Sự thật chính là sự thật, nó sẽ không thay đổi chỉ vì em không chấp nhận. Em không sao, hiện giờ em chỉ mong kẻ ác có thể chịu sự trừng phạt thích đáng.”

Lục Nghiễm siết chặt tay cô, anh chỉ nói: “Chắc chắn sẽ thế.”

Tiết Bồng khẽ nhắm mắt, giây phút ấy, rất nhiều người lướt qua trong mắt cô, có Tiết Ích Đông, Tiết Dịch, Thường Trí Bác, Thường Phong, Trần Mạt Sinh, Trần Lăng vân vân...

Trong lòng cô cũng rất rõ, lần này thật sự đã kết thúc.

Mong người chết được yên nghỉ.

Mong người sống luôn khắc ghi.

Mãi mãi, đừng bao giờ để người anh hùng trong tâm hồn ta chết đi.

Tối đấy, Hoắc Kiêu bận rộn cực kỳ.

Anh ta đã lần lượt gặp hai cổ đông là Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương.

Hoắc Kiêu đe dọa và dụ dỗ Trần Cẩm Tuyền, dùng chuyện Trần Cẩm Tuyền từng giảng bày Trương Dương để nắm thóp, khiến Trần Cẩm Tuyền đồng ý tiến cử anh ta làm chủ tịch mới.

Trần Cẩm Tuyền ban đầu còn hống hách, lấy vai vế cha chú chèn ép Hoắc Kiêu, sau đó lại không dám hé răng nửa lời, chỉ có thể đồng ý.

Sau đó là đến Trương Dương.

Hoắc Kiêu đến nhà Trương Dương, mở đoạn ghi âm của mình và Trần Cẩm Tuyền cho Trương Dương nghe, còn để chứng cứ Trần Cẩm Tuyền hại ông ta lên bàn.

Trương Dương từ kinh ngạc tới phẫn nộ, đập bàn rửa mắt Trần Cẩm Tuyền mấy câu, sau đó lại nói với Hoắc Kiêu đang rất thông thả, cảm ơn anh ta đã nói cho mình biết, nhưng chuyện của ông ta và Trần Cẩm Tuyền không cần người ngoài nhúng tay vào.

Hoắc Kiêu bèn cười rồi mở đường cho Trương Dương, bảo rằng chỉ cần chọn anh ta làm chủ tịch, sau khi ngồi lên ghế, anh ta có thể giúp ông ta loại bỏ Trần Cẩm Tuyền.

Trương Dương hỏi: “Dựa vào đâu mà tôi phải tin cậu?”

Hoắc Kiêu chỉ nói: “Chú có thể không tin tôi, hay là chú cứ làm theo kế hoạch ban đầu, cùng tiến cử người mà chú, Trần Cẩm Tuyền và Vương Sùng chọn, xem xem cuối cùng người này có giúp chú không nhé?”

Trương Dương cân nhắc rất lâu, ba người họ đã cùng tiến cử người mới, nhưng trên thực tế, ông ta cũng không biết người này móc nối với ai.

Hoắc Kiêu lại bảo: “Nếu chú không đồng ý thì cũng không sao, dù gì thì Trần Cẩm Tuyền cũng đã đồng ý rồi, tôi cũng đã đủ phiếu trong tay. Chú không đồng ý thì đợi đến lúc tôi lên kế nhiệm, tôi sẽ hợp tác với Trần Cẩm Tuyền chống lại chú.”

Trương Dương sững sờ, bán tín bán nghi hỏi: “Cậu đã đủ phiếu rồi thì còn tìm đến tôi làm gì?”

Hoắc Kiêu cười bảo: “Nói thật thì tôi không thích cái loại bầy anh em như Trần Cẩm Tuyền. Chỉ hợp tác với ông ta tạm thời thôi, hợp tác với chú thì lại lâu dài được. Hiện giờ lựa chọn nằm ở chú, tùy chú

quyết.”

Thế là Trương Dương cũng đồng ý.

“Giải quyết” xong Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương, một tiếng sau, Hoắc Kiêu lại đến biệt thự ở ngoại ô của Vương Sùng.

Tôn Diễm, người tình của Vương Sùng ra mở cửa.

Hoắc Kiêu nhẹ nhàng gật đầu chào Tôn Diễm, chỉ một lát sau, Vương Sùng cũng ra tới, vào phòng làm việc với Hoắc Kiêu.

Tôn Diễm rót một tách trà, đặt lên cái bàn nhỏ rồi ra ngoài.

Tôn Diễm không phải ai khác mà chính là nữ diễn viên giải nghệ mà Phương Tử Oánh và Tiết Bồng từng nhắc tới, trước kia từng diễn vài bộ phim, nổi được một lúc, sau đó thì rời khỏi làng giải trí, theo Vương Sùng tới giờ.

Nhưng trên thực tế, Tôn Diễm chỉ từng theo mỗi Vương Sùng thôi sao?

Mười năm trước, Tôn Diễm mới ra mắt, diễn một vai nhỏ trong một bộ phim, vì từng xuất hiện trên phim nên cũng được thăm sắp xếp cho đến tiệc riêng tư của Hoắc Đình Diệu, được tặng cho một nhân vật quan trọng khi đó.

Nhân vật quan trọng đó rất thích Tôn Diễm, cũng không hạn chế Tôn Diễm phát triển, dù gì khi đó cô ta mới mười tám, còn rất trẻ, có thể tha hồ mở mang tầm mắt.

Tôn Diễm mới bắt đầu học hành trong sự ủng hộ của đại gia chống lưng mới, lại nhận thêm vài bộ phim, toàn là những vai khá quan trọng, nhanh chóng được lăng xê nổi tiếng.

Đến mấy năm trước, đại gia chống lưng rút dài, Tôn Diễm rút lui

được, đồng thời cũng rút khỏi ngành giải trí.

Lúc này, Vương Sùng lại xuất hiện.

Từ sau khi gặp Tôn Diễm trong bữa tiệc mười năm trước, Vương Sùng cứ nhớ mãi không quên.

Tuy Vương Sùng không thể cưới Tôn Diễm, nhưng đi theo ông ta thì cũng có thể sống không lo cơm ăn áo mặc, cũng không bị Hoắc Đình Diệu mang tặng nữa.

Cứ như thế, Tôn Diễm đồng ý đi theo Vương Sùng.

Tôn Diễm bước ra từ phòng làm việc, quay người đi vào phòng người làm bên cạnh đó.

Trong phòng người làm lúc này đã toàn là thành viên tổ chuyên án, xung quanh biệt thự cũng đã có cảnh sát mai phục sẵn, chỉ đợi Hoắc Kiêu lộ ra manh nha.

Lục Nghiễm ngồi giữa mọi người, đối diện với camera vừa lắp đặt, nhìn chăm chăm vào động tĩnh trong phòng làm việc.

Trong màn hình, Hoắc Kiêu và Vương Sùng đang ngồi đối diện nhau trên sofa.

Vương Sùng nói chuyện kinh doanh vòng vo, Hoắc Kiêu chỉ mỉm cười lắng nghe chứ không cắt lời.

Đợi Vương Sùng nói xong một đoạn, Hoắc Kiêu mới đặt tách trà xuống, thờ ơ nói: “Trần Cẩm Tuyền và Trần Dương đã đồng ý bỏ phiếu cho tôi rồi.”

Vương Sùng ngạc nhiên, mấy giây sau lại cười: “Tự tin thế, cậu không sợ họ đồng ý với cậu ngoài mặt, trong lòng thì tự có tính toán à?”

“À” Hoắc Kiêu thông thả: “Tôi cũng nghĩ vậy, vì thế tôi mới tìm tới chú Vương đây mà. Chú là bạn thân nhất, là cộng sự trung thành nhất của bố tôi, hay là chú giúp tôi đi, chú gọi điện cho họ, hỏi thử coi họ thật sự nghĩ sao?”

Trong lúc nói chuyện, Hoắc Kiêu còn đưa điện thoại của mình cho Vương Sùng.

Vương Sùng nheo mắt, liếc nhìn điện thoại nhưng không trả lời, sau đó cầm điện thoại của mình lên, nhanh chóng gọi hai cuộc điện thoại cho Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương.

Kết quả là không ai nghe máy.

Vương Sùng thở dài, dẫn điện thoại lên bàn.

Mai là đã đến buổi họp hội đồng, mười cổ đông sẽ có mặt, bỏ phiếu quyết định chủ tịch mới đời tiếp theo.

Vương Sùng, Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương chính là ba cổ đông có trọng lượng nhất trong mười người, ba người họ đã sớm bắt tay với nhau, bàn bạc sẽ chọn ai, không chọn ai.

Hoắc Kiêu thì đã bị đá ra khỏi kế hoạch của họ lâu rồi.

Chỉ là Hoắc Kiêu đột nhiên xuất hiện vào tối nay, Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương không bắt máy, chứng tỏ Hoắc Kiêu đã nắm thóp được hai người này...

Vương Sùng nghĩ đến đây, bèn định thần lại, nhìn sang Hoắc Kiêu lần nữa: “Không ngờ cậu mới bấy lớn mà bụng dạ lại như thế, đúng là tôi đã coi thường cậu quá.”

Hoắc Kiêu vẫn cười: “Toàn nhờ bố tôi dạy giỏi hết ấy mà, mấy năm năm tôi với chú Vương cũng học được nhiều thứ, tai nghe mắt thấy,

rõ nhau cả rồi.”

Vương Sùng không cười, cũng không dễ dàng bị đe dọa, chỉ nói: “Nhưng dù cậu lấy được phiếu của họ, cũng chưa chắc ngồi được lên cái vị trí đó đâu. Ngồi trên cao thì không có được người chân thành kề cận, sao cậu lại cứ phải vậy?”

Hoắc Kiêu: “Đúng là ngồi trên cao thì không có được người thấu hiểu, nhưng giậu đổ thì bìm leo, thay vì vậy thì tôi muốn ngồi cao hơn. Sau khi bố tôi bị bắt, các cổ đông đã đối xử thế nào với nhà họ Hoắc chúng tôi? Đổ dầu vào lửa, thương đội hạ đạp, tôi sẽ không quên những chuyện này đâu. Chú Vương, chú là bạn tốt nhất của bố tôi, chú sẽ giúp tôi đúng chứ?”

Vương Sùng không trả lời, không đồng ý cũng không từ chối, chỉ uống trà của mình.

Hoắc Kiêu đợi một lát, mệt mỏi thờ dài, mở điện thoại rồi đưa ra mấy tấm hình, đặt xuống trước mặt Vương Sùng.

Vương Sùng nhìn lướt qua rồi sững sờ.

Đó chính là hình ảnh tới tới lui lui của ông ta, Tôn Diễm và Phó Thị trưởng tiền nhiệm.

Lúc đó, Tôn Diễm vẫn còn đang theo ông Phó Thị trưởng này, Vương Sùng lại đại diện cho tập đoàn Hoắc Thị để lôi kéo ông ta.

Vương Sùng biến sắc hỏi: “Cậu có ý gì?”

Hoắc Kiêu: “Không có gì, chỉ là sợ chú Vương bận bịu quá, quên mất trước kia mình đã làm những gì, tiện thể nhắc lại cho chú nhớ ấy mà.”

Vương Sùng: “Một tấm ảnh thì nói lên được gì.”

Hoắc Kiêu: “Anh chỉ là món khai vị thôi, sau đó còn đặc sắc hơn nhiều, chắc chú Vương rõ hơn tôi.”

Căn phòng im lặng mấy giây.

Vương Sùng thở dài, sắc mặt tối sầm: “Xem ra bố cậu không chỉ dạy cậu các tính toán lòng người, đến cả điểm yếu của chúng tôi đều cũng giao hết cho cậu.”

Hoắc Kiêu khẽ cười: “Tôi là phận con cháu, thật sự không mong tới có ngày phải dùng tới chúng. Nhưng chú cũng biết đấy, tuy Phó Thị trưởng tiền nhiệm đã ngồi tù, nhưng những chuyện dính dáng lợi ích tới ông ta lúc còn ở chức đến giờ vẫn còn một phần chưa được khai ra, một trong số đó còn dính tới một số tài khoản nước ngoài được giấu kín, Phó Thị trưởng Tần đương nhiệm đang phụ trách chuyện này đấy. Chú nghĩ nếu tôi đưa tấm ảnh này cho ông ấy, ông ấy sẽ nghĩ thế nào?”

Vương Sùng lại im lặng lần nữa.

Hoắc Kiêu đã tỏ rõ ý muốn, nếu tấm ảnh lộ ra, các ban ngành phụ trách truy tìm khoản chi lớn từ nước ngoài, chắc chắn sẽ điều tra Vương Sùng triệt để, hoàn toàn không thể phủi sạch được.

Nhất là mối quan hệ của ông ta và Tôn Diễm đã chứng minh được điều này.

Vương Sùng lại uống ngụm trà: “Tôi biết Tôn Diễm là người của cậu, cậu chọn ra để đưa cho bố cậu, để ông ta mang đến giới thiệu cho Phó Thị trưởng tiền nhiệm. Tôi cũng biết, các người lợi dụng mấy người phụ nữ khác nữa ngoài Tôn Diễm, khiến Phó Thị trưởng tiền nhiệm nói lỏng tay cho tập đoàn Hoắc Thị.

Lần này thì Hoắc Kiêu lại là người kinh ngạc.

Hoắc Kiêu: “Thế là chú yêu Tôn Diễm thật lòng à?”

Vương Sùng cười lạnh: “Nói ra cậu cũng không hiểu đâu. Lúc còn trẻ, ai cũng nghĩ thời gian còn dài, tha hồ có cơ hội tìm được người thật sự thật lòng với mình. Người bình thường còn khó mà tìm được, huống hồ gì người ngồi trên cao như cậu. Tôi biết cậu nắm điểm yếu của Tôn Diễm trong tay, trước kia cô ấy từng hỗ trợ nhà cậu rất nhiều, tôi đã cho người điều tra những chuyện này từ lâu rồi, nhưng cô ấy theo tôi mấy năm nay, chẳng mưu toan gì cả, tôi sống cũng khá là yên bình. Bây giờ tất nhiên là cậu không hiểu được, đến lúc cậu đến cái tuổi như tôi rồi sẽ nếm được cái đáng thương của việc một thân một mình.”

Hoắc Kiêu cup mắt, nụ cười dần biến mất.

Cũng không biết vì sao, giây phút ấy, hình bóng Tiết Dịch lại xuất hiện trong đầu anh ta, dù ký ức về cô ấy trong anh ta đã dần mờ đi.

Đến lúc Vương Sùng đặt tách trà lên bàn, Hoắc Kiêu mới hoàn hồn lại.

Hoắc Kiêu ngược lên, nghe thấy Vương Sùng nói: “Tôi biết mình nên làm gì vào cuộc họp ngày mai. Cậu có thể yên tâm.”

Lúc này Hoắc Kiêu mới nở nụ cười, anh ta đứng dậy, chỉnh lại bộ vest: “Vậy thì vất vả cho chú rồi.”

Nói đoạn, Hoắc Kiêu cất bước đi khỏi.

Một lát sau, xe Hoắc Kiêu rời khỏi biệt thự nhà họ Vương.

Chẳng mấy chốc, Tôn Diễm đã mở cửa phòng làm việc.

Nhóm của Lục Nghiễm bước vào, đưa ra thẻ ngành rồi nói: “Vương Sùng, hiện giờ chúng tôi nghi ngờ ông có liên quan đến nhiều vụ án tham ô, phiền ông theo chúng tôi để hợp tác điều tra.”

Màn đêm tĩnh lặng.

Hoắc Kiều về nhà họ Hứa.

Sau khi Hoắc Đình Diệu bị bắt, cảnh sát đã lục soát thu thập chứng cứ ở đây, Hoắc Kiều chỉ bảo quản gia rời đi mấy ngày, cũng không dọn dẹp những căn phòng bị khám xét.

Hoắc Kiều đi tới phòng làm việc, ánh mắt nhạt nhoà, sải bước tới, cầm lấy một chai rượu.

Anh ta không bật đèn, chỉ rót nửa ly rượu dưới ánh trăng rọi vào ngoài kia, ngồi trên cái ghế da của Hoắc Đình Diệu.

Trong bóng tối, Hoắc Kiều yên lặng một chốc, mò mẫm trong túi áo khoác, lấy ra cái bật lửa kim loại.

Ngón tay bật mở nắp, mồi lửa vùng lên, chiếu rọi trong bóng tối, cũng chiếu sáng hai chữ khắc trên nắp.

Hoắc Kiều lại bật đóng nắp, mắt khép hờ, ngẫm lại lời Vương Sùng.

- Ai cũng nghĩ rằng thời gian còn dài, tha hồ có cơ hội gặp được người thật sự thật lòng với mình.

- Bây giờ tất nhiên là cậu không hiểu, đợi đến tuổi như tôi cậu sẽ nếm được mùi một thân một mình đáng thương.

Thật sự thật lòng sao?

Hoắc Kiều tự cho rằng mình đã từng có, đó là mùi vị cực kỳ mới mẻ, cũng rất khiến người ta phải nghiện, nhất là đối với loại người từ bé lớn lên trong nhà họ Hoắc, chưa từng gặp được bao nhiêu khuôn mặt chân thật.

Tiếc là sự thật lòng thật sự đó đã chớp mắt bay đi mất rồi.

Trong lòng cô ấy, có chuyện còn quan trọng hơn cả tình yêu.

Cô ấy nở ra tay, không chút lưu luyến.

Mấy năm sau này, tất nhiên là chẳng còn gặp ai nữa.

Anh ta chán đời, lòng cũng lạnh, không còn ám ảnh với ai nữa, càng không thể khắc cốt ghi tâm.

Nhìn Hoắc Đình Diệu quanh quẩn với hết cô này tới cô kia, lại mang những cô gái đó đi tặng, đổi lấy lợi ích, Hoắc Kiều cũng không khỏi suy nghĩ, liệu hai mươi năm sau, mình cũng sẽ trở thành con người như thế chẳng?

Hình như cũng không có gì là tệ.

Mười năm trước, Hoắc Đình Diệu nói với anh ta: “Có tiền có quyền rồi, còn sợ không có gì nữa? Đàn bà thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ là cuối cùng con sẽ phát hiện, họ đều giống nhau cả thôi, chẳng ai đặc biệt cả. Thứ thật sự khiến người ta mê đắm chỉ có quyền lực.”

Như Hoắc Đình Diệu đã nói.

Những năm sau này, Hoắc Kiều cũng nghĩ thế, đúng là thế, đều như nhau cả, chẳng có gì đặc biệt.

Tiết Dịch không phải người thông minh nhất, đương nhiên cũng không phải người đẹp nhất, nếu đặt cô vào trong số đó, thật sự là không nổi bật chút nào.

Chỉ là trong vô số, lại dường như có một điểm nhỏ nhoi nào đó không giống cho. Lắm.

Là lần rung động duy nhất thuở thiếu thời sao?

Vì rung động nên mới giữ lại tình cảm đó, nhiều năm sau vẫn không thức tỉnh, thế nên mới độc đáo, đáng quý sao?

Hay là vì Tiết Dịch hiểu anh ta?

Hay là vì thứ gì khác mà bản thân anh ta cũng không rõ nguyên nhân?

Hoắc Kiều nhắm mắt, nhớ tới ví dụ của Vương Sùng lần nữa.

Một thân một mình.

Đáng thương.

Trong bóng tối, Hoắc Kiều chậm rãi phát ra tiếng cười khanh khách.

Có sao thì anh ta cũng đã thắng rồi.

Một đêm qua đi.

Sáng sớm hôm sau, khí trời tươi đẹp, lại là một ngày rạng rỡ.

Gần mười giờ, lãnh đạo cấp cao của Hoắc Thị mở họp hội nghị, bảy cổ đông trong số đó đã lần lượt vào chỗ, đang rù rì bàn tán to nhỏ về cuộc họp hôm nay, hướng phát triển sau này của Hoắc Thị.

Hoắc Đình Diệu đã ngã ngựa, hiện giờ tập đoàn Hoắc Thị lại bị Viện Kiểm sát điều tra, những người khác tất nhiên đều tự bảo vệ mình.

Bảy năm trước, Địa Ốc Thừa Văn cũng đã sụp đổ như thế, thầy bại thì tớ cụt đuôi.

Chỉ là giờ đã sắp tới giờ họp mà vẫn chưa thấy bóng ba cổ đông Vương Sùng, Trần Cẩm Tuyền và Trương Dương đâu.

Cả Hoắc Kiêu cũng không thấy đâu.

Các cổ đông hỏi nhau, có ai biết họ sao rồi không? Có tới không vậy?

Có người đoán, có khi nào là ngằm giờ trò gì không?

Còn có người nói là thấy không đúng lắm.

Đến mười giờ, cửa phòng họp được mở ra, vài người bước vào.

Đi đầu là Hoắc Kiêu, anh ta mặc vest thẫm thớm tinh tế, vóc dáng cao ráo, bước đi vững vàng, sải bước đưa theo gió, chỉ liếc mắt nhìn các cổ đông rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Các cổ đông đều lần lượt im bật.

Hoắc Kiêu bây giờ vẫn là chủ tịch tạm thời, anh ta ngồi xuống, vắt tréo chân, quay nghiêng người, liếc nhìn ba vị trí gần mình nhất.

Hoắc Kiêu nhướn mày hỏi: “Ba người họ còn chưa tới à?”

Một cổ đông lên tiếng: “Vẫn chưa, cũng không nhắn gì.”

Hoắc Kiêu nhíu mày, cặp mắt nghĩ ngợi.

Anh ta thấy hơi bất ngờ, hôm qua rõ ràng là đã nắm thóp được cả ba, sao hôm nay lại thế này?

Chẳng lẽ họ thật sự không sợ lộ chuyện à?

Hoắc Kiêu chống một tay nói: “Đợi thêm năm phút nữa.”

Vừa nói xong, cửa phòng họp lại bị đẩy ra lần nữa, hơn nữa còn là xông thẳng vào.

Viện Kiểm sát, cảnh sát kinh tế, đội hình sự đều tới đủ cả.

Cả nhóm người mặc cảnh phục, đi tới thẳng trước mặt Hoắc Kiêu trước ánh mắt kinh ngạc của các cổ đông.

Hoắc Kiêu biến sắc hoàn toàn, anh ta đứng dậy, tai cứ ong ong, đầu óc trống không, chỉ thấy kiểm sát viên trước mặt thông báo thân phận, miệng cứ khép rồi mở, nói một tràng gì đó, anh ta chẳng nghe rõ một chữ.

Tiếp đó, có cảnh sát đi tới trước, còng tay kim loại đánh cạch vào cổ tay.

Hoắc Kiêu sửng sò, lúc này mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn cái còng tay, lại khẽ nghiêng đầu nhìn về ba cái vị trí trống không, bỗng chốc hiểu ra tất cả.

Từ thiên đường xuống địa ngục, chẳng qua chỉ là trong chốc lát.

Chương 192: Quyển Kết (Phần cuối) - Chương 48

Tin tức Hoắc Kiêu bị bắt mang về Cục Cảnh sát ngay trong cuộc họp đã nhanh chóng lan khắp nội bộ Hoắc Thị, chưa tới nửa ngày đã lan đầy trên mạng.

Truyền thông và cư dân mạng hết sức chấn động, đổ xô bàn tán, thành phố Giang hôm nay đã được định sẵn là không bình thường, phần lớn cư dân mạng đều đang nói về chuyện này.

Trong Cục Cảnh sát, Hoắc Kiêu đang phải chịu thẩm vấn.

Lúc Tiết Bồng nhận được tin rồi chạy đến phòng ngăn cạnh bên phòng thẩm vấn, phía đối diện đã tiến hành được nửa tiếng.

Phòng giám sát bên này lại đầy người, kín cả nửa căn phòng.

Tiết Bồng đóng cửa lại, lẳng lặng ra phía sau cùng, sau khi yên vị, ngược mắt lên mới thấy trong phòng không chỉ có Phan Chấn Sinh mà còn có vài lãnh đạo khác trong Cục thành phố, người do Viện Kiểm sát và cảnh sát kinh tế phái đến.

Đúng là rầm rộ.

Xem ra tất cả bộ phận ban ngành đều nhắm vào manh mối của Hoắc Kiêu để lần theo tiếp, mỗi bên một nhiệm vụ.

Lúc này, lại nghe thấy tiếng Lục Nghiễm từ phòng đối diện: “Hôm qua, ba cổ đông của tập đoàn Hoắc Thị là Trần Cẩm Tuyền, Trương

Dương và Vương Sùng đã khai cả rồi, thêm vào chứng cứ chúng tôi nắm trong tay, đủ để chứng thực anh lợi dụng chức quyền và có thủ đoạn bất chính, đe dọa, uy hiếp và hối lộ ba người họ, bắt họ phải bỏ phiếu cho anh.”

Hoắc Kiêu nhìn Lục Nghiễm, lúc này lại không thấy anh ta có chút sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh: “Tôi thừa nhận, đúng là tôi có làm thế. Tôi hết sức hối hận về lời nói hành động của mình, rất xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến ba cổ đông. Nhưng ngược lại, tôi cũng bằng lòng cung cấp chứng cứ phạm tội của ba người họ. À, là chuyện tôi dùng để đe dọa họ đấy. Tôi không nên dùng những thứ này để mưu lợi, tôi cũng hết cách mới phải vậy, ai bảo ba người họ âm thầm dùng thủ đoạn bất chính để can thiệp vào chuyện bầu chủ tịch mới làm gì, tôi biết được chuyện, biết không thể ngăn cản họ với thủ đoạn đang hoàng được nên một phút sai sót mới làm chuyện sai lầm.”

Hoắc Kiêu nói rất thông thả, thái độ nhận sai rất tích cực, trông không giống phần tử coi thường kỷ cương pháp luật chút nào.

Nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết, cha con nhà họ Hoắc rất quý quýệt, ai cũng phải hù lạnh với vai diễn trắng trợn của Hoắc Kiêu.

Lục Nghiễm vẫn bình thản, hai tay khoanh trước ngực nói: “Anh nhận cũng nhanh đấy.”

Hoắc Kiêu: “Đương nhiên, hiện giờ chứng cứ đầy đủ, tôi cũng nhận thức được mình sai, tất nhiên là không muốn các anh mất thời gian. Và lại, cảnh sát và dân phối hợp với nhau mới là điều nên làm.”

Lục Nghiễm cong khoé mắt, bỗng dưng thấy buồn cười: “Tốt lắm, tôi mong anh có thể tiếp tục như thế, vì tiếp đến còn có vài chuyện nữa cần anh xác nhận lần lượt.”

Nói tới đây, Hứa Trăn đưa bảo sao của vài bức hình ra trước mặt Hoắc Kiêu.

Từng tấm hình được lật mở, Hoắc Kiêu nhìn lướt qua, thoát đầu rất kinh ngạc, đến khi nhìn rõ từng người trong ảnh, sắc mặt cũng dần thay đổi.

Lục Nghiễm hỏi: “Chắc anh không xa lạ gì với Tống Kim nhỉ?”

Hoắc Kiêu thờ dài, khẽ chớp mắt vài lần, không trả lời.

Lục Nghiễm lại nói: “Cậu ta đã thừa nhận rồi, mười năm trước, cậu ta từng trao đổi trực tuyến với một tài khoản tên “Đêm Đang Đen”, báo cáo lại hoạt động của tập đoàn mại dâm. Chúng tôi cũng đã điều tra, anh chính là “Đêm Đang Đen”, khi đó anh đã dùng cái tên này để tập trung sáu người như Tống Kim, để họ điều khiển hoạt động mua bán dâm không dưới hai trăm người, đợi đến cuối mỗi tháng, anh lại thanh toán với sáu người này. Khoảng chín năm trước, ah cắt đứt mối quan hệ kinh doanh này, chọn ra năm người từ trong số hai trăm người này, tiến hành đào tạo nhiều năm sau đó, mượn mối quan hệ của Hoắc Đình Diệu, hối lộ bằng sắc dục, tặng họ cho những khách hàng và quan chức mà các người hay tới lui.”

Nói đến đây, Hứa Trăn lại lấy ra một tệp hồ sơ về trang mạng khiêu dâm nước ngoài, đặt trước mặt Hoắc Kiêu.

Lục Nghiễm nói: “Chúng tôi đã chứng thực tài khoản “Đêm Đang Đen” của anh, đó chính là một trong số thành viên quyền hạn cao cấp của trang mạng khiêu dâm nước ngoài này, cũng chính là người đầu tư sớm nhất của trang mạng. Trước đây, Liêu Vân Xuyên, bác sĩ gia đình của các người từng đăng đoạn phim của mình và Khúc Tân Di trên trang này. Hiện giờ trang mạng này đã phát triển kinh doanh phát trực tiếp hình ảnh khiêu dâm, thu được phí thành viên của hơn ba triệu người, có hai mươi nghìn quản lý đứng giữa, lợi nhuận hơn bốn trăm năm mươi triệu. Anh có gì muốn nói không?”

Đến lúc Lục Nghiễm thuật lại xong xuôi, khuôn mặt Hoắc Kiêu cũng giãn ra được chút, anh ta hít sâu một hơi: “Tôi thừa nhận, “Đêm Đang Đen” là tài khoản cá nhân của tôi, năm đó đúng là tôi có trích

một số tiền làm vốn lập nên trang mạng. Nhưng mà cảnh sát Lục, tôi đã không dùng tài khoản này gần mười năm rồi, sau khi cắt đứt kinh doanh với đám người Tống Kim, tôi đã sang lại trang mạng cho người khác, mười năm sau trang mạng phát triển thế nào, tôi không hề tham gia vào, cũng không lấy một món tiền kiếm được nào.”

Hoắc Kiêu không nói dối, tổ điện tử đã điều tra ghi chép, chứng thực được tài khoản “Đêm Đang Đen” không có ghi chép gì trong gần mười năm nay, hiện giờ được biết là trang mạng này đã sang qua sang lại nhiều lần trong mười năm nay, thành viên cũng đổi liên tục, “Đêm Đang Đen” là một trong số những người sáng lập đầu tiên, cũng là người rút lui sớm nhất.

Hoắc Kiêu nhanh chóng khai báo thành thật.

Năm đó anh ta tạo tài khoản “Đêm Đang Đen”, đào tạo đám người Tống Kim, thành lập băng nhóm mại dâm, tất cả hoạt động đều lấy cơ sở là trang mạng này.

Ban đầu trang mạng được mở theo chế độ thành viên, quyền hạn rất cao, cần xét duyệt từng lớp, nếu phát hiện có gì không đúng sẽ lập tức đá ra.

Sáu “tổ trưởng nhỏ” bao gồm Tống Kim sẽ đăng tải thông tin của những cô gái mà họ cho là tự nguyện hỗ trợ đạt chuẩn lên trang mạng, để thành viên quản lý cấp trên xét duyệt.

Nói trắng ra, thành viên quản lý cấp trên này chính là Hoắc Kiêu, sau đó thì có Tiết Dịch gia nhập.

Những cô gái này có điều kiện khác nhau, tiền giao dịch cũng không giống nhau, lợi ích trong việc này dính dáng trực tiếp với quyền hạn của đám Tống Kim, tổ trưởng có thể hiện xuất sắc đương nhiên sẽ là thành phần cốt cán, có thể có được phần nhiều hơn, thể hiện bình thường thì sẽ ít hơn.

Sáu người Tống Kim toàn mấy tay nhàn hạ, cũng chẳng có bản lĩnh gì ngoài ăn cắp vặt, khi đó còn kiếm được kha khá nhờ chuyện này.

Nhưng số tiền này chẳng đáng là gì đối với Hoắc Kiêu.

Anh ta hoàn toàn chẳng coi ba cái chuyện tổ chức mại dâm ra gì, nếu sau này lộ chuyện, để người khác biết cậu cả nhà họ Hoắc đi làm “má mi” vì một phút bốc đồng thì thôi chả thối mặt.

Nói đến đây, Hoắc Kiêu lại chuyển chủ đề, mặt tỏ vẻ luyến tiếc: “Thật ra ban đầu tôi chọn tình ngộ đúng lúc là nhờ vào một người. Nếu không nhờ cô ấy, tôi cũng sẽ không tình ngộ nhanh thế. Cảnh sát Lục cũng quen người này đấy, cô ấy cũng học Trung học số mười sáu khu phía Bắc, tuy là không cùng khoá anh nhưng cũng là bạn cùng trường đấy, còn là Chủ tịch hội học sinh khi đó nữa, chính là chị của Tiết Bồng khoa kiểm nghiệm dấu vết Cục thành phố các anh, Tiết Dịch đấy.”

Tiết Bồng bị chỉ tên, những người bên phòng quan sát đều vô thức quay ra sau.

Tiết Bồng lại vô cảm đứng đó.

Cho đến khi Hoắc Kiêu ở đối diện nói: “Tôi nghĩ là các anh nhắc tới tài khoản mười năm trước, chắc chắn là vì tìm được trong di vật của Tiết Dịch, ngoài tôi ra, chỉ có mình cô ấy biết tài khoản này. Vì sau tuổi thành niên, tôi không còn động tới trang mạng đấy nữa, Tiết Dịch khi đó cũng đã mất rồi, vì thế tôi cũng không nghĩ đến chuyện huỷ đăng ký.”

Lục Nghiễm quan sát khuôn mặt “thành khẩn” của Hoắc Kiêu một chốc rồi hỏi: “Định hình tội lỗi không hề ảnh hưởng tới tội phạm phải, dù anh ta cắt đứt quan hệ với băng nhóm mại dâm mười năm trước, chỉ cần chưa qua thời hạn, chúng tôi có đủ chứng cứ, thế thì vẫn có thể truy cứu trách nhiệm của anh.”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Tôi hiểu, tôi hoàn toàn không chối bỏ tội mình phạm phải lúc vị thành niên. Tôi thừa nhận là tôi có tham gia, các anh truy cứu thế nào tôi cũng đều không oán trách.”

Ồ, hợp tác thế.

Lục Nghiễm nhìn thấu hết diễn xuất của Hoắc Kiêu, anh cũng rất rõ Hoắc Kiêu đang tính toán gì.

Đã đến nước này, chỉ thành thật để nhận khoan hồng mới có lợi cho Hoắc Kiêu, thừa nhận những tội “không gây thương tích gì” thế này, dù cộng nhiều tội lại cũng không tới nỗi xử nặng.

Hơn nữa Hoắc Kiêu còn chủ động giao nộp chứng cứ phạm tội của những người khác, thế thì lại còn cộng thêm điểm, lại có thể được xét nhẹ tội.

Lục Nghiễm nheo mắt, Hứa Trăn hỏi những vấn đề sau đó, anh thì ngồi đó coi Hoắc Kiêu diễn, thầm suy đoán động cơ của anh ta.

Ngoài mặt thì đã lật gần hết bài của Hoắc Kiêu rồi, chỉ còn mỗi con bài lớn là Hoắc Đình Diệu, mà Hoắc Đình Diệu cũng đã nhận chuyện Phùng Tề Chính thay thẳng con mình rồi.

Sau đó Hàn Cố cũng đã cung cấp rất nhiều chi tiết, đứng ra thì Hoắc Kiêu chỉ còn có một mình, sao anh ta còn bình tĩnh được thế?

Ban nãy trong lúc thẩm vấn, lần duy nhất Hoắc Kiêu trông có vẻ hoảng loạn là vì chuyện anh ta đe dọa, uy hiếp đám người Vương Sùng, điều này chứng tỏ Hoắc Kiêu không hề ngờ rằng cảnh sát lại đi trước mình một bước.

Nhưng cũng chỉ hoảng loạn vài phút là lại thản nhiên.

Mới nãy, Lục Nghiễm không kịp nghĩ kỹ, hiện giờ nhớ lại, khi tội phạm biết mình đã “chết đến nơi”, suy nghĩ đầu tiên sẽ là mình sẽ bị

xử nặng cỡ nào.

Với tính cách của Hoắc Kiêu và hiểu biết của anh ta về pháp luật, anh ta chắc đã nhanh chóng phán đoán tội uy hiếp đe dọa trong mấy phút đó, ví dụ như năm năm hay là mười năm.

Cũng chính vì thời hạn thụ án này nằm trong phạm vi anh ta có thể chấp nhận, vì thế anh ta mới dần bình tĩnh lại, thừa nhận hết tội trạng của mình.

Tội tổ chức hoạt động mại dâm lúc vị thành niên thì dù là mười năm sau khởi tố thì khi phạm tội cũng vẫn là vị thành niên, không thể xử nặng được.

Những tội này cộng lại vẫn có hy vọng sẽ ra tù trong vòng mười năm.

Thế nên đây chính là lý do Hoắc Kiêu vẫn còn bình tĩnh đến giờ này sao?

Dù mười năm sau Hoắc Kiêu mới ra tù, anh ta cũng chỉ mới ba mươi bảy tuổi, nhưng khi đó tập đoàn Hoắc thị ra sao thì chưa biết được, tài sản nhà họ Hoắc còn lại bao nhiêu cũng không biết, hơn nữa tội của Hoắc Đình Diệu nghiêm trọng hơn Hoắc Kiêu nhiều, tài sản cá nhân và phần trăm tài sản sở hữu chung của ông ta cuối cùng sẽ bị tịch thu.

Chẳng lẽ một Hoắc Kiêu ba mươi bảy tuổi, đối diện với một tàn cuộc tan tác này vẫn có tự tin dọn sạch được sao? Hay là trong lòng anh ta sớm đã gục ngã, giờ chỉ đang cố gắng gượng thôi?

Khi những giả thiết này xuất hiện trước mắt Lục Nghiễm, chưa tới ba giây, anh đã gạt bỏ giả thiết sau.

Không, không phải là cố gắng gượng.

Vẻ mặt hiện giờ của Hoắc Kiêu trông giống tự tin hơn.

Nhưng tại sao?

Sao anh ta còn sung sức được vậy? Cái gì đã chống đỡ cho anh ta?

Lúc này, Hứa Trăn nhắc đến Tôn Diễm và Vương Sùng, Lục Nghiễm tạm ngừng suy nghĩ, tiếp tục chủ đề: “Trong tổ chức mại dâm mười năm trước của anh còn có Tôn Diễm nữa đúng không?”

Hoắc Kiêu khựng lại, nhìn tấm ảnh Tôn Diễm trong tay Lục Nghiễm, chớp mắt một lúc rồi thừa nhận: “Sau khi tôi quyết định cắt đứt với tổ chức mại dâm, có vài thành viên tham gia tìm đến tôi, mong tôi giúp đỡ sắp xếp cuộc sống sau này, họ đều không muốn bán thân sinh sống nữa. Lúc đó tôi cũng đã nhận ra sai lầm, tự biết mình nhỏ dại ngang tàng, muốn giúp họ một lần, coi như bồi thường.”

Bồi thường?

Dùng từ tinh vi thật.

Lục Nghiễm cười khẩy chỉ ra: “Sau đó, anh giới thiệu Tôn Cần và những người khác cho Hoắc Đình Diệu, sau khi đào tạo, ông ta lại tặng họ cho những bên hợp tác và các quan chức, kiếm nhiều lợi ích hơn cho Hoắc Thị, ví dụ như Phó Thị trưởng tiền nhiệm của thành phố Giang.”

Nghe đến đây, Hoắc Kiêu hơi biến sắc, nhưng cũng chỉ trong phút chốc, nét mặt khác thường lại nhanh chóng biến mất: “Cảnh sát Lục, tôi chỉ đồng ý sắp xếp cho Tôn Diễm thôi, vì thế nên mới giới thiệu cô ấy cho bố tôi. Còn việc bố tôi làm gì Tôn Diễm là chuyện của hai người họ, tôi là con, đâu thể hỏi chi tiết quá.”

“À.” Lục Nghiễm nheo mắt cười: “Ý anh là cậu con trai đây đang giới thiệu bạn gái cho Hoắc Đình Diệu à? Anh biết rõ quá khứ của Tôn Diễm mà còn thế, “có hiếu” ghê nơi.”

Hoắc Kiêu được nước bắm tới: “Chắc các anh không hiểu con người bố tôi, ông ấy trước giờ rất phong lưu, gu cũng độc lạ, ông ấy không thích con gái nhà lành, thích kiểu như Tôn Diễm ấy. Tôi làm con, đâu có cản được, thay vì nhìn ông ấy cặp kè với cái loại không ra gì ngoài đường, qua lại với loại phụ nữ không rõ lai lịch, chi bằng để tôi tỏ lòng hiếu thảo, ít nhất thì tôi biết rõ ngọn nguồn của Tôn Diễm.”

Cái tuồng này của Hoắc Kiêu đúng là chân truyền từ Hoắc Đình Diệu.

Nhưng mà Lục Nghiễm không hề tức tối, ngược lại, anh đã bắt được mạch của Hoắc Kiêu, Hoắc Kiêu càng lúc càng cố dẫn dắt anh thì lại càng đánh vòng, chứng tỏ anh ta rất dè chừng chuyện của Tôn Diễm.

Lục Nghiễm hời hợt: “Nếu đây mà là hiếu thảo thì trong đời trời đất đúng là có mình anh. Hoắc Đình Diệu cũng hào phóng, quen biết Tôn Diễm không bao lâu đã cho cô ấy đứng tên một căn nhà. Sau đó, Tôn Diễm làm diễn viên, quay được mấy bộ, đến bảy năm trước, Hoắc Đình Diệu lại tặng cô ấy cho cổ đông Vương Sùng.”

Hoắc Kiêu vẫn thành thạo: “Cảnh sát Lục, Tôn Diễm là người, không phải món quà, cô ấy có tay có chân, có suy nghĩ riêng của mình, sao mà lại nghe người ta sắp đặt được? Cô ấy chỉ quen bố tôi mấy tháng rồi chia tay, căn nhà đó là do bố tôi bồi thường cho cô ấy. Sau đó, Tôn Diễm nói mình thích đóng phim, bố tôi mới giới thiệu mấy mối giúp cô ấy thôi.”

“Chuyện Tôn Diễm với Vương Sùng thì hoàn toàn là hiếu làm. Vương Sùng nói với bố tôi là mình thích xem phim Tôn Diễm đóng, yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên. Bố tôi nói gì được bây giờ, cũng ngại cản trở, càng ngại nói chuyện tình cũ của mình với Tôn Diễm cho Vương Sùng biết, dù gì họ cũng là bạn lâu năm với nhau, làm vậy kì quá.”

Đến giờ phút này rồi mà Hoắc Kiêu vẫn chơi trò thông minh, lại còn cố tình giải thích từ “tặng” của Lục Nghiễm thành tự nguyện, yêu từ

cái nhìn đầu tiên.

Lục Nghiễm thông thả tiếp tục chủ đề: “Theo như anh nói thì cả anh và Hoắc Đình Diệu đều không can thiệp vào tình cảm giữa Vương Sùng và Tôn Diễm à? Vậy các người có từng giới thiệu Tôn Diễm cho ai khác không?”

Hoắc Kiêu: “Hoắc Thị chúng tôi có rất nhiều chuyện cần làm, làm gì có hơi sức đi lo mấy chuyện này, Tôn Diễm muốn theo ai là tự do của cô ấy, và lại các anh có thấy cấp trên “tặng” bạn gái cho cấp dưới bao giờ chưa? Làm vậy làm gì, có phải thường cuối năm đâu, Vương Sùng có cống hiến cho công ty, thưởng ông ta lợi nhuận hoặc cổ phần thì chẳng hơn à?”

“Cũng có lý.” Lục Nghiễm nhếch mép, bỗng chuyển chủ đề: “Anh đúng là đưa con có hiếu, ngoài Tôn Diễm với mấy cô gái khác, đến cả Tiết Dịch bạn gái mình lúc đó mà anh cũng giới thiệu luôn cho Hoắc Đình Diệu. Nếu Tiết Dịch không chết thì Hoắc Đình Diệu cũng sẽ tặng cho cô ấy một căn nhà để bồi thường, ý là vậy đúng không?”

Nhắc đến Tiết Dịch, Hoắc Kiêu lại thay đổi nét mặt, ánh mắt u ám: “Đó cũng là do họ tự tình nguyện. Tôi cũng không mong chuyện lại như thế, tôi rất yêu cô ấy, tôi không muốn mất cô ấy, nhưng cô ấy lại để ý bố tôi thì tôi làm được gì?”

- Tôi rất yêu cô ấy, không muốn mất cô ấy?

Lục Nghiễm không khỏi cười lạnh, anh hỏi tiếp: “Lúc nãy anh nói, anh liên lạc với bọn Tống Kim bằng tài khoản “Đêm Đang Đen” trên trang mạng, hơn nữa còn giấu rất kỹ thân phận của mình, họ không hề biết anh là “Đêm Đang Đen”.”

Hoắc Kiêu chớp mắt, tuy không hiểu tại sao Lục Nghiễm lại bỗng chuyển chủ đề cho lắt, nhưng vẫn trả lời: “Đúng, đúng là như thế. Nếu họ biết “Đêm Đang Đen” là tôi, có khi sẽ quay ra tố tiền hay gì đó không chừng.”

Lục Nghiễm lại hỏi: “Nếu đã vậy thì sao anh lại quen Tôn Diễm và những người khác?”

Hoắc Kiêu khựng lại, sau đó cup mắt thở dài: “Tuy là nói như vậy không tốt cho cô ấy, nhưng chuyện đã đến nước này, tôi cũng không thể không thừa nhận... chuyện này là do Tiết Dịch gợi ý.”

Lục Nghiễm: “Ồ, cụ thể thế nào?”

Hoắc Kiêu: “Tiết Dịch nói, đám Tôn Diễm rất có tố chất, chỉ có cái là xuất thân không được tốt, không có cơ hội học hành, nếu chịu đào tạo từ từ, sau này cũng sẽ thành nhân tài.”

Đào tạo, nhân tài?

Lục Nghiễm cười: “Vậy đào tạo xong rồi sao, chỉ để giới thiệu cho Hoắc Đình Diệu thôi à?”

Hoắc Kiêu: “Đúng rồi, chuyện này tôi mới trả lời rồi mà.”

Lục Nghiễm: “Nhưng Phương Tử Oánh lại nói, các người chọn ra năm người là để cung cấp riêng cho Hoắc Đình Diệu dùng làm quà. Nói thẳng ra thì là dùng sắc dục để hối lộ.”

Vừa dứt lời, Hoắc Kiêu đã lập tức sững sờ, còn im lặng mất một lúc.

Nếu gọi là sốc thì thời gian có hơi lâu, quá đủ để anh ta nghiền ngẫm rồi lập tức phản bác, trừ phi anh vẫn còn muốn viện cớ, bịa chuyện.

Lục Nghiễm nhìn thấy hết tất cả, anh không hề hối thúc.

Cho đến cuối cùng Hoắc Kiêu cũng lên tiếng: “Cảnh sát Lục, chẳng lẽ anh không thấy buồn cười sao, chuyện này thì liên quan gì đến Phương Tử Oánh, cô ta không tham gia vào, sao mà biết được, cô ta nói vậy có chứng cứ không?”

Lục Nghiễm: “Cô ta nói là Tiết Dịch nói mình biết.”

Hoắc Kiêu cười, nhưng nụ cười rất miễn cưỡng: “Chỉ nói không đâu có chứng cứ. Sao Tiết Dịch lại phải nói cô ta biết những chuyện này, rõ ràng làm cô ta đang vu cáo hãm hại tôi.”

“Vậy sao??” Lục Nghiễm quay đầu ra hiệu cho Hứa Trăn, rồi lại nói với Hoắc Kiêu: “Hay là anh xem những bức ảnh này, rồi nghe thêm mấy đoạn ghi âm này đi rồi hãy nói.”

Hứa Trăn nhanh chóng đưa mấy tấm hình bản sao ra trước mặt Hoắc Kiêu.

Ảnh được lật ra, Hoắc Kiêu vừa cup mắt nhìn, đồng tử đã co lại, cứng đờ ngay tại đó.

Trong ảnh có Tôn Diễm, cũng có những người phụ nữ khác, đàn ông thì ngoài Hoắc Đình Diệu ra, còn có những quan chức cấp cao của chính phủ bao gồm cả Phó Thị trưởng tiền nhiệm.

Đoạn ghi âm cũng là mấy lời “ngầm” của quan chức và thương gia cấu kết với nhau, cũng đại diện cho lời hứa của hai bên, chỉ cần lời hứa được thực hiện thì sẽ cấu thành tội hối lộ, dù Phó Thị trưởng tiền nhiệm có thực hiện phần lợi của lời hứa không thì chuyện hối lộ cũng đã được chứng thực.

Đoạn ghi âm kết thúc, Hứa Trăn lấy lại mấy tấm ảnh, Hoắc Kiêu mới ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: “Các anh lấy mấy thứ này ở đâu?”

Lục Nghiễm gõ bàn: “Giờ là lúc chúng tôi hỏi anh.”

Hoắc Kiêu cười tự giễu, anh ta nhắm mắt, một lúc sau mới ngồi thẳng dậy: “Chuyện đã đến nước này, tôi cũng đoán được là ai làm rồi.”

Lục Nghiễm: “Nói vậy là anh thừa nhận rồi à.”

Hoắc Kiêu hỏi ngược lại: “Tôi thừa nhận gì?”

Lục Nghiễm lắc đầu cười lạnh, cũng không gấp gáp gì, chỉ nói ra sự thật: “Anh vừa nói dối là anh giới thiệu bạn gái cho Hoắc Đình Diệu, còn lựa một lúc năm người. Nhưng ngoài Tôn Diễm ra, bốn người còn lại không phát triển mối quan hệ nam nữ với Hoắc Đình Diệu, Tôn Diễm cũng chỉ ở cạnh Hoắc Đình Diệu một tháng. Chúng tôi đã điều tra rồi, sau này cả năm người đều trở thành người tình của quan chức cấp cao, có người còn làm người tình của đối tác Hoắc Thị.”

“Tôn Diễm đã khai rồi, cô ấy nói anh chọn họ ra rồi tặng cho Hoắc Đình Diệu, Hoắc Đình Diệu lại đưa họ tới tham gia một buổi tiệc riêng tư nào đó, đồng thời giới thiệu họ cho Phó Thị trưởng tiền nhiệm của thành phố Giang trong bữa tiệc. Mấy năm sau đó, Phó Thị trưởng tiền nhiệm lợi dụng chức vụ để bật đèn xanh cho Hoắc Thị hành động dễ dàng hơn. Anh hiểu luật pháp thì chắc anh cũng biết là như thế này đã đủ cấu thành tội hối lộ, hơn nữa tình tiết còn cực kỳ nghiêm trọng.”

Nhắc đến tình tiết nghiêm trọng thì cũng đồng nghĩa với hạn tù trên mười năm thậm chí là chung thân.

Đến giờ, dù Hoắc Kiêu còn nguy biến thì cũng nên hiểu tính nghiêm trọng ở đây.

Lục Nghiễm nói rồi, dừng lại vài giây, quan sát vẻ mặt không rõ tâm trạng của Hoắc Kiêu, thấy anh ta bắt đầu do dự thì mới nói tiếp: “Nhưng luật pháp cũng có quy định, nếu người hối lộ chủ động khai báo hành vi hối lộ trước khi truy tố thì có thể xử lý nhẹ. Vì thế anh nghĩ kỹ rồi hãy trả lời tôi.”

Nói rồi, cả căn phòng im lặng lúc lâu.

Hoắc Kiêu cúi đầu, cặp mắt, dường như đang cân nhắc thật sự.

Lúc ngẩng đầu lên lại, sắc mặt của Hoắc Kiêu đã tái hơn ban nãy, ánh mắt cũng không còn bình tĩnh nữa, rõ là điều này đã vượt quá dự tính của anh ta, cũng hoàn toàn không ngờ là ngoài tổ chức mại dâm lúc vị thành niên, đe dọa uy hiếp ba cổ đông, lại còn dính dáng tới buổi tiệc tư nhân mười năm trước.

Thế là Hoắc Kiêu chỉ biết nói: “Được thôi, tôi thừa nhận.”

Lục Nghiễm: “Thừa nhận gì?”

Hoắc Kiêu: “Tôi thừa nhận, bố tôi là ông Hoắc Đình Diệu đã lợi dụng năm cô gái bao gồm Tôn Diễm, hối lộ quan chức chính phủ khi đó, để mở đường cho việc kinh doanh của Hoắc Thị chúng tôi trong tương lai. Tất nhiên là chỉ cần Hoắc Thị lấy được đặc quyền đích thân Phó Thị trưởng tiền nhiệm đưa ra thì sẽ có báo đáp khả quan, Hoắc Thị cũng sẽ dành ra lợi ích cho ông ấy.”

Chỉ là vừa nói tới đây, Hoắc Kiêu lại chuyển chủ đề: “Nhưng bố tôi không để tôi nhúng tay vào hành động cụ thể trong chuyện này. Lúc họ giao dịch với nhau, tôi còn đang học cấp Ba, bố tôi không thương lượng chuyện làm ăn với tôi. Sau đó, vì chuyện Tiết Dịch nên tôi và bố xích mích mấy năm, ngoài mặt thì tất cả đều yên ổn, nhưng trong lòng luôn có ngăn cách. Khoảng sau khi tôi tốt nghiệp đại học, bố tôi mới giao cho tôi xử lý công việc tầm trung và thấp của Hoắc Thị, tôi không dính dáng quá nhiều vào công việc cao cấp, chuyện này ông ấy tin Vương Sùng hơn. Trước khi đảm quan chức cấp cao, bao gồm Phó Thị trưởng tiền nhiệm rút đài, Vương Sùng luôn là người thắt chặt mối quan hệ với họ.”

Lục Nghiễm cười: “Anh phải sạch sẽ thật đấy, dù anh không gia nhập trực tiếp, nhưng anh là người đã lựa chọn ra Tôn Diễm và những người khác, anh đã giao họ cho Hoắc Đình Diệu, anh nói chuyện sau đó anh không biết thì cũng không sao, tôi hỏi thế thôi, trên thực tế thì hành vi của anh đồng nghĩa với biết chuyện.”

Hoắc Kiêu thở ra, không còn nói chuyện hùng hực khí thế như lúc đầu được nữa: “Thật ra tôi cũng rất hối hận, tôi cũng chỉ nhất thời lầm lỡ tin gợi ý của Tiết Dịch.”

Gợi ý của Tiết Dịch.

Tiết Bồng đứng ở phòng kế bên cũng nhói tim, cô dần mím chặt môi, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vô liêm sỉ của Hoắc Kiêu bên kia kính một chiều, đột nhiên hiểu ý anh ta.

Lúc này, Hoắc Kiêu nói: “Tôi thật sự không ngờ Tiết Dịch lại phản bội tôi, lại còn theo bố tôi, tôi hỏi cô ấy, đã vậy thì còn chọn ra mấy cô gái kia làm gì? Tiết Dịch mới nói cô ấy đã gợi ý cho bố tôi mang những cô gái kia đi tặng, ban đầu bố tôi còn hơi dè chừng, nhưng sau đó cũng không biết Tiết Dịch đã cho ông ấy ăn bùa mê thuốc lú gì, chắc là tương tự như cách cô ấy dỗ ngọt tôi ấy, sau đó thì bố tôi cũng đồng ý.”

Hoắc Kiêu không chỉ xảo trá mưu mô, miệng lưỡi lắt léo mà còn rất giỏi ngụy biện, những người ở phòng bên cạnh nghe mà đều tức tối.

Lúc này, có một đồng nghiệp đến cạnh Tiết Bồng nói khẽ: “Hay là cô ra ngoài trước đi, ba cái lời này không nghe cũng chả sao...”

Tiết Bồng hít một hơi, chậm rãi lắc đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào kính một chiều, mấy giây sau mới trả lời: “Tôi không sao, tôi muốn nghe hết.”

Vừa nói xong, Lục Nghiễm ở bên kia cũng nói chuyện không chút khách sáo: “Tôi gặp nhiều tội phạm chết tới nơi còn đặt điều hãm hại người khác lắm rồi, anh có thể coi là người khá thông minh, nhưng mà tiếc là anh có sơ hở logic nghiêm trọng.”

Hoắc Kiêu chứng lại, cặp mắt những vẫn không tin: “Những gì tôi nói đều là thật.”

Lục Nghiễm cười khẩy, bắt đầu vạch trần màn kịch của Hoắc Kiêu: “Ban đầu anh nói, Tiết Dịch gợi ý cho anh chọn ra Tôn Diễm và mấy người khác là để tỏ lòng hiếu thảo.”

Hoắc Kiêu gật đầu: “Đúng thế.”

Lục Nghiễm: “Nhưng anh lại mới nói Tiết Dịch gợi ý dùng họ để làm quà.”

Hoắc Kiêu: “Đúng vậy, tôi cũng không ngờ cô ấy là giờ trò này.”

Lục Nghiễm: “Thế thì lạ thật, sao anh với Hoắc Đình Diệu nghe lời Tiết Dịch vậy? Cô ấy nói vậy là các người đều làm theo cả. Anh thấy nguy hiểm như vậy có đáng tin không?”

Hoắc Kiêu thở dài, chuyện đến nước này rồi mà vẫn mạnh miệng: “Chắc là vì bố tôi cũng yêu cô ấy như tôi. Cô ấy đi mười năm rồi mà chúng tôi vẫn rất nhớ nhung. Trong căn nhà bố tôi định tặng cô ấy, bây giờ vẫn còn treo ảnh cô ấy.”

“Nhớ nhung?” Lục Nghiễm cười thành tiếng: “Để tôi cho anh xem một đoạn phim.”

Lục Nghiễm dứt lời, cầm lấy điện thoại đi tới trước mặt Hoắc Kiêu.

Đoạn phim nhanh chóng được bật, đó là một gian phòng VIP được bày trí tinh tế, hai người đàn ông ngồi trên sofa, vừa thưởng thức rượu vừa buôn chuyện, cả hai đều không nhìn vào màn hình, góc quay rất lắt léo, nhìn là biết quay lén.

Hai người đàn ông trong đoạn phim chính là Hoắc Đình Diệu và Phó Thị trưởng tiền nhiệm.

Phó Thị trưởng tiền nhiệm nói: “Tôi thấy con bé mấy lúc gần đây hay theo ông tới cũng được lắm đấy, cô ta tên... Tiết Dịch, đúng chứ?”

Hoắc Đình Diệu nhướng mày, cầm ly rượu chạm nhẹ sly với Phó Thị trưởng tiền nhiệm, chỉ nói vài chữ: “Để tôi sắp xếp.”

Đoạn phim chỉ chiếu tới đây.

Khuôn mặt Hoắc Kiều cũng tái theo, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình đã được dừng.

Lục Nghiễm về lại chỗ ngồi, anh gõ vào mặt bàn: “Anh một hai nói là Tiết Dịch gợi ý, chẳng lẽ cô ấy cũng tự gợi ý cho người ta đem mình đi làm quà à?”

Hoắc Kiều chầm chậm lắc đầu, dường như thật sự sửng sốt: “Tôi không biết chuyện này, bố tôi nói với tôi là Tiết Dịch tự chạy đến giới thiệu mình với Phó Thị trưởng tiền nhiệm, bảo là cô ấy chỉ dùng bố tôi làm bàn đạp.”

Lục Nghiễm không trả lời chuyện này mà chỉ nói: “Dù những gì trước đó anh khai là thật, Tiết Dịch là người gợi ý chọn ra Tôn Diễm và những người khác, thế thì đến lượt Tiết Dịch, sao các người lại không lập tức dừng lại? Cha con anh không chỉ không nhận ra cái sai, mà còn hưởng thụ lợi ích việc hối lộ đem lại, hiện giờ lại đẩy trách nhiệm lên đầu người khác, đúng là không biết xấu hổ!”

“Tôi nói cho anh biết, cảnh sát chúng tôi phá án dựa vào chứng cứ, sự thật mà tôi nói lại hoàn toàn khớp với chứng cứ chúng tôi nắm trong tay, không phải anh nói mấy câu là phủi sạch được đâu. Anh có thể tiếp tục chối tội, ngụy biện đùn đẩy, nhưng trước pháp luật, anh tuyệt đối không thể thoát được trách nhiệm. Chúng tôi sẽ thành thật giao hết lời chứng của anh, các người phải tự chịu lấy hậu quả cuối cùng!”

...

...

Như Lục Nghiễm đã nói, trước pháp luật, bất cứ lời ngụy biện đùn đẩy nào cũng đều không thể thoát được trách nhiệm hưởng hồ gì còn có bằng chứng sắt thép ở đó.

Sau khi Hoắc Kiêu bị bắt, cuộc thẩm vấn xoay quanh anh ta kéo dài liên tiếp ba ngày.

Thái độ của Hoắc Kiêu cũng thay đổi qua từng lần, ban đầu là ngụy biện, sau đó dần tiết lộ một phần nhỏ, cuối cùng luật sư của Hoắc Kiêu tới, anh ta lại tỏ thái độ “đứng đắn”, tiết lộ thêm một phần sự thật.

Ở bên khác, Hoắc Đình Diệu phải đối mặt với lời chứng của Hàn Cố, Phương Tử Oánh, Vương Sùng, Tôn Diễm và những người khác, cùng với chứng cứ cảnh sát điều tra được, ông ta cũng thừa nhận hết hành vi của mình, hoàn toàn không ngụy biện như trước.

Chỉ là thái độ thay đổi mấy lần của Hoắc Kiêu, cùng với chuyện Hoắc Đình Diệu thành khẩn để nhận khoan hồng lại khiến Lục Nghiễm dần sinh nghi, lại còn có linh cảm khó tả.

Tại sao đến nước này rồi mà cha con nhà họ Hoắc vẫn chơi cái trò bỏ xe giữ tướng, cắt đuôi giữ mạng? Làm vậy còn ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ Hoắc Đình Diệu nghĩ chỉ cần mình nhận hết thì Hoắc Kiêu không phải ngồi tù nữa?

Hiện giờ xem ra Hoắc Kiêu chắc chắn sẽ bị xử nặng, ít nhất là mười năm, nặng thì chung thân.

Trừ phi nhà họ Hoắc vẫn còn có con bài chưa lật...

Suy đoán của Lục Nghiễm nhanh chóng được chứng thực bởi một biến cố đột ngột.

Trước khi chuyện xảy ra, Hoắc Đình Diệu đột ngột phát bệnh trong

phòng tạm giam, ban đầu là nôn ói tiêu chảy, sau đó thì lẫn lộn trên sàn.

Lúc cảnh sát trực chạy đến, Hoắc Đình Diệu đã đau đến không nói được một câu hoàn chỉnh, mặt trắng như tờ giấy, thở còn không nổi.

Sau đó, Hoắc Đình Diệu được đưa đến bệnh viện, sau khi chẩn đoán, xác thực chỉ là ngộ độc thức ăn, cần truyền dịch, ở lại bệnh viện quan sát.

Ai ngờ trong lúc người cảnh sát đi theo nghĩ chỉ là một phen hú vía thôi, quay sang trông nom Hoắc Đình Diệu, lại phát hiện ông ta đã tắt thở trên giường bệnh.

Tin tức được truyền tới Chi đội Hình sự, Lục Nghiễm cầm điện thoại đứng bên bàn một lúc lâu, ngoài kinh ngạc ra, trong đầu anh cũng xuất hiện bốn chữ: Giết người diệt khẩu.

Tất nhiên là trong tay cha con nhà họ Hoắc vẫn còn bí mật khác, hơn nữa còn dính dáng tới lợi ích lớn hơn.

Nhưng cha con nhà họ Hoắc đều đã sa lưới, chỉ có thể giữ lại một trong hai người.

Hoắc Đình Diệu đã khó thoát khỏi tội chết, thế thì đã mất đi giá trị lợi dụng với người hưởng lợi bí ẩn, đồng nghĩa với phế vật.

Giết người diệt khẩu trước là để ngăn chặn Hoắc Đình Diệu thành thật để được khoan hồng lại đột nhiên trở chứng, sau khi bị phán tử hình lại dùng bí mật này làm con át chủ bài, đổi lấy cơ hội được hoán tử hình.

Vào đêm Hoắc Đình Diệu “chết bất đắc kỳ tử”, Lục Nghiễm và đồng nghiệp ở Viện Kiểm sát, Đội cảnh sát kinh tế đã mở hộp khăn, trao đổi từ đầu đến cuối.

Đến lúc Lục Nghiễm về lại phòng làm việc, Tiết Bồng đã ở đó.

Tiết Bồng không quay đầu, cô đứng ở trước cái bảng trắng trên tường, nhìn chăm chăm vào sơ đồ mối quan hệ chi chít, nhìn thấy bên trên càng lúc lại có càng nhiều dấu “Ö”.

Mỗi dấu “Ö” đều đại diện cho một vụ án đã kết thúc.

Hiện giờ đã không thể cứu vãn, nhìn lại danh sách trên này, đa phần họ đều đã rời xa nhân thế, chỉ còn lại vài người may mắn sống sót.

Người sống nhìn thấy, khó tránh thốn thức.

Lục Nghiễm đi tới cạnh Tiết Bồng, hai người đứng sánh vai nhau, cảm xúc mỗi người một khác.

Yên lặng ít lâu, Tiết Bồng quay sang Lục Nghiễm, so ra thì cô bình tĩnh hơn nhiều, ánh mắt Lục Nghiễm lại u tối hơn.

Tiết Bồng nói: “Phá án rồi sao anh còn thế.”

Lục Nghiễm chậm chậm thở ra: “Mới rồi, anh với bên Viện Kiểm sát và đội cảnh sát kinh tế mới trao đổi ý kiến, bọn anh đều cho rằng cha con nhà họ Hoắc có liên quan tới một số tài sản cực lớn được giấu kín ở nước ngoài mà thành phố Giang vẫn đang truy tìm mấy năm nay.”

Tiết Bồng kinh ngạc: “Số tài sản có liên quan tới Phó Thị trường tiền nhiệm sao?”

Lục Nghiễm lắc đầu: “Không chỉ có vậy, mối quan hệ kinh doanh, chính trị ở đây rất phức tạp, một mình không ta không thể nào thực hiện nổi, phía sau còn có tập đoàn lợi ích rửa tiền cực lớn khác. Phần này còn may là có danh sách và hình ảnh ở bữa tiệc mà chị em để lại, nếu không bọn anh cũng sẽ không nghi ngờ đến bước này. Thêm nữa là việc Hoắc Đình Diệu chết bất đắc kỳ tử cũng đã chứng

thực suy đoán của bọn anh.”

“Chắc chắn là Hoắc Đình Diệu biết được một số bí mật nội bộ tập đoàn lợi ích này, bí mật này có thể liên quan tới một số tiền cực lớn, cũng là bùa hộ thân của Hoắc Đình Diệu. Một khi Hoắc Đình Diệu chết, bí mật này sẽ biến mất mãi mãi.”

Nhưng hiện giờ, Hoắc Đình Diệu đã chết rồi, thế cũng có nghĩa là...

Tiết Bồng hiểu ý: “Ý anh là Hoắc Đình Diệu đã giao bí mật này cho Hoắc Kiều rồi sao?”

“Ừ.” Lục Nghiễm nói: “Vì thế hiện giờ chỉ có mình Hoắc Đình Diệu bị diệt khẩu, dù gì chỉ cần giữ một người biết chuyện là đủ. Đây cũng chính là con bài chưa lật của nhà họ Hoắc mà anh vẫn nghi ngờ trước đó.”

Nói đến đây, Lục Nghiễm kéo Tiết Bồng đi tới bàn làm việc.

Anh nhanh chóng lấy ra mấy tấm hình Tiết Dịch để lại, lần lượt bày lên bàn, chỉ cho Tiết Dịch xem.

Tấm thứ nhất, Phó Thị trưởng tiền nhiệm thành phố Giang.

Tấm thứ hai, không ai lạ lắm, chính là Hoắc Đình Diệu.

Tấm thứ ba là Vương Sùng và Tôn Diễm.

Tấm thứ tư khá là bất ngờ nhưng cũng không bất ngờ lắm, chính là Cố Thừa Văn, chủ tịch của Địa Ốc Thừa Văn, đã mất bảy năm trước.

Cũng bởi Cố Thừa Văn và Địa Ốc Thừa Văn ngã ngựa mới khiến Phó Thị trưởng tiền nhiệm bị điều tra.

Đương nhiên là điều này cũng nhờ vào chứng cứ Cố Dao thu thập mười năm.

Lục Nghiễm lật từng tấm, Tiết Bồng cũng nhìn theo từng tấm, trong lòng cũng kinh hoàng.

Ban đầu, họ đều cho rằng nhà họ Hoắc giết người như ngóe, coi thường mạng người, sau đó mới phát hiện phía sau nhà họ Hoắc còn dính dáng tới nhiều nguồn lợi ích hơn nữa.

Lại đến bây giờ, tập đoàn lợi ích này lộ diện, e là những người ngoài cuộc như họ hoàn toàn không thể nào biết được phía sau dính dáng tới số tiền khổng lồ như thế nào.

Đến lúc Lục Nghiễm đặt tấm hình thứ năm lên bàn, Tiết Bồng cũng vô thức siết chặt lòng bàn tay, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên trong ảnh, không nói được lời nào.

Lục Nghiễm đặt ảnh theo trình tự, bốn tấm trước là nhân vật ở bốn góc, còn tấm thứ năm là nhân vật trung tâm.

Vì người trong tấm thứ năm vẫn chưa sa lưới.

Cũng là vì thân phận của người này, tuy họ chưa từng gặp, nhưng đã thấy tên ông ta trong danh sách Tiết Dịch để lại.

Ông ta chính là bố của Hứa Cảnh Hân: Hứa Trường Tầm.

...

...

Vào cái đêm Hoắc Đình Diệu chết “bất đắc kỳ tử”, mây đen giăng kín bầu trời thành phố Giang, bỗng chốc lại còn đổ mưa.

Mưa rả rích ngoài cửa sổ, nhiệt độ phòng tạm giam cũng âm u lạnh lẽo theo, lại còn toát ra mùi chết chóc.

Hoắc Kiêu và Hàn Cố được giam ở cạnh nhau, tin tức về cái chết của Hoắc Đình Diệu đã được truyền đến, Hoắc Kiêu đang nằm trên giường, mặt mày đờ đẫn, chẳng thấy đau buồn gì.

Hai căn phòng tạm giam đều yên ắng đến khó tin, không giống có người sống chút nào, cho đến khi có tiếng bước chân tới gần, phá tan sự im lặng chết chóc này.

Bước chân đi tới trước rồi ngừng lại.

Ngước mắt đã thấy Tiết Bồng đứng bên ngoài, lạnh lùng nhìn Hoắc Kiêu qua song sắt.

Hoắc Kiêu và Hàn Cố đều nghe tiếng, cùng lúc đứng dậy khỏi giường, bước ra trước.

Hoắc Kiêu nói: “Không ngờ... em lại tới gặp anh.”

Giọng Hoắc Kiêu khàn thấp, còn lóe lên kinh ngạc.

Tiết Bồng chỉ hời hợt: “Tôi không tới để gặp anh, tôi có một chuyện muốn hỏi rõ. Anh chỉ cần nói tôi biết.”

Hoắc Kiêu khựng lại, hiểu ra: “Em muốn hỏi chuyện của Tiết Dịch à?”

Tiết Bồng tránh mặt, liếc sang Hàn Cố: “Tôi muốn hỏi, năm đó lúc anh kể chị ấy nghe chân tướng chuyện bố chúng tôi bị giết, anh có lường được là chị ấy sẽ chọn cái chết không?”

Vừa nói ra, cả hành lang và phòng giam đều im bật.

Tiết Bồng cũng đã quay đầu nhìn lại sang bên Hoắc Kiêu, ánh mắt sáng bén, gom hết từng biểu hiện nhỏ trên mặt anh ta vào đáy mắt.

Cô nhìn thấy rất rõ nét phức tạp thoáng qua trong Hoắc Kiêu, anh ta đã do dự.

Nếu thật sự vô tội thì sẽ không thế.

Tiết Bồng tìm được câu trả lời, cố nén cảm xúc xuống: “Tôi hiểu rồi.”

Hoắc Kiêu khựng lại vài giây rồi bắt đầu phản bác, ngụy biện cho mình: “Anh không có dồn cô ấy vào đường chết! Anh chỉ... Khi đó anh không nghĩ gì nhiều, anh nghĩ là chắc chắn sẽ có cách giải quyết, nếu cô ấy nhờ anh giúp, anh sẽ giúp cô ấy!”

Đây là lần đầu tiên Tiết Bồng nghe thấy Hoắc Kiêu sử dụng ngôn từ kích động thế, đây chắc là huyết tử anh ta chôn giấu trong lòng suốt mười năm.

Thật ra Hoắc Kiêu không cần phải ngụy biện thế, dù thừa nhận thì pháp luật cũng không chế tài anh ta được, anh ta nói thế cũng sẽ không ai tin, cũng chỉ để nói cho mình nghe, tự lừa mình thôi.

Tiết Bồng cup mắt, giọng điệu chế giễu: “Anh thấy chị ấy sẽ nhờ anh hả?”

Hoắc Kiêu cứng họng.

Tiết Bồng lại hỏi: “Anh giúp thế nào được?”

Hoắc Kiêu vẫn không nói gì.

Tiết Bồng hỏi tiếp: “Cách giải quyết thù giết cha mà anh nói là gì? Để chị ấy nuốt cục tức này xuống, nhin nhục cả đời, bước lên thuyền địch?”

Nói đến đây, Tiết Bồng cất giọng cười lạnh, lúc nhìn lại vào anh ta, ánh mắt chỉ đầy kinh tởm, khinh rẻ.

“Thật ra trong lòng tôi đã có câu trả lời rồi, chỉ muốn kiểm chứng thôi. Người hại chết Tiết Dịch không chỉ là Hoắc Đình Diệu, còn có cả anh

nữa. Cha con anh đều là hung thủ, Hoắc Đình Diệu chính là con dao đó, còn anh chính là người đưa dao!”

“Tôi không có.” Hoắc Kiêu gần thấp giọng: “Tôi muốn giúp cô ấy, tôi sẽ giúp cô ấy, tuy cô ấy đã phản bội tôi!”

Tiết Bồng không để ý đến anh ta, chỉ nhìn sang Hàn Cố lần nữa.

Khoé mắt Hàn Cố đã ửng đỏ, hai tay hấn siết chặt song sắt, môi mím chặt, răng nghiến lại.

Nhà họ Hoắc đã xong đời, Hoắc Đình Diệu đã chết, Hoắc Kiêu cũng sẽ bị phán tội nặng, nhưng đến giờ phút này, Hoắc Kiêu vẫn còn diễn vai thâm tình, đúng là khiến người ta kinh tởm.

Tiết Bồng cười lạnh lùng thành tiếng, bỗng dừng lại nói: “Anh đã trả lời câu hỏi của tôi rồi, vậy thì tôi cũng nói anh nghe chuyện này: Cái bật lửa đó không phải là chị ấy tặng anh đâu, trong lòng chị ấy không hề có anh.”

Hoắc Kiêu thoáng kinh ngạc, sau đó lại gượng cười, lạnh lùng phản bác: “Đó là nhãn hiệu tôi thích nhất, chỉ có Tiết Dịch biết...”

Tiết Bồng ngắt lời: “Chị ấy có thể nói cho người khác biết. Người khác cũng có thể liên hệ với nhãn hiệu, đặt làm một cái cho anh.”

Hoắc Kiêu: “Đó là kiểu của mười năm trước, không phải kiểu mới, cô tưởng tôi không biết à?”

Tiết Bồng: “Đúng là kiểu của mười năm trước, nhưng để đặt làm, khắc chữ, lại còn chuyển về từ nước ngoài phải cần ba tháng. Lúc đó chị tôi đã đi rồi, chị ấy không thể lấy được bật lửa rồi nhờ chú Thường giao cho anh. Đúng chứ?”

Hai chữ cuối cùng đó, Tiết Bồng nói để Hàn Cố nghe.

Hàn Cố cup mắt, đứng ở trước cửa, ráng vặn ra nụ cười thê lương: “Đúng là không phải Tiết Dịch. Nhưng mà sao em phát hiện ra được?”

Tiết Bồng: “Tôi đã sắp xếp di vật chị tôi rất nhiều lần. Chị ấy giữ lại cái móc khoá anh tặng, mãi không nỡ dùng, đến thư anh viết cho chị ấy, chị ấy cũng giữ rất kỹ. Thật ra chị ấy rất trọng tình cảm, tâm tình cũng cẩn mật, chị ấy chỉ tỏ ra không quan tâm thôi. Nếu trong lòng chị ấy thật sự có anh ta, dù chỉ một chút thôi, chị ấy cũng sẽ cẩn thận giữ lại minh chứng. Nhưng tôi chưa từng phát hiện ra đơn đặt bật lửa trong máy tính chị ấy, ngược lại thì có tìm được một cái hoá đơn mua cà vạt cho anh trong một quyển sách.”

Nói đến đây, Tiết Bồng quay sang Hoắc Kiêu, nhìn chăm chăm vào vẻ mặt khó tin của Hoắc Kiêu mà nói: “Sau khi chú Thường chết, chúng tôi có đến nhà chú ấy lục tìm chứng cứ, trùng hợp là tìm thấy một hoá đơn điện tử trong máy tính chú ấy, thời gian đặt là mười năm trước, người mua là Thường Trí Bác.”

Hoắc Kiêu không còn cách nào phản bác được nữa, trơ mắt nhìn Tiết Bồng, mãi một lát sau mới cười lạnh mấy tiếng, cố gắng gượng: “Thế thì đã sao, cô nghĩ là tôi sẽ quan tâm sao, tôi thiếu gì một cái bật lửa?”

Tiết Bồng cũng cười: “Anh nói đúng, đó chỉ là một cái bật lửa mà thôi, anh chẳng thiếu gì vật chất. Nói trắng ra thì anh chỉ là một con sâu bọ đáng thương.”

Nghe thấy thế, Hoắc Kiêu bỗng siết chặt lấy song sắt, mắt đầy tơ máu.

Nhưng anh ta không tức giận quát lên, dù gân xanh đã nổi đầy mặt, cả khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Tiết Bồng nhìn liếc qua, hết sức khinh rẻ: “Chị tôi đã làm rất nhiều chuyện sai trái, duy nhất có một chuyện chị ấy đã đúng, chị ấy chưa

từng nhìn lầm anh. Anh cũng như bố anh vậy, chỉ khoác một tấm da người ngoài mặt, bên trong thì chẳng có gì cả.”

...

...

Mấy tiếng sau, mưa lớn rơi cả đêm cuối cùng cũng dừng.

Trời vừa sáng, Lục Nghiễm tăng ca cả đêm trong phòng làm việc, cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Tần Bác Thành.

Lúc này, tin tức Hoắc Đình Diệu chết “bất đắc kỳ tử” đã đến tai lãnh đạo cấp tỉnh, Tần Bác Thành đang trên đường đến đó, trao đổi tình hình trực tiếp.

Trong điện thoại Tần Bác Thành chỉ nói với Lục Nghiễm: “Chú đã xem ảnh con gửi rồi. Con nghĩ không sai, mấy năm nay chúng ta vẫn luôn truy tìm số tài sản bị ẩn giấu, có liên quan tới tập đoàn lợi ích phía sau Hứa Trường Tầm. Hiện giờ có ba tỷ là có thể xác nhận được.”

Hứa Trường Tầm.

Buôn ma túy, rửa tiền, hối lộ lãnh đạo cấp cao.

Từng tội tách riêng cũng đủ chấn động cả thành phố.

Lục Nghiễm hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm vào mấy bức ảnh trên bàn, đến giờ phút này anh mới dám chắc chắn linh cảm trong mình: Trận chiến này chỉ mới bắt đầu.

Tần Bác Thành nói chuyện khoảng ba phút.

Đến lúc cuộc điện thoại kết thúc, Lục Nghiễm buông điện thoại xuống, tìm ra một xấp tài liệu từ trong máy tính, in hình ảnh của nhân

vật trong đó ra.

Máy in phát ra tiếng tí tít.

Lục Nghiễm lại đi đến trước tấm bảng trắng trước mặt, anh cầm bút lông, quả quyết đánh dấu chéo vào những nhân vật đã sa lưới.

Chẳng bao lâu sau, một phần lớn hình ảnh trên bảng đã bị gạch đi.

Phía trên cùng, cũng là người quan trọng nhất, chính là Hoắc Đình Diệu, nhân vật từng tiếng tăm lẫy lừng, hô mưa gọi gió khắp thành phố Giang.

Thế nhưng từ thời hưng thịnh đến lúc sụp đổ còn chẳng tới bảy năm.

Cạnh bên Hoắc Đình Diệu chính là Hoắc Kiêu.

Hai cha con này xảo quyệt như nhau, cũng tự phụ như nhau.

Kết quả thì thông minh lại bị thông minh hại.

Ai cũng tự cho mình là người chơi cờ, nhưng cuối cùng, ai cùng đều là con cờ,

Ai cũng muốn làm kẻ thao túng có quyền thế, đến cuối cùng đều là nô lệ cả.

Người như cỏ dại, mạng sống như giun dế, chẳng qua chỉ thế mà thôi.

Lục Nghiễm khoang tay đứng đó, nhìn chăm chăm vào bức tường hoang tàn.

Cũng không biết bao lâu sau, máy in ngừng kêu, Lục nghiễm mới nhúc nhích.

Anh đi tới, tháo từng tấm ảnh xuống, lau đi dấu chú thích cũ, cho đến khi cái bảng trắng còn loang lổ dấu vết lộ ra.

Sau đó, anh lấy ra những tấm ảnh vừa in, dán từng tấm lên trên.

Trên cùng chính là Hứa Trường Tầm.

Ông ta thay thế cho vị trí của Hoắc Đình Diệu.

Bên dưới Hứa Trường Tầm lại có người Lục Nghiễm từng thấy ở chỗ Khang Vũ Hình, có người là ông lớn tập đoàn có móc nối với nhà họ Hứa, tất nhiên cũng có những đối tác “kinh doanh chân chính” với nhà họ Hứa.

Lục Nghiễm nhanh chóng nối ra vài đường mối quan hệ nhân vật dưới tên Hứa Trường Tầm, đồng thời viết vài cái tên ở đầu bên kia đường nối.

Đến lúc viết tới cái tên cuối cùng, đầu bút anh chột khựng, bàn tay cũng siết chặt bút.

Lục Nghiễm nhắm mắt, đến lúc viết lại đã không còn do dự, anh viết ra ba chữ cuối cùng: Hứa Cảnh Hân.

Ngoài cửa sổ, mặt trời ló dạng sau áng mây.

Chẳng bao lâu sau, trên bảng trắng đã xuất hiện sơ đồ mối quan hệ mới.

Ánh vàng nhuộm bên kia bầu trời, cả thành phố được phủ bởi ánh nắng, rọi qua cửa sổ, chiếu vào phòng làm việc.

Lục Nghiễm mở cửa sổ.

Cùng lúc đó, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Lục Nghiễm nghiêng người: “Mời vào.”

Tiết Bồng mở cửa bước vào, cô đang cầm bữa sáng trong tay, mặt khẽ nhoẻn cười, ánh mắt tuy mệt mỏi nhưng cũng ánh lên vầng sáng.

Lục Nghiễm cũng cười với cô, gió sớm cuối đông lướt qua sống lưng và mái tóc anh.

Tiết Bồng đặt bữa sáng xuống, ngẩng lên nhìn thấy sơ đồ mối quan hệ nhân vật mới trên bảng trắng, cũng chỉ khựng lại một chốc rồi quay đi, bước tới trước mặt Lục Nghiễm.

Tiết Bồng hỏi: “Thức cả đêm à?”

Lục Nghiễm bảo: “Ừ, còn em?”

Tiết Bồng dụi mắt: “Em cũng dậy.”

Lục Nghiễm thở dài, vén tóc cô ra sau tai: “Gặp Hoắc Kiêu rồi à?”

Tiết Bồng gật đầu, chốc sau mới hỏi: “Em nghe nói, đợt vụ án này kết thúc, anh sẽ về đội chống ma túy?”

Lục Nghiễm: “Ừ.”

Hai người lại nhìn nhau cười.

Tiết Bồng không nói gì thêm, chỉ siết lấy tay anh, cảm nhận hơi ấm nơi đầu ngón tay, cùng ngược nhìn ánh sớm bên ngoài cửa sổ.

Khí trời hơi se lạnh, ánh nắng lại ấm áp.

Ngày đông sắp kết thúc, vạn vật lại sắp vươn dậy.

Giông bão cũng sẽ lại nổi lên ở thành phố Giang.

...

...

Lời tác giả:

Bắt đầu từ chương sau sẽ là ngoại truyện, ngoại truyện của Tiết Dịch thì sẽ kể về giai đoạn trước của câu chuyện này, đường dây ma túy và án rửa tiền được nhắc ở phần kết sẽ là cốt truyện của quyển tiếp theo có tên “Bóng Tối Dưới Ánh Đèn”, có liên quan tới cảnh sát chống ma túy và cảnh sát kinh tế, phần dành cho cảnh sát hình sự rất có giới hạn.

Chiến trường chủ yếu của “Bóng Tối Dưới Ánh Đèn” sẽ là về tập đoàn buôn ma túy và rửa tiền, chủ yếu là nằm vùng và phản bội.

Nói thêm một chút về truyện:

Tiến độ hoàn thành truyện này không chênh lệch mấy với dự tính của tôi, ban đầu tôi muốn viết về nữ chính làm kỹ thuật hình sự, nam chính là cảnh sát hình sự, vừa phải cung cấp kiến thức về kỹ thuật phá án, vừa không thể phóng to quá lối sức mạnh kỹ thuật, làm yếu đi cách thức truyền thống.

Cả hai người không ai được cướp mất hào quang của ai, mỗi người có thể mạnh riêng, có chức trách riêng, với những vụ án nhỏ, kỹ thuật có thể đánh gục tội phạm, vào đến vụ án lớn, nhất là đến quyển cuối, trận địa dính líu quá chi chít, kỹ thuật hình sự đã không làm nổi nữa, thậm chí còn vượt quá chức quyền của cảnh sát hình sự thông thường.

Không thể chỉ gắn mác “chủ nghĩa anh hùng”, chúng ta cần anh hùng, mà anh hùng cũng cần sức mạnh quần chúng.

Những bạn xem tới cuối sẽ biết, đây hoàn toàn không phải một

quyển có cốt truyện chính là suy luận phá án, vụ án chỉ là vỏ bọc, thứ nó miêu tả là một hiện tượng, vấn đề khác, nghĩ kỹ mới thấy kinh khủng.

Rốt cuộc là vụ án ác nghiệt hay lòng người mới là ác nghiệt? Rốt cuộc tâm tính con người có thể sâu đến độ nào?

Nhưng mà vẫn có hai tiếc nuối nhỏ ở đây, một là ban đầu tôi định thiết kế riêng một vụ án cho Diêu Tố Vấn, có thể sẽ nhắc đến “nhà họ Diêu”, nhưng bởi nó có hơi ảnh hưởng tổng thể, vì thế mới cắt đi.

Một tiếc nuối nữa chính là ban đầu tôi chỉ định đặt tên “Hồ Sơ Kỹ Thuật Hình Sự” là tên tạm thời, đợi khi nào tôi thích, khi nào thích hợp thì sẽ thay đổi. Rốt cuộc là đến kết thúc tôi cũng chưa nghĩ ra tên vừa ý.

Nhưng không sao, có chút tiếc nuối cũng hay.

Gặp lại mọi người ở ngoại truyện.

Lời người dịch:

Như mọi người cũng biết thì nhân vật và chi tiết của quyển trước đã xuất hiện khá nhiều ở phần này, thế nên mình nghĩ Lục Nghiễm, Tiết Bồng và một số chi tiết khác trong quyển này cũng sẽ lại xuất hiện ở “Bóng Tối Dưới Ánh Đèn”, hiện giờ thì tác giả vẫn chưa bắt đầu viết nhưng mình nghĩ là cũng sắp rồi, cùng đón xem nhé.

Chương 193: Ngoại truyện Cuộc Sống Hằng Ngày

Sau khi mọi chuyện lắng xuống.

Cha con nhà họ Hoắc đã sa lưới nhiều ngày, các bộ phận ban ngành có liên quan vẫn đang bận rộn.

Vì có quá nhiều tội trạng và vụ án liên quan, cần có thời gian thu thập chứng cứ, còn phải phân loại, xem xem những hành vi nào phải xử phạt hành chính, tội nào cần phải khởi tố.

So với tổ chuyên án thì công việc của khoa kiểm nghiệm dấu vết thuộc vào giai đoạn đầu, sau khi xử lý xong dấu vết vật chứng thì có thể coi là đã vào hồi kết.

Một tuần trước, Tiết Bồng và Trương Vân Hoa đã ra mộ thắp nhang cho Tiết Ích Đông và Tiết Dịch, hiện giờ cha con nhà họ Hoắc đã sa lưới, người chết cuối cùng cũng được yên nghỉ.

Thường Trí Bác và Thường Phong thì lại đều chết không toàn thây, Tiết Bồng chỉ lãnh được tro cốt, Trương Vân Hoa nói, hời còn sống Thường Trí Bác có bảo, nếu ông ấy đi rồi thì cứ rắc tro xuống biển, Tiết Bồng bèn đăng ký, đợi lần hải táng sắp tới.

Trương Vân Hoa cũng từng lo về Hàn Cố, sợ sau này hẩn ở trong tù sẽ có xích mích với Hoắc Kiều, bà cũng lo nhà họ Hoắc vẫn còn thế lực, dù gì vẫn còn tiền bạc chống đỡ.

Tiết Bồng cũng có an ủi Trương Vân Hoa, cô nói Hoắc Kiều phạm tội

nặng, phần trăm cao là sẽ không ở cùng một trại giam với Hàn Cố, trại giam ở thành phố Giang bây giờ cũng đã được cải cách so với trước kia, với tính chất phạm tội của Hàn Cố, chắc khả năng cao là sẽ được đưa tới trại giam có độ nghiêm ngặt thấp.

Sau đó, Trương Vân Hoa lại hỏi tới Phương Tử Oánh.

Nhiều năm trước, Trương Vân Hoa từng gặp Phương Tử Oánh, khi đó vừa tức vừa hận vì cô ta là hung thủ giết Tiết Dịch, nhưng bây giờ cảm xúc lại bỗng phức tạp, cũng không biết gọi là đau lòng hay là gì.

Vì thế mà Tiết Bồng cũng có liên lạc với Phương Tử Oánh, chuyển lời giúp Trương Vân Hoa.

Ban đầu, Phương Tử Oánh dự tính sẽ rời khỏi thành phố Giang, nhưng cô ta đã chọn mấy nơi đều không quyết định chắc được, đi đâu cũng quá xa lạ, khó mà dứt được, nghĩ tới nghĩ lui bèn ở lại, nộp lý lịch vào mấy cơ quan từ thiện, tiếc là đều không thấy hồi âm.

Sau đó, Tiết Bồng kể chuyện này với Cố Dao, Cố Dao nói cô nhi viện Lập Tâm đang thiếu nhân viên, nếu Phương Tử Oánh có hứng thú thì có thể tới phỏng vấn.

Sau khi giải quyết xong hai chuyện này, Tiết Bồng dành ra mấy ngày, sắp xếp lại hết những ghi chép Tiết Ích Đông để lại, chia thành hai phần, một phần có ý nghĩa cống hiến và kỷ niệm đối với thành phố này, phần còn lại là ghi chép thông thường.

Tiết Bồng in phần đầu ra rồi giữ lại bản sao, quyền góp bản chính cho chính phủ, bản này sẽ được mang đi triển lãm sau khi Bảo tàng công nghiệp hoá chất thành phố Giang được xây xong, đồng thời cũng sẽ viết lên tiểu sử của Tiết Ích Đông, để đời sau học tập.

Phần lớn những ân oán giữa Tiết Ích Đông, Tiết Dịch, Thường Trí Bác và những người khác với cha con nhà họ Hoắc đều không được công bố quá rõ ràng, quan chức cũng chỉ thuật lại đơn giản mấy trăm

đến nghìn chữ, cũng như những vụ án chấn động xã hội trước kia vậy, chỉ công khai những phần có tác dụng răn đe cảnh báo.

Còn nội tình bên trong dây sòng thế nào, lòng người biến hóa khôn lường ra sao, người không biết chuyện chỉ có thể tự suy diễn thêm.

Hôm nay trời vừa sáng, Tiết Bồng được duyệt cho đến trại tạm giam thăm Hàn Cố.

Hàn Cố trông gầy hơn chút, nhưng tinh thần vẫn khá ổn, nhìn thấy Tiết Bồng, hắn nhẹ nhàng mỉm cười, trông thoải mái hơn hắn.

Tiết Bồng cũng cười, nói với hắn: “Em mang cho anh hai quyển sách này.”

Tiết Bồng vừa nói vừa đưa sách tới trước mặt hắn, Hàn Cố nhìn thấy rất ngạc nhiên, đó là sách luật pháp hắn tặng Tiết Dịch, còn có cả ghi chép của hắn nữa.

Hàn Cố thấp giọng nói: “Thì ra là hai quyển này à.”

Hắn mở một trang sách, nhìn thấy bên cạnh ghi chép mười năm trước còn có thêm một dòng chữ nhỏ, đó là mấy câu cà khịa Tiết Dịch viết bằng bút đỏ, cạnh bên còn vẽ thêm cái mặt quỷ.

Hàn Cố ngẩn ngơ giây lát, khoé môi khẽ nhếch lên.

Tiết Bồng nói: “Cà khịa vui lắm đó, em nghĩ chắc anh chưa thấy đâu.”

Hàn Cố lắc đầu: “Đúng là chưa thấy.”

Hàn Cố lại lật thêm vài trang.

Tiết Bồng nhìn khoé môi hắn từ đầu đến cuối vẫn cứ mỉm cười, cô không hề quấy rầy, không khỏi nhớ tới cuộc điện thoại với Cố Dao hôm qua.

Đợi Hàn Cố gấp sách lại, ngẩng đầu lên, Tiết Bồng mới nói: “Em biết anh có cố tự biện hộ cho mình, nhưng với tính cách của anh, em nghĩ anh sẽ không giành được lý lẽ về mình, vì thế em giúp anh mời luật sư rồi. Em có hỏi ý anh ấy, tuy anh vi phạm pháp luật, nhưng cũng có lập công giúp cảnh sát phá án, hơn nữa trách nhiệm chủ yếu không nằm ở anh, anh ấy có tự tin sẽ giúp anh được xử nhẹ, giảm nhẹ.”

Hàn Cố yên lặng vài giây mới hỏi: “Luật sư em nói là Từ Thước đúng không?”

Tiết Bồng: “Đúng rồi, Từ Thước nói rồi, anh bảo trợ lý anh “giới thiệu” cho anh ấy nhiều khách quá, tuy toàn là gì đâu không, nhưng mà anh ấy cũng không muốn mang ơn anh, sẵn dịp này trả hết một lượt. Và lại mấy vụ này đang chấn động lắm, cư dân mạng còn tặng anh cái biệt danh là “Anh Hùng Bóng Đêm” đấy, bởi vậy Từ Thước đồng ý ẹ ẹ lắm, còn nói là luật sư đẹp trai nhất thành phố Giang là anh ấy biện hộ cho luật sư đẹp trai thứ hai là anh, sau này chắc chắn sẽ là truyền kì trong giới luật sư thành phố Giang.”

Cái biệt danh “Anh Hùng Bóng Đêm” hơi dị hợm thật, Hàn Cố nghe mà nhíu mày, nhưng khó thấy Tiết Bồng hài hước được vậy nên cũng không ngắt lời.

Cho đến khi Tiết Bồng thuật lại hết đồng lõa lầy lội của Từ Thước, Hàn Cố mới trợn mắt: “Anh không phải thứ hai đâu đấy.”

Tiết Bồng: “Người tới thăm anh lần tới là anh ấy rồi.”

Hàn Cố: “Ừ.”

Cả hai im lặng vài giây

Hàn Cố hỏi: “Cô sao rồi?”

Cô ở đây hiển nhiên là Trương Vân Hoa, mẹ Tiết Bồng.

Tiết Bồng nói: “Vẫn khoẻ, em kể mẹ nghe chuyện chú Thường rồi, mẹ buồn mấy ngày, giờ đỡ dần rồi. Mẹ còn nhờ em hỏi anh ở đây có cần gì không, có đủ ăn đủ mặc không.”

Hàn Cố: “Anh bình thường cả, không vấn đề gì.”

Tiết Bồng hỏi đùa: “Vậy có ai ăn hiếp anh không?”

Hàn Cố nhướn mày: “Ăn hiếp thì không có, mấy người hỏi anh chuyện luật pháp thì nhiều lắm.”

“Đúng là luật sư sướng ghê.” Tiết Bồng nói: “Mai mỗi cứ mỗi tháng, em hoặc là mẹ em sẽ tới thăm anh, anh cần gì thì nhớ nghĩ trước nhé.”

Hàn Cố gật đầu rồi nói: “Có chuyện này anh muốn nhờ em xử lý giúp.”

Tiết Bồng: “Gì thế?”

Hàn Cố: “Căn nhà nhỏ hồi trước anh dẫn em tới sắp tới kỳ gia hạn rồi, anh nghĩ chắc không thuê tiếp nữa. Còn vài món đồ của Tiết Dịch ở đó, không nhiều đâu, phiền em thu dọn giúp anh. Đồ thì cứ để ở chỗ em nhé.”

Tiết Bồng: “Cái căn anh thuê hồi đại học đấy hả? Được, cứ để em. Còn gì nữa không?”

Hàn Cố nghĩ ngợi rồi nói: “Còn. Cô nhi viện Lập Tâm có con bé tên Hân, hồi trước anh hứa với nó, đợi nó thi được và ngành Luật, có thể đến văn phòng luật của anh dưới trướng Lập Khôn thực tập, nhưng hiện giờ xem ra không được nữa rồi, anh muốn nhờ em chuyển lời với Cố Dao giúp, bảo là...”

Hàn Cố chỉ vừa nói tới đây, Tiết Bồng đã ngắt lời hẳn: “Hôm qua em đã nghe Cố Dao nhắc tới chuyện này rồi, anh yên tâm, chị ấy sẽ giải thích với Hân. Và lại chuyện của anh truyền khắp phố phường rồi, nghe nói giờ anh là thần tượng của Hân đấy, sao nó trách anh được?”

“Thần tượng.” Hàn Cố nhếch môi: “Thôi làm ơn, cái loại lỗ hổng giáo dục hiểu luật còn phạm luật như anh càng ít càng tốt.”

Tiết Bồng bật cười, cô cúi đầu, chốc sau lại hỏi: “Sau cùng chị em có còn nói gì với anh không...”

Hàn Cố khựng lại: “Có. Cô ấy biết mình đã làm sai, nếu còn cơ hội, cô ấy bằng lòng làm nhiều chuyện khác để chuộc lỗi, cũng mong có thể giúp được nhiều người yếu ớt hơn, chứng minh cho thế giới này thấy, không phải cứ ai mạnh là sẽ có tiếng nói, tuy cô ấy cũng từng cho là vậy.”

Tiết Bồng nói: “Người đứng trên sẽ nhìn thấy nhiều nụ cười hơn, cứ như xung quanh toàn là “người tốt”, người ở tầng lớp thấp chỉ toàn thấy những khuôn mặt chân thật bị ẩn giấu, cũng khó trách ai cũng muốn trèo lên cao.

Hàn Cố lại cười, nụ cười có chút đắn đo.

Tiết Bồng nhìn thấy cả, trong lòng cô cũng hiểu, có nói ngàn lời cũng khó biểu đạt trọn vẹn, chung quy thì chỉ có người đã trải qua mới biết mùi vị thế nào.

Chỉ là có điểm này Tiết Bồng có thể khẳng định, Hàn Cố đã từng miêu tả cuộc sống của mình như cái xác không hồn, không có mong muốn và kỳ vọng với tương lai, mười năm nay, thứ duy nhất khiến hẳn trụ được chính là để trả thù cho Tiết Dịch, hiện giờ tâm nguyện đã đạt được, Hàn Cố cũng không biến thành hẳn của mười năm trước nữa, ngược lại, hẳn sẽ tìm được ý nghĩa cuộc sống mới bởi ảnh hưởng của Tiết Dịch.

Mấy ngày sau đó, công việc ở khoa kiểm nghiệm dấu vết vẫn như mọi ngày.

Vụ án mới cứ nối tiếp nhau, vừa mới đầu xuân mà tội ác đã rục rịch ngóc dậy.

Vụ án lớn mở màn đầu năm được phát hiện ở cống thoát nước.

Nguyên nhân là do Tiết Bồng tham gia vào tổ giám định ma túy trong nước ô nhiễm, theo tổ đến các khu ở thành phố Giang để thu thập mẫu nước ô nhiễm, trong quá trình thu thập lại phát hiện xương người trôi ra từ trong cống.

Phát hiện này không chỉ chấn động phân cục, Cục thành phố, khoa kiểm nghiệm dấu vết, phòng xét nghiệm lý hoá cũng phải cử nhiều nhân lực tới, trừ phi là vụ án xảy ra ở cống ngầm hoặc cần giám định độc chất như thế này.

Diêu Tố Vấn đã làm việc ở Cục thành phố được hơn nửa năm, đây vẫn là lần đầu tiên được phái đi mở mang tầm mắt.

Cái mùi đó, hiện trường đó khiến cô ấy nôn cả ngày trời, còn vác cái thân đầy mùi làm việc cả một buổi.

Sau đó Tiết Bồng mới mang cho Diêu Tố Vấn một bộ quần áo cũ của mình, còn truyền thụ lại ít kinh nghiệm.

Tốt nhất là để sẵn hai bộ đồ cũ trong ngăn tủ cá nhân ở Cục thành phố, bộ nào mà có thể mang vứt bất cứ lúc nào ấy, một khi nhận thông báo phải ra hiện trường thế này thì thay cảnh phục ra, mặc bộ đồ cũ vào rồi khoác thêm đồ bảo hộ, đến lúc làm nhiệm vụ xong thì vứt luôn cả đồ cũ lẫn đồ bảo hộ.

Cô từng gặp phải thi thể mọc cả lông ở gần đầm lầy, còn có xác trôi trên biển, làm nhiệm vụ xong có tắm cũng không hết mùi, thậm chí sẽ

còn lưu lại trong mũi tận vài ngày, cảnh phục thay ra giặt ba lần vẫn cái mùi đó.

Kết quả là Diêu Tố Vấn nghe xong, còn chưa tới một phút đã đi nôn.

Nhưng mà sau vụ án này, chi đội và Phòng thực nghiệm lại có sự kiện khác thường khác, còn đẩy lên chủ đề nói chuyện mới của đám Trương Xuân Dương.

Đó chính là không biết vì sao mà Hứa Trăn trước giờ kiếm lời lại nhiều lần tiếp xúc với Diêu Tố Vấn, bông hoa lạnh lùng của Phòng thí nghiệm lý hoá, ban đầu là Lý Hiểu Mộng thấy hai người đứng nói chuyện ở trước tiệm tạp hoá, sau đó lại có người thấy Hứa Trăn quá giang Diêu Tố Vấn ra trạm tàu điện ngầm.

Sau đó, Diêu Tố Vấn lại mua một lốc cà phê mang tới tặng Chi đội Hình sự, lúc mọi người đang chia nhau cà phê, Diêu Tố Vấn còn lấy ra một ly vị quả hạch, bảo là mua cho Hứa Trăn.

Lần này, cả tổ trinh sát số 1 đều bùng cháy.

Ai có thể ngờ được là một Hứa Trăn rất dễ độc thân cả đời như vậy lại lẳng lặng chơi một cú như vậy?

Sau đó thì lại tới màn “hỏi cung” của cả đám.

Trương Xuân Dương đoán, chắc chắn là cái thi thể nát vụn dưới cống đã tạo nên “gian tình” của hai người.

Lý Hiểu Mộng lại nói, chắc chắn là vì Hứa Trăn thường xuyên âm thầm quan tâm, Diêu Tố Vấn để ý được nên mới thích tính dịu dàng của Hứa Trăn.

Tới Phương Húc mà cũng đầy gọng kính, mĩa mai Hứa Trăn là chân nhân bất lộ tướng.

Chớp mắt đã đến Tết.

Tết được nghỉ dài kỳ, tổ chuyên án cũng có được vài ngày nghỉ ngơi.

Lục Nghiễm và Tiết Bồng lần lượt tới nhà nhau dùng bữa, người lớn hai nhà hẹn tháng Ba sẽ gặp nhau.

Mặt khác, ở ký túc xá của Lục Nghiễm và căn nhà nhỏ của Tiết Bồng càng lúc càng có nhiều đồ đạc của nhau, hai người vẫn thay phiên ở hai bên như đã bàn trước đó.

Mỗi tối chuẩn bị đi ngủ, Tiết Bồng sẽ rúc vào lòng Lục Nghiễm, nghe anh kể lại chi tiết vụ án ban sáng mấy phút, Tiết Bồng cũng sẽ tả lại vài câu về manh mối dấu vết đã tìm được, biết được kỹ thuật gì mới, chuyện gì lạ.

Ví dụ như ADN thu thập được trên găng tay mười mấy năm trước, ví dụ như dùng hình ảnh từ flycam để phát hiện mẫu dấu vết sơn mạ và vết máu trên mặt đường nhựa, thậm chí là làm thế nào để tăng cường hình ảnh dấu vân tay trên sản phẩm dệt vân vân.

Có nhiều lúc hai người đi ngủ sẽ không đóng cửa, Barno sẽ nằm trên cái đệm bên giường, có lúc Lục Nghiễm tắm cho Barno, lau sạch chân cẳng, còn để Barno lên giường ngủ cùng họ.

Rõ ràng là Barno thích lên giường hơn, cứ cuộn trong tấm chăn êm ái không chịu dậy, cũng không biết là ngủ mê quá hay là vờ như không nghe thấy, có mấy lần Tiết Bồng gọi mà nó cũng chả thèm nhúc nhích.

Nhưng có nhiều lúc, Lục Nghiễm sẽ đóng cửa phòng lại, để Barno ngoan ngoãn nằm trong cái ổ cún của mình.

Mỗi lần Tiết Bồng tắm xong bước ra, nhìn thấy cửa bị đóng, Lục Nghiễm thì chống đẩy dưới đất, cô sẽ liếc xéo anh, lẳng lặng tựa vào đầu giường đọc sách.

Tiếp đến xảy ra chuyện gì chắc mọi người cũng rõ.

Lục Nghiễm chống đẩy xong, rửa tay bước ra rồi lên giường, Tiết Bồng mới thông thả nói: “Em có đếm đó nha, chưa tới ba mươi cái đâu.”

Lục Nghiễm cũng không còn ngờ nghệch như trước nữa, ban đầu còn ngơ ngác rồi cũng nhanh trí phát biểu: “Vậy để anh bù thêm, bù tới chừng nào em vừa lòng mới thôi.”

Khỏi cần phải nói, công tác chống đẩy sau đó hiển nhiên là được hoàn thành trên giường.

Tiết Bồng cứ nằm đó mà cười, nhìn anh hì hục.

Cứ mỗi cái chống thấp, hơi thở của hai người sẽ quyện lại với nhau, từng nhịp một, cũng không biết sau bao nhiêu cái, Lục Nghiễm áp người xuống, gồng cứng cánh tay hôn cô.

Mỗi lần “vận động” xong, hai người luôn nói chuyện thêm mấy phút, toàn nói về chuyện trước kia.

Cũng không biết là do Tiết Bồng phản ứng quá trì trệ hay là do trí nhớ quá tốt, lúc nào cô cũng cứ “giở nợ cũ” vào lúc này.

Tiết Bồng: “Giờ anh khai được rồi đó, hồi đại học em nhớ anh nhiều bạn lắm, đâu phải mình em, mình lại không cùng ngành, nhưng mà anh cứ hay tới tìm em, có phải là phát hiện có người theo đuổi em nên thừa cơ đuổi người ta không?”

Lục Nghiễm cười hỏi lại: “Còn cần anh đuổi hả? Mấy người tỏ tình với em có ai nhận được cơ hội chưa?”

Tiết Bồng ngẫm nghĩ, thấy cũng đúng, cô chỉ cứ mặt mũi hằm hằm, lạnh lùng nói mấy câu là người ta đã không xuất hiện trước mặt cô

nữa.

Lục Nghiễm lại bảo: “Nhưng mà có một thời gian, đúng là anh tìm đến em khá nhiều lần, chắc em không để ý.”

Tiết Bồng: “Có hả? Hồi nào?”

Lục Nghiễm: “Khoảng hồi Địa Ốc Thừa Văn rút đài ấy, bên ngoài rùm beng lên hết, bình thường em ít nghe hóng hớt lắm, nhưng mà lúc đó chỉ cần bên cạnh có đàn anh đàn em nhắc tới Cố Dao, là em cũng sẽ nghe ngóng, còn chủ động nói chuyện nữa.”

Tiết Bồng còn nhớ chuyện này, đúng là cô rất mực quan tâm chuyện Cố Dao và Địa Ốc Thừa Văn, nhưng mà chuyện đó đều là vì mối quan hệ của cô với Cố Dao.

Tiết Bồng nhớ ra: “À, hèn gì lúc đó hờ chút anh lại tới nói em nghe tiến triển mới nhất...”

Lục Nghiễm ho nhẹ: “Anh cũng thuận theo sở thích thôi.”

Tiết Bồng trở người trong lòng anh, khẽ cười dưới ánh trăng: “Thật ra. Dù anh không nói với em mấy chuyện này, anh cũng đối xử với em khác những người khác lắm.”

Lục Nghiễm ngạc nhiên nhưếng mày: “Thật hả?”

“Thật.” Tiết Bồng trỏ ngón tay vào lòng ngực anh: “Anh không tự biết à?”

Lục Nghiễm cười nắm lấy ngón tay cô: “Nhưng mà anh cứ thấy là hình như không có khác dữ lắm.”

Tiết Bồng trợn mắt với anh: “Ít nhất thì là khác biệt giữa bạn bè và bạn cùng trường, dù lúc đó em không muốn hẹn hò thì cũng sẽ không chỉ coi anh như bạn bình thường.”

Lục Nghiễm kéo ngón tay cô tới bên khoé miệng mà hôn, không khép nụ cười lại được: “Đó là nhờ nỗ lực miệt mài của anh còn gì, nếu anh không kè chắc thì sau đó còn chưa chắc chuyện ra sao.”

Tiết Bồng không nói thêm gì, chỉ nhìn người đàn ông trước mắt dưới ánh trăng.

Nên nói là anh nỗ lực miệt mài, hay nên nói là cả hai người họ đều cố chấp khăng khăng đây?

Nếu tính tình không phải kiểu đã xác định rồi thì không dễ dàng lung lay thì sợ là đã không làm cảnh sát hình sự được, dù gì thì khi điều tra vụ án, cảm giác thất bại và mệt mỏi sẽ nhiều hơn có được thành tựu mà, thời gian cũng dài hơn nữa.

Cô cũng thế, suốt ngày đắm mình trong phòng thí nghiệm, nếu không yêu thích thật sự thì sợ là ba năm đã đủ rồi.

Tiết Bồng gọi khẽ tên anh: “Lục Nghiễm.”

Lục Nghiễm: “Hửm?”

Tiết Bồng: “Em có nói là em thích anh chưa?”

Lục Nghiễm ngẩn người, mắt sáng rõ: “Tất nhiên là chưa. Em nói lần nữa đi?”

Tiết Bồng nghiêng đầu chun mũi: “Sao vậy được, sao em thấy là em nói rồi mà, chứ không sao mình lại tiến triển tới bước này?”

Lục Nghiễm thấy buồn cười: “Là vì anh chủ động chứ sao, anh nói với em là anh thích em mà.”

Tiết Bồng cũng mím môi cười, nghiêng người hôn lên môi anh.

Đến lúc rời đi, tay Lục Nghiễm lại cuộn lấy.

Hai người lại quấn lấy nhau.

...

Lời người dịch:

Đến ngoại truyện này thì mình thấy Tiết Bồng nói chuyện thoải mái hơn với Hàn Cố nhiều, Tiết Bồng và mẹ còn quyết định thăm Hàn Cố mỗi tháng như người nhà nữa, chắc có thể coi như là Tiết Bồng đã thầm nhận “anh rể”, hoặc đơn giản chỉ là một người anh lớn trong nhà, thế nên quyết định đổi cách xưng hô luôn, mọi người đều vui vẻ với nhau. Nhưng tác giả vẫn cứ phải cưa cho bằng được tới tận ngoại truyện, dịch tới Hứa Trăn với Diêu Tố Vấn mà mình ngỡ ngàng, ngờ ngác và bật ngửa:)))))) Ở dưới bình luận cũng có người thắc mắc, tác giả chỉ nói đúng một câu là Diêu Tố Vấn và Mạnh Nghiêu Viễn không hợp nhau chứ không nói gì thêm. À mà cái mình thích nhất trong ngoại truyện là ghi chép của Tiết Ích Đông được mang đi triển lãm đấy, bởi dù sớm hay muộn thì tội ác đều sẽ bị phanh phui, việc thiện rồi sẽ có người noi gương.

Ngoại truyện ở hiện tại chỉ tới đây thôi, từ chương sau lẽ là phần kể về Tiết Dịch, Hàn Cố và Hoắc Ung mười năm trước, làm rõ hơn tính cách Tiết Dịch và những gì còn chưa được nhắc đến ở mạch truyện chính. Biết trước là sẽ buồn đấy nhưng mình nghĩ là sẽ rất đáng đọc, mình cũng chưa biết khi nào sẽ đăng nhưng mình sẽ cố sớm nhất có thể, mọi người chịu khó chờ nhé.